

Giàng Sơn Chấn Đồ

Cao Nguyệt

TRUYENFULL.VN

Mục lục

<u>Chương 1: Chẳng Lẽ Là Ý Trời</u>	
<u>Chương 2: Lòng Người Khó Đo</u>	
<u>Chương 3: Hai Hùng Gặp Nhau</u>	
<u>Chương 4: Mới Vào Lạc Dương</u>	
<u>Chương 5: Phủ Vũ Xuyên</u>	
<u>Chương 6: Câu Đố Thế Thân</u>	
<u>Chương 7: Sự Lôi Cuốn Của Võ Thuật</u>	
<u>Chương 8: Chấp Nhận Điều Kiện</u>	
<u>Chương 9: Sơ Khuy Môn Kính</u>	
<u>Chương 10: Thiếu Niên Hoàng Tộc</u>	
<u>Chương 11: Võ Quán Dương Thị</u>	
<u>Chương 12: Giáp Mặt Khiêu Chiến</u>	
<u>Chương 13: Huyền Vũ Hỏa Phượng</u>	
<u>Chương 14: Ai Cũng Có Tâm Cơ</u>	
<u>Chương 15: Hoàng Nông Dương Thị</u>	
<u>Chương 16: Tập Kích Dương Gia Trang</u>	
<u>Chương 17: Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy</u>	
<u>Chương 18: Bắt Kẻ Cầm Đầu</u>	
<u>Chương 19: Bí Mật Của Huyền Cẩm</u>	
<u>Chương 20: Trở Về Lư Thị</u>	
<u>Chương 21: Tam Gia Săn Dê</u>	
<u>Chương 22: Lễ Vật Thăng Quan</u>	
<u>Chương 23+1: Phân Biệt Thật Giả (1)</u>	
<u>Chương 23+2: Phân Biệt Thật Giả (2)</u>	
<u>Chương 24+1: Tinh Mắt Biết Nhìn Người (1)</u>	
<u>Chương 24+2: Tinh Mắt Biết Nhìn Người (2)</u>	
<u>Chương 25+1: Mười Mãnh Tướng Trong Thiên Hạ (1)</u>	
<u>Chương 25+2: Mười Mãnh Tướng Trong Thiên Hạ (2)</u>	
<u>Chương 26: Hoàng Cô Đến Rồi</u>	
<u>Chương 27: Nửa Năm Mười Đồi</u>	
<u>Chương 28: Lần Đầu Gặp Tiêu Hậu</u>	
<u>Chương 29: Sóng Gió Trâm Ngọc</u>	
<u>Chương 30+1: Tiệc Rượu Chúc Mừng (1)</u>	
<u>Chương 30+2: Tiệc Rượu Chúc Mừng (2)</u>	
<u>Chương 31: Danh Tướng Sơn Đông</u>	
<u>Chương 32: Lỡ Tay Giết Người</u>	
<u>Chương 33: Ai Là Hung Phạm?</u>	
<u>Chương 34+1: Không Ai Chịu Ai (1)</u>	

Chương 34+2: Không Ai Chịu Ai (2)
Chương 35: Chuyện Nhỏ Hóa Lớn
Chương 36: Dừng Là Phải Tin
Chương 37: Tu Đà Tặng Lễ
Chương 38: Mâu Thuẫn Trở Nên Gay Gắt
Chương 39: Đối Chất Trên Công Đường
Chương 40: Gặp Vua Nói Về Chí Hướng
Chương 41+1: Hoàng Hậu Mềm Giọng
Chương 41+2: Hoàng Hậu Mềm Giọng
Chương 42: Thêu Hoa Trên Gấm
Chương 43: Thanh Thạch Chi Kinh
Chương 44: Từ Trùng Ngọc Dũng
Chương 45: Vũ Văn Thái Bảo
Chương 46+1: Quyết Định Cuối Cùng
Chương 46+2: Quyết Định Cuối Cùng
Chương 47+1: Trường Bình Gặp Phi
Chương 47+2: Trường Bình Gặp Phi
Chương 48: Lưu Thủ Thái Nguyên
Chương 49+1: Phát Hiện Bí Mật (1)
Chương 49+2: Phát Hiện Bí Mật (2)
Chương 50: Giáo Kim Lỡ Tay
Chương 51: Mãng Hán Sơ Phục
Chương 52+1: Khả Hãn Lo Lắng (1)
Chương 52+2: Khả Hãn Lo Lắng (2)
Chương 53+1: Mã Ấp Gặp Nguy (1)
Chương 53+2: Mã Ấp Gặp Nguy (2)
Chương 54: Cố Chấp Lên Phía Bắc
Chương 55: Vượt Qua Cạm Bẫy
Chương 56: Nguy Hiểm Đã Tới
Chương 57: Trận Chiến Kịch Liệt Ở Huyền Sa
Chương 58: Đấu Trí Đấu Dũng
Chương 59: Liều Chết Quyết Chiến
Chương 60: Mã Ấp Tham Quân
Chương 61: Tân Tiểu Nhị
Chương 62: Phong Vân Tụ Hội
Chương 63: Sơ Hoạch Đột Phá
Chương 64: Thiếu Nữ Bên Bờ Sông
Chương 65+1: Dũng Cứu Tù Vương . (1)
Chương 65+2: Dũng Cứu Tù Vương (2)
Chương 66: Trương Trọng Kiên Thụ Nghệ .
Chương 67+1: Tình Hữu Sở Tư (1)
Chương 67+2: Tình Hữu Sở Tư (2)

Chương 68: Bắc Thượng Đại Hồ
Chương 69: Đấu Người Xuất Hiện
Chương 70: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn
Chương 71: Bắt Thủ Lĩnh Quân Địch
Chương 72: Sóng To Gió Lớn
Chương 73: Hang Động Trong Biển
Chương 74: Ước Hẹn Ba Năm
Chương 75: Vừa Tối U Châu
Chương 76: Đại Hán Long Mây Thô
Chương 77: Thần Thương Công Tử
Chương 78+1: Không Đánh Không Quen
Chương 78+2: Không Đánh Không Quen
Chương 79+1: Thợ Rèn Nổi Tiếng
Chương 79+2: Thợ Rèn Nổi Tiếng
Chương 80+1: Đường Núi Tình Cờ Gặp Gỡ .
Chương 80+2: Đường Núi Tình Cờ Gặp Gỡ
Chương 81: Phi Thủ Minh Nguyệt
Chương 82: Nói Không Giữ Lời
Chương 83: Dũng Cứu Giai Nhân
Chương 84: Một Đường Hướng Đông
Chương 85+1: Tình Càng Sâu Đậm
Chương 85+2: Tình Càng Sâu Đậm
Chương 86: Đô Đốc Quách Huyền
Chương 87: Lần Đầu Thử Dùng Dao Mổ Trâu
Chương 88: Lời Mời Nông Nhiệt
Chương 89: Thợ Yến Lư Phủ (1)
Chương 90: Thợ Yến Lư Phủ (2)
Chương 91: Thợ Yến Lư Phủ (3)
Chương 92: Thợ Yến Lư Phủ (4)
Chương 93: Thợ Yến Lư Phủ (5)
Chương 94: Thợ Yến Lư Phủ (6)
Chương 95: Thợ Yến Lư Phủ (7)
Chương 96+1: Thợ Yến Lư Phủ (8) (1)
Chương 96+2: Thợ Yến Lư Phủ (8) (2)
Chương 97+1: Đấu Võ Trên Thao Trường (1)
Chương 97+2: Đấu Võ Trên Thao Trường (2)
Chương 98+1: Đạo Dùng Người (1)
Chương 98+2: Đạo Dùng Người (2)
Chương 99+1: Lần Đầu Gặp Bùi Củ (1)
Chương 99+2: Lần Đầu Gặp Bùi Củ (2)
Chương 100: Võ Dũng Lang Tướng
Chương 101: Tân Quan Nhận Chức

Chương 102+1: Ân Uy Song Hành (1)
Chương 102+2: Ân Uy Song Hành (2)
Chương 103+1: Huấn Luyện Gian Khổ (1)
Chương 103+2: Huấn Luyện Gian Khổ (2)
Chương 104+1: Trùng Hợp (1)
Chương 104+2: Trùng Hợp (2)
Chương 105+1: Điều Động Bất Ngờ (1)
Chương 105+2: Điều Động Bất Ngờ (2)
Chương 106: Ngõa Cương Nhị Chủ
Chương 107+1: Tiến Quân Liêu Đông (1)
Chương 107+2: Tiến Quân Liêu Đông (2)
Chương 108: Phát Hiện Tung Tích Địch
Chương 109+1: Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (Thượng) (1)
Chương 109+2: Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (Thượng) (2)
Chương 110: Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (Hạ)
Chương 111: Cuộc Chiến Ô Cốt
Chương 112+1: Nhiệm Vụ Mới (1)
Chương 112+2: Nhiệm Vụ Mới (2)
Chương 113: Tập Kích Doanh Địch
Chương 114: Đồ Bộ Bình Nhưỡng
Chương 115: Tranh Cãi Chiến Hay Hòa
Chương 116: Gặp Lại Bạn Cũ
Chương 117: Sơ Chiến Thành Đô
Chương 118: Cách Đánh Vu Hồi
Chương 119: Giải Cứu Tù Binh
Chương 120: Đêm Trước Quyết Chiến
Chương 121: Bình Nhưỡng Quyết Chiến (1)
Chương 122+1: Bình Nhưỡng Quyết Chiến (2)
Chương 122+2: Bình Nhưỡng Quyết Chiến (2)
Chương 123: Bình Nhưỡng Quyết Chiến (3)
Chương 124: Bình Nhưỡng Quyết Chiến (4)
Chương 125+1: Triều Tiên Đầu Hàng (1)
Chương 125+2: Triều Tiên Đầu Hàng (2)
Chương 126+1: Mượn Dao Giết Người (1)
Chương 126+2: Mượn Dao Giết Người (2)
Chương 127+1: Phong Ba Chiến Mã (1)
Chương 127+2: Phong Ba Chiến Mã (2)
Chương 128: Tạm Trú Kế Huyện
Chương 129: Đô Đốc Lôi Kéo
Chương 130: Cao Tuệ Bột Hải
Chương 131: Tử Dương Thiết Kích
Chương 132: Diệu Kế Giải Trừ Lo Âu

Chương 133: Tung Tích Kê Trộm
Chương 134+1: Sơ Chiến Tặc Vương (1).(1)
Chương 134+2: Sơ Chiến Tặc Vương (1).(2)
Chương 135: Sơ Chiến Tặc Vương (2)
Chương 136: Sơ Chiến Tặc Vương (3)
Chương 137: Sơ Chiến Tặc Vương (4)
Chương 138+1: Quay Giáo Một Kích
Chương 138+2: Quay Giáo Một Kích
Chương 139: Lời Sấm Ở Lạc Dương
Chương 140+1: Quay Về Lạc Dương
Chương 140+2: Quay Về Lạc Dương
Chương 141: Cầu Kiến Bù Cú
Chương 142+1: Vũ Văn Ra Tay
Chương 142+2: Vũ Văn Ra Tay (2)
Chương 143: Sự Kiện Xương Hạp
Chương 144: Khó Phân Biệt Được
Chương 145: Nhận Nhiệm Vụ
Chương 146: Lòng Người Khó Đo
Chương 147: Tìm Kiếm Viện Trợ
Chương 148: Âm Mưu Của Đậu Khánh
Chương 149: Một Tia Hi Vọng
Chương 150: Giành Được Chủ Động
Chương 151: Quân Cờ Lên Ngôi
Chương 152: Ba Điều Kiện
Chương 153: Phát Hiện Kế Hở
Chương 154: Săn Đem Ở Kinh Đô
Chương 155+1: Tình Nghĩa Đến Cùng (1)
Chương 155+2: Tình Nghĩa Đến Cùng (2)
Chương 156: Sự Kiện Lời Tiên Tri (Thượng)
Chương 157+1: Sự Kiện Lời Tiên Tri (Trung) (1)
Chương 157+2: Sự Kiện Lời Tiên Tri (Trung) (2)
Chương 158+1: Sự Kiện Lời Tiên Tri (Hạ) (1)
Chương 158+2: Sự Kiện Lời Tiên Tri (Hạ) (2)
Chương 159: Sấm Án Kết Thúc
Chương 160: Mua Cửa Hàng Ở Chợ Tây
Chương 161: Chào Hỏi Trước Khi Đi
Chương 162: Cảnh Gặp Trên Đường
Chương 163: Tương Kế Tựu Kế
Chương 164: Trận Đầu Sơn Đông
Chương 165: Võ Tướng Phi Ứng
Chương 166: Trợ Thủ Đặc Lực
Chương 167: Sẵn Sàng Ra Trận

Chương 168: Trong Lúc Rời Đi
Chương 169: Tập Kích Cao Mật
Chương 170: Binh Lâm Cao Mật

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Chẳng Lễ Là Ý Trời

Lúc chạng vạng tối, mặt trời đã xuống núi rồi, bầu trời bị ánh nắng chiều nhuộm đỏ đã tối lại, dãy núi uốn lượn phía xa đã biến thành một màu đen sẫm, núi rừng càng thêm an tĩnh, vài con côn trùng không biết tên bắt đầu hưng phấn kêu lên.

Ở một con đường hẹp trên núi, xa xa có một người đi tới, bước tiến của hắn mạnh mẽ có lực, nhẹ nhàng tung người nhảy qua một gốc cây ngăn trên đường núi, thân cây này ba người mới có thể ôm xuể.

Đây là một người đàn ông trẻ tuổi cao tầm 1m9, thoát nhìn hơn hai mươi, để trần nửa người trên, lộ ra cơ thể rắn chắc màu đồng cổ, hạ thân mặc một chiếc quần rằn ri của quân đội, chân đi một đôi ủng da của quân đội, sau lưng quần đeo một khẩu súng lục K92, trong ủng da còn cắm một con dao găm.

Sở dĩ người đàn ông trẻ tuổi cưỡi trần nửa người, là bởi vì áo của hắn đã làm thành một cái bao, hai ống tay áo được buộc lại trước ngực, đeo bao phục phía sau lưng, bên trong dường như có không ít đồ vật, nói chính xác, trong bao của hắn là lương thực.

Người con trai cắt đầu đinh, lộ rõ khuôn mặt hình chữ nhật, mũi cao thẳng, dưới đôi lông mày đen dày là một đôi mắt thâm thúy lợi hại, giống như mũi tên lợi hại đang ngấm vào một mục tiêu không thấy rõ trong rừng

cây xa xa, nhưng lại có năng lực chuyển tới chỗ gần tảng đá trong phút chốc.

Tuy rằng ánh mắt kiên nghị sắc bén, nhưng lại mơ hồ lộ ra một tia hoang mang. Thỉnh thoảng hẳn dừng bước lại nhìn xung quanh, dường như muốn biết rốt cuộc mình đã đến nơi nào?

Hắn tên là Trương Huyền, vốn là một lính đặc chủng, hai năm trước thi đậu vào Học Viện Lục Quân học quân sự chiến lược. Năm ngày trước Trương Huyền và ba mươi học viên cùng nhau tham gia huấn luyện dã ngoại sinh tồn, trong khi hắn đang tìm kiếm nguồn nước, vô ý đi vào một tòa sơn động sâu không thấy đáy.

Khi hắn đi ra khỏi đầu bên kia sơn động, quay đầu lại thì phát hiện không thấy cửa sơn động nữa, ngay cả cái túi đang đeo trên lưng của hắn cũng cùng hắn biến mất trong núi lớn rậm rạp.

Trương Huyền đã chạy liên tục trong Tần Lĩnh năm ngày rồi, không gặp được người nào, hắn cảm thấy không ổn, nhưng lại không biết vấn đề rốt cuộc nằm ở chỗ nào?

Đi vòng qua một chỗ ngoặt, trước đó hơn trăm mét bỗng nhiên xuất hiện một túp lều cỏ. Rốt cuộc cũng có tung tích con người, hắn lập tức hoan hô một tiếng, bước dài đến chỗ lều cỏ.

Đây là một túp lều giản dị được làm từ bùn đất và cành cây, khe hở nhiều như mạng nhện, tường đất đã sụp một nửa, ánh sáng âm đạm xuyên qua tường, trên mặt đất có một bộ bẫy thú đã hư hại, bên cạnh có một cọc gỗ cắm một cây đao bổ củi rỉ sét loang lổ.

Chủ nhân của nó dường như là một thợ săn đã lâu không ở đây.

Trương Huyền vừa muốn rút cây đao bổ củi, lại đột nhiên xoay người, nhanh như chớp rút ra súng lục bên hông, ánh mắt sắc bén nhìn vào chỗ

tường đổ.

- Là ai, ra đây!

Hắn thấp giọng hô.

- Đứng...chớ làm hại chúng ta.

Trương Huyền nghe thấy một giọng nói run rẩy, chỉ thấy sau tường đất có hai người chậm rãi đứng lên, một lão già tóc trắng xóa và một đứa bé trai chải tóc thành hai búi.

Trương Huyền nhìn hai người không chớp mắt, trong lòng khiếp sợ dị thường, một già một trẻ này không ngờ lại mặc trang phục cổ nhân.

- Ra đây, ta không làm hại các người đâu!

Hắn xác định xung quanh không có người thứ tư, liền đem súng cầm vào lưng quần, lại rút dao găm trong giày ra.

Hai người dường như rất sợ hãi, thiếu niên ôm chặt lấy cánh tay lão nhân, hai người nơm nớp lo sợ đi ra khỏi tường đất.

- Chúng ta không có...lương thực, cũng không có bao nhiêu tiền, chỉ có...chùng này.

Lão nhân lấy một cái bao nhỏ và một xâu tiền đồng ném lên mặt đất, lại ôm đứa nhỏ lùi về phía sau hai bước.

Trương Huyền nhìn tiền đồng chỉ có thể xuất hiện trong phim điện ảnh và phim truyền hình kia, tựa như có một trận gió mang theo cát thổi tới đập vào mặt, ánh mắt cực kỳ đau đớn, trong lòng hắn lập tức lo lắng:

- Hiện tại là thời nào?

- Cái gì?

Lão già không hiểu ý của hân.

- Ta hỏi bây giờ là năm nào? Hoàng đế là ai? Hiểu không?

Trương Huyền tuyệt vọng rống to.

Lão già càng thêm sợ hãi, ông ta quỳ bụp xuống, lắp bắp nói:

- Đại vương, chúng ta không tham gia... Dương Huyền Cảm tạo phản, chúng ta là bình dân khó có thể thoát được.

- Dương Huyền Cảm tạo phản!

Trương Huyền vô lực dựa vào tường, cảm giác mệt mỏi cực độ trong năm ngày bốn ba đánh gục hân trong nháy mắt, rốt cuộc hân đã biết hoàng đế hiện tại là ai, hân không ngờ lại đến thời Tùy Mạt.

- Tiểu tử, đang trong loạn thế, có thể giữ mạng là may mắn lớn nhất, quên đi quê nhà không tính là chuyện lớn gì.

Biết người trẻ tuổi trước mắt này không phải là sơn tặc trộm cướp giết người thành tính, trong lòng lão nhân ổn định hơn rất nhiều. Ông ta trù mẩn vuốt ve đứa cháu đang ăn củ từ, tươi cười xong lại trở nên chua xót.

- Người nhìn chúng ta đi, rõ ràng có quê cũng không về được, như vậy có khác gì người chứ?

Trương Huyền đã bình tĩnh lại từ trong khiếp sợ và hỗn loạn, yên lặng tiếp nhận sự thật là hân đang ở thời Tùy Mạt. Hân thở dài, không suy nghĩ cái chuyện làm cho hân phiền lòng này nữa, lại hỏi lão nhân:

- Chúng ta bây giờ đang ở đâu?

- Hiện tại chúng ta đang ở quận Hoảng Nông, thuộc huyện Lư Thị. Đi về phía đông hơn trăm dặm chính là quận Hà Nam, cách kinh thành không xa.

- Quận Hoảng Nông!

Trương Huyền nhanh chóng khoanh vùng bản đồ trong đầu, vậy là được rồi, hẳn chính là đã mất phương hướng ở chỗ ngã ba sông kia.

Trương Huyền đứng lên, chậm rãi ra khỏi túp lều, hắt hít sâu một hơi không khí lạnh lẽo trong lành, nhìn lên bầu trời đầy sao. Bầu trời tinh thuần như thế, giống như một dải lụa đen trải dài vô biên vô tận, được trang trí bằng vô số bảo thạch rực rỡ.

Không biết đường về bị giấu ở bên cạnh ngôi sao nào, cũng không biết tương lai hẳn ứng với ngôi sao nào, trong tối tăm, hết thấy dường như đều là ý trời. Giờ khắc này, trong lòng hẳn dâng lên một cảm giác bất lực và hoang mang sâu sắc.

Đêm đã qua rất lâu rồi, Trương Huyền ngồi ê mông dưới một cây đại thụ, thật lâu không ngủ được. Hắn nhìn bầu trời đầy sao, suy nghĩ bay đi ngàn vạn dặm.

Dương Huyền Cảm tạ phản, Đại Nghiệp năm thứ chín, lần thứ hai chinh phạt Cao Ly, các loại tin tức linh tinh lần lượt hiện lên đầy đủ.

Mới một tháng trước đây, hắn còn đang tham dự một lần biện luận của học viện, bàn về nguyên nhân thật sự của việc Dương Quảng ba lần phát động chiến tranh Cao Ly.

Nhân khẩu của Cao Ly chỉ có hơn mười vạn, chỉ tương đương một châu của triều Tùy, mà vương triều Tùy đã có hơn năm ngàn vạn nhân khẩu,

thực lực đất nước hùng mạnh, giàu có và đông đúc. Quân Tùy nam chinh bắc chiến, chiến công hiển hách, là một đội quân tinh nhuệ nhất trong lịch sử.

Đối với một nước phụ thuộc nho nhỏ như vậy, Dương Quảng lại phải dùng hết lực lượng của cả nước, phái trăm vạn binh, còn định ngự giá thân chinh. Phải biết rằng khi quân Tùy đánh bại cường địch Đột Quyết, Dương Tổ chỉ dẫn theo mười vạn quân đội, cho dù là Dương Kiên phát động chiến tranh thống nhất bắc nam, cũng không có thanh thế lớn như vậy.

Chẳng lẽ Dương Quảng thật sự thiếu năng trí tuệ như vậy, mắt thấy khói lửa nổi lên bốn phía trong thiên hạ, y còn muốn tấn công Cao Ly ba lần, để mất không trăm vạn đại quân?

Có thể dẫn đại quân thống nhất bắc nam, có thể thắng lợi trong tranh đấu hoàng quyền tàn khốc, có thể đánh bại cường địch Đột Quyết, có thể khai phá biên cương, kinh lược Tây Vực, có thể đào sông Đại Vận khai thông nam bắc.

Người hùng tài vĩ lược như thế, tuyệt đối không phải loại người có thể phạm phải sai lầm cấp thấp này. Dương Quảng ba lần chinh phạt Cao Ly dĩ nhiên là phải có nguyên nhân sâu xa.

Triều Tùy chỉ là một triều đại ngắn ngủi, nhưng nó cũng là mở đầu cho thời trung cổ, là thời đầu khi thiên hạ thống nhất, là khởi nguyên của chế độ khoa cử, chế độ tam tỉnh lục bộ. Sông Đại Vận, Trường Thành, Trường An, Lạc Dương, Triệu Châu Kiều, sáng tạo vô số công trình vĩ đại, tầm quan trọng của nó tuyệt không thua kém gì triều Tần ngắn ngủi.

Hắn tới nơi bị người đời sau hiểu lầm nghiêm trọng này, triều đại bị bôi đen nghiêm trọng, vậy Trương Huyền hẳn có thể làm chút gì đó ở thời đại anh hùng xuất hiện lớp lớp này không?

Trương Huyền lấy súng lục bên hông ra, tháo băng đạn ra nhìn, vận khí của hắn thật không tốt, trong băng đạn chỉ có ba viên. Trương Huyền không kìm nổi cười khở một tiếng, vốn đang trông cậy vào cây súng này để thể hiện thân thủ ở triều Tùy, xem ra ông trời cũng không muốn hắn mạnh mẽ quá rồi.

- Đại thúc, đây là cái gì?

Trương Huyền quay đầu lại, chỉ thấy thiếu niên kia đang đứng phía sau hắn, tò mò đánh giá khẩu súng trong tay hắn.

- Cái này gọi là thương (súng)!

- Thương? Cha cháu cũng có một cây thương, nhưng rất dài, dài hơn nhiều so với nó.

Trương Huyền khẽ mỉm cười:

- Đây là một loại thương khác, không giống với cái của cha người.

- A Bảo, cha người đâu?

Trương Huyền lại hỏi.

Thiếu niên ảm đạm cúi đầu:

- Phụ thân không nộp đủ thuế, liền đuổi mẹ về nhà ông ngoại, đem bán cháu cho nhà giàu, ông ấy nói ông ấy còn phải làm hoàng đế, vắc thương đi mất, là ông nội bán ruộng chuộc cháu ra.

- A Bảo!

Lão nhân núp trong cửa lều hô lên.

- Đại thúc, cháu phải về rồi.

Thiếu niên nhanh chân chạy tới chỗ túp lều.

- A Bảo, chuyện của cha con sau này không được nhắc đến nữa, cũng không được nói với ai, nhớ chưa?

Lão nhân xa xa nhìn thoáng qua Trương Huyền, thấp giọng dặn dò cháu nội.

- A Bảo nhớ rồi!

Trương Huyền ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm rồi mỉm cười, nếu có một ngày hắn bị ép, có thể giống như phụ thân của A Bảo, mang thương đi làm hoàng đế hay không?

Trương Huyền đang ngủ thì bị người lay tỉnh, phát hiện trời đã sáng. Hắn vội vàng đứng lên, chỉ thấy hai ông cháu đang ở bên cạnh hắn, lão nhân mang một chiếc trường sam màu xanh đưa cho hắn, hơi ngượng ngùng nói:

- Có thể đổi một ít lương thực của công tử hay không?

- Các người...phải đi rồi sao?

Lão nhân gật đầu:

- Vốn ta đến tìm một người em họ, nó là thợ săn trong vùng này, túp lều này chính là nơi nó nghỉ đêm. Xem ra nó cũng không ở đây, ta định dẫn cháu xuống núi, đi đến Tương Dương. Lúc còn trẻ ta đã ở đó vài năm, mặc dù không phải là quê nhà, nhưng tốt xấu gì cũng có cơm ăn.

Trương Huyền mặc trường sam vào, hơi ngẫn, tuy rằng vải dệt vô cùng thô ráp, nhưng rất khô ráo, mặc lên người, thân thể hắn lập tức cảm thấy ấm áp.

Trương Huyền đưa tay nài cho lão nhân, cười nói:

- Cho các người hết! Chúc hai người bình an đến Tương Dương.

Hai ông cháu liền cảm tạ rồi rút rời đi, Trương Huyền đuổi lưng một cái, tối hôm qua hẳn ngủ một giấc ngon, làm cho một nhọc mấy ngày nay biến mất. Sự uế oải và tuyệt vọng khi biết rơi vào thời Tùy Mạt cũng biến mất không thấy bóng dáng, niềm tin không cam lòng thất bại đã trở lại trong lòng hẳn.

Hắn nhặt đao bổ củi dưới chân lên, ngửa mặt lên trời gào một tiếng, đi nhanh xuống chân núi. Tùy Mạt, ta đến rồi!

Tháng bảy, Đại Nghiệp năm thứ chín, Dương Huyền Cảm dẫn theo mười vạn đại quân tấn công mạnh vào Lạc Dương, lại bị quân dân Lạc Dương liều chết chống cự, mấy tháng huyết chiến vẫn không công phá được Lạc Dương.

Lúc này, Tùy Đế Dương Quảng viễn chinh Cao Ly đã dẫn đại quân nhanh chóng rút về Trung Nguyên. Vũ Văn Thuật, Khuất Đột Thông, Lai Hộ Nhi chia ra ba đường đến thẳng Lạc Dương. Dương Huyền Cảm buộc phải từ bỏ Lạc Dương tiến quân đến Quan Trung. Cuối cùng bị chủ lực quân Tùy đuổi kịp ở quận Hoảng Nông, hai bên bắt đầu chiến đấu kịch liệt ở Bàn Đậu và Đồng Đỗ.

Dương Huyền Cảm liên tiếp thua trận, rốt cuộc toàn bộ sụp đổ. Dương Huyền Cảm binh bại như núi đổ, bị quân Tùy giết đến phơi thây khắp đồng, máu chảy thành sông, mười vạn đại quân chạy về tứ phía, người bị bắt nhiều vô số kể.

Nguy cơ chiến tranh bao phủ quận Hoảng Nông. Mà lúc này, Trương Huyền đã ra khỏi Tần Lĩnh, hướng đến huyện Hoảng Nông mà đi.

Buổi chiều ngày nọ, trong một cánh rừng cách huyện Hoảng Nông chừng ba mươi dặm, Trương Huyền ngồi trên một tảng đá lớn, chuyên chú dùng dao bổ củi gọt một nhánh cây, nhánh cây dài khoảng một thước năm, là một cây gỗ táo cứng rắn thẳng tắp. Hắn chẻ một đầu cây gỗ này thành mũi nhọn, làm thành một cây trường mâu tự chế.

Bên cạnh hắn có rất nhiều cây mâu giống vậy. ‘Rắc!’, cây dao rỉ sét rất cuộc không chống đỡ nổi, vỡ thành hai mảnh. Trương Huyền cúi đầu mắng một tiếng, cầm nửa thanh dao trong tay hung hăng ném vào bụi cỏ.

Hắn gãi đầu vài cái, ánh mắt vô thần nhìn bầu trời xa xăm. Hắn đã ở dã ngoại hai ngày rồi, không gặp được gia đình nào, làm cho hắn có một cảm giác uể oải không nói nên lời.

Đúng lúc này, Trương Huyền chợt nghe thấy cái gì đó, lập tức đứng lên, hắn vênh tai, mơ hồ nghe thấy có người hô to:

- Cứu mạng!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Lòng Người Khó Dò

Trương Huyền ôm lấy mấy cây mâu chạy nhanh về hướng đông, ước chừng chạy hơn trăm bước, phía trước là sườn đồi triền núi. Hắn núp sau một tảng đá lớn.

Phía dưới là một đường nhỏ hẻo lánh, xa xa có một gã nam tử đang phóng ngựa vội vàng chạy đến, gã thỉnh thoảng nhìn xung quanh, trên mặt vạt phần hoảng sợ, liều mạng quất chiến mã.

Phía sau hơn trăm bước, hơn mười kỵ binh quân Tùy đang gắt gao đuổi theo. Bọn họ mặc Minh Quang giáp, tay cầm trường mâu và trường đao sáng như tuyết, sau lưng đeo cung tiễn, cưỡi chiến mã lướt nhanh như gió đuổi theo nam tử phía trước.

Con đường nhỏ hẹp, một bên là thung lũng sâu thăm hơn mười trượng, bên còn lại là vùng đồi núi liên miên không ngừng, trên đồi núi bị rừng rậm bao trùm.

- Cứu, cứu ta!

Nam tử liều mạng dùng roi quất chiến mã, mắt thấy kỵ binh quân Tùy đuổi đến càng gần, gã tuyệt vọng hét to lên.

Cứu hay là không cứu?

Trương Huyền do dự, chỉ có điều vừa nghĩ lại, hắn liền đưa ra quyết định.

Lúc này, hơn mười kỵ binh quân Tùy dùng hai chân điều khiển ngựa, đồng thời ngồi trên ngựa rút cung bắn tên. Hơn mười mũi tên bay trên không phóng về hướng tên tội phạm đang bỏ trốn phía trước. Chiến mã ở phía trước liền trúng tên, rốt cuộc không duy trì được, rên lên một tiếng, ngã mạnh xuống lùm cây trên đường núi bên cạnh. Lập tức nam tử kia văng ra xa hai trượng, nhưng dường như gã không bị thương, vừa lăn vừa bò chạy lên sườn núi.

Hơn mười con ngựa hung dữ cuốn theo bụi vàng cuồn cuộn chạy nhanh tới, Trương Huyền bỗng nhiên đứng lên, giơ một cây thổ mâu ra, dùng sức phóng xuống sườn núi.

Thổ mâu phóng nhanh tới, sức lực mạnh mẽ, tên kỵ binh dẫn đầu không tránh kịp, trường mâu “phập” một tiếng bắn thủng bụng chiến mã dưới thân y. Chiến mã thét lên một tiếng kinh hoàng, mang theo kỵ binh ngã xuống một bên triền núi khác.

Vài tên kỵ binh phía sau khẩn cấp ghì chặt chiến mã, chiến mã giơ cao vó lên, phát ra những tiếng kêu dữ dội thừa thốt.

Lúc này, có kỵ binh hô to:

- Mau lùi về phía sau!

Hơn mười kỵ binh đều lùi về phía sau, chỉ thấy một tảng đá lớn nặng mấy trăm cân mang theo cát vàng ầm ầm lăn xuống, vượt qua chướng ngại trên đường núi.

Bọn kỵ binh nhanh chóng nhìn lên sườn núi, lập tức phát hiện một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục cổ quái đứng ở bìa rừng trên núi. Tóc hắn rất

ngắn, mặc một bộ quần áo làm bằng sợi đay cũ nát, trong tay ôm mấy trường mâu.

Sau khi Trương Huyền ném tảng đá lớn xuống sườn núi, lại liên tục phóng mấy cây thổ mâu xuống mấy người cưỡi ngựa bắn cung phía dưới. Thế tới của mấy cây trường mâu rất mạnh, bọn kỵ binh vội vàng lui về phía sau tránh thoát, mấy cây trường mâu cắm mạnh lên mặt đất.

Lúc này bọn họ mới phát hiện đó cũng không phải là trường mâu, mà là một cây côn gỗ vót nhọn, tuy rằng chế tác thô lậu, nhưng lực lại cực lớn, dường như có thể đâm thủng thân thể bọn họ.

Bọn kỵ binh giận dữ, đều giương cung lắp tên, khi bọn họ ngẩng đầu tìm kiếm mục tiêu, lại phát hiện mục tiêu đã mất tăm mất tích, lại tìm nam tử bọn họ đuổi theo, cũng không thấy bóng dáng.

Bọn kỵ binh bây giờ mới biết bị mắc lừa, nam tử trên sườn núi hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, thành công yểm hộ người chạy trốn mà bọn họ đuổi theo.

Hơn mười kỵ binh quân Tùy tức giận chửi ầm lên, tướng quân có lệnh, nhất định phải bắt người đào vong kia, nhưng nhân số bọn họ không nhiều, đối phương lại có tiếp ứng, bọn họ sợ trong rừng cây có mai phục, chỉ đành lớn tiếng chửi bậy, chờ chi viện phía sau đến.

Trương Huyền dẫn theo nam tử vừa cứu được chạy ra ngoài vài dặm, người nam tử này đã rơi vào tình trạng kiệt sức. Phía trước là một cây đại thụ che trời, hình dáng lăm lăm nhiều lá, giống như một cái ô khổng lồ đứng sừng sững trong rừng rậm. Rễ cây tráng kiện giống như măng xà quần lấy nhau, nó là Thụ Vương trong cánh rừng rậm này, trong rừng rậm cực kỳ bắt mắt.

Nam tử miễn cưỡng chạy vội tới trước cây đại thụ, xoay người há mồm thở dốc, gãi xua tay một cái nói:

- Trước tiên nghỉ ngơi một chút đã, ta...ta thật sự chạy không nổi nữa.

Gã đặt mông ngồi xuống dưới đại thụ, dựa lưng vào rễ cây lớn như con trăn mà thở hổn hển, nhìn trái nhìn phải xung quanh, dường như vẫn chưa hoàn hồn.

Trương Huyền tựa vào một cái rễ cây khác, tay phải cầm kiếm nằm dao găm ở phía sau, đánh giá nam tử trước mắt này.

Súng lục của hắn chỉ có ba viên đạn, không đến lúc nguy cấp hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng sử dụng. Đối phó với tên nam tử này, hắn dùng dao găm là đủ rồi.

Người nam tử chừng ba mươi tuổi này ngẩng đầu, dưới hàm có râu ngắn, dáng người bậc trung, hai mắt dài nhỏ, mũi cao thẳng, trong oai hùng lại lộ ra hơi hướng của người đọc sách, dáng vẻ không tầm thường.

Chân trái gã sau khi bị ngã xuống lùm cây đã bị gãy, máu tươi đầm đìa. Trương Huyền lấy từ trong ngực ra một nắm thuốc cầm máu tự chế bằng hàm tu thảo (cỏ xấu hổ) ném cho gã:

- Mớm thoa trên vết thương, có thể ngừa nhiễm trùng.

Nam tử cũng không vội bôi thuốc, đứng lên thi lễ thật sâu với Trương Huyền:

- Đa tạ đại ân cứu mạng của ân công, xin hỏi tôn tính đại danh của ân công, ta nguyện khắc trong tâm khảm, sau này sẽ hậu báo.

Trương Huyền thấy gã dáng vẻ bất phàm, hơn nữa lại hiểu lễ phép, trong lòng không khỏi sinh ra một chút hảo cảm. Hắn là người Tây An, cũng chính là Trường An vào thời này, liền cười nói:

- Ta họ Trương tên Huyền, người Trường An, vậy các hạ là ai, vì sao lại bị kỵ binh đuổi theo?

- Ô! Hóa ra ân công và ta là đồng hương.

Người nam tử này lại thi lễ:

- Tại hạ Trường An Lý Mật.

- Người chính là Lý Mật, Bồ Sơn quận công?

Trương Huyền kinh ngạc nhìn nam tử được mình cứu này, hóa ra gã chính là Lý Mật kiêu hùng tiếng tăm lừng lẫy Tùy Mạt.

- Chính là tại hạ!

Trương Huyền tiến vào thời đại này mới được bảy ngày, người đã gặp được cũng chỉ có hai ông cháu, mà người thứ ba hãn gặp được chính là Lý Mật nổi danh lừng lẫy trong lịch sử, điều này làm cho hãn vừa cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng cực kỳ hưng phấn.

Hãn biết Lý Mật đi theo Dương Huyền Cảm tạo phản. Sau khi Dương Huyền Cảm binh bại, Lý Mật cũng bị bức bách đào vong, đúng lúc này, mình cứu gã một mạng.

Nhưng Lý Mật lại không cảm thấy kỳ quái, gia thế gã hiển hách, đại bộ phận người Trường An đều nghe nói đến gã. Có điều người trẻ tuổi trước mắt này khiến gã hơi tò mò, mặc một bộ quần áo rách nát, tóc dài không đến nửa tấc, bộ dạng lại rất cao lớn khôi ngô, tuấn tú lịch sự.

Tuy nhiên lúc này vẫn chưa hoàn hồn, dường như còn chưa nghĩ đến chuyện hỏi lai lịch của đối phương. Đúng lúc này, Trương Huyền bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, chạy nhanh vài bước, dao găm trong tay nhanh

như chớp đêm về phía một lùm cây tươi tốt. Chỉ nghe trong bụi cỏ vang lên một tiếng hét thảm, một gã nam tử tay cầm trường đao che ngực đổ gục ra.

Tình thế biến đổi bất ngờ, bảy tám tên phục binh từ bên trên, trong bụi cỏ, từ sau cây đại thụ nhảy ra, cùng đánh tới bọn họ.

Trương Huyền phản ứng cực kỳ nhạy bén, thân hình hẫch chột lóe lên, tránh thoát một đao chém từ sau gáy, chân trái quét ngang ra, đánh trúng đầu đối phương. Một cước này đủ đánh nát ba khối gạch, đầu đối phương lập tức vỡ vụn.

Không đợi thân thể đứng vững, hẫch nghiêng người, đánh gục một tên khác, “rắc!” một tiếng, cánh tay cứng rắn như thép đã bẻ gãy cổ đối phương.

Đối phương có tám người, chỉ trong chớp mắt Trương Huyền đã giết chết ba người, nhưng tình thế Lý Mật lại nguy cấp. Gã đánh nhau với người nhảy xuống từ bên trên, mà người còn lại từ trong khe hở rễ cây chui ra, nâng cao trường mâu, không một tiếng động đâm về sau lưng Lý Mật.

Trương Huyền nhảy lên một cái, đang muốn nhào tới, cổ lại căng cứng, có người ghì chặt hẫch từ phía sau, một con dao găm sáng như tuyết cắt đến cổ họng hẫch. Trương Huyền đột ngột nện khuỷu tay một cái thật mạnh, đối phương kêu lên một tiếng, đã gãy năm sáu cái xương sườn.

Hẫch lập tức nắm tay đối phương, một chiêu vật ngã, hai chân người phía sau bay lên trời, hung hăng đánh tới chỗ tên binh lính đang cầm mâu, binh lính cầm mâu không kịp trốn tránh, bị nện cho ngã gục.

Trương Huyền đưa mắt nhìn qua, trái phải đều có người đánh về phía hẫch, thân mình hẫch chột lóe, tránh thoát một đao, dao găm trong tay hung ác chém ra, dao găm lợi hại đâm vào cằm tên lính kia, xuyên qua đỉnh đầu.

Người còn lại sợ tới mức xoay người chạy trốn, Trương Huyền vút bỏ dao găm, nhảy tới đánh, hai tay bắt lấy một rễ cây trên đỉnh đầu, hai chân bay lên trời, kẹp lấy cổ gã từ phía sau, dùng sức vặn một cái, xương cổ cứng rắn bị vặn gãy thành ba đoạn, cái đầu mềm nhũn rơi xuống, chết ngay tại chỗ.

Trương Huyền nhặt dao găm trên mặt đất lên, bước lên trước, không chút thương hại đâm chết hai tên lính đang bị thương.

Lúc này, Lý Mật rút cuộc đã giết chết tên lính đang đánh với gã, gã thở hồng hộc đứng lên, lập tức ngất đại. Trương Huyền dựa lưng vào một thân cây, ánh mắt lạnh lùng nhìn gã, trên tay còn nhỏ xuống vài giọt máu tươi.

Bảy cổ thi thể nằm bốn phía, mỗi cổ thi thể đều chết thảm thiết vô cùng.

Lý Mật cuống quít giơ tay lên, giải thích:

- Những người này không phải ta an bài, ta thật sự không biết!

Chỉ là nơi Lý Mật nghỉ ngơi thật trùng hợp, mới khiến cho Trương Huyền sinh lòng hoài nghi. Hắn nhìn chăm chăm Lý Mật một lát, thấy trong mắt gã không có sự kinh hoàng, lại hỏi:

- Những người này ít nhất phải là đồng lõa của người phải không?

Lý Mật cười khố một tiếng:

- Đồng lõa cái gì, hơn mười vạn người, ai có thể biết ai?

Gã nhìn phục sức những binh lính này, lại lấy ra một khối đồng bài, kinh ngạc nói:

- Bọn họ đều là Hồ Bí Vệ của Dương Huyền Cảm, tên nào cũng cùng hung cực ác, không ngờ huynh có thể...

Lý Mật giờ ngón tay cái lên, khen:

- Lợi hại, một người có thể đối phó bảy tên Hồ Bí vệ, mãnh tướng cũng thường thôi!

- Không có gì, bảy tiểu mao tặc, chẳng có gì vẻ vang.

Trương Huyền vênh tai nghe trong chốc lát, lập tức nhặt lên một cây đao, nói với Lý Mật:

- Đi thôi! Kỵ binh quân Tùy sắp đuổi kịp rồi.

Lý Mật hoảng sợ, gã cũng mơ hồ nghe thấy có tiếng chửi bậy ở phía xa, cuống quýt nhặt hai cây đoản mâu lên:

- Đợi ta với!

Gã sai bước chạy theo Trương Huyền ở phía xa.

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ mới hoàn toàn thoát khỏi truy binh, chạy đến đường lớn hoang vu về phía bắc. Trương Huyền đâm mấy con cá trong dòng suối nhỏ, Lý Mật có đá lửa, lấy ra đánh lửa, rất nhanh bọn họ đã châm một đồng lửa trong khu rừng nhỏ, nướng cá ăn cho đỡ đói.

Lý Mật đã nướng chín một con cá chép lớn, cười đưa cho Trương Huyền:

- Cá chép là thức ăn gây dị ứng, thân thể ta có bệnh kín không tiện nói ra, không ăn được, huynh ăn trước đi, ta đi nướng cá trích.

Trương Huyền lấy dao găm có găm một con cá trích, đưa cả dao găm và cá cho Lý Mật, nhận lấy con cá chép đã nướng chín, cười nói:

- Vậy ta không khách khí nữa!

Lý Mật nhận lấy dao găm, vừa hết sức chuyên chú nướng cá trên lửa, vừa làm như không có việc gì hỏi:

- Nghe khẩu âm của Trương hiền đệ, không giống của người Trường An!

- Ta là người Trường An, tuy nhiên từ nhỏ đã xuất gia ở Hà Nội.

Lý Mật giật mình cười nói:

- Ta đã nói mà! Khẩu âm của Trương hiền đệ rất giống người ở vùng Hà Nội, hóa ra là xuất gia ở Hà Nội, có điều nhiều chùa chiền đều bị thiêu hủy trong nạn binh hỏa lần này. Tăng nhân hoàn tục giống như Trương hiền đệ có rất nhiều, không biết Trương hiền đệ xuất gia chùa nào ở Hà Nội?

Trương Huyền cười cười, cúi đầu há to miệng ăn cá, cũng không trả lời gã. Giọng nói của Lý Mật tuy rằng nhẹ nhàng, vừa nói vừa cười, nhưng rõ ràng là đang thăm dò lai lịch của hắn.

Lý Mật là loại người có tiềm chất kiêu hùng, mới quen đã thân chỉ có trong truyền thuyết, nếu gã không thăm dò rõ ràng lai lịch của Trương Huyền, làm sao gã có thể an tâm cùng nhau đào vong với Trương Huyền.

Lý Mật không chút để ý đến cá đang nướng trên lửa, liếc nhanh qua Trương Huyền một cái, thấy hắn đã nhanh chóng ăn xong con cá, ánh mắt Lý Mật lại hiện lên một tia cười lạnh khó có thể phát hiện.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Hai Hùng Gặp Nhau

Đúng lúc này, Trương Huyền bỗng nhiên ôm ngực té lăn trên đất, đau đớn cuộn tròn người lại, âm thanh yếu ớt nói:

- Lý công tử mau bỏ con cá xuống, con cá này có vấn đề.

Sắc mặt của Lý Mật trở nên dữ tợn hẳn lên, gã đứng lên một cước đá rơi chiến đao ở bên cạnh xuống, tay cầm dao găm từng bước đi lên trước.

- Tiểu tử thôi, không ngờ đánh gục bảy tên thị vệ của ta, quả thật có chút thủ đoạn, nhưng đấu với Lý Mật ta, ngươi vẫn còn non nớt lắm.

- Ngươi... hạ độc ở trong cá rồi!

Trương Huyền phản nộ trừng mắt với gã.

- Đương nhiên, Thất bộ đoạn trường tán (bảy bước đứt ruột chết), từng nghe nói đến chưa?

Lý Mật cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi cho rằng là ngươi cứu ta phải không? Không phải, ngươi đã phá hỏng kế dụ địch của ta, chẳng qua ta không so đo mà thôi, nhưng nếu như ngươi không chết, Lý Mật ta làm sao có thể an toàn. Xét thấy ngươi từng ra tay cứu ta, ngày này sang năm ta sẽ thắp một nén nhang cho ngươi.

Mới nói đến đây, Lý Mật đột nhiên ngậy ngấn cả người, chỉ thấy Trương Huyền ngồi dậy, mở rộng tay trái về phía gã, trên bàn tay chính là một con cá chép nướng chín, hoàn chỉnh không sót mẻ, nào đâu có dấu vết nếm qua. Trương Huyền thản nhiên cười:

- Thật xin lỗi, thứ ta ăn là một con khác, khiến cho người mất công rồi.

Lý Mật hét lớn một tiếng, múa may dao găm đâm về phía Trương Huyền, Trương Huyền giơ súng lên nhắm chuẩn gã, không chút do dự bóp cò.

'Đoàng' một tiếng súng vang lên, trên trán Lý Mật xuất hiện một lỗ máu, gã mở trừng hai mắt, sự sống trong ánh mắt mau chóng trôi đi mất, nghiêng đầu ngã xuống trước mặt Trương Huyền.

Trương Huyền chậm rãi đứng lên, nhặt lại dao găm từ trong tay Lý Mật, đá gã một cước nữa, lạnh lùng nói:

- Người cho rằng ta nhìn không ra những người kia là thủ hạ của người sao? Ta chỉ là muốn xem xem người có thể làm ra được thủ đoạn gì mà thôi.

Trương Huyền lục soát thân Lý Mật một lượt, tìm thấy ở trong ngực gã đá lửa và ngòi lửa, còn lấy được một cái túi da lớn cỡ bàn tay, căng phồng, có vẻ nặng nề, dường như đựng không ít đồ.

Bỗng nhiên, Trương Huyền nghe thấy xa xa có người hô to:

- Tiếng động là từ bên kia truyền đến, đi vòng sang!

Trương Huyền cả kinh, đứng lên xem xét bốn phía, chỉ thấy vô số người bao vây về phía này, duy có phương hướng đông nam là không có ai.

Trương Huyền quyết định thật nhanh, hắn chẳng để ý cầm đao lên, co chân hướng phía đông nam chạy gấp, chạy ra ngoài mấy trăm bước, thả người nhảy vào một cái khe rãnh dài thật sâu chừng hơn trượng.

Trong khe rãnh sinh trưởng một đám bèo rong cao cỡ thân người, nước xanh đậm đến mắt cá chân của hắn, mấy con rắn bị quấy nhiễu, mau chóng bơi đi bốn phía, bụi cây rậm rạp dài che phủ hai bên khe rãnh, cành nhánh bụi cây nhỏ rủ xuống từ bên bờ nghiêng dài như thác nước.

Trương Huyền nấp vào một đám cỏ, bùn đất ướt át dính sát vào phía sau lưng.

Chốc lát, một hồi bước chân truyền đến, Trương Huyền xuyên qua lùm cây thấy được trên đỉnh đầu xuất hiện chân của một đám binh lính, trong lòng hắn lập tức khẩn trương, tim đập loạn thành thịch.

- Mới vừa rồi là tiếng động gì?

Trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh trầm thấp.

- Khởi bẩm tướng quân, chúng tôi không tra được nguồn gốc tiếng động, nhưng phát hiện được một cái xác, hình như là tên giặc phản bội Lý Mật, vừa mới chết không bao lâu, xác vẫn còn ấm, chúng ta nên điều tra toàn diện hay không?

Trầm mặc một lát, tiếng người trầm thấp nói:

- Không còn kịp rồi, tạm thời bỏ việc này, lệnh cho tất cả binh lính nhanh chóng đi mai phục!

Tiếp theo truyền đến tiếng vó ngựa lộn xộn, bốn cái chân ngựa thon dài cường tráng xuất hiện ở lùm cây trên đỉnh đầu.

Trương Huyền xuyên qua khe hở bụi cây nhìn thấy một cây binh khí khiến cho hần cả đời khó quên, kích cỡ cây binh khí này như một cái đĩa xoay cực lớn, chính giữa là đầu thương vô cùng bén nhọn, hai bên dài ra một đôi cánh màu vàng giống hệt phượng hoàng, đầy gai nhỏ chằng chịt, có điểm giống đinh ba, nhưng lại rộng hơn nhiều so với đinh ba.

Cán dài do sắt thô tạo thành dài đến một trượng, tính cả đầu táng, khoảng chừng một trượng bốn thước, nặng ít nhất hai trăm cân có lẽ.

Trong đầu Trương Huyền nảy ra một cái tên 'Phượng Sứ Lưu Kim Thảng', đúng vậy! Hần đúng là loại binh khí này.

Dọc theo cán sắt vừa thô vừa dài, ánh mắt của Trương Huyền dừng trên người viên đại tướng này, đó là một đại tướng thân thể hùng vĩ, cười một con chiến mã màu đen giống như ma thú, thân thể gã cao đến hơn hai thước, vai rộng eo thon, giáp bạc nón bạc, áo giáp dệt bằng tơ trắng, khuôn mặt như ngọc, hai hàng lông mày như kiếm, tay cầm Phượng Sứ Lưu Kim Thảng, uy phong凛冽, nghiêm trang như một vị thần trên trời.

- Đi đến quan đạo phía trước mai phục hai bên, chớ để cho Dương Huyền Cảm chạy mất!

Đại tướng thúc ngựa rời khỏi khe rãnh, trên đầu truyền lại tiếng sột soạt, nhóm lớn binh lính chạy tìm chỗ ẩn nấp, thời gian dần trôi qua.

Qua một hồi lâu, Trương Huyền mới từ trong khe rãnh đi ra, Trương Huyền leo lên một thân cây, theo dõi phía xa chốc lát, thấy rất rõ, quân Tuỳ bố trí mai phục ở trên quan đạo, hẳn phải rời đi, hay là đi xem thử quan đạo?

Ánh mắt Trương Huyền híp lại, hần liền nghĩ tới Phượng sứ lưu kim thảng kia, chẳng lẽ đại tướng vừa rời chính là vị hảo hán đứng thứ hai Tuỳ Đường trong truyền thuyết?

Trương Huyền vô cùng cẩn thận, vừa chạy nhanh trốn đi theo hướng quan đạo, đi lại chỗ mới rồi hẩn vừa nghỉ ngơi, xác Lý Mật đã không còn, nhưng hai cây đoản mâu vẫn ở đấy. Trương Huyền quơ lấy đoản mâu, trốn đi theo hướng tây nam.

Hẩn cách phục binh khoảng chừng tám mươi bước chân, trốn ở sau một gốc đại thụ to khoẻ. Trương Huyền bám lên thân cây, vừa tung người leo lên đại thụ, trốn vào sau một đám cành lá rậm rạp.

Không bao lâu, từ xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, từng đám lính xuất hiện, quần áo bọn chúng đơn bạc, có người mặc giáp vải, có người mặc áo vải, binh khí cũng đủ loại, có vẻ không phải quân Tuỳ chính quy, đây là phản quân của Dương Huyền Cảm.

Bọn binh lính sắc mặt ai cũng sợ hãi, đội ngũ lộn xộn, cúi đầu hành quân không một tiếng động, trốn chạy về hướng nam, trong bọn chúng cũng không một ai phát hiện trong khu rừng hai bên quan đạo có một cánh quân đội mai phục.

Trương Huyền lắc đầu, gã đại tướng quân Tuỳ này tuy rằng quyết đoán, nhưng còn chưa đủ cẩn thận, người có thể giết chết Lý Mật, tất nhiên không phải đào binh cướp núi bình thường, cho dù không kịp điều tra toàn diện, nhưng cũng nên phái một nhóm tiểu đội điều tra cẩn thận, nếu không đối phương phát hiện ra dấu hiệu, mai phục của bọn họ cũng không có ý nghĩa gì.

Mặt khác, một vùng rừng rậm um tùm này, rất dễ mai phục, chủ tướng quân đội xuôi nam không ngờ không phái thám báo khảo sát tình hình quân địch phía trước, đây rõ ràng cũng là một sai lầm nghiêm trọng, nếu như tên chủ tướng đó chính là Dương Huyền Cảm... Như vậy Dương Huyền Cảm khởi binh thất bại cũng là hợp tình hợp lý rồi.

Trong lòng Trương Huyền thầm nghĩ, mình có nên cảnh báo cánh quân đội này hay không, nói cho bọn chúng biết hai bên có phục binh, nhưng nếu như hãn bại lộ, chỉ sợ cũng không sống nổi.

Quân đội đã đi qua năm sáu ngàn người, lúc này, rốt cuộc xuất hiện mấy trăm tên kỵ binh mặc khôi giáp, thân thể từng người đều cao lớn, tay cầm trường mâu, một cây đại kỳ tung bay trên đầu bọn họ, phía trên thêu một chữ 'Dương' thật lớn.

Phía dưới đại kỳ là một nam tử hơn bốn mươi tuổi, đầu đội mũ vàng, thân mặc giáp vàng, dáng người to lớn, cưỡi một con tuấn mã trên mặt giống như than hồng, tay cầm một cây mã giáo, y có một khuôn mặt vuông, mày rậm mắt hổ, sát khí trong ánh mắt lạnh thấu xương.

Trực giác nói cho Trương Huyền, người này chính là Dương Huyền Cảm!

Đúng lúc này, chỉ nghe tiếng cạch từ hai bên vang lên, tên dày đặc như gió bão mưa rào bắn về phía Dương Huyền Cảm và kỵ binh xung quanh y.

Trên quan đạo lập tức tiếng kêu thảm vang lên một mảng, kỵ binh trúng tiễn rơi xuống ngựa, Dương Huyền Cảm lại phản ứng cực nhanh, múa mã giáo đến mưa gió không qua được, bóng giáo như bay, che chở bóng người của y, phản phát có một cái lồng thủy tinh bao lấy y, mấy ngàn mũi tên bị y hất bay ra ngoài, không ngờ không có một mũi tên nào bắn xuyên qua vòng phòng ngự của y, khiến người xem thán phục không ngừng.

Mưa tên nháy mắt dừng lại, mấy trăm tên kỵ binh chỉ còn lại một mình Dương Huyền Cảm cưỡi trên lưng ngựa, trên người y không có một mũi tên. Dương Huyền Cảm ngửa đầu cười hô hố:

- Còn muốn làm lại một lần nữa không?

Trong rừng cây đại tướng quân Tuỳ dùng Phượng sí lưu kim thắng chỉ, lạnh lùng ra lệnh:

- Giết tới, mảnh giáp không thừa!

Tiếng kêu chém giết chợt vang lên 'Giết...', mấy ngàn quân Tuỳ từ trong rừng cây giết tới, trên quan đạo đại loạn, Dương Huyền Cảm tuy rằng dũng mãnh hơn người, nhưng sĩ khí quân đội của y lại cực kỳ u mê, đối mặt với binh sĩ quân Tuỳ như sói như hổ, chưa đánh đã tan, bọn chúng bị giết đến kêu khóc thấu trời, chạy khắp nơi giữ mạng, chỉ hận cha mẹ không sinh nhiều hơn hai cái chân cho bọn chúng.

Mấy trăm tên binh lính quân Tuỳ bao vây Dương Huyền Cảm, hò hét một vùng:

- Dương Huyền Cảm đầu hàng, tha cho mạng chó của người!

Dương Huyền Cảm giận dữ, điên cuồng hét lên một tiếng, xông vào chém giết đội ngũ quân Tuỳ. Y như mãnh hổ xâm nhập bầy cừu, mã giáo bay múa, giống như gió mạnh quét lá rụng, đi tới đâu cuốn lấy đầu người tới đó, tay cụt bay tứ tung, xương máu tràn ngập bầu trời. Dương Huyền Cảm đánh tới đâu người chạy tới đó, dũng không thể cản.

Binh lính quân Tuỳ bị sự dũng cảm phi thường của Dương Huyền Cảm dọa sợ tới mức hồn bay phách tán, cùng nhau quay đầu chạy trốn chết. Dương Huyền Cảm lại liều mạng giết đám quân địch bên trái, lập tức tiếng kêu thảm thiết vang vọng không trung, trên quan đạo dường như biến thành trường chém giết của A Tu La, máu tươi nhuộm hồng mặt đất.

Chỉ thời gian vừa đủ một chén trà, mấy trăm binh lính quân Tuỳ đã bị Dương Huyền Cảm giết chết trên quan đạo, máu tanh trong không khí gắt cả mũi, khắp nơi là xác người không trọn vẹn, ngay cả chiến mã cũng bị giết chết quá nửa, máu người thịt ngựa lẫn lộn một chỗ, mùi máu tanh đáng sợ dị thường.

Lúc này, đệ đệ của Dương Huyền Cảm tên là Dương Tích Thiện từ phía sau giết đến, y hô lớn:

- Đại ca, đại quân Vũ Văn Thuật đuổi tới rồi, tức tốc phá vây!

Dương Huyền Cảm hét lớn một tiếng, vung giáo hướng về phía binh lính quân Tuỳ dày đặc phía trước giết ra...

Trong rừng cây, đại tướng quân Tuỳ lạnh lùng nhìn Dương Huyền Cảm ra uy, binh lính quân Tuỳ chết thảm trọng, gã lại không mảy may nhúc nhích, dường như những người Dương Huyền Cảm giết không có chút quan hệ nào với gã.

Mắt thấy Dương Huyền Cảm sắp mở ra một con đường máu, đại tướng quân Tuỳ cười lạnh một tiếng, tiện tay lấy qua một cây trường mâu, cánh tay vừa vung lên, trường mâu như một đường tia chớp màu đen đâm nhanh về phía sau lưng Dương Huyền Cảm.

- Đại ca cẩn thận!

Đệ đệ Dương Tích Thiện bên cạnh Dương Huyền Cảm xông đến, dùng thân thể chặn trường mâu, chỉ nghe một tiếng hét thảm, mũi thương xuyên thấu qua ngực, Dương Tích Thiện bị trường mâu đóng đinh chết tươi trên mặt đất.

Ánh mắt Dương Huyền Cảm đỏ cả lên, ánh mắt đỏ như máu nhìn trừng trừng đại tướng quân Tuỳ từ trong rừng cây đi ra, đột nhiên bạo phát ra một tiếng rống to.

- Vũ Văn Thành Đô, hôm nay không phải người chết thì là ta sống!

Y phóng ngựa vung giáo, giục ngựa đánh thốc về phía đại tướng quân Tuỳ.

Đại tướng quân Tuỳ chính là Vũ Văn Thành Đô, gã là con nuôi của Chủ soái quân Tây lộ Đại Tuỳ Vũ Văn Thuật, tiếng tăm lừng lẫy đứng đầu Vũ Văn Thập Tam Thái Bảo, được Tuỳ Đế Dương Quảng phong làm Thiên Bảo tướng quân.

Vũ Văn Thành Đô vâng lệnh Vũ Văn Thuật dẫn theo ba ngàn quân tinh nhuệ theo đường nhỏ chạy đến trước bại quân một bước, cắt đứt đường lui của Dương Huyền Cảm.

Vũ Văn Thành Đô vừa thúc chiến mã, tay cầm Phượng Sí Lưu Kim Thảng chậm rãi đón đỡ, chiến mã của gã tên là Ma Lân Thú, là ngựa Đại Uyên cực phẩm của quốc vương nước Túc Đặc Thạch dâng cho Tuỳ Đế Dương Quảng, Vũ Văn Thành Đô bình định người Thổ Hồn Cốc lập nhiều đại công, Dương Quảng liền ban thưởng con ngựa Đại Uyên này cho gã.

Vũ Văn Thành Đô nheo mắt lại lạnh lùng nói:

- Dương Huyền Cảm, người tuy rằng dũng mãnh hơn người, nhưng không phải là đối thủ của ta, đầu hàng đi! Ta tha cho người một mạng.

Dương Huyền Cảm được xưng là Hổ Sĩ, võ nghệ hơn người, được trong quân xếp hạng là mãnh tướng đứng thứ tư trong thiên hạ, mà Vũ Văn Thành Đô lại là nhân tài đời sau, nhưng gã kiêu dũng thiện chiến, dũng mãnh hơn người, đã đuổi kịp mãnh tướng Sử Vạn Tuế đứng đầu thiên hạ năm đó, được Dương Quảng ngợi khen thiên hạ vô song.

Mặc dù Dương Huyền Cảm rất rõ sự dũng mãnh của Vũ Văn Thành Đô, nhưng thù giết em làm sao có thể không báo, giáo dài của y vung ra thành chín đầu giáo, chia ra đâm tới, nhanh như gió giật chớp động.

- Vũ Văn Thành Đô, ta với người ngọc đá cùng tan!

Vũ Văn Thành Đô không chút hoang mang, Phượng sí lưu kim thảng quét ngang đến, nhìn như không nhanh, lại ra sau mà đến trước, chỉ nghe

'Đang!' một tiếng vang thật lớn, giáo dài của Dương Huyền Cảm bị đánh bật ra ngoài, suýt nữa rời khỏi tay.

Dương Huyền Cảm đại nộ, trường sóc như gió bão mưa rào liên tiếp đâm tám mươi một giáo, Vũ Văn Thành Đô vung đinh ba như bay, một giọt nước không vào, đã phong kín từng giáo đâm tới của Dương Huyền Cảm, gã sức lớn vô cùng, vài lần nguy hiểm hất bay mã giáo của Dương Huyền Cảm.

Hai bên chiến đấu mười mấy hiệp, Dương Huyền Cảm dần dần hết sức chống đỡ. Lúc này, Vũ Văn Thành Đô nắm lấy một chỗ sơ hở của đối phương, hét lớn một tiếng:

- Dương Huyền Cảm, nhận lấy cái chết đi!

Phượng Sí Lưu Kim Thảng quét ngang tới, nhanh như quỷ ảnh, chỉ một thoáng đã đến giữa cổ Dương Huyền Cảm, khí thế thảm liệt vô cùng, gió táp mạnh khiến cho hơi thở của Dương Huyền Cảm chậm lại.

Dương Huyền Cảm tránh không kịp, chỉ đành ra sức ngửa đầu về phía sau, y cảm giác có thể tránh không được rồi, không khỏi nhắm mắt tuyệt vọng, chỉ nghe 'rắc' một tiếng, kim quan trên đầu Dương Huyền Cảm bị đánh bay ra ngoài, gió trên lưỡi đinh ba theo đó mà qua, đâm vào khuôn mặt của y đau nhức.

Dương Huyền Cảm sợ tới mức hồn bay phách lạc, quay ngựa chạy trốn về hướng nam, tóc tai y bù xù, chật vật vô cùng.

Vũ Văn Thành Đô cười lạnh một tiếng, phóng ngựa đuổi theo, Ma Lâm Thú dưới háng tốc độ cực nhanh, một lát đã đuổi kịp Dương Huyền Cảm. Gã vung lưu kim thảng lên, mạnh mẽ bổ vào sau đầu Dương Huyền Cảm. Dương Huyền Cảm vạn niệm đều thành tro bụi, thầm kêu một tiếng:

- Mạng ta xong rồi!

Mắt thấy Dương Huyền Cảm sắp bị lưu kim bổ xuống nát nhừ, đúng lúc này, phía xa một tên kỵ binh chạy tới, vừa chạy vừa hô lớn:

- Thành Đô tướng quân, đại soái có lệnh, thả Dương Huyền Cảm đi!

Đang trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Vũ Văn Thành Đô dừng ngay lưu kim thẳng lại, ghì chặt chiến mã, lạnh lùng nói:

- Hôm nay tha cho người một mạng, cắt cho ta!

Dương Huyền Cảm liều mạng quật chiến mã, hốt hoảng bỏ chạy về phía nam...

Trên đại thụ, Trương Huyền nhìn thấy nhanh không thở ra nổi, hần lần đầu tiên chân chính nhìn thấy đại chiến sa trường, cái loại bạo lực máu tanh này, cái loại tàn khốc đẫm liệt này, nhìn đến mức dòng máu của hần sôi sục.

Trương Huyền dù sao cũng là quân nhân xuất thân, từ nhỏ lại luyện tập võ thuật, đối với võ học có một loại khao khát bẩm sinh, khi hần có may mắn xem qua tuyệt thế võ nghệ trong truyền thuyết, hần bị xúc động thật sâu, trong lòng bật lên sóng to gió lớn.

Lúc này, xa xa tinh kỳ phấp phới, quân đội mệnh mông vô bờ đang trùng trùng điệp điệp giết đến phía này, đó là Vũ Văn Thuật dẫn đại quân đến, nhân số quân đội rất đông, rất nhanh đã tuôn ra đầy kín quan đạo, tình cảnh Trương Huyền trở nên vô cùng nguy cấp, bất kể hần đi hay là không đi, đều ngay lập tức bị quân Tùy phát hiện.

Nhưng Trương Huyền lại bình tĩnh kỳ lạ, từ bên người nắm chặt hai cây đoản mâu, ánh mắt không chớp một cái, nhìn chăm chú phía trước, dường như phía trước có con mồi sắp xuất hiện.

Chốc lát, bốn tên kỵ tiêu của quân Tuỳ từ xa chạy đến, lướt qua cây đại thụ họ đang ẩn náu. Bốn chúng mới vừa đi qua đại thụ, Trương Huyền vùng tay lên, hai cây đoản mâu một trước một sau như tia chớp bắn tới, xia chéo vào sau lưng hai tên kỵ binh, hai tên kỵ binh kêu thảm rơi xuống ngựa.

Hai kẻ còn lại chấn kinh, quay ngoắt đầu lại, trong rừng cây phía sau không thấy bất kỳ kẻ nào, đang lúc sợ hãi, một bóng xanh lại từ trên trời giáng xuống, dao găm sắc bén đâm nhanh ra hai bên trái phải, nháy mắt đâm xuyên qua đầu của hai tên kỵ binh.

Chỉ trong khoảnh khắc động tác mau lẹ, bốn tên kỵ binh quân Tuỳ đã chết, xác rơi xuống đất, gọn gàng, khéo léo lưu loát. Trương Huyền phi thân nhảy lên một con chiến mã, hai chân vừa kẹp chiến mã đã thúc ngựa chạy gấp, rất nhanh liền biến mất vào chỗ sâu nhất trong rừng cây.

Vũ Văn Thành Đô cũng chính mắt thấy Trương Huyền giết người đoạt ngựa, thân thủ đối phương nhanh nhẹn quyết đoán làm gã bất ngờ kinh ngạc, gã tức thì nhận thức được kẻ này chính là người giết Lý Mật.

Vũ Văn Thành Đô đang muốn giục ngựa đuổi theo, lúc này, con thú của Vũ Văn Thuật là Vũ Văn Trí Cập đã dẫn quân đuổi tới, từ xa gã đã hô:

- Thành Đô, phụ thân ra lệnh huynh lập tức đi gặp ông ấy.

Vũ Văn Thành Đô không còn cách nào, chỉ đành dùng roi ngựa chỉ, hét ra lệnh cho một đội kỵ binh:

- Đuổi theo người phía trước kia!

Một đội kỵ binh hét lớn xông ra ngoài, Vũ Văn Thành Đô nhìn bóng lưng kỵ binh biến mất, gã lúc này mới quay ngựa chạy về hướng soái kỳ ở phía xa.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Mới Vào Lạc Dương

Trong nháy mắt vòng qua một con đường eo núi, Trương Huyền dùng dao găm hung hăng đâm vào móng ngựa, hấn vừa nhẩy ngay xuống chiến mã, chiến mã bị đau, dọc theo quan đạo tiếp tục chạy gấp về phía đông, Trương Huyền lại nhanh chóng lách vào đám cỏ ven đường.

Chỉ chốc lát, tiếng vó ngựa vang lên lần nữa, mười mấy tên truy binh như gió bay điện chớp chạy đến, ra roi thúc ngựa, chiến mã hướng phía trước mặt đuổi gấp theo.

Đội truy binh đi xa, Trương Huyền chui ra chỗ lùm cây ẩn thân, hướng phía rừng cây sau lưng chạy như điên, chốc lát đã biến mất trong rừng rậm tươi tốt.

Trương Huyền một mực hướng phía bắc chạy hơn năm mươi dặm mới từ từ dừng lại. Phía trước có một dòng suối nhỏ, hấn ngồi xổm xuống rửa mặt bên dòng suối, sáng khoái uống mấy ngụm nước, rồi đến một khối đá bằng phẳng uể oải nằm xuống.

Mãi đến lúc này, Trương Huyền mới có thời gian suy nghĩ chuyện xảy ra ban sáng. Hấn không khỏi cười khổ một tiếng, mình mới đến cuối thời Tuỳ đã thay đổi lịch sử, hấn bất ngờ giết Lý Mật rồi, đã không có Lý Mật, trại Ngôã Cương sẽ thành cái dạng gì đây?

Việc đã đến nước này, hắn đã không có cách nào đi sửa lại lịch sử nữa, lịch sử đều có sự phát triển nhân quả của nó, cũng không cần mình nhúng tay làm gì. Trương Huyền chỉ đành buông xuôi tiếc nuối này.

Lúc này, hắn lại nghĩ đến Vũ Văn Thành Đô, Trương Huyền thủy chung không thể quên sự dũng mãnh vô địch của Vũ Văn Thành Đô, một ngựa một chàng, đánh khắp thiên hạ không đối thủ, không biết một mãnh tướng khác tên Lý Nguyên Bá có thể tồn tại hay không, hắn tên gọi là Lý Huyền Bá, Lý Uyên hình như thực sự có một đứa con trai như vậy.

Trương Huyền đối với sự dũng mãnh thiện chiến của Dương Huyền Cảm cũng khắc sâu ấn tượng, tuy nhiên hắn cũng thấy rất kì lạ, vì sao Vũ Văn Thuật có thể bỏ qua cho Dương Huyền Cảm?

Mặc dù Trương Huyền thông qua chiến lược quân sự học tập qua một chút lịch sử triều Tùy, nhưng đấy chẳng qua là một số tình hình chung sơ sài, phương diện lịch sử chi tiết hắn lại mờ mịt không biết.

Hắn cũng biết mình nghĩ không ra thì dứt khoát đừng nghĩ nhiều nữa, ngồi dậy lấy súng lục từ trong ngực ra, tháo hai viên đạn còn lại ra cất cẩn thận, tương lai ở thời điểm mấu chốt, nói không chừng hai viên đạn này còn có thể cứu hắn một mạng nữa.

Trương Huyền lấy túi da của Lý Mật ra, cái túi da này và túi tiền đời sau kích cỡ không lớn hơn bao nhiêu, hắn trút vật phẩm bên trong lên trên tảng đá lớn, có mấy khối vàng vụn, cộng lại nặng chừng ba lượng. Còn có một đồng bài, một viên thuốc sáp bịt kín và một quyển trục.

Trương Huyền lật đồng bài lên, chỉ thấy trên đó dùng kiểu tiểu triện khắc ba chữ, hắn mơ hồ nhận ra là 'Vũ Xuyên Phủ', còn mặt trái là tên của Lý Mật.

Trương Huyền không rõ ý nghĩa của đồng bài, hắn để đồng bài qua một bên, lại lật lên thuốc sáp nhìn kỹ, thuốc sáp kích cỡ bằng hột đào, từ hiệu

biết thông thường suy đoán, bên trong hẳn là một bức thư rất quan trọng.

Nhưng Trương Huyền cuối cùng kìm nén lòng hiếu kỳ của mình, hẳn lại buông thuốc sáp xuống, nhặt quyển trục lên, quyển trục dùng tơ lụa bó chặt, chỉ thấy bên rìa quyển trục viết 'Lạc Dương, phường Hoài Nhân ngõ Tam Xuân Vương Bá Đường khải.'

Phía dưới bên trái viết 'Lý Mật kính dâng'.

Hoá ra đây là một phong thư, hơn nữa là cho Vương Bá Đường, một trong ngũ hổ đại tướng của Ngõa Cương Trại, hảo hán đứng hàng thứ mười bảy thiên hạ, Trương Huyền lập tức có thêm vài phần hứng thú.

Cũng đành chịu, nếu như hẳn không còn cách nào khác đã giết Lý Mật, vậy thay Lý Mật đưa phong thư này đi, cũng coi như hẳn cho vị kiêu hùng cuối thời Tùy vừa xuất sư, chưa thắng trận nào thân đã chết trước này một công đạo đi!

Đã không còn chiến mã, tốc độ Trương Huyền đi về phía đông chậm đi rất nhiều, tuy nhiên lúc này chiến tranh đã tạm ổn, dọc đường đi không gặp phải trở ngại gì, còn gặp được chợ và thành trấn, hẳn dùng vàng vụn Lý Mật để lại đổi được một ít Ngũ thù tiền của Đại Tùy, bảo đảm đáp ứng chỗ ăn ngủ ven đường cho hẳn.

Trải qua năm ngày chạy đi, hẳn rốt cuộc đã tới kinh đô Lạc Dương của vương triều Đại Tùy.

Lạc Dương, kinh thành vương triều Đại Tùy, chín năm đầu sau khi Hoàng đế Dương Quảng đăng cơ, phần thịnh tuy rằng vẫn như trước, nhưng lại có thêm vài phần tang thương.

Ngoài thành, đến chỗ nào cũng có thể thấy được vết thương chiến tranh lưu lại, từng mảng lớn phòng ốc bị thiêu huỷ, bị san bằng, Đại Lương bị thiêu thành than củi, nhìn thấy trên một nửa bên vách đá vôi bị lửa hun đen

vắt ngang đến ghê người, cách đó không xa, có hai người già quỳ ở trước ngôi mộ mới đắp khóc rống lên...

Trương Huyền cau mày, hẳn không thể tin được đây là Lạc Dương, trong lòng của hắn thở dài một tiếng ngao ngán, đây là chiến tranh, hai tháng chiến hoả lầm than, ngoài thành Lạc Dương đã thành đất căn cõi.

Trước cổng thành nam chật ních người vào thành, ồn ào náo động, có nông dân hái rau vào thành, có thương nhân dẫn la, cũng không thiếu sĩ tử đọc sách.

Trương Huyền dừng bước trước một chỗ bia đá cao ba thước, trên tấm bia đá dán một tờ cáo thị treo thưởng, hai bên vài tên binh lính cầm mâu đứng đó, một đám người đứng ở trước tấm bia đá thì thầm to nhỏ, chỉ nghe một gã ra vẻ người có học rung đùi đắc ý đọc:

- Tróc nã đầu đảng thổ phi Dương Huyền Cảm, người lấy được thủ cấp kẻ này quan thăng ba cấp, tiền thưởng năm ngàn lượng, người biết tung tích kẻ này quan thăng một cấp, tiền thưởng ngàn lượng...

'Phi', Có người thấp giọng phun một ngụm nước miếng:

- Treo thưởng như vậy ai dám lãnh?

- Lời này của huynh đài ý như thế nào?

- Dương Huyền Cảm chính là con của Dương Tổ đấy! Vây cánh Dương Tổ trải rộng cả triều, người lấy đầu của Dương Huyền Cảm còn muốn làm quan, tìm chết à! Theo ta thấy, lãnh được hoàng kim phần nhiều nên chạy xa thật xa, mai danh ẩn tích làm phú ông cũng tốt lắm rồi.

Trương Huyền đối với mấy cái này không cảm thấy hứng thú lắm. Hắn lắc đầu rồi đi đến phía cổng thành, trên cầu treo cổng thành đứng đầy binh lính, có điều bọn chúng chỉ nghiêm cẩn tra xét thương đội hoặc là người

vào thành từ hai người trở lên, đối với người một mình vào thành cũng không thêm hỏi gì đến.

Thu mười văn tiền phí người xứ khác vào thành, một tên binh lính phát tay để cho Trương Huyền vào, sau đó quát:

- Người kế tiếp!

Nhưng Trương Huyền lại bị thứ gì đó trên đầu hấp dẫn, đó là vài cái lồng gỗ chứa đầu người, treo cao trên cổng thành, bọn họ đều từng là nhân vật uy danh tám phương, bây giờ lại bộ mặt dữ tợn treo ở đầu thành, Trương Huyền mơ hồ nhận ra một cái đầu người gần nhất, dường như chính là Lý Mật.

Nhưng Trương Huyền lại ngây ngẩn cả người, chỗ mi tâm của Lý Mật hẳn phải có một lỗ đạn mới đúng, nhưng cái đầu người này mi tâm lại rất trơn láng, căn bản không có vết đạn, đây là chuyện gì chứ?

Trong đầu Trương Huyền hỗn loạn một trận. Chẳng lẽ đây không phải đầu người của Lý Mật? Hay là người hãm giết căn bản không phải Lý Mật?

- Gã đàn ông phía trước đừng chặn đường, đi mau!

Mười mấy nông dân hái rau phía sau không kiên nhẫn lớn tiếng kêu lên.

Trương Huyền hoang mang nhìn thoáng qua đầu của Lý Mật lần nữa, lúc này đầy bụng nghi ngờ đi vào thành Lạc Dương.

Trong Thành Lạc Dương lại là một cảnh tượng khác, với ngoài thành. Vừa mới vào cổng thành, không khí ồn ào náo nhiệt liền ập vào mặt, người đi đường như dật cưỡi, như nước chảy, hai bên cổng thành tiếng rao của cửa hàng cửa hiệu lúc bên này lúc bên kia, một thương đội gồm mấy trăm con lạc đà đang chậm rãi di chuyển.

Hai bên là đại thụ rậm rạp tươi tốt và vách tường sơn màu đỏ cao lớn kiên cố, ở giữa là một con đường cái thẳng tắp rộng rãi, thông suốt về phía xa, cuối đường cái chính là Đại Nghiệp Cung và Hoàng thành hùng vĩ đồ sộ, mái vòm bảo tháp cùng gác tía sừng ngọc rực rỡ màu kim bích được chiếu rọi bởi muôn vàn tia sáng mờ nhạt của buổi sớm.

Lòng dạ Trương Huyền cũng theo khí thế kinh đô Đại Tuỳ lộng lẫy mà trở nên trống trải hẳn ra, tạm thời quên đi việc thật giả của Lý Mật, nơi này là khởi điểm cuộc sống mới của hắn, mặc kệ tiền đồ là mưa gió dọc đường hay là ánh mặt trời rạng rỡ, hắn cũng muốn làm việc nghĩa không được chùn bước, tiếp tục tiến về phía trước.

Hỏi thăm suốt dọc đường, Trương Huyền tìm được vị trí phường Hoài Nhân gần cửa Kiến Xuân, đi vào trong phường, hắn hỏi thăm một lão già vị trí cụ thể lần nữa, lão già chỉ về hướng một gốc cây hoè lớn trước mặt:

- Có trông thấy không, dưới gốc cây hoè kia chính là hẻm Tam Xuân, bên trong chỉ toàn gia đình người nhà họ Vương, đi đến đó là được!

- Đa tạ!

Trương Huyền ôm quyền thi lễ với ông già, bước nhanh đến trước cây hoè lớn, đây là một ngõ nhỏ sâu thẳm, trong ngõ ước chừng hơn mười gia đình, Trương Huyền đi thẳng đến cuối, phía trước là một toà nhà chiếm một diện tích ước chừng hai ba mẫu, tường nhà bốn phía không cao, dùng bùn đất nện thành, Trên cửa nhà loang lổ cũ nát không có mái hiên, căn cứ theo đó đây là dấu hiệu gia đình bình dân.

Trương Huyền đi đến trước gõ cửa, chốc lát, cửa mở ra một khe nhỏ, Trương Huyền thấy khuôn mặt một người trẻ tuổi, lớn hơn mấy tuổi so với mình, dáng người thấp hơn một chút so với hắn, nhưng bộ dáng cao lớn khôi ngô cũng tương đương.

- Huynh tìm ai?

Thanh âm nam tử hùng tráng, y nghi hoặc nhìn thoáng qua Trương Huyền.

- Xin hỏi nơi này là nhà của Vương Bá Đường phải không?

- Là ta, xin hỏi huynh là...

Hoá ra người này chính là Vương Bá Đường tiếng tăm lừng lẫy, Trương Huyền vội vàng lấy cuốn thư từ trong ngực ra:

- Tại hạ Trương Huyền, nhận uỷ thác của người ta đến đưa một bức thư.

Hắn đưa thư cho Vương Bá Đường, Vương Bá Đường tiếp nhận thư lập tức chấn động, không ngờ là thư Lý Mật viết cho mình, ông ta không phải đã chết rồi sao?

Wương Bá Đường vội vàng mở cửa ra mời Trương Huyền vào nhà, y đóng cửa nhà hỏi:

- Thư này của huynh là từ nơi đâu đến đây?

- Tại hạ ở quận Hoảng Nông cứu một người bị thương nặng, đáng tiếc thương thế của ông ta không chữa trị được, ngay khi đó phía sau lại có quan binh đuổi tới, ông ta trước khi chết uỷ thác cho tôi đưa phong thư này, ông ta tên là Lý Mật, đúng không!

Trương Huyền lại lấy túi da ra:

- Còn có một số đồ vật của ông ấy, ta có thể giao cho Vương huynh luôn hay không?

- Phu quân, là ai vậy!

Một thiếu phụ bế một đứa bé trai chừng năm sáu tuổi từ nhà trong đi ra, vẻ ngoài của thiếu phụ vô cùng thanh tú, trên người mặc một bộ váy dài màu xanh bằng lụa mềm tay áo hẹp, áo chên cũng bằng lụa màu hồng, trên mặt thoa một lớp sơn phấn mỏng, mái tóc đen nhánh như mây, đầu cài trâm vàng, trên tay đeo mấy chuỗi vòng tay bằng vàng chói lọi, tuy rằng Vương Bá Đường ăn mặc vô cùng mộc mạc, áo vải thô bình thường, đầu đội khăn, nhưng từ cách ăn mặc của vợ gã, là nhận ra được gia cảnh của gã vẫn khá là giàu có.

Đứa bé trai bộ dạng khoẻ mạnh kháu khinh, mặt mày có tướng giống với Vương Bá Đường, cánh tay bắp chân đều vô cùng trắng kiện, vừa nhìn đã thấy có năng khiếu luyện võ.

- Là một người bằng hữu của ta!

Vương Bá Đường vội vã thu lá thư lại, cười nói:

- Nương tử mau đi ngay bây giờ!

Thiếu phụ đánh giá Trương Huyền một lát, vội dẫn theo đứa bé đi vào phía trong nhà.

Vương Bá Đường lúc này mới nói với Trương Huyền:

- Chúng ta đi vào trong phòng nói chuyện!

Trương Huyền đi theo Vương Bá Đường vào khách đường ngồi xuống, Trương Huyền vẫn là lần đầu tiên vào nhà người bình thường của Đại Tuỳ, hẳn tò mò đánh giá bốn phía xung quanh một lượt.

Phòng rất rộng rãi, ánh mặt trời xuyên thấu qua chiếu vào mái ngói, khiến trong phòng vô cùng sáng rõ, bài trí khá đơn giản, ba chiếc ghế dài đủ cho hai người ngồi xếp thành hình tam giác, trên ghế đều có một bàn nhỏ.

Trên tường không có tranh chữ, phía đông treo một thanh bảo kiếm, vỏ kiếm bằng da cá mập, phía tây thì treo một cây cung lớn màu đỏ thắm, dùng kim tuyết cẩn thận quấn quanh, cách làm vô cùng tinh xảo, phía dưới là một bình tên bằng lông chim nhạn dài.

Tuy nhiên ánh mắt của Trương Huyền lại chú ý thật lâu vào một cây ngân thương sáng loáng treo ở trên bức tường trước mặt, dài một trượng, đường cong vô cùng tinh xảo, vừa thấy đã biết ngay đó là danh gia tạo ra.

Trong lòng Trương Huyền nhẩm tính, cây thương kia chỉ ít nặng bốn mươi lăm cân, trong lòng hắn bất ngờ dâng lên một cỗ ý niệm trong đầu, hắn có thể thỉnh giáo võ nghệ của Vương Bá Đường một chút hay không, sự dũng mãnh của Vũ Văn Thành Đô thật sự làm hắn nhớ mãi không quên.

Tuy nhiên nghĩ lại, dường như lại không có khả năng lắm, hắn chỉ là người đến đưa tin, hai người cũng không có thâm giao, Vương Bá Đường làm sao có thể tùy ý giao lưu võ nghệ với người ngoài?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Phủ Vũ Xuyên

Trương Huyền đem một thỏi vàng nhỏ cùng với đồng bài và thuốc sập đặt lên bàn.

- Cộng thêm lá thư vừa rồi, tổng cộng chính là mấy thứ này.

Vương Bá Đường thở dài:

- Đa tạ công tử đã đến Lạc Dương truyền tin. Kính xin công tử có thể nói lại tỉ mỉ tường tận tình huống lúc đó được không?

Trương Huyền bèn nói lại những việc mình đã cứu Lý Mật với Vương Bá Đường, tuy nhiên có thêm vào tình tiết Lý Mật trúng tên bị thương nặng, cuối cùng sau khi do dự hẳn vẫn nói ra chuyện Vũ Văn Thuật phóng thích Dương Huyền Cảm.

Ánh mắt của Vương Bá Đường bỗng dừng trợn to, kinh ngạc hỏi:

- Trương công tử khẳng định là Vũ Văn Thuật thả Dương Huyền Cảm ư?

- Có phải Vũ Văn Thuật hay không ta không biết, lúc ấy Vũ Văn Thành Đô chặn đánh giết Dương Huyền Cảm, một gã binh truyền tin chạy tới hô to, nói đại soái có lệnh thả Dương Huyền Cảm đi. Bởi vậy mà Dương Huyền Cảm thoát được một mạng.

Vương Bá Đường gật gật đầu:

- Vậy khẳng định chính là Vũ Văn Thuật rồi, khó trách quân Tùy không bắt được Dương Huyền Cảm, hóa ra là bị Vũ Văn Thuật thả cho chạy rồi.

Vương Bá Đường cảm thấy việc này can hệ trọng đại, nhất định phải lập tức báo cáo lên trên, y nhìn thoáng qua Trương Huyền, trong lòng thầm nghĩ, người này là người chứng kiến, lại là người cuối cùng ở bên Lý Mật, có lẽ hội chủ còn có một vài vấn đề muốn hỏi hần.

Vương Bá Đường liền cười nói:

- Có thể mời Trương công tử theo ta đi gặp một người được không. Xin công tử yên tâm, chỉ là đi nói lại tình hình lúc đó, tuyệt đối sẽ không làm khó công tử.

Trương Huyền liếc nhìn đồng bài trên bàn, cười hỏi:

- Là tới Vũ Xuyên Phủ đúng không?

- Đúng vậy!

Tên công khai của Vũ Xuyên Phủ là “Thư viện Vũ Xuyên”, là một nhà tư học, nằm trong phường Tu Văn, nghe nói do vài sĩ tộc thực lực hùng hậu liên hợp thành lập nên, chuyên bồi dưỡng đào tạo con cháu tài đức vẹn toàn ưu tú, vô cùng nổi danh ở Lạc Dương.

Trước đây Lý Mật chính là một Bác sĩ ở thư viện này, phụ trách giảng dạy sách luận. Vương Bá Đường cũng là một giáo viên thư viện thuê mời, y phụ trách dạy xạ nghệ cho học sinh.

Không bao lâu, hai người tới trước một tòa phủ trạch rộng lớn. Nếu không phải Vương Bá Đường đã nói rõ từ trước, Trương Huyền tuyệt đối

không thể tưởng được tòa phủ trạch khí thế rộng rãi này là một khu trường học tư.

Đi lên bậc thang cao cao, Trương Huyền ngẩng đầu nhìn thoáng qua bảng hiệu lớn viền vàng nền lam, mặt trên viết bốn chữ to rồng bay phượng múa “Thư viện Vũ Xuyên”.

Có điều Trương Huyền không hiểu cho lắm, tại sao phải đặt tên là Vũ Xuyên? Trong trí nhớ của hắn, Vũ Xuyên là một trong sáu tòa quân trấn của biên tái thời kỳ Bắc Ngụy.

Thư viện Vũ Xuyên rộng khoảng gần trăm mẫu, không giống phủ trạch bình thường, bên trong được đặc biệt cải tạo, từng gian tiểu viện được tường viện cao lớn bao quanh, ngõ nhỏ hẹp dài sâu hút, cả toàn nhà lớn tựa như một tòa mê cung, không biết bên trong có bao nhiêu người.

Hai người đi vào phủ đều không bắt gặp một ai, trong đại trạch vô cùng vắng vẻ yên tĩnh, làm cho người ta có cảm giác khác thường, không hề cảm thấy có không khí của một trường học.

Vương Bá Đường dẫn Trương Huyền đi vào một gian khách viện, cười nói:

- Mời Trương công tử ở đây chờ một lát, ta đi một chút rồi trở lại ngay.

Vương Bá Đường vội vàng đi, Trương Huyền đi qua đi lại trên bậc thang, cẩn thận quan sát tòa kiến trúc trước mắt này.

Hắn phát hiện kiến trúc triều Tùy khác với Minh Thanh, đầu tiên nền rất cao, dùng khối đá lớn trải thành, đi vào đại sảnh phải lên bậc thang khoảng ba thước, kiến trúc xây dựng theo thức gạch mộc, mặt trên càng toát lên khí thế vô biên, đấu củng xà rộng, phía dưới dùng hơn mười trụ lớn đường kính chừng nửa thước chống đỡ, đây chỉ là một tòa khách đường, nhưng thoát nhìn tựa như một tòa điện đường vậy.

Tuy nhiên trần trong hành lang lại thiết kế rất đơn giản, chỉ có hơn mười toạ tháp, mỗi một toạ tháp đặt một chiếc bàn nhỏ thấp bé, bốn góc lại đặt một bình hoa cao bằng một người, trần còn lại không thiết kế gì, khiến toàn bộ hành lang càng trở nên trống trải cao ngất.

Trương Huyền cũng không biết tại sao mình lại đồng ý với Vương Bá Đường đến thư viện Vũ Xuyên, có lẽ là xuất phát từ lòng hiếu kỳ, tại sao Lý Mật lại có đồng bài của phủ Vũ Xuyên? Ai là người khởi đầu cơ cấu giáo dục của thư viện Vũ Xuyên?

Nhưng có lẽ là vì hắn cảm thấy hứng thú đối với Vương Bá Đường, dù sao Vũ Văn Thành Đô tồn tại như thần, còn Vương Bá Đường lại có cảm giác thật hơn, hắn có thể theo Vương Bá Đường học được chút võ nghệ của triều Tùy.

Vì sao võ tướng triều Tùy có thể sử dụng được binh khí nặng bốn mươi năm mươi cân, còn cả Phượng Sĩ Lưu Kim Thảng của Vũ Văn Thành Đô kia nữa, ít nhất nặng hơn hai trăm cân, quả thật làm cho hắn không thể tin nổi.

Vô số bí ẩn quanh quẩn trong lòng Trương Huyền, hắn khát khao hiểu biết hết thảy phương diện này, cho nên hắn nhanh chóng quên mất mình là kẻ giết chết Lý Mật.

Bất giác, Trương Huyền đi qua cửa nhỏ bên cạnh khách đường, đi vào một tòa nhà khác, phía trước là một hành lang, bên phải hành lang là hai gian phòng, bên trái là một tòa viện tử, trái gạch đá xanh, góc tường có vài cây mai đã úa, đóa hoa màu vàng nhạt đã biến thành màu vàng xám.

Nhưng Trương Huyền cảm thấy có hứng thú với hai gian phòng kia hơn cả, trong phòng đặt hai mươi giường đơn chỉnh tề, cũng có bàn, bên giường còn có một bàn nhỏ, đặt giấy và bút.

Đằng trước có một tòa tháp rộng rãi, cao hơn so với hai mươi chiếc giường kia.

Hai gian nhà này hiển nhiên là phòng học. Trương Huyền thấy trong đó có một phòng không khóa cửa, liền tò mò đẩy cửa đi vào.

Trong phòng rất yên tĩnh, không có ai, trên bàn cũng không có bài học, dường như đã lâu không ai vào, trên bàn giáo viên phủ một lớp bụi mỏng.

Lúc này Trương Huyền phát hiện sau chỗ ngồi của giáo viên dán một tấm giấy dạy, trên đó viết hàng chữ: “Chinh chiến Liêu Đông là tất yếu.”

Đây dường như là một luận đề sách luận. Trương Huyền mỉm cười, mấy tháng trước hắn cũng gặp phải đề mục biện luận giống như vậy ở trường Học viện lục quân, không ngờ lại gặp lại vào 1400 năm trước.

- Người là ai?

Phía sau hắn bỗng nhiên truyền tới thanh âm của một nữ nhân trẻ tuổi.

Trương Huyền vừa quay đầu lại, thấy một cô nương trẻ tuổi mặc võ phục màu đen đứng ở cửa, cao khoảng mét bảy, hai chân thon dài, dáng người cực kỳ cân xứng.

Có lẽ là bởi y phục màu đen càng làm nổi bật lên màu da trắng nõn của nàng, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, mũi cao, hai hàng lông mày thanh tú cong như vầng trăng khuyết, dưới đôi mi thanh tú là ánh mắt sáng ngời như bảo thạch, sáng trong vô ngần, nhìn cô gái tầm mười sáu mười bảy tuổi, nhưng trong cử chỉ lại toát lên khí chất quyết đoán lão luyện khó diễn tả được.

Trương Huyền vẫn cho là phụ nữ Tùy Đường chỉ mặc váy dài, không mặc quần, nhưng cô gái áo đen trước mặt này lại mặc quần thụng dài, ống

quần rất rộng, có dây nhỏ bó chặt, có chút giống với hình thức y phục của phụ nữ Tây Á.

Trương Huyền quá mức chú ý phục sức triều Tùy của cô gái, lại quên trả lời câu hỏi của đối phương.

- Ta hỏi người là ai?

Đôi mi thanh tú của thiếu nữ nhú lại, nàng không thích người có phản ứng chậm chạp. Thanh niên này có thân hình cao lớn, nhưng đúng là một tên đầu gỗ.

Trương Huyền vội vàng hạ thấp người nói:

- Tại hạ Trương Huyền, là bằng hữu của Vương Bá Đường.

- Sao y có thể tùy tiện dẫn người ngoài vào Vũ Xuyên Phủ?

Thiếu nữ hơi mất hứng:

- Nếu là khách nên chờ ở khách đường, nơi này là cấm địa, không cho phép khách nhân tùy tiện bước vào.

Thiếu nữ tỏ vẻ khinh người khiến Trương Huyền hơi có chút không vui, mặc kệ thư viện Vũ Xuyên này có lai lịch thế nào, tốt xấu thì hắn cũng là khách, Trương Huyền hắn cũng không phải đến ứng mộ làm gia đình tôi tớ, đây là đạo đãi khách sao?

Nhưng hắn biết mình cũng có chỗ không đúng, không nên tùy tiện rời khỏi khách đường, bèn áy náy nói:

- Vậy ta quay lại.

- Hừ! Người tự tiện xông vào cấm địa Vũ Xuyên Phủ, cứ như vậy mà đi được sao?

Thiếu nữ lạnh lùng nói.

Trương Huyền mặc dù là một binh lính quân kỷ nghiêm minh, một học sinh trường quân đội khắc khổ chăm chỉ, cũng rất không quen với thời đại đẳng cấp sâm nghiêm, tôn ti rõ ràng này.

Từ trước đến nay hắn cứng rắn không chịu thua phục, thiếu nữ cứng rắn, mạnh mẽ khơi dậy phản cảm của hắn. Hắn cũng cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu là cấm địa, nên viết rõ là cấm đi vào, đồng thời phải đóng cửa lại. Nhưng lại nằm bên cạnh khách đường, còn mở rộng cửa viện, rõ ràng mình làm chủ nhân không đúng, lại trách khách, đây là quy củ gì?

- Người lớn mật!

Thiếu nữ giận dữ, tay đè chặt chuôi kiếm.

- Xuất Trần!

Bên cạnh truyền tới một thanh âm già nua, chỉ thấy một lão già râu tóc bạc trắng xuất hiện trong viện, ông già nua nhưng vẫn tráng kiện, tóc dài trắng rơi thả trên vai, ông lão khoanh tay nói với thiếu nữ:

- Vị công tử này nói đúng, là chúng ta không đúng, không thể trách người khác. Con đi đi.

- Vâng! Nghĩa phụ.

Dường như thiếu nữ rất tôn sùng lão nhân này, nàng hung hăng lườm Trương Huyền, nếu không phải nghĩa phụ xuất hiện, nàng nhất định sẽ dạy cho người trẻ tuổi này hiểu một chút về quy củ của Vũ Xuyên Phủ.

Nàng không để ý tới Trương Huyền nữa, bước nhanh đến cửa lớn, biến mất sau cánh cửa.

Lúc này, ông lão chậm rãi đi vào phòng, cười áy náy với Trương Huyền:

- Tiểu nữ luôn luôn thích dùng đao kiếm nói lí lẽ, nhưng lại quên đao dãi khách, xin công tử chớ để trong lòng.

Trương Huyền thấy ông lão thân thiện, giọng điệu ôn hòa, không khỏi có thiện cảm. Hắn vội vàng nói:

- Là tại hạ không hiểu đạo làm khách, tự tiện đi vào nhà chủ, tại hạ lập tức ra ngay.

Hắn thi lễ xoay người định đi, lão già lại khẽ cười hỏi:

- Công tử chính là người truyền tin thay Lý Mật đúng không?

- Đúng... vậy!

Trương Huyền do dự một chút. Lúc này hắn mới nhớ tới chuyện Lý Mật chết trong tay mình, chẳng lẽ ông lão này là trưởng bối của Lý Mật?

Lão già khoanh tay đi đến trước tấm giấy dán bên tường, cúi đầu thờ dãi:

- Luận đề chưa xong, người đã đi rồi. Thật đáng tiếc.

- Đây là luận đề của Lý Mật!

Khó trách Trương Huyền cảm thấy chữ trên đó hơi quen quen, hóa ra là Lý Mật viết, như vậy căn phòng học này chính là nơi giảng bài của Lý Mật, khó trách đã lâu không ai vào.

- Vừa rồi ta thấy Trương công tử tựa như có chút suy nghĩ về luận đề này, hay là Trương công tử cũng có cao kiến?

Ông lão lại thản nhiên cười hỏi.

- Cao kiến thì không, chỉ là có một chút ý tưởng.

Ông lão khẽ mỉm cười:

- Mời công tử nói, Đâu mỗ nguyện rửa tai lắng nghe.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Câu Đố Thế Thân

Trương Huyền thầm nghĩ, hoá ra lão ta họ Đậu. Danh nhân cuối thời Tùy có những ai, Trương Huyền ngẫm nghĩ, lại chỉ nghĩ đến Đậu phu nhân vợ của Lý Uyên và Hà Bắc Thiên vương Đậu Kiến Đức. Hiển nhiên không quan hệ đến ông lão già trước mắt này, chẳng lẽ lão chỉ ta là một đại nho bình thường.

Trương Huyền thu lại suy nghĩ, cười nói:

- Nếu quả thật so với làm một phi ửng giữa trung tâm triều đình coi trung tâm triều đình là một con phi ửng, như vậy Quan Lũng và Hà Bắc chính là hai cánh phi ửng. Từ người xưa có được Quan Trung là có được thiên hạ, được Hà Bắc là được Trung Nguyên. Chỉ cần nắm giữ chặt chẽ hai mảnh yếu địa đất chiến lược này, mặc kệ thiên hạ tái loạn, trung ương triều đình sẽ không dễ dàng dao động. Muốn củng cố Quan Trung, nhất định phải khống chế được Lũng Hữu và Hà Tây, muốn củng cố Hà Bắc, nhất định phải khống chế Liêu Đông. Đây cũng là nguyên nhân căn bản sau khi Tào Tháo tiêu diệt Viên thị đã đánh tiếp Liêu Đông.

Trương Huyền thiếu chút nữa nêu ví dụ hậu quả Minh triều mất đi Liêu Đông, cũng may hãn phản ứng đúng lúc.

Lão già trầm tư chốc lát nói:

- Ý của người các hạ là, nay mục đích tấn công Cao Cú LệLy là vì để khống chế Liêu Đông, cuối cùng nhất là vì mà tận cùng là để củng cố Hà Bắc?

- Đúng là nguyên nhân này, Đâu công không phát hiện ra sao? Đường kim thiên tử ngay khi đăng cơ đã trước sau khi khai chiến đối với Thổ Dục Hồn, thu phục Hà Hoàng, củng cố Lũng Hữu, không phải là vì đảm bảo Quan Trung ổn định sao? Sau đó lại quay đầu hướng đông, Cao Cú LệLy đã tâm bình bực, đã có ý đồ với Liêu Đông. Nếu Liêu Đông thất thủ, Hà Bắc tất không xong, Hà Bắc không xong thì sẽ dao động nền tảng lập quốc, cho nên chiến dịch Cao Cú Lệ Ly không thể không đánh.

- Nhưng Hà Bắc có quan trọng yếu như vậy sao không? Nếu là như vậy, vì sao đường kim thiên tử không trực tiếp định đô U Châu, lại định đô ở Lạc Dương?

Trương Huyền ngẫm thờ dài, hẳn không biết nên nói như thế nào. Lịch sử hai ngàn năm bắt đầu từ triều Tần, một ngàn năm trước là thời đại Quan Lũng Trường An, nhưng một ngàn năm sau chính là thời đại Hà Bắc Bắc Kinh, không có Quan Lũng và Hà Bắc chống đỡ, nói gì tới đại nhất thống?

Lão già mỉm cười, vuốt râu khen:

- Ta chỉ đùa người cậu một chút, ta sao ta lại không biết tầm quan trọng của Hà Bắc chứ? Người Cậu nói rất đúng, rất có kiến thức, đột nhiên cho ta cảm giác hiểu ra. Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?

- Tại hạ Hà Nội Trương Huyền Hà Nội!

Vương Bá Đường ngồi ở trong một gian trong phòng nhỏ đã đợi hơn nửa canh giờ, nhưng Hội chủ thủy chung không triệu kiến y, nghĩ đến

Trương Huyền còn đang chờ ở ngoài, Vương Bá Đường hơi bức bối bất an, khoanh tay đi qua đi lại trong tiểu viện Hhoa Kính.

Lúc này, Vương Bá Đường nghe thấy tiếng bước chân, vội vàng quay đầu lại, thấy một nam tử trẻ tuổi đi đến, khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, hai mắt dài nhỏ, dưới cằm là bộ râu dài, giữa mặt mày mi tâm có vẻ vô cùng khôn khéo.

Nam tử này có hình thức ngoại hình rất giống Lý Mật, tuy nhiên nếu so với Lý Mật thì nhỏ tuổi hơn một chút, gầy hơn, khí chất cũng vẫn nhược hơn, mang phong độ người trí thức hơn, mà không có khí chất oai hùng như Lý Mật.

Vương Bá Đường và gã rất quen thuộc, liền vội vàng tiến lên hành lễ nói:

- Kiến Thành, về Lạc Dương khi nào vậy?

- Ba ngày trước cùng phụ thân về báo cáo công tác. Phụ thân sắp đi Thái Nguyên nhậm chức rồi.

Người trẻ tuổi này tên là Lý Kiến Thành, là con cả của Đường quốc công Lý Uyên. Gã không xuất sĩ, vẫn đi theo phụ thân giúp phụ thân làm việc, nhưng đồng thời đã tạm giữ chức Bốc sĩ ở Vũ Xuyên Phủ.

Lý Kiến Thành cười hỏi:

- Đường như Bá Đường đợi rất lâu rồi thì phải?

Vương Bá Đường thở dài:

- Đúng vậy! Ông cụ Lão gia cũng quá không nề mặt ta, không ngờ để ta chờ nửa canh giờ.

- Không trách ông ấy được, nghe nói là người từ Trường An người đến.

-Ồ ...

Vương Bá Dương bình tĩnh, khó trách không gặp được ông cụ lão gia, hóa ra là người Trường An đến.

- Là phụ thân người đến?

Vương Bá Dương hỏi dò.

- Không riêng gì cha ta, Độc Cô gia chủ cũng tới!

Trong lòng Vương Bá Dương kinh ngạc, xảy ra chuyện gì vậy? Ngay cả Độc Cô gia chủ cực ít đi ra ngoài cũng tới Lạc Dương rồi, chẳng lẽ là bởi vì Dương Huyền Cảm binh bại sao?

- Chúng ta lần sauLần sau chúng ta nói chuyện tiếp, phụ thân tìm ta có việc, ta đi trước.

Lý Kiến Thành thi lễ, xoay người rời khỏi.

Vương Bá Dương đứng trước một bụi hoa, đầu óc y lại nghĩ tới Lý Mật, chỉ sợ không chỉ là Dương Huyền Cảm binh bại, quan trọng hơn là Lý Mật chết đã làm rối loạn kế hoạch của Vũ Xuyên Phủ.

Đúng lúc này, một tiểu đồng bước nhanh tới, thi lễ với Vương Bá Dương:

- Vương giáo viên, Hội chủ mời ngài qua đó.

Vương Bá Dương tinh thần runghơi run lên, đợi nửa canh giờ, rốt cuộc ông cụ lão gia đã đồng ý gặp mình rồi.

Vương Bá Dương đi theo tiểu đồng vào nội trạch, hai người vào một gian đại viện, trong viện đứng bốn gã võ sĩ đang đứng, tay cầm đao đứng yên bất động, tựa như bốn pho tượng đá.

Tiểu đồng dẫn y vào cửa chính của một tòa lầu ba tầng lầu, nhưng không đi lên lầu, mà đi vào trước cửa đá ở trong cùng.

Tiểu đồng giơ ngón bài cho võ sĩ đứng bên cửa đá, nói với Vương Bá Đường:

- Hội chủ chờ ở trong, mời Vương giáo viên.

Cửa đá thần bí này ba năm qua Vương Bá Đường chỉ vào một lần, nơi này là trung tâm trọng địa của Vũ Xuyên Phủ, kẻ nào vào giết không luận tội.

Vương Bá Đường đi vào cửa đá, cửa đá lặng yên đóng lại, bên trong là một hành lang đá xanh dài, trong hốc tường hai bên đặt những ngọn đèn, khiến ánh sáng ở hành lang càng mờ tối âm trầm.

Y bước nhanh qua hành lang đá dài, lại đi lên mấy bậc thềm đá, vào một tòa đại sảnh lầu khác. Tòa lầu này hoàn toàn dùng đá xanh xây nên, không có cửa sổ, ở giữa là một sân nhà phạm vi một trượng, ánh mặt trời từ trên không trung chiếu thẳng xuống dưới, chiếu sáng đại sảnh rộng trống trải.

Trên bệ đá giữa sân nhà đặt một đỉnh đồng rất lớn, trên đỉnh đồng khắc ba chữ bút lực cứng cáp: “Vũ Xuyên Phủ”.

Sắc mặt Vương Bá Đường nghiêm trang, quỳ trước đỉnh đồng dập mạnh đầu lay ba cái, lúc này mới dọc theo thang đu bên tường đi lên lầu.

Y đi lên lầu ba, đứng trước một cánh cửa cung kính nói:

- Hội chủ, tôi đến rồi.

- Vào đi.

Trong phòng là một thanh âm già nua.

Vương Bá Đường đẩy cánh cửa trước mặt ra, trong phòng lát sàn nhà bằng gỗ, không có vật gì, sạch sẽ không nhiễm vương một hạt bụi.

Nhưng trong phòng lại ngồi có ba người ngồi, dường như đang thảo luận chuyện quan trọng. Bên phải là một ông lão chừng bảy mươi tuổi, thân hình cao lớn, mũi sư tử rất lớn to, tướng mạo uy mãnh. Người này là gia chủ của gia tộc Độc Cô - Độc Cô Thuận, con trai thứ năm của Bắc Chu Đại Tư Mã Độc Cô Tín, Thục Quốc Công Đại Tù.

Bên trái là một người đàn ông trung niên mặc áo bào tím, chừng năm mươi tuổi, mặt trắng như ngọc, tuy nhiên tướng mạo lại hết sức bình thường, vẻ mặt ôn hòa, làm cho người khác có một cảm giác ôn hòa thiện cảm, đó chính là Đường quốc công Lý Uyên vừa lúc vào kinh báo cáo công tác.

Tuy rằng Lý Uyên cũng là một trong những người sáng lập nên Vũ Xuyên Phủ, nhưng ông ta nhiều năm làm quan bên ngoài, rất ít đến Vũ Xuyên Phủ, hôm nay là đặc biệt được mời tới thương lượng chuyện quan trọng.

Mà ngồi xếp bằng ở bờ đoàn chính giữa là một ông cụ tóc bạc mặt hồng hào, tóc bạc trắng dài rối tung trên vai, chòm râu trắng như tuyết dài chừng một thước, ông lão mặc bộ đạo bào Thái Cực màu vàng hơi đỏ, đang hết sức chăm chú vuốt ve một thanh bảo kiếm hàn quang lóng lánh.

Nếu Trương Huyền nhìn thấy ông talão, nhất định sẽ giật mình, vừa rồi hẳn và ông già lão này đã nói chuyện về chiến trận Liêu Đông.

Vương Bá Đường vội vàng tiến lên quỳ xuống:

- Tham kiến Hội chủ!

Ông già râu tóc bạc trắng này là Hội Chủ Vũ Xuyên Phủ, tên là Đâu Khánh, là nhân vật số hai của gia tộc Đâu thị Quan Lũng. Dựa theo lệ

thường của Vũ Xuyên phủ, Hội chủ hai năm đổi một lần, hai năm qua vừa lúc đến lượt Đậu gia.

Lại nói đến quan hệ giữa ba người họ rất sâu xa, có quan hệ thông gia, Độc Cô Thuận là cậu của Lý Uyên, mà Đậu Khánh là nhạc phụ của Lý Uyên.

Đậu Khánh nhướng mí mắt lên, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú Vương Bá Đường:

- Ta muốn biết trong di vật của Lý Mật có một viên thuốc sáp hay không?

Wương Bá Đường vội vàng lấy túi da ra đặt lên bàn, lại từ trong túi da lấy miếng viên thuốc sáp kia, dâng lên cho Hội chủ.

Đậu Khánh tiếp nhận thuốc sáp chăm chú nhìn một lát, lập tức bóp nát thuốc sáp, bên trong là một bức lụa trắng cực mỏng, chỉ chút chữ nhỏ. Lão nhìn kỹ một lần, lại hỏi Vương Bá Đường:

- Còn có tin quan trọng gì.

- Còn có chính là Dương Huyền Cảm đã bị Vũ Văn Thuật thả cho chạy thoát rồi.

Tin tức này khiến ba người cảm thấy không ngờ. Ba người liếc nhìn nhau, Độc Cô Thuận cười lạnh nói:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta., Dương Huyền Cảm tạo phản, không biết liên lụy bao nhiêu sĩ tộc thế phiệt, không biết bao nhiêu đại thần triều đình hận không thể lập tức đẩy Dương Huyền Cảm vào chỗ chết, nhằm che giấu sự thật mình và y có thông đồng. Nhưng Vũ Văn Thuật cáo già, không giết Dương Huyền Cảm, vậy sẽ có vô số quyền thần quý tộc đến

lấy lòng nịnh bợ ông ta, ông ta có thể ở giữa thu được lợi ích rất lớn. Chờ ông ta kiếm lợi đủ rồi, Dương Huyền Cảm cũng đáng chết rồi thôi.

Đậu Khánh gật gật đầu, hẳn là nguyên nhân này. Tuy nhiên chuyện này tạm thời gác lại đã, bọn họ tạm thời chưa cần quan tâm. Đậu Khánh lại hỏi:

- Còn gì nữa không?

Vương Bá Đường vội vàng nói:

- Không còn gì nữa. Khởi bẩm Hội chủ, người báo tin được tôi dẫn đến, đang chờ ở khách đường, hẳn không chỉ là người chứng kiến Vũ Văn Thuật tự ý thả Dương Huyền Cảm, đồng thời còn là người ở bên cạnh lúc Lý Mật lúc y sắp chết. Nếu Hội chủ muốn tìm hiểu thêm gì, có thể trực tiếp hỏi hẳn.

Đậu Khánh khẽ mỉm cười, lão đã nói chuyện với Trương Huyền rồi. Kiến giải chiến lược trác tuyệt của Trương Huyền đã để lại cho lão một ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Lúc này, Độc Cô Thuần ngồi bên ho khan một tiếng rất mạnh, kéo dài thanh âm dài giọng nói:

- Loại tiểu nhân vật nhỏ bé này có gặp hay không cũng không sao. Chúng ta tiếp tục nói bàn chính sự đi.

Đậu Khánh cười cười, không hề nhắc tới Trương Huyền nữa, nói với Vương Bá Đường:

- Người đi ra trước chờ bên ngoài một lát, ta sẽ tìm người sau.

Vương Bá Đường đứng dậy thi lễ, chậm rãi lui xuống. Đậu Khánh cầm đồng bài của Lý Mật lên, khe khẽ thở dài:

- Tuy rằng Lý Mật bất hạnh bỏ mình, nhưng lúc này đây hãn y làm được không tệ, thành công ngăn trở cản Dương Huyền Cảm tiến vào Quan Trung.

Lý Uyên cũng vô cùng tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc Dương Huyền Cảm không nghe Lý Mật nói, nếu Dương Huyền Cảm có thể đông nhập Dương Châu, tây liên Ngõa Cương, bắc tiếp Đâu Kiến Đức, nam dựa vào Giang Hoài giàu có và đông đúc, sẽ có thể mưu đồ trở thành căn cơ, nhưng hãn y khư khư cố chấp tấn công Lạc Dương, chậm trễ bỏ lỡ rất nhiều thời gian, cho Dương Quảng cơ hội giết trở về phản công lại.

Độc Cô Thuần sốt ruột khoát tay:

- Dương Huyền Cảm đã hoàn toàn thất bại, không cần nhắc đến hãn gã nữa. Chúng ta chỉ nói bước kế hoạch tiếp theo của kế hoạch thôi.

Đậu Khánh gật gù đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào Lý Uyên, chậm rãi nói:

- Ta cùng Độc Cô gia chủ đã thương lượng rồi, nếu Lý Mật đã bỏ mình, vậy bước tiếp theo của chúng ta chỉ có thể thay đổi người, quyết định để Kiến Thành thay thế thân phận của Lý Mật đi hợp nhất quân Ngõa Cương. Người hãn không có vấn đề gì chứ!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Sự Lôi Cuốn Của Võ Thuật

Lý Uyên trước đây từng nghe Độc Cô Thuận nói qua về chuyện này, sao y có thể để con của mình đi mạo hiểm được, liền cắn răng nói:

- Nhưng người trong thiên hạ đều biết Lý Mật đã chết, Kiến Thành sao giả mạo y được?

- Cái này đừng lo, đầu của Lý Mật đã bị chúng ta âm thầm tráo đổi, người sáng suốt đều sẽ nhận ra đầu người treo trên thành không phải là của Lý Mật, mọi người sẽ tin rằng Lý Mật vẫn chưa chết, hơn nữa chúng ta còn có thư do Địch Nhượng tự tay viết.

Đậu Khanh giơ mảnh vải trong tay lên:

- Tin rằng Địch Nhượng sẽ thừa nhận Kiến Thành chính là Lý Mật.

Độc Cô Thuận ở bên cạnh cũng khuyên Lý Uyên:

- Thực ra Địch Nhượng cũng chỉ muốn hợp tác với quý tộc Quan Lũng chúng ta, có phải Lý Mật hay không không quan trọng, chúng ta chỉ là vì bảo vệ ngài, không cho Dương Quảng biết Kiến Thành đi Ngõa Cương, cho nên mới để Kiến Thành giả mạo Lý Mật đi, Địch Nhượng cho dù trong lòng biết rõ cũng sẽ phối hợp với chúng ta giữ kín bí mật này.

Lý Uyên biết đã không thể phản đối được nữa, nhưng nguyên nhân hậu quả của việc này y cũng không biết, sao có thể yên tâm cho con mình đi

Ngõa Cương trại được, y trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Quân Ngõa Cương có mấy phần thành ý?

Đậu Khánh cười nói với y:

- Địch Nhượng hai tháng trước đã phái Ngụy Trưng bí mật đến tìm chúng ta, hi vọng có được sự ủng hộ của chúng ta, vốn chúng ta không tính đến quân Ngõa Cương, nhưng Dương Huyền Cảm đã thất bại, thu nhận đội quân này cũng có lợi cho chúng ta, cho nên ta mới cùng Độc Cô gia chủ quyết định phái Lý Mật đi hợp nhất quân Ngõa Cương, tiếc rằng Lý Mật đã chết, đành phải để Kiến Thành đi thay y.

Lý Uyên trầm nghĩ, việc này có lợi cũng có hại, mặc dù có nguy hiểm, nhưng nếu như Kiến Thành có thể thuận lợi thu nạp được quân Ngõa Cương, rất có thể tương lai sẽ trở thành một trợ lực rất lớn cho sự nghiệp của mình sau này.

Nghĩ vậy, y rút cuộc gật đầu đồng ý:

- Được rồi, vậy để cho Kiến Thành đi Ngõa Cương rèn luyện chút đi.

Đậu Khánh thấy y đáp ứng, vui vẻ vuốt râu nói:

- Vì để bảo vệ sự an toàn cho Kiến Thành, ta tính để Vương Bá Đường đi cùng nó.

Lý Uyên vội vàng chấp tay cảm ơn:

- Đa tạ nhạc phụ đại nhân suy xét chu toàn.

Đậu Khánh cao giọng nói:

- Bá Đường vào đi.

Vương Bá Đường lại vào phòng, y khom người thi lễ, đứng cung kính.

Ba người Đậ Khánh nhìn nhau, Đậ Khánh dùng giọng nói vô cùng dịu dàng nói;

- Chuyện lần trước nói với người, người đã chuẩn bị xong chưa?

Vương Bá Đường yên lặng gật đầu, y viết đó là chuyện cho mình đi Ngõa Cương, chỉ có điều Lý Mật đã chết, y đi cùng ai đây?

- Người và Kiến Thành đi, bảo vệ sự an toàn của nó.

Đậ Khánh dường như biết tâm tư của y.

- Kiến Thành?

Vương Bá Đường ngây ngẩn cả người, nhưng y ngay lập tức phản ứng kịp, lập tức đáp:

- Ty chức tuân mệnh.

Lý Uyên ở bên cạnh liền cúi người thi lễ:

- Bá Đường, vậy Kiến Thành liền nhờ vào người rồi.

- Lý công cứ yên tâm, Bá Đường sẽ dốc toàn lực bảo vệ sự an toàn của Kiến Thành.

Lúc này, Vương Bá Đường nhớ ra Trương Huyền vẫn còn đang chờ được tiếp kiến, vội vàng nói:

- Hội chủ có cần gặp Trương Huyền không?

Đậ Khánh khẽ mỉm cười:

- Thực ra ta đã từng gặp hần, người này rất được, chiến lược rất cao minh, là một nhân tài hiếm có.

Vương Bá Dương cũng rất kinh ngạc, hội chủ gặp Trương Huyền lúc nào, sao y lại không biết?

- Đậu huynh không phải muốn cho hần gia nhập vào Vũ Xuyên chứ?

Độc Cô Thuần có chút không vui nói.

Đậu Khánh trong một năm đảm nhiệm chức Hội chủ này, chỉ trọng dụng người tài, mời chào không ít con cháu không phải hào môn gia nhập Vũ Xuyên, điều này khiến cho Độc Cô Thuần, người luôn coi trọng huyết thống cực kì bất mãn, bây giờ lại có một kẻ chẳng ra sao xuất hiện, lão nhìn vừa mắt, nói hần có chút tài năng, chẳng lẽ phủ Vũ Xuyên là vườn rau xanh à? Người biết trồng chút rau đều kéo vào, quả thực chẳng ra thể thống gì.

Đậu Khánh nghe ra được ý của Độc Cô Thuần, lão liền đem chuyện ở Quan Lũng, Hà Bắc của Trương Huyền kể lại cho mọi người nghe một lần, cười nói:

- Người này có cái nhìn độc đáo, phân tích rất tỉ mỉ sự quan trọng của Liêu Đông đối với Hà Bắc, cùng với ý nghĩ của đại chiến Cao Ly, đây chính là nhân tài mà Vũ Xuyên của chúng ta thiếu, có lẽ hần không phải quý tộc Quan Lũng, nhưng ta hy vọng có thể phá bỏ luật lệ cho hần gia nhập hội.

Lý Uyên khen:

- Người này quả có cách nhìn độc đáo.

Đậu Khánh nói rất có lý, Độc Cô Thuần cũng không thể trực tiếp phủ quyết, ông ta phải giữ mặt mũi cho Đậu Khánh, tuy nhiên bảo ông ta cứ

như vậy thỏa hiệp ông ta lại không muốn, loại tiền lệ này chỉ cần có lần đầu, về sau không biết sẽ loạn đến mức nào nữa.

Mặc kệ đi, trước tiên cứ để đấy nói sau vậy.

Độc Cô Thuần lạnh lùng nói:

- Nếu Đâu huynh nhất định muốn cho hãn nhập hội, ta cũng không phản đối, nhưng ta hy vọng phải làm theo đúng quy tắc của Vũ Xuyên, ít nhất phải theo dõi hãn ba tháng, phòng ngừa hãn là nội ứng Bột Hải phái tới.

Độc Cô Thuần nói rất có lý, quy tắc của hội Vũ Xuyên ở đây, cho dù Đâu Khánh là Hội chủ cũng không thể làm trái với quy tắc.

Đâu Khánh bất đắc dĩ, lão ngẫm nghĩ một chút liền nói với Vương Bá Đường:

- Theo quy tắc, chuyện chúng ta chấp nhận cho Trương Huyền vào hội người tuyệt đối không được nói cho hãn biết, ta mặc kệ người dùng lý do gì, dùng cách gì, tóm lại người phải giữ hãn ở lại Lạc Dương ba tháng, ít nhất cũng phải đến cuối năm nay, tốt nhất là để hãn ở trong nhà người, cho chúng ta tiện quan sát hãn.

Wương Bá Đường gãi đầu, chuyện này khiến y vô cùng khó xử, bản tính y không nói dối nổi, bảo y lấy cớ gì để giữ Trương Huyền lại đây?

Lý Uyên thấy Vương Bá Đường khó xử, liền có lòng muốn giúp y:

- Ta có một cái cớ, tuy nhiên khiến cho Trương Huyền cam tâm tình nguyện ở lại, thì phải do Bá Đường tự mình nghĩ cách.

Wương Bá Đường mừng rỡ, liền vội vàng khom người nói:

- Lý công cứ nói đi.

Lý Uyên khẽ mỉm cười:

- Hẳn chẳng phải chính là người duy nhất chứng kiến Vũ Văn Thuật thả Dương Huyền Cảm sao? Chỉ cần dựa vào cái có là nhân chứng duy nhất này, có thể mời hẳn ở lại, tuy nhiên người bình thường sẽ không dễ dàng đồng ý chuyện đứng ra làm chứng này đâu, chuyện này cần phải cho hẳn chút lợi ích, khiến hẳn cam tâm tình nguyện ở lại.

Đậu Khánh cũng vui vẻ vuốt râu nói:

- Cái có này không tệ, Bá Đường không ngại thì nói chuyện với hẳn xem hẳn cần nhất cái gì?

Phía tây viện có một tòa núi giả, trên núi có xây dựng một cái đình nhỏ hình bát giác, Trương Nguyễn ngồi trong đình buồn chán chờ Vương Bá Đường trở về, từ trong đình có thể thấy rõ ràng tình hình bên kia tường.

Phía tây khách đường không ngờ là một thao trường luyện võ, một thao trường to bằng nửa cái sân bóng, bên cạnh có mấy hàng đao thương kiếm cung, chỉ có điều trên thao trường vắng ngắt, không có ai.

Tuy rằng Trương Huyền có thể dễ dàng bay qua tường vây, tuy nhiên vừa rồi bị giáo huấn một chút, hẳn quyết định vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ thì hơn.

- Đang nhìn cái gì vậy?

Phía sau bỗng truyền đến giọng nói của Vương Bá Đường.

Trương Huyền quay đầu lại, chỉ thấy Vương Bá Đường đứng ở cửa sân, cũng không biết y quay về được bao lâu rồi?

Trương Huyền vội vàng đi xuống cười nói:

- Ta thấy ở đằng trước có một thao trường luyện võ, có chút tò mò.

-Ồ..... hiền đệ muốn đi xem thử không?

Vương Bá Đường khẽ cười nói.

- Cái này....có thể không?

- Đương nhiên không thành vấn đề, đó là nơi ta dạy các đệ tử luyện võ, cùng đi xem đi.

Cái cơ giữ Trương Huyền lại của Lý Uyên quả thật rất đơn giản, nhưng làm thế nào khiến Trương Huyền cam tâm tình nguyện ở lại quả thật không dễ dàng, nhiệm vụ khó giải quyết này khiến Vương Bá Đường cực kì đau đầu.

Vương Bá Đường không giỏi mưu lược, y nghĩ đi nghĩ lại cũng không có cách nào khả thi, chỉ có thể dựa vào đề nghị của Hội chủ, trước tiên cứ tiếp xúc nhiều với Trương Huyền trước, xem Trương Huyền cần nhất cái gì?

Hai người tới thao trường luyện võ, Vương Bá Đường lấy xuống một cây thiết thương từ trên kệ đỡ, cười hỏi:

- Ta thấy hiền đệ rất thích cây ngân thương trong nhà của ta, hay là hiền đệ cũng là người luyện thương?

Trương Huyền mặt đỏ lên, vội vàng nói:

- Đệ sao có thể là người luyện thương, đệ một chút võ công cũng không biết, nhưng mà đệ rất thích nó.

- Hiền đệ quá khiêm nhường rồi, cây ngân thương kia thật ra là của cha ta, nặng 25 cân, ông ấy cả đời vẫn luôn muốn luyện thương 30 cân, nhưng

ông ấy không thể nào đột phá lên được, liền đem tất cả hi vọng đặt lên người ta, may mà ta không khiến ông ấy thất vọng.

Vương Bá Đường tạo dáng, thoải mái múa mấy chiêu thương, đưa cho Trương Huyền cười nói:

- Đây cũng là một cây thiết thương 25 cân, giống cây thương trong nhà ta, đệ thử xem sao.

Trong lòng Trương Huyền rất chờ mong, hắn hoạt động chân tay một chút, nhận lấy thiết thương, chỉ cảm thấy cây thương này rõ ràng rất thô ráp, không tốt bằng cây thiết thương trong nhà Vương Bá Đường, hắn trước đây do có sức lực lớn hơn người khác nên thành danh, nhưng cây trường thương này lại khiến hắn cảm thấy hơi quá sức.

Múa vài đường hắn cũng có thể làm được, nhưng muốn dùng nó làm vũ khí thì không thể nào, Vương Bá Đường rõ ràng không cao bằng mình, bản thân mình đến cây thiết thương hai mươi lăm cân đã cố hết sức mới dùng được, hắn vì sao có thể dùng được cây thiết thương ba mươi cân?

Vương Bá Đường dường như hiểu được tâm tư cả hắn, liếc mắt nhìn Trương Huyền một cái, lấy ra hai cây đao từ trên giá, cười nói:

- Hiền đệ có cần thử một chút không?

Trương Huyền trước kia từng luyện qua một loại đao pháp rất hữu dụng trong thực tế chiến đấu, hắn rất nóng lòng muốn thử, buông thiết thương xuống, ôm quyền cười nói:

- Đệ sẽ không nhường đâu.

Vương Bá Đường cười ha ha:

- Cường đã mới là bản sắc của nam nhi, đệ cứ việc buông tay buông chân thoải mái.

Hai người đi tới giữa thao trường, Trương Huyền chậm rãi rút đao từ trong vỏ ra, hàn quang lóng lánh, vô cùng sắc bén, không ngờ là hoành đao trong quân đội, nặng vừa phải, rất vừa tay.

Vương Bá Đường hai tay cầm đao, đứng một tư thế rất kỳ quái, trông như một con chim nhạn đang tập bay.

- Hiền đệ, mời.

Trương Huyền cũng không khách khí, hét lớn một tiếng, chạy lên phía trước, đao trong tay linh hoạt bổ về phía Vương Bá Đường, một đao kia vô cùng nhanh, không có chút dư thừa, sức mạnh mười phần, hẳn từng luyện ngạnh khí công, một quyền có thể đánh nát bốn viên gạch, một đao kia đủ sức chém gãy cọc gỗ.

- Rất hay.

Vương Bá Đường là người hiểu biết, không nhịn được tán thưởng một tiếng, nhưng y cũng không tránh né, vung đao bổ ngang, đụng vào đao của Trương Huyền.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, hai tay Trương Huyền run lên, đao trong tay suýt nữa rơi xuống. Vương Bá Đường cũng bị chấn động lùi lại sau một bước.

- Đao pháp hay.

Không đợi Trương Huyền thu đao lại, Vương Bá Đường đã phản công bổ một đao tới, góc độ xảo diệu, nhanh như chớp. Trương Huyền vội vàng vung đao chặn, hai đao lại va chạm vào nhau, Trương Huyền phát hiện sức

mạnh của Vương Bá Dương lúc đó ít nhất phải gấp hai lần, hẳn rồi cuộc không cầm được đao, đao rơi xuống, bay ra cách đó hai trượng.

- Ta thua.

Trương Huyền giơ tay lên, cười khố nói:

- Ta thật sự hồ đồ rồi, ta sao có thể là đối thủ của Vương huynh?

Vương Bá Dương vừa thu đao lại cười nói:

- Đệ lầm rồi, thật ra sức mạnh của đệ vượt xa ta, chỉ có điều là đệ căn bản không biết dùng, không phát huy được hiệu quả lớn nhất.

- Vậy làm thế nào mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất?

- Một lời khó nói hết được....

Vương Bá Dương chỉ vào cái đình cách đó không xa cười nói:

- Chúng ta đi đến đó ngồi, từ từ nói.

Hai người ngồi vào trong đình, Vương Bá Dương cười nói:

- Thật ra ta sớm đã nhìn ra đệ chưa luyện Trúc Cơ, cũng chưa từng luyện Dịch Cân, phải không?

Trương Huyền lắc đầu:

- Ta không hiểu, những cái huynh nói ta đều chưa từng luyện, là cái gì?

- Thật ra rất dễ hiểu, anh ruột của ta Vương Nghị cũng chưa từng luyện võ, thấp hơn ta nửa cái đầu, gầy yếu hơn ta, cánh tay cũng nhỏ hơn ta, gân mạch cũng không tráng kiện bằng ta, nếu ta không phải từ nhỏ đã luyện từ tiểu tiến đến trúc cơ rồi luyện dịch cân, ta đây bây giờ cũng sẽ giống huynh ấy.

Trương Huyền nghe xong liền hiểu ra:

- Ý của Vương huynh là, trúc cơ và dịch cân đều giúp người cao to cường tráng, phải không?

- Nói đúng một nửa, cao dài cường tráng chỉ là một phần, quan trọng hơn là chỉ có người từ nhỏ đã luyện trúc cơ, và đột phá dịch cân, mới có thể làm đến bước thứ ba là tẩy tủy, tận dụng được hết sức mạnh của mình. Hiên đệ bình thường chỉ có thể nâng vật nặng một trăm cân, nhưng trong tình thế cấp bách lại có thể nâng vật nặng hai trăm năm mươi cân, đã từng trải qua chưa?

Trương Huyền gật đầu, hẳn quả thực từng như vậy, tin tưởng rất nhiều người cũng từng như vậy, một số cô gái yếu đuối vì cứu gia đình mình, không ngờ có thể nâng cả ô tô lên, trong thời đại kia của hắn, cái này gọi là tiềm năng.

Trương Huyền bỗng nhiên hiểu được, chẳng lẽ cái tẩy tủy mà Vương Bá Đường nói là một phương pháp khai thác tiềm năng sao? Dem những thứ chỉ có lúc cấp bách mới làm được biến thành bình thường lúc nào cũng có thể phát huy được.

- Vương huynh, ta hình như có hơi hiểu một chút.

- Thật ra đạo lý rất đơn giản, mấu chốt là làm thế nào mới phát huy được.

Trong lòng Trương Huyền có một cảm giác không ổn, hỏi dò:

- Vậy Vương huynh đã làm như thế nào?

- Từ sáu tuổi ta bắt đầu luyện Trúc Cơ, tám tuổi luyện dịch cân, mười sáu tuổi thì đột phá hai lần dịch cân, ta bắt đầu luyện lực đan điền, cũng

chính là tẩy tủy, đem lực ở đan điền vận chuyển khắp toàn thân, sức mạnh của ta liền tăng gấp đôi so với năm mười sáu tuổi.

Vương Bá Dương thở dài:

- Mấu chốt là từ năm tám tuổi đến năm mười sáu tuổi ta chỉ đột phá hai lần dịch cân, nhưng Vũ Văn Thành Đô mà đệ đã gặp nghe nói đột phá bốn lần, cho nên gã mới trở thành mãnh tướng tuyệt thế, đây là thiên tư của gã, không phải ai cũng có thể làm được.

- Vậy nếu không đột phá lần nào thì sao?

- Thì là thể chất bình thường, nhiều nhất cũng chỉ làm Hỏa trường hoặc là Lữ soái, không thể trở thành Đại tướng. Điều kiện tiên quyết được làm Đại tướng chính là phải có sức mạnh, Vũ Văn Thành Đô sở dĩ có thể trở thành đệ nhất thiên hạ, bởi vì gã có sức mạnh không ai sánh bằng, so sánh ra, chiêu số cũng chỉ là thứ yếu mà thôi.

Lòng Trương Huyền nguội lạnh, vậy có nghĩa là hẳn không có bất cứ hy vọng nào sao? Hẳn đã hai mươi hai tuổi, sớm đã qua thời kì đột phá rồi.

Vương Bá Dương đứng lên, vỗ nhẹ lên bờ vai hẳn:

- Đệ đừng nản lòng, đệ có dáng người cao như vậy, thân thể cường tráng như vậy, gân mạch cũng không thua gì ta, đây là thiên tư, chỉ cần có thể luyện điều hòa lực đan điền, ta tin rằng thành tựu của đệ sẽ vượt xa ta, đệ là người có tài trường thành muộn.

Lúc này, Vương Bá Dương bỗng nhiên hiểu được Trương Huyền cần nhất thứ gì rồi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Chấp Nhận Điều Kiện

- Nhạc phụ thực sự định vì điều đó mà đắc tội với Độc Cô gia chủ sao?
Cũng chỉ vì mấy câu hiểu biết độc đáo của hã?

Trên lầu Vũ Xuyên cách đó không xa, Lý Uyên khó hiểu thấp giọng hỏi nhạc phụ Đậu Khánh.

Đậu Khánh nhìn Trương Huyền đang tỷ thí đao pháp với Vương Bá Dương ở thao trường đằng xa, lão cười lắc đầu:

- Ta không phải chỉ vì vài câu nói của hã mà nhìn hã với con mắt khác, ta thật ra khâm phục sự gan dạ sáng suốt của hã.

- Gan dạ sáng suốt?

Lý Uyên càng thêm nghi ngờ.

Đậu Khánh cười thản nhiên:

- Nếu ta đoán không nhầm, Lý Mật chính là bị người này giết chết.

Lý Uyên chấn động:

- Sao có thể?

Đậu Khánh liếc mắt nhìn Lý Uyên một cái:

- Hiền tể đừng quên, trong quân Vũ Văn Thuật cũng có người của ta, ta nhận được tin tức, trên chiến trường phục kích Dương Huyền Cảm có một người chạy trốn, người này chính là người giết Lý Mật, ta nghĩ chắc là Trương Huyền này.

- Nếu đã như vậy....Hội chủ vì sao vẫn còn muốn dùng hãn?

- Có lẽ là bởi vì hãn giúp ta giải quyết một vấn đề khó.

Đậu Khánh khẽ thở dài một tiếng:

- Ta sớm đã phát hiện ra Lý Mật lòng lang dạ sói, ta căn bản không đồng ý cho Lý Mật đi Ngõa Cương, nhưng Độc Cô Thuận cố ý muốn để Lý Mật đi, ta cũng không còn cách nào, cũng may Lý Mật vừa hay chết rồi, mới loại bỏ được một mối họa trong lòng ta, tuy nhiên người có thể giết chết Lý Mật, cũng không phải bình thường.

Trong lòng Lý Uyên cũng có chút lo lắng, y giả vờ cười một tiếng, che giấu sự bất ổn trong lòng mình.

- Giết chết Lý Mật không ngờ còn dám chạy tới báo tin, xem ra người này có chút gan dạ sáng suốt, vậy vì sao lần này nhạc phụ không cho hãn cùng đi Ngõa Cương luôn?

Đậu Khánh khẽ lắc đầu:

- Ngõa Cương là bí mật của Vũ Xuyên phủ, tạm thời không thể để cho hãn tham dự, hơn nữa ta còn muốn quan sát hãn thêm, nếu hãn quả thực khiến ta vừa lòng, có lẽ ta sẽ sắp xếp cho hãn đi làm một chuyện đại sự khác.

- Hiền tể không nhìn ra sao? Hãn là một người vô cùng thích học võ.

Đậu Khánh lầm bầm:

- Nói không chừng ta sẽ thành toàn cho hần.

Lý Uyên nhìn Trương Huyền ở phía xa xa đang khiêm tốn thỉnh giáo, trong đầu y mê man, thật sự nghe không hiểu ý nghĩa lời nói thâm sâu này của nhạc phụ.

Trương Huyền ở trong một tiểu viện ở phía đông, nơi này là phòng khách nhà Vương Bá Đường, chỉ có một mình Trương Huyền ở.

Phòng bày biện rất đơn giản, ngay chính diện đặt một cái giường cũ đã dùng mười mấy năm, trên giường có một đệm dày và một cái gối trúc, bên cạnh giường có một cái rương trúc, góc tường còn có một cái bàn và một cái ghế nằm.

Lúc này, Trương Huyền khoanh tay đứng trước cửa sổ kính ngọc nhìn cây trứng gà kết đầy quả ở phía xa xa, có vài đứa trẻ con nghịch ngợm đang dùng cây gậy trúc chọc quả.

Trương Huyền dường như không nhìn thấy gì, có vẻ hơi chút suy tư, hần đang nhớ lại cuộc nói chuyện với Vương Bá Đường ở phủ Vũ Xuyên, trúc cơ, dịch cân, tẩy tủy, đến đại công cáo thành, bây giờ hần mới hiểu được, muốn luyện đến mức được như Vũ Văn Thành Đô có bao nhiêu khó khăn, khó lòng chạm tới.

Không nói đến Vũ Văn Thành Đô, ngay cả võ nghệ của Vương Bá Đường cũng giống như là một thế giới khác rồi.

Trương Huyền từ nhỏ đã đam mê luyện võ, sáu tuổi liền được tuyển vào đội võ thuật thiếu niên, đi theo thầy giáo bá sư học nghệ ở khắp nơi, hần có một loại si mê trời sinh đối với võ thuật.

Mười tám tuổi tòng quân, hãn dùng võ thuật của mình vượt qua thử thách khiến cho huấn luyện viên bộ đội đặc chủng của hãn liếc mắt một cái đã vừa ý, từ đó về sau bắt đầu hai năm huấn luyện tàn khốc dài đằng đẳng, hai năm trước lại bị đưa vào trong Học viện Lục quân học tập, có thể coi là học tập, hãn có một sự yêu thích vô cùng nhiều đối với việc luyện võ, như thể trời sinh đã có.

Phát hiện mình quay về cuối thời Tùy, ý nghĩ đầu tiên trong đầu hãn chính là học võ, dù sao cuối thời Tùy vô cùng hỗn loạn, quyền thế là chân lý, hãn cũng không đủ kiến thức về văn học, không làm nổi văn thần mưu sĩ, chỉ có đi theo con đường học võ.

Hơn nữa thời đại này còn có Lý Nguyên Bá, Vũ Văn Thành Đô, Bùi Nguyên Khánh, La Thành, Tần Quỳnh,....

Vô số mãnh tướng khiến hãn kích động đều từng người từng người xuất hiện trước mắt hãn, mấy hôm trước hãn từng nằm mơ mình cũng có thể trở thành một thành viên trong đó, nhưng bây giờ...hãn thậm chí có chút tuyệt vọng.

Vương Bá Đường dùng một cách uyển chuyển để nói cho hãn biết võ kỹ và võ nghệ khác nhau, võ kỹ chỉ là quyền cước chiêu thức, mà võ nghệ lại là sức mạnh.

Hãn thân cao thước chín mà lại không múa nổi thương 25 cân, mà Vương Bá Đường thấp hơn hãn nửa cái đầu lại có thể dùng trường thương 30 cân, càng không cần phải nói đến Vũ Văn Thành Đô sử dụng Phượng sí lưu kim thang nặng 100 cân.

Hãn nghĩ võ nghệ trong thời đại này quá đơn giản.

Lúc này, ở cửa xuất hiện một cái đầu tròn tròn, cười hì hì nói với Trương Huyền:

- Trương đại thúc, phụ thân bảo cháu đưa cho thúc một cây đao và một quyển đao pháp.

Tiểu gia hỏa kia chạy vào, đặt cây đao và quyển trục lên bàn, lại lấy một cái bình sứ từ trong lòng ra:

- Đúng rồi, còn có cái này.

Trương Huyền tò mò nhận lấy bình sứ mở ra, bên trong là mười viên đan dược màu đỏ thẫm, to khoảng bằng quả nho, mùi rất thơm.

- Đây là cái gì?

- Đây là đan trúc cơ, đây là thuốc gia truyền độc môn của Vương gia, con cũng đang uống, hì hì. Tuy nhiên một ngày chỉ có thể uống một viên, có một lần con ăn hai viên, thiếu chút nữa bị nóng chết.

Trương Huyền xoa xoa cái đầu của nó, cười hỏi:

- Ta vẫn chưa biết tên của cháu? Cháu tên là gì vậy?

- Cháu tên là Vương Viễn Chí, phụ thân nói đàn ông phải có chí lớn, nhưng mẹ cháu toàn gọi cháu là Tiểu ngũ lang, cháu có chỗ nào bé đâu chứ?

Tiểu gia hỏa bĩu môi không phục nói.

Trương Huyền không nhịn được bật cười, vỗ vỗ ót của nó:

- Gọi là Tiểu Ngũ lang cũng được mà, cha cháu đâu?

- Cha cháu đi ra ngoài rồi, cháu nghe thấy cha nói với mẹ, cha phải đi mua vạc sứ đựng nước gì đó, phải đi vài năm, nường khóc hết nước mắt.

Trương Huyền ngẩn ra, hần lập tức hiểu được, không phải vạc sứ đựng nước, mà là trại Ngõa Cương, trong lịch sử, Vương Bá Đường chính là người đi theo Lý Mật lên Ngõa Cương.

Nhưng....Lý Mật đã bị mình giết rồi mà, Vương Bá Đường còn đi trại Ngõa Cương làm gì? Trong lòng hần hoang mang khó hiểu.

Tuy rằng Trương Huyền ngay từ đầu chỉ biết Lý Mật sẽ trở thành người đứng đầu Ngõa Cương, nhưng hần cũng không muốn đi theo Lý Mật, bởi vì hần biết Lý Mật cuối cùng sẽ thất bại, quan trọng hơn là Lý Mật ngay từ đầu đã có ý định diệt trừ mình, đi theo Lý Mật sớm hay muộn cũng sẽ chết trong tay gã.

Nếu hần đã biết lịch sử cuối thời Tùy, trước tiên lén vào trận doanh của Lý Uyên mới là hành động sáng suốt, nhưng....

Trương Huyền lại nghĩ tới võ nghệ, vốn nghĩ là võ nghệ của bộ đội đặc chủng và một chút tri thức chiến lược học được trong trường quân đội sẽ giúp hần có thể...lấy được thứ muốn lấy. Nhưng xem ra, võ nghệ của hần ở thời đại này căn bản không đáng được nhắc đến, vậy hần phải dùng cái gì để hấp dẫn Lý Uyên, tri thức chiến lược sao? Người triều Tùy có thể hiểu được những thứ của thời đại hần không?

Trương Huyền bừng tỉnh từ trong trầm tư, lại phát hiện tiểu gia hỏa kia sớm đã chạy mất không còn thấy bóng dáng.

Trương Huyền nhặt đao trên bàn lên, chính là cây đao tỷ thí với Vương Bá Đường buổi chiều, hoành đao của quân Tùy, rất vừa tay, hần không khỏi lại nhớ đến lời nói kia của Vương Bá Đường.

“Đệ đừng mất tinh thần, đệ có dáng người cao to như vậy, gân mạch cũng không thua gì ta, đây là thiên tư, chỉ cần đệ có thể điều chỉnh được lực đan điền, ta tin tưởng thành tựu của đệ nhất định sẽ vượt xa ta, đệ là người đại tài trưởng thành muộn.”

Trong lòng Trương Huyền dâng lên hứng khởi, bắt đầu lại tràn đầy niềm tin.

Trương Huyền nhặt quyển trục lên từ từ mở ra, trái tim của hắn đập thình thịch, chỉ thấy trên quyển trục là một vài bức tranh, một người đang luyện đao, trông rất sống động, tổng cộng có mười tám bức tranh, bên cạnh mỗi bức tranh còn có mấy câu thuyết minh.

Trương Huyền lật đến trang cuối cùng, thấy một tờ giấy, là Vương Bá Đường đặc biệt viết cho hắn.

- Đây là đao pháp trúc cơ Vương thị, phương pháp trúc cơ rất phong phú, mỗi người một vẻ, Vương gia lấy đao pháp để nhập môn, dùng thêm đan dược, một năm có thể thành, hiền đệ mặc dù đã qua giai đoạn trúc cơ, nhưng tư chất trời sinh, có lẽ khác với người thường....

Trương Huyền đổ ra một viên thuốc từ trong bình, để trong lòng bàn tay nhìn chăm chú, màu đỏ thắm của viên thuốc được ánh sáng chiếu vào càng thêm sáng bóng, hắn không chút do dự nuốt viên thuốc xuống.

Trương Huyền nhìn chăm chú thật lâu vào bức tranh thứ nhất, lại nhắm mắt suy nghĩ một lát, lúc này hắn bỗng nhiên cảm giác được giữa ngực và bụng dâng lên một cỗ nhiệt khí, hắn khẽ quát một tiếng, chiến đao trong tay sáng như tuyết bổ ra.

Trương Huyền kiệt sức ngồi xuống trước bậc thang, cả người đổ đầy mồ hôi, một canh giờ trước đó, hắn giống như điên mà luyện tập đao pháp Vương Bá Đường đưa cho.

Viên đan dược kia khiến cho lục phủ ngũ tạng của hắn dường như bốc cháy, dùng nước giếng đổ lên người cũng vô dụng, chỉ có thể luyện tập đao pháp Vương Bá Đường đưa cho hắn, chỉ có như vậy hắn mới có thể tìm

được chỗ phát tiết sự nóng bức trong người, đem toàn bộ nhiệt lượng trong người tiêu hao hết, hãn cũng mệt mỏi gần như kiệt sức.

Trương Huyền thở hổn hển, cả người hãn bủn rủn, đến sức cầm đao cũng không có. Lúc này, con của Vương Bá Đường, Vương Viễn Chí ngồi bên cạnh hãn, đồng tình nhìn hãn:

- Rất khó chịu phải không ạ?

Trương Huyền cười khổ một tiếng, xoa xoa đầu nó:

- Sao con lại chịu được?

- Con bỏ hết quần áo ra, nếu thật sự nóng không chịu nổi, liền uống mấy ngụm thuốc, lập tức thoải mái hơn rất nhiều.

- Thuốc gì?

Trương Huyền vội vàng hỏi nó, hãn vốn hoài nghi Vương Bá Đường có phải quên cho mình một loại thuốc khác hay không.

- Là một loại thuốc dạng lỏng màu xanh lá, rất khó uống, giống như nước tiểu của chó, con không chịu uống, phụ thân liền bóp cái mũi của con bắt uống hết, tuy nhiên uống hết liền không nóng nữa.

Trương Huyền ngẫm nghĩ một chút, dường như Vương Bá Đường cũng không bảo mình hôm nay phải dùng thuốc, là mình không kìm nổi uống một viên, chẳng lẽ Vương Bá Đường vừa đúng lúc không đủ loại thuốc này? Nếu thật sự như vậy, bản thân lỗ to rồi.

- Trương hiền đệ, đệ không cần phải uống thư lạc tán.

Cửa sân truyền đến giọng nói của Vương Bá Đường.

Trương Huyền ngẩng đầu, chỉ thấy Vương Bá Đường đứng ở cửa viện mỉm cười nhìn mình:

- Phụ thân.

Vương Viễn Chí vội vàng chạy tới.

Vương Bá Đường yêu thương xoa đầu đứa con, đi lên trước cười nói với Trương Huyền:

- Bởi vì con của ta còn nhỏ, nó không chịu nổi nhiệt nóng trong cơ thể, cho nên ta mới cho nó uống thư lạc tán, thật ra ảnh hưởng rất nhiều đến hiệu quả của đan dược trúc cơ, nhưng không có cách nào khác, đệ không cần dùng, ta thấy đệ không phải vẫn chống lại được đó sao?

Trương Huyền đứng dậy ôm quyền thi lễ:

- Cảm ơn ý tốt của Vương đại ca, Trương Huyền vô cùng cảm kích.

- Đệ không cần khách khí, đây là một điều kiện ta trao đổi với đệ.

- Điều kiện?

Trương Huyền khó hiểu nhìn y.

Vương Bá Đường bảo con đi tìm mẫu thân, sau đó dẫn Trương Huyền vào trong phòng ngồi xuống.

Vương Bá Đường không dám nói là vì Hội chủ thích tài năng của Trương Huyền, muốn thu nhận hẳn vào phủ Vũ Xuyên, cái này nhất định phải trải qua thời kì quan sát mới có thể nói, y trầm ngâm một chút nói:

- Ta không muốn giấu đệ, hôm nay đến phủ Vũ Xuyên, thủ lĩnh của ta bảo ta giữ đệ ở lại một thời gian ngắn.

- Tại sao?

- Bởi vì Vũ Văn Thuật thả Dương Huyền Cảm, đệ là người duy nhất chứng kiến.

Vương Bá Đường trong mắt đầy chờ mong nhìn Trương Huyền:

- Trương công tử, nếu công tử đồng ý ở lại đến cuối năm, ta sẽ dạy toàn bộ trúc cơ của Vương gia cho công tử.

Trương Huyền hiểu ý tứ của Vương Bá Đường, thủ lĩnh của y muốn mình làm nhân chứng, nhưng vấn đề là một nhân vật nhỏ bé như mình thì chứng minh được cái gì, người khác có tin hay không?

- Nếu qua cuối năm, vẫn không có người nào đến tìm ta chứng nhận thì sao?

- Chỉ cần qua cuối năm, đệ có thể tùy ý rời đi, ước định của chúng ta mất hiệu lực.

Trương Huyền sau khi trầm tư một lúc lâu, tố cáo Vũ Văn Thuật quả nhiên có nguy hiểm, nhưng nghĩ đến hẳn có thể học được võ nghệ của triều Tùy, chút nguy hiểm này có là gì. Trong lòng Trương Huyền nóng lên, liền vui vẻ đồng ý:

- Chúng ta một lời đã định.

Vương Bá Đường mừng rỡ, vội vàng nói:

- Ta đã suy xét qua tình hình của đệ, tuy rằng huynh trưởng của ta lúc mười lăm tuổi trúc cơ thất bại, nhưng tình hình của huynh ấy và đệ khác nhau, huynh ấy rất gầy yếu, không thể tốt bằng thể chất của đệ, ta cảm thấy đệ nhất định có thể làm được.

- Nếu trúc cơ thành công, ta có thể luyện tiếp dịch cân không?

Trương Huyền chờ mong hỏi.

Vương Bá Dương áy náy lắc đầu, Trương Huyền nội tâm trầm xuống, nét tươi cười trên mặt biến mất, tràn đầy thất vọng.

- Hiền đệ, cũng không phải ta cất riêng, không chịu dạy cho đệ.

Vương Bá Dương thành khẩn nói với hắn:

- Trong quy tắc của dịch cân công Vương gia viết rất rõ ràng, chỉ có hiệu quả trước lúc mười sáu tuổi, so sánh ra, trúc cơ dễ nhất, trẻ con bình thường đều sẽ thành công, sau đó là tẩy tủy, chỉ cần có thể đột phá cửa ải dịch cân, đa số mọi người sẽ tự sinh ra lực đan điền, khó khăn nhất chính là dịch cân, cần khổ luyện tám năm, đại đa số mọi người đều thất bại.

- Nhưng... trước đó huynh cũng đã nói ta không thể nào trúc cơ được.

Trương Huyền vẫn có chút không cam lòng.

- Vấn đề chính là ở chỗ đó, dịch cân không thể so với trúc cơ, một khi đệ luyện dịch cân công pháp của ta, đệ sẽ không luyện được dịch cân công pháp khác, hơn nữa dịch cân công pháp của Vương gia chỉ đột phá được hai lần, mạo hiểm quá nhiều, đệ cũng hiểu rõ phải không?

Trương Huyền trầm mặc, Vương Bá Dương cười nói:

- Dù sao trúc cơ cũng cần có thời gian, chờ đệ thành công rồi nói tiếp, năm ngoái ta luyện cho con trai hơn ba trăm viên đan trúc cơ, bây giờ nó nhiều nhất cũng chỉ cần một trăm viên là đủ, còn lại ta sẽ cho đệ hết, nếu có thời gian, ta sẽ quay về xem tình hình của đệ.

Trong lòng Trương Huyền khẽ động, hỏi dò:

- Vương đại ca phải đi sao?

Vương Bá Đường cũng không biết rằng đứa con trong lúc vô ý đã tiết lộ bí mật của mình, càng không biết Trương Huyền biết rõ lịch sử, hơn nữa y bản tính không nói dối được, y do dự một lúc lâu mới chậm rãi nói ra.

- Ta chuẩn bị đi cùng trưởng công tử của Đường quốc công ra ngoài du ngoạn một chút, trước đó, ta muốn đưa thê nhi quay về nhà cũ ở Trường An chơi, đệ yên tâm ở lại nơi này luyện công đi, ta sẽ cho đệ chút tiền, trong nhà cũng còn lương thực, cũng đủ cho đệ ăn cơm, chờ đến cuối năm, đệ đi hay ở tùy ý.

Trong lòng Trương Huyền vô cùng khiếp sợ, hắn đương nhiên biết hàm nghĩa của câu ‘đi cùng trưởng công tử của Đường quốc công ra ngoài du ngoạn’, hóa ra Lý Mật đi Ngõa Cương cũng không phải chuyện y tự làm, mà sau lưng có một thế lực, bây giờ Lý Mật chết rồi, lại đổi thành Lý Kiến Thành đi Ngõa Cương trại.

Mình giết chết Lý Mật, không ngờ thay đổi lịch sử, như vậy Lý Kiến Thành lên Ngõa Cương, lịch sử sẽ thay đổi thế nào?

Trương Huyền rất muốn nói, hắn cũng muốn đi theo Lý Kiến Thành du ngoạn, nhưng hắn cuối cùng từ bỏ ý tưởng không sáng suốt này.

- Đa tạ Bá Đường đại ca sắp xếp, đệ sẽ an tâm ở chỗ này luyện tập túc cơ.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Sơ Khuy Môn Kính

Hai người bàn bạc suốt một đêm, đến sáng sớm ngày hôm sau, Vương Bá Đường từ biệt Trương Huyền, dẫn theo vợ con đi đến Trường An.

Cả một tòa nhà rộng lớn như vậy mà chỉ còn lại mỗi mình Trương Huyền, nhưng hai tháng trước, trong trận đánh Dương Huyền Cảm tấn công Lạc Dương, Vương Bá Đường đã dự trữ được một số lượng lớn lương thực và đồ ăn ướp sẵn, đủ để Trương Huyền ăn trong vài tháng. Vương Bá Đường cũng để lại cho Trương Huyền 20 quan tiền, ít nhất thì trong vòng ba tháng sắp tới Trương Huyền không cần phải lo đến cái ăn cái mặc.

Hắn rất thích cuộc sống như vậy, có nhà để ở, có cơm để ăn, yên tĩnh không có người làm phiền, mặc dù rất có khả năng là hắn sẽ bị gọi đi làm chứng cho Vũ Văn Thuật, nhưng tạm thời Trương Huyền không muốn nghĩ đến chuyện này nữa.

Ngày hôm sau, khi trời vẫn chưa sáng, Trương Huyền đã chạy ra khỏi con ngõ nhỏ, men theo những bức tường của con phố mà ra sức chạy. Đây chính là thói quen từ hồi còn nhỏ của hắn, mỗi ngày chạy khoảng 5 km, ngay cả khi hắn là binh lính hay là học viên cũng như vậy, chỉ có điều càng ngày hắn càng chạy xa hơn, mỗi ngày chạy 10 km.

Buổi sớm, những cơn gió vô cùng mát lạnh, thổi bay mái tóc đen óng của hắn. Tóc của hắn vẫn chưa dài đến nửa tấc, đây vốn dĩ cũng là một chuyện rất rắc rối. Hắn không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, đành

phải đội chiếc mũ da mà Vương Bá Đường đã tặng cho hắn, chính là để giải quyết vấn đề này.

Xa xa phía bờ sông, có vài nữ nhân dậy sớm giặt giũ quần áo, họ đang dùng chiếc chày gỗ đập đập vào quần áo. Thình thoảng mấy người họ lại ngẩng đầu lên nhìn chàng trai trẻ có chút cổ quái này, tiện đà cười to một tiếng, có lẽ họ nghĩ rằng hắn là một tiểu hòa thượng mới được hoàn tục.

Thực ra nữ nhân cũng là một vấn đề mà Trương Huyền sắp phải đối mặt sau khi đến Đại Tùy, nhưng bây giờ hắn không có tâm tư để suy nghĩ nhiều về vấn đề này, nói không chừng tương lai một ngày nào đó, Vương Bá Đường sẽ giới thiệu muội muội của y cho hắn.

Đến Đại Tùy cũng được khoảng mười mấy ngày rồi, Trương Huyền vẫn sống quần quanh trong cái xóm bé nhỏ đó, và người mà hắn quen biết, ngoài Lý Mật thì cũng chỉ có gia đình của Vương Bá Đường.

Đương nhiên là còn có Vũ Văn Thành Đô, Trương Huyền làm sao có thể quên được cái tên Vũ Văn Thành Đô võ công thuộc hạng siêu quần kia, cùng với thanh Phượng Sí Lưu Kim Thảng to lớn ấy, lúc nào cũng khiêu khích hắn, ép buộc hắn không ngừng thách thức giới hạn của bản thân.

...

Cái gọi là Trúc Cơ, thực ra chính là giai đoạn huấn luyện dành cho những người mới học võ, dùng để điều chỉnh các bộ phận và gân mạch của cơ thể, đây cũng là một sự chuẩn bị, một bước đệm để giúp cơ thể thích ứng với cường độ huấn luyện cao độ tiếp theo.

Một khóa Trúc Cơ dài thì khoảng một năm, ngắn thì chỉ khoảng nửa năm, điều này phải dựa vào tư chất của mỗi người mà có những quy định riêng. Thường thì khi đưa trẻ lên 6-7 tuổi đã bắt đầu luyện tập, dường như đứa trẻ nào sau khi kết thúc Trúc Cơ cũng đều có những thay đổi rất lớn:

thân thể cường tráng hơn, sức chịu đựng bền bỉ hơn, sự dẻo dai của cơ thể cũng tăng lên rõ rệt.

Một vài đứa trẻ có tư chất thông minh, sau khi Trúc Cơ kết thúc, thậm chí có thể đạt được hiệu quả dịch cân ban đầu, ví dụ như thị lực tốt hơn, thính giác nhạy bén hơn, sức khỏe cường tráng hơn, vân vân.

Khi 7 tuổi, Trương Huyền đã theo học lớp võ thuật dành cho thiếu niên, cũng đã luyện tập qua Trúc Cơ ở một trình độ nhất định nào đó. Thể lực và sức dẻo dai của hắn cũng đã có được một cơ sở vững chắc, thứ duy nhất mà hắn thiếu đó chính là sự điều chỉnh ở bên trong, mà đây lại chính là một khâu quan trọng nhất của Trúc Cơ trong võ thuật cổ đại, nó có liên quan đến chuyện hắn có thể thực hiện được đột phá dịch cân hay không.

Thuật Trúc Cơ của Vương Bá Đường là dùng đao pháp hỗ trợ, về sau mới dùng thuốc Trúc Cơ, tất cả các bộ phận trong cơ thể đều bị tác động, cho nên nhất định phải luyện đao để kích thích cơ thể tỏa ra nhiệt lượng, đồng thời tiến hành một chế độ huấn luyện cực hạn, khiến cho cơ thể mệt mỏi rũ rơi, sau đó từng bước thực hiện đột phá.

Những đứa trẻ bình thường thì không thể nào chịu đựng được một áp lực lớn như vậy, hoặc là phải tùy theo tình hình mà cắt giảm uống thuốc, hoặc là phải dùng một loại thuốc tổng hợp, chỉ có như vậy thì cơ thể mới duy trì được trong khoảng thời gian dài.

Nhưng Trương Huyền thì lại không cần, hắn dần dần thích ứng được với khóa huấn luyện Trúc Cơ cường độ cao, hơn nữa sau những lần phá bỏ giới hạn, thì thời gian luyện đao cũng theo đó mà dài hơn, từ một canh giờ lúc đầu bây giờ đã thành ba canh giờ.

Sau ba tháng, hắn thực sự cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể. Cơ thể của hắn giờ đây đã trở nên nhanh nhẹn và nhẹ nhàng hơn, tốc độ xuất đao cũng nhanh và có lực hơn, sức chịu đựng cũng được nâng lên, từ lâu đã

vượt qua vua chịu đựng nổi tiếng nhất trong quân đội. Mỗi ngày hãn có thể nhẹ nhàng chạy hai vòng Ma-ra-tông, hơn nữa lại không còn cảm thấy mệt nhọc.

Mặc dù trước đó hãn đã tham gia khóa huấn luyện bộ đội đặc chủng vô cùng tàn khốc trong hơn hai năm nhưng kết quả như thế này cũng là khó tưởng tượng.

Nhưng duy chỉ có sức mạnh là không có sự thay đổi lớn, điều này khiến cho hãn cảm thấy có chút uể oải mặc dù bản thân đang đắm chìm trong vui sướng.

Nhưng Trương Huyền đã phát hiện ra sức ăn của bản thân đã có sự thay đổi rõ rệt, mỗi bữa hãn phải ăn ba bát cơm to, việc này đồng nghĩa với việc mắt hãn đã nhìn thấy thùng gạo của gia đình Vương Bá Đường sắp chạm tới đáy rồi.

Thời gian chậm chậm trôi qua nhưng cũng sắp đến cuối tháng 12, và năm mới cũng sắp đến. Nhà nhà người người đều đang tất bật chuẩn bị đón chào năm mới, quét dọn nhà cửa, vứt bỏ những thứ dư thừa của một năm qua, mua thịt muối rau, chuẩn bị đầy đủ các đồ cúng bái, cây trúc cầu phúc cũng được dựng lên, còn đám trẻ con thì lại vô cùng vui mừng và háo hức, bởi vì chúng sắp được mặc quần áo mới và nhận tiền lì xì.

Nhưng đối với Trương Huyền, tất cả những thứ này dường như không có liên quan đến hãn, chúng không có bất cứ ý nghĩa nào. Tuy rằng hãn cũng đã có nhiều thay đổi như tóc đã dài ra, miễn cưỡng thì vẫn có thể đội bình khăn, trên mép và dưới cằm cũng đã mọc râu ngắn, hàng xóm xung quanh cũng đã dần dần quen hãn, ai ai cũng đều cho rằng hãn chính là đệ đệ của Vương Bá Đường.

Có đôi khi hãn cũng đi ra chợ rau và khu chợ cũ ở bên ngoài thành để mua một chút hoa quả, rau xanh tươi ngon ở trên núi. Hãn dần dần đã làm

quen được với thời đại này.

Nhưng phần lớn thời gian trong ngày hắn đều ở trong phòng, hết lần này đến lần khác thách thức giới hạn của cơ thể.

Thậm chí hắn còn quên mất điều kiện trao đổi của hắn và Vương Bá Dương, từ đầu đến cuối, không có ai đến tìm hắn đi làm chứng cho Vũ Văn Thuật.

Tối nay, Trương Huyền ngồi xếp bằng dưới mái hiên, ánh trăng bàng bạc, trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu rọi lên người hắn. Dưới mái hiên có mười mấy cái cột bằng với độ dài ngắn khác nhau, tuyết trên mặt đất thì đã đông cứng thành những mảng băng, hắn chỉ mặc có một chiếc áo vải mỏng manh nhưng lại không cảm thấy rét lạnh.

Hắn đã uống một viên thuốc, bây giờ chính là lúc mà hắn ngồi yên đợi nhiệt lượng ở giữa ngực và bụng tăng lên. Hắn rất thích cảm giác khi nhiệt lượng này tỏa ra và lan đều khắp cơ thể, trong khoảnh khắc đó hắn có cảm giác phiêu phiêu lâng lâng.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, hắn đã đợi gần mười lăm phút rồi, nhưng cơ thể vẫn không có chút thay đổi nào cả, đã quá thời gian khá lâu rồi mà. Hắn thầm nghĩ chẳng lẽ hắn đã ăn phải viên thuốc hết hạn, cho nên mới không thấy có tác dụng gì?

Cuối cùng thì hắn đã không đợi được, hắn lại lấy ra một viên thuốc nữa và uống, rồi lại đợi 15 phút nữa nhưng vẫn không có bất cứ thay đổi nào.

Trương Huyền do dự một lúc, rồi từ từ lấy ra viên thuốc thứ 3. Hắn chăm chú quan sát viên thuốc màu đỏ thẫm, chần chừ đưa viên thuốc thứ 3 vào trong miệng và hắn đã nuốt nốt viên thuốc này.

Nhưng cũng đúng vào giây phút hắn vừa mới nuốt trôi thì trong nháy mắt, một luồng khí nóng trước nay chưa có, từ đan điền mạnh mẽ lan tỏa

khắp nơi, nhanh chóng truyền đến khắp cơ thể và tứ chi của hắn. Lúc này, cả người hắn như đang bị một ngọn lửa cháy hừng hực thiêu đốt, nóng đến mức hắn phải kêu lên một tiếng thảm thương. Hắn nhảy dựng lên ở dưới mái hiên, lăn lộn quăng quật ở ngoài sân, điên cuồng xé rách quần áo trên người.

Những miếng băng trên mặt đất đã khiến cho đầu óc của hắn trở nên thư thái hơn một chút, nhưng ngay lập tức nó đã bị ngọn lửa đang cháy bùng bùng trong lòng hắn nuốt chửng, hắn cầm lấy đao điên cuồng chém lung tung, loạn xạ ở trong sân.

Lúc này ngoài trời đang có một trận tuyết lớn, nhưng tất cả những cái này hắn đều không biết, hắn chỉ biết chém bổ và kêu gào, tất cả những lỗ chân lông trên người hắn đang tỏa ra một lượng nhiệt khổng lồ, nhưng dường như điều này vẫn chưa đủ đối với nhiệt lượng trong người hắn.

Hắn vẫn không thể nào chịu đựng được nhiệt lượng trong cơ thể nữa, chạy vội vài bước, hắn không do dự mà nhảy luôn vào trong chiếc giếng nước ở góc sân.

Trời dần sáng lên, Trương Huyền bị đông lạnh đến tím tái cả người. Hắn đang từ miệng giếng chậm chạp bò ra ngoài, nếu như lúc này mà có một ai đó vô tình bước vào trong sân, họ không biết chuyện gì đã xảy ra thì sẽ bị cảnh tượng này dọa cho chết khiếp: một nam nhân, người không một mảnh vải che thân, giống như một con quỷ gớm ghiếc đang bò từ dưới giếng chui lên.

Trương Huyền đã vô cùng mệt mỏi, chân tay rã rời, đứng cũng không vững, hắn chầm chậm bò vào trong phòng, lấy chăn quấn chặt quanh người.

Mãi một lúc sau cơ thể của hắn mới nóng dần lên và hắn bắt đầu chửi mắng bản thân đúng là một kẻ ngu xuẩn, không dừng lại dám uống liền ba viên thuốc. Hắn cứ mắng cứ rửa bản thân rồi tiếp đi lúc nào không hay.

Đang ngủ say, cơ thể của hắn bắt đầu có một sự thay đổi. Một luồng nhiệt nhỏ bé từ đan điền của hắn tỏa ra, và nhanh chóng làn ra khắp tứ chi xương cốt của hắn.

Cảm giác này giúp hắn ngủ một giấc ngon lành, hắn ngủ một mạch tới tận chiều rồi mới tỉnh dậy. Sau khi tỉnh dậy, hắn cảm thấy cả người khoan khoái, tinh thần phấn chấn, cơ thể tràn đầy năng lượng.

Hắn đuổi đuổi cái lưng cho đỡ mỏi, cơ thể trần truồng nhảy dựng lên, rồi từ trong rương lấy ra một bộ quần áo cũ mà Vương Bá Đường để lại cho hắn.

Bên cạnh chiếc rương là cái ụ đá nặng khoảng 15 cân, mỗi ngày thức dậy hắn đều phải nâng cái ụ đá này hai lần, để kiểm tra xem sức mạnh của bản thân có tăng lên không, nhưng khổ nổi từ đó đến giờ vẫn chưa thấy có bất cứ một chút thay đổi nào, và thế là nâng ụ đá dần dần đã trở thành một kiểu nghi thức.

Trương Huyền thắt chặt đai lưng, tiện tay nắm lấy ụ đá, đột nhiên hắn ngấn người ra, từ từ đặt ụ đá kia xuống, rồi dùng một cánh tay nhắc nó lên, rồi lại đặt nó xuống. Hắn làm đi làm lại như vậy khoảng mười mấy lần gì đó rồi lập tức hét toáng lên một tiếng, vứt phịch ụ đá xuống đất, cứ chân trần mà chạy ra phía sau nhà.

Bây giờ hắn đang vui sướng như sắp phát rồ phát dại, niềm vui sướng này khiến hắn quên hết mọi thứ. Bên dưới phiến đá sau hậu đường, hắn tìm thấy một cây ngân thương mà Vương Bá Đường đã giấu kín ở đây. Đó chính là cây ngân thương mà lần đầu tiên hắn nhìn thấy khi đến đây, nó nặng 25 cân.

Hắn đã từng thử qua, cố gắng đến mức gần như lao lực, nhưng nhiều nhất thì cũng chỉ có thể nhắc lên được vài cái, nhưng bây giờ thì khác, hắn lại có thể nhẹ nhàng múa cây thương này. Trong sân, mũi thương hướng

thăng lên trời mà bay lên, còn Trương Huyền cười to một tiếng từ tận đáy lòng.

Ba tháng qua, Trúc Cơ hãn đã hoàn thành, không chỉ là thể chất có sự thay đổi cực lớn mà sức mạnh cũng tăng lên gấp đôi. Hãn chính là người có tố chất, tài năng thiên phú luyện võ cao nhất, đến ngay cả Trúc Cơ mà cũng có thể đạt đến hiệu quả dịch cân ban đầu.

...

Ba ngày tiếp theo Trương Huyền không bước chân ra khỏi nhà, mãi cho đến khi hãn chắc chắn rằng sức mạnh của bản thân không phải là tăng lên nhất thời, hơn nữa đúng là đã mạnh lên sau một thời gian dài khổ luyện, thì hãn mới chấm dứt hoàn toàn chuyện uống thuốc Trúc Cơ.

Trong phòng, hãn bày tất cả các đồ dùng của mình ra thành một hàng. Đây chính là phòng của Vương Bá Đường, tất cả những thứ thuộc về hãn thì không nhiều: một thanh đao, một chiếc mũ da, hai chiếc trường bào mà Vương Bá Đường tặng cho hãn, 10 quan tiền và còn có cả nửa túi bột mì.

Trương Huyền bắt đầu suy nghĩ xem bước tiếp theo bản thân nên làm gì, hãn không thể cứ sống mãi trong nhà của Vương Bá Đường, rõ ràng Vương Bá Đường cũng không thể trở lại, y và Lý Kiến Thành chắc là đã lên trại Ngõa Cương rồi, hơn nữa còn được Dịch Nhượng nhiệt liệt hoan nghênh.

Khó khăn của Lý Kiến Thành không phải là lúc này mà là 1-2 năm sau đó, nhưng khó khăn của Trương Huyền lại ở ngay trước mặt, hãn nên đi đâu về đâu?

Đúng lúc đó, hãn bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài. Trong ba tháng vừa rồi có lẽ đây là lần đầu tiên có người đến gõ cửa phòng hãn, cho nên phản ứng đầu tiên của Trương Huyền là nghĩ rằng Vương Bá Đường đã quay trở về.

Hắn vội vội vàng vàng thu dọn mấy thứ đang bày lung tung ở trước mặt, chạy ngay đến sân:

- Đến đây! Đến đây!

Trương Huyền mở cửa và lạng cả người đi. Bên ngoài không phải là Vương Bá Đường mà là hai lão phu nhân!

- Là thím Khang!

Hắn nhận ra một trong hai người đó, là đại thẩm nhà bên cạnh, rất tốt bụng và hiền lành, sáng nào cũng vậy, khi hắn chạy trở về thì đều nhìn thấy Khanh đại thẩm đi mua đồ ăn, đại thẩm luôn mỉm cười với hắn.

- Nhị lang, đây là hàng xóm của chúng ta, Mã thẩm.

Khang đại thẩm vẫn cứ nghĩ rằng Trương Huyền chính là đệ đệ của Vương Bá Đường, nên mới gọi hắn là nhị lang. Trương Huyền vội vàng quay sang gật đầu và cười với vị đại thẩm kia:

- Chào Mã thẩm!

Chỉ là thường ngày mình đâu có qua lại với nhà họ, hai người này đến tìm mình làm gì? Ánh mắt của Trương Huyền dừng lại trên tay của hai người, nhìn thấy mỗi người xách một chiếc làn trúc.

Khanh đại thẩm cười nói:

- Hôm nay là giao thừa, chúng ta đoán rằng cháu cũng không chuẩn bị được cái gì, cho nên mang cho cháu một ít đồ ăn.

- Hả!

Trương Huyền ngạc nhiên thốt lên một tiếng, đưa tay lên sờ ót, thì ra hôm nay là giao thừa, nhưng bản thân lại không biết gì hết.

- Đừng ngại, nhận lấy đi!

Hai vị đại thẩm cầm lấy chiếc làn dúi vào tay của hần, Trương Huyền cảm kích vô cùng, vội vàng cảm ơn họ.

- Đều là hàng xóm láng giềng với nhau, cháu còn nhỏ như vậy mà phải sống một mình cũng chẳng dễ dàng gì, có gì khó khăn thì cứ nói với chúng ta một tiếng, chúng ta sẽ cố gắng giúp đỡ hết sức mình.

- Đa tạ hai vị đại thẩm, đa tạ!

Hai vị đại thẩm cười cười rồi từ biệt. Trương Huyền xách lấy hai chiếc làn quay trở về phòng. Hần mở chiếc làn ra thì bên trong có một bát thịt, một bát cá, còn có cả một bình rượu còn nóng hôi hổi.

Trong lòng Trương Huyền liền cảm thấy vô cùng ấm áp, khoe mắt có chút cay cay, hai vị đại thẩm tốt bụng hiền lành kia biết rằng hần chẳng có thứ gì cả.

Hần mở bình rượu ra và uống một ngụm, rượu gạo nóng hổi chảy vào bụng, nhưng rồi tự nhiên trong lòng hần lại dâng trào một cảm giác cô độc và mất mát, rất khó diễn tả bằng lời. Hôm nay chính là giao thừa, nhưng hần lại cô độc lưu lạc đến triều Tùy, không người thân, không bạn bè, và cũng không có ai nhớ đến hần.

Hần từ từ bước đến phía cửa sổ, nhìn bầu trời đêm đầy sao thật lâu. Cũng không biết đã bao lâu rồi, mắt của hần như hơi ươn ướt, rồi hần cúi đầu xuống, thở dài một tiếng.

Đêm nay, Trương Huyền một mình đón giao thừa đầu tiên của hần kể từ sau khi lưu lạc đến Đại Tùy.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Thiếu Niên Hoàng Tộc

Không nghi ngờ gì nữa, Trương Huyền có thiên phú học võ, hẳn có thể hiểu biết võ thuật sâu sắc hơn người bình thường, cho nên cái gọi là đao pháp và thứ mà hẳn muốn học tuyệt đối không phải là chiêu thức mà là sức mạnh, cũng chính là cơ sở, là nền tảng của vô số mãnh tướng.

Quên mất chiêu thức, học được những tinh hoa trong cách xuất đao, thu đao, phòng ngự có trong đao pháp, thì dù thay đổi đến muôn lần bản chất vẫn không thay đổi, phải hiểu được rằng đao pháp là cái chết còn con người là sự sống, trên chiến trường thiên biến vạn hóa, chỉ cần nắm vững được những tinh hoa của đao pháp thì có thể tùy theo tình hình thực tế mà tùy cơ ứng biến.

Nhưng bất luận chiêu thức có thể biến hóa khôn lường như thế nào, nếu không có lực thì cũng như một cái cây không có rễ, nước không nguồn. Trương Huyền đã nhận thức được điều này, nếu như hẳn muốn trở thành một mãnh tướng giống như Vũ Văn Thành Đô, võ cổ là ngưỡng cửa mà hẳn không thể không bước qua.

Nếu không thì, hẳn chỉ là một tên lính đầu to hoặc là một võ sư lợi hại một chút mà thôi.

Hắn đã hoàn thành Trúc Cơ, muốn tiếp tục dịch cân nhưng lại không thể bắt tay vào làm, chứ đừng nói là tiếp tục tẩy tủy sâu thêm một tầng nữa.

Tuy nhiên viện khẩn cấp trước mắt bây giờ lại chính là túi tiền bên thắt lưng của hắn, nó đang ngày một ít đi. Đại trưởng phu có thể một ngày không có quyền lực nhưng lại không thể một ngày không tiền, hắn nhất định phải đi tìm việc làm.

Hắn có thể mở một sạp hàng nhỏ, làm một tiểu thương giống như bà nội đã qua đời của hắn, người đã tần tảo với sạp hàng nhỏ 20 năm trời nuôi hắn khôn lớn.

Nhưng Trương Huyền cũng không thiết tha gì lắm với chuyện buôn bán này, sĩ nông công thương, đến thời Tùy mà không đi làm lính lập công dựng nghiệp lại muốn đi làm một thương nhân có địa vị thấp nhất, hơn nữa lại còn chỉ là loại bày bán vỉa hè.

Bà nội trên trời nếu như có linh thiêng biết được chuyện này, nhất định sẽ dùng đũa giày mà đánh hắn - một tên không có tiền đồ và chí tiến thủ.

Đến nương tựa Lý Uyên hay là ôm bắp đùi của Lý Thế Dân?

Đây cũng có thể coi là một quyết định không tồi, nhưng nghe nói lớp quan tướng theo Lý Uyên Thái Nguyên khởi binh thì không có một ai trở thành khai quốc công thần, ngược lại tất cả đều trở thành khai quốc tiên liệt, cuối cùng còn phải lăn lộn đủ kiểu, về cơ bản là đều đầu hàng Lý Thế Dân, ví dụ như Uất Trì Cung, Tần Quỳnh ...

Thực ra Trương Huyền cũng không biết bản thân mình có thể làm được gì, trong lịch sử hoàn toàn không có một nhân vật nào tên là Trương Huyền, dường như thuộc hạ của Lý Uyên cũng không có vị mưu thần hay đại tướng nào tên là Trương Huyền.

Hoặc là một tiểu tướng lĩnh không có danh tiếng, hoặc là một hào bá phú gia một phương. Thực ra trở thành phú hào cũng không tồi, ruộng vườn vạn khoảnh, thê thiếp thành đàn, đó đã từng là ước mơ của hắn.

Nghĩ đến chuyện thê thiếp thành đàn, khóe miệng của Trương Huyền liền lộ ra một nụ cười rất hiền, không biết người vợ trong tương lai của hắn sẽ là một người như thế nào, có ngoan ngoãn, đáng yêu như em gái kiếp trước của hắn hay không?

Mấy ngày hôm nay Trương Huyền cứ nghĩ tới nghĩ lui, quyết định cuối cùng vẫn là gia nhập vào quân Tùy trước cái đã, rồi lăn lộn kiếm lấy một chức quan, đợi sau khi Lý Thế Dân đổi đầu thì sẽ nghĩ cách đến nương nhờ y. Hắn vốn là một quân nhân, gia nhập vào quân đội vương triều Đại Tùy thì cũng là chuyện đương nhiên.

Điều quan trọng hơn, hiện tại đã là Đại Nghiệp năm thứ 10 rồi, chỉ còn ba năm nữa là đến lúc đại loạn cuối đời Tùy. Nếu như hắn muốn tiếp tục sống sót trong cảnh loạn lạc, thậm chí là có được cuộc sống tốt hơn, vậy thì thời gian còn lại của hắn cũng không còn nhiều nữa rồi.

....

Lại 2 ngày nữa trôi qua, buổi trưa hôm nay, khi Trương Huyền giống như mọi ngày, sau khi luyện đao xong, quay trở về từ khu rừng ở bên ngoài thành. Từ sau khi hắn luyện thành công Trúc Cơ, phạm vi hoạt động của hắn đã không còn gói gọn trong mấy người láng giềng nữa mà mở rộng đến tận ngoài thành. Mỗi ngày hắn đều đến khu rừng rậm ở phía tây bên ngoài thành để luyện đao, luyện tập tốc độ và phản xạ.

Hôm nay là ngày mùng 3 tháng giêng, chợ cũ ở bên ngoài thành đã khai trương, rất nhiều những người dân từ trong thành đi ra ngoài mua đồ ăn, hai bên đường bày rất nhiều những quán nhỏ bán đủ các loại tôm cá. Từng tốp từng tốp nữ nhân vây quanh quán nhỏ mặc cả giá, xung quanh cửa thành nhộn nhịp lạ thường. Trên đường, những bông tuyết còn đọng lại cũng vì người qua lại đông như mắc cửi mà bị dẫm nát, ai ai cũng cẩn thận lo sợ bản thân sẽ bị ngã sấp mặt xuống vũng bùn.

Ngày qua ngày, Trương Huyền cũng đã dần dần làm quen được với cuộc sống của triều Tùy, cảm giác bơ vơ, lạc lõng khi mới lưu lạc đến triều Tùy dần dần biến mất. Hắn vẫn còn nhớ cảm giác vui sướng lần đầu tiên được đi dạo chơi ở chợ cũ, bây giờ nhớ lại, khi đó bản thân hắn nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy mới lạ, gặp cái gì là hỏi cái đó, lúc nào cũng hỏi lung tung cái này cái kia, đúng là có chút buồn cười.

Hắn lấy 2 văn tiền mua một cây củ cải hồng tâm mọng nước, vừa gặm vừa thản nhiên bước về phía cổng thành. Khi bước đến cổng thành, bước chân của hắn không khỏi dừng lại, chú ý quan sát bản cáo thị treo thường được dán trên tấm bia đá.

Là cáo thị treo thường tróc nã Dương Huyền Cảm, khi Trương Huyền vừa mới đến Lạc Dương thì đã nhìn thấy nó rồi, cáo thị treo thường 5 ngàn lượng hoàng kim đổi lấy cái đầu của Dương Huyền Cảm, hoặc là thăng quan ba cấp.

Tuy nhiên tờ cáo thị lần trước bị nước mưa làm ướt và hỏng, hôm nay lại dán lên một tờ cáo thị mới, nội dung không thay đổi, tuy là bình mới rượu cũ nhưng vẫn thu hút rất nhiều người đứng vây quanh trước mặt tờ cáo thị bàn luận sôi nổi.

- Tại sao Dương Huyền Cảm này lại không bị bắt nhỉ? Đã hai tháng rồi mà!

- Đâu chỉ là hai tháng mà là ba tháng rưỡi rồi, tôi vẫn còn nhớ rõ, cái ngày Dương Huyền Cảm bại binh đúng là ngày con trai tôi ra đời, bây giờ con trai tôi đã được ba tháng rưỡi rồi.

- Nghe nói Dương Tố có một kho báu khổng lồ, Dương Huyền Cảm chính vì không tìm thấy kho báu đó nên mới bại binh, không biết kho báu đó ở đâu, hay là chúng ta cũng đi tìm đi!

- Kho báu cái rằm! Nếu thực sự mà có kho báu đó thì còn đợi đến lượt nhà ngươi hay sao, Hoàng đế đã đi đào từ lâu rồi!

- Đúng là rất kỳ lạ, rốt cuộc thì Dương Huyền Cảm đã trốn ở đâu?

Trương Huyền lại không cảm thấy kỳ lạ chút nào, vận mệnh của Dương Huyền Cảm được Vũ Văn Thuật nắm giữ trong lòng bàn tay, Vũ Văn Thuật muốn dùng y để đổi lấy lợi ích lớn nhất, thì làm sao có thể dễ dàng xử lý Dương Huyền Cảm, nhưng đã ba tháng rưỡi trôi qua rồi, mà Vũ Văn Thuật vẫn chưa động thủ, đủ để chứng minh lòng tham không đáy của ông ta.

Lúc này, từ phía xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, nhưng chỉ nghe thấy trên đường có một đại đội kỵ binh chạy đến phía cổng thành.

- Các vị hương thân xin hãy nhường đường, Hoàng tôn hồi kinh, xin mọi người giúp đỡ!

Binh lính mở đường ở phía trước cũng khá khách khí, mọi người cũng biết ý nên nhanh chóng đứng dạt vào hai bên đường. Trương Huyền nhìn thấy binh lính thủ thành đã không cho người vào thành nữa, hần liền lùi về phía sau vài bước, chen vào trong biển người.

Trong lòng Trương Huyền có một chút hiếu kỳ, vị Hoàng tôn mà binh lính nhắc tới là ai vậy, hần liền hỏi một cụ già đứng bên cạnh:

- Xin hỏi ông lão, Hoàng tôn là ai vậy?

Ông lão dường như đang nhìn thấy một động vật quý hiếm, nhìn hần từ trên xuống dưới rồi nói:

- Tiểu tử, cậu không phải là người Đại Tùy đúng không? Còn không biết Hoàng tôn là ai? Ta nói cho cậu biết, chính là ba người con trai của Thái tử: Yến Vương Đàm, Việt Vương Đồng và Đại Vương Hựu, hoàng đế Đại Tùy tương lai của chúng ta chính là một trong ba người này, cậu đã nhớ chưa?

Đại Vương bây giờ vẫn còn ở thành Trường An, có lẽ là Yến Vương và Việt Vương đi chơi trong tiết Thanh Minh quay về đó.

- Ô! Đa tạ ông lão!

Một lát sau, đại đội kỵ binh vây quanh hai vị thiếu niên công tử cười ngựa như bay chạy đến. Bọn họ cũng chỉ khoảng mười mấy tuổi, trên người mặc áo bào tím, eo thắt đai ngọc, đầu đội kim quan, môi hồng răng trắng, vô cùng khôi ngô tuấn tú nhưng hẳn lại không biết trong hai người họ ai là Dương Đàm, ai là Dương Đồng?

Hai thiếu niên đi đến trước cổng thành thì ghìm chặt dây cương, trong đó có một người dùng roi ngựa chỉ vào cáo thị treo thưởng dán trên tấm bia đá và cười nói:

- Đại ca, chi bằng chúng ta cùng đi bắt Dương Huyền Cảm đi! Hoàng tổ phụ chẳng phải đã nói rằng có lẽ y đang trốn ở quận Hoảng Nông hay sao?

Chàng thanh niên còn lại nói với giọng oán hận:

- Ba tháng rồi, Vũ Văn Thuật vẫn không bắt được Dương Huyền Cảm, ông ta thực sự tận tâm tận lực đó ư? Hay là đang có một âm mưu khác?

- Hoàng huynh, nơi đây nhiều người, huynh đừng nói năng lung tung!

Thiếu niên kia im lặng, rồi gã buông một tiếng thở dài:

- Ai! Huynh cũng muốn đích thân bắt được y, phân ưu giải khó cùng với Hoàng tổ phụ, nhưng đáng tiếc Dương Đàm ta lại sinh muộn mất vài năm.

Gã lắc đầu, vung roi quất nhẹ vào chiến mã, chạy về phía cổng thành.

- Đại ca, đợi đệ với!

Thiếu niên còn lại vội vàng thúc ngựa đuổi theo, rồi đại đội kỵ binh cũng nhanh chóng vượt qua cây cầu treo, bảo vệ hai vị Hoàng tôn tiến vào trong thành Lạc Dương.

Những chuyện như người quyền quý đi vào trong thành thì xảy ra như cơm bữa, mọi người đã quen từ lâu rồi, đội kỵ binh biến mất, đường phố lại nhộn nhịp náo nhiệt như cũ, những tiếng rao hàng và hò hét lại vang lên liên tiếp.

Trương Huyền vẫn đứng yên ở bên đường không nhúc nhích, hẩn nhìn chăm chú và thờ cáo thị dân trên bia đá, ánh mắt thoáng hiện lên sự suy tính.

...

Bố cục của thành Lạc Dương giống như một bàn cờ, bức tường cao phân chia nội thành thành vô số xóm phường, đồng thời, con sông Lạc Thủy chia Lạc Dương thành hai phần: phía bắc thành Lạc Dương có 55 phường, phía nam thành Lạc Dương có 57 phường, về cơ bản là phân chia thành bắc ti nam quý, đó cũng có thể là ranh giới để phân biệt khu người giàu và khu người nghèo.

Mặc dù mỗi khu phố đều có những hàng quán nhỏ bày bán những đồ dùng hàng ngày, củi gạo và dầu muối nhưng những đồ dùng đặc biệt thông thường thì chỉ có thể đến khu chợ lớn mới có thể mua được.

Lạc Dương có ba khu chợ lớn, tục xưng là chợ nam, chợ bắc và chợ tây, trong đó chợ nam được gọi là chợ Phong Đô, là khu chợ lớn nhất trong thiên hạ Đại Tùy.

Khu chợ rộng tám dặm, có tổng cộng 12 cửa ra vào, trong chợ lại được phân chia thành 120 dãy, tổng cộng có hơn 3000 cửa hàng, kỳ trân dị bảo chất đống như núi, thương nhân đến từ khắp nơi trong thiên hạ, tất cả đều tập tụ ở nơi đây.

Bất kỳ nơi nào trong chợ cũng có thể nhìn thấy những đàn lạc đà, chở đầy các loại hàng hóa của thương nhân Túc Đặc, cũng có thể nhìn thấy những người thương nhân Uy Quốc với làn da ngăm đen, dáng người thấp bé, còn có cả thương nhân Tân La, Bách Tế đội mũ cao, mặt không cảm xúc.

Hôm nay là mừng ba tháng giêng, Trương Huyền còn cho rằng trong chợ Phong Đô sẽ vắng tanh vắng ngắt, các cửa hàng vẫn sẽ đóng cửa nhưng mọi thứ đều nằm ngoài dự liệu của hắn. Trong chợ vẫn cứ nô nức, náo nhiệt như thường, nhìn đâu cũng thấy người, những tiếng rao hàng phía trước những cửa hàng, tiếng gọi nhau í ới liên tiếp vang lên.

Một tháng trước Trương Huyền đã từng đến thăm quan chợ Phong Đô, khi đó hắn không có chủ định mua đao, chỉ là đi ra ngoài thăm quan đó đây một vòng, nhưng bởi vì hắn là người luyện võ nên hắn vẫn nhớ rõ vị trí chỗ bán binh khí.

Vương triều Đại Tùy cũng giống như các vương triều khác trong lịch sử, đều có những quy định khắt khe về binh khí trong dân gian. Nỏ, binh khí dài và hoành đao sử dụng trong quân đội không được phép bày bán, chỉ cho phép bán đao kiếm và cung tên bình thường.

Nhưng nó cũng có điểm khác biệt với những vương triều còn lại. Quy định này chỉ mang tính tượng trưng, có lệ, đặc biệt là khi bốn phía của Đại Tùy đều nổi lên khói lửa thì nó đã chẳng có nghĩa lý gì.

Có lẽ là vì nguyên nhân thời buổi loạn lạc đang dần tới cho nên chuyện buôn bán của cửa hàng binh khí vô cùng sôi động, mấy cửa hàng tương đối lớn đều đông nghìn nghịt khách hàng.

Trương Huyền vẫn mặc chiếc áo dài vải mịn màu xanh nhạt, trên vai vác một cái túi, bên trong là tất cả gia tài của hắn -10 quan tiền.

Đây cũng là điểm bất tiện của triều Tùy, nếu như mua đồ quý giá, nào là phải dùng xe bò kéo một xe tiền đến chợ, nào là dùng hoàng kim. Mặc dù hoàng kim không phải là tiền pháp định nhưng tất cả các cửa hàng đều thu nhận, dù sao thì giá cả của hoàng kim trong thời buổi loạn lạc chỉ có thể là càng ngày càng được giá.

Không có xe bò cũng không có hoàng kim, vậy thì chỉ có thể giống như Trương Huyền, khiêng theo mấy chục cân tiền ngũ thù đi mua đồ.

Hắn bước đến phía trước một cửa hàng binh khí ở phía đông, trước mái hiên có treo một tấm bảng hiệu lớn, bên trên có viết hai chữ “Võ Đức” một cách rồng bay phượng múa.

Chính là cửa hàng này, Trương Huyền đã từng nghe Vương Bá Đường nhắc tới, Lưu chương quỹ cửa hàng binh khí Võ Đức ở trong chợ Phong Đô là một người nhạy bén với thông tin, không chỉ bán những loại binh khí bị cấm mà còn có thể nghe ngóng được một số thông tin quan trọng.

Bước vào trong cửa hàng, chỉ nhìn thấy trên tường treo đầy các loại đao kiếm cung tiễn, ở chính giữa trên một chiếc giá bày biện hàng trăm thanh kiếm thanh đao rẻ tiền, lựa chọn tùy thích. Đứng bên cạnh là một tên tiểu nhị, tay cầm một cây côn đồng, lạnh lùng quan sát động tác của mỗi người.

Một tên tiểu nhị khác thì bán những thanh kiếm thanh đao được treo trên tường, tên này nhiệt tình lắm, rõ ràng là mấy thanh đao kiếm trên tường kia sắc bén và đắt tiền hơn.

Chương quỳ của cửa hàng thì lồng hai tay vào trong hai ống tay áo, cười ha ha nhìn khách hàng. Ông ta là một người đàn ông trung niên khoảng hơn 40 tuổi, họ Lưu, dáng người béo tròn, câu nói cửa miệng của ông ta là “Biết chữ võ viết như thế nào không? Dừng thương lại!”, dường như câu nói này dùng để cứu rỗi tội nghiệt mà ông ta bán binh khí giết người tạo nên.

Một đám sĩ tử đang vây quanh chiếc giá ở trước mặt lựa chọn kiếm dài, tục ngữ có câu “văn kiếm võ đao”, nam nhân đeo kiếm là truyền thống của vương triều Đại Tù, đặc biệt là những người đọc sách, người người đều đeo một thanh trường kiếm hoặc là hoa lệ hoặc là đơn giản, từ thanh trường kiếm cũng có thể nhìn ra gia cảnh của người đeo nó.

Nhưng đối với người luyện võ thực sự thì rất ít khi mua thanh trường kiếm đẹp mà không có tác dụng, phần lớn mọi người đều mua những thanh đao có thể chặt chém, đặc biệt là thanh hoành đao trong quân đội thì rất được mọi người yêu thích.

Trương Huyền bước thẳng đến trước mặt chưởng quầy, chấp tay cười nói:

- Xin hỏi ngài đây có phải là Lưu chưởng quầy?

- Chính là tại hạ!

Chưởng quầy vui vẻ cười nói đáp lại:

- Công tử tới mua đao?

Ánh mắt của ông ta rất nhạy bén, mới lướt qua thôi mà đã biết Trương Huyền không phải là kiểu người thư sinh thích đeo kiếm, Trương Huyền liền cười tươi đáp lại:

- Một thanh đao bên kia dường như quá nhẹ, tôi muốn mua một thanh đao nặng một chút.

- Nặng một chút à, có đấy, đi theo ta!

Chưởng quầy dẫn Trương Huyền đến một quầy khác ở bên kia, lấy ra vài thanh đao cười nói:

- Trọng lượng của đao không giống như kiếm, nó có những quy định cố định, thường có 4 loại là ba cân, năm cân, tám cân và mười cân. Nếu như người mua có yêu cầu đặc biệt thì chỉ có thể đến những lò rèn chuyên môn để làm thôi.

Những thanh đao mà chương quỳ đưa ra đều là đao tám cân và mười cân. Trương Huyền lần lượt cầm mấy thanh đao đó lên và xem. Mặc dù trọng lượng của thanh đao mười cân khá vừa tay nhưng chất lượng của mấy thanh đao này rõ ràng là không tốt, trên sống đao thậm chí còn có thể nhìn thấy bọt khí, nó kém xa thanh đao mà Vương Bá Đường tặng cho hắn.

Hắn cời thanh đao bên hông của mình xuống, cười hỏi:

- Không có loại nào như thế này hay sao?

Chương quỳ nhìn quan thanh đao trong tay của Trương Huyền, ông ta liền hiểu ra ngay hóa ra là hắn muốn mua một thanh đao thượng đẳng dùng trong quân đội, ông ta liền gật đầu và nói:

- Mời đi theo tôi!

Hai người cùng bước vào trong phòng. Trong phòng chất đầy tất cả các loại đao kiếm. Chương quỳ lấy từ trong hòm ra 5-6 thanh hoành đao, và khẽ nói:

- Đao của công tử là hoành đao chuyên dùng trong quân đội, không được phép bán công khai. Chỗ của tôi có 6 thanh trọng đao thượng đẳng, công tử có thể chọn lấy một thanh.

Trương Huyền tùy ý nhặt lên một thanh hoành đao, nhẹ nhàng rút đao ra khỏi vỏ thì hắn chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh âm u tĩnh mịch, vô cùng sắc bén, quả nhiên là không giống với những thanh đao lúc trước.

Hắn lại nhặt lấy một thanh hoành đao khác biệt, nặng khoảng mười cân, vô cùng thuận tay, kiểu dáng rất thịnh hành vào thời xưa. Trương Huyền rút thanh đao ra, một luồng khí lạnh phả vào mặt, hắn nhẹ nhàng vuốt lưỡi đao lạnh như băng, cảm nhận sự sắc bén đến mức thanh đao này có thể chặt đứt một sợi lông, tiện tay hắn múa may vài cái, nhất thời căn phòng lóe lên những ánh hàn quang, quả nhiên là một thanh đao tốt, khiến hắn yêu thích không nỡ đặt xuống.

Chương quỳ giơ ngón tay cái lên nheo mắt tán thưởng:

- Công tử quả là có con mắt tinh tường! Đây chính là một trong 3000 thanh Thiên Ngưu đao được Quân khí Giám chế tạo ra vào năm Khai Hoàng thứ 15, được chế tạo từ thép rồng, vũ khí chuyên dụng của thị vệ trong cung, trên thị trường không mua nổi đâu, tôi đây cũng chỉ có duy nhất một thanh.

Trương Huyền thân nhiên đáp lại:

- Ý ngài là, thanh đao này rất đắt?

- Đúng như lời của công tử.

Chương quỳ cười ha hả đáp lại:

- Tiền nào của nấy mà, thanh đao này tôi chỉ bán cho người biết nhìn đao, vốn dĩ là định bán với giá 80 quan nhưng nếu như công tử có thành ý muốn mua thì tôi để lại cho với giá 50 quan.

Trương Huyền để đao xuống và cười nói:

- Thật ra hôm nay tôi tới đây là muốn hỏi thăm một chuyện?

Chương quỳ sau khi biết rằng hắn đến đây không phải là mua đao, sắc mặt liền tỏ ra thất vọng, hỏi lại với giọng không vui:

- Công tử muốn hỏi thăm chuyện gì?

Trương Huyền nói nhỏ với ông ta vài câu, chưởng quầy cảnh giác liếc mắt nhìn hẳn, trầm tư một lúc rồi nói:

- Nếu như công tử đã đến đây tìm ta thì chắc cũng biết chỗ của ta có một quy tắc.

Trương Huyền lấy ra năm quan tiền đặt lên bàn, chưởng quầy liền lắc đầu, Trương Huyền lại lấy ra nốt năm quan tiền cuối cùng đặt lên trên bàn và nói:

- Tôi chỉ có ngần ấy thôi!

Chưởng quầy hạ giọng đáp lại:

- Ở phường An Nghiệp có một nhà ...

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Võ Quán Dương Thị

Tục ngữ nói thịnh thế học văn, loạn thế học võ, triều Tùy kế thừa theo Vũ Văn Thái thành lập Bắc Chu, dùng võ lập quốc, việc học võ trong dân gian càng thịnh, chế độ Phủ binh thành lập trên cơ sở toàn dân là binh.

Mà từ sau khi núi Trường Bạch ở Sơn Đông dẫn đầu bùng nổ loạn dân tạo phản, tạo phản nổi lên mạnh mẽ, Đại Tùy không còn yên bình nữa, dân chúng sinh sống tại Đại Tùy đều đánh hơi được khói lửa chiến loạn, việc học võ ngày càng phổ biến.

Có nhu cầu sẽ có cung cấp, bắt đầu từ năm thứ sáu Đại Nghiệp, võ quán dành cho con cháu bình dân giống như măng mọc mùa xuân sinh ra ở khắp nơi, chỉ tính riêng ở kinh thành Lạc Dương đã có tổng cộng gần trăm võ quán.

Ở phường An Nghiệp có một tòa võ quán Dương thị, chiếm cứ hai mươi mẫu đất. Quán chủ tên là Dương Kỳ, là em họ của Việt Quốc Công Dương Tố. Từ sau khi Dương Huyền Cảm tạo phản, phủ Dương thị bị tịch thu, nữ quyến bị đưa vào giáo phường, nam tử thì sung quân đi Lĩnh Nam.

Tên Dương Kỳ này vì nhiều nguyên nhân mà không bị liên lụy, y là người sống sót duy nhất của gia tộc Dương thị ở kinh thành.

Buổi sáng, Trương Huyền mặc một thân trường sam mỏng màu xanh nhạt, đây là bộ y phục tốt nhất của Vương Bá Dương đưa cho hắn.

Trương Huyền vừa đi vào phường An Nghiệp đã thấy một lá cờ hiệu lớn ở xa xa, màu đen viền đỏ, ở trên đó viết bốn chữ to màu vàng như rồng bay phượng múa: Võ quán Dương thị.

- Đứng lại!

Trương Huyền bị hai gã đệ tử đứng ở cửa võ quán ngăn lại:

- Nơi này là võ quán, người không phận sự miễn vào!

Trương Huyền chỉ vào bố cáo tuyển đệ tử quan ma miễn phí trên tường cười nói:

- Ta cũng muốn thử một lần.

Cái gọi là đệ tử quan ma miễn phí cùng với dùng thử miễn phí ở đời sau đều giống nhau, trước tiên dùng phương thức miễn phí để người cảm nhận được không khí học võ, sau đó lại dụ dỗ người nộp tiền học võ, trên người Trương Huyền không có đồng nào, có thể miễn phí đương nhiên là tốt nhất, hơn nữa đệ tử quan ma miễn phí cũng có chỗ tốt, hẳn không cần bá sư học nghệ.

Không bá sư, trên đầu của hắn sẽ không vô duyên mà xuất hiện một người sư phụ, khiến hắn phải quỳ gối.

Bắt đầu từ hôm nay, trong góc của võ quán Dương thị liền có thêm một đệ tử quan ma, không ai để ý đến hắn, hắn yên lặng quan sát tất cả mọi thứ trong võ quán, võ nghệ của từng võ sư, thậm chí thấy được quán chủ Dương Kỳ trình diễn tài nghệ trước mọi người.

Hôm nay là mừng mười tháng giêng, cũng là cuộc tuyển chọn lớn tổ chức một tháng một lần của võ quán Dương thị, dùng võ thi đấu, chọn lựa

ra người ưu tú, xuất sắc để gia nhập vào lớp Dương gia, do quán chủ Dương Kỳ đích thân truyền thụ võ học.

Bởi vậy cuộc tuyển chọn mỗi tháng đều được mọi người trong võ quán coi trọng, hơn ba trăm đệ tử đều mặc võ phục màu trắng, ngồi bốn phía xung quanh võ đài.

Trên giường thấp hơn mười người võ sư đang ngồi, bọn họ đang khe khẽ nói chuyện với nhau, nhiệt liệt thảo luận đệ tử đặc ý của mình.

Ở phía chính bắc của diễn võ đường có hai mươi tên đệ tử trẻ tuổi mặc võ phục màu đỏ đang ngồi, bọn họ là thành viên của lớp Dương gia, được Dương Kỳ tự mình truyền thụ võ nghệ, cũng là người nổi bật trong cuộc tuyển chọn mỗi tháng, bọn họ có chút kiêu ngạo, coi thường, không thèm để ý tới đám đệ tử xung quanh.

Quán chủ Dương Kỳ ngồi ở phía sau bọn họ, ông ta là một ông lão có dáng người cao gầy, râu tóc bạc trắng, khoảng chừng sáu mươi tuổi, đầu đội mũ, mặc trường bào màu xanh, eo mang đai lưng, đeo một trường kiếm khảm bảy viên bảo thạch.

Dương Kỳ là tộc đệ của Dương Tổ, bởi vì ông ta là thứ xuất, lại không ở trong Dương phủ, nhiều năm không có liên hệ với Dương phủ, đã may mắn tránh được cuộc tẩy trừ của triều đình đối với Dương phủ.

Tuy nhiên trong lòng Dương Kỳ biết rõ, Dương phủ không quan tâm đến ông ta chỉ là một loại sách lược, trên thực tế từ trước đến nay, ông ta luôn âm thầm lui tới với Dương Huyền Cảm.

Võ quán Dương thị chính là do Dương Huyền Cảm bỏ tiền thành lập, mục đích là bồi dưỡng võ sĩ kiệt xuất, phục vụ cho Dương Huyền Cảm khởi sự, chỉ là Dương Huyền Cảm khởi sự gấp gáp, cũng không dùng đến đệ tử của võ quán Dương thị.

Nhưng trong lòng của Dương Kỳ rất lo lắng, không biết khi nào thì võ quán của ông ta sẽ bị triều đình niêm phong, không biết khi nào mình sẽ bị bắt, mấy ngày nay ánh mắt của Dương Kỳ trầm trọng, lộ ra vẻ lo lắng.

Trương Huyền và hơn mười tên đệ tử quan ma thì ngồi ở góc Tây Bắc, bọn họ mặc võ phục màu đen, thể hiện ra sự khác nhau với đệ tử chính thức.

Trương Huyền đã ở võ quán Dương thị bảy ngày, mỗi ngày đến sớm về muộn, đã sớm hiểu rõ tất cả mọi thứ trong võ quán Dương thị. Hắn rất rõ quy tắc thi đấu trong cuộc thi tuyển chọn, đệ tử được tuyển chọn vào lớp Dương gia sẽ được nhận một ngân bài, trên đó có khắc năm chữ “đệ tử của Dương Kỳ”, cũng có đánh số, thứ Trương Huyền muốn chính là ngân bài này.

Tiếng trống “Tùng! Tùng! Tùng!” vang lên, trong diễn võ đường lập tức yên lặng, trên võ đài xuất hiện một gã đệ tử lớp Dương gia mặc võ phục màu đỏ, gã là ngũ sư huynh của lớp Dương gia, tên là Lưu Vũ, người Trường An.

Dựa theo quy tắc tuyển chọn, trận đầu tiên là luận võ trên lôi đài, từ lớp Dương gia cử ra một đệ tử làm chủ lôi đài, người khiêu chiến trước tiên phải đánh bại gã, sau đó lại thông qua cuộc khảo nghiệm của hai võ sư thì mới có thể xem là thành công.

Một gã võ sư đầu trọc dáng người thấp cường tráng đảm nhiệm người điều khiển chương trình, gã thi lễ với mọi người:

- Các vị đệ tử, dựa theo quy tắc, chủ lôi đài sẽ nhận khiêu chiến của năm người, vì thể cơ hội cũng chỉ có năm lần, mong mọi người hăng hái lên đài!

Gã lại giơ lên một thỏi vàng óng vàng, cao giọng nói:

- Đây là năm lượng vàng, là tiền thưởng cho lần tuyển chọn này, đã ưu đãi hơn rất nhiều so với năm trước đây.

Mọi người ở phía dưới đều nghị luận, mỗi lần tuyển chọn đều có phần thưởng, mấy quan tiền đến hơn mười quan tiền, không hơn. Mọi người đều biết cuộc tuyển chọn đầu tiên trong mỗi năm là có tiền thưởng nhiều nhất, tháng giêng năm trước là thưởng ba lượng vàng, không ngờ năm nay lại tăng lên đến năm lượng.

Trong ánh mắt của rất nhiều người đều toát ra sự nồng nhiệt, nhưng phần thưởng năm lượng vàng này cũng không phải là dễ dàng đạt được.

Mặc dù mỗi người đều khát vọng có thể đi vào lớp Dương gia, nhận sự dạy dỗ trực tiếp của quán chủ, nhưng thi đấu trong cuộc tuyển chọn lại dùng đao thật thương thật, đao kiếm không có mắt, mỗi lần tuyển chọn đều có người bị thương. Hơn nữa tên Lưu Vũ này lòng lang dạ sói, mỗi lần gã lên làm chủ lô đài đều sẽ có người bị thương nặng, vì thế mặc dù dưới sự hấp dẫn của số tiền lớn nhưng mọi người biểu hiện ra cũng không quá tích cực.

Trương Huyền đang đánh giá tên Lưu Vũ này, chỉ thấy người này khoảng chừng hai mươi tuổi, mặc một bộ võ phục màu đỏ, dáng người cường tráng cao lớn, hai tay khoẻ mạnh, gã chỉ thấp hơn mình một cái đầu, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt ngạo mạn.

Ánh mắt của Trương Huyền lại dừng ở bên hông gã, bên hông đeo một thanh trường đao, phân tích từ chiều dài và độ dày thì hẳn là một thanh đao nặng tám cân.

- Ta đây Triệu Đại Hiến đến thử xem!

Rốt cục có người không kìm nổi giơ tay lên, mọi người cùng nhau nhìn về phía bên trái, là một tên đệ tử cao mập mập chừng hai mươi tuổi, thấp hơn Trương Huyền một chút, nhưng mập hơn rất nhiều. Trên gương mặt

treo hai cục thịt béo, đôi mắt nhỏ nóng bỏng nhìn về phía lớp Dương gia, y cũng khát vọng có thể trở thành một thành viên trong lớp Dương gia.

- Cho ta một cây đao, ta so tài với người!

Lưu Vũ lạnh lùng liếc mắt đánh giá y, nhường ra một bước, phía sau xuất hiện một kệ để đao, có đao nhỏ lá liễu nặng hai ba cân, có hoành đao tiêu chuẩn năm cân, cũng có trọng đao dày bảy tám cân, thậm chí còn có hoàn thủ khoan đao nặng đến hai mươi cân.

Triệu Đại Hiến chọn một thanh đao nặng khoảng bảy tám cân, nhếch miệng cười:

- Đánh như thế nào đây? Là ta tấn công người trước sao?

Triệu Đại Hiến tùy tiện chọn, có chi tiết nhỏ bị y vô tâm bỏ qua, nhưng ngồi ở trên sân Trương Huyền lại thấy rất rõ ràng, đao trên kệ đao mặc dù có lưỡi đao, nhưng chỉ là lưỡi cùn mà thôi, không khác gì so với đao cùn, đây chỉ là gậy sắt có hình dáng của đao mà thôi.

Nhưng vỏ đao của trường đao bên hông Lưu Vũ lại rục rở, ở miệng vỏ đao rõ ràng có dấu vết kim loại bị cắt, điều này cho thấy đao trên hông của gã không phải là đao cùn, mà là một thanh chiến đao sắc bén.

Lưu Vũ rõ ràng là muốn dùng thanh đao sắc bén này để đối phó với đao cùn của tên mập mạp, đây cũng không phải là vấn đề công bằng, mà là phẩm thuật bất chính rồi, lấy có lưỡi đánh với không lưỡi, thử hỏi có mấy người có thể không bị thương?

Nhưng cứ như vậy, danh tiếng của lớp Dương gia truyền ra, giống như là Dương Kỳ truyền dạy rất giỏi, Dương Kỳ trong mắt đám đệ tử giống như là thần thánh.

Lưu Vũ âm hiểm nhìn chăm chú vào Triệu Đại Hiến, nắm vỏ đao nói:

- Sư đệ mời đánh trước!

Triệu Đại Hiến hét lớn một tiếng, vung đao bổ tới Lưu Vũ, Lưu Vũ nhanh nhẹn lóe thân, trường đao ra khỏi vỏ, sắc lạnh, chém thẳng vào cổ họng của kẻ khiêu chiến.

Một tên đệ tử bên cạnh Trương Huyền thấp giọng nói:

- Suy nghĩ của tên mập mạp này có vấn đề, dễ dàng bị người giật dây, lần này cũng không ngoại lệ.

Trương Huyền cũng cảm giác được, nhiều người đều vô cùng chú ý nhất cử nhất động của Lưu Vũ, đều muốn thông qua vật thí nghiệm Triệu Đại Hiến này để phán đoán hy vọng chiến thắng của mình.

Chỉ chiến đấu kịch liệt ba bốn hiệp, Triệu Đại Hiến đã bắt đầu luống cuống tay chân. Lúc này, chân y không đứng vững, lão đảo một cái, bị đối phương bắt được cơ hội, trường đao chọt lóe, huyết quang văng khắp nơi, trên mộc đài phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau khổ, Triệu Đại Hiến ném đao chạy trốn vài bước, y muốn chạy về chỗ ngồi, kết quả đầu đập vào ván gỗ.

Phía dưới một mảnh xôn xao, mọi người đều vọt lên phía trước, chỉ thấy phía sau lưng của Triệu Đại Hiến bị xé thành một lỗ hổng dài hai tấc, sâu đến mức thấy xương, máu tươi cuồn cuộn trào ra, ướt đầm quần áo.

Vài tên bạn thân của Triệu Đại Hiến cảm tức Lưu Vũ xuống tay ác độc, Lưu Vũ thu đao vào vỏ, lạnh lùng nhìn lên bầu trời. Mọi người ba chân bốn cẳng mang Triệu Đại Hiến chạy ra khỏi võ quán, không ít người lắc đầu thở dài, bốn phía xôn xao nghị luận.

Nhưng những đệ tử chuẩn bị tham gia cuộc tuyển chọn lại rất nóng lòng muốn thử, hâm mộ kẻ mạnh, muốn trở thành kẻ mạnh, đây là bản tính của

con người. Sự tàn nhẫn của Lưu Vũ càng khơi dậy bọn họ hướng tới lớp Dương gia.

- Còn có ai muốn lên đài tham gia cuộc tuyển chọn không?

Trong giọng nói của võ sư thấp cường tráng tràn ngập hưng phấn và đặc ý, không có chút cảm giác áy náy, có lẽ là nhìn thấy sự bất mãn trong mắt của rất nhiều người, gã lại bổ sung:

- Đao kiếm không có mắt, người bị thương tự chịu trách nhiệm, người không có thực lực cũng đừng đi lên!

Lúc này, chỉ nghe một thanh âm trầm thấp truyền đến:

- Để ta!

Tất cả đệ tử đều nhìn về góc tây bắc, chỉ thấy một gã nam tử trẻ tuổi có thân hình cao lớn chậm rãi đứng lên, đó là Trương Huyền, hẳn đã ở võ quán bảy ngày, đợi chính là cơ hội này.

Đệ tử bốn phía võ quán xôn xao một mảnh, Trương Huyền mặc trang phục võ sĩ màu đen, đây là trang phục của đệ tử quan ma. Mặc dù không có quy củ cấm đệ tử quan ma lên võ đài, nhưng loại chuyện này lại xảy ra lần đầu tiên, mọi người đều nghị luận, ngay cả Dương Kỳ cũng bị hấp dẫn, tò mò đánh giá người thanh niên này.

Trong ánh mắt Lưu Vũ lóe ra sự mong chờ, gã đã sớm thấy được Trương Huyền có dáng người cao hơn người khác một cái đầu, không ngờ hẳn lại lên đài, Lưu Vũ không khỏi siết chặt vỏ đao.

Trương Huyền đi lên giữa diễn võ đường, vỗ tay nói:

- Tại hạ Trương Huyền Hà Nội, đệ tử quan ma, đặc biệt đến thỉnh giáo võ nghệ của sư huynh.

Vẻ mặt của võ sư thấp cường tráng thoáng ngửng trọng, gã nhìn ra đáng người của Trương Huyền mặc dù cao, nhưng hạ bàn rất vững vàng, khí thế của mỗi bước đi như núi lớn đè xuống, khiến trong lòng gã có chút lo lắng.

- Vũ lang, không nên khinh thường!

Ông ta nhắc nhở Lưu Vũ.

Lưu Vũ thu hồi vẻ khinh thường, cũng ôm quyền thi lễ lại:

- Tại hạ Lưu Vũ Trường An, xin Trương huynh chỉ giáo.

Gã nhìn thoáng qua hoành đao bên hông của Trương Huyền, hỏi:

- Trương huynh dùng binh khí của mình sao?

Trương Huyền lắc đầu, gỡ hoành đao bên hông xuống, đeo ở phía sau lưng. Hắn đi lên phía trước từ trên giá treo đao lựa một thanh đao nặng mười cân, nhẹ nhàng quơ đao một vòng, trong lòng chậm rãi trào ra sự tin tưởng vững chắc.

Dùng lý luận của Vương Bá Đường dạy cho hắn, tuy rằng tên đệ tử này cũng có Trúc Cơ, nhưng cũng chưa đột phá lên dịch cân, tên võ sư thấp cường tráng bên cạnh cũng giống như vậy, chưa đột phá qua cửa ải dịch cân, chỉ là có thời gian luyện võ và kinh nghiệm nhiều hơn so với người luyện võ bình thường một chút.

Trương Huyền lui về phía sau hai bước, trọng đao quét ngang:

- Lưu huynh mời!

Lưu Vũ cảm thấy được khí thế của hắn, chậm rãi rút trường đao ra, lưỡi đao sắc bén lóe ra hàn quang, đây là một thanh hoành đao cao cấp trong quân đội.

- Đắc tội!

Lưu Vũ hét lớn một tiếng, như gió lốc nhào tới, trong tay chiến đao vừa nhanh vừa độc, một đao bổ về phía cổ của Trương Huyền. Gã không dám khinh thường, muốn đoạt trước lợi thế, đệ tử bốn phía lập tức phát ra âm thanh ủng hộ:

- Hay!

Mỗi người đều cảm thấy Trương Huyền quá cuồng vọng, đệ tử quan ma mà cũng dám tham gia tuyển chọn, khiêu chiến võ sĩ của lớp Dương gia, quả thực rất không biết lượng sức rồi. Bọn họ độc ác chờ đợi, tốt nhất là có thể chặt đứt cánh tay hoặc chân của hắn.

Trương Huyền lại không chút hoang mang, lui về phía sau một bước, thế đao nghiêng đi, khiến đao của đối phương đánh vào khoảng không, hân đột nhiên hét lớn một tiếng, trọng đao trong tay như mở núi phá đá mà chém tới đầu đối phương, mặc dù là đao cùn, nhưng một kích này cũng có thể khiến cho đầu đối phương vỡ nát.

Lưu Vũ bị khí thế hùng mạnh của đối phương làm kinh sợ, cuống quýt đưa đao lên đỡ, chỉ nghe một tiếng chói tai “Keng” chấn động lỗ tai, nhiều người đã che tai lại.

Lưu Vũ quát to một tiếng, liền lùi lại hai bước, ném đao xuống rồi che tay chạy xuống võ đài, tay của gã nhỏ máu tươi, một đao của Trương Huyền đã xé rách gan bàn tay của gã, xương cánh tay gần như là bị chặt đứt.

Bốn phía lập tức lặng ngắt như tờ, kết quả này thực khiến người bất ngờ, tuy nhiên người ngu ngốc cũng đã nhìn ra được, một đao của tên đệ tử quan ma này đánh bại Lưu Vũ, bất ngờ khiêu chiến thành công.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Giáp Mặt Khiêu Chiến

Dương Kỳ chấn động, ông ta từng có một lần đột phá dịch cân, kinh nghiệm đầy mình, ông ta nhìn võ nghệ của Trương Huyền cao cường, đệ tử của võ quán căn bản không thể sánh bằng, vậy mà lại mặc y phục của đệ tử quan ma.

Ánh mắt Dương Kỳ híp lại, cừ thật, ẩn núp được sâu như vậy. Đây rõ ràng là cao thủ của các võ quán khác phái tới, đến đá quán của mình đây. Ông ta cười lạnh một tiếng, thấp giọng phân phó:

- Gọi Biện Thuận lên trước, sau đó lại gọi Liêu Thông đánh trận thứ hai.

Dựa theo quy tắc, sau khi chiến thắng các đối thủ tuyển chọn thì còn phải thông qua kiểm tra của hai võ sư, mới có thể xem như thành công.

- Vị võ sư kiểm tra thứ nhất, Biện võ sư!

Võ sư vừa rồi có dáng người thấp, cường tráng, đầu trọc bước một bước đi ra, hai tay nắm chuôi đao, chậm rãi giơ trường đao nặng tám cân lên, gã thấp hơn Trương Huyền một cái đầu, nhưng vạm vỡ, hai chân cường tráng, có thể thấy được hạ bàn rất ổn.

- Giết!

Võ sư hét to một tiếng, không đợi Trương Huyền chuẩn bị sẵn sàng đã nâng đao vọt lên, thế tới hung mãnh, thân hình cực nhanh, giống hệt một

con sói đỏ đang sẵn mồi.

Bốn phía lập tức bùng nổ rừng âm thanh ừng hộ, có người khàn giọng hô to:

- Biện sư thúc, giết hăn đi!

Trương Huyền không nghĩ tới đối phương bất ngờ đi thẳng vào vấn đề, ngay cả hư chiêu cũng không sử dụng, hăn cười ha hả:

- Biện võ sư quả nhiên là người sáng khoái!

Hăn nhanh chóng lùi lại phía sau một bước, xẹt qua võ sư thấp cường tráng bổ tới một đao, trọng đao trong tay bổ đến, đao này lực lượng hùng mạnh, thế tới hung mãnh, chỉ nghe một tiếng “rắc”, trường đao của đối phương bị hăn chém thành hai đoạn, võ sư đứng không vững, liền lùi lại vài bước, ngồi dưới đất, trong tay chỉ còn lại nửa thanh đao, khuôn mặt đau đớn cũng biến hình.

Bên trong võ quán lập tức im ắng, sau một lúc lâu, vẻ mặt của võ sư thấp cường tráng xấu hổ, hung tợn trừng mắt nhìn Trương Huyền, ỉu xìu lui xuống. Trương Huyền thu đao, ngạo nghễ nói:

- Vị võ sư thứ hai là ai, mời ra chỉ giáo!

Tuy rằng võ sư thấp cường tráng không phải mạnh nhất, nhưng cũng không yếu, kết quả vừa đối mặt đã bị người ta đánh bại, chúng võ sư đều yên lặng không nói gì, chính mình lên cũng là tự rước lấy nhục.

Lúc này tất cả ánh mắt trong đại sảnh đều nhìn về võ sư đứng đầu Liêu Thông. Liêu Thông thầm giật mình, y biết hôm nay gặp một cọng rơm hơi cứng rồi, nếu làm không tốt thì hôm nay võ quán sẽ bị xấu mặt.

Y không muốn lên, tiếc rằng quán chủ đã sắp xếp xong xuôi, Liêu Thông chỉ đành kiên trì đi lên phía trước, cảm tức nhìn Trương Huyền nói:

- Người đến tốt cùng là ai?

Trương Huyền chấp tay cười tủm tỉm nói:

- Liêu sư thúc, ta là đệ tử quan ma Trương Huyền, người tự tay đánh số thứ chín, người quên rồi sao?

Lúc này, một giọng nói âm u lạnh lẽo truyền đến:

- Được thiếu lang coi trọng rồi, để mắt đến võ quán Dương thị của ta, không ngờ cam chịu làm một đệ tử quan ma, nếu không chiêu đãi tốt thì làm sao có thể biểu hiện ra thành ý của chủ nhà chứ?

Đại sảnh lập tức hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thấy quán chủ Dương Huyền đứng lên, chậm rãi đi tới, ông ta đánh giá Trương Huyền từ cao xuống thấp, thản nhiên nói:

- Lão hủ Dương Kỳ! Xin hỏi thiếu lang là cao thủ của võ quán nhà ai vậy?

Trương Huyền biết ông ta nghĩ sai, liền cười nói:

- Dương quán chủ hiểu lầm rồi, tại hạ không phải là do các võ quán khác phái tới, mà là thành tâm muốn làm đệ tử quan ma, cũng một lòng muốn vào lớp Dương gia, lấy được ngân bài đệ tử của Dương quán chủ, coi làm vinh quang.

Khóe miệng Dương Kỳ lộ ra một nụ cười trào phúng:

- Lão hủ cũng không dám thu đệ tử như người, hôm nay ta để người đánh với hai người. Nếu người thắng, ta cung kính tiễn người rời đi, nhưng

nếu người thua, ta cũng không giết người, người coi như là đệ tử gia nô của ta, phải quét dọn vệ sinh võ quán trong vòng ba năm.

Trong hành lang lập tức cười vang một mảnh, có người cười đến đấm xuống đất hô to:

- Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ đại tiện ngay trước cửa nhà vệ sinh, Trương thiếu lang phải coi chừng.

Tiếng cười trong sảnh lớn càng lúc càng suồng sã, rất nhiều người ôm bụng, bật cười chảy nước mắt, Trương Huyền lại chậm rãi rút hoành đao ở phía sau lưng ra, chuẩn bị tư thế của đao pháp Vương thị thăm dò, lạnh lùng nói:

- Mời!

Tư thế cổ quái này khiến cho sắc mặt Dương Kỳ lập tức ngưng trọng, ông ta nháy mắt với Liêu Thông một cái:

- Người lên trước!

Liêu Thông là võ sư mạnh nhất trong võ quán, có thực tài, y là người rất biết nhìn, nhìn ra sát khí chất chứa ở bên trong thân thể của Trương Huyền, sát khí sắc bén, tim y đập loạn thành thịch, sở trường của y không phải là đao, liền từ trên kệ binh khí rút ra một trường kiếm lóng lánh, làm một kiếm thủ thi lễ:

- Đa tạ!

Y bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trường kiếm hóa ra ngàn vạn hào quang từ bốn phương tám hướng đâm tới Trương Huyền, sảnh đường chấn động, các đệ tử vỗ tay hét lớn:

- Hay! Chiêu hà quang tịch chiếu quá hay!

Trương Huyền vẫn không nhúc nhích, khi trường kiếm của Liêu Thông chỉ còn cách hăm ba thước, hăm hét lớn một tiếng, một đao bổ tới, dùng một loại góc độ cực kỳ xảo diệu đâm thẳng đến cổ của Liêu Thông, mũi đao nhanh như điện, khí thế oanh liệt.

Liêu Thông chấn động, kiếm quang phút chốc biến mất, quay kiếm trở lại đón đỡ một đao sắc bén của đối phương.

Dương Kỳ bên cạnh không khỏi thở dài, Liêu Thông đã thua, cũng không phải thua ở kiếm pháp mà là thua ở ý chí, người thanh niên này hung hãn không sợ chết, Liêu Thông lại tiếc mệnh không dám đánh.

Một tiếng “đang” thật lớn, đao kiếm va chạm vào nhau, xẹt ra ánh lửa. Đao của Trương Huyền cực kỳ nặng, kiếm của Liêu Thông xém chút nữa đã bị đánh bay ra ngoài, y âm thầm kinh hãi, y vừa mới phản kích, đao thứ hai của Trương Huyền lại tới, chém thẳng vào ngực y, thế đao càng lúc càng nhanh và mạnh.

Liêu Thông bất đắc dĩ, chỉ đành lùi lại phía sau một bước, tránh thoát một đao kia, nhưng đao thứ ba, thứ tư của Trương Huyền như cuồng phong bổ tới. Liêu Thông vô cùng chật vật, lực lượng của đối phương quá lớn, y không dám đánh bừa, đành lùi lại liên tục.

Tránh thoát đao thứ ba và đao thứ tư, nhưng đao thứ năm lại không thể tránh khỏi, lúc thấy đao kia sắp chém đứt cổ mình, y chỉ có thể cắn răng cầm kiếm đỡ lại, chỉ nghe một tiếng “Keng!” chói tai, trường kiếm của Liêu Thông rời khỏi tay, đâm vào cây trụ cách đó mấy trượng.

Trương Huyền vừa thu lại đao, lui về sau hai bước, ôm quyền thân nhiên nói:

- Đa tạ!

Trong sảnh đường rơi vào yên lặng, Liêu Thông thở dài một tiếng, xoay người nói với Dương Kỳ:

- Tài nghệ của ta không bằng người, làm xấu mặt quán chủ rồi.

Dương Kỳ lắc đầu:

- Kiếm pháp của người không thua gì hãn, kinh nghiệm cũng phong phú hơn hãn rất nhiều. Nhưng người thua do khí thế, hãn căn bản không thể phá kiếm thứ nhất của người. Coi như xong, để ta đánh đi!

Dương Kỳ chậm rãi rút ra trường kiếm khảm bảy viên bảo thạch bên hông, lạnh lùng hỏi:

- Trương thiếu lang, có muốn đánh cuộc không?

Trương Huyền lắc đầu:

- Nếu ta thắng, người cung kính tiễn ta ra ngoài, như vậy không có chút ích lợi nào.

- Vậy người muốn cái gì?

Trương Huyền không nói gì, lúc này hãn không muốn cái gì mà ngân bài của lớp Dương gia, ánh mắt của hãn nhìn thẳng vào trường kiếm trong tay Dương Kỳ.

Dương Kỳ phần nộ, thanh kiếm này là của tộc huynh Việt Quốc Công Dương Tổ, năm đó mình lập được công lớn trong cuộc chiến diệt Trần, Dương Tổ mới tặng cho mình, thanh kiếm này còn quan trọng hơn cả tính mạng của ông ta, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất, đối phương lại dám có ý muốn thanh kiếm này của mình.

Dù Dương Kỳ đã sáu mươi tuổi, vẫn bị yêu cầu quá đáng của Trương Huyền chọc giận, ông ta hét lớn một tiếng:

- Người thắng ta rồi hãy nói!

Một kiếm của ông ta đâm ra, thẳng đến trước ngực Trương Huyền, trong hành lang lại có tiếng xé gió, mấy trăm đệ tử xung quanh đều biến sắc, rất nhiều người không dám nhìn, đưa tay che mắt lại.

Nhiệt huyết trong cơ thể Trương Huyền cũng bị chọc giận, kiếp trước trải qua muôn vàn thử thách, vật lộn rèn luyện thuần thục lúc này bạo phát ra ngoài, thân thể chợt lóe, tránh thoát một kiếm trí mạng của Dương Kỳ, trường đao giả vờ bổ một cái, dẫn trường kiếm rời đi, thân thể lại như gió lốc xoay chuyển, chân phải quét ngang, một đá này vừa nhanh vừa độc, đủ để đá nát ba viên gạch.

Hắn từng tận mắt thấy Dương Kỳ sử dụng chiêu này, qua nhiều lần suy xét, phát hiện nhược điểm của kiếm này đó là công lớn hơn thủ, phòng ngự sẽ xuất hiện sơ hở, mà Dương Kỳ cầm kiếm tay trái, sơ hở của ông ta chính là lực chân phải không mạnh, khó có thể né tránh.

Dương Kỳ nằm mơ cũng không nghĩ ra, đối phương không chỉ dùng đao pháp, mà còn dùng quyền cước. Ông ta tránh không kịp, bị một đá của Trương Huyền đá vào khớp xương bên hông phải.

Trong nháy mắt Trương Huyền đá trúng ông ta, kinh lực thoáng thu lại, để lại ba phần đường sống, mặc dù như thế, Dương Kỳ vẫn đau thấu xương tủy, ông ta kêu lên một tiếng, tay ôm khớp xương bên hông liên tiếp lui về phía sau vài bước, đứng không vững nữa, quỳ một chân xuống đất.

Trong sảnh đường một mảnh xôn xao, tên khốn kiếp này không ngờ dùng thủ đoạn hèn hạ đánh lén quán chủ, cái này mà là đao pháp sao?

- Giết hắn!

Dân tình sôi sục, mấy trăm tên đệ tử xông tới, tựa hồ muốn xé Trương Huyền thành từng mảnh nhỏ, Trương Huyền thấy tình thế không

ồn, vừa muốn bắt Dương Kỳ làm con tin. Nhưng vào lúc này, giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một vật, thanh âm rung động, leng keng trong trẻo, tựa như lựu đạn ném vào thủy tinh.

Ánh mắt Trương Huyền nhảy bén, liếc mắt một cái đã thấy rõ vật trước mắt, hình như là một cái mai rùa màu đen.

Cái mai rùa này giống như làm phép Định Thân Thuật, chỉ một thoáng tất cả mọi người đều ngây dại, trong ánh mắt của mỗi người đều toát ra sự sợ hãi vô tận, không biết là ai hô to một tiếng:

- Huyền Vũ Hỏa Phượng!

Tất cả mọi người lập tức sợ tới mức nghiêng ngả lão đảo chạy như điên ra phía ngoài, giẫm lên nhau, xen lẫn với tiếng kêu rên sợ hãi, trong hành lang hỗn loạn vô cùng.

Dương Kỳ cũng sợ tới mức mặt xám như tro tàn, ông ta cũng muốn trốn, nhưng hai chân lại run rẩy không đứng nổi, ánh mắt nhìn chăm chú vào mai rùa màu đen trên mặt đất. Trương Huyền chưa bao giờ thấy qua ánh mắt một người tuyệt vọng sợ hãi như thế, giống như bị tử thần bóp cổ.

Trong mọi người, chỉ có Trương Huyền không hiểu ra sao, hẳn không rõ chuyện gì xảy ra. Lúc này, ba người áo đen vô thanh vô tức xuất hiện trong đại sảnh, tuy rằng các nàng che mặt, không thấy dung nhan, nhưng dáng người cao gầy thon thả, ánh mắt trong trẻo, hiển nhiên đều là nữ tử trẻ tuổi.

Nữ tử áo đen cầm đầu chỉ về Dương Kỳ, lạnh lùng nói:

- Dư nghiệt của nghịch tặc Dương Huyền Cảm, giết không tha!

Một nữ tử nhào tới trước, Dương Kỳ muốn vùng kiếm phản kháng, nhưng ý chí của ông ta đã sụp đổ, phản kháng không có chút sức mạnh nào. Nữ tử như một làn khói nhẹ vọt đến phía sau ông ta, dao găm sắc bén trong

tay chém một cái, đầu của Dương Kỳ đã lìa khỏi xác, ngay cả hét thảm một tiếng cũng không có, đầu và thân chia lìa.

Nữ tử cầm đầu quay đầu lại lạnh như băng nhìn Trương Huyền. Trương Huyền lập tức rung mình một cái, vội vàng lui về phía sau vài bước giơ tay nói:

- Ta tới đòi nợ, không liên quan đến ta!

- Trương Huyền nhận lấy cái chết!

Kiểm trong tay của nữ tử cầm đầu nhanh như điện, trong nháy mắt tới trước cổ của Trương Huyền. Trương Huyền sớm có chuẩn bị, mỗi một tế bào trong người đều căng thẳng, hẩn tựa như một con báo sẵn xuất kích, hét lớn một tiếng, hoành đao trong tay bổ tới, nữ tử áo đen chỉ cảm thấy thế đao của đối phương như một cơn cuồng phong đập vào mặt, linh hoạt, sắc bén khiến cho nàng không thể thở nổi.

- Đao pháp hay!

Nàng ta như quỷ ảnh bay ra ngoài một trượng, hừ nhẹ một tiếng với Trương Huyền, dẫn ba nữ tử áo đen nhảy lên cửa sổ, biến mất không tăm tíc, rất nhanh lại nghe thấy thanh âm của nàng từ xa xa truyền đến:

- Võ quán này đã thuộc về người rồi.

Trương Huyền đột nhiên cảm giác được dáng người của nàng ta nhìn rất quen mắt.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Huyền Vũ Hỏa Phượng

Trong hành lang là một bầu không khí tĩnh lặng, Trương Huyền chờ dẫn nhìn thi thể đã mất đầu của Dương Kỳ, máu từ khoang cổ trào ra chảy đầy đất. Trong đầu hắn hoàn toàn trống rỗng. Vừa đến triều Tùy có mấy tháng, hắn đã gặp phải việc ly kỳ như vậy.

Vậy ba người con gái đó rốt cuộc là ai? Mà đường đường quán chủ lại bị chặt đầu dễ đến vậy. Dương Kỳ dường như không có một chút hiện tượng phản kháng gì. Cứ như đem chặt đầu ông ta là chuyện chính đáng bình thường vậy.

Nhưng cho dù là con chó mà bị giết, thì nó cũng sẽ giẫy dụa, kêu gào chứ!

Ngoài ra, ba cô gái đó làm sao biết được tên của hắn? Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một cách giải thích, đó là họ đã trà trộn vào trong võ quán từ sớm, nghe thấy hắn báo danh. Tuy là như vậy nhưng... sao đáng cô gái kia, cái quần ống loe tao nhã đó, hắn thực sự là đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Chẳng lẽ là... Hắn chợt nhớ tới cô gái mặc áo đen lạnh lùng cao ngạo ở Phủ Vũ Xuyên kia. Chính là cô ta sao?

Trong lòng Trương Huyền rồi ren hỗn độn. Hắn dường như đã đoán được lai lịch của những nữ thích khách đó.

Hắn tiến lên phía trước, nhặt cái mai rùa màu đen lên. Đúng là một cái mai rùa hoàn chỉnh. Chỉ to bằng bàn tay. Trương Huyền bất ngờ phát hiện ra hình vẽ một con Hỏa Phượng Hoàng đang bốc cháy trên mặt chính diện mai rùa, trông vô cùng sống động. Đường như đang kêu to trên không trung.

“Rầm!” Gần đó truyền đến một tiếng vang dữ dội, khiến Trương Huyền nhảy dựng lên. Chỉ thấy một cái bàn đang dựng thẳng bị đổ xuống.

Trương Huyền cảm giác sau cái bàn có người. Hắn cầm đao tiến lên phía trước, đã thấy Liêu Thông co rúc ở sau cái bàn, toàn thân run lẩy bẩy.

Trương Huyền một tay tóm lấy y kéo lên:

- Vừa rồi ba người con gái áo đen đó là ai?

- Là...Huyền Vũ Hỏa Phượng!

Hai hàm răng Liêu Thông va vào nhau lập cập.

Trương Huyền ngửi thấy một mùi hôi thối, chỉ thấy ống quần của Liêu Thông chảy tí tách ra nước màu vàng, Trương Huyền vừa bực vừa buồn cười, ném y xuống đất, rồi cúi đầu hỏi y:

- Huyền Vũ Hỏa Phượng là cái gì?

- Không biết!

Không biết Liêu Thông lấy dũng khí ở đâu, nhảy phắt lên bèn chạy như điên ra ngoài, chỉ nghe y khua tay gào to:

- Ta không biết, ta không biết gì hết!

Trương Huyền một tay không giữ được y, đành trơ mắt nhìn y chạy mất. Hắn lại nghĩ đến việc mình trà trộn vào võ quán bảy ngày, chính là để tiếp

cận Dương Kỳ, không ngờ ba cô gái đó lợi hại hơn, vừa đến đã chặt đầu Dương Kỳ.

Lại nghĩ tới cô gái lúc gần đi nói võ quán này là của mình rồi, Trương Huyền không khỏi cười khổ một tiếng, mấy cô thực sự cho là mình tới đòi nợ sao?

Lúc này, hắn thấy thanh trường kiếm cạnh thi thể Dương Kỳ, tỏa ánh sáng lạnh toát, sắc bén khác thường, những thứ khác không thuộc về mình, nhưng thanh kiếm này phải là của hắn, đây là phần thưởng cho hắn vì đã đánh thắng Dương Kỳ.

Hắn vốn định tranh giành một ngân bài “Đồ đệ của Dương Kỳ”, nhưng có vẻ như thanh kiếm này càng có thể giúp hắn thực hiện kế hoạch của chính mình.

Trương Huyền tiến tới đem kiếm đút vào bao kiếm, cách đó không xa còn có một thỏi vàng, cũng là phần thưởng cho lần thắng lợi này, hắn nhặt lên, cất vào trong áo.

Mặc kệ Huyền Vũ Hỏa Phượng là ai chẳng nữa, liên quan gì tới mình, hắn đeo kiếm bên hông, nghênh ngang rời đi.

Trương Huyền lại một lần nữa tới cửa hàng binh khí Võ Đức, mặc dù hắn không nghĩ đến việc hỏi về Huyền Vũ Hỏa Phượng, nhưng trực giác mách bảo hắn, nếu Huyền Vũ Hỏa Phượng đã ám sát Dương Kỳ, rất có khả năng là nhằm vào Dương Huyền Cẩm, nếu hắn lơ là, cuối cùng rồi sẽ thất bại trong tay bọn họ.

Trương Huyền đi vào trong cửa hàng, liếc mắt là đã thấy Lưu chương quây mập mập trắng trắng, hắn tiến tới chấp tay cười nói:

- Lưu chương quỳ còn nhớ ta không?

- Người là...? - Lưu chương quỳ gãi đầu:

- Ta hình như thấy người rất quen.

- Bảy hôm trước ta hỏi mua một cây đao, năm mươi quan tiền, chương quỳ quên rồi sao?

- À...

Lưu chương quỳ như bưng tỉnh:

- Hóa ra là Trương công tử. Sao, công tử còn muốn cây đao đó à?

Trương Huyền cười gật đầu. Lưu chương quỳ có phần cảm động, đây mới là người biết giá trị của cây đao, dù thế nào chăng nữa nhất định phải bán cho hẳn.

- Mời đi theo ta!

Lưu chương quỳ đưa Trương Huyền đến hậu thất, y lấy từ trong thùng ra cây đao nặng trĩch hình thù cổ quái, đặt lên bàn cười nói:

- Có lẽ là ý trời, sáu cây đao ta đã bán mất bốn cây, chỉ có cây này và một cây nữa chưa bán, nó nhất định thuộc về công tử rồi!

Chương quỳ nhớ tới lần trước Trương Huyền từng trả giá mười quan tiền, y liền cười nói:

- Xem ra Trương công tử và nó có duyên với nhau, ta bớt năm quan tiền cho, chỉ cần bốn mươi lăm quan tiền, Trương công tử có thể đem nó đi.

Trương Huyền từ trong áo lấy ra mai rùa đặt lên bàn, cười nhạt hỏi:

- Trả bằng cái này được không?

Chưởng quầy trợn mắt sợ hãi, giống như nhìn thấy quỷ vậy, liên tục lùi vài bước, chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất, lạy như bầm tởi:

- Tiểu nhân không biết công tử, công tử tha mạng! Tha mạng!

Trương Huyền nhớ tới nỗi sợ hãi của người trong võ quán khi nhìn thấy nó, hiện giờ tên chưởng quầy này cũng vậy, hẳn chỉ muốn đùa chút thôi, chứ không phải thật sự muốn dọa chưởng quầy, liền đỡ chưởng quầy dậy:

- Cái mai rùa này không phải của ta, là ta nhặt được trong võ quán của tên họ Dương, chưởng quầy không cần phải sợ hãi.

- Người... Người không phải Huyền Vũ? - Chưởng quầy dè dặt hỏi, trên mặt phần nào đã bớt đi vẻ sợ hãi.

- Hôm nay ta cũng vừa mới nghe đến Huyền Vũ Hỏa Phượng lần đầu, đó là cái gì vậy?

Chưởng quầy lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán, từ từ đứng lên, ông ta có lẽ nghĩ ra, Huyền Vũ Hỏa Phượng làm sao có thể đến cửa tiệm mình mua đao.

Ông ta nhớ tới lời Trương Huyền vừa nói, trong lòng sợ hãi, lại hỏi:

- Công tử vừa nói là nhặt cái mai rùa này ở võ quán Dương thị sao?

Trương Huyền gật đầu:

- Quán chủ Dương Kỳ đã bị ba nữ nhân áo đen giết, bỏ lại cái mai rùa này, tất cả mọi người sợ tới mức chết khiếp.

Chưởng quầy thở dài một tiếng:

- Nghiệp chướng! Dương Kỳ nhất định là bị liên lụy bởi Dương Huyền Cảm rồi, biết là không trốn thoát, ông ta còn ở lại Lạc Dương làm gì?

- Huyền Vũ Hỏa Phượng rốt cuộc là cái gì?

Chương quỳ cười khổ sở nói:

- Huyền Vũ Hỏa Phượng thật ra là một tổ chức sát thủ, bình thường ba người một tổ, Huyền Vũ là nam, Hỏa Phượng là nữ, thường giết người trên đường cái náo nhiệt, thủ đoạn máu tanh tàn khốc, không hề đắn đo là có làm hại người thường hay không. Ta nhớ lần thảm khốc nhất là năm Đại Nghiệp thứ hai, chín tên sát thủ Huyền Vũ giết sạch 325 người tham gia xã tế tại ngoại thành Trường An gây náo động, bởi vậy Đại Tùy từ lớn đến bé không ai không sợ.

- Vậy bọn chúng do ai hậu thuẫn?

- Có nhiều lời đồn đại, một loại nói là Huyền Vũ Hỏa Phượng là do đương kim Thánh thượng và Thái tử trước là Dương Dũng khi tranh giành vị trí thái tử đã sáng lập, trực thuộc thánh thượng, còn một lời đồn khác nói là Huyền Vũ Hỏa Phượng thuộc về quân đội, do Vũ Văn Thuật khống chế, nhưng còn có lời đồn nói Huyền Vũ Hỏa Phượng do quý tộc Quan Lũng khống chế, là vũ khí giết người của họ.

- Quý tộc Quan Lũng?

Chương quỳ liếc mắt nhìn hẳn:

- Đã nghe đến Bát Trụ Quốc chưa? Gia tộc của họ khống chế Quan Lũng, bởi vậy được xưng tên quý tộc Quan Lũng, gia tộc Dương thị của đương kim thiên tử cũng là một gia tộc trong quý tộc Quan Lũng.

Trương Huyền đương nhiên rất rõ, bảy đại tướng cầm binh do Tây Ngụy phong và hoàng tộc họ Nguyên, hợp thành Bát Trụ Quốc, gồm họ Vũ Văn, họ Nguyên, họ Độc Cô, họ Triệu, họ Lý, họ Vu, họ Hầu Mạc Trần, trong đó có ông nội Lý Uyên là Lý Hổ và cụ nội Lý Mật là Lý Bật.

Mà tổ phụ của Dương Kiên là Dương Trung thì nằm trong 12 đại tướng, chỉ dưới Bát trụ quốc. Bát trụ quốc và 12 đại tướng quân hợp thành tập đoàn quý tộc Quan Lũng, là thế lực lớn nhất trong vương triều Đại Tùy.

Nếu như nói Huyền Vũ Hỏa Phượng là tay chân của quý tộc Quan Lũng, thì Vũ Xuyên Phủ chính là lò đào tạo được sáng lập do quý tộc Quan Lũng.

Lúc này, trong đầu hẳn nảy ra một ý, dường như biểu thị phần nào chân tướng, nhưng lại mơ hồ không rõ, hẳn trầm ngâm không nói một lúc.

Chương quây lại thật cẩn thận hỏi:

- Chẳng lẽ công tử cũng bị thương sao?

‘Bị thương!’ Trương Huyền chợt nhớ tới Lý Mật. Vốn dĩ là Lý Mật đi Ngõa Cương, nhưng sau khi Lý Mật bị chính mình giết chết, lại đổi thành Lý Kiến Thành đi Ngõa Cương.

Lý Mật và Lý Kiến Thành cũng đều không thuộc về Vũ Xuyên Phủ sao? Mà Vũ Xuyên Phủ lại là do quý tộc Quan Lũng khởi đầu, ý nghĩ của Trương Huyền lập tức sáng tỏ thông suốt, quý tộc Quan Lũng chính là kẻ đứng sau vạch ra tất cả sự kiện trọng đại, bao gồm việc tạo phản của Dương Huyền Cảm, Lý Mật hợp nhất Ngõa Cương, thậm chí Lý Uyên ở Thái Nguyên khởi binh.

Huyền Vũ Hỏa Phượng giết Dương Kỳ, thực tế là giết người bịt đầu mối, Huyền Vũ Hỏa Phượng có tiếp tục truy sát Dương Huyền Cảm hay không?

Trương Huyền cảm thấy không còn nhiều thời gian nữa, hẳn lấy ra 5 lượng vàng đặt lên bàn:

- Đa tạ chương quây, về sau ta sẽ còn đến cửa tiệm.

Trương Huyền đứng dậy chấp tay chào, cầm thanh đao lên quay người đi, bỏ lại ông chưởng quầy còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Ai Cũng Có Tâm Cơ

Tòa phủ của Đại tướng quân Vũ Văn Thuật nằm ở phường Chương Thiện, Lạc Dương, là tòa nhà cao đẹp diện tích 150 mẫu, ban công đình các được làm tinh tế trong rừng cây tươi tốt, một mặt hồ rộng 20 mẫu như tấm gương sáng được khảm ở giữa tòa nhà.

Tiết trời mùa xuân se lạnh, mặc cho hồ nước bắt đầu tan băng, nhưng thời tiết lạnh như trước, trong phủ rất ít thấy có bóng người đi lại.

Giữa trưa, một gã đàn ông bước nhanh xuyên qua hành lang dài, bước vào tiểu viện nằm phía sau tòa nhà, người này chừng 35 36 tuổi, dáng người cao gầy, áo gấm đai ngọc, với cái mặt ngựa trắng bệch, một đôi mắt híp dài, với mũi điều râu, rất dễ dàng làm người ta lưu lại ấn tượng của kẻ gian trá âm hiểm.

Gã là đại tướng quân Vũ Văn Hóa Cập, con cả của Vũ Văn Thuật, nguyên đảm nhiệm chức Thái Phó Thiếu Khanh trong triều, do bí mật mua bán hàng cấm với Đột Quyết, vi phạm lệnh cấm nghiêm trọng, chọc giận tới Hoàng Đế Dương Quảng, suýt nữa bị giết, may có công chúa Nam Dương xin tha, mới giúp gã thoát chết, ban cho cha gã làm nô lệ.

Năm trước trong lúc Dương Huyền Cảm phản loạn, gã đang làm việc tại phương bắc, gần đây thời tiết ấm áp, gã mới từ phương bắc trở về, vừa về đến nhà liền báo cáo tình hình với phụ thân.

Phụ thân của Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Thuật, giữ chức quan Tả Vệ đại tướng quân, Hứa Quốc Công, chỉ huy quân sự Đại Tùy, đồng thời cũng là một trong những tâm phúc của Tùy Đế Dương Quảng.

Vũ Văn Thuật và con trai Vũ Văn Hóa Cập tướng mạo hoàn toàn khác nhau, ông ta có khuôn mặt dài và rộng, mắt báo râu quai nón, uy phong lẫm lẫm, dùng 1 cây kim bôi khảm sơn đao nặng 60 cân, dũng mãnh hơn người, tuy đã qua tuổi 50, võ nghệ vẫn không hề giảm sút so với thời trai trẻ.

Lúc này Vũ Văn Thuật đang ngồi trong thư phòng đọc sách, bên ngoài truyền đến âm thanh của con trưởng Vũ Văn Hóa Cập:

- Phụ thân, con đến bái kiến!

- Vào đi!

Vũ Văn Hóa Cập đi vào thư phòng liền quỳ xuống dập đầu:

- Con bái kiến phụ thân đại nhân!

- Việc ta giao cho con đến đâu rồi?

Vũ Văn Thuật không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

- Thưa cha, khối hàng đó đã có chút manh mối, Sử Thục Hồ Tất đã đồng ý yêu cầu của cha.

Vũ Văn Thuật không thích đưa con cả, ông chê Vũ Văn Hóa Cập gầy yếu, làm việc thiếu quyết đoán, bởi vậy ông chưa từng nói giọng điệu dễ nghe với gã.

Tuy nhiên nghe nói khối hàng kia có manh mối, hơn nữa Sử Thục Hồ Tất đã đồng ý giao dịch, sắc mặt Vũ Văn Thuật hòa hoãn đôi chút, nói với Vũ Văn Hóa Cập:

- Đứng lên đi!

Vũ Văn Hóa Cặp đứng lên buông xuôi 2 tay, chờ cha dạy bảo. Vũ Văn Thuật liếc mắt nhìn gã, lại hỏi:

- Tại sao con giờ này mới về?

- Bởi vì tuyết rơi nhiều chặn đường đi, con không thể về kịp, mong cha thông cảm.

- Nói láo!

Vũ Văn Thuật hừ một tiếng bất mãn:

- Người đi về từ tháng 11 năm ngoái, rồi ở Trường An 1 tháng, say khướt, người tưởng ta không biết sao?

Vũ Văn Hóa Cặp sợ quá vội cúi đầu, không dám hé răng nữa, mặc dù đứa con trai này không giỏi giang gì, tham tài háo sắc, phong lưu vô độ, nhưng gã dù sao cũng là con cả, hơn nữa lần đi thảo nguyên này cũng có thu hoạch, giọng điệu Vũ Văn Thuật bèn nhẹ đi vài phần.

- Có kẻ phát hiện hành tung của Dương Huyền Cẩm, đã báo cho quan phủ, Thánh Thượng lệnh cho ta dẫn 2 vạn quân bao vây tiêu diệt đám tàn quân của Dương Huyền Cẩm, ngay tại vùng quận Hoảng Nông, núi Hùng Nhĩ, 3 ngày sau ta xuất binh, nhưng có việc cần giao cho người làm.

Vũ Văn Thuật đương nhiên đã sớm biết hành tung của Dương Huyền Cẩm, chỉ là ông ta trì hoãn ba tháng rưỡi, rất nhiều quan viên triều đình lo ngại Vũ Văn Thuật biết chuyện họ bí mật cấu kết với Dương Huyền Cẩm, đều đem nhiều tiền đến đút lót, khiến ông ta thu được rất nhiều tiền của.

Hiện tại hoàng đế Dương Quảng đã không thể nhịn được nữa, chuẩn bị thay đổi chủ soái, lúc này Vũ Văn Thuật mới báo cáo Dương Quảng ông ta

đã phát hiện hướng đi của Dương Huyền Cảm, sẽ bắt hết bọn chúng.

Tuy nhiên đồng thời tiêu diệt Dương Huyền Cảm, ông ta còn muốn trừng phạt những kẻ thế gia không chịu khuất lút mình, nhất là Dương thị Hoảng Nông, rõ ràng có cấu kết với Dương Huyền Cảm, Thánh Thượng lại không muốn truy cứu, lại cự tuyệt điều kiện giảng hòa của ông ta, nếu không cho bọn chúng một bài học nhớ đời, người trong thiên hạ chẳng phải sẽ coi thường Vũ Văn Thuật sao.

- Người nghe đây, ta có việc giao cho người đi làm.

Vũ Văn Thuật ánh mắt âm hiểm nhỏ giọng nói với con cả vài câu, lại nói:

- Thủ đoạn phải tàn nhẫn một chút, nhưng phải làm thật kín tiếng, không được để người khác biết là con làm, hiểu chưa?

- Con nhớ rồi!

- Ta ngày kia dẫn quân xuất phát, ngoài ra ta sẽ lệnh cho Bát thái bảo âm thầm giúp con, để con không sai sót nhầm lẫn, đi đi!

Vũ Văn Hóa Cặp hoang mang lui xuống, Vũ Văn Thuật nhắm mắt trầm tư một lát, ông ta đột nhiên mở to mắt, trong mắt bắn ra hung quang khiến người ta sợ hãi, lấm bầm:

- Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Sâu trong ngõ nhỏ phường Tu Văn, bên trong đại trạch, một cô gái áo đen với dáng thon dài nhanh chân bước vào đại sảnh bí mật, lại đi qua đại đình Vũ Xuyên Phủ, theo cầu thang xoắn đi lên tầng 3.

Trong phòng, hội chủ Đâu Khánh tóc bạc mặt hồng hào đang cùng bàn bạc gì đó với 1 gã trẻ tuổi, gã đó chưa đến 30 tuổi, vóc dáng cực kỳ cao, tướng mạo uy mãnh, râu đỏ như sừng rồng, từ trong đôi mắt hổ lóe lên ánh sáng lạnh khiếp người.

- Vũ Văn Thuật lần này đùa với lửa quá mức, nhận hối lộ không dưới trăm ngàn quan tiền, đương kim thiên tử cực kỳ bất mãn đối với ông ta, ta hiện tại có chút lo lắng, Vũ Văn Thuật rất có khả năng bắt sống Dương Huyền Cảm, tìm ra chứng cứ việc Dương Huyền Cảm với Vũ Xuyên Phủ chúng ta bí mật câu kết, thay đổi sự chú ý của Thiên tử, đồng thời bù lại khiếm khuyết của ông ta.

- Một khi Dương Huyền Cảm bị bắt sống, vậy liên lụy rất lớn, Vũ Văn Thuật có làm như vậy không?

- Đó là người không hiểu Vũ Văn Thuật, người này dã tâm rất lớn, lại là đối thủ một mất một còn của quý tộc Quan Lũng chúng ta, khuấy đục nước lên đối với ông ta càng có lợi, ta tin ông ta sẽ chọn bắt sống Dương Huyền Cảm, chúng ta tuyệt đối không thể để ông ta thực hiện được, Trọng Kiên, người là thủ lĩnh của Huyền Vũ, nhiệm vụ này không phải của người thì không còn ai nữa.

Gã có râu quai nón lập tức khom người:

- Thuộc hạ sẽ không để Hội chủ thất vọng!

- Tốt lắm! Trong tay Dương Huyền Cảm cũng không có thư từ bằng chứng về chúng ta, mấu chốt là phải làm gã vĩnh viễn câm miệng, người đem đầu của gã về đây, Vũ Xuyên Phủ sẽ hoàn toàn không liên quan gì tới gã nữa, hiểu chưa?

- Thuộc hạ hiểu!

Gã đó do dự một chút, lại thấp giọng nói:

- Có thể cho Hồng Tụ đi cùng thuộc hạ.

Đậu Khánh lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chăm chăm gã nói:

- Đây là đại sự của Vũ Xuyên, không phải lúc để người nói chuyện nhi nữ tư tình.

Gã râu quai nón cúi đầu thật thấp:

- Thuộc hạ biết lỗi!

Lúc này, ngoài cửa truyền vào tiếng bấm báo:

- Khởi bấm Hội chủ, Hồng Tụ đã trở về.

Đậu Khánh lại liếc gã râu quai nón một cái, thấy hăn mặt không chút cảm xúc, liền khoát tay:

- Đi chuẩn bị đi! Khi nào xuất phát, ta sẽ thông báo cho người.

- Vâng!

Gã râu quai nón đứng lên, vội vàng đi ra từ cánh cửa khác, Đậu Khánh lúc này mới nói:

- Cho cô ta vào!

Một lát, một cô gái áo đen bước vào phòng, nàng đã bỏ khăn che mặt, tuổi chừng 16, 17, dáng người cao gầy thon thả, chỉ thấy nàng da trắng như tuyết, cổ dài đẹp tuyệt trần, bên dưới cặp lông mày lá liễu nhỏ dài là đôi mắt sáng long lanh như kim cương, mũi cao thanh tú, đường cong dịu dàng.

- Con gái tham kiến nghĩa phụ!

Cô gái áo đen quỳ xuống dập đầu một cái, Đậu Khánh từ ánh mắt lộ rõ vẻ hiền hòa, lão uống một ngụm trà, khẽ cười nói:

- Đại sư huynh của con muốn con và y cùng đi quận Hoảng Nông, con muốn đi không?

- Đi...giết Dương Huyền Cảm?

- Con thấy có áp lực ư?

- Không ạ!

Cô gái áo đen thấp giọng nói:

- Con giết Dương Kỳ không chút do dự.

- Dương Kỳ không phải Dương Huyền Cảm, dù sao cũng là Dương Huyền Cảm nuôi con lớn lên, con người nào phải cây cỏ, đâu thể vô tình, tổ chức Huyền Vũ Hỏa Phượng năm xưa thành lập tuy bị yêu cầu ác nghiệt vô tình, nhưng ta cũng không tán thành, mọi thứ mà quá cứng ắt dễ gãy, quá dai dễ mềm, cái ta cần là lòng trung thành, chứ không phải là máu lạnh vô tình...

Có lẽ cảm thấy bản thân nói quá nhiều, Đâu Khánh liền dừng câu chuyện, lại nói:

- Đi hay không do con quyết định, ta sẽ không ngăn cản, tự con suy nghĩ, có điều việc này là việc trọng đại, tuyệt đối không được thất bại.

- Con hiểu!

Cô gái áo đen đứng lên cáo từ, nàng lại nghĩ tới một chuyện, nói:

- Hôm nay lúc con giết Dương Kỳ có gặp Trương Huyền, người mà nghĩa phụ thân nhắc đến lần trước.

- Hả? Hả làm sao?

- Bộ dạng thì cao lớn cường tráng, cũng biết chút võ công, đáng tiếc là đồ vô dụng.

- Sao lại như vậy?

Cô gái áo đen đối với Trương Huyền có thành kiến, nàng bĩu môi khinh thường nói:

- Không ngờ hãn lại cam chịu thấp hèn đi làm đệ tử quan ma, chọc giận toàn bộ võ quán, nếu không phải đúng lúc chúng ta đi chấp hành nhiệm vụ, hãn đã chết ở chỗ đó rồi, loại người đầu óc ngu si, không đáng để nghĩa phụ chú ý tới.

Đậu Khánh cười nói:

- Ta chưa bao giờ coi hãn là kẻ ngu si, có lẽ sự việc không phải như con nghĩ, hãn ở võ quán Dương Kỳ hãn là có thâm ý khác, thôi, con lui xuống đi! Về nghĩ một chút xem có đi Hoảng Nông cùng Trọng Kiên hay không?

- Vâng! Con xin cáo lui.

Cô gái áo đen hành lễ xong bèn lui xuống. Đậu Khánh mở cái tráp trắng trên bàn ra, lấy ra từ bên trong một miếng đồng bài, mặt trên có khắc hai chữ “Trương Huyền”.

Mặc dù Đậu Khánh thật sự muốn kéo Trương Huyền vào Vũ Xuyên Phủ, hơn nữa Trương Huyền cũng thông qua được khảo sát, tiếc rằng Độc Cô Thuận trong chuyện này lại cứng nhắc, không ngờ lại đem chuyện này với huyết thống thuần khiết trong quý tộc Quan Lũng liên kết lại làm một, nhất định không cho lão phá lệ, và tuyên bố, cho dù Đậu Khánh tiếp nhận Trương Huyền, mùa xuân năm sau y tiếp chương Vũ Xuyên Phủ cũng kiên quyết thanh trừ người này.

Đậu Khánh mặc dù có quyền nhận Trương Huyền nhập phủ, nhưng lão không muốn bởi vì chuyện này mà trở mặt với Độc Cô Thuận, hơn nữa từ sau cái chết của Nguyên Hoảng Tự làm cho quý tộc Quan Lũng xuất hiện vết rạn nứt, lão càng cần cẩn thận giữ gìn mối quan hệ với gia tộc Độc Cô.

Đậu Khánh chăm chú nhìn đồng bài một lát, khe khẽ thở dài, thuận tay ném đồng bài vào cái tráp đen khác.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Hoảng Nông Dương Thị

Quận Hoảng Nông được thiết lập từ thời Hán nhưng phạm vi luôn luôn thay đổi, lớn nhất vẫn là khi phía tây chạm đến Hoa Sơn, phía đông đến Hàm Cốc Quan, cảnh nội có nhiều hào núi. Hàm Cốc Quan, Đồng Quan vốn đều là những trọng địa chiến lược nên nơi đây là vị trí hết sức quan trọng qua biết bao nhiêu triều đại.

Huyện Hoa Âm là thiên hạ của gia tộc Dương thị trứ danh. Bởi vì huyện Hoa Âm đã từng thuộc quyền quản lý của quận Hoảng Nông nên gia tộc Dương thị đã làm quận vọng Hoảng Nông, được người đời gọi là Hoảng Nông Dương thị.

Sau này lúc Vũ Văn Thái dựng nên Bắc Chu, vì muốn mượn hơi các gia tộc lớn trong Quan Lũng nên đã hạ lệnh cho các tướng lĩnh quan trọng dưới trướng dựa thế sĩ tộc Quan Lũng, thành ra Lý Hổ dựa hơi Lũng Hữu Lý thị, Dương Trung lại cậy thế Hoảng Nông Dương thị. Bởi vì như vậy nên con cháu Lý Uyên đều xuất thân từ Lũng Hữu Lý thị trong khi Dương Kiên lại là người của Hoảng Nông Dương thị.

Tuy nhiên trên thực tế, hoàng tộc Dương thị nhà Tùy và Hoảng Nông Dương thị lại không có chút quan hệ nào, thiên tử Dương Quảng và gia chủ Hoảng Nông Dương thị Dương Huyền Cảm lại càng không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào.

Song nhờ vào mối liên hệ với tể tướng Dương Tố, Hoảng Nông Dương thị cũng đã một thời vang danh. Nhưng thành là nhờ Dương Tố, bại cũng là vì Dương Tố. Con trai của Dương Tố, Dương Huyền Cảm đã tạo phản, Hoảng Nông Dương thị từ chốn thiên đường rơi xuống địa ngục, ai ai cũng không tránh khỏi.

Chỉ là Dương Quảng có phần chiếu cố đến thanh danh của Dương thị nên chỉ nghiêm trị tộc Dương Huyền Cảm mà vẫn bỏ qua cho Hoảng Nông Dương thị. Mặc dù Dương thị lần này thoát khỏi đại nạn nhưng lại trở nên cực kỳ khúm núm, buộc tộc nhân không được ra khỏi địa phận của huyện Hoa Âm.

Vào một buổi trưa, một chiếc xe bò men theo con đường nhỏ dưới chân núi Xà Đầu dẫn vào huyện Hoa Âm, Dương gia thôn. Trên xe chở người, người này cũng phải cao chừng sáu thước tư, trông vô cùng cao lớn, sau lưng hằn đeo một bao vải dài, bên thắt lưng còn giắt một thanh đao nặng có dáng vẻ cổ xưa.

Người này đích thị là Trương Huyền từ Lạc Dương đến. Đây là lần đầu tiên hắn tới Quan Trung nên hắn vừa đi vừa thưởng thức cảnh đẹp dọc đường, tâm trạng rất vui vẻ.

Ngay lúc đó, xe bò chậm dần rồi dừng lại trước một ngã rẽ, ông lão đánh xe cười nói:

- Tiểu tử, muốn đến Dương gia trang thì cứ theo đường núi này, đi tiếp về hướng nam, trông thấy tường cao là nơi đó đấy. Lão đây phải đi đến thôn Bành rồi.

Trương Huyền liền nhảy xuống, chắp tay cảm ơn:

- Đa tạ lão trượng đã cho ta đi nhờ xe.

- Đừng ngại.

Lão hán đánh xe đi về hướng bắc, nói:

- Tiểu tử, thuận buồm xuôi gió.

Trương Huyền trèo lên một tảng đá lớn, một tay đỡ bao vải, phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy ngoài mười dặm có một tường thành cao vây quanh thôn xóm, nơi đó chắc chắn là Dương gia trang rồi.

Hắn nhảy khỏi tảng đá, sải từng bước dài hướng về Dương gia trang nơi xa.

Dương gia trang ở sườn đông của dãy Xà Đầu. Núi này vốn dĩ có tên là Long Đầu, là một dãy núi hẹp kéo dài hơn mười dặm, ở cuối dãy có một ngọn núi vất ngang, đây chính là kết cấu Hồi Long trú danh.

Dương gia thôn tọa lạc ngay dưới dãy Long Đầu, bởi vì sợ phạm phải điều kiêng kỵ, vào khoảng mấy chục năm trước quan phủ đã đổi tên từ Long Đầu sang Xà Đầu như hiện nay.

Sau nửa canh giờ, Trương Huyền theo con đường chính đi vào Dương gia trang, ngay lúc đó hắn bắt gặp một lão già đang vác một bao lương thực lớn đi phía trước. Bởi vì đất dốc, nên lão nhân phải cố hết sức mới đi được, hắn nhanh chóng đỡ giúp ông lão nọ, cười nói:

- Đưa cho cháu đi.

- Đa tạ! Đa tạ!

Lão nhân thả bao lương thực xuống, thở phào nhẹ nhõm. Trương Huyền lại vác nó lên, hỏi:

- Đi thẳng sao?

- Đến giao lộ đằng trước thì rẽ trái.

Ông lão dùng tay lau sạch mồ hôi ướt đẫm trên trán, lúc này đây mới nhận ra người trẻ tuổi này rất lạ, hình như không phải người trong thôn, ngay đến khẩu âm cũng không giống.

- Chàng trai trẻ, cậu là người xứ khác?

- Tại hạ từ Lạc Dương đến đây, có ý muốn tìm sư phụ, nhưng lại chẳng biết đang ở nơi nào?

- Sư phụ của cậu tên gọi là gì?

- Ông ấy họ Dương, tên chỉ có một chữ Kỳ.

- Dương Kỳ?

Lão nhân ngâm nghĩ một chút, chợt nhớ ra:

- Có phải là người đã mở võ quán ở Lạc Dương?

- Đúng là ông ấy, lão biết ông ấy chứ?

- Lão sao lại không biết được chứ? Có điều chủ đường của ông ta lại ở bên kia, hơi khó tìm, cậu giúp lão mang thứ này về nhà, lão sẽ dẫn cậu đi.

- Đa tạ lão trưởng.

Trương Huyền vác bao lương đi theo lão nhân, chẳng bao lâu sau đã đến nơi, bọn họ thả bao lương xuống, lão nhân liền dẫn hãnh đi về phía chủ đường của thôn.

- Dương gia thôn của chúng tôi rất lớn, tổng cộng có hơn ba trăm hộ, đại bộ phận đều là họ Dương, trên cơ bản đều có chung tổ tông nhưng niên đại lại rất xưa, chi nhánh cũng rất nhiều, chia làm mười hai nhà, ta thuộc nhà thứ năm, thuộc nhánh giữa, cậu có thấy ngôi nhà cao nhất đó không?

Trương Huyền nhìn theo hướng chỉ của ông lão, quả nhiên thấy xa xa, giữa sườn núi có một ngôi nhà lớn, cao hơn tất cả mọi ngôi nhà ở đây.

- Đó là...

- Đó chính là Tổng từ của dòng họ Dương thị, tuy rằng mỗi nhà đều có từ đường nhỏ riêng, nhưng từ đường chủ thì chỉ có một, gia chủ gia tộc Dương thị ở ngay sát cạnh.

Trương Huyền đi theo lão nhân đến một từ đường lớn, hẩn nhận ra trong khu vực đất trống trước từ đường tụ tập rất đông người, thảo nào trong thôn an tĩnh đến vậy, hóa ra người dân đều đang ở đây cả.

Phần lớn người ở trước từ đường đều là những nam tử cường tráng, ước chừng cũng phải hai trăm đến ba trăm người, mỗi người đều cầm đao kiếm và trường mâu, đang túm năm tụm ba xầm xì bàn luận điều gì đó? Về mặt mọi người đều có chút khẩn trương.

- Lão nhân gia, họ đang làm gì vậy?

Lão nhân thở dài nói:

- Về phía đông bắc Dương gia trang chúng tôi khoảng năm mươi dặm chính là kho lương, nghe nói gần đây có vài lưu dân đã đến kho thóc, một khi bị quan binh trấn áp, lúc đó lưu dân chạy tán loạn, nhất định sẽ trốn đến đây, cho nên tất cả mọi người đều rất khẩn trương.

- Chẳng lẽ lưu dân lại có thể cướp trại sao?

Trương Huyền không hiểu hỏi.

- Người bị ép đến đường cùng không việc gì là không làm được, chỉ sợ là trong đám lưu dân kia có mấy tên trộm cướp trà trộn vào, chúng ta đã

từng trải qua việc này, nếu không chuẩn bị trước thì đến lúc đó có muốn khóc cũng không kịp rồi.

Ngay lúc này, một nam tử trung niên đi ra từ cửa lớn, người này không cao cũng không thấp, da lại trắng, bộ dạng trông có chút phúc hậu, giữa hai hàng mày hiện lên vẻ lo lắng, theo sau còn có đến bảy tám gia đình.

- Gia chủ!

Lão nhân vội vàng gọi người đàn ông trung niên lại.

Người đàn ông trung niên này tên là Dương Văn Hiến, là đường huynh của Dương Huyền Cảm, cháu của Dương Tố. Sau khi Dương Huyền Cảm tạo phản thất bại cũng là lúc gia tộc Dương thị bị chia rẽ, chọn Dương Văn Hiến là gia chủ mới.

Dương Văn Hiến vốn đang lo lắng việc của đám lưu dân, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi mình, vừa quay đầu thì thấy ngay tộc thúc Lê Sơn Phòng đang gọi, mặc dù người này địa vị trong gia tộc không cao nhưng dù có thế nào thì cũng là bề trên của mình.

Dương Văn Hiến dừng bước hỏi:

- Tam thúc, có việc gì sao?

Lão nhân liền kéo Trương Huyền qua, nói:

- Chàng trai này từ Lạc Dương đến đây, là đồ đệ của Dương Kỳ, hình như có chuyện quan trọng muốn tìm gia chủ.

Trương Huyền vội vàng tiến lên thi lễ:

- Sư phụ tại hạ trước lúc lâm chung đã lệnh cho ta mau chóng trở về báo tin cho gia tộc.

- Lâm chung, ông ấy đã chết rồi sao?

Dương Văn Hiến không nhin được lên tiếng hỏi, gần đây người trong gia tộc chết rất nhiều, địa vị của Dương Kỳ trong gia tộc vốn cũng không cao, Dương Văn Hiến đối với sự sống chết của ông ta cũng không quá quan tâm làm gì.

Trương Huyền vội vàng lấy Thất Tinh kiếm từ trong bọc ra, hai tay trình lên:

- Vật này là trước khi lâm chung, sư phụ đã lệnh cho ta trả lại cho người nhà.

Dương Văn Hiến liếc mắt nhìn Thất Tinh kiếm, chợt nhớ tới vật này hình như là bội kiếm của thúc phụ Dương Tổ, nếu như là trước đây, y không ngại mà ngàn cung vạn kính tiếp nhận, sau đó đem thờ trong từ đường, nhưng lúc này thì... Y giống như là đụng phải rắn rết, vội vàng né đi, sợ rằng thanh kiếm này sẽ chạm vào thân mình.

- Mau mang đi!

Y vội vàng xua tay, giận dữ mắng mỏ.

Lão nhân đang đứng cạnh nhin không được phải tiến lên khuyên nhủ:

- Gia chủ, tiểu tử này từ Lạc Dương phải vất vả lắm mới mang thanh kiếm này đến được đây.

- Ta biết...

Dương Văn Hiến mất hứng kéo dài giọng, nói với một gã gia đình bên cạnh:

- Đưa hă đi gặp thê tử của Dương Kỳ.

Y lại quay sang nói với Trương Huyền:

- Người đem thanh kiếm này trả cho người nhà của ông ta là được, chỗ này của ta không cần đến nó.

Y không để ý đến Trương Huyền nữa, nhanh chóng đi về hướng quảng trường, hét lớn một tiếng:

- Trộm cướp đã đến tận nhà, các người còn có tâm trạng nói chuyện phiếm sao?

Lời nói của y làm tất cả con cháu Dương thị sợ đến mức rối loạn, từng người từng người đứng dậy.

Lão nhân cười khở một tiếng, nói với Trương Huyền:

- Gia chủ lúc này tâm tình có phần không tốt, cậu cũng đừng nên để trong lòng.

- Không sao, đa tạ lão đã chỉ đường, chúng ta sau này ắt sẽ còn gặp lại.

Trương Huyền chắp hai tay về phía lão nhân, sau đó đi theo gia đình đến một cánh cửa nhỏ ra khỏi từ đường, lão nhân nhìn hắn đi ngày càng xa, không khỏi lắc đầu, sau đó cũng xoay người bỏ đi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Tập Kích Dương Gia Trang

Ngày hôm nay, có thể nói Trương Huyền trăm sự đều không như ý, đầu tiên là bị gia chủ Dương thị đối đãi lạnh nhạt, sau đó lại bị thê tử của Dương Kỳ đuổi ra khỏi nhà, ngay cả thanh Thất Tinh kiếm cũng bị ném theo ra ngoài.

Trương Huyền từ một người trong tộc Dương thị mà biết được, Dương Kỳ cũng đã đến mười mấy năm chưa từng trở về thăm nhà, ông ta ở Lạc Dương cưới tam phòng tiểu thiếp, đối với vợ mình lại không có chút quan tâm nào, hôn nhân của bọn họ sớm chỉ là danh nghĩa mà thôi.

Người đã giúp đỡ hẳn chính là tộc nhân Dương thị - Dương Thanh Minh, chừng khoảng hai lăm hai sáu tuổi. Người này thân gầy như que củi, giống như cây gậy trúc vậy, nhìn vào khiến người ta nghĩ chỉ cần một trận gió là sẽ thổi ngã y. Y đến bây giờ vẫn chưa lập thất, một mình sống trong gian nhà nhỏ.

Dương Thanh Minh nghe nói sẽ có trộm cướp đến đánh lén, trong lòng cứ bất an không yên, nhìn thấy Trương Huyền dáng người cao lớn khôi ngô lại thấy an toàn.

Y mời Trương Huyền một chén nước, cười nói:

- Trương công tử không cần phải bận tâm, đàn bà có chồng tính khí đều cáu kỉnh nóng nảy, dường như tất cả người trong Dương gia trang đều nợ

tiền bà ta không bằng, nếu không phải vì gia chủ thấy bà ta đáng thương không có chỗ đi thì đã sớm đuổi bà ta đi rồi.

Trương Huyền nào có để ý đến thái độ của thê tử Dương Kỳ, hẳn ngay cả Dương Kỳ là cái gì cũng đều rất nhanh quên đi, thê tử ông ta không nhận thanh kiếm này thì càng tốt, hẳn vẫn còn không nỡ bỏ đây này.

Trương Huyền chỉ quan tâm duy nhất một điều, làm thế nào để moi từ miệng Dương gia chủ tung tích của Dương Huyền Cẩm, đây mới là mục đích chính khi hắn đến Dương gia trang.

- Trương công tử, mời uống nước.

Trương Huyền thấy bát sứ toàn là vết nứt, viền bát còn sót một miếng lớn, hẳn không chịu nổi, hẳn làm sao mà chịu uống thứ nước này, liền cười hỏi:

- Thanh Minh huynh cũng là con cháu của chủ đường sao?

- Cũng gần như thế! Tuy nhiên phụ thân ta là thứ xuất, thuộc một nhánh của Lữ thị, ở trong gia tộc lại càng không có địa vị nào, ba năm trước phụ thân qua đời, ta vâng theo di mệnh của ông trở về Hoa Âm để sống, hơn nữa sức khỏe lại không tốt, chỉ có thể dựa vào một chút tiền của gia tộc mà sống, công tử xem bài trí trong nhà là biết, ta đây nghèo rớt mồng tơi.

Trương Huyền vốn định từ miệng y hỏi thăm một chút tin tức của Dương Huyền Cẩm, nhưng vừa nghe y nói vậy liền gạt phăng ý tưởng này, ngay từ việc mời nước khách bằng cái bát nứt này thì cũng biết y làm sao mà biết được tung tích của Dương Huyền Cẩm chứ?

Ngay lúc đó, trong sân truyền đến tiếng bước chân, vài tên tộc nhân Dương thị đứng ở cửa nói:

- Thanh Minh, gia chủ lệnh cho tất cả nam tử dưới bốn mươi đều phải tham gia hộ trang, người cũng tới đi!

Dương Thanh Minh vừa nghe đã giật mình, vội vàng lắp bắp nói:

- Hai vị đại ca, tình trạng của ta có phần đặc biệt, các huynh cũng biết rồi đấy, ta làm sao mà... có thể múa đao xách kiếm chứ?

- Nhưng gia chủ không nói gì về người cả, nếu không thì chính người hãy từ mình đi mà giải thích với gia chủ.

Dương Thanh Minh tuy rằng bề ngoài khô gầy suy nhược, nhưng bên trong lại không hề ngu ngốc, y biết chắc chắn gia chủ sẽ không đãi ngộ đặc biệt với y, nếu không phải là lâm trận chém giết thì cũng muốn y vận chuyển vật tư linh tinh này nọ, không cẩn thận lại bị tên lạc bắn trúng mất...

Trong lòng càng sợ, y lại càng thêm loạn, ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Trương Huyền, trong lòng Trương Huyền khẽ động, có lẽ đây chính là thời cơ, hắn vội đứng lên trước cười nói:

- Hay là để ta đi thay Thanh Minh đại ca vậy!

Trong nhà quá tối, vài người không chú ý đến Trương Huyền, đột nhiên lại ở đâu hiện ra một tên cao lớn, khiến cả bọn tộc nhân Dương thị giật nảy mình.

- Người là...

- Ta là huynh đệ của Thanh Minh đại ca, mới từ Lạc Dương đến đây, có phải không đại ca?

Dương Thanh Minh như vớ được cây cỏ cứu mạng, luôn miệng nói:

- Đúng! Đúng! Đệ ấy chính là đệ đệ của ta, tên là Trương Huyền mới từ Lạc Dương đến đây, đệ ấy có thể đi thay ta.

Mấy tên tộc nhân Dương thị chăm chú quan sát, đánh giá Trương Huyền, chỉ thấy hăn cao lớn khôi ngô, cánh tay cường tráng hữu lực, bên hông còn giắt theo một thanh đao nặng, vừa nhìn thoáng qua cũng biết là cao nhân luyện võ, một cao thủ như vậy nguyện ý muốn bảo vệ Dương gia trang, đương nhiên là không còn gì tốt hơn nữa.

Thật ra mọi người cũng không hy vọng tên Dương Thanh Minh mắc bệnh này đi bảo vệ trang. Không những là hạng vô dụng mà còn có thể liên lụy đến những người khác nữa, vì vậy tất cả mọi người đều nhìn nhau, cười nói:

- Đương nhiên là được! Hoan nghênh Trương công tử, xin mời đi cùng chúng tôi.

Trương Huyền nhặt kiếm ở sau người lên, khẽ gật đầu với Dương Thanh Minh, sau đó nhanh chóng đi theo mấy tên con cháu Dương thị nọ đi khỏi.

Dương Thanh Minh nhìn bóng dáng Trương Huyền càng ngày càng xa, không kìm nổi đặc ý nở nụ cười, thấy mình thật thông minh mới đưa hăn đến nhà, nếu không hôm nay sao có thể thoát được nạn này.

...

Đêm dần khuya, Trương Huyền ngồi trong góc một gian phòng lớn sáng sủa, hăn ngoại trừ binh khí của mình còn được phát thêm một trường mâu và một bộ cung tiễn.

So với cây thiết thương của Vương Bá Đường bên dảo kia, thanh trường mâu này có cán bằng sáo ong trông vô cùng thô lậu, đầu mâu dùng sắt thô tạo thành, độ sắc bén cũng không đủ, Trương Huyền không thích, thẳng tay ném luôn sang một bên.

Chỉ có điều hăn đối với cung tiễn cũng có vài phần thích thú, đây là bộ cung bát đầu trong quân đội, sử dụng binh tiễn hai thước, chỉ tiếc bát đầu cung đối với hăn mà nói có hơi quá nhẹ, hăn chơi không đến nửa canh giờ đã phát ngán rồi.

Trương Huyền lại đảo mắt nhìn những người khác bên trong căn phòng, ước chừng cũng có hơn ba mươi người, có con cháu Dương thị cũng có những gia đình bình thường. Hầu như tất cả mọi người đều mệt mỏi, ngủ gật, cứ như vậy nghỉ ngơi qua một buổi, hình như gia chủ Dương thị có ý muốn bảo toàn thể lực cho buổi tối.

Nhưng ở đâu lại ra kiểu huấn luyện này chứ? Trương Huyền không thể tưởng được mấy trăm tộc nhân chưa bao giờ đánh giặc, ngay lúc này đây sắp phải đối mặt với bọn thổ phỉ, việc cấp bách nhất bây giờ không phải là bố trí phòng ngự chiến lược mà là ngủ nghỉ, như vậy lúc vào trận không phải sẽ loạn thành một bầy sao?

- Chớ có suy nghĩ lung tung, gia chủ đã sắp xếp cả rồi.

Tên con cháu Dương thị ngủ bên cạnh hăn mơ mơ màng màng than thở một câu, trở mình, lúc sắp ngủ lại hàm hồ nói thêm một câu:

- Có trộm cướp hay không, vẫn chưa biết được đâu.

Trương Huyền rút chiến đao của mình ra, khê vuốt nhẹ lưỡi đao sắc bén, người khác có như thế nào cũng không liên quan đến hăn, hăn lại càng không muốn bỏ cái mạng nhỏ ở nơi này.

Ngay lúc Trương Huyền đang mơ mơ màng màng suy nghĩ đến nơi, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng hô to:

- Có biến!

Trương Huyền giật mình tỉnh cả ngủ, đứng bật dậy, hắn còn thấy mấy tộc nhân đang ngủ vẫn chưa tỉnh, không khỏi sốt ruột hô to:

- Các người mau dậy đi!

Mọi người lúc này mới bị đánh thức, rất nhiều người tỉnh tỉnh mê mê hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Á...

Bên ngoài lại truyền tới một tiếng hét thảm, nghe rất thảm thiết, lập tức tất cả mọi người liền tỉnh ngay, mọi người đều tìm binh khí của mình, có kẻ còn vô ý đụng làm đổ ngọn đèn, gian nhà lập tức trở nên tối đen, tiếng kêu tiếng mắng loạn cả lên.

Trương Huyền đốt một ngọn đèn nhỏ bên cửa sổ, trong nhà lập tức có ánh sáng mờ mờ, lúc này tình trạng mới bớt hoảng loạn.

Ngay đó một người từ ngoài sân chạy ào vào, y tên Dương Thanh, là con trai trưởng của gia chủ Dương thị cũng chính là thủ lĩnh của bọn họ, y vội vã hấp tấp hô to:

- Mau theo ta đến bảo vệ kho lương!

Trương Huyền nhanh chóng theo chân mọi người vọt ra khỏi phòng, ai ai cũng nhìn thấy một thi thể nằm bên góc tường, chắc tiếng hét thảm thiết vừa rồi là của người này, tất cả đều lắc đầu thở dài một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Duy chỉ có Trương Huyền phát hiện một chút vấn đề, hắn chậm rãi đi lên trước, người này là bị bắn chết, trên người còn mặc áo giáp dày, ngay cả

trên đầu cũng đội mũ giáp, hình như đây là người đã gặp buổi trưa, là người đứng đầu bọn gia đình.

Một mũi lang nha tiễn bắn trúng cổ họng gã, điều này khiến Trương Huyền cả kinh, tiễn pháp chuẩn xác đến vậy sao có thể là bọn thổ phỉ trộm cướp bình thường.

Hơn nữa nơi này là từ đường, khoảng cách với thôn trang bên cạnh ít nhất cũng đến hai trăm ba trăm bước dài. Xa như vậy sao có thể bắn tiễn? Chỉ có một khả năng, có kẻ đột nhập.

Ngay lúc này, gia chủ Dương Văn Hiến dẫn theo hơn mười gia đình nhanh chóng tiến vào đại viện, bắt gặp Trương Huyền còn đứng bất động trong sân, không khỏi nổi giận gầm lên một tiếng:

- Sao ngươi vẫn chưa ra ngoài?

- Gia chủ, đã có kẻ thù lợi hại đột nhập vào trang! - Trương Huyền bình tĩnh nói.

Dương Văn Hiến ngăn người:

- Ngươi... Làm sao ngươi biết?

Trương Huyền chỉ vào cái xác:

- Gia chủ nghĩ rằng tên của kẻ địch có thể bắn tới từ đường sao?

Đây thật ra chỉ là một chút đạo lý bình thường, nhưng trong lúc hoảng loạn này ai ai cũng không ngờ tới, lại càng không ai bình tĩnh như Trương Huyền.

Dương Văn Hiến lập tức tỉnh ngộ, hạ lệnh cho tả hữu:

- Mau đi tìm kẻ đột nhập!

Y vừa mới dứt lời, xa xa bất thành linh truyền đến tiếng dây cung, Trương Huyền nhanh chóng theo bản năng mà kéo Dương Văn Hiến xuống, may mà hắn phản ứng kịp, kẻ kia có thể bắn chết người đứng đầu gia đình thì chẳng lẽ y lại không hạ thủ với gia chủ Dương thị sao?

Một mũi lang nha tiễn sượt qua đầu Dương Văn Hiến, cắm mạnh xuống gốc cây đại thụ, dọa Dương Văn Hiến toát cả mồ hôi lạnh.

Trương Huyền vốn nhãn lực hơn người, hắn đã nhìn thấy một bóng đen đang nấp ở trên tường gần một cây đại thụ, cách đây chừng năm mươi bước.

Hắn liền nổi cơn giận, xách đao phóng người về hướng đại thụ, bóng đen phát hiện có điều không ổn, nhanh chóng nhảy khỏi tường bỏ chạy. Trương Huyền thả người vọt qua bờ tường, chạy sâu vào ngõ nhỏ mà tìm người.

Dương Văn Hiến lúc này mới phản ứng lại được, nhận ra vừa rồi chính chàng trai kia đã cứu mình một mạng.

Hình như đã gặp hắn ở đâu thì phải? Dương Văn Hiến suy nghĩ một chút, dáng người cao lớn của Trương Huyền làm y chợt nhớ lại, tiểu tử vừa rồi chẳng phải là người lúc sáng đã thay Dương Kỳ đến đưa kiếm sao?

...

Trương Huyền cứ một đường truy đuổi, hắn vốn thuộc quân đội đặc biệt, trong quân ngũ đã từng luyện qua kỹ năng truy tung, đối với âm thanh lạ có phần mẫn cảm khác người thường, giữa âm thanh hỗn tạp hắn vẫn có thể nắm bắt mục tiêu chuẩn xác.

Đối phương dù có chạy thế nào vẫn có tiếng bước chân, đều bị hắn bám chặt không tha. Đến chỗ giữa sườn núi, đường đi không bằng phẳng,

Trương Huyền đi vào một gian nhà nhỏ, tiếng bước chân cũng đột nhiên biến mất, Trương Huyền càng thêm cảnh giác, chậm rãi đi đến bên cửa.

Đây là một gian nhà không có sân, bốn phía đều có tường bao bọc, chỉ có hai cánh cửa, đối phương chỉ có thể trốn ở mặt đông phía sau cánh cửa.

- Đứng lại, chạy đi đâu!

Trương Huyền hô to một tiếng, mắt vừa thấy một bóng người chạy qua cửa chính, thân thể gã co mạnh lại, chỉ thấy hàn quang chợt lóe, một đoàn kiếm đâm đến nhưng lại đâm vào không khí.

Trương Huyền cười lạnh một tiếng, hung hăng đánh một quyền thật mạnh vào cánh tay của đối phương, chỉ nghe tiếng răng rắc của xương gãy, rồi tiếp đó một tiếng kêu rên, bóng đen té ngã trên mặt đất, cung tiễn trên tay cũng văng ra khỏi người.

Trương Huyền tiến lên, một cước đâm vào đầu thích khách, nhưng lại không ngờ phát hiện dáng người đối phương hết sức quen thuộc, gầy như que củi, hăn mới cúi đầu nhìn kỹ, lập tức kêu lên thất thanh:

- Tại sao lại là người?

Dưới ánh trăng, tên hung thủ này không ngờ lại chính là tên Dương Thanh Minh yếu đuối kia. Trương Huyền hơi ngẩn người, cắn chặt răng, dồn sức vào chân:

- Nói! Người rốt cuộc là ai?

Dương Thanh Minh tuy rằng cánh tay đã bị gãy, nhưng vẫn kiên cường như cũ, thấp giọng mắng:

- Họ Trương kia, ta khuyên người tốt nhất đừng nhúng tay vào vũng nước đục này, nếu không người chết như thế nào cũng chưa biết đâu.

- Người nói cho ta biết trước, thật ra người là ai?

- Nói ra sợ dọa chết người, ta đây ngồi không đối họ, là thuộc hạ dưới trướng Vũ Văn Đại tướng quân Bát Thái bảo - Vũ Văn Thanh Minh, là thần tiên khô lâu tiếng tăm lẫy lừng, người chưa từ nghe nói qua sao?

Trương Huyền mặc dù chưa từng nghe nói đến thần tiên khô lâu nào cả, nhưng vẫn rõ ràng mọi chuyện. Dương Thanh Minh này hẳn là người do Vũ Văn Thuật phái đến thăm dò gia tộc Dương thị ba năm trước, phỏng chừng tin Dương Huyền Cảm tạo phản cũng là dò được từ người này.

Trương Huyền lúc này đã hiểu ra mọi chuyện, lạnh lùng nói:

- Xem ra hôm nay không có thổ phỉ đánh lên nào cả, là chính các người đã ra tay với Dương gia, đúng hay không?

- Coi như người cũng thông minh đấy, thả ta người có thể lập tức rời khỏi Dương gia trang, ta không nhớ đến thù bị người đánh gãy tay, nếu không...

- Nếu không thì sao, nếu không người sẽ giết chết ta sao? Tiếc là ta sẽ không cho người cơ hội đó!

Trương Huyền giơ cao thanh đao, một nhát chém mạnh xuống, Dương Thanh Minh kêu thảm một tiếng, lập tức khí tuyệt thân vong mà chết.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy

Dương gia và tất cả danh môn thế gia giống nhau, đều lo trước tính sau, ở trong huyện thành Hoa Âm, Dương gia có một khu kiến trúc lên tới mấy trăm mẫu, ở Trường An và Lạc Dương cũng có trạch phủ của họ.

Dương gia trang dưới chân núi Xà Đầu là tổ trạch của họ, là căn mạch chính của Dương gia, cũng là căn cứ quan trọng nhất của họ, là nơi tập trung người trong tộc Dương thị.

Dương gia trang không phải một tòa thôn trang kiểu mở, một nửa của nó xây ở giữa sườn núi Xà Đầu, còn một nửa xây ở trong khe núi, từ năm Đại Nghiệp thứ sáu, sườn núi xung quanh thôn trang xây thành hàng rào cao một trượng, bao bọc lấy thôn trang.

Lúc này mấy căn nhà dưới chân núi bị đốt cháy, những người gia tộc Dương thị sống dưới chân núi gào khóc chạy lên núi, phụ nữ thì ôm con, đàn ông thì công cha mẹ già, vô cùng hỗn loạn, đa số đều là phụ nữ và người già yếu.

Mấy con cháu trẻ tuổi Dương thị đứng bên đường gào thét:

- Mau chạy vào từ đường!

Từ đường Dương thị là thánh địa tinh thần của tất cả người trong họ tộc Dương thị, hơn nữa từ đường rộng lớn, lại xây bằng đá thạch anh, vô cùng

kiên cố, một khi xảy ra tai họa, từ đường là nơi lánh nạn của người trong tộc, cầu tổ tông hiển linh phù hộ.

Từ đường đã dung nạp mấy trăm người, vẫn còn người trong tộc Dương thị đang không ngừng đi đến từ đường.

Nhưng giữa đêm tại khu lương thực góc núi phía tây nam lại xảy ra chuyện. Kho lương thực ở chân núi, cũng là một tòa kiến trúc quan trọng phía sau từ đường, xây bằng đá thạch anh, chiếm hơn mười mẫu đất, xung quanh đều xây tường cao, thường có mười mấy gia đình trong coi kho lương thực.

Bên trong kho lương thực có gần năm vạn thạch lương thực, là tài sản quan trọng nhất của Dương gia trang, tích lũy thu hoạch của mấy năm gần đây. Mới bước qua tháng giêng, cách vụ thu hoạch hè còn xa, một khi kho lương thực bị dân đói cướp đến cạn kiệt, cả ba trăm năm chục hộ Dương gia trang đều gặp nguy cơ hết lương thực.

Chính vì thế bảo vệ kho lương thực trở nên rất quan trọng với Dương gia trang, mấy trăm con cháu Dương thị và gia đình đều tập trung trong kho lương thực, quyết đấu tranh liều chết để đánh kẻ xâm lấn.

Trong đêm tối, dày đặc tên hỏa không ngừng bắn về hướng tây nam, leng keng bắn vào vách đá, vẫn không làm tổn thất đến kho lương thực, nhưng tên hỏa đem lại áp lực và nỗi khiếp sợ lớn trong lòng mỗi người tộc Dương thị.

Hướng tây nam cách tường rào bên ngoài mười bước đã bị đẩy hồng một khoảng rộng mười mấy trượng, bên ngoài là rừng núi, dưới ánh trăng nửa tối nửa sáng, chỉ thấy cạnh chân núi có nhóm người chuyển động, khoảng một trăm người.

Mặc dù mọi người không nhìn thấy tình hình trong rừng núi, nhưng trong đầu mỗi người đều hình dung ra một bức họa như thế, hơn vạn người

dân đói áo quần rách rưới đông nghịt trong rừng, cầm túi vải bố và sọt, ánh mắt của mỗi người hiện ra vẻ hung ác đói khát như con sói.

- Cướp đến rồi!

Không biết ai hô to lên một tiếng.

Con cháu trong đại viện Dương thị đồng loạt xông lên, ào ào lên tường cao, tường cao trong kho lương thực có một vòng giá gỗ, mấy trăm con cháu Dương thị đứng trên giá gỗ, cầm giáo và cung tên chiến đấu kịch liệt với đối phương.

Phía ngoài kho lương thực xông tới gần hai trăm tên sơn tặc, bọn chúng dựng thang lên tường rào cao ngoài kho lương thực, miệng cầm đao thép trèo lên, chiến đấu kịch liệt với con cháu Dương thị trên xung quanh tường, tiếng kêu thảm thiết khi bị chém trúng, tiếng kêu rên lúc sắp chết, người trên tường rào liên tục ngã xuống.

Gia chủ Dương Văn Hiến đứng dưới mái hiên chủ đường liền cấp bách hét to lên:

- Đừng sợ, bình tĩnh, nếu bọn chúng xông vào được, thì toàn bộ chúng ta tiêu đời.

Có lẽ nghĩ đến vợ con, cha mẹ của mình, con cháu Dương thị và gia đình tuy trong lòng rất sợ hãi, nhưng trước sau như một vẫn can đảm huyết chiến với bọn sơn tặc hung ác.

Đúng lúc này, phía đông nam cửa chính kho lương thực bỗng vang lên một tiếng thất thanh, liền có tiếng chuyển động kịch liệt, đập vào trên cánh cửa bụi đất đá vụn rơi xuống lã chã.

Mọi người đều sửng sờ, gia chủ Dương Văn Hiến liền phản ứng, đây là tiếng sơn tặc dương đông kích tây, thật ra bọn chúng muốn xô cửa vào. Y

hấp tấp nhảy dựng lên:

- Mau đi bảo vệ cửa chính!

Mười mấy tên gia đình gần cửa chính nhất ồ ạt rút đao xông đi, nhưng chưa xông đến cửa chính, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, mảnh gỗ bay loạn xạ, hai cánh cửa chính bị phá thông, mấy con cháu Dương thị đứng sau cánh cửa chính bị lực xung kích hất mạnh văng trên mặt đất.

Năm mươi mấy tên sơn tặc tướng mạo hung ác mặc y phục đen ném bỏ cây gậy trong tay, rút đao xông vào đại viện, chiến đấu quyết liệt với mười mấy tên gia đình xông ra lúc nãy.

Sơn tặc liên tục từ cửa chính xông vào, đám gia đình cản không nổi, bị giết thất bại lùi dần, trong đại viện thành đám hỗn loạn, Dương Văn Hiến liền dậm thẳng chân, hô to chỉ huy kêu con cháu chống cự, nhưng chống cự vẫn không ăn thua gì.

Nhìn con cháu Dương thị sắp sụp đổ, đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, bóng một người cao to xông tới, y hét như một trận cuồng phong cuốn vào quân địch, linh hoạt sắc bén vô cùng, máu văng vãi khắp phía, hai đầu người cùng lúc văng lên.

Người tới chính là Trương Huyền, hăn vừa xử lý xong thi thể Dương Thanh mMinh, để kịp đến kho lương thực, đúng lúc thấy cửa chính kho lương thực bị sơn tặc công phá, tình thế nguy cấp, gã không suy nghĩ nhiều, đánh vào điểm yếu nhất của sơn tặc.

Trương Huyền xuống tay hung hãn dứt khoát, chém bay một lúc hai cái đầu, thi thể không kịp ngã xuống đất, liền xông vào giữa hai tên, tung đao đâm xuyên vào ngực mỗi tên, hăn lấy thi thể kẻ địch làm yểm trợ, chém giết trái phải, lóe lên sắc bén, lại có hai người bị chém đứt cổ họng.

Lúc này, hần cảm giác có người đang giương đao về phía sau đầu mình, hần không chút do dự, xoay người như con diều hâu, một cước đá bay thanh đao định bổ vào sau gáy hần, lại một đầu người khác bay lên, sau đó thi thể ngã xuống cái ầm, máu tươi trong hõm cổ văng lên người hần.

Trong chớp mắt hần đã giết chết sáu người, bọn sơn tặc thấy hần vô cùng hung hãn, sợ tới mức nháo nhào lui về phía sau, Trương Huyền hét lớn một tiếng, như mãnh hổ xông vào bầy cừu, đánh về phía tập trung kẻ thù dày đặc nhất.

Sự xuất hiện của Trương Huyền đã làm xoay chuyển tình thế nguy hiểm, tinh thần bọn gia đình phấn chấn lên, chống cự lại sự tấn công của sơn tặc, nhiều con cháu của Dương thị sợ hãi không dám tiến lên lại cảm thấy phấn khởi, cũng xông ra chém loạn xạ, mọi người lấy lại dũng khí, đánh đuổi mười mấy tên sơn tặc ra khỏi cửa chính.

Tinh thần bọn sơn tặc suy sụp, nháo nhào quay đầu bỏ chạy, trận chiến kho lương thực tạm thời chấm dứt, thi thể nằm khắp nơi, nhất là phía trước và sau cửa chính chồng chất ba mươi mấy thi thể, trên một nửa đều do Trương Huyền giết.

Nghe thấy tiếng rên rĩ khắp nơi trong đại viện, Trương Huyền không bận tâm đến người bị thương, vội kêu bọn gia đình và con cháu Dương thị:

- Nhanh đi vận chuyển lương thực chặn cửa chính lại!

Một câu nói đã nhắc nhở mọi người, nếu sơn tặc lại tấn công, cửa chính là chỗ yếu nhất, bọn họ sẽ không cầm cự nổi, không đợi gia chủ an bài, mọi người đều nháo nhào chạy vào kho lương thực, đem từng túi lương thực khiêng ra ngoài, chất đống ở cửa chính.

Lúc này, gia chủ Dương thị Dương Văn Hiến vội đi tới, chấp tay nói với Trương Huyền:

- Sáng nay thật vô lễ với công tử, xin công tử lượng thứ cho.

Trương Huyền vội vàng đáp lễ:

- Gia chủ không cần đa lễ, ta cũng có chỗ lỗ mãng.

Dương Văn Hiến nghĩ đến tình thế nguy cấp lúc này, trong lòng không khỏi lo sợ, trong lòng y cũng vô cùng cảm kích Trương Huyền, y lại hỏi:

- Xin hỏi Trương công tử, kế tiếp chúng tôi nên phòng ngự như thế nào?

Trương Huyền cũng không muốn khiếm tốn, hắn muốn nhân cơ hội này thể hiện bản thân, hắn liền hướng về con cháu Dương thị và bọn gia đình nói:

- Có thể thấy mọi người đều rút ra được bài học nhất định, nhưng tình hình quá hỗn loạn, ta đề nghị chia một tổ mười người, gia chủ chỉ định một người làm đội trưởng.

Dương Văn Hiến gật gật đầu, hắn nhìn thấy sự hỗn loạn lúc này, đề nghị của Trương Huyền đã nói đúng vào sự lo lắng trong thâm tâm hắn, hắn vội vàng kêu cháu trai dương thanh ra phía trước, căn dặn mấy câu, dương thanh lập tức chạy đi chia đội hình, hơn hai trăm con cháu Dương thị và gia đình chia thành mười đội, cũng chỉ định một người đội trưởng, mỗi đội phụ trách mỗi chỗ của tường rào.

Lúc này, Trương Huyền lại lớn tiếng nói:

- Sáu mươi người ở trên tầng thượng cầm cung tiễn thủ, từ trên cao bắn xuống, yểm trợ người cầm giáo thương để chiến đấu với quân địch.

Đây cũng là một điểm cực kỳ quan trọng, lúc này tiễn thủ cung tên cũng đông nghịt trên tường rào, khiến người cầm giáo thương bảo vệ tường

không đủ người, không những cung tên không phát huy được tác dụng, ngược lại trở thành điểm yếu trong phòng ngự.

Trương Huyền vốn muốn bảo cung tiễn xếp thành hàng trong viện bắn tên, xạ kích quân địch bên ngoài, nhưng nghĩ tới con cháu Dương thị huyện lỵ chưa chu đáo, lúc hỗn loạn rất có thể sẽ bắn nhầm vào người nhà trên tường rào, ở trên tầng thượng vẫn tốt nhất.

Trương Huyền đã xoay chuyển tình thế lúc nguy cấp, đã tạo nên niềm hy vọng vô hình trong lòng mọi người, không cần gia chủ lên tiếng, sáu mươi người bắn cung lần lượt tiến vào trong đại đường, từ cầu thang chạy lên tầng thượng, tự tìm kiếm vị trí có lợi, hình thành ưu thế có lợi nhất.

Trương Huyền xuất thân là quân nhân, hăn bỏ rườm rà lấy đơn giản, nắm lấy điểm mấu chốt của vấn đề, chỉ cần hai phương án khiến sự phòng ngự của con cháu Dương thị có sự thay da đổi thịt, từ hỗn loạn thành trật tự, tinh thần dâng cao.

Mặc dù Dương Văn Hiến không hiểu quân sự, nhưng y cũng nhìn ra sự biến đổi sau khi thành lập trận hình phòng ngự, khác một trời một vực so với tình hình hỗn loạn trước, khiến y cũng có một chút lòng tin.

Dương Văn Hiến là một người biết chuyện, lúc này y sẽ không quan tâm đến Trương Huyền đoạt quyền gia chủ của y, y còn muốn đem toàn bộ quyền chỉ huy giao cho Trương Huyền, y cho rằng người thanh niên này chính là đại ân nhân mà ông trời phái tới cứu gia tộc Dương thị.

- Trương công tử, nơi này ta giao cho người.

Trương Huyền lại vội vàng nói:

- Gia chủ xin đợi đã, ta còn có chuyện quan trọng muốn nói.

Hắn kéo Dương Văn Hiến qua một bên, liền kể lại chi tiết chuyện của Dương Thanh Minh, Dương Văn Hiến liền thay đổi sắc mặt, hóa ra ba năm trước, Dương Thanh Minh là do Vũ Văn Thuật phái đến làm nội gián.

Như vậy trước kia Dương Huyền Cảm lén lút huấn luyện hộ vệ, tích trữ binh khí, Vũ Văn Thuật chắc cũng biết rất rõ, nhưng ông ta lại không bấm báo kịp thời với Dương Quảng, mà ngồi nhìn Dương Huyền Cảm tạo phản, ông ta có ý gì, chẳng lẽ ông còn có ý đồ lớn hơn?

- Gia chủ vẫn nghĩ không ra sao?

Trương Huyền thấp giọng nói:

- Hôm nay người đến công kích chúng ta có thể là ai an bài?

Dương Văn Hiến chậm rãi gật đầu, y đã hiểu được, tháng trước Vũ Văn Thuật uy hiếp vợ vệt của mình một vạn lượng vàng, nhưng y không đồng ý, cho nên ông ta ôm hận trong lòng, đêm nay mượn danh nghĩa sơn tặc đến để trả thù Dương gia.

- Gia chủ, đây không phải là mẫu chốt!

Trương Huyền khẽ giọng nói mấy câu, Dương Văn Hiến lập tức giật mình trợn mắt, y vỗ mạnh lên trán, thất thanh hô lên một tiếng:

- Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Bắt Kẻ Cầm Đầu

Trong khu rừng phía ngoài kho lương thực Dương gia trang, Vũ Văn Hóa Cập đầu đội mũ sa, người mặc bộ áo dài xanh khoanh tay đứng nhìn chỗ hồng tường rào và kho lương thực đồ sộ từ nơi xa.

Ánh mắt Vũ Văn Hóa Cập trầm tư u sầu, không ai biết gã đang suy nghĩ gì, cũng không ai dám quấy rầy gã suy nghĩ.

Theo lời kể từ phụ thân mưu sĩ Hứa Ân, Vũ Văn Hóa Cập biết được, lần này công kích Hoảng Nông Dương thị không đơn giản chỉ là trả thù gia tộc Dương thị không biết đối nhân xử thế, mà còn muốn mượn sự việc này làm cho các đại sĩ tộc Quan Trung khiếp sợ, bao gồm các gia tộc Vi, Đỗ, Liễu, Tiết v.v..

Đối với mưu đồ lớn của phụ thân, trong lòng Vũ Văn Hóa Cập biết rõ, gã cho rằng kế hoạch từ năm trước và nửa năm nay của phụ thân là quá nhanh, có chút gấp rút, như thế sẽ bị Dương Quảng cảnh giác, phụ thân nên để tiến trình chậm lại, không thể giẫm lên vết xe đổ không cất đầu nổi của Dương Huyền Cảm.

Đợi sau khi giải quyết xong xuôi nhà Dương thị, sẽ đàm đạo với phụ thân.

Một gã đại hán ba mươi mấy tuổi đang đứng sau lưng Vũ Văn Hóa Cập, gã cao gần bảy thước, thân hình cường tráng, nước da đen, giống y như một

con gấu chó hung hăng, tay cầm một cây đại thiết thương năm mươi cân.

Gã tên là La Dịch Phạm, nổi tiếng là dũng sĩ hung hăng Chung Nam Sơn, lần này gã được Vũ Văn Thuật mời tới, lợi dụng mấy vạn dân lưu lạc nhân cơ hội đi cướp lương thực, suất lĩnh năm trăm thuộc hạ tinh nhuệ phối hợp với Vũ Văn Hóa Cập công kích Dương gia trang trong đêm.

Lúc này lòng gã như lửa đốt, gã biết huyện Hoa Âm có ba ngàn quân đóng giữ, Dương gia nhất định sẽ phái người đến cứu viện, nếu quân đội tới cứu viện, gã sợ rằng toàn quân của gã sẽ bị tiêu diệt.

- Công tử!

La Dịch Phạm đi tới làm gián đoạn suy nghĩ của Vũ Văn Hóa Cập, thấp giọng nói:

- Chúng ta có nên bắt đầu hành động không?

- Người gấp cái gì?

Suy nghĩ của Vũ Văn Hóa Cập bị gián đoạn, bức tức trừng mắt nhìn gã.

La Dịch Phạm sợ tới run rẩy, ấp úng nói:

- Ta sợ trú quân huyện Hoa Âm tới giết.

- Ngu xuẩn!

Vũ Văn Hóa Cập mắng gã một câu, lạnh lùng nói:

- Người cho rằng ta không nghĩ tới sao, trú quân huyện Hoa Âm đối phó với lưu dân còn chưa xuể, bọn họ sẽ tới đây sao?

La Dịch Phạm liền giác ngộ, không dám lên tiếng nữa. Tầm mắt của Vũ Văn Hóa Cập lại nhìn về hướng Dương gia trang, gã đợi tín hiệu của Bát

Thái Bảo Vũ Văn Thanh Minh, thời gian đã trôi qua, nhưng phía từ đường vẫn không phát tín hiệu, chẳng lẽ y đã xảy ra chuyện gì sao?

Vũ Văn Hóa Cập lại nhìn lên bầu trời, sắp canh ba rồi, nếu còn không hành động thì sẽ không kịp, cuối cùng Vũ Văn Hóa Cập cũng quyết định, quay đầu hướng về La Dịch Phạm gật gật đầu nói:

- Hành động được rồi!

La Dịch Phạm mừng rỡ, lập tức ra lệnh:

- Doanh số 1 tấn công kho lương thực cho ta, bất kể sống chết, không được dừng lại, doanh hai theo ta!

Hai trăm tên sơn tặc hung ác reo hò tiến về kho lương thực, La Dịch Phạm dẫn một trăm năm mươi tên thuộc hạ đi dọc theo tường rào chạy lên trên núi.

Vũ Văn Hóa Cập nhìn bọn hăn chạy, lạnh lùng cười một tiếng, gia chủ Dương thị cũng thật là ngu xuẩn, cho rằng bọn họ là dân lưu lạc đến cướp kho lương thực sao?

Người gia tộc Dương thị hầu như đều trốn hết vào bên trong từ đường, từ đường chiếm gần hai mươi mẫu đất tụ tập gần một ngàn người, đa số đều là người già phụ nữ và trẻ em.

Đàn ông cường tráng Dương gia trang và bọn gia đình có khoảng ba trăm năm mươi người, trong khi đó năm mươi người phải ở lại bảo vệ từ đường, gia chủ Dương Văn Hiến đích thân dẫn đầu ba trăm người đi bảo vệ kho lương thực, mở rộng phòng ngự bọn dân đói khát từ nhà kho Quảng Thông đến cướp bóc kho lương thực.

Cho đến bây giờ, tất cả những người trong gia tộc Dương thị đều cho rằng đêm nay đến công kích người Dương gia trang là dân lưu lạc từ kho Quảng Thông chạy nạn đến, chuyện này hai năm trước cũng đã từng xảy ra, lúc đó cũng nhờ có trú quân huyện Hoa Âm đến viện trợ kịp thời mới hóa dữ thành lành.

Khi đó gia chủ Dương Huyền Cảm vẫn là Lễ Bộ Thượng Thư của triều đình, đại uy danh lão gia chủ Dương Tổ vẫn còn tồn tại trong lòng vua và dân, cho nên trú quân huyện Hoa Âm nể tình, kịp thời chạy đến cứu viện, nhưng giờ Dương gia đã từ phượng hoàng suy bại thành gà rừng, trú quân huyện Hoa Âm còn đến cứu viện bọn họ nữa không?

Gia tộc Dương thị ngồi kín hết ba đại đường của từ đường, tiếng bàn luận, tiếng thở dài, tiếng trẻ con khóc, giống như hòn đá nặng trĩu đè lên trong lòng của mỗi người. Bọn họ lo lắng cho chính vận mệnh của mình, tất cả đều hy vọng bọn dân đói khát chỉ đến cướp kho lương thực, lấy được lương thực thì bỏ đi, chứ không cướp hết tài sản của họ, cũng không làm tổn thương người nhà họ.

Năm mươi con cháu Dương thị phụ trách bảo vệ từ đường chia thành hai bộ phận, bộ phận thứ nhất ở trong từ đường giúp đỡ những người già và trẻ em khi cần đến, bộ phận còn lại canh gác bên ngoài từ đường, bọn họ không biết được từ đường sắp phải đối mặt với nguy hiểm lớn.

La Dịch Phạm cầm đầu một trăm năm mươi tên thuộc hạ đã xâm nhập vào Dương gia trang, mục tiêu của bọn họ vô cùng rõ ràng, nhắm thẳng vào từ đường nơi tụ tập của gia tộc Dương thị, tấn công kho lương thực đối với bọn chúng mà nói chỉ là qua mắt, dù con cháu Dương thị đến kho lương thực, mục tiêu chính của bọn họ là từ đường.

Giết vào từ đường, hoặc hỏa thiêu từ đường, tắm máu gia tộc Dương thị, con cháu gia tộc Dương thị ở kho lương thực không thể không chạy đến cứu viện. Lúc đó, toàn bộ Dương gia trang đều đã chạy đi, thì dẫn bọn dân

lưu lạc đói khát đến cướp lương thực, tội danh đầm máu Dương gia trang sẽ do bọn dân lưu lạc đói khát làm, đây chính là kế sách của Vũ Văn Thuật, cũng là kế sách của mưu sĩ Hứa Ẩn bày ra.

Thực ra La Dịch Phạm cũng chỉ là một con cò của Vũ Văn Thuật, gã vốn chỉ là một gã cường hào ở huyện Lam Điền, vì tranh dành đất mà giết sạch một hộ nhà giàu, chạy tới nương nhờ Vũ Văn Thuật, nhưng Vũ Văn Thuật không muốn bị gã làm liên lụy, liền phái gã đi Chung Nam Sơn vào rừng làm cướp.

Trải qua mấy năm phát triển, gã đã có được năm sáu trăm tên thuộc hạ, bình thường phá nhà cướp của, cướp bóc thương lữ, Vũ Văn Thuật thấy gã có thực lực, lại nhận gã làm con nuôi, nhưng vẫn để gã đóng vai nhân vật sơn tặc.

Công kích Dương gia trang lần này, Vũ Văn Thuật cho gã lấy một phần tiền bạc và mỹ nữ, khiến trong lòng La Dịch Phạm tràn đầy khát vọng phát tài và muốn được mỹ nữ.

La Dịch Phạm dẫn đầu một trăm năm mươi tên thuộc hạ ẩn nấp ở phía sau tường rào của tòa nhà lớn, ánh mắt hung ác của gã giống như muốn ăn tươi nuốt sống sáu bảy mươi người đứng canh ở bên ngoài cánh cửa từ đường.

Một tên thuộc hạ chạy lại bẩm báo nhỏ với gã:

- Trại chủ, không có bất cứ gì khác thường, chỉ có chưa đến ba mươi tên đang tuần tra ở phía ngoài.

La Dịch Phạm ngẫm nghĩ một lúc, mục tiêu một trăm năm mươi hơi nhiều, hay là gã chỉ dẫn mấy chục tên mò tới xử lý hết đám con cháu Dương thị bên ngoài, sau đó mọi người cùng nhau giết vào từ đường.

- Đội thứ nhất theo ta, đội thứ hai và đội thứ ba đứng yên ở đây chờ!

Gã vung tay lên:

- Đi theo ta!

Gã dẫn năm mươi tên lao ra tường rào, chạy ra cách cửa chính bên ngoài từ đường hơn mười mấy bước, khi cách cánh cửa từ đường còn mười mấy bước, đằng sau bỗng vang lên một tiếng kêu thảm, tiếng kêu thảm đó như xuyên qua màn đêm yên tĩnh.

Con cháu canh giữ bên ngoài phía từ đường liền phát hiện mười mấy bóng đen xuất hiện trên quảng trường, bọn họ kinh hãi hét to lên:

- Có địch, bọn chúng giết đến rồi!

- Keng! Keng! Keng!

Chuông cảnh báo trong từ đường vang lên, con cháu bảo vệ gia tộc từ đường bên trong nháo nhào chạy ra, mười mấy người con cháu Dương thị canh gác ở bên ngoài xông lên trên tường rào đồng loạt bắn tên.

Hơn mười mấy mũi tên bắn về phía thuộc hạ tiến thoái lưỡng nan của La Dịch Phạm, bảy tám chục tên sơn tặc né không kịp, bị xạ tiễn bắn trúng ngã xuống, trong lúc hoảng loạn, mười mấy tên sơn tặc nháo nhào nằm mộp trên mặt đất, né tránh mũi tên.

La Dịch Phạm hung hãn bỏ chân quay đầu chạy đi, gã không biết rốt cuộc phía sau đã xảy ra chuyện gì, khiến chuyện sắp thành lại bại, trong lòng gã vừa tức vừa hận, nghiến răng kèn kẹt.

Ngay lúc La Dịch Phạm dẫn mười mấy tên thuộc hạ bỏ chạy ra ngoài không bao lâu, đội mai phục ở bên cạnh từ đường xông ra giết, chính là Trương Huyền dẫn đầu năm mươi mấy người gia đình Dương phủ.

Trương Huyền phát hiện ra Dương Thanh Minh chính là kẻ đứng sau chân tướng tập kích lần này, hăn lập tức ý thức được, mục tiêu của đối phương tuyệt đối không phải là kho lương thực, cái gọi là tấn công kho lương thực chẳng qua chỉ là ngụy trang đánh lừa Dương gia trang lâm tưởng do bọn dân đói khát công kích, để che dấu chân tướng thật sự của bọn họ.

Trương Huyền đã đoán ra mục tiêu thật sự của đối phương, nhất định là từ đường, trong từ đường có kho tiền của Dương gia, cũng là nơi tụ tập lánh nạn của gia tộc Dương thị, bất luận là vì của cải hay vì người, mục tiêu đều chỉ có thể là từ đường.

Hăn đã thuyết phục Dương Văn Hiến, để hăn dẫn đầu năm mươi người gia đình chạy đến cứu viện từ đường, nhưng Trương Huyền không vào từ đường vội mà mai phục tại một con đường nhỏ bên ngoài từ đường, đợi cơ hội phục kích.

Lúc đối phương cầm đầu năm mươi tên thuộc hạ đến, Trương Huyền liền biết được cơ hội đã đến, hăn bắt quân địch không có cơ hội quay đầu, dẫn đầu năm mươi người gia đình từ trong đường nhỏ xông ra giết, tập kích một trăm tên sơn tặc đang đóng thủ ở phía sau tường rào từ phía sau.

Một trăm tên sơn tặc đóng giữ phía ngoài trở tay không kịp, thương vong chết thê thảm, lâm vào trong cảnh hỗn loạn. Lúc này, La Dịch Phạm giống như một con gấu chó cầm thanh đại thiết thương xông tới, gã gầm lên tiếng như sấm:

- Là ai dám phá hoại đại sự của ta, ta sẽ xé hăn ra thành trăm mảnh.

Đúng lúc gã vừa chạy gần đến tường rào, Trương Huyền bỗng hiện ra trước mặt gã, bắn ngựa trước rồi bắn người, bắt giặc trước rồi bắt vua, hăn sớm đã để ý đến tên cầm đầu đám sơn tặc này, cũng phát hiện ra nhược điểm của gã.

Trương Huyền không chút do dự phục kích tên sơn tặc trại chủ này, thanh đao lóe lên, nhanh như chớp, La Dịch Phạm không né kịp, lưỡi đao sắc bén đâm trúng vào ngực gã.

Trên ngực liền xuất hiện một vết đao dài nửa tấc, máu tuôn tuôn chảy ra. La Dịch Phạm đau đớn hét lên một tiếng, liền lùi ra sau mấy bước, gã muốn tách khoảng cách với đối phương, thanh đại thiết thương mới có thể phát huy tác dụng, nhưng kinh nghiệm của Trương Huyền rất phong phú, hẳn biết đối phương một khi phát huy được tác dụng thanh đại đao thiết thương, thì bản thân hẳn nhất định sẽ bại trận.

Hắn như cái bóng phía sau, không để cho đối phương có một chút cơ hội, nhảy vọt người lên, lại một đao hung hăng bổ lên mặt đối phương, tư thế nhanh mạnh cực kỳ, La Dịch Phạm giơ thương đỡ, tiếng “keng!” vang lên rất to, hoành đao bổ lên cán đại thiết thương, tia sáng hiện lên tứ phía.

La Dịch Phạm lập tức mừng rỡ, cơ hội đến rồi, gã gầm lên một tiếng, thanh đại thiết thương quét ngang ra ngoài, nhưng không thấy bóng dáng đối phương đâu, đại thiết thương quét trên không.

Trong lòng gã liền ngơ ngác, kế tiếp phía sau dừng quần lại thêm một phát đau nhức nhối, hóa ra lúc Trương Huyền bổ cán đao đồng thời lướt đao trượt xuống người gã, nhược điểm đối phương chính là phía dưới, thân hình gã quá to lớn, khi chạy nhất định không di chuyển nhanh được.

Trương Huyền dựa vào điểm yếu đó của đối phương, dùng thân mình chui qua dưới dừng quần gã, trong chớp mắt, rút đao nhọn từ trong giày ra, hung hăng đâm vào hạ bộ của gã.

Thanh đao vô cùng sắc nhọn hơn phân nửa đâm không vào người La Dịch Phạm, gã đau đớn thất thanh kêu lên, chân mềm nhũn, một đầu gối quy xuống mặt đất.

Trương Huyền đứng ở phía sau lưng gã, hét lớn một tiếng:

- Đi chết đi!

Hai tay hắn nắm chặt cán đao, hung hăng bổ xuống một đao từ sau gáy đối phương, “rắc!” đầu lâu to tròn lăn ra xa hơn một trượng. Trương Huyền lạnh lùng cười một tiếng, dùng một cước đá thi thể không đầu của La Dịch Phạm ngã xuống mặt đất.

Trương Huyền tiến tới hai bước, cầm đầu của La Dịch Phạm giơ lên cao, lớn tiếng nói:

- Các người nhìn này!

- Trại chủ các người chết rồi!

Bọn sơn tặc phát ra một tiếng kêu rên tuyệt vọng, không còn tâm trạng chiến đấu nữa, bỏ chạy tứ tán.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Bí Mật Của Huyền Cảm

Trong cuộc chiến phòng ngự lần thứ hai ở kho lương thực, Trương Huyền tổ chức lại trận hình phòng ngự, không thể nghi ngờ đã phát huy được tác dụng cực lớn.

Đám con cháu của Dương thị mười người một đội, đứng sừng sững vai nâng mâu tạo thành một bức tường cao phòng ngự, tạo nên nhiều trường mâu trận, ngăn chặn bọn sơn tặc hết lần này đến lần khác công kích mãnh liệt. Trường mâu trận phát huy sức mạnh tập thể cực lớn khiến cho bọn sơn tặc không thể làm được gì.

Mà cung tiễn thủ ở trên nóc nhà cũng không còn là để trang trí nữa, bọn họ đứng trên cao bắn tên xuống, đem đến cho bọn sơn tặc phiền phức rất lớn, tên bắn lén khó mà đề phòng cho được, không ít những tên đạo tặc bị mũi tên bắn trúng, đang chạy nhanh bỗng nhiên ngã cắm mặt xuống, chết trong lùm cỏ.

Mặc dù số lượng sơn tặc đông hơn đội quân tham gia phòng ngự của con cháu Dương thị, nhưng bọn chúng lại bị thương vong rất lớn, trong thời gian nửa canh giờ ngắn ngủi đã có gần một trăm tên chết dưới mũi giáo và tên.

Nhưng sự kiện trọng đại làm thay đổi tình hình chiến sự lại là cái chết của tên đầu sỏ La Dịch Phạm.

Không nghi ngờ gì, cái chết của tên đầu sỏ đối với mối nguy của Dương gia trang có tác dụng hết sức quan trọng, Vũ Văn Hoá Cập không muốn ra mặt, mấy trăm tên sơn tặc không có người đáng tin cậy, ý chí chiến đấu bắt đầu tan rã một cách nhanh chóng.

Có người may mắn có được tự do, có người mù mờ không biết theo ai, nhưng càng nhiều người nghĩ đến của cải và nữ nhân trong sơn trại La Dịch Phạm.

Sau khi nghe tin La Dịch Phạm bị giết, mấy trăm tên sơn tặc hung hãn tàn bạo giống như gió cuốn mây tan, không ai bảo ai chạy tán loạn hết cả, khí thế ồ ạt như vũ bão trong chốc lát đã tan thành mây khói.

Vũ Văn Hoá Cập thấy tình thế không ổn, dưới sự hộ vệ của hơn mười tên tùy tùng, cấp tốc rời khỏi Dương gia trang, trở về huyện thành Hoa Âm...

Trời dần dần sáng, người gia tộc Dương thị già trẻ dất nhau từ trong từ đường xuất hiện, trở về nhà của mình. Cùng lúc đó, mấy trăm con cháu và gia đình của Dương thị vào từng nhà để xem có tên sơn tặc nào còn ẩn náu ở trong hay không.

Những thi thể trong kho lương thực đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, những con cháu Dương thị và gia đình tử trận đều được chuyển về từ đường, toàn bộ gần hai trăm xác chết của bọn sơn tặc chôn ở trong rừng núi.

Mặc dù cả đêm chưa ngủ, rất nhiều người mệt mỏi không chịu nổi, nhưng niềm vui thắng lợi làm bọn họ không thể ngủ nổi, trên sân trước từ đường, một đám con cháu Dương thị vây quanh Trương Huyền, hết lần này đến lần khác nâng hân lên cao, hò reo chiến thắng.

Lúc này, một vị trưởng bối của Dương thị từ trong từ đường vội vàng đi ra, y tên là Dương Văn Tuấn, là em ruột của gia chủ Dương Văn Hiến, y từ xa đi tới cười nói:

- Được rồi, mọi người đừng náo loạn nữa, để Trương công tử xuống đi nào!

Đám con cháu Dương thị để Trương Huyền xuống, liền xúm lại trước mặt Dương Văn Tuấn, thi nhau nói:

- Tam thúc, chúng tôi được thưởng gì vậy?

- Gia chủ bảo các người đi sửa chữa tường bao, sửa tốt, ai cũng có phần thưởng, nếu sửa không tốt thì bị trừ tiền, còn không mau đi!

Hai mươi mấy tên con cháu Dương thị lè lưỡi một cái, đều nhao nhao chạy tới phía kho lương. Dương Văn Tuấn lúc này mới đi tới, cười nói với Trương Huyền:

- Trương công tử mời đi theo ta, gia chủ muốn nói chuyện với cậu một chút.

Trương Huyền gật đầu, cùng Dương Văn Tuấn đi vào từ đường.

Trong từ đường trưởng lão, năm vị trưởng lão đại diện cho các chi trong gia tộc Dương thị tụ tập lại một chỗ, khẩn cấp thương lượng đối sách tiếp theo.

Gia chủ Dương thị mặc dù là người quyết định tối cao của gia tộc, nhưng trách nhiệm chính của gia chủ là đối ngoại, mà đối với rất nhiều gia tộc lớn, đặc biệt là gia tộc có danh vọng, chỉ dựa vào một quyết định của gia chủ thì rất khó thuyết phục mọi người, nhất là những sự việc nội bộ liên quan đến lợi ích thiết thân của các gia đình.

Cho nên, trong rất nhiều gia tộc lớn thường lập trưởng lão hội hoặc tộc trưởng hội, trên thực tế chính là đại diện lợi ích của các chi, mọi người

dùng phương thức hiệp thương để cân bằng lợi ích nội bộ.

Gia tộc Dương thị cũng không ngoại lệ, mười hai chi của Dương thị bầu ra năm vị trưởng bối đức cao vọng trọng hợp thành trưởng lão hội, quyết định sách lược trong nội bộ gia tộc.

Gia chủ Dương Văn Hiến đã tóm tắt cho năm vị trưởng bối Dương thị về nguyên nhân và kết quả của việc bị tập kích tối hôm qua, sắc mặt của họ đều rất nghiêm trọng, bọn họ đều không ngờ tới lại là Vũ Văn Thuật ngầm ngầm tính kế.

Hơn nữa không ngờ Dương Thanh Minh là Bát Thái Bảo trong Vũ Văn Thập Tam Thái Bảo, điều này càng làm cho bọn họ lo lắng, vậy thì rất nhiều việc cơ mật của Dương gia chẳng phải đều bị Vũ Văn Thuật nắm rõ sao?

- Văn Hiến, Huyền Cảm còn có bao nhiêu đồ vật lưu giữ ở chỗ chúng ta?

Một vị trưởng bối cất giọng khàn khàn hỏi.

Đây là vấn đề mà mọi người quan tâm nhất, bọn họ cần phải cắt đứt hoàn toàn với tên Dương Huyền Cảm tạo phản, nhưng Dương Huyền Cảm dù sao cũng là gia chủ tiền nhiệm, vẫn còn rất nhiều quan hệ dây mơ rễ má với gia tộc.

Dương Văn Hiến thấp giọng nói:

- Mấy tháng nay chúng ta đều dọn dẹp đồ đạc của Huyền Cảm, những thứ nên đốt đều đốt rồi, chỗ chúng ta đã không còn gì rồi, ở biệt phủ phía huyện Lư thị bên kia khả năng vẫn còn một ít.

- Vậy tại sao không xử lý sạch?

Một vị bô lão cao tuổi khác giậm dừ nói.

- Nhị thúc đừng nóng giận, nghe ta giải thích!

Dương Văn Hiến vội vàng trấn an ông ta:

- Ta luôn xử lí vật phẩm bị cấm ở huyện Lư thị, bởi vì đồ quá nhiều, ta lại sợ bị người khác phát hiện, vì vậy đều lần lượt xử lí, đã sắp xử lí xong rồi, nhiều nhất là phái người đi một lần nữa, chắc hẳn có thể xử lí xong xuôi.

- Có đúng là xử lí hết đồ của y thì có thể hoàn toàn cắt đứt với y hay không?

Đây cũng là vấn đề mọi người quan tâm nhất, năm đôi mắt cùng nhìn về phía Dương Văn Hiến.

Dương Văn Hiến bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Đây cũng là việc khiến ta phiền não nhất, Huyền Cảm vẫn luôn tìm sự viện trợ từ chúng ta, hai tháng trước ta từ bên huyện Lư thị cấp cho y một nghìn thạch lương thực, vài ngày trước y lại phái người cầu viện ta, hi vọng ta có thể gửi cho một khoản tiền, để y giải tán quân đội.

Những lời này tựa như một muống nước rót vào chảo dầu nóng, trên đại sảnh tức khắc bùng nổ, mọi người rất phẫn nộ, cùng kêu lên khiển trách Dương Huyền Cảm làm phản gây hại cho gia tộc, bây giờ còn muốn tiếp tục liên lụy, như vậy sao được, mọi người đều phản đối việc tiếp tục đưa tiền cho y.

Lúc này, người lớn tuổi nhất Dương Đại Khí nói:

- Mọi người yên lặng một chút, nghe ta nói hai câu.

Mọi người yên lặng, Dương Đại Khí chậm rãi nói:

- Thực ra chúng ta lúc đầu đều đồng ý chuyện y khởi binh tạo phản, nên cũng không thể hoàn toàn trách Huyền Cảm, nhưng việc đã đến nước này, bảo vệ gia tộc mới là việc cấp bách hiện nay, ta tin Huyền Cảm cũng không muốn gia tộc lại bị Vũ Văn Thuật hãm hại, vì thế chúng ta có thể đáp ứng yêu cầu của y, đưa cho y một khoản tiền để giải tán quân đội, đồng thời nói rõ với y đây là lần cuối cùng, và không cho y trở về gia tộc, mọi người nghĩ như thế nào?

Phương án này cũng có thể coi là hợp tình hợp lý, hơn nữa lại nói đúng ý mọi người, tất cả đều đồng ý. Dương Văn Hiến thấy mọi người đồng ý liền đứng lên nói:

- Như vậy đi! Bên huyện Lư thị còn cất trong hầm một vạn quan tiền, chúng ta lấy chỗ tiền đó đưa cho y, thuận tiện đem chỗ vật phẩm bị cấm còn lại đi thiêu huỷ, ta để Văn Tuấn đi làm chuyện này.

- Một vạn quan tiền cũng không phải là con số nhỏ, đưa làm sao đây? Còn phải tránh tai mắt của quan phủ, Văn Hiến có cách nào không?

Dương Văn Hiến khẽ gật đầu:

- Cứ theo phương án đưa lương thực lần trước, đi đường thủy, lại phái mười con cháu hộ vệ, chắc vấn đề cũng không lớn.

Lúc này, Dương Văn Tuấn xuất hiện ở cửa, khom người nói:

- Gia chủ, các vị trưởng lão, ta đã đưa người đến rồi.

- Mau mời vào!

Các vị trưởng lão gia tộc Dương thị đều đứng lên, trong tâm mỗi người bọn họ đối với Trương Huyền đều tràn đầy sự cảm kích. Nếu không phải tối qua nhờ Trương Huyền xoay chuyển tình thế, chỉ sợ gia tộc Dương thị

sẽ gặp tai hoạ trước nay chưa từng có, năm người bọn họ cũng chưa chắc có thể còn sống sót.

Trương Huyền bước nhanh đến, hẩn cúi người hành lễ với mọi người:

- Văn bối Trương Huyền, tham kiến các vị trưởng bối!

- Trương công tử quá khách khí rồi, mau mời ngồi!

Mấy vị trưởng lão giống như sao vây quanh trăng sáng, ngồi quanh Trương Huyền, mọi người cũng đều ngồi xuống. Lúc này, Dương Văn Hiến cười nói:

- Tối qua công tử đã cứu người gia tộc Dương thị, chúng ta không có gì để báo đáp, trước tiên xin nhận của chúng ta một lễ.

Y cùng vài vị trưởng lão cùng nhau quỳ xuống, hướng về phía Trương Huyền cung kính khấu đầu, Trương Huyền bất đắc dĩ, đành phải để cho bọn họ thi lễ bái tạ.

Dương Văn Hiến vừa khoát tay, hai tên quản gia bưng hai mâm đồng tiến lên, trên mâm đồng bày năm thỏi vàng óng.

- Đây là năm trăm lượng hoàng kim, tuy rằng còn lâu mới có thể so sánh với đại ân của Trương công tử đối với Dương gia, nhưng cũng là một chút tâm ý của chúng ta, xin Trương công tử nhất thiết nhận lấy.

Trương Huyền lại khẽ lắc đầu:

- Tâm ý của gia chủ và các vị trưởng lão, Trương Huyền xin lĩnh nhận, nhưng hoàng kim ta không thể nhận, ân sư của ta cũng là người gia tộc Dương thị, nên ra sức vì gia tộc Dương thị là phần việc của ta. Không chỉ có vậy, nếu như gia tộc Dương thị còn cần ta giúp sức, ta tuyệt đối không chần chừ, cũng coi như ta báo đáp ân sư.

Dương Văn Hiến và mọi người nhiều lần khuyên hẳn, Trương Huyền cương quyết không nhận, mọi người cũng đành thôi.

Thực ra danh tiếng của Dương Kỳ trong gia tộc Dương thị không tốt lắm, bạc tình tự phụ, đánh vợ bỏ con, nhưng y có đồ đệ như thế, cũng coi như là đền bù một chút cho gia tộc Dương thị rồi.

Lúc này, trong lòng vị trưởng bối lớn tuổi nhất Dương Đại Khí khẽ động, nếu như Trương Huyền bằng lòng giúp đi đưa tiền thì không còn gì tốt hơn rồi. Lão nói khẽ với Dương Văn Hiến:

- Văn Hiến, không bằng xin Trương công tử giúp một lần nữa, thay chúng ta vận chuyển chỗ tiền kia.

Dương Văn Hiến hiểu ý tứ của lão, y nhất thời trầm ngâm không nói, nơi Dương Huyền Cảm ẩn thân là nơi cực kì bí mật, ngay đến Dương gia cũng chỉ có một số ít con cháu quan trọng biết, càng không thể để người ngoài biết rõ, nhưng Trương Huyền có đại ân đối với Dương gia, lại là đồ đệ của Dương Kỳ, có lẽ có thể tin tưởng hẳn.

Quan trọng hơn là vận chuyển một vạn quan tiền, an toàn là vô cùng trọng yếu, hơn nữa phải cực kỳ đề phòng thủy tặc tập kích đoạt tiền, có Trương Huyền tham gia bảo vệ, quả thực có thể khiến bọn họ yên tâm rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Dương Văn Hiến vừa cười vừa hỏi:

- Kỹ năng bơi của Trương công tử thế nào?

Trương Huyền cười nói:

- Văn bối từ nhỏ đã lớn lên ở ven sông, nói về kỹ năng bơi, cũng chỉ hơi kém cá một chút.

Trương Huyền xuất thân là binh sĩ đặc chủng, bơi lội là kỹ năng cơ bản, ở trường huấn luyện binh sĩ, huấn luyện dưới nước cũng là môn học thể lực quan trọng, hẳn từng tập lặn dưới sông Hoàng Hà, kỹ thuật trên nước cực kỳ cao siêu.

Mọi người nghe hẳn nói thấy thú vị, đều mỉm cười, Dương Văn Hiến nhân tiện nói:

- Có lẽ còn một chuyện phải thỉnh cầu công tử giúp đỡ, nếu công tử thấy bất tiện cũng không có vấn đề gì.

Thực ra Trương Huyền đã đoán được là chuyện gì rồi. Bị Vũ Văn Thuật nhắm vào, Dương Văn Hiến làm sao có thể không lập tức báo cho Dương Huyền Cảm biết, đây chính là mục đích thực sự Dương gia chủ mời hẳn đến.

- Xin gia chủ cứ nói, chỉ cần Trương Huyền có thể làm được, tuyệt đối không chậm trễ!

- Được! Ngày mai mời công tử cùng với vài con cháu Dương gia đi một chuyến tới huyện Lữ thị, chúng ta có một chuyện vô cùng quan trọng cần phải xử lý.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Trở Về Lư Thị

Huyện Lư thị nằm ở phía đông quận Hoảng Nông, cũng là nơi Trương Huyền vào đất Tùy mấy tháng trước, hẳn cũng thật không ngờ, gần bốn tháng sau, mình lại một lần nữa tới huyện Lư thị.

Lúc này đã là tháng hai đầu xuân, vạn vật sống lại, liễu rủ nảy mầm, từng chuỗi hoa vàng nở đón xuân vô cùng xinh đẹp, mấy con chim én bay vút qua mặt sông, tạo nên từng đợt sóng lăn tăn.

Phía nam huyện Lư thị là núi Hùng Nhĩ sừng sững, thuộc dãy núi Tần Lĩnh, cũng chính là nơi Trương Huyền vào triều Tùy, mà địa thế phía bắc lại thấp phẳng, rải rác những ngọn đồi thấp và thung lũng, được cánh rừng lớn che phủ.

Lạc Thủy chảy từ đồi núi, qua toàn bộ huyện Lư thị, từng toà thôn trang toạ lạc hai bên bờ sông, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những cánh đồng lúa mạch và rừng dâu.

Đất tổ của gia tộc Dương thị mặc dù đang ở Quan Trung, nhưng ở huyện Lư thị cũng có một khu quần cư của người trong tộc, chỉ có điều quy mô nhỏ hơn nhiều so với Dương gia trang ở Hoa Âm, chỉ có hơn hai mươi hộ người Dương thị.

Sở dĩ ở huyện Lư thị có người gia tộc Dương thị bởi vì bọn họ ở huyện Lư thị có một mảnh đất vài ngàn mẫu. Đây vốn là đất phong của tướng

quốc Dương Tố, Dương Tố giao cho gia tộc.

Hơn mười hộ dân của gia tộc Dương thị đã ở từ hai mươi năm trước, chỉ phụ trách riêng mảnh ruộng lúa mạch này, đồng thời tại đây xây dựng một toà phủ trạch, bên trong dự trữ không ít tiền và lương thực.

Toà phủ trạch này của Dương thị nằm giáp với Lạc Thủy, cũng xây dựng một bến sông ở bên cạnh Lạc Thủy, đỗ được vài chiếc thuyền hàng năm trăm thạch.

Trương Huyền và mấy người con cháu Dương gia lúc xế chiều đã tới phủ trạch Dương thị, bọn họ do Dương Văn Tuấn dẫn đầu, lúc này thân phận của Trương Huyền là thủ lĩnh gia đình hộ vệ của Dương gia trang, hẳn chịu trách nhiệm an toàn.

- Trương công tử, thời gian khá cấp bách, đêm nay chúng ta xuất phát, trước tiên phải xử lý một số việc, cậu ở bên ngoài tuần tra, chú ý xem có người khả nghi hay không.

Dương Văn Tuấn dặn dò Trương Huyền vài câu rồi dẫn theo vài tên đệ tử Dương thị vào phủ trạch. Trương Huyền đương nhiên biết bọn họ còn có việc khác, phải tiêu huỷ một số hàng cấm của Dương Huyền Cảm, hiển nhiên không thể để một người ngoài như hắn có mặt.

Trương Huyền đi đến trước mấy chiếc thuyền lớn ở bến, tổng cộng có bốn chiếc, nhưng theo Trương Huyền, mấy chiếc này thuộc loại thuyền cỡ trung, chỉ ít dài bảy trượng, cao một trượng, cũng có thể vận chuyển được không ít vật tư.

Hắn nhảy lên chiếc thuyền lớn nhất, trên thuyền chỉ có một lão chèo thuyền đang chậm chạp cọ rửa sàn thuyền. Trương Huyền đi đến trước cười hỏi:

- Xin hỏi lão trưởng, những chiếc thuyền này có thể đi ngược dòng Lạc Thủy không?

Lão chèo thuyền ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, cười nói:

- Đương nhiên có thể, dòng chảy Lạc Thủy rất chậm, chống sào chèo mạnh đều có thể đi về phía trước, chỉ là so với xuôi dòng thì chậm hơn một chút thôi.

- Xem ra nước sông cũng không sâu.

- Coi như cũng được đi! Hiện tại lũ xuân vừa mới bắt đầu, mực nước tăng rất nhiều so với tháng trước, qua hai tháng nữa, cái bến này đều sẽ bị ngập trong nước thôi.

Trương Huyền đi đến cạnh thuyền, nhặt cây sào dài bên cạnh lên thử độ sâu của nước, sâu khoảng một trượng, hẩn âm thầm gặt đầu. Đúng lúc này, Trương Huyền vô tình phát hiện trong rừng cây bờ bên kia có vài bóng người lay động.

Trong lòng hẩn thầm cả kinh, nhìn kĩ lại rừng cây bờ bên kia, những bóng người vừa nhìn thấy đã biến mất rồi.

- Mọi người, rừng cây bờ bên kia có người ở sao?

Trương Huyền quay đầu hỏi, ông lão chèo thuyền.

- Bên kia làm sao mà có người được, đều là núi rừng cả, chí ít ta chưa từng gặp ai, chỉ từng nhìn thấy khi thôi.

Trương Huyền trầm nghĩ trong lòng:

“Lẽ nào vừa rồi mình nhìn thấy là khí, không phải là người sao?”

“Không! Không thể nào!”

Chính mình nhìn thấy rất rõ ràng, trong đó có thân ảnh màu trắng, khi không thể có thân ảnh màu trắng, nhất định là người.

Trương Huyền lại hướng về phía rừng cây nhìn kỹ lại, hắc đường như nhìn thấy có người nhẹ nhàng di chuyển, trong lòng hắc lập tức có sự nghi ngờ, chẳng lẽ còn có người đang có ý đồ với Dương Huyền Cảm sao?

Lúc này, hắc nghĩ tới Huyền Vũ Hoả Phượng, phải chăng bọn chúng cũng đến đây rồi?

Trong khu rừng rậm phía bờ tây Lạc Thủy, Trương Trọng Kiên đứng sau một cây đại thụ, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào bốn chiếc thuyền lớn trên bến Dương phủ, y dẫn đầu mười tên thủ hạ đã tới được hai ngày, đây là nhận số nhiều nhất nhiều nhất mà Huyền Vũ Hoả Phượng từng phải đi để thực hiện một nhiệm vụ.

Ngay cả vào năm Đại Nghiệp thứ hai, ở ngoại ô Trường An mượn danh xã tế, tàn sát đẫm máu hơn ba trăm phần tử Dương Lượng tụ họp, Huyền Vũ Hoả Phượng cũng chỉ xuất ra chín người, mà lần này bắt giết Dương Huyền Cảm, không ngờ bọn chúng đưa ra tận mười hai người.

Trương Trọng Kiên cảm nhận được gánh nặng trình trịch trên vai, nhưng y hết sức cẩn trọng, cho dù áp lực lớn hơn nữa, y cũng sẽ kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

Chỗ ẩn thân của Dương Huyền Cảm vô cùng bí mật, dùng mọi cách đều không nghe ngóng được, có điều bọn chúng đã nắm được một manh mối, hai tháng trước, Dương phủ dùng thuyền lớn chở một lượng lương thực đi.

Trương Trọng Kiên lập tức đoán được nhất định chỗ lương thực kia là gửi cho Dương Huyền Cảm, hơn nữa y cũng lên vào trong phủ điều tra rồi,

trong phủ cũng có không ít tiền bạc và lương thực, bọn chúng chắc chắn sẽ vận chuyển lần nữa.

- Sư huynh, Vũ Văn Thuật đã dẫn hai vạn đại quân đến huyện Lư thị rồi, chúng ta chờ đợi như thế này, chỉ sợ không phải là cách.

- Bình tĩnh, Dương phủ đã có động tĩnh rồi.

Trương Trọng Kiên nhìn chăm chú vào bốn chiếc thuyền lớn, con mắt của y không giống người bình thường, y phát hiện trên chiếc thuyền lớn nhất có một người trẻ tuổi thân hình cao lớn đang nhìn bốn phía, hơn nữa còn nhìn thấy bọn họ ở đây, chỉ về phía bên này hỏi người chèo thuyền chuyện gì đó.

Trong lòng Trương Trọng Kiên cả kinh, vừa quay đầu, chỉ nhìn thấy sư muội Trương Xuất Trần dẫn theo hai tên thủ hạ Hoả Phượng bước nhanh tới, bọn họ giả làm những cô gái nông thôn đi tìm hiểu tin tức, Trương Xuất Trần mặc một bộ đồ màu trắng.

Trong lòng Trương Trọng Kiên thấy không ổn, bộ đồ màu trắng của Trương Xuất Thần có lẽ đã làm lộ hành tung của bọn họ, nhưng lúc này Trương Xuất Thần đã đi đến chỗ cách ly, đối phương sẽ không nhìn thấy nàng chứ.

- Có tin gì không?

Trần Trọng Kiên tạm thời không muốn nhắc đến chuyện bộ đồ trắng nữa.

- Quả nhiên như đại sư huynh dự đoán, người của Dương thị đã đến Hoảng Nông rồi, mười người đến, hẳn là đi tìm Dương Huyền Cảm.

Trương Trọng Kiên mừng rỡ, trời cao chiếu cố y, để suy đoán của y trở thành sự thật, quả nhiên phải ra tay từ Dương gia ở Lư thị.

- Sao hắn cũng tới!

Trương Xuất Trần bỗng nhiên nhìn thấy dáng người cao lớn của Trương Huyền, nàng nhìn một cái đã nhận ra ngay.

- Sư muội biết hắn?

Trong mắt Trương Xuất Trần ngạc nhiên không ngừng:

- Muội từng nhìn thấy hắn ở võ quán của Dương Kỳ, hơn nữa hắn cũng từng đến phủ Vũ Xuyên của chúng ta, hình như là bằng hữu của Vương Bá Dương, có điều hắn và Dương gia có quan hệ gì nhỉ?

Trương Trọng Kiên nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang híp lại của Trương Huyền, xem ra người này đến đến không có ý tốt.

- Đại sư huynh, chúng ta nên làm gì?

Trương Xuất Trần bất an hỏi.

Trương Trọng Kiên nhìn chăm chú vào mấy chiếc thuyền lớn, chậm rãi nói:

- Hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước tiên đi theo mấy chiếc thuyền này, sẽ không sai đâu!

Buổi tối hôm đó, hai chiếc thuyền lớn vận chuyển một vạn quan tiền cùng năm trăm thạch lương thực lặng lẽ rời khỏi Dương phủ, đi ngược dòng Lạc Thủy theo hướng tây.

Lạc Thủy khởi nguồn từ Tần Lĩnh, chảy qua quận Thượng Lạc, quận Hoảng Nông và quận Hà Nam, cuối cùng đổ vào Hoàng Hà. Nó ở vùng trung du là một con sông hết sức bình thường, mãi cho đến Lạc Dương,

danh tiếng của nó mới nổi, nó chia Lạc Dương làm hai, trở thành con sông đầu tiên của vương triều Đại Tùy.

Trương Huyền mặc dù vừa tới huyện Lư thị, nhưng nơi cuối cùng bọn hắn đến không phải là Lư thị, chỉ đến huyện Lư thị vận chuyển tiền và lương thực. Chiếc thuyền lớn chậm rãi đi về phía tây, hai ngày sau, hai chiếc thuyền lớn đã vào đến quận Thượng Lạc.

Từ khi Trương Huyền tình cờ phát hiện có kẻ theo dõi trạch phủ Dương thị, trên đường đi, liền không nhìn thấy những người theo dõi đó nữa. Hành trình của bọn họ khá thuận lợi, không gặp bất cứ phiền phức gì.

Hơn nữa sau khi vào quận Thượng Lạc, hai bên bờ sông người ở thưa thớt, nhìn thấy rất ít thôn xóm. Lúc này, Dương Văn Tuấn từ từ đi lên phía trước, chỉ về thung lũng lớn trước mặt chậm rãi nói:

- Dương Huyền Cảm và đội quân của y ẩn náu trong thung lũng kia.
- Y còn có cả quân đội sao?

Dương Văn Tuấn gật đầu:

- Khoảng trên dưới hai ngàn người nữa, tuy nhiên tinh thần binh sĩ vô cùng giảm sút, lần trước nếu không phải ta kịp thời đưa lương thực đến, quân đội đã bạo loạn rồi, ta đoán bọn chúng cũng sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Dương Văn Tuấn thấy hai bên không có người, lại thấp giọng nói với Trương Huyền:

- Ta ở huyện Lư thị biết được một tin tức, Vũ Văn Thuật dẫn một vạn quân đội đóng trong huyện thành Lư thị, bọn chúng cũng mới đến, rất có khả năng có lính đào ngũ bán đứng Dương Huyền Cảm, tình cảnh hiện tại

của y vô cùng xấu, chúng ta nhất định phải ngăn cản y trở về Dương gia trang ở Hoa Âm.

- Nhưng y là gia chủ tiền nhiệm của Dương gia.

Trương Huyền tuy rằng có thể hiểu nỗi khổ tâm riêng của Dương gia, cũng biết Dương Huyền Cảm không thể nào sống sót rời khỏi, nhưng gia tộc Dương thì quyết định như vậy có phải vô tình quá mức không?

- Vô ích thôi!

Dương Văn Tuấn nói như đinh đóng cột:

- Đây là quyết định của trưởng lão hội đưa ra, Dương gia tuyệt đối không thể lại bị y làm liên lụy, ta lần này đến cũng chính là khuyên y đừng trở về Dương gia trang.

Đoàn thuyền đã đi được năm sáu dặm, hai bên núi cao ngất, dường như đã đến cuối cùng, lúc này đoàn thuyền chậm chậm quay đầu, lái vào một con sông nhỏ khá bí mật, hai bên là đại thụ và dây mây tươi tốt, mới đi được chưa đến trăm bước, chỉ nghe một tiếng tên bắn ra trên đỉnh đầu, phát ra tiếng ‘vút’ sắc nhọn.

Đoàn tàu lập tức dừng lại, lại chỉ nhìn thấy hai bên xuất hiện mấy trăm tên binh sĩ, tên nào quần áo cũng rách tả tơi, tay cầm trường mâu và chiến đao, bao vây hai chiếc thuyền lớn. Trương Huyền sinh ra ảo giác, dường như bọn chúng đến từ bộ lạc nguyên thủy.

Dương Văn Tuấn đi lên phía trước, chấp tay với tên tướng lĩnh dẫn đầu cười nói:

- Tổng tướng quân, còn nhớ ta không?

Tên tướng lĩnh cầm đầu nhận ra Dương Văn Tuấn, lập tức cười rạng rỡ:

- Hoá ra là Dương nhị gia, ta nói làm sao có người giúp đỡ trong lúc hoạn nạn, chỉ có thể là Dương nhị gia!

Người chèo thuyền đáp thuyền, Dương Văn Tuấn đi lên bờ cười nói:

- Phụng lệnh của gia chủ gửi cho mọi người ít tiền và lương thực, đúng rồi, vị huynh trưởng của ta bây giờ tốt không?

Tên tướng lĩnh cầm đầu cười khở một tiếng, kéo Dương Văn Tuấn qua một bên, thấp giọng nói:

- Dương thượng thư gần đây tính tình rất hay cáu gắt, hở ra là giết người, từ trên xuống dưới ai cũng bàng hoàng.

- Tại sao lại như thế?

Dương Văn Tuấn khó hiểu.

- Có lẽ là hơi tuyệt vọng với tiền đồ của mình, trước kia Lý Mật ở lại còn có thể khuyên y một chút, giờ Lý Mật mất tích, cũng không ai còn dám khuyên y nữa.

Đúng lúc này, từ trong bụi cây đằng xa có một nhóm lớn binh lính đi tới, vây quanh một người, mặc dù đã qua bốn tháng, nhưng Trương Huyền vẫn còn nhận ra người cầm đầu, chính là Dương Huyền Cảm.

Chỉ thấy y gầy đi rất nhiều so với lần chiến đấu kịch liệt với Vũ Văn Thành Đô, gương mặt chuyển sang màu đen, ánh mắt u ám, hết sức tiều tụy.

Dương Huyền Cảm trên mặt vẻ bất mãn, đi lên trước liền chất vấn:

- Sao bây giờ mới đến?

Trong lòng Dương Văn Tuấn quả thực không vui, đem đến cho gia tộc tai hoạ lớn như vậy, gia tộc không vứt bỏ y, còn đem đến cho y tiền và lương thực, đây đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, lại còn trách ta đưa đến chậm.

Dương Văn Tuấn vừa nghĩ đến lời tướng quân Tống Đào nói, y nhin bất mãn trong lòng, giải thích:

- Gần đây tình thế rất căng, chúng ta không dám manh động, sợ có người phát hiện ra chỗ huynh trưởng ẩn thân.

Sắc mặt Dương Huyền Cảm dịu đi một chút, nhưng vẫn giữ ngữ khí lạnh băng nói với y:

- Ta có lời muốn hỏi ngươi, ngươi đi theo ta!

Y lại phân phó Tống Đào:

- Gọi các huynh đệ đem tiền và lương thực về, ai dám giấu riêng, lập tức chém!

Tướng cầm đầu Tống Đào khom lưng hành lễ:

- Ty chức tuân lệnh!

Dương Huyền Cảm và Dương Văn Tuấn về nơi đóng quân trước, Tống Đào sắp xếp vài trăm binh sĩ lên thuyền chuyển tiền và lương thực, lúc này y đến trước Trương Huyền và các con cháu Dương thị nói:

- Mời các vị theo ta, ta đưa các vị đi nghỉ ngơi.

Mọi người đều trở lại khoang thuyền đem vật phẩm lên bờ, Trương Huyền mang Thất Tinh kiếm ở sau người, bên hông đeo đao, trong giày cắm dao găm, bước nhanh ra khoang thuyền, ngay lúc bước ra khỏi khoang

thuyền, hần bỗng nhiên nhìn thấy ở bờ bên kia Lạc Thủy xuất hiện vài bóng người màu đen, nhưng chợt loé lên rồi biến mất.

Lúc này Trương Huyền nhìn rõ rồi, cho dù rất ngắn ngủi, thoáng một cái đã qua, nhưng hần có thể khẳng định là Huyền Vũ Hoả Phượng, chỉ có bọn chúng mới có thể luôn đi theo những chiếc thuyền lớn, có điều làm người ta bái phục là không ngờ bọn chúng theo tận tới chỗ ẩn náu của Dương Huyền Cảm.

Trong lòng Trương Huyền bắt đầu cảnh giác, lần này hần tuyệt đối không thể để Huyền Vũ Hoả Phong tranh trước nữa.

Trương Huyền vẫn bình tĩnh như thường, liền giống như không phát hiện sự khác thường ở cánh rừng phía bên kia, cùng đám đệ tử Dương gia đi lên bờ.

Ở cánh rừng đối diện, Trương Trọng Kiên rất hưng phấn, gã đi theo đoàn tàu đã hai ngày, mặc dù phải trả giá cho biết bao gian khổ, nhưng cái giá đó thật không uổng phí, cuối cùng gã đã phát hiện ra nơi ẩn náu của Dương Huyền Cảm, không ngờ lại trốn ở quận Thượng Lạc, quả thật vượt qua dự đoán của mọi người.

- Sư huynh, chúng ta lên thôi!

Tất cả thủ hạ đều nhìn thấy Dương Huyền Cảm ở bờ bên kia, bọn chúng vùng tay vùng chân, sốt ruột xin chiến.

Trương Trọng Kiên khoát tay chặn lại:

- Đừng nóng vội! Đợi thời cơ tốt nhất hẵng ra tay.

Gã chăm chú nhìn xa xa vào bóng lưng của Trương Huyền, trong lòng thầm nghĩ, chẳng nhẽ người này tới cũng là để giết Dương Huyền Cảm sao?

Gã trầm tư một lúc, thấp giọng nói với Trương Xuất Trần vài câu, Trương Xuất Trần gật đầu:

- Muội hiểu rồi, muội lập tức đến huyện Lạc Nam!

Trương Xuất Trần mang theo vài tên thủ hạ đi gấp dọc theo bờ sông hướng về phía huyện Lạc Nam.

.....

Qua một rừng cây, mọi người tiến vào một khe núi rất hẹp, đi khoảng vài chục bước, trước mặt dần sáng lên, cuối cùng xuất hiện một thung lũng rộng lớn.

Bốn phía thung lũng đều là vách núi cao, rộng khoảng một dặm, sâu năm sáu dặm, hai bên vốn là rừng cây tươi tốt, nhưng cây cối đều bị chặt hết, xây dựng lên hơn một trăm ngôi nhà gỗ lớn nhỏ.

Dương Huyền Cẩm và hơn hai ngàn người của y ẩn thân ở trong này, có thể thấy bọn họ mấy tháng nay sống vô cùng gian khổ, quần áo của ai cũng rách tả tơi, mặt mũi xanh xao, trong mắt chứa đựng bất mãn và oán hận.

- Người muốn chết sao?

Từ xa truyền đến tiếng gầm giận dữ:

- Dám trộm đồ của lão tử!

Một tên đàn ông dáng người to lớn từ trong một gian nhà gỗ lao ra, quật ngã một gã binh sĩ ốm yếu trên mặt đất, tay nắm chân đá, muốn đánh đến chết, binh sĩ xung quanh đều bị kích động đứng dậy, vây lại la to:

- Đánh chết hắn! Đánh chết hắn!

Mắt của ai cũng đỏ ngầu, phấn khích dị thường, giống như những con dã thú sắp xông lên cắn xé con mồi.

Tổng Đào tướng quân giận dữ, xông lên quát to:

- Cút trở về cho ta!

Tổng Đào xuất hiện, bọn binh sĩ lại rồi rít trở về các nhà gỗ, tên binh sĩ hung dữ kia trừng mắt nhìn Tổng Đào, hậm hực xiay người đi, tên bị đánh từ từ bò dậy, khó khăn đi về một ngôi nhà gỗ khác.

- Để các vị chê cười rồi!

Nghe nói quan binh đã đến huyện Lạc Nam, ai biết chúng ta còn có thể chịu đựng được mấy ngày?

Tổng Đào thở dài, đưa mọi người đến một gian phòng:

- Mời các vị nghỉ ngơi ở đây! Lúc ăn cơm sẽ có người đến mời.

Y vội vàng xoay người đi, đám con cháu Dương gia vào nhà nghỉ ngơi, Trương Huyền lại ra xem xét bốn phía, hẳn cũng biết đội quân của Vũ Văn Thuật sắp tới đánh, tuy nhiên lại không nghĩ rằng, ngay cả thủ hạ của Dương Huyền Cảm mà cũng rõ nguy hiểm đang cận kề.

Một khi đã như vậy, đội quân này nên tích cực chuẩn bị chiến đấu mới đúng, nhưng đội quân này dường như không có bất kỳ sự chuẩn bị, hơn nữa lại hay xích mích nội bộ, không biết rốt cuộc Dương Huyền Cảm đang có chủ ý gì?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Tam Gia Săn Dê

Ngày hôm sau, trời chưa sáng, một trận tiếng chuông báo động dồn dập đánh thức tất cả binh lính, hơn hai nghìn tên lính đều bừng tỉnh, chân trần chạy ra nhà gỗ, đều thảo luận không biết chuyện gì xảy ra.

Lúc này, một gã thám báo tuần tra từ cửa cốc vội vàng chạy tới, chạy tới nhà gỗ Dương Huyền Cảm đang ở, mọi người lớn tiếng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Thám báo chỉ cúi đầu chạy, không để ý tới mọi người hỏi, khiến mọi người xung quanh mắng chửi.

Không bao lâu, vài tên thân binh của Dương Huyền Cảm từ trong nhà gỗ chạy đến hô:

- Chủ công có lệnh, tất cả quan quân từ Lữ Soái trở lên đều đến nghị sự.

Các quan quân đều đi ra từ trong đám người, đi nhanh về phía nhà gỗ, tất cả mọi người đều lo lắng đề phòng, túm năm tụm ba đứng ở bên cạnh nhà gỗ thảo luận.

Trương Huyền bước nhanh đi vào một căn phòng khác bên cạnh nhà gỗ, nơi này là chỗ ở của Dương Văn Tuấn, đúng lúc đó Dương Văn Tuấn vừa mặc quần áo, vừa từ trong phòng đi ra ngoài, thấy Trương Huyền, y vội vàng hỏi:

- Trương công tử, có chuyện gì xảy ra sao?

- Lĩnh trình sát không chịu nói, nhưng ta đoán hẳn là quân đội của Vũ Văn Thuật đã đến.

Dương Văn Tuấn giật mình kinh hãi, vội vàng kéo Trương Huyền qua một bên, thấp giọng nói:

- Ngày hôm qua ta đã bàn bạc với Huyền Cảm rồi, hôm nay y giải tán quân đội, sau đó rời đi cùng chúng ta.

- Đi Dương gia trang?

- Không! Không! Y tính đi quận Lương, chúng ta trở về Dương gia trang, y đã đáp ứng sẽ không liên lụy gì với Dương gia trang nữa.

Lúc này, một gã thân binh chạy tới, nói với Dương Văn Tuấn:

- Đại soái cho mời Nhị gia lập tức qua đó.

Dương Văn Tuấn vỗ vai Trương Huyền, xoay người đi theo thân binh.

Không bao lâu, trong quân doanh bắt đầu hỗn loạn, các quan quân nghị sự chấm dứt, trở về truyền đạt ý tứ của chủ soái, toàn quân giải tán, mỗi người được phát năm quan tiền, ba đấu gạo, mọi người đều tự tìm đường về nhà.

Thung lũng một mảnh hỗn loạn, tiếng la, tiếng mắng, tiếng hét ầm ĩ. Tất cả mọi người trở về phòng thu thập đồ đạc của mình, các quan quân thì chạy đi nhận tiền lương, tiền lương trước tiên chia cho quan quân, sau đó từ quan quân chia cho binh lính, về phần các quan quân làm sao phân phối, Dương Huyền Cảm mặc kệ.

Lúc này, Dương Văn Tuấn bước nhanh đi tới, thấp giọng nói với Trương Huyền:

- Mau tới thuyền lớn, chúng ta lập tức lên đường.

Tình thế đã vô cùng nguy cấp, lính trinh sát phát hiện chủ lực quân Tùy ở cách đây hơn mười dặm, một vạn đại quân đang đi dọc theo đường núi đánh vào cửa cốc.

Dương Huyền Cảm dùng kế ve sầu lột xác, dùng tiền lương giữ chân quan quân và binh lính, để chính bọn họ phân phối tiền tài, y thì dẫn theo hơn mười thân binh từ phía sau chạy ra, chui vào rừng cây, từ đường nhỏ chạy tới bờ sông.

Hai chiếc thuyền lớn bên bờ sông đã nhổ neo, Dương Văn Tuấn suất lĩnh con cháu Dương thị đã lên thuyền trước một bước, không bao lâu, Dương Huyền Cảm dẫn theo hơn mười tên thân binh từ đường nhỏ chui ra, chạy đến con thuyền lớn phía sau.

Dương Huyền Cảm vừa chạy vừa phất tay:

- Các người đi mau!

Lúc này, trong lòng Trương Huyền khẩn trương, hẳn làm sao có thể không đi cùng với Dương Huyền Cảm được, dưới tình thế cấp bách, hẳn nói với Dương Văn Tuấn:

- Sự phụ ta còn có một tình báo rất quan trọng muốn ta truyền lại cho Dương thượng thư.

Dương Văn Tuấn lập tức nôn nóng đến giậm chân:

- Ai! Sao ngươi lại không nói sớm, nhanh đi, đuổi kịp y!

Trương Huyền xông lên boong thuyền, vài bước liền nhảy lên bờ, nhanh chân đuổi theo Dương Huyền Cảm, xa xa nghe thấy Dương Văn Tuấn ở sau lưng hô to:

- Trương công tử, nhớ kỹ trở về Dương gia trang!

- Ta biết rồi!

Tốc độ chạy của Trương Huyền cực nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới trước thuyền lớn của Dương Huyền Cảm, lúc này Dương Huyền Cảm đã lên thuyền, đang gọi người chèo thuyền lái thuyền đi, Trương Huyền xông lên trước hô to:

- Dương Thượng thư chờ đã!

- Người còn có chuyện gì?

Dương Huyền Cảm biết hẳn là người cùng đi với Dương Văn Tuấn.

Trương Huyền giơ Thất Tinh kiếm lên cao cao:

- Sư phụ ta là Dương Kỳ, có tình báo quan trọng muốn ta chuyển đến cho Dương thượng thư!

Dương Huyền Cảm nhận ra Thất Tinh kiếm, đó là thanh kiếm trước đây của phụ thân y Dương Tố, sau đó lại thưởng cho Dương Kỳ, Dương Kỳ cũng là tâm phúc của y, ở Lạc Dương lấy danh nghĩa xây võ quán để thay y bồi dưỡng võ sĩ dự bị.

Bỗng nhiên, một gã thân binh chỉ vào đường núi ở xa xa hô to:

- Chủ công mau nhìn, là quân Tùy!

Dương Huyền Cảm cũng nhìn thấy, trên đường núi xuất hiện quân đội đông đúc, y không kịp nghĩ nhiều, vội vàng la lên với Trương Huyền:

- Nhanh chóng lên thuyền!

Trương Huyền nhảy lên thuyền lớn, người chèo thuyền đẩy con thuyền ra, thuyền lớn bắt đầu chạy trong sông, thuyền lớn của con cháu Dương thì đi trước một bước, ở hơn mười bước phía trước, hai chiếc thuyền lớn một trước một sau chạy về hướng đông.

Con thuyền mới vừa đi, Vũ Văn Thuật liền suất lĩnh một vạn quân Tùy tinh nhuệ từ trên đường núi vọt xuống, nháy mắt chạt ních bờ sông. Vũ Văn Thuật tới chậm một bước, trơ mắt nhìn thuyền lớn của Dương Huyền Cảm đi xa, ông ta tức giận đến hung hăng vút mũi giáp xuống mặt đất.

Lúc này, mười mấy tên binh lính khiêng tiền lương từ trong rừng cây chui ra, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy quân Tùy, lập tức sợ tới mức quát to lên:

- Quan binh đến rồi!

Bọn họ bỏ lại tiền lương xoay người chạy trốn, Vũ Văn Thuật hận đến nghiến răng nghiến lợi, nói với Nhị Thái Bảo Thượng Sư Đồ:

- Người mang theo ba nghìn quân giết vào, giết sạch bọn chúng, một tên cũng không để lại!

- Tuân lệnh!

Thượng Sư Đồ ôm quyền thi lễ, xoay người chạy đi dẫn binh. Vũ Văn Thuật lại nhìn chiếc thuyền của Dương Huyền Cảm, lạnh lùng nói:

- Dương Huyền Cảm, ta xem người còn có thể trốn đi nơi nào!

Ông ta vung tay lên:

- Binh lính còn lại theo ta truy dọc theo bờ sông, nhất định phải bắt được Dương Huyền Cảm!

Vũ Văn Thuật phóng ngựa liền xông ra ngoài, mấy ngàn quân Tùy đều quay đầu, đi theo Vũ Văn Thuật về hướng đông dọc theo đường nhỏ trên bờ sông đuổi theo.

Cùng lúc đó, chín tên áo đen vốn đang mai phục tại bờ bên kia cũng kìa truy đuổi dọc theo đường nhỏ bên, gắt gao theo sau thuyền lớn của Dương Huyền Cảm.

Theo sau ba mươi mấy dặm, bất kể Vũ Văn Thuật hay là người áo đen ở bên kia bờ đều không có cơ hội đuổi theo thuyền lớn của Dương Huyền Cảm, khi sắp đến huyện Lạc Nam, cơ hội tốt cuộc đã tới.

Huyện Lạc Nam ở ranh giới của quận Thượng Lạc giao với quận Hoảng Nông, là nơi tập trung và phân phối dược liệu và da lông. Phần lớn dược liệu và da lông đều từ vùng núi vận chuyển ra ngoài, giao dịch ở huyện Lạc Nam rồi vận chuyển về Lạc Dương.

Có vài tên thương nhân lớn ở trong này mở cửa hàng giao dịch, bọn họ có đội thuyền của riêng mình, cũng xây dựng cải tạo bến tàu ở hai bờ sông Lạc Thủy.

Mặt khác, huyện Lạc Nam cũng là một bến tàu quan trọng, thương nhân từ nam ra bắc đều đi thuyền từ nơi này qua bờ bên kia.

Chính vì hai nguyên nhân này, trên bến tàu huyện Lạc Nam đậu đầy thuyền lớn nhỏ.

Tuy rằng Dương Huyền Cảm để cho Trương Huyền lên thuyền, nhưng y cũng không có chút hứng thú nào với Dương Kỳ, cũng không hỏi Trương Huyền, Dương Kỳ tốt cuộc có tình báo quan trọng gì muốn báo cho y.

Dương Huyền Cảm không quan tâm gì đến Trương Huyền, y khoanh tay đứng ở đầu thuyền, lo lắng nhìn phía trước, con cháu Dương thị đã lên một con thuyền khác chạy xa rồi, ngay cả bóng dáng thuyền cũng không thấy. Bọn họ không có bất kỳ gánh nặng gì, chỉ muốn sớm một chút rời xa kẻ gây tai hoạ Dương Huyền Cảm, mọi người dùng toàn lực chèo thuyền.

Nhưng Dương Huyền Cảm cũng không để người chèo thuyền nhanh, y có vẻ rất cẩn thận, có vẻ rất do dự, rốt cuộc có nên vứt bỏ thuyền lên bờ hay không.

Trương Huyền ngồi ở boong thuyền cách Dương Huyền Cảm không xa, tay cầm hoành đao, yên lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng cao lớn hùng vĩ của Dương Huyền Cảm.

Hắn còn nhớ rõ võ nghệ cao siêu mà mấy tháng trước Dương Huyền Cảm biểu hiện ra ngoài, giáo pháp rất chặt chẽ, mấy ngàn mũi tên đều không bắn được y, còn có loại dũng mãnh này, giết ngàn người một cách tàn bạo tại miền quê hoang dã. Nếu như không có Vũ Văn Thành Đô, hắn gần như đã cho rằng Dương Huyền Cảm là mãnh tướng đệ nhất thiên hạ rồi.

Nếu hiện tại hắn ám sát Dương Huyền Cảm, sẽ có bao nhiêu phần thành công đây? Trong lòng Trương Huyền không nắm chắc.

Nhưng hắn vẫn rất rõ ràng một điểm, đến bây giờ hắn vẫn chưa gặp được đối thủ, bách chiến bách thắng, cũng không phải là do hắn quá mạnh, mà là đối thủ quá yếu.

Hắn ngay cả Vương Bá Đường cũng thua kém rất nhiều, sao có thể là đối thủ của mãnh tướng Dương Huyền Cảm được?

Trương Huyền dần dần thu chiến đao lại, trong lòng tạm thời buông xuống ý nghĩ đánh lén Dương Huyền Cảm.

- Người tên là gì?

Dương Huyền Cảm lạnh lùng hỏi.

Y không quay đầu lại, lại biết Trương Huyền đang nhìn chăm chú vào bóng lưng của mình.

Trương Huyền thầm kêu may mắn, hoá ra Dương Huyền Cảm luôn âm thầm quan sát mình, hẳn vội vàng nói:

- Tại hạ là Trương Huyền!

- Chữ Huyền giống như tên của ta sao?

Dương Huyền Cảm lại hỏi.

- Không! Không phải! Còn có một bộ kim bên cạnh.

- Kim chính là đao kiếm. Có phải ý nghĩa là thêm đao cho Huyền không?

Dương Huyền Cảm bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào hắn:

- Người là đến ám sát ta sao?

Trái tim Trương Huyền đập nhanh mãnh liệt, hắn chưa bao giờ nghĩ tới tên của mình có nghĩa là ám sát Dương Huyền Cảm.

Nhưng trong lòng hắn khiếp sợ cũng không lộ ra ngoài, khẽ cười nói:

- Dương Thượng thư đang nói đùa đúng không? Tên là cha mẹ đặt cho, tại sao có thể có ý tứ ám sát Thượng thư chứ? Hơn nữa Huyền của ta nghĩa là cái lư, không có quan hệ gì với đao cả.

Dương Huyền Cảm nhìn chăm chú hẩn một lát, ánh mắt trở nên mềm mại, cười nói:

- Ta chỉ đùa với ngươi một chút, đừng để ý.

- Ta biết!

Trương Huyền cảm giác ngực có chút ẩm ướt, hẩn khắc chế sự căng thẳng trong lòng, lại thấp giọng nói:

- Sư phụ đồng ý trợ giúp Dương thượng thư, ông ấy hy vọng thượng thư có thể đến Lạc Dương.

Dương Huyền Cảm lắc đầu, thở dài:

- Ông ta không giúp được ta, hiện tại ai cũng không giúp được ta, chỉ có ông trời mới có thể giúp ta. Nhưng dường như hiện tại ông trời cũng không đáng tin cậy nữa rồi.

Ánh mắt của y nhìn chăm chú vào bờ sông, Trương Huyền thăm dò nhìn về phía bờ đông, chỉ thấy binh lính quân Tùy đông nghìn nghịt đang chạy dọc theo bờ sông, ở phía trước có mười chiếc thuyền lớn thả neo, đã có quân Tùy bắt đầu lên thuyền.

Dương Huyền Cảm lớn tiếng ra lệnh với đám thân binh:

- Con thuyền dựa vào bờ bên kia, chúng ta chuẩn bị vớt bỏ thuyền lên bờ.

Lúc này, người chèo thuyền phát ra một tiếng hét thảm, chỉ thấy trên cổ y bị một mũi tên ngắn đâm, bùm một cái rơi xuống nước.

Mọi người vừa quay đầu lại, lúc này mới phát hiện có một chiếc thuyền lớn đang nhanh chóng dựa vào bọn họ, trên thuyền hơn mười người áo đen

đang đứng, chín nam ba nữ, cầm đầu là một nam tử râu quai nón, tay cầm song kích, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Dương Huyền Cảm.

- Huyền Vũ Hỏa Phượng!

Dương Huyền Cảm thất thanh kêu lên, sắc mặt của y lập tức trở nên trắng bệch.

Ánh mắt của Trương Huyền cũng chậm chậm híp lại, hắn nhận ra dáng người của một nữ nhân, tuy rằng nàng ta che mặt, nhưng Trương Huyền có ấn tượng sâu đậm với nàng ta, chính là nữ tử đã giết Dương Kỳ.

Nàng ta rất có thể sẽ bại lộ ra việc Dương Kỳ đã chết, như vậy Dương Huyền Cảm sẽ không hoài nghi mình nữa...

Trương Huyền chậm rãi nắm chặt chuôi đao, liếc mắt giống như mũi tên bắn về phía sau lưng Dương Huyền Cảm.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Lễ Vật Thăng Quan

Không đợi hai thuyền dựa sát vào, mười hai tên áo đen giống hệt một đám chim ưng đen giương cánh bay lên không, bọn họ nhảy lên thuyền lớn, lập tức chia ra hai đường, ba người đi giết thân binh của Dương Huyền Cảm, chín người còn lại thì đứng ở đầu thuyền bao vây xung quanh Dương Huyền Cảm và Trương Huyền.

Lúc này, hơn mười thuyền chở đầy binh lính của Vũ Văn Thuật đang hướng tới thuyền lớn của Dương Huyền Cảm. Vũ Văn Thuật cũng nhìn thấy tình hình trên thuyền, ông ta rất khiếp sợ, Huyền Vũ Hỏa Phượng lại tới trước một bước.

Vũ Văn Thuật vừa tức vừa vội, lớn tiếng rống to:

- Gia tăng tốc độ!

Dương Huyền Cảm đi vô cùng gấp gáp, ngay cả mã giáo và chiến mã cũng không kịp lấy, vứt lại trong thung lũng. Bên người y chỉ có một thanh trường kiếm, y cầm chuôi kiếm liếc mắt đánh giá đám người áo đen này, không khỏi cười lạnh một tiếng:

- Không ngờ là thủ lĩnh của Huyền Vũ, còn phái đến mười hai người, Đâu lão nhân thật coi trọng Dương Huyền Cảm ta đây.

Y chậm rãi rút trường kiếm ra:

- Trương Trọng Kiên, người không phải là đối thủ của ta, cút khỏi thuyền cho ta.

Cả người Trương Huyền chấn động, hẳn biết tên cầm đầu sát thủ Huyền Vũ là ai, Cầu Nhiêm Khách, đứng đầu tam hiệp Phong Trần danh tiếng lừng lẫy cuối đời Tùy.

Nhưng y làm sao lại trở thành sát thủ Huyền Vũ chứ? Vì quý tộc Quan Lũng bán mạng, Trương Huyền suy nghĩ trăm lần vẫn không tìm ra câu trả lời.

Đoàn kích Trương Trọng Kiên quét ngang, lạnh lùng nói:

- Trên chiến trường ta không phải là đối thủ của người. Nhưng ở trên thuyền, người kém xa, Dương Huyền Cẩm, người không biết bơi, lại còn muốn ngồi thuyền chạy trốn, lựa chọn thật không khôn ngoan chút nào!

Lúc này, Trương Huyền phát hiện nữ tử kia nhận ra mình, thấy nàng đang muốn mở miệng quát lớn mình, trong lòng của hắn khẩn trương, không do dự hét lớn một tiếng, nhảy lên thật cao, chiến đao trong tay hung hăng bổ về phía khuôn mặt của Cầu Nhiêm Khách. Đao kia thế tới hung mãnh, tốc độ cực nhanh, giống như một cơn cuồng phong đập vào mặt.

Trương Trọng Kiên võ công cao cường, hai mắt gã như điện, lập tức phát hiện đối phương có ít nhất là bảy chỗ sơ hở, từng sơ hở đều đủ để đưa y vào chỗ chết.

Đỉnh kích của gã vừa muốn đâm vào sơ hở dưới sườn trái của Trương Huyền, Trương Xuất Trần bên cạnh thấp giọng nhắc nhở:

- Sư huynh, hẳn chính là Trương Huyền.

Trương Trọng Kiên chợt nhớ tới Trương Huyền là người Hội chủ nhìn trúng, trong lòng gã suy nghĩ cực nhanh, chuyển đâm thành chặn, hay tay thêm lực, song kích chặn lại một đao dùng toàn lực của Trương Huyền.

Chỉ nghe một tiếng “Đang” vang thật lớn, Trương Huyền cảm thấy một lực lượng khổng lồ không gì sánh nổi đánh vào mình, hai tay mất đi tri giác, hoành đao tuột khỏi tay, rơi xuống sông.

Hắn đứng không vững, liền lùi lại vài chục bước, sau lưng đập mạnh vào mép thuyền, chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, ôm ngực, vạn phần thống khổ cuộn tròn lại.

- Hừ! Ánh sáng của đom đóm mà cũng dám đo với ánh trăng sao?

Trương Trọng Kiên hừ lạnh một tiếng, bằng võ nghệ nhỏ nhoi này cũng muốn đến tranh công với mình, trong lòng của gã lập tức khinh thường vài phần với Trương Huyền, lại nói với Dương Huyền Cảm:

- Dương Thượng thư, mời lên đường đi!

Dương Huyền Cảm không chú ý tới bọn họ quen biết Trương Huyền, y lại nhận ra Trương Xuất Trần, lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi cả giận nói:

- Tiện tỳ, ngươi cũng tới giết ta sao?

Tuy rằng phụ thân của Trương Xuất Trần không phải Dương Huyền Cảm, nhưng nàng từ nhỏ thông minh đáng yêu, rất được Dương Huyền Cảm yêu thích, nuôi nàng đến mười tuổi. Nhưng ngay tại năm nàng mười một tuổi, Dương Huyền Cảm phụng lệnh của phụ thân thanh lý nô tì, nhưng y vẫn không niệm chút tình xưa, đưa Trương Xuất Trần cho Đậu Khánh làm võ tỳ.

Trương Xuất Trần chậm rãi cúi đầu, mặc dù trong lòng nàng oán hận Dương Huyền Cảm đối với nàng ác nghiệt vô tình, nhưng dù sao Dương

Huyền Cẩm từng có công ơn nuôi dưỡng với mình, dũng khí của nàng biến mất, từng bước lùi lại.

Dương Huyền Cẩm lạnh lùng nói:

- Nếu biết rước sói vào nhà, ta thà rằng nuôi một con chó còn tốt hơn!
- Câm miệng!

Trương Trọng Kiên cả giận nói:

- Người nghĩ rằng ta không biết người nuôi Xuất Trần là muốn làm gì sao? Các tỷ nữ khác được người nuôi dưỡng giống như Xuất Trần có người nào là không bị người làm nhục chứ, Xuất Trần may mắn tới Đậu phủ mới bảo vệ được sự trong sạch, người bạc tình phụ nghĩa như người, dùng tính mạng của mấy ngàn binh sĩ để yểm hộ người chạy trốn, người còn có mặt mũi nào để chỉ trích người khác chứ!

Dương Huyền Cẩm giận dữ, cầm kiếm đâm tới Trương Trọng Kiên, một tiếng “Đinh”, Trương Xuất Trần ra tay chặn kiếm của Dương Huyền Cẩm, nàng kinh sợ nói:

- Xuất Yên và Xuất Vân ôm nỗi hận tự sát, chẳng lẽ là người...

Dương Huyền Cẩm không phủ nhận, y cười lạnh một tiếng nói:

- Nuôi heo lớn luôn phải giết, nếu không thì nuôi dưỡng các người làm cái gì, nếu không phải phụ thân kiên trì đưa người vào danh sách, người cho là người sẽ thoát khỏi bàn tay của ta sao?

- Người!

Trương Xuất Trần cực kỳ phẫn hận, mũi kiếm đâm tới, Dương Huyền Cẩm lại vẫn không nhúc nhích, lạnh lẽo nhìn nàng nói:

- Người cứ việc giết ta, chỉ cần người không quan tâm ân nuôi dưỡng thì cứ ra tay đi!

- Keng keng!

Kiểm của Trương Xuất Trần đâm đến một nửa thì dừng lại, trường kiếm dừng ở trên boong thuyền, trong lòng nàng đau khổ vạn phần, như thế nào cũng không nghĩ ra, người mà nàng và mấy tỷ muội xem là phụ thân, thì ra là một con cầm thú.

Nhưng nàng nằm mơ cũng không nghĩ một chuyện khác lại bất ngờ xảy ra, Dương Huyền Cảm bỗng nhiên ra tay, y nhanh nhẹn vô cùng, đưa tay hướng tới người nàng, đây là cơ hội y tạo ra. Y muốn nhiễu loạn tinh thần của Trương Xuất Trần, bắt nàng làm con tin.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau, Trương Trọng Kiên đã sớm phòng bị một chiêu này của Dương Huyền Cảm, ánh kích chợt lóe, trong nháy mắt, tay Dương Huyền Cảm định bắt Trương Xuất Trần bỗng dưng biến mất, bàn tay bị lưỡi kích chặt đứt.

Trương Trọng Kiên không dung tình chút nào, một kích khác bổ tới cổ của Dương Huyền Cảm.

Dương Huyền Cảm đau đến kêu thảm một tiếng, gần như sắp ngất đi, nhưng lý trí của y vẫn còn, lúc thấy đoản kích bổ tới cổ mình, y xoay thân, kiếm trong tay phải đâm tới ngực trái Trương Xuất Trần, y đang đánh cuộc Trương Trọng Kiên sẽ không thấy chết mà không cứu.

Quả nhiên, Trương Trọng Kiên buông tha cổ của Dương Huyền Cảm, gã thu kích chặn lại, chặn kiếm của Dương Huyền Cảm đâm tới Trương Xuất Trần, góc độ nắm giữ vô cùng chính xác. Song kích không sai lệnh kẹp lấy trường kiếm của Dương Huyền Cảm, cổ tay vặn một cái, “răng rắc” trường kiếm bị cắt thành ba đoạn.

Dương Huyền Cảm vung tay lên, chuôi kiếm đập tới mặt gã, Trương Trọng Kiên nghiêng đầu tránh thoát một kích này, nhưng trong nháy mắt này, Dương Huyền Cảm cười một tiếng dài, thả người về phía sau nhảy xuống sông.

Lúc này Trương Trọng Kiên mới phát hiện Trương Huyền ở bên cạnh biến mất, trong lòng của gã thâm kêu không ổn, nhào đến trước, chỉ thấy Trương Huyền đã ở dưới sông chờ. Trong nháy mắt Dương Huyền Cảm rơi xuống sông, hẳn cũng lặn xuống dưới nước.

Tâm tư của Trương Trọng Kiên đều đặt trên người của sư muội, gã không chú ý tới Trương Huyền, cũng không nghe thấy lời nói của Trương Huyền, nhưng lại nghe được lời nói của Dương Huyền Cảm.

Cho dù Dương Huyền Cảm không biết bơi, nhưng y biết, đây có lẽ là đường sống cuối cùng ông trời đưa cho y.

Đáng tiếc y nằm mơ cũng không nghĩ đến, ông trời đưa Trương Huyền đến bên cạnh y, chính là thiên ý, tên của Trương Huyền đã nói lên tất cả: Thêm đao cho Huyền.

Ánh mắt Trương Trọng Kiên trừng lớn, gã thấy trên mặt sông xuất hiện một dòng máu loãng đỏ thẫm, gã bỗng nhiên hiểu được, sau một lúc lâu nói không nên lời.

- Sư huynh, huynh sao vậy?

Trương Xuất Trần lao đến, nàng thò đầu nhìn xuống mặt sông, cũng lập tức ngây dại, chuyện này sao có thể?

Trương Trọng Kiên khẽ thở dài, cánh tay vô lực rũ xuống, hai cây đoản kích dừng ở trên boong thuyền, đây là lần đầu tiên thất bại trong cuộc đời của gã, nhưng lại bại dưới tay của một tên vô danh tiểu tốt.

Càng làm cho gã không thể tiếp nhận là gã rõ ràng đoán được Trương Huyền cũng đến ám sát Dương Huyền Cảm, nhưng vẫn để cho hắn thành công. Nguyên nhân chính là do gã khinh địch, một kích kia, Trương Huyền có bảy phần thực, lại có ba phần làm bộ, hắn dùng bộ dạng thê thảm đã thành công lừa gạt mình.

Một lúc lâu sau, binh lính thủ hạ của Vũ Văn Thuật vớt được thi thể không đầu của Dương Huyền Cảm, ngoài ra còn có mã giáo và chiến mã của Dương Huyền Cảm, Vũ Văn Thuật cũng miễn cưỡng có thể trở về phục mệnh với Dương Quảng.

Ở Lạc Hà Nguyên ở ngoại ô phía tây thành Lạc Dương, nơi này thuộc về hoàng thất, phạm vi hơn mười dặm, dân chúng bình thường có thể trồng trọt ở đây, nhưng không được đánh cá và săn bắt, không được đốn củi, xa xa là rừng cây rậm rạp và vùng quê mênh mông.

Lúc này là buổi trưa, một đội kỵ binh chạy gấp trên vùng quê như gió thổi điện chớp, hơn một nửa bọn họ là kỵ binh đang mặc khôi giáp, nhưng ở trung tâm còn có hơn mười người thị vệ vương phủ mặc áo bào gấm viền bạc.

Dẫn đầu là một thiếu niên, trên đầu y đội kim quan, thân mặc giáp lân quang màu đen, phía sau choàng một cái áo choàng màu đỏ tươi, tay cầm cung xạ điêu, thắt lưng đeo Thuần Quân kiếm được chạm khắc tơ vàng, dưới thân là Bạch Vân Câu, trên yên ngựa có một túi tên, càn lộ tư thế oai hùng bồng bồng của y.

Người thiếu niên này chính là Yến Vương Dương Đàm đang ra ngoài đi săn, Dương Đàm đam mê đi săn, tổ phụ của y Dương Quảng cũng cố vũ y thường xuyên luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, như vậy có thể nuôi dưỡng thân thể khỏe mạnh và ý chí kiên cường của y, gần như cách vài ngày y đều

sẽ dành ra một canh giờ ra ngoài cưỡi ngựa, có thể là luyện tập cưỡi ngựa bản cung hoặc là bản hươu săn ưng.

- Điện hạ, một canh giờ đã đến, chúng ta trở về thôi!

Một gã thị vệ lớn tiếng nhắc nhở y.

Dương Đàm ghì chặt chiến mã, lau mồ hôi trên trán, cho dù hôm nay không thu hoạch được gì, nhưng y rất biết kiềm chế, nếu đã sắp đến giờ thì y quyết định trở về đọc sách.

Ngay lúc y vừa muốn quay đầu ngựa lại, bỗng nhiên thấy trong rừng cây khoảng trăm bước phía trước có một người đi ra, đang phát tay với mình, dường như có chuyện muốn nói với mình.

Dương Đàm ngẩn ra, thét ra lệnh cho thủ hạ:

- Dẫn người phía trước đến đây cho ta.

Ở Lạc Hà Nguyên xuất hiện nông dân cũng không kỳ quái, nhưng người bình thường thấy bọn họ đều sẽ né tránh ra xa, người này lại vẫy tay với Yến Vương điện hạ, đây là điều rất hiếm gặp, hơn mười tên thị vệ giục ngựa chạy đến chỗ tên nam tử phía trước.

Nam tử trẻ tuổi phát tay với Yến Vương là Trương Huyền, hắn đã chờ đợi hai ngày, rốt cục đã đợi được cơ hội ngày hôm nay.

Một lát, hơn mười kỵ binh chạy gấp tới, bao vây xung quanh Trương Huyền, hơn mười thanh trường mâu chỉ vào hắn, Giáo Úy dẫn đầu lớn tiếng quát hỏi:

- Người là ai? Vì sao đến đây?

Trương Huyền thả hòm gỗ trong tay xuống, chấp tay nói:

- Tại hạ Trương Huyền, là người Hà Nội, đặc biệt đến đây để hiến một bảo vật cho Yến Vương điện hạ.

Lúc này, Dương Đàm cũng cười ngửa đến, một gã kỵ binh nói khề với y:

- Điện hạ, người này nói muốn hiến bảo vật cho điện hạ.

Dương Đàm thấy thân hình hăn cao lớn, bộ dạng tuấn tú lịch sự, không khỏi sinh lòng hảo cảm, liền cười hỏi:

- Tên hán tử này, người muốn hiến bảo vật gì cho bốn vương vậy?

- Là bảo vật mà điện hạ muốn, ở ngay trong hòm gỗ.

Dương Đàm hứng thú, nói với đám tùy tùng thủ hạ:

- Mở hòm gỗ ra xem thử!

Hai gã kỵ binh khiêng hòm mở ra, lập tức cả kinh kêu to lên:

- Là đầu người!

Mọi người cực kỳ sợ hãi, tất cả giương cung lên, hơn mười thanh trường mâu sắc bén chia thẳng trước ngực và sau lưng Trương Huyền, Trương Huyền cười nói:

- Đầu người không phải là bảo bối sao?

Hăn lại nói với Dương Đàm:

- Điện hạ, đó là đầu của Dương Huyền Cảm, chẳng lẽ điện hạ không có hứng thú sao?

Sắc mặt Dương Đàm thay đổi, ra lệnh:

- Buông tất cả vũ khí xuống!

Y giục ngựa tiến lên, nhìn chăm chú vào Trương Huyền hỏi:

- Làm sao người biết bốn vương muốn đầu của Dương Huyền Cảm?

- Hai mươi ngày trước, điện hạ đã ở trước cửa thành cảm thán với Việt Vương, chỉ hận không thể tự mình đi tróc nã Dương Huyền Cảm, thay hoàng tổ phụ giải quyết khó khăn, đáng tiếc sinh trễ vài năm, thật khéo là lúc ấy ta ở cách điện hạ không xa.

Dương Đàm suy nghĩ lại, đúng là y đã từng nói những lời này, ngay tại ngoài cửa thành. Y nhìn chăm chăm vào Trương Huyền, thét ra lệnh:

- Dẫn hãn về vương cung của ta!

Thị vệ vương phủ ở bên cạnh giật nảy mình, một gã thị vệ vội vàng nói:

- Điện hạ, người này không rõ lai lịch, không thể dễ dàng tin tưởng.

- Trong lòng bốn vương có tính toán, không cần người dạy ta!

Dương Đàm hung hăng trừng mắt nhìn gã, quay đầu ngựa lại chạy về hướng hoàng cung, xa xa hô:

- Dẫn hãn đi theo!

Bọn kỵ binh mang theo hòm gỗ, lại cho Trương Huyền một con ngựa, Trương Huyền xoay người lên ngựa, đi theo đại đội kỵ binh chạy nhanh về hướng đông, treo thưởng năm ngàn lượng hoàng kim đối với hãn mà nói không có chút ý nghĩa nào, nhưng Yến Vương Dương Đàm là cơ hội của hãn, để xem hãn có thể nắm lấy cơ hội này hay không.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23+1: Phân Biệt Thật Giả (1)

Trương Huyền tắm rửa thay quần áo, thay một bộ võ phục màu trắng, loại võ phục này được dệt bởi tơ tằm và sợi gai, vô cùng mềm nhẹ vừa người, đeo thắt lưng bằng da, đầu đội mũ sa, càng lộ ra khí vũ hiên ngang, bất phàm của hân.

Trương Huyền dưới sự dẫn đường của hai gã thị vệ, đi vào trong nội trạch vương phủ.

Trong nội đường có người đang giám định đầu người, đúng là thủ cấp của Dương Huyền Cảm, không phải giả mạo. Việc này càng làm cho Yến Vương Dương Đàm có hứng thú, ngày hôm qua Vũ Văn Thuật từ quận Thượng Lạc phái người đưa tới chiến báo, nói đã giết chết Dương Huyền Cảm, cắt được thủ cấp, cũng thu được binh khí và chiến mã của y.

Việc này kỳ quái, rõ ràng thủ cấp của Dương Huyền Cảm đang ở đây, vì sao Vũ Văn Thuật lại nói gã cũng cắt được thủ cấp? Khóe miệng Dương Đàm lộ ra ý cười hiểu được, chẳng lẽ Vũ Văn Thuật làm một thủ cấp giả để lừa gạt hoàng tử phụ sao?

Một cơ hội đánh vào mặt của Vũ Văn Thuật, Dương Đàm rất muốn nhìn vẻ mặt của Vũ Văn Thuật khi bị vạch trần lừa gạt trước mặt hoàng tử phụ sẽ ra sao.

Lúc này, một gã thị vệ ở bên ngoài bấm báo:

- Khởi bẩm điện hạ, Trương Huyền đã được đưa tới.

Dương Đàm đã biết tên của Trương Huyền, cũng biết được hãn là một gã tăng nhân hoàn tục ở quận Hà Nội, ở trong chùa có học qua võ nghệ, nhưng những việc này cũng không thể chứng minh lai lịch của hãn trong sạch. Hơn nữa hiện tại thế lực khắp nơi rục rịch, khó bảo đảm hãn không phải là người của quý tộc Quan Lũng phái tới.

Tuy rằng Dương Đàm chỉ mới mười ba tuổi, nhưng lại rất già dặn. Hơn nữa làm hoàng trưởng tôn, đã thấy qua rất nhiều cuộc đấu tranh quyền lực, y càng cơ trí hơn so với bạn cùng lứa, cùng với đặc điểm mẫn cảm với chính trị của tôn thất hoàng tộc.

Vì thế mặc dù y rất hứng thú với Trương Huyền, nhưng vẫn duy trì một phần cảnh giác đối với hãn.

- Dẫn hãn lên!

Không bao lâu, Trương Huyền được thị vệ dẫn lên, vừa rồi có lễ quan đã chỉ dạy hãn một chút, hãn là người không có chức quan, gặp Yến Vương không cần hành đại lễ, nhưng dân chúng bình thường đều sợ hãi quyền thế, thường đều dập đầu quỳ lạy.

Trương Huyền khom người thi lễ:

- Tiểu dân Trương Huyền tham kiến Yến Vương điện hạ!

Dương Đàm đánh giá hãn từ trên xuống dưới, tò mò hỏi:

- Người giao thủ cấp của Dương Huyền Cảm cho quan phủ, tuy rằng không thể quan thăng ba cấp, nhưng có thể lĩnh năm ngàn lượng tiền thưởng, nhưng người lại giao thủ cấp cho ta, có thể chẳng được gì hết. Tại sao người lại làm như vậy?

Trong lòng Trương Huyền sớm đã có lí do giải thích, hẳn không chút hoang mang nói:

- Hồi bẩm điện hạ, năm ngàn lượng hoàng kim sẽ khiến bao nhiêu người dòm ngó, giết Dương Huyền Cảm lại sẽ khiến bao nhiêu người thù hận, cho dù tiểu dân lấy được năm ngàn lượng hoàng kim thì chỉ sợ từ nay về sau đều phải trốn chui trốn lủi, cả đời không được yên bình. Đây không phải là kết quả ta muốn, nếu được sự che chở của điện hạ, tiểu dân thà rằng không cần năm ngàn lượng hoàng kim.

Dương Đàm gật đầu cười nói:

- Người thật rất thông minh, nhưng thu nhận và giúp đỡ người không phải là việc ta có thể quyết định được. Người trước tiên nói cho ta biết, người làm sao có thể lấy được thủ cấp của Dương Huyền Cảm?

Trương Huyền chỉ vào Thất Tinh kiếm trên bàn nói:

- Bắt đầu nói từ thanh kiếm này!

Hắn không chút nào giấu diếm, liền kể lại từ khi ở cửa thành nghe được Dương Đàm cảm thán, sau đó bắt đầu mưu tính Dương Huyền Cảm, sau đó mua đao tìm hiểu tin tức, đến võ quán Dương thị ẩn núp, gặp được Huyền Vũ Hỏa Phượng, nói đến chuyện kinh hồn ở Dương gia trang cùng với đi quận Thượng Lạc tìm Dương Huyền Cảm, hẳn không chút nào giấu diếm, nói rõ ràng rành mạch một lần.

Dương Đàm tuy rằng không nói một lời, nhưng dù sao y cũng là thiếu niên, trong mắt có một loại ngạc nhiên thán phục không che dấu được. Đợi Trương Huyền nói xong, Dương Đàm vẫn còn đắm chìm trong hồi tưởng rung động lòng người, thật lâu sau, y khe khẽ thở dài nói:

- Được rồi! Người đi xuống nghỉ ngơi trước đi, để ta suy nghĩ một chút.

Trương Huyền cũng không mong đợi Dương Đàm lập tức trọng dụng mình, hăn thi lễ, xoay người lui xuống. Lúc này, thị vệ bên cạnh nhắc nhở Dương Đàm:

- Điện hạ, điều tra một chút sẽ biết thật giả.

Dương Đàm cúi đầu không nói, Trương Huyền nói rất rung động lòng người, khiến y cảm thấy thật khó tin, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì lại thấy hợp tình hợp lý. Nếu thật là như vậy, người này thật sự là một nhân vật lợi hại.

Y ngẫm nghĩ một chút, liền thấp giọng nói với thị vệ tâm phúc:

- Người tới cửa hàng binh khí và vũ quán điều tra kỹ càng, sau đó trở về bẩm báo ta.

- Tuân lệnh!

Thị vệ bước nhanh đi, Dương Đàm vừa trầm tư suy nghĩ một lát, liền đứng dậy ra lệnh:

- Chuẩn bị xe, bốn vương muốn vào cung!

Điện Kỳ Lân cung Đại Nghiệp, nơi này là ngự thư phòng của thiên tử Dương Quảng Đại Tùy. Tuy rằng Dương Quảng đã hơn bốn mươi tuổi, còn chưa đến năm mươi tuổi, đang là thời kỳ khỏe mạnh sáng suốt, nhưng toàn thân ông ta đều lộ ra một loại cảm giác mỗi mảy may khó có thể nói hết.

Mười năm trước ông ta vừa mới lên ngôi, hăng hái, mở khoa cử, dời Đông đô, xây kênh đào, mở mang bờ cõi, ý đồ khai sáng sự nghiệp vĩ đại.

Nhưng Vương triều Đại Tùy cho tới bây giờ cũng không phải là bền chắc như thép, mấy trăm năm phân chia nam bắc đã tạo thành sự ngăn cách

và tổn thương. Di chứng mấy trăm năm người Hồ vào Trung Nguyên để lại, mấy trăm năm chế độ thế gia thâm căn cố đế, sao có thể trong vòng mười mấy hai mươi năm hoàn toàn thủ tiêu, hoàn toàn dung hợp đây?

Nếu như nói Hoàng đế khai quốc Dương Kiên còn có thể lấy uy vọng khổng lồ của ông ta ngăn chặn các thế lực bất mãn, ngăn chặn tất cả mâu thuẫn, như vậy sau khi Dương Kiên qua đời, các loại mâu thuẫn bị áp chế bởi Vương triều Đại Tùy liền phát tán ra ngoài.

Mấy năm nay Dương Quảng tựa như một thợ thủ công sửa nồi, các thế lực lớn khiêu chiến khiến ông ta mệt mỏi ứng đối, ông ta nhiều lần bị suy sụp, mỗi mệt không chịu nổi, sự hăng hái lúc đăng cơ đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Mà Dương Huyền Cảm tạo phản lại như một đòn đánh vào đầu Dương Quảng, khiến cho ông ta nổi trận lôi đình, rồi lại vô cùng sợ hãi.

Mặc dù đã bình ổn việc Dương Huyền Cảm tạo phản, nhưng đất nước rung chuyển, triều cương hỗn loạn, các thế lực lớn bắt đầu rục rịch, tất cả đều là di chứng do Dương Huyền Cảm tạo phản, nó phá hủy nghiêm trọng các loại kế hoạch của Dương Quảng, khiến cho thế cục vốn cân bằng trở nên chông chênh, cục diện thiên hạ bắt đầu có xu thế mất khống chế.

Dương Quảng chưa bao giờ đem khởi nghĩa nông dân để ở trong lòng, ông ta càng lo lắng việc cường hào các nơi khống chế phủ Ứng Dương chịu ảnh hưởng của Dương Huyền Cảm tạo phản, nhân cơ hội cát cứ tự lập, ông ta nhất định phải nhanh chóng làm suy yếu đi lực lượng của phủ Ứng Dương các nơi trước khi thế cục không còn khống chế được.

Ngay vài ngày trước ông ta lại hạ chỉ, chuẩn bị lần thứ ba chinh phạt Cao Ly, lệnh cho quân đội phủ Ứng Dương các nơi tập kết ở quận Trác, kẻ trái lệnh trăm, đồng thời lệnh cho toàn bộ văn võ triều đình thảo luận về việc chinh phạt Cao Ly.

Nhưng mấy ngày trôi qua, lại không có ai trình tấu đề xuất chinh phạt.

Lúc này trong lòng Dương Quảng lửa giận ngập trời, cũng vừa lúc này, Vũ Văn Thuật đã tiêu diệt Dương Huyền Cảm trở về, đang báo cáo với ông ta về quá trình tiêu diệt Dương Huyền Cảm.

- Khởi bẩm bệ hạ, Dương Huyền Cảm ẩn thân ở trong một thung lũng rất khó phát hiện, nếu không phải quan phủ huyện Lạc Nam bắt được binh lính bỏ trốn của y thì chúng ta cũng khó thể biết được chỗ ẩn thân của y...

- Những thứ này trẫm không muốn biết, trẫm chỉ quan tâm Dương Huyền Cảm đã bị giết chưa?

Dương Quảng mất kiên nhẫn cắt lời của Vũ Văn Thuật.

Vũ Văn Thuật cuống quýt nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, Dương Huyền Cảm đã bị lão thần tự tay giết chết, thu được chiến mã và binh khí của y.

- Ở nơi nào? Trẫm muốn tận mắt nhìn.

- Ở ngoài điện!

Dương Quảng đứng lên, bước nhanh ra ngoài điện, Vũ Văn Thuật cũng sợ vội vàng đi theo ra đại điện.

Dưới bậc thang trước điện Kỳ Lân đặt một cái bàn, trên bàn là một hộp gỗ sơn son, lúc này hộp gỗ đã bị thị vệ mở ra, bên trong đặt một đầu người đầy máu, bên cạnh có thị vệ dắt chiến mã của Dương Huyền Cảm, cầm mã giáo của y.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23+2: Phân Biệt Thật Giả (2)

Dương Quảng chậm rãi đi đến trước bàn, cẩn thận đánh giá đầu người này, mơ hồ có vài phần giống Dương Huyền Cảm, chỉ có điều máu văng đầy mặt, thấy không rõ ràng lắm.

Lông mày Dương Quảng không nhú lại, quay đầu lại hỏi:

- Vì sao không rửa sạch sẽ?
- Hồi bẩm bệ hạ, vi thần nóng vội bẩm báo, chưa kịp rửa sạch, bây giờ vi thần đi rửa sạch.
- Thôi được rồi!

Dương Quảng khoát tay áo, ông ta nhận ra chiến mã và binh khí của Dương Huyền Cảm, có lẽ không phải giả. Vũ Văn Thuật cũng nhẹ nhàng thở ra, rốt cục qua một cửa.

Đúng lúc này, hoàng trưởng tôn Dương Đàm chẳng biết từ lúc nào đã đến cười nói:

- Tổ phụ, cháu đánh cuộc, thủ cấp này nhất định không có tai phải.

Dương Quảng ngẩn ra, ông ta liếc qua, chỉ thấy tai phải bị che khuất, chỉ lộ ra nửa bên mặt phải, ông ta nháy mắt với thị vệ, một gã thị vệ tiến lên lật đầu người, tai phải quả nhiên bị cắt rời.

- Đàm nhi, làm sao cháu biết?

Dương Quảng kinh ngạc hỏi.

Dương Đàm lại cười hỏi Vũ Văn Thuật:

- Vũ Văn Đại tướng quân, người có thể giải thích không?

Trong lòng Vũ Văn Thuật bối rối, lắp bắp nói:

- Có thể là khi chiến đấu kịch liệt bị thiết thương của lão thần chém mất rồi.

- Vũ Văn Đại tướng quân thật sự là thần thương rồi, các chứng cứ quan trọng đều bị mất hết.

- Đàm nhi, rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy?

Ngữ khí của Dương Quảng bắt đầu không vui, ông ta cũng nghĩ tới, tại phải Dương Huyền Cảm có một nốt ruồi rất lớn, chiếm hơn nửa vành tai, gần như thành dấu hiệu của Dương Huyền Cảm, nhưng trên thủ cấp này không có, trong lòng của ông ta mơ hồ nghĩ tới điều gì đó.

Dương Đàm thi lễ, không chút hoang mang nói:

- Cháu cũng có một thủ cấp của Dương Huyền Cảm, muốn cho tổ phụ nhìn một cái.

Y khoát tay, một gã thị vệ bước nhanh đi lên trước, đặt một cái hộp gỗ lên bàn, thị vệ mở hộp gỗ ra, bên trong rõ ràng lại là một thủ cấp của Dương Huyền Cảm.

Dương Đàm nhìn chăm chú vào Vũ Văn Thuật lạnh lùng nói:

- Đại tướng quân, có cần kiểm tra lại không?

Trong đầu Vũ Văn Thuật “ong” một tiếng, lập tức trống rỗng, gã hai chân mềm nhũn, quỳ xuống, liều mạng dập đầu nói:

- Lão thần đáng chết! Đáng chết! Cầu bệ hạ thứ tội.

Dương Quảng đã hoàn toàn hiểu ra, Vũ Văn Thuật dám dùng đầu người giả để lừa gạt mình, trong lòng của ông ta giận dữ, lửa giận tích tụ vài ngày bùng phát, chỉ vào Vũ Văn Thuật mắng to:

- Chính là vì bọn khốn kiếp khi quân phạm thượng các người mới khiến cho trăm luân lạc đến tình trạng này, nếu trăm không giết người, làm sao có thể khiến kẻ dưới phục tùng, mang gã xuống loạn côn đánh chết!

Vài tên thị vệ xông lên, kéo Vũ Văn Thuật đi. Vũ Văn Thuật sợ tới mức hô to:

- Bệ hạ, lão thần không có công lao cũng có khổ lao, bệ hạ tha mạng!

Dương Quảng nổi giận đùng đùng trở về ngự thư phòng, ông ta cầm nghiên mực bằng ngọc trên bàn, hung hăng ném xuống mặt đất, nghiên mực lập tức vỡ nát. Dương Quảng rống to:

- Ai cũng lừa gạt trăm, từ hôm nay trở đi, ai dám lừa gạt trăm một câu thì trăm sẽ giết người đó!

Lúc này, Hoàng hậu Tiêu thị nghe tin vội vàng chạy tới, nàng cúi đầu thi lễ:

- Bệ hạ là vua của một nước, là con của trời, bệ hạ tức giận, cả nước bất an, bệ hạ thất lễ, trời cao nghiêng lệch. Xin bệ bớt giận, khôi phục quân nghi.

Dương Quảng chậm rãi bình tĩnh lại, Tiêu Hoàng hậu cầm một chén trà sâm đặt ở trước mặt ông ta:

- Bệ hạ, sắp khai chiến giết tướng, không tốt đâu ạ!

Dương Quảng gật đầu, tuy rằng Vũ Văn Thuật có nhiều tật xấu, nhưng gã vẫn là đại tướng duy nhất có thể đối kháng với quý tộc Quan Lũng. Nếu giết gã thì chỉ làm cho quý tộc Quan Lũng càng thêm kiêu ngạo, ông ta thay đổi phương pháp.

- Truyền lệnh của trẫm, niệm công lao của Vũ Văn Thuật, tạm tha chết cho y, tạm giữ tước vị, cách chức Đại tướng quân.

Hạ chỉ xong, trong lòng Dương Quảng thư thái một chút, ông ta cười lạnh nói:

- Nếu không hung hăng dạy dỗ gã một trận, gã sẽ cho rằng trẫm là một người dễ bắt nạt.

Tiêu Hoàng hậu nhìn thấy cơn tức giận của trượng phu đã mất đi hơn một nửa, liền cười nói:

- Thần thiếp ở trong cung bày rượu, buổi tối an ủi bệ hạ.

Nàng thi lễ, chậm rãi lui xuống, Dương Quảng sờ cái trán mình, thế nhưng không nóng, xem ra tức giận xong thì bệnh cảm cũng hết, điều này cũng không tồi.

Ông ta chợt nhớ tới một chuyện, ra lệnh:

- Lệnh cho hoàng trưởng tôn tới gặp trẫm!

Một lát sau, Dương Đàm được dẫn lên, tuy rằng Vũ Văn Thuật thoát chết, nhưng đã bị đánh 50, 60 côn, lại bị cách chức Đại tướng quân, thực khiến cho Dương Đàm cảm thấy sáng khoái vô cùng. Lúc này, y đột nhiên cảm giác được Trương Huyền chính là phúc tướng mà ông trời ban cho y.

Y tiến lên quỳ xuống thi lễ:

- Cháu bái kiến hoàng tổ phụ!

Dương Quảng cười hỏi:

- Cháu nói cho tổ phụ, đầu của Dương Huyền Cảm là sao vậy?

Dương Đàm không dám nói thật, liền thấp giọng nói:

- Là cháu hận Vũ Văn Thuật làm việc vô dụng, liền phái thị vệ đi ám sát Dương Huyền Cảm, gã đã ra tay trước Vũ Văn Thuật.

- Thị vệ này của cháu không tồi, không ngờ có thể ám sát Dương Huyền Cảm, thật là một nhân tài.

Dương Quảng không miệt mài truy đến cùng, lại nói:

- Tuy vậy đại sự trong triều đình không thể tự tiện nhúng tay vào, lần này tổ phụ sẽ không trách phạt cháu. Nhưng lần sau không được dùng cơ này nữa, đã nghe thấy chưa?

- Cháu luôn ghi nhớ lời dạy bảo của tổ phụ!

- Đi đi!

Dương Đàm lại thi lễ, chậm rãi đứng lên, y đang muốn rời khỏi, lại không kìm nổi thấp giọng hỏi:

- Khởi bẩm tổ phụ, cháu muốn dùng một người, nhưng lại có chút lo lắng về lai lịch của hắn, nên làm gì bây giờ?

Dương Quảng khẽ mỉm cười:

- Đạo lý dùng người ở trong lòng mình, cháu phải tin tưởng phán đoán của mình.

- Cháu hiểu rồi!

Dương Đàm thi lễ, xoay người đi vội vàng. Dương Quảng nhìn bóng lưng dần lớn lên của trưởng tôn, ông ta rất hy vọng cháu mình sớm ngày trưởng thành!

Thị vệ bên cạnh thấy Dương Quảng đã bình tĩnh trở lại, liền tiến lên bẩm báo:

- Khởi bẩm bệ hạ, Bùi tướng quốc đã trở lại, đang ở ngoài điện chờ diện thánh.

Dương Quảng mừng rỡ, mấy ngày qua ông ta luôn đợi tin tức của Bùi Cự, cuối cùng y đã trở lại. Lúc này Dương Quảng ra lệnh:

- Tuyên y tới gặp trẫm.

Không bao lâu, tướng quốc Bùi Cự vội vàng chạy tới ngự thư phòng. Bùi Cự đã gần bảy mươi tuổi, nhưng thân thể vô cùng cường tráng. Lão mới trở về từ quận Trác, người gầy gò, làn da cũng rám đen rất nhiều.

Bùi Cự khom người thi lễ:

- Vi thần tham kiến bệ hạ!

- Vất vả cho tướng quốc rồi, việc kia có tin tức gì không?

Dương Quảng kiềm chế sự nóng vội trong lòng, không nhanh không chậm hỏi.

Bùi Cự thật khó khăn trả lời:

- Khởi bẩm bệ hạ, việc đã xảy ra một chút ngoài ý muốn, đối phương có khả năng muốn một mình nuốt khối vật tư kia.

- Cái gì?

Lửa giận vừa mới lui xuống của Dương Quảng lại bốc lên, ông ta vỗ bàn mạnh một cái:

- Người Hồ dám làm như vậy sao?

- Bệ hạ bớt giận, việc này còn chưa đến tình huống xấu nhất, vi thần sẽ đàm phán cùng bọn họ lần nữa, tạo áp lực với bọn họ, yêu cầu bọn họ giao khối vật tư kia ra.

- Hừ!

Dương Quảng hừ một tiếng thật mạnh:

- Một đám người không biết lượng sức, bọn họ cho là mình địch nổi người Đột Quyết sao? Nếu bọn họ còn chưa tỉnh ngộ thì sẽ bị người Đột Quyết diệt tộc không chừng.

Tuy rằng Dương Quảng nóng lòng muốn Bùi Cự lập tức trở về thảo nguyên, nhưng ông ta cũng biết tuổi tác Bùi Cự đã cao, không thể vất vả bôn ba như vậy, phải để cho lão thời gian nghỉ ngơi, lão cần vài ngày đoàn tụ với gia đình.

Nghĩ vậy, Dương Quảng liền chậm rãi nói:

- Trước tiên Bùi khanh nghỉ ngơi một thời gian ngắn, sau đó lại đi đàm phán cùng bọn họ, bất kể như thế nào, khối vật tư đó cũng không thể để rơi vào tay người Đột Quyết!

- Vi thần tuân chỉ!

Bùi Cự thi lễ, chậm rãi lui xuống, Dương Quảng tâm phiền ý loạn, nội loạn khiến ông ta ngày đêm mất ngủ, nhưng mỗi họa ngoại xâm giống như một tảng đá lớn đè ép ở trong lòng ông ta.

Một khi người Đột Quyết lấy được khối vật tư đó, Thủy Tất Khả Hãn chắc chắn sẽ xâm nhập theo quy mô lớn về phía nam, tất cả quân đội cũ đã bị ông ta phá hủy, mà quân đội mới còn chưa được xây dựng. Đến khi đó ông ta lấy gì để ứng đối với sự xâm nhập của người Đột Quyết vào phía nam đây?

Dương Quảng không kìm được chậm rãi xiết chặt bút son trong tay, một tiếng giòn vang “Răng rắc”, bút son bị ông ta bẻ thành hai đoạn.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24+1: Tinh Mắt Biết Nhìn Người (1)

Dương Đàm chạy về vương phủ của mình, lúc này, thị vệ tâm phúc y phái đi nam thị cũng đã điều tra trở về. Dương Đàm vừa mới ngồi xuống, thị vệ liền tiến lên thi lễ nói:

- Điện hạ, ty chức đã điều tra rõ ràng.

Dương Đàm lập tức tinh thần phấn chấn, ngay cả trà cũng không uống, vội vàng hỏi:

- Nói mau, điều tra như thế nào?

- Hồi bẩm điện hạ, ty chức đã điều tra cửa hàng binh khí Võ Đức, nói chuyện với chương quỳ, sau đó lại tới võ quán Dương thị, tìm một vài đệ tử hỏi thăm, Trương Huyền nói hoàn toàn là sự thật, không có khoa trương, cũng không giấu diếm.

- Vậy trước đây hãn làm gì, chương quỳ biết không?

Thị vệ cười nói:

- Chương quỳ nói trước đây Trương Huyền rất nghèo khổ, ngay cả mua đao mười quan tiền hãn cũng không mua nổi, hơn nữa hãn cũng là lần đầu tiên nghe về việc Huyền Vũ Hỏa Phượng, chương quỳ rất khen ngợi hãn, nói hãn là người rất giữ chữ tín.

Dương Đàm hết sức vui mừng, Trương Huyền quả nhiên không lừa gạt mình, xem ra hẳn cũng không phải là gián điệp của quý tộc Quan Lũng phái tới. Dương Đàm lại nghĩ tới lời nói của tổ phụ, y rốt cục hạ quyết tâm, ra lệnh:

- Đi dẫn Trương Huyền đến đây cho bốn vương!

Vũ Văn Thuật được dìu trở về phủ, mặc dù Dương Quảng dùng mệnh lệnh đánh chết ông ta bằng gậy, nhưng ông ta vẫn bị đánh sáu mươi côn, khiến ông ta gần như đã đánh mất nửa cái mạng.

Càng làm cho Vũ Văn Thuật đau đớn chính là thiên tử Dương Quảng cách chức đại tướng quân của ông ta, tương đương tước đoạt quân quyền của ông ta. Hai tầng kích thích về thân thể và tinh thần khiến cho cảm xúc Văn Thuật âm u, ngoại trừ y sĩ chữa thương cho ông ta, bất cứ kẻ nào cũng không gặp.

Vũ Văn Hóa Cập đã trở về hai ngày rồi, đến nay gã vẫn chưa kịp báo cáo với phụ thân về tình hình của Dương gia trang, gã vốn định nhẫn nhịn chịu đựng sự quở trách của phụ thân, nhưng phụ thân lại bị trách phạt, gã không dám đến báo cáo.

Vũ Văn Hóa Cập tâm phiền ý loạn, đi qua đi lại trước phòng bệnh của phụ thân. Lúc này, một thị nữ đi ra, thì lễ với gã:

- Trưởng công tử, lão gia mời ngài vào.

Vũ Văn Hóa Cập ngẩn ra một chút, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì đi vào phòng, trong phòng tràn ngập vị thuốc đông y nồng nặc. Vũ Văn Thuật nằm ở trên giường, trên người đắp một cái chăn mỏng, hai thị thiếp ở bên cạnh cẩn thận chăm sóc ông ta.

- Phụ thân, người đỡ chưa?

Vũ Văn Hóa Cập quỳ gối bên cạnh phụ thân thấp giọng hỏi.

- Cha hỏi con, vì sao không báo cáo cho ta tình hình ở Dương gia trang?

Giọng Vũ Văn Thuật trầm thấp hỏi han.

- Con vốn định báo cáo, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến việc chữa thương của phụ thân.

- Ta đời này đã trải qua bao nhiêu sóng gió rồi. Còn có cái gì không thể chấp nhận, có phải Dương gia trang không thành công phải không?

- Cũng không phải, chúng ta cũng giết chết không ít con cháu Dương thị, mấu chốt là lão Bát cung cấp tình báo giả cho chúng ta, làm cho La Dịch Phạm trúng mai phục, bị loạn tiễn bắn chết, chúng ta không thể không tạm thời rút lui.

Đây là phương pháp xử lý Vũ Văn Hóa Cập nghĩ đến, đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên người Bát Thái Bảo Vũ Văn Thanh Minh, tránh liên lụy đến gã.

Vũ Văn Thuật giận dữ, La Dịch Phạm là mãnh tướng đắc lực dưới tay ông ta, lại chết rồi. Ông ta quát:

- Lão Bát trở lại chưa? Để gã đến gặp ta!

- Khởi bẩm phụ thân, lão Bát sợ tội đã chạy trốn, đến nay không rõ tung tích, con cũng đang tìm gã khắp nơi.

Vũ Văn Thuật quên vết thương của mình, ông ta vừa muốn đứng dậy, bỗng nhiên phần dưới truyền đến một trận đau nhức, ông ta chỉ đành từ từ nằm xuống. Vũ Văn Hóa Cập vội vàng đỡ ông ta lại:

- Phụ thân trước tiên bớt giận, chuyện này giao cho con đi xử lý, xin phụ thân an tâm dưỡng thương.

Vũ Văn Thuật bất đắc dĩ, đành phải hỏi tiếp:

- Vậy người có bị lộ thân phận hay không?

- Tuyệt đối không có, con khắc ghi lời nói của phụ thân, từ đầu đến cuối đều không lộ diện. Dương gia trang luôn nghĩ rằng bị Chung Nam quần đạo tập kích, hơn nữa chúng ta cũng giết chết mấy trăm người con cháu Dương gia, đủ để cho bọn họ một bài học nặng nề.

Vũ Văn Thuật đương nhiên nghe ra con trai là đang khen chiến tích của mình, người tài của Dương gia trang rất nhiều, làm sao có thể giết chết vài trăm người, giết chết vài trăm người thì Dương gia trang cũng đã bị diệt rồi.

Tuy nhiên Vũ Văn Thuật không miệt mài theo đuổi, liền gật đầu:

- Việc của Dương gia tạm thời dừng lại, tiếp tục tìm kiếm hành tung của lão Bát, nhất định phải bắt được gã, ta muốn biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Vâng! Con sẽ làm hết sức.

- Không phải làm hết sức, là nhất định phải làm được!

Vũ Văn Hóa Cập nơm nớp lo sợ đáp ứng, Vũ Văn Thuật lại hỏi:

- Dương Huyền Cảm bị giết, phản ứng của bên ngoài ra sao?

- Dương Huyền Cảm làm khổ Lạc Dương, mọi người đương nhiên là vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chỉ có điều...

- Chỉ có điều cái gì?

Vũ Văn Thuật trừng mắt hổ:

- Nói!

Vũ Văn Hóa Cập chỉ ấp a ấp úng nói:

- Chỉ là phụ thân kéo thời gian quá dài, mọi người đều biết phụ thân vợ vết được nhiều tiền, đều đang mắng phụ thân tham lam không biết chừng mực.

- Người cảm thấy ta vợ vết tiền không tốt sao?

Vũ Văn Thuật lạnh lùng hỏi.

- Con chỉ là lo lắng, Thánh Thượng sẽ có ác cảm với phụ thân!

Vũ Văn Thuật nhìn Vũ Văn Hóa Cập một lúc lâu, mới xúc động thở dài:

- Ta Vũ Văn Thuật một đời anh hùng, sao lại sinh ra một đứa con trai ngu xuẩn như vậy chứ!

Vũ Văn Hóa Cập không biết nói sai ở đâu, cúi đầu không dám lên tiếng. Vũ Văn Thuật thở dài:

- Việc này cũng trách ta, chỉ lo con đường làm quan của mình, cũng rất ít giáo dục huynh đệ các người, người nhớ kỹ, vì sao Cao Quýnh bị giết, cũng là bởi vì y rất thanh liêm. Trong phủ trống trơn, nếu ta thanh liêm giống như y, ta cũng đã chết sớm, quyền thần là mối họa của thiên tử, phòng thanh không phòng tham! Người đọc nhiều “sử ký” thì sẽ hiểu được.

Vũ Văn Hóa Cập nghe được nửa hiểu nửa không, gãi đầu phải hàm hồ đáp:

- Con hiểu rồi.

Vũ Văn Thuật biết gã vẫn không hiểu, cũng lười giáo dục lại gã, hừ một tiếng nói tiếp:

- Ngoài ra, còn có vụ mua bán kia của người Đột Quyết, quan hệ to lớn, con lại đi xem thử đi, nhất định phải nghĩ cách mang thứ đó về cho ta.

Vũ Văn Thuật bị miễn đi chức vụ Đại tướng quân, càng kích phát dã tâm của ông ta. Nếu Dương Quảng vô tình vô nghĩa, vậy đừng trách Vũ Văn Thuật ông ta bất trung bất nhân đấy.

Ông ta thấy khuôn mặt con trai trưởng lộ vẻ khó khăn, liền cả giận nói:

- Chẳng lẽ người muốn ta tự mình đi sao?

Vũ Văn Hóa Cập sợ tới mức cuống quýt đập đầu nói:

- Con không dám, con nhất định đi.

- Đi đi! Chuẩn bị tốt một chút, qua vài ngày thời tiết trở nên ấm áp, người liền có thể xuất phát.

Vũ Văn Hóa Cập cáo lui xuống, Vũ Văn Thuật thì rầu rĩ không vui, Dương Quảng tức đoạt quân quyền của mình, phá hủy đại kế mình trù tính đã lâu, trong lòng của ông ta rất lo lắng, vô cùng căm phẫn muốn hét to ra ngoài.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24+2: Tinh Mắt Biết Nhìn Người (2)

Quý tộc Quan Lũng là người ủng hộ của nguyên thái tử Dương Dũng, sau khi Thái Tử Dương Dũng đoạt vị thất bại, quý tộc Quan Lũng bị Dương Quảng chèn ép nghiêm khắc, còn đời đô tới Lạc Dương, ý đồ chia cách quý tộc Quan Lũng.

Vì tự bảo vệ mình, quý tộc Quan Lũng thành lập Vũ Xuyên Phủ vào năm đầu Đại Nghiệp, đối kháng lại sự chèn ép của Dương Quảng với quý tộc Quan Lũng, trong bốn thế lực lớn trong thiên hạ, lực lượng của Vũ Xuyên Phủ là lớn nhất.

Sau khi được sự đồng ý ngầm của Dương Quảng, thư viện Vũ Xuyên mới được lập, chức năng chủ yếu là bồi dưỡng nhân tài trong quý tộc Quan Lũng, do triều đình lập ra, nó thật ra là một tổ chức giáo dục nội bộ.

Phía dưới sắp đặt hai đường văn võ, văn đường gọi là Cửu Thiên Đường, là nơi bồi dưỡng văn thân. Đám người Lý Mật, Lý Kiến Thành được dạy dỗ ngay tại Cửu Thiên Đường, đồng thời cũng dạy dỗ cho con cháu nhỏ tuổi.

Mà võ đường thì được gọi là Phượng Minh Đường, là nơi bồi dưỡng dũng tướng Đại Tù, giống đám người Vương Bá Đường, Trương Tôn Vô Kỵ Lý Thế Dân đều nằm trong danh sách của Phượng Minh Đường.

Đây là thành phần công khai hợp pháp của thư viện Vũ Xuyên, nhưng rất nhiều người cũng không biết, trong Vũ Xuyên Phủ còn có một tổ chức bí mật, chính là Huyền Vũ Hỏa Phượng, nó mới là lực lượng trực tiếp chân chính lệ thuộc Vũ Xuyên Phủ.

Ngay trong lúc tâm tình Vũ Văn Thuật không tốt, trong phòng bí mật của Vũ Xuyên Phủ, Trương Trọng Kiên và sư muội Trương Xuất Trần quý gối trước mặt Hội chủ Đâu Khánh thỉnh tội.

- Tất cả đều là trách nhiệm của ta, không quan hệ với những người khác, là do ta khinh địch mới khiến cho nhiệm vụ lần này thất bại, ta bằng lòng nhận tất cả xử phạt.

Trương Xuất Trần vội la lên:

- Nghĩa phụ, không thể hoàn toàn trách cứ đại sư huynh, nhiệm vụ lần này chúng ta đều có trách nhiệm...

Đâu Khánh từng đảm nhiệm Thái Thú Hà Đông, Vệ úy khanh, hiện đã từ quan, phong tước là Trần quốc công, là nhân vật số hai của gia tộc Đâu thị Quan Lũng, dựa theo chế độ hai năm đổi Hội chủ một lần của Vũ Xuyên Phủ, sang năm là Độc Cô Như Ý tiếp nhận chức vụ Hội chủ Vũ Xuyên.

Sáu năm trước, tướng quốc Dương Tổ từng tặng cho Đâu Khánh một đám võ tỳ, trong đó có Trương Xuất Trần mười một tuổi, Đâu Khánh thấy nàng thông minh hơn người, ngộ tính vô cùng tốt, liền nhận nàng là nghĩa nữ, đưa nàng đến Chung Nam Sơn chỗ Tử Dương Chân Nhân học võ, năm trước học thành trở về, gia nhập vào Huyền Vũ Hỏa Phượng.

Đâu Khánh khoát tay chặn lại không cho Trương Xuất Trần giải thích, lão thần nhiên nói với Trương Trọng Kiên:

- Lúc trước ta đã nói rồi, nhiệm vụ này cực kỳ quan trọng, vì thế ta mới phái ra mười hai người trước nay chưa có, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Trọng Kiên, người là người của Giang Tả hội, ta không có quyền xử phạt người, nhưng giữa chúng ta có giao ước, người thừa nhận giao ước không?

Cả người Trương Trọng Kiên chấn động, gã bị Giang Tả đưa cho Vũ Xuyên Phủ năm năm, lúc trước từng có giao ước, nếu nhiệm vụ thất bại một lần, vậy kì hạn của gã liền kéo dài một năm, vốn tháng sau gã sẽ hết hạn, nhưng nhiệm vụ lần này lại thất bại, gã lại phải đợi đến tháng ba năm sau rồi.

Trương Trọng Kiên yên lặng gật đầu:

- Ta thừa nhận!

- Thừa nhận là tốt rồi, vậy cứ dựa theo giao ước, tháng ba năm sau ta cho người tự do.

Trong lòng Trương Trọng Kiên thở dài thật sâu, gã thật sự không muốn sống cuộc sống của một thích khách giết người, nhưng giao ước tựa như một xiềng xích to lớn, khiến gã không thể thoát khỏi.

Lúc này, ánh mắt của Đậu Khánh lại chuyển tới trên người của nghĩa nữ Trương Xuất Trần:

- Người cũng có trách nhiệm!

- Con không quả quyết, làm việc bất lực, xin phụ thân... Không! Xin Hội chủ trách phạt.

Đậu Khánh lắc đầu:

- Trách nhiệm của người không phải làm việc bất lực, mà là người nhìn sai rồi, gạt chúng ta, làm cho chúng ta khinh địch, không phải sao?

Mặt Trương Xuất Trần đỏ lên, cúi đầu, nàng biết nghĩa phụ đang nói ai, nàng quả thật nhìn sai rồi. Nàng vốn tưởng rằng Trương Huyền là tên bất

tài, lại không ngờ đến lòng dạ hắc sâu đến như vậy, đã lừa gạt mọi người bọn họ, ở thời khắc quan trọng nhất ra tay, khiến cho bọn họ thất bại trong gang tấc.

- Con biết sai, nguyện chịu trách phạt!

Đậu Khánh không có ý trách phạt nàng, lão cười hỏi Trương Trọng Kiên:

- Trọng Kiên thấy người này thế nào?

Trương Trọng Kiên thở dài một tiếng nói:

- Khi ti chức trở về đã tìm một con cháu của Dương thị hỏi thăm, mới biết được Dương gia trang bị trộm cướp tập kích vào ban đêm, chính là nhờ vào tên Trương Huyền này ngăn cơn sóng dữ, cứu vãn Dương gia trang, cũng chiếm được sự tin tưởng của gia tộc Dương thị, mới có thể tham dự vào chuyện cơ mật của Dương Huyền Cẩm. Tuy rằng võ công của hắn không cao, nhưng gan dạ sáng suốt không tầm thường, trí mưu hơn người, ty chức vô cùng khâm phục.

- Dương gia trang bị tập kích hẳn không phải trộm cướp bình thường, mà là La Dịch Phạm của Chung Nam Sơn.

Trương Trọng Kiên cả kinh:

- Chẳng lẽ là Vũ Văn Thuật?

Đậu Khánh gật đầu, lại nói:

- Nhưng chuyện này đã qua, chúng ta không cần quan tâm về nó. Quan trọng là chuyện xảy ra hôm nay, các người biết hôm nay trong cung Đại Nghiệp xảy ra chuyện gì không?

Trương Trọng Kiên và sư muội nhìn nhau, hai người cùng nhau lắc đầu:

- Ty chức không biết!

- Nói tới lại làm cho người ta buồn cười, nhưng lại làm người ta ngạc nhiên thán phục, Vũ Văn Thuật lấy thủ cấp giả của Dương Huyền Cảm đi lừa gạt thiên tử, kết quả Yến Vương Dương Đàm lại đưa ra thủ cấp thật, vạch trần trò lừa dối của Vũ Văn Thuật. Thiên tử tức giận, hung hăng đánh vào mũi của Vũ Văn Thuật, cũng cách chức đại tướng quân của ông ta. Chuyện này chấn động cả triều cương, nhưng không ai hiểu rõ về việc này, không thể tưởng tượng được chúng ta lại là người chân chính biết chuyện.

Trương Xuất Trần nhướn mày:

- Chẳng lẽ là Yến Vương phái Trương Huyền đi ám sát Dương Huyền Cảm?

Trương Trọng Kiên lắc đầu:

- Hẳn là không phải, ta cảm giác đây là hành vi cá nhân của hẳn, hẳn là hẳn hiến thủ cấp Dương Huyền Cảm cho Yến Vương.

Đậu Khánh khen ngợi mà cười nói:

- Trọng Kiên nói không sai, đây là nguyên nhân khiến ta chân chính tán thưởng người này, không nhiều người có thể từ chối sức hấp dẫn của quan thăng ba cấp và năm ngàn lượng hoàng kim, hẳn lại làm được. Lúc trước ta đã nói hẳn trí tuệ hơn người, bằng ý chí, tầm nhìn cùng với sự gan dạ sáng suốt của người này, ta kết luận hẳn nhất định không phải là người tầm thường.

Tuy rằng Trương Trọng Kiên không thể mang về đầu Dương Huyền Cảm, nhưng Trương Huyền lại đâm chết Dương Huyền Cảm, cũng giống như diệt khẩu thay Vũ Xuyên Phủ. Vì thế cho dù Trương Huyền đã phá hủy hành động của Huyền Vũ Hỏa Phượng, nhưng Đậu Khánh cũng không giận

lây sang hẳn, ngược lại còn rất thưởng thức sự gan dạ và sáng suốt của Trương Huyền.

Đây cũng là việc Đâu Khánh vô cùng thấy tiếc nuối, lão vốn định lôi kéo Trương Huyền gia nhập Vũ Xuyên Hội, cũng khảo nghiệm hẳn gần ba tháng, nhưng bởi vì Độc Cô Như Ý kiên quyết phản đối, lão đành phải tạm thời buông tha cho ý tưởng lôi kéo Trương Huyền nhập hội, hiện tại sự thật đã chứng minh, bọn họ vì bảo thủ không chịu thay đổi mà mất đi một viên ngọc quý, sao có thể không làm cho Đâu Khánh mất mát.

Đâu Khánh trầm tư một lát, lại kéo dây nhỏ bên cạnh bàn. Một lát sau, một gã nam tử trẻ tuổi khoảng hai mươi hai tuổi dáng người bình thường bước nhanh vào phòng, gã quì một gối thi lễ:

- Ty chức Sài Thiệu, bái kiến Hội chủ.

- Không cần đa lễ, người nói cho Trọng Kiên chuyện hôm nay trong Yến Vương phủ, ý ta là chuyện về Trương Huyền.

Sài Thiệu nhận chức giáo tập ở Vũ Xuyên hội, dạy một đám thiếu niên mười hai mười ba tuổi luyện võ, chức quan của gã lại là Yến Vương phủ Thiên Ngưu Bị Thân, là thị vệ của Yến Vương.

Sài Thiệu không phải là con cháu của quý tộc Quan Lũng, bởi vì gã cưới con gái của Lý Uyên làm vợ, được Lý Uyên tiến cử gia nhập vào Vũ Xuyên Phủ.

Sài Thiệu cười nói:

- Hôm nay Trương Huyền được bổ nhiệm làm Dực Vệ của Yến Vương phủ, thật khéo cùng đội với ta.

Trương Trọng Kiên bỗng nhiên hiểu được ý của Hội chủ, gã thấp giọng hỏi:

- Hội chủ vẫn là không muốn vứt bỏ hẳn...

Đậu Khánh khe khẽ thở dài:

- Nhân tài như vậy, tùy tiện vứt bỏ hẳn thật sự là tổn thất của phủ Vũ Xuyên, ta sẽ nghĩ cách thuyết phục Độc Cô gia chủ.

- Chỉ sợ Độc Cô gia chủ sẽ không dễ dàng đáp ứng!

- Ta biết, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25+1: Mười Mãnh Tướng Trong Thiên Hạ (1)

Trương Huyền đầu nhập vào Dương Đàm đương nhiên là muốn dựa vào đường tắt này nhanh chóng đi lên con đường làm quan, nhưng về mặt khác, tiến vào Yến Vương phủ cũng có thể khiến cho tầm mắt hãn mở mang, tiếp xúc được với tài nguyên tốt hơn.

Tài nguyên tốt nhất của các triều đại đều tập trung ở thượng tầng, một chút lợi nhỏ mà chúng sinh liều mạng tranh đoạt, trong mắt người trên thượng tầng lại coi thường không thèm để ý. Hoàn cảnh quyết định địa vị, Trương Huyền muốn đạt được địa vị xã hội rất cao, điều đầu tiên là hãn phải thay đổi hoàn cảnh của mình.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này thì Trương Huyền đều khắc sâu nhận thức, xã hội phân chia giai cấp hoặc tầng lớp. Nếu hãn không muốn giống như con kiến sinh sống tại tầng dưới đáy thì hãn phải tìm kiếm tất cả cơ hội đi về phía trước. Săn giết Dương Huyền Cảm là một cơ hội hãn bắt được, cũng là công trạng đầu tiên của hãn, khiến cho hãn rốt cục có thể lấy được vé vào cửa tiến vào trung tầng trong xã hội Đại Tù.

Cũng giúp cho hãn có cơ hội tiếp xúc với người thống trị trên thượng tầng, đó là Yến Vương Dương Đàm, mà Yến Vương Dương Đàm lại là chiếc chìa khóa để hãn tiến vào thượng tầng Đại Tù. Ý nghĩ của Trương Huyền rất tinh táo, từ trung tầng đi vào thượng tầng còn khó hơn rất nhiều lần so với từ hạ tầng đi lên trung tầng, con đường cũng càng gian nguy, cần hãn trả giá càng nhiều gian khổ cố gắng.

Tùy Mạt tựa như kho hàng đang cháy, mỗi người đều muốn lấy càng nhiều thứ trong kho hàng về mình, thủ đoạn của mỗi người không giống nhau. Đám người Đỗ Phục Uy, Địch Nhượng, Vương Bạc chỉ là người phóng hỏa, bọn họ không có cơ hội tiến vào kho hàng, nhất định sẽ không thu hoạch được gì.

Mà Dương Huyền Cẩm là người dò đường thứ nhất, cuối cùng lại chôn thân nơi biển lửa. Lý Uyên, Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức, Lý Mật, Lý Quỹ, Tiêu Tiển, Lưu Vũ Chu, Lương Sư Đô, những người tài giỏi này là người tham dự chân chính tiến vào kho hàng cướp đoạt vật tư.

Nếu hãn Trương Huyền cũng muốn kiếm vài chén canh trong kho hàng đang cháy của Tùy Mạt, như vậy hãn nhất định phải chiếm một vị trí có lợi, đến càng gần con đường thuận tiện.

Mà từ trung tầng tiến vào thượng tầng chính là để đạt được vị trí và con đường như vậy.

Võ nghệ chẳng qua là một loại thủ đoạn để tiến vào thượng tầng, giống như Vũ Văn Thành Đô, dựa vào võ nghệ siêu phàm thoát ra địa vị nô tài, tiến nhập vào hàng ngũ tướng quân.

Hãn cũng đi con đường như vậy, không chỉ muốn học được võ công cao thâm, còn muốn nắm lấy tất cả cơ hội, đi con đường ngắn nhất và nhanh nhất giúp mình nhanh chóng thăng chức. Dù sao kho hàng triều Tùy đã bị châm lửa, thời gian còn lại của hãn đã không còn nhiều nữa.

Tiến vào phủ Yến Vương, Trương Huyền lập tức có thân phận, được bổ nhiệm làm Dực Vệ Đông cung, quan hàm bát phẩm, đây cũng là quan hàm thấp nhất trong phủ Yến Vương, bởi vì Yến Vương Dương Đàm đã được Dương Quảng phong làm Hoàng thái tôn, chỉ là còn chưa được sắc phong chính thức, vì thế đãi ngộ ở phủ Yến Vương cao hơn thân vương bình thường, giống như Đông cung.

Buổi sáng ngày kế tiếp, lần đầu tiên Trương Huyền tới sàn đấu võ trong phủ Yến Vương, người trên giáo trường cũng không nhiều, chỉ có mười mấy người đều đang tùm năm tùm ba huấn luyện. Người lãnh đạo trực tiếp của Trương Huyền họ Trần, quê ở huyện Trần Thương quận Phù Phong, tính cách hào sảng, rất ít bày kiêu cách nhà quan, tuy nhiên tật xấu lớn nhất là thích rượu, chỉ cần không trực ban, phần lớn thời gian đều uống rượu say mèm.

Cũng chính là vì nguyên nhân này, Trương Huyền chỉ gặp được gã một lần, sau này cũng không thấy bóng dáng của gã.

Trương Huyền lấy một cây trường thương trên giá vũ khí, từ sau khi hãn luyện qua trường thương của Vương Bá Đường, hãn liền có thêm vài phần hứng thú đối với thương, nói không chừng trong tương lai hãn sẽ lấy thương làm binh khí của mình.

Hãn quát khẽ một tiếng, một thương đâm ra, lại đâm ra chín thương, lập tức thu thương lại, trở tay đâm về phía sau, “vút” một tiếng quật trên mặt đất, làm bay lên một lớp bụi màu vàng, đây cũng là đao pháp mà Vương Bá Đường dạy cho hãn, luyện hơn ba tháng, được hãn áp dụng rất tự nhiên vào trường thương.

- Thương pháp rất khá!

Phía sau truyền đến tiếng vỗ tay.

Trương Huyền vừa quay đầu lại, thấy một gã nam tử trẻ tuổi ở phía sau, dung mạo thanh tú, dáng người bình thường, vô cùng cường tráng.

Trương Huyền nhớ rõ ngày hôm qua đã gặp qua người này, có chức quan giống với cấp trên Trần Lương của hãn, hình như là cái gì Thái Tử Thiên Ngưu, cao hơn mình một phẩm.

Nhưng lúc ấy Trần Lương quên giới thiệu tên của người này, vì thế hẳn không biết tên của người thị vệ này là gì?

Trương Huyền buông thương cười nói:

- Chút tài mọn, khiến huynh đài chê cười rồi.

- Quả thật không tệ, có thể đem đao pháp dùng vào thương pháp, còn tự nhiên lưu loát như thế, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy.

Trương Huyền nghe y lại nhận ra mình dùng là đao pháp, không khỏi nhìn y với cặp mắt khác xưa, liền cười hỏi:

- Xin hỏi huynh đài tên là gì vậy?

- Tại hạ Sài Thiệu, Trương hiền đệ từng nghe qua chưa?

Trương Huyền “Ồ” một tiếng thật dài, hẳn làm sao không nghe qua chứ, quả thực như sấm bên tai.

- Người là Lý...

Trương Huyền vốn muốn nói người là con rể của Lý Uyên, chợt nhớ tới không thể gọi thẳng tên của người có chức vị cao hơn mình, vội vàng cắn đầu lưỡi, nhưng lại không biết hiện tại Lý Uyên làm chức quan nào, hình như là đang đóng giữ ở Thái Nguyên, nhưng nên xưng hô như thế nào đây?

Hắn vẻ mặt hơi lúng túng khó xử, Sài Thiệu hiểu được ý tứ của hắn, cười nói:

- Nhạc phụ của ta đóng giữ ở Thái Nguyên, người bình thường đều xưng ông ấy là Lý công, hoặc là Lý sứ quân.

Sài Thiệu tiếp nhận trường thương, nhẹ nhàng vung lên đâm hai cái, vừa cười nói:

- Ta là bạn thân của Vương Bá Đường, nghe y kể về người, nói người đam mê học võ, đáng tiếc lại không được huấn luyện, là như vậy phải không?

Trong lòng Trương Huyền vừa động, là bạn tốt với Vương Bá Đường, chẳng lẽ Sài Thiệu cũng là thành viên của Phủ Vũ Xuyên sao?

Sài Thiệu là con rể của Lý Uyên, mà gia tộc Lý Uyên còn là gia tộc nòng cốt của quý tộc Quan Lũng, Sài Thiệu thuộc về Phủ Vũ Xuyên rất bình thường.

Nhưng cảm giác thần bí của Trương Huyền đối với Vũ Xuyên Phủ phai nhạt rất nhiều, hẳn hiểu rõ Huyền Vũ Hỏa Phượng chỉ là một tổ chức sát thủ bí mật của Vũ Xuyên Phủ, chỉ là một bộ phận rất nhỏ trong Vũ Xuyên Phủ.

Vũ Xuyên Phủ có thư viện Vũ Xuyên, là tổ chức giáo dục nội bộ nổi tiếng ở kinh thành, trừ tòa nhà lớn mình đã thấy qua, ở kinh thành còn có ba học đường khác, trong đó có hơn mấy ngàn sĩ tử đọc sách, luyện võ. Rất nhiều người đều tự xưng mình là người của Vũ Xuyên Phủ, trên thực tế chẳng qua là ở trong đó đọc sách tập võ mà thôi.

Trương Huyền cười thản nhiên:

- Hoá ra Sài huynh cũng hiểu biết về tình cảnh của ta!

- Ta không hiểu rõ lắm về việc học võ, nhưng ta nghe Bá Đường nói lão đệ say mê luyện võ, cá nhân ta cảm thấy thật bất công, người luyện võ có giỏi đến thế nào thì cũng chỉ là một vũ khí giết người, người cầm đao chân chính chưa hẳn đã biết võ, như tướng quốc Cao Quýnh, một kẻ thư sinh, lại có thể suất lĩnh đại quân công diệt triều Trần. Lại như tướng quốc Dương Tổ, võ nghệ thường thường, nhưng lại có thể dẫn mười vạn đại quân tiến bắc tấn công Đột Quyết, chiến công hiển hách, bọn họ tuy không có võ, lại là người cầm đao chân chính.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25+2: Mười Mãnh Tướng Trong Thiên Hạ (2)

Trương Huyền cũng có thêm vài phần hứng thú, chỉ ra bàn đá ghế đá nơi xa:

- Chúng ta qua bên kia ngồi một chút.

Sài Thiệu cùng hãnh đến ngồi trước bàn, Sài Thiệu cũng là danh nhân thời Tùy mạt, kiến thức nhiều hơn so với thị vệ bình thường, Trương Huyền cũng hy vọng có thể từ y biết được càng nhiều về triều đại này.

- Ta kỳ thật cũng tán thành cách nói của Sài huynh, người luyện võ có mạnh thế nào thì cũng là một vũ khí giết người, người cầm đao chân chính, chưa hẳn đã biết võ, nhưng ta xuất thân từ nhà nghèo, vừa không có gia thế hiển hách, cũng không có học thức uyên bác, Sài huynh cảm thấy ta có thể trở thành người cầm đao sao?

Sài Thiệu trầm mặc một lát, lắc đầu:

- Không thể!

Kỳ thật trong lòng Sài Thiệu rất rõ ràng, một số con cháu hàn môn ký thác hy vọng vào việc nhập ngũ kiến công “Công danh chỉ cần lên ngựa là lấy được!”. Nói như vậy quả thật làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, nhưng trên thực tế chỉ là lí do thoái thác lừa gạt con cháu hàn môn bán mạng cho triều đình.

Một vạn con cháu nhà bình thường cũng chưa chắc có một người có thể còn sống đạt được giấc mộng của mình.

Mà danh con cháu quý tộc vào trong quân đội thu hoạch công danh thì căn bản không cần mạo hiểm, chiến công của bọn họ đương nhiên sẽ do thi thể con cháu hàn môn tích tụ.

Binh lính lấy được công danh căn bản không phải nhờ lập được chiến tích, mà là nhờ vào dòng máu của một vị nhân vật lớn nào đó chảy xuôi trong thân thể.

Y thở dài:

- Giống lão đệ không lai lịch không gia thế như vậy, nếu muốn đi về phía trước thì đi một bước đều khó khăn vô cùng, trừ khi lọt vào mắt xanh của đế vương, nhưng cơ hội như vậy thì có mấy người gặp được chứ.

Trương Huyền chậm rãi nói:

- Nếu đại thụ mọc khắp một mảnh đất, thực vật phía dưới sẽ vì không thấy được ánh nắng mặt trời mà chết đi, thật bất hạnh ta chính là một cây thực vật như vậy, nếu ta không diệt trừ các cây đại thụ khác thì ta đây cũng nhất định phải cố gắng trở thành một cây đại thụ. May mà ông trời cho ta một sức khỏe hơn người, để cho ta có thể đi lên con đường võ học. Đối với ta, học võ chẳng qua là một cách để tiến về phía trước, một loại thủ đoạn gạt hái công danh, chỉ có thể trở thành mãnh tướng vô địch mới có ngày lộ mặt.

- Trở thành mãnh tướng vô địch lại có thể thế nào?

Sài Thiệu cười lạnh một tiếng:

- Vũ Văn Thành Đô võ nghệ cái thế, tuy là con nuôi xuất thân từ gia nô của Vũ Văn Thuật, công danh chỉ là trò chơi của con cháu quý tộc, dân

chúng thấp cổ bé họng chẳng qua là quân cờ trong tay người khác, khi nào thì lên bàn cờ, khi nào thì lấy xuống đều theo ý của người đánh cờ. Quân cờ căn bản không có tư cách phản kháng, người đánh cờ cũng sẽ không quan tâm trong lòng quân cờ nghĩ gì.

Nếu binh lính thật có thể dựa vào anh dũng chiến đấu mà được phú quý, còn có ai sẽ nghe tiếng trống mà ẩn thân? Nếu triều đình có thể làm được “Lên ngựa lấy công danh”, cũng sẽ không có nhiều người như vậy thà rằng tạo phản cũng muốn trốn tránh đi trưng binh chiến tranh.

Trương Huyền không tán thành cách nói số mệnh của Sài Thiệu, phản bác:

- Nhưng nếu như ngay cả cơ hội trở thành quân cờ cũng không có thì có gì khác với người bán rong ở đầu đường xó chợ chứ. Vũ Văn Thành Đô chính là vì võ nghệ cái thế, mới lọt vào mắt xanh của đế vương, được phong là Thiên Bảo tướng quân, chiếm được cơ hội tiến lên phía trước. Nếu một người không phấn đấu, không tranh thủ, cam chịu tầm thường, vậy cả đời hắn cũng sẽ không có thành tựu nào cả.

Sài Thiệu trầm mặc, qua một lúc lâu, y mới thấp giọng nói:

- Hiền đệ nghe nói qua mãnh tướng đệ nhất Đại Tùy Sử Vạn Tuế chưa?

- Ta nghe nói qua tên này, y thì sao?

- Kỳ thật ông ta rất tương đồng với hiền đệ, thân hình cường tráng cao lớn, nhưng ông ta vốn là một tên thư sinh, ba mươi tuổi mới bắt đầu luyện võ, ba năm sau liền đánh bại Hàn Cầm Hồ và Hạ Nhược Bật, được tiên đế gọi là mãnh tướng đệ nhất thiên hạ, cũng được quân Tùy công nhận.

Trương Huyền nghe được say mê, ba mươi tuổi luyện võ, ba mươi ba tuổi trở thành đệ nhất thiên hạ, việc này vô cùng thần kỳ, trong lòng của hắn sinh ra một chút hy vọng, chờ mong mà nhìn về phía Sài Thiệu.

Sài Thiệu hiểu được ý tứ của hần, cười khỗ lắc đầu:

- Ta cũng không biết y luyện võ thuật, ta chỉ nói có người sau ba mươi tuổi mới bắt đầu luyện võ, còn có đại thành, vì thể hiền đệ cũng không cần vì tuổi mà nổi giận, ông trời sẽ không tuyệt đường người.

Trong lòng Trương Huyền thoải mái rất nhiều, hần lại cười hỏi:

- Không biết mãnh tướng thứ hai trong thiên hạ là ai?

- Thứ hạng của thập đại mãnh tướng trong thiên hạ là chuyện của rất lâu rồi, rất nhiều người đã qua đời, hiện tại tất cả mọi người đều không nhắc tới. Nếu hiền đệ muốn nghe, nói một chút cũng không sao, người đứng đầu chính là người vừa rồi ta nói - Sử Vạn Tuế, thứ hai là Hàn Cầm Hồ, thứ ba là Hạ Nhược Bật, thứ tư là Dương Huyền Cảm, thứ năm là Ngư Câu La, thứ sáu là Trương Tu Đà, thứ bảy là Dương Nghĩa Thần, thứ tám là Mạch Thiết Trọng, thứ chín là Khuất Đột Thông, thứ mười là Lai Hộ Nhi. Hiện tại ngoại trừ vị trí năm, sáu, bảy, chín, mười thì những người khác đều đã qua đời, thập đại mãnh tướng đã không còn ý nghĩa nữa rồi.

- Ta đã thấy Vũ Văn Thành Đô, ngay cả Dương Huyền Cảm xếp hạng thứ tư cũng không phải là đối thủ của gã.

Sài Thiệu kinh ngạc nhìn hần một cái, lúc nào Vũ Văn Thành Đô giao chiến với Dương Huyền Cảm vậy, mình chưa từng nghe nói về việc này.

Y cười nói:

- Thiên Bảo tướng quân Vũ Văn Thành Đô đương nhiên lợi hại, không thua gì Sử Vạn Tuế lúc trước, đương kim thiên tử khen gã là mãnh tướng đệ nhất thiên hạ, Dương Huyền Cảm hần là không phải đối thủ của gã.

Lúc này, Trương Huyền nhớ tới một việc, tò mò hỏi:

- Sài huynh có phải có một cậu em vợ tên Lý Huyền Bá đúng không?

- Quả thật có, y là lão Tam trong Lý gia, từ nhỏ thân thể suy nhược, nhưng bảy năm trước đưa đi Chung Nam Sơn theo Tử Dương Chân Nhân học võ, nói thật, ta cũng chưa từng gặp y.

Lúc này, có người ở xa xa gọi Sài Thiệu, Sài Thiệu liền đứng lên nói:

- Ta đi trước đây, xin đệ yên tâm, ta sẽ hỏi thăm loại dịch cân thuật thích hợp với hiền đệ.

- Đa tạ Sài huynh quan tâm!

Sài Thiệu chấp tay, bước nhanh đi. Trương Huyền nhìn Sài Thiệu đi xa, cuộc nói chuyện với Sài Thiệu đã dập tắt nôn nóng trong lòng của hắn, hắn cũng biết mình không thể nóng vội, nhất định phải học được kiên nhẫn tìm cơ hội.

Lòng Trương Huyền dần dần bình tĩnh lại, hắn trở về sân đấu võ, xoay mình lên ngựa, tay cầm cung cưỡi ngựa chạy đến sân luyện tập cưỡi ngựa bắn cung.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Hoàng Cô Đến Rồi

Phủ Yến Vương còn gọi là Yến Vương cung, trên thực tế ở trong hoàng thành. Phía đông phủ có một hồ nước chiếm hơn mười mẫu đất, bốn phía hành lang dài vờn quanh, núi giả đứng sừng sững, bên trong có đủ loại hoa sen, các loại cá bơi thong thả giữa các lá sen.

Bởi vì nơi này là nơi dừng chân của thị vệ, cũng là nơi nghỉ ngơi khi bọn thị vệ được thư nhàn, hoặc tới đây câu cá, giữa hồ còn có thể bơi lội trong nước.

Trương Huyền đã ở phủ Yến Vương gần nửa tháng, cũng dần dần quen thuộc hoàn cảnh xung quanh. Buổi trưa hôm nay, Trương Huyền được nghỉ phép nửa ngày, trong lúc rảnh rỗi, hắn mượn cái cần câu, ở bên bờ ao câu cá nghỉ ngơi.

Nắng xuân tươi sáng, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào hồ nước, từng trận gió mát, làm người ta vui vẻ thoải mái khác thường. Bốn phía hồ nước rất yên tĩnh, ngoại trừ Trương Huyền thì không có người khác, dù sao ngày nghỉ của thị vệ rất quý giá, bình thường đều sẽ ra ngoài uống rượu, thị vệ đi câu cá thật sự rất hiếm thấy.

Trương Huyền hôm nay rất may mắn, đã có hơn mười con cá mắc câu, thậm chí còn có một con cá chép màu vàng hiếm thấy. Lúc này, cần câu động đậy, Trương Huyền giật mạnh lên, lưỡi câu trống không, con giun móc vào lưỡi câu đã mất, hắn gặp được một con cá ăn vụng ranh mãnh.

Trương Huyền cúi đầu mắng một tiếng, kéo dây câu qua, tay trái sờ hộp mồi câu phía sau, bên trong còn có hơn mười con giun, không ngờ hẳn lấy ra cũng không phải là con giun, mà là một con sâu róm màu sắc sặc sỡ, lông rất dài, đang lúc nhúc trong tay hẳn.

Trương Huyền giật mình, liền vứt bỏ con sâu róm, hẳn cầm cái hộp, mới phát hiện trong hộp còn có hơn mười con sâu róm, có chuyện gì vậy?

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng cười ha ha, Trương Huyền quay đầu lại, phát hiện hành lang phía sau cách đó không xa có một tiểu cô nương đang trốn, đang che miệng cười trộm.

Tiểu nương khoảng chừng bảy tám tuổi, cột tóc hai bên, mặt mày như họa, tướng mạo vô cùng thanh tú xinh đẹp, mặc một cái váy ngắn màu xanh lá, áo khoác đỏ gấm, chân mang giày thêu tơ vàng.

- Là người làm à?

Trương Huyền giả vờ tức giận nói.

- Sao lại là ta, là chúng nó tự đi vào mà!

Tiểu nương chạy tới, kéo giỏ cá từ trong nước ra:

- Để ta xem cá người câu được!

- A! Con cá này thật xinh đẹp.

Tiểu nương giơ tay cầm lấy con cá chép vàng óng ánh trong giỏ cá, Trương Huyền cảm thấy không ổn, vội vàng hô lên:

- Coi chừng!

Nhưng vẫn chậm một bước, cá chép vàng óng ánh va chạm thật mạnh vào giỏ cá, bắn ra ngoài, trong tiếng kêu sợ hãi của tiểu nương bay xuống

hồ nước.

- Đều tại người!

Tiểu nương giậm chân thật mạnh, nước mắt lập tức trào ra ngoài:

- Là do người dọa ta, người đi bắt nó trở về cho ta.

Trương Huyền lười không hỏi nàng, cần câu vung lên, tiếp tục câu cá, tiểu nương thấy hẫng không để ý tới mình, dứt khoát ngồi dưới đất khóc lên:

- Người bắt nạt ta! Không chịu bắt cá cho ta.

Trương Huyền bị nàng khóc đến tâm phiền ý loạn, chau mày nói:

- Đừng khóc, cá cũng chạy mất rồi, vậy làm sao ta có thể bắt được?

- Ta mặc kệ, người không bắt thì ta bắt!

Nói xong, nàng cởi áo ngoài, lộ ra bả vai nhỏ tròn bóng và cánh tay non mịn như ngó sen, lại vén váy lên chuẩn bị xuống nước, kỳ thật Trương Huyền đã nhìn thấy con cá chép vàng óng ánh kia, hình như đang bị thương, phập phồng ở trong nước.

Trương Huyền làm sao có thể để một tiểu nương cởi áo quần xuống nước, nước hồ sâu đủ để ngập hết người nàng, bất đắc dĩ, hẫng đành hô lên với tiểu cô nương:

- Được rồi! Ta bắt lên cho người.

Tiểu nương lập tức rút chân về, vui mừng vỗ tay:

- Đa tạ đại ca ca hỗ trợ!

Trương Huyền bất đắc dĩ, lắc đầu, bỏ áo ngoài ra, cởi giày, lập tức nhảy xuống hồ nước, hồ nước không sâu, vừa đến phần eo của hẫng, chậm rãi đi

vài chục bước, đến gần con cá chép vàng, hắt nhanh tay lẹ mắt, một phát bắt được cá chép, cười nói:

- Bắt được rồi!

Hắn vốn tưởng rằng sẽ nghe thấy tiếng hoan hô của tiểu nương, không ngờ phía sau thanh âm gì cũng không có, hắn quay đầu lại, tiểu nương đã không thấy bóng dáng, trong lòng Trương Huyền thầm kêu không ổn, nhìn về chỗ để áo quần và giày của mình, áo quần thì còn, nhưng giày đã mất, dao găm cắm bên trong giày cũng không cánh mà bay.

Chỉ thấy tiểu nương ló đầu ra từ cửa tròn, cười hì hì quơ dao găm với hắn:

- Ta không muốn con cá kia, tự người giữ đi!

Nói xong, nàng chạy nhanh như chớp, Trương Huyền không kịp gọi, tức giận đến sôi máu, hắn luôn tự phụ mình nhảy bén, lại thật không ngờ bại trong tay một tiểu nương tám tuổi, nếu truyền ra ngoài thì hắn làm sao còn có thể làm người được?

Giày không sao cả, mấu chốt là dao găm của hắn, ngàn vạn lần không thể rơi mất, hắn vội vàng ba bước hai bước nhảy lên bờ, chạy ra cửa tròn, làm sao còn thấy bóng dáng của tiểu nương.

Trương Huyền tức giận đến hồi lâu không nói ra lời, tiểu nương này từ đâu tới, thật nghịch ngợm phá phách!

Trương Huyền chân không, cả người ướt sũng trở lại phòng của mình, hắn thay giày và quần áo, bước nhanh đi đến tiền đường, muốn tìm Sài Thiệu hỏi thăm về lai lịch của tiểu nương, dù sao cũng là hoàng cung, tiểu cô nương bảy tám tuổi cũng không quá nhiều.

Mới vừa đi tới tiền đường, chỉ thấy hơn mười người thị vệ vây quanh Yến Vương Dương Đàm từ nội đường chạy đến, Dương Đàm thấy hẳn liền gọi:

- Trương Huyền, mau cùng đi, Hoàng hậu nương nương đến rồi!

Trương Huyền hoảng sợ, liền vội vàng đi theo bọn thị vệ cùng nhau chạy tới trung viện, vừa qua khỏi cửa, chỉ nghe có người cao giọng hô lên:

- Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Mọi người vội vàng tránh người sang hai bên, Trương Huyền cũng lui về phía sau vài bước, đứng ở bên cạnh bụi hoa xa xa, ánh mắt len lén liếc về phía cửa chính. Trong lịch sử nhan sắc Tiêu Hoàng hậu nổi tiếng khắp thiên hạ, bộ dáng chân thật của bà ta sẽ ra sao đây?

Chỉ nghe tiếng ngọc bội trong treo vang lên, một làn gió thơm đập vào mặt, người còn chưa tới, mùi thơm tới trước, tiếng bước chân truyền đến, đám cung nữ hoạn quan vây quanh một nữ nhân vô cùng xinh đẹp đi đến.

Đoán về tuổi tác thì Tiêu Hoàng hậu ít nhất cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng Tiêu Hoàng hậu trước mắt bảo dưỡng vô cùng tốt, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, trên mặt không có một nếp nhăn, thoát nhìn nhiều nhất là cỡ ba mươi tuổi, mỹ mạo đoan trang, tươi đẹp động lòng người, búi tóc cao, trên đầu châu quang rực rỡ, mặc váy dài màu xanh lá chấm đất, một cung nữ ở phía sau thay bà ta nâng váy dài.

Trương Huyền âm thầm tán thưởng, xinh đẹp diễm lệ, quả nhiên là danh bất hư truyền.

- Người đang khen Hoàng hậu nương nương trẻ tuổi xinh đẹp đúng không?

Bên cạnh truyền tới một thanh âm, Trương Huyền hoảng sợ, lúc này mới phát hiện tiểu nương vừa rồi không biết khi nào đã chạy đến bên cạnh hắn, nấp ở phía sau bụi hoa. Trương Huyền buồn bực thấp giọng nói:

- Giày của ta đâu rồi?

Tiểu nương cười hì hì nói:

- Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta mà!

- Đừng nói nhảm, ta không có ca ngọì Hoàng hậu nương nương.

Mặt Trương Huyền hơi đỏ:

- Loại ý nghĩ này không nên có.

Lúc này, Yến Vương Dương Đàm quỳ xuống thi lễ với hoàng tổ mẫu, Tiêu Hậu cười nói:

- Ta tới đây để xem tình hình của cháu, không cần hành đại lễ như vậy, đứng lên đi!

- Vâng!

Dương Đàm đứng dậy, nhìn ra phía sau hoàng tổ mẫu, hỏi:

- Tổ mẫu không phải đi cùng với hoàng cô sao?

- Ta cũng đang thấy là lạ! Mới vừa rồi còn ở cùng nó, không biết nó lại đi đâu rồi?

Dương Đàm vội vàng ra lệnh:

- Mau đi tìm hoàng cô!

Tiểu nương thấp giọng cười nói với Trương Huyền:

- Chúng ta đánh cuộc không, ta biết hoàng cô đang ở đâu. Nếu ta thắng, người phải đồng ý một điều kiện của ta.

Trương Huyền tức giận nói:

- Người trước tiên trả đồ lại cho ta, ta sẽ cùng người đánh cuộc!

- Người cùng ta đánh cuộc, ta sẽ trả lại cho người.

Trương Huyền thật sự sợ tính cách tinh ranh của tiểu nương này, nếu mình đồng ý với nàng, không biết lại làm ra cái gì nữa? Hắn lắc đầu:

- Người trước tiên trả đồ lại cho ta!

Tiểu nương cả giận nói:

- Nếu người không đáp ứng ta, ta sẽ ném gậy sắt của người xuống ao Cửu Châu, người đã không tin thì bây giờ ta sẽ ném cho người xem!

Nói xong, tiểu nương xoay người rời đi, Trương Huyền bắt lấy cánh tay nhỏ của nàng:

- Được rồi! Lại tin tưởng người một lần.

Tiểu nương đột nhiên xoay người, cười hì hì nói:

- Lời hứa của quân tử, tứ mã nan truy nha!

Nàng ho khan thật mạnh hai tiếng, nghênh ngang đi ra ngoài:

- Các người ai đang tìm ta vậy?

- Điện hạ, hoàng cô ở trong này.

Bọn thị vệ hoan hô.

Trương Huyền ngây ngẩn cả người, tiểu nương bảy tám tuổi này lại là cô cô của Dương Đàm? Theo lẽ thường, cô cô của Dương Đàm ít nhất hẳn là hai ba mươi tuổi mới đúng, tại sao lại là một tiểu nha đầu chứ?

Lúc này, Trương Huyền chợt nhớ tới một người trong lịch sử, chẳng lẽ tiểu nha đầu là nàng ta sao?

Đại Dương phi của Lý Thế Dân, không phải là con gái nhỏ nhất của Dương Quảng sao?

Tiểu nha đầu chính là con gái nhỏ nhất của Dương Quảng, tên là Dương Cát Nhi, phong là công chúa Quảng Lăng, là hòn ngọc quý trên tay Dương Quảng.

Dương Cát Nhi trời sinh thích tự do tự tại chạy loạn khắp nơi, nghịch ngợm gây sự khắp chốn, Dương Quảng cũng không trói buộc được nàng. Hôm nay nàng cùng mẫu thân đến phủ Yến Vương, kết quả ở nửa đường nàng trốn vào cửa Đông trước, vừa lúc gặp Trương Huyền đang câu cá, trêu cợt hẳn một phen.

Dương Đàm đi lên trước cung kính quỳ xuống thi lễ:

- Chắt nhi tham kiến hoàng cô!

- Hiền chắt miễn lễ.

Dương Cát Nhi giả vờ bộ dáng nghiêm túc từng trái, tiếp nhận quỳ lạy của Dương Đàm, lại thừa dịp người chưa chuẩn bị vụng trộm quay đầu thè lưỡi làm mặt quỷ với Trương Huyền.

Trương Huyền nhin không được bật cười:

- Tiểu nha đầu ranh mãnh này, mặc dù có chút nghịch ngợm gây sự, nhưng cũng có mặt rất đáng yêu!

Dương Cát Nhi làm mặt xấu với Trương Huyền, lại bị Tiêu Hoàng hậu ở phía sau nhìn thấy, trong lòng bà có chút kì quái, tên thị vệ này là ai, Cát Nhi làm sao mà biết hẳn chứ?

Tiêu Hoàng hậu cũng không có hỏi nhiều, vẫy tay một cái với Dương Cát Nhi:

- Cát Nhi lại đây!

Dương Cát Nhi hoạt bát chạy tới, nắm tay mẫu thân, cười hì hì nói:

- Nương, chúng ta vào đi thôi! Dạy dỗ Đàm nhi một chút.

Tiêu Hoàng hậu cười nhẹ nhàng gõ một cái lên đầu nàng:

- Vì nương giáo huấn con trước, con chạy đi đâu vậy?

- Vừa rồi con đi câu cá, câu được một con cá rất lớn, là thật đấy!

Nàng vụng trộm nháy mắt mấy cái với Trương Huyền.

Trương Huyền xoay đầu qua, trong lòng âm thầm buồn bực, cái gì mà một con cá lớn, không phải là đang nói mình sao? Tiểu nha đầu này nói chuyện gì vậy.

- Con làm gì có kiên nhẫn mà câu cá, Đàm nhi còn có thể, lần sau để Đàm nhi dẫn con đi câu cá đi.

- Con không đi với y đâu!

Dương Cát Nhi bĩu môi một cái:

- Một tên tiểu phu tử, cả ngày cứ Khống Tử, thánh nhân, nghe thật nhàm chán, có bản lĩnh thì đánh với ta một trận!

Nàng vén tay áo lên, chống nạnh, hung hăng trừng mắt Dương Đàm:

- Tới hay không?

Dương Đàm biết vâng lời, khoanh tay nói:

- Chắt nhi sao dám vô lễ với Hoàng cô chứ!

- Người xem, con nói không sai đi!

Tiêu Hoàng hậu dờ khóc dờ cười, bó tay với con gái bảo bối, đành phải nhường một bước:

- Con đi chơi đi! Nương mặc kệ con đấy.

Dương Cát Nhi hoan hô một tiếng, chạy tới hoa viên phía tây, vài hoạn quan cung nữ vội vàng đuổi theo, lần này không thể để nàng chuồn mất lần nữa được.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Nửa Năm Mười Đồi

Tiêu Hoàng hậu đến phủ Yến Vương, một là đến thăm tôn nhi Dương Đàm, tiếp theo là tới kiểm tra việc học tập của y. Tiêu Hoàng hậu có học thức uyên bác, hơn nữa viết chữ rất đẹp.

Lúc này Tiêu Hoàng hậu đang ngồi ở đại sảnh, kiểm tra việc học tập của Dương Đàm, bất kể là “đại học” hay là “Trung Dung”, Dương Đàm đều thuộc lòng, khiến cho Tiêu Hoàng hậu hết sức hài lòng.

Bà cười nói:

- Tiếp theo là viết chữ, tới thư phòng của cháu đi!
- Tôn nhi đi trước dẫn đường!

Dương Đàm dẫn hoàng tổ mẫu đi về phía thư phòng, Trương Huyền và các thị vệ khác đứng ở cửa, đều nhẹ nhàng thở ra. Vấn đề khác đều không lớn, chỉ là mắc tiểu thì khó rồi, không thể rời khỏi, lại phải liều mạng chịu đựng, Trương Huyền bước nhanh đi đến nhà vệ sinh phía sau.

Trương Huyền từ nhà vệ sinh đi ra, cũng không muốn trở về đại sảnh, hẩn suy nghĩ đi tìm tiểu nha đầu kia, đòi lại dao găm của mình, hẩn không nhanh không chậm đi về phía tây viện.

Tây viện có một hoa viên rất lớn, cây rừng xanh um, một dòng sông nhỏ như ngọc uốn lượn chảy qua, hai bên bờ sông có đủ loại hoa thơm cỏ lạ.

Nhưng Trương Huyền tìm một vòng cũng không phát hiện tiểu nha đầu, lại chỉ gặp vài tên hoạn quan và cung nữ đang vội vàng hấp tấp chạy chung quanh tìm người, phỏng chừng tiểu nha đầu lại trốn thoát khỏi bọn họ rồi.

Trương Huyền đi qua một hành lang dài, lại nghe trên đỉnh đầu có người cười nói:

- Người đang tìm ta sao?

Trương Huyền ngẩng đầu, chỉ thấy tiểu công chúa đang ngồi trên một cành cây, bắt lấy cành mây hai bên giống như nhảy dây, lá cây tươi tốt bốn phía che thân hình của nàng, khó trách mấy hoạn quan cung nữ đều không tìm được nàng.

Trương Huyền cũng mỉm cười:

- Ở trên này có rất nhiều côn trùng nhỏ, người không sợ chúng nó cắn người sao?

- Ta không sợ sâu, bọ cạp và con rết ta cũng dám bắt, không giống những người khác, đụng phải một con sâu róm cũng sợ đến chết khiếp.

- Ta làm gì sợ tới mức gần chết. Ta nói, điều kiện vừa rồi ta đồng ý với người, người trả lại đồ cho ta đi!

- Bản công chúa đương nhiên nói lời giữ lời, nhưng người trước tiên thực hiện lời hứa rồi hãy nói.

Trương Huyền nhúc nhích đầu, bị tiểu nha đầu bắt được cái thóp, không biết nàng ta lại nghĩ ra thứ gì kì lạ tinh ranh tra tấn mình, hăn tức giận nói:

- Muốn ta làm gì, người nói đi!

Dương Cát Nhi lập tức nhanh nhẹn như một con khỉ từ dây leo bò xuống, kéo tay của Trương Huyền vui mừng cười nói:

- Người đi theo ta!

Trương Huyền bị bàn tay nhỏ bé trắng mịn mềm mại của nàng nắm chặt, hần bỗng nhiên có một cảm giác, tiểu nha đầu này tựa như tiểu muội muội hàng xóm, làm gì có cái kênh kiệu của công chúa, trong lòng hần cũng bắt đầu thích tiểu cô nương hay nghịch ngợm gây sự này.

- Đi nơi nào?

- Đi dạo phố với ta nha!

- Đi dạo phố?

Trương Huyền bước chân dừng lại thật mạnh, trong lòng rất kinh ngạc, tiểu nha đầu này lại muốn đi ra ngoài, như vậy sao được!

- Đổi điều kiện đi! Người không thể đi ra ngoài.

- Vì sao ta không được đi ra ngoài?

Cái miệng nhỏ nhắn của Dương Cát Nhi bĩu lên:

- Nương đã đồng ý với ta, nửa năm đi dạo phố một lần, ta đã hơn nửa năm không đi ra ngoài.

Trương Huyền có chút khó xử, chuyện này hần cũng không dám quyết định, phải đi hỏi Dương Đàm, đợi y lại đi xin chỉ thị của Tiêu Hoàng hậu, nào có chuyện Công chúa tùy tiện đi ra ngoài dạo phố chứ.

Lúc này, mấy hoạn quan cung nữ rốt cục tìm đến, bọn họ liên tục thở dài cầu xin nói:

- Công chúa của ta, người đừng chạy loạn khắp nơi, ở đây có sông, nếu rơi xuống sông thì phải làm sao đây?

- Lo lắng cái gì, ta còn chưa rơi xuống sông lần nào à?

Dương Cát Nhi trừng mắt nhìn bọn họ, lại nói với Trương Huyền:

- Ta phải đi chuẩn bị một chút, người chờ ta ngoài cửa lớn, chúng ta lập tức đi.

- Công chúa, người lại muốn đi đâu vậy?

- Ta muốn đi dạo phố, các người đừng có đi là tốt nhất!

Dương Cát Nhi bước nhanh đi về hậu trạch, Trương Huyền cũng bước nhanh đi vào đại sảnh, vừa lúc gặp được Dương Đàm đi ra, Trương Huyền tiến lên thấp giọng nói:

- Điện hạ, tiểu công chúa muốn đi dạo phố, có thể không?

- Không được!

Dương Đàm hoảng sợ, lắc đầu liên tục:

- Nàng ta nhỏ như vậy, sao có thể tùy tiện đi ra ngoài?

- Đàm nhi, có chuyện gì vậy?

Tiêu Hoàng hậu từ phía sau xuất hiện, Trương Huyền vội vàng lui về phía sau vài bước, cúi đầu.

- Khởi bẩm hoàng tổ mẫu, thị vệ này nói, hoàng cô muốn đi dạo phố!

- Nó muốn đi thì để nó đi! Phụ hoàng của nó đã đồng ý rồi, nửa năm có thể đi ra ngoài một lần.

- Nhưng..... an toàn của hoàng cô!

Dương Đàm vội la lên.

Tiêu Hoàng hậu liếc mắt nhìn Trương Huyền một cái, bà nhớ tới hình như vừa rồi Cát Nhi làm mặt xấu với tên thị vệ này, bà cười đi lên trước hỏi:

- Người tên là gì?

- Ty chúc Trương Huyền!

- Ủ, Bốn cung cảm giác hình như Quảng Lăng Công chúa quen biết người, chuyện là thế nào vậy?

Trương Huyền cười khở một tiếng, liền nói rõ ràng rành mạch việc Dương Cát Nhi trêu cợt hắt cá vào buổi sáng. Tiêu Hoàng hậu nghe thế nhin không được bật cười:

- Thật sự là rất xin lỗi, nha đầu kia bị phụ hoàng nàng làm hư rồi, Bốn cung sẽ cho người trả lại đồ cho người.

Trong lòng Trương Huyền âm thầm kinh ngạc, hắt chưa bao giờ nghĩ tới Hoàng hậu Đại Tù lại có thể biết bởi vì con của mình nghịch ngợm mà xin lỗi một tên thị vệ bình thường như mình, hoàn toàn đảo điên sự hiểu biết của hắt về đế hậu.

Trong lòng Trương Huyền cảm động, vội vàng nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ thôi, xin Hoàng hậu nương nương đừng để trong lòng.

Tiêu Hậu khẽ mỉm cười:

- Đa tạ người khoan dung, Trương thị vệ, Cát Nhi có phải muốn người cùng nó đi dạo phố đúng không?

Trương Huyền gật đầu:

- Đúng vậy!

- Nó luôn ghét thị vệ đi theo, hiếm khi nó lại thích một người thị vệ, vậy phiền Trương thị vệ thay Bốn cung bảo vệ nó, Bốn cung sẽ thưởng lớn!

- Đa tạ Hoàng hậu nương nương, ty chúc sẽ làm hết sức!

Trương Huyền rất nhanh liền biết được nguyên nhân đích thực mà Tiêu Hoàng hậu đồng ý cho tiểu công chúa đi dạo phố, vốn không phải đi dạo phố trong tưởng tượng của hần, Dương Cát Nhi và hai cung nữ ngồi trong xe ngựa rộng rãi, hai bên xe ngựa có thị vệ cưỡi ngựa đi theo, đề phòng nghiêm ngặt.

Thật ra có thể đi dạo cửa hàng, nhưng chỉ có thể vào cửa hàng hoàng gia đã được chỉ định trước, hơn nữa trước đó tất cả khách đều phải đi ra ngoài.

Trương Huyền cưỡi ngựa đi ở phía bên phải của xe ngựa, nhìn trộm vào Dương Cát Nhi trong xe ngựa, chỉ thấy nàng thay một thân nam trang, đầu đội mũ sa, mặc áo bào nhỏ màu xanh, lộ vẻ rất thanh tú xinh đẹp, chỉ là nàng ta bĩu môi, vẻ mặt mất hứng, không có một chút hứng thú nào với cảnh ngoài phố.

Trương Huyền tiếp xúc với nàng vẫn chưa tới nửa ngày, cũng đã hiểu biết nàng, tiểu nha đầu này thích náo nhiệt, nàng muốn tham dự vào cuộc vui mà không phải làm một quần chún. Như một chim lồng cá chậu bị giam trong xe ngựa, nàng làm sao có thể vui vẻ được.

Xe ngựa đã tới đường Châu Bảo, dừng lại ở trước cửa hàng châu báu hoàng gia tên là Vạn Bảo Kim Lâu. Cửa hàng có bốn tầng, chiếm ba mẫu đất, tiệm châu báu này chủ yếu phục vụ cho hoàng thất và quan lại quyền quý, vì thế nhìn bên ngoài rất vắng vẻ, tiểu nhị cũng không nhiều.

Trước đó đã có thị vệ thông báo cho cửa hàng, chương quỳ dẫn theo vài tên tiểu nhị đã nghênh đón ở cửa từ lâu. Xe ngựa vừa mới dừng hẳn, chương quỳ liền tiến lên cười nói:

- Hoan nghênh Quảng Lăng Công chúa hạ cố đến cửa hàng thảo dân!

Dương Cát Nhi vô tình nói:

- Nơi này ta đã đến ba lần rồi, tùy ý một chút đi!

- Vâng! Mời công chúa, mời các vị tiến vào nghỉ ngơi.

Dương Cát Nhi bước xuống xe ngựa, phân phó:

- Người của phủ Yến Vương canh gác ở phía sau, không cho người tùy ý tiến vào cửa hàng.

- Làm sao như vậy được! Cửa sau đã đóng, ai cũng không vào được.

Dương Cát Nhi trừng mắt:

- Ta nói đi thì đi!

Chương quỳ không dám lên tiếng nữa, lúc này Trương Huyền mới phát hiện, hoá ra người của phủ Yến Vương cũng chỉ có hắc, còn lại đều là thị vệ trong cung, hoặc là hoạn quan cung nữ, xem ra kỳ thật nàng gọi mình đi thủ cửa sau.

Trong lòng Trương Huyền cảm thấy kỳ quái, nhưng hắc vẫn lách đi cửa sau, Vạn Bảo Kim Lâu không có sân, đối diện cửa sau là một đường nhỏ, đối diện ngay cửa sau là một cửa hàng trang sức.

Cửa sau đã đóng, ngoài cửa bỏ thêm một cái khóa, như vậy cũng sẽ không có khách đẩy cửa đi vào. Trương Huyền vốn tưởng rằng Dương Cát

Nhi là muốn từ cửa sau trốn ra ngoài, nhưng cửa sau đã bị khóa trái, phòng chừng kế hoạch nho nhỏ của nàng cũng sẽ không thực hiện được.

Trương Huyền đứng trên bậc thang ở cửa phía sau, buồn chán chờ đợi tiểu nha đầu đi dạo phố kết thúc. Hôm nay không biết sao lại không may mắn như vậy, vận khí của hắn thật không tốt, lại bị một tiểu nha đầu bắt được thóp.

Đúng lúc này, đỉnh đầu hắn vang lên một tiếng “Răng rắc!”, hắn ngẩng đầu, lập tức hoảng sợ, chỉ thấy Dương Cát Nhi bất ngờ từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống, động tác vô cùng nhanh nhẹn, hai ba cái đã nhảy xuống mặt đất.

Trương Huyền căng thẳng, một phát bắt được ống tay áo của nàng, lớn tiếng quát:

- Người không thể trốn, mau trở về!

Không ngờ Dương Cát Nhi sớm có chuẩn bị, vung tay, tay áo lập tức rớt xuống, cánh tay vô cùng trắng mịn, trong nháy mắt tránh thoát Trương Huyền, chui vào cửa hàng châu báu đối diện như một cơn gió, nàng quay đầu lại cười hì hì nói:

- Người đi hay không?

Nàng xoay người nhanh như chớp chạy vào cửa hàng châu báu, Trương Huyền cầm lấy nửa ống tay áo, tức giận đến giậm chân, đuổi theo.

Vào cửa hàng châu báu đối diện, Trương Huyền mới ý thức được “mưu tính sâu xa” của tiểu nha đầu này, không chỉ tính đường trốn thoát, mà còn chuẩn bị ống tay áo giả. Hơn nữa cũng hiểu rõ tình hình của cửa hàng đối diện, cửa hàng đối diện không ngờ là một cửa hàng xuyên thẳng, cửa trước cửa sau ngược chiều, đi vào từ cửa trước, đi ra ngoài từ cửa sau.

Trương Huyền đuổi theo ra cửa sau, chỉ thấy áo xanh chợt lóe, nàng lại chạy vào một quán rượu khác, Dương Cát Nhi vô cùng nhanh nhẹn, đông lui tây chạy, Trương Huyền cũng không nhớ ra được đã chạy vào bao nhiêu cửa hàng, cuối cùng mới ở một ngõ cụt chặn nàng lại được.

Dương Cát Nhi mệt mỏi thở hồng hộc, nhưng vẻ mặt nàng lại vui mừng:

- Ai ôi! Thật không dễ dàng! Mười tính cả nửa năm, cuối cùng thành công rồi.

Không cần Trương Huyền bắt nàng, nàng chủ động khoác cánh tay Trương Huyền, mặt mày hớn hở nói:

- Đi thôi! Cùng với bản Công chúa, không, cùng bản cô nương đi dạo phố.

Nàng ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Trương Huyền âm trầm nhìn nàng, nàng hoảng sợ, lập tức buông lỏng cánh tay của Trương Huyền:

- Người sẽ không bắt ta về chứ!

- Người nghĩ sao?

Dương Cát Nhi ôm cánh tay của Trương Huyền làm nũng nói:

- Thị vệ đại ca ca, huynh có biết ta đáng thương nhiều thế nào không, cả ngày bị giam trong hoàng cung, có thể cả đời ta cũng chỉ được đi ra ngoài chuyển này, huynh thương ta một chút đi!

Mặc dù biết nàng đang làm bộ, nhưng Trương Huyền cũng rất đồng tình với nàng, muốn tự do, nhưng thân là công chúa đế vương, không thể có một chút tự do nào.

Cha mẹ đế vương của nàng cũng biết tâm tư của con gái, vì thế mới cố gắng thỏa mãn nàng hưởng về thế giới bên ngoài, dùng một loại phương

thức đặc thù để nàng đi dạo phố, chỉ là tiểu nha đầu này rất giáo hoạt, mới bảy tám tuổi mà có thể tính kế như vậy, sau khi lớn lên thì sẽ ra sao đây.

- Ta cũng muốn thương hại người, nhưng ta còn có trách nhiệm trên mình!

- Chức trách của người là bảo vệ an toàn của ta, đúng hay không?

Lúc này, ở phía trước xuất hiện một quán nhỏ bán đồ chơi làm bằng đường, lão già cao giọng hô:

- Đồ chơi làm bằng đường đây! Người nhỏ năm văn tiền một cái, lớn mười văn tiền, muốn mua mau đến đây!

Dương Cát Nhi lập tức vui sướng vạn phần, lôi kéo Trương Huyền chạy tới:

- Ta muốn mua một cái.

Trương Huyền cười khở lắc đầu, chỉ sợ có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Lần Đầu Gặp Tiêu Hậu

Lo lắng của Trương Huyền không sai chút nào, không đến một khắc, Dương Cát Nhi mua tiên nữ làm bằng đường, mua hai cái trống bỏi, mua hai chậu đậu để cùng với bốn đại tướng quân, còn có một con đế xanh biếc ở trong lồng, ngoài ra còn có bốn con vịt con chứa trong lồng gỗ.

Tiền đương nhiên là do Trương Huyền trả, đồ cũng đương nhiên là hẩn cầm, Dương Cát Nhi hứng thú lên cao, sôi nổi đi ở phía trước, đầu của kẹo tiên nữ đã bị nàng liếm sạch, đang liếm cánh tay của tiên nữ.

Đang liếm kẹo mạch nha hương vị ngọt ngào, nhưng đôi mắt to đen nhánh lại luôn nhìn tất cả những thứ mới lạ xung quanh.

- Đại ca ca, chỗ đó bán gì vậy?

Dương Cát Nhi chỉ vào một cửa hàng cười hì hì hỏi.

Trương Huyền nhìn thoáng qua tên trên cửa hàng, trên tấm biển lớn màu trắng viết rõ ràng năm chữ màu đen “Cửa hàng kẹo Phương Ký”.

Trương Huyền không biết nên nói nàng như thế nào, biết rõ còn cố hỏi, không phải là muốn đi vào sao? Trương Huyền lười so đo với nàng, ỉu xìu nói:

- Giống với thứ người đang cầm trong tay đó.

- Chúng ta đi xem đi! Nhiều năm trước ta đã nghe nói cửa hàng này rồi, rất nổi tiếng đấy.

Rõ ràng là cửa hàng mới khai trương một tháng trước, nàng ta lại nói nhiều năm trước mình đã nghe nói, làm như nàng ta rất đáng thương vậy.

- Tùy người!

Trương Huyền sờ túi của mình, hôm nay hắt đi vội vàng, quên mang theo tiền rồi, trên người chỉ còn lại không đến trăm đồng tiền, thực khiến hắt có chút lo lắng.

Trong cửa hàng đặt đủ loại kẹo, đều dùng kẹo mạch nha hoặc là đường mật tạo thành, đặt trong hộp nhỏ tinh xảo. Trương Huyền nhìn đến lú lười, mỗi hộp kẹo đều trên trăm văn tiền, hắt ngay cả một hộp cũng không mua nổi.

- Cát Nhi, chúng ta đi cửa hàng khác trước đi! Sau đó lại tới nơi này.

Nhưng ánh mắt của Dương Cát Nhi đã tỏa ánh sáng, loại kẹo nào nàng cũng muốn. Lúc này, chương quỳ nhìn ra sự khó xử của Trương Huyền, thấp giọng đề nghị:

- Công tử có thể ký sổ, tuy nhiên cần tài sản đảm bảo hoặc tài sản thế chấp.

Trương Huyền sợ Dương Cát Nhi nghe thấy, liền gỡ thẻ bài thị vệ của mình xuống, thấp giọng nói:

- Dùng nó để đảm bảo được không?

Chương quỳ sợ tới mức xoa tay liên tục:

- Cái này chúng ta không dám lấy, ngài vẫn nên lấy vật khác thế chấp đi! Trước nói rõ, bình khí chúng ta cũng không nhận.

- Cái này có thể thế chấp không?

Dương Cát Nhi lấy một cây trâm ngọc ở trên đầu xuống đưa cho chưởng quầy, chưởng quầy tiếp nhận trâm ngọc lập tức hoảng sợ, ông ta rất biết nhìn hàng, đây chính là bích ngọc tủy cực phẩm, ở trên có khảm hai viên kim cương lớn bằng đầu ngón út, có giá trị thấp nhất là mấy trăm kim, ánh mắt chưởng quầy sáng cả lên, bán toàn bộ cửa hàng của ông ta cũng không bằng cây trâm ngọc này.

Trương Huyền cảm thấy thật mất mặt, sao có thể để tiểu nha đầu này lấy cây trâm thế chấp, hẳn vừa muốn phản đối, bên cạnh chợt vươn một bàn tay, đoạt lấy ngọc trâm.

Cái tay này tới quá đột ngột, làm chưởng quầy và Dương Cát Nhi giật nảy mình. Dương Cát Nhi vừa quay đầu lại, chỉ thấy phía sau nàng là một nữ tử trẻ tuổi mặc váy đen viền đỏ, da trắng như tuyết, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, trong tay đang cầm ngọc trâm của mình, nhưng ánh mắt lại như cười như không nhìn Trương Huyền.

- Tại sao lại là người?

Trương Huyền nhận ra nàng, ở Vũ Xuyên Phủ từng gặp nàng, ở võ quán Dương thị cũng gặp phải nàng, hiện tại lại gặp nàng, chỉ là trùng hợp thôi sao?

Trương Huyền nghĩ đến thân phận Hỏa Phượng của nàng, không khỏi nắm chặt chuôi đao, cảnh giác nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của nàng. Nhưng suy nghĩ lại thì thấy thoải mái, Vũ Xuyên Phủ vẫn chưa có lá gan lớn như vậy, dám động vào công chúa Đại Tùy.

Trương Xuất Trần khinh thường hừ một tiếng, nàng ngồi xổm xuống cài lại ngọc trâm lên đầu Dương Cát Nhi, cười xinh đẹp nói:

- Muội thích gì, tùy ý chọn đi, a tỷ mua cho muội!

- Hai người quen biết sao?

Dương Cát Nhi tò mò đánh giá Trương Xuất Trần, lại nhìn về Trương Huyền. Trương Huyền cũng hừ một tiếng trả lời, xem như chấp nhận bọn họ có quen biết.

Dương Cát Nhi lập tức vui mừng, mỹ mạo của Trương Xuất Trần khiến nàng sinh lòng hảo cảm, vị A tỷ này bằng lòng mua kẹo cho nàng, nàng đương nhiên cầu còn không được, nàng vội vàng nhặt lên một cái giỏ bắt đầu chọn lựa kẹo nàng thích.

Lúc này, Trương Xuất Trần thấp giọng nói với Trương Huyền:

- Bên ngoài đều đang loạn, người còn không đưa nàng trở về à!

Trương Huyền gật đầu:

- Đa tạ, tổn kém rồi!

- Người không cần cảm tạ ta, ta cũng không có ý giúp đỡ người. Vạn Bảo Kim Lô là tài sản của Vũ Xuyên Phủ, nếu nàng xảy ra chuyện gì, chúng ta đảm đương không nổi, đã có sáu tổ Huyền Vũ Hỏa Phượng xuất phát, ta chỉ là trùng hợp nhìn thấy các người thôi.

Trương Huyền giờ mới hiểu được, khó trách nàng xuất hiện ở nơi này, hoá ra Vạn Bảo Kim Lô là tài sản của Vũ Xuyên Phủ.

- A tỷ, ta đã chọn xong rồi!

Dương Cát Nhi chọn hơn mười hộp kẹo, nàng hơi ngượng ngùng đưa cho Trương Xuất Trần, Trương Xuất Trần trả tiền cho chủ quầy, sửa sang lại mái tóc cho nàng, cười nói:

- Đừng nghịch ngợm nữa, mau trở về đi!

- Ừm!

Dương Cát Nhi cảm thấy vừa lòng gật đầu, nàng lại hỏi:

- A tỷ, tỷ tên là gì?

Trương Huyền ở bên cạnh có chút khó chịu, mình đi theo hầu hạ tiểu nha đầu này, nàng cũng không hỏi mình tên là gì.

Trương Xuất Trần nhìn Trương Huyền, cười nói:

- Ta cũng họ Trương!

Nàng ngẫm nghĩ một chút, lại lấy ra một đóa kim hoa nho nhỏ đưa cho Dương Cát Nhi:

- Nếu sau này muốn tìm ta, tới Vạn Bảo Kim Lô để lại tin là được, đưa kim hoa cho bọn họ nhìn, bọn họ sẽ biết muốn tìm ta.

- Cảm ơn A tỷ!

Dương Cát Nhi vui mừng nhận lấy kim hoa.

Trương Xuất Trần lại lạnh lùng nhìn thoáng qua Trương Huyền, ánh mắt trở nên lạnh như sương, nàng xoay người nhanh chóng rời đi.

Trương Huyền nhìn theo nàng đi xa, hẳn cảm giác cái liếc mắt cuối cùng của nữ tử mặc váy đen này nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy sát khí, giống như mình có món nợ máu gì với nàng, chẳng lẽ là vì khi hắn săn bắt Dương Huyền Cẩm, mình khiến cho bọn họ sắp thành công lại thất bại?

- Đại ca ca, chúng ta trở về đi!

Dương Cát Nhi nhẹ nhàng lắc cánh tay Trương Huyền, Trương Huyền thu hồi tâm tư, thay nàng cầm giỏ cười hỏi:

- Nghĩ như thế nào mà muốn đi về rồi?

- Ai! Người không có tiền, đi dạo phố còn có ý nghĩa gì.

Trương Huyền bị ghen, một câu cũng không nói nên lời, hần phát hiện một chân lý, dường như ở một phương diện, nữ nhân có một điểm giống nhau, không phân biệt tuổi tác.

Tiểu công chúa Dương Cát Nhi trốn đi cuối cùng không gây ra sóng gió quá lớn.

Đương nhiên là cũng nhờ có Vũ Xuyên Phủ ra tay, phái sáu tổ Huyền Vũ Hỏa Phượng phong tỏa các cổng ở phía tây, Vũ Xuyên Phủ không muốn phô trương, mặt khác cũng là bởi vì Dương Cát Nhi thường xuyên trốn đi, mọi người đều đã quen rồi.

Tuy nhiên trách nhiệm là rõ ràng, không người nào bằng lòng thừa nhận là mình không làm tròn bốn phận, cung nữ, hoạn quan và bọn thị vệ bên người tiểu Công chúa sau một phen tranh luận, rất nhanh liền đã đạt được tiếng nói chung.

Việc này không liên quan gì với bọn họ, là hộ vệ của phủ Yến Vương bất lực, vì thế tất cả trách nhiệm đều đổ lên người Trương Huyền, người duy nhất đại diện cho phủ Yến Vương.

Sau khi Trương Huyền đưa Dương Cát Nhi trở về Vạn Bảo Kim Lô, lập tức bị tước đoạt tư cách hộ vệ, thị vệ đứng đầu trong vệ khách sáo mang theo cứng rắn, mạnh mẽ, việc của công chúa không cần hần lo lắng, hần có thể trở về phủ Yến Vương rồi.

Vào đêm, Trương Huyền đang ngồi trước cửa sổ luyện chữ, lúc nhỏ hắn có luyện viết bút lông vài ngày, sau đó thì vứt bỏ, hắn chưa bao giờ nghĩ tới mình còn có một ngày sẽ nhặt lên.

Càng làm cho hắn đau đầu chính là hắn học chữ là chữ giản thể, tuy rằng phần lớn chữ trong triều Tùy đều biết, nhưng viết lại là một chuyện khác. Hắn cảm giác mình lại một lần nữa trở về làm học sinh tiểu học, từ cái cơ bản nhất, bắt đầu học viết chữ.

Trương Huyền cố hết sức viết, một canh giờ mới viết được hai trang giấy, hắn để bút xuống, vuốt vuốt cánh tay rã rời, việc này quả thực còn khó hơn nhiều so với luyện đao.

Lúc này, hắn xuyên thấu qua khe hở cửa sổ thấy tổng quản vương phủ Tiền Cảnh Trung vội vàng đi tới, rõ ràng chính là đi tới phòng của hắn. Trong lòng Trương Huyền ngẩn ra, y tìm mình làm cái gì? Chẳng lẽ là...

- Trương thị vệ xin mở cửa!

Tiếng đập cửa rất nặng, cũng rất sốt ruột gấp rút, Trương Huyền đứng dậy mở cửa, cười hỏi:

- Tiền tổng quản có chuyện gì sao?

- Có chuyện quan trọng!

Tiền Cảnh Trung nói khẽ hai câu với hắn, Trương Huyền gật đầu, quả nhiên như hắn dự đoán, vẫn là vì việc chiều hôm nay.

- Tôi biết rồi, tôi đi đây!

Hắn mặc thêm áo ngoài, theo sau Tiền Cảnh Trung đi về phía cửa lớn, trong lòng Tiền Cảnh Trung hết sức kinh ngạc, không biết chuyện gì xảy ra mà Hoàng hậu nương nương lại triệu kiến Trương Huyền, hơn nữa hiện tại

trời đã tối rồi, y muốn hỏi, lại không dám hỏi, đành buồn bực bước nhanh về phía trước.

Một chiếc xe ngựa nhỏ dừng ở trước cửa lớn, hơn mười tên thị vệ cưỡi ngựa đi ở hai bên xe ngựa, Trương Huyền mới vừa bước xuống, một gã thị vệ tiến lên phía trước nói:

- Là thị vệ Trương Huyền phải không?
- Đúng vậy!
- Xin theo chúng ta đi một chuyến! Mời lên xe.

Trương Huyền cũng không hỏi nhiều, trèo lên xe ngựa, xe ngựa nhanh chóng chạy về phía cửa, mặc dù lúc này cổng chính cung thành đã đóng, nhưng Trương Huyền yết kiến là thuộc tình huống đặc biệt, hẳn vẫn được tiến vào hoàng cung, từng cánh cửa lớn, đường vào hoàng cung càng lúc càng hẹp, kiến trúc thì càng lúc càng dày đặc.

Cuối cùng hẳn xuống xe ngựa, đi vào cửa hông của một cung điện. Trương Huyền cũng không biết mình đang ở đâu, ở cung nào, điện nào. Nhưng chắc chắn là hẳn đã vào hậu cung của hoàng cung Đại Tùy, nơi ở của đám phi tần hậu cung.

Hẳn đi qua đại điện trống trải nhưng lạnh lùng, đi vào một cửa lớn, ở cửa lớn có tám gã thị vệ đứng, tựa như đang làm nhiệm vụ. Hai gã thị vệ không nói một lời, lục soát Trương Huyền từ trên xuống dưới mấy lần, lúc này mới nói với Trương Huyền:

- Mời vào!

Bất kể ở triều đại nào thì được Hoàng hậu triệu kiến đều là một chuyện lớn, ít nhất phải chuẩn bị vài ngày trước đó, học tập lễ tiết, tắm rửa thay quần áo, thậm chí còn phải bói toán hỏi lành dữ.

Nhưng đến Trương Huyền, tất cả đều miễn đi, kỳ thật việc công và việc tư khác nhau, Tiêu Hoàng hậu chỉ lén tiếp kiến hần, không cần quá nhiều lễ nghi rườm rà.

Nếu như vừa mới bắt đầu Trương Huyền có chút khẩn trương, thì lúc này trong lòng hần đã bình tĩnh lại, hần hít sâu một hơi, đi vào nội điện.

Trong nội điện đèn đuốc sáng trưng, diện tích không lớn so với ngoại điện, khoảng hơn hai trăm mét vuông, do hai bậc thang chia làm hai bộ phận trước sau, trên bậc thang đặt một bình phong thật lớn, che lại cảnh bên trong, hai cái màn rèm từ trần nhà rủ xuống, hai bên mỗi bên có một cung nữ đứng.

Xuyên thấu bình phong như ẩn như hiện, Trương Huyền mơ hồ có thể thấy bóng dáng của một nữ nhân dáng người cao gầy đang đi qua đi lại, hần liếc mắt một cái liền nhận ra cái bóng này, chính là Tiêu Hoàng hậu gặp vào buổi sáng.

Trương Huyền vội vàng tiến lên quỳ một gối:

- Vì thần Trương Huyền bái kiến Hoàng hậu nương nương!

Sau một lúc lâu, mới nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Tiêu Hoàng hậu:

- Người biết Bốn cung tìm người là có chuyện gì không?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Sóng Gió Trâm Ngọc

- Vì thần biết!

Trong lòng Trương Huyền bắt đầu khẩn trương, hẳn cảm giác được sự không vui trong giọng nói của Tiêu Hoàng hậu.

- Lá gan của người thật không nhỏ đấy! Thân là thị vệ, lại dám dung túng Công chúa trà trộn dân gian, chẳng lẽ người không biết đây là tội mất đầu sao?

- Vì thần.... biết!"

Cái trán Trương Huyền tràn đầy mồ hôi.

- Người biết mà còn làm như vậy sao?

Thanh âm Tiêu Hoàng hậu đột nhiên cao lên, mang theo sự tức giận rõ ràng:

- Vì sao người không ngăn cản nàng làm loạn?

Lúc xế chiều Trương Huyền cũng đã nghĩ ra rất nhiều lý do, ví dụ như hẳn không ngăn được công chúa, ví dụ như Công chúa uy hiếp hẳn vân vân... Nhưng hẳn cảm thấy những lời này cũng không phải là thật, chỉ giải vây cho mình, không công bằng với tiểu công chúa.

Do dự thật lâu, Trương Huyền hỏi:

- Hoàng hậu nương nương, người muốn nghe lời nói thật, hay muốn nghe lý do của thần.

- Bốn cung đương nhiên muốn nghe nói thật!

- Hồi bẩm Hoàng hậu, bởi vì vi thần cảm thấy nàng chỉ là một đứa nhỏ, hướng tới tự do, khát vọng vui vẻ, thần hy vọng nàng có thể giống với các cô nương cùng tuổi khác, có thể vui vẻ đi dạo phố, mua thứ mình thích, chính là như vậy.

Tiêu hoàng hậu sau bình phong không nói gì, thật lâu sau, bà chậm rãi nói:

- Người kể lại rõ ràng rành mạch tình hình dạo phố của công chúa cho bản cung nghe, không được giấu diếm chút nào.

Trương Huyền cũng không giấu diếm, liền kể lại tỉ mỉ việc xảy ra hôm nay cho Tiêu Hoàng hậu, khi nói đến nữ tử váy đen xuất hiện, hắn do dự một chút, nhưng vẫn nói ra, nhưng hắn không nói là Vũ Xuyên Phủ, chỉ nói nữ tử váy đen này là người của Vạn Bảo Kim Lô phái ra.

Nhưng trong đó có một lỗ hổng, chính là hắn làm sao có thể quen biết nữ tử của Vạn Bảo Kim Lô này.

Nhưng Tiêu Hoàng hậu dường như cũng không để ý đến chỗ sơ hở này, bà trầm tư một lát, lại tàn nhẫn răn dạy Trương Huyền một trận.

- Trong cung có quy củ trong cung, cho dù là thiên tử cũng không thể tùy ý phạm quy, huống chi nàng còn là một đứa nhỏ không hiểu chuyện. Bốn cung niệm tình người làm thị vệ chưa lâu, cũng xem xét người có thể bảo vệ công chúa trở về bình an, vì thế lần này bốn cung không trị tội người, nhưng Bốn cung tuyệt đối không cho phép có lần sau. Người nghe rõ rồi chứ?

- Vì thần hiệu rồi!

- Lui ra đi!

Trương Huyền thi lễ, chậm rãi lui ra khỏi nội điện, đi ra ngoài đại điện, một cơn gió lạnh thổi qua, hắn mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đầm rồi.

Hai ngày sau đều rất bình tĩnh, không có chuyện gì xảy ra, cũng không có ai đến gây sự với Trương Huyền, người trong phủ Yến Vương căn bản cũng không biết tiểu Công chúa đi dạo phố xảy ra chuyện.

Buổi sáng ngày thứ ba, Trương Huyền vừa mới từ trong phòng đi ra, một gã thị vệ vội vàng chạy tới:

- Trương thị vệ, có việc gấp!

- Chuyện gì?

- Có người từ trong cung đến, muốn gặp đích danh người!

Đầu Trương Huyền ”ong!” một tiếng, hắn biết chuyện của Dương Cát Nhi rốt cục vẫn phải đến, Dương Cát Nhi nhảy cửa sổ chạy trốn, đi một mình trên đường phố, mặc kệ Hoàng hậu lên tiếp kiến hắn, nhưng việc công vẫn là việc công.

Mặc dù đám người hộ vệ hoàng cung của công chúa đẩy hết trách nhiệm cho hắn, Trương Huyền cũng không định tranh luận, thứ nhất là tranh luận cũng vô dụng, miệng lưỡi xói mòn, thứ hai là hắn quả thật cũng có trách nhiệm.

Hắn phụ trách thủ cửa sau, khi Dương Cát Nhi từ cửa sau chạy ra, hắn hoàn toàn có thể bắt nàng trở về, nhưng hắn không làm như vậy, mà còn

cùng nàng đi dạo phố, dung túng nàng không tuân theo quy củ, chỉ dựa vào điểm này, mọi người có thể bắt được nhược điểm của hần.

Nguyên nhân căn bản đó là hần không đành lòng phá hủy trù tính đã nửa năm của Dương Cát Nhi, thông cảm sự cô đơn lạnh lẽo của nàng trong hoàng cung, nhưng cứ như vậy hần liền mất chức.

Trương Huyền không kịp nghĩ nhiều, đi theo thị vệ chạy tới tiền đường, một hoạn quan trung niên quần áo hoa lệ đang ngồi trong tiền đường, bộ dạng cao lớn mập mạp, cử chỉ có chút ngạo mạn, phía sau gã có vài tên tiểu hoạn quan đứng.

Ở đối diện gã là tổng quản phủ Yến Vương Tiền Cảnh Trung, đang dùng khuôn mặt tươi cười nói chuyện với hoạn quan từ trong cung tới.

Lúc này, ánh mắt Tiền Cảnh Trung thoáng nhìn về Trương Huyền đang đi lên đại sảnh, y lập tức nói với hoạn quan trung niên:

- Trần tổng quản, hần đến rồi!

Hoạn quan trung niên là Phó tổng quản trong cung Tử Vi, tên là Trần Trí Dụng, là người quận Đan Dương phía nam. Gã đi theo Tiêu Hoàng hậu đã nhiều năm, là tâm phúc của Tiêu Hoàng hậu, cũng là nhân vật thực quyền số hai phụ trách Nội thị trong hoàng cung. Nhưng lúc Trương Huyền tiến cung muộn, không nhìn thấy gã.

Trần Trí Dụng đánh giá Trương Huyền đang đi vào đại sảnh, hoá ra người mà tiểu Công chúa thà rằng mình bị đánh mông cũng muốn cực lực che chở chính là hần, bộ dạng thật sự rất tuần tú. Nhưng tại sao lại không biết nặng nhẹ như vậy chứ? Lại dám để tiểu công chúa trà trộn cùng một chỗ với đám dân chúng.

Cũng may Hoàng hậu nương nương thông tình đạt lý, tâm địa lương thiện khoan dung, nếu không tính mạng của tiểu tử này khó bảo toàn, rõ

ràng vẫn nhân họa được phúc.

Trương Huyền đi tới khom người thi lễ:

- Tham kiến Tiền tổng quản!

Tiền Cảnh Trung không biết vì sao Trần Trí Dụng đến tìm Trương Huyền, trong lòng cũng có chút lo lắng, y không trả lời Trương Huyền, mà nhìn thoáng qua Trần Trí Dụng.

Trần Trí Dụng uống ngụm trà, chậm chậm hỏi:

- Người chính là Trương Huyền?

- Đúng vậy!

Trần Trí Dụng đặt chén trà sang một bên, lấy ra một quyển ý chỉ:

- Ta là người bên cạnh hoàng hậu, phụng lệnh của Hoàng hậu nương nương tuyên đọc một ý chỉ cho người, người quỳ xuống tiếp chỉ đi!

Trương Huyền hơi sửng sốt, chỉ có thể quỳ một gối:

- Trương Huyền tiếp chỉ!

Trần Trí Dụng mở quyển ý chỉ ra, không nhanh không chậm đọc:

- Dực Vệ Trương Huyền phủ Yến Vương, trung dũng nhân hậu, hết sức trung thành với chức vị, quan tâm đến cấp trên. Vì vậy bốn cung ngời khen, phong Thái Tử Thiên Ngưu, thêm danh Huệ úy, tiền thưởng trăm lượng, khâm thử!

Không chỉ có Trương Huyền, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, chuyện gì xảy ra vậy. Trương Huyền bất ngờ được lên chức, mới tiến vào phủ Yến Vương vài ngày, không ngờ lại lọt vào mắt xanh của Hoàng hậu

nường nường. Tiền Cảnh Trung gãi đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Đây... Đây là chuyện gì vậy?”

Trương Huyền cũng hiểu được, hẳn là tiểu nha đầu kia ba hoa chích choè khích lệ mình một phen, hơn nữa đều nhận trách nhiệm về nàng.

Nhưng Tiêu Hoàng hậu khoan dung cũng thực khiến cho Trương Huyền cảm động, không ngờ lại khen ngợi mình tận hết chức trách, phỏng chừng bà nói tận hết chức trách là chỉ mình luôn bảo vệ an toàn cho tiểu công chúa.

Về phần quan tâm cấp trên, hẳn không phải chỉ con dế, lòng dế linh tinh, mà là chỉ mình thỏa mãn khát vọng đi dạo phố của tiểu công chúa, thật đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ mà!

- Vi thần tạ ơn thánh ân của Hoàng hậu nường nường!

Trần Trí Dụng khoát tay chặn lại, ba gã tiểu hoạn quan mỗi người cầm lấy một mâm gỗ sơn son đi lên trước, trong một cái mâm gỗ đặt mười thỏi hoàng kim, đây là một trăm lượng hoàng kim, một cái mâm gỗ khác là một đôi giày da nửa đồng mới tinh, mâm gỗ cuối cùng là một hộp gỗ tử đàn dài chừng một thước.

- Hoàng kim là Hoàng hậu nường nường ban cho, giày da và hộp gỗ tử đàn là của Quảng Lăng Công chúa tặng cho người. Nhưng ta cũng không biết trong hộp gỗ có cái gì, Hoàng hậu nường nường lệnh cho người mở ra ngay tại chỗ.

Tiểu hoạn quan đưa hộp gỗ tử đàn lên trước, lúc này Trương Huyền mới phát hiện trước sau hộp gỗ đều dán giấy niêm phong, trên giấy niêm phong viết chữ nhỏ xinh đẹp “Không cho bất kỳ kẻ nào đụng vào”.

Trong lòng Trương Huyền buồn cười, tiểu nha đầu này thật sự rất quý quý, nếu tên đại hoạn quan này ở nửa đường mở ra, nàng làm sao biết,

chẳng lẽ còn phải đối chất với mình hay sao?

Trương Huyền tiếp nhận hộp gỗ, xé giấy niêm phong ra, Trần Trí Dụng rướn cổ lên, thăm dò nhìn kỹ, đây là chức trách của gã, gã nhất định phải biết bên trong là cái gì.

Trương Huyền mở hộp ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy dao găm của hãn, Trương Huyền cầm dao găm lên cười nói:

- Đây là đồ của ta, công chúa cầm đi chơi.

Trần Trí Dụng không có hứng thú với dao găm, ánh mắt gã nghi ngờ nhìn chăm chăm một cái hộp ngọc nhỏ bên cạnh:

- Trong hộp ngọc là cái gì vậy?

Trong lòng Trương Huyền cũng có chút khẩn trương, trong hộp ngọc sẽ là gì đây?

Hãn giữ lại một chút đề phòng, mở hộp ngọc đối diện với Trần Trí Dụng, chậm rãi mở ra một khe nhỏ, Trương Huyền liếc mắt một cái đã nhìn thấy vật nằm bên trong, đúng là một cái trâm ngọc xanh biếc, ở trên còn được khảm hai viên kim cương rực rỡ loá mắt.

Trái tim Trương Huyền nhảy dựng lên, hãn phát hiện bên cạnh ngọc trâm lại còn có một tờ giấy nhỏ.

Đúng lúc này, có thị vệ hô lớn một tiếng:

- Yến Vương điện hạ giá lâm!

Ánh mắt mọi người bị hấp dẫn ra phía bên ngoài, ngay trong nháy mắt này, ngón tay của Trương Huyền nhẹ nhàng móc một cái, liền nắm tờ giấy trong lòng bàn tay, nhanh chóng nhét vào tay áo.

Bởi vì mu bàn tay của Trương Huyền và nắp hộp đối diện với đối phương, hơn nữa Yến Vương Dương Đàm đã đến, Trần Trí Dụng nhất thời thất thần, không phát hiện ra động tác rất nhỏ của Trương Huyền.

Tiền Cảnh Trung đi ra ngoài đón, nhưng Trần Trí Dụng không cùng đi ra ngoài, hộp gỗ tử đàn này thật ra là khi gã sắp ra khỏi cửa cung tiểu Công chúa đuổi theo giao cho gã, phỏng chừng Hoàng hậu nương nương cũng không biết việc này.

Là một đại hoạn quan trong cung, gã biết được nặng nhẹ, không thể đắc tội tiểu công chúa, lại không thể biết việc mà không báo. Nếu trở về Hoàng hậu nương nương hỏi gã trong hộp là cái gì? Gã nên trả lời như thế nào đây.

Trong lòng của Trần Trí Dụng, hộp gỗ này còn quan trọng hơn nhiều so với Yến Vương. Gã chỉ theo bản năng liếc ra phía ngoài, tâm thần lập tức thu hồi lại, ánh mắt lại quay lại nhìn hộp ngọc, cổ rướn dài hơn, rất giống như một con ngỗng mập hiếu kỳ.

- Trương thị vệ, mở ra xem là cái gì?

Gã hoài nghi hộp ngọc nhất định là có bí mật gì đó, nhưng không chú ý tới vừa rồi trong nháy mắt gã không để tâm, bí mật đã biến mất.

Trương Huyền đóng hộp ngọc lại, ngay cả hộp gỗ cũng đưa tới, cười nói:

- Ta cũng không biết là cái gì, công công tự mình xem đi!

- Vậy thật xấu hổ rồi.

Trần Trí Dụng không khách sáo mở hộp ngọc ra, lập tức ngây ngẩn cả người, trong hộp ngọc phủ nhung tơ màu đỏ, ở giữa đặt một trâm cài tóc ngọc bích tinh xảo vô song, gã liếc mắt một cái đã nhận ra, chính là trâm ngọc mà tiểu công chúa thích nhất.

- Trương thị vệ, Công chúa đưa cái trâm cài tóc này cho người làm gì?

Trần Trí Dụng lại lật phía dưới vải gấm, không có vật gì khác, gã nghi ngờ nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền lắc đầu:

- Ta cũng không biết, tiểu Công chúa nói muốn tặng ta một món quà, có lẽ chính là trâm ngọc này.

Người xưa dùng trâm cài tóc đưa tình, nhưng công chúa còn nhỏ, còn chưa đến thời điểm đưa tình. Trần Trí Dụng chỉ cảm thấy khó hiểu, gã ta không thể nào hiểu được đạo lý trong đó.

Đường đường Công chúa Đại Tuyền lại tặng trâm ngọc mình thích nhất cho một tên thị vệ bình thường, loại chuyện này gã lần đầu tiên thấy được. Hơn nữa Trương Huyền tự tiện dẫn Công chúa đi dạo phố, vậy mà Hoàng hậu nương nương không trừng phạt, ngược lại còn tăng quan thưởng hậu hĩnh cho hắn, đây cũng là điều mà Trần Trí Dụng không thể giải thích được.

Gã cảm thấy chuyện này có lẽ có gì đó bí ẩn, chuyện này gã cũng không thể sơ suất.

Lúc này, Tiền Cảnh Trung cùng đi vào đại sảnh với Yến Vương Dương Đàm, Dương Đàm mới từ trong hoàng cung trở về, liền nghe nói Trần Trí Dụng đến, y biết Trần Trí Dụng là một kẻ khó chơi, lo lắng cho thuộc hạ của mình chịu oan ức, vội vàng chạy tới xem xét tình hình.

Trần Trí Dụng tạm thời không quan tâm đến chuyện trâm ngọc, tiến lên thi lễ với Dương Đàm nói:

- Là chuyện nhỏ, không ngờ lại kinh động đến điện hạ, lão nô thật có lỗi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30+1: Tiệc Rượu Chúc Mừng (1)

Vừa rồi Dương Đàm đã nghe Tiền Cảnh Trung nói, hoàng tổ mẫu hạ lệnh phong thưởng Trương Huyền, khiến lòng y thả lỏng, xem ra việc hoàng cô lên đi dạo phố hoàng tổ mẫu cũng không trách tội Trương Huyền.

Nếu là chuyện tốt, Dương Đàm đương nhiên có thái độ hòa hoãn với Trần Trí Dụng, cười hỏi:

- Thân thể của tổ phụ tổ mẫu tốt chứ?
- Thân thể của Thánh Thượng và Hoàng hậu nương nương cũng không tệ, ngày hôm qua Thánh Thượng còn cưỡi ngựa trong Ngự hoa viên.
- Vậy ta yên tâm rồi.

Dương Đàm thấy hộp gỗ tử đàn trên bàn, tò mò hỏi:

- Đó là cái gì?
- Hồi bẩm điện hạ, đó là món quà mà tiểu công chúa tặng cho Trương thị vệ, để ta mang tới.

Dù sao Dương Đàm cũng là thiếu niên, rất hiếu kỳ, cảm thấy rất hứng thú với món quà của tiểu hoàng cô, liền cười hỏi Trương Huyền:

- Tiểu hoàng cô tặng người cái gì vậy?

Trương Huyền mở hộp ra:

- Một vật là binh khí bên người của thần, bị tiểu công chúa cầm đi chơi, nàng vừa mới trả lại cho ta. Một vật khác là trâm ngọc này, phỏng chừng là ngày hôm qua vì thần mua cho nàng không ít thứ, nàng bắn khoả, liền tặng trâm ngọc này cho ta.

Dương Đàm thấy trâm ngọc, trong lòng của y càng thêm kinh ngạc, tiểu hoàng cô lại đem trâm ngọc bảo bối của nàng đưa cho Trương Huyền. Phải biết rằng năm trước trâm ngọc bị nàng không cẩn thận làm rơi xuống ao Cửu Châu, tiểu hoàng cô vừa khóc vừa náo, hoàng tổ phụ thiếu chút nữa hạ chỉ rút hết nước trong ao. Cũng may là có một gã thị vệ lặn xuống ao tìm được trâm ngọc, nếu không không biết sẽ gây ra nhiều loạn như thế nào.

Chính là vật nàng yêu nhất, nàng lại đưa cho Trương Huyền, xem ra nàng rất thích Trương Huyền!

Tuy rằng Trương Huyền không biết sự quan trọng của chiếc trâm ngọc này, nhưng hẳn nhìn ra được Trần Trí Dụng và Dương Đàm đều rất kinh ngạc, cũng liền mơ hồ đoán được trâm ngọc này không phải là tầm thường.

- Vô công không nhận lộc, chiếc trâm ngọc này ta không dám nhận, xin Trần công công mang về cung trả lại cho tiểu công chúa, cũng thay ta cảm tạ nàng.

Thái độ của Trương Huyền khiến Trần Trí Dụng tương đối hài lòng, gã cũng suy xét đem trâm ngọc này về xin chỉ thị Hoàng hậu nương nương, không thể để tiểu công chúa tùy ý xằng bậy.

Trần Trí Dụng thấp giọng nói với Dương Đàm:

- Điện hạ, nô tài muốn nói chuyện với ngài.

Dương Đàm cùng gã đi qua một bên:

- Việc gì?

- Điện hạ, hộp gỗ này không phải là Hoàng hậu nương nương đưa cho ta, là khi lão nô xuất cung, tiểu công chúa đuổi theo muốn ta giao cho Trương thị vệ, lão nô cũng không biết bên trong có trâm ngọc.

Dương Đàm hoảng sợ:

- Chuyện này hoàng tổ mẫu không biết sao?

Trần Trí Dụng nhanh chóng liếc qua Trương Huyền, lắc đầu. Dương Đàm là một người cực kỳ điềm đạm, chừng chặc, quy củ hoàng gia nghiêm khắc, tiểu hoàng cô tuổi nhỏ không hiểu chuyện, có thể làm bừa, nhưng bọn họ lại không thể dung túng, ít nhất chuyện này phải được hoàng tổ mẫu đồng ý mới được.

Dương Đàm cũng hiểu được ý tứ của Trần Trí Dụng, y gật đầu nói:

- Người mang trâm ngọc về đi, bẩm báo chi tiết cho Hoàng hậu nương nương, nếu tiểu hoàng cô náo loạn, người cứ nói là do ta phân phó.

Trần Trí Dụng mừng rỡ, gã chính là sợ đắc tội tiểu công chúa, bị nàng trả thù, vì thế mới hy vọng Yến Vương gánh vác trách nhiệm này, không nghĩ tới Yến Vương lại thông tình đạt lý như thế.

Trần Trí Dụng vội vàng thi lễ:

- Lão nô tuân chỉ!

Trương Huyền trở lại phòng của mình, tùy tay ném gói to trăm lượng vàng vào tủ, lấy ra tờ giấy Dương Cát Nhi viết cho hắn trong tay áo.

Tờ giấy rộng khoảng hai ngón tay, gấp ba lần, Trương Huyền mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên đó viết: “Trâm ngọc này ban cho phò mã tương lai của bản công chúa!”

Trương Huyền dờ khóc dờ cười, hắn còn tưởng rằng hẹn thời gian đi dạo phố lần sau, không nghĩ tới là muốn ban cho mình làm phò mã. Tiểu nha đầu tinh ranh kỳ quái này, hắn có thể tưởng tượng được dáng vẻ đặc ý của tiểu nha đầu khi vung bút viết tờ giấy này.

Tiểu nha đầu bảy tám tuổi đã biết khái niệm nhưng chưa biết giá trị thật sự, phỏng chừng nàng biết Phò mã là gì, nhưng lại không rõ hàm nghĩa đích thực của Phò mã, liền tùy tiện phong thưởng cho mình.

Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa thình thình, bên ngoài có người hô to:

- Mau mở cửa!

Trương Huyền hoảng sợ, cuống quýt giấu tờ giấy đi, vừa mới mở cửa, cửa ầm ầm bị đẩy ra, hơn mười người thị vệ vọt vào.

- Chúc mừng hiền đệ thăng quan!

Mọi người vây quanh hắn mồm nấp miệng mười hô to:

- Thăng quan phải mời khách, không mời khách sao được!

Trương Huyền gãi đầu, lúc này mới nhớ tới mình đã lên chức, hắn không hiểu lắm về chức quan trong triều Tùy, liền vội vàng hỏi:

- Vậy có vị đại ca nào biết, Thái Tử Thiên Ngưu, còn có cái gì tuyên Huệ úy là chức quan gì không?

Sài Thiệu cười ha hả nói:

- Chức Dực Vệ của người là bát phẩm, Thái tử Thiên Ngưu thì thăng lên hai bậc, chức quan thất phẩm, tuyên Huệ úy là cấp thứ ba trong bát úy, cũng là thất phẩm, là tán quan.

Trương Huyền biết Sài Thiệu cũng là Thái Tử Thiên Ngưu, nhưng gã là con rể của Lý Uyên, lại có gia thế bối cảnh, đợi ba năm mới được lên chức, mà mình mới vào phủ được vài ngày thì đã được thăng là Thái tử Thiên Ngưu, đúng là thần tốc, khó trách bọn họ muốn mình mời khách.

Trương Huyền cười nói:

- Mời khách không thành vấn đề, đêm nay ta mời mọi người tới quán rượu ngon nhất Lạc Dương uống rượu!

Mọi người mừng rỡ, lại khen Trương Huyền một phen, lúc này mới giải tán.

Lúc hoàng hôn, Trương Huyền và hơn mười tên thị vệ đi tới ngoài cửa quán rượu Thiên Tự Các ở chợ phía Tây, đây cũng là quán rượu lớn nhất, nổi tiếng nhất Lạc Dương, chiếm mười mẫu đất, tạo thành từ hai tữu lâu đông lâu và tây lâu, có thể cùng lúc chứa được một ngàn người.

Quán rượu Thiên Tự Các là tài sản của gia tộc Cô Độc, mặc dù quý tộc Quan Lũng đang chịu đả kích trong chính trị, mất đi quyền nói trong các quyết sách của triều đình, nhưng bọn họ vẫn có được tài lực hùng hậu nhất Đại Tù, gần như lũng đoạn hai nơi kiếm tiền nhiều nhất là Trường An và Lạc Dương.

Trong mười quán rượu lớn ở Lạc Dương thì có bảy quán của quý tộc Quan Lũng, nhìn lá rụng biết mùa thu đến, vì thế có thể thấy được tài lực to lớn của quý tộc Quan Lũng.

Quán rượu Thiên Tự Các kinh doanh cực kỳ tốt, mỗi ngày khách ngồi chật nhà, không đặt trước thì gần như không có chỗ ngồi. Trương Huyền là lần đầu tiên mời khách, cũng là lần đầu tiên đến Thiên Tự Các uống rượu, hẳn không hiểu quy củ ở nơi này. Vì thế khi tửu bảo hỏi hẳn có đặt trước nhã phòng không, hẳn lập tức tròn mắt.

- Các vị, thật xin lỗi, ta không biết nơi này còn cần đặt trước, hay là chúng ta đổi quán đi!

Trương Huyền áy náy nói với mọi người.

- Cái gì đặt trước? Hẳn nghĩ chúng ta là ai, ông đây tới nơi này uống rượu còn chưa bao giờ đặt trước!

Một gã thị vệ cao to vạm vỡ lấy thẻ bài ra, đưa đến trước mặt tửu bảo nói:

- Thấy rõ ràng chưa, đây là cái gì? Nếu còn nói đặt trước, ông đây đập quán của người.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30+2: Tiệc Rượu Chúc Mừng (2)

Thay vì nói thẽ bài có tác dụng, còn không bằng nói là vẻ hung ác của thị vệ dọa tửu bảo, tửu bảo vội vàng chạy về báo cáo với chương quây.

Chương quây đi ra, nhận ra đám người kia, không ngờ là thị vệ Yến Vương phủ, tục ngữ có câu “Thà rằng chọc binh ác cũng đừng chọc quan du côn!”

Ý chỉ chính là đám thị vệ cung đình này, bọn họ trên cơ bản đều có lai lịch, người bình thường nếu không cẩn thận chọc giận bọn họ, còn không biết sẽ bị tai bay vạ gió gì, phải cẩn thận hầu hạ.

Về mặt chương quây tươi cười nói:

- Hóa ra là các vị đại ca của phủ Yến Vương, thật sự là chậm trễ, tiểu nhân bồi tội!

- Đừng nói những lời nhảm nhí này, có chỗ ngồi hay không?

Chương quây suy nghĩ một chút nói:

- Nhã phòng quả thật đều ngồi kín rồi, tuy nhiên thông đường phía đông còn trống một nửa, ta dùng bình phong ngăn cách, liền tương đương với nhã phòng rồi, các vị đại ca xem được không?

Trương Huyền không muốn hoành hành ngang ngược như vậy, hắn lập tức đáp ứng nói:

- Chỉ cần có nơi ngồi, tùy chương quầy sắp xếp!

Bởi vì Trương Huyền là ông chủ, nếu hắn không phản đối, vậy mọi người cũng có thể chấp nhận. Một đám thị vệ nói với chương quầy:

- Vậy thông đường đi! Lúc này người được lợi rồi đó, nếu không phải Trương thị vệ dễ nói chuyện, hôm nay người đừng mơ lừa gạt các quan.

- Đúng vậy! Đúng vậy! Là Trương thị vệ và các vị cho ta thể diện, đợi lát nữa ta nhất định đến mời rượu bồi tội.

Cái gọi là thông đường chính là một phòng lớn, có thể bày bốn năm cái bàn rượu, có thể chứa được hai ba nhóm khách uống rượu, dùng bình phong ngăn cách, không khác gì so với nhã phòng. Bất tiện lớn nhất chính là không có cách âm, dễ dàng quấy rầy đối phương, nếu có nhiều người thì có thể hoàn toàn bao hết thông đường, càng thêm rộng rãi.

Quán rượu Thiên Tự Các có tổng cộng hai thông đường, một đông lâu, một tây lâu. Nhưng tây lâu chủ yếu là thương nhân cùng dân chúng bình thường uống rượu ăn cơm, người có chút thân phận cũng không bằng lòng tới tây lâu.

Đám người Trương Huyền đi theo chương quầy đi tới thông đường ở tầng ba đông lâu, trong thông đường đã ngồi một bàn khách, ước chừng có bảy tám người, mỗi người đều có thân hình cao lớn vạm vỡ, còn có hai người mặc khôi giáp, nhìn ra được là tướng lĩnh quân đội, có một người trên cánh tay trái còn có huy hiệu phi ưng.

Nhưng mấy người kia đều khá trẻ tuổi, người lớn nhất khoảng chừng ba mươi tuổi, trẻ tuổi nhất có lẽ chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi.

Đám quan quân này ngồi ở ngoài, khi Trương Huyền đi qua bọn họ, không khỏi nhìn thoáng qua, trong đó có hai người để lại ấn tượng tương đối sâu cho hắn. Một người là quan quân cầm đầu, khoảng ba mươi tuổi, cảm giác dáng người thấp hơn mình nửa cái đầu, mặt vàng than, mắt hồ mày rậm, dưới hàm để một đám râu đen, trong vẻ oai hùng không mất đi nét nho nhã.

Mà người còn lại khoảng mười bảy mười tám tuổi, dáng người tương tự với mình, đầu đội nón sắt, hai mắt dài nhỏ, mũi cao thẳng, bộ dạng anh khí bừng bừng, khí vũ hiên ngang, y cũng đang đánh giá mình.

Ngoại trừ quan quân trẻ tuổi nhất, những người khác đều chỉ lo uống rượu, bọn họ tiến vào vẫn làm như không thấy.

- Các vị gia, mời ngồi bên này!

Chương quỳ dẫn bọn họ vào bên trong ngồi xuống, vài tên tửu bảo đem bình phong đến, ngăn cách thông đường thành hai, liền xuất hiện một không gian độc lập, mọi người đều ngồi quanh bàn nhỏ. Trương Huyền cười nói với Hàn Tân:

- Ta lần đầu tiên đến nơi này, Hàn đại ca gọi món ăn đi! Muốn ăn gì, muốn uống gì, cứ việc tùy ý, ta chỉ lo trả tiền!

Hàn Tân chính là thị vệ vừa rồi quát lớn chương quỳ, gã là cháu ngoại của Hàn Cẩm Hồ, đảm nhiệm chức quan Thiên Ngưu trực trường, là cường hào ác bá ở nơi này, tính khí nóng nảy, nhưng làm người vô cùng trọng nghĩa, gã là khách quen của quán rượu, rất quen thuộc nơi này.

Hàn Tân cười ha hả:

- Ta thích lão đệ sáng khoái!

Gã biết Trương Huyền được một trăm lượng tiền thưởng, cho nên cũng không khách khí, gọi ba mươi mấy món ngon, hai mươi mấy bình rượu ngon, tiểu nhị bên cạnh lúi cả lưỡi. Wow, đây ít nhất là hai mươi quan tiền, quả nhiên là ra tay hào phóng.

- Cứ như vậy đi! Nếu thức ăn không đủ chúng ta lại gọi tiếp, rượu lên trước, món chính có thể chậm trễ một chút, tuy nhiên phải lên trước vài món để nhấm rượu.

- Vâng! Các vị đại gia chờ một chút, lập tức có ngay!

Hàn Tân cười nói với Trương Huyền:

- Ở trong này ăn cơm ngàn vạn lần không thể keo kiệt, đám tửu bảo này rất nịnh hót, ánh mắt lại độc, nếu gọi ít rượu và thức ăn thì bọn họ sẽ nhớ kỹ, lần sau sẽ đưa người tới tây lâu.

- Không thể tới Tây lâu sao?

- Tây lâu đều là thương nhân và đám nhà giàu mới nổi ngời, ngời uống rượu với bọn họ thật mất mặt, nhớ kỹ lời ca ca, thà rằng không đi vào quán rượu, cũng không thể tới tây lâu.

Trương Huyền cười gật đầu:

- Ta nhớ kỹ rồi!

Rất nhanh, vài tên tửu bảo trước tiên đưa tới mười bình rượu nho ngon, lại bưng tới hơn mười bàn thức ăn, mọi người đều rót rượu, Trương Huyền cầm chén đứng lên cười nói:

- Hôm nay tiểu đệ mời khách, mời các vị đại ca uống một phen, tiểu đệ mới đến, về sau kính xin mọi người quan tâm nhiều hơn!

- Trương lão đệ mới tới nửa tháng mà đã được thăng lên làm Thái Tử Thiên Ngưu rồi, qua mấy tháng nữa chẳng phải là sẽ lên lang tướng sao, khi đó hẳn là đệ quan tâm chúng ta mới đúng, mọi người thấy đúng hay không?

Mọi người cười to ầm ầm:

- Nói rất đúng, chúc lão đệ thăng chức, chúng ta uống một chén.

Mọi người uống một hơi cạn sạch, lại gấp rau rút rượu, trò chuyện vui vẻ, vô cùng náo nhiệt.

Lúc này, một lão già dẫn một tiểu nương mặc váy đỏ khoảng mười hai mười ba tuổi tới, khom người cười nói:

- Các vị đại gia muốn nghe hát không?

- Này! Các người có muốn nghe hát hay không?

Hàn Tân cao giọng hỏi.

- Đang vui vẻ uống rượu nói chuyện phiếm, nghe cái gì hát chó má chứ! Không nghe! Không nghe!

Mọi người đều phản đối, Hàn Tân vung tay lên:

- Chúng ta không nghe, các người đi nơi khác đi!

Trương Huyền thấy đôi ông cháu này đáng thương, liền lấy tiền ra đưa cho tiểu nương:

- Đi đi!

- Đa tạ công tử!

Tiểu cô nương cảm tạ, đi theo lão già ra ngoài.

Mọi người lắc đầu cười nói:

- Lòng dạ của Trương lão đệ thật tốt, nhưng người đáng thương trong thiên hạ nhiều lắm, đệ làm sao có thể giúp được hết, đệ cho bọn họ tiền thật sự là rất lãng phí!

Không ngờ bình phong đối diện lại truyền tới một thanh âm trẻ tuổi:

- Có thể trợ giúp một người tính một người, đây mới là bản sắc của đại trượng phu, sao lại là lãng phí?

Hàn Tân giận dữ, vỗ bàn một cái thật mạnh:

- Bên cạnh nói cái gì vậy?

- Sĩ Tín, đừng nói lung tung! Sẽ đắc tội với người đấy

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Danh Tướng Sơn Đông

Trương Huyền nghe được rõ ràng, có người kêu “Sĩ Tín”, là Sĩ Tín nào đây? Chẳng lẽ là La Sĩ Tín? Lúc này, Sài Thiệu thấp giọng nói với Trương Huyền:

- Mấy tên quan quân ở phòng ngoài là thuộc hạ của Trương Tu Đà.
- Tự Xương làm sao biết?
- Hiền đệ không phát hiện trên cánh tay họ có huy hiệu phi ưng à? Đó là dấu hiệu của phi ưng Trương Tu Đà.

Thì ra là thế! Trương Huyền âm thầm suy nghĩ, “Người lắm mồm như vậy rất có thể là La Sĩ Tín, La Sĩ Tín không phải là thuộc hạ của Trương Tu Đà sao?”. Hắn nghĩ tới tên tiểu tử khí khái bừng bừng vừa rồi.

Lúc này, từ sau tấm bình phong xuất hiện một người, đó là kẻ cầm đầu đám quan quân đó, sắc mặt hơi vàng, dưới hàm có một đám râu đen, y cầm chén rượu đi đến trước bàn của mọi người, áy náy nói:

- Mới vừa rồi là huynh đệ của ta không đúng, ngôn ngữ vô lễ, ta đây làm đại ca không dạy tốt gã, đặc biệt đến đây bồi tội với các vị, chén rượu này ta mời mọi người.

Y bưng bát rượu lên uống ừng ục một hơi cạn sạch, lại lật úp chén rượu xuống, không còn giọt rượu nào.

- Đắc tội các vị rồi!

Bọn thị vệ đều là người hào sảng, thấy đại hán mặt vàng này hiếu quy củ, hơn nữa tử lượng hơn người, cũng không khỏi sinh lòng khâm phục, một chút không vui vừa rồi biến mất nhanh chóng.

Trương Huyền cười hỏi:

- Các người là tướng lĩnh trong Phi Ưng quân dưới trướng Trương đại soái à?

- Đúng vậy!

Đại hán mặt vàng cười nói:

- Tại hạ Tần Quỳnh ở quận Tề, xin hỏi các vị nhậm chức ở nơi nào?

Mọi người biến đổi sắc mặt, hoá ra người này chính là mãnh tướng đặc lực nhất dưới trướng Trương Tu Đà - Tần Quỳnh, nghe đại danh đã lâu, nhưng Trương Huyền cảm nhận sâu sắc hơn so với những người khác, người này hóa ra là Tần Quỳnh. Hắn bật cười:

- Hoá ra tướng quân chính là “Tự Mạnh Thường, Tái Chuyên Chu” Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo!

Mặt Tần Quỳnh đỏ lên, vội vàng khiêm tốn nói:

- Ta là người thích kết bạn với người trong thiên hạ, cũng hiếu kính mẹ, nhưng sao dám so sánh với hiền tài Tiên Tần chứ? Vị lão đệ này thật sự quá tân bốc Tần Quỳnh ta rồi, tuyệt đối không đảm đương nổi!

Trương Huyền cũng mỉm cười, hắn nói đó là đánh giá trong diễn nghĩa đối với Tần Quỳnh, tuy nhiên trước mắt Tần Quỳnh dường như cũng rất bảo vệ tiểu huynh đệ của mình, hắn nói với Tần Quỳnh:

- Chúng ta là thị vệ của Yến Vương, không nghĩ tới gặp được anh hùng Phi Ưng quân, ta cũng nghe qua đại danh của Tần tướng quân, chén rượu này ta mời tướng quân!

Trương Huyền nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, Tần Quỳnh vội vàng ôm quyền:

- Hóa ra là hảo hán của phủ Yến Vương, Tần Quỳnh thất kính.

Lúc này, tên thiếu niên trẻ tuổi nhất kia nhảy qua giống như con khỉ, cười nói:

- Người cũng biết Phi Ưng quân là anh hùng sao?

Tần Quỳnh hung hăng đánh lên cái ót của gã, cười mắng:

- Người ta chỉ là nói khách sáo, người còn tưởng thật à?

Mọi người cười to một trận, Tần Quỳnh nói với mọi người:

- Tiểu huynh đệ này của ta một lòng muốn làm anh hùng, nghe được hai chữ anh hùng gã liền nhảy ra ngay, xin mọi người tha thứ cho gã.

Trương Huyền dò hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ này là La Sĩ Tín?

Thiếu niên vội vàng giơ tay:

- Chính là La tiểu anh hùng!

Mọi người biến đổi sắc mặt, phải biết rằng danh tiếng của La Sĩ Tín hoàn toàn không thua gì Tần Quỳnh, ở trong Phi Ưng quân của Trương Tu Đà có câu “Tần giản La thương”, thủ lĩnh thổ phỉ Lưu Bá Đạo trên đồi Đậu Tử được xưng là đứng thứ mười một trong mãnh tướng thiên hạ, dùng một

đôi chùy bạc tám mươi cân, sức lực lớn vô cùng, lại bị một thương của La Sĩ Tín đánh bay ra hai trượng, một thương này khiến cho La Sĩ Tín nổi danh, được gọi là “Đông thương tướng”.

Thị vệ của Yến Vương phủ đều là người luyện võ, đều vô cùng khâm phục với người có võ nghệ cao cường, hoá ra hai vị này chính là Tần giản La thương tiếng tăm lừng lẫy, mọi người đều đứng dậy chào.

Tần Quỳnh lúc đầu chẳng qua là đến để xin lỗi vì sự lỗ mãng của huynh đệ La Sĩ Tín, không nghĩ tới thị vệ của Yến Vương phủ có tính cách giống y như vậy, y cũng có chút cảm động, giới thiệu cho bọn họ vài huynh đệ khác của mình, đều là thuộc hạ của Trương Tu Đà, có diện mạo hung ác, biệt danh là Tuần Hải Dạ Xoa Vưu Tuấn Đạt, huynh đệ Đồng Đại Lâm, Đồng Nhị Lâm dùng độc cước đồng nhân, còn có hai gã kỳ bài quan.

Trương Huyền gọi tửu bảo bỏ bình phong ra, lại kê sát bàn cùng một chỗ, mời mọi người ngồi xuống, trên bàn rượu lập tức náo nhiệt.

La Sĩ Tín nghe nói Trương Huyền làm thị vệ mới nửa tháng đã lên tới quan thất phẩm, cái này tương đương với Giáo Úy rồi, trong mắt gã vô cùng hâm mộ, rầu rĩ không vui nói:

- Vẫn là kinh thành tốt! Dễ dàng thăng quan như vậy, không giống chúng ta liều chết liều sống, thăng một cấp cũng ngàn vạn khó khăn, ta thật vất vả lập một chút công, nhưng Binh bộ lại không thừa nhận!

- Chuyện này là thế nào?

Trương Huyền khó hiểu cười hỏi.

Tần Quỳnh thở dài:

- Nửa năm trước chúng ta công diệt ba vạn tên thổ phi đòi Đậu Tử, Sĩ Tín giết chết thủ lĩnh thổ phi Lưu Bá Đạo, lúc này Trương soái thăng Sĩ Tín

làm Giáo Úy, nhưng đã báo cho Binh bộ gần ba tháng, Binh bộ không phê chuẩn, thực khiến cho người ta buồn bực.

- Chắc là đám lão già Binh bộ kia muốn ăn đút lót rồi.

Hàn Tân nâng chén rượu lên cười lạnh một tiếng nói:

- Bọn họ cảm thấy các người công diệt mấy vạn thổ phỉ, chắc chắn phải thu được không ít vàng bạc của quý, người không cho bọn họ chút gì đó, bọn họ làm sao lại không làm khó dễ người chứ?

La Sĩ Tín lập tức cả giận nói:

- Đám loạn phỉ này còn nghèo hơn cả chúng ta, đoạt được một ít lương thực, tiền đồng chúng ta chia một phần cho quan phủ, làm phí dụng sắp xếp phân phát tù binh. Quân đội chúng ta cũng phải ăn lương thực, làm gì có mà dư thừa, đám người triều đình căn bản không biết binh thường chúng ta gian khổ như thế nào.

- Bọn họ lại không nghĩ như vậy, bọn họ nhận định các người chiếm được núi vàng núi bạc, không cho bọn họ gì đó thì đừng mơ tưởng được phong quan tiến tước.

- Thôi đi, chúng ta không nói những chuyện này.

Trương Huyền nhìn ra trong lòng Tần Quỳnh phiền muộn, liền khoát tay chặn lại lời nói đầu của Hàn Tân, hắt lại hỏi Tần Quỳnh:

- Lần này Tần đại ca vào kinh có chuyện gì vậy?

Tần Quỳnh thở dài nói:

- Tháng trước chúng ta cùng quan phủ địa phương liên hợp với dân quân đánh Trương Kim Xung, không ngờ quan phủ địa phương tham công liệu lĩnh, không đợi quân đội chúng ta đến, đã phát động tiến công trước,

trúng mai phục của Trương Kim Xưng, khiến cho ba vạn dân quân quận Bộc Dương, quận Đông, quận Tề và quận Tế Bắc tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, chết hơn nửa, kết quả vài tên Thái Thú quận cản ngược lại một cái, nói là chúng ta không chịu phối hợp mới khiến cho hành động thất bại. Triều đình muốn bắt Trương đại soái vẫn tội, không có cách nào, chúng ta chỉ có thể cùng đại soái vào kinh giải thích, hy vọng triều đình có thể nhìn rõ mọi việc.

Hàn Tân không kìm nổi lại cười lạnh một tiếng nói:

- Ta vẫn câu nói đó, đám tham quan trong triều đình chỉ nhận núi vàng núi bạc, tuyệt sẽ không nhìn rõ mọi việc, chỉ cần vài tên Thái Thú đút lót đầy đủ cho cấp trên, trách nhiệm thất bại nhất định sẽ thuộc về các người.

La Sĩ Tín giận dữ, đặt mạnh chén rượu xuống bàn:

- Nếu thật là như vậy, các ông đây không làm, để bọn họ đi thu dọn đám loạn phi!

- Đừng nói nhảm!

Tần Quỳnh hung hăng trừng gã một cái, tuy rằng đám thị vệ Yến Vương này không tệ, nhưng vẫn chưa đến mức có thể nói ra không kiêng nể gì, loại lời nói này sao có thể tùy tiện nói ra khỏi miệng? Đám thị vệ này đều là cường hào ác bá ở địa phương, nếu chẳng may trong nhà có thân thích là quan viên trong Binh bộ, điều này không phải là tự tìm phiền toái cho mình sao?

Y lại quát lớn La Sĩ Tín:

- Uống rượu của người, đừng cả ngày cầu nhàu nữa!

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng ồn ào, có người cất giọng hung hăng phách lối:

- Các ông đây muốn ngồi thông đường, bảo người ở bên trong rút ra ngoài!

Lại nghe chương quây cầu xin nói:

- Bên trong đã có khách, đồ ăn còn chưa dọn lên hết, làm sao tiểu nhân có thể đuổi người được, các vị đại gia tới nhà phòng đi! Ta nghĩ cách sắp xếp cho các ngài hai phòng.

- Cút con mẹ ngươi, các ông đây nhiều người như vậy, ngươi lại muốn chúng ta tách ra uống rượu hả? Kêu bọn chúng cút đi!

"Rầm!" Một tiếng, cửa lớn thông đường bị người đá văng ra.

Hàn Tân giận dữ, đứng lên quát hỏi:

- Bên ngoài là người nào, có gan thì xuất hiện đi!

Sài Thiệu lại nghe ra tiếng nói phía ngoài, tay chạm vài giọt rượu viết vài chữ trên bàn: Vũ Văn thập tam Thái Bảo.

Trong lòng Trương Huyền cả kinh, chẳng lẽ Vũ Văn Thành Đô cũng tới sao?

Lúc này, mười mấy người tiến vào, ai cũng vai rộng eo thon, cao lớn vạm vỡ, kẻ cầm đầu là một gã nam tử có vẻ mặt dữ tợn, làn da ngăm đen, cơ bắp hai cánh tay vô cùng cường tráng, tay cầm một cây đao lớn.

Hàn Tín lập tức nhận ra, cười to nói:

- Ta nói dưới chân thiên tử Lạc Dương, ở đâu ra người hung hăng như vậy, hóa ra là Lưu Tam Thái bảo, khó trách.

Người này đúng là tam Thái bảo Lưu Mạnh Điều trong Vũ Văn thập tam Thái Bảo, Vũ Văn thập tam Thái Bảo là mười ba người tinh nhuệ nhất

được Vũ Văn Thuật chọn lựa từ mấy vạn quân và con nuôi của mình, tiêu chuẩn duy nhất là võ nghệ, dựa theo võ nghệ mà xếp hạng, vì thế nên xuất hiện mãnh tướng tuyệt thế như Vũ Văn Thành Đô.

Mười hai Thái bảo còn lại, mỗi người đều có thực tài, ví dụ như Thái bảo giỏi đao Ngụy Văn Thông, đao pháp xuất chúng, ngay cả Ngư Câu La được xưng là Thiên hạ đệ nhất đao cũng khen gã không dứt miệng.

Trương Huyền ở Dương gia trang gặp phải bát Thái bảo thần tiễn Dương Văn Thanh có võ nghệ bình thường, lại nổi danh nhờ tiễn pháp cao siêu, trong vòng trăm bước bách phát bách trúng, đáng tiếc một tiễn thủ cao cường như vậy, lại không hiểu vì sao chết trong tay Trương Huyền, đến nay Vũ Văn Thuật vẫn tưởng rằng gã chạy trốn.

Trước mắt Vũ Văn Thành Đô đã rời khỏi thập tam Thái Bảo, đi theo bên cạnh Đại tướng quân Lai Hộ Nhi, thập tam Thái Bảo do nhị Thái bảo Ngụy Văn Thông suất lĩnh, nhưng hôm nay Ngụy Văn Thông có việc không thể đi được, tam Thái bảo Lưu Mãnh Điều liền dẫn đám huynh đệ cùng với nhị công tử Vũ Văn Trí Cập tới quán rượu Thiên Tự Các uống rượu.

Lưu Mãnh Điều nhận ra đám người trước mắt, thì ra là thị vệ của Yến Vương phủ, gã hơi xấu hổ, trở tay tát chưởng quầy một cái, vừa rồi chưởng quầy nói cho gã biết, bên trong là đám quan quân ở nơi khác, gã mới dám lớn lối như vậy, nếu không quen thuộc thì cũng không cần xem xét thể diện của bên kia.

Lúc này, từ bên ngoài lại một người đi vào, khoảng chừng ba mươi tuổi, mặt ngựa, đầu đội kim quan, mặc trường bào gấm màu trắng, eo thắt đai ngọc, mang một trường kiếm đẹp đẽ, người này chính là con thứ của Vũ Văn Thuật - Vũ Văn Trí Cập.

Trong ba con trai của Vũ Văn Thuật, chỉ có con thứ ba Vũ Văn Sĩ Cập hơi có chút tiền đồ, cưới công chúa Nam Dương làm vợ, trở thành Phò mã

duy nhất của Dương Quảng.

Lão Đại Vũ Văn Hóa Cập phong lưu vô độ, là tên quý háo sắc nổi danh, kỹ nữ nổi tiếng ở Lạc Dương, Trường An không ai không biết gã, không chỉ phong lưu mà còn hoang đường, từng mang một đám kỹ nữ đi ra ngoài thành đập thanh, gặp phụ thân Vũ Văn Thuật và vài đồng liêu, trở thành trò cười lớn trong thành Lạc Dương.

Nếu như nói lão Đại Hóa Cập chỉ là phong lưu hoang đường, các việc ác khác không làm nhiều lắm. Như vậy lão Nhị Vũ Văn Trí Cập chính là một tên ác ma, dọa nam nạt nữ, chiếm đoạt đất đai, đốt người đốt nhà, làm vô số việc ác, tiếng xấu lan xa ở Lạc Dương, được mệnh danh là Vũ Văn bá vương, gã rất thích tước hiệu này, hơn nữa được phụ thân che chở, vẫn nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật, khiến cho gã càng thêm không kiêng nể gì.

- Sao lại thế này, không tìm được chỗ ngồi sao?

Vũ Văn Trí Cập mất hứng hỏi.

Lưu Mạnh Điều vội vàng thấp giọng bẩm báo:

- Công tử, là người của Yến Vương phủ.

Nếu như là vương phủ khác, có lẽ Vũ Văn Trí Cập còn cân nhắc suy xét một chút, nhưng nghe đến ba chữ “Yến Vương phủ”, lửa giận trong lòng gã bùng lên, phụ thân Vũ Văn Thuật không phải là bị Yến Vương Dương Đàm hãm hại sao, mất đi nửa cái mạng, còn bị miễn đi chức vụ Đại tướng quân.

Gã có lẽ còn có chút kiêng kỵ với Yến Vương, nhưng thị vệ Yến Vương thì sao, chỉ là một đồng phân chó, trong lòng gã lập tức có ý khiêu khích.

Vũ Văn Trí Cập lạnh lùng nói với Lưu Mạnh Điều:

- Ta mặc kệ người xử lý như thế nào, ta muốn thông đường này, bảo người bên trong đều rút hết ra ngoài, ta cho người thời gian một chén trà, người tự mình xem mà xử lý đi!

Gã xoay người đi ra ngoài cửa.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Lỡ Tay Giết Người

Làm gia nô phải có giác ngộ của gia nô, Lưu Mãnh Điều lập tức tỉnh ngộ lại, nhị công tử là muốn dạy dỗ đám thị vệ Yến Vương này, báo thù cho phụ thân bị đánh.

Trong lòng gã nhanh chóng tính toán, trong đám thị vệ Yến Vương không ai có võ nghệ cao cường, hôm nay hoàn toàn có thể đánh bọn họ một trận nhừ tử, về phần vài tên quan quân ở nơi khác, gã căn bản không để trong lòng.

Lưu Mãnh Điều lúc này ra lệnh:

- Ném đám người này ra ngoài cho ta!

Hơn mười tên Thái bảo và gia nô Vũ Văn cùng nhau ra tay, đá ngã cái bàn, chén đĩa bầu rượu rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh.

Chưởng quầy sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, ông ta biết đã xảy ra chuyện lớn, không dám khuyên nhủ nữa, xoay người len lén chạy ra ngoài báo tin.

Từ khi bàn thứ hai bị lật, xung đột trong thông đường rốt cục bùng nổ, đám thị vệ Yến Vương không thể nhìn được vọt tới, Hàn Tân xông lên trước, hung hăng đánh một đấm vào cằm một gã gia nô Vũ Văn, gia nô Vũ Văn kêu thảm một tiếng, thân thể bay ra ngoài.

- Các người không cần lên!

Trương Huyền ngăn cản La Sĩ Tín và huynh đệ Đồng thị chuẩn bị ra tay giúp đỡ:

- Lai lịch của đối phương rất lớn, các người không thể trêu vào.

Tính tình Tần Quỳnh hết sức cẩn thận, y cũng cảm giác lai lịch của đối phương rất lớn, dường như là người của Vũ Văn Đại tướng quân. Y đương nhiên cũng hiểu được mình là người nơi khác, ở kinh thành này không nên trêu chọc bọn cường hào ác bá, càng không thể trêu chọc quyền quý, để tránh rước lấy những chuyện không cần thiết

Tần Quỳnh do dự một chút, kéo La Sĩ Tín đang muốn xông lên lại:

- Từ từ hãy nói!

Lúc này, Lưu Mạnh Điều gầm lên giận dữ:

- Là bọn chúng ra tay trước, đánh cho ta!

Hai mươi mấy tên Vũ Văn Thái bảo và gia nô cùng nhau xông lên, đánh nhau với bọn thị vệ Yến Vương ở trong thông đường chật hẹp.

Chân bàn, đèn gỗ, bình phong, tất cả có thể sử dụng đều đã trở thành vũ khí của bọn họ, đánh cho vụn gỗ văng khắp nơi, một tràng tiếng gầm rú mǎng chửi vang lên.

Nhưng mọi người vẫn rất có chừng mực, không ai rút đao, rút đao thì tính chất sẽ thay đổi. Bất kể là thị vệ Yến Vương hay là gia nô Vũ Văn, ở Lạc Dương cũng không phải là đèn cạn dầu, so dũng khí so hung ác là chuyện bình thường, đánh nhau như cơm bữa.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu quy củ, đánh nhau chỉ dùng gậy gộc không rút đao, cho dù quan phủ ra mặt thì cũng chỉ là định tội gây rối, răn

dạy một phen rồi thả người.

Chỉ khi nào động đao giết người thì mới có chuyện lớn.

Cách Đấu Thuật của Trương Huyền cực kỳ lợi hại, đơn giản sắc bén, một mình hăn ứng phó với ba người, chín Thái bảo, mười Thái bảo và mười hai Thái bảo, lại không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng thị vệ Yến Vương phủ thì lại bị đánh cực thảm, bọn họ không phải là đối thủ của những tên Văn Thái bảo, bị đánh nằm đầy đất kêu rên, ngay cả Sài Thiệu cũng bị đánh cho đầu rơi máu chảy, rớt hai cái răng nanh.

Đám người Tần Quỳnh mới kết bạn với đám thị vệ Yến Vương, mắt thấy đám thị vệ Yến Vương bị người khi nhục, máu của bọn họ sôi trào lên đỉnh đầu, làm sao còn nhịn được nữa. Đặc biệt ánh mắt của La Sĩ Tín đỏ đậm, hét lớn một tiếng, nhảy lên, một cước đá Ngũ Thái bảo Vũ Văn Huy ra xa hơn một trượng.

Tần Quỳnh không ngăn được mọi người, chỉ thầm than một tiếng, cũng gia nhập chiến đoàn, y đánh với người có võ nghệ cao nhất bên địch là Lưu Mãnh Điều, quyền cước hai người chạm nhau, chiến đấu kịch liệt một chỗ.

Từ khi vài tên Sơn Đông hảo hán gia nhập, chiến trường nhanh chóng mở rộng, bọn họ đánh tới trên hành lang, khách của mười phòng trên lầu ba đều sợ tới mức chạy tán loạn, tiếng thét chói tai, thế cục cũng nhanh chóng xoay chuyển. Hơn nữa võ nghệ của La Sĩ Tín cực kỳ cao cường, xuống tay không nương tình chút nào, đánh cho Vũ Văn Thái bảo và gia nô kêu rên không ngớt.

Vũ Văn Trí Cập thấy mấy tên quan quân nhà quê đánh cho thủ hạ của mình kêu cha gọi mẹ, trong lòng gã lập tức giận dữ, lại thấy vài tên quan quân nhà quê không mang binh khí, trong lòng nhất thời nổi lên sát khí, rút kiếm ra hung hăng đâm về phía sau lưng Vuơ Tuấn Đạt.

Chủ nhân rút kiếm chính là một tín hiệu, Vũ Văn Thái bảo và gia nô đều rút đao, chỉ một thoáng ánh đao mãnh liệt, đám thị vệ Yến Vương thấy tình thế không ổn, cũng nhanh chóng rút đao chống cự, tính chất của cuộc đánh nhau đã bắt đầu thay đổi, biến thành người chết ta sống mà liều giết, hơn nữa không ai dừng lại được.

Trương Huyền và ba gã Thái bảo gần như là đồng thời rút đao ra, đánh nhau tay không thì vấn đề không lớn, chỉ khi nào rút binh khí, Trương Huyền lấy một địch ba có chút quá sức.

Cửu Thái bảo và Thập Thái bảo từ hai bên đồng thời vung đao bổ tới, Trương Huyền lùi lại một bước, vung đao đỡ, lực lượng của hai người rất lớn, chấn động khiến cánh tay Trương Huyền run lên.

Đúng lúc này, Thập nhị Thái bảo Vương Khánh Phương đang mai phục tại một cây cột chột đánh lén, hoành đao sáng như tuyết đâm mạnh đến sau lưng Trương Huyền, thế tới nhanh như điện, khi thấy Trương Huyền tránh không khỏi một đao kia, đúng lúc chỉ mảnh treo chuông này, một cây đao từ phía dưới chém ra, mạnh mẽ đánh vào lưỡi đao của Vương Khánh Phương.

Một tiếng vang “Đình” chói tai, đao của Vương Khánh Phương rời tay bay ra ngoài, La Sĩ Tín gầm lên một tiếng, một cước hung hăng đá vào ngực gã, lưng đập vào cột gỗ trên hàng lang, gã chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào, ngũ tạng lục phủ dường như bị đá nát.

Lúc này đao của Vương Khánh Phương vừa hạ xuống, thân thể La Sĩ Tín xoay tròn, như gió lốc đá vào đao, đao biến thành một đường thẳng, đâm vào Vương Khánh Phương. Vương Khánh Phương thấy đao đâm về mình, gã lại không cách nào tránh được, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, Vương Khánh Phương bị đóng đinh chết trên cột gỗ.

Cái chết của Vương Khánh Phương giống hệt một tiếng cảnh báo, tất cả mọi người đều ngẩn ra, chết người rồi, mọi người đều hạ đao xuống, không biết làm sao nhìn tướng chết thảm thiết của Vương Khánh Phương, lâu ba trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Chẳng biết lúc nào, người khởi xướng trận chiến này là Vũ Văn Trí Cập đã lén lút chạy trốn.

Đúng lúc này, vang lên âm âm ở thang lầu, người phụ trách quán rượu Độc Cô Minh Viễn dẫn theo Hà Nam Doãn Lý Cường cùng với một đám nha dịch chạy vội lên.

Độc Cô Minh Viễn liếc mắt một cái nhìn thấy Vương Khánh Phương bị đóng đinh chết trên cột gỗ, lập tức cũng ngây dại, đây là lần đầu tiên có người chết ở quán rượu Thiên Tự Các, Hà Nam Doãn Lý Cường chỉ về thi thể của Vương Khánh Phương, lớn tiếng quát hỏi:

- Người này là ai giết?

Trầm mặc một lát, Trương Huyền và La Sĩ Tín cùng nhau giơ tay lên.

Trương Huyền vừa rồi thấy rõ ràng, La Sĩ Tín là vì cứu mình mới ngộ sát Vương Khánh Phương, nếu không phải y cứu giúp, Vương Khánh Phương sẽ đánh lén thành công, mình không chết cũng sẽ bị trọng thương.

Vũ Văn Trí Cập rõ ràng cho thấy muốn trả mối thù Vũ Văn Thuật bị cách chức, đây là mâu thuẫn giữa Vũ Văn Thuật và Yến Vương, Trương Huyền cũng không thể để La Sĩ Tín trở thành người bị hại trong việc này. Hắn không chút do dự giơ tay lên, cao giọng nói:

- Là ta ngộ sát người này!

La Sĩ Tín cả giận nói:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, người là ta giết, không cần người nhận tội thay.

Lý Cường lạnh lùng nhìn mọi người, kỳ thật trong lòng của y giống như gương sáng, đây cũng không phải là lần đầu tiên, tất nhiên vẫn là gia nô Vũ Văn ra tay khiêu khích trước. Lúc này Lưu Mạnh Điều vừa định giải thích, Lý Cường lại vung tay lên:

- Dẫn tất cả về!

Cuộc ác đấu xảy ra ở Thiên Tự Các là tin tức được truyền từ đầu đường cuối ngõ trong ngày tiếp theo, vốn loại đánh nhau này là việc rất nhỏ trong thành Lạc Dương, nhưng đánh nhau làm cho một gã Vũ Văn thập tam Thái Bảo bất hạnh chết thảm thì việc nhỏ liền biến thành việc lớn.

Trong thành Lạc Dương khắp nơi đều đang nghị luận, dựa vào tính tình dữ dằn của Vũ Văn Thuật, không thể nhịn xuống cơn giận này được, không biết việc này lại sẽ khuấy lên sóng gió thế nào đây? Vô số người đều mỗi mắt mong chờ.

Trong thư phòng, Vũ Văn Thuật đang nửa nằm trên giường, nhắm mắt nghe con trai Vũ Văn Trí Cập kể lại. Vũ Văn Trí Cập không dám giấu diếm, rõ ràng rành mạch nói lại một lần việc xảy ra ở Thiên Tự Các, tuy nhiên trong chi tiết quan trọng nhất, gã lại che giấu mình động binh khí trước.

- Con chỉ muốn hung hăng dạy dỗ đám thị vệ Yến Vương, thay phụ thân hả giận, vốn chúng ta đang chiếm thế thượng phong, đánh cho đám thị vệ Yến Vương tè ra quần, không ngờ vài tên quan quân Sơn Đông kia lại gia nhập khiến thế cục chợt đổi chiều. Trong hỗn loạn cũng không biết ai động đao trước, cuối cùng khiến cho Vương Khánh Phương bất hạnh bị bọn họ giết chết!

- Ta muốn biết rốt cục là ai đã giết lão Thập nhị?

Ánh mắt của Vũ Văn Thuật khép hờ, đây mới là vấn đề ông ta quan tâm, về phần ai khiêu khích trước, ai động đao trước, những chuyện nhỏ nhặt này không quan trọng đối với ông ta.

- Hồi bẩm phụ thân, hiện trường có hai người tự xưng giết Thập nhị Thái bảo, một tên là quan quân Sơn Đông, một người khác là thị vệ của Yến Vương phủ.

- Tên là gì? Ý ta là thị vệ của Yến Vương phủ.

- Hình như... hình như tên là Trương Huyền.

- Trương Huyền?

Vũ Văn Thuật cảm thấy tên này hơi quen tai, lông mày không khỏi nhíu lại, lúc này mưu sĩ bên cạnh ông ta Hứa Ẩn thấp giọng nói:

- Đại tướng quân, người này chính là kẻ đã lấy được thủ cấp của Dương Huyền Cảm.

Vũ Văn Thuật lập tức tỉnh ngộ, đúng vậy, chính là người này, giao đầu người cho Yến Vương Dương Đàm mới khiến mình chịu đau khổ, bị miễn đi chức Đại tướng quân. Vũ Văn Thuật hận đến nghiến răng nghiến lợi, một tiếng “răng rắc”, ông ta bẻ gãy chân của bàn nhỏ ở bên cạnh.

- Đại tướng quân xin bình tĩnh!

Hứa Ẩn lại nhắc nhở ông ta một lần, đây là mệnh lệnh của Vũ Văn Thuật, nếu như mình mất đi lý trí, yêu cầu Hứa Ẩn phải nhắc nhở cho ông ta bình tĩnh lại.

Vũ Văn Thuật đè lại sự tức giận trong lòng, phất tay với con trai Vũ Văn Trí Cập:

- Người lui xuống trước đi, hai ngày này không được ra cửa!

- Con ghi nhớ lời dạy bảo của phụ thân!

Vũ Văn Trí Cập lui xuống, lúc này Vũ Văn Thuật mới hỏi Hứa Ẩn:

- Chuyện này nên xử lý như thế nào?

Hứa Ẩn khoảng bốn mươi tuổi, dáng người bình thường, bộ dạng vô cùng gầy, dưới cằm có một chòm râu dê, đôi mắt nhỏ dài, lóe ra tia giảo hoạt. Gã đi theo Vũ Văn Thuật đã gần hai mươi năm, thay Vũ Văn Thuật bày mưu tính kế, giúp ông ta từng bước một đi lên địa vị cao, thả Dương Huyền Cảm mà không giết chính là ý của gã.

- Đại tướng quân chẳng lẽ muốn báo thù Yến Vương?

Hứa Ẩn dò hỏi.

Vũ Văn Thuật gật đầu:

- Một tên thị vệ nho nhỏ, ta giết gã giống như nghiền chết một con kiến, chỉ là có chút kiêng kỵ Yến Vương, ta lại cảm thấy đây là một cơ hội...

- Giết tên thị vệ kia à?

- Không! Thị uy với Yến Vương, phải để y hiểu được thế nào là tôn trọng lão thần.

Vũ Văn Thuật ngoại trừ Đại thái bảo Vũ Văn Thành Đô và Nhị Thái bảo Ngụy Văn Thông thì những thái bảo còn lại ông ta chưa bao giờ để trong lòng, ngay cả sự sống chết của bọn họ. Vương Khánh Phương chết ông ta không chút thương tiếc, chẳng qua là cảm thấy đây là một cơ hội để phản kích Yến Vương mà thôi.

- Tiên sinh cảm thấy thế nào?

Ánh mắt Vũ Văn Thuật sáng ngời nhìn chăm chăm Hứa Ẩn.

Hứa Ẩn trầm tư không nói, chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu muốn chuyện thành nhỏ thì đổ trách nhiệm cho mấy tên quan quân Sơn Đông kia, giải hòa với Yến Vương, chuyện này liền có thể chuyện lớn hóa nhỏ, nhưng ý nghĩ của Vũ Văn Thuật rõ ràng cho thấy muốn làm to chuyện, đối kháng với Yến Vương.

Nghĩ vậy, Hứa Ẩn chậm rãi nói:

- Nếu Đại tướng quân muốn làm cho việc trở nên lớn, cũng không phải là không thể được, mấu chốt là Đại tướng quân muốn lấy được cái gì, ý của ta là, nếu chỉ vì để dạy dỗ Yến Vương thì thật không có ý nghĩa.

Vũ Văn Thuật suy nghĩ một chút nói:

- Mục tiêu thấp nhất của ta, tiên sinh hẳn là cũng rất rõ ràng.

Hứa Ẩn mỉm cười:

- Một khi đã như vậy, chuyện này cần phải vận dụng một số mối quan hệ và tài nguyên rồi. Bọn họ ở trong tay của Hà Nam Doãn Lý Cương, người này không dễ nói chuyện, chưa chắc sẽ để ý tới suy nghĩ của đại tướng quân, đại tướng quân sao không tìm một người tới đề y.

- Tiên sinh cảm thấy tìm ai là thích hợp nhất?

Hứa Ẩn hạ giọng chậm rãi nói:

- Ngu Thế Cơ!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Ai Là Hung Phạm?

Phủ Hà Nam và tỉnh Hà Nam ngày nay không giống nhau, mà chỉ giới hạn địa khu ở xung quanh Lạc Dương. Hà Nam phủ ở bên cạnh phường Phúc Thiện, ở chợ phía Tây, chiếm ba mươi mẫu đất, là một thể với huyện nhà Lạc Dương, chủ quan Hà Nam Doãn là quan hành chính cao nhất trong địa khu này.

Hà Nam Doãn cũng là chức quan dễ dàng đắc tội với người nhất trong triều đình, các Hà Nam Doãn tiền nhiệm cũng không làm được bao lâu, ngắn thì mấy tháng, lâu là hai ba năm, đều vì các loại áp lực mà thỏa hiệp hoặc bị miễn chức.

Đương nhiệm Hà Nam Doãn kiêm Lạc Dương lệnh Lý Cường nhậm chức vào năm ngoái. Lý Cường khoảng sáu mươi tuổi, nổi tiếng thanh liêm ngay thẳng, y lúc trước là Tham Quân Sứ của Bắc Chu Tề vương Vũ Văn Hiến, sau khi Vũ Văn Hiến bị Chu Tuyên đế vì kiêng kỵ mà giết chết, không người nào dám nhặt xác cho Vũ Văn Hiến, chỉ có duy nhất Lý Cường đứng ra, giành được thanh danh trong thiên hạ.

Vào thời của Tùy Văn Đế, y đã từng là thầy của Thái Tử Dương Dũng, đến khi Dương Quảng đăng cơ, tuy rằng Dương Quảng không thích Lý Cường vì y đã từng là thầy của Dương Dũng, nhưng muốn biểu hiện ra sự rộng lượng của mình, liền bổ nhiệm Lý Cường là Lễ Bộ Thị lang, Thượng thư tả thừa, năm trước điều đi làm Hà Nam Doãn kiêm nhiệm Lạc Dương lệnh.

Mặc dù kinh thành tập hợp rất nhiều quyền quý, dưới chân thiên tử, Hà Nam Doãn thực sự là một chức vụ khó giải quyết, cũng may Lý Cường có thể kiên trì nguyên tắc, cương trực công chính, người hận y tuy nhiều, nhưng lại không thể làm gì được y.

Trải qua cả đêm thẩm vấn, Lý Cường đại khái đã hiểu được chân tướng của vụ huyết án trong quán rượu Thiên Tự Các. Tuy rằng Vũ Văn Thái bảo là người bị hại, nhưng bọn họ lại là bên chủ động ra tay trước, lại dẫn đầu rút đao hành hung. Hơn nữa, Vương Khánh Phương có ý muốn giết chết người khác trước, sau đó bị phản kích mà chết, như vậy không thể nói tới cái gì mà người vô tội bị hại chết.

Nhưng kẻ giết người quả thật cũng có trách nhiệm, hành vi đã làm có thể định tội ngộ sát, dựa theo pháp luật của đại Tùy, ứng với bị đánh một trăm trượng, sung quân ba nghìn dặm.

Nhưng Lý Cường có chút đau đầu, Trương Huyền và La Sĩ Tín đều kiên quyết nói mình là kẻ giết người, mà hai gã Vũ Văn Thái bảo rõ ràng thấy, lại không chịu chỉ ra kẻ giết người chân chính, phỏng chừng bọn họ là đang chờ đợi quyết định của Vũ Văn Thuật.

Lý Cường lại nhìn kỹ lời khai, theo lời khai suy đoán, Trương Huyền đang đánh nhau kịch liệt với hai gã Vũ Văn Thái bảo, không rảnh tay giết Vương Khánh Phương, mà La Sĩ Tín không đánh với ai, là người có khả năng giết chết Vương Khánh Phương nhất.

Lúc này, tòng sự Hàn Dực vội vàng đi đến, khom người nói:

- Khởi bẩm sứ quân, ty chức đã tới quán rượu điều tra rõ ràng rồi.

Lý Cường mừng rỡ:

- Kết quả như thế nào?

Hàn Dực cầm bản vẽ trong tay đưa lên:

- Đây là bức tranh đánh nhau ở hiện trường do ty chức vẽ, nhìn sẽ biết ngay.

Lý Cường vội vàng mở bức tranh trên bàn ra, Hàn Dực chỉ vào một cây cột gỗ nói:

- Nơi này chính là nơi Vương Khánh Phương bị giết, mà Trương Huyền lúc ấy ở đây.

Hàn Dực chỉ qua chỗ khác:

- Hắn và người chết cách nhau một cây cột gỗ, cách xa nhau một trượng năm thước, từ vị trí của hắn, căn bản không thể đánh tới Vương Khánh Phương. Nhưng La Sĩ Tín và người chết cách xa nhau một trượng, đối diện người chết, hơn nữa đao của y có dấu vết đánh vào đao của người chết, bởi vậy ty chức có thể kết luận, là La Sĩ Tín giết chết Vương Khánh Phương, mà không phải là Trương Huyền.

Lý Cường lại nhìn kỹ bức tranh một lần nữa, hoàn toàn giống với suy đoán của mình, y gật đầu:

- Dẫn Trương Huyền đến đây!

Trong lao ngục phủ Hà Nam có hai loại, một loại là hắc lao, một loại là minh lao. Hắc lao ở dưới mặt đất, tối đen, điều kiện tồi tệ, bình thường dùng để giam giữ tử tù và trọng phạm. Mà minh lao thì ở trên mặt đất, chỉ giam giữ một số người phạm tội nhẹ, hoặc là giam giữ tạm thời.

Nhưng đối với hơn mười người tham dự đánh nhau tối hôm qua, thậm chí ngay cả minh lao cũng không thể giam giữ, bọn họ đều có chức quan

trong người, chỉ có thể hạn chế tự do nhất thời. Bọn họ bị nhốt vào hai phòng nha dịch, trên ý nghĩa là, tỉnh rượu tự suy ngẫm, mọi người đều là khách quen ở nơi này, cứ nằm xuống ngủ, sáng mai tự nhiên có người đến bảo lãnh thả ra.

Trương Huyền sóng vai mà ngồi với Tần Quỳnh ở bên tường, cười nói chuyện phiếm, khó được có cơ hội này, hẳn và Tần Quỳnh hàn huyên đến nửa đêm.

- Theo ý của Tần huynh, quận Tề bên kia loạn phi tạo phản là có người cố ý tạo ra, phải không?

Tần Quỳnh gật đầu thờ dài:

- Hẳn là như vậy, loạn phi ở quận Tề không trừ tận gốc, sinh sôi trở lại, nguyên nhân căn bản là có người bụng dạ khó lường ở phía sau gây sóng gió, ví dụ đơn giản nhất là, Lưu Bá Đạo trước đây là hào kiệt của quận Hải, gã cử binh tạo phản cũng không phải là có dã tâm hay là sống không nổi, mà là có người ở sau lưng gã sai khiến. Còn nữa, lúc trước Vương Bạc xúi giục người tạo phản, chúng ta vốn nghĩ rằng y chỉ là một kẻ thư sinh, nhưng sau mới biết được, sau lưng y cũng có người sai khiến, hoàn toàn giống với Lưu Bá Đạo.

- Là ai sai khiến?

Trương Huyền hỏi.

- Lão đệ nghe nói qua bốn thế lực lớn thần bí nhất trong thiên hạ chưa?

Trương Huyền suy nghĩ một chút, thốt ra:

- Vũ Xuyên Phủ!

Tần Quỳnh gật đầu:

- Tây Vũ Xuyên, đông Bắc Tề, bắc Kim Sơn, nam Giang Tả, đây là tứ đại thế lực dân gian của Đại Tùy. Vũ Xuyên Phủ là thế lực của quý tộc Quan Lũng, Bắc Tề chính là chỉ thế lực của di tộc Bắc Tề, Giang Tả chính là thế lực còn sót lại của nam triều, Kim Sơn cũng là chỉ thế lực Đột Quyết.

Trương Huyền biết rất rõ tình hình của Vũ Xuyên Phủ, hẳn hiểu về Giang Tả Hội, dù sao Đại Tùy thống nhất nam bắc mới hơn hai mươi năm, nhưng phân chia đã hơn mấy trăm năm, ngăn cách nam bắc làm sao có thể dễ dàng thủ tiêu được. Vì thế phía nam liên tục tạo phản, cho đến bây giờ chưa từng ngừng lại.

- Tần huynh mới vừa nói Vương Bạc và Lưu Bá Đạo, những người này tạo phản, sau lưng chính là Bắc Tề ủng hộ sao?

Tần Quỳnh thở dài:

- Năm đó sau khi Bắc Chu diệt Bắc Tề thống nhất phương bắc, không tiến hành trấn an, lung lạc các phái thế lực còn sót lại của Bắc Tề mà lại tiến thêm một bước nghiêm khắc chèn ép, tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của sĩ tộc Sơn Đông và quý tộc Bắc Tề.

- Tiên đế lấy uy vọng Hoàng đế khai quốc còn có thể ngăn chặn các phe thế lực Sơn Đông bắn ngược lại. Một khi tiên đế qua đời, phản kháng ở các nơi trong Sơn Đông cũng tự nhiên mà sinh ra, Bắc Tề thành lập vào năm Đại Nghiệp thứ nhất, bao gồm quý tộc cũ của Bắc Tề và các thế gia chính trong Sơn Đông.

- Theo ta được biết, Bắc Tề thậm chí còn cấu kết với Cao Cú Lệ, đương kim Thánh Thượng chinh phạt Cao Cú Lệ hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan đến thế cục ở địa khu Sơn Đông. Vì thế lần đầu tiên Đại Tùy tiến công Cao Cú Lệ, Bắc Tề lập tức lệnh cho Vương Bạc ở quận Tề tổ chức loạn dân tạo phản, chính là để kiềm chế Đại Tùy tiến công Cao Cú Lệ.

Trương Huyền yên lặng gật đầu, hẳn chưa từng nghe qua thời Tùy mạt còn có thế lực Sơn Đông phản công với thế lực Quan Lũng, bây giờ nghe mặc dù có chút khó tin nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ thì cũng hợp tình hợp lý.

Hôm nay từ miệng Tần Quỳnh mới biết được, hoá ra đại loạn của Tùy mạt còn có nguyên nhân lịch sử sâu xa như vậy.

Lúc này, một gã tòng sự đến trước cửa lao, cao giọng nói:

- Sứ quân mời Trương Huyền đến nói chuyện.

Hàn Tân lập tức cả giận nói:

- Trục nường tặc, khi nào thì thả chúng ta?

Tòng sự nào dám chọc đám thị vệ đại gia này, vội vàng cười bồi nói:

- Phủ quân nhà ta đang xử lý thủ tục, xong xuôi sẽ lập tức thả các vị ra ngoài.

- Nhanh một chút, ông đây giữa trưa còn có tiệc, nếu làm trễ nải xem ta bẻ cổ của người như thế nào!

- Nhất định nhất định, xin các vị đại ca yên tâm chờ đợi.

Trương Huyền vừa mới đứng lên, La Sĩ Tín cũng liền vội đứng dậy:

- Ta cùng đi với huynh.

Trương Huyền lại ấn y ngồi xuống, cười nói:

- Huynh không cần khẩn trương như vậy, vị Hà Nam Doãn này rất khôn khéo, phỏng chừng ta muốn gánh tội thay huynh cũng rất khó, ta đi xem tình hình trước.

Trong lòng La Sĩ Tín đã quyết định, liền không kiên trì nữa:

- Huynh đi đi!

Trương Huyền ra khỏi phòng, đi theo bộ khoái. Tần Quỳnh thấp giọng oán giận nói với La Sĩ Tín:

- Biết vậy thì đã không dẫn đệ đến kinh thành, tính tình nóng nảy của đệ không thay đổi, ở đâu cũng gặp phải rắc rối, lần này còn làm liên lụy đến Trương công tử nữa.

La Sĩ Tín lắc đầu:

- Ta tuyệt đối sẽ không liên lụy hần!

- Vậy còn đệ? Đệ làm sao bây giờ, tuổi trẻ đã mắc tội giết người, cho dù không xử tử thì cũng bị lưu đày, tiền đồ của đệ coi như xong rồi!

- Tiền đồ?

La Sĩ Tín cười lạnh một tiếng:

- Triều đình mục nát này ngay cả một chức Giáo Úy nho nhỏ cũng không cho, còn nói gì tới tiền đồ. Đệ đã nghĩ kỹ rồi, nếu phán đệ có tội, trừ phi bọn họ giết đệ, nếu không đệ sẽ đi Ngõa Cương, con mẹ nó, ông đây muốn tạo phản.

Tần Quỳnh đá gã một cái, nháy mắt với gã, Sĩ Tín oán hận nghiêng đầu đi, sau một lúc lâu gã lại thấp giọng thở dài:

- Trương công tử cùng ta vốn không quen biết, lại có thể nhân nghĩa với ta như vậy, La Sĩ Tín ta cho tới bây giờ ân oán rõ ràng, mặc kệ cuối cùng hần có cứu được ta hay không, ân đức của hần ta sẽ khắc ghi trong lòng.

Trương Huyền bước nhanh đi vào nội đường, tối hôm qua hắn đã đã tới một lần, tường thuật lại tiền căn hậu quả về cuộc ẩu đả trong quán rượu. Lần này lại đến, hắn đã quen thuộc rồi, đi vào trong phòng khom người thi lễ với Lý Cương ngồi trong công đường:

- Tham kiến Lý phủ quân!
- Trương thị vệ không cần phải khách sáo, mời ngồi!

Tuy rằng Trương Huyền được Tiêu Hoàng hậu phong làm Thái Tử Thiên Ngưu, tuyên Huệ úy, tuy nhiên Binh bộ vẫn chưa chính thức bổ nhiệm, trước mắt hắn vẫn là Dực Vệ bát phẩm trong Yến Vương phủ, thuộc loại quan nhỏ cấp thấp, không có tư cách ngồi chung bàn với tam phẩm Hà Nam Doãn.

Chỉ có điều Lý Cương rất khách sáo, không so đo loại lễ nghi này. Trương Huyền thi lễ ngồi xuống, Lý Cương xoay người nhìn bản tường thuật của hắn ngày hôm qua nói:

- Hôm nay chúng ta lại đến quán rượu tiến hành điều tra hiện trường, gần như có thể xác định cái chết của Vương Khánh Phương không liên quan gì đến người, người không cần kéo tội về mình.

Trương Huyền cười lắc đầu:

- Giết người dù sao cũng là tội lớn, không ai kéo loại tội này lên người mình. Tối hôm qua ta đã nói, La Sĩ Tín chỉ đá gã ngã lăn ra, người chân chính dùng dao giết người là ta, là ta ngộ thương Vương Khánh Phương, ta không biết sứ quân điều tra hiện trường thế nào, dù sao tình hình lúc đó không thể trở lại như cũ, việc điều tra không nhất định là chính xác, xin Lý phủ Quân xem xét rõ ràng.

Lý Cương không nghĩ tới Trương Huyền cố chấp như vậy, y cười khổ một tiếng nói:

- Trương thị vệ biết sẽ bị tội danh gì không?

- Ngoại trừ tội chết, tội danh gì ta cũng có thể nhận.

- Tội chết thì chắc chắn sẽ không có, dù sao đối phương ra tay trước, ta phán người bị đánh một trăm gậy, đầy ba ngàn dặm nhập ngũ mười năm, người có thể nhận không?

Trương Huyền đương nhiên không thể nhận, lưu đầy mười năm, cơm canh đều lạnh, nếu thật là như vậy, hăn thà rằng đi Ngõa Cương, tuy nhiên đây là tính toán xấu nhất.

Trực giác nói cho Trương Huyền, chuyện này sẽ không đơn giản như vậy, Vũ Văn Thuật sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, Yến Vương cũng sẽ không để mặc Vũ Văn Thuật ức hiếp thuộc hạ của y.

Nếu hăn Trương Huyền kiên trì gánh tội thay, cuối cùng có khả năng sẽ là chuyện lớn hoá nhỏ. Nhưng nếu La Sĩ Tín bị định tội, vậy La Sĩ Tín liền sẽ trở thành vật hi sinh trong tranh đấu triều đình, trong đó ai nặng ai nhẹ, trong lòng Trương Huyền đều sáng tỏ.

Trương Huyền không trực tiếp trả lời Lý Cương, hăn lại hỏi:

- Hiện tại giờ gì rồi?

- Trời vừa sáng, chắc là đang giờ Thìn!

Giờ Thìn chính là tám giờ sáng, Trương Huyền suy nghĩ một chút nói:

- Nếu ta đoán không sai, Vũ Văn Thuật rất nhanh sẽ đến tìm Phủ quân, hơn nữa ông ta nhất định sẽ nhận định là ta giết người.

Trương Huyền vừa dứt lời, một gã nha dịch chạy vào, vội vàng hấp tấp nói:

- Khởi bầm phủ quân, Vũ Văn Đại tướng quân đến đây.

Lý Cương ngạc nhiên, nhìn Trương Huyền hồi lâu nói không ra lời. Trương Huyền cười, đứng lên nói:

- Phủ quân hãy nghe ý tứ của Vũ Văn Đại tướng quân rồi hãy đưa ra quyết định!

Hắn thi lễ với Lý Cương, xoay người rồi nghênh ngang rời đi. Lý Cương một lúc lâu mới phản ứng lại, vội vàng nói:

- Mau mời Vũ Văn Đại tướng quân vào đây!

eak'>

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34+1: Không Ai Chịu Ai (1)

Tuy rằng vết thương của Vũ Văn Thuật dần dần tốt lên, nhưng vẫn không thể đi đường, ông ta được vài tên gia nô khiêng kiệu tới nội đường của quan thự phủ Hà Nam.

Lý Cường rất khách sáo, mời Vũ Văn Thuật ngồi xuống, lại thành khẩn nói:

- Thân thể Vũ Văn Đại tướng quân không khoẻ, cần gì phải đích thân đến chứ. Có chuyện gì để lệnh lang tới đây chuyển lời là được.

Vũ Văn Thuật khẽ hừ một tiếng:

- Chỉ sợ con trai ta đến, Lý phủ quân ngay cả cửa cũng sẽ không cho nó vào, lão phu đành phải tự mình đến đây một chuyến.

Lý Cường nghe giọng điệu ông ta khắc nghiệt, chỉ cười, không đáp lời của ông ta. Giọng nói Vũ Văn Thuật vừa chuyển đề tài, lại nói:

- Lão phu là vì việc đêm qua mà đến, không biết Lý phủ quân định khi nào thả mấy tên con nuôi bất hiếu của ta đây?

- Vụ án trên cơ bản ta đã tra rõ ràng, những người không quan hệ với vụ án này ta sẽ lập tức thả ra. Xin Vũ Văn Đại tướng quân yên tâm, ta sẽ không để cho bọn họ chịu oan ức.

- Vậy đa tạ, nếu phủ quân nói vụ án đã điều tra rõ, như vậy ai là hung phạm? Nghe nói hung phạm có hai người, không biết Lý phủ quân cho rằng đó là ai?

- Hung thủ đương nhiên không thể là hai người, chỉ có điều có hai người đều tự xưng là hung phạm, trên thực tế chỉ có thể có một người. Căn cứ vào kết quả điều tra của bản quan, kẻ giết người hãn là La Sĩ Tín, mà không phải là thị vệ Yến Vương Trương Huyền.

- Không đúng!

Vũ Văn Thuật lạnh lùng nói:

- Lý phủ quân điều tra sai rồi! Tất cả thủ hạ của ta đều tận mắt nhìn thấy là thị vệ Trương Huyền giết Vương Khánh Phương, vì sao Lý phủ quân lại đổ tội lên đầu một tên Lữ soái Phi Ứng quân nho nhỏ, bao che cho thị vệ Yến Vương, chẳng lẽ Lý phủ quân không dám đắc tội với Yến Vương điện hạ hay sao?

Khuôn mặt Lý Cương giận dữ nói:

- Đại tướng quân sao lại nói lời ấy? Lý Cương ta sợ đắc tội người khác khi nào chứ, ta chỉ giữ đúng nguyên tắc, là ai gây tội thì người đó lĩnh tội, tuyệt không có bất kỳ sự bao che nào, hơn nữa La Sĩ Tín giết người cũng là ngộ thương, thuộc loại hành vi tự vệ, quyết không thể luận tội giống với tội phạm giết người được.

- Lời này của Lý phủ quân là có ý gì, chẳng lẽ nghĩa tử của ta bị chết là đáng đời hay sao? Kẻ giết người là anh hùng, phải giống trống khua chiêng khen ngợi hãn hay sao?

- Ta cũng không nói lời này, ta chỉ nói y ngộ thương, có tội đương nhiên là có tội, chỉ có thể xử y tội lỡ tay đánh người.

Vũ Văn Thuật cười lạnh liên tiếp:

- Ta cảm thấy án giết người này không nên do Lý phủ quân thẩm tra, dựa vào đâu mà phán đoán chắc chắn như vậy?

- Ai nói ta không thể thẩm án giết người? Hình Bộ chỉ duyệt lại, quyền thẩm án nằm trong tay ta, cho dù Hình Bộ không đồng ý, bọn họ cũng chỉ có thể lui về cho ta phúc thẩm. Đại tướng quân hình như không hiểu lắm về quy củ trong triều đình.

- Thật sao?

Vũ Văn Thuật cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói:

- Ta vốn muốn cùng Lý phủ quân trao đổi một chút, xem ra khác biệt giữa hai người chúng ta quá sâu. Như vậy đi, cuối cùng ai là hung thủ, cũng hy vọng Lý phủ quân đừng qua loa đại khái quá, chuyện này ta sẽ báo cáo với Thánh Thượng, ta tin Thánh Thượng sẽ thay ta bảo vệ công bằng.

Vũ Văn Thuật đem Hoàng đế ra để bức bách dọa nạt Lý Cường. Lý Cường không chịu uy hiếp của ông ta chút nào:

- Ta đương nhiên sẽ không qua loa, ta sẽ còn tiếp tục đi sâu vào điều tra. Có một điều ta phải nhắc nhở Vũ Văn Đại tướng quân, lệnh lang Vũ Văn Trí Cập cũng là người liên quan đến vụ án. Y là người khởi xướng vụ án, xin Vũ Văn Đại tướng quân đưa y tới đúng lúc, nếu không đến lúc ta phát lệnh truy nã, vậy thì rất phiền toái.

Vũ Văn Thuật giận tím mặt:

- Lý Cường, người khinh người quá đáng, ta tuyệt sẽ không thua người, chúng ta chờ xem!

Ông ta hét một tiếng ra lệnh:

- Đi!

Vài tên Vũ Văn gia nô đang đợi trong nha phủ vội vàng chạy tới, khiêng kiệu lên đi ra ngoài nha phủ. Lý Cương chậm rãi đi tới cửa, không nhanh không chậm nói:

- Hy vọng Vũ Văn Trí Cập đến quan phủ tự thú, nếu không bản quan sẽ phát lệnh truy nã ra ngoài đấy.

- Có gan người cứ phát đi!

Vũ Văn Thuật hung tợn bỏ lại một câu, bóng dáng biến mất ở ngoài cửa.

Một khắc sau, Lý Cương hạ lệnh thả người, ngoại trừ người hiềm nghi La Sĩ Tín và người kiên quyết không chịu thừa nhận mình vô tội Trương Huyền, toàn bộ những người khác đều được thả ra.

Ở phía nam thành Lạc Dương, có một tòa nhà chiếm đất gần trăm mẫu lớn, trong tòa nhà cây cối xanh um, sông nhỏ róc rách, trong tòa nhà nơi nơi đều trải rộng đình đài lầu các, các loại kiến trúc mỹ thuật hết sức xa hoa, nơi này là phủ trạch của Nội Sử Thị Lang kiêm Binh bộ Thượng thư Ngu Thế Cơ.

Ngu Thế Cơ là người quận Hội Kê ở phía nam, gia tộc Ngu thị là danh môn vọng tộc nhiều thế hệ ở Giang Nam, trong thời tam quốc Ngu Phiên cũng là danh nhân của gia tộc Ngu thị.

Ngu Thế Cơ khoảng ngoài năm mươi tuổi, dáng người bình thường, mắt sâu mũi cao, tướng mạo kỳ lạ. Lão ta làm quan khôn khéo tài giỏi, hiểu được thánh ý, rất được Dương Quảng tin tưởng, dần dần giao quyền lớn cho lão ta. Hơn nữa lão ta đã khống chế được Hình Bộ và Binh bộ, trong việc bổ nhiệm quan viên cũng có quyền phát ngôn rất lớn, khiến Ngu Thế

Cơ quyền khuynh thiên hạ, người muốn nịnh bợ lấy lòng lão ta nhiều vô số, mỗi ngày trước cửa lớn Ngu phủ đều ngựa xe như nước, khách khứa đầy nhà.

Giữa trưa, Ngu Thế Cơ về nhà ăn cơm trưa, vừa mới tiến vào cửa, con riêng Hạ Hầu Nghiễm nghênh đón cười nói:

- Phụ thân đã trở về!

Hạ Hầu Nghiễm là vì mẫu thân tái giá cho Ngu Thế Cơ mà theo vào Ngu gia. Ngu Thế Cơ đối xử với gã cũng không tệ lắm, xem như con trai của mình, rất nhiều chuyện quan trọng đều giao cho gã đi làm.

Ngu Thế Cơ liếc mắt nhìn gã:

- Có chuyện gì?

Lão ta hiểu rất rõ đứa con riêng này, vội vã chào đón như vậy, nhất định là có chuyện. Hạ Hầu Nghiễm cười bồi nói:

- Phụ thân, sáng hôm nay Vũ Văn Trí Cập tới tìm con, hình như nhà bọn họ có chuyện muốn nhờ phụ thân giúp đỡ.

Trong lòng Ngu Thế Cơ biết rõ, đây là Vũ Văn Thuật muốn xin mình hỗ trợ, lại sợ mở miệng đường đột, cho nên trước hết để con trai ra mặt thử, ông ta không đổi sắc hỏi:

- Cụ thể là có chuyện gì?

Hạ Hầu Nghiễm tiến lên thấp giọng nói vài câu với phụ thân. Ngu Thế Cơ trầm tư một lát, chậm rãi gật đầu:

- Chuyện này ta đã biết, để ta suy xét một chút!

Ngũ Thế Cơ không từ chối, chính là cho Vũ Văn Thuật một cơ hội, tiếp theo để xem biểu hiện của Vũ Văn Thuật.

Dương Đàm là từ miệng Sài Thiệu mới biết được chuyện đã xảy ra tối hôm qua, y lập tức vừa tức vừa giận. Dù sao Dương Đàm cũng là thiếu niên, sau khi hung hăng cho Vũ Văn Thuật một bài học, y liền không hề để chuyện này trong lòng, lại không nghĩ đến Vũ Văn Thuật sẽ trả thù mình, khai đao với thủ hạ của mình

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34+2: Không Ai Chịu Ai (2)

- Người nói cho ta biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, có phải Trương Huyền giết người hay không?

- Hồi bẩm điện hạ, lúc ấy rất hỗn loạn, bọn họ ở bên kia hành lang dài, chúng ta nghe được tiếng kêu thảm thiết mới biết được người bị giết. Đến cùng là ai giết người chúng ta cũng không biết, nhưng mọi người đều cho rằng là La Sĩ Tín lỡ tay giết người.

- Vậy hẳn thừa nhận cái gì?

Dương Đàm hơi mất hứng.

- Có lẽ là hẳn không muốn liên lụy La Sĩ Tín, dù sao Vũ Văn Thái bảo là muốn gây chuyện với chúng ta, mà La Sĩ Tín là ra tay tương trợ, tối hôm qua lại là Trương Huyền hẳn mời khách uống rượu.

- Hẳn thật là một người tốt, lại giao phiên toái cho ta!

Dương Đàm thấp giọng oán giận một câu, nhưng oán giận thì oán giận, Trương Huyền là thủ hạ của Dương Đàm y, lại là người y vô cùng coi trọng, y làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Y suy nghĩ một chút nói:

- Bây giờ ta tiến cung tìm hoàng tổ phụ.

Sài Thiệu hoảng sợ, vội vàng nói:

- Điện hạ trước hết không cần kinh động Thánh Thượng, nếu không việc nhỏ sẽ biến thành chuyện lớn.

Dương Đàm ngẫm lại cũng có lý, y hỏi Sài Thiệu:

- Vậy người cảm thấy ta nên làm gì bây giờ?

Sài Thiệu trầm ngâm một chút nói:

- Điện hạ thân phận tôn quý, không thể dễ dàng vì một chuyện nhỏ mà xuất đầu lộ diện, nhưng điện hạ trước tiên có thể tỏ thái độ, tỏ vẻ coi trọng chuyện này. Nếu Lý phủ quân có thể chấp pháp theo lẽ công thì y sẽ thả Trương Huyền, việc này sẽ giải quyết xong.

- Nếu Vũ Văn Thuật không chịu buông tha cho Trương Huyền thì sao?

Ý nghĩ của Dương Đàm rất rõ ràng, nếu Vũ Văn Trí Cập cố ý nhắm vào mình, như vậy Vũ Văn Thuật đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha Trương Huyền, nếu không, để một quan quân Sơn Đông lĩnh tội thì đối với ông ta chẳng có ý nghĩa gì.

- Điện hạ, Lý phủ quân là một người chính trực có nguyên tắc, y không khuất phục áp lực của Vũ Văn Thuật, nếu quả thật xảy ra chuyện gì bất ngờ, ta nghĩ chỉ cần điện hạ biểu hiện thái độ, Lý phủ quân nhất định sẽ đúng lúc báo tình hình lại cho điện hạ. Ý của ty chức là, điện hạ không cần dễ dàng ra tay, cứ đợi xem Vũ Văn Thuật có chiêu gì, suy nghĩ kỹ càng rồi mới ra tay.

Dương Đàm gật đầu, phân tích của Sài Thiệu rất có lý, không thể tưởng tượng được suy nghĩ của gã lại có trật tự như vậy. Dương Đàm lại ngẫm nghĩ một chút liền lấy kim bài của mình ra giao cho Sài Thiệu:

- Người cầm kim bài này đi tìm Lý Cương, yêu cầu y xử lý việc này cho công bằng. Mặt khác, chuyện này mong Sài thị vệ thay ta theo dõi cẩn thận,

nếu có bất kỳ tình huống nào thì cứ bẩm báo với ta!

- Ty chức tuân lệnh!

Phủ quan nha Hà Nam vốn là nơi lạnh lùng, lúc bình thường công khanh quyền quý cũng không muốn đến Hà Nam phủ, e sợ chọc đến thị phi nào đó. Nhưng sáng hôm nay có chút bất thường, Vũ Văn Thuật tự mình thăm hỏi, Sài Thiệu lại cầm kim bài của Yến Vương đến tạo áp lực với Lý Cương.

Ngay lúc Lý Cương vừa mới tiến bước Sài Thiệu, Lý Cương lại nghênh đón một vị khách quan trọng, thông thủ của quận Tề, Hà Nam đạo mười hai quận Truất trắc thảo bộ đại sứ Trương Tu Đà. Trương Tu Đà khoảng chừng ngoài năm mươi tuổi, thân cao sáu thước bảy, bả vai rộng lớn, đầu lớn như cái đấu, mũi sư tử miệng rộng, đôi mắt ửng sắc bén, linh hoạt, bộ dạng dũng mãnh, không giận tự uy.

Trương Tu Đà xếp hạng thứ sáu trong thập đại mãnh tướng trong thiên hạ, sử dụng một cái chùy nặng chín mươi cân xuất thần nhập hóa. Ông ta từng dẫn năm tên tiểu tốt đánh một vạn người, uy danh sớm đã truyền khắp thiên hạ.

Lần vào kinh này, ông ta đến để giải thích việc liên quân chinh phạt Trương Xưng Kim đại bại, quân đội của ông ta còn chưa tiến vào chiến trường, Thái Thú của bốn quận tham công nôn nóng, trúng kế dụ binh của Trương Xưng Kim, toàn quân bị diệt. vua và dân khiếp sợ. Dương Quảng cực kỳ tức giận, hạ chỉ tra rõ việc này, nhưng Thái thú của bốn quận lại cản ngược một cái, nói Trương Tu Đà tiếp ứng bất lực mới dẫn đến đại bại.

Hơn nữa Trương Tu Đà làm người thanh cao ngay thẳng, không giỏi ứng biến, không hiểu đạo lý trong quan trường, khiến cho quan hệ của ông với quan viên trong triều không tốt lắm. Mạng lưới quan hệ không rộng, đại

thần trong triều đình đều ủng hộ Thái Thú bốn quận, Trương Tu Đà trở nên vô cùng bị động.

Tiếc rằng nhà đột lại gặp mưa lớn, chuyện xảy ra đêm qua với cấp dưới của ông ta, La Sĩ Tín lỡ tay đánh bị thương người, đang bị giam trong nhà lao, Trương Tu Đà vừa tức vừa vội, La Sĩ Tín là học trò cưng của ông ta, tình như cha con, ông ta làm sao có thể thấy chết mà không cứu được.

Vạn bất đắc dĩ, Trương Tu Đà đành phải giương mặt dày già nua đến cầu xin Lý Cường tha cho La Sĩ Tín.

- Lý phủ quân, đây là thổ sản của Sơn Đông, xin vui lòng nhận lấy!

Dưới chân của Trương Tu Đà là hai món ăn nổi danh của quận Tề, ông chuẩn bị dùng để đưa cho văn võ bá quan, ông mang đến không nhiều lắm, quan tam phẩm thì đưa hai món, quan thấp phẩm thì chỉ đưa một món.

Vốn Lý Cường không nằm trong phạm vi tặng lễ của ông ta, nhưng vì học trò cưng La Sĩ Tín, ông ta phải lấy ra hai món đến tặng cho Lý Cường.

Lý Cường hơi sửng sốt, quyết đoán lắc đầu nói:

- Trương thông thủ quá khách sáo rồi, nhưng Lý Cường ta cũng không thu lễ, xin cầm về đi thôi!

Trương Tu Đà hơi xấu hổ, nhưng đây không phải là lần đầu tiên ông ta xấu hổ, thức ăn ông ta đưa đến, đủ loại quan lại trong triều đình không ai đồng ý nhận, còn phần lớn người nhận thì sau đó phái người trả lại, đều nói nhận tâm ý nhưng triều đình có chế độ, không thể tùy ý thu lễ.

Hôm nay lại đụng phải cục đá, ông ta rất không cam lòng, lại nói:

- Chỉ là một chút thức ăn, đặc sản của quận Tề, không có ý tứ gì khác, Lý phủ quân xin nhận lấy đi!

Lý Cường thở dài nói:

- Không thu lễ ta có thể theo lẽ công làm việc, nhưng thu lễ rồi ta cũng sẽ làm việc theo lẽ công, sẽ có người nói ta ăn hối lộ trái pháp luật, rõ ràng vụ án không nghiêm trọng lại trở nên nghiêm trọng như vậy. Trương đại soái hiểu ý của ta không?

- Lý phủ quân, vụ án của La Sĩ Tín rốt cuộc như thế nào?

- Mời vào bên trong rồi nói!

Trương Tu Đà để thủ hạ cầm hai món ăn đi, ông ta đi theo Lý Cường vào nội đường.

Hai người ngồi xuống trong nội đường, vẻ mặt Trương Tu Đà lo lắng nói:

- Ta nghe Tần Quỳnh nói, vốn là Vũ Văn Thái bảo khiêu khích thị vệ Yến Vương, hai bên đánh nhau, kết quả Sĩ Tín trợ giúp, lỡ tay đánh chết một gã Vũ Văn Thái bảo, vấn đề rốt cuộc nghiêm trọng đến thế nào?

Lý Cường cười khổ một tiếng:

- Nếu chỉ là đánh chết một người dân chúng bình thường, bồi thường một khoản tiền, chỉ cần đối phương đồng ý rút án thì trên cơ bản cũng sẽ không có chuyện gì. Nhưng không may người bị đánh chết lại là Vũ Văn Thái bảo, thái độ của Vũ Văn Thuật rất cứng rắn, nhất định phải truy tra đến cùng, chỉ sợ phải lấy công luận công rồi.

- Lấy công luận công là xử lý như thế nào vậy?

Trương Tu Đà lo lắng hỏi.

Lý Cường uống ngụm trà, không chút hoang mang nói:

- Vụ án này kỳ thật rất đơn giản, trên cơ bản ta điều tra rõ rồi, Vũ Văn Thái bảo là bên khiêu khích trước, rút đao trước, có ý đồ đánh bị thương người trước. La Sĩ Tín hẳn là có tội lỡ tay đánh bị thương người, dựa theo luật pháp của triều Đại Nghiệp, lưu đầy ba nghìn dặm, tòng quân mười năm. Nếu Hình Bộ có thể châm chước xử trí thì thời gian tòng quân có thể giảm đi vài năm.

Tâm tình Trương Tu Đà cực kỳ nặng nề, lưu đầy ba nghìn dặm, tòng quân mười năm, mặc kệ phán xử như thế nào thì đời này La Sĩ Tín cũng xong rồi.

Ông ta cúi đầu thở dài, lại nghĩ tới một chuyện, liền vội vàng hỏi:

- Ta nghe Tần Quỳnh nói, có một gã thị vệ Yến Vương cũng thừa nhận mình là hung thủ, chuyện này là sao?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Chuyện Nhỏ Hóa Lớn

- Là nguyên nhân gì, Tần tướng quân không nói cho Trương thông thủ sao?

Lý Cương thần nhiên hỏi.

- Hẳn nhận là vì trượng nghĩa đúng không?

Lý Cương gật đầu:

- Đúng là như thế, La Sĩ Tín là vì trượng nghĩa mà trợ giúp, Trương Huyền làm sao có thể để La Sĩ Tín một mình gánh tội. Vì thế hẳn cũng muốn nhận tội, ta phỏng đoán suy nghĩ của hẳn là thay La Sĩ Tín gánh vác một nửa tội, nếu như con gánh tội cho cha thì cũng có thể hiểu. Nhưng loại tình huống này, ta phỏng chừng không chỉ Vũ Văn Thuật mặc kệ, Yến Vương cũng sẽ không đồng ý.

Dừng một chút, Lý Cương lại nói:

- Trương thông thủ có lẽ không biết, Vũ Văn Thuật nhận định là do Trương Huyền gây ra, ông ta cho rằng La Sĩ Tín muốn gánh tội thay cho Trương Huyền.

- Vì sao?

Trương Tu Đà sững sốt, tuy rằng ông ta không hiểu về quy tắc ngầm trong quan trường, cũng không hiểu lắm đạo lý đối nhân xử thế, nhưng ông ta cũng không ngu dốt, ông ta ngây người chỉ trong chốc lát, vẫn kịp phản ứng.

- Hay là Vũ Văn Đại tướng quân bất mãn với Yến Vương?

Trương Tu Đà hơi đường đột dò hỏi.

Lý Cương chậm rãi gật đầu, y cũng không cho rằng Trương Tu Đà hỏi đường đột, sự thật như thế, y cười lạnh một tiếng nói:

- Tối hôm qua Vũ Văn Trí Cập chủ động khiêu khích thị vệ Yến Vương, cũng là cùng một nguyên nhân.

- Vậy kết quả sẽ thế nào đây?

- Rất khó nói!

Lý Cương cười khổ một tiếng nói:

- Là quan thẩm tra vụ án này, ta sẽ báo cáo chi tiết, đề xuất về ý kiến phán quyết của ta, về phần Hình Bộ có thể thông qua hay không, ta thực sự không biết, nói ngắn gọn, vụ án này sẽ chỉ càng lúc càng phức tạp thôi.

Cuối cùng Trương Tu Đà đành phải rời đi, ông ta rốt cục hiểu rõ tình cảnh của đồ đệ La Sĩ Tín rồi. Hà Nam doãn Lý Cương kiên trì nguyên tắc, nhận định người là do đồ đệ mình giết chết. Nhưng Vũ Văn Thuật lại kiên trì Trương Huyền mới là hung thủ thật sự, Trương Tu Đà cũng vô kế khả thi, ông ta đành nghe theo mệnh trời.

Trời dần dần tối, một chiếc xe ngựa phóng nhanh, chậm rãi dừng lại trước cửa lớn Ngu trạch. Con riêng của Ngu Thế Cơ, Hạ Hầu Nghiễm đang

ở trên bậc thang chờ vội vàng chạy ra đón.

- Tham kiến Vũ Văn Thế Bá!

Xe mở cửa, lộ ra khuôn mặt rộng lượng của Vũ Văn Thuật, ông ta cười ha hả nói:

- Hiền chất, phụ thân người đang tiếp khách à?

- Phụ thân đã từ chối tất cả khách rồi, đặc biệt đợi Thế Bá đến!

- Đa tạ phụ thân người đã nể tình!

Vài tên gia nô Vũ Văn đặt kiệu xuống, đỡ Vũ Văn Thuật ngồi lên. Hạ Hầu Nghiễm ở phía trước dẫn đường, dẫn Vũ Văn Thuật đi vào trong phủ.

Cửa trung đường, Ngu Thế Cơ đang mỉm cười chờ Vũ Văn Thuật. Ngu Thế Cơ có đạo đãi khách của chính lão, muốn lão ra cửa chính nghênh đón, trừ khi là Hoàng đế Hoàng hậu giá lâm, hoặc là Thái tử thân vương tới cửa, nếu không lão ta sẽ không đi ra cửa chính một bước.

Quan lớn quyền quý đến viếng thăm, chính là quy củ hiện giờ, con trai thay lão ta ra cửa chính nghênh đón, lão ta chờ ở cửa trung, đây đã là cực nể tình.

Nếu cấp bậc thấp thì lão ta chỉ cần ngồi ở khách đường hoặc là ngoại thư phòng chờ, bình thường quan viên tới chơi lão ta sẽ không gặp, trực tiếp để con trai thay lão tiếp đãi.

Nếu một số phú thương có gì cần cầu xin lão ta, lão ta thậm chí ngay cả cửa cũng không cho vào, trực tiếp để quản gia nhận lấy tiền biếu, trừ khi tiền biếu đặc biệt dày, lão ta mới có thể vui lòng gặp mặt.

Lúc này, Hạ Hầu Nghiễm dẫn Vũ Văn Thuật đi tới cửa trung đường, vài ngọn đèn lồng xuất hiện cách đó mười mấy bước. Ngu Thế Cơ cười ha hả

ngheh đón:

- Thân thể của Vũ Văn Đại tướng quân không tốt, cũng đừng ra cửa, để Trí Cập đến nói một tiếng, ta tự mình tới cửa thăm hỏi là được.

- Mậu Thế bận rộn công vụ, làm sao lại không biết xấu hổ để Mậu Thế tự mình tới cửa, vẫn là người rảnh rỗi như ta chạy đến một chuyến thì hơn!

Hai người đều là kẻ lười đời trong quan trường, hơn nữa có địa vị cao, vì thế lúc nói chuyện và làm việc đều vô cùng chú ý quy củ. Trước đó Vũ Văn Thuật đã để con trai liên hệ với Hạ Hầu Nghiễm, thông qua Hạ Hầu Nghiễm nói đại khái tình hình cho Ngu Thế Cơ, Ngu Thế Cơ không từ chối, Vũ Văn Thuật mới đích thân đến nhà, như vậy sẽ tránh khỏi xấu hổ khi bàn bạc không thành công.

Không chỉ như thế, từ cách xưng hô lẫn nhau là có thể nhìn ra quan hệ tình tế giữa hai người. Ngu Thế Cơ xưng hô Vũ Văn Thuật là Vũ Văn Đại tướng quân, rồi lại để con trai xưng hô ông ta là Thế Bá, vừa bày ra thái độ giải quyết việc công, nhưng trong cứng rắn lại mang mềm dẻo, tỏ vẻ có thể thương lượng.

Mà Vũ Văn Thuật thì trực tiếp xưng hô tên chữ của Ngu Thế Cơ, đây là lười kéo làm quen, có việc cầu lão ta. Đây là quan trường, mỗi tiếng nói hành động đều có thâm ý.

Không giống Trương Tu Đà không hiểu quy tắc quan trường, không thông đạo lí đối nhân xử thế, mang theo thức ăn và rượu đến tặng người, bọn quan viên còn tưởng rằng bên trong có gì quý hiếm, sau khi nhận thì mới phát hiện là thức ăn, vội vàng phái người trả về, tỏ vẻ mình thanh liêm tự trọng.

Lễ vật của Trương Tu Đà không tặng được, việc muốn làm lại không có hy vọng, lễ vật như vậy còn chẳng bằng không tặng.

Trong lòng Vũ Văn Thuật biết rõ, chỉ cần Ngu Thế Cơ đồng ý gặp mình thì việc đó còn có thương lượng. Hai gã thủ hạ đỡ ông ta đứng dậy, chậm rãi đi theo Ngu Thế Cơ vào ngoại thư phòng.

Có thị nữ dâng trà lên, tất cả nô tài đều lui ra, trong ngoại thư phòng chỉ có hai người Ngu Thế Cơ và Vũ Văn Thuật. Ngu Thế Cơ uống một ngụm trà, thản nhiên cười nói:

- Nghe nói tối hôm qua lệnh lang xảy ra chút việc, có xung đột với Yến Vương thị vệ phải không?

- Ai! Hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt, ngay cả một tên thị vệ nhỏ nhỏ cũng dám coi rẻ con ta, đánh chết con nuôi của ta, thiên hạ Đại Tùy còn có nơi nào có đạo lý hay không?

- Lý Cường không phải tự xưng là công chính thanh liêm sao? Chẳng lẽ y không thể chủ trì công bằng cho Đại tướng quân sao?

Trong giọng nói Ngu Thế Cơ mang theo giọng điệu châm chọc, lão ta đã sớm không thích nhìn Lý Cường thanh liêm, mặc dù thân phận của lão ta rất cao, nhưng trong lời nói vẫn lộ ra bất mãn với những người khác.

Vũ Văn Thuật lại thở dài:

- Một bên là Yến Vương, bên kia là Đại tướng quân bị miễn chức, y làm sao có thể công chính được, rõ ràng là thị vệ của Yến Vương giết chết con nuôi của ta, y lại muốn đổ tội danh này lên người một quan quân cấp thấp, thật khiến lòng người thấy lạnh lẽo mà!

- Ta có thể giúp gì được cho Đại tướng quân không?

Ngu Thế Cơ mặt không đổi sắc hỏi.

- Ta hy vọng hiền đệ Mậu Thế có thể chủ trì lẽ công bằng.

- Chỉ sợ hơi khó rồi! Nếu Hà Nam Doãn đã định tội, Hình Bộ hoặc đồng ý, hoặc là bác bỏ để cho bọn họ phúc thẩm, rất khó xoay ngược tình thế.

- Cũng không phải là không có tiền lệ.

Vũ Văn Thuật vội vàng nói:

- Trước đây khi phúc thẩm vụ án yêu quái mèo, không phải Hình Bộ trực tiếp lấy vụ án từ phủ nha Hà Nam sao?

- Đó là bởi vì Hình Bộ có chế độ tuần tra, có thể phúc thẩm với vụ án đã kết án, nhưng vụ án này còn đang được thẩm án, nếu Hình Bộ trực tiếp can thiệp chỉ sợ không hay lắm. Hay là Đại tướng quân đợi thêm một thời gian ngắn nữa?

Vũ Văn Thuật làm sao chờ được, chờ đợi thêm nữa thì cơm canh đều lạnh cả, ông ta trăm phương ngàn kế, chính là muốn lợi dụng chuyện này lật lại bản án cho mình, nếu kéo dài nữa thì chỉ sợ không lật lại bản án mà con nuôi của mình cũng chết oan rồi.

Vũ Văn Thuật đương nhiên biết, đây chỉ là việc rất nhỏ đối với Ngu Thế Cơ, lão ta chỉ là đang cò kè mặc cả, mới nói việc này khó khăn như vậy.

Vũ Văn Thuật biết Ngu Thế Cơ cần gì. Ngu Thế Cơ còn tham lam hơn cả mình, lão ta đề cao độ khó, rõ ràng cho thấy muốn ăn nhiều rồi.

Nhưng vì tiền đồ của mình, Ngu Thế Cơ thật sự muốn hung hăng bắt chẹt ông ta, ông ta cũng chỉ có thể chấp nhận.

Vũ Văn Thuật kiên trì nói:

- Ta cảm thấy hần là có thể mà!

Ngu Thế Cơ cười, lại chuyển sang chủ đề khác, lão ta chỉ vào thư phòng cười nói:

- Người cảm thấy thư phòng này của ta như thế nào?

Vũ Văn Thuật đánh giá một chút cười nói:

- Tao nhã có thừa, không đủ quý phái, trên tường có chút trống trống.

- Nói không sai, ta tính treo vài bức tranh chữ Hương Đăng, tiếc rằng trong phủ tuy nhiều tranh chữ, nhưng lại không có một bức tranh chữ của đồng hương, thật tiếc nuôi làm sao!

Ngu Thế Cơ đã báo bảng giá rồi, nói rất hàm súc, giống câu đố, nhưng Vũ Văn Thuật lại lập tức giải được câu đố của lão ta. Ngu Thế Cơ bản thân chính là nhà thư pháp có tiếng, nhà thư pháp đồng hương có thể khiến lão ta để mắt chỉ có hai người, đó là cha con Vương Hi Chi và Vương Hiễn Chi, phỏng chừng Ngu Thế Cơ chỉ chính là Vương Hi Chi.

Trong lòng Vũ Văn Thuật thầm mừng, trong phủ ông ta có một bức của Vương Hi Chi “Vũ hậu thiếp”, là bảo bối của ông ta, Ngu Thế Cơ muốn bức tranh này.

Vũ Văn Thuật cười ha hả:

- Mậu Thế là bậc thầy thư pháp, tự mình viết một bức không phải là rất tốt hay sao?

- Bá Thông huynh nói đùa rồi, ta đây không dám múa rìu qua mắt thợ.

Hai người nói cười vài câu, Vũ Văn Thuật liền đứng dậy cáo từ, ông ta cũng không nhắc lại vụ án này nữa. Ngu Thế Cơ cũng không nói thêm nữa, trong lòng hai người đều biết rõ, đã báo giá, cuối cùng sẽ xem giao dịch của bọn họ có thể đạt thành được hay không.

Trưa ngày tiếp theo, Trương Huyền đang ngủ say mơ màng bị tiếng mở cửa làm tỉnh giấc, hăn mở to mắt, chỉ thấy Sài Thiệu đi theo Phương tông sự đến. Trương Huyền lập tức ngồi dậy:

- Tự Xương, sao ngươi lại tới đây?

Sài Thiệu ngồi xổm người xuống nói:

- Yến Vương đảm bảo, hiền đệ có thể tạm thời đi ra ngoài.

- Còn La Sĩ Tín thì sao?

Trương Huyền hỏi.

Phương tông sự bên cạnh lắc đầu nói:

- Đây là mệnh lệnh của phủ quân nhà ta, Trương thị vệ được đảm bảo ra ngoài, đợi triệu kiến bất cứ lúc nào, nhưng La Sĩ Tín không được, trước khi vụ án kết thúc thì y không thể rời khỏi nha môn Hà Nam một bước.

Sài Thiệu lại kề tai nói nhỏ với Trương Huyền vài câu, Trương Huyền gật đầu:

- Cũng tốt! Vậy ta đi ra ngoài trước.

Trương Huyền đi theo Sài Thiệu ra cửa chính quan nha, bên ngoài có một chiếc xe ngựa chờ đã lâu. Lên xe ngựa, Trương Huyền liền vội cất hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Hăn là Vũ Văn Thuật tìm quan hệ Ngu Thế Cơ, vụ án này phải đưa đến Hình Bộ thẩm tra rồi. Tình thế rất không ổn, ta được tin tức mới nhất, ý tứ của Hình Bộ là hai người đều có tội, La Sĩ Tín là thủ phạm chính, người là đồng phạm, La Sĩ Tín có khả năng cũng bị xử trảm.

- Lý phủ quân đồng ý giao cho Hình Bộ sao?

- Lý phủ quân đương nhiên không chịu, nhưng nghe nói Hình Bộ không chấp nhận toàn bộ khẩu cung và chứng cứ của y, hơn nữa còn gọi đám Vũ Văn Thái bảo lên thẩm vấn một lần nữa. Tất cả mọi người sửa lại khẩu cung, cuối cùng cho ra kết luận, là thị vệ Yến Vương rút đao trước, hơn nữa là hai người người và La Sĩ Tín vây công Vương Khánh Phương, ra đòn sát thủ, giết chết Vương Khánh Phương. Hiện tại không chỉ người và La Sĩ Tín có tội, tất cả thị vệ của Yến Vương ở đó đều bị trừng phạt miễn chức vụ.

Trương Huyền bẻ đốt ngón tay vang lên răng rắc, hắn rút cục thấy được loại hắc ám đổi trắng thay đen, chỉ hươu bảo ngựa trong quan trường rồi. Trong ánh mắt lóe ra sự căm giận ngút trời, nhưng hắn biết lúc này không thể để lửa giận làm choáng váng đầu óc. Hắn khắc chế lửa giận tràn ngập, trầm giọng hỏi:

- Ý của Yến Vương điện hạ ra sao?

- Yến Vương điện hạ cũng nổi giận, ta chưa bao giờ thấy y nổi giận đến như vậy, đập nát nghiên mực y yêu thích nhất, y nói không giết Vũ Văn Thuật, y thề không bỏ qua.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó ta liền đề nghị y trước tiên bảo đảm cho người đi ra ngoài, không thể để người ở trong tay của Hình Bộ. Đám người kia lòng lang dạ sói, người không tưởng tượng được đâu.

Trương Huyền yên lặng gật đầu:

- Cảm ơn Sài huynh.

Sài Thiệu nhẹ thở dài:

- Đều là huynh đệ cả, cái gì mà cảm ơn chứ! Quan trọng là làm sao tránh được kiếp này, ta cảm giác Yến Vương vẫn có chút trẻ con, ở điểm mấu chốt không giải quyết được, ta tính tìm quan hệ khác thử một lần.

Trương Huyền trầm tư thật lâu, suy nghĩ của hắn không giống Sài Thiệu, vụ án này thật đúng là chỉ có Yến Vương mới có thể giải quyết.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Dừng Là Phải Tin

Ngay khi Trương Huyền vừa rời khỏi phủ nha Hà Nam không lâu, Hình Bộ Thị lang Cốt Nghi suất lĩnh mười mấy binh lính Hình Bộ hùng hổ chạy tới Hà Nam phủ.

Tuy rằng Hình Bộ Thượng thư Vệ Huyền nghiêng về Yến Vương Dương Đàm, nhưng Thượng thư chỉ là trên danh nghĩa, cũng không quản lý sự vụ cụ thể trong Hình bộ, quyền lực chân chính của Hình Bộ nằm trong tay của Thị lang.

Cốt Nghi là tâm phúc của Ngu Thế Cơ, gã tự nhiên sẽ trung thực chấp hành mệnh lệnh của Ngu Thế Cơ. Cốt Nghi trực tiếp xông vào đại sảnh quan nha Hà Nam.

- Cốt Thị lang đến đây có chuyện gì vậy?

Lý Cương cản đường đi của Cốt Nghi.

Cốt Nghi giơ một quyển công văn lên, thái độ nghiêm nghị nói:

- Đây là điệp văn của Hình Bộ, ta chính thức tiếp nhận vụ huyết án trong quán rượu Thiên Tự Các, mời Lý phủ quân đem tất cả hồ sơ và phạm nhân giao cho ta mang đi.

Lý Cương đã nhận được tin tức từ Sài Thiệu, Hình Bộ tiếp nhận vụ án này, trong lòng y cực kỳ bất mãn, lạnh lùng nói:

- Quy trình của Cốt Thị lang sai rồi! Hà Nam phủ cũng không phải là cấp dưới của Hình Bộ, một tờ điệp văn Hình Bộ đã muốn ta giao người ra sao?

- Đây cũng không phải là điệp văn nội bộ của Hình Bộ, trên đây có con dấu của Nội sử tỉnh và Môn Hạ tỉnh, đưa về Hình Bộ chấp hành, hạ quan giải quyết việc công, xin Lý phủ quân phối hợp!

Lý Cương là một người có nguyên tắc rất mạnh, mặc dù trong lòng y cực kỳ không tình nguyện, nhưng trên điệp văn của Hình Bộ có con dấu của Nội sử tỉnh và Môn Hạ tỉnh, xét về mặt quyền lực thì rất gần với thánh chỉ và sắc lệnh, Lý Cương không thể không phục tùng. Y hừ mạnh một tiếng, nói với Hà Nam Thiếu Doãn Vương Quan bên cạnh:

- Làm thủ tục chuyển giao cho bọn họ đi!

Y xoay người đi vào trong nội đường. Cốt Nghi vung tay lên, hơn mười tên binh lính đi vào đại lao dẫn người đi, gã thì đi theo Vương Quan đến đại sảnh.

Vương Quan lấy ra một chồng hồ sơ thật dày đặt lên bàn nói:

- Đây là tất cả khẩu cung và ghi chép, còn có chứng cứ chính xác khi thẩm dò hiện trường, đều ở nơi này, mời Cốt Thị lang ký tên!

Cốt Nghi căn bản là không có hứng thú với ghi chép khẩu cung, thứ gã muốn là người, tuy nhiên hồ sơ này gã cũng chuẩn bị mang đi, gã vừa định ký tên, lại thấy thủ hạ của gã vội vàng hấp tấp chạy tới:

- Khởi bẩm Thị lang, nghi phạm chỉ có một người, một người khác là Trương Huyền không biết đã đi đâu rồi.

Cốt Nghi chấn động, Trương Huyền mới là nhân vật mấu chốt trong vụ án này, gã lập tức lớn tiếng quát:

- Vương thiếu doãn, Trương Huyền đang ở đâu?

Vương Quan không chút hoang mang nói:

- Lý phủ quân đã thẩm tra xong vụ án này, Trương Huyền không phải là hung thủ, dựa theo luật pháp của Đại Tùy, hẳn chỉ có thể coi là một người làm chứng, trước khi vụ án chính thức kết án, có thể được bảo vệ hậu thẩm, Yến Vương điện hạ đã bảo đảm để hẳn ra ngoài.

Cốt Nghi giận dữ, lật bàn, tất cả hồ sơ đều rơi xuống đất, gã xoay người nổi giận đùng đùng rời đi, gã nhận thức được mình đã tới chậm một bước rồi.

Sau khi Ngu Thế Cơ xem xét việc Vũ Văn Thuật nhờ vả, liền đem chuyện này giao cho Cốt Nghi, lão ta không hỏi đến nữa, nên làm như thế nào là việc của Cốt Nghi, lão ta chỉ cần biết kết quả cuối cùng là được.

Nhưng vụ việc này lại xảy ra ngoài ý muốn, người mấu chốt trong vụ án là Trương Huyền đã rời đi, vụ án này Cốt Nghi không có cách nào tiếp tục xử lý nữa. Sau khi do dự thật lâu, cuối cùng Cốt Nghi cắn răng suất lĩnh chúng thuộc hạ tới Yến Vương phủ.

Cốt Nghi đợi trước cửa Yến Vương phủ khoảng nửa canh giờ, Đại tổng quản Tiền Cảnh Trung mới không nhanh không chậm đi ra.

- Hóa ra là cốt Thị lang, để Thị lang đợi lâu, người đến Yến Vương phủ có chuyện gì không?

Trong lòng Cốt Nghi thầm mắng, mình đã nói với tên gác cổng, bây giờ còn phải lặp lại một lần nữa. Mặc dù trong lòng của gã hận, nhưng lại không thể làm gì nói:

- Tại hạ đến đây vì việc công, bởi vì dính líu đến vụ án ở Thiên Tự Các, cần một gã thị vệ trong Yến Vương phủ đi làm chứng, Tiền tổng quản có thể hỗ trợ giúp ta kêu người ra được không?

- À! Thì ra là thế, chỉ có điều thị vệ trong Yến Vương phủ rất nhiều, không biết người tìm vị nào?

- Ta muốn tìm thị vệ Trương Huyền!

Tiền Cảnh Trung cười ha hả:

- Cốt Thị lang chỉ sợ tìm nhầm chỗ rồi! Hẳn là phải tới quan nha Hà Nam mới đúng, hẳn không phải là bị Lý phủ quân giam giữ sao?

- Nhưng hẳn không còn ở nơi đó nữa, nghe nói được Yến Vương đảm bảo ra ngoài rồi, hẳn là đang ở ngay trong vương phủ, ta chỉ hỏi hẳn một chút việc thôi, phiền Tiền tổng quản giúp ta xem một chút.

- Được rồi! Người chờ đó.

Tiền Cảnh Trung xoay người trở về vương phủ. Chờ một lúc lâu, Cốt Nghi cực khổ chờ nửa canh giờ, rốt cục hiểu được mình bị chơi, Tiền Cảnh Trung căn bản đang đùa gã.

Lúc này, một gã tùy tùng bên cạnh oán hận nói:

- Không bắt được người coi như xong, trực tiếp phán hẳn tội chết, truy nã hẳn toàn thành, hẳn nhất định sẽ có ngày lộ diện...

Không nói gì, Cốt Nghi liền hung hăng tát cho gã một cái, mắng to:

- Người cho hẳn là ai, là chó là mèo sao? Tùy tiện có thể phán tội chết, hẳn là người của Yến Vương, người muốn chết ta cũng không muốn chết!

Trong lòng Cốt Nghi rất rõ ràng, cấp trên căn bản không phải đối phó cái gì thị vệ Yến Vương, một tên thị vệ nho nhỏ làm sao đáng để làm náo loạn như vậy chứ. Bọn họ đang lợi dụng chuyện này để bức bách Yến Vương, lại ném khố sai này cho mình, mình nên làm cái gì tiếp bây giờ, chẳng lẽ xông vào bắt người sao?

Cốt Nghi tâm phiền ý loạn, cúi đầu thở dài một tiếng, xoay người dẫn mọi người rời khỏi Yến Vương phủ.

Cốt Nghi mới vừa đi, Tiền Cảnh Trung liền vội tới báo cáo cho Yến Vương Dương Đàm. Y đi vào nội đường, gặp Dương Đàm đang nói gì đó với Trương Huyền, liền không vào, ở ngoài nói:

- Hồi bẩm điện hạ, gã đã đi rồi.
- Tốt lắm! Khố cực cho người rồi.

Dương Đàm khen ngợi một tiếng, Tiền Cảnh Trung liền thi lễ lui xuống. Lúc này Dương Đàm lại khôi phục vẻ sầu lo vừa rồi, nói với Trương Huyền:

- Cốt Nghi là người của Ngu Thế Cơ, không ngờ lại cuốn Ngu Thế Cơ vào chuyện này, việc nhỏ biến thành việc lớn. Người nói chuyện này bây giờ nên làm sao đây?

Trương Huyền biết Dương Đàm cũng không trách cứ mình, mà là y thật sự không biết bây giờ nên làm gì?

Trương Huyền trầm tư trong chốc lát nói:

- Vũ Văn Thuật tìm Ngu Thế Cơ hỗ trợ, tất nhiên là phải trả một cái giá rất lớn, mà người chết cũng không phải là một tên gia nô quan trọng gì. Ta lại là một thị vệ có thân phận thấp kém, Vũ Văn Thuật vì chuyện nhỏ này gây chiến, điện hạ cảm thấy mục tiêu đích thực của lão ta là ai?

- Ta biết, kỳ thực lão ta nhắm vào ta đúng không?

- Nhưng Yến Vương điện hạ có nghĩ tới không? Lão ta nhắm vào Yến Vương điện hạ là có ý gì? Có thể bãi vương tước của điện hạ, hay là có thể phế đi vị trí hoàng thái tôn của điện hạ. Mục đích của lão ta là ở đâu?

Dương Đàm cười lạnh một tiếng:

- Ta nhiều nhất là thiên vị cấp dưới, căn bản không thể thêm tội cho ta. Ta cảm thấy lão ta muốn hạ nhục ta, báo thù bị miễn chức.

Trương Huyền lắc đầu:

- Nếu điện hạ nghĩ như vậy thì quá coi thường Vũ Văn Thuật rồi. Vì báo thù mà không tiếc hối lộ dày cho Ngưu Thế Cơ, mạo hiểm đắc tội với điện hạ, Vũ Văn Thuật lớn tuổi như vậy, ta cảm thấy lão ta tuyệt đối sẽ không tức giận mà đánh cuộc nhất thời này.

- Vậy người cho rằng mục đích của lão ta là cái gì?

Trương Huyền suy nghĩ một chút, liền chậm rãi nói:

- Ta có tội hay không thì đối với lão ta căn bản không có chút ý nghĩa nào, lão ta cũng không thèm quan tâm đến sự sống chết của gia nô. Ta cho rằng lão ta chỉ muốn lợi dụng chuyện này bức điện hạ thỏa hiệp với lão ta.

- Thỏa hiệp?

Dương Đàm không hiểu nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền thản nhiên nói:

- Lão ta bị miễn chức là vì điện hạ buộc tội lão ta. Nếu điện hạ thay lão ta nói vài lời hay, ví dụ như tình huống lúc đó khá hỗn loạn, lão ta lừa gạt

Thánh Thượng chỉ vì bất đắc dĩ, hơn nữa lão ta đã sám hối một phen với Thánh Thượng, rất có thể lão ta sẽ được phục chức lại.

- Người cho rằng mục đích cuối cùng của ông ta là để phục chức sao?

Dương Đàm rất cục hiểu được.

- Nhưng ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với bọn chúng.

Dương Đàm phẫn hận nói:

- Lão ta chính là sâu mọt của Đại Tùy, ta hận không thể một đao giết lão ta, chỉ tiếc lần trước hoàng tử phụ không đánh chết lão ta, lão ta dựa vào cái gì mà nghĩ rằng ta sẽ thỏa hiệp chứ?

Trương Huyền trầm tư trong chốc lát nói:

- Ta cảm thấy bọn họ là đang đánh cuộc điện hạ sẽ bắn khoãn vì vị trí Hoàng thái tôn.

- Hừ! Ta căn bản không muốn làm cái gì mà Hoàng thái tôn, ta chỉ hy vọng Đại Tùy có thể thoát khỏi nguy cơ, mà bọn họ chính là chướng ngại vật lớn nhất cho nguy cơ của Đại Tùy.

Trương Huyền nhìn chăm chú vào Dương Đàm một lát, lại nói:

- Nếu điện hạ không muốn thỏa hiệp với bọn họ, vậy hãy trở mặt hoàn toàn với bọn họ.

- Ta không sợ trở mặt với bọn họ, ta chỉ không biết nên làm cái gì bây giờ?

Ánh mắt Dương Đàm sáng ngời nhìn Trương Huyền:

- Người biết thì hãy nói cho ta biết.

- Nhưng ta là dương sự, điện hạ không lo lắng ta có tư tâm sao?

Dương Đàm lắc đầu:

- Hoàng tổ phụ nói cho ta biết, đã dùng thì phải tin, nếu ta không tin tưởng người, hiện tại ta cũng sẽ không bàn bạc chuyện này với người.

Trong lòng Trương Huyền có một loại cảm động không hiểu, sự rộng lượng của Dương Đàm giúp hắn thấy một mặt tính cách tốt đẹp của con người. Hắn yên lặng khẽ gật đầu:

- Chuyện này kỳ thật cũng không khó xử lý!

Trong Vũ Xuyên lâu, Đâu Khánh mặc đạo bào màu trắng đang nghe Sài Thiệu báo cáo, huyết án xảy ra ở Thiên Tự Các từ việc nhỏ biến thành việc lớn, tự nhiên cũng đưa đến sự chú ý của Đâu Khánh. Đối với vụ án này, Đâu Khánh càng chú ý hơn tới người đánh cờ đang ẩn giấu ở phía sau.

Đâu Khánh đã biết Vũ Văn Thuật ngầm cầu Ngu Thế Cơ, lại không dự đoán được Ngu Thế Cơ sẽ nhận ân tình này.

Một bên là Vũ Văn Thuật bỏ ra một khoản lớn tài vật, nhưng bên kia thì không ngờ Ngu Thế Cơ lại tham lam đến mức vì lợi mờ mắt, lại mặc kệ đối phương là Yến Vương Dương Đàm.

Điều này làm cho Đâu Khánh thở dài trong lòng, lão biết Ngu Thế Cơ khôn khéo giả dối, Ngu Thế Cơ bình thường sẽ không phạm phải sai lầm đối kháng với hoàng quyền, như vậy chỉ chứng tỏ một đạo lý, Ngu Thế Cơ rất bi quan với tiền đồ của Đại Tùy. Lão ta chỉ muốn lợi dụng quyền lực của mình, trước khi Đại Tùy sụp đổ kiếm thêm nhiều một chút.

- Hội chủ, ty chức không hiểu, ty chức ở bên cạnh Yến Vương ba năm, mà Trương Huyền ở bên cạnh Yến Vương cũng chỉ có nửa tháng, nhưng Yến Vương lại tin tưởng Trương Huyền vượt xa ty chức, đây là vì lý do gì?

Sài Thiệu rất cục không kìm nổi nghi hoặc trong lòng hỏi Đậu Khánh. Trương Huyền vừa mới trở về, Dương Đàm cũng không để ý hẳn là người đang chờ xử tội, lập tức thương lượng với hãn sách lược ứng đối tiếp theo, mà bỏ mặc mình một bên, khiến trong lòng Sài Thiệu hoang mang, cũng hơi có chút bất mãn.

- Chẳng lẽ cũng bởi vì ty chức là con rể của Lý công sao?

Sài Thiệu cảm giận bất bình nói.

Đậu Khánh nhìn gã một cái, khẽ cười nói:

- Đúng là có chút quan hệ với Lý công, nhưng quan hệ cũng không lớn, ta lại thấy Dương Đàm thông minh vượt xa tuổi của y, y sẽ từ rất nhiều việc nhỏ, chi tiết để quan sát một người.

Ví dụ như tiểu Công chúa đi dạo phố, liền khiến cho Dương Đàm phát hiện mặt lương thiện trong lòng của Trương Huyền, lại ví dụ như Trương Huyền chủ động bằng lòng gánh tội thay cho La Sĩ Tín, tuy rằng nhìn như tìm thêm phiền toái cho Dương Đàm, nhưng Dương Đàm lại từ đó thấy được sự không so đo vinh nhục của Trương Huyền, trượng nghĩa giúp người. Ngược lại, tuy rằng người ở bên cạnh y một thời gian rất dài, nhưng ở một số mặt đã không thể thông qua khảo nghiệm của y.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Tu Đà Tặng Lễ

- Ví dụ như về phương diện nào?

Sài Thiệu có chút không phục hồi.

Đậu Khánh mỉm cười, lời nói thâm thúy:

- Ví dụ như người làm sao sớm biết vụ án đã giao cho Hình bộ? Là một tên thị vệ, việc này đã vượt qua phạm vi năng lực của người, tin tức người linh thông tuy rằng kịp thời biết được vụ án chuyển đi, nhưng trong lòng Dương Đàm lại sẽ sinh ra nghi ngờ người, đương nhiên, điều này cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu mà Dương Đàm không muốn dùng người, ta nghĩ đó là bởi vì dáng vẻ của người quá già nua.

- Dáng vẻ già nua?

Sài Thiệu ngây ngẩn cả người.

Đậu Khánh chậm rãi gật đầu:

- Người có năng lực, suy xét vấn đề rất chu đáo chặt chẽ, điều này không thể phủ nhận, nhưng người gìn giữ cái đã có có thừa, lại không đủ can đảm. Điều này không phù hợp với nhu cầu của Dương Đàm, ta có thể hiểu được sầu lo của y về tương lai của Đại Tùy, y khát vọng thay đổi, y khát vọng mình có thể có được một cây trường mâu, trợ giúp y đấu tranh anh dũng, quét dọn tất cả khiếm khuyết của Đại Tùy.

Mà Trương Huyền chính là cây trường mâu sắc bén này, người suy nghĩ một chút xem, hẳn xuất hiện ở bên cạnh Dương Đàm mới bao lâu mà xảy ra nhiều việc như vậy. Ngay cả Vũ Văn Thuật cũng vì sự xuất hiện của hắn mà bị miễn chức, một cây trường mâu sắc bén như vậy, Dương Đàm sao có thể không cảm thấy vui mừng khôn xiết, lại có thể nào không trọng dụng chứ, mà người thì sao?

Sài Thiệu rơi vào trầm mặc, gã không thể không thừa nhận Đâu Khánh nhìn người rất thấu triệt. Dương Đàm quả thật như thế, vô cùng lo lắng về tương lai của Đại Tùy, rồi lại hận chính mình còn trẻ, vô lực thay đổi hiện trạng, mà Trương Huyền vừa xuất hiện, lập tức làm cho người y hận nhất là Vũ Văn Thuật bị bãi quan miễn chức. Như vậy, Dương Đàm sao có thể không trọng dụng Trương Huyền?

Trong lòng Sài Thiệu thở dài một tiếng, thời thế tạo anh hùng, những lời này quả thật đúng như vậy!

- Vậy Hội chủ thấy Trương Huyền thế nào?

Sài Thiệu lại hỏi.

Trong ánh mắt Đâu Khánh như có thoáng chút suy nghĩ, lão cúi đầu trầm tư thật lâu, lại lắc đầu:

- Ta nhìn không thấu hắn!

- Làm sao như vậy được?

- Ta cũng không nói rõ ràng được, chuyện này để sau hãy nói! Người lập tức trở về, chú ý từng chi tiết của vụ án, phải bẩm báo với ta bất cứ lúc nào.

- Ty chức tuân mệnh!

Sài Thiệu cáo từ lui xuống, Đậu Khánh khoanh tay chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nhưng mắt nhìn mái vòm màu vàng ở xa xa, trong lòng của lão tràn đầy nghi hoặc, vụ án này của Trương Huyền khiến lão cảm thấy kỳ quái và khó hiểu.

Trương Huyền lại muốn gánh tội thay cho La Sĩ Tín, phải biết rằng một khi tội danh thành lập, trừng phạt nhẹ nhất là bị miễn chức, trục xuất khỏi Yến Vương phủ.

Nhưng hẳn vì có thể ôm được cây đại thụ Dương Đàm này mà đã hết lòng lo lắng, không tiếc ám sát Dương Huyền Cẩm, bây giờ bởi vì một quan quân Sơn Đông nho nhỏ mà cam lòng từ bỏ tiền đồ của mình.

Trương Huyền hoàn toàn có thể không cần làm như vậy, hẳn có thể ở sau lưng trợ giúp La Sĩ Tín rửa sạch tội danh, dựa vào trí tuệ của Trương Huyền không thể không nghĩ đến điểm này.

Chẳng lẽ hẳn đang thử xem Dương Đàm coi trọng hẳn đến mức nào sao? Cũng có khả năng, nhưng Đậu Khánh vẫn cảm thấy mục đích thực sự của Trương Huyền không phải điều này, hẳn nhất định còn có mục đích bí ẩn hơn thế.

Trong lòng Đậu Khánh luôn có một ý tưởng như ẩn như hiện, nhưng lão lại cảm thấy Trương Huyền không có khả năng mưu tính sâu xa như vậy. Nhưng ngoài việc đó ra, lão lại không tìm thấy bất kỳ lý do gì để giải thích việc Trương Huyền cam nguyện gánh tội thay cho La Sĩ Tín.

Nếu thật là như vậy, vậy Trương Huyền người này cũng quá làm lão chấn kinh rồi. Đậu Khánh không khỏi lẩm bẩm:

- Ta muốn xem, người sẽ giải quyết việc khó này như thế nào?

Trương Tu Đà đi qua một hành lang rất dài, đi theo một gã tông sự đến trước một quan nha khí thế to lớn, nơi này là nơi tập trung quyền lực của Đại Tùy, Nội sử tỉnh. Trong lịch sử sau này Nội sử tỉnh được đổi tên thành Trung thư tỉnh, trở thành nơi làm việc của các tể tướng.

- Trương thông thủ xin mời!

Trương Tu Đà gật đầu, đi theo tông sự vào cửa hông, ông ta đi về hướng trung tâm, đi thẳng tới quan phòng thứ nhất bên phải, ông ta dừng bước, nơi này chính là phòng làm việc của Ngu Thế Cơ, tông sự bước nhanh vào bẩm báo.

Trong lòng Trương Tu Đà có chút khẩn trương, trưa nay ông ta nhận được tin tức, vụ án của đồ đệ La Sĩ Tín đã được chuyển cho Hình Bộ thẩm tra xử lý, điều này làm cho trong lòng ông ta lại sinh ra một chút hy vọng.

Tuy rằng Trương Tu Đà không hiểu lắm về đạo lý đối nhân xử thế, cũng không hiểu quy tắc trong quan trường, nhưng ông ta đã làm quan nhiều năm, dù sao cũng có chút mạng lưới quan hệ trong triều. Ông ta được đồng nghiệp ngày xưa chỉ điểm, bảo ông ta đi tìm Ngu Thế Cơ, tặng một phần quà tặng thật dày, có lẽ vụ án này sẽ có chút chuyển biến tốt.

Trương Tu Đà cũng không rõ tại sao phải tìm Ngu Thế Cơ, người chỉ điểm cũng không nói rõ ràng, nhưng ông ta biết Ngu Thế Cơ tay nắm quyền to, là quyền thần đứng đầu trong triều, vì cứu tính mạng của đồ đệ, ông ta chỉ có thể bất chấp tất cả.

- Trương thông thủ mời vào, Thị lang đang chờ trong phòng.

Tông sự từ trong phòng đi ra, gã nhìn thoáng qua Trương Tu Đà, lúc này mới phát hiện ông ta mặc một bộ triều phục hơi cũ, gã không kìm nổi nhắc nhở:

- Ngu tướng quốc không thích người khác mặc đồ cũ, Trương thông thủ có cần trước đi thay một bộ triều phục mới hay không?

Trương Tu Đà sửa sang lại triều phục của mình, trong lòng ngẫm thử dài, ông ta chỉ có một bộ triều phục, làm sao có thể đổi bộ khác chứ.

Ông ta không nói thêm gì, trực tiếp đi vào quan phòng của Ngu Thế Cơ. Trong quan phòng tràn ngập một mùi thơm ngát thảo nhiên, là hương thơm từ lư hương thú ở góc phòng truyền đến, cả căn phòng sáng ngời đơn giản, rất gọn gàng.

Mà người ông ta muốn thăm hỏi, Nội Sử Thị Lang Ngu Thế Cơ đang ngồi sau một cái bàn rộng, đang múa bút thành văn, cũng không ngẩng đầu lên, làm như không thấy ông ta đến.

Trương Tu Đà có việc cầu người, đành phải gác bỏ tự tôn, ông ta cúi đầu thi lễ:

- Hạ quan Trương Tu Đà, tham kiến Ngu tướng quốc!

Trên thực tế, Ngu Thế Cơ cũng không phải là tướng quốc, tướng quốc là Tô Uy, từ sau khi Nội Sử Lệnh Nguyên Thọ qua đời, ghế Nội Sử Lệnh vẫn trống. Trên thực tế Ngu Thế Cơ nắm Nội sử tình trong tay, người ở dưới xu nịnh, a dua Ngu Thế Cơ, liền lên xưng hô lão ta là tướng quốc, Ngu Thế Cơ cũng vui vẻ nhận.

Hôm nay Trương Tu Đà vì cứu đồ đệ La Sĩ Tín, cũng không khỏi trái lương tâm xưng hô Ngu Thế Cơ là tướng quốc.

- Trương thông thủ chờ một chút, đợi ta viết xong mấy hàng chữ này!

Ngu Thế Cơ cũng không ngẩng đầu lên nói.

- Hạ quan không vội!

Qua một hồi lâu, Ngu Thế Cơ mới dừng bút lại, đọc một lần công văn, lúc này mới hài lòng để công văn qua một bên. Lão ta ngẩng đầu đánh giá Trương Tu Đà, thấy ông ta mặc một bộ triều phục hơi cũ, trong lòng lão ta lập tức có chút không vui.

Tên Trương Tu Đà này không hiểu quy củ trong quan trường, hai ngày trước lại đưa hai món ăn cho mình, ông ta còn tưởng rằng bên trong là hoàng kim châu báu, kết quả bên trong là hai món đồ ăn, làm Ngu Thế Cơ tức giận đến mức mắng to, sai người đem hai món ăn này đưa trả lại.

Hôm nay lại ăn mặc như thế này, mặc bộ triều phục cũ đến gặp mình, quả nhiên là muốn biểu hiện ra ông ta thanh liêm chính trực, để làm nổi lên bộ triều phục của mình xa xỉ, quá đáng hay sao?

Trong lòng Ngu Thế Cơ không hài lòng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, thản nhiên hỏi:

- Trương thông thủ tìm ta có chuyện gì à?

Trương Tu Đà còn cho rằng Ngu Thế Cơ sẽ chủ động nói với mình về việc bại trận hai tháng trước, ông ta cũng có thể nhân cơ hội nói rõ một chút tình hình thực tế, không ngờ Ngu Thế Cơ căn bản không đề cập tới chuyện này, làm cho mình không thể không trực tiếp nói vào chủ đề chính.

Trương Tu Đà ngập ngừng nói:

- Chuyện này..... Ta tìm đến Ngu tướng quốc, là có chút việc xin tướng quốc hỗ trợ.

- Ha hả! Trương thông thủ quá khách sáo rồi, mọi người đều là quan lại trong triều, có chuyện gì cứ việc nói thẳng, tại sao phải nói từ xin ở đây?

- Ta đến đây vì vụ án của La Sĩ Tín, Ngu tướng quốc có thể nể tình y anh dũng giết địch, lập công vô số trên chiến trường mà xử lý nhẹ một chút,

đây là một chút lòng thành của ta, xin tướng quốc... Xin vui lòng nhận cho!

Tay Trương Tu Đà run rẩy đặt danh mục quà tặng lên bàn, bên trong là tất cả tài sản của ông ta tích góp được, danh mục quà tặng vừa mới đặt lên bàn, tay của ông ta giống như bị phỏng, lập tức rút trở về, khuôn mặt đỏ bừng, đây là lần đầu tiên trong đời ông ta đi đút lót người khác.

Ánh mắt Ngu Thế Cơ vô cùng sắc bén, khóe mắt thoáng nhìn, liền thấy rõ con số trên danh mục quà tặng, tám mươi lượng hoàng kim, trong lòng Ngu Thế Cơ lập tức giận tím mặt, đây là đang cho ăn mày chắc! Trương Tu Đà đây là muốn hạ nhục mình sao?

- A! Trương thông thủ đây là làm gì vậy?

Ngu Thế Cơ ra vẻ kinh ngạc, rất căm hận chỉ vào danh mục quà tặng nói:

- Này..... Nơi này là triều đình, người sao có thể đưa cho ta vật này, Ngu Thế Cơ ta là người như thế sao? Mau đem về đi!

- Chỉ là đưa cho tướng quốc uống chén rượu nhạt!

- Đem về đi!

Vẻ giận dữ của Ngu Thế Cơ cũng không phải làm bộ, lão ta giận thật, Trương Tu Đà thế mà chỉ đưa tám mươi lượng, thực quá khinh thường lão ta.

Trương Tu Đà xấu hổ vô cùng, đành phải thu hồi tờ giấy danh mục quà tặng, ông ta đỏ mặt nói xin lỗi:

- Là hạ quan mạo phạm.

Ngu Thế Cơ hừ một tiếng thật mạnh:

- Ta nể tình người ở Sơn Đông anh dũng giết địch, mới cho người một chút mặt mũi, nếu không ta đã đánh người đến không đi nổi rồi.

- Đa tạ Ngu tướng quốc khoan dung.

Ngu Thế Cơ lại lạnh mặt nói:

- Về vụ án của La Sĩ Tín, người cảm thấy Nội sử tỉnh sẽ xử lý loại việc còn con này hay sao? Ta chưa từng nghe nói, người đi tìm Hình Bộ đi! Hoặc là đi tìm Đại Lý Tự, người đến tìm ta là tìm nhầm chỗ rồi.

Trương Tu Đà căn bản cũng không biết Đạo Cốt Nghi là tâm phúc của Ngu Thế Cơ, ông ta cũng hiểu được vụ án này tìm Ngu Thế Cơ có chút chuyện bé xé ra to rồi, trong lòng của ông ta vừa xấu hổ vừa lo lắng, ngay cả tìm Ngu Thế Cơ cũng không được, Sĩ Tín nên làm sao đây?

Ông ta vạn bất đắc dĩ, đành phải khom người thi lễ:

- Là hạ quan mạo phạm, cáo từ!

Ông ta chậm rãi lui xuống, Ngu Thế Cơ nhìn bóng lưng của ông ta, chỉ dựa vào tám mươi lượng vàng này, La Sĩ Tín không thể không chết. h, trước khi Đại Tùỵ sụp đổ kiếm thêm nhiều một chút.

- Hội chủ, ty chức không hiểu, ty chức ở bên cạnh Yến Vương ba năm, mà Trương Huyền ở bên cạnh Yến Vương cũng chỉ có nửa tháng, nhưng Yến Vương lại tin tưởng Trương Huyền vượt xa ty chức, đây là vì lý do gì?

Sài Thiệu rất cục không kìm nổi nghi hoặc trong lòng hỏi Đậu Khánh. Trương Huyền vừa mới trở về, Dương Đàm cũng không để ý hấn là người đang chờ xử tội, lập tức thương lượng với hấn sách lược ứng đối tiếp theo, mà bỏ mặc mình một bên, khiến trong lòng Sài Thiệu hoang mang, cũng hơi có chút bất mãn.

- Chẳng lẽ cũng bởi vì ty chức là con rể của Lý công sao?

Sài Thiệu cảm giận bất bình nói.

Đậu Khánh nhìn gã một cái, khẽ cười nói:

- Đúng là có chút quan hệ với Lý công, nhưng quan hệ cũng không lớn, ta lại thấy Dương Đàm thông minh vượt xa tuổi của y, y sẽ từ rất nhiều việc nhỏ, chi tiết để quan sát một người.

Ví dụ như tiểu Công chúa đi dạo phố, liền khiến cho Dương Đàm phát hiện mặt lương thiện trong lòng của Trương Huyền, lại ví dụ như Trương Huyền chủ động bằng lòng gánh tội thay cho La Sĩ Tín, tuy rằng nhìn như tìm thêm phiền toái cho Dương Đàm, nhưng Dương Đàm lại từ đó thấy được sự không so đo vinh nhục của Trương Huyền, trượng nghĩa giúp người. Ngược lại, tuy rằng người ở bên cạnh y một thời gian rất dài, nhưng ở một số mặt đã không thể thông qua khảo nghiệm của y.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Mâu Thuẫn Trở Nên Gay Gắt

Ngay khi Trương Tu Đà mới vừa đi không bao lâu, Cốt Nghi liền vội vàng tìm đến Ngu Thế Cơ, gã không bắt được Trương Huyền, vụ án liền không thể tiếp tục điều tra nữa, gã thật sự vô kế khả thi, chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ của Ngu Thế Cơ.

Không ngờ Ngu Thế Cơ lại cự tuyệt gã, Ngu Thế Cơ đứng ở trước cửa sổ lạnh lùng nói:

- Vụ án này không quan hệ gì với ta, người đừng tới hỏi ta, người trực tiếp đi tìm Vũ Văn Thuật, xem thái độ của ông ta.

Trong lòng Cốt Nghi thầm mắng, chuyện này làm sao có thể không quan hệ gì với lão ta, nếu không có quan hệ gì với lão ta, tại sao mình lại tiếp nhận vụ án này chứ, chẳng qua là muốn bày ra thái độ tách biệt của mình với vụ án này mà thôi.

Cốt Nghi bất đắc dĩ, chỉ đành thi lễ:

- Ty chức hiểu rồi, vậy ty chức đi tìm Vũ Văn đại tướng!

Gã xoay người ra ngoài cửa, đi tới cửa, Ngu Thế Cơ lại bỏ lại một câu:

- La Sĩ Tín chịu tử tội là rất chính xác.

Cốt Nghi nghe không hiểu ra sao, tại sao lại nói câu nói này, gã không dám hỏi nhiều, vội vàng vâng dạ, lúc này mới rời khỏi quan phòng của Ngu Thế Cơ.

So sánh với thái độ tách biệt của Ngu Thế Cơ, Vũ Văn Thuật lại cực kỳ vội vàng, chuyện này kéo dài càng lâu thì càng bất lợi với ông ta. Trong thư phòng, Vũ Văn Thuật nháy mắt với mưu sĩ Hứa Ẩn, để y nói chuyện này.

Chuyện này là một tay Hứa Ẩn bày ra, y đương nhiên biết tiếp theo nên làm gì? Hứa Ẩn khẽ mỉm cười, nói với Cốt Nghi:

- Tình trạng trước mắt cũng nằm trong dự tính của ta, một khi phạm nhân vào Yến Vương phủ, muốn bắt về sẽ rất khó, nhưng Cốt Thị lang có thể mượn việc này để tạo thế.

Cốt Nghi khó hiểu:

- Lời này là sao?

Hứa Ẩn khẽ vuốt râu dê cười nói:

- Người có thể ngăn chặn Yến Vương chỉ có Thánh Thượng, nếu Yến Vương không chịu cúi đầu, vậy chúng ta có thể lợi dụng Thánh Thượng để buộc y giao phạm nhân ra. Yến Vương tất nhiên sẽ không chịu, vậy y chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đối kháng với hoàng quyền, hoặc là đàm phán giải hòa với chúng ta, ta nghĩ kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, y tuyệt đối sẽ không vì một thị vệ nho nhỏ mà vứt bỏ vị trí Hoàng thái tôn.

Vũ Văn Thuật khen ngợi:

- Hứa tiên sinh thật nhìn thấu triệt. Tuy Yến Vương là trưởng tôn, nhưng Đại Vương cùng Việt Vương cũng rất được thương yêu, Yến Vương được lập làm Hoàng thái tôn nhưng không được sắc phong chính thức, điều này đã nói lên Thánh thượng còn đang do dự, để Đại Vương thủ Trường

An, Việt Vương thủ Lạc Dương, như vậy vẫn có ý muốn muốn lập bọn họ làm thái tử.

- Tam vương tranh giành ngôi vua, Yến Vương hơi không cẩn thận sẽ mất đi vị trí Hoàng thái tôn, tin tưởng Yến Vương rất hiểu hoàn cảnh của mình. Y tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà cứng rắn chống đỡ với Thánh thượng, nhất định sẽ thỏa hiệp với ta.

Cốt Nghi cũng đồng ý với phương án của Hứa Ẩn, lợi dụng quan hệ vi diệu giữa tam vương tranh giành ngôi vua để bức bách Yến Vương đi vào khuôn khổ. Gã ngẫm nghĩ một chút lại nói:

- Ta đây nên làm thế nào?

Hứa Ẩn thản nhiên cười:

- Việc này còn không dễ dàng sao? Cốt Thị lang giải quyết việc công, đến Yến Vương phủ dẫn tất cả thị vệ đêm đó đi điều tra, cũng bao gồm Trương Huyền. Đem việc này làm lớn lên, truyền vào tai Thánh Thượng, nói không chừng Cốt Thị lang còn có thể được cái tiếng thơm không sợ quyền thế đấy.

Trong ánh mắt Cốt Nghi có thoáng chút suy nghĩ, gã biết mình nên làm như thế nào rồi.

Cốt Nghi cáo từ rời đi, Hứa Ẩn mới cười nói với Vũ Văn Thuật:

- Yến Vương tuổi trẻ khí thịnh, ta đoán y nhất định sẽ không thỏa hiệp.

Vũ Văn Thuật ngạc nhiên:

- Vậy vừa rồi vì sao tiên sinh còn nói Yến Vương nhất định sẽ thỏa hiệp?

Hứa Ẩn cười:

- Đây chẳng qua là để ủng hộ tinh thần của Cốt thị lang mà thôi, đại tướng quân không thấy gã muốn rút lui hay sao?

Vũ Văn Thuật gật đầu, ông ta giờ mới hiểu được thâm ý của Hứa Ẩn, nhưng mình đã tốn một số tiền lớn, làm sao có thể để Cốt Nghi rút lui được.

Ông ta trầm ngâm một lát, có chút lo lắng hỏi han:

- Nếu Yến Vương không chịu thỏa hiệp thì phải làm sao?

- Đại tướng quân vẫn chưa nghĩ thông suốt sao? Yến Vương có thỏa hiệp hay không cũng không quan trọng, mấu chốt là Thánh Thượng có thỏa hiệp hay không. Ta nghĩ Thánh Thượng sẽ thông qua chuyện này giải quyết thỉnh cầu của Đại tướng quân, chỉ cần ông ấy không thật sự muốn trừng phạt Đại tướng quân, vậy Đại tướng quân nhất định sẽ có thu hoạch.

- Ý của tiên sinh là Thánh Thượng sẽ nhúng tay vào vụ án này sao?

Hứa Ẩn cười đầy thâm ý:

- Vì sao ta bảo Đại tướng quân đi tìm Ngu Thế Cơ, chỉ cần Ngu Thế Cơ khắc chế không được tham dục, cuốn vào vụ án này, vậy thì Thánh Thượng cũng nhất định sẽ nhúng tay vào vụ án này, cơ hội của đại tướng quân sẽ đến.

Sau nửa canh giờ, Cốt Nghi lại suất lĩnh hơn một trăm tên thuộc hạ và binh lính đi tới trước cửa lớn của Yến Vương phủ. Lúc này đang là hoàng hôn, so sánh với vẻ mặt chán nản rời đi lúc trưa, lúc này Cốt Nghi rõ ràng nhiều thêm vài phần lo lắng, gã lớn tiếng quát:

- Đây là việc công của Hình Bộ, xin nhanh chóng bẩm báo cho Yến Vương!

Thị vệ ở cửa lớn thấy bọn họ đến, vội vàng chạy trở về bẩm báo. Một lát sau, tổng quản Tiền Cảnh Trung lại ra đón, y cười tủm tỉm nói:

- Ai! Đây không phải là Cốt Thị lang sao? Đã lâu không gặp, là cơn gió nào thổi ngài tới đây vậy?

Cốt Nghi hận đến nghiến răng nghiến lợi:

- Giữa trưa chúng ta vừa gặp qua!

- Thật sao? Sao ta một chút ấn tượng cũng không có, có lẽ người người gặp không phải là ta rồi!

- Đốt người thành tro ta cũng nhận ra!

- Nói gì vậy?

Khuôn mặt Tiền Cảnh Trung trầm xuống:

- Hình như ta không thù không oán với Cốt thị lang thì phải!

- Đừng nhiều lời, Hình Bộ thẩm tra vụ huyết án Thiên Tự Các, đề cập đến mười lăm tên thị vệ Yến Vương phủ, đây là danh sách, xin lập tức báo cho bọn họ biết, đi theo ta đến Hình Bộ thẩm vấn.

Cốt Nghi đưa một bản danh sách cho Tiền Cảnh Trung.

- Thật xin lỗi, Yến Vương điện hạ không ở đây, chúng ta không ai làm chủ được, nếu không qua mấy ngày nữa ngài lại đến đi?

Cốt Nghi biết đối phương nhất định sẽ trả lời như vậy, gã không đếm xỉa đến, hừ một tiếng thật mạnh nói:

- Ta cảnh cáo Tiền tổng quản, đây là trọng án của Hình Bộ, nếu Yến Vương phủ không chịu phối hợp, ta đây chỉ có thể bẩm báo với Thánh

Thượng, Yến Vương điện hạ sẽ phải gánh chịu trách nhiệm làm trái với pháp luật của triều đình đấy.

Tiền Cảnh Trung khinh thường bữu môi:

- Việc này có khó gì, không phải là để thị vệ đến Hình Bộ trả lời câu hỏi thôi sao? Nói được nghiêm trọng như vậy có ý nghĩa gì, danh sách ta đã thấy rồi, ngày mai ta bảo bọn họ đến Hình Bộ báo danh, như vậy được rồi chứ!

Cốt Nghi làm sao có thể tin tưởng lời y nói, ánh mắt gã sắc bén nhìn chăm chăm Tiền Cảnh Trung nói:

- Nếu hôm nay ta nhất định phải dẫn bọn họ đi thì sao?

- Vậy thì xin Thị lang kiên nhẫn chờ đi! Yến Vương điện hạ đã tiến cung, chờ ngài ấy trở về, chính người giải thích cho ngài ấy rõ. Đương nhiên, nếu Cốt Thị lang muốn cứng rắn xông vào Yến Vương phủ bắt người, vậy xin cứ tự nhiên!

Nói xong, Tiền Cảnh Trung xoay người đi vào cửa chính vương phủ. Cốt Nghi hận đến nghiến răng nghiến lợi, gã đương nhiên không dám cứng rắn xông vào Yến Vương phủ, nhưng muốn gã chán nản rời đi, cũng không có khả năng. Gã quay đầu lại thấp giọng nói với một gã lang trung Hình Bộ:

- Người nhanh chóng dẫn mười người tới cửa Quang Trạch chờ, nếu Yến Vương trở về phủ, lập tức báo cho ta biết!

- Thuộc hạ hiểu rồi!

Tên lang trung Hình Bộ này dẫn theo mười tên Hình Bộ tòng sự chạy đến cửa Quang Trạch, Cốt Nghi lại lệnh cho mọi người ngồi xuống trước

cửa lớn Yến Vương phủ, với hành động này cũng đủ để chấn động cả triều đình rồi.

Ngay lúc Cốt Nghi suất lĩnh trăm tên thủ hạ đứng ở trước cửa Yến Vương phủ, Yến Vương Dương Đàm đang đứng ở ngoài ngự thư phòng điện Văn Thành chờ đã lâu.

Dương Đàm bình thường có chuyện gì cũng sẽ thương lượng với vài vị sư phụ, nhưng hôm nay hẳn quyết định nghe theo ý kiến của Trương Huyền, chủ động xuất kích. Lúc này, một gã hoạn quan đi ra hành lễ nói:

- Điện hạ, Thánh Thượng cho người vào!

Dương Đàm sửa sang lại quần áo, bước nhanh vào ngự thư phòng. Trong ngự thư phòng, Dương Quảng đang nghe Ngự Sử Đại Phu Bùi Uẩn truy tra về vụ án bè đảng của Dương Huyền Cảm.

Dương Quảng ra nghiêm lệnh, bắt kể người nào cấu kết với Dương Huyền Cảm tạo phản đều nghiêm trị, Bùi Uẩn trình thánh ý, mấy tháng qua đã xử tử hoặc lưu đầy hơn ba vạn người ở các nơi, thậm chí bao gồm các quan lớn như Ti Nông khanh Triệu Nguyên Thục.

Dương Quảng nhìn danh sách, một số người bị lưu đầy đi Tây Vực có ý đồ nửa đường chạy trốn, bị binh lính bắt được, trên danh sách thậm chí có thi nhân Vương Trụ và Ngu Xước, Vương Trụ là một thi nhân mà Dương Quảng rất yêu thích, mà Ngu Xước còn là con cháu của gia tộc Ngu Thế Cơ.

Điều này làm cho Dương Quảng nhất thời khó nghĩ. Lúc này, Dương Đàm đi vào ngự thư phòng, quỳ xuống hành đại lễ nói:

- Cháu vẫn an hoàng tổ phụ!

- Đàm nhi có chuyện gì à?

Dương Quảng tạm thời để danh sách đào vong sang một bên.

- Khởi bẩm hoàng tổ phụ, cháu bị người ức hiếp, khẩn cầu hoàng tổ phụ thay cháu làm chủ!

- Cái gì?

Dương Quảng hơi sửng sốt, ngay cả Bùi Uẩn bên cạnh cũng hoảng sợ, lại có người dám ức hiếp Hoàng thái tôn.

Sắc mặt Dương Quảng lập tức trầm xuống, hỏi:

- Là ai ức hiếp cháu?

- Hồi bẩm hoàng tổ phụ, là Vũ Văn Thuật vì báo thù bị miễn chức, đã bịa đặt tội danh, liên hợp với Hình Bộ Thượng thư Cốt Nghi hãm hại thị vệ của cháu.

Ánh mắt của Bùi Uẩn chậm rãi híp lại, không ngờ lại đề cập đến Hình Bộ Thị lang Cốt Nghi, không biết Vũ Văn Thuật dùng bao nhiêu tiền tài đưa cho Ngu Thế Cơ đây?

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, người nói rõ ràng tất cả mọi việc cho trẫm nghe.

Dương Đàm liền kể lại rõ ràng rành mạch vụ án ở quán rượu Thiên Tự Các cho hoàng tổ phụ. Khuôn mặt Dương Quảng không chút cảm xúc, nhìn không ra ý nghĩ của ông ta, nhưng Bùi Uẩn bên cạnh lại thấy được một chút manh mối, một vụ đánh nhau nho nhỏ lại kinh động đến Hình Bộ, nước thật sâu mà!

Dương Quảng bỗng nhiên quay đầu lại hỏi Bùi Uẩn:

- Ngự Sử Đài biết chuyện này không?

Bùi Uẩn vội vàng nói:

- Vì thần mới từ thành Đại Hưng trở về, vẫn chưa biết tình hình. Nhưng Ngự Sử Đài có thể sẽ biết một chút nội tình, nếu bệ hạ không chê phiền toái, vi thần có thể đi hỏi thăm một chút.

- Đi đi!

- Vi thần tuân chỉ!

Bùi Uẩn đầy thâm ý liếc nhìn Dương Đàm, bước nhanh ra khỏi ngự thư phòng.

Tuy rằng trong ngự thư phòng chỉ còn lại có hoàng tử hoàng tôn hai người, nhưng Dương Quảng cũng không có ý tứ che chở hoàng tôn, ông ta lạnh lùng nói:

- Thị vệ của người tham dự đánh nhau ẩu đả, còn giết người. Hình Bộ theo lẽ công chấp pháp, lại có cái gì không đúng, chẳng lẽ bởi vì người là hoàng tôn, thị vệ của người có thể tha tội hay sao?

Dương Đàm được chỉ điểm tỉ mỉ của Trương Huyền, y biết làm như thế nào để ứng đối với chất vấn của hoàng tử phụ, y không chút hoang mang nói:

- Khởi bẩm hoàng tử phụ, cháu cũng không có ý che chở thị vệ mình, tuy rằng thị vệ của cháu ác đấu với Vũ Văn Thái bảo, nhưng không ra tay đánh bị thương người, kẻ đánh bị thương người là thuộc hạ của Trương Tu Đà. Đó cũng không phải là vụ án lớn, là một vụ án rất tầm thường, vốn là do Hà Nam doãn Vương phủ quân thẩm tra xử lí, lại bị Hình Bộ bức ép đoạt đi, hoàng tử phụ không cảm thấy việc này có chút kỳ quái sao?

- Vậy người muốn trăm làm cái gì, thay người thẩm tra vụ án này sao?

Dương Quảng như cười như không nhìn cháu trai.

Dương Đàm quỳ xuống nói:

- Cháu chỉ cầu hoàng tổ phụ chủ trì công bằng, cháu không muốn che chở thị vệ, nhưng tuyệt không để người khác khi nhục cháu và thị vệ của cháu!

Dương Quảng nhìn chăm chú vào trưởng tôn một lúc lâu, ông ta từ giọng nói của Dương Đàm nghe ra sự quyết đoán và cương nghị không giống với bình thường. Trong lòng ông ta có chút kinh ngạc, trầm tư một lát rồi nói:

- Được rồi! Trăm để Bùi Uẩn thẩm tra vụ án này, đồng thời trăm cũng dự thính.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Đối Chất Trên Công Đường

Sáng ngày tiếp theo, trong đại đường của Ngự Sử Đài, Ngự Sử Đại Phu Bùi Uẩn phụng chỉ thẩm tra vụ án Thiên Tự Các, nhưng Bùi Uẩn quan tâm cũng không phải là vụ án, y càng chú ý về quy trình vụ án này có vi phạm quy định hay không, đây cũng là chức trách của Ngự Sử Đài, nhìn người không nhìn chuyện.

Bùi Uẩn phát ra Ngự Sử lệnh, gọi tất cả người có liên quan đến vụ án đến Ngự Sử Đài, không chỉ bao gồm mười mấy tên thị vệ và quan quân của hai bên, còn có người trước đây thẩm tra vụ án này Lý Cương, người hậu thẩm Hình Bộ Thị lang Cốt Nghi, cùng với Yến Vương Dương Đàm, nguyên đại tướng quân Vũ Văn Thuật và thông thủ quận Tề Trương Tu Đà.

Vụ án này vốn là một vụ án nhỏ không có tiếng tăm gì, nhưng bởi vì chiều hôm qua Cốt Nghi dẫn hơn một trăm người ngồi xuống trước phủ Yến Vương, đã tạo ra một chấn động không lớn không nhỏ, không ít người bắt đầu chú ý tới vụ án này, việc này dường như có liên quan với Hoàng thái tôn Dương Đàm, hơn nữa quy trình thẩm án kỳ quái càng làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Bùi Uẩn vô cùng để tâm vào thẩm tra vụ án này, bởi vì phía sau tấm rèm là đương kim thiên tử, trong lòng Bùi Uẩn như gương sáng, Thánh Thượng tuyệt đối không chỉ cho hoàng thái tôn một cơ hội giải thích, trên thực tế ông ta còn có ý tứ sâu xa hơn.

Dương Quảng ngồi ở phía sau một tấm rèm, xuyên thấu qua tấm rèm nhìn chăm chú vào hơn mười người trong đại sảnh. Đêm qua Dương Quảng mới có chút tỉnh ngộ, vụ án này quả thật là chuyện bé xé ra to, người chết chỉ là con nuôi chọn từ đám gia nô, mà ông ta lại vì một tên con nuôi không tiếc đối kháng với Yến Vương, điều này thật sự không hợp với lẽ thường, vậy chỉ có một lời giải thích, Vũ Văn Thuật muốn lợi dụng vụ án này để đạt được mục đích nào đó của ông ta.

Dương Quảng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ra hiệu Bùi Uẩn có thể bắt đầu rồi.

Ánh mắt Bùi Uẩn rơi trên người Lý Cường, cao giọng hỏi:

- Lý phủ quân thấy vụ án này thế nào?

Lý Cường cũng ý thức được người ngồi phía sau tấm rèm che là một người không tầm thường, rất có khả năng là thiên tử. Y đứng lên thi lễ, không chút hoang mang nói:

- Vụ án này rất đơn giản, bởi vì chương quây trước tiên đến huyện nha báo án, vì thế sau khi chết người không bao lâu thì ta đã chạy tới hiện trường, ta có khẩu cung của mọi người và bức tranh điều tra hiện trường. Vì thế vụ án này căn bản không cần thiết kinh động đến Hình Bộ, ta cũng thực không hiểu được.

Bùi Uẩn thấy Cốt Nghi muốn mở miệng, khoát tay chặn gã lại, tiếp tục hỏi Lý Cường:

- Lý phủ quân có thể nói về nguyên nhân hậu quả của vụ án này không?

- Nguyên nhân gây ra vụ án này là vì tranh giành vị trí, chương quây và tửu bảo của quán rượu Thiên Tự Các đều có thể làm chứng. Đầu tiên là thị vệ Yến Vương và vài tên thuộc hạ của Trương thông thủ uống rượu ở thông đường. Sau đó con trai của Vũ Văn Thuật đến muốn đoạt chỗ ngồi, liền hạ

lệnh cho gia tướng đập bàn rượu và thức ăn, dẫn đến xung đột. Về phần người rút dao trước là Vũ Văn Trí Cập, trong cuộc hỗn chiến, một tên thuộc hạ của Trương thông thủ lỗ tay giết chết Vương Khánh Phương, vụ án chỉ đơn giản như vậy.

Bùi Uẩn gật đầu, lại hỏi:

- Nếu vụ án đơn giản như vậy thì tại sao Lý phủ quân lại giao vụ án này cho Hình Bộ? Chẳng lẽ muốn trốn tránh trách nhiệm à?

Lý Cương cảm giận bất bình nói:

- Ta cũng không phải là muốn trốn tránh trách nhiệm, là Hình Bộ dờn vụ án này đi, trên điệp văn của Hình Bộ còn có con dấu của Nội sử tỉnh và Môn Hạ tỉnh, dùng lệnh của tể tướng bức bách ta giao vụ án này, ta có thể không phục tùng được hay sao?

Trong hành lang lập tức xuất hiện tiếng xôn xao rất nhỏ, một vụ đánh nhau nho nhỏ lại dẫn ra Nội sử tỉnh và Môn Hạ tỉnh, thực ngoài dự đoán của mọi người.

Dương Quảng ngồi ở phía sau tấm rèm che, khuôn mặt không chút thay đổi, chỉ là sắc mặt trở nên âm trầm vài phần.

Trong ánh mắt của Bùi Uẩn hiện lên một tia cười lạnh khó có thể phát hiện. Đêm qua y tỉ mỉ nghiên cứu vụ án này, bất luận từ phương diện nào cũng không nhìn thấy dấu hiệu Ngu Thế Cơ can thiệp vào vụ án này.

Nhưng người có can thiệp thế nào cũng có sai sót. Nếu Ngu Thế Cơ không sử dụng quyền lực trong tay, Lý Cương nổi tiếng chính trực sao có thể đồng ý giao vụ án này cho Hình Bộ chứ, dấu vết của Ngu Thế Cơ tất nhiên ngay ở chỗ này. Bùi Uẩn trong lúc vô tình cố ý dẫn đường Lý Cương, kết quả người ngay thẳng Lý Cương nói thẳng thắn, một câu đã nói ra vấn đề trung tâm của vụ án này rồi.

Đấu tranh quyền lực của quyền thần Đại Tùy từ trước đến nay là giết người không thấy máu. Ngu Thế Cơ nắm hết quyền hành, quyền nghiêng triều chính, sao có thể không có đối thủ, Bùi Uẩn chính là một trong số đó. Hai người sớm đã cùng là thần tử trong triều Trần ở Giang Nam, sau khi Tùy diệt Trần, bọn họ cùng tiến vào quan trường Đại Tùy, đều được Dương Quảng trọng dụng.

Bùi Cự, Bùi Uẩn đại biểu cho sĩ tộc Sơn Đông, mà Ngu Thế Cơ thì đại biểu sĩ tộc Giang Nam, quyền thần Tô Uy thì đại biểu sĩ tộc Quan Lũng, ngoại thích Tiêu Vũ đại biểu quý tộc Tiêu Lương ở phía nam. Bọn họ bề ngoài thì có quan hệ rất tốt, nhưng âm thầm tranh đấu, đây cũng là thuật ngụ thần của đế vương Dương Quảng.

Bùi Uẩn là một người rất cáo già, y đương nhiên hiểu được dụng ý đích thực mà Thánh Thượng giao vụ án này cho mình thăm tra, chính là muốn mượn tay mình gỡ Ngu Thế Cơ.

Mà vấn đề của Ngu Thế Cơ nằm ở chỗ trên điệp văn của Hình Bộ đồng thời có con dấu của Nội sử tỉnh và Môn Hạ tỉnh, con dấu của Nội sử tỉnh ở trong tay của Ngu Thế Cơ. Con dấu của Môn Hạ tỉnh thì ở trong tay của Tô Uy, Môn Hạ tỉnh vốn là dùng để kiềm giữ thế cân bằng với Nội sử tỉnh, phòng ngừa quyền lực của Nội sử tỉnh quá lớn, hiện tại Tô Uy lại đóng dấu vào văn điệp của Hình Bộ, chứng tỏ quyền lực của Ngu Thế Cơ đã không thể kiểm soát, một tay che trời, đây mới là mấu chốt của toàn bộ vụ án này.

Đương nhiên, Bùi Uẩn cũng không tiếp tục nghiên cứu sâu hơn, Thánh Thượng ngồi ở phía sau y, y chỉ cần dừng đúng điểm, vạch trần đáp án. Chuyện của Ngu Thế Cơ, tin rằng Thánh Thượng sẽ tìm một thời cơ thích hợp để xử lý.

Bùi Uẩn cười, liền không nhắc lại về điệp văn của Hình Bộ, y lại hỏi Cốt Nghi:

- Xin hỏi Cốt Thị lang vì sao lại tiếp nhận vụ án này?

Trong lòng Cốt Nghi có chút thấp thỏm. Tình thế phát triển ngoài dự đoán của Vũ Văn Thuật và Hứa Ẩn, lại cuốn thêm Bùi Uẩn vào, việc này bắt đầu phiền toái rồi.

Cốt Nghi đành phải kiên trì nói:

- Vũ Văn Đại tướng quân cho rằng Lý phủ quân thiên vị thị vệ của Yến Vương, xử trí bất công, liền tố cáo vụ án này lên Hình Bộ. Chúng ta cũng đã phân tích vụ án này, quả thật cảm thấy Lý phủ quân thẩm tra xử lý có vấn đề, cho nên mới quyết định nhận vụ án này.

-Ồ! Các người cảm thấy Lý phủ quân thẩm tra xử lý có vấn đề gì sao?

- Việc này..... Mời Vũ Văn Đại tướng quân tự mình giải thích đi!

Ánh mắt của Bùi Uẩn lại chuyển đến trên mặt Vũ Văn Thuật, cười nói:

- Hứa quốc công có thể nói thoải mái!

Vũ Văn Thuật cũng đoán được người phía sau bức rèm che chính là Thánh Thượng Dương Quảng, ông ta vốn muốn lợi dụng vụ án này để bức bách Yến Vương thỏa hiệp. Hiện tại nếu Yến Vương không chịu thỏa hiệp với mình, ông ta cũng bất chấp tất cả, chậm rãi đứng lên cao giọng nói:

- Ta Vũ Văn Thuật vì Đại Tùy phục vụ hơn mười năm, không có công lao cũng có khổ lao, hiện tại tuy rằng mang tội trong người, nhưng cũng không thể để mặc người khi nhục. Con nuôi của ta bị người giết chết, quan phủ lại bao che tội phạm, điều này sao có thể không làm cho người ta cảm thấy bất công chứ?

Lý Cương không thể nhịn được nữa, cả giận nói:

- Bản quan công chính liêm minh, không thẹn với lương tâm, xin hỏi Vũ Văn Đại tướng quân, bản quan bắt công ở chỗ nào?

Vũ Văn Thuật chỉ vào Trương Huyền đang đứng trong đám thị vệ Yến Vương:

- Rõ ràng hãn cũng là kẻ giết người, vì sao người để hãn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, chẳng lẽ bởi vì hãn là thị vệ của Yến Vương hay sao?

Lý Cường giận quá thành cười:

- Ta có chứng cứ xác thực chứng minh Trương Huyền vô tội, những đứa con nuôi và gia nô của người cũng đã thừa nhận Vương Khánh Phương không phải do Trương Huyền giết chết, bọn họ đều đã ký tên đồng ý, chẳng lẽ Đại tướng quân vẫn muốn phủ nhận sao?

Vũ Văn Thuật liếc mắt nhìn y, chậm chậm nói:

- Nói không chừng là tra tấn bức cung, bị bắt dựa theo ý tứ của Lý phủ quân mà nhận tội.

Vũ Văn Thuật vung tay lên, hơn mười tên con nuôi và gia nô của ông ta vạch vạt áo ra, lộ ra vết thương chông chất trong ngực, tỏ vẻ bọn họ quá thật bị tra tấn bức cung. Lý Cường giận dữ, ngón tay run rẩy chỉ vào Vũ Văn Thuật mắng:

- Đồ đệ tiện vô sỉ, để phủ định lời khai của mình, không tiếc bịa đặt chứng cứ, người sẽ không thực hiện được đâu!

Lúc này, Trương Huyền thấp giọng nói với Dương Đàm hai câu, Dương Đàm lập tức nói:

- Muốn biết có tra tấn bức cung hay không rất đơn giản, tách bọn họ ra hỏi, sau đó lại đối chiếu với khẩu cung của bọn họ, từ đó có thể suy đoán là

ai đang nói dối.

Trên mặt Vũ Văn Thuật lập tức trở nên hoảng loạn, tuy rằng ông ta vì phủ định khẩu cung trong tay Lý Cường mà dùng phương pháp tra tấn bức cung, nhưng bởi vì thời gian gấp gáp, có rất nhiều chi tiết ông ta còn không suy xét, một khi tách ra thẩm vấn, tất nhiên sẽ xuất hiện mâu thuẫn giữa các lời khai.

Ông ta nháy mắt với Cốt Nghi, để gã cũng đi ra nói hai câu, không thể để một người đỡ đòn, Cốt Nghi có miệng khó trả lời, bởi vì còn không bắt được Trương Huyền, Hình Bộ còn chưa lập án, gã ra mặt thì biết nói cái gì đây?

Hơn nữa đề nghị của Yến Vương rất chính xác, tách ra hỏi khẩu cung, có tra tấn bức cung hay không thì khi đối đáp sẽ biết. Gã chính là thứ quan Hình Bộ, biết rất rõ về điều này. Cốt Nghi liền làm bộ như không thấy ánh mắt của Vũ Văn Thuật.

Lúc này, Lý Cường cười lạnh một tiếng nói:

- Ta không những có khẩu cung, còn có nhân chứng vật chứng. Ít nhất là có ba gã tửu bảo và khách uống rượu trong hai phòng có thể chứng minh Trương Huyền không giết người. Nếu Vũ Văn Đại tướng quân cần, ta có thể lấy ra cho mọi người xem.

Sắc mặt của Vũ Văn Thuật lúc đỏ lúc trắng, không xuống đài được rồi. Lúc này, phía sau bức rèm che truyền đến một tiếng ho khan thật mạnh, màn hình xốc lên, Dương Quảng đi ra, mọi người đều khom mình thi lễ:

- Tham kiến bệ hạ!

Dương Quảng khoát tay áo:

- Miễn lễ!

Bùi Uẩn vội vàng đứng dậy, mời Dương Quảng ngồi xuống, Dương Quảng không để ý đến ý, khoanh tay đi đến trước mặt Yến Vương Dương Đàm, ánh mắt của ông ta cũng đang đánh giá Trương Huyền từ cao xuống thấp, tên thị vệ tên Trương Huyền này rõ ràng là đang dạy hoàng tôn ứng đối.

- Người là Trương Huyền?

- Hồi bẩm bệ hạ, chính là vi thần!

Dương Quảng gật đầu, lại nói với Lý Cương:

- Đưa hồ sơ vụ án cho trẫm xem!

Lý Cương vội vàng đi lên trước, đem một chồng hồ sơ thật dày trình lên Dương Quảng, Dương Quảng đi trở về vị trí của Bùi Uẩn ngồi xuống, cẩn thận lật xem, trong đại đường lặng ngắt như tờ, không ai biết Thánh Thượng có dụng ý gì, cũng không có ai dám quấy rầy.

Dương Quảng nhìn sơ qua, khép hồ sơ lại, nói với Trương Huyền:

- Trẫm có vài câu muốn hỏi ngươi.

Trương Huyền đi lên trước, khom người thi lễ:

- Có thần!

Dương Quảng chậm rãi nói:

- Nếu không phải ngươi giết người, vậy vì sao ngươi lại nhận tội? Trẫm không rõ, vì sao ngươi lại kéo tội giết người lên người mình? Có lẽ đây là điểm nghi ngờ của Hứa quốc công!

Dương Quảng như cười như không liếc qua Vũ Văn Thuật, cái mũi Vũ Văn Thuật đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, thời điểm mấu chốt,

vẫn là Thánh Thượng nói giúp mình!

❖ người khác khi nhục cháu và thị vệ của cháu!

Dương Quảng nhìn chăm chú vào trưởng tôn một lúc lâu, ông ta từ giọng nói của Dương Đàm nghe ra sự quyết đoán và cương nghị không giống với bình thường. Trong lòng ông ta có chút kinh ngạc, trầm tư một lát rồi nói:

- Được rồi! Trẫm để Bùi Uẩn thẩm tra vụ án này, đồng thời trẫm cũng dự thính.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Gặp Vua Nói Về Chí Hưởng

Tất cả mọi người đều lo lắng thay Trương Huyền, thậm chí ngay cả Lý Cương cũng lo lắng, y vẫn luôn không nghĩ ra tại sao Trương Huyền lại nhận tội, y giải thích cho Trương Tu Đà là vì trượng nghĩa, nhưng bản thân Lý Cương cũng cảm thấy giải thích này quá gượng ép.

Hiện tại ngay cả Hoàng đế cũng hỏi vấn đề này rồi, Trương Huyền nên trả lời thế nào, trả lời không tốt rất có thể sẽ bị Vũ Văn Thuật nắm lấy cơ hội vỗ đến, Lý Cương cũng nghe ra trong giọng nói của Thánh Thượng nghiêng về Vũ Văn Thuật.

Trong lòng Trương Huyền đã tính trước, không chút hoang mang nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, tuy rằng người không phải do ty chức giết chết, nhưng ty chức bằng lòng gánh tội thay cho La Sĩ Tín, để y tự do.

Những lời này khiến cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, không ngờ ở trước mặt Hoàng đế cũng nói như vậy, trong lòng Sài Thiệu khẩn trương, lúc nào rồi còn dám nói như vậy!

Trương Tu Đà vẫn không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chú vào Trương Huyền, ông ta vốn đã tuyệt vọng, nhưng hiện tại trong lòng ông ta mơ hồ dâng lên một tia hy vọng.

Dương Quảng không hiểu hỏi:

- Tại sao người phải gánh tội thay cho y?

- Bệ hạ, La Sĩ Tín là tướng tài của Đại Tùy, trong cuộc càn quét loạn phi ở Sơn Đông đã lập được chiến công hiển hách, loạn phi Sơn Đông chỉ cần nghe đến tên của y đều sợ hãi. Tướng tài của Đại Tùy như vậy, sao có thể vì y nhất thời lỡ tay giết người mà sung quân ngàn dặm chứ, Trương Huyền bằng lòng lấy thân thể ti tiện của mình để đổi cho La Sĩ Tín trở về sa trường.

Trương Huyền nói đồng dục, mọi người đều biến đổi sắc mặt, Trương Tu Đà rốt cuộc không kìm nén được kích động trong lòng, tiến lên quỳ xuống khóc không ra tiếng:

- Bệ hạ, Trương thị vệ nói rất đúng, La Sĩ Tín là mãnh tướng đệ nhất Phi Ưng quân, nếu không có y thì Phi Ưng quân như mất đi một cánh, khẩn cầu bệ hạ xử lý khoan hồng!

Tất cả thuộc hạ của Trương Tu Đà bao gồm Tần Quỳnh đều quỳ xuống, cùng nhau cầu khẩn nói:

- Khẩn cầu bệ hạ xử lý khoan hồng!

Dương Quảng gật đầu, nói với Cốt Nghi và Lý Cương:

- Vụ án này chỉ là vụ án nhỏ, không cần làm lớn chuyện như vậy, vẫn là giao cho Hà Nam Phủ Doãn thẩm tra xử lý đi.

- Vi thần tuân chỉ!

Dương Quảng lại nói với Vũ Văn Thuật:

- Con nuôi của Vũ Văn ái khanh bất hạnh bị chết, trăm có thể hiểu được nỗi bi thương trong lòng ái khanh, nhưng người chết thì không thể sống lại,

khanh bớt đau buồn đi! Trẫm cũng sẽ suy xét bồi thường một chút cho ái khanh.

- Lão thần tạ long ân của bệ hạ!

Dương Quảng nhìn Trương Tu Đà, thở dài nói:

- Trẫm cũng rất muốn khai ân, nhưng quốc pháp như núi, trẫm không thể vi phạm luật pháp do mình định ra. Tuy nhiên trẫm cũng sẽ suy xét chiến công của La Sĩ Tín, giảm miễn tội một cách thích hợp.

Trương Tu Đà dập đầu nói:

- Thần tạ bệ hạ khoan hồng!

Dương Quảng trấn an mọi người, cuối cùng ông ta nhìn chăm chú vào Trương Huyền, cũng không nói gì thêm, liền đứng dậy rời đi. Bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ hô to:

- Thánh Thượng hồi cung, chuẩn bị khởi giá!

Hoàng đế đi rồi, mục đích của Bùi Uẩn cũng đã đạt được, y cười nói với mọi người:

- Nếu miệng vàng của Thánh Thượng đã mở, ta cũng không nói gì nữa, các vị trở về đi!

Vũ Văn Thuật hừ một tiếng thật mạnh, nghênh ngang rời đi trong vòng vây các con nuôi. Lý Cương và Cốt Nghi cũng rời đi. Lúc này, Trương Tu Đà đi tới trước mặt Trương Huyền thì lễ nói:

- Cảm tạ Trương thị vệ trượng nghĩa thay Sĩ Tín nói thẳng, mặc kệ kết quả như thế nào, từ trên xuống dưới trong Phi Ứng quân đều vô cùng cảm kích Trương thị vệ.

- Trương đại soái không cần phải khách sáo, Trương Huyền cũng là người kính trọng anh hùng, mới quen đã thân với Tần đại ca và Sĩ Tín, chỉ hận Trương Huyền thấp cổ bé họng, không thể san sẻ thay các vị.

- Trương thị vệ đã tận lực rồi, ân tình hôm nay, Trương Tu Đà sẽ khắc sâu trong lòng.

Trương Tu Đà lại thi lễ với Dương Đàm, xoay người dẫn theo đám người Tần Quỳnh rời đi, xa xa, Tần Quỳnh ôm quyền thi lễ với Trương Huyền.

Trương Huyền nhìn bọn họ đi xa, không khỏi cúi đầu thở dài.

- Trương thị vệ cũng muốn theo chân bọn họ đi à?

Dương Đàm chậm rãi đi tới bên cạnh Trương Huyền cười nói.

- Quả thật có suy nghĩ này, loại người như ta không thích ngồi yên trong cung!

Trương Huyền cười khở một tiếng nói.

Dương Đàm mỉm cười:

- Có lẽ có một ngày, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của Trương thị vệ.

- Ty chúc tạ điện hạ trước.

Hai người nhìn nhau, cùng nhau cười ha hả. Lúc này, một gã hoạn quan vội vàng đi tới, thi lễ với Dương Đàm nói:

- Thánh Thượng bảo điện hạ tiến cung dùng cơm trưa.

- Ta đã biết, đi bây giờ đây.

Dương Đàm lại nói vài câu với Trương Huyền rồi mới vội vàng vào cung.

Không giống với phụ thân Dương Kiên tôn trọng sự đơn giản, hứng thú tích lũy của cải, Dương Quảng lại xa hoa hơn rất nhiều, ông ta chú ý lễ nghi, coi trọng khí độ của hoàng gia, mà ngay cả mỗi buổi ăn trưa ông ta cũng vô cùng chú ý, không chỉ có hơn mấy trăm món ăn và rượu phở trường xa hoa, còn có các đồ vật xung quanh cũng tinh xảo vô song, mỗi vật đều là bảo bối vô giá.

Có lẽ vì nguyên nhân tuổi càng già, Dương Quảng cũng vô cùng coi trọng tình thân. Bữa trưa và bữa tối mỗi ngày đều phải cùng người nhà dùng bữa.

Trong Ngự Thiện Đường Thiên Bảo các, Dương Quảng giống như bình thường cùng với người nhà ngồi một chỗ dùng cơm trưa. Yến Vương Dương Đàm ngồi ở phía dưới hoàng tổ phụ, bình thường bọn họ nói chuyện vui vẻ, nhưng hôm nay không khí giữa hai người có chút nặng nề.

Tiêu Hậu nhìn ra một chút manh mối, bà châm một chén rượu cho trượng phu, cười nói:

- Hôm nay hình như thánh thượng rất không vui.
- Không sao. Chỉ là tối hôm qua ngủ không ngon, hôm nay hơi mệt. Đúng rồi, sáng hôm nay thăm một vụ án.

Dương Quảng nhìn thoáng qua trượng tôn.

- Hả? Sao thánh thượng lại đi thăm án?

Tiêu Hậu ngậm cười hỏi.

- Còn không phải trưởng tôn của nàng náo loạn, muốn trẫm làm chủ cho y, kết quả là một việc rất nhỏ bị làm cho to chuyện.

- Tổ phụ, đó cũng không phải là việc nhỏ...

Dương Đàm rụt rè nói.

- Đủ rồi!

Dương Quảng mất hứng ngắt lời của y:

- Trẫm hỏi người sao?

Dương Đàm cúi đầu không dám lên tiếng, Dương Quảng bỗng nhiên đặt mạnh chiếc đũa lên bàn, đứng dậy đi mất.

- Người lại đây!

Ông ta gọi Dương Đàm một tiếng, cũng không quay đầu đã đi ra ngoài. Dương Đàm vội vàng để đũa xuống, đi theo tổ phụ. Tiêu Hậu kinh ngạc nhìn hai ông cháu này, không biết chuyện gì xảy ra.

Dương Quảng ngồi ở ngoại các, vỗ bàn một cái cả giận nói:

- Quỳ xuống cho trẫm!

Dương Đàm sợ tới mức vội vàng quỳ xuống, Dương Quảng cả giận nói:

- Người quả nhiên là cánh cứng cáp rồi, lại dám lục đục với đại thần, rất lợi hại rồi đấy!

Dương Đàm cúi đầu không dám lên tiếng, Dương Quảng càng thêm phần nộ, liên tục đập bàn mắng:

- Người không phải nói rất hay sao? Tách ra thăm vắn, rất lợi hại đấy! Hiện tại sao giống người câm vậy.

Dương Đàm cắn môi một cái, thấp giọng nói:

- Nếu phụ thân có ở đây, cháu cần gì tự tìm phiền não chứ!

- Người...

Dương Quảng bị một câu của trưởng tôn làm cho cả buổi nói không ra lời. Dương Đàm không đếm xỉa đến, tiếp tục nói:

- Đại Tùy loạn trong giặc ngoài, tổ phụ ngày đêm làm việc vất vả, tâm lực tiêu tụy, cháu nhìn trong mắt, nóng ở trong lòng, rồi lại bất lực. Mấy tên phu tử chỉ biết dạy ta Tử Vân, Thi Vân, phương pháp trị quốc chân chính thì bọn họ lại hoàn toàn không biết gì cả, ngay cả một tên thị vệ nho nhỏ cũng không bằng, cháu cả ngày theo chân bọn họ đọc sách, bao lâu mới có thể giảm bớt gánh nặng cho tổ phủ chứ?

Dương Quảng yên lặng nhìn khuôn mặt chân thành của trưởng tôn, trong lòng cũng thực cảm động, sau một lúc lâu ông ta thở dài nói:

- Tên thị vệ người nói chính là Trương Huyền đúng không?

- Chính là hãn, hôm nay hãn vốn còn có rất nhiều lời muốn nói với tổ phụ, nhưng tổ phụ lại không cho hãn cơ hội. Vì sao tổ phụ không nghe kiến nghị của hãn, cũng là kiến nghị hãn đưa cho ta.

Dương Quảng nhìn chăm chú vào trưởng tôn một lát, quyết đoán quay đầu lại ra lệnh:

- Mau truyền sắc lệnh của trẫm, tuyên thị vệ Trương Huyền của Yến Vương phủ tới gặp trẫm!

- Trẫm thật muốn biết, hãn rốt cục dạy người cái gì.

Không bao lâu, Trương Huyền dưới sự hướng dẫn của một gã hoạn quan chạy vội tới Thiên Bảo các. Hắn đi vào nội đường, chỉ thấy Tùy Đế Dương Quảng đang bình tĩnh nhìn mình, Dương Đàm bên cạnh khoanh tay mà đứng, có vẻ khẩn trương, không dám nhìn mình một cái.

Trương Huyền vội vàng tiến lên quì một gối:

- Vi thần Trương Huyền tham kiến bệ hạ!

- Đứng lên đi!

Dương Quảng lạnh lùng nói.

- Tạ ơn bệ hạ!

Trương Huyền đứng lên, trong lòng hắn có chút lo lắng, Dương Quảng vội vã triệu kiến mình như vậy, đương nhiên sẽ không nói chuyện đại sự trong nước, tám chín phần mười là có liên quan đến Dương Đàm.

- Ngẩng đầu!

Dương Quảng lại ra lệnh.

Trương Huyền chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn chăm chú vào Dương Quảng, chỉ thấy thân thể ông ta rất cao, nhưng cũng không cường tráng, trên khuôn mặt anh tuấn hiện đầy phong sương, con mắt dài nhỏ thậm chí có vài nếp nhăn sâu đậm, sắc mặt tái nhợt, có vẻ tinh thần rất là mỏi mệt.

Mà Dương Quảng cũng là lần thứ hai đánh giá Trương Huyền, ở đại sảnh Ngự Sử ông ta không nhìn kỹ, hiện tại ông ta mới nhìn rõ bộ dáng của người thanh niên này. Chỉ thấy dáng vẻ Trương Huyền cao lớn, tư thế oai hùng bồng bồng, ánh mắt thâm thúy, khuôn mặt sắc sảo. Dương Quảng không khỏi âm thầm gật đầu, ông ta có khả năng nhìn người, từ bộ dáng

bên ngoài đã nhìn ra khí chất của Trương Huyền rất ngay thẳng, cũng không phải người gian tà.

Dương Quảng chỉ về Dương Đàm:

- Cháu trẫm nói, người dạy y nhiều thứ, trẫm thật muốn biết, rốt cục người dạy y cái gì vậy?

- Hồi bẩm bệ hạ, vi thần cũng không phải cố ý dạy cho điện hạ cái gì, chỉ là khi nói chuyện phiếm thì nói ra một số suy nghĩ của mình.

- Cụ thể là gì, nói từng cái cho trẫm nghe!

Dương Quảng nghiêm túc, hỏi rõ ngọn ngành. Làm tổ phụ, ông ta cực kỳ quan tâm đến quá trình trưởng thành của trưởng tôn, không tiếc mời đại nho tốt nhất tới dạy dỗ trưởng tôn.

Dương Quảng làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho một tên thị vệ ảnh hưởng đến trưởng tôn, ông ta vốn định nghiêm trị gã thị vệ cả gan làm loạn này, nhưng sau khi nghe Dương Đàm nói, lại gặp tên Trương Huyền này, tức giận trong lòng của ông ta cũng vơi đi không ít, cũng có thêm vài phần tò mò.

- Vi thần từng nghiên cứu thảo luận về một số nguồn gốc nguy cơ trước mắt của Đại Tuyền với Yến Vương điện hạ.

Trương Huyền dừng một chút, dùng khóe mắt nhanh chóng nhìn thoáng qua Dương Quảng, thấy ông ta khoanh tay đứng trước cửa sổ, lưng quay lại với mình, nhưng không ngăn cản mình tiếp tục nói.

Hắn lại tiếp tục nói:

- Vi thần cho rằng đóng băng ba thước, không chỉ lạnh trong một ngày. Khốn cảnh trước mắt của Đại Tuyền là kết quả của các loại nguy cơ tích lũy

hơn mấy trăm năm, hoặc thậm chí hơn một ngàn năm, từ tiên đế bắt đầu đã chuẩn bị xóa bỏ các nguy cơ này, lại gặp phải lực cản hùng mạnh, các loại khó khăn trước mắt chính là kết quả do bùng nổ xung đột giữa chế độ cũ và mới.

Trong mắt Dương Quảng đã có vài phần hứng thú khó có thể che giấu, nhưng ông ta rất ít để hạ thần nhìn ra tâm tình của mình, mặt không đổi sắc hỏi:

- Ví dụ như nguy cơ gì?

- Vi thần cho rằng, có ba nguy cơ. Đầu tiên là chế độ thế phiệt, chế độ thế phiệt xuất phát từ thời Hán, xác lập ở thời Tào Ngụy, hưng thịnh ở thời Lưỡng Tấn, cho tới hôm nay đã thâm căn cố đế, trong lòng những sĩ tộc này chỉ có lợi ích của gia tộc mà không suy xét đến thiên hạ xã tắc, không chỉ nắm quan phủ địa phương trong tay, mà còn khiến cho chính lệnh của triều đình không ra khỏi kinh thành. Hơn nữa lũng đoạn học thức, đã ngăn cản tiền đồ của sĩ tộc, khiến cho con cháu hàn hàn không thể lên chức, không công bình khiến cho dân phần nộ, các loại oán hận của tầng giai cấp thấp tích lũy đến một thời điểm nhất định, tự nhiên sẽ bùng nổ, đây là vấn đề lớn nhất trước mắt của Đại Tùy chúng ta.

Sắc mặt Dương Quảng hòa hoãn rất nhiều, từng câu từng chữ của Trương Huyền đều làm lòng ông ta rung động, vì việc khoa cử, Dương Quảng lo lắng hết lòng, nghĩ hết mọi biện pháp để tạo cơ hội cho con cháu hàn môn.

Nhưng lực lượng hùng mạnh của sĩ tộc lại khiến cho ông ta không thể không thỏa hiệp, cuối cùng một số ít con cháu hàn môn thông qua khoa cử ra làm quan chỉ có thể đảm nhiệm chức quan thấp, không bao giờ lên chức, hoặc là đầu nhập vào nhà quyền quý, trở thành người dẫn đường cho đám sĩ tộc có chức vị cao.

Đạo lý này đương nhiên không chỉ một mình Trương Huyền biết, phần lớn quan lại cấp cao đều hiểu được, nhưng giống Trương Huyền dám đứng trước mặt Hoàng đế chỉ ra, lại có một không hai.

- Sau đó thì sao?

Dương Quảng lại hỏi.

- Tiếp theo chính là nam bắc phân chia, mấy trăm năm phân cách coi nhau như kẻ thù, đôi bên đã sớm có ngăn cách sâu hơn ngàn thước. Tuy rằng Đại Tùy đã thống nhất nam bắc, nhưng đây chẳng qua là thống nhất trên địa lý, thống nhất lòng người còn cần một thời gian rất dài. Thánh Thượng mở sông Đại Vận kết nối nam bắc, đề cao địa vị Dương Châu, trọng dụng sĩ tộc ở phía nam, giảm bớt thuế phú, tạo ra lợi ích cho người dân ở Giang Nam. Những việc này đều là biện pháp vô cùng tốt, nhưng cần có thời gian, ít nhất phải mấy đời người mới có thể chậm rãi xóa nhòa đi ngăn cách trong lòng người ở nam bắc.

- Nói tiếp!

Dương Quảng có chút đứng không yên, ông ta khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, mỗi chữ châu ngọc của Trương Huyền, nói đến nguồn gốc nguy cơ của Đại Tùy, khiến cho Dương Quảng vô cùng ngạc nhiên thán phục, vô cùng cảm thán, Đại Tùy lại có một người trẻ tuổi có suy nghĩ rõ ràng như vậy.

Nhưng Dương Quảng lại không biết, những thứ Trương Huyền tổng kết thì cũng là người đời sau tổng kết về nguyên nhân mất nước của Đại Tùy. Kỳ thật Trương Huyền đang đứng ở một đỉnh cao trong lịch sử.

- Quan điểm thứ ba vì thần không dám nói thẳng.

- Người nói là được, trăm xá cho người vô tội!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41+1: Hoàng Hậu Mềm Giọng

Trương Huyền trầm tư chốc lát, cân nhắc từng câu từng chữ nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, nguy cơ thứ ba, căn nguyên chính là thế lực cũ của nội bộ Đại Tuỳ vẫn vô cùng mạnh mẽ như trước, thế lực ấy cùng thế lực cũ từ Bắc Ngụy còn sót lại khi Đại Tuỳ dựng nước chưa hoàn toàn quét sạch có quan hệ trực tiếp.

- Người đang nói đến quý tộc Quan Lũng?

- Không chỉ có bọn họ, cũng bao gồm cả quý tộc cũ của Nam Triều và Bắc Tề.

Quả thật Trương Huyền nói rất hàm súc, Đại Tuỳ dựng nước là được nhường ngôi bởi Bắc Chu, không dùng phương thức cách mạng đổ máu đập nát hoàn toàn chế độ cũ, mới dẫn đến thế lực cũ với đại biểu là quý tộc Quan Lũng vẫn vô cùng lớn mạnh như trước đây, bọn chúng có đủ lực lượng để cản trở các loại cải cách tổn hại lợi ích của bọn chúng.

Nhưng loại can thiệp này liên quan đến thể diện quốc gia, không khéo đảm đương sẽ động đến khiến Hoàng Đế nổi giận, tuyệt không thể nói thẳng, chỉ có thể chặt cành để lại rễ, hời hợt chỉ trỏ, tránh không nói tới căn nguyên tồn tại của quý tộc Quan Lũng.

Dương Quảng là đương sự, y sao lại không hiểu rõ ràng ba điều thiếu sót như lời Trương Huyền nói, ngăn cách lớn nhất giữa nam bắc y cũng rõ

hơn bất kỳ ai, y cũng khát vọng mau chóng lấp đầy sự khác nhau giữa nam bắc hơn bất kỳ ai, từ thời y còn trẻ đã vì sự thống nhất nam bắc chân chính mà dụng hết sức suy ngẫm, y thậm chí lấy con gái quý tộc Tiêu Lương làm vợ.

Nhưng đúng như lời Trương Huyền, nam bắc chia cách đã mấy trăm năm, không phải mấy mươi năm ngắn ngủi đã có thể thực hiện việc thống nhất chân chính, cần thời gian trên trăm năm đời người để dần dần dung hợp, nhưng Dương Quảng hy vọng khi y còn sống trên đời có thể hoàn thành hành động vĩ đại dung hợp nam bắc này.

Về phần chế độ thế phiệt và quý tộc Quan Lũng, y cũng nhận thức sâu sắc hơn bất kỳ ai, đô thành đời về Lạc Dương ở phía đông chẳng phải là để tránh khỏi quý tộc Quan Lũng khống chế chặt chẽ Quan Trung sao? Nhưng cho đến ngày nay, rất nhiều chỗ y cũng có phần lực bất tòng tâm rồi.

Lúc này Dương Đàm ở bên nói:

- Bẩm cáo tổ phụ, Trương thị vệ còn nói cho tôn nhi việc của Trương Tu Đà.

Dương Quảng ngăn ra:

- Chuyện này là thế nào?

Trương Huyền sở dĩ chủ động thay La Sĩ Tín nhận tội, nguyên nhân căn bản chính là để kết giao với những anh hùng Sơn Đông Tần Quỳnh, La Sĩ Tín này.

Còn có Trương Tu Đà, ông ta bất kể vinh nhục cá nhân, can đảm trung nghĩa một lòng vì nước vì dân khiến người ta kính nể, hơn nữa ông ta có được uy vọng tôn sùng trong quân đội Đại Tuỳ, đối với Trương Huyền một lòng muốn phát triển trong quân Tuỳ, cùng Trương Tu Đà tạo mối quan hệ tốt đẹp đương nhiên rất quan trọng.

Trương Huyền khom mình thì lễ nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, vi thần chỉ cùng Yến Vương nói chuyện riêng về Trương Tu Đà, thật sự không dám bình luận ngông cuồng trước mặt bệ hạ.

- Người có phải bình luận không hợp hay không trong lòng trầm rõ ràng, nhưng trầm muốn biết người nói thế nào với trưởng tôn của trầm, trầm muốn nghe thử.

- Bệ hạ, vốn rằng phong trào tạo phản vùng Sơn Đông rất thịnh, nhưng từ sau khi Trương Tu Đà bình loạn Sơn Đông, xu thế tạo phản ở Sơn Đông đã từ từ bị dập tắt rồi. Đây là việc rõ như ban ngày, nhưng vi thần nói với Yến Vương điện hạ, Trương Tu Đà tuy rằng đánh giặc rất lợi hại, nhưng làm người lại rất thất bại, hơn nữa đắc tội rất nhiều người trong triều đình.

- Y làm người thất bại như thế nào, người nói cho trầm nghe thử xem?

- Khởi bẩm bệ hạ, lần này Trương Tu Đà vào kinh giải thích việc thảo phạt bị Trương Xưng Kim đánh bại, đã mang đến mấy trăm hủ muối chua quận Tề, nói là đặc sản quận Tề, một vò đại khái giá trị hơn trăm tiền, y đã chuẩn bị dùng chỗ đồ ăn muối chua này làm lễ vật tặng cho đại thần trong triều.

Dương Quảng thân nhiên nói:

- Muối chua cũng không tệ mà! Đặc sản quận Tề, y từ xa xôi mang về, cũng là một chút tâm ý.

Trương Huyền thở dài:

- Nhưng bệ hạ, rốt cuộc y ngay cả một hủ muối chua cũng chưa đưa ra ngoài, điều này mới nổi lên lời đàm tiếu ở trong triều đình.

Dương Đàm bên cạnh căm giận nói:

- Người có bản lĩnh thật sự, đương nhiên sẽ không muốn làm những việc đường ngang ngõ tắt này. Trương Tu Đà là trụ cột của Đại Tuỳ, Hoàng tổ phụ cũng nói với tôn nhi, dùng người không nghi hoặc, nghi người thì không dùng, nếu như Hoàng tổ phụ muốn dùng y, thì hẳn nên toàn lực ủng hộ y, không nên để y ngã trong tay những kẻ tiểu nhân ở triều đình.

Dương Đàm dù sao vẫn còn trẻ, không giống Trương Huyền nói chuyện hàm súc như vậy, hết sức cũng không làm xúc động chân tâm của Dương Quảng. Lòng Dương Đàm rất bất bình, giận dữ nói thẳng, chạm đúng ngay chỗ đau của Hoàng tổ phụ y, các đại thần ăn hối lộ trái pháp luật, không phải đều là kết quả Dương Quảng dung túng mà ra sao?

Trương Huyền thầm kêu không ổn, gấp gáp nháy mắt ra hiệu với Dương Đàm, nhưng đã không còn kịp rồi. Sắc mặt Dương Quảng lập tức trầm xuống, giận dữ mắng mỏ Dương Đàm:

- Trẫm cần người phải giáo huấn sao? Người đi đọc sách thật tốt cho trẫm đi, không được phép tham dự việc triều đình nữa, nghe thấy chưa hả!

Dương Đàm cắn chặt răng cúi đầu, không dám nhiều lời nữa. Dương Quảng lại lạnh lùng nói với Trương Huyền:

- Còn người nữa, một tên thị vệ nhỏ nhoi lại dám bàn bạc với vãn đại sự thiên hạ, nếu như không phải nể mặt Đàm Nhi, trẫm không thể không giết người. Lần này trẫm tạm tha người một lần, về sau không cho phép nói xằng nói bậy với tôn nhi của trẫm, nếu còn lần sau nữa, trẫm nhất định sẽ trảm không tha, lui ra đi!

Trong lòng Trương Huyền âm thầm thở dài, có một loại cảm giác thất bại trong gang tấc, y đành hành lễ rồi quay người rời đi. Dương Quảng chỉ cảm thấy hơi mệt mỏi, đã không muốn cùng trưỡng tôn nhiều lời nữa, khoát tay bảo y lui ra.

Dương Đàm biết rằng bản thân nói sai, trong lòng vừa hối hận, vừa tự trách, vội vàng thấp giọng nói:

- Đây là cách nghĩ của tôn nhi, không liên quan đến Trương thị vệ.
- Đi! Trong lòng tổ phụ hiểu rõ, tổ phụ hơi mệt rồi.
- Tôi nhi cáo lui!

Dương Đàm thi lễ xong chậm rãi lui xuống, Dương Quảng khoanh tay đứng trước cửa sổ thật lâu, trầm tư không nói lời nào. Ông ta còn đang từ từ ngẫm lại ba điều thiếu sót mà Trương Huyền nói.

Lúc này, Tiêu hoàng hậu từ sau tấm bình phong chậm rãi đi ra, cười nói:

- Vì trường tôn này, bệ hạ cũng hao tổn tâm huyết rất lớn.

Dương Quảng thở dài:

- Y là người kế thừa của trẫm, trẫm không hy vọng y lại theo con đường trước đây của trẫm, hy vọng y có thể thuận lợi hơn một chút.

- Bệ hạ dường như không ưa thích gã thị vệ tên gọi Trương Huyền này cho lắm?

- Hẳn cũng coi như có chút kiến thức, tuy nhiên trẫm cũng không hy vọng Đàm nhi chịu quá nhiều ảnh hưởng từ hắn, võ khí của hắn quá thịnh, trẫm hy vọng tôn nhi có thể văn trị thiên hạ*.

(*văn trị thiên hạ: dùng văn hoá, giáo dục, giáo lý, phong tục cai trị thiên hạ khác với pháp trị là dùng quân đội, chính trị, pháp chế, hình pháp để cai trị.)

Dương Quảng trong lòng tuy rằng đồng ý với quan điểm của Trương Huyền, nhưng biểu hiện trên mặt ông ta vẫn ra vẻ như cũ, hiện ra một loại

ngạo mạn của bậc đế vương, ông ta hừ một tiếng nói:

- Một tên thị vệ nhỏ nhoi không ngờ lại điềm nhiên nói trước mặt trẫm, nếu như không phải hôm nay trẫm tận lực khoan dung, để lại cho Đàm nhi một chút mặt mũi, chắc chắn đã sớm ra lệnh đưa hắn ra ngoài giết rồi.

- Lửa giận của bệ hạ rất lớn đó!

Tiêu hoàng hậu khẽ cười nói:

- Tuy nhiên thần thiếp lại cảm thấy Trương Huyền này không tệ, là một người có thể tin cậy.

Dương Quảng ngăn ra:

- Hoàng hậu cũng quen biết hắn?

- Thần thiếp là bởi vì con gái bảo bối kia mới quen biết y.

Tiêu hoàng hậu không giấu diếm, liền đem việc Trương Huyền theo Cát nhi đi dạo phố kể lại tỉ mỉ một lượt, sau cùng cười nói:

- Vốn rằng thần thiếp cũng rất tức giận, làm sao có thể để Cát Nhi giống như đứa bé bình thường đi dạo phố, chẳng may xảy ra chuyện thì làm sao? Chẳng qua về sau thần thiếp mới phát hiện, Cát Nhi nhờ lần dạo phố đó trở nên vui vẻ rất nhiều, giống như con chim nhỏ, cả ngày ríu ra ríu rít nói cho thiếp nghe điều thú vị nó nghe được khi dạo phố, rất nhiều chuyện nói đến mấy lần liền, thần thiếp mới ý thức được, Trương Huyền quả thật làm được một chuyện tốt, cho nên thần thiếp tự tiện ban thưởng cho y một chút.

- Hừ! Con tiểu nha đầu kia ngày nào không vui vẻ chứ, còn cần phải dạo phố sao?

Tuy là nói như vậy, nét mặt của Dương Quảng lộ vẻ hoà hoãn rất nhiều, trong lòng ông ấy đối với Trương Huyền rốt cuộc có một tia hảo cảm:

- Cũng đành vậy, lần này trẫm sẽ không trách hấn.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41+2: Hoàng Hậu Mềm Giọng

Tiêu hoàng hậu liền nói giọng mềm mại khuyên nhủ:

- Quả thật thần thiếp còn muốn khuyên bệ hạ thêm một chút, Đàm nhi đã mười ba tuổi rồi, là Thái tử Đại Tuỳ, chẳng lẽ bệ hạ cũng chưa từng suy nghĩ để cho y có những người mà bản thân tin cậy, tương lai sau khi y đăng cơ, trở thành phụ tá đắc lực của y hay sao?

Giọng điệu Tiêu hoàng hậu tuy rằng rất nhẹ nhàng, nhưng bà vô cùng hiểu rõ trượng phu của mình, bà biết rằng trượng phu làm sao không có những chỗ chưa suy xét chu toàn, cho nên bà rất cuộc phải nói đến chỗ mấu chốt.

Mấy lời này của Tiêu hoàng hậu tức thì khiến cho Dương Quảng có một loại cảm giác tỉnh táo bất ngờ, đúng thế! Sao ông ta chưa nghĩ tới dự phòng nhân tài cho trường tồn?

- Bệ hạ, cho nên Trương Huyền này quả thật rất tốt, phải không!

Tiêu hoàng hậu hé miệng khẽ mỉm cười.

Dương Quảng cầm tay của vợ, tâm ý hai người tương thông, Dương Quảng cũng không bày ra sự ngạo mạn của đế vương trước mặt vợ lần nữa, ông ta chậm rãi gật đầu:

- Trong lòng trẫm có tính toán rồi.

Đối với đế vương mà nói, cân bằng lợi ích các nơi là điều quan trọng đầu tiên, một đế vương đủ tư cách đầu tiên phải là một thợ xây đủ tư cách, giỏi về giảng hòa là tố chất cần chuẩn bị, sau khi Dương Quảng làm Hoàng đế mười năm, đã sớm học được thuật cân bằng.

Huyết án tửu quán Thiên Tự Các chẳng qua là một vụ án nhỏ, bản thân vụ án ảnh hưởng rất nhỏ, tuyệt đại bộ phận người ta không hiểu rõ, nhưng kết quả toàn cuộc vụ án này dẫn phát ra lại ảnh hưởng rất lớn, buổi chiều cùng ngày, Dương Quảng vì vụ án này đưa xuống sắc lệnh xử nhẹ tội.

Căn cứ sắc lệnh, Lý Cương đưa ra phán quyết cuối cùng, tuy rằng La Sĩ Tín lỡ tay giết người, nhưng niệm tình gã bình loạn có công, xử nhẹ tội, đề nghị Binh Bộ lùi việc cho gã thăng chức Giáo úy, duy trì chức vụ Lữ suất của gã, cũng rút một cấp làm Thủ nghĩa úy, còn lại không truy cứu nữa. Vũ Văn Thuật đóng dấu thư hoà giải, án này đến đây chấm dứt.

Nhưng theo sau đó Dương Quảng lại phát ra một sắc lệnh, nhìn như cùng vụ án nhỏ này không liên quan, nhưng người trong cuộc lại hiểu rõ được chỗ tinh tế trong đó. Sắc lệnh có ba nội dung, thứ nhất là khôi phục chức vụ Hữu vệ Đại tướng quân của Vũ Văn Thuật, đổi hình phạt với ông ta thành phạt bổng lộc ba năm, thứ hai là bởi vì Ngu Xước tham dự cuộc tạo phản của Dương Huyền Cảm, miễn đi chức Thị lang Nội thị của Ngu Thế Cơ, chỉ còn đảm nhiệm Binh bộ Thượng thư, chức Thị lang Nội thị do Tiêu Vũ tiếp nhiệm.

Nội dung thứ ba lại liên quan tới Trương Tu Đà, Dương Quảng huỷ bỏ truy cứu trách nhiệm một trận chiến thất lợi với Trương Xưng Kim, cũng giao trách nhiệm cho quan phủ địa phương phải đảm bảo cung ứng lương thảo cho Phi Ưng Quân.

Mặt khác một giờ sau khi Dương Quảng phát ra sắc lệnh thứ hai, Trương Huyền cũng nhận được thư bổ nhiệm chính thức của Binh Bộ, hẳn chính thức thăng làm Chính thất phẩm Thái tử Thiên Ngưu, tuyên Huệ Uý, cũng chính ngay buổi chiều ngày hôm đó, Trương Huyền nhận được một cái hộp nhỏ do Tiêu hoàng hậu phái người đưa đến, trong hộp chính là trâm ngọc của Dương Cát Nhi, Tiêu hậu, người mẹ này vẫn phải thoả mãn nguyện vọng của con gái nhỏ bé.

Một vụ án ấu dâm đánh nhau nho nhỏ, kết quả cuối cùng tất cả đều vui vẻ, ngoại trừ Ngu Thế Cơ vốn rằng không có liên quan đến vụ án này. Dương nhiên, nếu như ông ta hài lòng đối với bức "Vũ Hầu Thiếp" kia, tổn thất cũng không lớn.

Bản thân chính trị chính là nghệ thuật thoả hiệp.

Vào đêm, trong một gian nhà thất ở đông lầu tửu lâu Thiên Tự Các, Trương Tu Đà bày riêng một bàn tiệc rượu, một là để an ủi đồ đệ La Sĩ Tín, cũng là để cảm tạ Trương Huyền giúp đỡ cực lớn cho bọn họ.

La Sĩ Tín được thả ra vào xế chiều, cùng lúc đó Trương Tu Đà nhận được thông tri của Binh Bộ, Thánh thượng đã không truy cứu trách nhiệm binh bại ở quận Tế Bắc nữa, lệnh cho ông ta lập tức trở về quận Tề tiếp tục bình phi. Mặt khác trong sắc lệnh cũng yêu cầu các quận Sơn Đông đảm bảo lương thực cho Phi Ứng Quân, điều này đã giải quyết một vấn đề khó khăn cực kỳ đau đầu khác của Trương Tu Đà.

Trương Tu Đà từ chỗ của Đại tướng quân Lai Hộ Nhi có được tin tức đó, đây là kết quả nhờ có Yến Vương Dương Đàm hết sức yêu cầu, trong lòng Dương Tu Đà biết rõ, Yến Vương sống nơi thâm cung, làm sao có thể biết rõ chỗ khó xử của mình, đây tất nhiên là do Trương Huyền ở sau lưng xui khiến.

Trương Tu Đà tràn đầy cảm kích với Trương Huyền, ông ta giờ bát rượu lên nói:

- Thân thể của tôi do vết thương cũ, quân y nghiêm cấm ta uống rượu, nhưng một chén rượu này ta nhất định phải uống, để biểu đạt tấm lòng cảm kích đối với Trương công tử.

Nói xong, ông ta bưng bát rượu lên định uống một hơi cạn sạch. Trương Huyền vội vàng giữ chặt ông ta:

- Tâm ý của đại soái tôi xin nhận, nhưng thân thể có bệnh cũ, không thể uống rượu thì ngàn vạn lần không cần miễn cưỡng, nếu không Trương Huyền sẽ áy náy trong lòng.

La Sĩ Tín bên cạnh cười hì hì bưng bát rượu lên nói:

- Nếu không tôi thay sư phụ uống nhé!

Tần Quỳnh vỗ một cái sau ót của gã:

- Tiểu tử thôi, chính ngươi cũng phải kính Trương công tử, đừng nghĩ lừa dối mà qua được.

La Sĩ Tín gãi gãi sau gáy, không cần ý tứ nói:

- Tần đại ca đừng nói toạc ra mà! Nói toạc ra xấu hổ lắm.

Lập tức mọi người mỉm cười, Vưu Tuấn Đạt đưa chén nhỏ cho Trương Tu Đà:

- Đại soái, nếu không ngài dùng một chén nhỏ kính đi!

Mọi người đều khuyên đại soái không cần miễn cưỡng bản thân, Trương Huyền cũng cười nói:

- Đại soái nếu thật cảm tạ Trương Huyền ta, không cần uống rượu, chỉ cần tương lai có một ngày tôi tìm đến nhậm chức dưới quyền đại soái, đại soái ít đánh gậy tôi là được rồi.

Mọi người cười to, Trương Tu Đà lại hết sức nghiêm túc nói:

- Nếu như Trương công tử đến nhậm chức ở Phi Ứng quân của ta, Trương Tu Đà nhất định ra trăm dặm nghênh đón, tuy nhiên...

Trên mặt ông ta lại hiện ra nét cười:

- Tuy nhiên nếu không tuân theo quân lệnh, gậy sẽ chiếu theo đó đánh không thiếu một gậy. Gậy vẫn phải chiếu theo đó mà đánh, cho nên rượu bây giờ cũng nhất định phải kính, ta kính Trương công tử ba chén rượu.

Ông ta rót ba chén rượu tràn đầy, đều uống một hơi cạn sạch. Trương Huyền cũng liền vội đáp lễ ba chén, Trương Tu Đà lại vui vẻ hỏi:

- Công tử thực dự định đến nhậm chức trong quân ta sao?

Trương Huyền cười khở một tiếng:

- Yến Vương hứa hẹn sẽ rất nhanh để cho tôi đến nhậm chức trong Kiêu Quả Quân, tuy rằng tôi vẫn hy vọng tới Phi Ứng Quân, nhưng có thể hay không là một việc khác.

Trương Tu Đà gật đầu, vô cùng thành khẩn nói:

- Tốt nhất là cậu có thể đến, trong quân ta quả thật thiếu mất đại tướng trí dũng song toàn.

Trương Huyền hồ thẹn nói:

- Tôi võ nghệ thấp kém, làm sao có thể nói một chữ dũng.

- Nếu như Trương đại ca tới Phi Ưng Quân, chuyện học võ cứ để đệ.

La Sĩ Tín giống như một con khỉ nhẩy dựng lên:

- Đệ có thể bảo đảm, võ nghệ Trương đại ca ba năm vượt qua Vưu Dạ Xoa.

Vưu Tuấn Đạt nheo mắt lại, một tay nhéo lỗ tai của gã:

- Người nói ai là Dạ Xoa?

La Sĩ Tín đau đến đầu lưỡi run lên:

- Đệ là nói Vưu... đại ca, đau! Buông tay đi mà!

Mọi người lại cười to, Trương Huyền cũng vô cùng hâm mộ tình bạn của bọn họ, trong lòng thầm nghĩ, 'Bản thân khi nào mới có thể có một đám huynh đệ như vậy?'

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Thêu Hoa Trên Gấm

Thế gian từ xưa đến nay kẻ giúp người khi gặp nạn thì ít, kẻ thêu hoa trên gấm chiếm phần nhiều.

Thời gian lại dần dần trôi qua mười ngày, buổi trưa ngày kia, Sài Thiệu đi tới phủ Vũ Xuyên, gã ở trước gian phòng Hội chủ khom mình thi lễ:

- Hội chủ, thuộc hạ đến rồi!

- Vào đi!

Sài Thiệu bước nhanh vào cửa, chỉ thấy Hội chủ Đậu Khánh ngồi ở bên bàn, đang cười tủm tỉm với mình, gã vội vàng khom người thi lễ:

- Tham kiến Hội chủ!

Đậu Khánh cười nói:

- Nhạc phụ của người gần đây có tin tức gì không?

- Hồi bẩm Hội chủ, hai ngày trước chuyết kinh (cách gọi vợ thời xưa) viết thư về nhà, có nói đến nhạc phụ, nói gần đây nhạc phụ bận nhiều việc, luôn ở bên ngoài thị sát, khó mà nhìn thấy mặt.

- Đúng vậy! Chức vụ này của ông ấy tuy rằng khiến cho người ta hâm mộ, nhưng cũng rất vất vả, Tự Xương, người hãnh muốn đón thê tử về bên cạnh rồi.

Trên mặt Sài Thiệu hơi đỏ lên:

- Gia nhạc cũng nói như thế, tôi cũng dự định năm nay mua nhà ở Lạc Dương, đưa người nhà đến.

- Đây là việc tốt.

Đậu Khánh vừa chuyển đề tài, liền vào chủ đề chính:

- Trương Huyền mấy ngày nay tình hình như thế nào?

- Khởi bẩm Hội chủ, trong thời gian mấy ngày nay hãn khá yên tĩnh, ban ngày luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, buổi tối thì đọc sách viết chữ, vô cùng khắc khổ, nghe nói Yến Vương đã đồng ý thả hãn ra ngoài đến làm quan trong quân phủ.

- Hãn vẫn định luyện võ sao?

Đậu Khánh vừa cười hỏi.

- Đương nhiên!

Sài Thiệu không chút do dự gật đầu.

- La Sĩ Tín đưa cho hãn một quyển thương phổ (cách dùng thương), ngày hôm qua hãn còn cảm thán nói với ta, sức lực của hãn không đủ, không luyện được Bá Vương thương pháp của La Sĩ Tín, chỉ đáng tiếc không phải nhân tài học võ.

Đậu Khánh khoanh tay đi vài bước, cuối cùng từ trên bàn lấy ra một cái hộp gỗ, đưa cho Sài Thiệu:

- Đây là Tụ lực chi thuật của Trọng Kiên, có thể ngày sau luyện thành, rất thích hợp với Trương Huyền, người chuyển giao cho hãn.

Sài Thiệu kinh ngạc vạn phần, Tụ lực chi thuật của Trương Trọng Kiên là bí truyền của Tử Dương Chân Nhân, ngoại trừ Trương Trọng Kiên, chưa bao giờ có người thứ hai học qua, Trương Trọng Kiên còn coi trọng giống như tính mạng, gã sao lại sẵn lòng lấy ra?

Đậu Khánh cũng không có nói nguyên nhân cho Sài Thiệu, lão ta làm giao dịch với Trương Trọng Kiên, huỷ bỏ gia hạn thêm một năm ước định với y, Trương Trọng Kiên liền đưa Tụ lực chi thuật cho Đậu Khánh.

Sài Thiệu vội vàng nhận lấy hộp gỗ, cảm thấy vô cùng nặng nề, gã mở ra nhìn thoáng qua, là một phiến đá xanh, không sai! Đúng là thứ này, tên là Thanh Thạch Kinh, đáng tiếc bản thân đã không thể luyện được, trong lòng Sài Thiệu âm thầm thở dài.

Đậu Khánh lại nói với gã:

- Môn công pháp này không thể trực tiếp cho hã, càng không thể để cho hã biết đây là công pháp của Trọng Kiên, người phải nghĩ cách để cho hã tự mình làm điều đó, tóm lại một câu, ta tạm thời vẫn không muốn cho hã biết Vũ Xuyên phủ đang chú ý đến hã.

- Thuộc hạ hiểu rõ.

Sài Thiệu cất hộp gỗ, thi lễ rồi vội vàng đi. Lúc này, Trương Trọng Kiên chậm rãi từ buồng trong đi ra, ánh mắt sáng ngời của y nhìn chăm chú Đậu Khánh:

- Hội chủ sớm đã dự định đưa Thanh Thạch Kinh cho hã, thậm chí sau khi hã sẵn giết Dương Huyền Cảm, đã có suy nghĩ này, đúng không?

Đậu Khánh khẽ vuốt râu bạc cười nói:

- Người rất thông minh!

Trương Trọng Kiên lại không chút để ý hỏi:

- Việc kia của ta, Hội chủ có thể nói lời giữ lời không?

Đậu Khánh lại không trả lời y, dường như tâm tư còn trên người của Trương Huyền, Đậu Khánh trầm tư một lát, lại hỏi:

- Sư phụ của người đã từng nói qua với ta, nếu muốn luyện Thạch Thanh Kinh, nhất định phải bắc thượng Đột Quyết, là thế này phải không?

- Sư phụ nói không sai, bởi vì hãn cần phải có cái này.

Trương Trọng Kiên lấy ra một cái lọ nhỏ, đưa cho Đậu Khánh. Đậu Khánh xem qua, bên trong là non nửa bình huyết thanh màu tím.

- Đây chính là Tử Trùng Ngọc Dung bảo bối quý nhất trong những thứ trân quý của sư phụ người!

- Chính là nó, đây cũng là điểm mấu chốt nhất để luyện Thạch Thanh Kinh, cũng là vị thuốc quan trọng nhất, đáng tiếc Trung Nguyên không có, chỉ có nơi cực bắc mới có, chỗ thuốc này quá ít, tuy nhiên Hội chủ có thể chuyển tặng cho hãn.

Nói đến đây, ánh mắt Trương Trọng Kiên nhìn chăm chú lợi hại vào Đậu Khánh:

- Hội chủ vẫn chưa trả lời ta vấn đề vừa rồi.

Đậu Khánh thu hồi bình nhỏ, trầm tư một lát nói:

- Chỉ cần người tìm được đám vật tư kia của Đột Quyết, người sẽ tự do.

- Được! Vậy khi nào ta lên phía bắc?

- Ta nhận được tin tức, Vũ Văn Hoá Cập ba ngày trước đã xuất phát, ngày hôm qua Bùi Cự cũng dẫn người lên bắc rồi, nhất định là vì món hàng này, thời gian rất gấp rút, ta hy vọng người suốt đêm xuất phát.

- Vậy Trương Huyền thì sao? Hội chủ đưa Thanh Thạch Kinh cho hãn, không phải là để dụ hãn bắc thượng sao? Vậy khi nào thì hãn xuất phát?

Đậu Khánh mỉm cười:

- Điều này người không cần xen vào, ta có sắp xếp khác.

Trương Trọng Kiên thở dài trong lòng một tiếng, tâm cơ Hội chủ thật sự quá sâu, chỉ sợ lão ta từ sau khi Trương Huyền săn giết Dương Huyền Cảm, đã nghĩ tới bước này rồi.

Đậu Khánh liếc nhìn y, dường như nhìn thấu tâm tư của y, thản nhiên nói:

- Thiên hạ sẽ không vô duyên vô cớ rớt xuống bánh nướng, Đậu Khánh ta cũng không phải người tốt, ta luyện võ thuật cho hãn, hãn phải thay ta làm việc này, đây là giao dịch của ta và hãn.

- Vậy Hội chủ vì sao không trực tiếp nói rõ với hãn?

Đậu Khánh mỉm cười, đầy ý vị thâm sâu nói:

- Nếu như sự tình gì cũng nói hết vậy thì không còn ý nghĩa rồi, ta thích làm việc cùng người thông minh, ta tin tưởng hãn sẽ hiểu rõ thâm ý của ta.

Trương Trọng Kiên cáo từ đi rồi, Đậu Khánh khoanh tay chậm rãi đi đến trước cửa sổ, ánh chiều tà chiếu rọi trên chòm râu dài trắng như tuyết của lão, nhuộm chúng thành màu hồng kim.

Từ khi Dương Huyền Cảm bị giết đến nay đã qua gần một tháng, Đậu Khánh luôn luôn quan sát tên thanh niên Trương Huyền này, hẳn không giống người bình thường, hẳn tàn nhẫn quyết đoán, sự mưu tính sâu xa của hẳn, đều để lại cho Đậu Khánh ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Mãi cho đến việc ở Thiên Các Tự lần này, lão ta rốt cuộc mới tin phán đoán của mình chính xác, đây rất có thể sẽ là một người thanh niên gây nên sóng gió ở Đại Tuỳ, mà từ tin tức bí mật trong cung truyền đến, hẳn đã được Dương Quảng coi là thần tử phụ tá tương lai của Hoàng thái tôn Dương Đàm.

Nhưng gốc gác ban đầu của hẳn thủy chung là điều bí ẩn, không có ai biết rõ hẳn từ đâu tới đây, trước khi hẳn xuất hiện ở Lạc Dương đã từng sinh sống ở nơi nào, hẳn tựa như bất ngờ xuất hiện trên thế gian này, cũng chính vì nguyên nhân này, khiến cho Đậu Khánh chần chừ không quyết đoán.

Tuy nhiên lúc này Đậu Khánh có cách nghĩ mới, nếu như bỏ vốn vào người thanh niên này, có lẽ có một ngày, lão sẽ đạt được báo đáp sâu dày.

Nhiều khi, chính khách đồng thời cũng là một loại thương nhân, chỉ khác nhau về mặt ý nghĩa.

Bên trong giáo trường Yến Vương phủ tiếng vó ngựa như sấm, bụi vàng ngập ngựa, Trương Huyền đang dẫn theo mấy mươi tên thị vệ bên người luyện tập cưỡi ngựa bắn cung.

Cưỡi ngựa bắn cung cũng là một kỹ năng cơ bản đại tướng cần phải chuẩn bị, cũng là dãy núi Trương Huyền bước không qua. Nếu như luyện tập Dịch Cân Chi Thuật nhất thời không cách gì đột phá, Trương Huyền liền đặt tinh lực vào môn cưỡi ngựa bắn cung vậy.

Mấy năm trước hần từng tập huấn qua nửa năm ở Thanh Hải, chủ yếu là luyện tập kỹ thuật, cũng chính trong thời gian nửa năm đó, hần luyện liền một thân kỹ thuật vượt qua thử thách, hoàn toàn không thua gì kẻ có kỹ thuật cao siêu ngày nay.

Nhưng cưỡi ngựa bắn cũng lại là lỗi hổng đối với hần, Trương Huyền đã khắc sâu cảm nhận được, trong lúc đi với tốc độ cao chỉ dùng hai chân điều khiển ngựa, kéo cung bắn tên phải một hơi liền mạch, còn phải duy trì thân thể cân bằng đã là việc rất khó làm được, càng không cần nói đến mánh khoé phối hợp, một tiễn trúng bia, vậy càng khó khăn hơn nữa.

Tuy nhiên khó khăn hơn nữa hần cũng phải đối mặt. Mười ngày để Trương Huyền mất ăn mất ngủ khổ luyện cưỡi ngựa bắn cung, tiến bộ thần tốc, lúc mới bắt đầu, hần từng vài lần suýt nữa té xuống chiến mã, nhưng thời gian dần qua, hần mò được bí quyết, bắt đầu có thể trong lúc chạy bắn ra một tiễn.

Có tiễn thứ nhất sẽ có tiễn thứ hai, lần lượt trong lúc luyện tập, hần rốt cuộc vượt qua cửa ải bắn tiễn trên ngựa này, tiếp đến chính là chính xác, nếu như cưỡi ngựa bắn cung không chuẩn, vậy cũng không có may mắn ý nghĩa gì.

Nhưng cưỡi ngựa bắn cung chuẩn cần phải tích lũy trăm ngàn lần, cho dù có thiên phú cao tới đâu, cũng phải có một quá trình. Cũng may Trương Huyền không chỉ có thiên phú, bản thân hần đúng là một Thần Thương Thủ bách phát bách trúng, điều hần muốn làm, là tiến hành kết hợp thương pháp và tiễn pháp, điều này cũng cần phải có thời gian.

- Trương thị vệ, làm lại một lần nữa!

Hơn mười mấy tên thị vệ hô lớn.

Bọn thị vệ đều rất ngạc nhiên, bọn chúng tận mắt nhìn thấy tiến bộ cưỡi ngựa bắn cung của Trương Huyền, từ lúc ban đầu ngay cả gương cung bắn

tên cũng rất khó khăn, đến bây giờ có thể bắn tiền lưu loát, hắn chỉ dùng mười ngày ngắn ngủi đã đạt được mức khổ luyện nửa năm của người khác, tài năng cỡ này quả thật đúng là thiên tài.

Trương Huyền tay cầm Xạ điêu cung, hít một hơi thật sâu, hai chân cùng kẹp, chiến mã chạy đi rất nhanh, chạy gấp cách chỗ xạ tiền ngoài năm mươi bước, chiến mã càng chạy càng nhanh, móng gõ xuống làm bụi vàng bay cuồn cuộn, ánh mắt hắn khép hờ, liếc ngang theo người rơm làm bia bắn tên cách ngoài ba mươi bước.

Ngay một khắc khi chiến mã chạy vào khu vực xạ tiền, hắn ngồi thẳng người, tay trái cầm cung, tay phải rút ra một cây lang nha tiễn từ túi tiền sau lưng, thân thể hơi nghiêng, cung căng như mặt trăng, dây cung buông lỏng, lang nha tiễn bay nhanh như một đường thẳng, "phập"! Đầu mũi tên bắn trúng vai trái người rơm.

Chiến mã chạy qua như bay, bọn thị vệ hai bên bộc phát ra một tràng tiếng vỗ tay.

- Bắn rất tốt!

Trương Huyền từ từ thả cương giảm tốc độ ngựa, trong lòng hắn cũng hưng phấn dị thường, trong nháy mắt bắn tên, hắn dường như nắm bắt được một loại cảm giác, vô cùng tinh tế, dường như chính là hướng đầu mũi tên chỉ vào đang dẫn dắt hắn.

Hắn cần lần nữa tìm được loại cảm giác này, củng cố nó hơn nữa, một gã thị vệ chạy đến đưa cho hắn một túi tên:

- Lại một lần nữa đi!

Lúc này, Trương Huyền nhìn thấy Sài Thiệu ở xa xa ngoắc tay về phía hắn, hắn xoay người xuống ngựa cười nói:

- Các người bắn trước đi! Ta đợi chốc lát làm lại lần nữa.

Hắn ném dây cương cho mã đồng, bước nhanh về phía Sài Thiệu đứng ở ven giáo trường.

- Tự Xương, tìm tôi có việc gì sao?

Sài Thiệu cười thần bí, lôi Trương Huyền đi đến một nơi vắng vẻ, hạ giọng nói với hắn:

- Ta có được một món vật phẩm, có thể có liên quan tới vấn đề luyện võ của người.

Trương Huyền mừng rỡ, vội vàng nói:

- Mời nói!

Sài Thiệu nhìn về hai bên.

đi theo ta

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Thanh Thạch Chi Kinh

Ký túc xá của Sài Thiệu trong vương phủ tốt hơn so với thị vệ bình thường, gã có một gian tiểu viện đơn độc, trong viện có một gốc cây hoè cao lớn, thời điểm giữa mùa xuân, cây hoè lắm cành nhiều lá, dày như che lấp kín căn phòng.

Ký túc xá chia làm hai gian nội ngoại, bên trong là phòng ngủ, gian ngoài là thư phòng và nơi sinh hoạt.

- Ký túc xá của Tự huynh không tệ, còn tốt hơn bên kia của tôi!

Trương Huyền nhìn cây hoè già trên đầu cười nói.

Hắn cũng vừa mới dọn nhà, giống như Sài Thiệu cũng có một căn phòng hai gian nội ngoại, tuy nhiên trong sân trống rỗng, thiếu mất một cây đại thụ.

- Nếu như đệ thích, chúng ta đổi ký túc xá cho nhau là được, cây đại thụ này sẽ mang đến phiền toái mà đệ không tưởng tượng nổi, sáng sớm mỗi ngày quạ cãi nhau ầm ĩ, có đôi khi huynh hận không thể vung búa chặt gãy nó.

- Vậy hay là thôi đi! Tự Xương giữ lại để bản thân hưởng dụng, ta chỉ nói thế thôi.

Hai người cười cười nói nói vào phòng, Sài Thiệu đóng cửa phòng, cười thần bí, từ thùng lấy ra một cái hộp gỗ đưa cho Trương Huyền:

- Đây có thể là thứ tốt đấy! Huynh mất sức lực rất lớn mới lấy được.

Sài Thiệu cũng không có hoàn toàn vâng theo lời dặn dò của Đâu Khánh, Đâu Khánh muốn gã dùng một loại phương thức vòng vèo đưa Thanh Thạch Kinh cho Trương Huyền, nhưng Sài Thiệu lại muốn có được ân tình này.

- Đây là...

Trương Huyền nhận lấy cái hộp, chỉ cảm thấy nặng trĩu, cảm thấy chỉ ít nặng đến ba bốn cân, hắn mở hộp ra, bên trong là một phiến đá màu xanh, bóng loáng như ngọc, trên mặt khắc đầy đồ án văn tự, nhìn kỹ hơn, không ngờ là một loại phương pháp luyện công.

- Đệ không nên hỏi huynh từ nơi nào có được, huynh chỉ nói cho đệ, loại công pháp này tên gọi là Thanh Thạch Kinh, có thể ngày sau luyện thành Tự Lực Chi Pháp, đệ vô cùng thích hợp, hơn nữa có người luyện loại công pháp này không ngờ có được ba lần đột phá.

Trương Huyền nhẹ nhàng vuốt ve phiến đá bóng loáng này, trong lòng cảm khái thật lâu, hắn biết rõ giá trị của phiến đá xanh này.

Hắn vào Yến Vương phủ đã một tháng, vốn chỉ hy vọng ở Yến Vương học được Tự Lực Chi Pháp cao mình, nhưng hắn dần dần mới hiểu được, Tự Lực Chi Pháp chỉ truyền qua đời đời giữa cha con, căn bản sẽ không dạy cho người ngoài, hơn nữa luyện thành loại Tự Lực Chi Pháp này vô cùng khó khăn, không phải có được một phần công pháp là có thể luyện thành, vẫn còn cần được người từng trải truyền thụ phần lớn kinh nghiệm thực tiễn.

Quyết tâm luyện võ của hắc vốn đã có chút dao động, nhưng từ sau khi hắc có được Bá Vương thương pháp của La Sĩ Tín, hắc mới chân chính hiểu được sự quan trọng của Tụ Lực Chi Pháp.

Bá Vương thương pháp không chỉ cần có sức lực cực lớn, hơn nữa cần phải có tốc độ biến hoá liên tục, mà cơ sở tốc độ thì ở ngay sức lực, biến hoá từ cực chậm đến cực nhanh, biến hoá từ nửa đường tăng tốc đến nửa đường giảm tốc, hết thảy điều đó đều không rời khỏi sự điều tiết của sức lực.

Không có Tụ Lực Chi Pháp làm cơ sở, hắc căn bản luyện không được Bá Vương thương pháp của La Sĩ Tín, ngay khi hắc hết đường xoay sở, Sài Thiệu lại tặng cho mình một phần công pháp Tụ Lực rất quan trọng, điều này làm sao không khiến cho Trương Huyền lòng mang đầy cảm kích được chứ.

Hắc biết loại công pháp này có thể gặp mà không thể cầu, nhất là ngày sau công pháp có thể luyện thành, lại càng vô cùng quý báu, có lẽ thiên hạ cũng chỉ có một số ít ỏi.

- Đại ân của Sài huynh, tiểu đệ tâm lĩnh, về sau sẽ báo đáp chu đáo!

Trong lòng Sài Thiệu cũng hơi hồ thẹn, vỗ vỗ vai Trương Huyền cười nói:

- Đệ không cần cảm ơn huynh như vậy, đây thật ra là có người đặc biệt tặng cho đệ, huynh chỉ thay người ấy chuyển lại mà thôi.

- Là ai?

Trương Huyền nghi hoặc hỏi, ai có thể đưa vật quan trọng như vậy cho mình?

- Điều này huynh không thể nói, chẳng qua công pháp là thật, đệ tự mình đi nghiên cứu đi! Có khó khăn hoặc là vấn đề gì, cứ việc đến tìm huynh, huynh sẽ hết sức giúp đệ giải quyết.

-Bất kể nói thế nào, ân tình của Sài huynh, tiểu đệ sẽ khắc sâu trong lòng.

Từ sau khi Trương Huyền thăng chức lên làm Thái tử Thiên Ngưu, đãi ngộ của hắn cũng theo đó được đề cao, bổng lộc mỗi tháng thêm các loại trợ cấp từ mười quan tiền tăng thêm thành mười lăm quan tiền, cuối năm còn có gạo trắng ba trăm thạch, ăn ngủ, quần áo, cũng không cần tiêu tiền của hắn.

Không chỉ có như thế, chỗ nghỉ ngơi của hắn cũng được đề cao, từ căn phòng một người ban đầu biến thành tiểu viện riêng, có dãy phòng tách biệt hai gian trong ngoài, Dương Đàm đồng ý với hắn, gian viện này vĩnh viễn thuộc về hắn, cho dù tương lai hắn không ở Vương phủ, cũng sẽ không để cho người khác vào ở, điểm này đối với hắn vô cùng quan trọng.

Vào đêm, Trương Huyền cẩn thận chu đáo cởi bỏ súng lục và hai viên đạn cuối cùng, nhẹ nhàng vuốt ve nó, lại dưới ánh đèn chiêm ngưỡng hai viên đạn loé sáng hết lần này đến lần khác.

Hắn không có khả năng mang súng trên người nữa rồi, hắn phải dung nhập thời đại này, nhất định phải thoát khỏi sự ỷ lại đối với súng lục, hắn nhất định phải dùng đao, dùng cung tiễn, dùng trường thương, dùng sức lực đi xây dựng lại lần nữa tôn nghiêm của hắn, tôn nghiêm thuộc về thời đại này.

Hắn tựa như từ biệt người thương yêu nhất, dùng vải tơ mềm mại bao bọc từng lớp súng lục, cuối cùng để vào trong một cái hộp đồng, hắn bỏ

hộp đồng vào trong hang bùn thật sâu ở góc tường, dùng bùn đất lấp lại, rồi dịch mấy tảng đá xanh về chỗ cũ.

Hắn nhất định phải tạm thời rời khỏi súng lục của mình rồi, có lẽ có một ngày, hắn sẽ đào nó ra một lần nữa, khiến cho nó phát huy hai lần huy hoàng cuối cùng thuộc về nó, nhưng tuyệt không phải bây giờ.

Trương Huyền đứng thẳng người, yên lặng nhìn chăm chú góc tường. Trên bàn nhỏ bên cạnh hắn, Thanh Thạch Kinh Sài Thiệu đưa cho hắn năm yên tĩnh ở đó, ánh mắt của Trương Huyền rời khỏi góc tường, cuối cùng dừng lại trên Thanh Thạch Kinh.

Với quy mô khổng lồ của Yến Vương phủ, mỗi tên thị vệ đều có gian phòng riêng của mình, đóng cửa lại, trong căn phòng chính là thế giới của y, y không cần lo lắng có ai đến quấy rầy.

Nằm ở trên giường, Trương Huyền lục lại cẩn thận phiến đá xanh có thể thay đổi vận mệnh của hắn này, kích cỡ phiến đá xanh giống như một quyển sách lớn thời đại này, vô cùng mỏng, rất giống một chiếc máy tính bảng đời sau, nhìn ra được là cẩn thận mài giũa mà thành, các cạnh xung quanh rất tròn nhẵn.

Mặt ngoài phiến đá chạm khắc sáu bức hình, bốn bức đầu là đồ hình luyện võ, đều là một nam tử trần truồng ở trong tuyết múa may trọng chùy, khác nhau là kích cỡ chùy, bên cạnh còn có hàng chữ nhỏ rậm ri rậm rạp chú thích.

Trương Huyền xem hiểu được ý nghĩa bốn bức đồ hình này, thì ra là chia làm bốn giai đoạn, chùy bốn mươi cân, chùy tám mươi cân, chùy một trăm sáu mươi cân, chùy ba trăm hai mươi cân.

Thời gian cần thiết tùy theo mỗi người mà khác nhau, mỗi lần không quá từ mấy tháng đến một năm, nhưng Trương Huyền phát hiện nội dung giữa những hàng chữ dường như là chuyên môn nhằm vào cùng một người,

ở phía dưới cùng có một hàng chữ viết rất rõ ràng, 'Gân mạch cánh tay phải của người có tổn thương, có thể tam đồ thành công, nhưng không thể cưỡng cầu luyện tứ đồ, nếu không sợ rằng toàn thân tàn phế, nhớ lấy!'

Trong lòng Trương Huyền khó hiểu, đây là đang nói ai?

Lúc này, lòng Trương Huyền có cảm giác, hẳn nghĩ đến lời Sài Thiệu, đây là người khác đặc biệt đưa cho y, như vậy có thể là ai, trên phiến đá xanh có thể có manh mối nào đó hay không?

Hắn từ từ nhắm hai mắt sờ soạng cẩn thận các góc cạnh của phiến đá xanh.

Trên phiến đá xanh có điều răn dạy, vậy nói lên Thanh Thạch Kinh này là vật nguyên gốc, mà không phải bản khác mới làm, nếu như là món nguyên bản, như vậy chủ nhân Thanh Thạch Kinh nhất định sẽ lưu lại một chút dấu vết trên mặt.

Quả nhiên, hắn tìm thấy ở trên góc bên phải phiến đá xanh một chỗ khắc rất cẩn thận, là hai chữ Hán rất nhỏ, hắn lập tức ngồi thẳng người, giơ tay kéo ngọn đèn sang, nhìn kỹ hai chữ Hán kia.

Chữ khắc dấu vô cùng nhỏ, không dễ dàng khám phá chút nào, nhưng Trương Huyền lại thấy rất rõ ràng hai chữ Hán là: “Trọng Kiên”.

Trương Huyền quả thật khó có thể hình dung nỗi khiếp sợ trong lòng lúc này của hắn, hoá ra phiến đá xanh này đã là vật giấu kín của Trương Trọng Kiên... Nó làm sao có thể đến được tay Sài Thiệu? Trương Trọng Kiên làm sao có thể tặng nó cho mình?

Nhưng chỉ hơi suy nghĩ một chút, Trương Huyền liền lập tức tỉnh ngộ. Sài Thiệu là người của Vũ Xuyên Phủ, như vậy phiến đá xanh này nhất định Vũ Xuyên Phủ tặng cho mình, tại sao? Lôi kéo mình, hay là có mưu đồ khác? Hoặc đây là một cuộc giao dịch.

Trong lòng Trương Huyền loạn thành một đám, hẳn biết rõ món bảo bối Thanh Thạch Kinh này, mặc kệ Vũ Xuyên Phủ xuất phát từ mục đích gì đưa nó cho mình, hẳn cũng nợ một ân tình rất lớn.

Trương Huyền tạm thời vứt bỏ nghi hoặc trong lòng, tập trung toàn bộ tinh lực trên phiến Thanh Thạch Kinh này trong tay, hẳn lật ngược phiến đá, mặt trái là cách điều chế dược vật Dịch Cân, ước chừng có hơn ba mươi loại dược vật, mỗi một vị đều có giảng giải phân lượng cẩn thận, phương pháp bào chế cụ thể, viết ra vô cùng cẩn thận.

Trương Huyền đối với phương pháp luyện công triều Tuỳ đã quen thuộc trong lòng, đại tướng triều Tuỳ luyện công cực kỳ ý lại dược vật, cho nên nói có 'Ba phần công sức, bảy phần thuốc thang', phương pháp điều chế luyện công mỗi nhà đều thuộc về tuyệt mật gia tộc, tuyệt không tiết lộ cho người ngoài, ngay cả Vương Bá Đường cũng chỉ cho mình thuốc có sẵn, về phần Bồi Nguyên Đan luyện thành thể nào, hẳn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Bản thân Trương Huyền đối với dược liệu cũng không quen thuộc lắm, hơn nữa tên gọi dược vật triều Tuỳ và đời sau dường như cũng không giống nhau, phần lớn dược liệu hẳn căn bản là chưa bao giờ nghe thấy, thí dụ như quỷ ngọc tử, ô tầm đầu, kỳ lân giác, thanh long, mạch đẳng đẳng, nhìn xong hẳn không hiểu ra sao cả.

Xem ra chỉ có thể ngày mai tới hiệu thuốc hỏi thử thôi. Trương Huyền đứng lên, bước nhanh đi đến trước bàn, trải ra một tấm giấy, cẩn thận viết cách điều chế dược hoàn lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Huyền xin nghỉ phép một ngày, đi tới một con phố bán thuốc ở chợ Phong Đô, nơi này hiệu thuốc có hơn mười

mấy nhà, đầy đường đều tràn ngập hương vị dược liệu, hẳn đi đến hiệu thuốc lớn nhất trên đường tên là Bách Vị Đường.

Bách Vị Đường quy mô rất lớn, bày ra hai cái quầy lớn thật dài, trong quầy gỗ hai bên có mười mấy hàng tủ thuốc, trên mỗi cái tủ thuốc sắp đầy ngăn kéo nhỏ trùng trùng điệp điệp, hoàn toàn giống với phòng thuốc đông y ở thời đại kia của Trương Huyền.

Mấy chục thầy thuốc bận rộn đến chân không chạm đất, năm từng bao thuốc quấn xong từ cửa sổ nhỏ đưa cho phòng khám phía bên kia.

Ở bên tường mười mấy tên dược đồng đang ngồi, bọn họ phụ trách nghiền nát, nén thuốc và bào chế thuốc.

- Kính nhờ xem hộ một lát!

Trương Huyền giao phương thuốc cho một thầy thuốc:

- Thuốc trên đây, nơi này đều có phải không?

Thầy thuốc lờm hẩn một cái, cười lạnh một tràng dài nói:

- Chỗ này của chúng tôi chính là một trong ba hiệu thuốc lớn của Đại Tuỳ, nếu như ngay cả nơi này chúng tôi không có, như vậy thiên hạ cũng không có vị thuốc này rồi.

Thầy thuốc nhận lấy phương thuốc, quét mắt qua cực nhanh:

- Đều có, chờ chút!

Gã nhìn phương thuốc quay người rời đi, nhưng vừa mới đi vài bước, lại ngừng lại, chỉ thấy gã gã đầu hoang mang, kêu một người khác phía trước đến xem phương thuốc.

Lòng Trương Huyền không khỏi nhảy dựng lên, chẳng lẽ phương thuốc có vấn đề gì?

Một lát, thầy thuốc lại đi trở lại, vỗ thật mạnh phương thuốc lên trên bàn:

- Phương thuốc này của người có vấn đề!

- Chỗ nào?

Trương Huyền thò người lên trước.

- Người xem vị thuốc này!

Thầy thuốc dùng cây cải thô nhỏ giống như ngón tay chọc thật mạnh:

- Cái gì gọi là Tử Trùng Ngọc Dũng? Người đi hỏi thử người ra phương thuốc này, nó rốt cuộc tên gọi là gì?

Thầy thuốc tuyệt không nói mình không có vị thuốc này, mà nói người làm ra phương thuốc này ghi sai rồi, nhưng vấn đề là, Trương Huyền đi đâu tìm người làm ra phương thuốc đây?

Hắn ngẫm nghĩ một chút hỏi:

- Ngoại trừ vị thuốc này, những thứ khác đều có phải không?

- Những thứ khác đều có!

Trương Huyền liền cười nói:

- Vậy vị thuốc này để đó trước đã, lấy cho tôi các vị thuốc còn lại, phải cẩn thận nghiền nát thành phần.

- Chờ chút!

Thầy thuốc hô to một tiếng.

- Đến một đơn lớn, chuẩn bị nghiền thuốc!

Trương Huyền rất nhanh đã biết rõ hàm nghĩa 'đơn lớn' trong lời thầy thuốc, một bao thuốc bột hơn ba cân, cuối cùng đòi gần trăm quan tiền của hắn, hắn mang theo mười lượng hoàng kim, gần như toàn bộ đều cống hiến cho hiệu thuốc, đổi về một bao thuốc lớn nặng đến ba cân.

Mãi cho đến buổi chiều, Trương Huyền mới trở lại Yến Vương phủ, vừa mới vào cửa phủ đã gặp ngay Sài Thiệu.

- Đệ đi đâu, huynh tìm đệ cả buổi sáng?

Sài Thiệu hỏi mang theo một chút oán giận.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Tử Trùng Ngọc Dũng

Mặc dù Trương Huyền đã biết Sài Thiệu là người của Vũ Xuyên Phủ, gã đem Thanh Thạch Kinh cho mình cũng là chịu sự sai khiến của Vũ Xuyên Phủ, cũng không phải là chủ ý của gã, tuy nhiên Trương Huyền vẫn hết sức cảm kích gã.

Quen biết Sài Thiệu này, sẽ khiến cho con đường mình phải đi ở Đại Tuỳ bớt vòng vèo hơn rất nhiều, hơn nữa gã là con rể Lý Uyên, Trương Huyền còn dự tính thông qua gã để quen biết Lý Uyên.

Trương Huyền giơ thuốc trong tay cười nói:

- Đi mua thuốc, tốn gần hết một ngày?
- Mua thuốc?

Sài Thiệu rất cố quái đánh giá Trương Huyền, không kìm nổi cười nói:

- Chẳng lẽ không ai nói cho đệ biết sao?
- Nói cho đệ biết cái gì?
- YẾN Vương phủ thuốc gì chẳng có? Đệ lại còn đi đến chợ mua, chuyện này để những thị vệ khác biết được, sẽ thành chuyện tiểu lâm mà cười đệ đó.

Trương Huyền nửa ngày nói không ra lời, trong lòng từng thớ thịt đau nhức, bản thân mất trắng trăm quan tiền rồi! Đó cũng đủ đi Thiên Tự Các uống rượu mười lần.

Sài Thiệu cười vỗ cánh tay hắn:

- Thôi đi, quả thật cũng không sao hết, dù sao thời gian dùng thuốc dài lắm! Gặp chút thiệt thòi nhỏ coi như là mua lấy một bài học, huynh hôm nay tìm đệ chính là muốn hỏi thử về chuyện thuốc, mua đủ cả rồi chứ?

- Chưa, còn thiếu một vị, ta chạy qua mấy hiệu thuốc đều không có nghe nói qua loại thuốc này.

- Điều này cũng kỳ quái, chúng ta đi phòng thuốc vương phủ hỏi thử.

Yến Vương phủ có năm sáu ngự y, còn có một dược phòng chiếm hai mẫu, do một thầy thuốc già quản lý, dưới còn có vài tên dược đồng.

Thầy thuốc già họ Vương, tất cả mọi người gọi ông ta là Vương dược sư, tuổi gần sáu mươi, bộ dạng vừa gầy lại vừa nhỏ thó, nhưng tính tình lại không tốt lắm, lúc nào cũng treo một khuôn mặt lạnh lẽo căm căm.

Vương dược sư một tay đoạt lấy phương thuốc từ tay Trương Huyền, Trương Huyền đang muốn chỉ cho ông ta xem, ông ta lại không kiên nhẫn phất tay một cái đẩy Trương Huyền ra.

- Ta biết rõ, không cần ngươi dài dòng!

Ông ta hí mắt nhìn phương thuốc giây lát, chặc chặc miệng vài cái nói:

- Người nói là Tử Trùng Ngọc Dũng à!

- Chính là vị thuốc này, tôi chạy rất nhiều hiệu thuốc đều không có, bao gồm Bách Vị Đường cũng không có, bọn họ căn bản chưa nghe nói qua.

- Bách Vị Đường?

Vương được sư bữu môi vô cùng khinh thường:

- Cái loại quán nhỏ như lông gà ấy cũng có thể có thuốc tốt? Ta cho người biết, dược liệu trong phương thuốc này của người, bọn họ ngay cả một nửa cũng không có, sau đó sẽ thay thế vật giá rẻ khác để lừa gạt người, bọn họ vẫn thường làm như vậy.

- Dược sư, sẽ không tổn hại gì chứ, đây cũng là thuốc mà!

Sài Thiệu không tin tưởng lắm.

- Dĩ nhiên đối với người người bệnh bình thường, vật thay thế cũng không sao cả, có hiệu quả trị liệu tương đương, nhưng đối với những người luyện võ các người đây, tác dụng có thể khác biệt rất lớn, giống như ô tằm đầu, bọn chúng nhất định là dùng tằm phơi khô bán cho người, đúng hay không?

Vương được sư trợn một đôi mắt nhỏ đỏ bừng trừng mắt với Trương Huyền.

Trương Huyền gật đầu, giống như thầy thuốc Bách Vị Đường giải thích như thế này chi hắc vậy.

- Chó má! Thế nào sau khi con tằm phơi không phải đen thui hay sao? Đây đúng là gian thương, ô tằm đầu chân chính phải là ô tằm từ huyện La quận Ba Lăng, toàn bộ Đại Tuỳ chỉ có nơi đó có, nuôi rất khó khăn, chỉ có thể lên núi bắt, một đôi ô tằm giá trị một lượng hoàng kim, phần thuốc này của người chí ít cần phải có hai mươi con ô tằm, còn có thanh long mạch phải là mật rắn Hùng Trúc Diệp Thanh chưa giao phối, mà bọn chúng cũng dùng túi mật rắn xanh xám bình thường giả mạo, ta cho người biết, điều chế xong tờ phương thuốc này của người, ít nhất phải tiêu mất trăm lượng hoàng kim.

Trương Huyền và Sài Thiệu nghe thấy đều líu lưỡi, oa oa, trăm lượng hoàng kim, vậy thì phải một ngàn quan tiền rồi.

Vương được sư nhét phương thuốc trả lại cho Trương Huyền:

- Người là người mới đến! Ta cho người biết quy củ, thuốc dưới mười quan tiền tùy tiện đến điều chế, thuốc dưới trăm quan tiền phải có sự chấp thuận của Chiêm sự vương phủ, như đơn thuốc này của người, nhất định phải có sự đồng ý chấp thuận của Yến Vương mới được, số tiền quá lớn.

Để cho Yến Vương chấp thuận không phải vấn đề lớn, Dương Đàm còn thiếu mình năm ngàn lượng hoàng kim, mấu chốt là vị thuốc kia bên ngoài không mua được, Trương Huyền lại hỏi:

- Tử Trùng Ngọc Dung nơi này có sao?

Vương được sư lắc đầu:

- Chỗ này của ta không có, chẳng qua ta không biết rõ chính là không biết rõ, không giống như bọn gian thương bên ngoài kia, bản thân không nghe nói qua đã nói phương thuốc không đúng. Có lẽ đây là một vị thuốc rất hiếm thấy, ta làm thuốc bốn mươi năm, quả thật chưa từng nghe nói qua.

Trương Huyền lập tức chán nản, ngay cả lão thầy thuốc làm thuốc bốn mươi năm cũng không biết, vậy đây có thể là cái gì?

Sài Thiệu thấp giọng nói:

- Trước điều chế các thuốc khác ra! Vị thuốc này từ từ hỏi thăm thêm.

Hai người quay người định đi, Vương được sư lại gọi bọn họ:

- Ta cảm thấy có lẽ có một người biết.

Trương Huyền vội vàng quay đầu lại:

- Là ai?

- Các người đến hỏi thử Triệu nhất gan, có lẽ y biết rõ!

Sài Thiệu vỗ trán thật mạnh một cái:

- Ta hồ đồ quá! Sao lại quên mất y.

- Sài huynh, vị Triệu nhất gan này là ai?

- Trước hãy đi tìm người đã, ta vừa đi vừa nói cho đệ biết!

Hai người đi ra khỏi được phòng, Vương được sư đuổi theo hô rằng:

- Nếu như hỏi được nói cho ta một tiếng, ta cũng muốn biết là cái gì?

- Nhất định! Nhất định!

Sài Thiệu dẫn Trương Huyền ra khỏi Vương phủ, đi về phía trong hoàng thành.

- Tên thật của Triệu nhất gan này là Triệu Đơn, người U Châu, là Đại chấp sự Hoàng thương, bởi vì sợ vợ, cho nên tất cả mọi người gọi y là Triệu nhất gan, y vào nam ra bắc vài chục năm, kiến thức rộng rãi, trên cơ bản không có việc gì y không biết.

- Hoàng thương là cái gì?

Trương Huyền không hiểu hỏi.

Sài Thiệu cười nói:

- Hoàng thương chính là thương đội của hoàng tộc, nửa công nửa tư, địa điểm đặt dưới tri khách thự của Hồng Lư Tự, trên thực tế chính là thương đội tư nhân.

Không bao lâu, hai người tới Hồng Lư Tự, mạng lưới quan hệ của Sài Thiệu rộng rãi, rất nhiều người quen biết gã, không làm khó gã, để cho gã trực tiếp vào quan nha.

Bên trong Hồng Lư Tự vòng vào mấy vòng, bọn họ đi vào một gian tiểu viện, đã thấy một người đàn ông trung niên mặt mày nhẵn nhụi đang dùng cái chổi màu xanh bằng trúc quét sân.

Sài Thiệu tiến lên thì lễ cười nói:

- Triệu thúc, ta lại tới quấy rầy rồi.

Người đàn ông trung niên chính là Hoàng thương Đại tổng quản Triệu Đơn, ông ta dường như rất thân với Sài Thiệu, cũng không ngẩng đầu lên hỏi:

- Lại là nhạc phụ người có chuyện tìm ta sao?

- Không! Hôm nay không phải, hôm nay là đến hỏi thăm một thứ, Vương được sư nói ngài có thể sẽ biết.

- Cái lão khỉ già ấy còn nợ tiền thuốc của ta chưa đưa nhé! Các người muốn hỏi cái gì?

Trương Huyền tiến lên khom người nói:

- Xin hỏi Triệu quân sư biết Tử Trùng Ngọc Dũng không?

Cả người Triệu Đơn chấn động, ngẩng đầu rất mau nhìn thoáng qua Trương Huyền, ông ta không thèm nhìn Trương Huyền, vút cái chổi xuống rồi vào nhà, nửa ngày mới nghe được giọng của ông ta:

- Vào đây rồi nói!

Trương Huyền và Sài Thiệu đi vào phòng, trong căn phòng thu dọn thật sự sạch sẽ ngăn nắp, vách tường sơn trắng như tuyết, trên mặt đất không nhiễm một hạt bụi, chỉ có hai cái ghế dài còn mới, Triệu Đơn khoát tay:

- Hai người các người mời ngồi!

Trong lòng Trương Huyền dâng lên một tia hy vọng, có lẽ tên Triệu nhất gan này thật sự biết rõ Tử Trùng Ngọc Dũng. Triệu Đơn rót cho bọn họ một chén trà nóng, thở dài nói:

- Toàn bộ Lạc Dương sợ rằng cũng chỉ có ta biết Tử Trùng Ngọc Dũng này, mười năm trước ta thiếu chút nữa bỏ mạng vì nó, không nghĩ tới mười năm sau lại có người đến tìm ta vì nó, chẳng lẽ là ý trời?

- Triệu thúc, Tử Trùng Ngọc Dũng là cái gì?

Sài Thiệu đúng lúc cắt ngang lời cảm thán của Triệu Đơn.

Triệu Đơn cười:

- Tên như ý nghĩa, Tử Trùng Ngọc Dũng trên thực tế đúng là một loại trùng nhộng, vì lúc còn là nhộng trong suốt giống như ngọc, sau khi thành trùng liền biến thành màu tím, cho nên tên là Tử Trùng Ngọc Dũng, dân bản xứ kêu nó là Băng Tra Tử.

- Xin hỏi Triệu Thúc, loại tử trùng này ở đâu mới có?

Trương Huyền vội vàng không thể nhịn được hỏi.

- Loại Tử Trùng Ngọc Dũng này Trung Nguyên không có, ở vùng đất lạnh lẽo cực bắc trên thảo nguyên mới có, đối với người Đột Quyết, đây cũng là một loại thuốc khá lạ và hiếm, người Đột Quyết dùng nó để sinh con, người phụ nữ khó sinh khi nuốt nó có thể sinh đẻ thuận lợi, rất có hiệu quả.

- Ý của Triệu thúc nói là, ở Đột Quyết có thể mua được?

- Ở Đột Quyết cũng chưa chắc có thể mua được, loại vật này rất ít ỏi, hơn nữa nó sợ nóng, đến mùa hè sẽ hoá thành sương, cho nên bình thường nó sinh tồn trong vùng đất lạnh rất sâu, hơn nữa chỉ có lúc băng tuyết vừa tan ra mấy ngày đó mới đi ra giao phối, đó cũng là cơ hội duy nhất bắt bọn chúng, cho nên vô cùng đắt tiền, một con Tử Trùng Ngọc Dung có thể đổi được ba mươi con dê, một số bộ lạc Thiết Lặc sinh sống ở cực bắc có thể truy tìm nó đổi dê với người Đột Quyết.

Triệu Đơn liếc ngang hăn một cái, lại hỏi:

- Ta biết rõ người luyện võ các người muốn nó làm cái gì? Thực sự điều các người cần là tử trùng, ngọc dung lại dùng không được, hơn nữa ngọc dung căn bản đào không được, nó ở rất sâu trong đất đóng băng, năm đó ta...

Sài Thiệu lại cắt lời của ông ta:

- Triệu thúc, nhất định phải tới thảo nguyên sao?

- Đương nhiên!

Triệu Đơn lại lắc đầu:

- Chẳng qua ngay cả người Đột Quyết cũng chưa chắc có thể mua được, lại càng không cần nói đến Trung Nguyên rồi.

Trương Huyền rất rõ vì sao Sài Thiệu hai lần cắt lời Triệu Đơn, bởi vì người lần trước cùng Triệu Đơn đi Đột Quyết mua thuốc, nhất định chính là Trương Trọng Kiên.

Lúc này Trương Huyền đã hiểu rõ, nếu như hăn muốn luyện Tự Lực Chi Thuật trên phiến đá xanh, nhất định phải có vị Tử Trùng Ngọc Dung này,

nếu như Trương Trọng Kiên từng tự mình đi Đột Quyết mua thuốc, hiển nhiên nó chính là một vị thuốc mấu chốt nhất.

Nghĩ đến võ nghệ tuyệt thế của Vũ Văn Thành Đô, nghĩ đến sức mạnh khó có thể địch nổi của Cầu Nhiệm Khách Trương Trọng Kiên, hẳn biết rằng đây là cơ hội duy nhất của mình để đi lên con đường võ tướng, là bí mật võ học Trương Trọng Kiên đưa cho mình, nếu như hẳn không nắm được cơ hội này, tất sẽ tiếc nuối cả đời.

Tuy nhiên Trương Huyền tâm tư tinh tế, hẳn cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp lắm, dường như Sài Thiệu vẫn ám chỉ Triệu nhất gan đi Đột Quyết, chẳng lẽ đi Đột Quyết còn có thêm ý gì khác sao?

- Nghe nói Triệu thúc gần đây cũng sắp đi một chuyến đến Đột Quyết đúng không!

Sài Thiệu ở một bên cười nói.

Triệu Đơn mỉm cười:

- Tin tức của người lại rất mau lẹ, ta mấy ngày nữa thật sự sẽ đi một chuyến đến Đột Quyết, muốn đi làm một việc công, thuận tiện mua một số da lông thượng hạng về.

Ông ta lại liếc nhìn Trương Huyền:

- Nếu như Trương thị vệ muốn đi cùng với ta, ngược lại có thể kết bạn.

- Đệ quyết định đi Đột Quyết không?

Sài Thiệu thấp giọng hỏi.

Trương Huyền trầm mặc, hẳn còn cần phải suy nghĩ chút nữa

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Vũ Văn Thái Bảo

Chợ Phong Đô là khu chợ lớn nhất Lạc Dương thậm chí lớn nhất thiên hạ Đại Tuỳ, có các loại cửa hiệu hơn ba ngàn tiệm, kinh doanh hơn mấy trăm loại thương phẩm, mỗi ngày nhộn nhạo nhịp nhịp, dòng người như mắc cửi, ngoài cửa phía bắc chợ Phong Đô trên thực tế là một quảng trường, bốn phía quảng trường phân bố hơn mười căn tửu quán lớn nhỏ, còn có quán trọ, thanh lâu, cửa hàng, chỗ thuê ngựa thồ vân vân.

Mặt khác, từ đầu năm Đại Nghiệp thứ sáu, trên quảng trường dần dần bày đầy các quán nhỏ, gánh hàng rong, buôn bán các loại hàng hoá giá rẻ, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, bằng việc nghênh đón dân chúng Lạc Dương, quan phủ cũng biểu hiện ra thái độ khoan dung, chỉ cần không phát sinh việc ẩu đả đánh nhau, bọn họ cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, cho phép hình thành ngôi chợ bình dân này.

Lúc hoàng hôn, Trương Huyền một thân một mình đến quảng trường chợ Phong Đô, hắn rất thích bầu không khí nơi này, nơi này cho hắn một cảm giác của chợ hàng hóa đời sau, cách khoảng năm ngày hắn sẽ đến nơi này đi dạo, mua mấy thứ đồ chơi nho nhỏ, dường như lại trở về thời đại trước kia.

- Đến mua nào! Tay nghề tổ truyền ba đời họ Lưu, binh khí bằng gỗ loại thượng hạng, mua một cây cho con cái.

- Cháo nhục mặt (cháo có thịt vo viên thành hạt nho nhỏ nổi trên mặt nước) Giang Tam Lang, vị ngon chính tông!

- Đây là mật hoa táo, đại thẩm xin ngửi thử mùi thơm nhẹ này xem ...

Âm thanh hô gọi vang dậy, Trương Huyền đi xuyên qua liên tục giữa từng gian hàng quán nhỏ, có hàng quán trải trên chiếu, có khi là người đẩy xe gỗ, có người gánh bán hàng rong, cũng có quầy hàng xén bằng gỗ.

Lúc đó, Trương Huyền nghe được một thanh âm nữ đồng non nớt:

- Hàng thảo nguyên thượng đẳng, có da lông, có dược liệu...

Trương Huyền vừa quay đầu lại, chỉ thấy một tấm chiếu phủ trong một góc, một bên chiếu chất đồng hơn mười tấm da dê, bên kia là năm sáu cái bình gốm, ở giữa gian hàng hoá một đứa bé gái tám chín tuổi ngồi quỳ gối, bộ dạng vô cùng gầy yếu, mặt mũi xanh xao.

Mặc dù giữa chợ kẻ đến người đi, nhưng trước gian hàng của cô bé lại không có người dừng chân, ở trong dòng người huyên náo, nghe thanh âm non nớt của cô bé hô gọi:

- Hàng thảo nguyên thượng đẳng, có da lông, có dược liệu...

Trương Huyền chậm rãi đi đến ngồi xổm xuống trước gian hàng xén, cô bé vội vàng cười nói:

- Công tử mua một chút gì đi!

Trương Huyền mở nút cái bình nhìn nhìn, đều là dược liệu thảo nguyên linh tinh: cam thảo, ma hoàng, rất bình thường, phẩm chất cũng không tệ, hẳn cũng không trông mong ở nơi này có thể mua được Tử Trùng Ngọc Dung, bởi vì hẳn đang cân nhắc việc đến Đột Quyết, nghe thấy âm thanh hô bán của tiểu cô nương, hẳn mới bị thu hút.

Trương Huyền lại lật xem mấy tấm da dê, da dê khá thô ráp cũ mèm, rõ ràng là loại hàng thấp kém:

- Da dê này bao nhiêu tiền một tấm?

- Các cửa tiệm trong chợ bán trăm tiền một tấm, ta chỉ bán năm mươi tiền, đều là da dê già, rất ẩm áp đấy.

Quả thật bán rất rẻ, Trương Huyền ở trong chợ nhìn qua, da dê thấp kém rẻ nhất cũng phải một trăm tiền, hẳn có vài chỗ không hiểu cười hỏi:

- Tiểu muội muội, người bán quả thật rất rẻ, tại sao lại như vậy?

Cô bé chán nản nói:

- Đây là hàng cha ta mua ở thảo nguyên, là người cùng quê giúp đỡ mang về.

- Cha người đâu rồi?

- Ông ấy chết rồi, chết ở thảo nguyên.

Giọng điệu cô bé giảng giải về phụ thân bình thản thật giống như nước trong chén, dường như sớm đã tê liệt. Trong lòng Trương Huyền lại run rẩy, sinh ra ở thời loạn, mạng sống rẻ mạt như thế, chết cũng đã chết rồi, lại khiến người nhà trải qua nỗi đau khổ vô tận.

Hắn thở dài trong lòng, liền tiện tay nhặt lên một tấm da dê, lấy ra từ trong lòng một lượng hoàng kim để trên hàng quán, cô bé sợ tới mức thẳng tay xua xua:

- Công tử, ta thối lại không được.

- Không cần thối lại!

Trương Huyền đứng dậy cười phất tay về phía cô bé, bắt đầu hòa vào trong dòng người, cô bé siết chặt một lượng hoàng kim trong tay, trông về phía bóng lưng của Trương Huyền, trong lòng vừa cảm kích vừa sợ hãi.

Lúc đó, một người con gái trẻ tuổi thân thể cao gầy, mặc y phục võ sĩ màu đen, dung mạo xinh đẹp ngồi xổm xuống trước hàng quán, cô ta liếc nhìn bóng lưng Trương Huyền vừa vịn mắt hút, tươi cười thân thiết hỏi cô bé:

- Ta là bằng hữu của vị Trương công tử mới vừa rồi kia, hã muốn mua thuốc gì?

Trương Huyền lại đang ở cửa hàng bánh nướng trước cửa chợ gọi hai phần bánh nướng thịt dê. Hã rất thích bánh nướng triều Tuỳ, lớp da trên mặt nướng đến khô giòn mềm mại, phía trong kẹp thịt dê hành lá thật dày, lại xoa lên một tầng thịt vụn, vị ngon cực kỳ.

Hã vừa mới cắn một cái thật mạnh, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, chỉ thấy hơn mười tên nài ngựa phóng ngựa hướng phía này chạy mau tới, không mấy may cố kỵ người trên đường. Mọi người đi trên đường sợ tới mức khóc cha gọi mẹ, nghiêng nghiêng ngã ngã chạy trốn về hai bên, rất nhiều hàng quán bày ven đường cũng bị lật văng, các loại hàng hoá bị vó ngựa bước qua một cách vô tình.

Trương Huyền chợt phát hiện bản thân quá gần đường rồi, hã vội vàng đi hai bước vào bên trong, chiến mã liền ào ào xông qua trước mắt hã, mỗi người trên ngựa thân thể khôi ngô, vai rộng eo thon, mang theo đao tiễn, thuận gió truyền đến một trận cười lớn kiêu ngạo của bọn chúng, hơn mười tên nài ngựa chạy về phía cửa chính chợ Phong Đô.

Hai bên đường đều bàn bạc to nhỏ, chủ quán bánh nướng chửi ầm lên:

- Lại là bọn chó hoang này.

- Chưởng quầy, những tên khốn khiếp đó là ai?

Một gã đại hán xì một tiếng thật mạnh khinh miệt bóng dáng đám người kia hỏi.

- Còn có thể là ai nữa, Vũ Văn Thập Tam Thái Bảo đó! Thiếu mất Thái Thái Bảo, Bát Thái Bảo và Thập Nhị Thái Bảo, bây giờ chỉ còn mười thái bảo thôi.

Trương Huyền đã sớm nhận ra đám người này, một trường ác chiến tửu lâu Thiên Tự Các, Thập Nhị Thái Bảo Vương Khánh Phương bị giết, khiến cho giữa bọn họ kết thành ân oán sâu đậm.

Tung tích Bát Thái Bảo Trương Huyền rất rõ ràng, tuy nhiên sao lại không thấy Vũ Văn Thành Đô? Trương Huyền liền thuận miệng cười hỏi:

- Thái Thái Bảo đi đâu rồi?

Một lão già bên cạnh cười nói:

- Nghe nói Vũ Văn Thành Đô thăng quan rồi, nhậm chức tướng quân dưới quyền Lai Hộ Nhi, không chơi bồi cùng đám vô lại này nữa.

Trương Huyền thấy đám Vũ Văn Thái Bảo vào một căn tửu quán, trong lòng hẩn vừa động, bỏ lại một xâu tiền rồi bước nhanh về phía tửu quán.

Căn tửu quán này tên gọi là Phong Bắc tửu quán, quy mô tửu quán bậc trung, chỉ có một toà tửu lầu bốn tầng. Chợ Phong Đô tắc đất tắc vàng, tửu quán quy mô như vậy đã rất không dễ dàng, nghe nói căn tửu quán này là một trong những tài sản riêng của Vũ Văn Thuật. Bọn Vũ Văn Thái Bảo tới nơi này uống rượu cũng đã chứng tỏ điều này.

Từ sau một trường ác chiến mười mấy ngày trước, bọn Vũ Văn Thái Bảo cũng chịu sự trói buộc của Vũ Văn Thuật, không cho phép bọn chúng lại đi Thiên Tự Các tửu quán nữa, cho nên bọn chúng chuyển đến Phong Bắc tửu quán.

Trương Huyền vừa đi vào tửu quán, một gã tửu bảo liền ra đón, áy náy nói:

- Khách quan rất xin lỗi, tiểu điểm đã không còn chỗ ngồi rồi.

Trương Huyền mặt trầm xuống nói:

- Nói bậy! Vừa mới rồi vào một đám người, tại sao người không nói không còn chỗ ngồi?

- Bọn họ ở gian nhĩ phòng chuyên dùng ở lâu ba, không giống khách bình thường.

- Ta cùng một đám bằng hữu hẹn nhau đến uống rượu, cũng muốn đặt một gian nhĩ phòng, có không?

Tửu bảo gãi đầu:

- Khách nhân chờ một chút, ta đi hỏi thử xem!

Tửu bảo chạy về quầy hỏi chương quầy, một lát trở về nói:

- Công tử, nhĩ phòng thật ra là có, nhưng phải giao trước mười quan tiền đặt cọc.

- Phòng có thể để ta tùy ý chọn lựa không?

- Chỉ cần không có người, là có thể chọn!

Trương Huyền dùng một lượng hoàng kim làm tiền đặt cọc, liền cùng tiểu nhị lên lầu ba, kết cấu lầu ba hình chữ "Hồi"*, ước chừng một nửa phòng chữ nhả đều có khách nhân, Trương Huyền rất nhanh đã nghe thấy âm thanh cười lớn của đám Vũ Văn Thái Bảo, trên hành lang nghe thấy vô cùng rõ ràng.

(*kết cấu chữ Hồi 回: bốn mặt hình vuông, các gian được sắp xếp theo hướng đông tây nam bắc, xung quanh liền kề nhau, ở giữa có hai cánh cửa có thể đi qua lại các phòng)

Tiếng nói cười dường như là từ gian phòng thứ hai phía nam truyền đến, mà một gian phòng bên cạnh đã có khách nhân, Trương Huyền đi đến trước gian phòng phía còn lại cười nói:

- Ta thích ngồi ở bên này, gian phòng này có người không?

- Gian phòng này vị trí không tốt lắm, là chỗ cuối, hơn nữa phòng nhỏ, có người đã đặt phòng rồi, chẳng qua công tử thích chỗ này, tôi có thể thay khách nhân đổi phòng khác.

- Vậy ta sẽ đặt gian phòng này, bằng hữu của ta sẽ đến vào buổi tối, mang rượu cho ta trước đi.

- Vâng vâng! Công tử xin đợi một chút.

Tửu bảo thay hắc mở cửa rồi vội đi xuống lầu.

Gian phòng quả thật không lớn, phạm vi chỉ có một trượng, cũng coi như là ước chừng mười thước vuông, bày một cái ghế dài rất lớn, giữa phòng là một cái bàn chữ nhật lớn, bốn phía có thể mười người ngồi xung quanh.

Nhưng Trương Huyền cũng không phải tới ăn uống, hắc đóng cửa lại đi nhanh đến bên tường, tường chỉ dùng tấm gỗ mỏng làm thành, hiệu quả

cách âm cực kém, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng nói chuyện cách vách. Trương Huyền phân không được ai là ai, nhưng hẳn nghe được đám người kia đúng là Vũ Văn Thái Bảo kêu căng ngạo mạn.

Trương Huyền rất quan tâm tình hình của Vũ Văn Thuật, dù sao địa vị hẳn ở Yến Vương phủ là dẫn được trên vai của Vũ Văn Thuật rồi, Vũ Văn Thuật tất nhiên đã bắt đầu chú ý đến Trương Huyền hẳn, hẳn muốn biết rõ Vũ Văn Thuật dự định đối phó mình như thế nào.

- Lão Ngụy, tình hình thân thể lão gia rốt cuộc như thế nào? Còn có thể xuất chinh nữa hay không?

Cách vách có người ồm ồm hỏi.

Trương Huyền đóng tai lên, một chút thanh âm cũng không chịu để lọt, đây cũng là vấn đề hẳn quan tâm nhất

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46+1: Quyết Định Cuối Cùng

- Vết thương ở thân của lão gia tử quả thật rất nghiêm trọng, chẳng qua nếu như ông ta đã khôi phục chức vụ Đại tướng quân, ông ta cho dù ngồi xe ngựa cũng phải đi Liêu Đông, nếu không ông ta khôi phục chức cũ cũng không còn ý nghĩa.

Thanh âm cách vách không lớn, nhưng Trương Huyền nghe được rõ ràng, hần âm thầm gật đầu, xem ra Sài Thiệu nói không sai, Dương Quảng thật sự muốn phát động cuộc chiến lần thứ ba với Cao Câu Ly rồi.

Lúc đó, hần lại nghe được một âm thanh khàn khàn hỏi:

- Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Lão gia không ngờ lại cự tuyệt yêu cầu đến Lại Bộ nói về chuyện của đại công tử, đây chính là cơ hội cho đại công tử khôi phục chức cũ đó! Chẳng lẽ lão gia tử không muốn để cho đại công tử làm quan sao?

- Lão cừu, người bị ngốc sao? Đại công tử đi đến Đột Quyết rồi, sao có thể đi đến Lại Bộ nói chuyện?

Trong lòng Trương Huyền nhảy dựng lên, Vũ Văn Hoá Cập đi Đột Quyết rồi, vì sao? Hần lập tức liên tưởng đến bản thân, hần trời đưa đất đẩy cũng muốn đi Đột Quyết, chẳng lẽ thật sự chỉ là một loại trùng hợp sao?

Chỉ nghe cách vách Thái Bảo cầm đầu cả giận nói:

- Lão ngũ, lời này không cho phép nói nữa, cẩn thận tai vách mạch rừng, lão tứ, người đi quan sát các vách.

Ngay sau đó truyền đến thanh âm đẩy bàn rời khỏi, Trương Huyền vội trông về hai bên, hần nhìn thấy trên vách đông có cửa sổ hình quạt, vội chạy về hướng cửa sổ.

Một lát, cửa 'két kệt'! Một tiếng mở cửa, có người thăm dò tiến vào xem thử, rồi đóng cửa lại. Trương Huyền mới từ ngoài cửa sổ dờn thân tiến vào, lại áp sát lên tường lắng nghe động tĩnh cách vách.

Người tra xét trở về phòng cười nói:

- Phía phải là mấy người đàn bà đang nói chuyện nổi khổ sinh con cái, bên phải là gian phòng trống, không có người.

Thái Bảo cầm đầu dường như thở ra nhẹ nhàng, giọng điệu vô cùng mất hứng nói:

- Lão gia tử luôn dặn dò mãi, chuyển đi của đại công tử là tình báo tuyệt mật, không cho phép bất kỳ trường hợp này nhắc tới, lão ngũ, ta cảnh cáo người trước, người dám nói lung tung việc này lần nữa, đừng trách ta không nể tình!

Trong gian phòng bên kia hoàn toàn yên tĩnh. Chốc lát, có người cười nói:

- Lão thượng cũng không cần nghiêm túc như vậy chứ! Quả thật mọi người đều cảm thấy rất hứng thú với việc kia, chúng ta không đề cập tới đại công tử, ngài có thể lộ ra một chút cho chúng tôi hay không, đồ vật kia rốt cuộc là cái gì?

Có lẽ cảm thấy bản thân quá nghiêm khắc, Thái Bảo cầm đầu giọng điệu cũng hoà hoãn đôi chút, hạ giọng nói:

- Thứ đồ vật kia là cái gì ta thật sự không thể nói, nhưng ta có được tin tức, Vũ Xuyên Phủ cũng phái người đi, ta đoán rằng Bắc Tề phía kia cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Mặc dù thanh âm phòng bên kia đè xuống rất thấp, Trương Huyền vẫn nghe được rõ ràng rành mạch, trên thảo nguyên dường như xuất hiện thứ gì đó, khiến cho các thế lực lớn đều tham dự tranh đoạt, hẳn mơ hồ cảm giác chuyện này có liên quan đến mình, càng vểnh tai kề sát lên tường.

Nhưng chính vào lúc này, cửa bất ngờ mở ra, từ bảo bưng một bầu rượu tiến vào, gã sợ bị đám cha chú ở vách bên kia răn dạy, cho nên mới nhẹ tay nhẹ chân đi vào, không ngờ vừa hay thấy được tình hình Trương Huyền áp lỗ tai trên tường, gã lập tức giật mình hô gọi:

- Công tử, người đang làm gì đó?

Trương Huyền kinh hãi, hẳn biết rằng xảy ra chuyện xấu rồi, gần như không lưỡng lự nhảy về hướng cửa sổ phía đông, hẳn vừa vặn phát hiện dưới cửa sổ hình quạt kia chính là tường thành Nam thị cao lớn, cửa sổ cách tường thành chỉ có năm thước, 'phanh!' một tiếng vang cực lớn, Trương Huyền phá cửa sổ mà ra, dọc theo tường cao chạy gấp về phía Nam thị.

Lúc đó, Vũ Văn Thái Bảo phòng bên kia đã nghe thấy được tiếng gọi kinh hãi của từ bảo, bọn chúng như cuồng phong xông qua, cầm đầu là Nhị Thái Bảo Ngụy Văn Thông, bàn tay to giống cánh quạt của gã một tay tóm lấy cổ từ bảo, lớn tiếng quát hỏi:

- Có phải có người ở đây nghe lén hay không?

Bầu rượu trong tay từ bảo rơi trên mặt đất, rơi xuống nát tan, gã đau đớn chỉ cửa sổ. Ngụy Văn Thông ném gã xuống, vài bước đã xông đến trước cửa sổ, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng rõ, một bóng đen đã nhảy xuống tường thành, chạy gấp trên đường cái Nam Thị.

Ngụy Văn Thông giận dữ.

- Cùng ta đuổi theo!

Gã nhảy ra cửa sổ chạy gấp, chín người phía sau cũng vội nhảy ra khỏi cửa sổ theo gã, dọc theo tường thành nhanh chân chạy như điên, trước sau nhảy lên đường cái.

Trương Huyền quay đầu thấy mười mấy người phía sau đuổi theo gắt gao, mà lúc này trên đường cái chợ Phong Đô vô cùng trống trải, phần lớn cửa hàng đều đóng cửa rồi, không ngờ không có lấy bất kỳ chỗ nào ẩn thân.

Cách bố trí chợ Phong Đô như một bàn cờ, ba con đường cái nam bắc, lại có trên trăm con đường nhỏ phân cách vô số cửa hàng, hình thành từng luồng từng tuyến đường, nhưng bất kể chia thế nào, đường phố đều rộng rãi chỉnh tề, trừ phi là trốn vào trong cửa hàng, nếu không rất khó có chỗ ẩn thân.

Lúc đó, Trương Huyền phát hiện một con ngõ sâu thẳm bên cạnh đường như có người ngoắc về phía hắn, hắn quay người lại, không chút do dự chui vào ngõ nhỏ. Một lát, Ngụy Văn Thông cũng dẫn theo các Thái Bảo khác đuổi tới cửa ngõ nhỏ:

- Bên này!

Gã chỉ vào ngõ nhỏ, dẫn theo mọi người đuổi vào.

Ngõ nhỏ vô cùng sâu, trực tiếp thông đến cửa tây bắc của chợ, mọi người đã nghe không được tiếng bước chân của Trương Huyền nữa, chỉ đành tiếp tục đuổi gấp về phía cửa tây bắc mà thôi.

Lúc đó, ở trong cánh cửa sơn đen trong con ngõ nhỏ, Trương Huyền dựa lưng vào cửa chính, nghe thấy tiếng bước chân truy đuổi hắn dần dần đi xa, hắn không khỏi nhẹ nhàng thở ra thật dài.

Hắn vội vàng hướng về phía người áo đen cứu hắn khom người thi lễ:

- Đa tạ cứu giúp kịp lúc!

- Trương Huyền, người không biết ta sao?

Người áo đen lạnh lùng nói, không ngờ là thanh âm của một cô gái còn trẻ.

Trương Huyền bởi vì vội vàng chạy trốn, không thấy rõ tướng mạo của người áo đen, nghe lời nói này của đối phương, lúc này hắn mới đánh giá từ trên xuống dưới người áo đen cứu mình này.

Chỉ thấy cô gái áo đen này thân thể cao gầy thon thả, dưới ánh trăng, da trắng nõn nà như bạch ngọc, cô ta từ từ tháo cái khăn đen trên mặt xuống, Trương Huyền nhìn thoáng qua đã nhận ra cô ta.

- Là người!

Người này chính là vào lần đầu tiên hắn tới Vũ Xuyên Phủ, cô gái trẻ tuổi kia trách cứ hắn tự tiện xông vào cấm địa, cũng là thủ lĩnh Hoả Phượng giết chết Dương Kỳ ở võ quán Dương thị, trong quán kẻo đường là lần thứ ba bọn họ gặp nhau, hôm nay là lần thứ tư rồi, tuy nhiên còn có một lần Trương Huyền lại không biết.

- Không nghĩ đến sao!

Trương Xuất Trần cười lạnh một tiếng:

- Thật sự là oan gia ngõ hẹp, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Trương Huyền cảnh giác cầm chặt chuôi đao, nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp của cô ta nói:

- Ta thấy cũng không phải là oan gia ngõ hẹp, mà là người đang ở đây theo dõi ta.

- Hừ! Không ngờ được tên bao cỏ này bất ngờ có chút tiến triển.

Khuôn mặt xinh đẹp của Trương Xuất Trần phát lạnh, rút ra một thanh liễu diệp kiếm dài nhỏ, hàn quang chột loé, kiếm đã đến cổ họng Trương Huyền.

- Ta cứu người để tự tay giết người, chịu chết đi!

Trương Huyền không ngờ cô ta trở mặt nhanh như vậy, lòng lang dạ sói như thế, trong lòng kinh hãi, dưới tình thế cấp bách ngã người về sau, cùng lúc đó trường đao rời khỏi vỏ, khoá chặt đường lối tấn công của liễu diệp kiếm.

Nhưng tốc độ liễu diệp kiếm của Trương Xuất Trần nhanh như chớp, hơn nữa quỹ đạo khó lường, từ một góc độ không thể tưởng tượng vòng qua đâm sang, công phá sự phòng ngự của Trương Huyền.

Trương Huyền chỉ cảm thấy dưới chân một trận bồng rất đau đớn, mũi kiếm Trương Xuất Trần cắt qua da thịt trên chân hấn, một dòng máu tươi từ bắp chân hấn chảy xuống.

Trương Huyền dựa lưng vào tường viện, nhịn đau ở chân hỏi:

- Ta với người không oán không thù, vì sao phải hạ độc thủ như thế?

- Không oán không thù?

Trương Xuất Trần cười lạnh một tiếng, gương mặt như có lớp băng ngưng kết lại:

- Ta nếu quả thật hạ độc thủ, người còn có thể đứng ở đó nói chuyện với ta sao? Chút võ vè này của người xách giày cho ta cũng không xứng, còn

muốn đối kháng với ta?

Trương Huyền nhanh chóng cảm nhận được một chút, mũi kiếm chỉ cắt qua da thịt của hắn, cũng không có đả thương đến gân cốt, đối phương hạ thủ cực chuẩn xác khiến hắn hoảng sợ.

- Người rốt cuộc muốn làm gì?

Trương Xuất Trần hung hăng trừng mắt với hắn, cắn chặt răng ngà nói:

- Người giết Dương Huyền Cảm, đối với ta có thù không đội trời chung, hôm nay ta tạm thời tha cho người, nhưng sớm hay muộn, rồi có ngày ta sẽ tới lấy cái đầu trên cổ người!

Thân hình cô ta chợt loé, như một đám mây bay lên đầu tường, nháy mắt không thấy nữa rồi. Trương Huyền nhẹ nhàng thở ra, hắn cúi người coi tình hình thương thế của mình, vẫn tốt, chỉ là bị cắt mất một cái rãnh máu nửa xích.

Trong lòng hắn cũng rất kinh ngạc, Hoả Phượng áo đen này rõ ràng cũng tham gia hành động vây bắt Dương Huyền Cảm, hơn nữa hận thù sâu sắc Dương Huyền Cảm, lại muốn cùng mình tính khoản giết người, đây là đạo lý gì chứ!

Trong thư phòng Yến Vương phủ, Dương Đàm cầm bút ký tên của mình trên đơn thuốc của Trương Huyền, y trầm ngâm một chút hỏi:

- Người đã quyết định rồi sao?

Trương Huyền yên lặng gật đầu, tối qua hắn nghĩ cả một đêm, sự thấp kém của võ nghệ làm đã kích thích hắn một cách sâu sắc, mặc dù hắn có kinh nghiệm cận chiến phong phú, nhưng ở đây cũng không dùng đến,

trước mặt cao thủ chân chính, hẳn chỉ có thể thành thịt cá trên thớt của người ta.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46+2: Quyết Định Cuối Cùng

Hắn võ nghệ thấp kém, thiếu chút nữa bị một cô gái giết chết, cuối cùng chỉ có thể dựa vào tâm tình của đối phương mới có thể thoát chết được, loại cảm giác tính mạng nằm trong tay kẻ khác thật sự làm cho hắn khó mà chấp nhận, thời đại loạn lạc cuối nhà Tùy, năm đấm lớn mới là chân lý, đây là bài học làm hắn đau nhức thấu đến tim.

Hơn nữa tái bắc phong vân tụ hội, bất kể hắn muốn chủ động tham dự hay là bị Thanh Thạch Kinh dẫn dụ phải lên phía bắc, hắn đều quyết định đi một chuyến đến tái bắc, hắn có một loại cảm giác kỳ diệu, dường như lần bắc thượng này là một lần vận mệnh sắp đặt trong nơi tăm tối của hắn.

- Tôi quyết định rồi!

Thanh âm Trương Huyền tuy rằng trầm thấp, lại kiên định khác thường.

Dương Đàm đưa đơn thuốc cho hắn cười nói:

- Thời gian hai tháng quá ngắn, người đến đó cũng không đủ thời gian, ta cho người nghỉ dài hạn nửa năm, thành toàn tâm nguyện của người.

- Đa tạ điện hạ thành toàn!

Trương Huyền tiếp nhận đơn thuốc đã ký tên, sự khoan dung của Dương Đàm khiến cho hắn cảm động sâu sắc.

Dương Đàm khe khẽ thở dài:

- Quả thật ta cũng muốn học võ, nhưng Hoàng tổ phụ không cho phép!

- Vì sao?

- Ông ấy nói ta cưỡi ngựa thì có thể làm cho thân thể cường tráng, học võ thì sẽ làm ưng khuyến, ta nên học cách làm như thế nào để điều khiển chim ưng.

Lời của Dương Quảng tuy rằng khó nghe, lại là lời nói thật, Trương Huyền cười nói:

- Lời Hoàng tổ phụ của điện hạ rất đúng, điện hạ là Hoàng tôn cao quý, tương lai có lẽ còn có thể là Thiên tử, không cần phải học võ.

- Người thì sao?

Dương Đàm nhìn hẩn chăm chú, cười hỏi:

- Người vì sao không học mưu lược, làm một người điều khiển chim ưng?

Trương Huyền trầm mặc một lát, trầm giọng nói:

- Mưu lược quyết định vận mệnh, võ nghệ lại quyết định sinh mệnh, ty chức muốn nắm giữ vận mệnh của mình, còn muốn nắm giữ chặt sinh mệnh trong tay mình!

- Người nói không sai, võ nghệ quyết định sinh mệnh!

Dương Đàm thở dài, lo lắng hỏi:

- Hiện tại thiên hạ không ổn định, giặc cướp nổi lên bốn phía, lại có loại quý tộc bụng dạ khó lường như Dương Huyền Cảm đó, nếu như chẳng may

ngày nào đó trong cung sinh loạn, ta mà có thể học được một chút võ nghệ, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ.

Trương Huyền cười nói:

- Đợi tôi luyện một chút Thanh Thạch Kinh trước, nếu như có hiệu quả, tôi sẽ dạy điện hạ luyện võ.

Trong lòng Dương Đàm vui mừng:

- Vậy chúng ta một lời đã định rồi nhé?

- Một lời đã định!

Lúc đó, Dương Đàm vội vàng dặn dò:

- Cầm vào đi!

Vài tên hoạn quan cầm vào một bao nặng và một thanh đao, Dương Đàm mở bao nặng ra, bên trong không ngờ là mời thỏi vàng óng ánh, Trương Huyền ngậy ngấn cả người.

Dương Đàm cười tủm tỉm nói:

- Bốn vương đồng ý với người, dựa theo công văn từ trước có thể giết Dương Huyền Cảm ban thưởng cho người, sẽ không để cho người chịu thiệt, đây là một phần tiền thưởng làm lộ phí cho người, về phần quan thăng ba cấp, đợi sau khi người từ thảo nguyên về rồi nói sau.

- Đa tạ điện hạ thay ty chức sửa soạn chu đáo.

Dương Đàm cười, lại cầm thanh đao lên đưa cho Trương Huyền:

- Đây là một trong những vật thu giữ của phụ thân ta, ông ấy thu giữ rất nhiều đao kiếm, dù sao ta cũng không dùng đến, tìm một cây cho người,

người thử xem có vừa tay hay không?

Đao của Trương Huyền lúc giết Dương Huyền Cảm bị Trương Trọng Kiên đánh rơi xuống sông, trong khoảng thời gian này hẳn không có binh khí thuận tay, vốn muốn mua một thanh nữa, lại nhất thời mua không được thanh đao ưng ý, chỉ có thể tạm thời sử dụng một thanh hoành đao rất bình thường.

Sau khi Trương Huyền nhận đao lui về sau vài bước, đây là thanh đao nặng mười cân, vỏ đao là da cá mập đen, cũng chưa từng thấy qua, có điều lúc hẳn rút hoành đao ra khỏi vỏ, thật giật mình kinh hãi, chỉ thấy hàn khí dày đặc, sắc bén dị thường, so với cây đao mua năm mươi quan tiền ban đầu của hẳn không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

Khó trách có thể được Thái tử lưu giữ, quả nhiên là một thanh bảo đao hiếm thấy, Trương Huyền lập tức thích không rời tay.

Dương Đàm thấy Trương Huyền rất lưu tâm tới cây đao này, trong lòng vui mừng, liền cười nói:

- Ta cho người thêm một thớt ngựa tốt, ngựa tốt đao tốt, hy vọng có thể giúp người một tay.

Trong lòng Trương Huyền cảm động, hẳn biết rằng Dương Đàm cũng không phải vì lôi kéo mình, mà là xuất phát từ một loại hảo cảm đối với mình, là một phần tình nghĩa của người trẻ tuổi.

Hắn ngẫm nghĩ một lát, liền rút từ trong giày ra một con dao găm, đặt trên bàn:

- Đây là vật kỷ niệm sư phụ tôi để lại cho tôi, có một không hai trong thiên hạ, tôi tặng cho điện hạ, có thể làm vũ khí phòng thân.

Dương Đàm nhặt con dao găm lên, y cũng không hiểu vũ khí bằng thiết, nhưng y thấy con dao găm tạo hình đẹp đẽ, vô cùng tinh xảo, đúng là y chưa từng thấy qua. Y cũng có chút thích thú, liền vui vẻ cười nói:

- Vậy ta sẽ nhận.

Trong căn phòng bí mật ở Vũ Xuyên Phủ, Sài Thiệu đang hướng về phía Hội Chủ Đậu Khánh báo cáo quyết định của Trương Huyền.

- Hẳn thật sự quyết định đi Đột Quyết rồi sao?

Quyết định của Trương Huyền nằm trong dự liệu của Đậu Khánh, lão khẽ vuốt râu bạc, cười lên đầy thâm ý.

Sài Thiệu lại không nhìn ra nụ cười đầy thâm ý của Hội chủ, thở dài nói tiếp:

- Đúng vậy, ý chí của hẳn rất kiên quyết, thà rằng không làm thị vệ cũng muốn bắc thượng, dường như Yến Vương cũng đồng ý để hẳn bắc thượng, còn cho hẳn nghỉ dài hạn.

Đậu Khánh khoanh tay đi qua đi lại trong phòng. Tuy rằng Trương Huyền sẵn lòng bắc thượng Đột Quyết, nhưng làm sao để khiến cho Trương Huyền tham gia lần hành động này của Vũ Xuyên Phủ lại là một vấn đề khó khăn.

Trương Trọng Kiên đã bắc thượng vài ngày trước rồi, Đậu Khánh có chút lo lắng chỉ một mình Trương Trọng Kiên, lực lượng có vẻ hơi ít ỏi. Nếu như Trương Huyền vì những hình đồ trên Thanh Thạch Kinh mà ra tay trợ giúp sức lực cho ông ta một tay, hai người tề tâm hợp lực, vậy khả năng nhiệm vụ lần này thành công đã lớn hơn nhiều rồi.

Đậu Khánh sớm đã bày xong kế hoạch hết thảy, nhưng lão cũng biết Trương Huyền không phải con điều, với tài trí của Trương Huyền, lão căn bản không khống chế được Trương Huyền, cách duy nhất chính là lợi dụng Trương Huyền đi tìm cơ hội bắt Tử Trùng Ngọc Dũng, cần phải nghĩ cách khiến cho Trương Huyền đi đến chỗ đám vật liệu còn thiếu kia.

Ở trong ván cờ này, mấu chốt là cần phải có một người trung gian làm mối lái, thoả thuận giữa Trương Huyền và Trương Trọng Kiên trên một con đường. Mà người này là ai, Đậu Khánh đã nghĩ được một nhân tuyển thích hợp nhất rồi.

Mặc dù người trung gian này cũng không phải Sài Thiệu, nhưng Đậu Khánh vẫn hy vọng Sài Thiệu đi cùng.

Nghĩ như vậy, Đậu Khánh cười nói với Sài Thiệu:

- Người cũng theo Trương Huyền cùng nhau bắt thưởng đi, trước khi đi ta sẽ dẫn dò người một số chi tiết, tóm lại, người theo sát sau Trương Huyền là được.

Sự tình nằm trong dự liệu của Sài Thiệu, Hội chủ quả nhiên muốn mình theo Trương Huyền cùng bắt thưởng, trong lòng của gã cam chịu, chỉ đành nhẫn nhịn nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Đậu Khánh nghe ra vẻ cam chịu trong giọng nói của gã, liền cười vỗ vai của gã:

- Người yên tâm, việc người vì Vũ Xuyên Phủ làm đều sẽ ghi chép trong sổ sách, tương lai Vũ Xuyên phủ tuyệt sẽ không bạc đãi người.

- Thuộc hạ không dám!

Đậu Khánh lại từ trong hộp ngọc trên bàn lấy ra một cái lọ thủy tinh nhỏ, nhìn chăm chú huyết tương sắc tím bên trong chốc lát, rồi đưa cho Sài Thiệu:

- Nếu như Trương Huyền ở Đột Quyết mua không được thứ hãn mong muốn, hãy đưa cho hãn cái này.

- Đây là cái gì?

Sài Thiệu nhận lấy cái lọ, nhìn huyết tương bên trong hỏi.

- Đây là Tử Trùng Ngọc Dũng!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47+1: Trường Bình Gặp Phi

Ba ngày sau, Trương Huyền, Sài Thiệu cùng theo sau thương đội Triệu Đơn, trùng trùng điệp điệp đi về hướng đông. Hai ngày sau đó, bọn họ dần dần đã tới Huỳnh Dương.

Hoàng thương đội tổng cộng có hơn năm mươi người, ngoại trừ đại quân sự Triệu Đơn, còn có một tên phó quân sự, họ Tôn, còn lại hơn năm mươi người đều là người làm thuê và hộ vệ.

Bọn họ tổng cộng có hơn ba trăm con la mạnh khỏe và hơn năm mươi con lạc đà, chất đầy các loại hàng hoá đắt tiền, giá trị mấy ngàn hoàng kim, theo lời Triệu Đơn nói, lần bắc thượng này ra một vào một, ít nhất phải kiếm năm ngàn lượng hoàng kim.

- Triệu đại thúc, chúng ta đi con đường nào đến thảo nguyên?

Trương Huyền cưỡi ngựa đi theo bên cạnh Triệu Đơn, có vẻ hứng chí dạt dào.

- Đương nhiên là đi đường Tịnh Châu, chúng ta trước tiên từ Quan Độ qua Hoàng Hà, từ khe núi Thái Hành tiến vào quận Thượng Đảng, lại đến phủ Thái Nguyên, cuối cùng từ quận Mã Ấp tiến vào thảo nguyên. Trương công lần đầu tiên bắc thượng nhỉ!

Trương Huyền gật đầu:

- Quả thật là lần đầu tiên bắt thưởng.

Triệu Đơn liếc mắt nhìn hắc cười nói:

- Hiếm khi đi một chuyến đến thảo nguyên, Trương công tử chẳng lẽ không muốn mang chút hàng hoá, thuận tiện kiếm chút đỉnh tiền hay sao?

Trương Huyền cũng có chút động tâm, bản thân hắc cũng không bài xích với kinh thương, chỉ có điều lần này hắc đi tái bắt có mục đích khác, căn bản không có suy nghĩ qua buôn bán vận chuyển hàng hoá bắt thưởng. Triệu Đơn lại nhắc nhở hắc, có lẽ hắc có thể thông qua cơ hội mua bán hàng hoá với phía người Đột Quyết hỏi thăm tình hình Tử Trùng Ngọc Dũng.

Nghĩ đến đó hắc cười hỏi:

- Chỉ là bây giờ đã rời khỏi Lạc Dương, mua hàng hoá còn kịp sao?

- Điều này cũng không ngại, chúng ta phải đi qua phủ Thái Nguyên, ta ở Thái Nguyên vẫn phải bổ sung một số hàng hoá, đến lúc đó có thể thuận tiện giúp cậu mua chút hàng rẻ thưởng hảo hạng, ta có lối riêng.

- Vậy đa tạ Triệu đại thúc rồi!

- Ha ha! Không cần phải câu nệ tiểu tiết, quả thật Sài công tử cũng có lối riêng ở Thái Nguyên, ta còn phải nhờ trợ giúp đó!

Trương Huyền lập tức nhớ tới, Lý Uyên lúc này không phải đang đóng giữ Thái Nguyên sao?

Hắc quay đầu trông lại Sài Thiệu, thấy Sài Thiệu dường như có tâm sự nặng nề, Trương Huyền liền thả cho ngựa chạy chậm, đợi Sài Thiệu tiến lên, hắc cười hỏi:

- Tự Xương, chúng ta phải đi qua Thái Nguyên, huynh muốn về nhà không?

- Về nhà?Ồ! Đương nhiên phải quay về xem sao.

- Tự Xương hình như có tâm sự phải không?

Trương Huyền nhìn chăm chú gã hỏi.

- Cũng không phải, chỉ có điều... Không nói nữa, Ài! Nói khiến cho người ta cười chê!

Sài Thiệu không hề nghĩ nhiều, gã dùng roi ngựa chỉ tường thành nơi xa cười nói:

- Trương lão đệ, kia chính là Hồ Lao Quan rồi, đệ không phải vẫn rất muốn đi xem thử sao? Chính là chỗ đó!

Từ Quan Độ qua Hoàng Hà, lại hướng về phía bắc qua Thái Hành Sơn, đã tiến vào lãnh thổ quận Trường Bình của Tịnh Châu. Tịnh Châu cũng chính là Sơn Tây ngày nay, núi Lã Lương cao lớn hùng vĩ chia Tịnh Châu làm hai.

Từ quận Trường Bình bắc thượng, phía tây là dãy núi sừng sững, kéo dài mấy ngàn dặm. Địa thế phía đông dần dần bằng phẳng, núi đồi ngang dọc, xen giữa một mảnh thung lũng cùng bình nguyên, từng thôn trang nằm trong vùng đồi núi và bình nguyên.

Đội ngũ dọc theo quan đạo tiến thẳng lên hướng bắc, mặc dù Trung Nguyên trộm cướp ngang ngược, loạn phỉ đạo tặc quá nhiều, nhưng một vùng Tịnh Châu vẫn tương đối an toàn, từ những nông dân bận rộn và mục

đồng nhân nhả chăn trâu ở trước mặt đã có thể thấy được vùng này trị an tốt đẹp, không có mối lo loạn phi.

Đội ngũ dọc theo Đan Thuỷ bắc thượng, chạng vạng hôm đó, bọn họ đi đến cách phía nam huyện Cao Bằng ba mươi dặm. Triệu Đơn cho dù tính toán không sai sót, ở chỗ này lại gặp phải một số phiền phức nho nhỏ.

Ông ta chuẩn bị tìm chỗ nghỉ ngơi nhưng dịch trạm bị một trận lửa lớn thiêu rụi hai ngày trước, bọn họ bỏ lỡ chỗ nghỉ chân.

- Các vị thật có lỗi, chúng ta chỉ có thể đi huyện Cao Bằng nghỉ chân thôi. Vẫn còn ba mươi dặm, tất cả gắng sức thêm chút, tranh thủ trước khi trời tối hẳn đến được thị trấn.

Trương Huyền nhướn người trông về phía tây, chỉ thấy trời chiều ở trên đỉnh dãy núi còn lộ ra cái trán đỏ bừng, giãy dụa không muốn xuống núi. Bầu trời hiện đầy sắc tím của ánh nắng chiều, sương khói màu lam nhạt bắt đầu ở trong rừng cây thâm nhập hai bên quan đạo, khiến cho quan đạo phía trước âm u lạnh lẽo càng có vẻ hẹp hơn.

Hắn lắc đầu, còn những ba mươi dặm, làm sao có thể trước khi trời tối hẳn chạy đến thị trấn. Hắn lại quay đầu trông lại, chỉ thấy trên quan đạo phía sau cũng vắng ngắt, không có một người đi lại, đoán chừng chỉ có bọn họ bỏ lỡ chỗ nghỉ ngơi.

Đành chịu, mọi người đành tăng thêm tốc độ đi về phía bắc.

Có lẽ là bởi vì bản thân phán đoán sai lầm, lòng Triệu Đơn ôm theo sự áy náy, đi phía trước nhất của đội ngũ mở đường, Trương Huyền và Sài Thiệu lưu lại phía đuôi đội ngũ cản hậu.

Hai bên là rừng cây lớn, âm u lạnh lẽo. Theo bóng đêm dần dần buông xuống, một số sinh vật không biết tên bắt đầu hoạt động trong rừng cây,

thỉnh thoảng có thể nghe thấy trong rừng truyền đến tiếng răng rắc của cành cây bị giẫm gãy, làm người ta sởn tóc gáy.

- Mọi người chú ý hàng hoá, đừng để bị mâu tặc cướp đi!

Triệu Đơn vừa dứt lời, biến cố đột nhiên phát sinh.

“A...”, Triệu Đơn phát ra tiếng thét chói tai thật dài, một đoàn bóng đen bay lên không.

Đội ngũ tức khắc đại loạn, hỏa kê và hộ vệ chầm chậm rút đao ra, phó quản sự Tôn An cả kinh hô to:

- Lão Triệu! Lão Triệu!

Trương Huyền và Sài Thiệu từ phía sau vọt lên, chỉ thấy ngựa Triệu Đơn còn ở nguyên chỗ, người lại không thấy đâu rồi. Tất cả mọi người hoảng sợ trông vào trong rừng cây, nhưng trong rừng cây lại cũng không có cái gì cả.

- Tôn quản sự, Triệu thúc xảy ra chuyện gì?

Trương Huyền vội hỏi.

- Có quý!

Tôn An cả người run rẩy chỉ vào rừng cây âm u đáng sợ nói:

- Một quỷ ảnh từ trên trời giáng xuống, bắt lão Triệu đi rồi.

Trương Huyền ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thân một gốc cây khổng lồ vắt ngang đỉnh đầu bọn họ, đây là một gốc đại thụ nghiêng lệch, cành nhánh cứng cáp, gốc cây nhẵn nhụi, giống như cánh cửa lớn đứng sừng sững trên quan đạo.

- Tự Xương, huynh xem nơi này!

Trương Huyền chỉ vào hai cái rễ từ trên đại thụ rủ xuống, dây mây còn đang lay động nói:

- Hiển nhiên là có người ẩn náu ở trên cành cây, nắm lấy rễ cây mây này từ trên đập xuống, bắt Triệu quân sự đi.

Sài Thiệu gật đầu, gã hiển nhiên tán thành phán đoán của Trương Huyền, hẳn là có người phục kích bọn họ, chứ không phải quỷ ảnh gì cả.

- Trạm nghỉ chân rất có khả năng chính là bọn chúng phóng hoả thiêu huỷ, ép chúng ta đi đường buổi tối.

- Đi xem thử!

Trương Huyền vừa thúc chiến mã chạy đi về hướng rừng cây, Sài Thiệu kinh hãi hô gọi Trương Huyền thì đã không kịp rồi, gã cũng đành phải bất chấp đi theo.

Có lẽ là vì mấy ngày trước trời mưa liên tục, trong rừng cây có vẻ ẩm ướt lạnh lẽo, Trương Huyền kéo chiến mã thất vọng đi vài vòng, quan sát dấu chân lung tung trên mặt đất. Lúc này, Sài Thiệu đuổi đến, hỏi:

- Phát hiện cái gì phải không?

Trương Huyền xoay người xuống ngựa, nhặt lên một chiếc giày rơm rách nát dính đầy bùn đất, dây giày vừa mới đứt rơi, Trương Huyền cười nói:

- Xem ra đây là một bọn trộm cướp khốn cùng.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47+2: Trường Bình Gặp Phi

Hắn ném dây cương chiến mã cho Sài Thiệu:

- Huynh không cần đi theo nữa, dắt con ngựa ra đi, ta đi thăm dò một chút, sẽ trở lại ngay.

- Hiền đệ phải cẩn thận!

Sài Thiệu còn chưa dứt lời, Trương Huyền đã nhảy qua một cành cây khô vắt ngang trên mặt đất, chạy về nơi rừng cây âm u. Sài Thiệu thấy thân thủ của hắn nhanh nhẹn khác thường, chính mình đi theo đoán rằng cũng là trở ngại, gã lắc đầu, dẫn ngựa ra khỏi rừng cây.

- Tình hình bên trong như thế nào? Nhìn thấy đại quân sự không?

Mới ra khỏi rừng cây, mọi người đã vây chặt Sài Thiệu, mồm năm miệng mười hỏi.

- Tất cả dừng vội, Trương công tử đi vào dò xét, chỉ là một bọn tiểu mao tặc, không phải dạ quỷ cái gì hết, tất cả coi chừng kỹ hàng hoá trước đã.

Tuy nói như vậy nhưng tất cả vẫn hết sức lo lắng, lại không dám xông vào rừng cây, chỉ đành từ từ trở lại bên cạnh hàng hoá, tay cầm sẵn đao kiếm, cảnh giác nhìn chăm chú tình hình bốn phía.

Trương Huyền xách đao chạy gấp trong rừng cây, chỉ chạy chưa đến hai trăm bước, hắn đã nghe được âm thanh người thềm thì, dường như còn có ánh lửa, hắn thấy phía trước là một vùng rừng núi đá tảng xen kẽ rộng vài mẫu, liền tra đao lại vào vỏ, bám lên một tảng đá nhọn, ra sức bám vúi leo lên nơi cao nhất.

Còn chưa tới chỗ cao nhất, Trương Huyền đã biết đây là một đám người ô hợp rồi, không ngờ không sắp đặt một chỗ canh gác, đã để cho hắn dễ dàng chiếm lĩnh điểm cao nhất.

Trương Huyền nấp sau một tảng đá lớn, nhướn người trông xuống phía dưới, chỉ thấy chính giữa xung quanh đá lớn có một vùng đất trống, chính giữa đốt một đống lửa, bốn phía mười mấy tên mao tặc đang ngồi, ai ai quần áo cũng tả tơi, bộ mặt dơ bẩn, trái ngược với đám mành mành tụ hội.

Ngồi ở gần nhất là một gã tráng hán thân thể khô ngô, tuổi tác cũng không quá hai mươi, làn da ngăm đen, khuôn mặt rộng, cả mặt đầy râu rậm, miệng rộng như cái chậu, mọc ra một cái mũi đỏ như gã bợm rượu, lại không xứng hợp với một đôi mắt ti hí giả hoạt, khiến cho tướng mạo vốn dĩ uy mãnh biến thành có chút buồn cười.

Bên chân gã để một thanh thanh đao đại phủ chừng năm mươi sáu mươi cân, chỉ thấy gã vén ống tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng kiện lông tua tủa, xách cổ áo Triệu Đơn quát:

- Lão tử đã nhân từ đến hết mức rồi, ba ngàn quan tiền chuộc giảm xuống còn ba trăm quan, người còn dám trả giá, lão tử sẽ nướng người lên ăn.

Triệu Đơn cũng không sợ hãi, chậm rãi từ từ nói:

- Ta vốn dĩ chưa từng cùng người cò kè mặc cả, là chính người chủ động giảm bớt tiền chuộc, ta nói vị đại gia này, xem bộ dạng các người cũng

không giống đạo tặc, không bằng ta muốn các người bắt thưởng, kiếm chút tiền về nhà.

- Lão tử không thèm theo người bắt thưởng, bố muốn đi Ngôã Cương tìm Đơn ca ca, nói mau, người rút cuộc có đưa hay không? Cho người năm mươi quan nữa, thiếu một văn tiền cũng không được.

- Đại ca, không phải nói là trở về Ban Cừ trấn sao? Sao lại muốn đi Ngôã Cương?

Vài tên thủ hạ bên cạnh hoảng sợ biến sắc.

- Các người về Ban Cừ trấn, ta một mình đi Ngôã Cương, các người nói cho bà mẹ già của ta biết, đợi ta phát đạt sẽ đi đón bà ấy hưởng phúc.

Trương Huyền nhin cười không nổi, cường đạo khác là bắt con tin đến uy hiếp thương đội đòi tiền, gã thì hay rồi, không ngờ cùng con tin cò kè mặc cả, hơn nữa còn để lộ điểm đàm phán mấu chốt, rõ ràng rất không chuyên nghiệp.

Trương Huyền đứng lên cười nói:

- Ta đến cùng người đàm phán, thế nào hả?

Mười mấy người phía dưới hỗn loạn một trận, vội vã nhặt gậy gỗ trường mâu lên, lùi về phía sau, giật mình trông về phía Trương Huyền trên đỉnh đầu.

Gã đại hán mặt đen kia nhặt đại phũ lên, đặt ở trên cổ Triệu Đơn, ngửa đầu rống to:

- Nếu như người dám xằng bậy, lão tử một búa bổ hấn ra!

Trương Huyền lại không thèm nhìn sự uy hiếp của gã, từ trên tảng đá lớn từng bước nhảy xuống, đi đến đối diện bọn chúng cười nói:

- Ta sẽ không xằng bậy, ông ta chẳng qua là quân sự thương đội, không làm chủ được, ta mới là chủ nhân thương đội, người thả ông ta ra, chúng ta bàn luận thử xem.

Trong mắt đại hán mặt đen không ngừng hoài nghi, gã đánh giá Trương Huyền một lượt, thấy hăn cao lớn thẳng thớm, tuần tú lịch sự, mà lão già thì gầy yếu đáng khinh, trong lòng gã có chút tin tưởng, liền nói:

- Người bỏ đao xuống trước đã!

Trương Huyền cười bỏ chiến đao, đặt ở trên tảng đá lớn bên cạnh, vỗ quần áo:

- Không có binh khí nào khác.

Đại hán mặt đen liếc mắt ra hiệu cho thủ hạ, thủ hạ thật cẩn thận tiến đến, một tay đoạt lấy đao, nhanh chóng lui xuống.

Đại hán mặt đen một tay đẩy Triệu Đơn ra:

- Cút đi!

Triệu Đơn vội vàng chạy đến phía sau Trương Huyền, Trương Huyền cười nói với ông ta:

- Triệu đại thúc, vị tráng sĩ này cũng có thể coi là người trọng chữ tín, để cho tất cả không phải dùng sức mạnh đánh nhau, chúng ta có thể đàm phán giải quyết.

Trương Huyền đã nhìn ra, đám người này sợ dĩ không dám hành động dùng vũ lực đi cướp hàng hoá, là bởi vì bọn chúng người ít thế yếu, hơn nữa lòng ai cũng hoảng loạn, căn bản cũng không phải là đạo tặc.

- Trương công tử cẩn thận!

Triệu Đơn chạy nhanh chân, hơn mười gã mao tặc cũng không giữ ông tại, bao vây lấy Trương Huyền.

Trương Huyền lại không chút hoảng sợ, đi đến bên cạnh đại hán mặt đen ngồi xuống, cười nói:

- Chúng ta làm một ván đánh cuộc, nếu như ta thắng, người theo ta đi một chuyến đến Đột Quyết, ta trả cho người hai trăm quan tiền.

Đại hán mặt đen nheo hai con mắt ti hí lại, trong mắt loé ra ánh sáng, gã không để lộ thái độ mà hỏi:

- Nếu như người thua thì sao?

Trương Huyền từ trong ngực lấy ra một thỏi vàng.

- Đây là năm mươi lượng hoàng kim, thắng sẽ thuộc về người!

Đại hán mặt đen cười to:

- Tại sao ta phải đánh cuộc với người, lão tử một đao làm thịt người, cầm năm mươi lượng hoàng kim chạy đi, không phải xong rồi sao?

- Vấn đề là người đi không được, các người chỉ có mười bốn người, một nửa binh khí còn là côn gỗ, phần lớn người ngay cả giày cũng không có, chúng ta ngược lại có năm mươi người, mỗi một người đều mặc bì giáp, chiến mã dưới chân, có cung tiễn, trường mâu, chiến đao, giết ta, các người cũng không sống được!

Trương Huyền một câu nói trúng chỗ yếu hại của đại hán mặt đen, gã cũng vì người ít thế yếu mới không dám cướp đoạt trắng trợn thương đội Trương Huyền bọn họ. Nếu thật sự đánh nhau, bọn họ không thiệt thòi lớn không được.

Gã đành phần nộ nói:

- Người nói đi! Đánh cuộc gì?

- Ta biết người tên gọi là gì, từ nơi nào đến, tại sao lưu lạc đến đây? Hãy đánh cuộc điều này.

Đại hán mặt đen rõ ràng không tin, mình đã mai danh ẩn tích, hẳn chỉ là một người qua đường làm sao có thể biết rõ tên họ của mình?

Quan trọng hơn là, thắng thua bản thân cũng không thiệt thòi, nhiều nhất đi một chuyến đến Đột Quyết mà thôi, cùng lắm thì mình nửa đường chạy trốn, tại sao không cùng hắn đánh cuộc?

Đại hán mặt đen có tính cờ bạc rất nặng, gã lập tức ngửa ngáy khó chịu trong lòng, cười hắc hắc:

- Ta với người đánh cuộc!

- Tốt! Bọn người làm chứng.

Trương Huyền nhìn qua tuyên hoa đại phủ cười nói:

- Người họ Trình, tên Tri Tiết, tự Giảo Kim, người Đông A huyện Ban Cừ trấn, người đến Nhị Hiền Trang ở Lộ Thành tìm Đơn Hùng Tín, không ngờ y đã lên Ngõa Cương, kết quả người không có chỗ để đi, ăn cơm cũng không có chỗ, cho nên bây giờ đổi nghề làm cường đạo, nói cho cùng, không chừng chúng ta còn là chuyến đầu tiên.

Đại hán mặt đen chớp đôi mắt ti hí, bỗng nhiên quay đầu lại rống to:

- Các người dám đồ chó đẻ này, kẻ nào bán đứng lão tử?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Lưu Thủ Thái Nguyên

Gã đại hán mặt đen này chính là Trình Giảo Kim, gã là du hiệp nổi tiếng ở quận Tế Bắc huyện Đông A, cả ngày gây chuyện thị phi, không làm việc đàng hoàng.

Hai tháng trước tâm huyết gã dâng trào, tổ chức hơn một trăm tên du côn vô lại gia nhập dân đoàn quận Tế Bắc cùng Trương Tu Đà đi bao vây tiểu trù loạn phi Trương Xưng Kim, không ngờ quân đội Trương Tu Đà còn chưa tới, Thái thú bốn quận tham công sốt ruột, đã giành khởi xướng tiến công trước, kết quả trúng kế, dân đoàn đại bại, thủ hạ của Trình Giảo Kim chết thảm trọng, khiến cho gã không còn mặt mũi về quê nhà gặp phụ lão.

Nghe nói Đơn Hùng Tín ở Lộ thành là người hào sảng trượng nghĩa, chuyên kết giao anh hùng thiên hạ, gã liền dẫn theo hơn mười mấy tên thủ hạ ngàn dặm xa xôi đến đầu nhập, không ngờ Đơn Hùng Tín đã lên Ngoã Cương, Nhị Hiền Trang cũng bị một mối lửa quan phủ thiêu rụi, bọn chúng tức thời không có chỗ dừng chân, ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề, Trình Giảo Kim chỉ đành gặp thời đổi nghề, trên quan đạo đánh cướp một chút tiền lộ phí.

Tối nay là khởi công lần đầu của bọn chúng, lại gặp ngay Trương Huyền, hơn nữa bị người ta một câu vạch trần gốc gác.

Tuy rằng Trình Giảo Kim ham đánh bạc như mạng sống, nhưng phẩm hạnh đánh bạc cũng không tốt, thua tiền quyt nợ là việc thường có, mắt

thấy bản thân thua bạc rồi, gã lập tức biến sắc, cứ như vậy nhận thua sao?

Rõ ràng là gã chiếm thượng phong, đối phương lại là con tin của gã, không ngờ không mất một binh một tốt đã thu thập được mình, đây là quy củ của sòng bạc nào?

Gã vừa định trở mặt, một tên thuộc hạ bên cạnh âm thầm kéo gã một cái, chỉ phía ngoài. Trình Giảo Kim lúc này mới phát hiện bốn phía xung quanh đứng đầy người của đối phương, tay mỗi người cầm sẵn chiến đao và trường mâu, lặng lẽ nhìn chăm chú bọn chúng, không ngờ bọn chúng bị bao vây rồi.

Trong lòng Trình Giảo Kim cả kinh, thầm kêu không ổn, móng vuốt đối phương cứng rắn, chạm phải bốn cây cung đen, gã lại là một con gà rừng, bàn xóc đĩa này chỉ sợ thật sự phải chịu thua rồi.

Trình Giảo Kim đảo mắt nhìn quanh, tránh voi chẳng xấu mặt nào, trước qua cửa ải này rồi nói sau.

Gã liền vỗ ngực:

- Lão Trình ta cũng là gia môn có tiếng tăm, nhận đánh bạc thua phải phục, nói rõ trước nhé, lão tử sẽ theo người đi một chuyến đến Đột Quyết, sau đó chúng ta đường ai nấy đi.

- Chúng ta một lời đã định!

Trương Huyền duỗi tay, ra lệnh với thủ hạ Trình Giảo Kim cầm chiến đao của hắn:

- Đưa đao cho ta!

Khí thế của hắn làm kinh hãi bọn tàn binh khốn khổ này, thủ hạ Trình Giảo Kim khiếp đảm đi lên trước, trả đao cho hắn.

Trương Huyền để năm mươi lượng hoàng kim trên tảng đá lớn, hoành đao vung lên, hoàng kim lập tức bị bổ làm hai nửa, hắt ném một nửa hoàng kim cho kẻ trả đao.

- Đây là hai mươi lăm lượng hoàng kim, trị giá hai trăm năm mươi quan tiền, cũng là tiền công chuyển đi Đột Quyết của đại ca các người, cầm đi chia ra, tự mình về nhà đi!

- Đó là tiền của ta!

Trình Giáo Kim khẩn thiết.

- Đại ca như người thế này làm cho người ta thất vọng quá!

Trương Huyền lắc đầu, lại nói với mười mấy người:

- Mười ba người các người chia hai trăm quan tiền, năm mươi quan còn lại cho mẹ già đại ca các người ăn cơm, có nghe thấy không!

Mọi người không dám đồng ý, ánh mắt đều trông mong nhìn Trình Giáo Kim. Trình Giáo Kim quả thật cũng là lo lắng mẹ già của mình không có cơm ăn, nếu như đối phương thay gã nghĩ rồi, vậy gã cũng không phản đối nữa, quát với thủ hạ:

- Năm mươi quan tiền nhớ phải cho mẹ già của ta, các người dám cả gan nuốt riêng, xem ta trở về làm sao vật rơi đầu các người? Đều đi hết đi!

Mọi người sốt ruột nhớ nhà, vội hướng Trình Giáo Kim thi lễ, thu dọn đồ đạc vội vàng đi mất. Lúc này, Trình Giáo Kim liếc qua Trương Huyền nói:

- Tiểu tử, ta nên xưng hô với người thế nào?

Trương Huyền thản nhiên cười:

- Ta họ Trương, người bây giờ là kẻ làm thuê của ta, người cứ gọi ta Trương đông chủ là được rồi.

Trương Huyền hỏi mượn Triệu Đơn một con ngựa đỡ sức chân cho Trình Giảo Kim, mọi người tiếp tục khởi hành bắc thượng. Tuy rằng Trình Giảo Kim bị buộc nhận thua bạc, nhưng trong lòng của gã cũng không thích, mặt âm trầm suốt dọc đường, không thèm nhìn bất cứ kẻ nào, cơm đến há mồm, giường đến ngủ say, cũng không chịu làm việc, hy vọng Trương Huyền tự mình chủ động giải trừ kết quả đánh cược, gã có thể xuôi nam đi Ngô Cương nhập bọn.

Trình Giảo Kim tuy rằng phẩm hạnh đánh bạc không tốt, giỏi uống rượu thích đánh bạc, thua tiền quỵt nợ, lại còn ham tiền háo sắc, nhưng gã vẫn có một ưu điểm, đó chính là cực kỳ hiếu thuận đối với mẹ già.

Đánh cược của gã và Trương Huyền là hai trăm quan tiền, đã toàn bộ làm lộ phí hồi hương cho thuộc hạ, gã có thể chỗi bay đi, nhưng Trương Huyền lại cho mẹ già của gã năm mươi quan tiền ăn cơm, ân tình này gã không thể không trả, cho nên gã cũng không muốn lên đi một cách êm thấm. Trừ phi Trương Huyền tự mình giải trừ đánh cược, nếu không gã chỉ có thể đi theo Trương Huyền bắc thượng một chuyến mà thôi.

Nhưng Trương Huyền lại tùm tùm cười, không giận gã chút nào, càng không có ý giải trừ đánh cược, khiến cho mọi người khó hiểu, tìm một người ăn trắng mặt trơn không làm gì làm kẻ làm thuê có ý gì?

Buổi trưa hôm đó, đoàn người rút cuộc đã tới thành Thái Nguyên.

Phía bắc Tịnh Châu tiếp giáp thảo nguyên, phía đông gần với Hà Bắc, phía tây là dãy Tam Tần, phía nam che chở Trung Nguyên, từ xưa là một trong những nơi chiến địa quan trọng nhất của các vương triều Trung Nguyên.

Mà với tư cách cai quản Tịnh Châu, thành Thái Nguyên cũng là toà thành hùng tráng lớn nhất, phồn hoa nhất phía bắc Hoàng Hà, là đại bản doanh phía sau vương triều Đại Tuỳ chống đỡ Đột Quyết ở phía bắc. Với tư cách là nơi chiến lược quan trọng như vậy, thủ lĩnh cai trị quân đội của nó cũng là người mà Dương Quảng phải tốn nhiều công sức chọn lựa từ trong số các quan viên triều đình.

Cho nên Dương Quảng suy nghĩ mấy lần, chọn lựa được Lý Uyên đảm nhiệm đóng giữ Thái Nguyên.

Một mặt, mẹ của bọn họ là tỷ muội ruột thịt, bản thân Dương Quảng và Lý Uyên cũng là anh em bà con, về mặt tình thân có thể tin nhiệm.

Mặt khác, tuy rằng Lý Uyên thuộc về quý tộc Quan Lũng, cũng không phải nhân vật cốt lõi, thậm chí tới loại mức độ bị quý tộc Quan Lũng xa lánh, điểm này khiến cho Dương Quảng rất hài lòng.

Nhưng một điểm mấu chốt nhất là Lý Uyên biểu hiện trong lần tạo phản này của Dương Huyền Cảm cũng vô cùng tốt, không chỉ kiên quyết đoạn tuyệt với Dương Huyền Cảm, thái độ rõ ràng.

Hơn nữa Lý Uyên lúc ấy đảm nhiệm Thái thú kiêm Tri Quan Hữu Chư Quân quận Hoảng Hoá, với tư cách là quan to nắm giữ việc quân quyền của Lũng Hữu, đối mặt với binh lực Quan Trung trống rỗng, ông ta thuỷ chung án binh bất động, không có dị tâm nào cả.

Quan trọng hơn là, bổ nhiệm Lý Uyên làm Thái Nguyên Lưu thủ có thể khơi mào tranh giành lẫn nhau trong quý tộc quan nội, chỉ cần không để cho Lý Uyên nắm giữ quân quyền, hà cớ gì mà không làm?

Cho nên sau khi tiêu diệt Dương Huyền Cảm, Dương Quảng liền điều động Lý Uyên đảm nhiệm chức Thái Nguyên Lưu thủ, trấn thủ toà thành chiến lược quan trọng nhất phía bắc này.

Đoàn người Trương Huyền vào thành Thái Nguyên, khí tức phồn vinh náo nhiệt hiện ra ngay trước mắt.

Thái Nguyên là một toà thành hùng tráng, nhân khẩu rất đông, chu vi thành trì chừng hơn năm mươi dặm, kết cấu của nó cũng không giống cách bố trí đường phố bàn cờ như Lạc Dương Trường An, nhưng cũng chỉnh tề có thứ tự, tạp mà không loạn.

Hai bên đường cái ở trung tâm bố trí đầy các cửa hiệu nhà trọ, tửu quán, thanh lâu, sòng bạc, gánh hàng rong, các loại cửa hiệu to có nhỏ có, gần như là cái gì cần đều có hết.

Ngay khi bọn họ đang tò mò đánh giá phong thổ nhân tình thành Thái Nguyên, phía trước bỗng nhiên truyền đến một tràng tiếng khóc lóc, chỉ nghe có người rống to:

- Nói cho các người biết, cửa hàng các người chiếm giữ chỗ lão gia nhìn trúng, bán cũng phải bán, không bán cũng phải bán!

Chỉ thấy một tên quân sự áo đen dẫn theo một đám binh lính từ trong một cửa hiệu đi ra, phía sau ông chủ quán dẫn theo chưởng quầy chạy ra khóc la:

- Đây là sản nghiệp tổ tiên của tôi để lại, tôi không bán!

Quân sự áo đen quay người một tay nắm lấy vạt áo của ông ta, hung ác nói:

- Trương A Quý, ta cảnh cáo người trước, không rệu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt, xế chiều hôm nay mang toàn bộ đồ đạc đi, ngày mai ta đến thu cửa hàng, nếu như người còn ở lại thì đừng trách ta ra tay ác độc.

Nói xong, gã hung hăng đẩy ông chủ ra, dẫn theo binh lính nghênh ngang rời đi, chỉ còn lại có tiếng gào khóc của vợ chồng chủ cửa hiệu.

Người bên đường xì xầm bàn bạc, Trương Huyền không nhin nổi hỏi:

- Đây là kẻ nào, không ngờ kiêu ngạo ngông cuồng như vậy?

- Ài! Đó là quản gia Lưu thủ Thái Nguyên Lý Uyên, Lý Uyên nhìn trúng cửa hàng này, cửa hàng người ta kinh doanh trăm năm, ông ta cũng không chịu buông tha!

Bên đường lại có người oán giận nói:

- Ban đầu cho rằng Lý Uyên là một người trung hậu đức hạnh, bây giờ xem ra cũng không ra cái gì cả. Đến giờ mới đóng giữ được hai tháng đã cướp giết cường đoạt, hai ngày trước, trên mấy trăm mẫu ruộng của Dương gia ngoài thành đông cũng bị ông ta cưỡng ép chiếm đoạt rồi, hôm nay lại xuống tay với cửa hiệu, lúc nào mới lên đầu đây!

Trong lòng Trương Huyền kinh ngạc, Lý Uyên sao lại là loại hình tượng này, quá là ngoài dự liệu của hắn rồi. Hắn không hiểu trông về phía Sài Thiệu, Sài Thiệu cũng đỏ bừng cả mặt, ngượng ngùng nói không ra lời.

- Chúng ta ở lại đây trước đã!

Triệu Đơn phá vỡ cục diện bế tắc, chỉ vào khách điểm cách đó không xa cười nói:

- Căn khách điểm kia không tệ, ta lần nào cũng ở lại đó!

Mọi người đi tới phía trước căn 'Thuận Phong Khách Điểm' này dừng lại, Triệu Đơn đi mua một ít hàng hoá, Trình Giáo Kim nhàn rỗi không có việc làm, hỏi Trương Huyền muốn ít tiền, một mình đi dạo phố uống rượu.

Sài Thiệu thì dẫn theo Trương Huyền đi đến trước phủ Lưu Thủ, dẫn hân đi gặp nhạc phụ của mình. Mặc dù trong lòng Trương Huyền rất là thất vọng đối với Lý Uyên, nhưng hân quyết định vẫn nên đi gặp một lần.

Hai người cưỡi ngựa đi đến trước phủ Lưu Thủ, mới đến cửa lớn, chỉ thấy hơn mười mấy tên nam tử trung niên toàn thân mặc áo lụa ngồi trên bậc thang, rất nhiều người thân thể mập phệ, không ngừng chà lau mồ hôi trên trán.

Bên tường cách đó không xa, người làm đứng sắp thành một hàng lớn, bên người đặt quang gánh, trong gánh đều là hòm xiềng lớn sơn son nặng trĩu.

Lúc này, trong cửa lớn một gã quản gia đi ra, cười nói với mọi người:

- Để mọi người đợi lâu rồi.

Hơn mười gã phú thương cùng lên một loạt, tranh nhau đưa danh mục quà tặng trong tay cho quản gia.

- Đây là lễ vật tôi tặng cho Lưu thủ đại nhân, hoàng kim năm trăm lượng, chức vụ Tào binh nhất định phải chiếu cố con ta!

- Đây là lễ vật của ta, trân châu hai đấu, khẩn xin Lưu thủ đại nhân đề cử con ta vào kinh thành.

Quản gia nhận lấy tất tần tật danh mục quà tặng, cười tủm tỉm nói:

- Tất cả yêu cầu đều viết rõ ràng, yên tâm đi! Lưu thủ đại nhân nhất định sẽ thoả mãn yêu cầu của mọi người, mọi người dâng lên lễ vật, theo ta đi cửa sau!

Quản gia dẫn tất cả đám người trùng trùng điệp điệp đi về phía cửa sau, Sài Thiệu càng thêm kinh ngạc, không giải thích được nhạc phụ tại làm sao

lại tự huỷ thanh danh thế này. Trương Huyền vẫn không có lên tiếng, hẳn dường như hiểu rõ điều gì rồi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49+1: Phát Hiện Bí Mật (1)

Trương Huyền tạm thời ở gian ngoài chờ đợi, Sài Thiệu muốn cùng nhạc phụ nói một số việc riêng trước, gã sắp xếp xong cho Trương Huyền, một mình bước nhanh về phía thư phòng nhạc phụ.

Thái Nguyên Lưu thủ Lý Uyên năm nay ước chừng năm mươi tuổi, nhưng được chăm sóc vô cùng tốt, thoát nhìn cũng không quá xấp xỉ bốn mươi, tươi cười ôn hoà, làm cho người ta có một cảm giác bình dị gần gũi.

Trên thực tế, ông ta cũng là người hiền lành nổi danh trong triều đình, từ trên xuống dưới nhân duyên vô cùng tốt, ông ta lúc ở quận Mã Ấp làm Thái thú, ngay cả lão nông dân quận Mã Ấp nhắc đến ông ta, cũng sẽ giơ ngón tay cái lên khen một tiếng 'Lý công là người phúc hậu'.

Nhưng ở Thái Nguyên, danh tiếng của ông ta đã có điểm không ổn rồi.

Trong thư phòng, Sài Thiệu hướng nhạc phụ hành lễ, kể lại với Lý Uyên tình hình Lạc Dương mấy tháng gần đây, đây cũng là chuyện Lý Uyên vô cùng quan tâm.

- Lần này Dương Huyền Cảm tạo phản ảnh hưởng quá lớn, trong Vũ Xuyên phủ cũng có chia rẽ, họ Nguyên, họ Vu và họ Trần cho rằng Vũ Xuyên Phủ không nên ngăn cản Dương Huyền Cảm vào Quan Trung, bọn họ oán giận Hội chủ lãng phí một cơ hội tuyệt vời, thậm chí liên kết một số tiểu gia tộc tạo áp lực về phía Hội chủ, yêu cầu Hội chủ từ chức, ngay cả

Độc Cô gia chủ cũng không hài lòng với Hội chủ, con có thể cảm giác được, áp lực gần đây của Hội chủ rất lớn.

Thê tử Đâu thị của Lý Uyên là con gái của Đâu Khánh, Lý Uyên và Đâu gia quan hệ vô cùng thân thiết, trong lần Dương Huyền Cảm tạo phản này, ông ta và Đâu gia đứng chung một chiến tuyến, kiên quyết phản đối bất kỳ cơ hội nào cho Dương Huyền Cảm, Lý Uyên biết rõ, gia tộc họ Nguyên phản đối Đâu Khánh, chủ yếu là bởi vì Lý Uyên đã gây ra cái chết của Nguyên Hoảng Tự.

Trầm ngâm một chút, ông ta hỏi:

- Con và Nguyên Tuấn quan hệ thân thiết, y có nhắc đến ta không?

Sài Thiệu nhẹ nhàng gật đầu:

- Nguyên Tuấn nói, mấy người trưởng lão gia tộc bọn họ vô cùng không hài lòng với nhạc phụ, chủ yếu là bởi vì cái chết của Nguyên Hoảng Tự.

Lý Uyên hừ một tiếng thật mạnh, Nguyên Hoảng Tự có được sự âm thầm ủng hộ của Nguyên gia, không ngờ không để ý đại cục muốn ở quận Hoảng Hoá khởi binh tạo phản, bị mình đập tắt kịp lúc, gia tộc họ Nguyên chẳng những không kiểm điểm việc bọn họ phá hư đại cục, lại còn ghi hận trong lòng với mình.

Trong lòng Lý Uyên vô cùng căm tức, lúc trước tất cả mọi người mình ước cùng tiến thoái, đồng tâm tổ chức và thành lập Vũ Xuyên Phủ, mới chưa đến mười năm, nội bộ Vũ Xuyên Phủ đã có kẻ nứt, nói cho cùng vẫn là tư tâm làm loạn, gia tộc họ Nguyên tự cho mình là hoàng tự của Bắc Ngụy, đã muốn cướp lấy thế lực của Vũ Xuyên Phủ, thay thế thiên hạ Tuy của họ Dương, tự cho rằng thế là đúng lắm.

Nhưng chuyện này lại cũng không phải là nhất thời chốc lát có thể giải quyết, cần phải trường kỳ đấu tranh bên trong mới có thể dần dần thu tóm,

hơn nữa cần gia tộc Độc Cô tỏ thái độ lập lờ hờ hững đứng ra, cố tình điều này lại là việc khó làm được nhất. Cậu của ông ta, Độc Cô Thuận rất coi trọng huyết thống thuần khiết của quý tộc Quan Lũng, làm việc quá bảo thủ, chưa tới thời điểm cuối cùng, ông ta tuyệt sẽ không tỏ thái độ.

Lý Uyên không nghĩ đến việc nhức đầu này nữa, lại hỏi:

- Tự Xương, con cùng Trương Huyền ở cùng nhau cũng rất dài rồi, hẳn rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Hơn một tháng nay, Sài Thiệu hai lần viết thư hồi báo cho nhạc phụ vụ án bắt giết Dương Huyền Cảm và vụ án Thiên Các Tự, cho nên Lý Uyên cũng có chút ít hứng thú với gã Trương Huyền này.

Sài Thiệu cười khở một tiếng nói:

- Nói thật, Trương Huyền này không rõ lai lịch, tuyệt không phải tăng nhân Hà Nội theo như lời của chính hắn, đến nay chưa điều tra rõ xuất thân của hắn, nhưng Yến Vương dường như cũng không thèm để ý, rất coi trọng hắn. Về phần Hội chủ, lão thủy chung cảm thấy Trương Huyền là một nhân tài khó có được, không tiếc đặt vào hắn tất cả tâm huyết của mình.

Sài Thiệu mỗi lần nghĩ đến Thanh Thạch Kinh, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít đều có chút không thoải mái. Hội chủ đặt hết tâm huyết như vậy trên người Trương Huyền, nhưng lại chưa bao giờ coi trọng mình như thế.

- Vì sao Đâu hội chủ nhất định phải để cho con theo hắn bắc thượng?

Lý Uyên trầm ngâm một lát lại hỏi.

Sài Thiệu thở dài nói:

- Còn không phải là vì đám vật tư Đột Quyết kia sao? Trương Trọng Kiên đã bắc thượng rồi, nghe nói Vũ Văn Hoá Cập gần đây cũng không ở

Lạc Dương, đoán chừng cũng bắc thượng rồi, con cho rằng Hội chủ muốn lợi dụng Trương Huyền đến trợ giúp Trương Trọng Kiên, cho nên mới để cho con theo hẳn cùng bắc thượng.

Sài Thiệu nhắc tới đám vật tư kia của Đột Quyết, ánh mắt Lý Uyên cũng dần dần sáng rực lên, ông ta cũng nhận được tin tức rồi, ba mươi vạn món binh giáp Cao Câu Ly dâng cho Đột Quyết không ngờ mất tích trên thảo nguyên, nếu như đám binh giáp kia có thể thuộc về mình, có lẽ ông ta cũng có thể kiếm một chén canh...

Lý Uyên khoanh tay đi vài bước, quay đầu lại nói với Sài Thiệu:

- Ta dự định sai nhị thúc Thần Thông và con cùng nhau bắc thượng.

Sài Thiệu sửng sốt, gã hiểu được ý nhạc phụ, lúc này mới nhúng tay vào đám binh giáp kia, dường như hơi chậm, chẳng qua gã không dám cự tuyệt, liền gật đầu đồng ý ngay.

- Nhạc phụ đại nhân, Kiến Thành có tin tức không?

Lý Uyên gật đầu:

- Chỉ có một xúu tin tức, Địch Nhượng cực kỳ trọng lễ với nó, để nó ngồi trên ghế thứ hai của quân Ngôã Cương, sau đó đã không còn tin tức nữa.

Lý Uyên vì việc đưa con trưởng mà hết sức lo lắng. Kiến Thành giả mạo Lý Mật lên Ngôã Cương cũng không phải bí mật tuyệt đối. Giống như Địch Nhượng, Ngụy Trưng và Vương Bá Đường cũng đều biết, một khi bọn chúng lấy chuyện này đến uy hiếp mình, thật đúng là phiền phức, tuy rằng bây giờ còn chưa có phát sinh, nhưng khó tránh khỏi tương lai lúc nào đó có thể bộc phát ra.

Cho dù không lo lắng trại Ngôã Cương bên kia, nội bộ Vũ Xuyên Phủ cũng là một tai hoạ ngầm rất lớn. Trước mắt mới chỉ có nhạc phụ và cữu phụ biết rõ, tin tưởng nhạc phụ Đậu Khánh sẽ giữ kín bí mật, chỉ sợ người cậu Độc Cô Thuận trong lúc vô ý tiết lộ ra ngoài, bị gia tộc họ Nguyên biết, hậu quả thật không tưởng nổi.

Trong lòng Lý Uyên bắt đầu hối hận đã đồng ý yêu cầu của nhạc phụ, thật không nên sai Kiến Thành mạo hiểm như vậy. Nhưng bây giờ hối hận cũng không kịp, ông ta chỉ có thể vượt qua mỗi ngày nơm nớp lo sợ, chỉ trông ngóng việc này ngàn vạn lần đừng bị lộ ra ngoài.

Sài Thiệu còn muốn hỏi nữa, nhưng cảm giác nhạc phụ dường như không muốn đề cập nhiều đến việc này, liền chuyển đề tài nói vấn đề khác:

- Khi tiểu tể vào thành, dường như nghe thấy một số tin đồn bất lợi với nhạc phụ đại nhân, có tổn hại đến danh dự của nhạc phụ đại nhân.

Lý Uyên nghe hiểu lời trong giọng điệu của gã, ông ta trầm mặc chốc lát, xúc động thở dài nói:

- Ta cũng là buộc phải đành chịu! Nếu như không tự huỷ thanh danh như vậy, ông ta làm sao có thể yên tâm với ta?

- Nhạc phụ đại nhân là chỉ đương kim thiên tử phải không?

- Đương nhiên là ông ta!

Lý Uyên cười khở một tiếng nói:

- Ngoài mặt, Dương Quảng giống như rất tín nhiệm đối với ta, để cho ta trấn thủ chiến địa trọng yếu Thái Nguyên này, nhưng trên thực tế thì sao? Lòng ta hiểu rõ, ông ta căn bản cũng không tín nhiệm ta, phái đại tướng quân Vương Uy và Cao Quân Nhã nắm quân quyền trong tay, cũng giám thị nhất cử nhất động của ta.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49+2: Phát Hiện Bí Mật (2)

- Nhưng ông ta vì sao lại làm như vậy?

- Ông ta chỉ là để chia rẽ quý tộc Quan Lũng, phái ta đi xử tử Nguyên Hoảng Tự, lại thăng ta làm Thái Nguyên Lưu thủ làm mọi người đổ mắt, kết quả cái chết của Nguyên Hoảng Tự sẽ ghi trên đầu ta, làm cho nhà họ Nguyên hận thấu xương với ta, ngay cả hai nhà họ Vu, Triệu cũng đi theo nhà họ Nguyên, đều hết sức bất mãn với ta. Đây là chỗ cao mình trong thủ đoạn của Dương Quảng, thành công khơi lên mâu thuẫn giữa hai phái Đẩu, Nguyên trong quý tộc Quan Lũng.

Sài Thiệu im lặng, gã hiểu được nỗi khổ của nhạc phụ, Lạc Dương và Trường An lưu truyền bài ca dao Mộc Tử Lý, nói người thay thế được Dương Tuỳ ắt phải là họ Lý, khiến Dương Quảng cực kỳ nghi kỵ đối với mấy gia tộc lớn họ Lý. Nhạc phụ chỉ có tự huỷ danh dự mới có thể khiến cho Dương Quảng yên tâm, nếu không sớm đã bị ông ta giết rồi.

Lý Uyên nhìn gã một cái, lại giọng điệu sâu xa nói:

- Con ở Trường An cũng phải làm việc cẩn thận, tâm cơ Dương Quảng sâu xa, ông ta sẽ không thật sự dung túng Vũ Xuyên Phủ, bây giờ ông ta chỉ là đang thả dây dài câu cá lớn, một khi thời cơ chín muồi, ông ta sẽ một mẻ lưới tóm hết quý tộc Quan Lũng. Nếu như ta đoán không sai, trong Vũ Xuyên Phủ ắt có tai mắt của Dương Quảng.

Sài Thiệu yên lặng gật đầu. Lúc này, Lý Uyên lại nghĩ tới một chuyện, cười nói:

- Cha quên nói với con rồi, tam lang hôm qua đã về đến nơi, so sánh với trước đây, hoàn toàn biến thành một con người khác.

Tam lang chính là lão tam Lý Huyền Bá, từ nhỏ thân thể yếu đuối, được Lý Uyên đưa đi Chung Nam Sơn học võ bảy năm, ngay cả Sài Thiệu cũng chưa từng gặp qua y. Sài Thiệu mừng rỡ, liền vội vàng hỏi:

- Y bây giờ ở trong phủ phải không?

- Hình như cùng vài vị huynh đệ đi ra ngoài dạo phố rồi, buổi tối sẽ nhìn thấy nó.

Trương Huyền ngồi ở nhà khách bên đông phòng kiên nhẫn chờ đợi Lý Uyên tiếp kiến, hẳn biết rằng Sài Thiệu có vài chuyện bí mật riêng muốn bẩm báo với Lý Uyên, mình đương nhiên không thể có mặt, hẳn cũng không nóng nảy, không chút hoang mang ngồi ở nhà ngoài uống trà chờ chực.

Lúc này, trong viện có vài đứa bé chạy ra, tay khua mộc đao mộc thương, có một thanh âm non nớt cao giọng hô lớn:

- Tướng địch chốn chỗ nào?

Trương Huyền tức thì cảm thấy âm thanh đứa nhỏ này rất quen tai, hẳn chậm rãi đi đến trước nhà, chỉ thấy trong viện ba bốn đứa bé bao vây một đứa trong số đó, đứa nhỏ cầm đầu ước chừng bảy tám tuổi, có vẻ cao lớn đôn hậu. Trương Huyền liếc nhìn đã nhận ra được ngay, đứa nhỏ này không phải là con của Vương Bá Đường hay sao? Tại sao nó lại ở đây.

Vài đứa bé thấy có người lớn đi ra, sợ tới mức vội vã chạy về phía hậu viện, Trương Huyền lập tức hô gọi:

- Tiểu ngũ lang!

Hắn nhớ được mơ hồ là cái tên này.

Con của Vương Bá Đường dừng chân lại, quay đầu kinh ngạc trông thấy Trương Huyền:

- Chú là... Trương đại thúc!

Nó cũng nhận ra Trương Huyền, lập tức hưng phấn chạy trở lại:

- Trương đại thúc sao cũng ở nơi này?

- Thúc đi ngang qua Thái Nguyên, con... Không phải cùng mẹ ở Trường An sao?

Vương Chí Viễn gãi đầu:

- Vốn rằng ở Trường An, nhưng vào tháng trước Lý a công* đón con và mẹ đến đây, là gia gia viết thư dặn dò, nghe mẹ nói, hình như gia gia và Lý đại thúc ở cùng nhau.

(a công: ông ngoại cách gọi quan thoại)

Đứa nhỏ nói chuyện cũng không rõ ràng lắm, vừa là a công, vừa là đại thúc, nhưng Trương Huyền đã có chút nghe hiểu được, Lý a công nhất định là chỉ Lý Uyên, như vậy Lý đại thúc có thể chính là Lý Kiến Thành con cả của Lý Uyên hay không?

- Tiểu ngũ lang nhanh lên!

Xa xa có đứa nhỏ hô to.

Vương Chí Viễn lập tức vội vã, nó thấy Trương đại thúc đang thất thần, cũng mặc kệ, nhanh chân bỏ chạy, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng.

Trương Huyền còn đang đắm chìm trong nghi hoặc và kinh ngạc thật lớn, hẳn biết rằng Vương Bá Đường là phụng mệnh lên Ngôã Cương, nhưng hẳn lại không biết rõ, là ai thay thế Lý Mật?

Nhưng tiểu ngũ lang lời con trẻ không kiêng kỵ, một câu nói đã để lộ ra một bí mật cực lớn, chẳng lẽ là Lý Kiến Thành thế thân Lý Mật lên Ngôã Cương sao?

Rất có khả năng này, Lý Mật chẳng qua cũng chỉ là một con cờ của quý tộc Quan Lũng, con cờ này biến mất, tất nhiên sẽ có một con cờ khác thay thế cho y. Nếu như là Lý Kiến Thành, vậy cũng hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Chỉ có điều Lý Uyên không sợ Dương Quảng biết được sao? Hay là Lý Kiến Thành căn bản là mạo danh thế thân, chẳng lẽ là mạo danh thế thân Lý Mật?

Trương Huyền cảm thấy trước mắt mình càng ngày càng rõ ràng, hẳn nhớ tới lúc vừa vào Lạc Dương thấy được cái đầu người Lý Mật giả kia, nếu như Lý Kiến Thành là mạo danh thế thân Lý Mật, vậy chính là giải thích đã thông rồi. Kẻ chết là Lý Mật giả, Lý Mật thật vẫn chưa chết, mà đã lên Ngôã Cương rồi.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, đã cắt đứt mạch suy nghĩ của Trương Huyền. Chỉ thấy Sài Thiệu dẫn theo một người nam tử trung niên bước nhanh đi đến phía này.

Đây nhất định là Lý Uyên rồi. Trương Huyền vội vã tiến đến trước bái kiến, Sài Thiệu cười giới thiệu cho Lý Uyên:

- Vị này chính là Trương công tử, rất được Yến Vương coi trọng.

- Tự Xương đã quá khen ngợi rồi.

Trương Huyền vội vàng thi lễ với Lý Uyên:

- Văn bối Trương Huyền tham kiến Lý công!

Lý Uyên vuốt râu đánh giá Trương Huyền từ trên xuống, thấy hấn thân hình hết sức cao lớn, tướng mạo đường đường, không khỏi âm thầm gật đầu tán thưởng. Tướng mạo là cửa đầu tiên người giao tiếp với nhau, tướng mạo hết sức oai hùng, thường dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng đầu tiên tốt đẹp, điểm này Trương Huyền chiếm được ưu thế rất lớn.

Lý Uyên đã nghe Sài Thiệu nói việc Trương Huyền chặt đầu Dương Huyền Cảm, ông ta lại nghĩ tới biểu hiện của Trương Huyền trong vụ án Thiên Các Tự, trong lòng ông ta thầm nghĩ: “Kẻ này là một người vô cùng có胆 lược, nếu như lai lịch không có vấn đề, đã có thể lôi kéo để mình dùng, có lẽ tương lai có thể trợ giúp thành tựu đại sự của mình.”

Trong lòng ông ta có ý lôi kéo, liền vuốt râu cười nói:

- Không biết biểu tự (tên chữ) Trương công tử xưng hô như thế nào?

Lại là cái vấn đề này, nam tử bình thường tuổi đến nhược quán (cách gọi thanh niên khoảng 20 tuổi) đều sẽ được một cái tên chữ, thuận tiện để người khác xưng hô, giống Sài Thiệu tên chữ là Tự Xương, Lý Uyên tên chữ là Thúc Đức.

Trương Huyền ở trong Yến Vương Phủ cũng suy xét qua việc này, hấn nhớ rõ lúc nhỏ ông nội đã từng đặt tên cho mình là Trương Đình, về sau bởi vì đồng lúa của hấn có tên giống như vậy, mới đổi tên là Trương Huyền, cho nên hấn quyết định trong tên chữ của mình thêm vào chữ Đình.

Trương Huyền vội vàng nói:

- Hồi bẩm Lý công, tại hạ tên chữ là Nguyên Đĩnh.
- Trương Nguyên Đĩnh, cái tên này hay lắm.

Lý Uyên tuy có lòng lôi kéo, nhưng Trương Huyền không rõ lai lịch, khiến ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huống chi ông ta bây giờ còn không thể trắng trợn cướp người với Vũ Xuyên Phủ, không thể để cho Vũ Xuyên Phủ phát hiện ý đồ của mình. Ông ta quyết định bàn bạc kỹ hơn với Trương Huyền, buông dây câu dài câu con cá này.

Lý Uyên liền gật đầu cười nói:

- Ta nghe Tự Xương nói, nó sẽ theo Trương công tử đi lên phía bắc đến Đột Quyết, vừa lúc huynh đệ Thần Thông của ta nhàn rồi không có việc làm ở nhà, muốn ra ngoài du lịch một chuyến, không biết công tử có bằng lòng đón nhận en của ta đồng hành hay không?

Trong lòng Trương Huyền ngẩn ra, Lý Uyên sai Lý Thần Thông bắc thượng làm cái gì?

Chẳng lẽ Lý Uyên cũng có ý đồ với đám vật phẩm kia hay sao?

Nói rõ một chút, lúc trước ở các chương đầu Trương Huyền hẳn là đã biết Lý Kiến Thành đi Ngõa Cương rồi, nhưng sau đó lão Cao lại lược bỏ và chỉnh sửa một chút, bỏ đoạn Trương Huyền biết Lý Kiến Thành đi Ngõa Cương ấy đi, dành chân tướng để công bố ở chương này, mong bạn đọc thứ lỗi!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Giáo Kim Lỡ Tay

Hôm nay vận khí của Trình Giáo Kim thật sự hết sức hỏng bét, Trương Huyền cho gã hai quan tiền, để gã đi ra ngoài dạo phố, uống chén rượu nhạt, không ngờ gã dạo qua dạo lại trên đường, dưới chân vừa trượt một cái đã chuồn đi thanh lâu.

Ngay khi Trình Giáo Kim ở trước thanh lâu cùng một đám phấn hương dung tục tán tỉnh, túi tiền gã dắt bên hông lại bị mấy đứa trẻ con trộm đi. Trình Giáo Kim giận dữ, nóng giận đuổi theo một đường, đáng tiếc gã chưa quen cuộc sống nơi đây, đuổi tới trong một con hẻm cụt, túi tiền và đứa nhỏ đều vô ảnh vô tung.

Lúc này Trình Giáo Kim một thân một mình ngồi ở trong một căn tửu quán tức giận hờn dỗi, mới đến Thái Nguyên đã gặp phải việc đen đui này, mùi ăn trộm chưa thành công, lại rớt một cọng lông, ngấm lại, những hai quan tiền đó! Hai ngàn văn tiền, có thể tìm một ả kỹ nữ tốt nhất rồi, hưởng cũng không hưởng được một chút đã mất như vậy rồi, tiểu tặc chết tiệt!

Trình Giáo Kim càng nghĩ càng tích lửa, một quyền nặng nề đập trên bàn, mắng:

- Mao tặc chó hoang!

Một quyền này của gã kinh động tửu bảo cách đó không xa, tửu bảo liền vội vã đến trước cười nói:

- Khách gia có gì dặn dò sao?

Trình Giáo Kim khoát tay:

- Không có việc gì, chẳng qua... Mang đến cho ta hai bầu rượu, nên là rượu bồ đào tốt nhất, mang thêm một con gà quay!

Tửu bảo có chút khó khăn, vừa rồi chương quỳ muốn mình chú ý người này, người bình thường đến uống rượu đều phải mang túi tiền, nhưng trên thân người này lại không thấy túi đựng tiền.

Hơn nữa gã mặc áo ngắn vải thô, cũng không giống công tử hào phóng dùng hoàng kim thanh toán, còn là khẩu âm xứ khác, một người gọi nhiều thức ăn và rượu như vậy, đến lúc đó gã thanh toán như thế nào?

Tửu bảo chỉ mười mấy món nhắm rượu trên bàn, hết sức dè dặt nói:

- Nếu không khách quan đây trả hết khoản những món thức ăn và rượu này trước, tôi lại đem rượu ra cho ngài, được không?

Trình Giáo Kim giận dữ vỗ bàn một cái nói:

- Người cho rằng lão tử không có tiền trả phải không?

Một chương này của gã cực vang, tửu khách xung quanh đều giật nảy mình, cùng nhau nhìn về hướng gã. Mấy gã thiếu niên bên cạnh kinh ngạc liếc nhìn gã một cái, một người trẻ tuổi nhất thấp giọng cười nói:

- Nhị ca, ta cảm giác bị đại gia bên cạnh này giống như muốn quyt nợ đó!

Những lời này không lớn không nhỏ, Trình Giáo Kim nghe thấy rõ ràng, con mắt trâu của gã trừng lên giận dữ:

- Mấy người các người đang nói cái gì?

Một gã thiếu niên đáng vẻ oai hùng vội vàng kéo huynh đệ một cái:

- Chớ nói lời xằng bậy, sẽ đắc tội với người ta!

Mấy gã thiếu niên không lên tiếng nữa, Trình Giảo Kim một tay nắm lấy cổ áo tửu bảo, hung ác nói:

- Người rốt cuộc là có ý gì?

- Không... Không có!

Tửu bảo sợ tới mức cuống cuồng xua tay.

- Tiểu nhân tuyệt đối không có ý đó.

- Không có ý đó thì hãy đem rượu và thức ăn đến cho lão tử!

Trình Giảo Kim giọng điệu hết sức hung ác, trong lòng tửu bảo sợ hãi, chỉ đành đi đem rượu và thức ăn cho gã, tuy rằng nhất thời hung ác trấn trụ tửu bảo, nhưng Trình Giảo Kim quả thật có bí mật khó nói, trên người gã một văn tiền cũng không có, kêu gã đợi chốc nữa trả tiền thế nào đây?

Chẳng qua loại chuyện nhỏ này không làm khó được Trình Giảo Kim, gã ở huyện Đông A thường ăn quýt thế này, tự có sách lược ứng đối.

Trình Giảo Kim vừa mới uống rượu, ánh mắt tỉ mỉ cẩn thận quan sát xung quanh tình hình bên trong tửu lâu, gã chọn căn tửu lâu này là một căn đại tửu lâu sát đường, tên gọi là 'Tam Tấn Tửu Lâu', có lầu cao ba tầng, khách khứa đầy quán, kinh doanh vô cùng thịnh vượng.

Vị trí chỗ ngồi của gã nằm ở lầu hai, đáng tiếc không có được vị trí gần cửa sổ, một vị trí cách gã gần nhất bị mấy gã thiếu niên cướp trước ngồi xuống rồi.

Thủ đoạn Trình Giảo Kim ăn quyết đơn giản hiệu quả, trước tránh tửu bảo đi, tiếp đó đào lên mầm mống, gây ra hỗn loạn, sau đó trong lòng hỗn loạn chạy trốn, tốt nhất là ngồi bên cửa sổ, dễ dàng cho gã nhảy cửa sổ chạy trốn.

Lúc gã vừa ngồi xuống, mục tiêu khiêu khích đã tìm được rồi, chính là bốn gã thiếu niên bên cạnh này, sức lực thiếu niên bình thường ít ỏi, dễ dàng ức hiếp, hơn nữa đầu óc kích động dễ nổi giận, đánh nhau cãi nhau liều mạng, xem mấy người bọn chúng dường như quần áo tươm tất, bồi thường tổn thất của tửu lâu hẳn không có vấn đề.

Trình Giảo Kim ăn xong cơm rượu no nê, chuẩn bị lui đi, gã nhớ đến mới vừa rồi mấy gã thiếu niên chút nữa vạch trần mình, trong lòng vô cùng căm tức. Đôi mắt ti hí lướt qua, thấy tửu bảo vẻ mặt khốn khổ đi xuống cầu thanh, gã lập tức vung lên một đĩa xương cá ngang ngược ném về phía mấy gã thanh niên bên cạnh.

'Choang', đĩa đồ ăn nện đúng trên người gã thiếu niên áo gấm vừa mới nói, trên áo gấm trắng như tuyết tức thì nhiễm mảng lớn dầu mỡ.

Bốn người thiếu niên lại không ngờ rằng gã bên cạnh này bất ngờ làm khó, bọn họ đều ngớ cả người một lát, Trình Giảo Kim dứt khoát lại vung đĩa đồ ăn ném tới lớp bộp, mắng:

- Mấy tên nhóc con, lão tử muốn dạy dỗ các ngươi thật tốt, dám nói xấu lão tử.

Mấy gã thiếu niên giận tím mặt, vung nắm đấm liền xông qua. Trình Giảo Kim nhanh chóng lui về phía sau hai bước, một cước đá đổ bàn rượu, nắm tay khua một cái, hai tấm bình phong cũng đổ, tửu khách bốn phía đại loạn một trận.

- Giết người rồi, tất cả chạy mau thôi!

Trình Giảo Kim la to, nhân cơ hội châm dầu vào lửa, khiến cho tầng hai càng thêm hỗn loạn, bọn tử khách xô đẩy nhau, xen lẫn tiếng thét chói tai của mấy ả nữ nhân. Bàn ngã lật, chén đĩa rơi vỡ, mọi người tranh nhau đi trước lao vọt về phía cầu thang.

Trong lòng Trình Giảo Kim muôn phần đắc ý, bước tiếp theo gã quật ngã mấy gã thiếu niên, sau đó gã sẽ có thể thông dong từ cửa sổ rồi đi, đây là tuyệt kỹ ăn quýt bá đạo của gã, lần nào cũng thành công.

Không ngờ hôm nay gã lại gặp phải một chút phiền toái nho nhỏ, mấy gã thiếu niên không ngờ đều biết võ nghệ, hơn nữa võ nghệ không hề kém cỏi. Trình Giảo Kim lấy một đánh ba, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, chỉ trong chốc lát, trên đầu trên người gã trúng hơn mười quyền cước, chớ nói từ cửa sổ chạy trốn, gã ngay cả xuống lầu cũng không có khả năng rồi.

Ba gã thiếu niên như cánh cửa xoay vây quanh Trình Giảo Kim quyền đánh cước đá, ra tay vô cùng lợi hại.

Mấy gã thiếu niên này dĩ nhiên chính là mấy gã huynh đệ Lý thị, Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát, Lý Hiếu Cung, đang đón gió tẩy trần cho tam đệ Lý Huyền Bá mới từ Chung Nam Sơn trở về, không ngờ lại gặp Trình Giảo Kim dự định ăn quýt.

Lý Thế Dân xoay sở không kịp đề phòng, áo gấm màu trắng bị một chén nước súp thừa văng trúng, đánh dấu một mảng vết bẩn, y là người bình tĩnh, nhưng dù sao vẫn là thiếu niên mười lăm tuổi, làm sao y có thể nhịn xuống mùi hôi này, trong lòng lập tức giận dữ.

Lúc này, chương quỳ có được từ bảo bầm bầm, suất lĩnh hơn mười tên tiểu nhị xông lên lầu hai, lớn tiếng quát hỏi:

- Vô lại ăn quýt ở chỗ nào?

Trình Giáo Kim âm thầm kêu khổ, nếu như không đi sẽ không còn kịp nữa, gã một mặt chống đỡ quyền xuất ra của ba huynh đệ, ánh mắt tìm cơ hội xung quanh, gã thấy được tiểu tử đen thui như than đứng bên cạnh, tuy rằng thể trạng cao lớn cường tráng, lại ra vẻ ngu dại khờ khạo, đang nhếch miệng cười ha hả không ngừng.

Trong lòng Trình Giáo Kim thầm nghĩ: “Có lẽ tiểu tử đen thui này không biết võ nghệ, cho nên ở bên cạnh xem cuộc chiến, cũng đành vậy, bắt nó làm con tin.”

Trình Giáo Kim một cước đá văng Lý Nguyên Cát, lộ ra một lỗ hồng, gã nắm lấy cơ hội chạy ra khỏi vòng vây, hai bước đã vọt đến trước mặt tiểu tử đen như than, giơ tay chộp tới phía cổ của nó:

- Cục than nhỏ, cùng Trình gia gia vui đùa nha!

Tiểu tử đen như than hơi sửng sốt, sư phụ không cho phép nó động thủ với người ta, nó mới không thể không ở một bên xem cuộc chiến. Tên kia lại bất ngờ muốn đánh nhau với mình, nó lập tức nhếch miệng mỉm cười:

- Cục than già, đây chính là ông tự chuốc lấy đó nha!

Trình Giáo Kim đột nhiên cảm giác được thân thể chợt nhẹ bẫng, hai chân không ngờ rời khỏi mặt đất bay lên, đầu óc choáng váng một trận, dường như trời nghiêng đất ngã. Đợi gã hơi chút tỉnh táo, gã mới phát hiện bản thân không ngờ là đang treo giữa không trung, sau lưng bị người ta giơ lên cao.

Gã cố hết sức nghiêng đầu sang, mới phát hiện là tiểu tử đen kia đã nâng mình lên không trung rồi. Trình Giáo Kim không khỏi âm thầm kêu khổ, vốn cho rằng tiểu tử đen đúa này võ nghệ kém nhất, không ngờ rằng nó bất thành lình là người mạnh nhất, cân nặng một trăm sáu bảy mươi cân của mình, nó lại giống như đang bắt một con gà.

- Cục than nhỏ, mau cho ta xuống!
- Cục than già, ông nói chúng ta chơi thế nào?
- Nghe lời, buông đại ca xuống, ta cho người tiền mua kẹo đường ăn.
- Hì hì! Người ngay cả tiền ăn cơm cũng không có, nào có tiền mua kẹo đường?

Trần Giáo Kim lập tức nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Mau buông gia gia xuống, nếu không xem ta thu thập người thế nào!
- Được rồi! Ta sợ người rồi, sẽ thả người xuống.

Nói xong, tiểu tử đen đúa tiện tay ném Trình Giáo Kim lên không trung, Trình Giáo Kim ở trên không trung sợ tới mức thanh âm đều biến đổi:

- Than đen gia gia, than đen tổ tông, đừng ném mà!

Tiểu tử đen đúa nhẹ nhàng đón được gã, cười ha hả nói:

- Người rốt cuộc muốn xuống hay không?
- Ta nhìn lầm rồi, cầu xin hắc tiểu hiệp bỏ qua cho ta mà!

Trình Giáo Kim lại nài nỉ cầu xin.

- Như vậy ta sẽ nói lỏng gân cốt cho người nha! Sư phụ ta thích nhất là sai ta xoa bóp cho ông ấy.

Tiểu tử đen như than tính con nít nổi lên, nắm lấy cánh tay Trình Giáo Kim nhẹ nhàng sờ nắn, Trình Giáo Kim lập tức đau đến gào lên như giết heo.

Nó lại tiện tay bắt lấy cổ họng Trình Giáo Kim, một tay giơ gã lên giữa không trung, cười hì hì nói:

- Người không phải là thấy ta có vẻ thành thật, muốn cùng ta vui đùa một chút sao?

Trình Giáo Kim bị nắn đến thống khổ không muốn sống nữa, nhưng lại kêu không ra tiếng, nhất thời nước mắt nước mũi đều chảy xuống. Trong lòng của gã lại rất tỉnh táo, mình hôm nay gặp phải sao chiếu mạng gì thế này! Tiểu tử đen như than này rốt cuộc là người hay là quỷ?

Lý Thế Dân vội vàng quát:

- Huyền Bá, đủ rồi, buông gã xuống thôi!

Trương Huyền về đến nhà trọ, vừa may gặp được cửa hiệu đưa phần lớn hàng đến, trong viện chất đầy hòm xiềng và bao tải, còn có mười mấy con lạc đà mới mua, bọn tiểu nhị đang bận rộn kiểm kê hàng hoá.

- Trương công tử, bên này!

Trương Huyền vừa quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Đơn đang gọi hắt. Trương Huyền cười đi lên trước:

- Triệu đông chủ sớm như thế đã về rồi sao?

- Thứ cần đều mua được rồi, hôm nay thuận lợi cực kỳ.

Có lẽ là vì làm việc thuận lợi, tinh thần Triệu Đơn rất tốt, nụ cười rạng rỡ trên mặt. Ông ta vỗ một con lạc đà cao lớn cười nói:

- Mười lăm con lạc đà này không tệ, là ta đặc biệt thay công tử mua để đỡ chân, những hàng hoá bên cạnh này cũng thế, tổng cộng năm trăm cuộn

tơ lụa thượng đẳng.

- Thật sự là làm phiền Triệu đông chủ rồi.
- Tiện tay mà thôi, không cần phải khách khí.

Triệu Đơn nhìn hai bên, lại thấp giọng nói:

- Ta khuyên công tử hay là để cho cái tên Trình Giảo Kim kia đi đi! Ta kiến thức rộng rãi, người này tuyệt không phải người lương thiện, gã trên đường chỉ sợ sẽ rước lấy tai bay vạ gió cho công tử.

Trương Huyền cười nói:

- Cảm tạ Triệu đông chủ nhắc nhở, chẳng qua trong lòng tôi có tính toán, tôi biết đối phó gã ra sao.

Vừa dứt lời, xa xa ngoài cửa chính truyền đến một hồi âm thanh huyền ảo, một gã tiểu nhị chạy như bay đến:

- Trương công tử, Trình Tri Tiết bị người ta áp giải trở về, dường như có chút không hay!

- Áp giải về?

Trương Huyền nhướn mày, bước nhanh về phía cửa chính, chỉ thấy một chiếc xe ngựa dừng lại ở trước cửa viện. Trình Giảo Kim từ trong xem ngựa bước xuống, bị đánh mặt mũi bầm dập, hai tay trói ngược, râu đầu chán nản, bốn tên thiếu niên theo xung quanh gã, một tên tiểu tử đen như than thân thể cao lớn năm dây thừng.

Trương Huyền lập tức trầm mặt xuống, phần nộ quát:

- Bọn người là người nào, tại làm sao lại ngược đãi hỏa kê của ta như thế?

Lý Thế Dân tiến lên thi lễ:

- Vị công tử này, chúng tôi cũng không ngược đãi gã, bộ dáng này của gã là kết quả đánh nhau, chúng tôi cũng bị gã đánh cho không nhẹ, lại nói, chúng tôi là ngồi xe ngựa về đây, bảo đảm mặt mũi cho gã.

Trương Huyền thấy trên mặt bọn họ cũng đều có màu tím xanh, quần áo cũng bị xé rách, trên bả vai thiếu niên trước mắt còn có mảng lớn vết bầm màu tím, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

- Các người trước cởi bỏ dây thừng, có chuyện gì để ta giải quyết.

Lý Thế Dân đưa mắt ra hiệu cho Lý Hiếu Cung, Lý Hiếu Cung rút dao găm ra, chặt đứt dây thừng của Trình Giảo Kim. Cho dù Trình Giảo Kim da mặt dày như tường thành, lúc này trước mặt Trương Huyền gã vẫn giấu không được vẻ xấu hổ, không nói được lời này lủi vào sân, lập tức chui vào trong phòng.

Trong lòng Trương Huyền có chút kinh ngạc, thiếu niên cắt dây thừng này chỉ ít cũng được mười tám mười chín tuổi rồi, nhưng lại bị thiếu niên áo gấm kia như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Hắn nhìn thoáng qua bóng lưng của Trình Giảo Kim, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Là như thế này, vị người làm này của huynh ăn quýt ở tửu lâu, chủ động khiêu khích chúng tôi gây ra hỗn loạn, lại bị chúng tôi khống chế, chưởng quầy dẫn người muốn đánh gã, chúng tôi cũng ngăn cản, tổn thất của tửu lâu là của tôi bồi thường, tôi cũng không muốn cùng vị người làm này của huynh so đo gì cả, chẳng qua tôi hy vọng huynh có thể trả lời một câu hợp lý với tôi.

Lý Thế Dân nói rất đơn giản rõ ràng, nói chuyện không nhiều, Trương Huyền lập tức hiểu rõ tiền nhân hậu quả. Không đợi hắn nói, Triệu Đơn bên cạnh đã nghiêng răng mắng:

- Ta đã nói gã là hoạ tinh, không ngờ lại đi ăn quyt, mặt mũi chúng ta đều bị gã làm mất hết rồi.

Trong lòng Trương Huyền cũng thầm mắng vài câu, chẳng qua Trình Giảo Kim tính tình vốn thế này, hắn cũng không cảm thấy lạ, ngược lại thiếu niên trước mắt này không biết là có ý gì?

Trương Huyền lạnh lùng hỏi:

- Không biết các vị muốn giải thích cái gì?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Mãng Hán Sơ Phục

Ba chàng thiếu niên đều muốn lên tiếng, Lý Thế Dân vẫy tay về phía sau, ba người bỗng nhiên im lặng trở lại. Lý Thế Dân bình tĩnh nói:

- Tổn thất của tửu lâu chúng ta cũng có trách nhiệm, cho nên tiền cũng không nhắc tới nữa. Nhưng người của người lại vô duyên vô cớ tập kích chúng ta. Ta chỉ muốn người xin lỗi chúng ta.

- Nhưng các người cũng đã trừng phạt gã rồi, không phải sao? Ta không tin mũi gã sưng lên hoàn toàn là kết quả của đánh nhau.

Ánh mắt Trương Huyền lạnh lùng nhìn Lý Thế Dân.

Tâm tư Trương Huyền nhạy bén. Hẳn biết Trình Giảo Kim rất thích cái mặt của mình, bị đánh cho bầm dập cũng là vì bảo vệ sĩ diện của mình, bị đánh cho tới sưng mũi lên cũng chỉ có một khả năng, đó là hai tay gã đan vào nhau. Đương nhiên cũng có khả năng là có nguyên nhân khác. Trương Huyền nói rất chân thành, nhưng ngữ khí lại có chút thăm dò.

Dù sao Lý Thế Dân cũng là thiếu niên, sao có thể sánh được với Trương Huyền. Mặt y có chút đỏ bừng lên, ánh mắt không khỏi liếc nhanh về phía Lý Nguyên Cát, ý là Lý Nguyên Cát đánh cho Trình Giảo Kim một trận đau đớn.

Ánh mắt Trương Huyền sao mà chua ngoa, hẳn lập tức biết được khóe mắt Lý Thế Dân cũng liếc qua. Hẳn cũng thấy Lý Nguyên Cát đứng bên

cạnh. Chàng thiếu niên này khoảng 13, 14 tuổi, cơ thể vạm vỡ, tướng mạo dù không xem là xấu xí, nhưng lại vô cùng hung ác. Đặc biệt là đôi mắt gã vô cùng đặc sắc, lòng trắng nhiều, đồng tử lại nhỏ. Đó chính là mắt rắn mà dân gian hay gọi, rõ ràng là vô cùng độc ác.

Trương Huyền bỗng nhiên thấy hứng thú với bốn chàng thiếu niên này. Hắn đang muốn hỏi thăm đối phương. Đúng lúc này, Sài Thiệu cười ngửa trở về nhà trọ. Từ xa Sài Thiệu đã nhận ra mấy vị huynh đệ, liền lớn tiếng gọi:

- Thế Dân, Nguyên Cát, các đệ tới tìm ta à?

Câu nói này khiến cho tất cả mọi người đều ngây người ra. Trong lòng Trương Huyền thầm thấy kinh ngạc. Hóa ra họ chính là huynh đệ Lý Thế Dân. Chàng thiếu niên trước mắt này là Lý Thế Dân. Chàng thiếu niên có ánh mắt âm độc bên cạnh đó là Lý Nguyên Cát. Tiểu tử đen đúa này không cần nói, rõ ràng là Lý Huyền Bá.

Trương Huyền không kìm nổi liếc nhìn Lý Huyền Bá một cái, thực sự không thể nhìn ra bộ dạng tuyệt thế võ công của y, chỉ là cơ thể cao lớn hơn người thường một chút, hoàn toàn không kinh người. Nhưng thật ra khí chất bình tĩnh thong dong của Lý Thế Dân cũng đã để lại cho hắn ấn tượng rất sâu sắc.

Vậy người còn lại là ai? Trương Huyền nhìn Lý Hiếu Cung, tuổi tác chắc chắn không phải Lý Kiến Thành. Lý Kiến Thành đang ở Ngõa Cường trại mà!

Huynh đệ Lý Thế Dân cũng giật mình như vậy, hóa ra tỷ phu cũng ở đây. Lý Thế Dân liền bước lên trước hành lễ với Sài Thiệu, liếc mắt nhìn Trương Huyền, thấp giọng nói:

- Tỷ phu quen người này à?

- Chúng ta từ Lạc Dương tới, sao có thể không quen được chứ? Vừa rồi phụ thân đệ còn cùng vị Lý công tử này trò chuyện vui vẻ.

Lý Thế Dân thầm kêu không ổn, chuyện này đã rắc rối rồi, không ngờ còn là bằng hữu của tỷ phu. Y tiến lên hành lễ với Trương Huyền:

- Thế Dân không biết huynh đài là bằng hữu của tỷ phu, vừa rồi lời lẽ bất kính, Thế Dân thành thực xin lỗi huynh đài.

Trương Huyền khẽ mỉm cười:

- Đây cũng xem như là không đánh không quen mà! Tại hạ Trương Huyền, tự Xương Đồng, là thị vệ ở Yến Vương phủ.

Lý Thế Dân thấy Trương Huyền không thềm để ý tới sự vô lễ vừa rồi của mình, trong lòng vui mừng, liền lần lượt giới thiệu các huynh đệ của mình. Trương Huyền lúc này mới biết, hóa ra chàng thanh niên thân hình cao gầy này lại là Lý Hiếu Cung.

- Nếu đã quen nhau rồi, vào ngồi đi!

Sài Thiệu mỉm cười mời họ vào.

Mặc dù Lý Thế Dân rất muốn làm quen với Trương Huyền một chút, nhưng y nghĩ tới Trình Giáo Kim muốn mình xin lỗi người đó là điều không thể. Hơn nữa với tính khí của Nguyên Cát, nói không chừng còn có thể đánh nhau nữa. Thôi đi, tránh xấu hổ, vẫn nên để sau rồi tính!

Nghĩ tới đây, Lý Thế Dân áy náy nói:

- Huyền Bá vừa trở về, chúng ta muốn đưa mẫu thân đi thắp nhang, sẽ lập tức quay lại ngay. Lần sau ta sẽ tới thăm, hoặc mời Trương huynh đệ tới tửu lầu uống bát rượu.

Trương Huyền rất hiểu tâm tình của Lý Thế Dân, liền cười nói:

- Vậy thì một lời đã định, chờ chúng ta từ thảo nguyên trở về, chúng ta sẽ uống với nhau một bát nhé.

Sự thực, Sài Thiệu cũng muốn trở về lấy hành lý. Thê tử cũng vẫn còn đang chờ mình, gã cũng không thể chậm trễ được nữa. Nếu hai bên đều đã không muốn nói tiếp nữa, vậy thì lần sau tính tiếp.

- Các người về trước đi, lát nữa ta cũng sẽ về.

Huynh đệ Lý Thế Dân hành một lễ với Trương Huyền, rồi bước lên xe ngựa. Xe ngựa nhanh chóng đi xa. Thấy xe ngựa đã đi xa rồi, Sài Thiệu cười nói:

- Mấy cậu em vợ này của ta thế nào?

- Mỗi người một vẻ, Lão nhị Thế Dân rất có khí chất của lãnh tụ, tương lai sẽ không thể là người bình thường.

Trương Huyền đương nhiên biết, trong lịch sử Lý Thế Dân đã ngạo thị với thiên hạ thế nào, bây giờ vẫn còn là thời đại thiếu niên của y, nhưng cũng sắp rồi.

Nhưng không biết vì sao mấy hôm trước Trương Huyền lại lo lắng nghĩ cách làm thế nào để tiếp cận cha con Lý Uyên. Vậy mà hôm nay cơ hội đã bày ra trước mắt rồi, hắn lại không có chút ý tưởng nào.

- Tất cả mọi người quen Thế Dân đều nói y khác với các thiếu niên cùng tuổi. Y làm việc đệ còn không hiểu! Sau này ta sẽ từ từ nói cho đệ biết.

Hai người nói cười, đi vào đại viện nhà trọ.

.....

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều đã xuất phát, ở Thái Nguyên có một ngày một đêm, đội ngũ đã cường tráng lên không ít. Triệu Đôn đã mua

được một lô hàng, tăng thêm 50 con lạc đà. Ngay cả Trương Huyền cũng có một đội tiểu thương của mình, 50 con lạc đà và năm trăm xấp tơ lụa. Đây có lẽ là hàng “nóng” của thảo nguyên, phải dựa vào quan hệ mới có thể nhập được hàng. Nếu may mắn, có thể bán được giá cao gấp ba lần.

Đương nhiên, tiểu nhị của hắn vẫn chỉ có một mình Trình Giảo Kim. Hôm qua Trình Giảo Kim đã lỡ mất bữa ăn bá vương, bị người ta đánh cho một trận, mất mặt vô cùng. Nhưng Trương Huyền không hề nói tới chuyện này, dường như chưa hề xảy ra chuyện gì. Mà người khác vốn đã không thèm nhìn gã, bây giờ lại càng không thèm để ý tới.

Cũng may da mặt Trình Giảo Kim cũng đủ dày, chỉ lúng túng im lặng một hồi, lại bắt đầu thói cũ tái phát, bật cười hi hi ha ha, vẻ mặt không nghiêm chỉnh.

Nhưng sự thay đổi cũng vẫn có, Trình Giảo Kim bắt đầu đóng vai tiểu nhị, có lẽ là cảm kích Trương Huyền đã giữ thể diện cho gã, cũng có lẽ là vì màn xấu hổ ở tửu lầu Thái Nguyên đã làm tổn thương lòng tự tôn của gã. Gã cũng không muốn tiếp tục cuộc sống ăn cơm chùa nữa.

Trình Giảo Kim cũng dần dần có sự thay đổi, không còn lười nhác như trước nữa, bắt đầu xếp hàng và dỡ hàng như những tiểu nhị khác. Mặc dù không phải quá tích cực, Trương Huyền phải gọi gã vài lần gã mới chậm chạp bắt tay vào làm. Nhưng chí ít cũng đồng ý làm việc, ngay cả Triệu Đơn cũng cảm thấy gã có thể ở trong đội ngũ.

Hôm nay, đội ngũ đã tới một thị trấn tên là Kim Dương. Vào lúc chạng vạng, Triệu Đơn đã bao một nhà trọ, mọi người lần lượt bắt đầu dỡ hàng, chuyển vào trong phòng. Mặc dù hàng ngày đóng hàng dỡ hàng rất phiền phức, nhưng đây lại là chuyện cần làm, nếu không gặp phải cướp đêm, thì sẽ hối hận vô cùng.

Trình Giáo Kim vừa mới nằm xuống, liền bị Trương Huyền đá một cước vào mông:

- Đi đỡ hàng!

- Để ta nghỉ một lát đi!

Trình Giáo Kim chống hai tay sau lưng, cố làm ra vẻ mặt đầy đau khổ nói:

- Ta cảm thấy mình đã già rồi, mấy tháng không động vào nữ nhân mà lưng lại đau.

Trương Huyền lời lờ lởi tố khổ của gã đi, lại hung hăng đá gã một cước nữa, lạnh lùng nói:

- Bớt nói linh tinh đi, mau đi làm việc!

- Ông chủ không có lương tâm!

Trình Giáo Kim rên lên một tiếng, trong lòng muôn vàn không muốn, tất cả không cam lòng, nhưng vẫn lẽ mà lẽ mề làm việc trong sân.

Trình Giáo Kim có lực khí, hiệu suất cũng cao hơn bình thường rất nhiều. Gã chỉ mất khoảng một khắc đồng hồ đã bốc dỡ toàn bộ hàng hóa chuyển vào trong phòng, lại còn dắt lạc đà đi uống nước ăn cỏ.

Trương Huyền hiếm khi thấy được gã đã cố gắng như vậy, liền mỉm cười nói với gã:

- Sau này những con lạc đà và hàng hóa này giao lại cho người, cố gắng làm việc, sau khi kiếm được tiền, ta tính cho người một phần.

Trình Giáo Kim liền sáng mắt lên:

- Lời này của công tử là thật chứ?

- Ta đương nhiên sẽ lừa người rồi!

Trình Giáo Kim vui mừng, toan tính nho nhỏ trong lòng lập tức dâng lên. Nghe lời Triệu nhất gan nói, những hàng hóa và lạc đà này tổng cộng đã tiêu tốn hết bốn trăm lượng vàng. Nếu mình có một phần, đó chính là bốn mươi lượng vàng rồi.

Triệu nhất gan còn nói đi một chuyến Đột Quyết chỉ ít là lợi nhuận gấp ba lần. Như vậy phần đó của mình sẽ biến thành 120 lượng vàng. Có thể đổi thành một nghìn hai trăm quan tiền, cộng thêm 250 quan đã nói lúc trước nữa, như vậy chuyến này gã cũng đã kiếm được 1450 quan tiền.

Tiên sư bà nó, bố sắp phát tài rồi!

Trình Giáo Kim lập tức vui mừng, gã đã chịu vất vả không có tiền, cảm giác phát tài tuyệt vời này dường như khiến từng cái lỗ chân lông cũng đều cảm thấy thoải mái. Gã liền đuổi theo Trương Huyền, mặt dày cười nói:

- Nếu ta cũng là ông chủ nhỏ, vậy chúng ta có thể thuê thêm hai tiểu nhị nữa, phụ trách việc dắt lạc đà, dỡ hàng gì đó, người xem

Trương Huyền chán nản, chưa từng gặp người nào lại mặt dày như vậy, vừa mới cho gã một phần gã đã sĩ diện rồi. Hắn hùng hổ trừng mắt nhìn Trình Giáo Kim:

- Muốn thuê tiểu nhị cũng có thể, tiền công sẽ trừ từ phần của người.

Hắn quay người nghênh ngang bước đi, Trình Giáo Kim gãi đầu, nếu trừ tiền từ trong túi mình, vậy thì thôi đi!

Từ sau khi Trình Giáo Kim có cổ phần, dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác, không hề nhàn hạ mánh lới, cực kỳ ra sức làm việc,

quản lý 15 con lạc đà, bốc dỡ hàng không hề oán hận. Lúc này bản thân gã cũng đang cười một chú lạc đà, một đường hét lớn, uy phong tám hướng.

Ngoài việc tăng hàng hóa ra, rõ rệt nhất là nhiều hơn một đội 12 người, do Lý Thần Thông em họ của Lý Uyên thống lĩnh, ai nấy dáng người cao lớn, võ nghệ cao cường. Bởi vì Lý Thần Thông võ nghệ hơi yếu, cho nên 12 người này kỳ thực chính là hộ vệ của y.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52+1: Khả Hãn Lo Lắng (1)

Họ độc lập ở thương đội, lại cùng Sài Thiệu đi theo Trương Huyền lên phía bắc.

Lý Thần Thông tuổi chừng 40, dáng người bậc trung, bộ dạng coi như là khỏe mạnh, không phải là loại thư sinh sức trời gà không chặt. Đó cũng có liên quan tới quý tộc Quan Lũng phổ biến thượng võ. Quý tộc Quan Lũng yêu cầu con cháu văn võ song toàn. Cho nên, Lý Thần Thông cũng đã luyện qua chút võ nghệ, bắn cung, kiếm thuật.

Nhưng tính cách của Lý Thần Thông rất tốt, khiêm tốn hiền hòa, không có chút nào ra vẻ là con cháu quan lại. Y chỉ nói với thủ hạ một câu, tất cả nghe theo sự chỉ huy của Trương công tử.

Mọi người rời khỏi thành Thái Nguyên, trùng trùng điệp điệp đi về phương bắc.

Người Đột Quyết vốn là nô bộc của người Tiên Ti đứng đầu thảo nguyên, chuyên làm vũ khí cho người Tiên Ti, về mặt tinh luyện kim loại có kỹ nghệ rất cao. Cùng với thế lực Tiên Ti không ngừng đi về phía nam mà dần dung hợp với văn hóa Hán, Tiên Ti cũng đã dần giảm bớt sự khống chế với thảo nguyên.

Thế lực của Nhu Nhiên thuận thế mà lên. Nhưng sự lớn mạnh của Nhu Nhiên chỉ là nhất thời, rất nhanh đã bị người Đột Quyết trang bị sắc bén

đánh bại. Khi Tùy Văn Đế thống nhất thiên hạ, Đột Quyết cũng đã trưởng thành, là chủ của thảo nguyên.

Cùng với sự lớn mạnh của Tùy Văn Đế quốc, không thể tránh khỏi xảy ra xung đột với Đột Quyết hùng mạnh. Đột Quyết đế quốc và Đại Tùy vài lần chiến tranh đều chấm dứt thảm bại. Đại Tùy đã thay đổi sách lược, khiến cho Đột Quyết cuối cùng bị mưu lược phân hóa của Dương Kiên làm cho tan rã, phân thành hai thế lực lớn.

Khải Minh Khả Hãn được triều Tùy bồi dưỡng, sau khi đăng cơ Hãn vị liền thần phục Đại Tùy, đối với Đại Tùy vẫn luôn đầy cảm kích. Đó cũng là giai đoạn Đại Tùy quan hệ mật thiết nhất với Đột Quyết.

Nhưng cùng với sự qua đời của Khải Minh Khả Hãn, con trai của y A Sử Na Đốt Cát đăng cơ. Sau khi trở thành Thủy Tất Khả Hãn, mối quan hệ giữa Đại Tùy và Đột Quyết cũng đã dần trở lên lạnh nhạt.

Đặc biệt là cùng với cuộc chiến loạn của vương triều Tùy dần nổi lên, hàng phòng ngự với Đột Quyết dần suy yếu, Đột Quyết hùng mạnh có hàng triệu binh lính, khó tránh khỏi ý niệm không an phận, bắt đầu nhìn ngó xuống phía nam.

Nhưng lúc này sự cân bằng giữa hai nước vẫn chưa bị phá vỡ. Thủy Tất Khả Hãn còn e ngại di mệnh của phụ thân, vẫn chưa trở mặt với vương triều Tùy. Quan hệ giữa hai nước đang đứng trong sự biến đổi nhỏ, không có tranh chấp lớn, nhưng các động thái nhỏ lại không ngừng diễn ra.

Đột Quyết vương dừng lại ở vành đai hoàng kim của thảo nguyên Mạc Bắc. Phía tây là núi Đô Cân, còn phía đông là núi Khăng Đặc, phía bắc là Bắc Hải mênh mông, cũng chính là hồ Baikal nổi tiếng sau này.

Giữa hai ngọn núi có thảo nguyên hàng nghìn dặm được phân bố mấy con sông lớn. Có dòng sông dịu mát, trên thảo nguyên nghìn dặm chằng chịt

súc vật tươi tốt, trở thành thánh địa thiên quốc giàu có nhất mấy nghìn năm nay của dân tộc thảo nguyên.

Bất luận là Hung Nô, Tiên Ti, Nhu Nhiên, Đột Quyết, Hồi Cốt hay là Mông Cổ sau này, chỉ cần trở thành chủ nhân của thảo nguyên, ở đây tất nhiên sẽ chính là đất vương đình. Ngày nay, nơi này gọi là Ulan Bator (thủ đô của Mông Cổ ngày nay).

Đột Quyết Vương đình liền được đặt bên bờ sông Ngạch Căn, trong vòng 300 dặm có gần một nửa người Đột Quyết sinh sống.

Trong số các trưởng của Đột Quyết Vạn đình có một trưởng đình vàng khổng lồ, đây là trưởng của Đột Quyết Vương, xung quanh có hàng vạn hộ vệ dũng sĩ Đột Quyết.

Lúc này trong vương trưởng có một Vạn phu trưởng khôi ngô, cúi gằm mặt xuống, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Thủy Tất Khả Hãn trẻ tuổi đang khoanh tay bước nhanh qua lại, trên mặt lộ rõ vẻ giận dữ, cho dù không nổi giận, nhưng thị nữ và các vệ sĩ xung quanh lại lo sợ nơm nớp. Họ đều biết, chỗ đáng sợ của Khả Hãn không phải ở chỗ tức giận, mà ở chỗ âm tàn độc ác không nói một lời.

Thủy Tất Khả Hãn dáng người không cao, vai rộng lớn đeo một chiếc khiên lớn. Vầng trán rộng, khuôn mặt sắc tím, cái mũi bẹt, đôi mắt nhỏ dài dường như lộ rõ ánh nhìn giảo hoạt. Nhưng lúc này trong mắt không có sự giảo hoạt, mà là chút ác độc khiến người ta run sợ, giống hệt như rắn độc trong thời khắc sắp phát động công kích vậy.

- Xin Khả Hãn cho ti chúc một cơ hội!

Vạn phu trưởng quỳ dưới đất run rẩy nói.

Gã tên là Ma Chuyết, cũng là thành viên của gia tộc A Sử Na Đột Quyết vương, là một trong tám Vạn phu trưởng dưới trướng Thủy Tất Khả Hãn, quản lý gần vạn vệ quân.

Năm ngoái khi Tùy Đế Dương Quảng lại một lần nữa thống lĩnh hàng chục vạn đại quân tấn công Cao Câu Ly, Vương đình Cao Câu Ly sợ hãi khó có thể chống đỡ được, cũng tỏ ý xin Đột Quyết phát binh chi viện, đồng thời muốn đem toàn bộ vật tư quân Tùy dâng tặng cho Đột Quyết.

Số tài sản đầu tiên là ba trăm nghìn binh giáp, bao gồm một trăm nghìn chiến đao, một trăm nghìn trường mâu và một trăm nghìn khôi giáp. Những thứ này đều là vật để lại của quân Tùy trong cuộc chiến tranh với Triều Tiên lần đầu.

Thủy Tất Khả Hãn liền phái Ma Chuyết dẫn quân đi tiếp nhận số vũ khí này. Nhưng số vũ khí này sau khi vào thảo nguyên liền mất tích một cách kỳ kỳ. Ngay cả hàng trăm chiếc xe vận chuyển binh khí và năm trăm binh lính Cao Câu Ly cũng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Đây là trách nhiệm của Ma Chuyết, là quân đội gã phụ trách tiếp nhận đội xe. Gã đã mất chức rồi, Thủy Tất Khả Hãn đã cho gã hai cơ hội đi tìm số binh khí này, nhưng Ma Chuyết lại không có thu hoạch gì.

Thủy Tất Khả Hãn lắc đầu:

- Dù ta có cho người 10 cơ hội, người cũng không tìm thấy. Bởi vì người căn bản không quan tâm tới nó.

Y bước lên phía trước một bước, nhìn chăm chăm Ma Chuyết nói:

- Người biết ta xử lý thủ hạ không quy thuận thế nào không?

Ma Chuyết sợ hãi tới mức người run lập cập, răng đánh vào nhau ken két:

- Cho ... cho thần ... thêm một cơ hội nữa.

Thủy Tất Khả Hãn vung tay lên:

- Lôi hãn ta xuống, lột da hãn ta làm trống!

Mười mấy binh lính hung hăng như sói như hổ xông lên, lôi Ma Chuyết ra ngoài. Ma Chuyết rơi vào đường cùng, kêu la thảm thiết:

- Đốt Cát, người muốn nuốt không bộ lạc của ta, ta có làm ma cũng không tha cho người.

- Hừ! Người nói đúng, lôi xuống cho ta.

Binh lính lôi Ma Chuyết xuống. Tiếng mắng chửi của Ma Chuyết không dứt. Thủy Tất Khả Hãn dường như đã ăn được bữa ăn ngon, trong lòng vui vẻ, dù sao bộ lạc của Ma Chuyết cũng có hàng vạn người, cũng xem như là có chút bồi thường cho mình!

Lúc này, quân sư sủng thần Sử Thục Hồ Tất bên cạnh cười nói:

- Chúc mừng Khả Hãn lại thu được bộ lạc lớn.

Thủy Tất Khả Hãn nheo mắt cười:

- Đây là công lao của người. Nếu không phải kiến nghị của người, sao ta có thể tìm được lý do để giết hãn ta?

Nhưng nhớ tới hàng trăm kiện vũ khí mất tích khó hiểu, Thủy Tất Khả Hãn nhíu mày lại, cơn tức giận vừa nén lại một lần nữa dâng lên. Y khoanh tay trước ngực đi lại vài bước, lại hỏi Sử Thục Hồ Tất:

- Chuyện ba trăm nghìn binh giáp làm thế nào đây?

Sử Thục Hồ Tất cười nói:

- Khả Hãn, thần đoán binh giáp mất tích nhất định là có liên quan tới Bạt Dã Cổ Bộ. Kỳ thực binh giáp không quan trọng, tìm được lý do tiêu trừ Bạt Dã Cổ Bộ của Thông Tùy này mới là quan trọng. Chỉ cần chúng ta tìm được bằng chứng Bạt Dã Cổ Bộ giấu binh giáp, chúng ta có thể phát động chiến tranh với Bạt Dã Cổ Bộ, để các bộ tộc Thiết Lặc khác cũng không thể nói được gì. Đó mới là chuyện trọng yếu nhất

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52+2: Khả Hãn Lo Lắng (2)

Thủy Tất Khả Hãn gật đầu nói:

- Người nói cũng đúng, Bạt Dã Cổ Bộ ngầm thông với Đại Tù khiến cho ta càng hận. Nếu không tiêu diệt nó, bất lợi cho Đột Quyết ta khuếch trương Luân Hồ, cũng bất lợi cho ta thu nạp nhân khẩu Đại Tù.

- Nói tới thu nạp nhân khẩu Đại Tù, ti chức còn có hai đề nghị.

- Nói ra xem!

Sử Thục Hồ Tất chậm rãi nói:

- Kiến nghị đầu tiên là phong tỏa thương đạo phía tây, ép thương nhân Đại Tù đi tới thương đạo phía đông. Như vậy, lượng lớn dân chúng triều Tù chạy trốn của Hà Bắc sẽ có thể cùng thương nhân đi vào Đột Quyết. Một khi Khả Hãn tiêu diệt Bạt Dã Cổ Bộ, thì sẽ bố trí cho người Hán chạy trốn về phía bắc cư ngụ tại vùng Câu Luân Hồ.

- Nói rất hay, sau đó thì sao?

- Sau đó chính là hai bên cùng quản, ti chức tiếp tục đi tìm tung tích của số vũ khí đó, nắm được bằng chứng của Bạt Dã Cổ Bộ. Mặt khác, Khả Hãn có thể lợi dụng sức mạnh của cung Kim Sơn tới phong tỏa thương đạo. Đương nhiên, cũng có thể để họ đi tìm số vũ khí đó, ti chức tin chắc họ nhất định sẽ rất vui.

Thủy Tất Khả Hãn trầm tư một hồi, liền hạ lệnh:

- Mau mời Đại Tế Ti tới gặp ta!

Người Đột Quyết thờ phụng đạo Tát Mãn. Tát Mãn Đại Tế Ti là nhân vật thứ hai xếp sau Thủy Tất Khả Hãn ở Đột Quyết.

Không bao lâu, một người già có thân hình cao lớn được thị vệ dẫn vào Vương trưởng. Người già đó tên là Ma Á Luân. Ông không phải là người Đột Quyết, mà là từ phương tây xa xôi tới, tướng mạo cũng hoàn toàn khác với người Đột Quyết. Ông có mắt sâu mũi cao, đồng tử màu xanh nhạt.

Ma Á Luân vốn là quốc sư của Nhu Nhiên, truyền giáo ở thảo nguyên đã hơn 40 năm rồi, có uy vọng rất lớn trong các dân tộc trên thảo nguyên, cũng chính là ông ủng hộ Khải Minh Khả Hãn mới khiến cho Khải Minh Khả Hãn có thể thống nhất các bộ lạc Đột Quyết ở phía đông.

Ma Á Luân vào trưởng chấp tay thi lễ:

- Đại Khả Hãn tôn kính, có chuyện gì cần ta cống hiến sức lực?

Thủy Tất Khả Hãn ở trước mặt ông không dám tự cao tự đại, liền mời ông ngồi xuống, lại đích thân dâng sữa đặc và rượu sữa ngựa cho ông, thờ dài nói:

- Vẫn là chuyện của năm ngoái.

- Lễ nào vẫn chưa tìm được số binh khí đó sao?

Thủy Tất Khả Hãn lắc đầu, lo lắng nói:

- Số binh khí đó rất quan trọng đối với ta. Có số binh khí đó, ta có thể tiến công triều Tùy trong vòng một năm....

- Nhưng Khả Hãn lấy lý do gì để nam chinh?

- Lý do rất dễ tìm, thậm chí ta có thể tự tạo ra, quan trọng là thực lực không đủ. Từ sau khi Dương Quảng đăng cơ phong tỏa đường cho sắt thô vào Đột Quyết, khiến cho việc trang bị của chúng ta vẫn luôn khó có thể đuổi kịp. Binh lực dù nhiều, trang bị vũ khí thì không thể sánh được với quân Tùy. Cho nên, ta không thể hạ quyết tâm nam chinh được.

Ma Á Luân gật đầu cười nói:

- Cho nên số binh giáp đó đối với Khả Hãn rất quan trọng rồi!

- Đúng là như vậy!

Thủy Tất Khả Hãn hung hăng đấm mạnh lên bàn một cái, nghiêng chặt răng lại nói:

- Rốt cuộc thì ai đã lấy số binh khí đó? Nếu để ta tra ra, ta sẽ nghiền xương hân ta ra thành tro!

Ma Á Luân suy nghĩ một hồi, nói:

- Thông tin này đã phát tán đi rồi, một số thương nhân từ phương nam tới đều biết tin này. Có lẽ sẽ có không ít người mưu đồ số binh khí này. Khả Hãn hân là phải áp dụng phương pháp thi thố làm tất yếu.

Thủy Tất Khả Hãn chờ đợi chính là câu nói này. Y biết Ma Á Luân sớm đã muốn phong tỏa thương đạo của người Hán ở phía tây. Tuy nhiên đã chuyển cơ hội kinh thương cho người Túc Đặc phương tây. Lúc này để ông chủ động đưa ra, mình có thể thuận nước đẩy thuyền.

Thủy Tất Khả Hãn cung kính thi lễ nói:

- Đại Tế Ti nói rất có lý. Ta lo lắng bộ lạc Đột Quyết khác sẽ có ý đồ đối với số binh khí đó, cho nên ta định tuyên bố số binh khí này đã tìm thấy. Về

phần thưởng đạo phía tây, Đại Tế Ti muốn phong tảo ta cũng không phản đối, nhưng ta muốn xin Đại Tế Ti dốc sức thay ta tìm số vũ khí này.

Ma Á Luân mỉm cười:

- Khả Hãn có lệnh, ta sao có thể không tuân theo? Chuyện này ta sai cung Kim Sơn đi làm, tin chắc họ sẽ có thu hoạch.

Thủy Tất Khả Hãn mừng rỡ:

- Vậy thì nhờ vào Đại Tế Ti rồi!

.....

Ma Á Luân bề ngoài là Đại Tế Ti của Đột Quyết, chủ quản tôn giáo tế ti, nhưng trên thực tế ông cũng ngầm có thế lực của mình.

Mặc dù Tế ti không thể thành lập quân đội chính chức, lại có một lực lượng võ trang lớn mạnh hàng nghìn người và xây dựng một thế lực tổ chức thống lĩnh cánh quân này. Tổ chức này gọi là Hàn Nhĩ Đóa Ngạch Căn, dịch thành tiếng Hán gọi là cung Kim Sơn.

Cung Kim Sơn cũng là một trong bốn thế lực lớn. Bắc Kim Sơn, tây Vũ Xuyên, đông Bột Hải, nam Giang Tả, chúng đại diện cho bốn thế lực chính quyền lớn thống trị thiên hạ thời kỳ cuối triều Lương Tấn Nam Bắc: Nhu Nhiên, Bắc Chu, Bắc Tề, Nam Trần.

Cung Kim Sơn nằm ở phía đông của núi Kim Sơn, tọa lạc ở giữa quần thể núi nguy nga. Nó trên thực tế là một cung điện trong thung lũng. Thủ lĩnh nằm ngoài dự đoán của mọi người, lại là một người Hán, không ai biết lai lịch của người đó, cũng không biết tên của người đó. Mọi người đều gọi người đó là Bắc Kính tiên sinh.

Bắc Kính tiên sinh khoảng ngoài 30 tuổi, dáng người cao gầy, mặc áo bào dài màu tuyết trắng, tướng mạo vô cùng nho nhã, phóng khoáng, nói năng cũng rất nhã nhặn, từ trước tới giờ chưa thấy y nổi giận. Nhưng hàng nghìn thủ hạ không ai là không sợ y.

Võ sĩ dưới cung Kim Sơn có hơn ba nghìn tám trăm người, nguồn gốc phức tạp, có người Đột Quyết, có người của các bộ Thiết Lặc, có người Hán, có người Khiết Đan, có người Thất Vi. Thậm chí còn có người Túc Đắc và người Ba Tư tới từ phương tây.

Bắc Kính tiên sinh đã chia các thủ hạ ra thành tám bộ. Thủ lĩnh mỗi bộ gọi là Thống lĩnh, phía dưới lại lấy năm mươi người làm một đội, đặt một Bách phu trưởng, kết cấu vô cùng nghiêm mật.

Ở nơi thâm cung Kim Sơn dùng bạch ngọc trải thành đàn phòng. Bắc Kính tiên sinh ngồi khoan chân trước cửa sổ, tóc y màu đen phủ xuống vai, hai tay khoan tròn lại đặt ở đàn diên, đang nhắm mắt suy nghĩ.

Lúc này, một người đàn ông người Hán dáng người cao lớn mạnh mẽ bước nhanh vào đàn phòng. Gã mặc bì giáp, vai rộng eo thon, hai tay cường tráng, ánh mắt sắc bén, giống như một chú báo, người đầy sức sống.

Gã quỳ một chân xuống, trầm giọng nói:

- Thống lĩnh bộ thứ ba Lương Sư Đô tham kiến tiên sinh!
- Ta có việc muốn người đi làm!

Bắc Kính tiên sinh nói giọng rất thấp, lại khiến cho người ta không thể kháng cự lại được.

- Xin tiên sinh sai bảo!

- Đóng kín tất cả các thương đạo đi lên phía bắc, người nào cố chấp đi lên phía bắc, giết!

- Ti chức tuân lệnh!

- Đi đi!

Lương Sư Đô khom người hành lễ, bước nhanh ra khỏi đan phòng.

Lúc này, Bắc Kính tiên sinh từ từ mở mắt. Trong đôi mắt trong suốt của y có một sự chờ mong. Trong phòng vang lên một giọng nói trống trải của y:

- Vũ Xuyên Phủ, các người có tới không?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53+1: Mã Ấp Gặp Nguy (1)

Quận Mã Ấp là yếu đạo chiến lược phía bắc của vương triều Đại Tùy, cũng là một quận có nhân khẩu nhiều nhất trong các quận biên giới phía bắc, huyện Thiện Dương thuộc quận là vùng đất tập trung thương mại nổi tiếng.

Mặc dù huyện thành không lớn nhưng lại tập trung gần nghìn cửa hàng và hàng trăm nhà trọ. Ngoài mùa đông ra, về cơ bản hàng ngày đều có lượng khách lớn từ nam tới bắc tập trung ở huyện Thiện Dương. Họ đã mang tới sức tiêu thụ khổng lồ, cũng đã nuôi sống hàng trăm nghìn quân dân của huyện Thiện Dương.

Buổi sáng hôm nay, thương đội xếp hàng tới huyện Thiện Dương. Trải qua đoạn đường hàng nghìn dặm, ai nấy đều mệt mỏi, phong trần, dung mạo gầy và đen đi rất nhiều. Nhưng tinh thần của mọi người đều rất tốt, cười nói vui vẻ.

Triệu Đơn dẫn đầu dùng roi ngựa chỉ vào huyện thành phía xa cười nói:

- Sau khi vào huyện thành chúng ta có thể nghỉ ngơi vài ngày rồi. Chúng ta cũng đã mở một nhà trọ ở huyện Mã Ấp rồi, điều kiện cũng rất tốt.

- Lão Triệu, điều kiện rất tốt người nói là ý gì?

Trình Giảo Kim bên cạnh hỏi.

Trên đường đi, Trình Giảo Kim luôn gọi thẳng Triệu Đơn là Triệu nhát gan, chọc cho y xấu hổ mà tức giận, không thềm quan tâm tới Trình Giảo Kim. Sau khi vào quận Mã Ấp, Trình Giảo Kim bắt đầu sửa lại lời nói, gọi y là Lão Triệu. Cơn giận của Triệu Đơn lúc này mới dịu đi một chút.

Triệu Đơn liếc nhìn gã, khinh thường nói:

- Người cho rằng tốt thế nào? Không có phụ nữ cũng không có rượu, nhiều lắm chỉ có nước nóng và chăn sạch. Nếu người không thích có thể ở nhà khác!

Trình Giảo Kim nhếch miệng cười nói:

- Kỳ thực ta chỉ quan tâm có mất tiền hay không, không mất tiền ở miễn phí chính là điều kiện tốt rồi!

Triệu Đơn trợn trừng mắt lườm gã, vốn định nói thu người gấp đôi tiền, nhưng nghĩ tới Trình Giảo Kim là tiểu nhị của Trương Huyền, y liền cố nhịn.

- Nên thu tiền thì trả tiền, đừng tưởng miễn phí!

Bên kia Trương Huyền và Lý Thần Thông đang nói chuyện về hành trình lên phía bắc của hãn. Giọng Trương Huyền rất nhẹ, giống như là tùy tiện nói vậy.

Nhưng sự thực, mấy ngày trước hãn đã vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Lý Thần Thông và Sài Thiệu. Sài Thiệu đã tiết lộ một chút thiên cơ, dường như đang nói số đồ đó không biết là giấu ở đâu?

Mặc dù Lý Thần Thông đã kịp thời bưng bít bí mật mà Sài Thiệu tiết lộ, Trương Huyền vẫn xác định được suy đoán của mình. Lý Thần Thông cũng không phải là cùng hãn đi lên phía bắc để tôi luyện bản thân, chắc chắn cũng là vì số vật phẩm kia.

Nhưng mưu đồ của Lý Thần Thông và hãn cũng chẳng liên quan gì tới nhau. Hãn có nặng nhẹ nhanh chậm của mình, ở Đột Quyết mua được ít thuốc quan trọng mới là chuyện đầu tiên cần làm.

- Lý nhị thúc cũng là lần đầu tiên tới Đột Quyết mà!

Trương Huyền cười hỏi.

Lý Thần Thông ngồi trên lưng ngựa cười nói:

- Năm trước huynh trưởng đã tới làm thái thú ở quận Mã Ấp, cũng đã từng tới thảo nguyên mấy lần, nhưng không đi qua quận Mã Ấp, đến dải núi Bạch Đằng đã quay về rồi, hy vọng lần này có thể đi xa hơn một chút.

Đúng lúc này, từ trong thành một đội kỵ binh chạy ra, men theo quan đạo chạy tới. Khi chạy tới bên cạnh họ, là quan cầm đầu bỗng nhiên ghì chặt chiến mã, lớn tiếng nói:

- Lão Triệu, là người sao?

Triệu Đơn cũng đã nhận ra người này, liền cười lớn nói:

- Lưu tướng quân, lâu rồi không gặp.

Quan quân thúc ngựa tiến lên phía trước, rất nhiệt tình vỗ vai Triệu Đơn một cái:

- Người là người không có can đảm, không phải nói năm ngoái chính là chuyển cuối cùng rồi sao? Sao lại tới nữa?

- Không có số hưởng phúc! Bên trên không chuẩn cho ta về nhà dưỡng lão, không còn cách nào khác, đành phải tới lần nữa vậy.

Triệu Đơn giới thiệu với mọi người vị quan quân này:

- Vị Lưu tướng quân này là hào kiệt địa phương nổi tiếng của huyện Thiện Dương. Hiện đang ở Mã Ấp Ứng Dương phủ đảm nhiệm chức Giáo Úy, ta và y là bạn cũ.

Vị Lưu Giáo úy này có chút hào sảng, chấp tay cười nói với mọi người:

- Tại hạ Lưu Vũ Chu xin các vị chiếu cố nhiều hơn!

Trương Huyền thấy người có thân hình cao lớn, có chiếc mũi sư tử dày như vậy, tướng mạo tục tằn hào phóng, giọng nói hùng vĩ, rất có khí chất nam nhi tái bắc. Nhưng trong lúc giơ chân giơ tay thất lễ vô số, không giống một Giáo úy bình thường.

Nghe thấy gã báo danh, Trương Huyền mới biết hóa ra gã chính là Lưu Vũ Chu, một trong những quần hùng cuối thời Tùy, xem ra cái quận Mã Ấp nhỏ bé này cũng là nơi ngọa hổ tàng long.

Mọi người đáp lễ với gã, Lưu Vũ Chu lại nói với Triệu Đơn:

- Lần này các người tới thật sự không đúng lúc, bên phía Đột Quyết rất không yên ổn, tới giờ đã có 24 cánh thương đội bị tẩy máu, thoát được một mạng đã là may mắn lắm rồi.

Triệu Đơn kinh sợ:

- Xảy ra chuyện gì?

Lưu Vũ Chu thở dài:

- Hình như là hắc mã tặc 10 năm trước lại xuất hiện rồi. Lúc này trong huyện Thiện Dương đã chật ních thương đội, ai nấy đều hoảng sợ, không ai dám lên phía bắc.

- Hắc mã tặc!

Triệu Đơn bỗng ngậy người ra, 10 năm trước y đã lên phía bắc Đột Quyết, suýt chết trong tay cánh mã tặc này. Trải qua lần thoát chết đó đã khiến cho y tới giờ vẫn còn nhớ như in.

- Triệu thúc, tình hình không tốt sao?

Mọi người đều lần lượt vây quanh lại hỏi.

Triệu Đơn cười khổ một tiếng:

- Vô cùng vô cùng không ổn, nhưng nếu đã tới rồi, trước tiên ở lại rồi tính tiếp!

.....

Nhà trọ của mọi người ở là nhà trọ Long Hồ, là Triệu Đơn và Lưu gia Mã Ấp cùng đầu tư xây dựng, cũng là một trong ba nhà trọ nổi tiếng nhất của huyện Thiện Dương.

Cho dù toàn bộ nhà trọ của huyện Thiện Dương đều chật ních, nhưng ông chủ lớn tới ở trọ, nhà trọ Long Hồ vẫn phải nghĩ cách dọn ra hai phòng cho họ ở.

- Công tử, kỳ thực ta cảm thấy cũng không cần phải tới Đột Quyết mua thuốc, nói không chừng quận Mã Ấp cũng có thể mua được, chi bằng chúng ta đi tìm xem?

Trình Giảo Kim nghe nói có hắc mã tặc thường xuyên lui tới, hứng trí kiếm tiền của gã cũng đã giảm bớt đi vài phần, bắt đầu rút lui có trật tự.

- Lão Triệu không phải nói bên này không có bán sao?

- Ôi! Người nghe lời cái tên Triệu nhát gan đó, trên đường đi gã đã mấy lần nói đúng hay chưa?

Trương Huyền suy nghĩ một hồi, dù Trình Giáo Kim có ý thối lui, nhưng gã nói cũng rất có lý. Kinh nghiệm của Triệu Đơn đều là năm trước, liệu năm nay có bán không?

- Được rồi! Chúng ta chia nhau đi tìm, nếu người giúp ta tìm được tử trùng ngọc dừng, ta sẽ cho người thêm một phần nữa.

Trình Giáo Kim vui mừng quá đổi, gã sắp được hai phần rồi, quả thực là thiên hạ đánh rơi bánh! Gã xoa tay cảm kích nói:

- Vậy... công tử, đi nghe ngóng tin tức có thể phải tiêu tiền, trên người ta không có văn tiền nào, người xem....

Trương Huyền lấy ra mười mấy quan tiền ném cho gã, nói với gã:

- Rượu có thể uống, thanh lâu có thể dạo, nhưng việc vẫn phải làm, nghe rõ chưa?

- Như công tử đã nói, hai phần đấy! Lão Trình ta sẽ không lười biếng nữa, cũng không thể chê tiền được, yên tâm đi! Ta nhất định sẽ nghe được tin tức trở về.

Trình Giáo Kim thấy tiền liền kích động đi ra ngoài. Một mình Trương Huyền ở trong nhà trọ cũng thấy nhàm chán, hăn quay người đi ra khỏi nhà trọ.

Lúc này đã là tiết trời cuối mùa xuân rồi, nhưng ở quận Mã Ấp biên thùý phương bắc xa xôi lại là lúc tràn ngập ý xuân. Trong không khí còn đầy hơi thở mùa xuân, khắp nơi liễu xanh hoa đỏ, cây cao bóng cả, thời tiết cũng không quá nóng, gió xuân nhẹ nhàng, khiến cho tinh thần người ta phấn chấn.

tranh với Bạt Dã Cổ Bộ, để các bộ tộc Thiết Lặc khác cũng không thể nói được gì. Đó mới là chuyện trọng yếu nhất

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53+2: Mã Ấp Gặp Nguy (2)

Trương Huyền một thân một mình dạo bộ trên đường, tới triều đại này đã sắp được nửa năm rồi, nhưng hắn cảm thấy mình vẫn chưa hoàn toàn hòa nhập vào triều đại này. Hắn cố gắng dùng ngôn ngữ của thời đại này, cũng cố gắng học tập cách đối nhân xử thế. Nhưng, tư tưởng của hắn lại có chút không hòa nhập vào thời đại.

Ví dụ như kinh thương, Lý Thần Thông và Sài Thiệu đều coi thường, không thèm chú ý tới kinh thương. Nhưng hắn lại không cảm thấy có gì mất mặt. Dù sao cũng có lợi, cứ gì lại không làm?

Kỳ thực cũng khó trách, hắn tới Đại Tùy đã vài tháng rồi, dường như toàn bộ tinh lực và sự quan tâm đều dồn vào việc luyện võ. Đối với những phương diện khác cũng rất ít chú ý tới. Về phần khi nói chuyện với Lý Thần Thông và Sài Thiệu, hắn cảm thấy mình không thể chen vào được. Chủ đề của họ nói đối với hắn dường như quá là xa vời.

- Chúng ta phải... lên phía bắc, lên phía bắc!

- Thái thú ra rồi!

Phía xa truyền tới tiếng la hét ầm ĩ đã hấp dẫn Trương Huyền. Hắn lững thững bước tới, vòng qua chỗ ngoặt, trước mắt hiện lên một quảng trường, đối diện là công sở của quận nha, chỉ thấy trước bậc thang có hơn nghìn

thương nhân, đông nghìn nghịt, ai nấy đều đầy lo lắng, trong ánh mắt có chút tức giận không thể đè nén được.

Họ quơ tay hét lớn:

- Chúng ta muốn Thái thú ra!

Trương Huyền cũng biết một chút tình hình, do vì thương đạo Đột Quyết bị cắt đứt, giá cả của các loại hàng hóa ở quận Mã Ấp đều giảm mạnh. Giá của tơ lụa đã phá giá thành, thậm chí còn thấp hơn giá của Thái Nguyên. Tận mắt thấy chuyến đi phương bắc lần này đã bị thiệt hại, những thương nhân này sao có thể không nóng vội cho được?

Trương Huyền nhìn ra phía xa, lúc này từ trong quận nha có một đám người đi ra, dẫn đầu là một vị quan khoảng chừng hơn 50 tuổi, dáng người cao lớn nhưng không khôi ngô, lại vô cùng mập mạp. Cả khuôn mặt giống như là bị ong đốt, vừa sưng vừa đen.

- Vương Thái thú tới rồi!

Không biết là ai đã hô lên một tiếng, các thương nhân bỗng nhiên im lặng trở lại.

Người đàn ông trung niên mập mạp này chính là Thái thú quận Mã Ấp Vương Thủ Cung. Những thương nhân này tập trung biểu tình công khai, đã là ngày thứ ba rồi. Vương Thủ Cung thực sự là đầu to như cái đầu rồi, y không thể không nghĩ cách để giải quyết vấn đề này.

Vương Thủ Cung khàn giọng hét:

- Khó khăn của các vị ta có thể hiểu. Ta cũng cố gắng thay mọi người giải quyết vấn đề khó này. Mấy hôm trước ta cũng đã dùng tốc độ nhanh nhất báo cáo lên triều đình, chỉ cần Bộ binh phê chuẩn, quân đội có thể hộ

vệ cho mọi người đi lên phía bắc. Nhưng, mọi người cũng cần phải gánh vác một chút chi phí đi lên phía bắc của quân đội.

Mọi người lần lượt hô lên:

- Chúng ta chịu trách nhiệm chi phí không thành vấn đề, quan trọng là bao lâu quân đội mới có thể bảo vệ chúng ta đi lên phía bắc? Thái thú có thể cho chúng ta thời gian cụ thể không?

- Có lẽ chỉ hai ngày này, mọi người kiên trì thêm chút nữa đi!

Trương Huyền quay người vừa muốn rời đi, hăn bỗng thấy bóng dáng của Sài Thiệu đang đi vào một con ngõ nhỏ bên cạnh quan nha. Trong lòng Trương Huyền chợt rung lên, lập tức đi theo.

Trong con hẻm không có người nào, là một ngõ cụt, chỉ là cửa bên của quan nha, nhưng không thấy bóng dáng của Sài Thiệu đâu. Y rõ ràng là từ cửa bên đi vào quan nha.

Trương Huyền vừa mới bước lên, chỉ thấy cửa bên kety kety một tiếng mở ra, Trương Huyền liền lùi về phía sau, trốn vào sau tường, chỉ thấy một quan viên khoảng chừng 30 tuổi cùng Sài Thiệu đi ra. Họ nói chuyện rất nhỏ, nhưng Trương Huyền ở chỗ xa lại nghe được rất rõ.

- Trọng Kiên đi về phía tây rồi, không để lại tin tức gì, nhưng ta đoán bên phía hội chủ có lẽ cũng biết là gặđi đâu, chờ thêm hai ngày nữa đi! Bên phía Lạc Dương cũng sẽ có lệnh truyền tới, ta sẽ kịp thời chuyển giao lại cho hiền đệ.

- Vậy thì kính nhờ, ta ở nhà trọ Long Hồ, lúc nào cũng có thể tới tìm ta. Nếu ta không ở đó, Dực Sư huynh có thể giao mệnh lệnh cho Thần Thông.

- Yên tâm đi! Trong lòng ta cũng nắm chắc rồi.

Sài Thiệu chấp tay cáo biệt quan viên đó, rồi đi ra khỏi ngõ. Trương Huyền liền ẩn mình phía sau cây cổ thụ, Sài Thiệu đi qua trước mặt hắn, không phát hiện ra hắn đang trốn phía sau cây.

Trương Huyền nhìn thấy Sài Thiệu đi xa rồi, lại thăm dò nhìn vào trong ngõ, cửa bên khép lại, không có ai, tên quan đó cũng đã trở về công sở rồi.

Trong lòng Trương Huyền thầm nghĩ: “Đây có lẽ là Vũ Xuyên Phủ âm thầm gây sự. Nhưng hình như là Trương Trọng Kiên cũng ở Đột Quyết, đi về phía tây, lẽ nào gsc chính là quân tiền trạm của Vũ Xuyên Phủ phái ra.”

Còn quan viên này là ai? Sài Thiệu gọi gã là Dưộc Sư, cái tên này hình như là có chút quen tai. Trương Huyền lại nhất thời không nhớ ra.

.....

Đúng lúc các thương nhân kịch liệt yêu cầu đi về phía bắc, trong nhà Lưu Vũ Chu có một vị khách thần bí tới, được Lưu Vũ Chu dẫn vào trong mật thất.

Người tới là một người đàn ông Đột Quyết bộ dạng được cải trang giống người Hán. Y đã giao một lá thư cho Lưu Vũ Chu. Lưu thị gia tộc là cường hào quận Mã Ấp. Thường thì, thế lực cường hào biên giới đều sẽ khác dân tộc, đôi khi có quan hệ phức tạp với dị tộc. Gia tộc Lưu thị cũng không ngoại lệ.

Lưu gia có quan hệ vô cùng thân thiết với Đột Quyết. Chính là dựa vào sự ủng hộ của Đột Quyết, gia tộc Lưu thị mới lần lộn được ở quận Mã Ấp, phát triển nhanh, tích trữ lượng lớn tiền bạc của cải.

Chính là có quan hệ này, Lưu Vũ Chu khi lựa chọn, mới càng phải thiên về cái có lợi cho người Đột Quyết rồi.

Lưu Vũ Chu đọc xong thư liền hỏi:

- Sử Thục Hồ Tất tới hồ Khất Phục bao lâu rồi?

- Hồi bẩm tướng quân, chủ nhân nhà ta hôm qua vừa mới tới hồ Khất Phục. Gần đây tài lực của người không đủ, hy vọng có thể lợi dụng được sự ủng hộ của Lưu tướng quân.

Lưu Vũ Chu kéo dài giọng nói:

- Ta biết rồi, ta sẽ suy nghĩ tới yêu cầu của y. Xin y cố gắng chờ thêm một vài ngày nữa.

- Hai ngày hôm nay ta đã tìm tới từng góc ngách của huyện thành, không có ai nghe nói tới loại thuốc mà người nói. Con bà nó, ta lại còn gặp một tên lừa gạt.

Trình Giảo Kim chuyển cái hộp nhỏ cho Trương Huyền:

- Người mở ra xem xem!

Trương Huyền liền mở chiếc hộp gỗ ra, bên trong đúng là một tử trùng béo mập đang nhúc nhích, hân hỉng người ra:

- Đây là....

Trình Giảo Kim oán hận nói:

- Là một người Túc Đặc bán cho ta, nói đó chính là Tử trùng ngọc dũng, đòi của ta năm quan tiền, sau đó ta mới phát hiện ra là một con sâu rau bị nhuộm thành màu tím. Chó má, lại dám lừa Trình đại gia ta, bố mày nhất định sẽ bóp chết hắn ta!

Trương Huyền không kìm nổi cười, tên Trình Giảo Kim này để có được chút tiền đó, đã tìm kiếm không còn kẽ hở nào, liều mạng để chiếm lấy tiện nghi, là người thà chết không chịu thiệt thòi, cuối cùng lại bị người ta lừa thì thật là khó tin!

Lúc này, Trương Huyền đã nhìn qua cửa sổ thấy Triệu Đơn đang bước vội vào trong sân, hần liền bước ra nghênh đón:

- Triệu thúc tìm ta sao?

- Tìm công tử có chút việc.

Triệu Đơn kéo Trương Huyền tới một chỗ nói nhỏ:

- Vừa rồi Lưu Vũ Chu tới tìm ta, nói triều đình đã đồng ý cử lính bảo vệ thương đội lên phía bắc. Lúc này nói chung đã có 19 thương đội báo danh lên phía bắc rồi. Ta cũng có chút động lòng, người nói xem?

- Tự Xương và Lý nhị thúc thái độ thế nào?

Trương Huyền lại hỏi.

- Sài công tử không có thái độ gì, nhưng Lý Thần Thông nói, y theo công tử, công tử đi thì y cũng đi.

Trương Huyền suy nghĩ một hồi hỏi:

- Quân Tùy có thể vào biên giới Đột Quyết không?

- Không! Không! Không cần tiến vào bên trong Đột Quyết, ở quận Mã Ấp, phía bắc hồ Khất Phục xa xôi có một cái chợ, chỉ cần chúng ta tới đó, rất nhiều người Đột Quyết cũng tới giao dịch, đại khái lộ trình mất ba bốn ngày.

Y lại thấp giọng cười nói:

- Sẽ có rất nhiều đặc sản của Đột Quyết, dược liệu rất nhiều, phòng chừng sẽ có thứ mà công tử cần.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Cổ Chấp Lên Phía Bắc

Trương Huyền nghĩ tới Tử trùng ngọc dũng, trong lòng cũng nóng lên, gật đầu đồng ý:

- Nếu không tiến lên Đột Quyết ở phía bắc, vậy chúng ta cũng không cần phải báo danh tham gia.

- Cũng được, ta đi bảo mọi người thu dọn đồ đạc.

Triệu Đơn quay người muốn đi, Trương Huyền lại kéo y lại:

- Triệu đại thúc, 10 năm trước, thúc dẫn Trương Trọng Kiên tới đâu để mua Tử trùng ngọc dũng?

Triệu Đơn tái mặt đi, lát sau y mới cười khổ nói:

- Trương công tử, chuyện này trên đường người cũng đã hỏi ta mấy lần rồi. Nếu người nhất định muốn biết, vậy bây giờ ta sẽ nói cho người biết. Kỳ thực ta căn bản không có quen biết gì Trương Trọng Kiên.

- Vậy Triệu thúc sao lại biết...

Triệu Đơn thở dài một tiếng:

- 10 năm trước chúng ta ở dưới chân núi Kim Sơn đã gặp hắc mã tặc, mấy chục thương nhân đồng hành đều bị giết chết. Thấy ta cũng không sống nổi, lúc đó đã có một vị đại hán râu quai nón, đơn thương độc mã giết

chết hết toàn bộ hơn trăm hắc mã tặc, cứu ta một mạng sống. Người đó chính là tìm được mấy bình nước tương Tử trùng ngọc dùng trên người thủ lĩnh hắc mã tặc. Về loại thuốc này, tất cả những gì ta biết đều là người đó nói cho ta biết. Sau đó người đó còn tiễn ta tới quận Mã Ấp, ta cũng không gặp lại người đó nữa. Tiếng tăm của hắc mã tặc cũng dần ầm ỉ.

Trương Huyền nghe thấy thế thân nhiên, đơn thương độc mã lại giết chết hơn trăm hắc mã tặc, khi đó người này liệu có thể là một nhân vật thần thoại không?

.....

Cho dù triều đình đồng ý cho quận Mã Ấp sai quân đội bảo vệ thương đội lên phía bắc, nhưng số lượng phê chuẩn có hạn, không thể vượt quá trăm người bảo vệ.

Do số lượng quân đội không nhiều, rất nhiều thương nhân không muốn xuất phát đột đầu. Thương đội đi lên phía bắc đột đầu chỉ có 20 nhóm, đại bộ phận là thương đội loại vừa và nhỏ. Vốn của họ có hạn, chi tiêu không được quá lâu, cho dù trên đường gặp rủi ro rất lớn, họ vẫn chọn cách đi lên phía bắc.

Hoàng thương đội của Triệu Đơn cũng nằm trong danh sách đi lên phía bắc đầu tiên. Y có hơn ba trăm con la và năm mươi con lạc đà, hơn 70 người, là thương đội lớn nhất, có họ trong đội ngũ, không ít thương đội đều an tâm hơn.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Vũ Chu dẫn một trăm kỵ binh bảo vệ năm sáu trăm người của các thương đội trùng trùng điệp điệp đi về phía bắc, hướng tới hồ Khất Phục mà đi.

Địa hình quận Mã Ấp hẹp dài, nam bắc thọc sâu gần nghìn dặm. Trong đó phía nam chủ yếu là vùng núi Thái Hành, dãy núi non trùng trùng điệp

điệp, nhiều khe sâu. Nhưng, sau khi qua dải núi Vũ Chu và Tử Hà, liền tiến vào vùng thảo nguyên.

- Bên đó là núi Vũ Chu rồi!

Lưu Vũ Chu chỉ về ngọn núi lớn xa hàng trăm dặm đó cười nói:

- Tên của ta đều là do ngọn núi đó mà có. Đó cũng là biên giới giữa vương triều Trung Nguyên thời kỳ Tần Hán và Hung Nô. Hán Cao Tổ bị đại quân Hung Nô bao vây ở núi Bạch Đăng, chính là phía đông núi Vũ Chu.

- Lưu tướng quân, Trường Thành đã tu sửa xong chưa?

Có người hỏi.

Lưu Vũ Chu liền chỉ roi ngựa về phía trước nói:

- Năm ngoái Trường Thành vừa mới tu sửa xong, liền tu tạo dọc sông Tử Hà, chúng ta sắp nhìn thấy rồi.

Thương đội đi chếch về hướng bắc mười mấy dặm, địa thế dần trở nên bằng phẳng, rừng cây cũng biến thành thảo nguyên. Một thảo nguyên mênh mông phân bố trên gò núi thể đất trầm thấp, giống như biển xanh phập phồng lên xuống.

Trong lòng và tầm nhìn của mọi người đều trở nên trống trải, không biết ai đã chỉ về phía trước hô lớn:

- Mau nhìn xem, con sông!

Một con sông lớn chạy ngang qua trước mặt mọi người, giống như một chiếc đai ngọc sáng loáng, quấn quanh thảo nguyên gồ ghề. Đây chính là Tử Hà nổi tiếng trong lãnh thổ của quận Mã Ấp.

Mọi người cùng hoan hô một tiếng, súc vật và lạc đà liền tinh thần hưng phấn, tăng tốc chạy về phía bờ sông. Bờ nam Tử Hà lập tức chật ních người và súc vật uống nước. Nước sông thanh mát, ngọt, tẩy sạch những mệt mỏi của mọi người mấy ngày đi đường.

Lúc này, Trương Huyền đứng thẳng người lên, đưa tay ra che mi mắt nhìn về phía bắc. Phía bắc là một gò núi lồi lên, chặn mất tầm nhìn. Nhưng Trương Huyền vẫn nhìn thấy lộ ra một bức tường gạch chót vót.

- Lưu tướng quân, trước mặt chính là Trường Thành sao?

Lưu Vũ Chu đi lên phía trước mỉm cười gật đầu:

- Ngoài ba trăm bước chính là Trường Thành, chỉ là bị triền núi chặn mất, qua triền núi là có thể nhìn thấy.

- Có phải qua khỏi Trường Thành là sẽ không an toàn hay không?

Lưu Vũ Chu gật đầu:

- Đúng là như vậy! Ra khỏi Trường Thành, chúng ta sẽ bị mã tặc tập kích bất cứ lúc nào, ngủ cũng không được yên ổn.

Lời của Lưu Vũ Chu hoàn toàn chính xác, sau khi ra khỏi Trường Thành, không khí của thương đội bắt đầu căng thẳng. Đội ngũ trước đây được duy trì đội hình hành quân kiểu rắn bò, nhưng ra khỏi Trường Thành, không ai muốn đi ở phía sau, cho nên đội ngũ đã biến thành hình đoàn kiểu con cua. Hàng hóa ở bên trong, thương nhân và tiểu nhị bao quanh bên ngoài, mọi người làm thành một đoàn đi về hướng bắc.

Một đường hướng bắc đều là thảo nguyên mênh mông, thỉnh thoảng có thể thấy từng đàn dê bò trên thảo nguyên nhả nhả ăn cỏ, còn có thể xuất hiện từng khung trướng của người Đột Quyết. Những thứ này là bộ lạc nhỏ

Đột Quyết của vương triều Tùy. Mặc dù họ thuộc con dân Đại Tùy nhưng họ vẫn phải nộp thuế dê cho vương triều Đột Quyết, để nhận lấy sự an toàn.

Sự xuất hiện của thương đội khiến cho người Đột Quyết sống ở ven đường hưng phấn lên, không ngừng có người mang da dê và thuốc ra đổi lấy những vật phẩm cần thiết trong cuộc sống như vải vóc, mật ong, muối của thương đội.

Sài Thiệu đã mấy lần tới Đột Quyết, cũng khá am hiểu tình hình nơi đây. Y cười nói với Trương Huyền:

- Nhu cầu của người Đột Quyết ở ven đường không lớn, hàng hóa đắt tiền họ cũng không cần, bán không được giá tốt, nhiều lắm cũng chỉ có được lợi nhuận ba lần, nhưng lại tương đối an toàn. Người đã nhìn thấy chưa, có một số thương đội nhỏ đã đồng ý trao đổi với họ.

Trương Huyền cũng đã nhìn thấy, có hai đội tiểu thương đã bán hết hàng hóa, đổi thành những hàng hóa thảo nguyên như da dê, nguyên liệu thuốc rồi quay đầu xuống phía nam, không theo đội ngũ đi lên phương bắc nữa. Mặc dù kiếm không được bao nhiêu tiền, nhưng chí ít cũng không bị lỗ vốn.

- Hồ Khất Phục còn bao xa?

Trương Huyền lại hỏi.

Sài Thiệu chỉ về phía thạch lâm màu đỏ phía xa mười mấy dặm cười nói:

- Có nhìn thấy cột đá màu đỏ đó không? Đó chính là lăng Huyền Sa nổi tiếng, là một thánh địa của người Đột Quyết. Nhưng đối với chúng ta lại là địa tiêu rất tốt, thấy lăng Huyền Sa, là biết cách hồ Khất Phục còn có khoảng hai trăm dặm, đi hai ngày nữa là tới rồi.

Trong lòng Trương Huyền cũng rất mong chờ:

- Chỉ hy vọng mua được thứ mà ta cần ở hồ Khất Phục.
- E là hành trình này dữ nhiều lành ít.

Sài Thiệu khẽ hừ lạnh một tiếng.

- Sao lại nói như vậy?

Sài Thiệu thấy không có người xung quanh, thấp giọng nói với Trương Huyền:

- Lão đệ vẫn chưa nhìn ra sao? Lưu Vũ Chu có vấn đề!

Ánh mắt Trương Huyền nhìn đội ngũ trước mặt, Lưu Vũ Chu vừa nói vừa cười, không hiểu hỏi:

- Gã có vấn đề gì thế?
- Gia tộc của người này có rất nhiều quan hệ với Đột Quyết, thậm chí là dựa vào Đột Quyết mới trở thành hào phú. Lần này gã lại chủ động xin đi giết giặc hộ vệ, thực sự khiến người ta khó hiểu.

Trương Huyền trầm ngâm một hồi nói:

- Có lẽ người Đột Quyết cũng không hy vọng thương đạo bị chặn lại.

Sài Thiệu cười lạnh một tiếng.

- Hắc mã tặc là thế lực của Ma Á Luân Đại Tế Ti Đột Quyết, là một trong tám bộ phận của cung Kim Sơn, không có sự đồng ý ngầm của Khả Hãn Đột Quyết, Hắc mã tặc không thể xuất hiện trong thương đạo, cho nên thương đội bị chặn lại, nhất định là có ý của Khả Hãn Đột Quyết, chỉ là

người Đột Quyết không muốn chất vấn triều đình, mới mượn tay Ma Á Luân ra mặt.

Trương Huyền vốn muốn hỏi cung Kim Sơn là gì? Nhưng lời của Sài Thiệu đã khiến cho hắn cũng lo lắng. Hắn thấp giọng nói:

- Cho nên Tự Xương cảm thấy Lưu Vũ Chu ra mặt xin đi hộ vệ là có dụng tâm khác.

- Nếu muốn bảo vệ mối quan hệ giữa gia tộc gã và Đột Quyết, gã phải kiên quyết phản đối xuất binh bảo vệ thương đội mới đúng. Cho dù không thể phản đối, chí ít cũng nên giữ im lặng. Nhưng tích cực dẫn quân lên hướng bắc như vậy, khiến cho người ta không thể không nghi ngờ gã thực sự có ý đồ.

- Những lời này của Tự Xương đã cho Lão Triệu biết chưa?

Sài Thiệu càng ép thấp giọng nói:

- Nhà trọ Long Hồ mà chúng ta ở chính là Triệu Đơn và Lưu gia hợp tác, không riêng gì nhà trọ Long Hồ, trong cửa hàng của Lưu gia, Triệu Đơn cũng bỏ ra không ít tiền. Sở dĩ Triệu Đơn yêu cầu đi lên phía bắc đợt đầu tiên, thực sự chính là ý của Lưu Vũ Chu. Người không phát hiện ra thương đội lớn thực sự đều không có ai sao?

Lúc này, một tên kỵ binh từ bên cạnh họ thúc ngựa chạy tới, Sài Thiệu dừng lại không nói nữa. Chờ tên kỵ binh đi xa rồi, Sài Thiệu lại nói tiếp:

- Triệu Đơn không phải không biết có nguy hiểm, chỉ là ông ta và Lưu Vũ Chu có gút mắc về lợi ích quá sâu, ông ta mới không thể không nghe theo sự sắp đặt của Lưu Vũ Chu. Nhưng chúng ta lại không thể không đề phòng được.

Lời nói này của Sài Thiệu đã khiến cho Trương Huyền trầm kinh hãi. Hắn không ngờ ở đây lại ẩn chứa mưu đồ cao thâm như vậy. Nếu thật sự như lời Sài Thiệu nói, như vậy thì chuyến đi về phương bắc này quả thực quá nguy hiểm.

Trương Huyền trầm tư suy nghĩ một hồi, mặc kệ Sài Thiệu là cố ý nói như vậy hay là sự thực, họ đều không thể khinh suất được, không thể quá bị động.

Nghĩ tới đây, Trương Huyền liền nói:

- Nếu Tự Xương nói như vậy, chúng ta không thể ngồi chờ chết được, phải có hành động cần thiết, chi bằng gọi Lý Nhị thúc tới bàn bạc chút đi.

Họ đi chậm lại chờ Lý Thần Thông đi tới. Sài Thiệu lại nói lại cho Lý Thần Thông những lời vừa rồi. Lý Thần Thông cũng kinh ngạc, liền nói:

- Nếu lần này đi về phương bắc là một cái bẫy, vậy thì cái bẫy chắc chắn là ở vùng hồ Khất Phục. Chi bằng chúng ta cử người đi trước xem tình hình bên đó xem sao.

- Cho Trình Giảo Kim dẫn theo hai tùy tùng của nhị thúc đi đi.

Sài Thiệu nhướn mày nói:

- Gã làm việc tùy tiện, lại có tư tâm, gã có được không?

Trương Huyền mỉm cười gật đầu:

- Yên tâm đi! Sự sợ hãi của gã là giả vờ, gã còn tinh tường hơn bất cứ ai đấy. Người thấy gã đã chịu thiệt thòi bao giờ chưa?

Sài Thiệu cười khổ một tiếng.

- Chuyện này cũng đúng, chỉ thấy gã chiếm lấy tiện nghi, chưa bao giờ thấy gã chịu thiệt thòi.

Lý Thần Thông cũng đồng ý với phương án của Trương Huyền:

- Gã đi sẽ không bị người ta nghi ngờ, quả thực là thích hợp nhất.

Trương Huyền thúc ngựa đi lên phía Trình Giảo Kim, giao nhiệm vụ cho gã. Trình Giảo Kim sau một hồi nuốt nước bọt xuống, nói:

- Ý của người là nói không cần ta đi tìm Tử trùng tử gì đó nữa, sau khi hoàn thành việc này, như vậy sẽ cộng thêm cho ta một phần, đúng không?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Vượt Qua Cạm Bẫy

Hoàng hôn lặng lẽ buông xuống, chút ánh sáng mờ sau cùng cũng tắt hẳn, bầu trời sao bắt đầu xuất hiện thay thế bầu trời trong xanh.

Thương đội trùng trùng điệp điệp cũng dừng lại cắm trại ở bên một con sông nhỏ không biết tên. Mỗi nhánh thương đội đều có mang theo doanh trưởng, hàng trăm nóc trướng được cắm bên bờ tây con sông nhỏ, giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ.

Hàng hóa đều đã được dỡ xuống, cho vào trong trướng. Lửa và lạc đà thì nằm bên ngoài trướng nghỉ ngơi, đi một ngày đường, các thương nhân cũng đã mệt lắm rồi, nằm xuống là ngáy o o.

Các binh lính cũng có doanh trưởng của mình. Đại bộ phận binh lính ở trong trướng nghỉ ngơi, Lưu Vũ Chu bố trí hơn hai mươi người đứng ở xung quanh canh gác, đề phòng bị hắc mã tặc tập kích đêm.

Cho tới bây giờ, Lưu Vũ Chu làm việc vẫn vô cùng cẩn thận, hàng ngày cử ra ba mươi kỵ binh đi ven đường điều tra, tìm kiếm tung tích của hắc mã tặc. Mỗi lần cắm trại cũng đều phái đi ít nhất 20 lính gác đi tuần tra trong vòng ba dặm xung quanh thương đội, bảo đảm an toàn ban đêm.

Sự thực, ngày mai họ sẽ tới hồ Khất Phục. Trên đường đi họ đều bình an, không biết là vì có quân đội bảo vệ, hay là vì họ may mắn, hắc mã tặc đến giờ vẫn chưa lộ diện.

Rất nhiều thương nhân thở phào nhẹ nhõm, thầm vui mừng vì lựa chọn sáng suốt của mình. Mặc dù đợt đầu tiên này nguy hiểm lớn nhất, nhưng lợi nhuận lại cao nhất, mấy đợt thương nhân sau, cùng với hàng hóa tăng lên, giá cả cũng bị hạ xuống.

Thời gian dần trôi đi, đã là canh bốn rồi. Trương Huyền được một hộ vệ của Lý Thần Thông đánh thức.

- Công tử, Trình Tri Tiết trở về rồi.

Trương Huyền liền ngồi dậy, vội hỏi:

- Người ở đâu rồi?

- Gã bị lính tuần tra phát hiện, bị họ dẫn tới bên phía Lưu Vũ Chu rồi, hiện giờ có lẽ đang ở trong doanh trướng của Lưu Vũ Chu.

Trương Huyền vẫn mặc nguyên quần áo mà ngủ. Hắn cầm lấy chiến đao của mình, đứng lên đi về phía đại trướng của Lưu Vũ Chu.

Trình Giáo Kim cùng hai hộ vệ của Lý Thần Thông rời đi, nhưng gã lại một mình quay về. Tuy nhiên Trình Giáo Kim rất xảo quyệt, gã đã đi vòng quanh một vòng, từ phía nam trở về, cách trướng nghỉ còn hai dặm bị bảy tám tên kỵ binh bao vây. Bọn chúng đã dẫn gã về gặp Lưu Vũ Chu.

Lưu Vũ Chu cũng vừa mới bị binh lính đánh thức. Y nghe nói thủ hạ của Trương Huyền đêm hôm khuya khoắt rời đội, trong lòng thực sự kinh ngạc, e sợ Trương Huyền đã phát hiện ra bí mật của mình, liền ra ngoài đại trướng hỏi thăm.

- Ta khuyên ngươi tốt nhất nên nói thật với ta, ngươi rời khỏi đội ngũ rất cuộc là đi đâu? Đừng để ta nghi ngờ ngươi cấu kết với hắc mã tặc!

Cho dù giọng điệu của Lưu Vũ Chu rất cứng rắn, nhưng Trình Giảo Kim lại không thềm quan tâm nói:

- Ta đã nói với người rồi, ta là không muốn làm nữa, định nửa đêm trốn đi. Nhưng phát hiện thấy sổ nợ đã tính sai rồi, Trương công tử hình như đã trả thiếu ta năm mươi quan tiền, cho nên mới quay lại. Không ngờ người lại nghĩ ta có câu kết với hắc mã tặc? Quả thực gặp phải tên quỷ đầu to như người rồi, bố mày là lần đầu tiên tới quận Mã Ấp.

Lưu Vũ Chu tức giận, rút đao ra xông về phía Trình Giảo Kim. Lúc này ở cửa lại truyền tới giọng nói của Trương Huyền:

- Xin Lưu tướng quân hạ thủ lưu tình.

Lưu Vũ Chu dừng bước, tức giận nhìn Trình Giảo Kim nói:

- Xem như nể mặt chủ nhân của người, ta tạm tha cho người một mạng. Nếu còn dám nói lời vô lễ nữa, xem ta róc xương lóc thịt người thế nào!

Trương Huyền vừa tới đại trưởng của Lưu Vũ Chu, tới kịp thời hô Lưu Vũ Chu dừng lại. Hắn bước tới cửa trưởng chấp tay cười nói:

- Lưu tướng quân, vị tiểu nhị này của ta từ nhỏ đã ít học hành, không ai quản giáo, nói chung là luôn gây chuyện thị phi, liệu có thể giao gã lại cho ta được không? Ta nhất định sẽ nghiêm túc quản thúc, không cho gã gây thêm phiền toái cho tướng quân nữa.

Mặc dù Lưu Vũ Chu nghi ngờ ý đồ rời đội của Trình Giảo Kim, nhưng y cũng không có chứng cứ gì, không thể không nể mặt Trương Huyền được. Dù sao Trương Huyền là thị vệ của Yến vương, giữ chức Thái tử Thiên Ngưu, không phải là thương nhân bình thường.

Y thấp giọng hỏi tên lính canh bên cạnh:

- Bắt được gã ở đâu?

- Ở phía nam.

Lưu Vũ Chu thầm suy nghĩ, nếu là từ phía nam tới, có lẽ gã thực sự không phát hiện được điều gì.

Nghĩ tới đây, y liền quay người nói với Trương Huyền:

- Nếu là tiểu nhị của Trương công tử, ta đương nhiên không thể làm khó gã rồi. Mời công tử dẫn gã về đi, phải nghiêm khắc quản thúc, không được để rời đội dễ dàng nữa, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.

- Đa tạ Lưu tướng quân!

Trương Huyền đưa mắt liếc nhìn Trình Giảo Kim ra hiệu, Trình Giảo Kim hừ một tiếng, cũng không buồn chào hỏi Lưu Vũ Chu, bước thẳng ra ngoài trước. Sắc mặt Lưu Vũ Chu trầm xuống, thấy Trình Giảo Kim đi xa rồi, nếu không phải vì nể mặt Trương Huyền, y không chặt một chân thì không yên được!

- Thế nào?

Trương Huyền rời khỏi đại trường liền thấp giọng hỏi.

Trình Giảo Kim cười lạnh một tiếng:

- Quả nhiên bị người nói trúng rồi, hồ Khất Phục bên đó không có thương nhân Đột Quyết. Ta đã nhìn thấy không ít quân đội Đột Quyết, chí ít cũng có hai ba nghìn người, đã sắp sẵn một cái túi, chờ chúng ta chui vào rồi!

- Quân đội Đột Quyết?

Trương Huyền tâm niệm, nhớ tới lời Sài Thiệu đã nói, hắc mã tặc là thủ hạ của Đại Tể Ti, mà không phải bên phía quân Đột Quyết. Bây giờ lại xuất hiện quân đội Đột Quyết, như vậy cắt đứt thương đạo lần này chính là có hai thế lực Đột Quyết rồi.

Trương Huyền bỗng hiểu ra, Lưu Vũ Chu không phải cấu kết với hắc mã tặc, mà ngầm cấu kết với quân đội của Đột Quyết. Mặc dù quân đội Đột Quyết không thể giống như hắc mã tặc tùy ý xâm nhập vào trong lãnh thổ của Đại Tuyền nhưng họ cũng giống như hắc mã tặc, có ý đồ cướp tiền bạc và đồ vật của thương đội.

Cho nên họ đã đặt bẫy ở hồ Khất Phục, chờ các thương đội này chui đầu vào lưới.

Nhưng quân đội Đột Quyết cũng không muốn giao chiến với hộ vệ quân Tuyền. Đó chính là nguyên nhân Lưu Vũ Chu chủ động xin làm hộ vệ dẫn đầu cho các thương đội.

Y một mặt muốn mang con dê béo Triệu Đơn cho quân đội Đột Quyết, mặt khác cũng muốn dẫn kỵ binh quân Tuyền vào thời khắc quan trọng rồi khỏi chiến trường, chỉ cần quân đội không bị tổn thất, vương triều Tuyền sẽ không chú ý tới sự sống chết của mấy thương nhân.

Trình Giảo Kim lại thấp giọng nói:

- Ngoài ra hai huynh đệ đi cùng ta đang tiếp ứng ở phía nam. Ta đã tìm ra được lỗ hổng của lính gác Lưu Vũ Chu rồi, gọi Sài ca và lão Thần Thông, chúng ta lập tức rời đi. Về phần thương nhân khác thì để cho họ đi làm mồi cho sói đi!

Trương Huyền trừng mắt nhìn gã, tức giận nói:

- Nếu đi thì cùng đi, mấy trăm người này ai cũng có cha mẹ vợ con, để họ chết trên thảo nguyên, chuyện này người cũng làm được sao?

Trình Giáo Kim quay mặt đi, khinh thường bĩu môi, người này lại muốn làm người tốt rồi.

Trương Huyền không thèm nhìn gã, bước nhanh về phía đại trưởng của Triệu Đơn, muốn để cho các thương nhân cùng họ rút lui về phía nam, phải để Triệu Đơn dẫn đầu mới được.

.....

Trên một đồi cỏ cách trại của thương đội khoảng vài dặm, có mấy người mặc áo đen cưỡi ngựa đứng đó, người cầm đầu là thủ lĩnh của hắc mã tặc - Lương Sư Đô.

Trên thực tế, 10 năm trước sau khi hắc mã tặc bị thương nặng đã giải tán rồi. Lần này Lương Sư Đô chẳng qua là dựa vào danh tiếng của hắc mã tặc, mặc trang phục của hắc mã tặc, phụng lệnh của Bắc Kinh tiên sinh tẩy máu thương đội đi lên phía bắc.

Trong tám bộ của cung Kim Sơn, Lương Sư Đô là bộ thứ ba, cũng là bộ lạc của người Hán. Mấy trăm thủ hạ của y đều là kẻ liều mạng, từ Trung Nguyên chạy tới tái ngoại được Kim Sơn Cung thu nạp, trở thành thủ hạ của Lương Sư Đô. Tổng cộng có 470 người, lần này y dẫn 200 kỵ binh cải trang hắc mã tặc đi rửa máu thương đội người Hán.

Lúc này, đội ngũ 200 người kỵ binh áo đen chỉnh tề xếp hàng phía sau Lương Sư Đô. Bọn chúng tay cầm chiến đao trường mâu, chỉ cần Lương Sư Đô hạ lệnh một tiếng, họ sẽ giống như bầy sói lao về phía thương đội phương xa.

Mỗi người đều thấy trong lòng ngứa ngáy, khát vọng tiền bạc, của cải, khát vọng giết người, ngay cả chiến mã dưới háng họ cũng đều bị cảm nhiễm sát khí của chủ nhân, cúi đầu phun khí, liên tiếp đạp vó ngựa xuống đất.

Lương Sư Đô lạnh lùng nhìn về phía đại doanh của thương đội cách đó mấy trăm dặm. Sở dĩ y đi cùng dọc đường không ra tay, không phải là vì cánh thương đội này có quân Tùy hộ vệ, mà là y biết cánh thương đội này đã bị quân đội Đột Quyết ở hồ Khất Phục chờ sẵn rồi.

Đó là quân đội sủng thần đệ nhất của Sử Thục Hồ Tất bên cạnh Thủy Tất Khả Hãn. Y tạm thời không dám mạo phạm, nếu không sẽ chọc giận Thủy Tất Khả Hãn, ngay cả Đại Tế Ti cũng không đảm bảo cho y được.

Nhưng Lương Sư Đô lại không cam lòng. Y giống như bầy sói nhìn trộm ra ngoài, tìm cơ hội đột kích.

Lúc này, một tên Bách phu trưởng thấp giọng nói:

- Nếu bọn thương nhân này chúng ta cũng không thể nuốt trôi được, chỉ bằng đi xuống phía nam tiêu diệt mấy đội thương nhân kia, họ đã đổi được không ít da lông và dược liệu, chưa chắc đi được nhanh, chúng ta mới có thể vượt qua.

Lương Sư Đô liếc nhìn thủ hạ một cái, lạnh lùng nói:

- Mấy cái xương nhỏ đó có thể ăn no sao?

Bách phu trưởng liền cúi đầu, nói nhỏ:

- Nhưng... ngày mai họ đã tới hồ Khất Phục rồi, ti chúc lo không còn cơ hội nữa.

Lương Sư Đô cười lạnh một tiếng nói:

- Bên này có hoàng thương đội, đó mới là miếng thịt béo. Người cầm đầu họ Triệu rất láu cá, một khi hãn ta phát hiện ra sự khác lạ sẽ lập tức bỏ chạy. Chúng ta bao vây ở bên ngoài chờ, có thể nuốt gọn được hoàng thương đội này cũng không phải là chuyện đi vô ích rồi.

Trong lòng Lương Sư Đô đầy kỳ vọng với miếng thịt béo bở này.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Nguy Hiểm Đã Tới

Trong đại trường, Triệu Đơn trợn mắt há hốc miệng nghe lời cảnh báo của Trương Huyền. Ông ta dường như đã bị thi triển định thân thuật vậy, ngồi im tại chỗ, ánh mắt có chút ngây ra. Lúc này Sài Thiệu và Lý Thần Thông cũng vội vàng chạy tới, Trương Huyền cũng đã nói tình hình của hồ Khất Phục cho họ biết.

- Làm thế nào bây giờ?

Lý Thần Thông lo lắng nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền liếc nhìn bầu trời đêm đen kịt ngoài trường, quyết đoán nói với mọi người:

- Lập tức rút lui, có lẽ còn một tia hy vọng.

- Đi!

Triệu Đơn giống như được giải lời chú, bỗng nhảy dựng lên hét lớn:

- Chúng ta phải đi ngay, không thể chậm trễ được nữa!

Một khi ông đã khôi phục lại lý trí, liền giống như hồ ly đã khôi phục lại khả năng phán đoán nhạy bén trước nguy hiểm, ông ta biết nên làm thế nào rồi.

- Ta lập tức cho người đi thông báo với các thương đội thu dọn đồ đạc đi ngay. Nếu không muốn đi, ta cũng không khuyên nữa.

Triệu Đơn giống như làn gió xông ra khỏi đại trường, Trương Huyền và Sài Thiệu, Lý Thần Thông nhìn nhau, cùng gật đầu, quay người chạy về phía đại trường của mình.

Tin tức Hồ Khất Phục có quân đội Đột Quyết nhanh chóng truyền đi khắp doanh địa, không cần thúc giục, các thương nhân sợ hãi thu dọn đồ đạc, ngay cả trưởng bata cũng không buồn chú ý tới, chất hàng hóa lên lưng súc vật, toàn bộ đại trường đều bận rộn.

Không cần Trương Huyền dặn dò, Trình Giáo Kim đã cho toàn bộ hàng hóa lên lưng lạc đà. Ở đây có hai phần của gã, gã còn phải cố gắng hơn ai hết. Trương Huyền cũng thu dọn chiến đao và ngựa của mình. Sài Thiệu và Lý Thần Thông dẫn 10 tên kỵ binh tụ tập lại đây.

Đúng lúc này, Lưu Vũ Chu tức giận chạy về bên này, phía sau còn có Triệu Đơn với vẻ mặt bất đắc dĩ. Ông ta vừa bị Lưu Vũ Chu cho người tới gọi. Lưu Vũ Chu còn hung hăng chửi ông ta một trận.

- Trương công tử, rốt cuộc người có ý gì?

Lưu Vũ Chu bước lên phía trước căm tức nhìn Trương Huyền nói:

- Vì sao chưa có sự đồng ý của ta đã tự ý rút lui rồi?

Trương Huyền bình tĩnh nói với Lưu Vũ Chu:

- Lưu tướng quân, tất cả thương đội đều cho rằng hồ Khất Phục nguy hiểm. Mọi người đều cho rằng nên rời đi, ta cảm thấy cũng không cần phải có sự đồng ý của Lưu tướng quân mới được.

Ánh mắt của hắn cực kỳ sắc bén, giống như nhìn thấu tâm tư Lưu Vũ Chu. Lưu Vũ Chu không dám thể hiện quá rõ, chỉ hừ mạnh một tiếng, lạnh lùng nói:

- Ta đương nhiên là không có quyền ngăn cản các người rời đi, nhưng nếu các người không nghe theo sự sắp xếp của ta, vậy ta cũng không có trách nhiệm về sự an toàn của các người nữa. Các người tự suy nghĩ đi!

Lưu Vũ Chu hung hăng trừng mắt nhìn Trương Huyền, quay người bước nhanh ra ngoài. Triệu Đơn căng thẳng hỏi Trương Huyền:

- Trương công tử, chúng ta nên làm thế nào?

Trương Huyền nhìn theo bóng của Lưu Vũ Chu đã đi xa, nói với Triệu Đơn:

- Phiền Triệu thúc nói cho tất cả thương đội, để họ quyết định, bằng lòng đi cùng chúng ta, vậy thì lập tức xuất phát. Nếu không muốn đi cùng chúng ta, có thể ở lại theo quân đội!

Triệu Đơn thở dài một tiếng:

- Được rồi! Ta sẽ đi nói với mọi người.

- Triệu nhất gan, thời gian không còn nhiều nữa, lão tử không chờ được người!

Trình Giảo Kim ở phía sau quát lớn.

- Ta biết rồi!

Triệu Đơn cũng không có tâm tư nào tức giận với Trình Giảo Kim. Ông ta quay người chạy về phía đại trưởng nơi xa.

Sau thời gian khoảng bằng một tuần nhang trôi đi, Trương Huyền dẫn mọi người rời khỏi doanh địa, nhanh chóng chạy về phía nam. Lần này đi phía bắc hồ Khất Phục tổng cộng có 18 thương đội, trong đó có năm cánh thương đội bằng lòng ở lại đi theo Lưu Vũ Chu. Còn 13 cánh thương đội còn lại thì đi theo Trương Huyền lui về phía nam.

Lưu Vũ Chu đứng trước đại doanh, ánh mắt đầy phần nộ nhìn theo thương đội càng ngày càng xa. Y cũng hận đến mức nghiến chặt răng lại, nắm chặt tay kêu răng rắc, lại không thể làm được gì.

Cùng lúc đó, ở phía xa vài dặm, một cánh kỵ binh áo đen giống như bầy sói cũng đang lặng lẽ theo đội ngũ của Trương Huyền đi xuống phía nam. Cuối cùng họ cũng chờ được cơ hội ra tay rồi.

.....

Thời gian dần đã tới buổi trưa hôm sau, cuối cùng mọi người cũng đã thấy mệt mỏi. Sau nửa đêm và một buổi sáng chạy như điên, họ đều kinh ngạc nhìn thấy lăng Huyền Sa ngay trước mặt. Dưới nỗi sợ hãi xua đuổi, họ đã chạy được hơn trăm dặm rồi.

Rất nhiều thương nhân mệt mỏi trượt từ trên lưng ngựa xuống, nằm dài ra trên thảm cỏ. Cho dù họ quanh năm bốn ba, nhưng cường độ chạy bán mạng như vậy khiến họ không thể chịu nổi. Mọi người đều đã rơi vào tình trạng kiệt sức.

Trương Huyền lấy tay che ánh nắng chói chang chiếu vào mắt, ngưng thần nhìn về phía tây thảo nguyên. Kiếp sống của lính đặc chủng quanh năm khiến hãn có sự nhạy bén và cảnh giác vượt xa người thường. Đặc biệt là lúc nguy hiểm, hãn dường như có thể cảm nhận được trước.

Đêm qua hãn không chỉ một lần cảm thấy có người đang đi theo họ, ở bên ngoài cách họ mấy dặm có bóng đen lúc ẩn lúc hiện.

Hắn nghi ngờ là hắc mã tặc, bày sói trên thảo nguyên này không thể không chú ý tới sự tồn tại của họ. Sở dĩ chúng không dám ra tay, là vì họ còn kiêng kỵ quân đội Đột Quyết của hồ Khất Phục. Một khi thương đội thoát khỏi phạm vi khống chế của quân đội Đột Quyết, bày sói đói này liệu có lao tới ăn thịt con mồi không?

Ở đây, Trương Huyền bỗng nhiên phát hiện thấy trên đồi cách đó vài dặm đã xuất hiện một chấm đen, tiếp theo là chấm thứ hai, thứ ba, ngày càng nhiều, chấm đen cũng đã biến thành đoàn đen nghìn nghịt.

Trương Huyền sợ hãi, hô lớn:

- Đi mau, hắc mã tặc tới rồi!

Các thương nhân sợ hãi, từ dưới đất nhảy dựng lên, liều mạng nhảy lên lưng ngựa, thúc ngựa chạy. Trương Huyền thấy mọi người không muốn bỏ lại hàng hóa, liền một lần nữa hô lớn:

- Bỏ hàng hóa, trước tiên giữ lấy tính mạng đã!

Các thương nhân đều kêu lên:

- Những hàng hóa này là tính mạng của nhà chúng ta, không có hàng hóa, chúng ta sống không bằng chết!

Sài Thiệu cũng khuyên nhủ:

- Hắc mã tặc tà tâm độc thủ, cho dù có vứt bỏ hàng hóa, chúng cũng sẽ không tha cho thương nhân, nhất định sẽ chém tận giết tuyệt.

Trương Huyền biết mang theo hàng hóa căn bản không chạy được xa, bất đắc dĩ hắn chỉ còn biết chỉ về phía lăng Huyền Sa gần đó nói:

- Trốn vào trong lăng Huyền Sa!

Mọi người quay đầu, mang theo la và lạc đà chất đầy hàng, chạy về hướng lăng Huyền Sa cách đó vài dặm.

Cái gọi là lăng Huyền Sa đó, kỳ thực chính là một ráng mây địa mạo, một ngọn núi sa nham quanh năm bị gió ăn mòn hình thành. Trong sa mạc, địa mạo này rất hay gặp, nhưng ở đây là thảo nguyên, loại địa mạo này vô cùng hiếm thấy.

Năm đó thủ lĩnh Đột Quyết Nhiễm Can chính là ở đây cúng tế thiên địa và chư thần, một lần nữa đăng vị làm Khải Dân Khả Hãn. Sau khi ông chết cũng đã để lại di mệnh, tro cốt của ông sẽ được mai táng ở đây. Cho nên người Đột Quyết đã đổi tên cũ thành lăng Huyền Sa, đồng thời xem nó là thánh địa.

Trước đây nơi này còn có quân đội trú đóng, nhưng cùng với thế lực Đột Quyết di chuyển về phương bắc, linh cữu của Khải Dân Khả Hãn cũng được đưa về phương bắc để an táng lại. Tòa thánh địa này cũng dần bị người Đột Quyết bỏ đi.

Lăng Huyền Sa chiếm khoảng hơn hai trăm mẫu đất, được tạo thành từ hàng nghìn cột đá nham thạch cổ quái. Mọi người nhanh chóng trốn vào trong rừng cột đá, đi sâu vào bên trong. Ở giữa lăng Huyền Sa còn có lăng mộ của Khải Dân Khả Hãn được người Đột Quyết xây dựng, là một vùng đất rộng lớn hình tròn khoảng hơn 20 mẫu lớn nhỏ không theo quy tắc.

Cột đá san sát xung quanh, ở giữa là thềm đá hình vuông cao hai trượng, đó chính là thềm lăng. Hai bên thềm lăng có mười mấy pho tượng thần đá khổng lồ. Nhưng do vì không có ai quản lý, ở đây thường xuyên bị trộm tới thăm, phần lớn tượng thần bị người ta làm tổn hại, rất nhiều tượng thần thậm chí còn bị gãy thành hai đoạn.

Lối vào lăng mộ đã bị đào ra, linh cữu của Khải Dân Khả Hãn được đưa về vương đình Đột Quyết an táng lại lần nữa, chỉ còn lại một cửa động tối

đen. Trên vách tường đá còn có dấu vết của một trận hỏa hoạn lớn.

Lúc này, tất cả mọi người đều hoang mang lo sợ, đặt toàn bộ hy vọng vào Trương Huyền. Trương Huyền là người đầu tiên phát hiện ra hắc mã tặc. Biểu hiện của hắn khi gặp nguy hiểm thể hiện sự quyết đoán và khả năng chỉ huy khiến cho hắn thực sự trở thành thủ lĩnh của mọi người.

Trương Huyền không kịp khiêm tốn, hắn nhân lúc hắc mã tặc còn chưa đánh tới lǎng Huyền Sa, lập tức nói với hai thị vệ của Lý Thần Thông:

- Hai người các người cưỡi song mã chạy về Trường Thành, xin quân đóng ở đó tới cứu chúng ta!

Trường Thành Tử Hà có hàng nghìn quân Tùy trú đóng. Cánh quân Tùy này sẽ thành hy vọng duy nhất của Trương Huyền. Hai tên thị vệ quay đầu lại nhìn về phía Lý Thần Thông, Lý Thần Thông liền gật đầu:

- Nghe theo sự sai bảo của Trương công tử!

Y lại quay lại nói với hơn chục tên thị vệ còn lại:

- Bắt đầu từ bây giờ, ai cũng đều phải nghe theo mệnh lệnh của Trương công tử. Mệnh lệnh của hắn chính là mệnh lệnh của ta!

Đám thị vệ cùng thi lễ:

- Tuân lệnh!

Hai tên thị vệ báo tin cưỡi ngựa dẫn theo bốn con ngựa rời khỏi lǎng Huyền Sa, chạy về phía nam. Lúc này, Triệu Đơn liền hỏi Trương Huyền:

- Trương công tử, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?

Trương Huyền xua tay chặn y lại. Hắn nhanh chóng liếc nhìn về phía hắc mã tặc ở phía xa. Chúng cách lǎng Huyền Sa đã chưa đầy hai dặm.

Trương Huyền liền nói với mọi người:

- Mọi người dùng hòm hàng hóa của mình chặn lấy cửa, không cho mã tặc xông vào!

Khi tính mạng đã quan trọng hơn rồi, ai cũng đều phải liều mạng. Họ nghe theo mệnh lệnh của Trương Huyền, mang từng chiếc hòm lớn, nặng nề chặn lấy các lối vào rừng đá. Họ còn đẩy đổ mười mấy pho tượng đá, dùng những tượng thần này phá hỏng thông đạo quan trọng nhất.

Đàn tể của người Đột Quyết đã giúp họ. Do sợ dã thú vào phá hỏng, người Đột Quyết đã xây đàn tể ở trạng thái nửa kín, chỉ có bốn đường có thể đi vào, chỉ cần họ chặn bốn đường này, hắc mã tặc đừng có mơ mà xông vào.

Đương nhiên, nếu hắc mã tặc từ bỏ chiến mã, chúng cũng có thể leo lên để tiến vào, tương tự có thể gây nguy hiểm lớn cho họ.

Lúc này, hai trăm tên hắc mã tặc đã xông tới bên ngoài lăng Huyền Sa. Lương Sư Đô không lập tức hạ lệnh xông vào. Địa hình của lăng Huyền Sa cực kỳ bất lợi đối với kỵ binh, cố nhiên là không thể phóng ngựa xông lên được, đồng thời cũng dễ dàng lọt vào phục kích.

Lương Sư Đô lệnh cho ba tên mã tặc đi vào trước thăm dò tình hình, sau đó lại suy nghĩ làm thế nào để giết người cướp hàng?

Sự cẩn thận của hắc mã tặc đã khiến cho Trương Huyền có thêm chút thời gian quý báu. Hắn thấy lối vào xung quanh đã bị chặn rồi, liền nói:

- Mọi người mang toàn bộ binh khí lên, nghe theo mệnh lệnh của ta!

Thương đội có khoảng hơn ba trăm người, hàng nghìn con la và hàng trăm chú lạc đà cùng chen chúc trên mảnh đất trống mười mấy mẫu ở góc

phía đông bắc. Xung quanh nơi đây được bao quanh bởi tường đá cao, không thể vượt tường từ bên ngoài vào được, cho nên khá an toàn.

Đám lạc đà dường như biết nguy hiểm sắp tới, đều im lặng nằm trên đất. Hơn hai nghìn chú lạc đà đứng thành đàn, hàng hóa bao vây xung quanh chúng, chất lại thành đồng giống như bức tường vậy.

Các thương nhân đều có vũ khí tùy thân, cho dù triều đình nghiêm cấm tư nhân có vũ khí và quân nỏ, nhưng họ vẫn theo lệ cũ cất giấu không ít trường mâu. Mọi người lần lượt cầm các loại vũ khí tiến lên phía trước, cho dù số người nhiều, nhưng dù sao cũng vẫn là thương nhân, không được huấn luyện quân sự.

Trương Huyền nói với mọi người:

- Sống chết trước mắt, nhất định phải phục tùng mệnh lệnh. Nếu chúng ta hỗn loạn, không ai sống nổi, chỉ cần chúng ta có thể kiên trì tới tối mai, có lẽ chúng ta còn có cơ sống sót, hàng hóa của mọi người cũng được bảo vệ.

Mọi người đều im lặng gật đầu. Triệu Đơn lại nói thêm:

- Liều mạng với hắc mã tặc, chắc chắn sẽ có người chết. Ta bảo đảm với mọi người, bất luận là ai bỏ mình, hàng hóa của người đó đều sẽ giao lại cho người nhà người đó, tuyệt đối không thể bị nuốt hết. Cho dù ta có chết, lời thề này vẫn có hiệu lực, mọi người hãy cùng thề đi.

Mười mấy cánh thương đội trên thực tế là do vô số tiểu thương tự hợp thành. Hàng hóa là toàn bộ tài sản của họ, liên quan tới sự tồn vong của người nhà họ. Cho nên, họ còn xem nó quan trọng hơn cả tính mạng, thà chết cũng tuyệt đối không thể mất hàng được. Lời thề này của Triệu Đơn đã nói trúng điểm yếu của họ. Mọi người cùng lần lượt thề, tuyệt đối không tham lam tiền hàng của người khác.

Đám người Trương Huyền thề xong, lại nói:

- Ta muốn chia tất cả mọi người thành 10 đội, mỗi đội có một đội trưởng, mọi người phải nghe theo chỉ huy. Nếu ai dám xằng bậy, hại mọi người, ta sẽ làm thịt người đó!

Sự uy nghiêm của Trương Huyền khiến cho người ta nghiêm nghị, thời gian đã không chờ đợi ai, Trương Huyền lệnh cho 10 tên thị vệ của Lý Thần Thông làm đội trưởng, mỗi người dẫn theo 30 người, cứ hai đội phụ trách một lối vào. Hai đội còn lại chỉ viện chỗ nguy cấp, do Trình Giáo Kim thống lĩnh.

Sài Thiệu, Lý Thần Thông là Phó chỉ huy, mỗi người phụ trách hai lối vào. Trương Huyền quản lý toàn bộ.

Trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi, hơn ba trăm thương nhân chia năm xẻ bảy đã được Trương Huyền nhanh chóng tổ chức lại, bảo vệ bốn lối vào. Ngoài ra còn cử 10 tên tiểu nhị chuyên phụ trách chăm sóc gia súc. Trương Huyền đã nói rất rõ với bọn họ, nếu có gia súc bị chấn kinh, lập tức giết chết.

Thời gian đã tới buổi chiều, hai trăm hắc mã tặc chia ra thành ba đội, im lặng đi vào trong lãng Huyền Sa.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Trận Chiến Kịch Liệt Ở Huyền Sa

Tranh thủ thời gian cuối cùng Trương Huyền tiến hành điều chỉnh một vài chi tiết, ví như đội ngũ cung tiễn thủ quá nhiều nên điều chỉnh qua đội ngũ cầm đao, cầm giáo một ít.

Người cầm giáo phải tập trung tập hợp thành đội hình giáo trận, đối với những người cầm đao thì yêu cầu mỗi người phải ngồi yên trên lưng ngựa, tạm thời làm lá chắn.

Những chi tiết này được điều chỉnh có thể khai thác được lớn nhất sức chiến đấu của đội ngũ.

Trên thực tế trong lòng Trương Huyền một chút tự tin cũng không có, những thương nhân này khác với con cháu Dương gia trang, con cháu Dương gia trang ít nhiều ai cũng được huấn luyện, còn những thương nhân này ngay cả những điều cơ bản nhất cũng không biết, một khi gặp chiến tranh thật không biết có bao nhiêu người kiên trì ở lại đây?

Bên kia, Sài Thiệu đang cùng Lý Thần Thông nhỏ giọng nghị luận. Đối với khả năng chỉ huy của Trương Huyền, Lý Thần Thông rất tin tưởng, khen không ngớt. Có thể trong vòng nửa canh giờ mà sắp xếp được một đội người hỗn loạn kia thành một tổ chức gọn gàng ngăn nắp, cho dù là những vị danh tướng cổ xưa cũng chưa chắc có thể làm được.

- Khó trách Hội chủ muốn kéo hẳn vào phủ Vũ Xuyên, đúng là nhân tài khó gặp.

Lý Thần Thông cảm khái nói:

- Không chỉ có đảm lược, hơn nữa lại rất quyết đoán, có năng lực thống soái. Nếu lần này có thể tránh được đại nạn, ta nhất định đề cử hẳn với huynh trưởng, nhân tài như vậy nếu huynh trưởng bỏ lỡ thì thật đáng tiếc.

Sài Thiệu cười khỏ một tiếng nói:

- Tối nay Nhị thúc khen hẳn nhiều lắm rồi, lúc này cũng chưa nói trước được, không biết có dùng được không.

- Không thể nói như vậy. Cho dù thất bại cũng không quan hệ gì đến hẳn. Những người này đều là thương nhân, bọn họ sao có thể đấu cùng mã tặc chứ, chẳng khác này lấy dê đấu với sói. Trương Huyền có thể tổ chức bày trận cho những người thương nhân này, thật sự hẳn đã rất giỏi rồi.

Lý Thần Thông vừa dứt lời thì cách đó không xa truyền đến tiếng thét thảm, một gã canh gác trên cao không ẩn núp tốt bị một mũi tên bắn trúng, từ tầng đá lộn nhào xuống.

Tiếng thét này thảm thiết như báo hiệu chiến tranh đến, bốn phía đều có người quát to:

- Đến rồi, bọn chúng đến rồi.

Liền thấy bọn mã tặc hiện ra cách đó hơn mười bước, từ ba hướng nhắm vào trung tâm đánh tới. Các thương nhân sợ hãi la to, mười mấy cung tên tiễn thủ không nhìn thấy mục tiêu cũng bắn lên, như thế lại làm bại lộ tung tích chính bản thân. Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, năm sáu tiễn thủ bị tên bắn lén trúng, té lăn trên đất lập tức khiến mọi người xôn xao.

- Không được hốt hoảng.

Trương Huyền đang tránh ở lũng mộ đột nhiên hô lớn, hắt từ trên cao nhìn xuống, tình hình xung quanh thấy rất rõ ràng. Bọn mã tặc ai cũng được huấn luyện nên cũng không vội tấn công mà tiến đến giữa lũng mộ.

- Mọi người ổn định, không được làm loạn thế trận, bọn mã tặc sẽ không đột kích ngay đâu.

Âm thanh của Trương Huyền truyền đến tai mọi người, bọn họ cũng dần tỉnh táo, tiễn thủ cũng không mù quáng mà bắn tên nữa, cũng không có ai bị thương thêm.

Lúc này một mũi tên hướng nơi Trương Huyền ẩn thân mà lén bắn đến, Trương Huyền chột né qua, mũi tên bay sát mặt hắt. “Phập”, âm thanh vang lên, mũi tên bắn trúng ngay tảng đá dưới chân hắt.

Trương Huyền giận dữ buông trường mâu ra, đưa tay kéo trường cung, từ phía sau rút ra một mũi tên, giương cung lắp tên, nhắm ngay điểm mũi tên vừa xuất phát, dây cung buông lỏng, mũi tên nhanh như chớp bay đi.

Mặc dù trình độ cưỡi ngựa bắn tên của hắt chưa được xem là điêu luyện nhưng ở mặt đất bắn cung thì không vấn đề gì. Mũi tên bắn ngay ngực tên mã tặc, kinh lực rất lớn nên khiến gã đó bị thùng giáp. Mã tặc kêu lên thảm thiết rồi rơi xuống tảng đá.

Lương Sư Đô hận đến nổi nện mạnh một quyền xuống cột đá ra lệnh:

- Tấn công!

“Tùng! Tùng! Tùng” - Hắc mã tặc tiến công theo tiếng trống gõ.

Hai trăm tên hắc mã tặc đang ẩn thân liền lao ra, reo hò hướng lối vào cách đó mười bước phóng đi, Trương Huyền hô to:

- Trường mâu thủ đứng vững, cung tiễn thủ từ sau bắn lên.

Các thương nhân cũng lớn tiếng kêu gào, rất nhiều người nhắm mắt lại nâng trường mâu đâm loạn xạ về hướng hắc mã tặc, máu tanh phun ra, cuộc chiến nổ ra trong nháy mắt.

Mã tặc đều được huấn luyện có tố chất tinh nhuệ, mỗi người đều hung hãn không sợ chết, tấn công có kết cấu. Mười mấy tên mã tặc tay cầm trường mâu xông lên phía trước, phía sau có trường mâu thủ làm tấm chắn, mười mấy cung tiễn thủ thì tránh sau hai tảng đá lớn tìm sơ hở của thương nhân mà bắn.

Chỉ trong chốc lát liền có hai mươi mấy thương nhân bị đâm chết, bắn chết, mùi máu tanh tràn ngập, tiếng kêu thảm thiết vang vọng thạch lâm, nhưng tạm thời họ kiềm chế sợ hãi, thủ vững không để mã tặc thuận lợi tiến vào.

Trương Huyền nhìn ra chiến thuật của mã tặc, bọn chúng tấn công từ ba phương hướng, nhưng phía tây và phía bắc đều là hư công, chỉ có hơn ba mươi người, phía nam thì có hơn trăm người, nơi đây chính là nơi bọn chúng muốn đột phá. Quan sát thấy lối vào phía Nam người chết thê thảm, có khả năng không chống đỡ được, Trương Huyền gọi lớn:

- Lão Trình, người mau trợ giúp phía Nam đi.

Nhưng không ai trả lời. Trương Huyền quay đầu đã thấy Trình Giáo Kim vung búa chém giết ở lối vào phía Bắc, miệng không ngừng la lớn, ánh mắt đỏ rực làm sao có thể nghe được mệnh lệnh của hắn.

Trương Huyền thầm mắng một tiếng, vung tay lên với hai đội ngũ hô to:

- Đi theo ta.

Hắn dẫn đầu sáu mươi người chạy về lối vào phía Nam. Lối vào phía Nam rộng chừng một trượng, nơi cửa chất hơn mười rương đồ sứ, hòm gỗ đã bị chém vỡ vụn, một lượng đồ sứ từ rương bị trút ra vỡ nát, rương gỗ bị chém thành từng mảnh, hơn mười rương lớn đã mất đi tác dụng ngăn cản, hai đội quân đi vào nơi này chém giết.

Sáu mươi mấy thương nhân sớm đã bị giết còn một nửa, thi thể chồng chất, máu chảy thành sông. Lúc này một gã thương nhân nữa lại bị đao bổ trúng đầu, óc văng khắp nơi, những tên thương nhân xung quanh gã sợ đến mức mất hồn mất vía, đều lùi về phía sau, trơ mắt nhìn tuyến phòng ngự sắp bị phá vỡ.

Ngay tại thời khắc mấu chốt này, Trương Huyền hô to một tiếng, dẫn đầu vọt vào chiến trường. Trường mâu trong tay hắn dùng lực cực mạnh đâm xuyên vào ngực tên mã tặc, tên mã tặc này kêu một tiếng thảm thiết ngã về phía sau, trường mâu mắc trong cơ thể gã tạm thời không rút ra được.

Trương Huyền buông lỏng trường mâu đó, nhanh chóng rút chiến đao ra xông đến, thế đao nhanh như lôi điện, tiếng "răng rắc" kêu lên, mấy trường mâu bị đứt. Trương Huyền xoay người nhanh như lốc xoáy chém tới, khiến ba đầu người đồng loạt bay lên không rơi xuống đất. Máu tươi từ cổ bắn phụt ra, mặt Trương Huyền cảm giác nóng lên, mùi tanh ập đến, mắt cũng không thể mở ra được.

Hắn cảm thấy phía sau lưng đau xót, hắn bị một đao chém trúng lưng, hai tầng áo giáp bị chém đứt. Trương Huyền đau đến hét lên một tiếng, quay đầu lại đá một cước nát đầu tên đánh lén. Hắn lại hướng về phía quân địch đánh tới mà tiếp đòn, dùng nách kẹp hơn mười trường mâu đâm tới, chiến đao trong tay đâm loạn.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Huyền, dũng khí của thương nhân cũng tăng lên gấp bội, cùng nhau xông lên liều mạng với mã tặc. Cục diện trước

mắt dần dần thay đổi. Mã tặc bị chém giết một đoàn, hai bên thương vong thảm thiết.

Lúc này Lương Sư Đô rốt cuộc cũng hơi đau lòng, thủ hạ đối với y rất trung thành và tận tâm, huấn luyện cũng không phải dễ, mỗi người đều là bảo vật đắt tiền, căn bản đám thương nhân này không thể nào so sánh được.

Thủ hạ của y có ưu thế về kỹ chiến, thế nhưng khi hỗn chiến cùng các thương nhân cũng chết thê thảm và bị thương nghiêm trọng, vượt xa phạm vi chấp nhận được. Chính vì thế y phải tìm phương pháp tấn công khác, Lương Sư Đô thấy sắc trời đã tối liền căn dặn hạ lệnh:

- Thu binh.

- Đỉnh! Đỉnh! Đỉnh!

Âm thanh thu binh vang lên, đám mã tặc nhanh chóng lùi lại phía sau, rút ra khỏi Huyền Sa.

Trận chiến đẫm máu cuối cùng đã kết thúc, các thương nhân chết thê thảm và bị thương nghiêm trọng, bị giết hơn bảy mươi người, bị thương gần một trăm người, bọn mã tặc cũng bị giết chết hơn ba mươi người, thi thể khắp nơi đều không được đầy đủ, bốn phía đều tràn ngập mùi máu tanh.

Nhưng may mắn thay chính bọn mã tặc không thể phá được vòng vây, gia súc cũng không sợ hãi. Quanh lắng mộ tiếng khóc vang dội, khóc vì đồng bọn bị chết thảm, vì vận mệnh đau buồn của bản thân.

Trương Huyền ngồi trên tảng đá lớn, cởi áo giáp lộ ra vết thương dài sau lưng, Trình Giáo Kim cẩn thận giúp hắn xử lý. Khi đã bị thương mà hắn vẫn có thể chiến đấu cùng quân địch thì hắn biết bản thân không bị tổn thương đến gân cốt, chỉ bị tổn thương ngoài da, điều này khiến hắn yên tâm hơn.

Có một loại nỗi đau khác giày vò hần, đấy chính là hậu quả do hần ép bản thân luyện tập võ nghệ cùng Trương Trọng Kiên. Mặc dù không có thuốc xoa nhưng khi rời khỏi thành hần liền bắt đầu luyện tập võ nghệ của Trương Trọng Kiên, bao gồm cả dẫn khí, luyện khí và cường độ huấn luyện.

Mấy ngày nay không xuất hiện điều gì khác thường, nhưng trải qua trận chiến ngày hôm nay hần thấy giữa ngực và bụng có một cảm giác khó chịu khó nói, dường như có một lực kìm nén bị ngăn lại khiến trong lòng hần khó chịu muốn ói ra, không kìm được từng đợt choáng váng.

Trong lòng hần hiểu được việc này chính do bản thân hần luyện tập võ nghệ của Trương Trọng Kiên mà tạo nên, hần nhất định phải dùng thuốc xoa để phối hợp với luyện tập, nhưng lúc này thiếu mất một vị thuốc, hần không dám dùng riêng những loại thuốc kia.

Trình Giáo Kim không chú ý đến thay đổi tinh tế của Trương Huyền, gã bôi thuốc lên miệng vết thương Trương Huyền rồi dùng thuốc dán dán vào, vừa dán miệng vừa cắn nhai không ngừng.

- Tôi có lẽ nhìn lầm những thương nhân này rồi, lúc bắt đầu tôi nghĩ bọn họ chỉ là những con dê béo tốt nhưng khi đánh nhau thật thì mỗi người đều liều mạng, bọn họ hết thảy đều là những người đàn ông tốt, lão Trình tôi sẽ không nhạo báng họ nữa.

Rốt cuộc Trương Huyền cũng không kiềm chế nữa, đứng lên miễn cưỡng cười nói:

- Người cũng không sai, tuy rằng người tự ý tạm rời vị trí phân công. Thật sự lúc đầu ta có ý định phạt người nhưng người giữ được cục diện phía Bắc nên ta sẽ thưởng cho người.

Trình Giáo Kim bất ngờ không vui mừng mà cười khổ một tiếng nói:

- Giữ được tính mạng trước rồi nói sau.

Trương Huyền vỗ vỗ bờ vai y, nhanh chóng bước đến chỗ không người cúi gập người nôn mửa liên tục.

Không biết qua bao lâu Trương Huyền cảm thấy có chút dễ chịu, sắc mặt hần tái nhợt như người bệnh nặng mới khỏi, hần cố ổn định lại, chậm rãi đi đến cửa hướng Nam.

Cửa vào lǎng mộ phía Nam là nơi diễn ra trận chiến kịch liệt nhất, hai bên đều chết ở nơi này tổng cộng gần bảy mươi người, ba mươi mấy tên mã tặc phần lớn đều chết ở nơi này.

Lúc này Lý Thần Thông mang theo vài người đi băng bó vết thương, ông ta thấy Trương Huyền đi tới vội chào đón, thấy mặt Trương Huyền tái nhợt, thân thiết hỏi:

- Khí sắc công tử không tốt lắm, bị thương nghiêm trọng lắm sao?

- Chỉ bị thương ngoài da, thôi không có gì đáng lo.

Trương Huyền cố nén cảm giác chóng mặt cười nói:

- Chỉ bị mất chút máu, chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe thôi.

Lý Thần Thông đỡ Trương Huyền ngồi xuống thành khẩn nói:

- Mọi người chúng tôi đều hy vọng công tử không việc gì, được công tử giúp sức chúng tôi mới có hy vọng sống sót.

- Yên tâm đi, tôi không sao.

Lý Thần Thông quay đầu nhìn ra xa lo lắng hỏi:

- Công tử cảm thấy bọn mã tặc kia còn quay lại tập kích nữa không?

Trương Huyền nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Nhất định quay lại, bọn chúng đã chết nhiều người như thế, nếu không đuổi tận giết tuyệt chúng ta thì làm sao có thể hả giận được. Bọn họ nhất định sẽ đến nhưng chỉ thay đổi phương thức mà thôi.

Trương Huyền nhìn bầu trời đêm, trầm ngâm nói:

- Nếu ta không đoán sai thì bọn họ sẽ chuyển qua tập kích đêm.

Lý Thần Thông cả kinh:

- Nếu tập kích đêm, vậy chúng ta sẽ đối phó thế nào?

Trương Huyền lại mỉm cười:

- Kỳ thật tôi hy vọng bọn chúng chuyển sang tập kích đêm, nói về dũng khí chúng ta thiếu một chút nhưng nói về đấu trí chúng ta chưa chắc đã thua đối phương.

- Công tử có phương án rồi sao?

Trong bóng tối Trương Huyền nhìn cột đá cửa phía Nam thản nhiên nói:

- Lợi dụng bóng đêm đối phó với kẻ thù, đó mới là sở trường của tôi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Đấu Trí Đấu Dũng

Từ sáu năm trước, khi Lương Sư Đô trở thành một trong ba thủ lĩnh đến nay chưa bao giờ bị thua thế này, không ngờ bộ hạ của gã lại chết trận đến ba bốn chục người, hơn hai mươi người bị thương nặng, điều này khiến gã giận muốn điên lên.

Gã ta đã nhiều lần cướp thương nhân đến Bắc Thượng, chỉ cần bọn họ xuất hiện, đội thương nhân đều ngoan ngoãn quỳ rạp trên mặt đất để mặc bọn họ xử lý, so với bấy cừu còn ngoan ngoãn hơn. Hôm nay bọn thương nhân này dám phản kháng, còn đả thương thủ hạ của gã, quả thật không thể tưởng tượng được.

Lương Sư Đô lập tức ý thức được trong bọn thương nhân này nhất định có nhân vật đặc biệt, gã cố nhớ lại trận thạch lâm Huyền Sa ấy, đúng là trong bọn họ có một thanh niên trẻ tuổi dùng đao, ra đòn quyết liệt, nhanh nhẹn như báo săn, tên đó chính là người cầm đầu đám thương nhân đánh lui sự tiến công của gã, hơn nữa ít nhất có mười mấy người chết trong tay hắn, rốt cuộc người này là ai?

- Thống lĩnh, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

Một tên tâm phúc thấp giọng hỏi.

- Làm thế nào à?

Lương Sư Đô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nếu không giết sạch bọn chúng sao có thể dứt được cơn giận của ta.

Mặc dù Lương Sư Đô đã tuyên bố sẽ giết hết bọn người thương nhân này, tuy nhiên gã cũng không chịu được tổn thất quá lớn, chết hơn mười người gã đã khó khăn để báo cáo lên Bắc Kinh tiên sinh rồi, nếu thương vong lại lớn hơn nữa, Bắc Kinh tiên sinh nhất định không bỏ qua cho gã. Nghĩ đến Bắc Kinh tiên sinh dùng thủ đoạn trừng phạt thủ hạ tàn khốc, Lương Sư Đô không rét mà run.

Gã khoanh tay đi vài bước, biện pháp tốt nhất lúc này là lợi dụng bóng đêm đánh lén bọn người thương nhân kia, chỉ cần người của gã có mười mấy người đột nhập vào nội ứng ngoại hợp, bọn họ sẽ nhanh chóng phá tan tuyến phòng ngự của đối phương, giết hết bọn người thương nhân.

Lương Sư Đô ngồi trên mặt đất dùng côn gỗ vẽ bản đồ địa hình trên cát. Gã phát hiện cửa phía Nam khá bằng phẳng, kỵ binh có thể trực tiếp đánh vào. Điều quan trọng là chỉ cần đánh cướp được cửa phía Nam, bọn họ sẽ nắm chắc phần thắng.

Suy nghĩ chốc lát, gã vẫy tay gọi vài tên thủ hạ đến nhỏ giọng phân công. Những tên này nhanh chóng tuân lệnh chạy vào thạch lâm. Biết người biết ta bách chiến bách thắng, Lương Sư Đô gặp phải phản ứng của họ nên gã không thể khinh địch, mù quáng mà xông lên.

Sau nửa canh giờ thủ hạ đi điều tra tình hình đã quay trở lại báo cáo tình huống bên trong lăng mộ với gã khiến Lương Sư Đô có chút kinh ngạc. Cửa phía Nam không ngờ lại không có bất kỳ phòng ngự nào, sao có thể?

Gã lập tức lên ngựa vung tay ra lệnh:

- Đi theo ta!

Gã dẫn đầu hơn năm mươi kỵ binh hướng thạch lâm chậm rãi mà đi. Không lâu sau Lương Sư Đô cùng nhóm kỵ binh đã cách cửa phía Nam

thạch lâm khoảng bảy tám mươi bước. Gã liền khoát tay chặn lại, tất cả mọi người đều ghìim chiến mã.

Lương Sư Đô quan sát cửa phía Nam, dưới ánh trăng chiếu rọi, lối vào cửa rộng một trượng không có bất kỳ trở ngại nào, trong lãng mộ vô cùng an tĩnh không thấy một người nào canh gác, trong lòng Lương Sư Đô thầm nghĩ hay đối phương không nghĩ đến kế sách này của gã?

Gã cười lạnh một tiếng, phải thử đối phương một chút xem đối phương dùng thủ đoạn gì để ngăn cản kỵ binh của gã. Gã quay đầu ra lệnh:

- Giết vào trong!

Vài tên kỵ binh giục chiến mã vào, chiến mã phi nhanh vào trong thạch lâm, ban đầu tốc độ hơi chậm nhưng cách cửa vào càng gần đường càng rộng nên tốc độ kỵ binh càng lúc càng nhanh, phi lướt nhanh trong gió, tiếng vó ngựa vang dội như nhịp trống.

Ngay khi tên kỵ binh đi đầu lọt vào trong cửa liền bị dây kéo căng ngăn cản khiến ngựa hí dài một tiếng kinh hoàng, chân phía trước ngã sấp xuống, những kỵ binh còn lại nhanh chóng quay người nhưng hai chiến mã đi tiếp sau không thu kịp cũng trượt chân ngã nhào trên mặt đất, hai bên xuất hiện vài bóng đen hung hăng dùng trường mâu đâm chết người ngã trên ngựa xuống.

Lương Sư Đô thấy thế, gã hừ mạnh một tiếng, dù sao cũng chỉ là mấy dây thừng chặn chân ngựa mà thôi, như thế có thể ngăn cản được ngựa của gã ư?

Gã hét lớn một tiếng:

- Giết vào trong, chú ý trên mặt đất có dây thừng chặn ngang chân ngựa.

Mười mấy kỵ binh đồng thời xuất kích, di chuyển theo thứ tự lao nhanh về trước. Đối với kỵ binh có tố chất, được huấn luyện, dây thừng chần chân ngựa cũng không có gì đáng sợ, chỉ cần có thể phát hiện được thì có thể thoát như thường. Nếu bọn chúng đã phát hiện lỗi vào có dây thừng chần chân ngựa thì bọn họ không thể nào mắc mưu được.

Kỵ binh phía trước càng chạy càng nhanh, trong nháy mắt đã chạy đến cửa vào, dây thừng chần chân lại vung ra nhưng chiến mã lại nhảy thật cao đã tránh được dây thừng chần chân ngựa này, ngựa đi đầu nhảy vọt vào đất trống trong lăng mộ, chiến mã thứ hai thứ ba cũng làm đúng cách mà thuận lợi tiến vào.

Phía sau Lương Sư Đô hưng phấn hai tay đánh vào nhau, chỉ cần năm mười kỵ binh này đều xông vào trong thì đêm nay bọn họ nhất định tàn sát đâm máu những người thương nhân kia, trong lòng gã nghĩ như thế.

Dây thừng chần chân đã thất bại, kỵ binh liên tiếp vọt vào mảnh đất trống trong lăng mộ, thế cục trở nên căng thẳng hơn. Đứng trên đài cao quan sát, Trương Huyền lạnh lùng nhìn kỵ binh xông vào, hân hô to một tiếng:

- Động thủ!

Thấy trên đầu lối vào, một vài dây thừng được kéo lên, cột đá phía bên phải bắt đầu di động từ từ nghiêng đổ xuống, những tên kỵ binh bên dưới sợ đến mức hồn bay phách lạc nhanh chóng quay đầu chạy trốn, nhưng những kỵ binh phía sau ngăn chặn đường lui, cột đá ầm ầm đổ xuống, tiếp đến một loạt tiếng kêu thê lương vang lên.

Cột đá nện xuống thật mạnh, nhiều mảnh nhỏ bụi bay tung trời, phía dưới ba gã kỵ binh trốn tránh không kịp bị nện bẹp dí, cửa vào phía Nam lập tức đại loạn, thương nhân núp trong bóng tối dưới sự chỉ huy của Trình Giảo Kim nhảy vọt ra.

- Giết chúng.

Trình Giáo Kim hét lớn một tiếng, đao vung lên chặt bay đầu một gã kỵ binh, ba gã kỵ binh vào được khoảng trống lảng mộ cũng bị lớp lớp bao vây, trường mâu đâm loạn khiến ba gã kỵ binh kia mất mạng.

Hai người trên đầu tường, mười mấy tiễn thủ ẩn núp cũng đã hiện thân, dương cung bắn tên, tên dày đặc bắn về phía kỵ binh mã tặc, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt, những tên mã tặc trúng tên đều ngã xuống ngựa. Lương Sư Đô gấp gáp hô lớn:

- Rút quân, rút về phía sau!

Kỵ binh mã tặc nhanh chóng lui về sau bỏ lại hơn mười đồng bọn bị thương hoặc bị bắn trúng, rất chật vật mới có thể lui ra khỏi thạch lâm. Sài Thiệu dẫn hai mươi mấy người xông ra ngoài chém loạn xạ khiến những kỵ binh trúng tên mà chưa chết đều bị giết cả, thu thập toàn bộ áo giáp và binh khí quay về.

Lần đánh lén này mã tặc tổn thất hơn hai mươi người còn đội thương nhân thì không ai bị thương tổn cả khiến sĩ khí thương nhân vô cùng phấn chấn, mọi người đều mang hi vọng ký thác vào Trương Huyễn.

Nhưng Trương Huyễn lại không có thời gian hưởng thụ sự yêu mến của thương nhân, hắn chỉ huy thương nhân mau mang hết tảng đá vung vãi chất vào ngay ngắn. Từ đoàn thương nhân chọn ra hơn năm mươi người thân thể cường tráng cho bọn họ mặc bì giáp, tay cầm trường mâu xếp thành hàng mâu trận để Trình Giáo Kim huấn luyện bọn họ.

Trương Huyễn rất rõ tình thế lúc này ác liệt thế nào, một khi đánh lén không thành công bọn mã tặc sẽ chuyển qua tấn công trực diện như ban ngày đã làm, bọn chúng sẽ từ bốn phương tám hướng tiến vào. Thương nhân đã không còn nhiều người, chỉ có hơn một trăm tám mươi người, nếu lấy một chọi một thì bọn họ nguy hiểm rất lớn.

Chỉ có nhanh chóng huấn luyện thành trận hình mới có hy vọng tự bảo vệ mình. Trương Huyền lại tập trung mọi người lại, hắng đứng trên đài cao lớn tiếng nói:

- Bọn mã tặc bị chúng ta giết chết hơn năm mươi người, bọn chúng cũng không có gì đáng sợ, đáng sợ là tự chúng ta nhút nhát, chỉ cần chúng ta có dũng khí cùng bọn chúng liều chết một trận thì khả năng thắng của chúng ta cao hơn.

- Vì vợ chúng ta, vì cha mẹ chúng ta, chúng ta nhất định phải sống sót.

Trương Huyền khích lệ mọi người, ai cũng nhiệt huyết sôi trào, bọn họ nghĩ đến vợ con đến mẹ cha, để những người ấy có thể sống sót trong loạn thế, chính họ phải chiến đấu giữ gìn mạng sống. Nếu như họ chết trong tay mã tặc thì ba mẹ vợ con làm thế nào?

- Sống sót!

Một gã thương nhân vùng tay hô to, mọi người cũng giơ cao vũ khí rống to:

- Liều chết một trận, chúng ta phải sống sót!

Trương Huyền khoát tay chặn lại khiến mọi người phía dưới bắt đầu im lặng, hắng lại hướng về mọi người nói:

- Cuộc chiến sinh tử phải xem ai ác hơn mạnh hơn, nhưng thực lực của chúng ta không bằng đối phương, nếu muốn chiến thắng đối phương chỉ có một biện pháp. Vài người tiến lên đánh một người, ta muốn vài người kết thành một nhóm hai người, hoặc ba bốn người, chỉ cần đối phương tiến vào thì các người liền xông lên giết chết đối phương, không được có bất cứ chút do dự nào.

Các thương nhân bắt đầu tìm kiếm nhóm cho mình, lúc này Sài Thiệu đến bên cạnh Trương Huyền nhỏ giọng hỏi:

- Đệ cảm thấy có hữu dụng không?

Trương Huyền lắc đầu:

- Ta không biết nhưng chỉ có thể làm hết sức, có thể sống sót được bao nhiêu phải xem ý trời.

Trương Huyền lại vỗ vỗ bờ vai gã nói:

- Huynh và Lý Nhị thúc cùng một chỗ, tận lực bảo vệ thúc ấy.

Sài Thiệu quay đầu lại nhìn thủ hạ của Lý Thần Thông chỉ còn lại năm người, bọn họ không thể bỏ chủ nhân lại, không thể nào trợ giúp Trương Huyền nữa, Sài Thiệu gật gật đầu đứng dậy nhanh rời đi.

Trương Huyền lại cảm thấy một cảm giác buồn nôn, hắn cố gắng kiềm chế cảm giác khó chịu, nhanh chóng đi về phía năm mươi người đang được huấn luyện trường mâu.

...

Lúc đêm đánh lén khiến mã tặc lại tổn thất nặng nề, từ khi Lương Sư Đô xuất đạo đến nay chưa bao giờ chịu nhục nhã như thế. Lúc này gã đâm lao phải theo lao thôi, không thể tổn thất không được, dù trả giá như thế nào gã cũng phải đuổi tận giết tuyệt đối phương.

Bây giờ đối phương đã dùng đá đóng kín mấy cửa, khiến kỵ binh của gã không cách nào xông vào trong được, bọn họ chỉ có thể tự mình xông vào một phen quyết chiến thôi.

Lương Sư Đô chỉ để lại hơn hai mươi người trông giữ chiến mã, còn lại một trăm hai mươi mã tặc toàn bộ xuất kích, từ ba hướng nhắm bãi đất

trống vắng mà vây quanh.

Kỳ thật Lương Sư Đô còn nghĩ đến phương pháp khác, chính là xuống tay với súc vật của thương nhân, quấy nhiễu khiến chúng hỗn loạn, nhưng đối phương đã có phòng bị, đem súc vật tập trung ở phía Đông Bắc, bên kia địa thế khá cao, vách đá san sát không thể từ ngoài vượt qua được, hơn nữa súc vật đều được vải bố che hai mắt lại, các loại hàng hóa vây quanh chúng khiến chúng không thể chạy loạn, chỉ có thể im lặng trong đó.

Dù phương án đưa ra như thế nhưng Lương Sư Đô thật không có khả năng thực hiện được, gã chỉ có thể dùng biện pháp đơn giản nhất hữu hiệu nhất chính ra lệnh cho mọi người xông vào đánh trực diện, nhất định sẽ có tổn thất nhưng Lương Sư Đô chẳng quan tâm nữa.

Tay cầm một thiết thương lớn, tự bản thân dẫn đầu hướng về lăng Huyền Sa mà đi đến.

Đến canh bốn, nơi đất trống trên lăng mộ tất cả mọi người ngồi trên bậc thang yên lặng chờ đợi, bọn họ không bối rối cũng không tuyệt vọng. Trương Huyền cho bọn họ hy vọng, tất cả đều tin tưởng hẳn, chỉ cần bọn họ liều chết một trận thì cơ hội sống sót rất cao.

- Đến rồi!

Không biết ai hô to một tiếng, tất cả mọi người liền đứng phắt dậy, nắm chặt binh khí trong tay.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Liều Chết Quyết Chiến

Trương Huyền đứng cao cao trên lăng đài nhìn xuống, tình hình bên ngoài hẳn quan sát rất rõ. Dưới ánh trăng sáng tỏ, một đoàn người áo đen theo ba hướng bọc đánh tới nơi này.

Vì những cửa kia đều bị đá lớn chặn kín, bọn chúng chỉ có thể leo lên để vào trong mà thôi. Từ lỗ hổng bốn phía lăng mộ nháy xuống dưới phải cao ít nhất bảy thước, nhưng đối với người được huấn luyện thì với độ cao này không là gì cả.

Bên bãi đất trống trong lăng mộ, các thương nhân kết thành đội khấn trường lạ thường, tay cầm trường mâu và chiến đao, có nhiều người hai chân không tự chủ được run lên, nhưng trong lòng bọn họ hiểu được họ đã không có đường lui. Một là liều chết mà chiến đấu, hai là bị giết ở nơi này, vĩnh viễn không nhìn thấy được vợ con.

Lúc này nhóm mã tặc đầu tiên xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ, Trương Huyền hô to một tiếng:

- Cung tiễn, bắn!

Hai mươi mấy tiễn thủ cùng nhau bắn tên, hơn mười mũi tên vọt đến, vài tên hắc mã tặc không kịp tránh, bị tiễn bắn trúng, té xuống kêu lên thảm thiết. Những người thương nhân kia rõ ràng không có kinh nghiệm nên giữa lần bắn thứ nhất và lần thứ hai xuất hiện khoảng trống.

Bọn mã tặc đều là những tên kinh nghiệm đầy người, bọn chúng nắm bắt được lỗ hổng đó, lập tức có một nhóm người từ sau tảng đá leo lên, khoảng chừng ba bốn chục người, bọn chúng như những con gián tuôn vào trong sân.

Trình Giảo Kim hét lớn:

- Giết!

Y vung búa xông lên trước, một búa liền hạ một người, năm mươi người tay cầm trường mâu theo sau y xung phong liều chết đi lên, trận chiến kịch liệt ở góc Tây Nam bùng nổ.

Những tên hắc mã tặc không ngừng ở góc Tây Nam dũng mãnh tiến vào, ở cửa phía Bắc, phía Tây, cũng có không ít hắc mã tặc từ trên tảng đá cao nhảy xuống vung đao nhào tới, các thương nhân kêu lên, ba bốn người một nhóm vung đao xông tới, máu tanh đổ xuống không ngừng, tiếng kêu thảm thiết nổi lên từ bốn phía.

Trương Huyền vọt đến cạnh hai mươi mấy cung tiễn hô lớn:

- Bỏ cung lại, trợ giúp cửa phía Bắc.

Lúc này cung tiễn đã không còn lợi ích sử dụng, loạn tiễn có thể làm người nhà bị thương, hai mươi mấy cung tiễn thủ hiểu được, nhanh chóng bỏ cung tiễn xuống nhặt trường mâu lên hướng cửa phía Bắc phóng tới.

Ánh mắt Trương Huyền đảo quanh tìm kiếm, hắn đã thấy thủ lĩnh bọn mã tặc, người này đầu đội nón trụ bạc, tay cầm thiết thương đang chiến đấu kịch liệt cùng năm người thị vệ của Lý Thần Thông, võ nghệ người này khá cao cường, đánh lùi được năm tên thị vệ kia. Sài Thiệu bên cạnh bảo vệ Lý Thần Thông, đang chiến đấu với vài tên mã tặc.

Tốc độ Trương Huyền cực nhanh, hăn như con báo di chuyển đến bên đó, hăn cũng không vội ra tay mà tránh ở sau tảng đá lớn chờ đợi cơ hội tuyệt sát. Chỉ cần có thể giết chết thủ lĩnh mã tặc bọn họ có thể tránh được kiếp nạn này.

Lý Thần Thông dẫn theo mười hai tên thị vệ, ngoài hai người đi ra ngoài truyền tin cầu viện còn có mười người, trong cuộc ác chiến lúc chiều ba người bất hạnh bỏ mạng, hai người bị trọng thương không thể tham chiến, còn lại năm người có võ nghệ cao hơn, mỗi người đều có thể lấy một địch năm, chỉ có điều tên Lương Sư Đô này quá lợi hại, lấy năm địch một nhưng vẫn bị Lương Sư Đô đánh lui.

Lương Sư Đô dũng mãnh hung hãn, thiết thương trong tay bay tán loạn, gã bắt được một tên thị vệ liền đâm một nhát xuyên ngực, thị vệ kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống.

Lương Sư Đô đắc ý cười to, bốn người còn lại thấy đồng bạn chết thảm đều tức giận vô cùng, hét lớn một tiếng vung đao đồng thời nhắm hướng Lương Sư Đô bổ tới.

- Đến đây đi.

Lương Sư Đô lui về sau hai bước tránh thoát được sự tập kích đồng thời của bốn người, chính vì sự chú ý của gã đặt cả trên người bốn tên thị vệ nên sau lưng lộ ra sơ hở, trong chớp mắt Trương Huyền nắm bắt lấy cơ hội từ sau tảng đá vụt ra, nhắm đao hướng phần gáy Lương Sư Đô mà bổ tới. Hăn không do dự cũng không hét lên, chiến đao như chớp giật bổ tới.

Lương Sư Đô cảm giác phía sau bị đánh tới, trong lòng chấn động, muốn tránh cũng không tránh kịp. Trong tình thế cấp bách gã khẽ khom người tránh được nơi nguy hại là phần gáy nhưng phía lưng lại không thoát, chỉ vì trên người có khóa tử giáp nên có thể bảo vệ cho gã một mạng.

- Tạch....!

Tia lửa văng lên tung tóe, chiến đao sắc bén chém xuống áo giáp, mũi đao thẳng sâu vào trong cơ thể gần đến xương, Lương Sư Đô đau đớn kêu lên một tiếng thảm thiết, lão đảo cổ gắng xoay người đâm vào người đánh lén gã, Trương Huyền lăn lộn trên mặt đất tránh thoát khỏi một đòn hung hãn của đối phương.

Lương Sư Đô tựa vào tường đá, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm vào Trương Huyền, một đao của Trương Huyền khiến gã bị thương đến gân cốt, vai trái đau đớn khó chịu, chỉ có thể một tay dùng thương, sức chiến đấu giảm đi nhiều.

Trong lòng Trương Huyền tức giận vô cùng, hắn không ngờ dưới áo rộng thùng thình kia là khóa tử giáp, nếu là bì giáp hay lân giáp hắn đều có thể giết được đối phương, nhưng khóa tử giáp đã cứu đối phương một mạng, khiến hắn thất bại trong gang tấc.

- Cùng tiến lên giết chết gã.

Hắn hướng về phía bốn gã thị vệ hô một tiếng, năm người cùng nhắm Lương Sư Đô đánh tới. Lương Sư Đô thấy tình thế nguy cấp, gã vùng trường thương đánh lui hai gã thị vệ, mở ra một lỗ hổng, đây là đường sống duy nhất của gã nên gã nhanh chóng xoay người nhảy xa hơn một trượng.

- Mau cứu ta!

Lương Sư Đô lớn tiếng kêu cứu, có vài tên đang vây quanh Sài Thiệu thấy thủ lĩnh đang ở trong tình thế nguy cấp liền nhanh chóng đánh qua, chiến đấu cùng Trương Huyền và thị vệ.

Lương Sư Đô cảm giác gân cốt vai trái bị đứt nên gã không thể chiến đấu được, thừa dịp thủ hạ liều chết bảo hộ, bỏ trường thương xuống cố gắng chịu đau đớn bám tường đá mà đi, vừa tung người nhảy lên đầu tường, cảm thấy cả người mệt mỏi, gã sợ Trương Huyền đuổi theo, bèn cố nén đau đớn nhanh chóng lui vào trong thạch lâm.

Trương Huyền thấy thủ lĩnh mã tặc đã trốn thoát cũng không ham chiến, giao nơi này cho Sài Thiệu và mấy tên thị vệ, hăn nhặt lấy một tấm lá chắn hướng phía Bắc chạy tới.

Dù Lương Sư Đô đã trọng thương bỏ chạy nhưng thế cục trong lãng mộ cực kỳ bất lợi cho thương đội. Các thương nhân liều chết chém giết nhưng thực lực kém đối phương quá xa nên chết thê thảm và bị thương nghiêm trọng, nhất là ở phía Bắc. Sáu mươi thương nhân đã bị giết chết hơn phân nửa, chỉ còn lại hai mươi mấy người tận lực chống đỡ, nhưng cũng sắp bị bọn mã tặc hung ác như sói giết chết hết rồi.

Trương Huyền hét lớn một tiếng nhanh chóng vọt đến, vung đao đánh vào bọn giặc, tay trái mang tấm chắn tay phải cầm chiến đao linh hoạt sắc bén chém tới. Hai tên mã tặc bị tấn công bất ngờ, lúc này một gã đánh từ bên cạnh, thế tới hung mãnh đâm vào bì giáp hăn, Trương Huyền hóp bụng cảm nhận được trường đao sắc bén xuyên qua da bụng hăn, hăn cảm nhận được sự lạnh lẽo của mũi đao.

Trương Huyền gầm nhẹ như mãnh thú bị thương, tấm lá chắn ngăn cản hai trường mâu đâm tới, thân thể xoay người như lốc xoáy, hung hăng đá một cước vào cổ người kia. Hai tiếng răng rắc kêu lên, cổ đối phương đã bị hăn đá gãy, kêu lên thảm thiết ngã nhào xuống.

Hăn vội vàng lui về sau tránh thoát trường mâu từ sau đâm tới, chiến đao trong tay bổ ngang, một đầu người bị đao hăn chém rơi bay trên không, máu tươi văng tung tóe ướt đầy người hăn.

Được sự giúp sức của Trương Huyền, hai mươi mấy thương nhân gào thét lớn hơn liều chết xông lên chém giết bọn mã tặc.

Thế cục trên chiến trường đối với thương nhân càng lúc càng bất lợi, hầu hết la ngựa chấn kinh vọt ra, mấy trăm con la ở bãi đất trống chạy như điên, thế cục loạn thành một bày.

Đúng lúc này xa xa bỗng truyền đến tiếng tù và thổi.

Vài tên mã tặc trên tường đá hô to:

- Quân Tùy đánh tới rồi, mau chạy thôi.

Bọn mã tặc trong lãng mộ rốt cuộc cũng không còn lòng dạ nào mà ham chiến, nhanh chóng nhảy lên tường đá hướng bên ngoài chạy trốn, thương nhân được đà, quyết liệt phản kích khiến hai mươi mấy mã tặc chưa kịp chạy trốn đã bị giết chết, trong lãng mộ lập tức vang lên tiếng hò reo.

Trương Huyền vô lực ngồi xuống, hãn đã kiệt sức rồi, lúc này hãn cảm thấy đao trong tay cũng không cầm nổi. Hai tiếng "leng keng" vang lên, hoành đao đã rơi xuống đất rồi.

Nhưng Trương Huyền dù có thế nào cũng không nghĩ ra được người đến cứu bọn họ chính là kỵ binh của Lưu Vũ Chu.

Tên Lưu Vũ Chu giáo hoạt này đã bán đứng mấy chi thương đội bọn họ đi hồ Khất Phục, để dễ bề ăn nói liên hăng hái đến cứu viện thương đội bị mã tặc tập kích, đúng lúc bọn mã tặc suy yếu nhất mới phát động tấn công.

Lương Sư Đô bị thương nặng, mã tặc bị thương đội và quân Tùy trong ngoài giáp công, sau cuộc chiến Lương Sư Đô chỉ cùng bốn mươi mấy người thoát khỏi lãng Huyền Sa, còn lại hơn một trăm năm mươi người toàn bộ bị chết ở thạch lâm rộng hai trăm mẫu này.

Trong lãng mộ, thi thể, tứ chi bị chém rơi vung vãi, máu văng khắp nơi, không khí tràn ngập mùi máu tươi, ba trăm năm mươi thương nhân cùng tiểu nhị cuối cùng sống sót chưa tới một trăm người, hầu hết ai cũng bị thương nhưng bọn mã tặc cũng bị giết chết hơn trăm người, ngay cả tên thủ lĩnh mã tặc Lương Sư Đô cũng bị trọng thương sợ hãi chạy trốn.

Sài Thiệu mệt mỏi ngồi bên cạnh Trương Huyền cười khổ nói:

- Không ngờ còn có thể sống sót, thật sự là hạnh phúc trong bất hạnh.

Trương Huyền cũng cười cười:

- Cũng đúng lúc chúng ta yếu thế Lưu Vũ Chu đuổi tới, nếu không hôm nay chúng ta khó ai sống sót rồi.

Sài Thiệu hừ lạnh một tiếng nói:

- Gã ta giả bộ làm người tốt, bán rẻ nhóm người phía Bắc rồi lại cứu nhóm người phía Nam, người chúng ta đã chết nhiều như thế, cũng đã giết đại bộ phận mã tặc, gã ta lúc này mới khoan thai đến, cuối cùng công lao đều của gã, quả thật là tên vô sĩ.

- Kỳ thật cũng không cần công lao, chỉ cần sống sót được là may mắn rồi.

Trương Huyền nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Vào sinh ra tử có nhiều thứ rồi sẽ quên, mặc kệ Lưu Vũ Chu vì mục đích gì mà đến, chỉ cần gã đến thì ta cũng đã cảm kích gã lắm rồi.

- Lưu tướng quân đến rồi.

Xa xa có người hô lớn, trong ánh bình minh thấy dáng Lưu Vũ Chu đi nhanh tới, Sài Thiệu cúi đầu mắng thầm một tiếng xoay người cảm phẫn mà đi, Trương Huyền đứng lên cười nói:

- Có thể diện kiến được Lưu tướng quân thật đúng là ý trời.

Về mặt Lưu Vũ Chu thành khẩn thì lẽ thật sâu:

- Cảm tạ công tử cố gắng cùng mọi người trong tình thế nguy kịch cứu Lưu Vũ Chu.

- Lưu tướng quân nói thế là có ý gì, sao tôi lại cứu ngài?

Trương Huyền không hiểu cười hỏi.

Lưu Vũ Chu thở dài một tiếng, cũng không biết hồ thẹn thật sự hay giả bộ hồ thẹn, vẻ mặt gãi áy náy nói:

- Vũ Chu hối hận không nghe theo lời khuyên của công tử, cố ý muốn đi Khất Phục, kết quả lại bị đại đội kỵ binh Đột Quyết đánh lén khiến một trăm thương nhân không thoát được, Vũ Chu không cứu viện kịp, nghiệp chướng nặng nề. Khi đó lại nghe phía Nam xuất hiện mã tặc, Vũ Chu liều mạng đến cứu viện, nếu không phải công tử cố kéo dài thời gian thì toàn bộ thương đội đã bị tiêu diệt rồi. Vũ Chu thật sự không thể hoàn thành sứ mệnh khiến Vũ Chu không thể không tự trách được, thật sự trong lòng cảm kích vô cùng.

Một lúc lâu Trương Huyền cũng không nói ra lời, hẳn không thể không bội phục Lưu Vũ Chu được, người này nói năng rất thuyết phục, rất thành khẩn khiến hẳn dù biết Lưu Vũ Chu dối trá cũng không có cách nào chỉ trích, khó trách người này lại trở thành kiêu hùng một phương, quả thật hơn người.

Trương Huyền thân nhiên cười:

- "Thành ý" của Lưu tướng quân tuy rằng khiến người ta cảm động nhưng ta khuyên tướng quân tạm thời không nên vội vã chém giết mã tặc, điều cần thiết là cứu người bị thương này, có thể cứu một người sẽ giảm bớt một phần tội nghiệt.

Lưu Vũ Chu biết rõ Trương Huyền nhìn thấu gãi khiến mặt gãi nóng lên, ngượng ngùng nói:

- Công tử nói đúng, ta đi cứu người ngay đây.

Gã nhanh chóng đến trước mặt binh lính đang chém đầu bọn mã tặc ra lệnh:

- Nhanh chóng đi cứu người bị thương, không được để ai chết nữa.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Mã Ấp Tham Quân

Mặc dù Lưu Vũ Chu thề sẽ không để một ai chết nhưng trên đường đến huyện Thiện Dương lại có thêm mười mấy người bị trọng thương không qua khỏi, hai ngày sau những người bị thương của thương đội rốt cuộc cũng trở lại huyện Thiện Dương.

Vài ngày trước hơn năm trăm người xuất phát, cuối cùng chỉ còn lại hơn tám mươi người trở về khiến người ta không khỏi thốn thức. Bên trong thành các thương nhân đều ra nghênh tiếp, bọn họ vì thấy bản thân không lên phía bắc là may mắn, đồng thời cũng thông cảm với những người bạn đồng hành gặp bất hạnh này.

Rất nhanh việc Trương Huyền dẫn đầu thương nhân giết chết hơn trăm tên mã tặc, cuối cùng còn chiến thắng bọn chúng đã trở thành sự tích lưu truyền nhanh chóng ở huyện Thiện Dương, lai lịch bối cảnh của Trương Huyền trở thành đề tài nóng bàn tán trong huyện.

Nhà trọ Long Hồ đông nghịt thương nhân đến viếng thăm với hy vọng có thể gặp mặt một lần nhân vật huyền thoại, rất nhiều người tặng tiền tặng lễ vật vì cảm kích ân đức cứu thương đội.

Trong phòng Trương Huyền chỉ có một tiểu nhị, Trình Giảo Kim đều từ chối khấn cầu của mọi người, lấy lý do rất đơn giản, Trương công tử thân thể nhiều thương tích cần phải tĩnh dưỡng, không thể bị quấy rầy.

Tuy nhiên Trình Giáo Kim lại rất chùng mực, tuy từ chối không cho họ vào phòng nhưng bọn họ biểu tiên lại cảm kích nhận lấy, còn việc xử lý những lễ vật này thế nào cũng chưa hỏi qua Trương Huyền, Trình Giáo Kim cũng chưa chắc báo cáo lên hết.

Trong phòng bóng tối mờ mịt, Trương Huyền ngồi xếp bằng dựa vào tường, lòng yên tĩnh, bên cạnh có đặt phiến đá xanh, hắn đang luyện tập bức đồ thứ sáu, đây cũng là bức cuối cùng.

Trong hình người ngồi xếp bằng trên tuyết, hai tay để ở đan điền, đại chùy để một bên, bên cạnh có chút thích: “Tâm như không cốc, khí như nước huyền ti, lực quy đan điền, tu tàn phục khuyết.”

Trên thực tế đây là hình đồ luyện tập để chữa thương, luyện tập quá giới hạn khiến kinh mạch hỗn loạn, Trương Huyền không có thuốc dùng phối hợp trong tình huống này khiến việc luyện tập có chút gượng ép, thiếu chút nữa gây nên hậu quả nghiêm trọng.

Trình Giáo Kim nhẹ nhàng đến trước cửa sổ, tay vén rèm vải lên lên nhìn xem một lát rồi bước nhanh ra ngoài viện, đi ngang qua Triệu Đơn bên ngoài nói:

- Công tử khoảng hai canh giờ nữa sẽ không ra ngoài, Triệu quân sự có gì muốn nói thì để tôi chuyển lời đến cho công tử.

Thương đội của Triệu Đơn tổn thất khá nặng nề, người quản lý của ông ấy đã bị chết, người đi theo cũng chết hơn phân nửa, còn lại chưa đến hai mươi người, chính ông cũng mất đi cánh tay trái, cũng may hàng hóa tổn thất không lớn, chỉ tổn thất mấy hòm đồ sứ.

Nhưng gặp chuyện lần này khiến tâm ý ông ta chán nản chỉ muốn nhanh chóng trở về Lạc Dương, không muốn ở lại thêm giây phút nào.

Triệu Đơn thở dài nói với Trình Giáo Kim:

- Nhờ cậu chuyển đến Trương công tử lời cảm ơn khắc cốt ghi tâm, mong sau này có ngày gặp lại.

Ông ta lấy một chiếc túi to đưa cho Trình Giảo Kim nói:

- Trong này có năm mươi lượng vàng, nhờ cậu chuyển cho Trương công tử, ta thay chủ nhân cảm ơn đại ân đại đức của ngài ấy, tiền tuy ít nhưng đây là trong phạm vi lớn nhất tôi có thể lấy rồi.

Trình Giảo Kim mặt mày hớn hở nói tiếp:

- Triệu quân sự quá khách khí rồi, tôi nhất định chuyển giao đủ cho Trương công tử, cam đoan sẽ không thiếu đi lượng nào.

Triệu Đơn lắc đầu xoay người nhanh rời đi, Trình Giảo Kim thấy ông ta đã đi xa thì lấy từ trong bao ra mười hai thỏi vàng lấm lấm:

- Ở trọ tốn tiền, ăn cũng tốn tiền, đạo lý đối nhân xử thế cũng phải tốn tiền, đại trượng phu không thể một ngày không có tiền, vài lượng này lão Trình ta lấy dùng trước.

Gã tùy tay lấy vàng bỏ vào trong áo mình.

....

Lúc này Trương Huyền ở trong phòng chữa thương, cách nhà trọ Long Hồ không xa có một quán rượu, Sài Thiệu bí mật gặp một người ở đây, người này chính là viên quan Trương Huyền đã gặp ở quân nha, y tên Lý Tĩnh tự là Dực Sư, cháu ngoại của danh tướng triều Tùy Hàn Cầm Hồ, đảm nhiệm Binh tào Tham quân sự của quận Mã Ấp.

Lý Tĩnh cũng giống như Sài Thiệu, đều là người của phủ Vũ Xuyên, tuy nhiên y lại không phải là quý tộc Quan Lũng mà xuất thân từ một trong bảy đại thế gia Lý thị ở quận Triệu. Y được tướng quốc Dương Tố khen ngợi đề

bạt đến học quân sự tại phủ Vũ Xuyên, tiếp đó y được Đâu Khánh trọng dụng, năm trước y chính thức trở thành thành viên của phủ Vũ Xuyên, được tiến cử giữ chức vị Binh tào Tham quân sự quận Mã Ấp.

Đây cũng là điều bất mãn nhất của Đâu Khánh, ngay cả sĩ tộc Sơn Đông cũng bị thu nạp vào phủ Vũ Xuyên, quả thật càn quấy.

Lý Tĩnh mang một phong thư đưa cho Sài Thiệu:

- Đây là thư hội chủ đưa cho cậu, mới gửi đến hôm qua, vừa lúc mọi người trở về đây.

Sài Thiệu vội mở phong thư ra đọc sơ một lần. Thấy gã ngây ngẩn người, vẻ mặt khác thường, Lý Tĩnh liền hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Hội chủ nói số vũ khí kia có khả năng ở khu vực Luân Hồ, Vũ Văn Hóa Cập đã sai thủ hạ tới đó rồi, Hội chủ bảo tôi lập tức cùng Trương Huyền đến Luân Hồ.

Lý Tĩnh do dự một chút hỏi:

- Trương Huyền chịu đi sao?

Sài Thiệu thở dài:

- Vấn đề là ở đây, Trương Huyền thực sự là người rất khôn khéo, nhất thời ta có thể giấu diếm hắn nhưng dần dần hắn sẽ phát hiện ra, chỉ sợ khi đó hắn trở mặt.

- Vậy nếu hắn biết rõ cũng sẽ trở mặt ư?

- Tôi không biết nhưng khả năng này rất lớn.

Lý Tĩnh suy nghĩ một chút nói:

- Một khi đã như vậy chi bằng nói rõ chuyện này với hãn trước, chúng ta giúp hãn tìm thuốc để hãn giúp lại chúng ta.

Sài Thiệu ngẩn ra:

- Được Sư cũng phải đi sao?

Lý Tĩnh gật gật đầu:

- Tôi nhận được mệnh lệnh của Hội chủ bảo tôi cùng Tự Xương hành động.

Sài Thiệu thầm kêu không ổn, nhất định Hội chủ đoán được ý đồ của Lý Thần Thông rồi mới để cho Lý Tĩnh đi theo bọn họ, trong lòng gã liên rối loạn, việc này không biết nên làm thế nào?

Lúc này ngoài cửa có âm thanh thô lỗ phát ra:

- Chưởng quầy, cho ta một vò rượu.

Thanh âm cực kỳ quen tai, Sài Thiệu ngẩng đầu lên thấy Trình Giáo Kim đi vào tửu quán.

...

Lúc chạng vạng tối, tình trạng Trương Huyền cũng khôi phục hơn, cảm giác buồn nôn cũng giảm đi rất nhiều, tâm tình cũng khá, hãn nhìn quanh không thấy Trình Giáo Kim đâu, nghe tiểu nhị nói Triệu Đơn đã quay về Lạc Dương, còn để lại cho hãn một phong thư.

Một ngày không ra khỏi phòng, Trương Huyền thật sự rất đói bụng, hãn thu dọn một chút định ra ngoài ăn cơm, bỗng nhiên Sài Thiệu chạy như bay vào kích động nói:

- Trương công tử, tôi mua được rồi.

- Mua được cái gì?

Trương Huyền không hiểu hỏi.

- Tử Trùng Ngọc Dũng, không phải cậu tới Đột Quyết để tìm mua nó sao?

Trương Huyền mừng rỡ nói:

- Ở đâu?

Hắn sốt ruột hỏi.

Sài Thiệu lấy từ trong lòng ra một gói nhỏ, Trương Huyền nhanh chóng đoạt lấy, xoay người chạy vào phòng trong.

Sài Thiệu có chút chột dạ, kỳ thật gã muốn sớm đưa nó cho Trương Huyền rồi nhưng không tìm được cơ hội, cho đến hôm nay mới đưa, không làm thì Trương Huyền đang luyện võ, gã vội đi theo.

Trong phòng, Trương Huyền ngồi trước bàn, cẩn thận lấy ra hai bình pha lê nhỏ, loại bình thủy tinh này chính là của người Túc Đặc từ phương Tây mang đến, cái chai chỉ lớn hơn ngón út một chút, bình nhỏ này nửa bình có nước màu tím.

Trương Huyền nghe Triệu Đơn nói qua Tử Trùng Ngọc Dũng sợ nóng, đến phía Nam sẽ hóa thành huyết thanh, xem ra trong bình là hàng thật. Theo trực giác phán đoán đây chính là hai con Tử Trùng Ngọc Dũng.

Trong Thanh Thạch Kinh có nói hẳn cần phải có hai mươi con Tử Trùng Ngọc Dũng để phối thành một trăm hoàn tử thai đan, hiện tại lúc này chỉ có hai con nên còn phải tìm nhiều nữa.

- Tử Xương, cậu mua Tử Trùng Ngọc Dũng này ở đâu vậy?

Trương Huyền quay đầu lại hỏi.

- Của một gã thương nhân người Đột Quyết, vợ gã chuẩn bị sinh con, trong tay chỉ có bấy nhiêu.

- Thương nhân người Đột Quyết này ở đâu? Ta muốn gặp y?

Sài Thiệu hoảng loạn nói:

- Có lẽ không thể tìm được đâu, gã đã đi Túc Đặc rồi, tôi cũng không biết gã ở đâu cả, chỉ tình cờ gặp mà thôi.

Trương Huyền chăm chú nhìn gã một lát gật đầu nói:

- Được rồi, nếu không tìm thấy người thì cho qua đi.

Sài Thiệu vội nói:

- Tuy rằng tìm không thấy người nhưng gã nói cho tôi biết Tử Trùng Ngọc Dũng này đến Luân Hồ cũng có thể mua được.

Trương Huyền không nói gì, hẩn lấy mười viên thuốc từ túi da trong người, mang nó bóp nát một lần nữa, bỏ vào trong bát nhỏ, cẩn thận cho Tử Trùng Ngọc Dũng cùng với ít nước vào, dùng thìa chậm rãi khuấy đều, khi đã đều lại rót vào đó nửa chén rượu, sau đó chà xát chúng lại thành mười viên thuốc.

Viên thuốc lúc đầu màu đỏ nhạt lúc này đã biến thành những viên thuốc màu tím, đặc biệt có mùi rất tanh, viên thuốc này thật sự luyện thành tử thai đan, mùi vị, màu sắc đều đúng như đã được ghi lại trên phiến đá.

Trong lòng Sài Thiệu bối rối, gã biết Trương Huyền đã bắt đầu hoài nghi gã rồi.

Sài Thiệu thấy áy náy lại chột dạ, gã nên sớm đưa Tử Trùng Ngọc Dũng cho hẳn, nhưng để đến lúc này mới đưa khiến thân thể Trương Huyền chịu đau đớn vô cùng.

Môi Sài Thiệu giật giật, gã muốn nói gì đó lại thôi. Lúc này Trương Huyền cũng ngẩng đầu lên thản nhiên nói:

- Ta sẽ đi Luân Hồ cùng cậu.

Lòng Sài Thiệu như rời vào hố băng, Trương Huyền nói vậy chính là nói gã muốn gạt hẳn đến Luân Hồ, quả thật gã không thể nào gạt được hẳn.

Sài Thiệu thở dài một tiếng, lắc đầu hướng gian phòng bên ngoài mà đi. Đợi khi gã đi ra khỏi phòng, Trương Huyền mới ngẩng đầu chăm chú nhìn lưng gã, ánh mắt hết sức phức tạp. Hóa ra trên người Sài Thiệu vẫn còn Tử Trùng Ngọc Dũng, chắc hẳn Trương Trọng Kiên giữ lại cho hẳn nhưng Sài Thiệu vẫn không chịu đưa ra.

Hẳn kết nối từ các manh mối liền hiểu rõ, bắt đầu từ Thanh Thạch Kinh, phủ Vũ Xuyên đã dẫn hẳn đi lên phía bắc, mục đích chính là để hẳn tham dự vào việc tranh đoạt vũ khí kia.

Tuy hẳn không thích bị người ta khống chế nhưng người ta cũng không vô duyên vô cớ mang Thanh Thạch Kinh kia đưa cho hẳn, đúng như hẳn dự đoán, đây thật sự là một cuộc giao dịch.

Được thôi, đã đọc Thanh Thạch Kinh thì hẳn cứ đi theo gã một chuyến, xem như hẳn tiếp nhận cuộc giao dịch này.

....

Cuối cùng Trương Huyền cũng không trở mặt với Sài Thiệu, nhưng hẳn cũng không hỏi Sài Thiệu vì sao đến Luân Hồ, hẳn chỉ muốn hoàn thành

cuộc giao dịch này thôi, trừ chuyện đó ra hẳn cũng không muốn tham dự quá sâu vào chuyện của phủ Vũ Xuyên.

Hơn nữa trong lòng của Trương Huyền cũng hy vọng nếu không thể lên phía bắc thì đến Luân Hồ cũng không tệ, nói không chừng ở đó có thể mua được Tử Trùng Ngọc Dũng.

Nếu quyết định phải đi về phía Đông bọn họ phải tiến hành chuẩn bị một chút, đầu tiên chiêu mộ vài tên hộ vệ, hộ vệ của Lý Thần Thông chỉ còn lại sáu người, nếu đi xa thì không đủ, còn phải tìm một người Đột Quyết dẫn đường, mặt khác phải mua thuốc trị thương cùng một số vũ khí.

Mọi người phân công nhau hành động, Trình Giáo Kim chủ động xin phụ trách việc chiêu mộ và dẫn đường. Trương Huyền biết gã thích làm những việc náo nhiệt nên nhanh chóng đồng ý.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Tân Tiểu Nhị

Trong viện tử, Trương Huyền lại cẩn thận xem lại một lần nữa phương pháp luyện công trên bức đồ, chú thích bên cạnh đó viết rất rõ ràng, lấy một viên Tử Thai Đan uống vào, thân thể liền nóng như lửa đốt, cần trần truồng luyện tập trong băng tuyết, dùng cái lạnh bên ngoài của băng tuyết để điều hòa nhiệt độ trong cơ thể.

Nhưng bây giờ đã là tháng tư, tìm tuyết ở chỗ nào? Tuy nhiên Trương Huyền đã từng dùng Bồi Nguyên Đan của Vương Bá Đường, hẳn cũng có một chút kinh nghiệm.

Trương Huyền nhảy xuống tảng đá, nhất thiết chùy nặng hai mươi cân dưới chân lên, đi đến bên giếng nước, hẳn lấy ra một viên Tử Thai Hoàn, nhìn chăm chú một lúc, chậm rãi ăn viên Tử Thai Đan này vào.

Chỉ trong chốc lát, Trương Huyền chỉ cảm thấy vùng đan điền như bốc cháy, giống như một que diêm ném vào thùng xăng, ngọn lửa thiêu đốt lan tràn rất nhanh, cháy đến lục phủ ngũ tạng của hắn, cháy đến tứ chi bách hài của hắn.

Mặc dù Trương Huyền đã chuẩn bị tâm lý, nhưng ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể vẫn làm cho hắn không kìm nổi thiếu chút nữa hét thảm lên.

So với liệt hỏa phần thân mà Tử Thai Đan mang đến, Trúc Cơ Đan của Vương Bá Đường giống như một ly nước ấm rót vào cổ họng, chỉ có cảm

giác phần thân trong lần hắt dùng ba viên viên Trúc Cơ Đan liên tiếp cuối cùng mới có thể so sánh với lúc này.

Trương Huyền kéo áo, cởi trần nửa người trên chạy đến góc giếng, chỉ có nước trong giếng đá mới có thể giảm bớt nhiệt nóng trong cơ thể hắt bây giờ, đây cũng là biện pháp hắt nghĩ ra để thay thế phương pháp dùng băng tuyết.

Hắt hít sâu vào một hơi, thả lỏng cơ thể, cuộn mình lại, trực tiếp nhảy vào giếng đá, nước giếng lạnh lẽo nhanh chóng ngập qua đỉnh đầu, phản lực cực mạnh đánh vào khiến cho hắt nhắm nghiền hai mắt lại.

Hắt nhanh chóng hạ xuống trong nước, tất cả thanh âm đều biến mất, hắt dường như rơi vào một thế giới hắc ám vô biên vô hạn. Nhưng ngay trong nháy mắt này, từng cỗ lực lượng một bỗng nhiên theo các cơ nhục và kinh mạch trong cơ thể tụ tập vào hai tay, Trương Huyền âm thầm mừng như điên, cái loại cảm giác đã xa cách từ lâu bây giờ lại tới nữa.

Mặc dù đã là tháng tư cuối xuân, nhưng nước ngầm ở phương bắc vẫn lạnh lẽo đến đóng băng xương cốt, thậm chí còn rét lạnh hơn so với mùa đông.

Nhưng đúng là loại rét lạnh này đã dập tắt ngọn lửa trong cơ thể Trương Huyền, đây là điểm quan trọng nhất trong công pháp của Trương Trọng Kiên, nhất định phải ở trong hoàn cảnh rét lạnh mới luyện được, mới có thể chân chính kích phát được dược hiệu của Tử Thai Đan, đem các lực lượng phân tán trong thân thể tụ lại.

Cảm giác ngọn lửa đốt cháy biến thành những dòng nước ấm chuyển động, nhiệt lượng mạnh mẽ giống như nước sôi chảy khắp khí quan và tứ chi trong thân thể của hắt, có một loại khoái cảm không nói ra được, ba mươi sáu ngàn lỗ chân lông, không chỗ nào không thoải mái.

Hắn ổn định lại cân bằng thân thể trong giếng nước, bắt đầu huy động thiết chùy. Lực cản rất lớn trong nước khiến cho hắn huy động thiết chùy cực kỳ khó khăn, hắn không chỉ phải dùng lực vượt qua hai mươi cân thiết chùy, còn phải dùng đao pháp huy động nó, mỗi khối cơ thịt toàn thân đều bị điều động.

Nhưng không đến một khắc đồng hồ (15 phút), Trương Huyền đã cảm thấy kiệt sức rồi, thể lực đã tiêu hao gần như không còn, thiết chùy trong tay như thể đã biến thành một tòa núi lớn, kéo hắn đến chỗ sâu nhất dưới đáy sông.

Trương Huyền trôi lên mặt nước, thở năm lần, lúc này hắn mới chậm rãi trầm tĩnh lại, tùy ý để thân thể dần dần chìm vào đáy giếng. Được hiệu đã biến mất, nhưng điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ chính là lực lượng đã tan rã trong đan điền bắt đầu ngưng tụ lại từng chút một.

Trong lòng hắn mừng như điên, đây là bước cuối cùng trong công pháp, tụ lực. Hắn lặng lẽ dẫn dắt lực lượng ngưng tụ đến hai tay, điểm yếu là không thể cử động, chỉ cần hơi chút động đây, cỗ lực lượng này sẽ bị đánh tan.

Cả người Trương Huyền tạo thành chữ đại, năm dang tay dang chân trong cát mịn dưới đáy giếng, bốn phía tối tăm mà yên tĩnh. Thời gian một nén hương trôi qua, hắn nín thở đã đến cực hạn, tử thần nhe răng cười độc ác lúc này vô cùng rõ ràng.

Lực toàn thân còn kém một chút nữa sẽ ngưng tụ, phân tâm một chút thì hắn sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ, mà chỉ cần hắn gắng gượng vượt qua, hắn sẽ đột phá cực hạn của mình.

- Một, hai, ba.

Hắn lặng yên đếm, mạnh mẽ ngưng tụ lực lượng vào hai tay, lại nhanh chóng khuếch tán đến tứ chi, phẳng phất giống như một viên đá lửa nhỏ

bùng nổ kịch liệt trong cơ thể hắn.

Rốt cục, hắn cảm thấy mình đã thành công. Trương Huyền dùng hết tất cả lực lượng trong người nhảy mạnh về phía trước, chạy ra khỏi mặt nước, trong phút chốc, từng lỗ chân lông toàn thân hắn cảm thấy một loại nhẹ nhàng vui vẻ sướng khoái đầm đìa, giống như một đạo điện lưu xuyên thấu toàn thân, mệt mỏi cực độ biến mất không còn tăm hơi trong nháy mắt.

Trương Huyền nhảy ra khỏi giếng nước, chỉ cảm thấy miệng vết thương sau vai hơi đau đớn, hắn nhẹ nhàng vặn vẹo cánh tay, cốt cách khớp xương ba ba rung động, cả người phảng phất có tinh lực vô tận, thiết chùy hai mươi cân trong tay rõ ràng nhẹ hơn rất nhiều.

Nhưng đáng tiếc đây chỉ là một loại tăng cường lực lượng lâm thời, ngủ một giấc sẽ lại khôi phục như cũ, chỉ có trải qua vô số lần ngưng tụ, mới có thể đột phá cuối cùng hình thành tụ lực, dùng số lượng tăng cường lực để cố định lại.

Trình Giáo Kim chiêu mộ hộ vệ cũng không thuận lợi, gã dựng một cờ xí lớn trước cửa nhà trọ Long Hồ này, trên đó viết hai chữ “Mộ Võ”, lại bày ra một cái bàn, ngồi một mình chờ ở đó.

Gã đang tưởng tượng, nhất định sẽ có vô số người luyện võ chen chúc tới, liều mạng lấy lòng, nịnh bợ Trình Giáo Kim gã, thậm chí quỳ cầu gã thu nhận và giúp đỡ. Gã rất thích loại cảm giác này, thích náo nhiệt, càng ưa thích người khác đến cầu gã, lấy lòng gã.

Nhưng suốt một ngày, từ buổi sáng đến chạng vạng, tổng cộng chỉ có hai người đến ứng mộ, hơn nữa rất ngạo mạn, ra giá một xâu tiền một ngày, thiếu một văn cũng không làm, giống như ngược lại, biến Trình Giáo Kim gã thành kẻ phải đi cầu xin người ta, điều này làm cho Trình Giáo Kim rất không thích.

- Trình gia, vẫn không chiêu mộ được người sao?

Vương chương quỹ của nhà trọ híp mắt đi ra từ trong cửa lớn.

- Ôi! Đừng nói nữa, tổng cộng chỉ có hai người đến ứng mộ, chào giá lại cao, không ngờ lại đòi một xâu tiền một ngày, còn lời hơn cả ta, thực con mẹ nó không có tí tinh thần nào!

Trình Giáo Kim căm giận nói.

- Trình gia, kỳ thật chuyện này cũng khó trách, gần đây các thương đội đều chiêu mộ võ sĩ, người hơi có chút võ công liền được săn đón. Bây giờ là một tướng khó cầu, trước kia chỉ cần ba trăm văn tiền một ngày, hiện tại tăng gấp ba, hơn nữa còn làm cho ba nhà. Nếu ta đoán không sai, hai người kia cũng không đồng ý, có phải không?

Trình Giáo Kim vỗ trán:

- Khó trách! Ta bảo hai người này ký khế ước, bọn họ lại không chịu, nói phải suy nghĩ một chút, hóa ra là làm cho ba nhà, hai tên này đúng là đồ chó hoang.

Vương chương quỹ cười nói:

- Dưới loại tình huống này, trừ phi tăng giá, bọn họ mới bằng lòng lập tức đáp ứng. Nếu Trình gia thật sự cần tuyển người gấp..., ta cảm thấy ít nhất phải một xâu năm một ngày mới được.

- Một xâu năm!

Trình Giáo Kim thất thanh mắng:

- Đem bán ta đi! Ta còn không đáng một xâu năm đâu!

Lúc này, một người từ xa đi tới, chương quỹ thấy, lập tức cười nói:

- Trình gia, khách tới cửa rồi, phải nắm lấy cơ hội nha!

Trình Giảo Kim cũng nhìn thấy, là một nam tử đáng người cực kỳ hùng vĩ, chừng 25-26 tuổi, làn da ngăm đen, thân cao gần bảy thước, nhìn từ xa giống như một tòa tháp đen, so với Trình Giảo Kim còn cao hơn một cái đầu, có thể so với Trương Huyền.

Nam tử bước nhanh đến trước bàn, hỏi:

- Ở nơi này chiêu mộ người luyện võ đúng không?

Thanh âm của y làm cho lỗ tai của Trình Giảo Kim ông ông.

Trình Giảo Kim lập tức ngồi thẳng người về mặt nghiêm nghị nói:

- Đúng vậy!

- Ta muốn báo danh, các người trả bao nhiêu tiền?

Trình Giảo Kim cắn chặt răng, nửa ngày sau mới rít ra hai chữ:

- Một xâu!

- Chỉ một xâu tiền?

Đại hán nhướn mày:

- Ta đây biết võ nghệ, cũng biết nói tiếng Đột Quyết, vừa rồi có hai thương đội muốn dùng một xâu hai chiêu mộ ta, ta còn không đáp ứng.

- Vậy người dựa vào cái gì mà muốn một xâu hai?

Phía sau truyền tới một âm thanh quen thuộc.

Trình Giảo Kim vừa quay đầu lại, chỉ thấy Trương Huyền không biết đã xuất hiện phía sau mình từ khi nào, hai tay khoanh trước ngực, về mặt lưỡi biếng, tựa hồ có chút hứng thú với đại hán này.

- Công tử, xin chào.

Trình Giảo Kim cảm giác Trương Huyền hơi biến hóa, nhưng lại nói không rõ biến hóa ở đâu, gãi gãi đầu, vẻ mặt hoang mang nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền lờ gãi đi, bước lên trước nói với đại hán:

- Biểu hiện cho ta xem!

Đại hán nhìn nhìn bốn phía, nhìn thấy hai tảng đá lớn dùng để đôn cờ xí, mỗi ụ đá nặng ít nhất hai trăm cân. Y đi đến trước tiên nhổ cờ xí ra, một tay dùng sức, nhắc một ụ đá lên, tay kia cũng làm vậy, lại nhắc ụ đá kia lên, không tốn chút sức nào.

Y múa hai ụ đá vài cái, cao giọng hỏi:

- Bằng vào bả khí lực này, được không?

Vương chương quỹ bên cạnh líu lười:

- Mẹ của ta ời, đây chính là Bá Vương nâng đỉnh!

Trương Huyền âm thầm gật đầu, hai ụ đá này nặng bốn trăm cân, nếu là binh khí...đại hán này ít nhất cũng có thể sử dụng binh khí trăm cân, là một mãnh tướng.

Trên mặt Trình Giảo Kim có điểm không nhịn được, gãi đứng lên căm tức nói với đại hán:

- Ta chiêu mộ người luyện võ, dựa vào một phần khí lực sao được, người biết võ nghệ không?

Đại Hán buông ụ đá, cười ha hả:

- Ta đây cũng học qua mấy ngày, hay là mặt dấm chua người đến đây thử xem?

Trình Giảo Kim giận dữ, trên mặt của gã có vết bớt, đen một khối, tím một khối, từ nhỏ tất cả mọi người đều nói gã mở cửa hàng tương, cho nên gã liều mạng làm mình rám đen, nhìn không ra vết bớt, không ngờ hai ngày nay ăn ngon ngủ kỹ, làn da lại trắng lại, trên mặt xuất hiện vết bớt, không ngờ lại bị đại hán này khơi ra.

Trình Giảo Kim liền giống như bị giẫm vào đuôi nhảy dựng lên, vung đại phủ bên cạnh hét lớn:

- Lão tử thành toàn cho người!

Đại hán lui về phía sau, rút ra một cái đơn tiên từ sau lưng:

- Đến đây! Đến đây! Đến đây! Ta dạy cho mặt dấm chua người hai chiêu.

Trình Giảo Kim tức giận đến nổi điên, xông lên chính là bổ tới một búa như cuồng phong, hét lớn một tiếng:

- Cắt tóc!

Trương Huyền nhìn ra đại hán đang cố ý chọc giận Trình Giảo Kim, nhìn như thô lỗ, lại có chút khôn khéo, hăn lại có vài phần hứng thú.

Đại hán cũng không tiếp, mà lui về phía sau hai bước, nhanh nhẹn di thường, khiến cho một búa của Trình Giảo Kim đánh vào khoảng không. Trình Giảo Kim lại không dừng tay, ngay sau đó lại hung hăng xoay búa đâm tới:

- Xìa răng!

Một búa này thế tới hung mãnh, đâm thẳng vào ngực đại hán, đại hán khen một tiếng:

- Không tồi!

Nhưng y vẫn không đỡ, nghiêng người chột lóe, lại tránh khỏi búa thứ hai của Trình Giảo Kim. Đúng lúc người y chột lóe Trình Giảo Kim lại thuận thế quét ngang đại phủ:

- Ngoáy tai!

Đại phủ mang theo gió bổ tới vai trái của đại hán, tốc độ cực nhanh. Nếu bổ trúng, đại hán liền mất một cánh tay.

- Tiểu tử, để ý cánh tay!

Trong lòng Trình Giảo Kim cũng hơi không đành lòng.

Đại Hán cười ha ha:

- Đa tạ!

Y dùng đơn tiên đẩy một cái, lưỡi búa liền thay đổi phương hướng, một búa lại đánh vào khoảng không, Trình Giảo Kim lại càng thêm phần nộ, đón đầu lại là một búa:

- Cắt tóc!

Trương Huyền cũng nhin không được bật cười, quả nhiên là Trình Giảo Kim tam bản phủ, hẳn đã nhìn ra Đại Hán võ nghệ cao cường, chỉ là không muốn làm Trình Giảo Kim mất mặt nên mới nhường cho gã.

- Tốt lắm!

Trương Huyền hô lên ngăn cản bọn họ. Trong lòng Trình Giảo Kim cũng hiểu được, đại hán này võ nghệ cao hơn mình nhiều, trong lòng gã cũng chịu phục, nhưng ngoài miệng lại không nhận thua.

- Được rồi! Hôm nay lão tử tha cho người.

Đại hán thu tiên, tiến lên thi lễ với Trương Huyền.

- Trương công tử, võ nghệ của ta cũng được chứ!

Trương Huyền kinh ngạc:

- Người biết ta?

Đại Hán phát hiện mình nói lỡ miệng, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, sau một lúc lâu mới nói:

- Danh khí Trương công tử lớn như vậy, toàn thành người nào mà không biết, ta chính là khâm phục nghĩa cử của công tử mới tìm đến nương nhờ.

Trương Huyền nhìn y thật sâu một cái, lại hỏi:

- Người tên là gì?

- Ta đây họ Uất Trì, tên một chữ Cung, tự Kính Đức.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Phong Vân Tụ Hội

Hóa ra đại hán này chính là Uất Trì Cung nổi danh lừng lẫy trong lịch sử. Trương Huyền gặp nhiều danh nhân, đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, hẳn không bị uy danh của Uất Trì Cung làm chấn động, trong lòng sinh ra một tia nghi ngờ.

Vừa rồi Uất Trì Cung rõ ràng biểu hiện ra khí chất mãnh tướng, ông ta thật sự khom lưng vì vài đồng tiền trinh sao?

Không ngờ ông ta còn biết mình, điều này hiển nhiên không phải vì nguyên nhân danh khí của mình, sau lưng ông ta có ai chỉ điểm?

Lúc này Trương Huyền đã không còn ngây thơ khi lúc mới vào triều Tùy, đối với lòng người cũng đã hiểu rõ, có lý giải về đạo đối nhân xử thế, làm suy nghĩ của trở nên vô cùng nhạy bén.

Tuy nhiên võ nghệ của Uất Trì Cung cũng rất hấp dẫn Trương Huyền, nếu không phải vì nguyên nhân bất đắc dĩ, hẳn sẽ không dễ dàng buông tha vị mãnh tướng trong lịch sử này. Trong trí nhớ của hắn, lúc này Uất Trì Cung vẫn chưa xuất đầu mới đúng, còn đang bị mai một trong dân gian.

Trương Huyền khẽ cười nói:

- Hóa ra là Uất Trì tráng sĩ, nghe giọng nói, chắc người không phải là người ở đây!

Uất Trì Cung hành lễ nói:

- Ta đúng là người quận Mã Ấp, tuy nhiên thời thiếu niên ta sống ở phủ Thái Nguyên, cho nên có một chút khẩu âm Thái Nguyên. Ta là thợ rèn của huyện này, lúc này triều đình cấm mạo dịch sắt thô ở quận Mã Ấp, ta không thể không đóng cửa, nhưng lại phải nuôi sống vợ con, cho nên muốn tìm một công việc mới.

Trương Huyền nghe gã nói thật sự thành khẩn, không giống người có dụng tâm kín đáo, không khỏi có thêm vài phần thiện cảm đối với gã, lại cười hỏi:

- Vậy sao người lại tìm ta?

Uất Trì Cung gãi đầu, hơi ngượng ngùng nói:

- Thật ra là có người giới thiệu cho ta tới đây, nói Trương công tử chiêu mộ hộ vệ biết nói tiếng Đột Quyết ở chỗ này. Ta vừa lúc phù hợp điều kiện, lại nghe nói lộ trình của Trương công tử tương đối dài, có thể giúp ta kiếm thêm chút tiền, cho nên ta đã tới đây.

- Là ai giới thiệu cho người?

- Cái này... hơi khó nói.

- Được rồi!

Trương Huyền không muốn hỏi gã nhiều, nhân tiện nói:

- Chúng ta một lời đã định, liền ấn định giá tiền một ngày một xâu năm, nếu người có biểu hiện tốt, mỗi tháng ta sẽ thưởng cho người năm xâu tiền, người cảm thấy thế nào?

Uất Trì Cung cười đến không ngậm nổi miệng, tính ra một tháng gã cũng có thể kiếm được năm mươi xâu tiền. Cái này so với năm xâu tiền

một tháng khi gã làm thợ rèn thì nhiều hơn gấp bội, loại chuyện tốt này đi nơi nào tìm?

Gã vội vàng gật đầu.

- Ta đồng ý, chỉ có điều có thể cấp cho ta một nửa trước được không, ta phải dàn xếp cho vợ con.

Trương Huyền nói với Trình Giáo Kim:

- Cho y năm mươi xâu tiền!

Trình Giáo Kim đau lòng đến nhếch miệng, chưa thấy ông chủ nào coi tiền như rác như vậy, còn chưa làm việc đã cho người ta năm mươi xâu tiền. Gã có lòng tốt nhắc nhở Trương Huyền:

- Công tử, có phải là nên ký khế ước trước hay không, lại bảo y tìm người đảm bảo, nếu chẳng may y cầm tiền chạy....

Trương Huyền tức giận nói:

- Không nên nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, đưa cho y là được.

Trình Giáo Kim không cam lòng lấy ra năm lượng vàng, ném thật mạnh vào tay Uất Trì Cung:

- Cho người hoàng kim, bây giờ hoàng kim càng có giá, một lượng vàng có thể đổi mười hai xâu tiền ở chợ đen, coi như người lời.

Uất Trì Cung tiếp nhận hoàng kim, khom người thi lễ với Trương Huyền:

- Đa tạ công tử tín nhiệm, ta về nhà bố trí vợ con ổn thỏa, sáng ngày mai sẽ đến đúng giờ!

Uất Trì Cung lại lặng lẽ gật đầu với Trình Giảo Kim, xoay người bước nhanh rời đi. Nhìn Uất Trì Cung đi xa, Trình Giảo Kim cười ha hả nói:

- Công tử, tên đại hán đen này không tệ, khá hợp với khẩu vị lão Trình ta.

Trương Huyền lười dõng dài với gã, chỉ bảo gã:

- Người đi hỏi Sài công tử, khi nào thì chúng ta xuất phát?

Sở dĩ Trình Giảo Kim không đòi đãi ngộ như Uất Trì Cung với Trương Huyền, là vì hai ngày nay có rất nhiều người đến cửa đưa tiền, Trương Huyền lại lười hỏi đến, khiến gã kiếm lời được một ít, ít nhất lấy được 50 lượng hoàng kim nước lụt. Hơn nữa Trương Huyền đáp ứng chia cho gã hai phần, Trình Giảo Kim bắt đầu giấc mộng tương lai cũng có thể để cho mẹ già có cuộc sống phú quý, làm sao còn để ý đến chút tiền lẻ của Uất Trì Cung.

Kỳ thật trong lòng Trương Huyền rất rõ ràng, tỷ như Triệu Đôn để lại một phong thư, trong thư nói cảm tạ hần 50 lượng hoàng kim, nhưng hần chỉ thấy bốn mươi hai, tám lượng khác rõ ràng bị Trình Giảo Kim tham ô.

Tuy nhiên thấy Trình Giảo Kim khá nghe lời, đánh giấc lại có thể liều mạng, Trương Huyền cũng không so đo tạt xấu chiếm món lợi nhỏ này của Trình Giảo Kim.

- Ai! Ta đi đây.

Trình Giảo Kim vội vàng chạy đi tìm Sài Thiệu. Trương Huyền thấy trời đã tối, liền bảo chương quỳ cho hần một phần cơm canh, hần đi về phòng trước.

Sáng ngày kế tiếp, Uất Trì Cung đến rất đúng giờ. Bình khí của gã là một cây thiết bổng nặng trăm cân, do gã tự mình làm ra, dài tám thước, lớn

bằng cổ tay, tinh quang lóe sáng, sau lưng có một cây đơn tiên. Gã không có vật cưỡi, Trình Giảo Kim rất nhiệt tình kéo đến cho gã một con lạc đà.

Giữa trưa, tất cả mọi người đã thu thập đồ đạc xong, Uất Trì Cung chất hàng hóa lên lạc đà, mọi người làm thành một hàng hơn mười người rời khỏi nhà trọ Long Hồ, xuất phát về phía cửa thành.

Nhanh chóng đến cửa thành, xa xa Trương Huyền đã nhìn thấy một nam tử mặc áo bào xanh, đầu đội mũ sa, hông đeo trường kiếm, dắt theo một con ngựa, phất tay chào hỏi với Sài Thiệu.

Trương Huyền nhận ra người này, chính là quan viên ở quận nha bên cạnh âm thầm móc nối với Sài Thiệu. Chỉ thấy ông ta ước chừng ba mươi tuổi, ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt gầy ốm, dưới hàm có một chòm râu dài, bộ dạng có chút nho nhã, nhưng cánh tay lại thon dài có lực, hình như người này có luyện qua võ nghệ.

Sài Thiệu tiến lên đáp lễ với ông ta, lại dẫn ông ta tiến đến giới thiệu với Trương Huyền:

- Trương công tử, vị này là bằng hữu của ta, tên là Lý Tĩnh, là Binh Tào Tham Quân Sự của bản quận, ông ấy cũng đi Câu Luân Hồ với chúng ta.

Sài Thiệu biết rằng Trương Huyền nhìn thấu mình, cho nên y cũng không giải thích lý do, tin rằng trong lòng Trương Huyền hiểu rõ.

Trương Huyền lập tức tỉnh ngộ, khó trách khi Sài Thiệu gọi ông ta là Dực Sư mình lại cảm thấy quen tai như vậy. Lúc ấy hẳn còn tưởng rằng đó là vì nguyên nhân Vương Dực Sư của Yến Vương phủ kia, hiện tại hẳn mới nhớ tới, Dực Sư không phải là tên chữ của Lý Tĩnh sao?

Hóa ra người này chính là Lý Tĩnh, tâm niệm hẳn vừa chuyển, quay đầu liếc mắt nhìn Uất Trì Cung một cái, thấy vẻ mặt Uất Trì Cung mất tự nhiên, hẳn lập tức hiểu được, nhất định Uất Trì Cung là do Lý Tĩnh giới thiệu tới.

Trương Huyền mỉm cười:

- Xem ra ta và Lý tham quân đã từng quen biết rồi.

Lý Tĩnh khẽ mỉm cười:

- Trương công tử hiệp nghĩa, tên đã như sấm bên tai Lý Tĩnh, có thể đồng hành cùng Trương công tử, là vận khí của Lý Tĩnh!

- Quá khen, hoan nghênh Lý tham quân đồng hành!

Trương Huyền quay đầu lại nhìn Lý Thần Thông, không kìm nổi cười to:

- Nếu ba vị đều là thành viên của Vũ Xuyên Phủ, không bằng chúng ta lấy tên là đội Vũ Xuyên đi!

Lý Thần Thông và Sài Thiệu nhìn nhau, hai người đều ngạc nhiên, Trương Huyền làm sao biết bọn họ đến từ Vũ Xuyên Phủ, Lý Tĩnh lại vuốt râu cười mà không nói, xem ra Trương Huyền còn khôn khéo hơn so với ông ta tưởng tượng.

- Xuất phát!

Trương Huyền giục ngựa chạy ra ngoài thành, mọi người đều đuổi kịp, ra khỏi cửa thành, đoàn người trùng trùng điệp điệp đi về phía đông.

Câu Luân Hồ hay còn gọi là Câu Luân Hải, cũng chính là Hồ Luân Hồ ngày nay, thời đại Tùy Đường, diện tích hồ này rất lớn, gấp hai hiện tại có thừa, sóng nước mênh mông, bao la hùng vĩ như biển, cỏ cây bốn phía tốt tươi, phân thành đồng cỏ lớn và rừng rậm mênh mông vô bờ.

Phía tây bắc Câu Luân Hồ là ngoại Hưng An lĩnh, phía đông nam còn lại là núi Đại Hưng An, nó bị vây giữa hai dãy núi cự đại, đồng cỏ phì nhiêu ngàn dặm, sản vật dồi dào, có Thất Vi, Tập, Khiết Đan, Mạt Hạc, Hồi

Hột, Bạt Dã Cỗ, Phó Cốt và hơn mười dân tộc đánh cá và du mục sống ở đây. Bên ngoài họ đều thần phục Đột Quyết nhưng trên thực tế lại đều độc lập, vì tranh đoạt địa bàn gay gắt, quan hệ hết sức phức tạp.

Tối hôm đó, phía nam cách Câu Luân Hồ ước chừng ngàn dặm, một tòa tiểu trấn tên là Thích Khẩu, một chi đội hơn trăm kỵ binh đến chỗ này làm trấn nhỏ trở nên náo nhiệt hơn. Thích Khẩu ở chỗ giao giới giữa Đại Tù và Đột Quyết, mặt phía nam là địa giới U Châu của Đại Tù, nhưng trấn nhỏ đã ra khỏi Yên Sơn, tiến vào biên cảnh thảo nguyên.

Nhân khẩu của tiểu trấn không nhiều lắm, chỉ có 50-60 gia đình, người Hán và người Đột Quyết sống hỗn tạp. Nơi này là đường thương đội bắc thượng Đột Quyết phải đi qua, trong tiểu trấn có hai nhà trọ do người Hán mở, bình thường kinh doanh cũng tương đối ít khách, trăm tên kỵ binh vừa đến, hai nhà trọ lập tức chật ních, trong nhà trọ trở nên náo nhiệt.

Trong hành lang nhà trọ đốt lên ba đồng lửa trại, mười mấy tên đại hán tụ tập ăn thịt uống rượu với nhau, tiếng cười, tiếng chửi bậy, gần như lật ngược cả nóc nhà.

Chưởng quầy của nhà trọ họ Kim, là một gã người Hán ngoài năm mươi tuổi, ở đây sinh sống đã ba mươi mấy năm, cưới một nữ nhân Đột Quyết làm vợ, sinh cho gã hai nam một nữ. Hai đứa con trai cưới ngựa bắn tên, cùng người Đột Quyết không có gì khác nhau, tuy nhiên lại có một bộ khuôn mặt người Hán, lại biết nói vài lời tiếng Hán, ở vùng này lăn lộn cũng không tệ lắm.

Trong lòng Kim chưởng quầy lắm bầm, đám người kia tuy mang theo trang bị kỵ binh, nhưng hiển nhiên không phải quân Tù, giống như một đám thổ phỉ. Ông ta kiến thức rộng rãi, trong lòng lập tức cảnh giác, ông ta bảo con gái và lão bà không được đi ra, chính ông ta đến hầu hạ bọn đại hán này.

- Chưởng quầy, đem đến đây năm túi rượu sữa ngựa!

- Đến rồi!

Kim chưởng quầy chuyển năm túi rượu sữa ngựa từ trong quầy rượu, cố hết sức mang đến bên cạnh mọi người. Đám người kia tự mình sẵn được một đầu lợn rừng và mấy con phi lộc, bọn họ tự mình nướng ăn, nhưng nhà trọ phải cung cấp rượu sữa ngựa, hơn nữa tửu lượng kinh người, đã nhanh chóng uống sạch rượu tồn trong nhà trọ.

Lúc này, một gã đại hán hơn bốn mươi tuổi nói với mọi người:

- Ngày mai còn phải lên đường, không nên uống rượu nữa!

Thanh âm ông ta không lớn, lại vô cùng uy nghiêm, mọi người không dám cãi lệnh, vội vàng khoát tay với Kim chưởng quầy, rượu cũng hết rồi, Kim chưởng quầy thầm nghĩ:

- Hóa ra người này chính là thủ lĩnh của bọn họ.

Nam tử này ôn hòa cười với Kim chưởng quầy nói:

- Chưởng quầy, có thể hỏi mấy câu được không?

- Khách nhân muốn hỏi điều gì?

- Ta muốn biết nơi này còn cách Câu Luân Hồ xa nữa không?

- Câu Luân Hồ?

Kim chưởng quầy mỉm cười:

- Nói xa cũng không xa, từ nơi này đi về phía đông bắc, chừng mười ngày sẽ đến, chỉ là không có đường lớn, chính các ngài phải tự mình tìm đường đi.

Bên cạnh có người nói nói:

- Chưởng quầy có thể tìm giúp chúng ta một người dẫn đường không, chúng ta sẽ thuê với giá cao.

Kim chưởng quầy bây giờ mới chú ý tới, có một văn sĩ ba mươi mấy tuổi ngồi bên cạnh, bộ dạng y văn nhược nhỏ gầy, bị bọn đại hán khôi ngô che khuất, rất khó phát hiện sự hiện hữu của y.

Đại hán cầm đầu nhìn thấy sự do dự trong mắt chưởng quầy, liền cười nói:

- Tại hạ họ Đâu, là người quận Thanh Hà, những người này đều là huynh đệ của ta, mỗi người đều là chân hán tử hào sảng, xin chưởng quầy yên tâm.

Ông ta lấy ra một thỏi vàng lớn, chừng hơn trăm lượng, ông ta ném vàng lên mặt bàn:

- Ngoại trừ tiền thưởng ra, còn dư lại chính là phí dụng dẫn đường, chưởng quầy giúp đỡ chút đi!

Không biết là người nam nhân trung niên này thành khẩn, hay là thỏi vàng kia hấp dẫn, Kim chưởng quầy rốt cuộc bị thuyết phục, ông ta ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Con của ta đã đi Câu Luân Hồ vài lần, nếu huynh đài không chê, để cho nó dẫn đường đi!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Sơ Hoạch Đột Phá

Đội ngũ của Trương Huyền xuất phát từ quận Mã Ấp, đi thẳng về phía đông, sau khi đi chừng mười ngày, đội ngũ đã tới một con sông lớn, sông lớn rộng tầm hơn mười trượng, trong suốt nhìn thấy đáy, như một giải ngọc trải dài trên thảo nguyên mênh mông.

Lý Tĩnh làm quan ở biên cương, đối với tình huống thảo nguyên hết sức quen thuộc, ông ta cười nói với mọi người:

- Con sông lớn này chính là Hoàn Thủy, dài mấy ngàn dặm, đây là thượng du, mà Câu Luân Hồ ở vùng trung du, thấy con sông lớn này, khoảng cách từ chỗ chúng ta đến Câu Luân Hồ không còn xa nữa.

Mọi người đã đi mười ngày, quan hệ cũng trở nên thân thiết hơn, hiển nhiên Lý Tĩnh thẳng thắn hơn Sài Thiệu nhiều, ông ta trực tiếp nói cho Trương Huyền, bọn họ phụng mệnh đi tìm một nhóm vũ khí, khoảng mấy chục cái, do Cao Cú Lệ vận chuyển đến nha tướng Đột Quyết, nhưng nửa đường lại mất tích, chỉ biết là mất tích ở vùng Câu Luân Hồ, tung tích cụ thể không ai biết.

Đối với sự thẳng thắn của Lý Tĩnh, Trương Huyền rất có thiện cảm, tuy nhiên hãn thủy chung không tỏ thái độ có muốn giúp đỡ bọn họ hay không. Mấu chốt là Lý Tĩnh còn chưa nói cho hãn biết, thái độ của Vũ Xuyên Phủ đối với nhóm vũ khí này, là muốn trợ giúp Đột Quyết, hay là muốn đem nhóm vũ khí này chuyển về Trung Nguyên?

Trương Huyền cũng chỉ có thể giữ trầm mặc với Lý Tĩnh.

Tuy nhiên, Uất Trì Cung lại nói cho Trương Huyền một bí mật, tuy Lý Tĩnh võ nghệ không cao, nhưng võ học của ông ta lại rất thâm hậu, võ nghệ của Uất Trì Cung chính là do Lý Tĩnh truyền thụ.

Uất Trì Cung giống như Trương Huyền, khi thiếu niên không luyện võ, nhưng trời sinh thần lực, tư chất luyện võ cực cao, một cơ hội ngẫu nhiên, Lý Tĩnh phát hiện y, liền bắt đầu truyền võ nghệ cho y. Trong thời gian một năm ngắn ngủi, làm cho y từ một thợ rèn có sức lực lớn biến thành mãnh tướng võ nghệ cao cường.

Ở một mức độ nào đó, Lý Tĩnh chính là ân sư thụ nghiệp của Uất Trì Cung. Tuy nhiên Lý Tĩnh không nhận Uất Trì Cung làm đồ đệ, thậm chí ngay cả bằng hữu cũng không thừa nhận, khiến Uất Trì Cung vô cùng buồn bã.

Vì thế, Trương Huyền hỏi qua Lý Tĩnh, Lý Tĩnh chỉ thản nhiên trả lời, hứng thú làm ra, chỉ điểm một phần, võ nghệ hôm nay Uất Trì Cung luyện được, vẫn là dựa vào thiên phú và cố gắng của y, không có liên quan đến Lý Tĩnh ông.

Chạng vạng hôm nay, mọi người đang hạ doanh trướng bên bờ nam sông lớn, thị vệ của Lý Thần Thông đốt một đồng lửa trại, rửa sạch hai con dê vàng săn được trên đường, đặt trên đồng lửa bắt đầu nướng.

- Hình như Trương công tử có tâm sự!

Lý Tĩnh ngồi xuống bên cạnh Trương Huyền.

- Cũng không hẳn là tâm sự, chẳng qua là cảm thấy hoang mang một chút.

Ánh lửa chiếu đỏ mặt Trương Huyền, hắn đang nhìn mọi người nường thịt, thản nhiên nói:

- Ta chỉ có điểm không nghĩ ra, ba mươi vạn kiện vũ khí hẳn là vật tư rất quan trọng đối với Đột Quyết, làm sao bọn họ có thể để người đoạt đi dưới mắt mình, không ngờ lại không phải trọng binh hộ vệ, tiên sinh cảm thấy chuyện này có khả năng không?

- Nếu ta nói người Đột Quyết cố ý khiến chúng bị người đoạt đi, công tử cảm thấy có khả năng không?

Lý Tĩnh nhìn chăm chú vào mặt Trương Huyền cười nói.

Trương Huyền nao nao:

- Ngài nói đây thật ra là một cái bẫy, nhưng nó chứa cái gì, giấu cái gì?

- Đó là bởi vì công tử không rõ vận mệnh các thể lực trên thảo nguyên, người Đột Quyết chỉ chiếm giữa trung bộ thảo nguyên, ở tây bộ và đông bộ thảo nguyên đều là địa bàn của cửu đại bộ lạc người Thiết Lặc. Người Đột Quyết đã sớm muốn khuếch trương về phía đông, chỉ là không có cơ, cho nên khi ta nghe nói đám binh khí kia mất tích ở vùng Câu Luân Hồ, ta liền đoán được đây là cái bẫy do người Đột Quyết bày ra.

- Nhưng bọn họ dùng ba mươi vạn kiện binh khí làm tròng hại người, cái giá này cũng quá lớn đi!

- Kỳ thật không lớn chút nào, bởi vì Đột Quyết biết rằng, chỉ cần nhóm vũ khí này ở thảo nguyên, sớm hay muộn vẫn sẽ rơi vào tay bọn họ.

Trương Huyền trầm tư một lát hỏi:

- Được Sư huynh đem ý này báo cáo lên trên sao?

Lý Tĩnh lắc đầu:

- Vũ Xuyên Phủ tuyệt sẽ không tiếp thu đề nghị của ta, ta xuất thân sĩ tộc Sơn Đông, chỉ là được Đâu hội chủ coi trọng, nhưng người khác trong Vũ Xuyên Phủ lại cực kỳ bài xích ta. Hơn nữa còn có Độc Cô Thuận, ông ta một lòng muốn huyết thống Vũ Xuyên Phủ thuần khiết, vì chuyện của ta mà đã nhanh chóng trở mặt với Đâu hội chủ.

Trương Huyền trầm mặc, người Đột Quyết dùng ba mươi vạn kiện vũ khí làm tròng hại người hãn cũng không cảm thấy quá hứng thú, nhưng lý luận huyết thống như lời Lý Tĩnh nói lại làm hãn tràn đầy cảm xúc.

Ngày hôm qua Sài Thiệu cũng thẳng thắn nói cho hãn, vốn Đâu hội chủ cũng muốn sắp xếp hãn gia nhập Vũ Xuyên Phủ, cũng là vì Độc Cô Thuận cực lực phản đối nên mới từ bỏ, xem ra thế lực truyền thống của Vũ Xuyên Phủ vẫn mười phần mạnh mẽ như cũ, bọn họ chỉ nhận huyết thống quý tộc Quan Lũng, không chấp nhận dị đoan giống như mình và Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh cười cười, không nói chuyện này nữa, ông ta lại nói với Trương Huyền:

- Ta thấy Trương công tử đã luyện qua Thanh Thạch Kinh, ta muốn cùng công tử nói chuyện một chút.

Trương Huyền đã liên tục khổ luyện tám ngày, mỗi lúc trời tối đều luyện đến mức kiệt sức, sau khi đột phá cực hạn lực lượng phóng đại, nhưng sau khi ngủ một giấc, lực lượng lại khôi phục nguyên dạng, không cố định được.

Điều này làm cho Trương Huyền vô cùng buồn rầu, mắt thấy Tử Thai Hoàn chỉ còn lại một viên, nếu còn không đột phá, hãn sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, rơi vào đường cùng hãn chỉ có thể cầu viện Lý Tĩnh.

- Tiên sinh có đề nghị gì tốt ư?

Trương Huyền lập tức quên bầy và huyết thống, trong đầu hẳn lúc này chỉ có công pháp Thanh Thạch Kinh.

Lý Tĩnh gật gật đầu nói:

- Ta phát hiện công tử có một chi tiết mấu chốt không xử lý tốt, mới đưa đến việc không thể đột phá tụ lực thành công.

- Mời tiên sinh nói!

Trong lòng Trương Huyền khẩn trương dị thường.

- Ta đã nghiên cứu cẩn thận phối phương của vị thuốc này, một nửa là thuốc hạ nhiệt, một nửa là thuốc có tính nhiệt, lượng được được sử dụng phi thường tinh tế, lạnh nóng cân đối, chứng minh luyện tập bên ngoài cũng phải lạnh nóng cân đối, cân đối mới là mấu chốt đột phá, mà công tử luyện tập trong nước tuy rằng có thể hạ nhiệt độ, nhưng độ rét lạnh không đủ, làm cho nhiệt độ kinh mạch trong cơ thể quá thừa, không thể đạt tới cân đối, cho nên chậm chạp không đột phá được.

Trương Huyền chưa bao giờ nghĩ đến loại lý giải này, trong lòng hẳn cũng mơ hồ ý thức được, không huấn luyện trong hàn băng, mà huấn luyện trong nước lạnh, có phải hơi bất ổn hay không?

Trên bức đồ chú thứ nhất cũng có một câu “Tam cửu mộc xuân”. Nói cách khác hẳn là thân thể hẳn cảm thấy được thoải mái giống như mùa xuân, nhưng mỗi lần luyện võ hẳn đều cảm thấy nóng đến mức cực kỳ khó chịu, vượt qua thời gian hai đến ba giờ dày vò, căn bản không có nửa điểm cảm thụ mùa xuân, có lẽ sai lầm thật sự ở nơi này.

- Ta nên làm gì bây giờ, đường khó khăn nhất nhất định phải huấn luyện trong trời đông giá rét sao?

Lý Tĩnh khẽ mỉm cười:

- Thanh Thạch Kinh cho rằng nhất định phải luyện tập trong hàn băng, mới có thể hoàn thành đột phá tụ lực, ta tin rằng chủ nhân của nó cũng là ở vùng đất cực hàn phương bắc khổ luyện. Tuy nhiên bất cứ chuyện gì cũng không chỉ có một biện pháp, ta có thể sửa phối phương một chút, có lẽ có thể giải quyết vấn đề này.

- Ý của tiên sinh là, giảm bớt thuốc khô nóng?

Lý Tĩnh gật gật đầu:

- Đúng là ý này, trong phối phương Tử Trùng Ngọc Dững chính là thuốc khô nóng tốt nhất, nó thật sự là một dược vật rất thần kỳ, có thể đánh loạn huyết khí trong kinh mạch đã thành hình, khiến người luyện võ có thể tổ tạo lại một lần nữa, hơn nữa nhắm vào loại người luyện võ muộn như công tử, nếu có thể giảm bớt lượng thuốc này xuống một nửa, như vậy luyện tập trong nước cũng có thể cân bằng.

- Nhưng Tử Trùng Ngọc Dững đã dung hợp với những dược vật khác.

Lý Tĩnh cười cười nói:

- Ta đã có biện pháp, không ngại thử một lần.

- Tiên sinh cứ việc nói thẳng, Trương Huyền nhất định làm theo!

- Người cho ta một viên Tử Thai Đan.

Trương Huyền lấy ra một viên Tử Thai Đan cuối cùng đưa cho Lý Tĩnh, Lý Tĩnh nhìn chăm chú vào viên thuốc, trầm tư một lát hỏi:

- Người nhất định là nghiêm khắc dựa theo phối phương làm thành?

- Vâng! Hẳn là hoàn toàn nhất trí với phối phương.

Lý Tĩnh rút ra dao găm sắc bén, cẩn thận cắt Tử Thai Đan trong tay thành hai nửa, dùng một nửa viên không có Tử Trùng Ngọc Dững dung hợp, làm thành một viên đan dược mới, hàm lượng Tử Trùng Ngọc Dững trong đan dược cũng chỉ có một nửa.

Ông ta đưa đan dược cho Trương Huyền cười nói:

- Hoàn Thủy là con sông rất có ý tứ, mặt nước ôn lương, đáy nước lại cực lạnh, đêm nay công tử dùng viên thuốc này, ở đáy nước kiên trì một canh giờ, xem có thu hoạch hay không.

Vào đêm, trên thảo nguyên trời đầy sao, màn trời đêm màu xanh đậm cực kỳ tinh thuần, một đám sao băng như giọt nước mưa màu lam nhạt chảy khắp không trung, Lý Tĩnh ôm đầu gối ngồi bên sông Hoàn Thủy, lẳng lặng ngắm nhìn bầu trời đêm.

Lúc này, Uất Trì Cung ngồi bên cạnh Lý Tĩnh thấp giọng hỏi:

- Hắn ở đáy sông sao?

Lý Tĩnh gật gật đầu:

- Lần đầu tiên ta thấy người có nghị lực như vậy, hắn rất chấp nhất đối với võ nghệ, làm cho người ta không thể không sinh lòng kính nể.

Uất Trì Cung dừng ở mặt sông, hỏi:

- Tiên sinh không nhận tên đệ tử như ta, là vì không muốn ta gia nhập Vũ Xuyên Phủ sao?

Lý Tĩnh thản nhiên cười:

- Làm người tự do có cái gì không tốt, muốn sư phụ ức hiếp làm gì, chuyện này ta đã nói rõ, người không cần tranh chấp với ta.

Uất Trì Cung cắn chặt môi dưới, lại thấp giọng nói:

- Nếu sư phụ không muốn ở trong Vũ Xuyên Phủ, vì sao không rời khỏi?

Thân thể Lý Tĩnh hơi chấn động, ông ta không nói gì, lại lâm vào trầm mặc, lúc này, nước sông nổi lên gợn sóng, cuồn cuộn nổi lên, chỉ thấy Trương Huyền chạy ra khỏi mặt sông, hít một hơi thật dài, lại tiềm nhập vào đáy sông.

- Đã một canh giờ rồi, hắn còn không chịu buông tha.

Lý Tĩnh thở dài:

- Cái lạnh dưới đáy nước, một khắc ta cũng không chịu được, hắn lại giữ vững được một canh giờ, hy vọng phán đoán của ta không sai.

- Hôm nay tiên sinh đã thử qua nước rồi à?

Lý Tĩnh cười khổ một tiếng nói:

- Thanh Thạch Kinh của hắn hắn là võ công của Tử Dương Chân Nhân, trên thực tế muốn luyện thành nó lại cực kỳ gian nan. Ngoại trừ cần thiên tư cực cao ra, mẫu chốt lại nằm ở chỗ lạnh nóng cân bằng, ta cũng vừa ngộ ra đêm qua, nếu không tìm hiểu được lý, vậy cũng chỉ có thể đi vào băng nguyên vô cùng lạnh huấn luyện, đây không phải hạ khổ công có thể luyện thành. Hôm nay ta thử một chút nước dưới đáy sông, lại từ lượng được khổng chế số lượng chính xác. Nếu phán đoán của ta không sai, đêm nay hắn có thể đột phá, nếu không đột phá được, vậy lý giải của ta đã sai lầm rồi.

- Vậy ta có thể luyện được không?

Uất Trì Cung cười hỏi.

Lý Tĩnh lắc lắc đầu:

- Thiên tư của người vẫn kém một chút.

- Tiên sinh mau nhìn!

Uất Trì Cung bỗng nhiên chỉ mặt nước hồ.

Chỉ thấy cuộn sóng quay cuồng trên mặt sông, so với vừa rồi trảng diện lớn hơn rất nhiều, Lý Tĩnh đứng lên, khẩn trương nhìn mặt sông. Ông ta cũng không biết rằng sẽ có chuyện như vậy, phía dưới nhất định là đã xảy ra chuyện.

Bỗng nhiên, một cái bóng lớn bay ra từ giữa sông, nặng nề đáp xuống bờ. Ngay sau đó, Trương Huyền từ dưới sông nhảy lên, cười to ầm ĩ:

- Đa tạ Lý tiên sinh, hẳn là ta đã thành công!

Trương Huyền nhảy lên bờ, hẳn cảm giác mỗi một khối cơ trên người, mỗi một kinh mạch đều tràn đầy lực lượng. Cái đó và loại lực lượng lâm thời bình thường tính chất hoàn toàn bất đồng. Bình thường là một loại khi lực, dễ tụ dễ tán, mà hiện tại hẳn cảm giác là một loại lực lượng cơ thể, là lực lượng do toàn cơ thể tụ hợp lại tạo thành, dường như cơ thể và gân mạch của hẳn đều cường tráng thêm vài lần.

Hẳn biết rõ cuộc mình đã nghênh đón lần đột phá đầu tiên, trong lòng mừng như điên, hẳn tiến lên quỳ một gối trước mặt Lý Tĩnh, ôm quyền cao cao:

- Ân đức của tiên sinh, Trương Huyền khắc trong tâm khảm.

Lý Tĩnh vội vàng nâng hẳn dậy:

- Trương công tử không cần đa lễ, xin đứng lên! Xin đứng lên!

Cách đó không xa, Uất Trì Cung kinh ngạc hô lớn:

- Đây là Long Tích Côn!

Tiếng la của Uất Trì Cung làm Sài Thiệu, Trình Giảo Kim và đám người Lý Thần Thông đều tới, tất cả mọi người đều phát hiện một con quái ngư thật lớn trên mặt đất. Đây là một con cá lớn có vây lưng khổng lồ, dài bảy thước, nặng mấy trăm cân, đầu lớn như cái đầu, trong miệng mọc ra răng nanh sắc bén. Tất cả mọi người đều là lần đầu tiên nhìn thấy loại quái ngư này, không khỏi đều nghị luận.

Trương Huyền đi tới cười hỏi:

- Ta phát hiện ra nó dưới đáy sông, cũng dám công kích ta, kết quả đã bị ta chế phục, Uất Trì gặp nó rồi à?

Uất Trì Cung gật gật đầu:

- Ta chỉ gặp một lần, người Đột Quyết gọi nó là cá đầu hổ, người Hán thì gọi là Long Tích Côn, nghe nói là ngư vương sinh hoạt tại chỗ sâu Bắc Hải, ăn thịt mà sống, lực lớn vô cùng, cực kỳ hung tàn, làm sao trong Hoàn Thủy cũng có?

- Không kỳ quái!

Lý Tĩnh đi tới cười nói:

- Hoàn Thủy thông với Câu Luân Hồ, mà Câu Luân Hồ lại liên kết với Bắc Hải, hiện tại nó ở nơi này cũng có thể hiểu được.

Trình Giảo Kim đánh giá trước sau con quái ngư này, thềm đến mức chảy nước miếng, cười hỏi:

- Cá này sau khi nướng chín ăn ngon không?

Lý Tĩnh cười cười:

- Thịt loại cá này rất non mịn, nhưng hương vị lại cực tanh, đương nhiên, sau khi nướng chín cũng tương đối dễ ăn. Nhưng nó có một vật rất đáng tiền, trên lưng toàn cơ bắp, là gân rồng trong truyền thuyết, cứng cỏi vô cùng, là tài liệu cực phẩm để làm dây cung. Long Tích Cung của thiên tử Đại Tùy chúng ta chính là dùng gân của nó làm dây cung nên mới được gọi như vậy.

Trình Giảo Kim vén tay áo lên nói:

- Để ta tới, trước rút gân sau nướng ăn, lão Trình thích nhất là ăn cá, còn chưa nếm qua con cá lớn như vậy bao giờ.

Lý Tĩnh vội vàng nói:

- Gan nó cũng là vị thuốc hiếm lạ, có hiệu quả trị bệnh liệt, để ý đừng làm hỏng.

- Ta biết rồi!

Trình Giảo Kim hết nhìn đông lại nhìn tây một vòng, không thấy Trương Huyền, hỏi:

- Công tử nhà ta đâu rồi?

Lý Tĩnh chỉ chỉ xa xa, mơ hồ thấy Trương Huyền ở bờ sông phía xa ngồi xếp bằng xuống, mọi người hiếu ý, đều không đi quấy rầy hấn, cùng nhau khiêng cá trở về.

Trương Huyền lẳng lặng ngồi yên ở bờ sông, suy nghĩ bay lên sao, dường như cả người đang ngao du trên bầu trời đầy sao. Hấn rốt cuộc đã đạt được lần đột phá dịch cân đầu tiên, vui sướng trong lòng rất lâu còn chưa bình tĩnh lại. Đây là do hấn lần lượt tích lũy, cuối cùng dưới sự chỉ

điểm của Lý Tĩnh đạt được đột phá, làm sao hẳn có thể không vui sướng vạn phần?

Ngồi xuống ước chừng bốn canh giờ, cuối cùng hẳn cũng tỉnh lại từ trong trạng thái không minh, khi đó trời đã sắp sáng.

Hắn đứng lên, chậm rãi rút ra chiến đao, đao nặng mười cân lại khiến hẳn có cảm giác nhẹ hơn rất nhiều, rõ ràng không quá hợp tay. Điều này khiến hẳn có chút tiếc nuối, dù sao cũng là chiến đao hẳn yêu thích nhất, nếu không vừa tay, hẳn phải buông tha.

- Công tử đã tốt chưa?

Trương Huyền nghe thấy được thanh âm của Trình Giảo Kim, hẳn vừa quay đầu lại, chỉ thấy Trình Giảo Kim đứng sau hẳn cách đó không xa, tay y cầm Tuyên Hoa Đại Phủ, Trình Giảo Kim cười cười nói:

- Có muốn thử búa của ta một chút không?

Võ nghệ của Trình Giảo Kim cũng là gia truyền, chẳng qua phụ thân gã qua đời sớm, hơn nữa tư chất gã không đủ. Gã giống như Sài Thiệu, chỉ đột phá một lần tụ lực, cũng may gã có thần lực trời sinh, cho nên y có thể điều khiển được đại phủ sáu mươi cân tổ truyền. Phủ phổ gia truyền phụ thân lưu lại cũng bị gã xé đi chùi dít, cuối cùng khi muốn dùng mới phát hiện chỉ còn lại có ba chiêu.

Trương Huyền cũng đang muốn thử một lần sau khi mình đột phá, liền cười nói:

- Cũng tốt! Nếu hợp tay, đại phủ liền thuộc về ta.

Trình Giảo Kim gãi đầu, hận không thể vả miệng mình một cái, lẳng xăng làm gì! Để hẳn luyện thiết côn của Uất Trì than đen không được sao?

Trình Giảo Kim thực sự có chút lo lắng Trương Huyền sẽ coi trọng đại phủ của mình, gã dối trá cười gượng hai tiếng:

- Công tử thật biết đùa, ngài sao có thể sử dụng vũ khí rách nát của người thô kệch như ta được. Mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong như ngài, ít nhất phải dùng mã sóc hoặc là ngân thương mới được.

Trương Huyền cười ha ha:

- Được rồi! Không cần vượt môn ngựa nữa, ta sẽ không lấy búa của người, chỉ đùa với người một chút thôi.

- Đâu có! Đâu có! Ta cũng như vậy..... Chỉ đùa một chút thôi!

Trình Giảo Kim chợt dạ đem búa đưa tới, Trương Huyền cười tiếp nhận Trình Giảo Kim đại phủ Trình Giảo Kim đưa tới, chỉ cảm thấy đại phủ chọt nhẹ, không ngờ không tốn chút sức nào đã cầm trong tay.

- A! Thật đúng là vô cùng hợp tay.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Thiếu Nữ Bên Bờ Sông

Cuối cùng Trình Giảo Kim cũng không mất đại phủ của gã, gã kịp thời dùng gân Long Tích Côn dẻo dai cùng gan cá chuộc lại đại phủ yêu quý của mình.

Kỳ thật Trương Huyền cũng chỉ nói giỡn với gã mà thôi, đại phủ hơn sáu mươi cân của Trình Giảo Kim hẳn vẫn cảm thấy hơi nhẹ, hẳn hẳn phải dùng binh khí nặng bảy mươi cân mới được.

Lúc này Trương Huyền đang ngồi trên lưng ngựa ngắm nghía gân cá ba thước, hẳn vốn tưởng rằng nó sẽ thô to như gân trâu bình thường, có thể làm roi, không ngờ gân rất nhỏ, không khác mấy so với sợi chỉ, khiến cho hẳn hơi thất vọng.

Tuy nhiên cái gân cá này lại cực kỳ cứng cỏi, mười phần co giãn, đúng là tài liệu cực phẩm làm dây cung.

Trương Huyền đem bỏ gân cá vào túi trên ngựa, nhanh chóng thúc ngựa chạy về phía đội ngũ phía trước.

Đội ngũ lại xuất phát đi về phía đông, dọc theo Hoàng Thủy hướng đông. Có lẽ vì nguyên nhân lần đầu tiên đột phá tụ lực, thị lực của hẳn nhìn được càng xa, thính lực cũng càng thêm nhạy bén.

Nhưng lúc này hẳn lại lâm vào trầm tư, thẳng đến khi Lý Tĩnh làm gián đoạn trầm tư của hẳn.

- Trương công tử còn suy nghĩ chuyện ngày hôm qua sao?

Lý Tĩnh cười, ông ta cũng thúc ngựa đi.

Trương Huyền gật gật đầu:

- Ta hơi suy nghĩ về cái bẫy hôm qua ngài nói, có thể nào cũng lôi chúng ta vào hay không?

- Bẫy của người Đột Quyết không phải nhằm vào chúng ta, mà là nhằm vào liên minh Thiết Lặc phía đông.

Lý Tĩnh liếc mắt nhìn Trương Huyền một cái, cười cười lại nói:

- Cái gọi là liên minh Thiết Lặc đông bộ chính là ba đại bộ tộc Hồi Hột, Phó Cốt và Bạt Dã Cốt liên minh với nhau, làm cho người Đột Quyết thủy chung không dám tấn công bọn họ. Cho nên người Đột Quyết dùng nhóm vũ khí này làm mồi, phân hóa ba nhà bọn họ liên minh.

Trương Huyền trầm tư một chút nói:

- Đây là nhĩ đào giết tam sĩ!

- Đúng! Chỉ cần một nhà trong bọn họ độc chiếm nhóm vũ khí này, liền sẽ khiến cho hai nhà khác bất mãn nghiêm trọng, liên minh cũng liền tan rã. Đây là một kế sách rất cao minh, Đột Quyết có cao nhân!

- Là Sử Thục Hồ Tất?

Trương Huyền nhớ đến trong lịch sử, triều Tùy vì giết người này mà hết lòng hết sức, chứng minh ông ta có uy hiếp rất lớn đối với triều Tùy. Chỉ có loại mưu sĩ cấp bậc này mới có kế sách cao minh như thế.

Lý Tĩnh gật gật đầu:

- Hãn là ông ta, ông ta là mưu sĩ tâm phúc của Thủy Tất Khả Hãn.

Trương Huyền trầm mặc một lát lại hỏi:

- Nếu các ngài tìm được nhóm vũ khí kia, định xử lý như thế nào?

Hai ngày nay Trương Huyền luôn suy xét việc này, mười mấy người bọn họ cho dù có tìm được nhóm vũ khí kia thì phải làm thế nào, hơn ba mươi vạn kiện, bọn họ có thể chở về Đại Tù được không?

- Hội chủ ra lệnh cho ta, để chúng ta nghĩ biện pháp mang về Đại Tù, nếu không được thì phá hủy chúng.

- Nếu không tìm thấy chúng thì sao?

Ánh mắt của Trương Huyền trở nên sắc bén.

Lý Tĩnh lắc đầu, thở dài một tiếng nói:

- Ta cũng không biết, mệnh lệnh của Vũ Xuyên Phủ cũng không nói đến.

- Vậy tiên sinh có ý tưởng gì không?

Trương Huyền lại tiếp tục hỏi:

- Không nói về Vũ Xuyên Phủ, chỉ nói về ý nghĩ của tiên sinh.

Lý Tĩnh trầm mặc, ông ta không trả lời Trương Huyền, nhưng vẫn thấp giọng hỏi:

- Vì sao người lại nghĩ đến chuyện này?

Trương Huyền nhìn mây trắng lững lờ phương xa, chậm rãi nói:

- Ta không biết Đại Tù còn tồn tại bao nhiêu năm nữa, cũng không biết rằng tương lai sẽ là vương triều của người nào, nhưng có một điều ta rất rõ ràng, ta là người Hán, ta tuyệt sẽ không để chúng rơi vào tay bọn dị tộc. Đây cũng là nguyên nhân ta đáp ứng đi cùng các người.

Trương Huyền lại nhìn chăm chú Lý Tĩnh nói:

- Ta biết Thanh Thạch Kinh thật ra là do Hội chủ tặng cho ta, ta cũng biết để ta đến thảo nguyên là do hội chủ tỉ mỉ an bài. Ông ta tất nhiên là có yêu cầu đối với ta, nếu ta đã tiếp nhận Thanh Thạch Kinh, cũng nên đáp ứng yêu cầu của ông ta. Tiên sinh có thể nói cho ta biết, Hội chủ cần ta làm gì không?

Lý Tĩnh mỉm cười:

- Đạu hội chủ nói người nhất định sẽ chủ động nói, quả nhiên ông ấy đã nói trúng. Tuy nhiên người rất may mắn, điều kiện của ông ấy đúng là chuyện người muốn làm.

- Tiên sinh nói là hủy diệt đám vũ khí kia?

Lý Tĩnh yên lặng gật đầu, kỳ thật ông ta cũng không phải là không tính toán như vậy.

Đường đi cực kỳ buồn tẻ đơn điệu, bọn họ giống như dậm chân tại chỗ trong một bức tranh, vĩnh viễn là con sông không có điểm cuối và thảo nguyên giống nhau như đúc. Cảm giác mới mẻ ban đầu đã sớm mất đi, chỉ còn cảm thấy khó chịu phiền chán, tất cả mọi người rơi vào trầm mặc.

Chạng vạng tối hai ngày sau, rốt cuộc bọn họ nhìn thấy cánh rừng, cảnh vật trước mắt có thêm vài phần mới mẻ, tinh thần mọi người rung lên, nhanh chóng phóng ngựa về phía rừng rậm.

Mọi người cắm trại phía trước rừng rậm, Uất Trì Cung và vài tên hộ vệ đi vào trong rừng săn thú. Trương Huyền thì đến con sông bên kia, chọn một chỗ cách xa rừng rậm, ngồi xếp bằng tiến nhập minh tướng. Bắt đầu từ ngày thứ hai sau khi đột phá lần đầu tiên, việc khẩn cấp trước mắt của hắn không phải là tiếp tục huấn luyện, mà là củng cố lại sau khi đột phá, phương pháp củng cố chính là bức tẩy tủy đồ thứ năm, khiến suy nghĩ xuyên qua tinh hà mệnh môn.

Rất nhanh, hắn liền tiến vào một loại trạng thái vong ngã, hoàn toàn quên đi sự hiện hữu của chính mình, suy nghĩ bay vọt nghìn dặm, ngao du giữa bầu trời đầy sao.

Không biết qua bao lâu, hắn bỗng nhiên bị một trận thanh âm bọt nước khuấy động kịch liệt làm bừng tỉnh, hình như có ai đó đang tát kịch liệt vào mặt nước. Thanh âm truyền đến từ hơn mười bước phía đông, Trương Huyền đứng lên, dọc theo bờ sông bước nhanh tới chỗ có tiếng nước.

Hắn lại nghe thấy một tiếng thét chói tai, kia rõ ràng là thanh âm của một nữ nhân trẻ tuổi, trong thanh âm còn có một loại thống khổ bi thương. Trương Huyền nhắc chân chạy đi, rất nhanh hắn liền nhìn thấy, ở trong nước sông, một người một cá tiến hành đả đấu kịch liệt trong nước. Nhìn thân hình to lớn, con cá kia đúng là loại cá Long Tích Côn hắn gặp phải hai ngày trước, thậm chí còn hung mãnh hơn so với con hắn gặp phải.

Mà người đang đấu cùng Long Tích Côn lại đang rơi xuống hạ phong, dường như một cánh tay đã bị cắn, từ dáng người yếu điệu và da thịt trắng nõn lộ ra, đây rõ ràng là một thiếu nữ trẻ tuổi.

Tay nàng cầm một con dao găm, dao găm hung hăng cắm vào thân thể của Long Tích Côn, khiến cho nó càng thêm cuồng bạo, mở ra răng nhanh sắc bén cắn loạn. Thiếu nữ rõ ràng đã không chống đỡ nổi, nhưng nàng lại quật cường nắm chặt vây cá Long Tích Côn không thả.

Trương Huyền biết con cá này hung tàn, đã không thể bắt nó, hậu quả là bị nó ăn luôn, Trương Huyền không lưỡng lự, rút đao nhảy vào nước sông...

Một lát, Trương Huyền ôm thiếu nữ đã ở trong trạng thái nửa hôn mê lên bờ, con Long Tích Côn hung tàn dường như còn không chịu rời đi, mở ra một loạt răng nanh trắng hếu thị uy với Trương Huyền, lúc này mới du nhập vào chỗ sâu của đáy sông biến mất không thấy.

Thiếu nữ mặc bì giáp và quần bò ướt sũng dán sát vào da thịt, dáng người nàng có vẻ cực kỳ thon dài, nhìn bộ dạng nàng khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi, làn da hơi đen, tràn đầy co dãn và sáng bóng. Mái tóc như thác nước rối tung trên đầu, khiến nàng có một loại hấp dẫn tràn đầy dã tính.

Có lẽ bởi vì bị thương và thể lực cạn kiệt quá độ, nàng cũng không lập tức tỉnh ngay, bì giáp hộ vệ bên cánh tay trái đã bị Long Tích Côn xé mở, máu thịt mơ hồ. Trương Huyền lấy thuốc trị thương ra từ túi da bên người, cẩn thận bôi thuốc bột lên miệng vết thương của nàng, lại xé xuống một vạt áo băng bó cho nàng.

Thiếu nữ chậm rãi tỉnh lại, phát hiện một gã nam tử trẻ tuổi xa lạ ngồi bên cạnh, sợ tới mức nàng lập tức ngồi dậy, hoảng sợ lui về sau mấy bước, trong tay có thêm một con dao găm, ánh mắt hung ác mà cảnh giác nhìn chằm chằm Trương Huyền.

- Ta cứu cô từ dưới nước lên!

Trương Huyền thấy dường như nàng nghe không hiểu lời mình, liền đứng dậy làm một động tác, tỏ vẻ hẳn đã đấu với quái ngư, sau đó cứu nàng từ dưới nước lên.

Thiếu nữ chợt nhớ tới điều gì, đứng lên vọt tới bờ sông, đã không thấy Long Tích Côn, trong ánh mắt nàng tràn đầy tuyệt vọng, quay đầu lại phần

nộ nhìn chăm chú vào Trương Huyền.

Nàng bỗng nhiên hét lên một tiếng, gươm dao găm lên đâm tới chỗ Trương Huyền. Trương Huyền một phát bắt được cổ tay nàng thuận thế lôi kéo, thiếu nữ lão đảo một cái, té ngã trên bờ sông.

Trương Huyền cũng có chút tức giận, mình cứu nàng, không những không báo ơn, ngược lại còn muốn ám sát mình, chỉ là một con cá mà thôi, có đến nỗi nàng phải thù hận mình như vậy không?

Thiếu nữ chậm rãi đứng lên, ngơ ngác nhìn mặt sông, đôi mắt đen trắng rõ ràng chảy xuống một hàng nước mắt. Nàng bỗng nhiên bùm mặt xoay người chạy về sâu trong thảo nguyên.

Trương Huyền đuổi theo vài bước lại dừng lại, nàng chắc là người của bộ lạc phụ cận, không cần phải lo lắng gì. Trương Huyền cũng mơ hồ cảm giác được, con Long Tích Côn kia có lẽ rất trọng yếu với nàng, nàng mới không muốn sống như vậy, mới thất thố như vậy.

- Trương công tử!

Bên kia bờ sông truyền đến tiếng la của Sài Thiệu:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Không có gì, ta đến đây!

Trương Huyền nhặt đồ trên mặt đất lên, nhảy vào lòng sông bơi về phía bờ bên kia.

Mọi người ngồi thành một vòng quanh đồng lửa trại, liên tục ăn thịt phi lê nướng đến vàng óng ánh thơm nức, Trương Huyền cười ngồi xuống:

- Từ xa đã ngửi thấy mùi rồi.

Uất Trì Cung cắt một khối thịt đã nướng chín đưa cho hần:

- Công tử, miếng này không tòi.

- Đa tạ!

Trương Huyền nhặt bầu rượu bên cạnh lên, rót hai phần, rượu lên men từ sữa mang theo mùi tanh cay khiến thân thể của hần ấm áp hơn rất nhiều, Lý Thần Thông thấy vết máu trên người Trương Huyền, hỏi:

- Trương công tử, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao?

- Gặp được một tiểu cô nương trẻ tuổi, thiếu chút nữa bị nàng giết.

Nghe nói có tiểu nương, Trình Giáo Kim không kìm nổi huyết sát, trở mặt ra cười ha hả nói:

- Công tử vì sao thiếu chút nữa bị giết, có phải là muốn làm loạn hay không?

Trương Huyền nhặt bầu rượu lên ném về phía gã:

- Ngậm cái miệng thối của ngươi lại đi!

Lúc này, Lý Tĩnh như thoáng chút suy nghĩ nói:

- Nếu chỉ có một mình nàng, chứng tỏ có bộ lạc ở gần đây, dù sao chúng ta cũng không rõ ràng, không bằng đi đến bộ lạc đó hỏi thăm một chút tin tức, xem có đầu mối gì không.

Trương Huyền gật gật đầu:

- Ta cũng nghĩ vậy, tuy nhiên bộ lạc kia hần ở mặt phía bắc, chúng ta có nhiều súc vật như vậy, làm sao qua sông?

- Vấn đề này không lớn, vùng này có chỗ nước vòng gấp uốn khúc, đi lên phía trước hẳn là có chỗ nước cạn có thể lội qua.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Lý Tĩnh, ngày kế tiếp bọn họ lại đi hơn mười dặm về phía trước, quả nhiên gặp chỗ nước cạn. Nước sông chỉ đến hông của bọn họ, mọi người khiêng chiến mã và lạc đà qua sông lớn, đi về hướng đông bắc.

Nhưng vừa đi không đến hai dặm, hơn mười người cưỡi ngựa đã chạy trước mặt, ngăn đường đi của bọn họ, hơn mười người Hồ đều trẻ tuổi, có nam có nữ.

Trương Huyền nhận ra một thiếu nữ trong đó, đúng là người hãn cửu tối hôm qua ở lòng sông. Chỉ thấy nàng cài vòng hoa, mặc áo đuôi ngắn bằng gấm màu đỏ, phía dưới mặc một váy dài đen mạ vàng, làn da hơi đen, nhưng một đôi mắt to trắng đen rõ ràng, có chút động lòng người.

Trương Huyền biết bọn họ đến tìm mình, lập tức giục ngựa đi lên nghênh đón. Thiếu nữ thấy Trương Huyền, chỉ vào hãn nói hai câu với một gã nam tử trẻ tuổi cao lớn bên cạnh, nam tử trẻ tuổi liền tiến lên cung kính thi lễ với Trương Huyền. Không biết nói cái gì, nhưng giọng điệu có chút thành khẩn.

Uất Trì Cung tiến lên thấp giọng nói với Trương Huyền:

- Y đang nói..., cảm tạ ngài cứu mạng muội muội của y.

Trong lòng Trương Huyền thả lỏng, trên mặt lộ ra nụ cười. Xem ra tiểu cô nương này coi như biết tốt xấu, biết mình cứu nàng, hãn đáp lễ cười nói:

- Tiện tay mà thôi, không đáng nhắc tới, thỉnh không cần nhớ trong lòng.

Uất Trì Cung phiên dịch qua, nam tử rất là cảm động, lại nói vài câu, Uất Trì Cung cười nói:

- Y nói bộ lạc của bọn họ cách nơi này không xa, hoan nghênh chúng ta đến làm khách, nếu có hàng hóa, bọn họ cũng có thể tiếp nhận.

Trương Huyền quay đầu lại nhìn mọi người, thấy trong mắt mọi người đều lộ ra ánh mắt nóng bỏng. Đã đi hơn mười ngày, tất cả mọi người vô cùng mệt mỏi, khát vọng đi bộ lạc thảo nguyên làm khách. Trương Huyền cũng không khách khí, vui vẻ nói:

- Vậy quấy rầy rồi!

Uất Trì Cung phiên dịch qua, hơn mười người nam nữ trẻ tuổi hoan hô một tiếng, nhiệt tình nhảy xuống mặt đất tiếp đón bọn họ, xuất ra mẻ rượu sữa ngựa mới hoan nghênh khách nhân. Tuy rằng ngôn ngữ không thông, nhưng nhiệt tình và thành ý của bọn họ khiến trong lòng mọi người đều áp áp dễ chịu, rất nhanh mọi người liền quen thuộc lẫn nhau.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65+1: Dũng Cứu Tù Vương . (1)

Hơn mười người trẻ tuổi Trương Huyền gặp được cũng không phải là người Đột Quyết, mà là người Thiết Lặc. Người Thiết Lặc và người Đột Quyết đều là dân tộc trên thảo nguyên, nhưng sự cường đại của Đột Quyết khiến các bộ tộc Thiết Lặc không thể không thần phục với nó, hàng năm phải tiến cống đại lượng thuế dê cho vương đình Đột Quyết.

Thiết Lặc tổng cộng chia làm chín bộ tộc, hơn mười người trẻ tuổi người Hồ bọn họ gặp được là chi bộ lạc Bạt Dã Cổ trong chín bộ Thiết Lặc.

Bộ tộc Bạt Dã Cổ sinh hoạt ở phía đông thảo nguyên Mạc Bắc, bên dưới còn có tất cả lớn nhỏ mười mấy bộ lạc. Chi bộ lạc bọn họ gặp được là một trong ba bộ lạc lớn trong các bộ lạc ở Câu Luân Hồ, toàn bộ thảo nguyên mệnh mông phía tây Câu Luân Hồ đều là lãnh thổ của bọn họ.

Nam tử Bạt Dã Cổ tính tình khảng khái, nữ tử hào phóng không bị cấm cản, nhưng Trương Huyền lại phát hiện thiếu nữ trẻ tuổi kia lại thủy chung không đến chào hỏi mình. Ánh mắt hai người ngẫu nhiên đụng nhau, nàng lập tức sẽ dời tầm mắt đi chỗ khác, có lẽ nàng còn đang giận mình, khiến cho nàng không thể bắt con Long Tích Côn đó.

Trương Huyền để ngựa đi chậm chậm, khẽ mỉm cười với thiếu nữ, chỉ vào cánh tay trái của mình, ý là hỏi miệng vết thương của nàng ra sao rồi?

Thiếu nữ cười ngạo nghễ, tháo cung tiễn xuống, thấy trên bầu trời phía xa có mấy con vịt trời bay đến, nàng giục ngựa chạy gấp, xoay người kéo cung thành hình bán nguyệt, bắn ra một mũi tên. Con vịt trời bay cuối cùng kêu lên một tiếng, trúng tên rơi xuống từ trên không, kích khởi một mảng âm thanh ủng hộ của mọi người.

Thiếu nữ hất khuôn mặt hơi hồng, như khiêu khích nhìn Trương Huyền. Trương Huyền thấy bộ dạng thú vị của nàng, không khỏi mỉm cười, xem ra cánh tay của nàng đã không có vấn đề gì.

Lúc này, huynh trưởng của thiếu nữ giục ngựa đi song song với Trương Huyền, dùng roi ngựa chỉ vào muội muội cười:

- Muội ta tên là Tân Vũ!

Vừa rồi Uất Trì Cung đã giới thiệu huynh trưởng của thiếu nữ, tên là Bạt Dã Cổ Đồng Thái. Kỳ thật gã cũng biết một chút tiếng Hán, chỉ có điều ở cùng với tộc nhân, gã tận lực dùng ngôn ngữ bốn tộc. Chỉ khi ở một mình cùng với Trương Huyền, gã mới có thể nói vài câu tiếng Hán.

Trương Huyền nhìn thiếu nữ cười nói:

- Hình như nàng đang khiêu chiến ta, đúng không?

- Muội ấy chính là như vậy, luôn luôn khá tùy hứng!

Đồng Thái cười cười, hô lớn:

- Tân Vũ!

Thiếu nữ giục ngựa chạy trở về, chỉ chỉ cung tiễn của Trương Huyền, ánh mắt kiêu ngạo liếc xéo hằm. Vẻ mặt kia rõ ràng là muốn hằm cũng bộc lộ tài năng. Mặt Đồng Thái trầm xuống, hung hăng giận dữ mắng mỏ nàng vài câu, đại khái là trách nàng không hiểu đạo đãi khách. Lúc này thiếu nữ

mới bừa môi thu lại cung tiễn, lại liếc mắt nhìn Trương Huyền, không để ý đến hấn nữa.

Đồng Thái áy náy nói vài câu xin lỗi với Trương Huyền. Trương Huyền chỉ cười, hấn sao có thể so đo với một tiểu cô nương.

Đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, địa thế dần dần thấp hơn. Vùng này dường như là bồn địa, bọn họ chính là đang đi bên cạnh bồn địa. Lúc này, phía trước bỗng truyền đến tiếng tù và trầm thấp, ngay sau đó là tiếng vó ngựa như sấm. Mọi người biến sắc, lập tức giục ngựa xông về phía trước. Trương Huyền cũng giục ngựa chạy gấp, một lát đã tới triền núi bên cạnh, chỉ thấy dưới chân núi, hai chi quân đội đang triển khai chiến đấu kịch liệt trên thảo nguyên.

Một chi quân đội rõ ràng là binh lính Đột Quyết, đang mặc bì giáp, giương cung chỉ mâu, ước chừng 2000-3000 người. Đội kỵ binh xếp thành nhiều hàng chạy gấp, mà bên kia là một chi quân đội chỉ có ba bốn trăm người, phục sức hỗn loạn, bị người Đột Quyết vây quanh chia cắt, tử thương thảm trọng.

Lúc này, ánh mắt Đồng Thái bên người Trương Huyền đỏ lên, hét lớn một tiếng, mang theo hơn mười tộc nhân xông tới. Thiếu nữ Tân Vũ phần nộ la to, nàng không sợ hãi chút nào, giương cung lấp tên đi theo mọi người xung phong xuống núi. Chỉ thấy nàng nghiêng người bắn ra một mũi tên, một gã kỵ binh Đột Quyết kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống ngựa, tên dài đã bắn thủng cổ họng y.

Biến hóa đột nhiên xuất hiện khiến cho đám người Trương Huyền ngơ ngác nhìn nhau, không biết có nên tham chiến hay không. Uất Trì Cung thở dài một tiếng:

- Người bị bao vây hấn là tộc nhân của bọn họ, nói không chừng còn là phụ huynh hoặc là thúc bá.

- Mau nhìn, đó là ai?

Lý Thần Thông chỉ vào xa xa hô to, Trương Huyền cũng nhìn thấy, xa xa trên sườn núi có vài chục người Đột Quyết đứng xem cuộc chiến, hẳn là thủ lĩnh của bọn họ. Nhưng ở giữa có vài tên người Hán. Người Hán cầm đầu chừng ba bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, bộ dạng như một tên mặt ngựa, dưới hàm có mấy chòm ria chuột, đang đặc ý nói gì đó với thủ lĩnh Đột Quyết đứng bên cạnh.

- Là Vũ Văn Hóa Cập!

Sài Thiệu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tên khốn khiếp này, tặc tính không thay đổi!

Trương Huyền nghe Sài Thiệu nói, người của Vũ Văn Hóa Cập lên giao dịch sắt thép với người Đột Quyết, suýt nữa bị giết, đi đây đi làm nô cho phụ phân Vũ Văn Thuật, xem ra y cũng không oan uổng, y quả nhiên có cấu kết với người Đột Quyết.

Bỗng nhiên trong lòng Trương Huyền vừa động, hẳn nhớ tới lời bọn Vũ Văn Thái Bảo nói ở quán rượu, Vũ Văn Hóa Cập cũng vì nhóm vũ khí kia mà đến. Chẳng lẽ nhóm vũ khí kia có liên quan với bộ tộc Bạt Dã Cổ?

Đúng lúc này, trong đội ngũ Bạt Dã Cổ bộc phát ra một tiếng hô gầm thật dài, một người mặc áo xám giết ra từ trong đội ngũ dày đặc, một đôi song kích giết người Đột Quyết máu thịt văng tung tóe, người ngã ngựa đổ, nhảy mắt đã mở một đường máu.

Sài Thiệu và Lý Thần Thông đồng thời kêu lên:

- Trương Trọng Kiên!

Mọi người cũng không nghĩ tới sát thủ số một Huyền Vũ Hỏa Phượng Trương Trọng Kiên không ngờ cũng ở trên chiến trường, Trương Huyền hét lớn một tiếng:

- Bắt giặc trước tiên bắt vua, đi theo ta!

Hắn giục ngựa lao xuống triền núi, dẫn mọi người chạy gấp đến chỗ thủ lĩnh của người Đột Quyết.

Đi quân đội Đột Quyết này là ba nghìn quân đội do Mai Lục Đại Tướng Sử Thục Hồ Tất dưới trướng Thủy Tất Khả Hãn thống soái. Cho dù Thủy Tất Khả Hãn ủy thác Đại Tế Ti trợ giúp ông ta tra tìm tung tích vũ khí đã mất tích, nhưng Thủy Tất Khả Hãn trời sinh đa nghi, cũng không hoàn toàn tin tưởng Đại Tế Ti. Ông ta lại phái tâm phúc Sử Thục Hồ Tất dẫn ba nghìn binh lính bí mật đi tới vùng Câu Luân Hồ tra tìm tung tích vũ khí.

Sử Thục Hồ Tất cũng không phải người Đột Quyết, mà là người Túc Đặc Sử quốc. Ông ta vốn là thương nhân, từ lúc tuổi còn trẻ đã bắt đầu buôn bán cùng người Đột Quyết. Lấy sự khôn khéo và am hiểu mưu lược, Sử Thục Hồ Tất đã nhận được sự coi trọng và tín nhiệm của Thủy Tất Khả Hãn, dần dần trở thành sủng thần quân sư của ông ta.

Sử Thục Hồ Tất chủ yếu làm hai chuyện, đầu tiên là thay Thủy Tất Khả Hãn diệt trừ người phản đối trong nội bộ, do đó từng bước thôn tóm các bộ lạc có thực lực, tỷ như giết A Sử Na Ma Chuyết chính là do Sử Thục Hồ Tất làm. Để y đi tìm tung tích binh khí, nếu không tìm thấy có thể dùng tội không làm tròn bốn phận để giết y.

Vũ Văn Thuật chính là kẻ âm thầm cấu kết với Sử Thục Hồ Tất. Lúc này ông ta phái con cả là Vũ Văn Hóa Cập đạt thành giao dịch với Sử Thục Hồ Tất, ông ta nguyện ra giá mua mười vạn kiện vũ khí, bất kể về công hay về tư, Sử Thục Hồ Tất đều phải tìm được nhóm vũ khí này.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65+2: Dũng Cứu Tù Vương (2)

Đủ loại manh mối cho thấy, ba mươi vạn kiện vũ khí mất tích có quan hệ rất lớn với bộ tộc Bạt Dã Cổ, Sử Thục Hồ Tất liền quyết định hạ thủ ở Câu Luân Hồ. Hôm nay ông ta lấy được cơ hội, suất quân bao vây đại tù trưởng Bạt Dã Cổ Đồ Lạc đang ra ngoài săn thú ở Câu Luân Hồ.

Mắt thấy kỵ binh Đột Quyết đã chia ra bao vây đối phương, đúng lúc này, phía sau có người hô to:

- Tướng quân, mặt phải có người đánh tới!

Sử Thục Hồ Tất hoảng sợ, ông ta không ngờ không phát hiện trên cùng góc trái đã có một chi đội ngũ đánh tới. Đại tướng cầm đầu thế tới hung mãnh, tay cầm một cây đại bổng nặng ít nhất trăm cân, đằng đằng sát khí vọt tới.

- Đứng vững cho ta!

Sử Thục Hồ Tất gấp gáp hạ lệnh trái phải tiến lên ngăn cản.

Vũ Văn Hóa Cập nhận ra Sài Thiệu, cả kinh sắc mặt y đại biến, chẳng quan tâm những người khác, y liền quay đầu ngựa lại chạy trốn về phía sau.

Trong chớp mắt, Uất Trì Cung liền dẫn đầu vọt tới, tiếng hô của gã như sấm, gậy sắt trong tay quét ngang, ba tên kỵ binh Đột Quyết bị gã đánh bay ra xa hơn một trượng.

Thiên phu trưởng cầm đầu Đột Quyết giận dữ, y tên là Ất Mộc Đăng, cũng là mãnh tướng nổi danh của Đột Quyết, tay cầm một độc cước đồng nhân nặng hơn sáu mươi cân, y hét lớn lên một tiếng:

- Tướng Tùy nhận lấy cái chết!

Giục ngựa từ phía sau vội xông tới, vung độc cước đồng nhân mãnh liệt đập vào ót Uất Trì Cung, mặc dù thân thể Uất Trì Cung hùng tráng, nhưng lại cực kỳ linh mẫn. Hẳn nghiêng người chột lóe, tránh thoát một kích đánh lén, Ất Mộc Đăng lại đập mạnh một cái, độc cước đồng nhân nặng nề mang theo tiếng gió đánh ngay mặt Uất Trì Cung.

Uất Trì Cung cũng không tiếp tục tránh, quơ gậy đỡ đòn, chỉ nghe 'Đ...A...N...G...G!' một tiếng vang thật lớn, độc cước đồng nhân rời khỏi tay, bay ra xa mấy trượng, Ất Mộc Đăng hét to một tiếng, xoay người giục ngựa chạy trốn.

- Đi chết đi!

Uất Trì Cung quát lạnh một tiếng, gậy sắt phản thủ lại là một gậy, bóng gậy quét nhanh, thế như sấm đánh, Ất Mộc Đăng không kịp chạy trốn, bị một gậy bắn trúng gáy, óc lập tức vỡ toang, thi thể ngã xuống ngựa.

Uất Trì Cung giết được húng khởi, gã hét lớn một tiếng, chạy tới chỗ đám người dày đặc nhất, như mãnh hổ hạ sơn, hung ác dị thường, một cây thiết côn thấy thần giết thần, gặp quỷ diệt quỷ, côn hạ máu thịt mơ hồ, thân ngã khắp nơi, nháy mắt liền đánh chết hơn ba mươi người.

Trình Giáo Kim theo sát mà đến thấy Uất Trì Cung dừng mãnh, trong lòng gã cũng có chút hâm mộ, cũng phần chấn tinh thần, vung búa giết vào đám kỵ binh Đột Quyết. Mặc dù không có khí thế quét ngang hết thảy như Uất Trì Cung, nhưng cũng bổ búa sinh uy, bổ liên tiếp năm sáu người, gã gào to lên hưng phấn.

Người thứ ba đánh tới cũng là Trương Huyền, tay hắn cầm một cây thiết thương nặng năm mươi cân, cũng là binh khí của Lương Sư Đô, được Trình Giảo Kim nhặt được ở trong Huyền Cát Lăng.

Cây thiết thương này chế tác tinh xảo, tính chất thượng thừa, toàn bộ dùng thép ròng tạo ra, ở Trung Nguyên có thể bán được giá cao. Tối hôm qua Trình Giảo Kim rất không tình nguyện lấy ra đưa cho Trương Huyền.

Tuy nhiên, cây trường thương này đối với Trương Huyền vẫn hơi nhẹ, sau khi hắn luyện công pháp cơ sở của Vương Bá Dương, cũng đã có thể sử dụng trường thương năm mươi cân. Lần này đột phá tự lực, hắn ít nhất có thể sử dụng binh khí nặng bảy mươi cân, chỉ có điều trước mắt không có vũ khí thích hợp, hắn chỉ có thể dùng tạm.

Trương Huyền huy thương đâm về một gã bách phu trưởng Đột Quyết, nhưng mục tiêu của hắn cũng là chủ soái đối phương, hắn giục ngựa chạy gấp, đánh tới chỗ Sử Thục Hồ Tất.

Bởi vì Uất Trì Cung hấp dẫn đại bộ phận binh lính Đột Quyết, bên người Sử Thục Hồ Tất chỉ còn lại có hơn mười người hộ vệ, cộng thêm Sử Thục Hồ Tất không biết võ nghệ, là một gã mưu sĩ, mắt thấy Trương Huyền xông đến như cuồng phong, y bị dọa đến sắc mặt đại biến, cũng không để ý đến kỵ binh Đột Quyết đang chiến đấu kịch liệt, quay đầu ngựa lại hốt hoảng chạy trốn.

Hơn mười người hộ vệ thấy tình thế nguy cấp, bọn họ hô to một tiếng, xông đến trước ngăn chặn đường đi của Trương Huyền, hơn mười trường mâu đồng thời đâm về phía Trương Huyền.

Trương Huyền không sợ hãi chút nào, thương đâm đao bổ, liên tiếp giết bảy người, giết mở một đường máu, đuổi nhanh theo hướng Sử Thục Hồ Tất bỏ chạy.

Lúc này, kỵ binh Đột Quyết thấy chủ tướng Ất Mộc Đăng bỏ mình, chủ soái chẳng biết chạy trốn đi đâu, bọn họ lập tức thối kèn triệt binh.

‘ Ô...’

Trong tiếng kèn, mấy ngàn kỵ binh Đột Quyết nhanh chóng rời khỏi chiến trường, giống như thủy triều chạy về hướng tây bắc. Trương Huyền thấy đám lớn kỵ binh lui lại, hăn cũng ghìm chặt chiến mã, không hề đuổi theo chủ soái quân địch nữa.

Bên Câu Luân Hồ cổ nhạc vang trời, náo nhiệt dị thường, tù trưởng Đồ Lặc bày tiệc rượu long trọng, hoan nghênh quý khách đến từ phương xa. Trong đại trường bằng lông cừu rộng vài mẫu, hơn mười trưởng lão Câu Luân Hồ tiếp khách, bên kia là đám người Trương Huyền. Tuy rằng mọi người ngôn ngữ không thông, nhưng rượu là thứ ngôn ngữ thông dụng nhất, lấy rượu làm mối, thỉnh thoảng mọi người lại bộc phát ra một trận cười to.

Nam nhi trẻ tuổi nhiệt tình đánh lên tiếng trống êm tai, trong đại trường, một đội thiếu nữ trẻ tuổi nhảy múa, từng túi rượu sữa ngựa thuần hậu được chuyển vào, một mâm thịt dê nằm vàng óng ánh cháy mỡ đặt ở trước mặt khách nhân, các loại hoa quả chồong chất trên bàn vàng.

Đồ Lặc là một người đàn ông trung niên cực kỳ hào sảng, có một cái mũi to dài như mũi sư tử, thanh âm to. Ông ta có bảy người vợ, sinh cho ông ta mười mấy đứa con, Đồng Thái và Tân Vũ bọn Trương Huyền gặp trước đó là vợ ba của ông ta sinh ra.

Đồ Lặc có thể nói vài từ tiếng Hán, có thể miễn cưỡng giao lưu cùng mọi người. Trong lòng ông ta tràn đầy cảm kích, lần này nếu không phải đám người Trương Huyền kịp thời cứu giúp, chỉ sợ ông ta sẽ gặp phải vận mệnh bi thảm, Sử Thục Hồ Tất tuyệt sẽ không bỏ qua cho ông ta.

- Các vị đều là ân nhân của ta, ta lại kính mọi người một chén rượu!

Đồ Lặc đứng lên, bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch, đưa bát rượu không lên đỉnh đầu, miệng bát hướng xuống, mọi người thấy ông ta uống hơn mười bát liên tiếp, mặt không đổi sắc, không khỏi đều vô cùng khâm phục, cũng đứng dậy cầm chén rượu làm một hơi, học theo bộ dáng ông ta giơ bát rượu lên cao cao trên không. Đồ Lặc cười to, dùng tiếng Đột Quyết hô về phía ngoài trường vải:

- Các người nhanh đến rót rượu cho khách nhân!

Từ bên ngoài đại trường đi vào năm nữ tử trẻ tuổi, mỗi người đều mặc quần áo đẹp đẽ, tươi cười ngọt ngào, những người này đều là nữ nhi của Đồ Lặc, mỗi người các nàng lấy một túi rượu sữa ngựa, cười dài rót đầy rượu vào chén cho mỗi khách nhân.

Thời gian dài đi đường tịch mịch, khiến nam nhân đối với người khác phái tràn đầy khát vọng, huống chi lúc này lại xuất hiện một đám nữ tử trẻ tuổi kiều diễm động lòng người, trong lòng mỗi người không khỏi nở rộ hoa tươi.

Gần như tất cả mọi người đều chú ý đến nữ nhi thứ hai của Đồ Lặc, dáng người nàng đầy đặn, dung nhan vô cùng xinh đẹp, một đôi mắt to đa tình sóng mắt lưu chuyển, khiến mỗi người đều cảm thấy mình lọt vào mắt xanh của nàng, khiến tất cả mọi người không kìm nổi tim đập thành thịch.

Nhưng ánh mắt đa tình của nàng dường như lưu luyến trên người Trương Huyền nhiều hơn một chút. Điều này cũng khó trách, Trương Huyền không chỉ có thân hình cao lớn, mà còn cực kỳ tú mỹ, không hùng tráng thô lỗ như Uất Trì Cung.

Mặt hắc như đao gọt, hình dáng rõ ràng, ánh mắt thâm thúy, thảo nguyên có rất ít nam tử tuấn lãng, mà lại tràn đầy khí dương cương, trong tất cả các khách nhân, khí chất của hắc nổi bật nhất.

Nhưng Trương Huyền lại không chú ý quá lâu đến nàng, ánh mắt hắn lại đang tìm kiếm một cô bé khác.

Rất nhanh, Trương Huyền thấy Tân Vũ, trên đầu nàng đeo mũ hoa lục giác đỉnh lông chim trắng, chải đầu thành mấy chục cái bím tóc, mặc áo ngắn màu tím nhạt, phía dưới mặc váy dài đỏ tươi, chân đi giày bó.

Nàng đứng thứ tư, tuy rằng trên mặt cũng tươi cười ngọt ngào, lại thủy chung không liếc mắt nhìn Trương Huyền một cái, dường như căn bản không biết hắn.

Mọi người cũng học quy củ thảo nguyên, hai tay cầm bát, chờ đợi chủ nhân rót rượu, năm người con gái mỗi người rót vào chén một chút, người cuối cùng vừa rót xong, bát rượu cũng vừa đầy.

Năm cô gái trẻ tuổi xinh đẹp kiều diễm rót rượu theo thứ tự, khiến tất cả mọi người hơi ngượng ngùng. Ngoại trừ Trình Giáo Kim trừng to mắt, sáng ngời nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của mỗi người, những người còn lại đều lảng tránh ánh mắt nhiệt liệt của các nàng.

Nhi nữ thứ hai đa tình của Đồ Lạc nhìn chăm chú vào Trương Huyền, từ từ rót đầy vào bát rượu của Trương Huyền, nàng cười nhẹ, nhẹ nhàng bước đi.

Lúc này, Tân Vũ ôm túi rượu xuất hiện trước mặt hắn, tươi cười trên mặt hắn lại biến mất, mặt không chút thay đổi, nhẹ nhàng đặt miệng túi rượu lên bát rượu của Trương Huyền, không có giọt nào rót ra ngoài, thân thể lại tựa như hồ điệp bay đi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Trương Trọng Kiên Thụ Nghệ .

Trương Huyền lập tức ngây ngẩn cả người, hắn ngạc nhiên nhìn bóng lưng của Tân Vũ, cũng ngạc nhiên như vậy còn có muối muối của Tân Vũ, nàng là người thứ năm rót rượu, lại phát hiện trong chén của Trương Huyền ít hơn rất nhiều so với người khác. Nàng nhấp nháy mắt, khó hiểu nhìn sang tỷ tỷ, lại cười hì hì giúp Trương Huyền rót đầy rượu.

Năm người con gái rót đầy rượu xong, lại cùng nhau thi lễ với khách nhân, khuôn mặt xinh đẹp che kín ửng đỏ, đều lui xuống, trong đại trưởng lại khôi phục náo nhiệt.

Sài Thiệu dùng một tay kéo Trương Huyền một chút, thấp giọng cười hỏi:

- Vừa rồi sao nàng kia lại không rót rượu cho người?

Trương Huyền sờ sờ mũi, cười khổ nói:

- Phỏng chừng nàng ấy còn tại giận ta, ta làm cho con Long Tích Côn nàng muốn bắt chạy mất.

- Vậy liền thử người thứ hai một chút!

Sài Thiệu che miệng cười nói:

- Người thứ hai rõ ràng có ý với người...

Trương Huyền ho khan một tiếng thật mạnh, cắt đứt lời Sài Thiệu..., hắt quay đầu cao giọng hỏi Đồ Lặc:

- Xin hỏi đại tù trưởng, người Đột Quyết tổn thất thảm trọng, có thể trả thù Câu Luân Bộ hay không?

Đây cũng là vấn đề mọi người quan tâm, tất cả đều nhìn về phía Đồ Lặc. Sắc mặt Đồ Lặc trở nên hơi âm trầm, ông ta lạnh lùng nói:

- Đây là việc thường xuyên phát sinh, hàng năm vì tranh đấu thuế dề, chúng ta ít nhất phải đánh với người Đột Quyết một trận. Thảo nguyên chính là như vậy, vì bãi cỏ, vì nguồn nước, vì nữ nhân, vì dê bò, chiến tranh là chuyện bình thường, bỏ mình là vinh quang, hai trong năm nữ nhi của ta đã trở thành quả phụ.

Trương Huyền còn muốn thăm dò một chút về chuyện vũ khí, hắt thấy ánh mắt của Lý Tĩnh đang nhìn mình, liền cười không nói nhiều lời nữa, nâng chén rượu lên kính Đồ Lặc một chén.

Phong tục của người Thiết Lặc và người Đột Quyết giống nhau, yến hội cử hành vì khách quý sẽ kéo dài hai ngày hai đêm, nhưng cũng không có nghĩa từng giây từng phút đều ngồi bên tiệc rượu. Ngoại trừ hai lần đại tiệc vào giữa trưa và buổi tối, lời gian còn lại đều nhàn nhã trôi qua.

Doanh trường của Trương Huyền rộng khoảng chừng nửa mẫu, do hai bộ phận trong ngoài tạo thành, bên trong là trường ngủ, bên ngoài là nơi sinh hoạt thường ngày, bày đầy các loại vật phẩm đắt tiền. Tỷ như dụng cụ bằng vàng bạc đến từ Túc Đặc và thậm chí từ Ba Tư, còn có đồ sứ và hàng thêu Thục đến từ Trung Nguyên, khiến cho đại trường tuy rộng rãi, lại không lộ vẻ trống trải.

Trương Huyền ngồi trước bàn nhỏ cẩn thận xem xét thiết thương hôm nay sử dụng lần đầu tiên, cán thiết thương này dài một trượng hai thước, đường nét lưu loát, mũi thương bén nhọn, sức nặng năm mươi cân đối với

hắn mà nói thì rất nhẹ. Đây chính là hiệu quả hắn đạt được sau khi đột phá tụ lực, rõ ràng lực lượng tăng lên không ít.

Lúc này, ngoài trưởng vải bông nhiên truyền tới một thanh âm trầm thấp:

- Trưởng công tử, ta có thể vào không?

Thanh âm rất xa lạ, cũng là người Hán, Trương Huyền lập tức nói:

- Mời vào!

Màn trưởng được vén lên, một bóng người hùng tráng xuất hiện trước cửa đại trưởng. Chỉ thấy mặt y có râu quai nón, khí thế uy mãnh, hóa ra là Trương Trọng Kiên. Hôm nay sau một hồi chiến đấu kịch liệt, Trương Huyền chỉ được Sài Thiệu giới thiệu và chào hỏi qua với y, nhưng không có nói chuyện.

Trương Huyền vội vàng đứng lên, chấp tay cười nói:

- Hóa ra là Trọng Kiên đại ca, Trương Huyền thất lễ.

Trương Trọng Kiên cũng thi lễ lại với hắn, khẽ cười nói:

- Chúc mừng công tử đột phá!

- Là Tự Xương nói cho đại ca?

- Không! Ta nhìn ra được.

Trương Trọng Kiên nhìn chăm chú vào mắt của hắn nói:

- Ánh mắt của ngươi so với lần trước sáng ngời hơn rất nhiều, đây chính là dấu hiệu trọng yếu nhất khi đột phá tụ lực.

- Mời Trương đại ca ngồi!

Trương Huyền vẫn mang lòng cảm kích đối với Trương Trọng Kiên, nếu không phải y đưa cho mình Thanh Thạch Kinh, hẳn làm sao có thể ở hai mươi tuổi quay đầu tổ tạo gân cốt một lần nữa. Trương Huyền vội vàng thu dọn bát trên bàn, mời Trương Trọng Kiên ngồi xuống.

Trương Trọng Kiên lại lắc lắc đầu:

- Ra ngoài trưởng, ta muốn thử tiến bộ của người một lần!

Trương Huyền cười nói:

- Ta cầu còn không được!

Hắn tùy tay nhặt một thanh đao cùn bên cạnh, đây là trọng đao nặng mười lăm cân, không biết Trình Giáo Kim lấy ở nơi nào đưa cho hắn.

- Mời!

Trương Trọng Kiên bước nhanh đi ra cửa trưởng, Trương Trọng Kiên rút ra song kích từ trên chiến mã, cười nói:

- Đến đây đi! Giống như lần trước, dùng lực lượng toàn thân đánh xuống.

Trương Huyền chậm rãi lắc vai, khiến cho lực lượng của mình tụ đầy trong nháy mắt. Hắn hét lớn một tiếng, nhảy lên thật cao, trọng đao trong tay như cuồng lôi bổ tới Trương Trọng Kiên, sóng khí đập vào mặt khiến hô hấp của Trương Trọng Kiên cứng lại, y cũng hô to một tiếng:

- Đến thật tốt!

Song kích đánh ra mãnh liệt ngăn trở.

'Đ...A...N...G...G!' một tiếng nổ chói tai, Trương Huyền chỉ cảm thấy một cỗ lực dời non lấp biển phản chấn lại, hắn bị chấn lùi lại năm sáu bước,

hai tay run lên từng đợt, hổ khẩu đau nhức, nhưng lúc này đao không rời tay.

Trương Trọng Kiên cũng bị lùi lại hai bước, kinh ngạc nhìn Trương Huyền, gật gật đầu, cất song kích trở lại chiến mã, khoát tay chặn lại:

- Vậy là đủ rồi, xin mời!

Trương Huyền vẫn nhận thấy được chênh lệch giữa bọn họ, trong lòng hẳn không khỏi một trận uế oải, xoay người trở về đại trưởng. Hai người ngồi xuống trước bàn, Trương Trọng Kiên vô cùng cảm khái nói:

- Ta thật không nghĩ rằng hiền đệ lại có thể thành công.

- Trọng Kiên đại ca cảm thấy ta không có khả năng thành công sao?

Trương Trọng Kiên gật gật đầu:

- Đem Thanh Thạch Kinh cho người cũng không dùng được, nhất định phải đến vùng đất cực hàn khổ luyện hơn hai tháng mới có thể đột phá. Mười năm trước ta đến vùng đất lạnh giá gần Bắc Hải luyện một mùa đông, mới đạt được lần đầu tiên đột phá, hơn nữa còn dùng mười con Tử Trùng Ngọc Dung, nhưng ta chỉ đưa cho người hai con, làm sao người có thể thành công?

Trương Trọng Kiên bụng đầy nghi ngờ nhìn chăm chú vào Trương Huyền. Buổi sáng khi y mới gặp Trương Huyền, thật sự làm cho y khiếp sợ vạn phần, y nằm mơ cũng không nghĩ rằng Trương Huyền lại thành công.

Trương Huyền cười cười nói:

- Đây là công lao của Lý Tĩnh.

Trương Huyền liền đem chuyện Lý Tĩnh chỉ điểm cho mình giảm bớt phân lượng như thế nào, lại bảo mình đến đáy sông Hoàn Thủy để luyện

tập mới đạt được đột phá, tỉ mỉ kể lại cho Trương Trọng Kiên.

Trong mắt Trương Trọng Kiên càng thêm kinh ngạc, sư phụ y là Tử Dương Chân Nhân dùng vài chục năm thời gian thử đi thử lại mới hoàn thành được Thanh Thạch Kinh. Thậm chí coi như là sư phụ cũng không nghĩ ra có thể dùng phương pháp giảm thuốc để đạt được thành công. Làm như vậy cần nắm giữ được công hiệu và liều lượng của mỗi loại thuốc, cần có lý giải sâu sắc đối với Thanh Thạch Kinh và dược lý mới được, nhưng không ngờ Lý Tĩnh lại làm được.

Y xúc động thở dài nói:

- Không nghĩ tới thiên hạ vẫn còn có người cao minh như thế, có thể khám phá được bí mật của Thanh Thạch Kinh, ta rất muốn kết giao người này.

Trong lòng Trương Huyền dâng lên một ý niệm cổ quái, chẳng lẽ giao tình của Cầu Nhiêm Khách và Lý Tĩnh là do mình giới thiệu nên mới bắt đầu hay sao?

Nhưng lúc này Trương Huyền chẳng quan tâm tìm hiểu loại việc nhỏ nhặt này, trong lòng hắn có quá nhiều nghi vấn cần cầu Trương Trọng Kiên giải đáp, hắn vội vàng hỏi:

- Ta chỉ là đột phá lần đầu tiên, vậy sau này còn có thể lại đột phá sao?

- Đương nhiên có thể!

Trương Trọng Kiên cười nói:

- Trên Thanh Thạch Kinh có bốn bức luyện công đồ, cũng chính là nhiều nhất có thể đột phá bốn lần, nhưng có thể đột phá mấy lần thì mỗi người mỗi khác, ta chỉ đột phá ba lượt, đây là cực hạn của ta. Người có thể

đột phá bốn lần tụ lực thuật, theo ta được biết trong thiên hạ chỉ có ba người.

- Sử Vạn Tuế là một người sao?

- Ông ta là người thứ nhất, kỳ thật cũng là sư thúc của ta, đáng tiếc là ông ấy hàm oan mà chết. Người thứ hai là Vũ Văn Thành Đô, hẳn là đồ đệ của Ngư Câu La, bản thân Ngư Câu La cũng không đột phá quá ba lượt, nhưng ông ta lại thu được một đồ đệ giỏi.

Lúc này, tâm niệm Trương Huyền vừa động, hỏi dò:

- Người thứ ba là Lý Huyền Bá sao?

Trương Trọng Kiên kinh ngạc mà cười nói:

- Làm sao ngươi biết?

- Ta là nghe Lý Thần Thông nói qua, cháu họ ông ta luyện võ ở chỗ Tử Dương Chân Nhân.

- Y không có khả năng biết, sư phụ ta luôn luôn bí mật bồi dưỡng Huyền Bá. Thành tựu của Huyền Bá ngoại trừ một số ít người hiểu rõ sự tình, người ngoài không có khả năng biết được.

Trong lòng Trương Trọng Kiên nghi hoặc, làm sao Trương Huyền biết được? Chẳng lẽ thật sự là chính Huyền Bá để lộ bí mật với người nhà?

- Lý Thần Thông chỉ nói là cháu họ y luyện võ có thành tựu rất lớn, cho nên ta chỉ là tùy tiện đoán, huynh trưởng không cần kinh ngạc.

Trương Huyền nói lỡ miệng, vội vàng mập mờ che dấu, Trương Trọng Kiên ngẫm nghĩ một chút, có lẽ thật sự là Trương Huyền vô tình đoán trúng, y liền không hề truy vấn, lại nói với Trương Huyền:

- Mấu chốt của Thanh Thạch Kinh là đột phá lần đầu tiên, chỉ cần đột phá lần đầu tiên, mấy lần sau sẽ dễ dàng hơn. Đương nhiên, tư chất không tốt, ngay cả lần đầu tiên cũng không thể đột phá, người bình thường căn bản không chịu nổi kỳ nhiệt dày vò trong cơ thể, nhẹ thì cả đời tàn phế, nặng thì chết, người có thể thành công lần đầu tiên, vậy ít nhất cũng có thể đột phá một lần nữa.

- Bình thường khi nào thì đến? Ý ta là lần thứ hai.

- Rất nhanh, hơn nữa sẽ đến trong lúc vô tình, nhưng ta tin rằng người sẽ không vui sướng điên cuồng như lần đầu tiên đột phá đâu.

- Vì sao?

Trương Huyền không hiểu hỏi.

- Không thể giải thích được, có lẽ là một loại cảnh giới! Một người thành công nhiều lần, sẽ trở nên chết lặng, thứ khắc cốt ghi tâm nhất, vĩnh viễn là lần đầu tiên thành công.

Trương Huyền gật gật đầu, hẳn hoàn toàn có thể lý giải giải thích của Trương Trọng Kiên. Lúc này, hẳn lại nghĩ tới một chuyện, liền vội vàng hỏi:

- Còn có Tử Trùng Ngọc Dũng, ta có thể tìm ở nơi nào?

Trương Trọng Kiên khẽ mỉm cười:

- Đó là một vấn đề lớn! Nó là mấu chốt của Thanh Thạch Kinh, kỳ thật Tử Trùng Ngọc Dũng là do sư phụ ta đặt tên, người mua ở Đột Quyết, nhất định phải nói là mua Băng Tra Tử Trùng, bọn họ cũng không biết Tử Trùng Ngọc Dũng là gì đâu.

Trương Trọng Kiên lấy một cái bình thủy tinh nhỏ từ trong lòng, đưa cho Trương Huyền:

- Đây là ta mua được từ trong nhà một người Đột Quyết, đáng tiếc chỉ có hai con, ta không cần, tặng cho người vậy! Còn lại chỉ có thể do chính người đi tìm.

Trương Huyền vội vàng nhận lấy bình nhỏ:

- Đa tạ huynh trưởng ưu ái!

Hắn nâng cái bình lên cao, nhìn chăm chú vào nước dịch màu tím trong bình, trong lòng có chút tiếc nuối, đáng tiếc chỉ có hai con.

Trương Trọng Kiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, trầm giọng nói:

- Người chỉ dùng hai con tử trùng liền có thể đột phá, bởi vậy có thể thấy được tư chất của người cao, cố gắng luyện thật tốt, tin rằng người có thể vượt qua ta.

Trương Trọng Kiên đứng lên cười nói:

- Ta đi làm quen với Lý Tĩnh một chút, xem y có thể giúp ta cởi bỏ một ít nghi vấn trong lòng hay không. Mặt khác, nếu chúng ta đã có duyên, ta sẽ lại tặng cho người một kiện bảo bối.

Y lấy một quyển trục từ trong lòng ra đặt lên bàn, cười ha hả, xoay người đi nhanh ra khỏi doanh trướng.

Trương Huyền lật quyển trục màu vàng lên, chậm rãi mở ra, chỉ thấy trên đó viết một hàng chữ lớn, “Kích Pháp Thập Tam Tuyệt”, mặt sau là mười ba phúc đồ, bên cạnh tràn ngập chú giải chi tiết.

Trong lòng Trương Huyền dâng lên một loại tư vị khó có thể nói hết, một loại cảm động không nói ra được, sống mũi cay cay, hắn không khỏi

cúi đầu thở dài, cái gì gọi là khẳng khái nhân nghĩa, hôm nay hẳn rốt cục cảm nhận được.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67+1: Tình Hữu Sở Tư (1)

Trong các Câu Luân Bộ thì Bạt Dã Cổ xếp hạng thứ ba, có hơn mười vạn tộc nhân, phân bố đều trong phạm vi năm mươi dặm ở Câu Luân Hồ tính từ Tây Ước. Đỉnh lều trưởng từng cái từng cái dày đặc, nhìn qua không thấy được điểm cuối.

Tối lúc trời gần tối, Trương Huyền một thân một mình đi đến ven Câu Luân Hồ, ánh sáng màu tím chiếu khắp mặt hồ, sóng gợn menh mang, từng bầy vịt trời và thiên nga bay ra từ trong bụi lau sậy, hơn mười đứa trẻ Bạt Dã Cổ cười ngửa con chơi trò đuổi bắt bên hồ, tiếng cười vang vọng khắp hồ.

- Người đang làm gì vậy?

Phía sau truyền đến một thanh âm nữ tử trẻ tuổi.

Trương Huyền vừa quay đầu lại, phía sau không ngờ là thiếu nữ Tân Vũ đang nghiêng đầu đánh giá mình. Trương Huyền ngạc nhiên:

- Cô cũng nói được tiếng Hán?

Mặt Tân Vũ đỏ lên:

- Đã từng học, nói không được tốt lắm.

Trương Huyền cũng cười nói:

- Ta đang thưởng thức ánh nắng chiều ở Cầu Luân Hồ, nhưng ta phải đi rồi, chúng ta gặp lại sau!

Tân Vũ dường như không nghe thấy lời của hắc, nàng giục ngựa tiến lên, vạn đạo ánh sáng chiếu lên mặt hắc, nàng cũng bị ánh nắng chiều làm cho say mê, hạ giọng nói:

- Rất đẹp, đúng không?

Nàng không nghe thấy Trương Huyền đáp lại, vừa quay đầu lại đã thấy hắc điều khiển ngựa đi rồi, trong nội tâm nàng liền mất hứng, lập tức giục ngựa đuổi theo, cảm tức nói với hắc:

- Sao ngươi lại vô lễ như vậy?

- Không hề vô lễ nha! Chẳng phải ta vừa nói ta phải đi sao?

Trương Huyền bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, hoá ra nàng nghe không hiểu lời của mình, hắc áy náy cười, chỉ chỉ chính mình, lại chỉ hướng lều lớn, nói chậm lại, gần từng tiếng:

- Tiệc tối đã bắt đầu, ta không thể tới trễ.

Tân Vũ nghe hiểu lời của hắc, sắc mặt thoáng chuyển biến tốt đẹp, nàng lại lạnh lùng hỏi:

- Con cá kia, làm sao bây giờ?

Quả nhiên nàng vì con Long Tích Côn kia mà canh cánh trong lòng, Trương Huyền không muốn nói vì mình muốn cứu nàng nên mới để con cá kia chạy thoát, hắc ngẫm nghĩ một chút, liền chỉ vào Cầu Luân Hồ nói:

- Bằng không, ta giúp cô bắt thêm một con?

Ánh mắt Tân Vũ trở nên bi thương, nàng lắc đầu:

- Không bắt được rồi!

Giật mạnh chiến mã một cái, nàng giục ngựa chạy nhanh đi. Trương Huyền nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng thực sự không hiểu, tại sao lại không bắt được nữa.

Mất thấy thời gian đã không còn sớm nữa, Trương Huyền cũng giục ngựa chạy về phía chủ trưởng, khi nhanh chóng đến đại trưởng, lại gặp được Đồng Thái đang phi ngựa tới đón, Đồng Thái cười nói:

- Yến hội đã bắt đầu, phụ thân để ta đến tìm ngươi.

Rõ ràng tiếng Hán của Đồng Thái lưu loát hơn muội muội của y nhiều lắm.

Trương Huyền áy náy nói:

- Thật xin lỗi, vừa rồi ta đi thưởng thức cảnh đẹp ven hồ.

- Không sao, xin mời công tử!

Hai người cùng thúc ngựa đi, Trương Huyền cười hỏi:

- Vừa rồi gặp được lệnh muội, ta nói muốn giúp nàng bắt một con cá đầu hồ, nàng lại nói không bắt được nữa, vì sao?

- Bởi vì bên này cá đầu hồ rất ít ỏi, chỉ có hồ lớn phía bắc mới có, hơn nữa nó là thần hồ, tất cả các tộc nhân của chúng ta đều không cho phép tổn thương nó, nếu không sẽ bị phạt nặng. Muội muội không hiểu chuyện, người đừng để trong lòng.

- Nàng vẫn là trẻ con, ta đương nhiên không so đo với nàng.

- Trẻ con?

Đồng Thái kỳ quái nhìn hắn một cái, ở trong mắt người Hán, muối muối y rõ ràng vẫn còn là trẻ con.

- Nếu là thần hồ, sao nàng lại phải đi bắt cá đầu hồ?

Trương Huyền vẫn có chút khó hiểu.

Đồng Thái khe khẽ thở dài:

- Nó muốn chữa bệnh cho mẫu thân. Chuyện này ngàn vạn lần đừng để người khác biết, nếu không ngay cả phụ thân cũng không che chở được cho nó.

Trương Huyền yên lặng gật đầu, trong lòng của hắn đã thoáng hiểu.

Trương Huyền vốn tưởng rằng yến hội giữa trưa đã rất phong phú rồi, đến tối hắn mới biết được, thịnh yến giữa trưa bất quá chỉ là món khai vị, giống như người Đột Quyết, đại tiệc chân chính của người Thiết Lạc vào buổi tối mới cử hành.

Trung tâm bộ tộc hơn hai ngàn người tham gia, đốt trên trăm đồng lửa trại, mọi người vây quanh lửa trại uống rượu ăn thịt, nam nữ trẻ tuổi không cần nhạc đệm nhảy quanh đồng lửa trại, tiếng hoan hô và tiếng cười vang vọng khắp thảo nguyên.

Trương Huyền, Sài Thiệu và những khách quý ngồi bên cạnh một đồng lửa trại lớn nhất, nhưng theo không khí ngày càng nóng bỏng mãnh liệt, rất nhiều thiếu nữ trẻ tuổi chạy đến, kéo bọn họ cùng nhau khiêu vũ.

Trương Huyền bị con gái thứ hai của Đồ Lạc là A Tô cưỡng ép kéo lên, trong lúc mọi người đang cười vang, Trương Huyền chân tay vụng về cùng nàng nhảy điệu múa dặt tay. A Tô chừng hai mươi tuổi, dáng người đầy đặn, quyến rũ động lòng người. Trượng phu của nàng bỏ mình trong lần

xung đột với người Đột Quyết năm trước, dựa theo quy củ của thảo nguyên, sau khi thủ tiết vì trượng phu một năm liền có thể tái giá.

Cho nên khi nàng và Trương Huyền khiêu vũ, rất nhiều người đều vỗ tay hò hét rất to:

- Mùa xuân của A Tô đến rồi!

Không ít nam nhi trẻ tuổi dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn A Tô, nhưng dường như A Tô chỉ có tình cảm với Trương Huyền dáng người cao ngất, liên tiếp cự tuyệt mấy tên nam tử đến mời.

- Hình như đêm nay tiểu muội của cô không tới?

Trương Huyền không thấy thân ảnh của Tân Vũ, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

- Đang cùng ta khiêu vũ, lại hỏi cô gái khác, Trương công tử hơi vô lễ đó nha!

Tiếng Hán của A Tô không tệ, nói rất lưu loát, sáng mắt nàng như nước cười nói:

- Người không hỏi tên của ta sao?

Trong lòng Trương Huyền áy náy:

- Xin hỏi phương danh của cô nương?

- Ta tên là A Tô, ta biết người gọi là Trương Huyền, dường như người rất yêu thích tiểu muội ta?

- Chưa nói tới thích, chỉ có điều trước đây có biết cô ấy, cho nên hỏi một câu thôi.

A Tô nhẹ nhàng căn môi đỏ mọng một chút, trên gương mặt xinh đẹp tươi cười càng thêm long lanh. Nàng liếc mắt nhìn Trương Huyền thật sâu một cái, tiếp nhận lời mời của một nam tử khác, nhẹ nhàng vừa múa vừa đi.

Lúc này, tất cả mọi người đang vừa múa vừa hát bên cạnh đồng lửa, Trương Huyền trầm ngâm một lát, liền xoay người bước nhanh vào đêm đen. A Tô đứng từ xa nhìn bóng lưng của hắn biến mất, trong ánh mắt như thoáng chút suy nghĩ.

Trương Huyền bước nhanh đến trước một tòa đại trướng, nơi này đã ở trong gia viên của tù trưởng Đồ Lạc, bốn phía có mấy chục tòa lều trại, hai con chó ngao hình thể rất lớn bị buộc vào cọc gỗ nhận thấy có người ngoài đến gần, lập tức nhào tới, điên cuồng kêu gào về phía Trương Huyền, tiếng xích sắt càng thêm ồn ào vang vọng.

Lúc này, một bóng dáng thon thả đi ra từ trong đại trướng, thấp giọng trách mắng:

- Đại Hoa, Tiểu Hoa im lặng!

Hai con chó ngao lập tức rên rỉ vài tiếng nằm xuống.

- Là người!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67+2: Tình Hữu Sở Tư (2)

Tân Vũ liếc mắt đánh giá hăn một cái:

- Người có chuyện gì à?
- Ta có đồ tốt, có lẽ cô cần dùng.

Trương Huyền lấy từ trong lòng ra một cái bình sứ nhỏ, đưa cho Tân Vũ:

- Đây là gan cá đầu hổ.
- Người nói là cái gì?

Tân Vũ chần chờ tiếp nhận bình sứ, nàng không thể tin vào tai mình.

- Là gan cá đầu hổ, mấy ngày trước ta bắt được một con, tặng cho cô!
- A!

Tân Vũ vui mừng đến muốn phát điên, nàng hét lên một tiếng, xoay người chạy vào lều trại, nhưng vừa chạy được hai bước, lại quay lại ôm lấy Trương Huyền, hôn thật mạnh lên môi hăn một chút, lúc này mới như con chim én xông về lều lớn:

- A Mạt, người được cứu rồi!

Tuy rằng không hiểu Tân Vũ cuối cùng nói cái gì, nhưng Trương Huyền nửa ngày vẫn chưa lấy lại tinh thần, còn chưa có cô gái trẻ tuổi nào gần gũi hẳn, cái loại ấm áp, mềm mại, cảm giác giống như luồng điện chạy xuyên qua tim hẳn.

Trương Huyền chậm rãi đi đến trước cửa, xốc màn trướng lên một nửa, bên trong ánh sáng rực rỡ, được bố trí vô cùng phú quý hoa lệ. Một phụ nhân ba mươi mấy tuổi nằm trong đệm chăn, gương mặt gầy đến đáng sợ, giống như bộ xương khô, không có một tia huyết sắc, thoạt nhìn không còn sống được bao lâu.

Tân Vũ quỳ gối bên cạnh phụ nhân, cẩn thận mở cái chai ra cho nàng xem, trên mặt phụ nhân lộ ra nụ cười, yêu thương vuốt ve tóc con gái.

Quả nhiên là như vậy, mẫu thân của Tân Vũ sinh bệnh nặng, phải dùng gan Long Tích Côn mới cứu được nàng, cho nên dù biết Long Tích Côn là thần hồ không thể xâm phạm trong bộ lạc, Tân Vũ cũng không chú ý hết thả ra sông tìm bắt giết Long Tích Côn, vừa lúc gặp được mình.

Lúc này, phụ nhân nhìn thấy Trương Huyền, vẫy vẫy tay với hẳn. Trương Huyền đi vào lều lớn, ngồi xuống trước mặt phụ nhân, hẳn lấy một đoạn gân cá từ trong lòng ra nói:

- Đây là gân cá, nếu cần, ta cũng đưa cho các người.
- Cái này không cần, có gan cá là được.

Tân Vũ cảm kích liếc nhìn Trương Huyền một cái, nàng bỗng nhiên thấy vết son môi trên mặt hẳn, nhớ tới vừa rồi mình thất thố, trên mặt không khỏi hiện lên một mảnh ửng đỏ.

- Được rồi! Ta đi trước, đợi lát nữa lại làm cho cha cô sai người đến tìm ta.

Tân Vũ nghe hiểu lời của hân, gật gật đầu:

- Ta tiễn người ra ngoài.

Trương Huyền cáo biệt phụ nhân, đứng dậy đi ra khỏi lều lớn. Tân Vũ đi ra trước lều lớn, nàng rót cục thấp giọng nói:

- Thật sự rất cảm ơn người!

- Không cần khách khí!

Trương Huyền khẽ mỉm cười, xoay người bước nhanh rời đi, Tân Vũ nhìn bóng dáng bóng dáng của hân, nghĩ đến mẫu thân đã được cứu, mắt nàng đỏ lên, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt.

Lửa trại trong doanh địa vẫn ca múa vang trời như trước, tiếng cười vang vọng khắp thảo nguyên, dường như không ai chú ý tới Trương Huyền rời đi. Trương Huyền lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, rót cho mình một chén rượu sữa ngựa, một hơi uống vào nửa bát, mới làm cho tâm tình rối loạn của mình bình thường trở lại.

- Người đi đâu vậy, dừng sĩ của ta!

Dường như A Tô đã uống quá nhiều rượu, khuôn mặt đỏ bừng, cả người tỏa ra mùi rượu. Nàng ngồi bên cạnh Trương Huyền, bắt lấy tay hân đặt lên bộ ngực cao ngất của mình, cười nói:

- Cảm giác được không, tim của ta đập rất nhanh, đã lâu không có vui vẻ như thế này.

Vừa rồi dáng người đầy đặn của A Tô từng làm cho Trương Huyền hơi động tâm, nhưng bây giờ người nàng đầy mùi rượu lại khiến một chút thiện cảm vừa xuất hiện biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, hân không thích nữ nhân của mình phóng túng quá mức.

Trương Huyền rút tay về, thản nhiên cười nói:

- Trước kia các người không tổ chức yến hội sao?

- Đương nhiên là có, nhưng không có duyên với ta. Đêm qua phụ thân ta tuyên bố ta kết thúc thủ tiết, đại tỷ còn phải một tháng nữa mới chấm dứt.

Trong lòng Trương Huyền kỳ quái, dường như nàng cũng không bị thương vì trượng phu qua đời, mà là vì quy củ nào đó, khiến nàng không thể không nhẫn nại thủ tiết.

Dường như A Tô hiểu được tâm tư của hắn, lườm hắn một cái:

- Người cho rằng nữ nhân Bạt Dã Cổ chúng ta cũng giống như nữ tử người Hán? Chồng ta chết trận là vinh quang của y, nhưng cuộc sống của ta vẫn còn tiếp tục, ta còn phải tìm phụ thân cho đứa con, nếu không về sau ai nuôi sống mẹ con chúng ta.

Trương Huyền có thể hiểu được hoàn cảnh sống trên thảo nguyên rất tàn khốc, nếu nàng không thực tế một chút, mẹ con họ về sau liền không sống được, đây cũng là hoàn cảnh sống quyết định phong tục.

Trương Huyền giơ bát rượu lên cười nói:

- Vậy chúc người tìm được một trượng phu vừa ý!

A Tô cười quyến rũ, quơ cánh tay của hắn làm nũng nói:

- Đêm nay không nói chuyện này, chúng ta cùng nhau khiêu vũ đi.

Trương Huyền thật sự hơi ăn không tiêu sự nhiệt tình của nàng, vội vàng xua tay:

- Ta sẽ không, người đi đi!

Lúc này, A Tô đột nhiên nhìn thấy vết son môi trên mặt Trương Huyền, dưới ánh lửa chiếu rọi cực kỳ rõ ràng. Nàng ngây ngốc một chút, phần nộ bỏ tay hắt ra, đứng dậy rời khỏi Trương Huyền.

Trương Huyền dường như hiểu được cái gì, hắt dùng mu bàn tay nhẹ nhàng lau hai má một chút. Mu bàn tay có son môi đỏ tươi, hắt không khỏi cười khổ lắc đầu.

- Người cự tuyệt nhị tỷ ta cầu ái?

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

Trương Huyền vừa quay đầu lại, chỉ thấy Tân Vũ chẳng biết lúc nào đã hiện ra sau lưng hắt. Nàng đã thay một thân quần áo màu trắng, dáng người cực kỳ xinh đẹp cao gầy, nàng chấp tay sau lưng chậm rãi đi tới, cười hỏi:

- Vì sao người không khiêu vũ cùng tỷ ấy?

- Cô vừa nói gì?

Trương Huyền che trán, kinh ngạc hỏi.

- Người không cảm thấy tim tỷ ấy đập nhanh phải không?

Tân Vũ quỳ gối bên cạnh hắt, như cười như không nhìn hắt:

- Nếu người đồng ý tiếp tỷ ấy khiêu vũ, đêm nay người đã có điểm phúc rồi.

Trương Huyền cười khổ một tiếng:

- Tiếng Hán của cô trở nên rất lưu loát rồi.

- Có lẽ vậy! Ở những phương diện này, ngôn ngữ của nữ nhân đều khá lưu loát.

Trương Huyền cảm thấy không có ý nghĩa, không ngờ nhị tỷ của nàng lại nhìn trúng mình, vốn không quen biết, hắn cũng không có loại ý nghĩ này, càng không muốn tùy ý trêu chọc diễm phúc gì.

Trương Huyền đứng lên:

- Cô đi khiêu vũ đi! Ta muốn đi hít thở không khí.

Hắn xoay người đi về phía đại trưởng của mình, trong lòng có linh cảm, vừa quay đầu lại đã thấy Tân Vũ cùng đi phía sau mình:

- Sao vậy?

Trương Huyền cười hỏi.

- Không có gì, ta cũng muốn đi một chút.

Tân Vũ cùng hắn chậm rãi đi tới thảo nguyên, vô tình bọn họ đã cách xa lửa trại.

- Người là thương nhân sao?

Tân Vũ cười hỏi.

- Không phải!

- Vậy người đến thảo nguyên làm cái gì?

Tân Vũ chớp tay sau lưng tò mò hỏi.

- Ta đến tìm một loại thuốc.

Trong lòng Trương Huyền vừa động, có lẽ bọn họ biết Tử Trùng Ngọc Dũng, liền vội vàng hỏi:

- Người có biết Băng Tra Tử Trùng không?

Hắn nói chậm lại một chút:

- Băng Tra Tử Trùng!

- Đương nhiên biết, năm kia ta còn cùng ca ca đi băng địa hái nó, nó sẽ hóa thành nước.

Trương Huyền mừng rỡ, không ngờ ở trong lúc vô ý chiếm được tin tức Tử Trùng Ngọc Dũng, trong lòng của hắn khẩn trương hỏi han:

- Nơi này của các người còn nữa không?

Tân Vũ lắc đầu:

- Hái rất ít, đều bán cho người Khiết Đan rồi.

Tân Vũ thấy vẻ mặt thất vọng của Trương Huyền, liền cười hì hì nói:

- Nếu người không sợ xa, ta có thể dẫn người đi hái.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Bắc Thương Đại Hồ

Trong đại trường, Trương Huyền giảng giải kế hoạch của mình với Lý Thần Thông và Sài Thiệu. Lý Thần Thông cũng không có phản ứng gì khác, nhưng Sài Thiệu lại bối rối. Trương Huyền lại muốn đi Bắc Hải, lần này đi ít nhất phải mất hai mươi ngày, vậy chính sự của bọn họ phải làm sao bây giờ?

Nếu để Trương Huyền một mình bắc thương thì cũng thế mà thôi, hắn vừa đi, Trình Giáo Kim và Uất Trì Cung khẳng định cũng sẽ cùng hắn bắc thương, thực lực của bọn họ sẽ giảm đi một mảng lớn, nhiệm vụ của hội chủ và nhạc phụ nhảu hoàn thành như thế nào?

- Trương công tử, có thể suy nghĩ thêm một chút hay không, hoặc là đợi vài ngày nữa, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, đơn giản là mọi người cùng nhau bắc thương.

Sài Thiệu chờ mong nhìn Trương Huyền.

Trương Huyền cười cười, không trả lời đề nghị khẩn thiết của Sài Thiệu. Nói thì đơn giản, sau khi hoàn thành nhiệm vụ bởi mình đi, nhưng một chút manh mối của nhiệm vụ cũng không thấy, nhóm vũ khí kia ở nơi nào?

Hơn nữa cho dù tìm được vũ khí, chẳng lẽ bọn họ còn phải áp tải số lượng vũ khí khổng lồ đi lên phía bắc hơn một ngàn dặm cùng mình sao? Hiển nhiên là hứa hẹn không thực tế.

Đối với cá nhân Trương Huyền mà nói, tìm được Tử Trùng Ngọc Dũng so với tìm được mấy chục vạn kiện vũ khí trọng yếu hơn nhiều, hẳn suy nghĩ một chút nói:

- Như vậy đi! Một mình ta bắc thượng, để Trình Giáo Kim và Uất Trì Cung ở lại giúp đỡ các người, thế nào?

Lúc này, Lý Thần Thông này giờ vẫn không hé răng chậm rãi nói:

- Ta hoàn toàn có thể lý giải tâm tình nóng lòng muốn bắc thượng của Trương công tử, cũng toàn lực ủng hộ. Một mình Trương công tử bắc thượng vẫn tương đối nguy hiểm, ta cảm thấy mang theo Trình Giáo Kim và Uất Trì Cung sẽ an toàn hơn một chút.

Sài Thiệu đang muốn nói chuyện, Lý Thần Thông khoát tay chặn y lại, cười nói:

- Chắc là tra được tung tích vũ khí cũng không phải dễ dàng như vậy, nếu bị bộ lạc Bạt Dã Cổ âm thầm dấu kín, bọn họ cũng không có khả năng giao cho chúng ta. Ta cảm thấy đây không phải là chuyện ngày một ngày hai, rất có thể sau khi công tử bắc thượng trở về, chúng ta vẫn không thu hoạch được gì.

Lý Thần Thông nói những lời này là có căn cứ, Trương Trọng Kiên đã có hai lần có ân cứu mạng Đồ Lặc, Đồ Lặc cũng không chịu thổ lộ tung tích vũ khí, hoặc là Đồ Lặc căn bản không biết tình huống vũ khí, hoặc là số vũ khí đó còn quan trọng hơn tính mạng của ông ta. Ngay cả Trương Trọng Kiên cũng không làm nên chuyện gì, nếu bọn họ muốn tìm được vũ khí thì đúng là nói dễ hơn làm.

Trương Huyền yên lặng gật đầu, dọc theo đường đi ấn tượng của hắn với Lý Thần Thông cũng không sâu. Phần lớn thời gian Lý Thần Thông đều sẽ duy trì trầm mặc, không tùy tiện phát biểu quan điểm của mình, khiến cho bọn họ có phần xem nhẹ Lý Thần Thông. Nhưng không nghĩ tới

trong thời khắc mấu chốt, đầu óc của Lý Thần Thông lại tỉnh táo như thế, nhìn một chiếc lá có thể biết cả mùa thu, Lý Thần Thông là một người có thể quyết đoán trong những thời điểm trọng yếu.

Sài Thiệu bất đắc dĩ, chỉ đành ngậm thở dài. Nhị thúc đã nói hết, y cố tranh thủ cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi.

Đúng lúc này, màn trướng bị vén lên, chỉ thấy A Tô uống say vọt vào, tay cầm một con dao găm sắc bén, chỉ vào Trương Huyền mắng to:

- Ta có điểm nào kém hơn Tân Vũ, người lại coi trọng nó, người đúng là khốn khiếp vô lương tâm, người Hán các người không có ai tốt cả.

Nàng giống như nổi điên xông lên, dùng dao găm hung hăng đâm tới Trương Huyền:

- Giết chết tên khốn khiếp vô lương tâm nhà ngươi!

Lý Thần Thông và Sài Thiệu ngơ ngác nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra? Trương Huyền lại bỗng đứng lên, đẩy ra nàng, cảm tức nói:

- Ta và ngươi có quan hệ gì? Ta căn bản không thích ngươi, ngươi lại chạy tới càn quấy, đây là đạo đãi khách của người Bạt Dã Cổ các người sao?

- Trương công tử nói rất hay!

Bên ngoài lại tiến vào một gã nam tử dáng người khôi ngô, cũng là phụ thân của A Tô, đại tù trưởng Đồ Lặc. Ông ta tiến lên kéo tóc con gái, cả giận nói:

- Người giống như con dê mẹ động dục, chạy tới quấy rầy khách quý của ta, mất hết mặt mũi của ta, cút ra ngoài cho ta!

Ông ta dùng sức vung, ném A Tô văng ra khỏi đại trướng. A Tô quỳ rạp trên mặt đất khóc lớn, Đồ Lặc lại không thương tiếc nàng chút nào, níu lấy tóc của nàng kéo về phía đại trướng.

Lý Thần Thông lắc đầu:

- Nữ tử thảo nguyên mặc dù cực kỳ hào sảng, nhưng khi uống say cũng rất đáng sợ, động một chút lại giết người.

Sài Thiệu trầm ngâm một chút hỏi:

- Công tử chuẩn bị khi nào thì đi?

- Sáng mai ta liền xuất phát, đêm nay ta còn muốn thu thập một chút hành lý.

Lý Thần Thông và Sài Thiệu cáo từ rời đi, Trương Huyền khoanh tay ra khỏi đại trướng, hẳn nghe trộm được đằng xa có tiếng khóc, không khỏi tâm phiền ý loạn một trận. Bao nhiêu khó khăn hẳn đều đã suy nghĩ đến, duy chỉ có không nghĩ đến giằng co với nữ nhân.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Trương Huyền và Uất Trì Cung, Trình Giáo Kim thu thập xong hành trang, mỗi người mang hai con ngựa đi lên phía bắc, tốc độ của họ sẽ nhanh hơn. Hàng hóa của họ đã được Đồ Lặc mua với giá gấp đôi, tính cả mười lăm đầu lạc đà cũng bán được hai ngàn lượng vàng, phương diện này hiển nhiên là có thành phần báo ân.

Tuy nhiên, cho dù là có phần báo ân, lợi nhuận trong phương diện này cũng rất dọa người. Nếu bọn họ lại mang một nhóm hàng hóa quay về Trung Nguyên, lợi nhuận thu được sẽ càng thêm lớn. Khó trách có nhiều thương nhân thà rằng gặp nguy hiểm đến tính mạng cũng muốn bắt thưởng Đột Quyết để buôn bán.

- Tối hôm qua ngủ có ngon không?

Tân Vũ cũng mang theo mấy thớt ngựa tiến đến hội hợp cùng bọn họ, nàng cười hì hì hỏi Trương Huyền.

- Nhị tỷ cô thế nào rồi?

Trương Huyền thấp giọng hỏi. Mặc dù việc giăng co với A Tô khiến hần phiền chán, nhưng hần cũng không hi vọng nàng gặp chuyện không may.

- Tỷ ấy không có việc gì. Tỷ ấy luôn luôn như vậy, thích uống rượu, uống say sẽ gây rối, sau khi tỉnh rượu lại rất tốt.

Tân Vũ nghịch ngợm cười nói:

- Nói không chừng tỷ ấy sẽ xin lỗi người.

Trương Huyền đối với việc nàng ta có đến xin lỗi mình hay không cũng không quan tâm, mấu chốt là nàng ta đừng làm phiền mình là được rồi. Tuy nhiên, hần cảm thấy trình độ tiếng Hán của Tân Vũ tiến bộ rất nhanh, trong thời gian hai ngày ngắn ngủi nàng đã nói chuyện lưu loát hơn rất nhiều.

- Chúng ta đi!

Trương Huyền quất vào mông ngựa, phóng ngựa về hướng tây bắc, ba người còn lại theo sau hần, bốn người mười ngựa giống như một trận cuồng phong chạy về phía bắc...

Trong đại trường, A Tô ngồi trước gương chải rối chải tóc, ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia âm u, khuôn mặt xinh đẹp cũng có chút méo mó. Tối hôm qua là lần đại tiệc lửa trại đầu tiên nàng tham gia sau khi kết thúc thủ tiết, kết quả không khống chế nổi mình, uống đến say mèm.

Lúc chưa xuất giá nàng là công chúa của bộ tộc Bạt Dã Cổ, là thiên nga đẹp nhất Câu Luân Hồ, không biết có bao nhiêu dũng sĩ say mê nàng, cũng

dưỡng thành tính cách kiêu ngạo tự phụ của nàng.

Sau khi trượng phu bỏ mình, nàng đã chịu một năm tịch mịch cô độc, thẳng đến khuya ngày hôm trước mới được giải phóng.

Ở sâu trong nội tâm nàng cũng khát vọng có được một nam nhân nàng thích đến cùng nàng sau khi nàng kết thúc thủ tiết. Nàng coi trọng Trương Huyền, tuổi trẻ oai hùng, dáng người cao lớn, lại không khổng lồ như gấu chó, bồng bồng tràn đầy sức sống, khiến cho tim nàng đập thành thịch.

Đáng tiếc chẳng những Trương Huyền không tiếp nhận tình cảm của nàng, lại cùng ở một chỗ với muội muội Tân Vũ của nàng. Nha đầu giống như con vịt đen xấu xí kia không ngờ lại đoạt đi nam nhân mình thích, lòng tự trọng của A Tô bị thương tổn rất lớn.

Lúc này nàng đã tỉnh rượu, nhưng trong nội tâm nàng không hề áy náy với Trương Huyền, ngược lại, khi nàng nghe nói Trương Huyền đi cùng muội muội đi đến hồ lớn phía bắc, trong nội tâm nàng càng thêm căm hận. Nàng tuyệt sẽ không bỏ qua nam nhân đã làm thương tổn đến tự tôn của nàng.

Lúc này, màn trướng được vén lên, một người phụ nữ đen gầy đi vào đại trướng, A Tô vội vàng quỳ xuống thi lễ:

- A Tô bái kiến Tiên La.

Tiên La có nghĩa là nữ tể ti. Người phụ nữ trung niên đen gầy này là nữ tể ti của Câu Luân Bộ, có uy vọng cực cao đối với mục dân. Tiên La ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, ánh mắt yêu thương nhìn chăm chú vào nàng:

- Con là con thiên nga đẹp nhất Bạt Dã Cổ, tù trưởng sao có thể đổi đãi thô bạo với con như vậy?

Ủy khuất trong lòng A Tô lại xông lên đầu, nàng ngã gục vào lồng ngực Tiên La khóc rống lên, Tiên La vuốt ve bờ vai của nàng, dịu dàng nói:

- Nữ nhân quan trọng nhất là phải có tài sản của mình, nữ nhân không có chồng càng cần hơn nữa. Sau khi Bách Ninh chết, tài sản của y bị huynh đệ và phụ thân lấy đi, người lại hai bàn tay trắng, chỉ có thể trông cậy vào một người đàn ông khác thương hại, như vậy là không được.

- Phụ thân không chịu cho ta của hồi môn, ta làm sao bây giờ?

Tiên La cười nói:

- Có một người nam nhân tìm ta, y nguyện ý xuất một vạn con dê.

- Y...Y muốn thân thể của ta sao?

Tiền vốn duy nhất của A Tô chính là thân thể động lòng người của nàng.

- Không phải! Y chỉ muốn biết một bí mật, ngay trong trường vải của phụ thân con, con có thể lấy được.

Tiên La nói nhỏ vào tai nàng vài câu, A Tô cả kinh:

- Nhưng...Phụ thân sẽ đánh chết ta.

- Bát đại tù trưởng của Bạt Dã Cổ đều biết việc này, ai có thể nói bí mật này là từ Câu Luân Bộ truyền ra? Càng không nghĩ tới là người nói ra, hơn nữa một vạn con dê là ta cho người, ta dùng ý chí của Trường Sinh Thiên tặng cho người, phụ thân người sẽ không hoài nghi. A Tô, mẹ con các người vĩnh viễn không có tài sản, vĩnh viễn sẽ bị người ức hiếp.

A Tô nghĩ đến việc tối hôm qua chịu nhục, hết thấy đều vì nàng không có tài sản, không có tôn nghiêm, nàng rút cuộc cắn răng một cái, khẽ gật đầu.

Hồ lớn trong lời người Bạt Dã Cổ, chính là Bắc Hải được ghi lại trong điển tịch của người Hán, ngày nay là hồ Baikal, cách Câu Luân Hồ ước chừng 1500 dặm. Bọn họ không chỉ phải đi qua núi cao khe sâu đã thú hoành hành, còn phải vượt qua đại thảo nguyên mờ mịt và rừng rậm nguyên thủy vô bờ, không dừng nghỉ đêm đi gấp thì sau mười ngày có thể đến.

Ở thời kì triều Tùy hùng mạnh, quý tộc trong các bộ lạc trên thảo nguyên đều coi trọng việc thông hôn tiến hành Hán văn hóa giáo dục. Đồ Lặc cũng không ngoại lệ, ông ta chuyên môn mời các nho sinh Hán tộc, dạy tiếng Hán cho mấy đứa con của ông ta, khiến cho mỗi đứa con của ông ta đều có thể nói một ít tiếng Hán.

Tân Vũ học tiếng Hán rất khá, tuy nhiên bởi vì thời gian dài không nói, nàng có chút lạ lẫm. Nhưng cùng bọn Trương Huyền đi lên phương bắc, nàng dần dần nhớ lại tiếng Hán đã học. Mười ngày sau, nàng đã có thể dùng tốc độ nói nhanh trao đổi với ba người như thường.

Buổi chiều ngày nọ, bọn họ xuyên qua một mảnh rừng rậm dài mấy trăm dặm, trong rừng rậm nguyên thủy rậm rạp chủ yếu là cây lá kim, cây tùng hình thể rất lớn, mỗi cây đều cao tới hơn mười trượng, không biết đã sinh trưởng qua mấy ngàn năm, ngược lên cũng không thể nhìn thấy ngọn cây.

Trong rừng rậm có vẻ vô cùng âm u, thỉnh thoảng xuất hiện từng mảnh đất trống, bọn họ chỉ có thể dựa vào ánh sao ngẫu nhiên lộ ra để phân biệt phương hướng, nhưng hơi vô ý liền sẽ bị lạc đường.

Hoặc là dựa vào kinh nghiệm của người đi trước ở trong rừng rậm nguyên thủy, mục dân sinh hoạt tại vùng này sẽ lưu lại ký hiệu trên đại thụ, Tân Vũ đã đi theo huynh trưởng đến đây hai lần, nhớ mang máng những ký hiệu này.

- Tân Vũ cô nương, cô đừng luôn dạy tiểu tử kia bắn tên, cũng dạy lão Trình ta một chút đi!

Có cô bé Tân Vũ này đồng hành, lặn lội đường xa cũng không hề buồn tẻ, hơn nữa Trình Giáo Kim cực kỳ nhiệt tình với Tân Vũ. Không có việc gì liền kiểm soát đến gần nàng bắt chuyện, Tân Vũ đối với việc này hết sức phiền lòng, chỉ là tận lực duy trì lễ phép. Ngược lại, nàng lại rất thích Uất Trì Cung trầm mặc suốt dọc đường.

- Hôm trước ta đã nói, cho người luyện kéo cung ba trăm lần, nhưng người ngay cả ba mươi lần cũng không kiên trì được, không có nghị lực, ta sẽ không dạy cho người.

- Vậy người dạy ta cưỡi ngựa đi! Lão Trình muốn luyện thuật cưỡi ngựa một chút.

Tân Vũ không thèm nhìn hăn, phóng ngựa đuổi theo Trương Huyền, Trình Giáo Kim tức giận thấp giọng mắng:

- Không phải chê bộ dạng lão Trình ta xấu sao?

- Ta nói người yên tĩnh một chút đi!

Uất Trì Cung bên cạnh không nhịn được nói:

- Tiểu cô nương thích Trương công tử, người không nhìn ra được sao? Còn càng muốn đi quấy rầy người ta.

Trình Giáo Kim hung hăng trừng mắt nhìn y, căm giận nói:

- Không phải bởi vì đi đường nhàm chán sao? Tìm nàng trò chuyện có quan hệ gì, ai giống con gấu đen nhà người, ngoại trừ ngủ chính là ăn!

Uất Trì Cung liếc mắt một cái, không để ý đến y nữa. Mặc dù da mặt Trình Giáo Kim dày, nhưng y hơi sợ Trương Huyền, cũng không dám đuổi

theo quấy rầy bọn họ, chỉ đành buồn bực thả chậm ngựa đang phóng nhanh, chậm rãi đi cùng Uất Trì Cung.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Dấu Người Xuất Hiện

Mười ngày, Trương Huyền cũng không tiếp tục luyện võ, mà là khổ luyện cưỡi ngựa bắn cung, sự phụ dĩ nhiên là Tân Vũ. Tân Vũ tuy là nữ tử, nhưng trình độ cưỡi ngựa bắn cung của nàng cực cao, bắn nhanh ngoài trăm bước, bách phát bách trúng, ở bộ lạc của nàng, đại bộ phận nam tử trẻ tuổi cũng hướng nàng cam bái hạ phong.

Dọc theo đường đi, nàng dốc lòng chỉ điểm cưỡi ngựa bắn cung cho Trương Huyền, đem rất nhiều kĩ xảo mẫu chốt truyền thụ cho Trương Huyền. Hơn nữa, Trương Huyền huấn luyện khắc khổ, tiến bộ vô cùng thần tốc. Hắn đã có thể một mũi tên bắn trúng con mồi đang chạy trốn trong vòng trăm bước, tuy rằng độ chính xác hơi kém, nhưng vẫn làm cho Uất Trì Cung và Trình Giảo Kim ngạc nhiên thán phục không ngừng. Trương Huyền chỉ dùng thời gian mười ngày liền vượt qua trình độ người thường khổ luyện một năm.

Ngay cả Trình Giảo Kim cũng động tâm, kêu la mình cũng muốn cưỡi ngựa bắn cung. Đáng tiếc gã không chịu được khổ, cũng không có thiên phú như Trương Huyền, luyện hai ba ngày không có chút tiến triển nào liền nản chí, luyện bắn tên cũng biến thành cái có lỗi kéo làm quen với Tân Vũ.

Trong rừng cây, Trương Huyền giục ngựa chạy gấp, hai chân không chế chiến mã, cài tên kéo cung, quay đầu lại bắn ra một mũi tên, mũi tên tựa như tia chớp bắn về phía ngọn cây. Ngoài bảy mươi bước, một con gà rừng

điểm lẹ vừa mới bay lên, bị một mũi tên bắn trúng ngực. Gà rừng kêu lên một tiếng, lông gà văng khắp nơi, từ ngọn cây rơi xuống.

- Mũi tên này thế nào?

Trương Huyền hơi đặc ý quay đầu lại hỏi.

- Tiễn vũ cần nắm chắc, nếu không một tên này đã có thể bắn trúng cổ.

Tân Vũ giục ngựa tiến lên, rút ra một cây vũ tiễn đưa cho Trương Huyền:

- Người thử lại lần nữa xem?

Trương Huyền tiếp nhận vũ tiễn, giương cung lắp tên:

- Đừng nhúc nhích!

Tân Vũ dứt khoát nhảy lên chiến mã của Trương Huyền, dựa vào lưng hắn. Nàng cầm tay phải của Trương Huyền, dùng ngón trỏ nắm lông chim kéo về sau một chút, cánh tay lại vòng qua cầm tay trái hắn, đưa tay trái đang nắm cung của hắn chỉnh lên vị trí cao hơn một chút.

- Nhớ kỹ, tay trái tay phải nhất định phải phi thường cân bằng, người bắn một mũi tên xem.

Tuy rằng trong khi luyện tiễn, Tân Vũ thường xuyên gần gũi chỉ điểm hắn, nhưng làm như hôm nay, gần như là ôm ấp lấy hắn từ phía sau, lại là lần đầu tiên của bọn họ.

Trương Huyền cảm nhận được thân thể khỏe đẹp mà cực kỳ co giãn của nàng, cảm nhận được nhiệt độ trên da thịt nàng, cùng thứ mềm mại mà no đủ trước ngực nàng, hắn không khỏi có chút lòng hươu dạ vượn, bắn một mũi tên ra, lại không biết bắn đi nơi nào.

Tân Vũ hờn dỗi hung hăng đánh vào lưng hấn một quyền:

- Người đó, sao lại bắn tên loạn như vậy?

Trương Huyền không có hé răng, ưỡn eo thẳng lên, dính sát vào thân thể của nàng. Nàng bỗng nhiên hiểu được cái gì, mặt lập tức đỏ bừng, cúi đầu không dám nói nữa. Trương Huyền xoay người ôm bờ eo của nàng, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú nàng. Tân Vũ tâm hoảng ý loạn, ánh mắt không biết nên nhìn vào đâu?

Trương Huyền chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi của nàng, 'Oanh!' một tiếng, trong đầu Tân Vũ trống rỗng, cả người nàng xụi lơ, ngã vào lồng ngực của hắn, để hắn tùy ý hôn mình cuồng nhiệt, để tay hắn tùy ý vuốt ve thân thể khỏe đẹp của mình.

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng Trình Giảo Kim nói to:

- Kỳ quái, gà rừng ở trong này, hai người bọn họ ở đâu thế?

Hai người sợ tới mức vội vàng tách ra, Tân Vũ cuống quýt nhảy xuống ngựa, xoay người cười chiến mã của mình, khẽ cắn môi, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, giục ngựa chạy về phía trước.

Không bao lâu sau, Trình Giảo Kim cầm gà rừng cùng Uất Trì Cung đuổi theo. Trình Giảo Kim cười hưng phấn nói:

- Nơi này rõ ràng còn có gà rừng, đêm nay chúng ta có thể làm món gà nướng bunn ăn rồi.

Uất Trì Cung cười hỏi:

- Tân Vũ cô nương đâu rồi?

- Nàng đi phía trước dò đường rồi, chúng ta đợi nàng một chút.

Trương Huyền đã khôi phục vẻ mặt bình thường, từ trên mặt hắn nhìn không ra nửa điểm dị thường, tuy nhiên thị lực của Uất Trì Cung vô cùng tốt, từ xa y đã nhìn thấy Tân Vũ nhảy xuống từ trên ngựa của Trương Huyền, y lại giả vờ không biết gì cả.

- Công tử, ta nhớ được người đã nói, Tử Trùng Ngọc Dung nhất định phải đến khi đầu mùa xuân mới có, hiện tại đã là đầu hạ rồi, làm sao chúng ta có thể tìm được?

- Ta cũng hỏi qua Tân Vũ, nàng nói băng tuyết vùng Đại Hồ đến mùa hè mới tan, đầu hạ có thể tìm được.

- Vậy là tốt rồi, ta đây cũng hy vọng lần này có thể có thu hoạch.

Đúng lúc này, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng Tân Vũ kinh hoàng hét lên:

- Các người mau tới!

Ba người nhìn nhau, lập tức giục ngựa chạy về phía trước. Trương Huyền dẫn đầu, chạy tới chỗ Tân Vũ hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Người xem!

Tân Vũ chỉ vào phía trước sợ hãi nói.

Lúc này Trương Huyền mới phát hiện trên cành một cây đại thụ phía trước cách đó không xa có treo hơn mười cái đầu người, hắn rút đao ra giục ngựa chậm rãi tiến lên, đầu người còn nhỏ máu, bộ mặt cực kỳ dữ tợn.

Lúc này Uất Trì Cung và Trình Giáo Kim cũng chạy tới, Trình Giáo Kim phát hiện trên mặt đất có không ít dấu chân, y lần theo dấu chân đi về phía bên kia.

Uất Trì Cung trầm giọng nói:

- Hình như là vừa mới giết không lâu, chắc là hôm nay mới cắt lấy.

Trương Huyền gật gật đầu:

- Xem ra, có người ở phía trước chúng ta.

Lúc này, Trình Giảo Kim ở bên kia hô to:

- Thi thể ở trong này!

Hai người giục ngựa chạy tới, chỉ thấy một chỗ đất trũng chất đồng hơn mười thi thể không đầu, trên người bò đầy kiến trùng, từ phục sức có thể đoán được hẳn là mục dân phụ cận.

- Bọn họ là mục dân Phó Cốt Bộ!

Tân Vũ ở một bên thấp giọng nói:

- Ta đã gặp một người trong đó, là con trai tù trưởng Phó Cốt Bộ ở vùng này, tên là Phó Cốt Tiêu Mộc, đầu năm còn đến bộ lạc chúng ta cầu hôn.

- Công tử, ngài nghĩ là do ai làm?

Uất Trì Cung thấp giọng hỏi.

Trương Huyền cười lạnh một tiếng nói:

- Ngoại trừ người Đột Quyết, còn ai dám giết con trai của tù trưởng.
- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Trình Giảo Kim lớn tiếng nói:

- Nói không chừng người Đột Quyết đang giăng lưới lớn ở phía trước đợi chúng ta đấy!

Trương Huyền trầm tư một lát, hỏi Tân Vũ:

- Băng Tra Tử Trùng đến bên bờ hồ lớn là có sao?

Tân Vũ lắc đầu:

- Không phải! Còn phải đi về phía bắc vài trăm dặm. Ta vốn định đến bờ hồ lớn trước, sau đó mới men theo mép hồ đi về phía bắc.

- Bây giờ có thể đi về hướng bắc không?

- Mặt phía bắc có ký hiệu rõ ràng hơn, ta đã đi qua một lần, còn nhớ rất rõ.

Trương Huyền quyết định thật nhanh nói:

- Chúng ta trực tiếp thay đổi tuyến đường đi về phía bắc, không đi đến bờ hồ nữa.

Bốn người đã đạt thành nhận thức chung, bọn họ không nhất định gặp phải quân đội Đột Quyết, tránh bọn chúng đi là được. Bốn người quay đầu ngựa lại, xuyên qua rừng rậm thay đổi tuyến đường đi về phía bắc.

Bạt Dã Cổ Câu Luân Bộ, một hồi thịnh yến vừa mới chấm dứt, đại tù trưởng Đồ Lặc chịu không nổi từ lực được hai đứa con đỡ về đại trưởng. Hình như đây là lần đầu tiên Đồ Lặc uống rượu say, vừa mới nằm xuống liền ngủ say như chết.

Lúc này, con gái thứ hai A Tô xuất hiện trước cửa lều, nói với hai đệ đệ:

- Các người đi đi! Để ta tới chăm sóc phụ thân.

Đồng Thái và người huynh đệ kia đều sợ nhĩ tử này, bọn họ vội vàng thi lễ, vội vàng đi. A Tô phân phó với vài tên thị vệ đứng ngoài trường vãi:

- Để cha ta nghỉ ngơi thật tốt, không cho bất cứ kẻ nào tới quấy rầy!

Bọn thị vệ vội vàng đáp ứng, A Tô lập tức buông màn trường xuống, chỉ nghe thấy tiếng tù trường Đồ Lạc trong đại trường ngáy như sấm rền truyền đến.

Ngay ngoài trăm bước, Trương Trọng Kiên và Sài Thiệu ẩn thân trong một đại trường, thông qua khe hở của đại trường nhìn chăm chăm lều của Đồ Lạc nơi xa.

Trương Trọng Kiên đã có thể xác định, nhóm vũ khí mất tích kia đã bị bộ tộc Bạt Dã Cổ chiếm được, nhưng bọn họ đã dùng hết các loại biện pháp đều không thăm dò được chỗ cất dấu nhóm vũ khí kia. Rốt cuộc mọi người đã hơi sốt ruột, Trương Trọng Kiên không thể không dùng một chiêu cuối cùng của ông ta, đem chút thuốc bột đổ vào trong rượu của Đồ Lạc, làm y say mềm.

- Trọng Kiên có thể xác định bản đồ bảo tàng ở ngay trong đại trường của lão?

Sài Thiệu hơi hoài nghi hỏi.

- Ta khẳng định có bức đồ đó, Đồ Lạc đã lỡ miệng nói với ta, lại lập tức phủ nhận, ta hiểu rõ người này, loại đồ vật trọng yếu như vậy nhất định ở trong rừng vàng của lão.

- Nhưng con gái của lão ở trong trường, chúng ta làm gì bây giờ?

Trương Trọng Kiên trầm tư một lát, lấy ra một túi da nhỏ, bên trong có ba cái kim châm ngắn, ông ta nói với Sài Thiệu:

- Ba cây kim châm này của ta có mê dược, có thể làm cho người ta ngủ say một khắc đồng hồ (15 phút), chừng đó thời gian là đủ rồi!

Sài Thiệu mừng rỡ:

- Chúng ta liền lập tức hành động!

Sài Thiệu xốc màn trướng lên đi ra, trực tiếp đi đến tấm trướng của Đồ Lặc, thân mình Trương Trọng Kiên chợt lóe, như quỷ mị biến mất không thấy. Thuật khinh thân của y rất cao, tốc độ so với sư muội Trương Xuất Trần còn nhanh hơn gấp đôi.

Một lát sau, Sài Thiệu bước nhanh đi đến trước đại trướng của Đồ Lặc, lập tức bị thị vệ phát hiện, thị vệ cao giọng quát:

- Là ai?

Sài Thiệu cũng có thể nói vài lời Đột Quyết, y chấp tay cười nói với vài tên thị vệ:

- Ngày mai chúng ta muốn rời khỏi, đặc biệt đến chào từ biệt!

Vài vị thị vệ đều biết y, người cầm đầu dùng tiếng hán lắp bắp nói:

- Tù trưởng.... Đang ngủ..... Không thể quấy nhiễu.

Trong lúc Sài Thiệu hấp dẫn sự chú ý của mấy tên thị vệ, Trương Trọng Kiên đã xuất hiện phía sau tấm trướng của Đồ Lặc. Ông ta dùng dao găm sắc bén nhẹ nhàng vẽ một cái, phía dưới đại trướng lông dê xuất hiện một cái khe rộng chừng một thước. Trương Trọng Kiên chui nửa người vào thăm dò, trong tay cầm một cây kim châm.

Đại trướng có hai tầng trong ngoài lồng vào nhau, ở giữa tầng trong và tầng ngoài có hành lang rộng hai thước. Trương Trọng Kiên vừa muốn lên vào trong trướng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân, thân hình ông ta

lập tức đánh sát vào nội trướng, chỉ thấy màn trướng nội trướng bị xốc lên, thứ nữ A Tô của Đồ Lạc từ bên trong đi ra, trực tiếp đi ra ngoại trướng.

- Ta đã rửa chân cho phụ thân rồi, hiện tại ông ấy ngủ rất say, tạm thời các người không nên quấy rầy. Nếu ông ấy muốn uống nước..., các người nhớ cho ông ấy uống nước, ta đi về trước.

Trương Trọng Kiên nhẹ nhàng thở ra, kim châm cầm trong tay lại bỏ vào túi da. Theo tiếng bước chân của A Tô đi xa, bên ngoài lại an tĩnh trở lại.

Trương Trọng Kiên vô thanh vô tức lên vào nội trướng, chỉ thấy Đồ Lạc ngủ rất say, tiếng ngáy như sấm, trên người đắp một tấm chăn lông mỏng.

Thân hình Trương Trọng Kiên chợt lóe đi đến trước hòm gỗ lớn, hòm đã bị khóa, ông ta nhẹ nhàng sờ ổ khóa, chỉ nghe 'Rắc!' một tiếng, ổ khóa bị vặn gãy.

Ông ta mở rương ra, bên trong có hai cái rương nhỏ bằng hoàng kim. Trương Trọng Kiên biết rằng, tất cả các đồ vật trọng yếu Đồ Lạc đều đặt trong hai cái rương vàng nhỏ này, chỉ là ông ta không biết đặt trong cái rương nào.

Ông ta nhẹ nhàng mở một cái rương nhỏ ra, bên trong là các loại bảo thạch và châu ngọc đắt tiền, không có bất kỳ quyển sách da cừu nào.

Ông ta buông nắp rương, lại mở ra rương nhỏ thứ hai, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái, không ngờ cả hai rương vàng đều không khóa, nhưng ý nghĩ này chỉ hơi thoáng qua. Trương Trọng Kiên đã nhìn thấy, trong rương vàng thứ hai có một quyển sách da cừu, trong rương vàng thứ hai cũng chỉ có duy nhất một quyển sách da cừu này.

Nường theo ngọn đèn hơi yếu trong trướng vải, ông ta nhanh chóng nhìn qua một lần nội dung trong quyển sách da cừu, trong lòng mừng thầm,

lập tức đem quyển sách da cừu bỏ vào lồng ngực, vô thanh vô tức đi ra khỏi đại trường...

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Trong đại trường của Sài Thiệu, bốn người Lý Thần Thông, Lý Tĩnh, Sài Thiệu, Trương Trọng Kiên tập hợp lại, Trương Trọng Kiên mở tấm da cừu ra dưới ánh đèn.

Tất cả mọi người vô cùng vui sướng, đây đúng là bản đồ giấu ba trăm nghìn vũ khí, Lý Tĩnh hiểu chữ Đột Quyết, bên trên có ghi chép về cách lấy vũ khí, y chỉ vào một ngọn núi lớn ở phía tây:

- Đây là núi Khăng Đặc, áo giáp của bọn họ giấu trong núi Khăng Đặc, mọi người xem, nơi này có đánh dấu.

Trên hình núi Khăng Đặc có một kí hiệu hình chiến đao, Sài Thiệu nhướn mày:

- Nhưng dãy núi này tận hơn nghìn dặm, chúng ta tìm chỗ giấu giáp ở đâu.

Lý Tĩnh khẽ mỉm cười, chỉ vào chữ Đột Quyết trên tấm da nói:

- Chỗ này viết rất rõ, ở chỗ cách ba trăm bước vào cốc ở núi Ngải Đường, chỗ vách núi có một cái động, là nơi cất giấu vũ khí.

- Nhưng cửa núi Ngải Đường ở đâu?

Lý Thần Thông khó hiểu hỏi.

Lúc này, Trương Trọng Kiên vẫn luôn im lặng bỗng nhiên nói:

- Ta biết cửa núi Ngải Dương ở nơi nào, ta đã từng đi qua.

Mọi người mừng rỡ, Sài Thiệu vô cùng kích động nói:

- Vậy thì chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát, nếu bị Đồ Lạc phát hiện ra bản đồ đã mất, vậy thì rất phiền phức.

Mọi người lại bàn bạc thêm một lúc, bàn bạc kỹ lại các vấn đề nhỏ trong đó, nửa canh giờ sau, đoàn người Sài Thiệu cười ngựa rời khỏi Câu Luân bộ, chạy gấp về phía núi Khăng Đặc.

Hai ngày sau, bốn người Trương Huyền ra khỏi rừng rậm, phía trước là một vùng đất lạnh rộng chừng ba mươi dặm, kéo dài về phía bắc, đi qua vùng đất này chính là Bắc Hải mệnh mệnh bát ngát.

Cho dù đã vào đầu hạ, nhưng bọn họ vẫn có thể nhìn thấy băng tuyết bao trùm khắp mặt đất, mới bắt đầu tan, trời vẫn vô cùng rét lạnh, bọn họ không mặc áo da, lạnh đến phát run, trên mặt đất bao trùm một tầng nước bùn dày, vừa mới bước vài bước liền lún ngập cả ủng da của bọn họ.

- Đất ở chỗ này chỉ tan bên ngoài, chỗ sâu nhất vĩnh viễn kết băng, còn cứng hơn cả sắt.

Gió rất to, giọng nói của Tân Vũ run rẩy:

- Phải cẩn thận bùn lầy, đừng bị lún sâu vào.

- Nơi này có Băng Tra Tử không?

Trương Huyền lớn tiếng hỏi.

- Có nhưng không nhiều lắm, phải nhìn kỹ, thấy chỗ nào màu tím thì chính là nó.

Uất Trì Cung dùng một côn dò đường, từng bước từng bước tiến về phía trước, bỗng nhiên, y la to lên:

- Ta tìm được rồi.

Mọi người cùng nhau chạy đến, chỉ thấy ở một chỗ tuyết bị tan chảy có hai con sâu nhỏ màu tím quấn lấy nhau, Trương Huyền mừng rỡ, vội vàng lấy hồ lô đồng ra, dùng dao găm nhẹ nhàng khều lên, hai con sâu quấn lấy nhau bị cho vào trong hồ lô.

Tân Vũ vô cùng vui mừng:

- Nhanh như vậy tiền tìm được, xem ra năm nay Băng Tra Tử rất nhiều.

Tuy rằng Uất Trì Cung rất nhanh liền phát hiện ra hai con sâu, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ có thể chỗ nào cũng tìm được, bọn họ tiếp tục bước từng bước về phía tây, xuyên qua vùng đất lạnh, đi hơn mười dặm, mới tìm được mười con sâu nhỏ.

Tân Vũ thấy Trương Huyền có hơi thất vọng, liền cười nói:

- Đã không ít rồi, chúng ta năm kia hai mươi mấy người tìm ba bốn ngày mới có thể tìm được ba mươi con, bây giờ mới không bao lâu đã tìm được mười con.

Trương Huyền nhìn quanh một vòng, bỗng nhiên, hắn thấy cách đó trăm bước có một chấm đen nhỏ, bị một ít tuyết mới hòa tan rửa trôi ra, rất giống một cái chén nhỏ mắc trên mặt đất, trên mặt tuyết rất rõ ràng khiến người ta vô cùng chú ý.

Trương Huyền do dự một chút, trong lòng thầm nghĩ, có nên đi xem một chút không?

Đúng lúc này, Trình Giáo Kim ở phía bắc kích động hô to:

- Mọi người mau đến xem, ta phát hiện ra cái gì?

Mọi người vội vàng đi qua, tất cả ngây dại, chỉ thấy trong một khoảnh đất tất cả đều là sâu nhỏ màu tím, khoảng 50- 60 con.

Trương Huyền vô cùng vui sướng, sự bất mãn đối với Trình Giảo Kim trên đường đi lập tức tan thành mây khói, người này không hổ là phúc tướng, vận may rất tốt, không người y lại phát hiện ra ổ trùng.

Hắn không nhiều lời, rút dao găm ra cẩn thận bỏ từng con sâu tím một vào trong hồ lô đồng, cho dù mười con chui vào trong đất mất, nhưng hắn vẫn thu được rất nhiều, một lần liền bắt được bốn mươi tám con sâu tím, tính cả mười con bắt được lúc trước, khoảng chừng năm mươi tám con, vượt xa số hắn cần.

- Thành công mỹ mãn.

Trương Huyền cẩn thận cất bình đồng vào trong túi da, cảm thấy mỹ mãn cười nói với mọi người:

- Trước tiên ra ngoài nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta lập tức quay về hồ Câu Luân.

Đường đi qua đây đã biến mất, dưới lớp tuyết đầy những cạm bẫy, rất nhiều chỗ thỉnh thoảng có bong bóng nổi lên, hơi không chú ý một chút là sẽ gặp họa ngay, mọi người buộc dây thừng vào người, cẩn thận bước quay về.

Lúc này, Trương Huyền lại nhìn thấy cái vật thể màu đen kia, ở dưới ánh sáng mặt trời lóe ra một loại sáng bóng kỳ dị, chỉ cách hắn mấy chục bước, hắn rốt cuộc không kìm được, nói với mọi người:

- Đợi ta một chút.

Hắn cởi dây thừng bên hông, dùng một côn dò đường, đi về phía vật thể màu đen kia.

- Công tử, đó chỉ là một hòn đá màu đen thôi, bỏ đi.

Trình Giảo Kim ở phía sau la lên.

Thoạt nhìn quả thật rất giống một viên đá màu đen, nhưng đá màu đen không sáng bóng như vậy, Trương Huyền từ từ đến gần, hắn phát hiện ra trên viên đá còn mơ hồ lộ ra màu đỏ tím.

- Chờ một chút, ta lập tức quay lại.

Tuy rằng chỉ cách có mấy chục bước, nhưng xung quanh viên đá đều là đầm lầy, đám bùn lầy này chảy tốc độ rất chậm, viên đá này hình như chính là bị đồng bùn này từ từ kéo ra.

Trương Huyền đi khoảng nửa canh giờ mới tới được gần viên đá, lúc này, Tân Vũ cũng đi theo lại, nàng ném một đầu dây da cho Trương Huyền:

- Buộc trên eo.

Trương Huyền buộc dây da ở trên eo, gần như là chậm rãi bò qua từ một chỗ bùn cứng, một phát liền lấy được hòn đá màu đen, hắn lập tức phát hiện ra không phải hắc thạch bình thường, mà là một loại kim loại đen, trên mặt đất chỉ lộ ra một góc, bộ phận chủ yếu nằm dưới mặt đất.

Trương Huyền cởi dây da bên hông ra, buộc chặt vào vật thể màu đen, hắn liền bò về, hắn và Tân Vũ cùng nhau dùng sức kéo, vật thể màu đen chậm rãi bị kéo lên, từng chút từng chút bị kéo đến trước mặt bọn họ.

Trên vật thể màu đen dính đầy bùn, bên ngoài giống như một viên đậu phộng lớn, dài một thước, màu đỏ thẫm, thoạt nhìn rất nặng nề, Trương Huyền thử giơ lên một chút, không khỏi chắc lưỡi hít hà, nếu như là một

khối sắt thô, như vậy tối đa cũng phải nặng ba bốn mươi cân, nhưng khối kim loại đen này cũng chỉ nặng tầm mười cân, vậy sẽ là cái gì?

Lúc này, Uất Trì Cung và Trình Giảo Kim cũng đi qua, Uất Trì Cung từ làm hai mươi năm thợ rèn ở quận Mã Ấp, từng thấy rất nhiều vật phẩm hiếm lạ ở thảo nguyên, lúc y nhìn thấy khối kim loại màu đỏ thẫm này, y lập tức ngây dại.

Một lúc lâu sau, y mới từ từ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve khối kim loại này, trong mắt lộ ra vẻ mê say.

- Lão Úy, cái thứ này rất có giá trị sao?

Trình Giảo Kim cũng ngồi xổm xuống hỏi.

- Đâu chỉ đáng giá.

Uất Trì Cung thở dài một tiếng:

- Thứ này ta từng nhìn thấy, trong lò rèn của sư phụ ta có một viên to bằng nắm tay, là bảo bối trong tiệm của ông ấy, chưa bao giờ cho ta chạm vào.

- Đây là cái gì?

Trương Huyền tò mò cười hỏi.

Uất Trì Cung đứng lên, cung kính hỏi Trương Huyền:

- Công tử từng nghe qua Hiệt Kiết Tư chưa?

- Hình như là một bộ lạc trên thảo nguyên?

Uất Trì Cung gật gật đầu:

- Trung Nguyên gọi bọn họ là Hột Cốt, người Đột Quyết gọi bọn họ là Hiệt Kiết Tư, bọn họ sinh sống ở phương bắc xa xôi, thành danh nhờ chế tác ra nhiều đao kiếm hoàn mỹ, nhắc đến rất buồn cười, kỹ thuật rèn của bọn họ kém xa so với Trung Nguyên, nhưng đao kiếm làm ra lại tốt hơn do Trung Nguyên làm ra, nguyên nhân chính là do cái này.

Uất Trì Cung chỉ vào kim loại đỏ thẫm trên mặt đất:

- Đây chính là bí mật của bọn họ, Hiệt Kiết Tư gọi nói là ca sa, lúc trời mưa thì nó sẽ từ trên trời rơi xuống, bình thường chỉ to bằng hạt đậu tương hoặc bằng đầu ngón tay, chỉ có cực bắc mới có, thợ rèn của quận Mã Ấp gọi nó là ca sa huyền thiết, Hiệt Kiết Tư cho thêm nó vào sắt thô, như vậy có thể rèn ra kiếm sắc, ta từng nghe sư phụ nói, Hiệt Kiết Tư cũng có một khối ca sa to bằng quả dưa, là thánh vật của bộ lạc bọn họ.

Trương Huyền hiểu ý tứ của y, đây là một khối thiên thạch thép, khó trách nặng như vậy, xem ra trời xanh không tệ bạc với hãn, không chỉ cho hãn tìm được ngọc nhộng sâu tím, còn đưa cho hãn ca sa huyền thiết thánh vật của thảo nguyên.

Trong rừng rậm về phía nam năm trăm dặm, một đội ngũ lặn lội đường xa rất nhanh chạy về hướng hồ lớn.

Đội ngũ này khoảng hơn trăm người, đều mặc áo đen, tay cầm trường mâu và chiến đao, người nào cũng dáng người cao to vạm vỡ, cường tráng thiện chiến.

Đội ngũ này đúng là kỵ binh bắc thượng từ thị trấn Thích Khẩu, bọn họ mặc dù từ địa giới U Châu tiến vào thảo nguyên, nhưng bọn họ lại không phải quân Tùy, mà là một đội phản quân đến từ quận Thanh Hà Hà Bắc, dẫn đầu là một đại hán trung niên, chính là thủ lĩnh phản quân Đậu Kiến Đức.

Đậu Kiến Đức sau khi khởi binh tạo phản ở quận Thanh Hà, giành được sự ủng hộ của Bột Hải Bắc Tề, nhanh chóng lớn mạnh, nhưng vũ khí không đủ vẫn là điểm yếu lớn nhất của bọn họ.

Mấy tháng trước, Đậu Kiến Đức nhận được tin tức từ chỗ Bột Hải, Cao Cú Lệ vận chuyển một đồng vũ khí cho Đột Quyết đến Câu Luân hồ thì mất tích, số lượng phải đến mấy chục vạn bộ.

Điều này khiến cho Đậu Kiến Đức vô cùng phẫn chấn, y sau khi gửi gắm quân cho nghĩa đệ Lưu Hắc Thát, liền tự mình mang theo trăm kị binh tinh nhuệ bắc thượng đến thảo nguyên tìm kiếm số vũ khí này.

Đậu Kiến Đức có quan hệ làm ăn buôn bán rất mật thiết với tộc Phó Cốt ở thảo nguyên, đại tù trưởng Phó Cốt còn đặc biệt tiết lộ cho y một bí mật, số vũ khí này có khả năng sẽ được giấu ở một nơi nào đó ở Bắc Hải, nhưng tộc Phó Cốt cũng không biết địa điểm cất giấu cụ thể.

Cho dù Bắc Hải vô cùng xa xôi, cũng rất mạo hiểm, nhưng được sự khích lệ sẽ có được hơn mười vạn binh khí, Đậu Kiến Đức dứt khoát quyết định bắc thượng, nếu y có thể tìm được đồng vũ khí này, lại được bộ tộc Phó Cốt giúp đỡ, chuyển nó về Trung Nguyên, như vậy y có thể nhanh chóng trở thành thế lực mạnh nhất quận Hà Bắc, nắm giữ quân đội hùng mạnh mấy chục vạn người.

Đậu Kiến Đức mang theo trăm thủ hạ vọt tới một mảnh đất trống hơn rộng hơn mười mẫu, bốn phía mênh mông trống trải, bọn họ đã tới ven rừng rậm.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía mưu sĩ Cao Nham theo đội. Cao Nham là con cháu của Cao thị Bột Hải, nhìn rất gầy yếu, nhưng tinh thông thiên văn địa lý, hơn nữa giỏi xem thiên tượng.

Màn đêm yên lặng buông xuống, Cao Nham ngửa đầu xem chòm sao trên bầu trời, để xác định phương vị của bọn họ lúc này.

Đậu Kiến Đức đã có chút bứt dứt, y cảm giác bốn phía có dấu một chút sát khí, y cảnh giác nhìn xung quanh, lúc này, y chợt phát hiện trong một lùm cây có bóng dáng chiến mã.

Y chấn động, lớn tiếng hô:

- Có mai phục.

Nhưng đã chậm, trong rừng chợt vang lên tiếng kèn, người ngựa lay động, đông nghìn nghịt từ khắp nơi phóng về hướng bọn họ.

(Chú thích, về ca sa huyền thiết, trong sách tân đường có ghi lại: Hiệt Kiết Tư, Cổ Kiên Côn Quốc đã.... mỗi khi mưa, nhất định sẽ có được sắt, và ca sa, làm vũ khí rất sắc bén, thường thua Đột Quyết).

hai có một quyển sách da cừu, trong rừng vàng thứ hai cũng chỉ có duy nhất một quyển sách da cừu này.

Nường theo ngọn đèn hơi yếu trong trướng vải, ông ta nhanh chóng nhìn qua một lần nội dung trong quyển sách da cừu, trong lòng mừng thầm, lập tức đem quyển sách da cừu bỏ vào lồng ngực, vô thanh vô tức đi ra khỏi đại trướng...

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Bắt Thủ Lãnh Quân Địch

Đêm đến, nhóm người Trương Huyền đốt một đồng lửa trong rừng rậm, tuy rằng bọn họ một đường đi qua rừng rậm không gặp nguy hiểm gì, nhưng cũng không có nghĩa là trong rừng rậm an toàn.

Ngược lại, trong rừng rậm nguyên thủy có rất nhiều loại động vật nguy hiểm sinh sống, như hổ, báo, gấu chó còn có bầy sói, hơi không cẩn thận một chút sẽ gặp phải nguy hiểm.

Cho nên bọn họ cố gắng không qua đêm trong rừng rậm, cho dù không thể nào tránh được, cũng phải chọn một chỗ trống trải một chút đủ lớn để đốt một đồng lửa trại.

Đêm đã khuya, Uất Trì Cung và Trình Giáo Kim nằm ngủ ở bên cạnh đồng lửa, đến lượt Trương Huyền gác đêm, Tân Vũ tựa đầu vào vai hăn, nửa người rúc vào trong ngực hăn, nàng cũng đang ngủ, Trương Huyền khẽ vuốt vuốt mái tóc dài của cô.

Tân Vũ năm nay mới mười bốn tuổi, nhưng nàng đã dậy thì rất nhiều rồi, chân thon dài nhỏ nhắn, mông rất tròn, vòng eo mềm mại nhỏ với bộ ngực no đủ, vượt xa so với nữ tử cùng tuổi, ở thảo nguyên, nàng đã tới tuổi lập gia đình.

Nhưng trong mắt Trương Huyền, Tân Vũ vẫn chỉ là một cô bé học sinh cấp hai.

Đến triều Tùy đã hơn nửa năm, Trương Huyền cố gắng hòa nhập vào thời đại này, học tập tập quán sinh hoạt cũng như lễ tiết của thời đại này, nhưng một vài thứ đã ăn sâu vào trong cốt tủy rồi thì không thể nào thay đổi được, hắn sao có thể chấp nhận một cô bé vị thành niên mười bốn tuổi là người yêu của mình.

Không thể nghi ngờ, hắn cũng rất thích Tân Vũ, tính cách thoải mái của nàng, cách làm việc thẳng thắn không ra vẻ ta đây, thậm chí còn có chút hoang dã, đều rất phù hợp với khẩu vị của hắn, tuy nhiên nàng vẫn còn nhỏ, có lẽ phải đợi qua vài năm nữa.

Ánh lửa chiếu rọi, khóe miệng của Trương Huyền lộ ra một nụ cười ôn nhu, hắn không nghĩ tới chính mình sau khi đến Đại Tùy, nữ tử đầu tiên khiến hắn rung động không ngờ lại là thiếu nữ thảo nguyên.

Đúng lúc này, phía nam bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, chạy về hướng mình, trong lòng Trương Huyền cả kinh, vội vàng đứng lên, lập tức lấy thiết thương dựa vào cây lên.

Tân Vũ cũng đánh thức, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa, cả kinh nhảy dựng lên, thuận tay rút một mũi tên đặt vào cung, Uất Trì Cung cũng đã đứng dậy, một cước đã tỉnh Trình Giảo Kim đang ngủ say.

- Xảy ra chuyện gì?

Trình Giảo Kim cuống quýt đứng lên.

- Có người đến.

Uất Trì Cung nắm chặt gậy sắt, lạnh lùng nhìn người cưỡi ngựa càng ngày càng gần, cách bọn họ khoảng ba mươi bước, chiến mã dừng lại, người trên ngựa ầm một tiếng ngã xuống ngựa.

Trương Huyền bước nhanh tới, chỉ thấy người vừa ngã xuống ngựa sau lưng trúng hai mũi tên, cả người đều là máu, y hơi ngẩng đầu, khẽ hô:

- Cứu mạng.

Người tới không ngờ nói tiếng Hán, Trương Huyền vội vàng chạy lên nâng hân dậy:

- Người là ai?

- Cứu chủ công của ta.

Người ngã xuống ngựa ngón tay chỉ về phía nam, ngón tay nâng lên được một nửa thì ngoe đầu trút hơi thở cuối cùng.

- Công tử, có chuyện gì vậy?

Uất Trì Cung đi nhanh tới.

- Là một người Hán, hình như là thủ lĩnh của bọn họ bị phục kích, ở phía nam.

- Người Đột Quyết?

Uất Trì Cung và Tân Vũ đồng thời thốt lên.

Trương Huyền gật gật đầu, hân cũng nghĩ như vậy, người Phó Cột bị giết mấy ngày trước, người Đột Quyết chắc là ở phía nam, đội người Hán này nhất định gặp bọn họ rồi.

Trình Giáo Kim gãi đầu, khó hiểu hỏi:

- Nơi này Bắc Hải xa xôi, người Hán đến đây làm gì? Chẳng lẽ cũng đến tìm tử trùng hạ.

- Công tử, có cứu không?

Uất Trì Cung khẽ hỏi.

Trương Huyền đứng lên:

- Ông trời nếu đã chỉ đường cho người đưa tin này đến chỗ chúng ta, còn để hăn nói ra câu cuối cùng, đây là ý trời, chúng ta xuất phát đi.

Bọn họ không do dự nữa, đều trở mình lên ngựa, chạy gấp dọc theo con đường hướng nam.

Trong lòng Trương Huyền tính toán một chút, nam tử báo tin kia hiển nhiên là chết do mất máu quá nhiều, từ vết thương của y có thể phán đoán, y nhiều nhất chỉ có thể kiên trì hai canh giờ, tính ra là bốn giờ, dựa vào độ nhanh của ngựa, như vậy nơi bọn họ bị phục kích chắc là cách chỗ lửa trại khoảng năm trăm dặm.

Mọi người không ngừng thay ngựa, một đường chạy gấp, lúc trời sắp sáng, bọn họ bỗng nhiên nghe thấy phía sau mơ hồ truyền đến tiếng kêu, bọn họ lập tức ghìm chiến mã lại, thiếu chút nữa là bỏ lỡ mất, Trương Huyền khoát tay chặn lại, bảo mọi người dừng lại:

- Các người chờ, ta đi xem.

Hắn xoay người xuống ngựa, quay đầu chạy về hướng tiếng kêu truyền đến, Uất Trì Cung giơ tay bắt Tân Vũ lại nhưng không thành công, trơ mắt nhìn nàng đi theo Trương Huyền vào trong rừng cây.

Trương Huyền sau khi nằm rạp vào một lùm cây, ở xa xa cách đó mấy chục bước trên một khoảng đất trống, có hơn hai nghìn kỵ binh Đột Quyết bao vây một đội quân Đại Hán, đội quân Đại Hán chết rất nhiều và thê thảm, trên đất đều là thi thể, bọn họ hăn có hơn trăm người, nhưng hiện tại chỉ còn lại có hơn hai mươi người.

Hơn hai mươi người liều chết bảo vệ một người đàn ông trung niên khôi ngô ở giữa, vậy hẳn là thủ lĩnh của bọn họ, bên cạnh còn có một nam tử trẻ tuổi yếu đuối, nhìn ra được bọn họ đã kiệt sức, nếu không phải người Đột Quyết muốn bắt sống, thì đám áo đen này sớm đã bị giết chết hết.

- Hình như là một đám cường đạo người Hán?

Bên người Trương Huyền đột nhiên truyền đến giọng nói của Tân Vũ.

Trương Huyền giật mình, một phát bắt lấy cánh tay nàng, tức giận nói:

- Sao cô cũng tới đây?

Tân Vũ bĩu môi:

- Sao ta không thể tới đây?

Trương Huyền trừng mắt nhìn nàng, lại nhìn về đoàn người kia. Tân Vũ nói không sai, đám người áo đen này người nào người nấy mặt mày hung ác, rõ ràng là một đám cường đạo người Hán.

Lúc này, Trương Huyền nhìn thấy bóng lưng của Sử Thục Hồ Tất và Vũ Văn Hóa Cập, hai người đang cúi đầu nói gì đó với nhau.

Trương Huyền từng nghe Đồ Lạc nói, Sử Thục Hồ Tất là quân sư của Khả Hãn Đột Quyết, phụ trách lên kế hoạch những hành động quân sự trọng đại của Đột Quyết, mưu lược rất cao thâm.

Sử Thục Hồ Tất ở cách bọn họ không xa, đưa lưng về phía bọn họ, chỉ nghe y dùng tiếng Hán lạnh lùng hô to:

- Các người hẳn là lấy được tin tức từ dân chúng Cao Cú Lệ. Không ngờ dám có ý với đám vũ khí kia, ta thật sự khâm phục ý chí của các người, không ngờ chạy đến tận Bắc Hải, đáng tiếc các người gặp phải ta, đầu hàng đi, ta miễn tội chết cho các người.

Trong lòng Trương Huyền có chút rối loạn, chẳng lẽ đồng vũ khí kia giấu ở Bắc Hải?

Lúc này, Tân Vũ ghé vào tai Trương Huyền khẽ nói:

- Có cơ hội giết y, có muốn ta xử lý hẳn không?

Trương Huyền có chút động lòng, Sử Thục Hồ Tất chỉ cách bọn họ ba mươi bước, sau lưng là lùm cây, quả lực là cơ hội đánh lén y, kỵ binh Đột Quyết có hơn hai nghìn người, muốn cứu người cũng chỉ có cách giết chết thủ lĩnh của bọn họ, tạo ra hỗn loạn, nhưng giết Sử Thục Hồ Tất, bọn họ chạy trốn kiểu gì?

Trương Huyền quay đầu nhìn cách đó hơn mười bước có một gốc cây rất thô to, bốn năm người cũng ôm không xuể, hắn liền thấp giọng nói với Tân Vũ:

- Dắt ngựa của ta tới đây, đứng sau cây đại thụ tiếp ứng cho ta.

- Ta ám sát, người tiếp ứng cho ta.

- Mau lên.

Trương Huyền đẩy nàng một cái, bất đắc dĩ, Tân Vũ chỉ đành cắn môi, xoay người chạy đi.

Trương Huyền lại lắt mình chạy mấy chục bước về phía đông, động tác rất nhanh, mượn ánh nắng hoàng hôn giấu thân thể của mình, hắn tìm được chỗ ẩn tốt nhất, lỗ hổng của lùm cây vừa hay đối diện với lưng của Sử Thục Hồ Tất và Vũ Văn Hóa Cập.

Trong mắt Trương Huyền có chút do dự, ám sát Sử Thục Hồ Tất hay là Vũ Văn Hóa Cập? Nhưng hắn chỉ trầm tư một lúc, ánh mắt liền tập trung

trên người Sử Thục Hồ Tất, hắn chậm rãi rút mũi tên từ sau lưng ra, đặt lên trên cung, đợi Tân Vũ quay về.

Sử Thục Hồ Tất chuyên tâm muốn lấy được vị trí cụ thể giấu kín đám vũ khí kia từ đám người áo đen này, y mới nhìn xuống sự tức giận trong lòng không đuổi tận giết tuyệt, nhưng y không được đối phương đồng ý, không khỏi giận dữ ra lệnh nói:

- Giết thêm mười người.

Mấy trăm kỵ binh Đột Quyết xông tới, vây quanh hai mươi mấy người áo đen, mấy trăm trường mâu đâm về phía bọn họ, mấy người áo đen phản kháng, bọn họ muốn mở một đường máu, nhưng kỵ binh Đột Quyết quá nhiều, bọn họ căn bản không thể phá vòng vây, không ngừng bị kỵ binh Đột Quyết giết chết, tiếng kêu thảm thiết vang lên, Đậ Kiến Đức ở giữa tuyệt vọng thở dài một tiếng:

- Không thể ngờ được Đậ Kiến Đức ta lại phải chết ở chỗ này.

Đúng lúc này, Trương Huyền đã nhìn thấy Tân Vũ đứng sau đại thụ, hắn đuổi thẳng eo, kéo trường cung, nhắm vào gáy của Sử Thục Hồ Tất, lúc ngựa chạy với tốc độ cao, hắn có thể mười phát bắn trúng chín phát, mà lúc đứng im bắn tên, hắn có thể bách phát bách trúng, không phát nào hụt.

Dây cung buông lỏng, một mũi tên lang nha nhanh như chớp bắn ra, lực vô cùng mạnh, bắn thẳng đến Sử Thục Hồ Tất ở cách đó hai mươi mấy bước, tiếng la hét chém giết trên chiến trường che giấu tiếng dây cung.

Sử Thục Hồ Tất nằm mơ cũng không ngờ đằng sau sẽ có người bắn lên y, y không chút phòng bị.

Vút một tiếng, mũi tên từ phía sau bắn qua khu tam giác vào trong đầu, một phát bắn xuyên thủng đầu của y, mũi tên lộ ra, thân thể của Sử Thục

Hồ Tất lập tức cứng lại, một tiếng kêu thảm thiết cũng không có, từ từ ngã xuống đất.

Trong nháy mắt mũi tên bắn ra, Trương Huyền xoay người chạy, hắn biết rằng bất kể là có bắn trúng hay không, hắn đã bị bại lộ, hắn chỉ có khoảng thời gian cực ngắn này để trốn thoát.

Lúc này, kỵ binh Đột Quyết đại loạn, Trương Huyền chạy vội tới đại thụ bên cạnh vừa quạt đầu, chỉ thấy có người chỉ về phía hắn hô to, ngay sau đó vô số kỵ binh Đột Quyết phi ngựa đuổi theo hắn.

- Nhanh lên.

Tân Vũ lo lắng hô to.

Trương Huyền trở mình lên ngựa, hai chân đạp vào bụng, chiến mã như mũi tên lao đi, cùng với Tân Vũ một trước một sau chạy như điên về hướng nam, một người kỵ binh Đột Quyết ở phía sau đuổi theo sát không ngừng lại.

Chủ soái trúng tên ngã ngựa, kỵ binh Đột Quyết đại loạn, Đậ Kiến Đức thừa cơ hội này mang theo thủ hạ mở một đường máu chạy trốn về hướng đông, y biết rằng có người ở lúc nguy hiểm nhất cứu mình, nhưng y lại không biết là ai.

Lúc này sự tinh nhuệ của Đậ Kiến Đức mất hết, y cũng không còn ý muốn tham dự vào việc tranh đoạt vũ khí này nữa, dẫn hơn mười người tàn quân chạy về hướng bộ lạc Phó Cốt ở phía nam, chỉ có thể quay về Trung Nguyên như vậy.

Uất Trì Cung và Trình Giáo Kim đang đứng ở bên cạnh rừng rậm chờ, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, hai người nhìn nhau, xa xa thấy Trương Huyền vẫy tay hô to:

- Chạy mau, đằng sau có truy binh.

Uất Trì Cung cũng nhìn thấy, đằng sau có gần nghìn kỵ binh nhanh như chớp đuổi theo, không ngừng có kỵ binh Đột Quyết bắn tên, chỉ có điều cách hơi xa, nên bắn tên không hiệu quả.

Mặc dù như thế, tình thế vô cùng nguy cấp, Uất Trì Công gấp đến mức hô to một tiếng:

- Lão Trình, mau tiếp ứng cho bọn họ.

Bọn họ dắt chiến mã ra chạy theo, chạy đến chỗ Trương Huyền, Tân Vũ, cùng nhau chạy như điên về hướng nam.

Trong đám kỵ binh Đột Quyết, người cầm đầu càng sợ hãi hơn, Sử Thục Hồ Tất bị bắn thủng đầu, khẳng định không sống nổi, nếu không bắt được đám người bắn lén này, thì y ăn nói thế nào với Khả Hãn đây?

Y quát lớn một tiếng, không chịu buông tha, đuổi sát theo bọn họ, hơn nghìn kỵ binh Đột Quyết càng đuổi càng xa, dần dần biến mất ở phía nam.

sách da cừu này.

Nường theo ngọn đèn hơi yếu trong trướng vải, ông ta nhanh chóng nhìn qua một lần nội dung trong quyển sách da cừu, trong lòng mừng thầm, lập tức đem quyển sách da cừu bỏ vào lồng ngực, vô thanh vô tức đi ra khỏi đại trướng...

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Sóng To Gió Lớn

Bắc Hải nổi tiếng là hồ nước ngọt, đầu mùa hạ, băng trong hồ tan chảy, ven hồ bắt đầu bừng bừng sức sống, trong vòng mười dặm xung quanh hồ mọc đầy cỏ mà súc vật thích ăn, ở chỗ cách hồ xa hơn, tuy rằng băng tuyết vẫn chưa hoàn toàn tan hết, nhưng cũng đã bắt đầu tràn đầy sức sống, nước chảy róc rách, vô số dòng suối nhỏ chảy vào hồ lớn.

Đám người Trương Huyền men theo cỏ ven hồ chạy như điên về phía nam, chi dù kỵ binh Đột Quyết đuổi theo không tha, nhưng bọn họ có ưu thế hơn kỵ binh Đột Quyết, bốn người bọn họ có mười con chiến mã, có thể không ngừng thay ngựa, khiến cho chiến mã có thể duy trì thể lực sung mãn, không bị gián đoạn lao nhanh về hướng nam.

Giữa trưa, bọn họ liền cắt đuôi được đám kỵ binh Đột Quyết đuổi theo, nhưng bọn họ cũng không dừng lại, vẫn hăng hái như trước chạy về hướng nam, mãi cho đến buổi chiều mới bị ép dừng lại không chạy trốn nữa.

Trước mặt bọn họ là một mặt nước rộng hơn mười dặm, ngăn cản đường đi của bọn họ, như kiểu là một cái vịnh của một hồ nước lớn.

Bọn họ lại quay đầu đi về hướng đông, chạy được hơn mười dặm, mặt nước bắt đầu thay đổi thành hẹp hơn, nhưng nước vẫn không có điểm cuối, dường như không phải là một cái vịnh.

Trương Huyền dường như hiểu rõ điều gì đó, quay đầu nhìn Tân Vũ:

- Đây hình như là một con sông lớn?

Tân Vũ cũng hiểu được, nàng gật gật đầu:

- Nơi này hẳn là cửa sông Sa Lãng, ta từng nghe phụ thân nói, nó là con sông lớn nhất thảo nguyên, dài mấy ngàn dặm, cuối cùng chảy vào một cái hồ lớn, bộ tộc Đột Quyết ở thượng du con sông này.

- Mọi người xem đó là cái gì?

Trình Giảo Kim mắt tinh, chợt phát hiện trong một bụi cỏ gần bờ sông có giấu cái gì đó, gã giục ngựa vọt tới, lập tức hưng phấn hô lớn:

- Mọi người mau nhìn, ở đây có thứ tốt.

Mọi người giục ngựa tiến lên, chỉ thấy trong bụi cỏ cao bằng một người có giấu hơn mười cái bè, bên cạnh còn có mấy túi đồ dùng rơm buộc lại, Trình Giảo Kim sốt ruột không nhìn được xé túi cỏ ra, bên trong không ngờ là một bó trường mâu mới tinh, ước chừng khoảng hai mươi cây, chính là trường mâu trang bị của quân Tùy.

- Công tử, công tử cảm thấy đây là cái gì?

Uất Trì Cung trầm giọng hỏi.

Phát hiện ngoài ý muốn này khiến Trương Huyền vô cùng khiếp sợ, lại liên tưởng đến quân đội Đột Quyết sáng sớm nay phát hiện ra, hẳn đã hiểu, thảo nguyên không có rơm rạ, đây là binh khí của Trung Nguyên.

Chỉ có một khả năng, đám vũ khí kia được giấu ở gần đây, hẳn áp chế sự khiếp sợ trong lòng, thân nhiên nói:

- Có lẽ chúng ta đã vô tình phát hiện ra một bí mật.

Lúc này, Tân Vũ thấp giọng nói:

- Ta từng nghe huynh trưởng nói, năm ngoái bộ lạc Bạt Dã Cổ phái ra hơn hai mươi người đến hồ lớn tham gia một hành động, bọn họ hình như là giấu cái gì đó trong hồ.

Trương Huyền và Uất Trì Cung nhìn nhau, lời nói này của Tân Vũ không thể nghi ngờ đã vạch trần toàn bộ, Bạt Dã Cổ bộ đã chiếm được đồng vũ khí kia, nhưng bọn chúng không giấu ở trong Câu Luân hồ, mà bốn ba ngàn dặm, đem chúng nó giấu kín trong hồ Đại, chẳng nhẽ giữa hồ lớn có đảo sao?

- Công tử, chúng ta đi không?

Uất Trì Cung lại thấp giọng hỏi.

Trương Huyền nhìn chăm chú hồ rộng lớn mênh mông, mặt trời chiếu rọi lên mặt hồ, mặt hồ dường như đang bốc cháy, trời quang mây tạnh, vô cùng xinh đẹp, hắn vốn không muốn tham gia vào chuyện này, nhưng từ trong sâu thẳm dường như có một sức mạnh nào đó chỉ dẫn, để cho hắn gặp được, khiến hắn không thể lảng tránh, bất kể thế nào, hắn không thể để cho đám vũ khí này rơi vào trong tay người Hồ ở thảo nguyên.

Có lẽ người Bạt Dã Cổ muốn dùng nó để chống lại sự áp bách của người Đột Quyết, nhưng trong lòng Trương Huyền hiểu rõ, với thực lực của người Bạt Dã Cổ không thể nào chống lại được người Đột Quyết, đồng vũ khí này cuối cùng sẽ rơi vào trong tay người Đột Quyết.

- Mọi người mau nhìn, có thuyền.

Trình Giáo Kim chỉ về hướng mặt sông hô to, y thích nhìn xung quanh, luôn là người đầu tiên phát hiện tình huống bất thường.

Chỉ thấy ba chiếc thuyền lớn mở buồm, xếp thành hàng vượt sóng lái về bên này, cho dù thuyền lớn ở trên mặt sông cách đó vài dặm, không nhìn

thấy tình hình trên bờ, nhưng Trương Huyền lại có thể nhìn thấy thuyền lớn rất rõ ràng.

Không ngờ là ba con thuyền của Trung Nguyên, bất kể là cột buồm hay thân thuyền, chúng nó đều nên xuất hiện ở Trường Giang, mà không nên xuất hiện ở Bắc Hải xa xôi, trong đầu Trương Huyền xuất hiện rất nhiều ý nghĩ, lại hoang mang khó hiểu, hẳn quả thực hoài nghi mình đến thế giới Ma Huyền.

- Đây là thuyền Kim Sơn Cung.

Uất Trì Cung nhìn đại kỳ Phi Lang bay phấp phới trên cột buồm, y biết lai lịch của ba chiếc thuyền lớn này.

- Chính là người đứng sau hắc mã tặc sao?

Trương Huyền lập tức nhớ đến hắc mã tặc gặp ở Huyền Sa Lãng.

Uất Trì Cung gật gật đầu:

- Đúng vậy.

Từ phương diện hắc mã tặc đều là người Hán có thể nhận ra chủ nhân Kim Sơn cung cũng rất có thể là người Hán, cho nên bọn họ mới làm thuyền theo kiểu Trung Nguyên.

Nhưng Trương Huyền vẫn cảm thấy có chút khó hiểu, Kim Sơn cung hiển nhiên biết đồng vũ khí kia giấu ở trong Bắc Hải, cho nên mới trực tiếp đi thuyền đến Bắc Hải, vấn đề là, sao bọn chúng lại biết bí mật này?

Nhưng Trương Huyền lại không hề biết, ngay lúc bọn hắn đi không lâu, Câu Luân bộ đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, con gái của Đồ Lạc vì một vụn con dê, đã trộm bản đồ binh khí cho Kim Sơn cung.

Trương Trọng Kiên lại chậm một bước, trộm đi bản đồ giả.

- Trương đại ca, nếu bọn họ tìm được đám đồ kia thì sao?

Tân Vũ lo lắng hỏi.

Trương Huyền lập tức bừng tỉnh từ trong trầm tư, hần lập tức lôi bè từ trong bụi cỏ ra, nói với mọi người:

- Chúng ta xem thử một chút, còn mấy cái có thể sử dụng.

Nhưng bọn họ rất nhanh liền thất vọng, đám bè này này dầm mưa dãi nắng suốt đông lại hè, lại còn bị vô số côn trùng gặm, đa phần đã hư hao, may mắn chính là bọn họ tìm được một cái bè có thể dùng, chỉ là một cái bè dùng cho một người.

- Mọi người ở trên bờ chờ ta, ta đi theo xem thế nào, ngày mai sẽ quay về.

Suy nghĩ của Trương Huyền rất rõ ràng, Trình Giáo Kim không biết bơi, y khẳng định không thể đi, mà Uất Trì Cung mặc dù biết bơi một chút, nhưng y quá nặng, cái bè này không chở nổi y, hơn nữa có Trương Huyền ở đây, hần sẽ không để cho Uất Trì Cung đi mạo hiểm.

- Ta cũng đi.

Tân Vũ xiết chặt năm tay, trợn tròn mắt, giống như một con báo mẹ nhìn chăm chăm Trương Huyền, dường như chỉ cần Trương Huyền phản đối, nàng sẽ nhào lên cắn xé.

Uất Trì Cung cũng nói:

- Công tử, để cho cô ấy đi cùng, chúng tôi mới có thể yên tâm một chút.

Trương Huyền nhìn nhìn nàng, nghĩ đến kỹ năng bơi của nàng cũng không tệ, hơn nữa thân thể của nàng còn rất nhẹ nhàng, có thể đi cùng mình trên chiếc bè, liền gật đầu.

Tân Vũ mừng rỡ, cũng không thèm quan tâm đến Uất Trì Cung và Trình Giảo Kim đang ở đây, nàng nhào lên ôm cổ Trương Huyền, hôn một cái lên mặt hắn, mặt mày hớn hở nói:

- Ta biết người sẽ đồng ý mà.

Uất Trì Cung và Trình Giảo Kim hoảng sợ, vội vàng xoay người nhìn sang chỗ khác, Trình Giảo Kim tươi cười vô cùng cổ quái, trợn trừng hai mắt nhìn Uất Trì Cung.

Trương Huyền không kịp đề phòng, bị Tân Vũ hôn lên thành công, cả khuôn mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch, vội vàng đẩy Tân Vũ ra:

- Đừng làm lỡ giờ, chúng ta nhanh đi thôi.

Bốn người nhặt bè da dê và trường mâu lên, trở mình lên ngựa, dưới sự bảo vệ của đám cỏ hoang chạy về phía tây hồ.

Bắc Hải cũng chính là hồ Baikal sau này, nó giống như là một vầng trăng non lằng lặng nằm yên trên thảo nguyên rộng lớn, giống như một viên bảo thạch màu xanh đậm được khảm vào vùng đất này.

Nam bắc Hồ Đại dài chừng một nghìn mét, nhưng lại rất hẹp, chỗ hẹp nhất chỉ có năm mươi dặm, nó là hồ nước sâu nhất trên thế giới, trong đáy hồ vẫn còn ẩn chứa rất nhiều điều thần bí chưa được khám phá, vô số sinh vật viển cổ, long tích còn chính là một loại trong đó.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống, ba chiếc thuyền lớn dần lái vào cửa sông, ở trên đầu thuyền chiếc thuyền thứ nhất, một văn sĩ trung niên mặc trường bào màu trắng khoanh tay nhìn trời đêm đầy sao, ngân hà giống như là một chiếc đai ngọc khảm đầu bảo thạch xuyên qua chân trời, trong mắt y là sự kính nể.

Văn sĩ trung niên chính là Bắc Kính tiên sinh cung chủ Kim Sơn cung, y dùng một cái giá rẻ mạt là mười nghìn con dê để đổi lấy bản đồ giấu ba trăm nghìn bộ vũ khí, y chỉ cần ba chiếc thuyền lớn là có thể chở được ba trăm nghìn vũ khí kia, nhưng y chưa bao giờ nghĩ tới việc hiến chúng cho Khả Hãn Đột Quyết.

Bắc Kính chỉ là danh xưng của hãn thôi, y tên thật là Tiêu Tiên, xuất thân là quý tộc Tây Lương ở phía nam, lúc Đại Tùy diệt Tây Lương, y một mình từ Trung Nguyên chạy trốn tới Đột Quyết, nháo cái đã hơn hai mươi năm qua đi, y cũng từ một vương tử ngập tràn thù hận nam triều trở thành Bắc Kính tiên sinh thần bí nhất thảo nguyên.

Điều duy nhất không thay đổi chính là niềm tin phục quốc, ba trăm nghìn vũ khí này sẽ trở thành cơ sở giúp y phục quốc, giờ khắc này, lòng của y giống như là bay thẳng vào dải ngân hà, kiêu ngạo nhìn thiên hạ giang sơn.

Ở chỗ cách Bắc Kính tiên sinh không xa, Lương Sư Đô thương thế chưa lành đứng ở đó, y bởi vì trận chiến ở Huyền Cát Lăng thảm bại mà bị phạt nặng, mất đi chức thống lĩnh.

Nhưng y bởi vì bản thân bị trọng thương mà qua được một kiếp phải chịu nỗi khổ da thịt, lần này Bắc Kính tiên sinh dẫn y cùng đi là cho y một cơ hội, bất kể là y có bỏ công hay không, chỉ cần đồng ý vũ khí này có thể thuận lợi mang về Kim Sơn cung, vậy y liền có thể khôi phục chức thống lĩnh.

Lương Sư Đô không chỉ từng tới Bắc Hải một lần, thậm chí còn ngồi thuyền đi ngang qua Bắc Hải, khá hiểu biết vùng này, y đảm nhiệm là người dẫn đường lần này.

Lương Sư Đô nhìn sắc trời một chút, phía bắc có một đám mây đen bay tới, trong lòng y có chút lo lắng, y biết Bắc Hải thời tiết thay đổi thất

thường, lúc trước vẫn còn sao sáng rực rỡ, đảo mắt trời đã u ám, cuồng phong gào thét.

- Tiên sinh, vào trong đi, có thể sẽ có gió.

Bắc Kính tiên sinh nhìn mây đen ở phía xa xa, khẽ cau mày, trời lại không tốt sao? Y xoay người đi vào khoang thuyền.

Lương Sư Đô lệnh cho người lái thuyền:

- Mau kéo buồm xuống, phía sau cũng kéo xuống.

Buồm nhanh chóng kéo xuống, không bao lâu sau, bầu trời tối đen, bầu trời đầy sao vừa rồi đã biến mất không thấy, mây đen dày đặc, gió thổi mạnh, trên mặt hồ đầy sóng trắng, ba chiếc thuyền lớn mất đi sức đẩy, dao động kịch liệt trên mặt hồ, theo gió đi về hướng nam.

Một cái bè nhỏ trong gió to cũng bất lực đong đưa, khi bị đẩy lên đỉnh sóng cao cao, khi thì bị biển nuốt vào trong đáy nước, trên không trung mây đen quay cuồng, mưa to tầm tã, cuồng phong gào thét, khủng bố như cửa địa ngục bị mở ra.

Trương Huyền và Tân Vũ đều bị đẩy vào trong nước, bọn họ liều mạng bắt lấy cái bè, sóng này tiếp sóng khác đánh tới, mạnh đến mức dường như muốn xé rách thân thể của bọn họ, sóng đầu vào mặt, bọn họ đều không nói lên lời.

- Đừng buông tay.

Trương Huyền rốt cục hô lên một câu, đây cũng là điều duy nhất hắn muốn nói cho Tân Vũ, cái bè chính là hy vọng duy nhất của bọn họ, nếu bọn họ buông tay, bọn họ sẽ bị cuốn vào vực sâu, van kiếp bất phục, cho dù gần trong gang tấc, hắn lại không nhìn thấy thân hình của Tân Vũ, trong lòng Trương Huyền có chút hoảng loạn.

Lúc này, lại một cơn sóng đánh tới, chuyện Trương Huyền lo lắng nhất rốt cục đã xảy ra, tiếng chiếc bè vỡ, rốt cục không duy trì được, bị biển đánh vỡ rồi.

Trương Huyền gần như tuyệt vọng, hắn bật lực giơ tay nắm, quẫy đạp, dường như muốn bắt lấy thứ gì đó trong nước, bỗng nhiên, cánh tay đau nhức, dường như đập vào một vật cứng gì đó, hắn một phát bắt lấy thứ đó, lập tức mừng rỡ như điên, không ngờ là một khối đá ngầm, hắn gắt gao ôm chặt khối đá ngầm cứu mạng này.

Ngay lúc đó, hắn nhìn thấy một cánh tay, Trương Huyền không chút do dự bắt lấy cánh tay kia, mạnh mẽ kéo vào trong ngực mình, Tân Vũ bị hắn kéo lên, nàng trong tuyệt vọng bắt được một tia hi vọng, ôm lấy cổ Trương Huyền, gắt gao không chịu buông ra, vui mặt vào cổ hắn khóc rống lên.

Không biết qua bao lâu, mây đen dần lui, bầu trời đêm màu xanh đậm lại từ từ lộ ra, một mặt trăng tròn treo trên bầu trời, trên mặt hồ rốt cục sóng yên biển lặng, ánh trăng chiếu đầy mặt hồ, sáng loáng.

Trương Huyền một tay ôm đá ngầm, một tay ôm chặt Tân Vũ vào trong ngực, hắn đã sắp kiệt sức, lúc này, Tân Vũ không thể kìm được tình cảm mãnh liệt và cảm động trong lòng, nàng mặt đầy nước mắt, hai chân thon dài vòng quanh hông hắn, liều mạng ôm cổ Trương Huyền, hai người môi gắt gao dính vào nhau.

Lúc này, nàng chỉ khát vọng hòa vào linh hồn của hắn, đem thân thể thậm chí cả tính mạng của mình giao cho hắn.

Trương Huyền cũng bị sự nhiệt tình của nàng kích thích, quên hết thảy, hắn xé đi tất cả quần áo trở ngại bọn họ trên người Tân Vũ....

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Hang Động Trong Biển

Không biết qua bao lâu, bọn họ mới từ từ tỉnh lại từ trong kích tình, mới phát hiện ra hai người bọn họ trên người sớm đã không còn một mảnh vải, gắt gao ôm nhau, quần áo bị xé thành mảnh nhỏ, trôi theo dòng nước, bình khí mang theo cũng không biết tung tích, không biết là bị cuốn đi hay bị bọn họ ném xuống đáy biển.

Cho dù chiến đao Dương Đàm đưa cho hấn rơi xuống đáy hồ, nhưng may mà túi da đựng hồ lô đồng của hấn trước khi đi đã đưa cho Uất Trì Cung, tránh gây ra sự tiếc nuối lớn nhất của Trương Huyền.

Trong lòng hai người đều rất vui mừng, còn có cảm giác thủy dung tuyệt vời, bọn họ nhìn sâu vào mắt nhau, trong ánh mắt phảng phất có ánh lửa chạm vào nhau, lại một lần nữa hôn sâu.

Một lúc lâu sau, rốt cục gió yên sóng lặng, Trương Huyền mới phát hiện ra bọn họ đang ở gần một hòn đảo nhỏ, đá ngầm đều là loại nham thạch núi lửa điển hình.

Lúc này, hấn thấy cách đó không xa trên một cái đá ngầm bén nhọn có một phần bè bị vỡ thành mảnh nhỏ, hóa ra bè không phải bị sóng đánh vỡ mà là bị đá ngầm đánh vỡ.

Trương Huyền đi qua, chọn lấy hai miếng da dê lớn một chút, quay về đưa cho Tân Vũ cười nói:

- Dùng cái này che đi, tốt hơn là không có gì.

- Dạ.

Tân Vũ ngượng ngùng nhận lấy hai miếng da dê, thắt chúng quanh hông, làm thành một chiếc quần đơn sơ.

Nàng chợt phát hiện phía trước có một viên đá ngầm lớn hình dạng giống như đá ngầm, không khỏi vui cười bất ngờ hô:

- Thì ra đây là đảo Thiên Nga.

- Là tên do muội đặt à?

Trương Huyền khẽ mỉm cười hỏi.

- Không phải, mấy tháng trước huynh trưởng nói cho muội biết, trong hồ Đại có một hòn đảo nhỏ, đá ngầm rất giống thiên nga, cho nên gọi là đảo Thiên Nga.

Trong lòng Trương Huyền khẽ động, Đồng Thái tham dự vào việc giấu binh khí, chẳng nhẽ đám binh khí kia giấu ở trên hòn đảo này sao?

Hắn mệt mỏi cùng Tân Vũ trèo lên hòn đảo, đây là một hoang đảo bị đá ngầm che kín, trên đảo trừ bọn họ ra, chỉ có mấy vạn con thủy điều đến tụ napan giống như bọn họ.

Lúc này trời vẫn chưa sáng hẳn, không nhìn thấy tình hình ở phía xa, trong lòng Tân Vũ chỉ có người yêu, nàng thâm tình ôm cổ hắn, chủ động hôn môi hắn, tình cảm mãnh liệt lại một lần nữa bốc cháy trong lòng Trương Huyền.

Trời rốt cuộc sáng, xa xa mơ hồ có thể thấy một mảnh xám xịt, đó chính là bờ hồ, cách đảo khoảng ba mươi dặm, bốn phía đều là hồ lớn mênh mông, ba chiếc thuyền lớn kia sớm đã không nhìn thấy bóng dáng.

Trương Huyền nắm tay Tân Vũ đi khắp hải đảo tìm kiếm, bây giờ không chỉ là vấn đề phải tìm được đồng binh khí kia, hẳn càng hi vọng trong đồng binh khí có thể tìm được một bộ y phục, để cho bọn họ chống lạnh, cũng không thể cởi truồng bơi về bờ biển.

Thiên Nga đảo này chỉ có thể coi là một hòn đảo nhỏ, rộng khoảng mấy trăm mẫu đất, do các loại nham thạch muôn hình vạn trạng tạo thành, chỗ cao nhất thì cao hơn mặt nước khoảng hai mươi trượng, trên đảo không có chút bùn đất nào, cũng không có một ngọn cỏ.

- Nếu không tìm thấy quần áo, ta sẽ bắt mất trăm con thủy điều, dùng lông của chúng dệt thành hai bộ vũ y.

Trương Huyền chỉ vào nhóm thủy điều ở phía trước cười nói.

Vừa mới từ thiếu nữ biến thành phụ nữ, Tân Vũ cũng thể hiện ra một mặt ôn nhu của nàng, nàng cười nhẹ một cái nói:

- Nhưng không có chỉ, dùng cái gì để làm vũ y? Mọii cảm thấy có thể trước tiên lên bờ đến chỗ không người, dùng lá cây làm thành hai bộ y phục cây cỏ, A Mạt từng dạy thiếp.

Trương Huyền cười to:

- Có lý.

Nhưng vừa nghĩ lại, hẳn vẫn cảm thấy hẳn nên cẩn thận tìm lại xem, trực giác nói cho hẳn biết, đồng binh khí kia nhất định giấu trên đảo này, hẳn nhìn xung quang, ngoại trừ nham thạch trơ trọi ra, trên đảo chẳng nhìn thấy cọng cây ngọn cỏ nào.

Lúc này, Tân Vũ khẽ cắn môi dưới nói:

- Huynh trưởng nói cho mọi biết, trên đảo Thiên Nga có một cái động rất lớn, rất khó tìm.

Trương Huyền bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng chăm chú, Tân Vũ có chút thẹn thùng, cúi đầu:

- Huynh nhìn gì vậy?

- Mọi không phải?

Trương Huyền bỗng nhiên hơi hiểu ra:

- Mọi đã sớm biết chúng ta đến Câu Luân hồ làm cái gì, cho nên mọi luôn luôn ám chỉ cho ta, đúng không?

Tân Vũ khẽ gật đầu:

- Mọi đã sớm biết, phụ thân cũng đã biết từ sớm, cha từng cảnh cáo bọn mọi, không thể tiết lộ bất cứ chuyện gì liên quan đến hồ Đại, nhưng...mọi cảm thấy huynh đúng.

Trương Huyền cảm động, đi lên phía trước ôm lấy nàng, hôn một cái lên môi nàng:

- Trong lòng ta chỉ có sự biết ơn.

- Nhưng....mọi cũng không biết nó được giấu ở đâu?

Lúc này, Trương Huyền suy nghĩ, nếu đây thật sự là một hòn đảo hình thành do núi lửa phun trào, như vậy bên trong rất có thể là trống rỗng, hăn nghĩ đến vừa rồi lúc bọn họ tình cảm mãnh liệt, cách đó không xa có một cái khe rất dài, hăn vội vàng nắm chặt tay Tân Vũ chạy về hướng cái khe kia.

Lại nhảy lên tảng đá lớn bằng phẳng vừa rồi, Tân Vũ mặt đỏ bừng, nàng nhìn trộm thân hình cường tráng của Trương Huyền đang ghé vào khe nứt, trong mắt lóe ra tia sáng kì dị, lại không biết nàng đã nghĩ đi đâu mất rồi.

- Ta tìm thấy rồi.

Trương Huyền bỗng nhiên kích động hô to lên:

- Mọi người mau đến xem, ta tìm thấy thuyền rồi.

Trong lòng Tân Vũ cả kinh, vội vàng chạy tới, ghé vào bên người Trương Huyền nhìn, kẻ hở nam thạch bị tảng đá lớn ngăn cản, không nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng từ khe hở rất nhỏ lộ ra, có thể thấy được tình hình phía dưới, chỉ thấy phía dưới là một cái thạch động rất rộng, ánh mặt trời chiếu vào từ vách đá, mờ mờ có thể thấy được rất nhiều thuyền nhỏ.

- Vậy chúng ta xuống kiểu gì?

Tân Vũ hưng phấn hỏi.

- Phía dưới nhất định có đường, nếu không thuyền đi vào kiểu gì, đi theo ta.

Trương Huyền lôi kéo Tân Vũ đi về hướng dưới đảo, phía bắc đảo là vách núi đá, cao mấy chục trượng, trên vách đá có mấy cái khe hở, ánh nắng trong động chính là chiếu vào qua những cái khe này.

Bọn họ đi đến dưới vách núi, rất nhanh liền phát hiện ra cửa động, cửa động thực ra bị hồ nước bao phủ, trên mặt nước chỉ lộ ra một phần nhỏ bằng hình trăng lưỡi liềm.

Trương Huyền và Tân Vũ liếc nhìn nhau, hai người không nghĩ ngợi nhiều nhảy vào trong hồ, bơi vào trong động, không bao lâu sau, bọn họ ló

đầu ra từ trong mặt nước tối như mực, trước mắt vô cùng trống trải, khiến hai người nhìn không được hô lên.

Nhìn từ trên xuống, động đường như không lớn lắm, nhưng vào trong động, mới phát hiện đây là một cái động rất rộng, đường kính khoảng hai mươi trượng, giống như một cái loa úp xuống trên mặt nước.

Bởi vì quanh năm suốt tháng ngâm trong nước, khiến cho bốn vách tường bóng loáng khác thường, không có chỗ nào để đứng, nhưng có hơn mười cái cột đá, trên cột đá buộc đầy dây thừng, trên mặt nước có hơn ba mươi cái bè gỗ lớn đang nổi lênh bênh.

Bè gỗ chỉ dùng cây tùng ghép thành, hai bên có đầu gỗ làm thành vây chẵn, giống như một cái hộp rất lớn nổi trên mặt nước, bên trong đầy túi cỏ và hòm gỗ.

Trương Huyền nhảy lên một cái bè gỗ lớn, trong túi cỏ là một bó trường mâu, giống hết trường mâu bọn họ nhìn thấy trên bờ, trường mâu mới tinh của quân Tùy, mà trong rương thì toàn là hoành đao.

Trương Huyền từ từ rút một chiếc, chỉ cảm thấy hàn quang lóng lánh, đao khí dày đặc, đầu là hoành đao thượng hạng. Hắn không thể tưởng được, nếu đồng chiến đao và trường mâu này rơi vào trong tay người Đột Quyết sẽ xảy ra chuyện gì?

- Trương đại ca, bên trong đều là áo giáp.

Bên cạnh truyền đến giọng nói thất vọng của Tân Vũ.

Nàng mở ra một cái thùng chứa đầy áo giáp, bên trong đều là minh quang giáp của quân Tùy, rất nặng, mặc loại áo giáp này, căn bản không thể bơi lội.

- Chúng ta tìm tiếp.

Trương Huyền lại nhảy lên một cái bè gỗ khác, cạy mở mấy cái hòm gỗ, trong cái hòm gỗ cuối cùng, hắn tìm được một đồng quân phục vải bố:

- Có rồi.

Trương Huyền hưng phấn hô to lên.

Tân Vũ nhảy qua, Trương Nguyễn đem một bộ quân phục hơi nhỏ ném cho nàng:

- Mọi thử xem.

Tân Vũ mặc quân phục vào, có chút to, vạt áo dài quá đầu gối, nhưng nàng đã rất hài lòng, cho dù thế nào, thì rốt cục đã có quần áo che đậy thân thể nàng.

Trương Huyền mặc vào một bộ quân phục số lớn, đây là quân phục mềm mặc bên trong, bên ngoài phải mặc thêm áo giáp minh quang mới coi là đủ bộ, cho dù chỉ là một bộ quân phục, nhưng mặc trên thân thể cao ngất của hắn, hắn vẫn có vẻ uy phong lẫm lẫm, tư thế oai hùng.

Tân Vũ tiến lên phía trước cẩn thận giúp hắn chỉnh lại áo, mê say ôm cổ hắn, chú tâm hôn hắn.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng la, lập tức khiến Trương Huyền bừng tỉnh, sao lại có người? Hắn suy nghĩ một chút, lập tức đoán được, nhất định là thuyền Kim Sơn cung đến.

Tân Vũ căng thẳng, thấp giọng hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Trương Huyền trầm ngâm một chút, nhỏ giọng nói với nàng:

- Mọi đừng lên tiếng, ta xuống nước đi xem xem.

Hắn lại im hơi lặng tiếng trượt xuống nước, ra sức bơi xuống đáy nước, nước rét buốt tận xương, nước đen sì, dường như không có đáy, hắn rốt cục không chịu được, lại trôi lên mặt nước.

Trương Huyền biết rằng hồ Baikal là hồ nước sâu nhất thế giới, hắn chỉ lo lắng dưới thạch động có “đáy nồi”. Bây giờ xem ra, nơi này hình như là chỗ sâu nhất trong hồ.

Trương Huyền mới ra khỏi mặt nước, Tân Vũ lập tức ghé vào lỗ tai hắn suýt một tiếng, hắn dừng lại, mơ hồ nghe thấy phía trên truyền đến tiếng nói chuyện, ngay tại chỗ khe hở trên đỉnh đầu, giọng rất bé, nhưng Trương Huyền lại nghe rất rõ ràng.

- Lương thống lĩnh, người chắc chắn là cái đảo này?
- Bẩm tiên sinh, đánh dấu trên bản đồ chính là cái đảo này, những thứ kia hẳn giấu trên đảo.
- Mọi người chia nhau đi tìm, ai tìm được trước thưởng trăm lượng.

Giọng nói biến mất, dường như mọi người phân nhau đi tìm, Tân Vũ nhỏ giọng nói bên tai Trương Huyền:

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Trương Huyền cũng đoán được đây là một tòa đảo rỗng từ nguyên lý hình thành đảo núi lửa và lời nói của Tân vũ, hắn mới phát hiện ra cái hang này, từ bên trên khe hở nham thạch phát hiện ra cái động này cũng không dễ dàng, phải nhìn theo đúng góc độ mới có thể phát hiện ra, cho dù đối phương nghĩ ra điều này, cũng cần phải có thời gian.

Trương Huyền vốn muốn đem thùng và túi cỏ toàn bộ ném xuống nước, nhưng như vậy sẽ tạo ra tiếng động, bị người ở bên trên phát hiện, hắn trầm

từ một lát, giơ tay sờ soạng dưới bè gỗ, bè gỗ đều là dùng dây lưng buộc chặt tạo thành, rất rắn chắc, trong lòng hẫ lập tức có chủ ý.

Hẫ nhảy lên bè gỗ, từ trong rường gỗ tìm một thanh trọng đao thuận tay, lại trượt vào trong nước, Tân Vũ cũng hiểu được ý của hẫ, nàng tình được hai thanh đao găm sắc bén, cũng xuống nước.

Tân Vũ là một nữ tử thông minh, nàng biết rằng số binh khí này một khi bị người xấu phát hiện, bộ lạc của bọn họ sẽ gặp phải tai họa ngập đầu, cho nên nàng còn tích cực hơn cả Trương Huyền.

Hai người từ phía dưới cắt đứt dây lưng của bè gỗ, lập tức bơi ra, chỉ thấy từng rường chiến đao và áo giáp, từng bó trường mâu rơi vào trong nước, không chút tiếng động chìm vào trong đáy hồ sâu thăm thẳm.

Bọn họ làm y như vậy, làm đến mức rất thuận tay, một lúc lâu sau, đã có hai mươi tám tấm bè gỗ bị cắt đứt, bọn họ trôi lên mặt nước, nghỉ ngơi một lát, nhưng lúc này, trên đây truyền đến tiếng hô:

- Tiên sinh, trong hồ có mảnh gỗ.

Trương Huyền giật mình kinh hãi, hẫ mới phát hiện ra không ít gỗ trôi theo dòng nước ra ngoài cửa động, kết quả bị người bên trên phát hiện.

Hẫ thầm kêu khổ, vội vàng ra hiệu với Tân Vũ, hai người lặn xuống nước.

Ở phía bắc trên vách túi, Bắc Kính tiên sinh ánh mắt ngưng trọng nhìn chăm chú vào gỗ thô trôi nổi trên mặt nước, trên gỗ còn có vài mẫu dây da bị cắt đứt, y lập tức hiểu rõ, trong đảo này trống không, đã có người nhanh chân đến trước, y lớn tiếng quát to:

- Lập tức xuống sườn núi.

Hơn một trăm người đều chạy về hướng vách núi, lúc này ở trong động Trương Huyền và Tân Vũ cắt đứt dây da của bè gỗ cuối cùng, một vạn kiện vũ khí chìm vào trong đáy hồ, bọn họ vừa mới trôi lên mặt nước, chỗ cửa động truyền đến tiếng hô:

- Thống lĩnh, cửa động ở chỗ này.

- Máy người các người vào xem.

Ngay sau đó có tiếng nhảy vào nước truyền đến, Trương Huyền làm động tác lặn sâu với Tân Vũ, Tân Vũ hiểu ý, liền chui vào trong nước, lặn xuống dưới một trượng, hai người một trước một sau bơi ra ngoài động, trên đỉnh đầu bọn họ, mấy thủ hạ của Lương Sư Đô bơi vào trong động lớn.

- Tiên Sinh, bên trong không có gì cả, tất cả đều là gỗ.

Bắc Kính tiên sinh ở bên ngoài động ngây ngẩn cả người, y bỗng nhiên hiểu rõ điều gì, nhìn xung quanh tìm kiếm, chỉ thấy cách đó mấy chục trượng, có hai người chui ra từ trong nước, ôm hai cây gỗ bơi về phía xa, một người trong đó không ngờ quay đầu lại phát phát tay với y. Y nổi trận lôi đình:

- Lái thuyền đuổi theo, bắt bọn chúng lại cho ta.

Lương Sư Đô ngơ ngác nhìn Trương Huyền. Trương Huyền từ phía sau cho y một đao khắc cốt ghi tâm, y cũng nhớ kỹ Trương Huyền, lúc này hăn nghĩ thế nào cũng không ngờ đến, oan gia ngõ hẹp, không ngờ lại gặp được người này ở đây, y không khỏi cúi đầu thở dài.

Bắc Kính tiên sinh bỗng quay đầu lại, hung ác nhìn chăm chăm y:

- Người thở dài cái gì, chẳng lẽ ngươi biết hăn?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Ước Hẹn Ba Năm

Trương Huyền và Tân Vũ lên bờ, thuyền lớn đuổi theo bọn họ lập tức mất đi phương hướng, người trên thuyền trơ mắt nhìn bọn họ hội hợp với hai người khác, bốn người cưỡi ngựa chạy nhanh đi dọc theo bờ sông, trên thuyền chỉ còn lại tiếng quát nổi trận lôi đình của Bắc Kính tiên sinh, tất cả hy vọng phục quốc của y đã bị Trương Huyền chôn vùi vào chỗ sâu nhất đáy Bắc Hải.

Mười ngày sau, bốn người quay về Câu Luân hồ, Đồ Lạc lại một lần nữa tổ chức tiệc mừng long trọng hoan nghênh bọn họ, nhưng Trương Huyền lại phát hiện tất cả mọi người đều không thấy đâu, Sài Thiệu để lại cho hắn một phong thư, bọn họ có được tin tức của đồng vũ khí kia, đi về hướng tây, nếu như không kịp gặp, thì sau khi về Lạc Dương gặp lại.

Ngày viết thư là mười hôm trước, điều này khiến cho trong lòng Trương Huyền nghi hoặc khó hiểu, gần như tất cả mọi người đều đến Bắc Hải, vì sao bọn Sài Thiệu lại đi về hướng tây, hướng tây là hướng Hoàng cung Đột Quyết. Chẳng lẽ bọn họ đi đến Hoàng cung Đột Quyết sao?

Trong đại trường, Trương Huyền khoanh tay đi lại, hắn đang suy nghĩ xem bản thân có nên đi theo không, dù sao Lý Tĩnh và Trương Trọng Kiên đều có ân tình đối với hắn.

- Tiểu tử, ngươi và muội muội ta tốt đẹp rồi sao?

Cửa lều bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Trương Huyền vừa quay đầu lại, thấy A Tô không biết vào lều của hắn từ lúc nào, đang đứng dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn.

Trương Huyền đã không còn chút tình cảm nào với nàng ta, thậm chí cả chán ghét, nàng ta giống như là một đám mây bay qua trước mắt hắn, nhưng rất nhanh liền biến mất trong trí nhớ của hắn.

- Cô nương tìm được trượng phu mới rồi sao?

- Ta bây giờ không cần tìm trượng phu nữa, tể ti đã cho ta một số tài sản rất lớn, ta chỉ muốn đi tìm nam nhân ta thích. Ta từng cho người cơ hội, nhưng đáng tiếc người không biết quý trọng, lại đi coi trọng cái con vẹt hoang kia, đúng là nam nhân ngu xuẩn.

Nàng chậm rãi đi đến trước mặt Trương Huyền, ưỡn ngực, trong mắt tràn đầy trêu đùa:

- Chẳng lẽ người không muốn để lại chút hồi ức tốt đẹp trước khi đi sao?

Trương Huyền rút hoành đao ra, khẽ vuốt vuốt mũi đao nói:

- Nữ nhân từng có quan hệ với ta, nếu lại có quan hệ với người khác, ta sẽ giết nàng.

A Tô sợ tới mức lui về phía sau một bước, nàng lập tức cười khanh khách:

- Người đừng tưởng là ta thích người, ta chỉ là không cam lòng mà thôi, dù sao không có nam nhân nào có thể cự tuyệt được ta, người là người đầu tiên, nhưng ta không hi vọng xảy ra tiền lệ này.

Trong lòng Trương Huyền bắt đầu xuất hiện chán ghét, hăn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng:

- Nếu người không sợ chết thì cởi quần áo ra liền đi.

A Tô cảm thấy sát ý của hăn, nụ cười quyến rũ trên mặt dần biến mất, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Trương Huyền, xoay người bước nhanh rời đi, chỉ nghe thấy lúc nàng ra đến cửa hung ác bỏ lại một câu nói khiến người khác không hiểu ra sao:

- Lần này người hài lòng rồi chứ?

Trương Huyền trầm ngâm một chút, liền lạnh lùng quát:

- Người ở bên ngoài, mời vào.

Cửa lều được vén lên, phụ thân của Tân Vũ Đồ Lạc đi vào, khiến Trương Huyền hơi ngẩn ra:

- Sao lại là ngài?

Đồ Lạc cười ấm áp:

- Ta muốn xem xem, người có thật sự yêu thích Tân Vũ con ta không?

- Cho nên cho một nữ nhân đến quyến rũ ta?

Trong giọng nói của Trương Huyền đầy bất mãn.

Tươi cười trên mặt Đồ Lạc biến mất, ông ta hừ lạnh một tiếng:

- Nếu không phải vì nó là nữ nhi của ta, ta đã sớm giết nó rồi.

Trương Huyền khoát tay chặn lại:

- Tù trưởng mời ngồi.

Đồ Lặc ngồi xuống, ông ta nhìn chăm chú Trương Huyền, biểu hiện trên mặt rất phức tạp, một lúc lâu sau, ông ta trầm giọng hỏi:

- Các người chắc có gặp phải người của Kim Sơn cung đi.
- Tân Vũ đã nói cho ngài biết rồi sao?

Đồ Lặc khẽ gật đầu:

- Nó là nữ nhi của ta, nó sẽ không giấu diếm ta.

Trương Huyền không biết nên nói thế nào thì tốt, binh khí Bạt Dã Cổ bộ tộc giấu ở Bắc Hải toàn bộ bị hãm cho chìm vào trong đáy hồ, trên một phương diện nào đó, hãm có chút phụ lại thịnh tình chiêu đãi của Đồ Lặc đối với hãm.

- Ta thật xin lỗi.

Trương Huyền trầm mặc chốc lát.

Đồ Lặc mỉm cười:

- Ta không trách người, ngược lại, ta vô cùng biết ơn người, người thay ta hủy bỏ chứng cứ, khiến Khả Hãn Thủy Tấy không tìm được cơ tiêu diệt bộ lạc Bạt Dã Cổ của ta.

Trương Huyền có thể hiểu được sự biết ơn của ông ta, nếu hãm không cho đám binh khí kia chìm vào đáy hồ, tất nhiên đã bị người Kim Sơn cung tìm được, như vậy bí mật bộ lạc Bạt Dã Cổ tư tàng binh khí cũng sẽ bị truyền ra, người Đột Quyết sao có thể buông tha cho bọn họ.

- Người Đột Quyết sẽ tiêu diệt bộ tộc Bạt Dã Cổ sao?

Đồ Lặc gật gật đầu:

- Người Đột Quyết sớm đã có ý muốn tiêu diệt bộ tộc Bạt Dã Cổ, hơn nữa chúng ta lại là cái gai trong mắt người Đột Quyết, hằng năm đều vì chuyện thuế đê mà đánh một trận, nhưng các bộ tộc Thiết Lặc chúng ta lại vô cùng đoàn kết, hơn nữa tộc Phó Cốt và tộc Hồi Hột lại là đồng minh của chúng ta. Một khi người Đột Quyết dám tiến công bất cứ một bộ tộc nào, ba tộc sẽ cùng lúc xuất chiến, cho nên người Đột Quyết cũng không có cách nào với chúng ta, nhưng nếu người Đột Quyết tìm được đồng vũ khí kia, vậy tình hình sẽ không giống với lúc trước.

Trương Huyền nhớ tới trên đường gặp phải con trai của tù trưởng Phó Cốt tộc, hẳn giờ mới hiểu được sự âm hiểm của Sử Thục Hồ Tất, một khi tìm được vũ khí rồi, tộc Phó Cốt sẽ tỏ thái độ không vừa lòng với tộc Bạt Dã Cổ, sẽ nói là bọn họ hại chết con trai của tù trưởng tộc Phó Cốt.

- Hiệp ước đồng minh sẽ bị phá sao?

Trương Huyền hỏi.

- Đúng vậy.

Đồ Lặc cúi đầu thở dài:

- Đây là một quyết định sai lầm nghiêm trọng của tộc Bạt Dã Cổ chúng ta, chúng ta không nên muốn độc chiếm đồng vũ khí này, hẳn nên phân cho cả ba bộ tộc mới phải, nhưng chúng ta lại bị sự tham lam làm mờ mắt, quên đi sự quan trọng của hiệp ước đồng minh, ít nhiều công tử tiêu hủy đám vũ khí kia, mới khiến chúng ta rút chân ra khỏi được đồng bùn tham lam kia, bảo vệ liên minh ba bên, Đại tù trưởng của chúng ta đã gấp rút đi đến tộc Hồi Hột và Phó Cốt giải thích, dùng tiếng Hán nói chính là hi vọng có thể cứu vãn được chút nào hay chút đấy.

Trương Huyền không muốn nói đến chuyện này nữa, hắc cười cười nói tránh đi”

- Máy người bạn của ta đã về Trung Nguyên rồi sao?

Trên mặt Đồ Lặc lộ ra vẻ áy náy, sau đó một lúc lâu mới ập a ập ứng nói:

- Bạn của các người đã đến núi Khăng Đặc, bọn họ lấy được một cái bản đồ giả, vốn bọn họ cũng có thể thành công, nhưng đáng tiếc bọn họ chậm một bước, bản đồ thực đã bị người khác lấy đi.

Trương Huyền giờ mới hiểu được tại sao bọn Sài Thiệu lại đi về hướng tây, hóa ra bọn họ trộm được một bức bản đồ giả. Hắn cười khổ một tiếng nói:

- Vậy cũng tốt, bên Bắc Hải có kị binh Đột Quyết, bọn họ đi Bắc Hải quá nguy hiểm.

Lúc này, Trương Huyền suy nghĩ, thốt ra:

- Hóa ra là A Tô nói cho bọn họ.

Hắn hiểu được ý tứ trong lời nói vừa rồi của Đồ Lặc, khó trách Kim Sơn cũng có bản đồ, hóa ra là A Tô trộm cho bọn chúng, cho nên A Tô mới có được một khoản tiền lớn.

Đồ Lặc xấu hổ thở dài,

- Đúng là A Tô lén đem bản đồ cho tể ti, nhưng ta không dám nói, nó dù sao cũng là nữ nhi của ta, nếu tin tức truyền ra, nàng sẽ không sống nổi, xin công tử giữ bí mật này giúp ta.

Trương Huyền khẽ gật đầu:

- Hai ngày nữa ta sẽ rời đi, ta không biết gì cả.

Đồ Lặc đầy cảm kích, lại nói với Trương Huyền:

- Còn có một chuyện ta muốn xin công tử tha thứ, Tân Vũ không thể đi theo công tử.

- Tại sao?

Trương Huyền lập tức nóng nảy. Hắc và Tân Vũ đã nói xong rồi, Tân Vũ theo hắc cùng về Trung Nguyên, sao bây giờ lại có chuyện xảy ra rồi.

Đồ Lặc ánh mắt âm đạm:

- Ta là một phụ thân rất chiều nữ nhi, người có thể cự tuyệt A Tô, chứng tỏ người rất thích Tân Vũ, nếu nó muốn đi theo người, ta sẽ không ngăn cản...

- Vậy tại sao?

Trương Huyền sốt ruột cắt ngang lời ông ta.

Đồ Lặc phát tay:

- Người đừng gấp, nghe ta nói hết đã, cũng không phải do ta, mà là mẫu thân của nó.

Trương Huyền y như bị giáng một đòn vào đầu, lập tức trầm mặc. Hắc nhớ tới người phụ nữ trung niên bệnh nặng, đúng rồi. Mẹ của Tân Vũ bệnh nặng như vậy, nàng sao có thể bỏ lại mẫu thân đang bệnh nặng đi cùng với mình, Trương Huyền cũng cúi đầu thở dài.

Đồ Lặc thấp giọng nói:

- Mẹ của Tân Vũ là thê tử thứ ba của ta, cũng là thê tử ta yêu thương nhất, nhưng nàng bệnh nặng, ta lại bất lực, nhưng ta rất biết ơn người đưa cá hồ đầu cho nàng, khiến cho bệnh tình của nàng chuyển biến tốt đẹp. Nhưng chỉ là chuyển biến tốt, cá hồ đầu không chữa được bệnh của nàng, tính mạng của nàng nhiều nhất chỉ kéo dài được ba năm. Ta hi vọng Tân

Vũ có thể ở bên cạnh mẫu thân, cùng mẫu thân vượt qua khoảng thời gian cuối cùng của sinh mệnh.

Trương Huyền trầm mặc một lúc lâu, khẽ gật đầu một cái:

- Ta hiểu, ngày mai ta sẽ lặng lẽ rời đi.

Đồ Lặc cảm kích nhìn hắn, lại chậm rãi nói:

- Ta đồng ý với ngươi, mẫu thân của Tân Vũ đi rồi, ta sẽ để cho nó đi tìm ngươi, trong lúc đó, ta sẽ bảo vệ nó, sẽ không để cho bất kì nam nhân nào chạm vào nó, đây là lời hứa của ta với ngươi, cũng là sự báo đáp của ta giành cho ngươi.

- Đa tạ sự sắp xếp của tù trưởng.

Mối lo đè nặng trong tim Đồ Lặc rốt cục đã được buông xuống, lúc này ông ta mới cười nói với Trương Huyền:

- Ngoài ra, ở đây ta có một vị khách quý, cũng là thương nhân tới từ Trác quận, y họ Bùi, y muốn đàm phán một chút chuyện hàng hóa với công tử, công tử có muốn gặp y không?

Lúc này, Trương Huyền đang phiền lòng vì chuyện của Tân Vũ, không muốn gặp bất cứ ai, huống chi hắn cũng không muốn nhắc đến đồng hàng hóa kia với bất cứ người nào, nhất là người Hán, hắn càng cảnh giác hơn.

Trương Huyền trầm ngâm một chút nói:

- Nửa đêm ta sẽ rời đi, hi vọng chuyện ở Bắc Hải kia tù trưởng không nhắc đến với bất cứ kẻ nào.

- Công tử thực sự không muốn gặp người này?

Trương Huyền lắc đầu khẳng định, Đồ Lặc nhìn chăm chú hắn một lát, liền đứng lên ôm chặt Trương Huyền một chút, xoay người bước nhanh đi. Trương Huyền nhìn bóng lưng ông ta, hắn âm thầm hạ quyết tâm, không cần đợi đến trời sáng, nửa đêm hắn sẽ rời đi.

Đồ Lặc quay về lều lớn, trong trướng có một ông già người Hán quốc thước đầy sức sống, y là tướng quốc Đại Tùy Bùi Củ, y vì việc đồng vũ khí kia tới thảo nguyên hai lần, vì để khiến cho bộ tộc Bạt Dã cố từ bỏ đám vũ khí kia, ông đã vắt kiệt sức lực, suy nghĩ rất nhiều.

Tuy rằng Đồ Lặc đồng ý với ông buông tha đám vũ khí kia, nhưng một bộ lạc khác của Bạt Dã Cổ không chịu đồng ý, thực sự khiến cho Bùi Củ sắp tuyệt vọng.

Ngay lúc ông cảm thấy không thể nào báo cáo kết quả chuyến đi này với Dương Quảng, Đồ Lặc lại cho ông biết một tin tức bất ngờ, đồng bì giáp kia đã bị một người Hán còn trẻ tiêu hủy, thực sự khiến cho Bùi Củ vừa mừng vừa sợ, ông nhất định phải gặp người anh hùng trẻ tuổi người Hán này.

Lúc này, Đồ Lặc đi vào lều lớn, Bùi Củ vội vàng hỏi:

- Thế nào, hắn đồng ý chưa?

Đồ Lặc cười lắc đầu:

- Hắn không muốn gặp tướng quốc.

Bùi Củ ngạc nhiên:

- Vì sao không muốn gặp ta?

- Nhìn ra được hắn không muốn nhắc đến chuyện này. Hắn rất cảnh giác, không muốn rước họa vào thân, trừ phi ta mới với hắn thân phận thật

sự của tướng quốc, có lẽ hẳn sẽ thay đổi chủ ý.

Bùi Củ ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Thân phận của ta không thể tiết lộ cho bất cứ ai, ta có thể hiểu được sự cần trọng của hẳn, nếu đã như vậy, đợi sau khi về Trung Nguyên ta sẽ tìm hẳn, bao giờ hẳn đi?

- Muộn nhất là ngày mai.

Ngày mai Bùi Củ còn phải đi thăm hỏi đại tù trưởng bộ tộc Bạt Dã Cổ, ít nhất còn phải ở lại thảo nguyên thêm mười ngày, như vậy y không thể đi cùng với Trương Huyền, chỉ có thể đợi sau khi về Trung Nguyên thì nói sau.

Lúc này, Đồ Lạc đem theo một phần công văn giao cho Bùi Củ:

- Đây là những ghi chép tỉ mỉ việc Trương Huyền tiêu hủy vũ khí, xin Bùi thượng thư thay ta giao nó cho Đại tù trưởng Bạt Dã Cổ, đương nhiên tướng quốc cũng có thể sao chép một phần.

Bùi Củ nhận lấy:

- Đa tạ Đồ Lạc tù trưởng.

Đêm đã khuya, lúc Trương Huyền chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên cảm giác có người yên lặng đi vào lều của hẳn, hẳn hơi mở mắt ra nhìn qua, là thân ảnh quen thuộc, trong lòng Trương Huyền không khỏi sinh ra một tia oán hận, xoay người lại.

Phía sau hẳn truyền đến tiếng sột soạt cởi quần áo, chăn mền của hẳn bị xốc lên, một thân thể mềm mại nóng bỏng nằm ở bên cạnh hẳn, ôm chặt lấy hẳn từ phía sau, chỉ nghe thấy nàng cúi đầu khóc:

- Huynh giận ta không thể đi theo huynh đúng không?

- Hừ.

Oán giận trong lòng Trương Huyền tan biến, hắn lập tức xoay người, gắt gao ôm nàng vào trong ngực, dùng đôi môi nóng bỏng lau đi nước mắt trên mặt nàng, lòng hắn đau đớn vô cùng.

Sáng sớm hôm sau, Tân Vũ và huynh trưởng Đồng Thái tiễn hắn một đoạn đường, tiễn tận trăm dặm, Đồng Thái mới kéo muội muội lại. Trương Huyền không ngừng quay đầu lại, nhìn thân ảnh của nàng dần dần biến mất cuối thảo nguyên, hắn bỗng nhiên cắn chặt môi, hung hăng đá chiến mã một cái, hô to một tiếng:

- Chúng ta đi.

Uất Trì Cung và Trình Giáo Kim giục ngựa đuổi theo hắn, ba người phóng ngựa chạy về hướng nam.....

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Vừa Tới U Châu

Bảy ngày sau, ba người đã tới trấn Thích Khẩu, nơi này là chỗ giáp ranh giữa Thảo nguyên và Trung Nguyên, bốn phía đều là sa mạc mênh mông mờ mịt, là con đường nhất định phải đi qua nếu muốn xuôi nam.

Trong đại đường khách điểm, ba người yên lặng ngồi uống rượu, cho dù Trung Nguyên đã là giữa hè, nhưng đêm ở sa mạc vẫn cảm thấy vô cùng mát mẻ, có người vén màn lên, thì sẽ có một cơn gió lạnh thổi vào.

Bọn họ tới trấn Thích Khẩu sẽ phải chia tay, Trình Giảo Kim phải về trấn Ban Cừ báo hiếu với mẹ, Uất Trì Cung cũng muốn quay về bên vợ con ở quận Mã Ấp, Trương Huyền thì phải quay về Lạc Dương báo cáo với Dương Đàm, mỗi người đi một hướng khác nhau.

Cho dù hai người đều có ý muốn tiếp tục đi theo hãn, nhưng Trương Huyền cân nhắc rất lâu, vẫn cảm thấy bây giờ không phải thời điểm.

Trương Huyền lần này bắc thượng kiếm được rất nhiều lợi nhuận, tiền vốn năm trăm lượng hoàng kim lời được gấp bốn lần, đương nhiên có liên quan đến việc Đồ Lạc trả giá cao mua hàng hóa của hãn.

Mặc dù hãn và Trình Giảo Kim, Uất Trì Cung trước đó đã bàn bạc kỹ giá cả, nhưng hãn cũng không muốn làm như vậy, mọi người cùng nhau vào sinh ra tử, đến lúc chia tay, hãn muốn tận lực làm hết tình nghĩa bạn bè.

Trương Huyền chia hai ngàn lượng vàng làm ba, hắn lấy ra hai túi vải, bên trong đều có năm trăm lượng hoàng kim, hắn đưa vào vải cho hai người nói:

- Đây là phần của hai người.

Phần đưa cho Trình Giảo Kim cũng không tính là nhiều, du sao Trương Huyền đã đồng ý gả hai phần, so với phần của hắn chỉ nhiều hơn một trăm lượng hoàng kim, nhưng trong lòng Trình Giảo Kim lại hiểu rõ, cũng không phải ai cũng đồng ý bỏ ra năm trăm lượng hoàng kim cho gã.

Trình Giảo Kim cũng không phải là người không biết tốt xấu, gã bình thường giả ngây giả dại, trong lòng lại sáng như gương, chỉ có điều gã vui đùa đã thành quen, không biết nên làm gì để thể hiện sự biết ơn trong lòng mình, gã yên lặng khắc ghi tình nghĩa của Trương Huyền vào trong lòng.

Nhưng Uất Trì Cung lại sống chết không chịu nhận, đây không biết đã tăng bao nhiêu lần so với giá đã đàm phán trước đó, năm trăm lượng hoàng kim, y sao có thể nhận được.

Trương Huyền mặt trầm xuống:

- Kính Đức, người mặc dù là hộ vệ ta bỏ tiền ra thuê, nhưng ta chưa từng coi người như một tiểu nhị, người chính là huynh trưởng của ta. Tiền đối với ta mà nói chỉ là vật ngoài thân, nếu người cảm thấy năm trăm lượng hoàng kim không đủ, vậy ta có thể đưa toàn bộ hoàng kim cho người, chỉ cần người đồng ý nhận huynh đệ như ta đây.

Uất Trì Cung vô cùng cảm động, mắt y cay cay, nước mắt thiếu chút nữa không kìm nổi đã trào ra. Y cũng biết số tiền này y không thể không nhận, liền gật đầu:

- Nếu công tử đồng ý làm huynh đệ của ta, ta đây xin nhận, được rồi, đa tạ huynh đệ cho ta quà gặp mặt như vậy.

Trương Huyền thấy y đồng ý nhận, lại đồng ý coi mình là một huynh đệ, hẳn mừng rỡ trong lòng, lại hỏi Trình Giảo Kim:

- Người thì sao? Sau này có tính toán gì không?
- Ta định trước sẽ quay về báo hiếu nường của ta, sau đó....sau đó...

Trình Giảo Kim mặt đỏ bừng, ánh mắt khẩn cầu nhìn Trương Huyền:

- Công tử, ta còn muốn gia nhập Ngõa Cương.....
- Người tốt không muốn làm lại muốn làm tặc.

Uất Trì Cung hơi tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Trình Giảo Kim:

- Người không thể đi theo công tử sao?

Trình Giảo Kim đỏ bừng cả mặt, cúi đầu lo lắng bất an. Chuyển hành trình lên phía bắc lần này, gã tuy rằng vẫn luôn cà lơ phất phơ, nhưng sâu trong lòng lại luôn coi Trương Huyền là đông chủ của mình, là ân nhân của gã, cho dù đến Ngõa Cương là nguyện vọng nhiều năm của y, nhưng nếu Trương Huyền đồng ý giữ gã lại, gã cũng có thể buông tha cho lý tưởng của mình.

- Công tử, ta.....

Không đợi Trình Giảo Kim mở miệng, Trương Huyền liền xua tay cắt đứt lời y:

- Ta hiểu tâm nguyện của người, người đi Ngõa Cương, ta chỉ có một yêu cầu, nếu có một ngày người ở Ngõa Cương thật sự không sống nổi nữa, vừa hay ta cũng có một đội quân, ta hi vọng người có thể đến gia nhập vào đội quân của ta.

Trình Giáo Kim cảm động muốn khóc, gãi há hốc miệng, cuối cùng cúi đầu:

- Ta nhớ kỹ rồi.
- Tốt lắm, không nói những lời này nữa.

Trương Huyền giơ bát rượu lên cười nói:

- Vì lần gặp mặt lần sau của ba huynh đệ chúng ta, chúng ta cạn chén rượu này.

- Cạn ly.

Ba người một hơi uống cạn rượu trong chén.

U Châu sau khi Dương Quảng đăng cơ thì đổi tên thành Trác quận, sau quận là huyện, cũng chính là Bắc Kinh sau này, kinh đô Yến quốc cổ.

Từ sau khi Dương Quảng phát động chiến tranh đánh Cao Cú Lệ, Trác quận là trọng địa hậu cần của chiến tranh, vật tư và sức mạnh nhân dân đều tập trung ở Trác quận, khiến cho Kế huyện trong vòng mấy năm gần gũi trở nên vô cùng phồn hoa, nhân khẩu tăng nhanh, thành trì cũng lớn gấp đôi.

Giao mùa xuân hạ của năm Đại Nghiệp thứ mười, Tùy Đế Dương Quảng phát động chiến tranh đánh Cao Cú Lệ lần thứ ba, thiên hạ gần trăm vạn dân phu bị điều đến Trác quận, các loại lương thực vật tư chồng chất như núi, hơn năm mươi vạn đại quân bị điều đến Liêu Đông, chiến tranh hết sức căng thẳng.

Giữa tháng năm, Dương Quảng tự mình dẫn mười vạn Kiêu Quả quân tới Trác quận, ở trong hành cung tạm thời ở phía nam Kế huyện, trị an của Kế huyện cũng càng ngày càng nghiêm ngặt hơn.

Buổi trưa ngày hôm đó, trên con đường phía bắc Kế huyện xuất hiện một nam tử cưỡi ngựa, hảnh thân hình cao lớn, da ngăm đen, ngũ quan rõ ràng, ánh mắt thâm thúy, đúng là Trương Huyền mới từ phía bắc quay về, hảnh đã chia tay với Uất Trì Cung và Trình Giáo Kim, một thân một mình tới Kế huyện.

Trương Huyền có hai con chiến mã, đều là chiến mã thượng đẳng Đồ Lặc cho hảnh, tứ chi thon dài, thể trạng cường tráng, màu lông thuần khiết không pha tạp, một là màu xích hồng, một thuần trắng, hành lý của Trương Huyền cũng không nhiều, ngoại trừ quần áo mang theo, cũng chỉ có một cái trường thương năm mươi cân và một viên huyền thiết ca sa lấy được ở ven hồ Bắc Hải, nhưng chỉ mỗi hai thứ này thôi cũng cần một con chiến mã chuyên vận chuyển.

- Đứng lại.

Vài binh lính thủ thành ngăn hảnh lại, trường thương của Trương Huyền mặc dù đã được bọc lại, nhưng vẫn nhìn thấy được, bị binh lính thủ vệ nhìn thấy, người thường cấm mang theo binh khí, cho dù các loại binh khí sớm đã lan truyền khắp trong dân chúng, nhưng lệnh cấm vẫn chưa được hủy bỏ, nó là con đường vớ vết của cái của nhiều binh lính tuần tra.

- Từ đâu tới?

Quan cầm đầu đánh giá Trương Huyền một chút, thấy quần áo của hảnh vô cùng cổ quái, trên là quân phục của quân Tùy, dưới lại có quần của người Hồ, lại còn có khăn trùm đầu của người bình thường, quan trọng hơn là hảnh có hai con ngựa cường tráng, riêng hai con ngựa này cũng đã có giá trị đến nghìn vàng.

Quan quân nghi hoặc trong lòng, thầm nghĩ “ Chẳng lẽ người này là một binh lính đào ngũ?”

Nếu như người này là lính đào ngũ, nếu y bắt được sẽ được thăng một cấp quan, hơn nữa người này còn mang theo rất nhiều đồ, nói không chừng còn có thể phát tài, trong lòng y càng nghĩ càng thêm hoài nghi, khoát tay chặn lại, hơn người binh lính vây quanh Trương Huyền, quan quân hét lớn:

- Người trốn từ Liêu Đông đến?

Trương Huyền lấy ra lệnh bài bằng đồng của Yến Vương phủ từ trong túi ra, giơ ra trước mặt quan quân thủ vệ:

- Có biết nó không?

Quan quân thủ vệ sợ tới mức cả người khẽ run rẩy, liền vội vàng khom người nói:

- Mời công tử vào thành.

Trương Huyền hừ một tiếng, cưỡi ngựa vào thành, quan quân thủ vệ nhìn hẩn đi xa, trong tay đều là mồ hôi lạnh, không ngờ là người Yến Vương phủ, mình thiếu chút nữa làm chuyện ngu ngốc.

- Thủ lĩnh, có thể là giả không?

Một tên lính nhỏ giọng hỏi.

Quan quân thủ vệ hung hăng tát một phát:

- Chết đi, ai dám giả mạo lệnh bài của Yến Vương phủ.

Kế huyện là một thành thị hùng vĩ, rộng gần năm mươi dặm, nhân khẩu hơn ba mươi vạn, nhưng bởi vì mấy lần phát động chiến tranh đánh Cao Cú Lệ dẫn đến nhân khẩu lưu động số lượng lớn, khiến cho trong thành Kế huyện kín hết chỗ, trên đường cái đủ loại người, có đội ăn mày, cũng có thương nhân từ nước khác tới, còn có những người hiểm đến từ các nơi, nhiều hơn là nông dân phá sản.

Phố lớn ngõ nhỏ đầu ắp các loại phòng cỏ bùn đơn sơ, nhiều đội binh lính tuần tra xếp thành hàng chạy qua, khiến trong thành vô cùng hỗn loạn và không yên.

Trương Huyền chỉ đi hơn trăm bước, liền bị ba đám ăn mày vây quanh giằng co, hăn cũng có chút mệt mỏi, thấy cách đó không xa có một khách điểm, cao ba tầng, bề ngoài có chút xa hoa, trên một cái đèn lồng lớn viết bốn chữ “ Khách điểm Bình An”.

Hăn lao ra khỏi đám ăn mày, dẫn ngựa đi về hướng khách điểm. Một tiểu nhị vội vàng chạy ra chào đón:

- Khách quan đến ở trọ sao?

- Có độc viện không?

Trương Huyền cũng không quá quan tâm đến chỗ ăn ở, nhưng hăn vẫn rất để ý đến ngựa của mình, bây giờ thế đạo không yên ổn, ngựa tốt rất dễ bị người khác đánh cắp mất, mà độc viện thường có chuồng ngựa riêng, có thể giải quyết vấn đề này.

- Có độc viện.

Tiểu nhị nghe nói hăn muốn ở độc viện, lập tức nhìn với cặp mắt khác, vội vàng tiến lên dắt ngựa dẫn đường cho Trương Huyền.

- Công tử ở độc viện là rất sáng suốt đấy, hai con ngựa này là ngựa tốt, đánh mất tiểu điểm không đền nổi.

Trương Huyền cùng y đi vào hậu viện, nơi này có năm sáu độc viện, gần như chỉ có một độc viện có người ở, Trương Huyền cười nói:

- Hình như các người kinh doanh không được tốt lắm?

- Ai, bây giờ người có tiền có ai muốn đến Trác quận đâu, nhìn thấy sắp khai chiến rồi, tránh còn không kịp nữa là.

Lúc này, phòng có người ở kia cửa bỗng nhiên mở, từ bên trong có một nam tử dáng người cao lớn khôi ngô đi ra, ước chừng ba mươi mấy tuổi, tay chân rất dài, trán cao, lông mi như thép, tướng mạo vô cùng kì lạ.

Sau lưng nam tử này hình như vẫn còn một người, y đang nói chuyện với người đi đằng sau, không để ý thấy Trương Huyền và tiểu nhị ở phía trước, y suýt nữa thì đụng phải Trương Huyền, nam tử vội vàng lùi lại một bước, đánh giá Trương Huyền một chút.

Trương Huyền lại nhìn thấy mặt người đằng sau, là một nam tử trung niên, mặc quần áo hoa lệ, đầu đội mũ cánh chuồn, mặc áo bào gấm màu trắng, eo thắt đai ngọc, đeo một thanh trường kiếm bảo thạch khảm tơ vàng, y to béo, ngón tay dài nhỏ trắng nõn, không một chút nếp nhăn, nhìn ra là được bảo dưỡng vô cùng tốt, chỉ là ánh mắt của y vô cùng lạnh lùng cao ngạo.

Người đàn ông trung niên cũng nhìn thấy Trương Huyền, y dường như không ngờ đến sẽ gặp phải tiểu nhị, có chút sửng sốt, hung hăng trừng mắt nhìn tiểu nhị, bước nhanh ra khỏi sân, có vẻ vô cùng khó chịu, dường như sợ người khác nhận ra y, vội vã đi về hướng cửa đông.

Mà nam tử lông mi thô lại bình tĩnh thông dong, y chính là khách thuê cái tiểu viện này, y không hề đánh giá Trương Huyền, ho khan một tiếng, nói với tiểu nhị:

- Vạc nước trong viện của ta hết rồi, chút nữa người đổ đầy vào cho ta.

- Vâng, tiểu nhân lập tức đi làm.

Nam tử lông mi thô liếc nhìn Trương Huyền, ánh mắt dừng lại trên hai con chiến mã Trương Huyền đang dắt, mắt sáng ngời, nhưng lại lóe ra thần

thái khác thường.

Trong lòng Trương Huyền lập tức cảnh giác, người này nhìn tướng mạo không phải người lương thiện, y có hứng thú với chiến mã của mình chưa chắc đã phải chuyện tốt.

Nam tử cũng không chào hỏi Trương Huyền, y đi qua sát bên người, bước nhanh về phía trước viện, lúc quẹo quay đầu lại nhìn chiến mã của Trương Huyền một lúc lâu.

- Người vừa rồi là ai?

Trương Huyền thấp giọng hỏi tiểu nhị.

- Y hình như họ Lữ, họ Lữ có thể là thế gia vọng tộc lớn nhất Trác quận chúng ta, tam quốc Lữ Thực đã từng nghe nói qua chưa? Chính là hiền tổ của Phạm Dương Lữ thị gia tộc.

Tiểu nhị nhìn bóng lưng nam tử vừa mới biến mất, lẩm bẩm:

- Kì quái, sao y lại ở chỗ này?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Đại Hán Lôg Mày Thô

- Ai?

Trương Huyền khó hiểu hỏi.

- Chính là cái người mặc áo bào gấm màu trắng vừa rồi.

Trương Huyền nghĩ tới người đàn ông trung niên ánh mắt lạnh lùng cao ngạo, hắc cười hỏi:

- Người kia thì sao?

- Ta còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi, không dám nhận, bây giờ nghĩ lại, đúng là y.

Tiểu nhị nhìn xung quanh một chút, hạ giọng nói:

- Người đàn ông trung niên mặc áo bào gấm kia chính là Nhị đương gia của Lữ thị gia tộc Lữ Nghi.

- Ồ.....

Trương Huyền thán nhiên “Ồ” một tiếng, hắc không biết cái gì mà Nhị đương gia Lữ thị, cũng không có hứng thú, thật ra nam tử lông mi thô kia quá để ý đến ngựa của mình, trong lòng hắc có cảm giác bất an.

Tiểu nhị có chút chán nản, mình không ngờ không chào hỏi Nhị đương gia của Lư thị, bỏ qua mất một cơ hội quen biết tầng lớp phú quý.

Lúc này, bọn họ đi đến trước một tòa độc viện, tiểu nhị đẩy cửa sân ra, khom người cười nói:

- Đây là độc viện thượng đẳng thứ hai, độc viện tốt nhất được vị đại gia vừa rồi thuê mất rồi, công tử chịu khó ở lại đây vậy.

Trương Huyền thấy tường viện cao chừng một trượng, tường trắng ngói đen, cửa chính bền chắc, viện vô cùng rộng rãi, trồng hai cây đại thụ, đại thụ xanh um tươi tốt, bóng cây che một nửa sân.

Phòng ở cao thấp hai tầng, ít nhất có sáu phòng, thoát nhìn như vừa mới tu sửa, chín tầng mới, giữa còn có một cái sân vườn nhỏ, giữa là một cái giếng sâu, hẳn ngay lập tức thích cái viện này.

- Tốt lắm, ở đây đi.

Hắn lấy ra một khối vàng, nặng khoảng một hai lượng, ném cho tiểu nhị:

- Thưởng cho người.

Tiểu nhị cầm vàng, cười toe toét không ngậm nổi miệng. Y không ngờ lại gặp được người giàu có, bây giờ một lượng vàng trị giá mười ba quan tiền, cũng đủ cho gia đình nhỏ của mình sinh sống nửa năm rồi.

Tiểu nhị lưng không đứng thẳng nổi nữa, vội vàng dẫn ngựa vào chuồng, cho thêm cỏ khô và nước, lại quay về gánh đầy nước vào trong chum, y thấp giọng cười nói với Trương Nguyễn:

- Công tử có muốn tiểu nhân tìm hai kỹ nữ đến tiếp không, cam đoan tư sắc xuất chúng.

Trương Huyền khoát tay:

- Cái kia ta không cần, người thay ta mua một bộ quần áo mới là được, bộ dáng này của ta rất khiến người khác chú ý.

Tiểu Nhị gật gật đầu:

- Quần áo này của công tử rất dễ khiến người ta hoài nghi là lính đào ngũ, bây giờ kiểm soát rất gắt gao.

- Bây giờ có nhiều lính đào ngũ không?

Tiểu nhị hạ giọng nói:

- Bây giờ ai cũng không muốn đi Liêu Đông đánh giặc, lính đào ngũ rất nhiều, nghe nói đến Hoàng đế cũng nổi trận lôi đình, hạ chỉ bắt được lính đào ngũ liền giết. Hoàng đế tự mình bôi máu lên trống, nhưng vẫn không ngăn được, nghe nói đã có hơn mười vạn người chạy thoát.

- Có nhiều lính đào ngũ như vậy?

- Đây là số lượng ít nhất tính được, nghe nói Hoàng đế còn yêu cầu các nơi chiêu mộ tám trăm nghìn binh, tới Liêu Đông chỉ còn chưa tới bốn mươi vạn, một nửa số binh lính trốn chạy, không dám quay về quân phủ, hoặc trốn về nhà hoặc lên núi làm cường đạo.

Trương Huyền gật gật đầu, hắn cũng từng xem qua một số sách, trong lịch sử Dương Quảng chinh phạt Triều Tiên khiến được lòng dân, không ngờ đến cả binh lính chạy trốn cũng nhiều như vậy, nhưng mà hắn bây giờ có cách nhìn khác với Dương Quảng, lính đào ngũ đông, Dương Quảng chưa chắc đã tức giận thực sự.

Tiểu nhị cười nói:

- Khách quan ngồi tạm ở đây, tiểu nhân đi mua quần áo cho ngài, ngoài ra bên cạnh khách điểm chúng tôi chính là tửu quán rất nổi danh, khách quan có thể qua bên đó ăn cơm.

Trương Huyền lấy ra năm lượng vàng đưa cho tiểu nhị:

- Đây là tiền đặt cọc thuê nhà, tất cả các phí dụng đều tính vào đó, ta nghỉ ngơi hai ngày trước, phiền người đưa cho ta chút thức ăn và mấy bầu rượu.

Tiểu nhị vui vẻ đi làm việc, Trương Huyền đóng cửa viện quay về phòng, hăn mấy tháng liền lặn lội đường xa, thực sự có chút mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi ba ngày, đợi sau khi hồi phục thể lực rồi nói sau.

Hăn sửa sang là những thứ đồ mang theo, trong túi hăn chỉ có bốn thứ, một bao chứa hai mươi đĩnh vàng, một cái hoành đao, một cây trường thương, một khối ca sa huyền thiết.

Còn lại đều là những vật phẩm nhỏ, một ít vụn sắt, hồ lô động đặng nhộng trùng ngọc, cùng với đá thạch kim và kích pháp cổ Trương Trọng Kiên cho hăn, mà bá vương thương pháp La Sĩ Tín cho hăn hăn sớm đã nhớ kỹ trong đầu, trước đêm xuất phát bắc thượng hăn đã đem thương phổ đốt trụi.

Ngoài ra còn có một chiếc nhẫn vàng Tân Vũ đưa cho hăn, Trương Huyền cầm chiếc nhẫn lên, nhẹ nhàng vuốt ve hình vẽ thiếu nữ khắc trên đó, hăn không khỏi cúi đầu thở dài, trong lòng dâng lên một loại tình cảm khó có thể tìm được.

Đêm đến, Trương Huyền cầm trường thương đi vào trong viện. Bây giờ Trương Huyền có hai loại võ nghệ. Một là bá vương thương pháp La Sĩ Tín cho hăn, hai là kích pháp Trương Trọng Kiên cho hăn, hai bộ võ nghệ này đều vô cùng thâm sâu huyền bí, hăn định là sau khi hiểu hết được nó thì dung hợp lại thành một.

Nhưng nếu xét từ góc độ hứng thú cá nhân, hẳn càng ưa thích sử dụng trường kích hơn. Hẳn từ nhỏ sùng bái nhất chính là Lã Bố, cùng với phương thiên họa kích của ông ấy, mơ ước lúc nhỏ của hẳn chính là mình cũng có thể có một trường kích dài như Lã Bố.

Trong đầu Trương Huyền lúc này hiện lên bức tranh thứ nhất trong mười ba chiêu kích pháp: “ Ám sát” chú thích ở bên cạnh hẳn sớm đã quen thuộc đến mức có thể đọc lâu lâu, nhưng học thuộc cũng vô ích, mấu chốt là ngộ, giống như một tảng đá, có rất nhiều chỗ vẫn chưa viết gì lên.

Ví dụ như một chiêu ám sát liền do mười lăm loại biến hóa tạo thành, điều kiện tiên quyết để có thể đơn giản hóa là trước hết phải hiểu hết được mười lăm loại biến hóa, mà trên sách cổ không có tranh chi tiết, chỉ có chiêu thức như là đâm xuyên, phách không, quay người đâm, ngũ liên hoàn vân vân. Tất cả những thứ này đều cần bản thân tự mình lĩnh ngộ từ trong một bức tranh đơn giản.

Trương Huyền nhắm mắt lại, bức tranh thứ nhất dường như sống lại trước mắt hẳn, vô số đường cong chính là quỹ tích xuất kích, giống một đồng đay rồi, cần hẳn sắp xếp lại, mổ xẻ ra.

Hẳn khẽ quát một tiếng, chân trái bước đi, trường thương bỗng từ đất đâm lên, đây là đâm vẹo...hẳn lại nhảy lên thật cao, trường thương đập lên mặt đất, một thương đâm ra, đây là phách không.

Trương Huyền dọc theo đường đi ít nhất ngộ ra mười ba loại biến hóa trong bức tranh thứ nhất, duy chỉ có ngũ liên hoàn và kê võ hai loại biến hóa hẳn không ngộ ra được.

Thật ra kiểu biến hóa kê võ này là do Uất Trì Cung thay hẳn nghĩ ra, chính là lăng không phi đâm, giống như là chọi gà, nhưng ngũ liên hoàn là ý gì, khiến Trương Huyền suy nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra.

Liên tiếp hai ngày Trương Huyền cũng không đi ra ngoài, nam tử lông mày thô cùng ở hậu viện với hắc tử sau ngày đó rồi đi đến bây giờ vẫn chưa trở về, toàn bộ hậu viện nhà trọ cũng chỉ có một mình hắc tử.

Tiểu nhị hầu hạ thật sự rất chu đáo, hắc tử cần gì, tiểu nhị lập tức chạy đi mua cho hắc tử bằng được, hơn nữa rất hợp với ý hắc tử. Trương Huyền tất nhiên cũng cho không ít tiền thưởng, hai ngày này là hai ngày sống thư thái nhất sau khi hắc tử quay về thời Tùy.

Tối hôm đó, Trương Huyền trong tình trạng kiệt sức leo lên từ giếng nước, ngồi xếp bằng trong phòng trên lầu hai, mình tư điều tức, chậm rãi khôi phục thể lực.

Hắc tử đã bắt đầu tụ lực đột phá giai đoạn thứ hai, giống như Trương Trọng Kiên nói, giai đoạn hai quả thật dễ dàng hơn nhiều so với giai đoạn thứ nhất.

Cho dù sự khô nóng do Tử Thai Đan mang lại khiến hắc tử khó có thể chịu được, nhưng sức mạnh của hắc tử cũng gia tăng từng chút một, không giống lần đầu tiên luyện công, nhất định phải đạt được đột phá mới có thể đột nhiên gia tăng sức mạnh.

Lần thứ hai và lần thứ ba cũng phải cần tích lũy, tích lũy một thời gian nhất định sức mạnh có thể lên một tầng mới, cho nên Trương Huyền ngày nào cũng có thể cảm nhận được tiến bộ của mình, cũng khiến hắc tử có lòng tin hơn.

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa “cộc, cộc”, lập tức khiến cho Trương Huyền đang minh tưởng bừng tỉnh, đây là tối kị khi luyện công, tuy rằng không đến mức tẩu hỏa nhập ma, nhưng ít ra sẽ khiến công sức khổ luyện cả đêm của hắc tử uổng phí.

Cũng may hắc tử đã bắt đầu từ từ thu hồi công lực, ảnh hưởng cũng chưa tính là lớn.

Lúc này đã sắp canh ba, ai sẽ đến gõ cửa đây, Trương Huyền tùy tiện nắm hoành đao lên, bước nhanh xuống lầu đi về hướng cửa sân.

Lúc này bên ngoài lại truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, nhưng tiếng cũng đã bé đi rất nhiều, Trương Huyền khẽ kéo cửa, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, một bóng đen ngã quỵ vào.

Trương Huyền liếc mắt một cái liền nhận ra người này, đúng là đại hán lông mày thô sổng ở trong cái viện bên cạnh, chỉ thấy cả người y đều là máu, phía sau lưng, trên lưng và chân đều có vết thương.

- Cứu....cứu ta.

Đại hán thấp giọng cầu khẩn nói.

Trương Huyền xoay người liền muốn đi tìm tiểu nhị, nhưng hăn mới đi được vài bước lại ngừng lại, ngược lại hô lớn:

- Người đâu.

- Đừng hô, van xin người.

Trương Huyền lại từ từ quay về, ngồi xổm xuống nhìn vết thương của y, phía sau lưng và eo là vết đao, chân là bị trường mâu đâm bị thương, Trương Huyền đứng dậy đóng cửa lại, bước nhanh về phòng lấy thuốc trị thương và vải tời.

Đại hán lông mày thô kia mất máu quá nhiều, nếu không cầm máu cho y, y chắc chắn chết không thể nghi ngờ, Trương Huyền đem thuốc cầm máu rắc lên miệng vết thương của y, đau đến mức đại hán cả người run rẩy, lại cắn chặt khớp hàm không rên một tiếng.

Trương Huyền cũng phải bồi phục y, liền dùng mảnh vải băng bó kỹ vết thương của y lại, nói với y:

- Ta trước tiên đỡ người quay về, ngày mai ta sẽ cho tiểu nhị tìm lang y xem vết thương cho người.

- Không cần tìm lang y, chỉ cần có thuốc trị thương là được, đa tạ công tử.

Lúc này bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng bước chân dồn dập, có người lớn tiếng quát hỏi:

- Khách điểm của các người có ai về muộn mà bị thương không?

Chỉ nghe thấy chuông quỳ nơm nớp lo sợ nói:

- Tiểu điểm chỉ kinh doanh, không dám thu nhận và giúp đỡ người không rõ lai lịch.

- Hừ, ai cũng nói mình không có vấn đề, lục soát cho ta.

Trương Huyền ánh mắt sắc bén nhìn về phía đại hán, đại hán gật đầu:

- Đúng là ta.

Trương Huyền hơi do dự, người này không rõ lai lịch, không biết làm chuyện gì, hơn nữa trên mặt đất rất nhiều vết máu, một khi quan binh lục soát chỗ mình, hãn căn bản không nói rõ được.

Đúng lúc này, có người hô to:

- Khởi bẩm tướng quân, La phó đô đốc truyền lệnh đến, thích khách bỏ chạy ra ngoài thành, lệnh mọi người ra ngoài thành vây bắt.

- Dừng điều tra, tất cả huynh đệ theo ta.

Tiếng bước chân chạy vội ra ngoài, dần dần đi xa.

Trương Huyền khẽ thở phào, nắm vạt áo của đại hán, hung hãn trừng mắt nhìn y hỏi:

- Người là ai, ám sát ai? Nếu không nói, ta mang người đi báo quan.

Đại hán thở dài nói:

- Ta ám sát đô đốc Quách Huyền, đáng tiếc không thành công, nhưng ta là ai công tử tốt nhất đừng hỏi, nếu không công tử sẽ gặp nguy hiểm về tính mạng.

Trương Huyền nhìn y chăm chú một lúc, bỗng nhiên kéo y lên vút ra ngoài:

- Cút ra ngoài cho ta.

Đại hán vô cùng đau đớn, nói với Trương Huyền:

- Ôn cứu mạng của công tử, tại hạ khắc ghi trong tâm khảm, sau này có cơ hội sẽ báo đáp, cáo từ.

Y đỡ tường, bước từng bước khó khăn quay về viện của mình, Trương Huyền đóng cửa chính lại, chỉ lát sau nghe cách đường một tiếng, một cái cửa khác cũng đóng lại.

Trương Huyền trầm tư một lát, không ngờ người này lại ám sát đô đốc U Châu, quả nhiên không phải người lương thiện, hơn nữa ngoài thành nhất định có đồng lõa, lừa quan binh đi rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Huyền vừa mới mở cửa, chỉ thấy tiểu nhị dẫn một đám nữ nhân đi vào hậu viện, các nàng không ngờ lại đi vào chỗ ở của đại hán lông mày thô tối hôm qua.

Trương Huyền vội vàng kêu lên:

- Tiểu Bính.

Tiểu nhị chạy đến cười hì hì nói:

- Công tử có chuyện gì cứ việc phân phó tiểu nhân.

- Người ở viện bên kia dọn đi rồi sao?

Trương Huyền liếc nhìn vãi nữ nhân ở phía xa hỏi.

- Trời chưa sáng liền tính tiền rồi đi rồi, hình như có một chiếc xe ngựa đón y đi, đúng rồi, y để lại cái này cho công tử, bảo tiểu nhân chuyển lại cho công tử.

Tiểu nhị từ trong lòng lấy ra một cái túi, đưa cho Trương Huyền. Lúc này, vãi nữ nhân ở phía xa không kiên nhẫn quát to gọi tiểu nhị, tiểu nhị trả lời một tiếng vội vàng chạy tới.

- Các vị phu nhân đừng nóng vội, tiểu nhân lập tức dẫn mọi người vào.

Trương Huyền đóng cửa lại, rút dao găm cắt đứt dây buộc túi vải, đồ trong túi vải không ngờ là một tiền đồng nho nhỏ, chỉ lớn bằng lòng bàn tay, là một vật phẩm trang sức, giữa còn khắc một chữ Lư.

Lật qua mặt bên kia, có khắc bốn chữ “Quân pháp như núi”

Trương Huyền bỗng nhiên tỉnh ngộ, đây không phải là trang sức bằng đồng gì, mà là lệnh tiễn.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Thần Thương Công Tử

Giữa trưa, Trương Huyền rời khỏi viện, chậm rãi đi đến tửu quán ở bên cạnh. Tửu quán tên là Bình An, có cùng một chủ với khách điểm Bình An ở bên cạnh.

Tửu quán ước chừng ba tầng lầu, so sánh với khách điểm làm ăn có chút không được tốt, nơi này kinh doanh quả thật không tệ, đến giữa trưa, ba tầng tửu quán cơ bản đều đầy khách, những người khách nói chuyện phiếm, lại không người nào bàn về việc thích khách tối hôm qua, dường như đây chỉ là một việc bé nhỏ không đáng kể đến.

Trương Huyền được tiểu nhị dẫn đến một chỗ gần cửa sổ chỗ lầu hai, nơi này bởi vì là góc, chỉ có thể ngồi một người, tuy nhiên tầm nhìn rất rộng rãi, không chỉ có thể nhìn toàn bộ đại sảnh, hơn nữa tình hình trên phố ngoài cửa sổ cũng thấy rất rõ ràng.

- Khách quan, vị trí này được không?

Tiểu nhị tươi cười, thái độ vô cùng cung kính.

- Cũng được, vậy chỗ này đi.

Trương Huyền ngồi xuống hỏi:

- Hình như tối hôm qua xảy ra chuyện gì đó?

Tiểu nhị nhìn xung quanh, hạ giọng nói:

- Việc này quan phủ từng cảnh cáo chúng tiểu nhân, không cho phép bất cứ ai nói đến, nếu không sẽ bị bắt vào đại lao, công tử tuyệt đối đừng hỏi nữa.

Trương Huyền cười cười:

- Vậy được rồi, chỗ các người có món gì ngon?

Tiểu nhị đầy sức sống, thuộc như nằm lòng nói:

- Cá chép sông Tang Can là một trong ba loại cá chép lớn trong thiên hạ, khách quan không thể bỏ qua, món cá nướng mật của tiểu điểm chính là món ngon nhất huyện, ngọt mà không ngấy, mặn nhạt vừa đủ, thịt...

- Được rồi, được rồi, cho một con đi, còn gì nữa?

- Còn có thịt dê nướng than....

- Thịt dê thì không cần.

Trương Huyền thật sự ăn chán thịt dê ở thảo nguyên rồi, nghe thấy thịt dê hăn liền đau đầu, hăn nói với tiểu nhị:

- Cho ba món ăn, hai tanh một chay, gà vịt gì đó, người tự mình xử lý, thêm hai khay bánh thịt, bánh nhân thịt trộn hành lá kia không tệ, cho thêm một bình rượu nho, không cần cho thêm đá.

- Rõ, khách quan đợi một chút, lập tức có ngay.

Tiểu nhị bước nhanh đi. Trương Huyền đánh giá đại sảnh một chút, chỗ ngồi dưới đại sảnh đều dùng bình phong thấp vây quanh, tính riêng tư cũng tương đối, ba đến năm người ngồi quanh một cái bàn, vừa uống rượu vừa trò chuyện, không khí vô cùng hòa hợp.

Lúc này, Trương Huyền chú ý tới chỗ ngồi bên cạnh sườn hắc, bởi vì cửa bình phong đối diện với hắc, tình hình bên trong hắc thấy rất rõ ràng, tổng cộng có ba người, hai người ngồi đối diện hắc, một người da đen một người da trắng.

Đại hán da đen hình như là người Đột Quyết, bộ dáng lưng hùm vai gấu, mắt như chuông đồng, miệng lớn vẫn còn dính máu, tướng mạo hung ác.

Người làn da hơi trắng là một văn sĩ, dáng người bậc trung, dưới hàm có một đám râu dài, chừng bốn mươi tuổi, có chút khí chất nho nhã, nhưng bên hông đeo một thanh đao dài, hình như cũng biết chút võ nghệ.

Người còn lại quay lưng về phía hắc, nhìn không rõ tướng mạo, nhưng là một công tử còn trẻ tuổi, đầu đội kim quan, làn da trắng nõn, vai rộng eo nhỏ, dáng người cao ngất, cao không thua gì mình, y thắt lưng thẳng tắp, mặc một bộ áo bào gấm màu xanh nhạt, bên hông buộc một chiếc đai ngọc màu tím, nhìn ra được công tử trẻ tuổi này là chủ nhân của hai người kia.

- Lần này đánh Cao Cú Lệ, U Châu Phủ chúng ta xuất binh ba vạn người, tuy rằng phụ thân muốn tự mình mang binh, nhưng thiên tử không cho, bảo phụ thân đem quân đội giao cho Vũ Văn Thuật và Lai Hộ Nhi, đây không phải là làm suy yếu quân quyền của phụ thân ta sao?

Công tử trẻ tuổi giọng điệu vô cùng bất mãn nói.

Văn sĩ trung niên thở dài một hơi:

- Không chỉ có U Châu chúng ta, nghe nói Lý Uyên quận Thái Nguyên và quận Bành Thành Dương Nghĩa Thần bên kia cũng như vậy, hơn phân nửa quân đội đều giao cho đại tướng quân trong triều, cũng không cho phép bọn họ lãnh binh. Quan Trung càng kì quái hơn, quân đội của thành đều phải điều đi, hơn nữa tất cả tướng quân của quý tộc Quan Lũng đều bị gạt bỏ toàn bộ.

Văn sĩ trung niên lại hạ giọng nói:

- Bây giờ có một loại giải thích, chính là Dương Huyền Cảm tạo phản khiến cho thiên tử vô cùng cảnh giác, liền lấy cớ đánh Cao Cú Lệ để cướp đoạt quân quyền ở các nơi, bây giờ xem ra, cách nói này không phải là tin đồn vô căn cứ.

Mặc dù đối phương nói rất nhỏ, nhưng Trương Huyền vẫn nghe được rất rõ ràng, trong lòng hắn cũng giật mình, nếu thật sự như vậy, lịch sử hắn từng đọc qua cũng quá dễ hiểu rồi.

Lúc này, lại nghe đại hán người Đột Quyết ồm ồm nói:

- Khó trách lính đào ngũ nhiều như vậy, đều sắp được một nửa rồi. Lão Trương, người nói xem cái này có người động tay động chân hay không?

Văn sĩ trung niên vuốt râu cười nói:

- Người nghĩ như vậy thì sai rồi, lính đào ngũ là người. Tất cả mọi người đều về nhà, ai sẽ còn quay về quân phủ nữa, người không biết đây thật ra là đang giải tán đám quân đội đó sao? Mặt ngoài bắt rất gắt gao, nhưng trên thực tế chỉ là làm dáng chút thôi, hơn mười vạn lính đào ngũ chỉ bắt được vài trăm người, có thể không?

- Nếu ta đoán không sai, lần này đánh Cao Cú Lệ căn bản không đánh lâu, cuối cùng nhất định là hai bên đàm phán hòa bình.

Công tử trẻ tuổi vỗ tay cười to:

- Vẫn là Công Căn hiểu biết rộng.

Lúc này, tiểu nhị đưa rượu và thức ăn cho Trương Huyền. Trương Huyền vừa uống rượu vừa ăn, vừa tiếp tục vênh tai nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

- Trưởng sử đừng nói những chuyện đau đầu này nữa, công tử, dạy ta chiêu kia tiếp đi, ta dù thế nào cũng không học được, làm thế nào để làm được một thương ngũ đoá mai?

- Đây là ngộ tính, người xem đây.

Công tử trẻ tuổi cầm chiếc đũa lên, tay run lên, một thương đâm ra không ngờ xuất hiện năm chiếc đũa nhọn. Trương Huyền thấy rõ ràng, hần ngáy ngẩn cả người, đây....không phải là ngũ liên hoàn sao? Một kích đâm 5 phát.

- Chiêu này mấu chốt là sức mạnh ở cổ tay, thương pháp của ta là phải dùng ba phần sức phát lực, một lần ba thương, nhiều nhất có thể xuất hiện chín đầu thương, nhất định phải nhanh, người trước tiên dẫn hai phần sức thử xem.

Trương Huyền nghe được như say như dại, một cái vấn đề vẫn luôn quấy nhiễu hần mấy ngày nay không ngờ lại trong lúc vô tình có được đáp án.

Hần ở Thích Khẩu trấn phát hiện sức mạnh của mình có thể chia làm mấy phần, thậm chí có thể chia ra thao túng chúng, tựa như dây thừng điều khiển rồi gỗ vậy, nhưng hần không nghĩ ra sức mạnh có thể chia ra được mấy phần có nghĩa gì?

Nhưng một câu nói của công tử trẻ tuổi kia khiến cho hần như tỉnh ra từ trong mộng, thao túng sức mạnh khác nhau có thể luyện thành rất nhiều chiêu thức tuyệt diệu, giống như ngũ liên hoàn nhất định phải dùng hai phần hoặc là ba phần sức mạnh khác nhau không chế mới có thể làm được.

Suy nghĩ tiếp, như vậy bức tranh “ Âm sát” đem mười lăm loại chiêu thức kết hợp thành một chiêu, mấu chốt chính là mấy phần sức mạnh phối hợp mới có thể làm được, nhất định là như vậy.

Trương Huyền trừng to mắt, nhìn kỹ từng biến hóa trên cổ tay của công tử trẻ tuổi, may mắn người Đột Quyết kia linh ngộ chậm, mới giúp Trương Huyền liên tiếp được xem ba lần.

Hắn cũng nhặt lên một cái đĩa, tay khẽ run, dùng một loại tốc độ cực nhanh khiến cho ba phần sức đồng thời rung động, kỳ tích xuất hiện, chiếc đĩa của hắn nhưng lại đồng thời xuất ra sáu cái đĩa nhọn, so với công tử thiếu niên kia còn nhiều hơn một cái.

Trương Huyền vô cùng khiếp sợ, hắn năm mơ cũng không nghĩ ra sức mạnh trong cơ thể sẽ xuất hiện hiệu quả kì diệu như vậy, hắn lại liên tục đâm ra ba đĩa, lần nào cũng thành công, hắn biết rằng mình đã vô hình trung nắm giữ được loại bí quyết thần kỳ này.

Công tử thiếu niên biết đại hán Đột Quyết ngộ tính không đủ, càng chưa từng luyện tụ lực thuật, sau có thể học được nhất thương ngũ mai của mình, cho nên hắn cũng không giấu diếm, cho rằng chỉ là một trò chơi, nhưng y tuyệt đối không ngờ đến, bên cạnh thậm chí có người trộm học thương pháp gia truyền nhà y.

Lúc này, trung niên văn sĩ kia bỗng nhiên nhìn thấy Trương Huyền, trong mắt rất kinh ngạc, y vội vàng nháy mắt với công tử trẻ tuổi kia, khẽ đẩy về hướng Trương Huyền bên kia. Công tử trẻ tuổi quay đầu lại, vừa lúc thấy Trương Huyền một phát đâm ra sáu cái đầu thương, chính là võ nghệ vừa rồi mình thi triển.

Công tử trẻ tuổi giận tím mặt, hung hăng vỗ bàn một cái, ầm một tiếng, cái bàn bị y đập vỡ, tất cả mọi người trong hành lang đều đứng lên, nhìn về hướng bên này, không biết xảy ra chuyện gì?

Trương Huyền cũng bừng tỉnh, hắn thấy công tử trẻ tuổi siết nắm đấm lao tới từ trong chỗ ngồi, trong lòng thầm kêu không ổn, hắn cũng lập tức đứng lên, lùi lại sau một bước.

Đến tận lúc này, hắn mới nhìn rõ tướng mạo của công tử trẻ tuổi, năm nay chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặt như quan ngọc, mũi thẳng mồm vuông, hai cái mày kiếm, một đôi mắt hữu thần sáng ngời, hơn nữa làn da trắng nõn, diện mạo tuấn mỹ, toàn thân tràn đầy lực bùng nổ, chỉ có điều y phần nộ quá mức, mặt có chút biến dạng.

Trương Huyền có chút xấu hổ, kì thật trong lòng hắn hiểu rõ, hắn học trộm võ nghệ của người khác, đã phạm vào tối kị, cho dù chỉ học được một chiêu, nhưng là một cử chỉ vô cùng vô lễ.

Hắn ôm quyền thi lễ, áy náy nói:

- Vừa rồi tại hạ chỉ nhất thời tò mò, chỉ là vô tâm, xin công tử thứ lỗi.

Công tử trẻ tuổi giận đến mức cả người phát run, nếu không phải văn sĩ trung niên bên cạnh giữ chặt lấy y, y sẽ xông lên ném tên kia xuống lầu. Hai mắt y phun lửa, nhìn chăm chăm Trương Huyền nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tên khốn kiếp, người biết đã học trộm cái gì không?

Trương Huyền thản nhiên cười:

- Một chiêu sử dụng một chiếc đũa mà thôi, công tử cho là ta học cái gì?

Công tử trẻ tuổi rất cục không kìm nổi hét to:

- Người học lén Ngũ câu thần phi thương của ta.

Y rút kiếm ra, một kiếm đâm về hướng ngực Trương Huyền:

- Tên chết tiệt, chịu chết đi.

Trương Huyền thấy một kiếm này vừa nhanh vừa độc, rõ ràng muốn lấy mạng mình, trong lòng hắn tức giận, chẳng qua chỉ là một chiêu thương

pháp mà thôi, không ngờ lại muốn hạ độc thủ với mình, công tử trẻ tuổi này cũng quá độc ác rồi.

Trương Huyền nhanh chóng xuất đao, đương một tiếng, đánh bay kiếm của công tử kia. Công tử trẻ tuổi hơi khinh địch, y không đoán được sức mạnh của Trương Huyền lại mạnh như vậy, thiếu chút nữa kiếm rời khỏi tay, chân cũng không ngăn được, liên tục lùi lại hai bước.

Thiếu niên rốt cục không nhịn được, mặt trầm xuống, trong mắt có sát khí, nhưng y vẫn không lỗ mãng xông lên, mà nheo mắt lại tìm kiếm sơ hở của đối phương, trong lòng y hiểu được, mình gặp phải cao thủ.

Lúc này, Trương Huyền lạnh lùng nói:

- Nếu ta đoán không sai, người hẳn là công tử của La tổng quản U Châu, vừa rút kiếm là giết người, người đã quên bây giờ U Châu là ở dưới chân thiên tử sao?

lời nói này của Trương Huyền rất nặng, văn sĩ trung niên ở bên cạnh sắc mặt đại biến, tiến lên một bước ngăn công tử trẻ tuổi lại, chấp tay nói:

- Xin hỏi các hạ là người phương nào?

Trương Huyền cười nhạt một tiếng:

- Ta là ai không quan trọng, nếu ta là người, cũng sẽ không ở chỗ công cộng bàn luận về thiên tử, Trương Trưởng sử, đúng không?

Sắc mặt văn sĩ trung niên thoáng cái trở nên trắng bệch, tay không tự chủ được run rẩy, công tử trẻ tuổi trong lòng vẫn phẫn nộ như trước, nhưng y biết chuyện này làm lớn quá rồi, y thu hồi kiếm, nén giận tiến lên thi lễ với Trương Huyền.

- Vừa rồi là ta vô lễ, không nên ra tay quá nặng, xin các hạ lượng thứ, nhưng là các hạ học trộm trước, đúng sai trong lòng các hạ rõ hơn ai hết, cần gì phải bắt lấy mấy câu nói của chúng ta cho là thực?

Trương Huyền đánh giá y một chút, khẽ cười nói:

- Chẳng lẽ người là La Thành?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78+1: Không Đánh Không Quen

Công tử trẻ tuổi chính là La Thành, con của La Nghê, vì bộ dạng oai hùng tuấn lãng, được người quận Trác gọi là “Tiểu”. (nghĩa là đẹp trai, mỹ mạo)

La Thành, năm này tròn mười tám tuổi, hôm nay cậu ta và Trương sử phủ U Châu Trương Công Cẩn cùng với Đại tướng U Châu Sử Đại Nại đến tửu quán uống rượu, lại vô tình gặp Trương Huyền.

La Thành đánh giá trên dưới Trương Huyền một lượt:

- Chính là ta, xin hỏi các hạ là người nào?
- Tại hạ Trương Huyền, Dực Vệ của Yến Vương.

La Thành chưa có nghe nói qua tên của Trương Huyền, nhưng đối phương là Dực Vệ của Yến Vương, trong lòng của cậu ta căng thẳng hẳn lên, lại nhất thời không biết nên nói cái gì?

Trương Huyền vừa cười nói:

- Ngũ câu thần phi thương của La gia nổi danh trong thiên hạ, nhưng ta tin rằng nó hẳn không phải chỉ có một chiêu, tuy rằng ta trong lúc vô ý học được một chiêu, nhưng La công tử cảm thấy nghiêm trọng đến thế sao?

La Thành âm thầm thở dài một hơi, tuy rằng một chiêu cũng không sao, nhưng quả thật một chiêu kia là tinh túy của Ngũ câu thần phi thương, chỉ có phụ thân và cậu ta mới có thể sử ra, chỉ có thể trách cậu lấy ra chơi đùa cùng Sử Đại Nại, có điều...

La Thành lại đánh giá Trương Huyền một chút, trong mắt hiện lên một tia hoang mang, người này không ngờ ở bên cạnh nhìn hai lần đã học được tinh túy của thương pháp La gia, điều này có thể sao? Phải biết rằng bên trong đó bao hàm ít nhất có chín loại biến hoá sức lực, chỉ xem chiêu thức căn bản không có khả năng học được.

Trương Huyền dường như hiểu được sự nghi ngờ của La Thành, cười nói:

- Võ công thiên hạ quả thật đều là từ một mạch mà ra, cái tôi luyện chính là kích pháp, trong kích pháp có một chiêu ngũ liên hoàn, cùng một thương ngũ mai hữu thù đồ của La công tử có hiệu quả như nhau, chỉ là tôi nhất thời tìm không được bí quyết, là lời của La công tử nhắc nhở tôi, mấu chốt ở chỗ mấy lực lượng tách ra để vận dụng, cho nên tôi rất cảm kích La công tử.

Ánh mắt La Thành lộ ra thần sắc không thể tin được:

- Người nói kích pháp, chẳng lẽ là Tử Dương thập tam kích sao?

Trương Huyền tâm niệm vừa chuyển, kích pháp của Trương Trọng Kiên nhất định là do sư phụ của y, Tử Dương Chân Nhân truyền thụ, gọi là Tử Dương thập tam kích, cũng không phải không thể, hần gật gù:

- Hần là thế!

- Có thể cho ta xem thử không?

La Thành thốt ra, nhưng cậu ta lập tức cảm thấy không ổn, đây đúng là Tử Dương thập tam kích nổi tiếng thiên hạ mà! Đối phương làm sao có thể cho cậu ta xem? Cậu ta ngượng ngùng nói:

- Tôi thật sự bối vì nghe danh đã lâu, hơi đường đột, xin lỗi.
- Quả thật La công tử nhìn qua cũng không sao, mời ngồi!

Trương Huyền sai tửu bảo dọn dẹp bàn rượu mới, lại sai tửu bảo đem lên mấy bình rượu, cười khoát tay:

- Công tử mời ngồi!

Trong lòng La Thành mong mỗi nhìn kích pháp một lần, ôm quyền thi lễ, ngồi xuống, Trương Công Cẩn cũng không muốn La Thành trầm mê trong võ nghệ như vậy, ông ta lo lắng Trương Huyền đi tố giác bọn họ.

Chẳng qua đối phương dường như không có ý tố giác bọn họ, ông ta buông thả suy nghĩ thoáng qua, ngồi xuống bên cạnh La Thành, Sử Đại Na làm theo La Thành, chỉ cần La Thành không trút giận sang đối phương, ông ta cũng không nói gì, cũng theo đó mà ngồi xuống.

Trương Huyền rót một chén rượu kính ba người cười nói:

- Vừa mới rồi là tôi thất lễ, chén rượu này coi như là tôi bồi tội với các vị, tôi cạn trước để kính.

Hắn giơ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

La Thành nghĩ đến mình vừa rồi muốn đánh muốn giết, lúc này lại ngồi xuống cùng nhau uống rượu, thật sự có chút hơi ngượng ngùng, cậu ta nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lúc này, Trương Huyền từ trong ngực lấy ra quyển kích pháp cổ, đưa cho La Thành:

- Chính là kích pháp này, quả thật ta cũng không biết tên của nó là gì?

La Thành tay run rẩy nhận lấy, chậm rãi mở ra nhìn một lần. Cậu ta quả thật không thể tin được, Tử Dương thập tam kích nổi tiếng thiên hạ quả nhiên đang ở trước mặt mình, cậu ta nhìn tỉ mỉ từng trang, càng xem càng say trong lòng, cậu ta quả thật sắp say mê ở trong đó rồi.

Trương Huyền cười hỏi:

- Xin hỏi La công tử, kích pháp này rất nổi tiếng sao?

La Thành còn đang đắm chìm ở trong kích pháp, không nghe thấy lời của Trương Huyền. Trương Công Cần khẽ đẩy nhẹ cậu ta một cái:

- Công tử!

La Thành lập tức tỉnh ngộ, ái ngại cười nói:

- Thật có lỗi, Trương công tử nói cái gì?

- Ta có chút tò mò, kích pháp này rất nổi tiếng sao?

La Thành hơi dở khóc dở cười, người ta nhận được chí bảo của thiên hạ, không ngờ không biết mình nhận được cái gì?

Cậu ta thấy Trương Huyền hỏi rất chân thành, dường như thật sự không biết, liền thoáng thở dài nói:

- Trương công tử nghe nói câu Lôi Thần Chuỳ, Vạn Tuế Táng, Tử Dương Kích chưa?

Trương Huyền lắc đầu:

- Xin lắng tai nghe!

- Đây là ba loại võ nghệ tối cao trong thiên hạ, đều xuất phát từ Lão Quân Quán trên núi Chung Nam, trong đó Lôi Thần Chuỳ và Tử Dương Kích là do Tử Dương Chân Nhân sáng chế, Vạn Tuế Táng là võ nghệ của mãnh tướng đứng đầu Đại Tuỳ năm đó Sử Vạn Tuế. Trước khi Sử Vạn Tuế bị giết tặng cho bạn thân của mình là Ngư Câu La, bây giờ bị Vũ Văn Thành Đô học được, cũng nhờ đó Vũ Văn Thành Đô nổi danh.

Trương Huyền thế mới biết Trương Trọng Kiên là người khẳng khái trượng nghĩa bậc nào, với mình chẳng qua gặp nhau một lần, chỉ là hơi có chút hợp ý, đã tặng cho mình bí tịch võ nghệ quý giá như vậy. Đáng cười là mình không ngờ không biết chút gì, trong lòng hằn đối với Trương Trọng Kiên tràn đầy hối lỗi và cảm kích.

Hắn chợt nhớ tới một chuyện khác, cười hỏi:

- Tử Dương Chân Nhân này là ai, dường như tồn tại giống như thần tiên?

Đây cũng là vấn đề Trương Huyền suy nghĩ trăm lần vẫn không lời giải đáp, hắn nghe rất nhiều người nói qua lão đạo sĩ này, thậm chí Lý Huyền Bá cũng là đồ đệ của lão, hiển nhiên cái Lý Huyền Bá học chính là Lôi Thần Chuỳ, còn Thanh Thạch Kinh mình học cũng là xuất xứ từ tay lão.

La Thành cười nói:

- Tôi nghe phụ thân nói qua, Tử Dương Chân Nhân họ tục gia là Độc Cô, huynh nói xem ông ta là ai?

- Quý tộc Quan Lũng!

Trương Huyền lúc này mới bừng tỉnh, khó trách Tử Dương Chân Nhân đồng ý giúp Vũ Xuyên Phủ như vậy, hoá ra bản thân lão chính là xuất thân từ quý tộc Quan Lũng.

La Thành nhẹ thở ra một tiếng, trả sách cổ lại cho Trương Huyền:

- Cảm tạ sự khảng khái của Trương công tử, La Thành được ích lợi không nhỏ rồi.

Trương Huyền tiếp nhận sách cổ khẽ cười nói:

- Nếu công tử muốn học, tôi có thể đưa nó cho cậu.

- Cái gì?

La Thành chấn động, cậu ta quả thật hoài nghi lỗi tai của mình, cậu ta có nghe lầm hay không.

- Chẳng qua tôi có một điều kiện.

Trương Huyền bình tĩnh nói.

- Điều kiện gì?

La Thành khẩn trương, giọng nói cũng run rẩy theo, cậu ta sợ điều kiện của Trương Huyền bản thân kham không nổi, từ đó mất đi cơ hội ngàn năm một thuở này.

- Điều kiện của tôi rất đơn giản, tôi và công tử cùng nhau học.

La Thành kinh ngạc nhìn thẳng vào mắt Trương Huyền.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78+2: Không Đánh Không Quen

La Thành trừng mắt nhìn hăn một hồi, cậu ta cuối cùng xác định Trương Huyễn không phải đang nói giỡn, mới kiềm chế niềm vui như điên trong lòng, chậm rãi gật đầu:

- Chúng ta một lời đã định!

Dương Quảng lấy cớ cuộc chiến với Cao Ly lần thứ nhất diệt trừ U Châu Đô đốc tiền nhiệm Nguyên Hoảng Tự, hoàn toàn nhốt bỏ thế lực quý tộc Quan Lũng ở U Châu, bổ nhiệm tâm phúc của mình là Quách Huyễn làm Đô đốc U Châu, lại đề bạt Bắc Bình quân sứ La Nghệ bị Nguyên Hoảng Tự gạt bỏ ở nơi xa xôi làm phó Đô đốc, sai hai người nắm giữ quân chính đại quyền ở U Châu.

Trước mắt La Nghệ mặc dù chỉ là phó Đô đốc U Châu, nhưng Đô đốc Quách Huyễn là quan văn, cho nên thực quyền quân đội vẫn nắm giữ trong tay La Nghệ.

Tuy nhiên Dương Quảng vẫn cảm thấy quân đội U Châu quá nhiều, lợi dụng cuộc chiến lần thứ ba với Cao Ly làm cái cớ, điều động ba vạn quân U Châu, hơn nữa ba vạn quân đội này sẽ không trở về được nữa, trên thực tế chính là cắt giảm năm vạn quân U Châu xuống còn hai vạn.

Mặc dù cuộc chiến chinh phạt Cao Câu Ly lần ba đang tiến hành hừng hực khí thế, nhưng trong phủ La Nghệ lại hết sức an tĩnh, không chịu ảnh

hưởng của cuộc chiến chút nào.

Trương Huyền vào ở trong phủ La Nghệ đã hơn nửa tháng, La Thành mặc dù là người thanh cao khí ngạo, nhưng nhân phẩm cũng rất tốt, hơn nữa cực kỳ giữ chữ tín, cậu ta không chỉ tự mình nghiên cứu Tử Dương thập tam kích, còn viết ra tâm đắc của mình, không giữ lại chút này dạy hết cho Trương Huyền.

Đúng là được ích lợi từ sự trợ giúp của La Thành, khiến cho Trương Huyền rốt cuộc nắm giữ được kích pháp phức tạp và bí quyết võ công hoá phức tạp thành đơn giản mà hẳn không cách nào lý giải được.

Lúc này Trương Huyền lại đang hưởng thụ phúc lợi hạng nhất của phủ Đô đốc, bên hông viện phủ Đô đốc có một hầm băng rất lớn, đây cũng là một loại cơ sở cơ bản của gia đình giàu có thời xưa, gia đình giàu có đều có hầm băng, mùa đông trữ băng, mùa hè thì hưởng thụ, hầm băng trong hoàng cung là một toà Băng cung.

Tuy rằng hầm băng phủ Đô đốc còn xa mới với tới Băng cung, nhưng ít ra cũng là một toà băng điện nhỏ, phạm vi chừng hai mươi trượng, bên trong cất giữ mấy vạn khối băng cứng cực lớn, quy mô kinh người.

Đây cũng là kiệt tác của đô đốc tiền nhiệm Nguyên Hoảng Tự. Nguyên Hoảng Tự vô cùng biết hưởng thụ, mê thiếp rất nhiều, gã cất giữ nhiều khối băng như vậy cũng không phải để ăn, mà là để đặt ở các kệ tường trong phòng. Mặc kệ bên ngoài nóng rực như lửa, nhưng trong phòng lại nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, cả mùa hạ như mùa xuân, coi như là điều hoa thời xưa.

Trương Huyền đã phục dụng Tử Thai Đan, cả người nóng khô khó chịu, luyện võ ở hầm băng tuy rằng không bằng với công năng rèn luyện võ trong giếng như vậy, nhưng hẳn cần luyện tập kích pháp, giữ sông cũng có

thể, chỉ là độ đóng băng của nước sông U Châu không đủ, không thể hạ thấp được sự nóng khô trong cơ thể của hân.

Trương Huyền cỡi trần nửa người trên, phía dưới chỉ mặc một cái quần cụt, múa may một cây thiết kích bảy mươi cân, ở trong hầm băng bổ chém đâm chọc, kích ảnh bay múa đầy trời.

Dưới sự trợ giúp của La Thành, hân đã hoàn toàn hiểu được Tử Dương thập tam kích, mặc dù chỉ là đâm bổ, chọc khoét vô cùng đơn giản, nhưng ẩn chứa mấy trăm loại biến hoá, các loại tổ hợp sức lực, hân không cách nào biếng nhác, chỉ có thể khổ luyện từng thứ một, quen tay hay làm.

Trương Huyền từ buổi sáng đến bây giờ đã luyện được hai canh giờ, cả người mồ hôi đầm đìa, lại phần chấn tinh thần, cả người tràn đầy sức lực bùng nổ, thiết kích bảy mươi cân từng chút một nhẹ hơn so với lúc ban đầu.

Lúc này, hân cảm giác nhiệt lượng trong cơ thể bắt đầu lui dần, Trương Huyền hét lớn một tiếng, nhảy lên thật cao, hung hăng vồ xuống một kích, 'keng' một tiếng vang thật lớn, khối băng lớn dày một thước bị chia năm xẻ bảy, hân vừa thu kích lại, thở dài một hơi, buông lỏng thân thể.

Từ sau khi ở thảo nguyên thành công hoàn thành đột phá tụ lực lần đầu, Trương Huyền bắt đầu thực sự tiến hành đột phá tụ lực lần hai, nhưng Trương Trọng Kiên nói cho hân biết, sau khi thực hiện đột phá lần đầu, đột phá về sau cũng không thể tận sức theo đuổi, mà phải tuần tự theo hai chữ 'tự nhiên', khiến cho sức lực trong cơ thể tự nhiên mà được thực hiện đột phá, nếu không, cho dù đột phá lần hai có thể thành công, nhưng muốn thực hiện đột phá lần ba thì không có khả năng nữa rồi.

Trương Huyền ghi khắc lời Trương Trọng Kiên nói, không hề tận lực theo đuổi hiệu quả sức lực, mà đặt hết tất cả tinh lực vào việc luyện tập kích pháp, chính là loại luyện công tự nhiên này. Khoảng chừng sau mười

ngày luyện công ở hầm băng, hắn cảm giác sức lực của mình tích lũy chậm chậm, đã có điềm báo trước đột phá lần nữa rồi.

Tuy nhiên cho dù như thế, hắn cũng không để trong lòng, vẫn cực kỳ chú tâm luyện tập kích pháp của hắn.

Trương Huyền đi ra khỏi hầm băng, một làn sóng nhiệt đánh tới trước mặt, và cùng với sóng nhiệt ép sang, còn có một tiểu nha hoàn mười một mười hai tuổi.

Tiểu nha hoàn tên là A Viên, người cũng như là tên, bộ dạng mập mập trắng trắng, tròn như châu sáng như ngọc, cô bé là người quận Thanh Hà, ba năm trước phụ mẫu đều mất, bị bọn buôn người bán đến U Châu, thê tử La Nghệ Lữ phu nhân thấy cô bé đáng thương, đã mua lại cô bé hầu hạ công tử La Thành.

Trong phòng La Thành có bốn nha hoàn, sau khi Trương Huyền vào, La Thành đã sai cô bé đến hầu hạ Trương Huyền. A Viên vô cùng lanh lợi, rất biết săn sóc người khác, cô bé biết Trương Huyền mới từ trong hầm băng đi ra, trong ngoài lạnh nóng khác biệt quá lớn, cho nên đặc biệt chuẩn bị một thùng nước giếng.

- Công tử, nhận lấy!

A Viên vội đưa một cái khăn mặt lạnh cho Trương Huyền.

- Đa tạ!

Trương Huyền tiếp nhận khăn mặt lau mặt và cổ, lại dứt khoát xách lên một thùng nước giếng dội từ trên đầu xuống, chỉ cảm thấy người mát mẻ cực kỳ, dường như từng cái lỗ chân lông đều mở rộng, hắn gào to sáng khoái, bước nhanh đi về phía trong viện của mình, tiểu nha hoàn theo sát phía sau hắn.

- Công tử, muốn đi ăn cơm trưa không?

- Bây giờ là lúc nào rồi?

- Đã quá giữa trưa rồi.

Trương Huyền nhướn mày, đây đã đến xế chiều rồi sao? Hắn lại hỏi:

- A Viên, Ngọc Lang nhà cô đã trở về rồi sao?

Ngọc Lang là tên lúc nhỏ của La Thành, trong phủ người lớn đều xưng hô cậu ta như vậy, các tiểu nha hoàn thì gọi cậu ta là Ngọc công tử. Quen thuộc với La Thành, Trương Huyền cũng bắt đầu gọi thẳng tên lúc nhỏ của cậu ta, hôm nay Lữ gia dường như có chuyện, trời mới sáng, La Thành đã theo mẫu thân trở về nhà mẹ đẻ.

- Cậu ấy vừa trở về, nhưng phu nhân chưa có về.

Trương Huyền đi đến nhà bếp ăn cơm trưa trước, sau đó mới trở về chỗ ở của mình.

Chỗ ở của Trương Huyền tuy rằng không thể so sánh với phòng của quán trọ, tuy nhiên cũng tinh tế khéo léo, đặc biệt có một loại ý nhị. Vừa mới vào viện, đã nghe La Thành gọi hắn từ phía sau, Trương Huyền vừa quay đầu lại, chỉ thấy La Thành mồ hôi đầm đìa chạy tới

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79+1: Thợ Rèn Nổi Tiếng

- Thời tiết quý này, mới cuối tháng năm đã nóng đến không để người ta sống rồi.

- Nếu không Ngọc Lang cùng tôi đi hầm băng luyện võ? Nơi đó ngược lại rất lạnh.

Trương Huyền cười nói.

La Thành đã vội lắc đầu:

- Rất lạnh lẽo, đệ vẫn tình nguyện chịu nóng một chút.

Cậu ta cũng xem qua Thanh Thạch Kinh của Trương Huyền, tuy nhiên Thanh Thạch Kinh đối với cậu ta không có ý nghĩa gì, cậu ta sáu tuổi bắt đầu bồi dưỡng căn cơ võ nghệ, bảy tuổi luyện tụ lực chi thuật, đã có hai lần đột phá, đã không cách nào luyện nữa.

Quả thật Trương Huyền cũng là về sau nữa mới hiểu được sơ qua, lúc trước lời Vương Bá Đường nói không sai, phương pháp mỗi nhà luyện tập Tụ lực chi thuật có chỗ không giống nhau, cách điều chế thuốc cũng không giống nhau, một khi lựa chọn, không thể luyện thêm võ công của nhà khác, nếu không nhẹ thì tàn phế, nặng thì toi mạng.

Hơn nữa Thanh Thạch Kinh đã là riêng biệt nhằm vào người trưởng thành bổ luyện ngày sau, Tử Thai Đan lại là căn cứ thể chất người trưởng

thành phối chế, bởi vậy trẻ con không thể chịu được cái loại cực nóng trong cơ thể này, dù cho là người trưởng thành, nếu như không có loại tư chất hơn người này của Trương Huyền cũng không thể luyện tập, bằng không sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Cho nên hứng thú của La Thành đối với Thanh Thạch Kinh kém xa so với Tử Dương Thập Tam Kích, cậu ta chỉ cảm thấy hứng thú với Tử Trùng Ngọc Dũng, đòi Trương Huyền hai con, để cậu ta chuẩn bị cho nhị tử sắp sinh con an thai.

Phía trên La Thành có hai người chị, cũng đã xuất giá, đại tử gả cho anh họ của cậu ta, Lữ Khánh Nguyên - con thứ của vợ cả họ Lữ ở Phạm Dương, nhị tử gả cho Lý thị ở Triệu quận, hai nhà đều là thế gia danh môn ở Hà Bắc.

Đây cũng là La Nghệ khổ tâm sắp đặt, nếu như ông ta muốn đứng vững gót chân ở U Châu, nhất định phải kết duyên cùng thế gia Hà Bắc, ông ta thậm chí suy nghĩ để cho con trai La Thành cưới con gái Lữ gia.

- Hôm nay không phải đi Lữ gia kết thân rồi à?

Trương Huyền lại cười hỏi.

La Thành rất sợ nói chuyện này, vội vã chuyển đề tài:

- Đệ cho người tìm thợ rèn thích hợp rồi.

Trương Huyền mừng rỡ, hẳn muốn chế Ca sa huyền thiết thành đầu kích, tìm được mấy người thợ rèn nổi tiếng, nhưng bọn họ cũng không dám tiếp nhận món lợi này. Trương Huyền chỉ có thể xin La Thành như rắn sống lâu năm vùng này giúp đỡ, không ngờ cậu ta nhanh như vậy đã tìm được rồi.

- Ở nơi nào?

- Ngay ở Lữ gia trang, huynh chừng nào thì theo đệ sang đấy.

Trương Huyền lòng gấp như lửa đốt, một khắc cũng không chờ.

- Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!

Hắn xoay người chạy về phía gian phòng của mình, La Thành ở phía sau hô lớn:

- Thương mâu của huynh cũng mang theo đi!

Trong lòng La Thành tràn đầy cảm kích đối với Trương Huyền, cậu ta yêu thích võ như mạng sống, đáng tiếc sức lực của cậu ta không đủ mạnh, chỉ có đột phá hai lần tụ lực, sử một cây thiết thương sáu mươi cân, cậu ta chỉ có thể ký thác tất cả hy vọng vào thương pháp.

Ngũ câu thần phi thương của La gia tuy rằng cũng là thương pháp tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ, nhưng nó lại kém xa, không thể bằng với tam đại thần kỹ Lôi Thần Chuỳ, Vạn Tuế Táng và Tử Dương Kích.

Nhưng ông trời chiếu cố cậu ta, để cho cậu ta quen biết Trương Huyền hào sảng trượng nghĩa, để cho cậu ta học được Tử Dương Kích trong truyền thuyết.

Đáng tiếc Tử Dương Kích là võ nghệ binh khí nặng, sức lực cậu ta không đủ, La Thành đã dựa vào tuyệt đỉnh thông minh của mình, dung hợp Tử Dương Kích và Ngũ câu thần phi thương gia truyền lại với nhau, trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi, thương pháp của cậu ta bất ngờ tăng tiến, ngay cả phụ thân của cậu ta cũng đánh với cậu ta không quá mười hiệp, từ trước cậu ta không phải đối thủ của phụ thân.

Trương Huyền ngược lại không biết được, chính hành động vô ý của hắn không ngờ đã tạo nên một mãnh tướng dùng thương pháp nổi tiếng khắp thiên hạ.

Hai người rời khỏi La Phủ, cưỡi ngựa chạy về phía cổng thành phía bắc, trên đường cái người đông như kiến, hoá ra bên cổng thành bắc bắt đầu phát cháo cứu tế, dường như dẫn dân lưu vong toàn thành tới.

Trương Huyền thấy cách xa gần cửa thành toàn là đầu người đen ngun ngút, không biết chen lấn bao nhiêu vạn người, hắn có chút kinh ngạc nói:

- Ngọc Lang, dân lưu vong kể ra cũng không ít nhỉ!

- Đúng vậy!

La Thành thở dài:

- Đệ nghe phụ thân nói, khoảng chừng nhiều hơn ba bốn mươi vạn, đương kim thiên tử cũng hạ chỉ quan phủ quận Trác sắp xếp yên ổn cho bọn họ, nhưng như thế nào yên ổn? Cũng chỉ có thể mỗi ngày phát chút cháo, để cho bọn họ tùy ý chiếm đất dựng túp lều.

- Để cho bọn họ về quê không được sao?

La Thành lắc đầu:

- Nếu như không có quân đội hộ vệ, cho dù bọn họ rời khỏi huyện Kế cũng không thể về quê, hoặc là chạy trốn đến Đột Quyết, trở thành thần dân của vương triều Đột Quyết, hoặc là sẽ bị bọn phi Vương Bạt Tu, Ngụy Dao Nhi, Lữ Minh Nguyệt cướp đoạt, sẽ chỉ làm tiện nghi cho những thổ phỉ đó, cho nên đương kim thiên tử thà rằng để cho bọn họ khổ sở ở trong thành, mỗi ngày bố thí một chút lương thực cứu tế bọn họ, cũng không cho phép quan phủ quận Trác đuổi bọn họ về quê.

Trương Huyền giờ mới hiểu được đạo lý trong đó, không muốn hỏi nhiều. Lúc này, hắn bỗng nghe thấy phía sau có người gọi hắn, vừa quay đầu lại, thấy một người cưỡi ngựa chạy vội về phía này.

- Trương Huyền, đệ tại sao lại ở chỗ này?

Trương Huyền nhận ra gã, không ngờ là cấp trên trực tiếp của mình ở Yến Vương Phủ tửu quỷ Trần Lương, hắn cũng mừng rỡ, vội vàng xoay người xuống ngựa, hai người ôm nhau cười ha hả.

Trần Lương cười dấm dứ một quyền vào hõm vai của hắn:

- Tiểu tử thôi, không phải đệ đi Đột Quyết sao? Tại sao lại ở chỗ này?

- Tiểu đệ mới từ thảo nguyên trở về, đi qua đường U Châu.

- Ồ, thì ra là thế.

Gã nhìn thoáng qua La Thành:

- Vị này chính là...

Trương Huyền vội vàng giới thiệu bọn họ, hai người chào hỏi, nhưng Trần Lương có chuyện cần nói với Trương Huyền, gã kéo Trương Huyền qua một bên, thấp giọng nói:

- Yến Vương điện hạ cũng ở U Châu, đệ biết không?

Trương Huyền ngạc nhiên:

- Đệ không biết, đệ vẫn cho rằng ngài ấy đang ở Lạc Dương!

Trần Lương cười thần bí:

- Yến Vương điện hạ buổi sáng hôm nay còn nói đến đệ, đệ tiểu tử thôi này không tệ lắm! Ở Đột Quyết làm được đại sự.

- Huynh nói đến chuyện gì?

Trần Lương khoát tay cười nói:

- Huynh cũng không biết là cái gì, bây giờ huynh còn có việc gấp, nhất định phải đi xử lý ngay lập tức, ngày mai đệ đến ngay Sóc Cung, Yến Vương điện hạ đang ở đó, chúng ta ngày mai hãy nói tiếp, huynh sẽ bày rượu mừng công cho đệ.

Trần Lương vỗ vai Trương Huyền, xoay người lên ngựa, đến giống một cơn gió, đi cũng giống như một cơn gió, đoán chừng lại là bị con sâu rượu dụ đi rồi.

La Thành nhìn gã cười ngựa chạy xa, cười nói:

- Tên kia cũng không tệ lắm!

Trương Huyền còn đang ngẫm lại lời Trần Lương, đại sự gã nói hắn là ba mươi vạn món binh giáp, nhưng tại làm sao có thể nhanh như vậy đã truyền đến Trung Nguyên, khiến cho hắn suy nghĩ trăm lần vẫn không có lời giải đáp.

- Đi thôi! Chúng ta đi làm việc chính trước.

Trương Huyền nghĩ đến binh khí của mình, tinh thần không khỏi rung lên, thúc ngựa đi theo La Thành ra khỏi cổng thành bắc, chạy thẳng về hướng bắc.

Họ Lữ ở Phạm Dương bắt đầu từ thời Đông Hán đã là thế gia nổi tiếng thiên hạ, hơn nữa lấy đại nho Lữ Thực làm đại biểu, khắc sâu ảnh hưởng trong tiến trình hình thành thời loạn cuối nhà Hán.

Thời Bắc Ngụy, họ Lư ở Phạm Dương cũng được chen chân vào ngũ tính thất vọng* nổi tiếng thiên hạ, trở thành một trong bảy đại danh môn thế gia.

(ai đọc "Đại Đường diễn nghĩa" chắc có đọc qua ngũ tính thất vọng: năm họ bảy nhà được người đời cho là có ảnh hưởng lớn đến thế cuộc bao gồm có năm họ: Lý thị, Thôi thị, Lư thị, Trịnh thị, Vương thị, bảy nhà: Lũng Tây, Thái Nguyên, Triệu Quận, Thanh Hà, Bác Lăng, Phạm Dương, Huỳnh Dương)

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79+2: Thợ Rèn Nổi Tiếng

La Nghệ để đứng vững gót chân ở U Châu, không chỉ cưới con gái họ Lữ làm vợ, còn gả trưởng nữ của mình cho con thứ Lữ Khánh Nguyên của Lữ Trác - gia chủ họ Lữ, khiến cho hai nhà Lữ - La thành lập nên mối quan hệ cực kỳ mật thiết.

Và giống như các thế gia khác, tổ tiên của gia tộc họ Lữ ở Lữ thị sơn trang phía bắc huyện Kế, ở bên sông Tang Can có được ruộng tốt hơn ngàn khoảnh, nhưng nhân vật quan trọng của Lữ gia đều ở trong thành huyện Kế, ở phía đông bắc thành có một toà nhà lớn chiếm gần trăm mẫu, bên trong ở bao gồm mấy mươi người con cháu dòng chính Lữ gia của hai huynh đệ họ Lữ ở trong đó.

Chẳng qua chỗ La Thành muốn đi lại là Lữ thị sơn trang. Lữ thị sơn trang cách huyện Kế chừng tám mươi dặm, nằm ở một chỗ trong đôi núi phong cảnh xinh đẹp, một con sông nhỏ lấp lánh như ngọc xuyên qua sơn trang, phía nam con sông nhỏ là ruộng lúa mạch nhìn không thấy bờ.

Lữ thị sơn trang cũng có một toà nhà cũ chiếm trăm mẫu đất, bởi vì khí hậu nơi này mát mẻ dễ chịu, thời điểm giữa hè, con cháu dòng chính họ Lữ đều sẽ từ trong thành quay về tránh nắng.

La Thành dẫn Trương Huyền đi là phía đông sơn trang, nơi này tụ cư gần trăm hộ con cháu thứ tộc họ Lữ, chỉ có hơn mấy trăm người, địa vị của bọn họ muốn so sánh với dòng đích kém hơn nhiều lắm. Phần tiền mỗi

tháng không đủ để nuôi gia đình, bọn họ nhất định còn phải làm nghề nghiệp khác làm kế sinh nhai, tuy nhiên phần lớn mọi người đều mưu sinh trong sản nghiệp của mình ở Lư gia.

Trương Huyền và La Thành phóng ngựa chạy gấp một đường, một lúc lâu sau, bọn họ chạy đến Lư thị sơn trang. Dọc theo đường đi, hai người tranh luận vấn đề địa vị thương nhân, Trương Huyền đối với cơ ngơi kinh doanh to lớn họ Lư có được thực sự cảm thấy khó hiểu.

Hai người đi vào sơn trang, La Thành cười nói:

- Nguyên Đình huynh, huynh nghĩ vấn đề này quá đơn giản rồi, thương nhân không có địa vị cao, nhưng việc kiếm tiền ai không làm, môn sinh Lư gia trải khắp thiên hạ, sản nghiệp của Lư gia cũng giống như vậy, trải khắp thiên hạ, nhưng ai lại dám nói Lư gia là thương nhân?

- Không riêng gì Lư gia, họ Thôi ở Bắc Lăng, họ Thôi ở Thanh Hà, Lý thị ở Triệu quận, những danh môn thế gia này nhà ai không có thương đội lớn của hiệu lớn, nếu không chỉ dựa vào vài mẫu đất thế này làm sao chống đỡ được gia tộc lớn như vậy.

Nguyên Đình là tên của Trương Huyền đặt cho chính mình, ngoại trừ Lý Uyên, người thứ hai gọi thẳng tên hãn chính là La Thành. Trương Huyền biết rằng mình nói không lại La Thành, liền cười:

- Huynh chỉ là khá tò mò, Lư gia rõ ràng còn có lò rèn.

- Điều này huynh đã sai rồi! Lư gia cũng không có lò rèn, chỗ chúng ta muốn đến cũng không phải lò rèn, là một nhà bậc thầy chân chính, chẳng qua tính tình ông ta rất cổ quái, huynh đừng hé răng là được.

La Thành chỉ một hộ gia đình trong sơn trang cách đó không xa:

- Chính là chỗ đó!

Bọn họ cũng không vào nhà tổ tiên họ Lư ở bên trong tường viện cao sâu, mà đi vào phía đông bên cạnh nhà họ Lư, miệng tuy gọi là nhà, nhưng thực tế lại là một nhà trệt thấp bé, sửa chữa một con đường lát đá rộng hơn trường.

Một bên là tường cao của nhà tổ, phía khác chính là hộ gia đình dày đặc, trên trăm hộ thứ tộc họ Lư sống ở nơi này, điều kiện cũng không coi là kém, đều có sân riêng của mình, một đám trẻ con đang ở trên đường nhỏ đuổi nhau đùa nghịch.

La Thành đi đến trước một cánh cửa nhỏ, xoay người xuống ngựa, tiến đến gõ cửa, chỉ thấy một đứa bé năm sáu tuổi mở cửa, nó nhận ra La Thành, cười nói:

- Ngọc công tử sao lại đến đây.
- Hoè ca nhi, ông nội của con còn có ở đây không?
- Có!

Đứa bé chạy trở về phòng hô to:

- Ông nội, Ngọc công tử đến rồi.

Trương Huyền cũng xoay người xuống ngựa, chỉ thấy từ trong nhà một lão già tóc trắng xám đi ra, ước chừng năm mươi sáu mươi tuổi, thân thể ông ta tầm thước, nhưng eo thon vai rộng, bộ dạng cực kỳ khoẻ mạnh. Trương Huyền biết lão này tên gọi Lư Diệu, bối phận rất cao ở Lư gia.

Nhìn ra được La Thành thường đến nơi này, rất quen thuộc với ông lão, La Thành thi lễ cười nói:

- Tam gia, cháu dẫn người đến rồi.

Lư Diệu đánh giá một lượt Trương Huyền, hỏi:

- Chính là hắc có Ca sa huyền thiết?

- Đúng vậy, vị này là Trương công tử.

Trương Huyền vội vàng tiến đến thi lễ:

- Văn bối Trương Huyền tham kiến Lư tiên bối!

Lư Diêu dài mặt ra nói:

- Người không cần giả vờ quen biết với ta, ta cũng không cho phép người lạ bước qua cánh cửa này, chỉ muốn nhìn phần Ca sa huyền thiết người có, thứ đó đâu? Lấy cho ta xem thử!

Trương Huyền ngậm cười khổ, quả nhiên là có chút "cá tính", cũng đành vậy, có lẽ người có chút bản lãnh đều như vậy. Hắc vội vàng gỡ Ca Sa huyền thiết treo trên yên ngựa xuống, cũng tháo xuống thiết thương ở bên kia.

Lư Diêu liếc qua Ca sa huyền thiết được bọc lại cực kì cẩn thận, dặn dò:

- Con ngựa cứ giao cho đồ đệ của ta, các người theo ta lại đây!

Một gã đàn ông trẻ tuổi chạy đến dẫn ngựa, Trương Huyền thì đi theo La Thành về hướng hậu viện, một cỗ sóng nhiệt làm người ta khó có thể chịu được phả vào mặt. Trương Huyền đã nóng lạnh bất xâm, La Thành lại nóng đến chân mày cau lại.

Hậu viện chiếm một chỗ chừng ba mẫu, chỉ có hai gian nhà lá. Nhưng trong viện trống trải lại bày đầy các loại khí cụ bằng sắt, chủ yếu là nông cụ, thứ tạo ra được chưa phải hoàn mỹ, một góc khác có một lò rèn, lửa lò đỏ bừng, hai gã con cháu trẻ tuổi cời trần nửa người trên, cả người sáng bóng đang đinh đing đoang đoang đập chế dụng cụ bằng sắt.

Trương Huyền liếc mắt một cái đã thấy túi da cực lớn hiem thấy chế thành đồ thông gió, trên mặt đất có một đồng than đá lớn loại tốt nhất, hẳn âm thầm gặt đầu, chỉ dựa vào cái máy thông gió này và những than đá đó, Lư Diệu này đúng là có chút bản lĩnh thật sự rồi.

Ba người đi vào căn nhà tranh, trong phòng treo đầy các loại binh khí. Trương Huyền liếc mắt một cái nhìn trúng một thanh hoành đao, không có vỏ đao, hàn quang lấp lánh treo trên tường, dáng đao lưu loát, lưỡi đao cực kỳ sắc bén, trên sóng đao có hoa vân, không ngờ là dùng thép rồng tạo ra.

- Ngồi đi!

Lư Diệu bảo bọn họ ngồi xuống, cũng không có ai châm trà cho bọn họ, Trương Huyền đặt thiết thương trên bàn, rút bỏ vỏ thương của nó ra.

Lư Diệu nhìn thiết thương nói:

- Thương và mâu khác nhau ở ngay chỗ mềm dẻo của thương, thép rồng lại là thiết cứng rắn nhất, dùng vật cứng rắn nhất làm thương há chẳng phải là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược hay sao?

- Nó có thể làm cán kích không?

Trương Huyền hỏi.

- Đương nhiên có thể, tuy nhiên Ca sa huyền thiết rất nặng, nếu như khối này của người thật sự là Ca sa huyền thiết, ít nhất nặng bảy tám chục cân, dựa theo cân đối trọng lượng đầu kích và cán kích cộng lại, vậy trường kích của người nặng ít nhất một trăm năm mươi cân, người tự mình suy nghĩ một chút đi.

Lư Diệu nói chuyện không chút để ý, ông ta hiển nhiên cũng không tin tưởng lắm Trương Huyền có được Ca sa huyền thiết, huyền thiết giả ông ta nhìn qua nhiều rồi, đoán chừng đây cũng là một khối như vậy.

Trương Huyền yên lặng đặt túi da lên bàn nhỏ, chậm rãi cởi bỏ dây thừng trên túi da. Lư Diệu không nén được hừ nhẹ một tiếng, thiên hạ có thể có Ca sa huyền thiết lớn đến thế này sao? Người này nghĩ rằng Ca sa huyền thiết là cái gì?

Trương Huyền cởi bỏ túi da, lộ ra Ca sa huyền thiết hình dạng như hạt đậu phộng bên trong, trong sắc ngăm đen lộ ra đỏ sậm, tràn ngập một loại ánh sáng thần bí.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80+1: Đường Núi Tình Cờ Gặp Gỡ .

- Ối trời ơi!

Lư Diệu chợt thất thố, ông ta nhìn trôn trời Ca sa huyền thiết ở trước mắt, xúc động đến cả người run rẩy, trong ánh mắt loé lên tia sáng kỳ dị khó có thể hình dung. Ông ta run tay chậm rãi sờ về phía huyền thiết, chạm một cái, lại giống như điện giật rút ngược về sau.

Lư Diệu chăm chú nhìn khối Ca sa huyền thiết này không biết qua bao lâu, giọng nói biến thành nghẹn ngào, ông ta không ngờ không nén nổi, nước mắt tuôn đầy mặt.

- Có thể sờ nó một cái, cho dù bây giờ ta chết cũng không tiếc rồi.

Trong lòng Trương Huyền cảm giác rất quái dị, hần nhớ tới lão hoà thượng nhìn thấy áo cà sa của Đường Tăng trong Tây Du ký, lão thợ rèn họ Lư này cũng có phải... hay không.

La Thành ở một bên thật dè dặt hỏi:

- Tam gia có thể luyện nó không?

- Ta đương nhiên có thể!

Lư Diệu vội vàng từ trong nắp rương lớn bên cạnh lấy ra một cái hộp nhỏ, ông ta cẩn thận mở ra, bên trong là một thanh đao nhỏ dài hai tấc, hiện

lên màu đỏ sậm. Trương Huyền nhìn thoáng qua nhận ra ngay, đao nhỏ chính là dùng Ca sa huyền thiết tạo ra.

Lư Diệu giọng nói run rẩy, nhẹ nhàng vuốt ve thanh đao nhỏ này, tựa như vuốt ve da thịt nữ nhân ông ta thích nhất.

- Khối Ca sa huyền thiết này là ta dùng năm năm tự do đổi lấy, nó là tính mạng của ta, Ca sa huyền thiết cũng là sinh mạng của tất cả thợ rèn, người giao nó cho ta!

Ông ta trông đợi cầu xin Trương Huyền, không chớp mắt lấy một cái, ánh mắt trở nên sáng lấp lánh dị thường.

- Ông rèn nó như thế nào?

Trương Huyền bình tĩnh hỏi.

- Rèn nó trước tiên phải nung nóng chảy nó, bỏ đi tạp chất, sau đó...

- Ông làm cách nào nung nóng chảy nó được?

Trương Huyền nhìn chăm chú vào Lư Diệu.

- Nhiệt độ! Nhiệt độ vô cùng cao.

Lư Diệu khẩn trương nói:

- Dùng củi lửa không được, phải dùng than đá, than đá quận Diên An là tốt nhất, nơi này của ta cũng có, chỉ là đến cuối cùng, khối Ca sa huyền thiết này có lẽ vẫn sẽ còn dư lại...

Lư Diệu rất khẩn trương, ánh mắt nhìn chăm chú Trương Huyền cũng biến thành cầu xin.

Trương Huyền hiểu được ý của ông ta, liền thản nhiên cười nói:

- Chính như ông vừa mới nói, trường kích một trăm năm mươi cân ta sử không được, ta dự định chế tạo phương thiên hoạ kích ước chừng một trăm bốn mươi cân, nếu như còn thừa chút đỉnh, vậy nên tặng cho ông rồi.

- Vậy ta phải đưa người cái gì?

Lư Diệu cuống quýt đứng lên, 'Rầm!' ném ngã cái rương lớn, bên trong lăn ra hơn chục thanh đao kiếm:

- Những thứ này đều là chế tác đặc ý của ta, công tử cứ việc chọn lựa!

Lư Diệu xúc động đến giọng nói cũng thay đổi, ông ta chỉ sợ Trương Huyền đổi ý.

- Không cần, ông có thể thay tôi tạo ra trường kích, cũng đã là báo đáp rồi.

Trương Huyền chỉ vào Ca sa huyền thiết trên bàn cười.

- Không phải sao?

- Như vậy sao được...

Lư Diệu nuốt ngụm nước miếng, ông ta bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng đứng lên từ trên tường lấy xuống thanh đao ở đó, đặt nó cẩn thận trên bàn:

- Đây là Lư thị chi đao (đao của họ Lư) của ta tạo ra cho gia tộc, tốn thời gian ba năm, nhưng ta có thể tạo ra một thanh nữa, thanh này đưa cho công tử.

Trương Huyền cầm đao lên, một cây trọng đao, dáng đao cực kỳ lưu loát, sắt bén cắt vàng chặt ngọc, nặng ít nhất mười bảy mươi tám cân, hần sơ sơ cảm thấy có hơi nặng, chẳng qua theo sức lực gia tăng của hần, cây đao này nhất định thích hợp với hần chẳng sai.

Nhưng đây là Lữ thị chi đao, sao có thể không biết xấu hổ mà nhận lấy, hắt lại nhìn Lữ Diêu, ánh mắt Lưu Diêu nhìn hắt khẩn thiết, Trương Huyền lại liếc nhìn La Thành, La Thành gật đầu, ra hiệu hắt có thể nhận lấy.

Trương Huyền khẽ mỉm cười.

- Đáng tiếc còn thiếu một cái vỏ đao!

- Vỏ đao có, rất nhiều đó!

Lữ Diêu chạy vào buồng trong, cầm ra một đồng vỏ đao, có tua cờ tơ vàng hoa lệ, có cái được khảm bảo thạch, Trương Huyền nhặt lên một cái vỏ đao da cá mập hơi cũ, cầm hoành đao vào.

Hai người đứng dậy cáo từ, Lữ Diêu tự mình đưa tiễn hắt ra cửa chính, nói với Trương Huyền:

- Công tử, từ hôm nay trở đi ta sẽ bề quan chế tạo, sẽ chiếu theo bản vẽ của công tử, trễ nhất nửa năm ta có thể hoàn thành.

- Tốt lắm, nửa năm sau ta tới lấy, làm phiền tiền bối rồi.

Trương Huyền thi lễ với ông ta, cùng La Thành đi ra cửa chính, hai người cưỡi ngựa đi được mười mấy bước, La Thành thấp giọng cười nói:

- Xem ông ta mê muội như vậy, ta còn tưởng rằng ông ta ít nhất phải cắt tới một nửa cho mình.

Trương Huyền cười:

- Huynh lúc đầu cũng có chút lo lắng, càng về sau huynh càng cảm thấy không sao.

- Vì sao?

- Nói không rõ được, một loại cảm giác.

La Thành mỉm cười:

- Đệ không có cảm giác gì, chẳng qua đệ biết rõ ông ta sẽ không từ chối, chút mặt mũi này ông ta phải cho ta.

Lúc này, La Thành cảm giác phía sau có người gọi cậu ta. Cậu ta vừa quay đầu lại, chỉ thấy một người nam tử trẻ tuổi đang vội vã chạy về phía mình:

- Ngọc Lang, chờ một chút!

La Thành nhận ra người đến, nói với Trương Huyền:

- Là tỷ phu của ta!

Cậu ta vội vàng xoay người xuống ngựa, nghênh đón nói:

- Tỷ phu tại sao lại ở chỗ này?

- Huynh nghe người ta nói đệ ở nơi này, liền từ cửa đông ra để tìm đệ, suýt nữa bỏ lỡ.

Nam tử trẻ tuổi đỏ mặt hây hây, thở hồng hộc nói:

- Cô mẫu bảo đệ sang đây!

Trên mặt La Thành lập tức che một tầng mây u ám, cậu ta biết rõ mẫu thân tìm mình trở lại làm cái gì, lại là kết thân, cậu ta rõ ràng không thích biểu muội Lữ gia, nhưng mẫu thân đúng là không chịu buông tha cậu ta.

Tuy rằng trong lòng không vui vẻ lắm, nhưng cậu ta lại không dám cãi lại mệnh lệnh mẫu thân, La Thành chỉ đành tức giận vung tay lên nói:

- Phật nói, ta không xuống địa ngục ai xuống địa ngục? Đi trước dẫn đường đi! Đệ sắp muốn vào địa ngục A Tỳ rồi.

Trương Huyền mỉm cười:

- Hiền đệ đi gặp mẫu thân cũng đáng sợ như vậy sao?

- Đi gặp mẹ già đương nhiên không đáng sợ, đáng sợ là người bên cạnh mẹ, con tiểu nha đầu kia, đệ thật sự sợ cô ta.

La Thành chợt nhớ tới còn chưa có giới thiệu Trương Huyền với biểu ca, vội vàng giới thiệu cho biểu ca:

- Vị này chính là Trương công tử đệ từng nói qua với huynh, từ kinh thành đến đây.

Nam tử trẻ tuổi vội vàng chấp tay thi lễ với Trương Huyền:

- Hoá ra là Trương công tử, nghe Ngọc Lang nói công tử trợ giúp rất lớn đối với cậu ta, đa tạ!

Trương Huyền nghe La Thành nói qua, đại tỷ của cậu ta gả cho con thứ Lữ Khánh Nguyên của gia chủ họ Lữ, hẳn chính là người trẻ tuổi này rồi, nhưng thật ra bộ dạng rất nhã nhặn, hơn nữa lịch thiệp rất có lễ phép, khiến cho Trương Huyền sinh lòng hảo cảm.

Hắn cũng vội vã đáp lễ:

- Lữ nhị ca khách khí rồi, Ngọc Lang cũng trợ giúp rất lớn cho tôi.

Lữ Khánh Nguyên thấy Trương Huyền ăn mặc tuy rằng rất mộc mạc, làn da ngăm đen, nhưng hẳn lại có một loại khí chất không tầm thường, cùng bọn trẻ tuổi y nhìn thấy ngày thường khác nhau rất lớn.

Anh ta cũng nghe La Thành nói qua, Trương Huyền có trí tuệ hơn người, không ngờ chịu đốc túi tặc cho thiên hạ tuyệt học, điều này tuyệt không phải người bình thường có thể làm được.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80+2: Đường Núi Tình Cờ Gặp Gỡ

Lư Khánh Nguyên tuy rằng xuất thân danh môn thế gia, nhưng y vẫn là loại khác biệt trong đám con cháu danh môn, ôm hoài viễn lớn, kính ngưỡng anh hùng thiên hạ. Tuy rằng Trương Huyền lúc này cũng không phải anh hùng hào kiệt gì, nhưng hiện tượng Đại Tuỳ loạn thế đã có, hình dáng Trương Huyền xuất thân hàn vi như vậy nhưng không giống người bình thường, đúng là có cơ hội trở nên nổi bật.

Lư Khánh Nguyên cũng có lòng kết giao, liên nhiệt tình mời Trương Huyền:

- Nếu như đến rồi thì cùng nhau vào phủ ngồi chơi.

Trương Huyền nhìn sắc trời một chút, sắc trời đã không còn sớm, nếu như hân đồng ý đi làm khách, vậy cũng chỉ có thể qua đêm ở Lư gia rồi, điều này sẽ ảnh hưởng chuyện luyện võ của hân.

Trương Huyền áy náy nói:

- Lần sau đi! Lần sau đệ nhất định đến.

La Thành hiểu rõ tâm tình Trương Huyền nóng vội phải trở về, liền cười nói:

- Để cho huynh ấy đi đi! Nếu không đêm nay huynh ấy đừng mơ đến chuyện ngủ không ngon giấc.

- Được rồi! Vài ngày nữa là ngày thọ thần của ông nội huynh, huynh mời đệ đến, không cho phép từ chối nữa nha!

Trương Huyền thấy y nhiệt tình thành khẩn, liền vui vẻ đồng ý:

- Đệ nhất định đến.

- Vậy chúng ta một lời đã định!

Lư Khánh Nguyên mừng rỡ trong lòng, lại thi lễ với Trương Huyền, vội dẫn theo La Nghệ hấp tấp chạy về Lư phủ.

Trương Huyền thấy giờ giấc đã không còn sớm, vội thúc ngựa rời khỏi Lư thị sơn trang, hăng hái chạy về phía huyện Kế.

Trương Huyền một hơi chạy đi hơn ba mươi dặm, phía trước là mảng lớn rừng cây và đồi núi, hắn cần phải vượt qua vùng đồi núi gần bốn mươi dặm nữa, mới có thể nhìn thấy thành huyện Kế.

Nhìn thoáng qua sắc trời lần nữa, đã nhanh chóng đến giờ khắc hoàng hôn, trong lòng Trương Huyền bối rối, lúc này Trác quận đã tiến vào trạng thái chiến tranh, khi trời tối, cửa thành sẽ đóng, bất kể là ai cũng không cách nào vào thành nữa.

Hơn nữa Trương Huyền đi theo La Thành ra đi quá vội vàng, không có mang túi da tùy thân của hắn, bên người ngoại trừ một thanh đao cũng không có vật gì khác nữa, ngay cả một văn tiền cũng không có, không vào được thành, hắn chỉ có thể ăn ngủ ngoài đồng rồi.

Trương Huyền lúc này mới phát hiện hồ lô nước của hắn bỏ quên ở lò rèn rồi, thời tiết nóng bức, hắn chạy đến mồ hôi đầm đìa, vừa gấp vừa khát, hắn muốn tìm một dòng suối nhỏ, lại phát hiện bên đường phía trước có một lão già đang trông trọt.

Trương Huyền vội vàng giục ngựa chạy vội đến, thật xa đã chấp tay nói:

- Lão trượng có thể cho vãn bối một chén nước không?

Lão già nhìn hẩn một cái, chậm rì rì từ trong hũ đổ ra nửa chén nước, đi tới đưa cho Trương Huyền:

- Rất không khéo, chỉ còn nửa bát thôi, cậu hãy uống đỡ vậy!

- Đa tạ lão trượng!

Trương Huyền tiếp lấy bát nước uống một hơi cạn sạch, tuy rằng chỉ có nửa bát nước, còn lâu mới có thể giải khát, nhưng vẫn là có còn tốt hơn không.

Hẩn cầm bát trả lại cho lão già, hỏi tiếp:

- Xin hỏi lão trượng, ta chạy vào huyện thành, nơi này có con đường nhỏ gần hơn không?

- Có đấy!

Lão già chỉ về phía tây:

- Bên kia có con đường núi. Có thể trực tiếp xuyên qua mảnh đồi núi này, nếu so với đi trên quan đạo gần hơn mười dặm.

Trương Huyền mừng rỡ.

- Đa tạ!

Hẩn giục ngựa rời khỏi quan đạo chạy về hướng tây, lão già ở phía sau hô:

- Yên tâm đi! Nơi này của chúng tôi không có cướp núi giặc trộm.

- Đa tạ!

Trương Huyền thúc ngựa chạy đi chưa đến một dặm, quả nhiên nhìn thấy một con đường qua núi, hơn nữa bóng cây rậm rạp, vô cùng mát mẻ, sơn đạo cũng không coi là hẹp, có thể chứa một chiếc xe ngựa đi qua.

Trương Huyền dọc theo sơn đạo chạy đi một hơi hơn mười dặm, mặt trời rốt cuộc xuống núi rồi, trên sơn đạo trở nên âm u hơn, đường núi cũng biến thành vô cùng hẹp, phía phải sơn đạo là dốc đứng cao tới vài chục trượng, mà phía bên kia lại là khu rừng rậm rạp, bụi cỏ mọc lung tung, làm cho người ta có một loại cảm giác không an toàn.

Lúc này, hăn bỗng nhiên nghe thấy chỗ queo ngoặt phía trước có người hưng phấn hô to:

- Đến rồi! Đến rồi!

Trương Huyền ngẩn ra, phía trước có người đang đợi mình sao?

Hắn ghì chặt chiến mã, chỉ thấy một lão già bộ dạng người làm chạy tới, ông ta thấy Trương Huyền, lại xem xét phía sau lưng hắn, lập tức vẻ mặt thất vọng, hiển nhiên Trương Huyền không phải người ông ta muốn đợi.

- Biện nhị thúc là bọn họ tới sao?

Phía trước lại truyền đến một giọng nói nữ tử trẻ tuổi, giọng nói vô cùng ngọt ngào mềm dịu, phảng phất như đang mờ hôi đầm đìa lại có một cơn gió mát thổi tới, mát mẻ dễ chịu như vậy, khiến người ta say mê.

- Không phải!

Lão già cười khở một tiếng, chấp tay hỏi Trương Huyền:

- Xin hỏi công tử lúc đến có gặp được một người nam tử mặc áo ngấn màu đen, cười một con ngựa gầy ốm hay không?

Trương Huyền lắc đầu:

- Tôi trên đường đến đây, một người cũng không có nhìn thấy.

- Kỳ quái, y đi đâu rồi?

Trương Huyền thúc ngựa tiến lên, vòng qua chỗ ngoặt, một chiếc xe ngựa thồ xuất hiện đầy bất ngờ ở trước mặt hắn, Trương Huyền liếc mắt một cái liền phát hiện vấn đề, bánh xe gỗ phía trái xe ngựa đã vượt ra ngoài vách núi, xiêu vẹo, kẹt ở trên tảng đá lớn.

Xung quanh xe ngựa tổng cộng có ba người, một người phu xe ngồi xổm ở trước tảng đá lớn mặt mày nhăn nhó và lão gia nhân vừa mới hỏi hắn, ở trong xe còn có một nữ tử trẻ tuổi, Trương Huyền lúc đi vòng qua, thoáng nhìn sang, nhìn thấy một bộ quần áo trắng như tuyết.

Cả chiếc xe ngựa chặn ngang quan đạo, cho dù Trương Huyền làm như không thấy, hắn cũng không cách nào chấp cánh bay sang.

- Công tử, thật xin lỗi, xe ngựa hỏng rồi, không có cách nào để cho công tử đi trước.

Trương Huyền xoay người xuống ngựa, đưa dây cương cho lão gia nhân:

- Cầm giúp ta!

Hắn bước nhanh đi đến trước xe ngựa, ngồi xổm xuống nhìn kỹ, chỉ thấy bên cạnh trục lỗ trên bánh xe đã có điểm nứt ra rồi, tuy nhiên đây không phải vấn đề lớn, xe ngựa vẫn có thể miễn cưỡng đi tiếp, mấu chốt là bánh xe kẹt ở trong tảng đá lớn, hơn nữa đúng lúc chuyển qua chỗ ngoặt,

nếu như lui về phía sau, cả cỗ xe ngựa cũng sẽ rơi xuống núi, phía trước lại bị tảng đá lớn ngăn trở, không cách nào đi tiếp.

- Hoặc là đẩy rơi khối đá lớn này, hoặc là nâng xe ngựa lên!

Phu xe thở dài, hiển nhiên hai phương án gã đều không có cách nào để làm.

Trương Huyền quan sát kỹ một chút, bánh xe đúng lúc kẹt ở giữa hai khối đá, nếu như tùy tiện nâng xe ngựa lên, chỉ sợ toàn bộ bánh xe đều sẽ bị kéo rơi theo, chỉ có thể tách một tảng đá trong đó ra trước, tiếp đó nâng xe ngựa lên.

Trương Huyền lại vỗ mấy tảng đá lớn, mấy tảng đá lớn đều cắm thật sâu vào trong đất, chỉ ít nặng có hơn ngàn cân.

- Xin hỏi công tử, có cách di dời chúng nó hay không?

Giọng nói ngọt ngào mềm mại từ phía sau Trương Huyền truyền đến, Trương Huyền vừa quay đầu lại, nữ tử trước mắt bất ngờ khiến cho hấn hơi ngây dại.

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân lại đứng phía sau lưng hắn, nhìn qua cũng đã mười lăm mười sáu tuổi, dáng người bậc trung, dong dỏng cao, mặc một bộ áo mỏng ngắn đến khuỷu tay màu xanh nhạt dài chừng đến eo, lộ ra cánh tay trắng như tuyết, bên trong cũng là một cái váy ngắn rộng thùng thình màu trắng, vạt áo thêu một đường viền hoa tinh mỹ, váy dài chấm đến đất ôm lấy sơn phong, dáng người thon thả kia của nàng vô cùng thướt tha.

.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Phi Thủ Minh Nguyệt

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân lại đứng phía sau lưng hắn, nhìn qua cũng đã mười lăm mười sáu tuổi, dáng người bậc trung, dong dỏng cao, mặc một bộ áo mỏng ngắn đến khuỷu tay màu xanh nhạt dài chừng đến eo, lộ ra cánh tay trắng như tuyết, bên trong cũng là một cái váy ngắn rộng thùng thình màu trắng, vạt áo thêu một đường viền hoa tinh mỹ, váy dài chấm đến đất ôm lấy sơn phong, dáng người thon thả kia của nàng vô cùng thướt tha.

Khuôn mặt của nàng tròn trịa, làn da như tuyết mịn màng, lông lánh như thể ngọc bích trong suốt, lông mi rất dài rất thanh, tóc mai dài xuyên qua thấy rõ thái dương, nhưng khiến Trương Huyền khó quên nhất, vẫn là ánh mắt của nàng, một đôi mắt đẹp như đầm nước yên ổn trầm lắng, hơi mang chút u buồn, ánh mắt dịu dàng như thể hoà tan hết trái tim của Trương Huyền.

Vẻ đẹp của nàng tuy rằng không rực rỡ giống như một đoá mẫu đơn, nhưng giống như một đoá hoa hồng trắng sắp nở rộ, mềm mại như thế, yên tĩnh hàm súc như thế, như thể ẩn chứa ôm ấp một loại sắc đẹp cực hạn, bất cứ lúc nào cũng có thể nở rộ.

Tuy rằng Trương Huyền cũng là tên háo sắc, nhưng vẻ đẹp của nàng vẫn khiến cho Trương Huyền có chút thất thố, vẻ đẹp của nàng không ngờ đời trước đến đời nay của hắn cũng chưa bao giờ thấy qua, chỉ có khí chất tài năng sang trọng duyên dáng của Tiêu hoàng hậu có thể so sánh cùng nàng.

Nàng cảm giác Trương Huyền đang đánh giá mình, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi đỏ lên, lại nhẹ giọng hỏi:

- Công tử, có cách nào không?

Mặt Trương Huyền lập tức phồng lên đỏ bừng, vội vàng lảng tránh ánh mắt của nàng:

- Hẳn là có thể, để ta thử xem!

Hắn dùng một tảng đá lớn làm chỗ đứng phía sau lưng, chân cũng tìm được một điểm chống đỡ, song chưởng dùng sức đẩy một tảng đá phía ngoài cùng, thời gian dần trôi, tảng đá lớn nặng ngàn cân động dậy, dường như cả gốc cũng đang dao động.

- Mau tìm một khối đá nhỏ hơn một chút cho tôi!

Trương Huyền hét lên với mã phu.

Mã phu cuống quýt tìm kiếm tảng đá bốn phía, nhưng thiếu nữ lại sớm nhặt lên một tảng đá, cười đưa cho Trương Huyền:

- Nhận lấy!

Trương Huyền thầm khen cô bé này thông minh, hắn tiếp nhận tảng đá đặt ở phía dưới tảng đá lớn, khe hở hai bên bánh xe trở nên rộng hơn một chút, không còn kẹp chết bánh xe.

- Tốt lắm, để ta nâng xe phía dưới!

Trương Huyền vừa nhảy dựng lên, xua tay với lão gia nhân muốn tới giúp, cười nói:

- Không cần, một mình ta cũng được rồi.

Xe ngựa tuy rằng tương đối nhẹ hơn, nhưng vẫn là sức nặng gần ngàn cân, Trương Huyền dồn sức vào song chưởng, hét lớn một tiếng, đã chậm chậm nâng cả cỗ xe ngựa lên, thiếu nữ không nén nổi che miệng hô lên kinh hãi.

Xe ngựa vượt qua tảng đá lớn, Trương Huyền mới chậm rãi buông xe ngựa xuống, lại nhặt một tảng đá lớn nện lại trục xe, tuy rằng lỗ trục có vết rạn nứt, nhưng vấn đề không lớn, chỉ cần không qua chỗ xóc nảy, có thể duy trì đến huyện thành.

Lão gia nhân và phu xe đều thiên ân vạn tạ, Trương Huyền lau một ít mồ hôi trên trán, khoát tay, tỏ ra việc rất nhỏ.

Lúc này hắn mới phát hiện ra người thiếu nữ kia đã ngồi vào xe ngựa rồi, Trương Huyền cũng không mệt mỏi, chỉ là miệng khát khó chịu, hơn nữa ngựa của hắn cũng cả thân là mồ hôi, không ngừng thở ra tiếng phì phì trong mũi, hiển nhiên cũng đã khát khô rồi.

Đúng lúc này, Trương Huyền lại nhìn thấy cổ tay trắng như tuyết của thiếu nữ, nàng từ trong cửa sổ xe đưa ra một cái bầu nước màu đỏ, dặn dò lão nhân gia vài câu, lão nhân gia vội vàng tiếp nhận bầu nước chạy tới giao cho Trương Huyền.

- Đa tạ công tử trợ giúp, đây là chủ nhân nhà ta đưa cho công tử tỏ chút lòng biết ơn, không đáng nhắc đến, xin công tử nhận lấy.

Ở nơi này là không đáng nhắc đến, quả thực chính là giúp người khi gặp nạn, hắn cảm động nhìn thoáng qua xe ngựa, một hơi uống cạn nửa bầu nước, lại rót nửa bầu nước còn lại vào trong miệng chiến mã. Lúc này mới cảm giác được thể lực và tinh lực dần dần khôi phục.

Xe ngựa tiếp tục lên đường, đường núi rất hẹp, vừa đủ có thể chứa được một chiếc xe ngựa, xe ngựa đi trước thật thận trọng, đi cực kỳ thông thả,

Trương Huyền cũng không cách vượt qua, chỉ đành dắt ngựa chậm rãi đi theo sau.

Lúc này màn đêm đã lặng lẽ phủ xuống, cách huyện Kế ít nhất còn phải ba mươi dặm, cho dù chấp cánh bay đến huyện Kế cũng cảm không nổi cổng thành rồi. Trương Huyền đơn giản cũng không vội, dắt ngựa chậm rãi đi theo phía sau xe ngựa, chẳng qua nghĩ trong xe ngựa có một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp như vậy, cho dù đi chậm thêm chút nữa, hẳn đường như cũng có thể vui vẻ chấp nhận.

- Công tử, thật xin lỗi, đi mấy dặm nữa, con đường phía trước đã rộng rãi rồi.

Lão gia nhân áy náy nói với Trương Huyền.

- Tôi không có vấn đề gì, chẳng qua các người tại làm sao không xuất phát lúc giữa trưa, cũng sẽ không cần rong ruổi ban đêm.

- Ôi chúng tôi đúng là xuất phát lúc giữa trưa, có việc gấp chạy về huyện thành, nhưng đi đến nửa đường xe ngựa bị kẹt, tiến thoái lưỡng nan, về sau lại phái người tùy tùng trở về sơn trang báo tin, lại không biết gã đi nơi nào?

Trong lòng Trương Huyền vừa động:

- Các người là người của Lư thị sơn trang sao?

- Đúng vậy! Tiểu thư nhà ta là con gái của gia chủ Lư thị, xin hỏi công tử họ gì?

- Tôi họ Trương.

Trong lòng Trương Huyền thầm nghĩ, không ngờ là con gái của gia chủ Lư thị, nhưng tùy tùng vì sao chỉ có ba người, có chút kỳ quái nha!

- Hoá ra là Trương công tử, nhìn Trương công tử rất có khí lực, là đến Trác quận tòng quân à!

Trương Huyền không biết nên nói như thế nào, liền cười nói:

- Cứ coi như là vậy đi!

- Nghe khẩu âm của công tử, hình như không phải người Trác quận.

- Tại hạ người Hà Nội.

- Khó trách được! Đúng là khẩu âm Hà Nội bên kia.

Hai người chậm rãi đi theo xe ngựa, vừa đi vừa nói, Trương Huyền mơ hồ cảm thấy thiếu nữ kia đang trốn ở sau màn xe nghe mình và quản gia nói chuyện. Hắn ra vẻ không biết, lại cười với lão quản gia:

- Muộn như vậy đi đường đêm, các người không lo lắng gặp phải sơn tặc trộm cướp sao?

- Không có cướp núi, bây giờ đại quân triều đình tập hợp ở huyện Kế, những phản tặc kia sớm đã sợ bỏ chạy, bây giờ ngược lại rất an toàn, hơn nữa xe ngựa của Lữ gia, tiểu mao tặc bản địa bình thường cũng không dám trêu, cho nên không cần lo lắng.

Trương Huyền lúc này mới chú ý đến, trên mui xe cắm một lá cờ hình tam giác, viền đen nền vàng, viết hai chữ 'Lữ thị', đoán rằng đây là bùa an toàn rồi!

Ba bốn dặm đường núi ngăn ngui, xe ngựa đã đi nửa canh giờ, phía trước xuất hiện một chỗ rẽ, đường cũng thay đổi chiều rộng, Trương Huyền có thể vượt qua xe ngựa đi trước rồi.

Trương Huyền đang muốn hướng bọn họ cáo từ, bỗng nhiên, hắn nghe thấy 'Rắc' một tiếng, ngay sau đó phu xe kêu thảm, từ xe ngựa ngã xuống,

trên cổ cầm một mũi nỏ tiễn, ngã sấp xuống sườn núi.

Trương Huyền chấn động, nhanh chóng rút hoành đao giữa hông ra, chỉ thấy hai mũi tên hướng giữa mặt mình gào thét bắn tới, hấn đẩy ông lão ra, vung đao hất mũi tên ra.

Lúc này, thiếu nữ bên trong xe sợ hãi la hoảng lên, một mũi tên khác bắn vào trong xe ngựa, suýt nữa bắn trúng nàng.

Trương Huyền giận dữ, lớn tiếng quát:

- Rùa đen rút đầu từ nơi nào đến, có giỏi ra đây!

Vừa dứt lời, chỉ thấy bên trong núi rừng bên phải xuất hiện trùng trùng điệp điệp mấy trăm tên sơn phỉ, cầm trường mâu chiến đao, bọn chúng nhảy lên sơn đạo, ngăn chặn đường trước sau.

Lúc này, chỉ thấy một gã nam tử dáng người hùng vĩ đi ra, giọng nói gã tục tằn như tiếng la vỡ, lạnh lùng nói với Trương Huyền:

- Người ăn tim gấu gan báo sao? Dám nhục mạ bản đại vương!

Xuyên qua ánh trăng sáng tỏ, Trương Huyền thấy rõ người này. Chỉ thấy gã trán rộng lớn, lông mi thô giống như bàn chải, dường như nhìn hơi quen mắt, Trương Huyền chỉ suy nghĩ một chút đã nghĩ ra. Người này không phải là tên nam tử bị thương kia hơn mười mấy ngày trước ở cùng quán trọ sao? Còn lưu lại cho mình một cái lệnh tiễn bằng đồng, hoá ra người này chính là sơn tặc thổ phỉ.

- Lư Minh Nguyệt, hoá ra là người!

Lão gia nhân bỗng nhiên nhận ra tên đầu sỏ, lập tức phẫn nộ quát to lên:

- Người không ngờ ngăn trở tộc nhân của mình!

'Lữ Minh Nguyệt!' Trương Huyền có nghe nói qua tên này, là một tên tàn bạo nổi danh một vùng Hà Bắc cuối triều Tuỳ, cùng với Ngụy Dao Nhi, Vương Bạt Tu được xưng Ký Bắc Tam Vương (ba vị vương ở Ký Bắc).

Hoá ra gã chính là Lữ Minh Nguyệt, hơn nữa hình như gã cũng là tộc nhân Lữ thị, trong lòng Trương Huyền thực sự khó hiểu, nếu như đã vậy, gã phục kích tộc nhân của mình làm cái gì?

Bên trong xe ngựa, thiếu nữ cũng nổi giận nói:

- Lữ Minh Nguyệt, ngươi là đang ghi hận phụ thân ta!

Lữ Minh Nguyệt trên sườn núi ngựa đầu cười to, tiếng cười vừa thu lại, lại lạnh lùng nói:

- Thanh cô nương, ngươi nói không sai, phụ thân ngươi lúc trước đuổi ta ra khỏi Lữ gia, truất quyền suốt đời tư cách kế thừa gia tộc của ta, khiến cho ta thành ra cô hồn dã quỷ phiêu đảng khắp nơi, ông ta có từng nghĩ ta sẽ trở về giết chóc không? Ngày này, ta đợi mòn mỏi ba năm rồi.

Lão gia nhân chỉ vào Lữ Minh Nguyệt mắng lớn:

- Thứ lòng lang dạ sói, ngươi từ nhỏ không có cha mẹ, ngươi quên là ai nuôi lớn ngươi sao? Là gia chủ! Ngươi không suy nghĩ hồi báo, lại đến báo thù con gái của gia chủ, ngươi không phải người, ngươi là súc sinh!

Lữ Minh Nguyệt giận dữ, rút đao nhảy xuống núi. Một đao bổ về phía lão gia nhân:

- Tên già nhãi nhép lấy cái chết!

'ĐANG!', một tiếng vang thật lớn, một thanh đao khác chặn ngang đao của Lữ Minh Nguyệt, sức mạnh cực lớn chấn động, đánh cho Lữ Minh Nguyệt lui về sau hai bước.

Lư Minh Nguyệt cho rằng Trương Huyền chỉ là một tên tùy tùng bình thường, không có để hấn ở trong lòng, không nghĩ rằng đối phương lại có sức lực lớn như vậy, trong lòng Lư Minh Nguyệt khiếp hãi, đánh giá Trương Huyền từ trên xuống dưới, lập tức nhận ra hấn.

- Hoá ra là người!

- Sớm biết rằng người là đầu sỏ Lư Minh Nguyệt, đêm hôm đó ta nên một đao làm thịt người.

Trương Huyền lạnh lùng nói.

- Hừ! - Lư Minh Nguyệt hừ mạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm nói:

- Coi về phần người đã từng cứu ta, người đi đi! Ta không giết người.

Gã xoay người đặt thanh đao đặt ở trên cổ lão gia nhân, quát:

- Người đi nói cho Lư Trác biết, con gái của lão ở trong tay ta, ta cho lão thời gian ba ngày, bảo lão đến Tả Hoàng Sơn hướng ta dập đầu tạ tội, nếu không sự trong sạch của con gái lão có thể giữ không được, đi mau!

Lão gia nhân lắc đầu:

- Ta sẽ không bỏ lại tiểu thư, muốn đi thì người tự mình đi, xem người đối mặt như thế nào với gia chủ?

- Liều thúc, ông đi tìm cha ta!

Trước cửa sổ xe lộ ra khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân, ánh mắt nàng phẫn hận nhìn thẳng Lư Minh Nguyệt, cắn chặt răng ngà nói:

- Người bảo cha ta đi tìm dưỡng La, bảo ông ấy mang binh đến giết tên khốn lòng lang dạ sói này, ông đi nhanh đi!

Lão gia nhân cũng biết rõ mình cứu không được chủ nhân, ngược lại sẽ hỏng việc, ông ta gật đầu, căm tức nhìn Lư Minh Nguyệt nói:

- Nếu như người dám động đến một sợi lông của tiểu thư nhà ta, người biết rõ hậu quả!

Lư Minh Nguyệt cười lạnh không ngừng, cừu hận nhiều năm như vậy, nói mấy câu là có thể dọa gã ngã sao?

Lão gia nhân lại quay đầu nhìn thoáng qua Trương Huyền, thấy mặt hắn không chút cảm xúc, không khỏi dậm chân, hướng phía huyện thành chạy đi, gia chủ Lư Trác trước mắt đã ở trong huyện thành.

Nhưng lão gia nhân vừa chạy không được vài bước, Lư Minh Nguyệt vung tay lên, hai mũi nổ tiến trên sườn núi bắn xuống, trúng ngay sau lưng lão nhân gia, ông ta kêu thảm một tiếng, ngã xuống bỏ mình tại chỗ.

Trương Huyền giận dữ, căm tức nhìn Lư Minh Nguyệt, Lư Minh Nguyệt thản nhiên nói:

- Ta thay đổi chủ ý, lưu lại ông ta quá nguy hiểm.

Gã lại nhìn chăm chú Trương Huyền:

- Lư Minh Nguyệt ta có ơn báo ơn, có cừu báo cừu. người có thể đi rồi, ta sẽ không đả thương người.

Trương Huyền chậm rãi lắc đầu nói:

- Thật xin lỗi, ta vừa mới nhận lời mời làm võ sư Lư gia, mắt thấy chủ nhân gặp nạn lại chạy một mình, có phải rất không hợp tình hợp lý rồi hay không?

- Hừ! Người cho là chỉ bằng chút bản lĩnh của người, có thể cứu được cô ta sao? Đừng có nằm mơ.

Lư Minh Nguyệt không thèm nhìn Trương Huyền, xoay người xông lên núi quát lệnh:

- Rẽ ngoặt ở phía trước!

Trong xe ngựa Lư Thanh thấy Trương Huyền không chịu bỏ lại mình rồi đi, trong lòng nàng cảm động, lặng lẽ chui ra cửa sổ xe hạ giọng nói với Trương Huyền:

- Đa tạ ý tốt của công tử, người này là ác ma giết người không chớp mắt, huynh cứu không được tôi, đi nhanh đi!

Trương Huyền không có trả lời nàng, chỉ là giơ bầu nước lên cười.

Trong lòng Lư Thanh cảm động, tuy rằng bảo nàng Trương Huyền rồi đi, đây chẳng qua là không đành lòng liên lụy hẳn, trong lòng nàng quả thật rất sợ hãi, làm sao không hy vọng vị công tử trẻ tuổi này đồng ý ở lại trợ giúp mình.

Lúc này, một tên sơn phỉ nhảy lên xe ngựa, ngồi ở trên ghế của phu xe, vung roi lên:

- Đi!

Xe ngựa nhanh chóng hướng ngã rẽ phía trước chạy đi, vào một con đường núi khác chạy vội về phía tây.

Mấy trăm tên thổ phỉ lớn tiếng đánh trống hò reo, trước sau vây kín xe ngựa chạy vội, Trương Huyền thì cưỡi ngựa đi theo xa xa phía sau, cách xe ngựa hơn mười bước.

- Tướng quân, hẳn vẫn còn theo chúng ta!

Sau khi mọi người đi về phía tây mấy dặm, một tên sơn phỉ hạ giọng báo cáo với Lư Minh Nguyệt.

Lư Minh Nguyệt quay đầu liếc nhìn bóng dáng Trương Huyền xa xa, không khỏi cười lạnh một tiếng nói:

- Cho hăn mặt mũi lại không muốn mặt mũi, bây giờ đừng động đến hăn vội, ngày mai ta lại thu thập hăn.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Nói Không Giữ Lời

Lư Minh Nguyệt xuất thân từ Lư thị ở Phạm Dương, gã chỉ là một đứa con vợ thứ, từ nhỏ phụ mẫu đều mất, lúc ấy còn không phải gia chủ Lư Trác thấy gã đáng thương, đã thu dưỡng gã, mỗi tháng chia cho gã thuê ruộng, cũng cho gã vào tộc học tập đọc sách.

Nhưng Lư Minh Nguyệt không thích đọc sách, từ nhỏ thích tranh đấu tàn nhẫn, gây chuyện sinh sự, sau khi lớn lên càng không làm việc đàng hoàng, cả ngày ở cùng một đám vô lại tạp nham.

Lư Trác vì thế nhiều lần giáo huấn gã, hy vọng gã có thể quay về con người đàng hoàng, nhưng Lư Minh Nguyệt dạy mãi không sửa, đã không thể cứu chữa.

Nếu như chỉ là một tên vô lại thì thôi, cho đến ba năm trước, Lư Trác lại thấy gã bất ngờ chạy đi Đậu Tử Cương gia nhập phản quân, hơn nữa công khai tuyên bố xưng là con cháu Lư thị của mình, nghiêm nhiên lôi kéo gia tộc Lư thị vào hố lửa.

Lư Trác rốt cuộc không thể nhịn được nữa, ngay sau khi ba năm trước Lư Minh Nguyệt thất bại trốn về Trác quận, Lư Trác tại từ đường dùng gia pháp nghiêm khắc nhất trừng phạt Lư Minh Nguyệt. Không chỉ trục xuất gã khỏi gia tộc, hơn nữa cả đời không cho phép gã tham gia tế tự trong tộc.

Đối với người xưa mà nói, không cho phép tham gia tế tự gia tộc không nghi ngờ chính là hình phạt nghiêm khắc nhất, huống chi là tước đoạt cả đời, điều này chính bằng mãi mãi không thừa nhận gã là con cháu gia tộc Lữ thị nữa.

Sự thù hận Lữ Minh Nguyệt đối với Lữ Trác đã được chôn xuống hạt giống ngay lúc đó. Đã không còn sự ước thúc của gia tộc, Lữ Minh Nguyệt càng thêm không kiêng nể gì cả. Gã rất nhanh lôi kéo một cánh phi quân phản loạn, cùng thành lập sào huyệt của mình ở quận Thượng Cốc.

Trong thời gian ba năm ngắn ngủi, gã đã tụ tập hơn một vạn nhân mã, dần dà mạnh mẽ hơn, trở thành tên tội phạm đứng thứ ba Hà Bắc kể sau Ngụy Dao Nhi, Vương Bạt Tu.

Sào huyệt của Lữ Minh Nguyệt tuy rằng ở quận Thượng Cốc, nhưng gã cũng lập hai chỗ ẩn thân ở vùng phía bắc Trác quận, Tả Hoàng Sơn chỉ là một trong số đó. Tả Hoàng Sơn nằm ở phụ cận Cư Dung Quan, cách Lữ thị sơn trang ước chừng hơn một trăm dặm, ít nhất phải đi một ngày một đêm.

Lần này Lữ Minh Nguyệt đến Trác quận cũng không phải để báo thù năm đó, mà là có mục đích khác. Gã và người nào đó đạt thành một giao dịch, ám sát U Châu Đô đốc Quách Huyền. Không ngờ ám sát thất bại, bản thân gã cũng thân bị trọng thương.

Gã ở Tả Hoàng Sơn dưỡng thương mười ngày, thương thế dần dần khang phục. Trước khi gã rời khỏi Trác quận, gã quyết định tính toán nợ cũ từ trước với Lữ Trác lần nữa.

Giờ đây, tràn ngập cừu hận của gã đối với Lữ Trác đều chuyển dời đến trên người Lữ Thanh, bắt nàng đến Tả Hoàng Sơn, gã sẽ khiến cho nàng sống không bằng chết, muốn để cho Lữ Trác cảm giác được nỗi đau tâm tê phế liệt. Như vậy mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng của gã.

Giữa trưa ngày hôm sau, xe ngựa dừng lại ở một chỗ trống trải, Lữ Minh Nguyệt quát với Trương Huyền đi theo từ xa:

- Tiểu tử, người qua đây, ta có chuyện muốn nói!

Trương Huyền thúc ngựa tiến lên cười nói:

- Lễ nào Lữ đại vương lương tâm bộc phát, xét tình đồng tộc, quyết định thả Lữ tiểu thư?

Lữ Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng:

- Xem bộ dạng người như người thông minh, vì sao phải nói loại lời ngu xuẩn đó, ta mặc dù họ Lữ, nhưng cùng Lữ gia đã không còn quan hệ nào cả, cô gái này mỹ danh truyền xa, có người đồng ý dùng một ngàn thạch lương thực đổi lấy nàng ta làm áp trại phu nhân. Người cũng đừng nghĩ ngợi nữa.

- Vậy vì sao người không trực tiếp giết vào Lữ thị sơn trang, lại bắt một nữ nhân, người không cảm thấy rất bí ối sao?

Trương Huyền không chút khách khí mỉa mai gã.

- Người biết cái gì! Lão tử chỉ hận Lữ Trác. Cũng không hận Lữ gia.

Lữ Minh Nguyệt vốn định cho Trương Huyền một cơ hội nữa, để cho hắn rút đi. Nhưng lúc này gã bỗng nhiên nhìn thấy ngựa của Trương Huyền, không ngờ là một con ngựa Đột Quyết thuần chủng hiếm thấy. Chiến mã thân dài một trượng, bốn chân cực kỳ cường tráng, có thể chở trọng lượng ngàn cân, toàn thân giống như lửa than, không có một cọng lông pha tạp.

Lần trước ở quán trọ gã cũng đã nhìn trúng chiến mã của Trương Huyền, luôn nhớ mãi không quên, hôm nay càng nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Đối với bất cứ đại tướng nào mà nói, binh khí và chiến mã là sinh mạng thứ hai của bọn họ, đối với Lư Minh Nguyệt cũng không ngoại lệ. Gã sử một cây đại thiết thương nặng sáu mươi cân, thêm bản thân của gã cũng nặng hai trăm cân, khổ cực mãi tìm không được một con chiến mã phù hợp.

Con tuấn mã này của Trương Huyền cũng giống như từ trên trời rơi xuống, bỗng dưng xuất hiện trước mắt gã. Trong lòng gã chợt sinh ra lòng tham, cười giả dối nói:

- Ta gọi người đến là muốn đánh cược, tối hôm qua người bất ngờ đón đỡ được một đao của ta, khiến cho trong lòng ta không phục, ta muốn so đao pháp một lần nữa với người.

Trương Huyền nghe gã muốn so thử đao pháp, trong lòng chấn động, cũng bình tĩnh nói:

- Ta thắng thì sao, thua thì thế nào?

- Nếu như là tỷ thí, đương nhiên phải có tiền cược!

Lư Minh Nguyệt chỉ xe ngựa:

- Nếu như người thắng ta, ta sẽ giao trả cô ta cho người. Tuy nhiên nếu như người thua...

Ánh mắt Lư Minh Nguyệt nhìn chăm chú trên chiến mã của Trương Huyền:

- Con ngựa này của người sẽ thuộc về ta.

Trương Huyền chậm rãi rút hoành đao ra:

- Đến đây!

- Sáng khoái!

Lư Minh Nguyệt giơ ngón tay cái lên:

- Ta đúng là thích hán tử giống như vậy.

Gã ném trường thương cho thủ hạ, rút chiến đao của mình ra:

- Tiểu tử, đao kiếm không có mắt, sinh tử do trời định!

Trương Huyền thật ra là muốn lợi dụng cơ hội tỷ thí giết chết Lư Minh Nguyệt, chỉ cần Lư Minh Nguyệt chết rồi, hắn có thể đoạt lấy thiết thương giết tan thổ phỉ khác, đây là cơ hội khó có.

Trương Huyền một chút cũng không dám khinh thường, ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chú đao của Lư Minh Nguyệt, đao của gã rất rộng, ước chừng nặng mười ba mười bốn cân, xem ra lực cánh tay của Lư Minh Nguyệt cực lớn, cùng mình ngang bằng nhau.

Dù rằng Lư thị chi đao của Trương Huyền nặng mười tám cân, nhưng vẫn khá nặng nề đối với Trương Huyền, khiến cho hắn không dám khinh thường Lư Minh Nguyệt.

- Trương công tử cẩn thận!

Lư Thanh trong xe ngựa hô lên trầm thấp, nàng cực kỳ lo lắng cho người thanh niên này, người này là hy vọng duy nhất của nàng, nếu như y bất hạnh bị giết, chính mình sẽ vạn kiếp bất phục.

Trương Huyền cười ha hả:

- Lư tiểu thư không cần lo lắng, đối phó loại tiểu mao tặc này, giống như giết con gà, ta chỉ là đang suy nghĩ nên hấp chín ngon, hay là thịt kho tàu ngon hơn!

Lư Minh Nguyệt bị chọc giận, gã hét lớn một tiếng, thúc ngựa phóng gấp đến, một đao đón đầu bổ về phía Trương Huyền, một đao này thế đến

cực kỳ mạnh gấp, ánh đao loé lên, đã đến trước mặt Trương Huyền.

Trương Huyền cố ý chọc giận Lữ Minh Nguyệt, chính là nhìn xem động tác vung đao của gã, hẳn thấy Lữ Minh Nguyệt ra đao có chút chậm lụt, đã biết rõ vết thương do đao mười ngày trước của gã cũng chưa có hoàn toàn khỏi hẳn, trong lòng Trương Huyền liền có phương án đối phó gã.

- Đến rất tốt!

Trương Huyền quát lên một tiếng, vung đao đón đánh, chỉ nghe ‘Keng!’ một tiếng vang chói tai, hai thanh đao cứng đối cứng đụng vào cùng một chỗ.

Lực lượng cự đại khiến chiến mã hai người cùng lúc lui về sau vài bước, cánh tay Trương Huyền rung lên một hồi, suýt nữa đao cũng nắm không được, nhưng hẳn biết rõ tình hình đối phương càng nghiêm trọng hơn.

Giữa ngực và bụng Lữ Minh Nguyệt khí huyết sôi trào, chiến đao giống như thiếu chút nữa rời tay. Miệng vết thương sau lưng gã bắt đầu đau đớn kịch liệt hơn.

Lữ Minh Nguyệt thầm kêu không ổn, gã lại quên thương thế của mình còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, trong lòng của gã lập tức sinh ra ý thoái lui.

Nhưng Trương Huyền cũng không cho gã cơ hội, hét lớn một tiếng, thúc ngựa tiến lên, một đao nghênh diện bổ tới. Lữ Minh Nguyệt thúc ngựa lui về sau tránh, nhưng Trương Huyền cũng không buông tha gã, từng bước bức sang, đao sau nhanh như đao trước, đao sau hung ác như đao trước, từng đao muốn lấy tính mạng của gã.

Lữ Minh Nguyệt trong lòng hoảng hốt, mắt thấy Trương Huyền lại một đao bổ về phía cổ của mình, thúc ngựa lui về sau đã không kịp, gã chỉ đành cắn răng đưa ngang đao đón đỡ, lại là một tiếng vang lớn, đao Lữ Minh Nguyệt rốt cuộc rời tay bay đi, người gã cũng mất đi thăng bằng, từ trên

ngựa cảm rơi xuống, ngã nặng nề trên mặt đất, miệng vết thương sau lưng vỡ toang, đau đến mức gã hét thảm lên.

Trương Huyền không nói một lời, nắm lấy cơ hội vung đao hung hăng bổ về phía cổ của gã, đúng lúc này, một mũi nỏ tiễn phóng vọt về phía Trương Huyền, vài tên thân binh của Lữ Minh Nguyệt thấy tình thế chủ công nguy cấp, bắn tên phủ đầu về phía Trương Huyền.

Ba mũi nỏ tiễn vừa nhanh vừa cứng, trong nháy mắt đến trước mắt, Trương Huyền đành chịu, chỉ đành vung đao đánh văng nỏ tiễn. Lữ Minh Nguyệt thân trải qua trăm trận, kinh nghiệm chạy trốn giữ mạng cực kỳ phong phú, gã trước đó đã giao phó cho thân binh, nếu như gã thân đang ở tình thế nguy hiểm, phải lập tức bắn tên cứu gã.

Trong nháy mắt Lữ Minh Nguyệt nghe thấy âm thanh lấy nỏ, liền nhịn đau bò dậy lao đảo chạy trốn. Đội Trương Huyền đánh văng mấy mũi tên, Lữ Minh Nguyệt đã an toàn ôm eo chạy trốn hơn chục bước đến bên cạnh xe ngựa.

Cơ hội trôi qua tức thì, Trương Huyền đã không còn cách nào đuổi theo Lữ Minh Nguyệt nữa, mấy trăm tên sơn phỉ đã từng đoàn bao vây hãm, trường mâu dày đặc như rừng, hơn chục mũi quân nỏ trước sau trái phải nhắm chuẩn hằm.

- Tiểu tử, quả nhiên tâm ngoan thủ độc!

Lữ Minh Nguyệt hung ác theo dõi hằm.

Trương Huyền thu đao vào vỏ, thản nhiên nói:

- Người thua rồi, thả người đi!

Lữ Minh Nguyệt nhe răng cười một tiếng, giơ một tay chụp được tóc trên đầu Lữ Thanh, Lữ Thanh kêu lên kinh hãi, thân thể Lữ Thanh bị ném

ra khỏi xe ngựa. Lữ Minh Nguyệt rút chuỷ thủ trong giày ra đặt ở trên cái cổ trắng như tuyết của nàng.

- Ta đồng ý giao cho người người sống sao? Hay là lão tử sai tất cả huynh đệ chiếm lấy nàng ta, giao một cái hoa tàn liễu bại cho người, người muốn không?

Trương Huyền lắc đầu:

- Người quả nhiên là kẻ vô lại, có thể làm được đại sự gì?

- Ít nói lời nhảm, lão tử nếu thật là kẻ vô lại, đã sớm một đao làm thịt người, còn có thể cùng người so đao pháp gì chứ.

Lữ Minh Nguyệt hung ác nói:

- Lão tử nể tình coi như người cứu ta một lần, cho người một cơ hội sau cùng, xuống ngựa rút đi, nếu không hôm nay sẽ là ngày chết của người.

Gã hung hăng đẩy Lữ Thanh vào trong xe ngựa, Lữ Thanh từ nhỏ đến lớn mấy khi bị người ta nắm tóc, trong lòng nàng cực kỳ bi phẫn, phục ở trên bàn nhỏ khóc lớn.

Trương Huyền nhìn xem sơn phỉ hai bên, xoay người nhảy xuống ngựa, không nói một lời xoay người hướng về phía đường cũ bước nhanh đi mất, tất cả thổ phỉ chợt cười rộ lên một hồi, có người dắt của ngựa Trương Huyền hô:

- Tướng quân, thật là một con bảo mã nha!

- Xem như hân thích thôi!

Lữ Minh Nguyệt nhịn đau chậm chậm đi đến trước, vỗ chiến mã của Trương Huyền, xoay người lên ngựa, kéo dây cương ra lệnh với thủ hạ:

- Tiểu tử đó nếu như còn dám đi theo nữa, lập tức giết ngay!

Lư Thanh nhìn xuyên qua màn cửa phía sau, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn bóng lưng Trương Huyền đi xa, trong lòng nàng dần dần tuyệt vọng, nàng rút một thanh chuỷ thủ ra, nếu như những sơn phỉ kia cả gan dám làm vấy bẩn sự trong sạch của nàng, nàng sẽ tự tử, nàng tuyệt sẽ không để cho gia tộc hồ thẹn, để cho phụ thân chịu nhục.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Dũng Cứu Giai Nhân

Thân ảnh Trương Huyền cũng không hề xuất hiện, dường như đã nhận thua quay về rồi, màn đêm buông xuống lần nữa, Lữ Minh Nguyệt và chúng thổ phỉ đã tới Tả Hoàng Sơn.

Tả Hoàng Sơn cũng không cao, thế núi thấp, trên thực tế là một dãy núi đồi, chẳng qua bên trong khe rãnh ngang dọc, vô cùng lợi về che giấu quân đội, càng quan trọng hơn là, phía tây Tả Hoàng Sơn và Yên Sơn từng từng liền làm một thể, Cư Dung Quan có thể thấy lơ mờ, có thể không cần xuống núi, trực tiếp vượt qua Yên Sơn chạy trốn đi xa.

Tả Hoàng Sơn được rừng rậm dày đặc bao trùm, đại thụ che trời, sơn cốc tĩnh mịch, phong cảnh vô cùng tú lệ, Lữ Thanh không có chút tâm tư nào nhìn phong cảnh phía ngoài, xe ngựa vào sâu trong núi một bước, trong lòng nàng càng tuyệt vọng một phần. Khi bóng cây che rợp cả con đường đi, nàng tuyệt vọng hoàn toàn, nhưng nàng đã không khóc rống lên nữa, lặng lẽ rút ra một thanh chuỷ thủ giấu ở trong xe ngựa.

Có sơn đạo do trời tạo vòng quanh mà lên, vẫn còn tương đối bằng phẳng, không bao lâu đã lên đỉnh núi thứ nhất, phía trước là một cái khe rãnh sâu đến hơn chục trượng, một cây cầu bằng dây mây nối liền khe rãnh hai bên.

Chúng sơn phỉ vây quanh xe ngựa cẩn thận qua cầu mây, nhưng tất cả mọi người không có để ý thấy, sau đám lùm cây đối diện cầu mây ẩn giấu

một bóng người.

Trương Huyền dù không hề lộ diện, nhưng hắn vẫn luôn đi theo xe ngựa. Khi xe ngựa vòng quanh lên núi, hắn lại đi đường tắt lên núi trước một bước, ẩn thân ở sau lùm cây tươi tốt, kiên nhẫn đợi xe ngựa đến đây.

Hắn đã thấy được mấy mươi toà phòng ốc bằng cỏ tranh xa xa có hàng rào bao quanh doanh, còn mơ hồ nghe được tiếng ồn ào. Trong lúc này cách sào huyệt Lữ Minh Nguyệt đã không đến trăm bước, đi đến chỗ này sự cảnh giác của bọn chúng hắn đã lỏng lẻo rồi.

Lúc này, xa xa truyền đến âm thanh bánh xe ngựa và tiếng vó ngựa. Một đội đuốc lửa xuất hiện, đội ngũ Lữ Minh Nguyệt đã dần dần đến gần. Trương Huyền trốn ngoài ba mươi bước. Trong tay xiết chặt một tảng đá lớn.

Ngay khi xe ngựa đến phía đối diện, Trương Huyền ra sức ném tảng đá trong tay về phía bánh xe chiếc xe ngựa. 'Răng rắc!' một tiếng, vốn bánh xe đã gãy trục bị đá lớn đánh lên nặng nề, rốt cuộc duy trì không được. Bánh xe hoàn toàn hư hại, từ trong trục xe bong tróc rơi ra, xe ngựa thoáng cái đã nghiêng lật.

Mọi người hô hoán ầm lên, Lữ Minh Nguyệt giận dữ:

- Chuyện gì xảy ra?

Một tên thủ hạ tiến lên xem xét một lát, cao giọng bẩm báo:

- Tướng quân, là lỗi trục đứt gãy rồi.

Lữ Minh Nguyệt trông ra bốn phía, trong rừng cây bốn phía đen kịt một mảnh, không có bất kỳ khác lạ nào. Nơi này cách sào huyệt của gã đã không đến trăm bước, trên đại thụ phía trước còn có trạm gác ngầm, hắn sẽ không có vấn đề gì.

Lúc này, trước mặt một người chạy đến, hướng về phía Lữ Minh Nguyệt bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, Ngụy Dao Nhi phái Tổng Kim Cương đến rồi. Có việc gấp muốn bàn bạc với tướng quân.

Lữ Minh Nguyệt cười to:

- Ta đang muốn tìm gã đặt bút giao dịch, gã đã tới rồi!

Lúc này, Lữ Thanh chậm rãi từ trong xe ngựa lật nghiêng chui ra, hai tay ôm trước ngực, nhìn Lữ Minh Nguyệt lạnh lùng. Lữ Minh Nguyệt hừ một tiếng:

- Vài năm không gặp, ngược lại càng lớn càng lộ ra sắc đẹp rồi.

Gã quát ra lệnh cho mọi người:

- Mang nàng ta vào đi!

Lữ Minh Nguyệt thúc ngựa chạy về phía trong hàng rào doanh, vài tên thổ phỉ giơ tay muốn bắt Lữ Thanh, chủ thủ trong tay Lữ Thanh vung lên, mấy kẻ sợ quá vội lui về phía sau.

- Đàn bà thú. Chọc lão tử, tin lão tử làm người ở chỗ này hay không!

- Đừng nói lời ngu xuẩn. Cô gái này là Ngụy Dao Nhi chỉ danh muốn làm áp trại phu nhân, giá trị một ngàn thạch lương thực. Người dám làm nàng ta, coi chừng tướng quân lột da của người.

- Đi mau!

Vài tên sơn phỉ gầm lên một tiếng, đúng lúc này, sau một cây đại thụ bên cạnh bất ngờ loé ra một bóng người, nhanh đến không gì sánh bằng, hàn quang loé lên, trên sơn đạo liên tục vang lên tiếng kêu la thảm thiết.

Trương Huyền nhanh mạnh như liệt báo (báo đi săn), giết liền năm người, một tay ôm lấy Lư Thanh đã bị dọa ngây ngốc, lại vung đao giết liền mấy người, giết mở một con đường máu, chạy như điên về phía xa.

Sơn phi lúc này mới kịp phản ứng, hô to gọi nhỏ, Lư Minh Nguyệt vừa mới đi đến bên cổng trại nghe thấy tiếng la, quay đầu ngựa chạy vội trở lại, thấy xác người đầy đất, nhưng không thấy Lư Thanh.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Gã vội hỏi.

- Tướng quân, có người đoạt nữ nhân kia đi rồi.

Lư Minh Nguyệt chột hiệu được, thì ra vừa nãy trục xe đứt gãy là trò quỷ Trương Huyền làm, bất ngờ ra tay ở ngay cửa nhà mình, gã giận tím mặt, thúc ngựa truy đuổi gấp.

- Hết thấy tránh đường!

Lư Minh Nguyệt hươu thương hô to, bọn sơn phi sợ tới mức đều tránh ra hai bên, Lư Minh Nguyệt gia tăng thêm tốc độ của ngựa đuổi theo.

Lư Thanh đã từ trong hoảng sợ kịp phản ứng, eo của nàng được một người nam tử ôm chặt lấy, lơ lửng trên không trung chạy như điên. Mặc dù nàng lơ mơ đoán được là có người đang cứu mình, nhưng trong lòng nàng vẫn vừa kinh vừa sợ, thấp giọng hỏi:

- Người là ai?

- Cô nương, là ta!

Giọng nói Trương Huyền đáp lại trầm thấp.

Mặc dù chỉ có bốn từ ngăn ngủn, nhưng bên tai Lữ Thanh lại như Tiên nhạc tấu mình (tấu lên khúc nhạc tiên), trong lòng nàng đã tuyệt vọng tức thì dâng lên hy vọng sống sót, nàng cũng kìm ném không được sự xúc động cùng vui sướng trong lòng, phục ở đầu vai Trương Huyền khóc rống lên nghẹn ngào, y không vứt bỏ mình.

Trương Huyền một hơi xông qua cầu mây, lại dừng lại đột ngột, nhẹ nhàng buông Lữ Thanh xuống, kéo nàng ra sau lưng của mình, tay nắm hoành đao, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lữ Minh Nguyệt đang chạy gấp đến.

Lữ Minh Nguyệt vừa đuổi tới bên cầu mây, bỗng nhìn thấy Trương Huyền chấp đao đứng, gã bỗng nhiên nhận thức được cái gì, ghì chặt cứng ngăn chiến mã.

Chỉ thấy Trương Huyền cười lạnh một tiếng, ánh đao trong tay loé lên, mấy cây dây mây thô khoẻ bị đồng loạt chém đứt, cầu mây chột nghiêng đổ.

- Thăng khốn!

Lữ Minh Nguyệt tức giận nâng thương chỉ Trương Huyền mắng to. Trương Huyền khẽ hừ nhẹ một tiếng, lại một đao rồi một đao cắt đứt mấy sợi dây mây, cầu mây ầm ầm rơi vào thâm cốc.

Trương Huyền thấy phía sau Lữ Minh Nguyệt có không ít người cầm nỏ tiễn chạy đến, hần kéo tay Lữ Thanh vội chạy về phía dưới núi.

Lữ Minh Nguyệt tức giận đến nổi trận lôi đình:

- Sai tất cả người cùng ra ngoài, xuống núi đuổi theo cho ta!

Mặc dù chặt đứt cầu mây, tạm thời ngăn trở sự truy đuổi của Lữ Minh Nguyệt và thủ hạ, nhưng Trương Huyền biết rõ, đường xuống núi tuyệt đối

không chỉ có một, nếu như đối phương đi tắt con đường nhỏ xuống núi, ở dưới chân núi cắt được mình, vậy có thể phiền phức rồi. Bản thân hẳn đương nhiên có thể giết ra khỏi trùng vây, nhưng mang theo Lữ Thanh, hẳn không có một chút nào nắm chắc.

Chạy ra hơn chục bước, Trương Huyền thấy Lữ Thanh chạy quá chậm, chân khập khiễng, chỉ đành thấp giọng nói:

- Tiểu thư, tại hạ đắc tội rồi.

Hắn một tay vừa ôm lấy Lữ Thanh, chạy như điên xuống núi. Lữ Thanh lần đầu tiên được hắn ôm lấy, bên cạnh tiếng kêu thảm thiết không ngừng, khiến trong lòng nàng vô cùng sợ hãi, không có bất kỳ ý niệm dư thừa nào trong đầu.

Khi Trương Huyền lần thứ hai ôm lấy nàng, cái tâm sợ hãi trong lòng nàng đã qua, lại cảm thấy vừa then vừa lúng túng. Nàng lớn như thế, vẫn là lần đầu tiên được nam nhân ôm lấy vòng eo như thế này, Lữ Thanh chỉ đành âm thầm an ủi mình, tình cảnh nguy hiểm của bọn họ, chỉ có thể tòng quyền.

Lữ Thanh ôm lấy cổ Trương Huyền, để cho thân thể mình vững chắc được, khuôn mặt nàng không khỏi đỏ bừng, lặng lẽ vùi đầu vào đầu vai Trương Huyền.

Trương Huyền một hơi chạy xuống Tả Hoàng Sơn, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có người mai phục ở phụ cận. Hắn chậm rãi thả Lữ Thanh xuống, ái ngại nói:

- Lữ tiểu thư, xin thứ tội vô lễ vừa nãy cho ta.

Lữ Thanh vén lại đầu tóc rối loạn, nàng không dám nhìn vào mắt Trương Huyền, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Không hề gì. Huỳnh cũng là để cứu ta.

- Chúng ta đi thôi!

Lư Thanh gật đầu, cuốc bộ đi theo Trương Huyền, mới vừa đi hai bước, chỉ cảm thấy mắt cá chân trái đau đớn một trận, bất giác kêu lên một tiếng 'ui da!'.

Trương Huyền vội vàng vịn lấy cánh tay nàng:

- Tiểu thư, sao vậy?

- Muội... hình như chân muội bị đau.

Lư Thanh là vừa rồi lúc xe ngựa lật nghiêng bị trật mắt cá chân, dưới tình thế vội vã nàng không hề cảm giác được. Mãi cho đến lúc này tạm thời thoát khỏi hiểm nguy, nàng mới cảm giác được mắt cá chân đau nhức kịch liệt.

Lư Thanh nhẹ nhàng căn mỗi một cái, thấp giọng nói:

- Công tử. Chúng ta nên tìm một chỗ trốn được không?

Trương Huyền quay đầu lại nhìn thoáng qua trên núi, lắc đầu:

- Nơi này là địa bàn của gã, không trốn được.

Lư Thanh quay đầu trông về phía trên núi, chợt sợ tới mức nàng che ngay miệng lại, chỉ thấy trên sơn đạo quanh co xuất hiện mấy con hoả long thật dài. Không biết có mấy ngàn người đến truy đuổi bọn họ.

- Công tử, chúng ta làm sao đây?

Trên mặt Lư Thanh có chút kinh hoàng hiện rõ.

Trương Huyền cởi áo ngoài màu xanh của mình mặc lên cho nàng. Lữ Thanh mặc một bộ váy trắng, trong bóng đêm vô cùng bắt mắt. Lữ Thanh hiểu rõ ý tứ của hắn, vội vàng mặc vào quần áo của hắn.

Lúc này Trương Huyền ngồi chồm hổm xuống:

- Tôi công tiểu thư đi!

Mặt Lữ Thanh lại một lần nữa mắc cỡ đỏ bừng, nhưng nàng biết không còn cách nào khác, cho dù nàng có thể đi, cũng chạy không qua được truy binh, hơn nữa công nói chung tốt hơn so với ôm.

Nàng chậm rãi ghé vào tấm lưng rộng lớn của Trương Huyền, duỗi hai tay ra ôm cổ của hắn. Trương Huyền xoay tay vòng qua ôm lấy chân của nàng, đứng thẳng dậy sải bước dài chạy nhanh về phía xa.

Khi một tia bình minh của đám mây ở phương đông chiếu trên khuôn mặt kiều diễm như hoa phù dung của Lữ Thanh, một tiếng 'Ừm!', Lữ Thanh chậm rãi tỉnh lại, thì ra trời đã sáng. Nàng dụi dụi con mắt, lúc này mới phát hiện mình ở trên tấm lưng Trương Huyền ngủ ngon lành một giấc.

- Công tử!

Lữ Thanh thấp giọng xin lỗi hỏi:

- Ở đâu rồi?

- Huynh cũng không biết, hình như chúng ta đi sai đường rồi.

Trương Huyền đi cả đêm, thoát khỏi truy binh của Lữ Minh Nguyệt, hắn vừa mới phát hiện mình đi sai đường, trước mắt hắn căn bản không có đường, chỉ có đồi núi và rừng cây rậm rạp liên miên không ngừng.

Trương Huyền cười khổ một tiếng:

- Ước chừng đã đi ba mươi dặm!

- Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút đi!

Lư Thanh căn nhẹ đôi môi, khuôn mặt đỏ bừng, nàng muốn tìm chỗ thuận tiện một chút để xuống.

- Được rồi! Bên kia có gốc cây lớn!

Trương Huyền nhìn thấy cách đó không xa có một gốc đại thụ kích cỡ cực lớn, chừng cao hơn mười tầng lầu, như một người khổng lồ đứng sừng sững ở dưới chân núi.

Hắn nâng Lư Thanh một cái, sai bước chân thật dài bước nhanh đến.

Lư Thanh kỳ thật muốn bảo hắn để mình xuống, nhưng không hiểu tại làm sao nàng lại không hề lên tiếng, tấm lưng dày rộng ấm áp của Trương Huyền tạo cảm giác an toàn lớn lao cho nàng. Nằm ở trên người hắn, dường như hết thảy nguy hiểm đều lần lượt biến mất, nàng lại có chút không muốn xa rời, không sẵn lòng rời khỏi tấm lưng của hắn, trong lòng lơ mơ trông mong hắn cứ cõng mình như vậy đi mãi mãi.

Chốc lát, Trương Huyền đi đến dưới đại thụ, ngẩng đầu nhìn đại thụ, thân cây tráng kiện chỉ ít phải bốn năm người mới có thể ôm hết, dưới đại thụ rễ cắm sâu xuống, rễ cây nổi bật trên mặt đất chiếm diện tích chừng hai mẫu.

Trương Huyền chậm rãi thả Lư Thanh xuống, cẩn thận đỡ nàng ngồi xuống:

- Như thế nào, còn đau không?

- Tốt hơn rồi, nhưng vẫn có chút đau.

Lư Thanh đỏ mặt, vô cùng thẹn thùng thấp giọng nói:

- Công tử, liệu có thể ta muốn... hay không.

Trương Huyền gãi đầu, bỗng hiểu được, vội vàng nói:

- Bên kia hình như có dòng suối nhỏ, ta đi lấy chút nước.

Hắn tháo bầu nước giữa eo xuống, cười hì hì hướng về nàng quơ quơ, xoay người đi nhanh về hướng dòng suối nhỏ ngoài xa.

Lư Thanh trông thấy bầu nước trong tay y, trong lòng xúc động không sao tả được, mũi cay cay một hồi, nàng lại có cảm giác muốn khóc.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Một Đường Hướng Đông

Trương Huyền ghé vào uống thoải mái một phen nước sôi, lại rửa ráy một phen, lúc này mới rót tràn đầy một bầu nước đi về phía đại thụ. Mãi đến lúc này, Trương Huyền mới cảm thấy mình có chút kích động, để cứu cô gái này, hẳn liều lĩnh, thiếu chút nữa góp chung tính mạng của mình vào rồi.

Hắn cũng không biết tại làm sao, dường như bảo vệ phụ nữ yếu ớt là thiên tính của nam nhân, Trương Huyền cười tự giễu, đây chẳng qua là cái cố tự lừa dối mình mà thôi, nếu như là một cô gái đen xấu vụng về, hẳn sẽ đi cứu sao? Nhưng bất kể như thế nào, hắn không muốn thừa nhận là dung mạo xinh đẹp của Lữ Thanh đã làm hắn lay động.

Nơi xa xa, hắn thấy Lu Thanh toàn thân trắng như tuyết ngồi ở trên gốc cây, ngẩn ngơ nhìn bầu trời, hắn chợt phát hiện, đây đúng là một bức phong cảnh động lòng người như thế, hắn không khỏi thả chậm bước chân, e sợ chính mình sẽ phá huỷ cảm giác đẹp đẽ này.

Lữ Thanh thấy Trương Huyền, vội vàng đứng lên, chống vào thân cây đứng dậy khó khăn, dường như muốn qua đây, Trương Huyền vội vàng tiến lên để cho nàng vịn vào cánh tay của mình.

Lữ Thanh cảm kích cười hỏi:

- Công tử, nếu sôi nước không xa, muội muốn đi rửa một chút.

- Không xa, ở ngay phía trước.

Trương Huyền dẫn Lư Thanh chậm rãi đến bên con suối nhỏ, đỡ nàng ngồi xuống trên một tảng đá. Lư Thanh cởi bỏ khăn lụa bên hông đang đưa trong nước suối trong suốt, chậm rãi rửa mặt và tay, vừa cẩn thận chải chuốt đầu tóc.

Trương Huyền đứng ở một bên nhìn chăm chú vào nàng, khi nàng đang đưa nhẹ nhàng khăn tay mềm mại trắng như tuyết trong nước, váy dài phất phơ trong gió núi, loại tư thế tiên tử không nhiễm chút khói lửa nhân gian động lòng người kia, khiến cho hần nhìn đến ngây dại.

Lư Thanh bỗng nhiên ánh mắt sáng bừng, chỉ vào nước suối ngạc nhiên vui mừng nói:

- Mau nhìn, có cá, một con rất lớn!

Trương Huyền lúc này mới như trong mộng tỉnh lại, cuốn quýt rút đao ra:

- Ta đến!

Hắn đã thấy bóng cá, vội vàng vứt bỏ giày vớ, vén ống quần và áo dài lên, từng bước một đi vào trong nước suối. Khi hắn sắp đi đến bên cạnh Lư Thanh, đã dẫm phải một tảng đá trơn. Dưới chân vừa trượt, suýt nữa ngã sấp xuống, cả người ngâm hết một nửa trong nước suối.

Lư Thanh thấy bộ dạng chật vật của hắn, không nén nổi che lấy cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười khanh khách, Trương Huyền gãi đầu:

- Cá còn ở đó hay không?

Lư Thanh cười nói:

- Huynh làm long trời lở đất như vậy. Đừng nói cá, chỉ sợ ngay cả Long Vương cũng bị dọa chạy rồi.

Trương Huyền tìm một vòng, quả thật không có tìm được bóng hình cá, chỉ đành cam chịu nói:

- Vậy tạm thời tha cho chúng nó một mạng, đợi lát nữa chúng ta hái ít trái cây ăn.

Lư Thanh thấy nước suối trong suốt mê người, nàng cũng sinh ra tính khí trẻ con, cởi bỏ giày vớ, ngâm hai chân vào trong nước, chỉ cảm thấy nước suối lạnh lẽo thấu xương, chỗ sưng đau ở mắt cá chân cảm thấy tạm thời biến mất.

- Công tử, nước suối này rõ ràng còn có thể trị vết thương ở chân!

Nàng không khỏi vừa mừng vừa sợ.

Trương Huyền cả người đều ướt đầm, dứt khoát trực tiếp ngồi xổm ở trong nước, cẩn thận nâng chân trái của nàng lên. Thấy chỗ mắt cá chân của nàng sưng tấy nặng nề, liền nhẹ nhàng ấn xuống một cái, Lư Thanh chỉ cảm thấy đau đớn một trận, kêu lên một tiếng 'Á!'.

Trương Huyền lắc đầu:

- Gân mạch bị trật rất nghiêm trọng, chân của muội không thể đi đường nữa, đi đường nữa sẽ tàn phế, huynh phải tìm ít thuốc cho muội.

Trương Huyền tìm được một cây hoa hồng và hai cây bắc khung*, hẩn dùng dao cẩn thận cắt nát cả gốc lẫn lá của chúng, thoa trên mắt cá chân của Lư Thanh, lại xé xuống một mảnh vạt áo cẩn thận băng bó kỹ cho nàng.

(Bắc khung: một loại cỏ sinh trưởng rất nhiều ở vùng Xuyên Thục phía tây bắc Trung Quốc, củ có thể dùng làm thuốc, trị các vết thương nhỏ rất tốt, được dân địa phương ưa dùng, hình dáng giống củ mắc cỡ ở nước ta)

Lư Thanh thấy động tác của hãnh vô cùng thuần thực, liền cười hỏi:

- Công tử là người luyện võ sao?

- Đúng vậy!

Trương Huyền cười nói:

- Người luyện võ thường thường sẽ có lúc bị trật, thường xuyên xử lý cũng sẽ thuần thực.

- Công tử!

Lư Thanh cúi đầu kêu lên một tiếng, nhưng không nói tiếp. Trương Huyền ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng muốn nói lại thôi, liền cười nói:

- Làm sao vậy?

Lư Thanh không biết nên nói như thế nào, nàng lấy hết dũng khí thấp giọng nói:

- Cám ơn huynh đã cứu muội!

- Đây có là gì! Trên đường thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, rất bình thường, hơn nữa ta cũng nhìn không thuận mắt sắc mặt của Lư Minh Nguyệt, đáng tiếc chưa thể một đao làm thọt gã.

Trương Huyền cố gắng nói miêu tả sơ lược, hãnh nghĩ tới một chuyện, có chút lo lắng nói:

- Chúng ta đi sai đường, cha muội có thể đi Tả Hoàng Sơn hay không?

Lư Thanh lắc đầu:

- Ông sẽ không tới cứu muội.
- Vì sao? Muội không phải con gái của ông ta à.

Trương Huyền có điều khó hiểu:

- Có lẽ ông ấy còn chưa nhận được tin tức?
- Không phải, cho dù ông ta biết rõ cũng sẽ không đến cứu muội, bởi vì ông ta không chỉ là phụ thân của muội, còn là gia chủ của cả Lư gia, ông ta biết rõ muội nên lựa chọn như thế nào.

Lư Thanh nghiêng đầu đi, ánh mắt đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa chực trào ra. Phụ thân từ nhỏ đã dạy dỗ bọn họ, vinh quang và lợi ích của gia tộc cao hơn hết thảy, thà rằng chết cũng không thể tổn hại danh dự gia tộc.

Nếu như nàng bị bắt cướp lên núi, ngoại trừ chết đi, nàng không có lựa chọn nào khác, phụ thân làm sao có thể lên núi dập đầu tạ tội với Lư Minh Nguyệt, ngay cả bản thân Lư Minh Nguyệt cũng rất rõ điểm này, mới có thể nói bán mình cho Ngụy Dao Nhi.

Trương Huyền hiểu rõ tâm tình của nàng, ngầm thở dài, dịu dàng nói:

- Chúng ta tiếp tục chạy đi! Huynh sợ Lư Minh Nguyệt chưa từ bỏ ý định.

Hắn ngồi chồm hồm xuống, Lư Thanh hiểu rõ ý tứ của hắn, đỏ mặt ghé vào trên lưng của hắn. Trương Huyền cũng nàng lên, tiếp tục đi về hướng đông.

Mãi cho đến lúc chạng vạng tối, Trương Huyền cuối cùng mới tìm được quan đạo, hắn mới phát hiện một ngày một đêm mình đã lượn một vòng lớn, trên thực tế bọn họ rời khỏi Tả Hoàng Sơn còn chưa đến ba mươi dặm.

Có lẽ là do mắt cá chân phát ra chứng viêm, cổ chân sưng đỏ nặng nề, cả người Lữ Thanh cũng nóng lên, cái trán nóng bỏng, vô lực ghé vào phía sau lưng Trương Huyền, ngủ nửa mê nửa tỉnh một ngày.

- Công tử!

Giọng nói Lữ Thanh có chút khàn khàn:

- Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi đi! Huynh đã hai ngày hai đêm không ngủ rồi.

Trương Huyền quả thật cũng có chút chịu không nổi, vừa khổ vừa đói vừa mệt, chỉ là hắn rất lo cho Lữ Thanh, chẳng quan tâm mệt mỏi của bản thân.

Nếu không nhanh chóng nghĩ cách tiêu trừ chứng viêm tấy mắt cá chân của nàng, rất có thể sẽ để lại di chứng, chân sẽ biến thành què, ngấm lại một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp biến thành người què, quả thật khiến hắn khó có thể tiếp nhận.

Nhưng dọc theo đường đi hắn đổi mấy loại thảo dược, nhưng đều không có hiệu quả, hắn vừa đi vừa tìm kiếm khắp nơi, xem có thể tìm được vị thuốc tốt có hiệu quả thật sự hay không.

Đúng lúc này, Trương Huyền bỗng nhiên nghe được xa xa có tiếng vó ngựa, thính lực của hắn cực kỳ nhạy bén, người cưỡi ngựa hắn còn ở ngoài mấy dặm.

Hắn lập tức chạy đến một bãi đất cao nhìn về phía bắc, chỉ thấy bụi đất tung bay ở phía xa, đây rõ ràng là một đội kỵ binh đang đến, trong lòng Trương Huyền cả kinh, co chân liền chạy đi về phía một cánh rừng cách đó không xa.

Hắn chạy vào rừng rậm, trốn sau một gốc cây đại thụ nhìn kỹ. Chỉ thấy hơn mười tên kỵ binh chạy như bay tới, nhưng cũng không phải quân Tùy, mặc áo giáp thô ráp, cầm trường mâu chiến đao, rõ ràng chính là một cánh kỵ binh thổ phỉ.

- Công tử. Có phải người của Lữ Minh Nguyệt hay không?

Lữ Thanh hỏi có chút sợ hãi.

Trương Huyền gật đầu, ở chỗ này trừ bọn chúng ra, sẽ không còn ai khác.

- Bọn chúng chưa có phát hiện dấu vết chúng ta đi về phía đông, liền hoài nghi chúng ta vẫn ở vùng lân cận, cho nên bọn chúng vẫn còn tiếp tục sục tìm chúng ta.

- Vậy chúng ta làm sao đây?

- Không đi quan đạo là được!

Trương Huyền công Lữ Thanh lên, xoay người đi về phía nơi sâu trong rừng rậm.

Màn đêm buông xuống, Trương Huyền ở giữa sườn núi chỗ đồi núi tìm được một sơn động, động sâu chừng một trượng, cao sáu thước, nhưng không rộng rãi, Trương Huyền dọn dẹp sạch sẽ sơn động, ôm Lữ Thành chui vào.

Vùng này rừng rậm tươi tốt, dã thú rất nhiều, hơn nữa ban đêm càng có vô số dã thú thường lui tới kiếm ăn, thương lữ bình thường sẽ đốt lên một đồng lửa trại qua đêm. Nhưng Trương Huyền sợ rằng ánh lửa dẫn dụ truy binh của Lữ Minh Nguyệt, hắn không dám đốt lửa, chỉ có ở trong sơn động mới tương đối an toàn.

Trương Huyền đỡ Lữ Thanh tựa hồ trên vách đá, cởi y phục của mình che trên người nàng. Lữ Thanh nửa tỉnh nửa mê, đã bị rơi vào trạng thái hôn mê một nửa, ngay cả nói cũng nói không ra được.

Trương Huyền lại sờ thử trán của nàng. Nóng bỏng cả bàn tay, nhưng phải đi nơi nào tìm thuốc đây? Trương Huyền không khỏi lòng nóng như lửa đốt.

Ngay ở chỗ này hắn trong lúc vô ý chạm đến cái bình sứ nhỏ trong ngực, bên trong là hai viên Tử Thai Đan, trong lòng của hắn vừa động, Tử Thai Đan có thể có tác dụng hay không?

Mặc kệ Tử Thai Đan là sử dụng để luyện võ, nhưng lúc này Trương Huyền đã vô kế khả thi. Chỉ có thể thử một chút xem sao.

Hắn cởi bỏ giày thêu của Lữ Thanh, ngoại trừ vớ và thuốc ở trên mắt cá chân. Đặt chân trái của nàng vào trong ngực mình, lấy ra một viên Tử Thai Đan. Cẩn thận nhai nát nó, đắp ở chỗ sưng đỏ mắt cá chân của nàng ta, thay nàng băng bó lại.

Trương Huyền lại lấy ra một viên Tử Thai Đan, hắn ngẫm nghĩ một chút, cắt viên thuốc thành bốn phần, lại lấy ra bầu nước, ngồi ở trước mặt Lữ Thanh.

Sắc mặt Lữ Thanh tái nhợt, tiêu tụy không chịu nổi, nàng chậm rãi mở mắt ra, cười với Trương Huyền:

- Công tử, muội cảm thấy trên chân thật mát mẻ, thật thoải mái!

Tinh thần Trương Huyền rung lên, chẳng lẽ Tử Thai Đan thật sự có tác dụng sao? Hắn vội vàng đỡ Lữ Thanh ngồi dậy, dựa nàng vào trên người mình, thật cẩn thận cho nàng uống một phần thuốc.

Cười nói:

- Đây là thuốc luyện công của huynh, nói không chừng cũng có hiệu quả với muội.

- Vâng!

Lư Thanh nhẹ nhàng trả lời một tiếng, cầm tay của hắc, nhỏ giọng nói:

- Công tử, huynh quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút đi! Muội không sao.

- Được rồi! Huynh đi ra ngoài xem thử.

Trương Huyền đứng lên đi ra khỏi sơn động, hắc đưa y phục cho Lư Thanh, bản thân lại cởi trần nửa người trên, trong sơn động rất hẹp, hắc sao có thể cởi bỏ đồ trên người cùng nàng ở chung một chỗ qua đêm, sẽ ảnh hưởng thanh danh của nàng.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, không có bất cứ động tĩnh gì. Trương Huyền uể oải ngồi xuống ở cửa động, mi mắt hắc buồn ngủ hết sức đến không mở ra được, nhưng hắc biết, nếu thật có mãnh thú đang nhìn trộm hắc, cũng sẽ không phát ra động tĩnh gì cả.

Hắc lạp đi lạp lại bảo với mình không nên ngủ gật, nhưng hắc vẫn không cảm thấy giấc ngủ đến rồi.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên trong sơn động truyền đến một tiếng kêu sợ hãi:

- Công tử, đến đây mau!

Thanh âm của Lư Thanh vô cùng sợ hãi.

Trương Huyền lập tức bị đánh thức, hắc nhảy dựng lên theo bản năng, rút đao xông vào trong sơn động, lại dừng bước chân lại ngay.

Chỉ thấy trong sơn động cuộn tròn một con rắn lớn, to chừng cỡ cánh tay, dài một trượng, thè ra cái lưỡi đỏ đối diện Lư Thanh, Lư Thanh co lại thành một đồng, che miệng thật chặt, ánh mắt cực kỳ hoảng sợ.

Con rắn lớn bỗng nhiên cảm giác được nguy hiểm phía sau, quay ngoắt đầu lại, lại chỉ thấy hàn quang chợt loé, đầu rắn bay lên, Trương Huyền lập tức chéch hoành đao lên, đâm vào cả người con rắn ném ra khỏi sơn động, lập tức một cước cũng đá đầu rắn ra khỏi sơn động.

Chỉ trong thời gian động tác mau lẹ, hắn đã xử lý xong con rắn lớn đó.

Trương Huyền áy náy quỳ xồm xuống trước mặt Lư Thanh, thấp giọng an ủi nàng:

- Là huynh sơ sẩy, không sao rồi!

Lư Thanh nhào vào trong ngực hắn khóc lên, Trương Huyền nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc và bả vai gầy yếu của nàng, trong lòng tràn đầy thương tiếc đối với nàng.

Lư Thanh ở trong ngực hắn khóc lóc tũn thân một lúc lâu, mới gạt nước mắt ngượng ngùng nói:

- Muội thật sự khá hơn một chút rồi.

Trương Huyền ngẩn ra, sờ cái trán của nàng, phát hiện cái trán đã không còn sốt, khôi phục bình thường, trong lòng của hắn kích động một hồi, lại vội vàng cởi bỏ giày tất của nàng, nhìn kỹ mắt cá chân trái của nàng, mặc dù ánh sáng ảm đạm, nhưng hắn vẫn thấy rất rõ ràng, chỗ sưng tấy đã biến mất rồi.

Trong lòng Trương Huyền mừng như điên khó cản, một tay ôm chặt nàng vào trong ngực, xúc động đến mức hét to lên:

- Thuốc thật sự có hiệu quả, nàng được cứu rồi! Được cứu rồi!

Ở thời khắc đó Trương Huyền xuất hiện ở Tả Hoàng Sơn cứu nàng, cả con tim Lữ Thanh đã lặng lẽ gửi gắm cho người nam tử trẻ tuổi chính trực can đảm này rồi.

Giờ khắc này, Lữ Thanh cảm nhận được Trương Huyền mừng như điên, đó là sự trân trọng và quan tâm phát ra từ trong lòng y đối với mình, y dùng toàn bộ tính mạng để cứu lấy mình, trong lòng nàng cực kỳ cảm động, nước mắt chốc lát rơi xuống ào ào.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85+1: Tình Càng Sâu Đậm

Qua rất lâu, Trương Huyền mới bình tĩnh trở lại, hắt ngược ngược buông Lữ Thanh ra, trên mặt từng đợt nóng lên, cười xấu hổ nói:

- Muội tiếp tục nghỉ ngơi, huynh đi ra bên ngoài canh gác cho muội, bảo đảm sẽ không có vấn đề gì nữa.

- Đừng!

Lữ Thanh kéo tay hắn lại, nhìn hắn van lơn:

- Huynh đừng đi, muội một mình sợ lắm.

- Được rồi! Chúng ta sẽ ở cạnh nhau.

Trương Huyền cười ngồi xuống bên cạnh nàng, Lữ Thanh rất tự nhiên gối đầu ở trên vai hắn:

- Công tử, muội còn chưa biết huynh tên là gì?

- Huynh thật sự hồ đồ rồi, huynh tên chỉ có một chữ Huyền, nghe đâu Huyền là ký thác chí khí vào cái đỉnh, cho nên tên chữ gọi là Nguyên Đỉnh*.

(Lấy từ sự tích vua Vũ nhà Hạ lấy được thiên hạ đúc ra chín cái đỉnh, tế thiên địa, từ đó người nào có công được vua ban thưởng lấy đỉnh ra tế đều phải nắm cái tai đỉnh cho vua nên còn gọi là huyền)

- Nguyên Đình, chữ này rất hay, nhị ca của muội gọi là Khánh Nguyên, cũng có một chữ Nguyên.

Lư Thanh nhẹ nhàng mở môi dưới mịn màng, nhỏ giọng hỏi:

- Trương đại ca, cha mẹ huynh ở nhà (vẫn còn sống) phải không?

- Phụ mẫu huynh đã qua đời khi huynh còn rất nhỏ, là bà nội nuôi nấng huynh trưởng thành, ba năm trước lão nhân gia người cũng qua đời rồi, huynh đã không còn người thân.

- Ồ! Rất xin lỗi.

- Không sao, huynh sớm đã quen rồi.

Lúc này, Trương Huyền trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Lư tiểu thư hay là phụ thân Lư tiểu thư có kẻ thù ở Lư gia không?

- Tại sao huynh phải hỏi như vậy?

Lư Thanh không hiểu nhìn Trương Huyền.

- Huynh chỉ cảm thấy Lư Minh Nguyệt gặp được tiểu thư không phải là trùng hợp, đây hẳn là có mưu tính trước.

- Làm sao có thể là mưu tính trước?

Trương Huyền thân nhiên nói:

- Lư Minh Nguyệt sẽ không đi tập kích Lư gia trang, muốn động thủ gã đã sớm động thủ rồi, sẽ không đợi đến bây giờ, huynh nhìn ra được, bọn chúng rõ ràng là mai phục ở trên sơn đạo, nếu như không phải biết trước việc tiểu thư phải đến, gã mai phục có ý nghĩa gì nữa?

Phân tích của Trương Huyền rất có đạo lý, Lữ Thanh cẩn thận suy ngẫm. Là nhị thúc của mình nói phụ thân có việc gấp, thúc giục mình chạy về huyện thành, hơn nữa chỉ phái theo một gia đình hộ vệ, điều này hoàn toàn không hợp lý lẽ, đi đường nhỏ cũng là phu xe khăng khăng đi. Đáng lẽ ra bọn họ nên đi đường lớn mới đúng.

Chẳng lẽ là...

Lữ Thanh không dám nghĩ tiếp nữa, lắc đầu liên tục:

- Không thể nào!

Trương Huyền cũng biết chân tướng luôn luôn là điều rất tàn khốc, lúc trước hẳn ở nhà trọ gặp được Lữ Nghi và Lữ Minh Nguyệt, bọn chúng chỉ sợ khi đó cũng đã bày ra kế hành động bắt cóc lần này.

Tuy nhiên tại sao Lữ Minh Nguyệt phải ám sát U Châu Đô đốc Quách Huyền, Lữ Nghi cùng Đô đốc U Châu có quan hệ gì nữa. Phương diện này chắc hẳn có ẩn tình khác, hẳn cũng không nói thêm nữa, cười nói:

- Có lẽ thật sự là trùng hợp, tiểu thư không nên suy nghĩ nhiều.

Lữ Thanh hít thở thật sâu, nếu như ngay cả nhị thúc, người thân của mình cũng không đáng tin cậy. Vậy thiên hạ còn có mấy người đáng tin?

Nàng nghĩ tới nam tử trẻ tuổi bên cạnh, tuy rằng cùng mình dạo chơi một thời gian rất ngắn, nhưng nàng lại cảm giác được hẳn đối với mình có loại kiên trì sống chết không thay đổi, dường như bọn họ đã sống với nhau vài chục năm rồi, đây là một người để cho nàng có thể dựa dẫm, nam tử cho nàng cảm giác an toàn.

Nàng lặng yên khống chế cơn xúc động trong lòng, thân thể lại không tự chủ được dựa vào Trương Huyền, dường như hi vọng từ chỗ của hẳn có được một thứ gì đó để dựa vào.

Trương Huyền cảm giác vách đá phía sau có chút mát lạnh, liền giơ tay ôm bờ vai của nàng, để cho nàng dựa trên cánh tay của mình. Lữ Thanh lại hiểu sai ý, chậm rãi rúc vào trong lòng ngực hắn, nàng ngẩng đầu, một đôi mắt đẹp đong đầy tình cảm nhìn hắn chăm chú.

Trương Huyền chỉ cảm thấy trong đầu 'ong!' một tiếng, dường như một luồng điện lưu chuyển khắp toàn thân hắn, trong đầu hắn hỗn độn một mảnh, một loại hấp dẫn khó có thể kháng cự chiếm cứ lấy toàn bộ thân xác và tinh thần của hắn. Hắn từng chút một cúi đầu xuống.

Trong lòng Lữ Thanh cực kỳ ngỡ ngàng, nhưng nàng lại không đẩy Trương Huyền ra, mà chậm rãi nhắm mắt lại, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở. Nhưng vào lúc này, trong đầu Trương Huyền trở nên rõ ràng hơn, xuất hiện một bóng dáng thiếu nữ tư thế oai hùng mạnh mẽ.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới Tân Vũ.

Trương Huyền dứt khoát ngẩng đầu, đầu đụng mạnh ở trên vách đá phía sau, thân thể của Lữ Thanh dần dần biến thành cứng ngắc, lòng của nàng như thể rơi xuống vực sâu, trong hai tròng mắt khép hờ chảy ra hai giọt nước mắt trong suốt.

Trương Huyền đứng lên đi ra khỏi thạch động, trong lòng của hắn thống khổ giống như có một con côn trùng hung ác đang gặm nuốt, hắn hung hăng một quyền đánh vào trong đất bùn, cuộc đời hắn đã có một nữ nhân, nhưng hắn lại yêu thêm một cô bé khác nữa.

Lúc này, Lữ Thanh xuất hiện phía sau hắn, từ phía sau ôm chặt lấy eo của hắn, yên lặng nước mắt ròng rọc nói:

- Hoá ra huynh đã biết rồi!

- Biết rõ cái gì?

Trương Huyền có chút kỳ quái hỏi.

- Muội quả thật đã hứa gả cho người ta rồi.

- Cái gì?

Trương Huyền đột nhiên xoay người, nhìn nàng kinh ngạc:

- Huynh không biết, muội gả cho ai?

Lư Thanh cúi đầu, buồn tủi nói:

- Phạm Dương Lư thị và Bác Lăng Thôi thị qua lại trăm năm với nhau nhờ quan hệ hôn nhân, huynh trưởng của muội cưới trưởng nữ vợ cả của nhà họ Thôi, muội là trưởng nữ của phụ thân, cũng nhất định phải gả cho người thừa kế của nhà họ Thôi, đây là quy củ hai nhà Thôi Lư trăm năm trước đã định ra.

- Người thừa kế Thôi gia là ai, đã định rồi sao?

Lư Thanh lắc đầu:

- Bác Lăng Thôi thị con trưởng tên là Thôi Ấu Lâm, nhưng y tám tuổi đã không may nhiễm bệnh mà chết, nghe nói mấy dòng chính nội bộ họ Thôi đều đang tranh đoạt vị trí người thừa kế gia chủ. Muội cũng không biết rõ là ai?

- Nhưng chỉ là quy củ một trăm năm đúng không? Muội căn bản cũng không có cùng bất cứ kẻ nào từng có đính hôn gì, huynh nói không sao đâu!

- Là như vậy! Nhưng hai nhà Lư Thôi tuyệt sẽ không phá bỏ quy củ trăm năm, Trương đại ca, muội vừa là trưởng nữ của phụ thân, muội thật sự không tự mình làm chủ được.

- Quy củ chó má gì!

Trương Huyền cả giận nói:

- Giả như đối phương là kẻ khù khờ, muội cũng phải gả cho y sao? Giả như đối phương là người mắc bệnh lao, muội cũng phải gả cho y sao?

- Muội đương nhiên không muốn! Nhưng... Trừ phi muội chết đi, nếu không ai cũng không lay chuyển nổi, huynh hiểu không? Nhà mẹ đẻ của mẫu thân muội chính là họ Thôi ở Bắc Lăng.

Nói đến đây, Lữ Thanh nhào vào trong ngực của Trương Huyền khóc rống lên, từ trước nàng mờ mịt không biết, nhưng lúc này trong lòng nàng chỉ có một người, cũng chưa từng được bất cứ kẻ nào khác nữa.

Trương Huyền cũng từ từ tỉnh táo lại, hẳn biết rõ quan hệ hôn nhân giữa các thế gia, Ngụy Tấn Nam Bắc triều, thế gia từng sống mấy trăm năm mà không sập, nguyên nhân căn bản chính là vì bọn họ kết thành liên minh lợi ích vô cùng mạnh, tạo thành thế lực to lớn, mà quan hệ hôn nhân chính là loại cơ sở của liên minh lợi ích này, Lữ Thanh làm trưởng nữ của gia chủ Lữ thị, nàng há có thể đứng ngoài.

Nhỏ đến gia tộc, lớn đến quốc gia, hôn nhân cho đến bây giờ đều là vì phục vụ chính trị, trong ngoài xưa nay, không có gì không như thế.

Lữ Thanh ghen ngào thanh âm nói:

- Muội chỉ hận mình không thể sinh trong gia đình bình thường, có lẽ muội còn có thể gả cho người mình thích, nhưng khẳng định là họ Thôi ở Bắc Lăng, bọn họ là danh môn thế gia đứng đầu Hà Bắc thậm chí cả thiên hạ. Quy củ gia tộc nghiêm khắc nổi danh, danh vọng Lữ gia lại đang dưới nó, muội làm sao còn có lựa chọn đường khác?

- Thật sự không có cách nào sao?

Trương Huyền khe khẽ thở dài.

- Có!

Lư Thanh ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ nhìn mông lung Trương Huyền, một đôi mắt đẹp trở nên sáng ngời dị thường.

- Huynh dẫn ta đi! Bọn họ cho rằng muội bị loạn phỉ bắt đi. Đã cho rằng muội chết rồi, điều quy củ này đã không tồn tại với muội rồi.

Cách nghĩ này Trương Huyền đã từng có rồi, nhưng lập tức biến mất, rất không thực tế, hân nhệ nhàng vuốt ve mái tóc của Lư Thanh.

- Muội đi theo huynh, cha mẹ muội làm sao bây giờ? Muội có thể bỏ lại bọn họ sao? Còn có gia tộc của muội. Hết thấy tất cả điều phải rời bỏ.

Lư Thanh ngây ngẩn cả người, trong mắt nàng dần dần hiện lên một tia thống khổ khó có thể che giấu, nàng khao khát đi cùng Trương Huyền, nhưng tình thân phụ mẫu lại khiến cho nàng khó có thể dứt bỏ, cha mẹ nghĩ rằng nàng chết rồi. Điều đó đối với họ là đả kích bậc nào.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85+2: Tình Càng Sâu Đậm

Nàng nằm ở trong lòng ngực Trương Huyền không nói được một lời, nước mắt lặng lẽ ướt đầm vạt áo của Trương Huyền.

Trương Huyền ôm sát hai vai gầy yếu của nàng, dịu dàng khuyên giải an ủi nàng:

- Trước tiên không phải thương tâm, huynh nghĩ hẳn là còn có cách, muội nói cho huynh biết, người thừa kế gia chủ Thôi gia đã định xong rồi sao?

Lư Thanh từ từ bình tĩnh trở lại, nàng thấp giọng nói:

- Muội nghe mẫu thân nói qua, người thừa kế gia chủ Thôi gia nhất định phải do toàn tộc đến quyết định ở trong đại tể. Đại tể Thôi gia ba năm một lần, đại tể năm trước mấy nhà dòng chính kịch liệt tranh đoạt vị trí người thừa kế, kết quả tan rã trong không vui. Đại tể tiếp theo phải hai năm sau mới cử hành.

Trương Huyền nhìn chăm chú vào nàng:

- Nếu như hai năm sau nữa vẫn không quyết định được, đây chẳng phải là chậm trễ việc cả đời của muội sao?

- Cha muội cũng nói như vậy!

Lư Thanh khe khẽ thở dài:

- Cha ta nói hai năm nữa muội đã mười bảy tuổi, không thể kéo thêm nữa, nếu như Thôi gia hai năm sau còn không định được người thừa kế gia chủ, ông sẽ xem xét hứa gả muội cho gia đình khác.

Nói đến đây, trong lòng Lư Thanh bỗng nhiên sinh ra một loại cảm hận khắc cốt đối với Thôi gia. Ánh mắt trong trẻo của nàng bắn ra vẻ phần nộ:

- Muội cảm hận quy củ trăm năm này. Cảm hận Thôi gia, cảm hận tất cả quan hệ hôn nhân thế gia, chính vì loại quan hệ hôn nhân này hại muội hôn nay rõ ràng nhìn thấy hạnh phúc cũng không thể có được.

Trương Huyền ôm chặt Lư Thanh vào trong lòng của mình, trong lòng hẳn đã có một ý nghĩ, lăm lăm một mình:

- Chỉ cần Thôi gia hai năm sau vẫn không quyết định được người thừa kế gia chủ, muội sẽ có thể thoát khỏi cái gọi là quy củ trăm năm rồi.

Trời dần dần sáng rõ, Trương Huyền tỉnh dậy trước, hẳn chậm rãi mở mắt, trong động tối mờ, một khối đá lớn ngăn ở cửa động, từ bốn phía khe hở ánh sáng bắn vào phiến đá lớn.

Trương Huyền lại cúi đầu, đầy vẻ yêu thương nhìn Lư Thanh đang rúc vào trong ngực mình ngủ say sưa, hẳn cẩn thận sờ trán của nàng, e sợ làm nàng tỉnh giấc. Lư Thanh đã hoàn toàn hạ sốt rồi, nhiệt độ cũng khôi phục bình thường, chỉ có điều mấy ngày chạy trốn khiến cho dung nhan nàng hơi hao gầy, tuy nhiên nàng vẫn kiều diễm động lòng người như vậy.

Trương Huyền thấy khoé mắt nàng nước mắt chưa khô, vội dùng tay nhẹ nhàng thay nàng lau đi nước mắt, lại vuốt ve yêu thương khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của nàng, mấy ngày giúp đỡ nhau sớm chiều ở chung trong lúc hoạn nạn, hẳn đã yêu sâu đậm cô gái thông minh thiện lương này,

chỉ là giữa bọn họ có một sợi dây vô hình như gần như xa, khiến cho bọn họ mặc dù ý hợp tâm đầu, nhưng lại không có cách nào đến với nhau.

Trong lòng của Trương Huyền lại đau, hăn không chế nổi đau xót trong lòng, bất kể như thế nào, hăn nhất định phải đưa Lữ Thanh bình an đến bên cạnh gia đình nàng.

Lữ Thanh bệnh nặng mới khỏi, cần phải nghỉ ngơi đầy đủ mới có thể khôi phục sức khỏe. Trương Huyền không đành lòng lay tỉnh nàng, hăn cần thận dùng y phục của mình che kín nàng, từ từ đứng dậy, đẩy tảng đá lớn đi ra khỏi sơn động.

Bên ngoài sơn động ánh mặt trời rực rỡ, tiếng chim ríu rít, không khí vô cùng tươi mát. Trương Huyền duỗi cái lưng mỏi thật dài, bước nhanh đi về phía một dòng suối nhỏ dưới núi. Trương Huyền ở bên dòng suối uống no nước sạch, lại rửa mặt, lúc này, hăn chợt phát hiện xa xa có một bóng đen lay động, hăn bất ngờ kinh ngạc, rút đao đứng lên.

Ngay khi Trương Huyền vừa đi không được bao lâu, Lữ Thanh cũng chậm chậm mở mắt ra, nàng vốn cũng không hề ngủ được, tối hôm qua nàng có một cơn ác mộng, mơ thấy nàng cùng Trương Huyền chạy trốn trên đường, phía sau có vô số người đang đuổi theo bọn họ. Có Lữ Minh Nguyệt và thủ hạ hung ác của gã, có nhóm lớn tộc nhân Thôi thị, thậm chí còn có phụ thân của nàng, bọn họ cầm đao và dây thừng, muốn bắt hai người về treo cổ. Bọn họ liều mạng chạy trốn, đường phía trước lại dường như vĩnh viễn không có chỗ cuối.

Lữ Thanh nhắm hai mắt lại, nước mắt không nén được lại ứa đầy hai tròng mắt, nàng yêu Trương Huyền sâu đậm như vậy, trời xanh cổ tình ngược lại tàn khốc như thế, dùng cái thân phận trưởng nữ thế gia trói buộc nàng.

Nàng biết bao hy vọng không phải là Trương Huyền bỏ đi, như vừa rồi vĩnh viễn ôm lấy mình như vậy, mãi sánh cùng trời đất, thế mà y lại đi rồi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cười của Trương Huyền, trong lòng nàng ngơ ngẩn, vội vàng lau đi nước mắt, đứng dậy đi ra khỏi sơn động, chỉ thấy Trương Huyền từ triền núi đi đến, không ngờ dắt theo một con lừa ở đằng sau.

Lư Thanh không khỏi vừa mừng vừa sợ, vội vàng chạy ra chào đón:

- Trương đại ca, đây là con lừa từ đâu đến?

- Vừa rồi ở bên dòng suối, phát hiện kẻ này đang uống nước, ta liền mời nó lên đây làm khách.

- Nếu chẳng may chủ nhân nó tìm nó thì phải làm sao?

Lư Thanh lo lắng hỏi.

- Không có chủ nhân, ta trèo lên đại thụ nhìn xung quanh một vòng, ngoài mấy dặm xung quanh không có ai, muội xem nó sợ hãi như vậy, đoán chừng rời khỏi chủ nhân cũng rất lâu rồi.

Trương Huyền vỗ nhẹ con lừa cười nói:

- Có nó muội có thể đỡ sức chân rồi.

Trương Huyền cảm giác Lư Thanh hơi không vui vẻ lắm, liền thân thiết hỏi:

- Làm sao vậy?

Lư Thanh chu miệng:

- Nhưng người ta vẫn thích cười con lừa huynh này, làm sao bây giờ?

Lư Thanh chợt phát hiện trong lời nói của mình có lỗi, lập tức mặt xấu hổ đến đỏ bừng, Trương Huyền cười to:

- Đợi có một ngày ở tương lai, huynh sẽ để cho muội cười đủ!

Đôi mắt dễ thương của Lư Thanh sáng lên, nàng cúi đầu nhỏ giọng hỏi:

- Huynh, chuyện này là thật chứ?

Trương Huyền ôm nàng vào trong ngực, hôn trán của nàng, trịnh trọng nói với nàng:

- Đây là một lời hứa hẹn, không phải còn có thời gian hai năm sao? Hết thủy vẫn có thể thay đổi.

- Muội sẽ chờ huynh, cả đời chờ huynh!

Lư Thanh giấu mặt ở trong lòng ngực hắn, giọng nói còn nhỏ hơn so với muội.

Dường như tất cả ốim đau đều trong nháy mắt rời khỏi Lư Thanh đi mất, nàng lại khôi phục sức sống như mùa xuân, giọng cười vui tươi như chuông bạc ở trên sườn núi vọng lại:

- Con lừa lớn chăm sóc thật tốt con lừa nhỏ, chờ ta đi rửa mặt một chút, chúng ta sẽ xuất phát!

Trương Huyền trông theo bóng dáng xinh đẹp của nàng đi xuống triền núi, hắn ngửa đầu hướng lên bầu trời thở một hơi thật dài, phát hiện bầu trời không ngờ xanh như thế này, đám mây trắng như tuyết thế này.

Có con lừa thay bước chân, hành trình quay về của bọn họ thuận lợi hơn nhiều, trên đường không gặp loạn phí Lư Minh Nguyệt lần nữa. Thời khắc hoàng hôn, bọn họ rốt cuộc đã tới bờ sông nhỏ phía ngoài Lư thị sơn trang,

phía trước chính là cầu nhỏ vào sơn trang, thời khắc chia tay rốt cuộc đã đến rồi.

- Trương đại ca, huynh không theo ta vào sao?

Nhìn Trương Huyền dừng bước, Lữ Thanh trông hẫng đầy bi thương.

Trương Huyền lắc đầu:

- Muội mau đi đi! Mẫu thân của muội nhất định rất lo lắng cho muội.

Xa xa, vài đứa trẻ nhỏ chạy lên cầu nhỏ, chỉ về phía này bất ngờ vui mừng hô to:

- Là Thanh tỷ tỷ quay về rồi!

Trương Huyền hít sâu một hơi, xoay người bước nhanh rời đi.

- Trương đại ca, huynh chờ một chút!

Phía sau, trong tiếng la của Lữ Thanh tràn đầy tuyệt vọng.

Trương Huyền lại không quay đầu, càng chạy càng nhanh, dần dần đi xa. Lữ Thanh đuổi theo vài bước, kiễng chân hô to:

- Trương đại ca, huynh đã đồng ý lời hứa của muội, muội sẽ đợi huynh.

Giọng nói Lữ Thanh nghẹn ngào, nàng đã sớm lệ rơi đầy mặt, rốt cuộc không nén nổi che mặt khóc rống lên thất thanh. Giờ khắc này, nàng cảm thấy mọi thứ trong cuộc sống đều rời nàng mà đi rồi.

Đón gió, nước mắt của Trương Huyền cũng đã chảy đầy mặt.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86: Đô Đốc Quách Huyền

Trương Huyền cũng chưa có trở về Kế Huyện, mà tiếp tục đi về phía Tả Hoành Sơn. Lữ Minh Nguyệt đoạt đi chiến mã yêu thích của hắn, cơn tức này làm sao hắn có thể nuốt trôi.

Mặc dù quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nhưng từ trước đến nay Trương Huyền chưa cho rằng mình là quân tử, hắn có cừu báo cừu, có ơn báo ơn, từ trước đến nay đều ân oán rõ ràng, hắn một khắc cũng đợi không được.

Không có Lữ Thanh vươngng bận, hắn đã không còn cố kỵ chút nào, một đường sai bước đi nhanh về phía tây. Lúc chạng vạng tối, hắn đã đi qua Quần Mã Sơn, dần dà đã đến chỗ ti vô cùng Lữ Minh Nguyệt, đây là một bồn địa chu vi mấy mươi dặm, bốn phía núi non vây chung quanh, rừng rậm bao trùm mênh mông vô bờ, chỉ có chính giữa có một khoảng đất trống rộng hơn mười trượng, quan đạo thẳng đứng đã xây dựng ở trong đó.

Mặt trời đã dần dần xuống núi, ánh chiều tà nhuộm lên triền núi và rừng rậm một tầng sắc tím nhạt trắng lợt, khiến dãy núi trở nên vô cùng kỳ vĩ ngoạn mục, nhưng Trương Huyền lại không có lòng dạ nào thưởng thức loại cảnh đẹp này, hắn chỉ để ý cúi đầu đi nhanh, hắn cần phải đi ra khỏi mảnh bồn địa này trước khi trời sáng.

Đúng lúc này, một tiếng rít gió lạnh lạnh từ trên đỉnh đầu hắn vụt qua, hắn giật mình kinh ngạc, đây là tiếng kêu của đầu mũi tên, chẳng lẽ hắn gặp

phải trạm gác ngầm của Lư Minh Nguyệt?

Hắn vội trông về nơi tiếng mũi tên đến, chỉ thấy từ trong rừng rậm lao ra mười mấy tên binh lính, đang lạnh lùng nhìn hắn. Trương Huyền nhìn thoáng qua một cái liền nhận ra, không phải phi binh Lư Minh Nguyệt, mà là quân Tuỳ.

Trong lòng của hắn vừa động, chẳng lẽ là La Nghệ suất quân tới cứu Lư Thanh sao? Tuy rằng lão gia nhân bị Lư Minh Nguyệt giết chết, nhưng Lư Thanh mất tích tất nhiên sẽ kinh động phụ thân của nàng, dựa vào sức ảnh hưởng của Lư Trác, La Nghệ xuất binh cũng nằm trong dự liệu.

- Người là ai?

Xa xa mười tên kỵ binh thám báo chạy đến lớn tiếng quát hỏi.

Trương Huyền lập tức xoay người hướng về phía binh lính quân Tuỳ đi đến:

- Ta là Thị vệ phủ Yến Vương, xin gặp chủ soái các người!

Đội trưởng dẫn đầu đánh giá hắn một chút, ra lệnh:

- Dẫn hắn đi gặp Đô đốc!

Vượt ngoài dự liệu của Trương Huyền, chủ soái cánh quân Tuỳ này cũng không phải La Nghệ, mà là Quách Huyền - Đô đốc U Châu.

Quách Huyền tuổi chừng ngoài năm mươi, bộ dáng hơi gầy nhưng cường tráng, đầu đầy tóc bạc, một đôi mắt giống như chim ưng vô cùng lạnh lùng sắc bén, như thể nhìn thấu Trương Huyền đứng ở trước mặt.

Quách Huyền nửa tháng trước gặp phải thích khách ám sát trên phố. Tuy nhiên vận khí của ông ta rất tốt, mặc dù xe ngựa lật úp, thị vệ đã chết

tám người, nhưng Quách Huyển lại chỉ chịu có một chút thương thế. Chỉ là kẻ thù ông ta rất nhiều, tra xét nửa tháng cũng không ra kết quả.

Nhưng trong quá trình đang điều tra thích khách, Quách Huyển lại có được một tình báo, đầu sỏ Lữ Minh Nguyệt dẫn mấy ngàn thủ hạ lặng lẽ thâm nhập địa giới quận Trác, điều này làm cho ông ta lập tức cảnh giác.

Một mặt ông ta vô cùng hoài nghi thích khách chính là Lữ Minh Nguyệt. Về phương diện khác, khi đại quân tập hợp ở Trác quận, Thánh thượng đích thân đến huyện Kế, sự xuất hiện của Lữ Minh Nguyệt sẽ tổn hại nghiêm trọng hình tượng mình trong lòng Thánh thượng, Quách Huyển ngay khi đó quyết định xuất binh tiêu diệt Lữ Minh Nguyệt.

Tuy nhiên tình báo của ông ta rất không tường tận, chỉ biết sào huyệt của Lữ Minh Nguyệt ở Quần Mã Sơn, ông ta lại chộp được khoảng trống, trong sơn trại không có một tên sơn phỉ nào, điều này khiến cho Quách Huyển buồn rầu hơn, ông ta cũng biết đạo lý thỏ khôn có ba hang. Lại không biết cái ổ khác của Lữ Minh Nguyệt ở nơi nào?

Rút quân về Kế Huyện hiển nhiên không thực tế, Quách Huyển chỉ đành phái thám báo đi vùng phụ cận tra xét manh mối, đúng lúc đó, một đội thám báo của ông ta gặp phải Trương Huyển đang chạy tới Tả Hoàng Sơn.

- Người có thể xác định sào huyệt của Lữ Minh Nguyệt ở Tả Hoàng Sơn.

Ánh mắt Quách Huyển lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chăm chú vào người thanh niên ở trước mặt này, hẳn tự xưng là Thị vệ của Yến Vương, đảm nhiệm Thái tử Thiên ngưu, mặc dù đối phương cầm thẻ bài ra, nhưng trong lòng Quách Huyển ít nhiều vẫn còn có chút hoài nghi, thị vệ của Yến Vương ở chỗ này làm cái gì?

Trương Huyển nhìn ra chỗ hoài nghi trong ánh mắt Quách Huyển, hẳn cũng không cố gắng giải thích, thản nhiên nói:

- Tôi đúng là từ Tả Hoàng Sơn sang đây, chiến mã của tôi bị Lữ Minh Nguyệt cướp đi, tôi nuốt không trôi cơn tức này, muốn đoạt lại chiến mã.

- Vậy vì sao gã không giết ngươi?

Quách Huyến lạnh lùng hỏi.

- Bởi vì lúc tôi ở quán trọ tại Kế Huyện trong lúc vô ý cứu gã. Lúc ấy tôi cũng trọ ở phòng kế bên gã, cho gã một túi thuốc trị thương, đại khái nửa tháng trước. Xuất phát từ nguyên nhân này, gã bỏ qua cho tôi.

Quách Huyến nhú mào, chẳng lẽ kẻ ám sát mình thật sự là Lữ Minh Nguyệt. Ông ta trầm tư một lát liền nói với Trương Huyến:

- Cũng vậy thôi! Ta cũng tin người một lần, về phần người có phải Thị vệ Yến Vương hay không, ta tự nhiên sẽ đi thẩm tra đối chiếu, nhưng ta nói điều xấu trước, nếu như người là kẻ thăm dò của Lữ Minh Nguyệt, ta sẽ không chút do dự chém đứt cái đầu của người.

Trương Huyến không so đo với thái độ của ông ta, hắn nói với Quách Huyến:

- Nếu như Quách đô đốc tin tưởng tôi, vậy xin cho tôi mượn một con ngựa, lại cho tôi một món binh khí, thương kích đều được!

Quách Huyến nhìn hắn một cái, quay đầu ra lệnh:

- Cho y một cây trường kích!

Có tân binh đưa một cây trường kích bốn mươi cân cho Trương Huyến, Trương Huyến nhắc một cái, lắc đầu:

- Quá nhẹ, có thể có trường kích bảy mươi cân không?

Trong lòng Quách Huyến thật sự kinh ngạc, lại quát ra lệnh:

- Đưa Áp Lương Thương cho y!

Quách Huyển xuất thân quan văn, biết sơ một chút võ nghệ, trong đội ngũ của ông ta không có binh khí bảy mươi cân, tuy nhiên vừa may ở trên xe lương có một cây thiết thương lớn nặng bảy mươi cân, tên là Áp Lương Thương, chốc lát, một tên binh lính khiêng đến một cây thiết thương lớn màu đen nặng nề, giao cho Trương Huyển.

Trương Huyển trước mắt tuy rằng chỉ mới đột phá một lần tụ lực, nhưng tư chất hãn cực cao, sức lực so với Vương Bá Đường hai lần đột phá còn mạnh hơn vài phần. Trương Huyển tiếp nhận lấy thiết thương lớn, trở mình lên ngựa, ôm quyền về phía Quách Huyển nói:

- Bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát!

Quách Huyển gật đầu, lập tức hạ lệnh toàn quân xuất phát, năm ngàn binh lính dưới sự dẫn đường của Trương Huyển trùng trùng điệp điệp đánh về phía Tả Hoàng Sơn.

Giữa trưa ngày kế, năm ngàn đại quân dần dần đã tới Tả Hoàng Sơn. Khi cách Tả Hoàng Sơn không đến mười dặm, Trương Huyển đi ở đội phía trước bỗng nhiên khoát tay chặn lại, ngừng bước tiến của đội ngũ phía trước. Một lát Quách Huyển thúc ngựa tiến đến hỏi:

- Trương thị vệ, vì sao phải dừng lại, chuyện gì đã xảy ra?

- Quách đô đốc nhìn bên kia!

Trương Huyển chỉ tay về một mảnh rừng cây chỗ sườn núi ngoài mấy trăm bước, chỉ thấy một đám lớn cò trắng bay lên trời, đây rõ ràng là có người kinh động đến đàn chim trong rừng, hơn nữa không phải là vài người, ít nhất là mấy trăm người đến hơn ngàn người.

Quách Huyển biến sắc, chẳng lẽ phía trước có mai phục? Ông ta nhìn kỹ phía trước, phía trước là một thung lũng, dài chừng hai ba dặm, là một chỗ dễ dàng đặt mai phục, ông ta tức khắc ra lệnh:

- Đội thám báo thứ nhất đi tra xét phía trước, cẩn thận một chút!

Hơn mười tên thám báo thân thủ rất cao vọt vào rừng cây, chạy như bay về phía chỗ chim sợ, nhưng chỉ trong chốc lát, chỉ nghe âm thanh hét thảm truyền lại, Trương Huyển hét lớn một tiếng:

- Lui về phía sau!

Năm nghìn binh lính quân Tuỳ lui về phía sau hơn mười bước, nhanh chóng siết chặt trận cước, binh lính hai bên đều giơ tấm chắn lên, rất nhanh, hơn mười tên thị vệ chạy vội trở lại, thiếu mất hai người, đội trưởng cầm đầu đội thám báo bấm báo với Quách Huyển:

- Khởi bẩm Đô đốc, trên núi quả nhiên có mai phục, không biết bao nhiêu nhân mã?

Vừa dứt lời, chỉ nghe một mảnh tiếng chiêng trống chói tai vang lên, một viên đại tướng một mình lên trước, phía sau mấy trăm tên sơn phi đi theo, nhanh chóng từ trong núi rừng xông ra ngoài. Trương Huyển còn tưởng là Lữ Minh Nguyệt mang binh giết đến, nhìn kỹ lại, người tới cũng không phải Lữ Minh Nguyệt.

Đây là một tên đại tướng thân cao chừng hai thước, cả khuôn mặt tím ngắt, hai vai rộng lớn hùng vĩ, thân mặc mũ sắt giáp sắt, tay cầm một thanh Kim bối bán nguyệt đao (đao hình cong, thân đao màu vàng), dưới háng một con ngựa ô truy thân thể khỏe mạnh.

- Ta là Tổng Kim Cương ở Thượng Cốc, ai dám đánh với ta một trận?

Một mình khiêu chiến là một loại phương thức tác chiến của đại tướng từ thời Xuân Thu Chiến Quốc còn sót lại.

Ở trong một trận chiến đấu, tướng soái chức trách rõ ràng, soái phụ trách bày mưu nghĩ kế, chỉ huy toàn cuộc, mà đại tướng phụ trách xung phong hãm trận, giết địch lập công.

Một trận chiến đấu thắng lợi, hưởng thụ vinh quang thường thường chỉ có chủ soái, tướng sĩ chỉ là quân cờ, sơ sơ có vẻ bất công, làm đại tướng, bọn họ cũng cần tích lũy tiếng tăm cá nhân, giết địch lập công là một chuyện, mà cùng đại tướng đối phương đơn đấu đánh bại đối phương, cũng có thể tiếng tăm lừng lẫy truyền xa, đạt được vinh quang thật lớn.

Bởi vậy đơn đấu - loại phương thức tác chiến này nhận được sự coi trọng của các đại tướng, đã dần dần hình thành một loại quy tắc chiến tranh, mặc dù nó cũng không thể quyết định thắng bại của cuộc chiến, nhưng vẫn được tiếp nhận phổ biến, hơn nữa nó không chỉ có lợi đề cao được danh vọng cá nhân, cũng có lợi cho việc khích lệ sĩ khí.

Nếu như Đại tướng một phía phát ra lời mời đơn đấu, đối phương thông thường cũng sẽ ứng chiến, đương nhiên cũng có thể không ứng chiến, trực tiếp thúc đẩy đại quân đánh lén, tuy nhiên truyền ra khó tránh khỏi sẽ bị người ta nhạo báng, chiến tranh tuy rằng tàn khốc, nhưng hoặc nhiều hoặc ít phải chú ý chút ít vinh quang của quân nhân.

Tổng Kim Cương là mãnh tướng đứng đầu dưới trướng Ngụy Dao Nhi một trong Hà Bắc tam vương, biệt danh là Tử Điện Kim Cương, sử một cây Kim bối bán nguyệt đao nặng tám mươi cân, có cái dũng của vạn người không ngăn nổi. Lần này gã tới Trác quận tìm Lư Minh Nguyệt, là vâng lệnh của Ngụy Dao Nhi đến cùng Lư Minh Nguyệt bàn bạc một số điều kiện mượn lương, không ngờ vừa may gặp được Quách Huyền suất quân tiến đến tiêu diệt.

Tổng Kim Cương ngăn đại đao, giục ngựa quát:

- Đi Tả Hoàng Sơn, phải qua đao trong tay ta.

Dưới quyền Quách Huyến cũng có hơn mười mấy tên bộ tướng, bọn họ sớm đã nghe nói tên Tổng Kim Cương, hôm nay bọn họ nhìn thấy người này, mười mấy tên bộ tướng đều không thể không nóng lòng muốn thử, đều hướng về phía Đô đốc xin chiến, Quách Huyến gật đầu:

- Ôn tướng quân có thể đi lĩnh giáo gã!

Một con ngựa trắng chạy gấp ra, trên ngựa là một đại tướng hơn ba mươi tuổi, tên là Ôn Quý, người Trác quận, được phong quan Ứng Kích Lang Tướng, sử một cây Hồng anh lượng ngân thương (thương bạc ánh khí hồng) nặng sáu mươi cân, võ nghệ cao cường, là đại tướng hàng đầu dưới trướng Quách Huyến.

Ôn Quý hét lớn một tiếng:

- Tổng tặc chịu chết đi!

Y giục ngựa chạy gấp đến, nâng thương đâm liền, Tổng Kim Cương cười lạnh một tiếng, vung đao nghênh chiến, hai bên cùng nhau gõ vang trống trận, nhưng hai người chỉ chiến mười mấy hiệp, Ôn Quý đã dần dần khí lực không chống được, bại đã hiện rõ, y thừa cơ hội hai người lão đảo xoay người chạy luôn, không ngờ đao Tổng Kim Cương mau đến cực nhanh, trở tay một đao bổ trúng hông ngựa.

Ngựa trắng kêu bạo một tiếng rất nhẹ, móng trước giơ lên cao, ném Ôn Quý ngã trên mặt đất. Tổng Kim Cương mừng rỡ, vung đao chém liền:

- Đi chết đi!

Mắt thấy Ôn Quý sẽ chết ở dưới đao của Tống Kim Cương, đúng lúc đó, một mũi thiết thương chọt giết tới, 'ĐANG!' một tiếng vang lớn, thiết thương chặn một đao chí mạng của Tống Kim Cương.

Kẻ đến chính là Trương Huyền, ở thời khắc mấu chốt cứu một mạng của Ôn Quý. Hai người đều chấn động, hai tay run lên, chiến mã liên tiếp lui về sau. Ôn Quý nắm được cơ hội này, vừa lăn vừa bò trốn về trong trận, Lương ngân thương cũng vút ở trên chiến trường.

Quách Huyền kinh sợ đến sắc mặt trắng bệch, ông ta cho rằng Ôn Quý ắt chết không còn nghi ngờ, không ngờ Trương Huyền ra tay kịp lúc, để Ôn Quý thoát được một mạng, trong lòng của ông ta thầm giật mình, một lần nữa đánh giá từ trên xuống dưới gã thanh niên này, mắt không chuyển nhìn chăm chú vào hắn.

Tống Kim Cương trong lòng vô cùng khiếp sợ, gã vạn lần không ngờ dưới quyền Quách Huyền còn có mãnh tướng như thế, có thể ngăn được một đao toàn lực của mình, phải biết rằng vừa rồi đánh với Ôn Quý, gã chỉ sử ra bảy phần sức lực.

Tống Kim Cương đánh giá cao thấp Trương Huyền, chỉ thấy hắn thân hình cao lớn rắn rỏi, tướng mạo oai hùng, bộ dạng nhất biểu nhân tài (nhân tài nhất bảng), chẳng qua hắn lại cười một con chiến mã bình thường, thiết thương trên tay cũng bị rỉ sét loang lổ, quan trọng hơn là, trên người kẻ này không có mặc khôi giáp, chỉ mặc một tấm trường bào vải thô, đầu đội bình cân, lại là người thanh niên mình chưa bao giờ thấy qua.

Tống Kim Cương dùng đại đao chỉ, quát to:

- Người là người phương nào, hãy xưng tên ra!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Lần Đầu Thử Dùng Dao Mổ Trâu

- Tại hạ Trương Huyền, ngài hẳn là nghe nói qua rồi!

Trương Huyền khẽ cười nói.

- Hoá ra là người!

Tổng Kim Cương lập tức hận đến nghiến răng nghiến lợi, thủ lĩnh của gã Ngụy Dao Nhi trong lễ hội hoa đăng đầu năm ở Kế Huyện vô ý thấy được Lữ Thanh, con gái của gia chủ Lữ thị Lữ Trác, động tâm, một lòng muốn lấy nàng ta về làm áp trại phu nhân.

Lần này Lữ Minh Nguyệt mượn lương của Ngụy Dao Nhi, Ngụy Dao Nhi liền đưa ra điều kiện Lữ Thanh này, nếu như Lữ Minh Nguyệt có thể giao tộc muội Lữ Thanh cho Ngụy Dao Nhi, Ngụy Dao Nhi không chỉ đồng ý cho mượn một vạn thạch lương, mà còn tặng thêm cho Lữ Minh Nguyệt một ngàn thạch lương thực.

Lữ Minh Nguyệt một lời đồng ý, lần này Tổng Kim Cương đến Trác quận, một là bàn bạc dàn xếp cụ thể việc mượn lương thực, đồng thời cũng chuẩn bị mang Lữ Thanh về quận Thượng Cốc. Không ngờ Lữ Minh Nguyệt thất bại trong gang tấc, cuối cùng lại bị một tên vô danh tiểu tốt đoạt Lữ Thanh đi, không chỉ Lữ Minh Nguyệt mặt mũi mất hết, hơn nữa Tổng Kim Cương cũng không cách quay về ăn nói với Ngụy Dao Nhi.

Tống Kim Cương biết tên tiểu tử này tên là Trương Huyền, không ngờ tới hăn bất thành linh xuất hiện trước mặt mình, Tống Kim Cương hung ác nói:

- Bắt không được tiểu cô nương kia, ta sẽ cầm cái đầu của ngươi về báo cáo kết quả!

- Cũng vậy cũng vậy! Ta muốn dùng cái đầu của người đối về chiến mã của ta!

Tống Kim Cương giận dữ, vung đao đã bổ tới, thế đao như sấm vang chớp giật, Trương Huyền hét lớn một tiếng:

- Đến thật hay!

Một thương đâm tới chính diện, mũi thương trong nháy mắt xuất hiện bảy đầu thương, đây cũng là tinh hoa của Ngũ câu thần phi thương, Tống Kim Cương bất giác kinh ngạc, không dám chống đỡ, lập tức thu đao thoái lui.

Trương Huyền bảy thương hợp lại làm một, sức mạnh cuộn cuộn ở cánh tay rút vào bên trong thương, lập tức tiếng xé gió vang lên, mũi thương như gió giật mưa rào đâm thẳng về phía trước ngực của Tống Kim Cương, đó lại là chiêu thứ ba trong Bá Vương thương pháp của La Sĩ Tín - Phong Hưởng Lôi Động (gió vang sấm rền).

- Hảo thương pháp!

Tống Kim Cương khen ngợi một tiếng, lại tụ tập khí lực toàn thân vào cán đao, hướng phía ngoài đánh ra, đó là chiêu phá giải duy nhất, nếu lực lượng hai bên cách xa, một thương này căn bản đánh không ra được, mũi thương sẽ trực tiếp đâm xuyên qua ngực, La Sĩ Tín chính là một thương như vậy đâm chết trùm thổ phỉ Lưu Bá Đạo của Đẩu Tử Cương.

Nhưng sức lực Tống Kim Cường không kém Trương Huyền, thậm chí còn sơ sơ mạnh hơn một chút, chỉ nghe một tiếng vang cực lớn, đại đao đánh thiết thương của Trương Huyền văng ra, Tống Kim Cường nén nhin hai cánh tay rung mạnh, đại đao thuận thế vung lên, một đao vẽ ra đường cong sáng chói, chém thẳng vào cổ của Trương Huyền. Trương Huyền giờ thương đỡ ra, chiến mã hai bên loạn choạng, người qua ta lại, chiến đấu kịch liệt một chỗ.

Một trận đại chiến này đánh đến kinh tâm động phách. Quách Huyền và năm nghìn tướng sĩ của ông ta nhìn đến thở cũng khó khăn, tiếng trống rung trời, Quách Huyền ngạc nhiên thán phục vạn phần, bên cạnh Yến Vương không ngờ có thị vệ võ nghệ cao cường như vậy, không đến chiến trường thật là quá đáng tiếc.

Hai bên chiến đấu kịch liệt ba mươi mấy hiệp, Tống Kim Cường dường như ngăn cản không nổi nữa, gã mượn chút sơ hở, quay ngựa vội trốn, hô lớn:

- Rút mau!

Mấy trăm loạn phi quay đầu vội trốn, hỗn loạn không ngăn được bỏ chạy về phía bên kia sơn cốc. Quách Huyền mừng rơn, đang muốn hạ lệnh truy kích, Trương Huyền lại cao giọng quát một tiếng:

- Không được truy kích!

Quách Huyền ngạc nhiên, tiến lên không hiểu hỏi:

- Trương thị vệ, đây là tại làm sao?

Trương Huyền lắc đầu:

- Một trận chiến này hẳn là tôi bại mới đúng, gã là cố ý bị thua, dụ chúng ta truy kích, bên trong sơn cốc ắt có mai phục!

Trong lòng Trương Huyền rất rõ, đối phương không chỉ có lực lượng sơ sơ mạnh hơn so với hắn, đao pháp lại tinh diệu, võ nghệ cao cường, hơn nữa chiến mã cũng khoẻ mạnh hơn so với hắn, kinh nghiệm giao chiến trên ngựa càng phong phú hơn mình, làm sao có thể bại, rõ ràng là cố ý yếu thế.

- Vậy phải làm thế nào? Để cho bọn chúng trốn đi sao?

Quách Huyền vội la lên.

Trương Huyền nhìn chăm chú sơn cốc chốc lát nói:

- Hướng gió là về phía tây, Đô đốc có thể đốt lửa thiêu sơn cốc, dùng khói đặc hun bọn chúng ra!

Quách Huyền vẫn có chút nửa tin nửa ngờ, sợ mất đi thời cơ chiến đấu. Lúc này Ôn Quý tiến đến trước nói:

- Đô đốc, Trương thị vệ nói đúng, Tổng Kim Cương là giả vờ bại, ắt phải có lừa dối!

Lời nói Trương Huyền không quyết định được, nhưng lời nói của Ôn Quý lại có phân lượng, Quách Huyền gật đầu, hạ lệnh:

- Phóng hoả đốt sơn cốc!

Năm ngàn binh lính cùng nhau động thủ, dùng cỏ khô cho ngựa mang theo xe đốt cháy rừng cây sơn cốc, lửa lớn bắt đầu mau chóng đốt phá lan ra, lửa nóng đốt sạch kêu lốp bắp, khói đặc cuồn cuộn thổi về phía tây. Quả nhiên, Lữ Minh Nguyệt và ba ngàn phỉ chúng mai phục ở trong sơn cốc không cách nào chịu đựng rất nhiều khói hun vào, đều từ trong rừng cây chạy ra.

Nếu như Quách Huyền mang đến hai vạn quân đội, như vậy Lữ Minh Nguyệt tuyệt sẽ không chống cự, sẽ lập tức rút lui khỏi Trác quận, bảo tồn

thực lực. Nhưng Quách Huyền lại chỉ mang đến năm ngàn binh lính, điều này đã khiến cho Lư Minh Nguyệt thấy được một tia hy vọng thắng lợi.

Gã có hơn ba ngàn quân đội, có thể cùng quân Tuỳ chiến một trận, nếu như mưu kế của gã thành công, đánh bại quân Tuỳ, không chỉ đoạt được số lượng lớn đồ quân như lương thảo và vũ khí, hơn nữa thanh danh của mình và chiến lực của quân đội đều sẽ tăng cường rất lớn.

Cho nên Lư Minh Nguyệt liền dùng kế liên hoàn dụ binh, nếu như quân Tuỳ không có mắc mưu bước đầu, vậy thì để cho Tống Kim Cương giả vờ thua, dẫn dụ quân Tuỳ vào vòng mai phục. Không ngờ lại bị Trương Huyền nhìn thấu, không chỉ ngăn trở quân Tuỳ trúng kế, ngược lại đâm chọc một thương, hoả thiêu sơn cốc, khiến cho bọn chúng mau chóng rơi vào hiểm cảnh.

Lư Minh Nguyệt biết rằng mưu kế đã thất bại, lao ra rừng cây vội hô to:

- Mau thoái lui!

Đúng lúc đó, trong trận doanh quân Tuỳ tiếng trống vang to, tiếng la chém giết rung trời, năm ngàn binh sĩ quân Tuỳ giết vào sơn cốc, mấy ngàn phi chúng mới từ trong rừng cây chạy ra, không kịp điều chỉnh đội hình, lập tức một đám đại loạn.

Trương Huyền một ngựa lên trước, hươu thương giết vào bên trong bày địch. Trường thương bay loạn như hoa mai, hạ thương không lưu tình chút nào, giết cho thủ hạ Lư Minh Nguyệt kêu than một mảnh, chết bị thương khắp mặt đất. Mục tiêu của Trương Huyền nhắm thẳng vào Lư Minh Nguyệt, hẳn muốn đoạt lại chiến mã của mình.

Lư Minh Nguyệt sợ tới mức hồn bay phách lạc, thân thể của gã có thương tích, còn lâu mới là đối thủ của Trương Huyền, ngoại trừ chạy trốn chết gã không còn lựa chọn nào khác. Lư Minh Nguyệt chẳng quan tâm thủ

hạ của mình, thúc ngựa vội trốn, liều mạng chạy về phía tây, gã cười tuấn mã của Trương Huyền, tốc độ cực nhanh, chốc lát đã chạy xa rồi.

Trương Huyền thấy Lữ Minh Nguyệt chạy trốn, trong lòng nóng vội, ra thương càng thêm mấy phần dữ dội hung ác, nhanh chóng giết mở ra một con đường máu, giục ngựa đuổi theo về phía Lữ Minh Nguyệt. Lúc này ba ngàn loạn phi dưới sự công kích toàn lực của quân Tuỳ đã toàn quân sụp đổ, tránh trước sợ sau, tru tréo như điên chạy về phía tây, kẻ quỳ xuống cầu xin tha thứ không đếm xuể.

Trương Huyền ra sức quật chiến mã đuổi theo Lữ Minh Nguyệt, nhưng ngựa của hắn chỉ là một con ngựa kéo bình thường, cũng không phải là chiến mã chân chính, chở hắn và binh khí đã gắng hết sức, làm sao còn sức để chạy.

Chạy ra chưa đến mười dặm, đã hí một tiếng xi thật dài, gục đầu té nhào ở ven đường. Trương Huyền cũng đi theo đó bị ném trên mặt đất, hắn thấy chiến mã mệt đến miệng sùi bọt mép, cả người co giật, rõ ràng không xong rồi, ngẩng đầu nhìn Lữ Minh Nguyệt lần nữa, sớm đã chạy trốn không còn bóng dáng tăm hơi.

Trương Huyền tức giận nện một quyền hung hăng vào trong bùn đất, hướng về phía Lữ Minh Nguyệt chạy trốn hô lớn:

- Lữ Minh Nguyệt, lão tử sớm hay muộn sẽ dùng cái đầu của mi để trả nợ!

Một trận đại chiến diệt phi này, Quách Huyền thắng lợi cực kỳ đẹp mắt, chỉ dùng cái giá không đến mười người bỏ mình đã toàn diệt ba ngàn phi chúng của Lữ Minh Nguyệt, giết chết gần ngàn người, bắt tù binh hơn một ngàn tám trăm người, kẻ trốn chạy không đến trăm người.

Quách Huyển lập tức lên Tả Hoàng Sơn diệt sạch sào huyệt của Lư Minh Nguyệt ở Trác quận, thu thập các loại vật tư, cuối cùng một mối lửa thiêu huỷ sơn trại, suất lĩnh đại quân khái hoàn trở về Kế Huyện.

Trong lòng Quách Huyển biết rõ, một trận chiến này bản thân suýt nữa trúng kế, nhân vật mấu chốt chuyển bại thành thắng là Trương Huyển, nếu không phải may mắn gặp được hắn, bản thân tất sẽ thảm bại quay về Kế Huyện, dao động lòng quân, Thánh thượng sao có thể bỏ qua cho mình?

Ông ta thấy Trương Huyển có chút buồn bực không vui, liền tiến đến cười với hắn:

- Chẳng qua là một con chiến mã thôi mà, tôi tặng Trương thị vệ một con là được rồi.

Trương Huyển cười khở một tiếng:

- Đa tạ hảo ý của Đô đốc, chẳng qua tôi vẫn còn một con chiến mã, cũng chưa dùng đến, chỉ là cơn tức này nuốt không trôi.

Quách Huyển cười vỗ bả vai hắn:

- Cậu còn trẻ, còn có được cơ hội, thời gian còn dài! Nghe nói sào huyệt Lư Minh Nguyệt ở quận Thượng Cốc, lần sau ta lại dẫn Trương thị vệ đi quận Thượng Cốc hoàn toàn tiêu diệt Lư Minh Nguyệt.

Quách Huyển trong lời nói đã có ý lôi kéo, Trương Huyển không trả lời, trong lòng hắn thở một hơi thật dài, cũng không biết lần tiếp theo còn có cơ hội hay không.

Hành cung Dương Quảng ở Trác quận tên là Lâm Tang Cung, vị trí ở bờ đông Tang Can Thủy cách ngoài hai mươi dặm về phía đông nam Kế

Huyện, giữa hành cung và Kế Huyện xây dựng một quan đạo rộng lớn thẳng tắp.

Dương Quảng vào nửa tháng trước suất lĩnh mười vạn Kiều Quả Quân đã tới Lâm Tang Cung ở Trác quận, chuẩn bị phát động lần thứ ba cuộc chiến tranh với Cao Câu Ly, mấy chục vạn đại quân và vô số lương thực quân tư cũng đã điều đến Liêu Đông, Dương Quảng cũng chuẩn bị xuất phát.

Chạng vạng, Dương Quảng ngồi ở trong ngự thư phòng tập trung tinh thần phê duyệt tấu chương các nơi gửi đến, trưởng tôn Dương Đàm của ông ta ngồi ở trước một cái bàn nhỏ cách đó không xa, cẩn thận đọc qua tấu chương đã phê duyệt xong.

Từ sau vụ án ở Thiên Các Tự, Dương Quảng cảm nhận được sự thay đổi của đứa cháu, áp dụng phương thức giáo dục mới, không hề để cho nó chỉ biết đọc sách, đồng thời cũng để cho nó tham dự triều chính, bồi dưỡng để nó có năng lực giải quyết việc triều đình.

- Hoàng tổ phụ, không phải theo kế hoạch ngày mai xuất phát đến Liêu Đông sao? Tại sao lại trì hoãn rồi?

Dương Đàm tràn đầy chờ mong đối với việc đi Liêu Đông, vốn y cũng thu xếp xong cả rồi, chuẩn bị sáng sớm mai xuất phát, không ngờ buổi chiều hoạn quan tổng quản nói cho y biết, thời gian xuất phát chậm lại, thật sự làm y cảm thấy thất vọng.

Dương Quảng hấp thu kinh nghiệm năm ngoái, quả thật ông ta cũng không có ý nghĩ đi Liêu Đông, chỉ có điều ông ta không muốn khiến cho đứa cháu thất vọng, vội khẽ cười nói:

- Ngày mai là thọ thần bảy mươi tuổi của Lữ Thận, trẫm dự định đích thân đi chúc mừng cho ông ấy, cho nên phải trì hoãn mấy ngày, Đàm nhi thất vọng rồi sao?

- Thất vọng thì không có, chỉ là cháu không hiểu tổ phụ làm sao phải mừng thọ cho họ Lữ, tổ phụ không phải luôn không thích sĩ tộc Sơn Đông sao?

- Con nói đúng, trăm luôn luôn oán hận sĩ tộc Sơn Đông, chẳng qua lần này trăm không chỉ muốn mừng thọ cho họ Lữ, hơn nữa còn phải trọng dụng con trai của Lữ Thận, con có thể đoán được là vì nguyên nhân nào không?

Dương Quảng cười hỏi đứa cháu.

Dương Đàm cúi đầu trầm tư một lát, nhớ tới Trương Huyền nói qua cho y việc Hoàng tổ phụ phong Lý Uyên đóng giữ Thái Nguyên, y dè dặt nói:

- Chẳng lẽ là Hoàng tổ phụ muốn chia rẽ phân hoá sĩ tộc Sơn Đông phải không?

- Nói rất hay!

Dương Quảng rất là khen ngợi, cháu mình tuổi còn nhỏ, không ngờ có thể đoán được dụng ý sâu xa của mình, không đơn giản mà! Ông ta hưng phấn hỏi:

- Đây là con tự mình nghĩ ra sao?

Dương Đàm không dám đề cập đến Trương Huyền lần nữa, vội nhẹ nhàng gật đầu.

- Là tôn nhi tự mình nghĩ ra.

Dương Quảng đặc biệt vui mừng, trưởng tôn của mình có thể có suy nghĩ này, chứng tỏ nó đã lớn rồi.

Lúc này, một tên thị vệ ở cửa bấm báo:

- Quách đô đốc ở ngoài cung xin gặp, nói muốn báo tin thắng trận cho bệ hạ!

- Truyền ông ta vào gặp!

Tâm tình Dương Quảng hiện giờ rất tốt, Quách Huyền bất ngờ muốn báo tin thắng trận cho mình, ông ta lại rất muốn nghe thử.

Chốc lát, Quách Huyền dưới sự hướng dẫn của hoạn quan đi vào ngự thư phòng, y quỳ xuống hành đại lễ tham bái:

- Vi thần Quách Huyền tham kiến Ngô hoàng bệ hạ, chúc bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

- Quách ái khanh miễn lễ bình thân!

Quách Huyền là tâm phúc của Dương Quảng. Hai năm trước, Dương Quảng dùng y thay thế chức Đô đốc U Châu của Nguyên Hoảng Tự, nhờ bỏ hoàn toàn thể lực quý tộc Quan Lũng ở U Châu.

Quách Huyền đứng lên hưng phấn nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, thần dẫn theo năm ngàn quân chạy đến phía bắc Trác quận tiêu diệt phi, toàn diệt ba ngàn phi chúng của đầu sỏ Lữ Minh Nguyệt. Lữ Minh Nguyệt bị trọng thương chạy trốn, còn chúng ta tổn thất chỉ có năm người.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: Lời Mời Nồng Nhiệt

Dương Quảng tức thì tinh thần chấn động, vội vàng nói:

- Ái khanh, một trận này đánh rất phấn khích! Không ngờ chỉ năm người bị thương, nói thử cho trầm, một trận này là đánh thế nào vậy?

Quách Huyền liếc qua Yến Vương đang bàng quan, theo đó mà cười nói:

- Vi thần muốn hỏi một câu với Yến Vương điện hạ trước, điện hạ có một thị vệ tên gọi Trương Huyền hay không?

Ánh mắt Dương Đàm lập tức sáng ngời:

- Quách đô đốc tìm được y sao?

Vài ngày trước Dương Đàm nghe thị vệ Trần Lương nói, trên đường cái Kế Huyện gặp được Trương Huyền, Dương Đàm rất là hưng phấn, lập tức phái người đi tìm hắn, không ngờ Trương Huyền lại mất tích, liên tục vài ngày cũng tìm không thấy tung tích. Y vẫn cho rằng Trương Huyền về Lạc Dương rồi, trong lòng đang uể oải, không ngờ được Quách Huyền bỗng nhiên nhắc đến hắn.

Dương Đàm rụt rè nhìn thoáng qua Hoàng tổ phụ, sợ tổ phụ tức giận, vội vàng giải thích:

- Ý của ta là nói, hẳn chính xác là thị vệ phủ Yến Vương, xin nghỉ dài hạn mấy tháng, Quách đô đốc ở nơi đâu tìm thấy hẳn vậy?

Quách Huyền sở dĩ phải hỏi trước Yến Vương, chính là vì ông ta đang suy nghĩ nên nhắc tới công lao của Trương Huyền hay không, nếu như Yến Vương phản ứng lạnh nhạt, vậy là có thể hàm hồ cho qua, nếu như người này thật sự là tâm phúc của Yến Vương, vậy ông ta phải nói thật.

Khả năng đoán ý và sắc mặt qua lời nói của Quách Huyền lợi hại bậc nào, liếc mắt một cái đã nhìn ra sự quan tâm của Dương Đàm đối với Trương Huyền, trong lòng của ông ta thầm nghĩ 'Xem ra cái tên Trương Huyền kia thật sự là tâm phúc của Yến Vương'.

Ông ta vội tiếp tục nói với Dương Quảng:

- Bệ hạ, vi thần sở dĩ nhắc đến gã Trương thị vệ này, là vì lần này nhờ có y mới đánh bại Lữ Minh Nguyệt.

Quách Huyền không có giấu diếm, vội đem sự tình phát sinh sau khi gặp được Trương Huyền kể tỉ mỉ một lần, cuối cùng nói:

- Nhờ có Trương Huyền kịp thời phá vỡ kế dụ địch của Lữ Minh Nguyệt, mới khiến cho vi thần không mắc mưu. Y theo sau đó hiến kế hoá công, ngược lại ép thổ phỉ mai phục ra, cuối cùng giúp chúng ta thu hoạch toàn thắng.

Dương Quảng đã từ miệng Bùi Cự biết được Trương Huyền ở Mạc Bắc lập được nhiều công trạng thật lớn, ấn tượng của ông đối với Trương Huyền đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn, cho dù Dương Đàm công khai khen ngợi Trương Huyền, Dương Quảng cũng chưa chắc sẽ không hài lòng.

Tâm tình Dương Quảng không tệ, nghe được Quách Huyền không tiếc lời khen Trương Huyền, ông không khỏi vuốt râu cười:

- Không thể ngờ được y còn là một đại tướng trí dũng song toàn. Khó có được mà!

Trong lòng Dương Đàm mừng thầm, nhân cơ hội nói:

- Khởi bẩm Hoàng tổ phụ. Tôn nhi từng đồng ý với y, để y ra ngoài làm tướng, Hoàng tổ phụ có thể để cho tôn nhi thực hiện lời hứa hẹn hay không.

Quách Huyển bên cạnh trong lòng chấn động, nếu như Trương Huyển có thể đến dưới quyền mình làm tướng, mình không chỉ có được một nhân tài mà thông qua y còn có thể tạo dựng mối quan hệ với Yến Vương, chẳng phải là một công đôi việc sao.

Mặc dù có chút đường đột, Quách Huyển vẫn y vào mình là tâm phúc của hoàng thượng, da mặt dày cười nói:

- Quân phủ U Châu đúng lúc đang không đủ tướng tài, hay là bổ hạ cho y tới U Châu!

Dương Quảng nhìn thoáng qua ông ta, cũng không nhắc chuyện này, thản nhiên nói:

- Lần này Quách ái khanh diệt phi có công, ủng hộ sĩ khí đại quân. Trẫm ban cho hoàng kim ngàn lượng, lụa năm nghìn tấm, tướng sĩ tham chiến mỗi người ghi công trạng một lần, khao thưởng công lao bọn họ thật nhiều!

Quách Huyển đung phẩy cái đình mềm, rồi lại được ban thưởng. Trong lòng có chút mất mát, lại vô cùng vui mừng. Cuống quýt tạ ơn cáo lui.

Dương Quảng thấy Quách Huyển đi rồi, lúc này mới cười nói với Dương Đàm:

- Trẫm biết con rất quan tâm Trương Huyển. Chẳng qua sắp xếp y thế nào trẫm tự có cách nghĩ, con có thể tìm gặp y trước, quan tâm một số tình

hình gần đây của y. Dù sao y là thị vệ Thiên ngưu của con.

- Tôn nhi hiểu rõ, ngay bây giờ sẽ phái người đi nghe ngóng tung tích của y.

Trương Huyền lúc giữa trưa về tới La phủ, mãi đến khi tinh thần ổn định lại, Trương Huyền mới cảm thấy mỗi mệt dị thường, hần trở về phòng đã đặt đầu ngủ say, ngủ một mạch đến thời khắc hoàng hôn mới tỉnh lại, chỉ cảm thấy tinh thần hăng hái, dòng suy nghĩ cực kỳ rõ ràng.

Hần đã có năm sáu ngày chưa trở về, trong phòng vẫn giống như lúc hần rời đi. Trương Huyền đi đến bên cạnh bàn, mới phát hiện trên bàn có một tờ giấy, hần mở tờ giấy ra, là La Thành để lại cho hần.

'Đệ có việc gấp theo cha đi quận Bắc Bình, mấy ngày sau mới về, huynh có thể an tâm luyện võ, chớ có nhớ mong, mặt khác tinh yếu của Bá Vương thương pháp đệ đã sửa sang lại, cũng thêm vào phần lớn Tử Dương kích pháp, hơi có vẻ thô thiển, chỗ tinh diệu thua xa kích pháp, nhưng cũng có chỗ có thể dùng, tác dụng đối với tiểu đệ không lớn, huynh có thể tự ngẫm, La Thành kính dâng.'

Ngày đề bên ngoài là năm ngày trước, hoá ra La Thành mấy ngày nay cũng không ở Kế Huyện, cùng phụ thân đi Bắc Bình quận rồi, khó trách Quách Huyền phải dẫn binh diệt phi. Bắc Bình quận thời nhà Tùy là vùng đảo Tàn Hoàng ngày nay, cách Kế Huyện xa ngoài mấy trăm dặm.

Trương Huyền buông tờ giấy xuống, tiện tay nhặt một quyển giấy lụa ở bên cạnh lên. Đây là Bá Vương thương pháp La Thành sửa sang lại.

Kỳ thật Trương Huyền cũng phát hiện Bá Vương thương pháp của La Sĩ Tín và Tử Dương kích pháp có rất nhiều chỗ tương tự. Nhưng Trương Huyền về mặt sửa sang chi tiết tương đối yếu, trình độ võ học cũng không

cao, hẳn rất khó dung hợp Bá Vương thương pháp của La Sĩ Tín và Tử Dương kích pháp với nhau, đã phó thác chuyện này cho La Thành.

Trương Huyền đang muốn mở cuốn lựa, lúc này sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Trương Huyền vừa quay đầu lại, chỉ thấy tiểu nha hoàn A Viên bưng mâm thức ăn đi vào.

- Công tử đói bụng chưa! Mau đến dùng cơm.

A Viên cười hì hì nói.

Trương Huyền cũng đang rất đói bụng, hẳn cười ngời xuống, xoáy ngay một cái bánh nướng bắt đầu nhai nhóp nhép, nói mập mờ:

- Ngọc Lang đã đi bao lâu rồi?

- Chính là sau hôm các người đi Lữ gia trang, công tử vội vàng chạy về, cùng lão gia đi Bắc Bình quận, tuy nhiên công tử đã quay về rồi.

- Trở về lúc nào?

Trương Huyền vội vàng hỏi.

- Hôm nay mới trở về buổi trưa, sau đó lại đi ra ngoài rồi.

Tiểu nha hoàn vừa dứt lời, trong viện liền truyền đến giọng cười sang sảng của La Thành:

- Nguyên Đình huynh thức dậy rồi sao?

Tiếng đến người đến, cái bóng dài của La Thành đã hiện ra ở trước cửa. A Viên vội vàng lùi lại phía sau một bước, cúi đầu, Trương Huyền khoát tay cười nói:

- Qua đây ăn chút gì đó!

- Đệ đã ăn xong cơm tối rồi.

La Thành đi vào trong phòng, ngồi xuống đối diện Trương Huyền. A Viên vội vàng rót một chén trà cho cậu ta, La Thành gật đầu cười nói:

- Người lui ra trước đi!

A Viên thi lễ lui xuống, La Thành thấy cô bé đi ra ngoài, lúc này mới thấp giọng hỏi:

- Huynh trưởng tại làm sao lại cùng với Quách Huyền đi tiêu diệt Lữ Minh Nguyệt?

Trương Huyền nghe trong giọng nói của cậu ta có một tia không hài lòng, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, chẳng lẽ y không biết rõ việc Lữ Thanh bị bắt cóc?

Trương Huyền không lộ giọng điệu hỏi ngược lại:

- Sự tình rất nghiêm trọng sao?

- Nghiêm trọng ngược lại chưa nói tới, chẳng qua phụ thân đệ rất bất mãn, chất vấn đệ nguyên nhân, đệ lại không cách trả lời, còn nữa, mấy ngày nay huynh đi đâu?

Trương Huyền tâm niệm chuyển gấp, hắc mớ hồ có chút minh bạch, có thể là bởi vì liên quan đến đấu tranh nội bộ Lữ gia, phụ thân Lữ Thanh che giấu chân tướng, cho nên cha con La Thành mới không biết việc phát sinh mấy ngày nay.

Trương Huyền cũng không muốn nhắc việc của Lữ Thanh, tránh nặng tìm nhẹ nói:

- Huynh ngày đó lúc quay về gặp phải đầu sỏ Lữ Minh Nguyệt, gã cướp đi ngựa của huynh rồi, huynh tức giận không cho qua được tìm kiếm gã, kết

quả gặp được quân đội của Quách đồ đốc, đã đi theo bọn họ cùng đến Tả Hoàng Sơn.

- Hoá ra chuyện là như vậy?

La Thành tức thì nhẹ nhàng thở ra, xem ra là phụ thân hiểu lầm rồi, cậu ta mỉm cười nói:

- Khó trách không thấy Hoá Vân Câu của huynh, hoá ra bị Lữ Minh Nguyệt cướp đi rồi, huynh về sau không đoạt về lại được sao?

Trương Huyền lắc đầu:

- Toàn diệt loạn phi, Lữ Minh Nguyệt ngược lại chạy thoát rồi, đương nhiên là cướp ngựa của huynh. Đúng rồi, huynh còn cùng Tống Kim Cương ác chiến một trận.

- Đệ cũng nghe nói, Tống Kim Cương kia được xưng là đệ nhất mãnh tướng của Hà Bắc, huynh trưởng không ngờ có thể đánh bại hắn, không đơn giản nha!

- Huynh không có đánh bại gã, gã là giả vờ bại, dẫn dụ chúng ta vào chỗ mai phục, kỳ thật dựa vào bản lãnh thực thụ của gã, hắn là sơ sơ mạnh hơn so với huynh một chút.

Trương Huyền đẩy mâm thức ăn ra, lấy ra cuốn lụa La Thành để lại cho hắn, chậm rãi mở ra, bên trong là phân giải tinh yếu Bá Vương thương pháp của La Sĩ Tín, mỗi điểm quan trọng và sức lực vận dụng của một chiêu đều viết rất kỹ càng, đây là thiên phú của La Thành, suy một được ba, thông hiểu đạo lý các loại võ học, không ai bì kịp.

La Thành cười giải thích:

- Ta phát hiện rất nhiều chỗ của Bá Vương thương pháp cùng Tử Dương kích pháp có phần tương tự, chúng nó có phải từ một chỗ mà ra hay không đệ không rõ lắm, nhưng chỗ tinh diệu của Bá Vương thương pháp còn xa mới bằng được Tử Dương kích pháp.

Tuy nhiên chỗ đáng học hỏi trong nó chính là ở trong cứng rắn có mềm dẻo, mà Tử Dương kích pháp cương mãnh có thừa, mềm dẻo không đủ, cho nên đệ lấy ra tinh hoa cứng rắn mềm dẻo trong thương pháp giao hoà với nhau. Huynh trưởng có thời gian không ngại luyện thử xem, về sau tự nhiên có thể dung nhập vào trong kích pháp, Tử Dương kích pháp có thể nâng lên một đẳng cấp khác.

- Khiến hiền đệ hao phí tâm sức rồi!

Trương Huyền cảm kích tính thẳng thắn của La Thành, lại cười nói:

- Hiền đệ sử dụng không được sao?

La Thành có chút tiếc nuối lắc đầu:

- Sức lực đệ không đủ, chỉ có thể bỏ ra công sức ở chỗ tinh diệu, sự mềm dẻo của Bá Vương thương là mềm dẻo cứng chắc, điều kiện đầu tiên là phải có sức lực đủ mức, đệ không làm được.

La Thành mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cậu ta rất có lòng tin với Ngũ câu thần phi thương gia truyền của mình, cậu ta liền khoát tay cười:

- Chúng ta không nói những thứ này, mặt khác có chuyện muốn nói cho huynh biết, ngày mai chúng ta cùng nhau đi tham dự thọ thần bảy mươi của ngoại tổ phụ của đệ, đi chen chúc tham gia náo nhiệt, như thế nào?

- Huynh đi không được hay lắm!

Trương Huyền có chút do dự, người khác không mời mình đã tùy tiện đến trước, dường như có chút không ổn.

La Thành nhìn ra tâm tư của hắn, lại cười nói:

- Không cần lo lắng, kỳ thật là biểu huynh Lữ Nguyên Khánh của đệ cực lực mời huynh, lần trước huynh đã đồng ý với huynh ấy rồi.

Trương Huyền nghĩ tới, chính mình hình như là đã đồng ý, hắn không có cách nào khác cười khổ một tiếng:

- Vẫn đi Lữ gia trang sao?

- Không! Không! Lần này chính là ở trong Lữ phủ ở Kế Huyện, ngày mai khách mời sẽ có rất nhiều, không phải ai cũng có thể tham dự, hãy coi như đi chơi khuây khoả đi!

Trương Huyền nhớ đến Lữ Thanh, trong lòng của hắn bất thành linh trào ra một chút ý niệm khó có thể kìm chế, rốt cuộc đồng ý:

- Được rồi! Huynh đi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Thọ Yến Lư Phủ (1)

Hôm nay là sinh thần của gia chủ Lư thị Lư Thận, người thọ bảy mươi xưa nay hiếm, cho nên lão gia chủ một trong tam đại thế gia Hà Bắc đại thọ quá bảy mươi, tự nhiên là khách mời nghẽn cửa, náo nhiệt vô cùng.

Toàn bộ Kế Huyện đều thảo luận chuyện này, chỉ có điều Trương Huyền mấy ngày nay không ở Kế Huyện, đối với chuyện này đúng là hoàn toàn không biết gì cả.

Trương Huyền và La Thành hẹn trước là xế chiều đi Lư phủ, sáng sớm hắn đi vào hầm băng luyện tập kích pháp hai canh giờ, trở về tắm rửa một cái, ăn cơm trưa, lúc này mới thay một bộ áo dài bằng gai mịn màu lam, đầu đội khăn thường, tinh thần phấn chấn vô cùng.

Tiểu nha hoàn A Viên ở sau lưng thắt đai lưng cho hắn, nói lầm bầm:

- Người khác đều mặc áo gấm đi dự tiệc, huynh lại mặc áo vải, có phải có chút khó coi hay không?

Người đời Tùy phân biệt đẳng cấp nhờ quần áo, không chỉ có phân chia địa vị xã hội về màu sắc, mà còn chất vải cũng vô cùng coi trọng, giống như phục sức gấm vóc là dấu hiệu sĩ tộc, con cháu hàn môn phần lớn mặc áo vải, cho nên có câu giảng giải 'Sĩ cẩm hàn bố' (kẻ sĩ mặc áo gấm, người nghèo mặc áo vải).

Rất nhiều con cháu hàn môn vì hư vinh (vinh dự hư ảo) thể diện, cũng không tiếc mặc vào chiếc áo choàng gấm vóc, cho thấy cái gọi là thân phận 'Sĩ tộc' của mình.

Nhưng Trương Huyền lại rất không thích mặc trường bào bằng gấm vóc, một phần là hẳn không muốn theo đuổi loại hư vinh này, kể đó thời tiết nóng bức, trên người mồ hôi tương đối nhiều, mặc tơ lụa lên người, cảm giác thật sự khó chịu, hành động cũng không thuận tiện. So sánh về điểm này, hẳn càng thích vải gai thoáng mát tùy thích hơn.

Trương Huyền vỗ khuôn mặt giống bánh bao nhỏ của A Viên cười nói:

- Tôi sớm đã nói với cô, tôi không thích mặc áo bào bằng gấm. Sau nữa ta lại không phải sĩ tộc, tại sao phải mặc áo bào bằng gấm, mặc một bộ thể này cũng không phải rất tốt sao?

- Nhưng huynh mặc loại áo vải gai này, người khác sẽ xem thường huynh, tuy rằng không nói ra miệng, nhưng trong lòng sẽ rất khinh bỉ.

- Vậy trong lòng cô có phải rất khinh bỉ ta hay không nha!

Trương Huyền cười hỏi.

Mặt A Viên đỏ hồng, bữu môi không hứng thú nói:

- Tôi nào có! Người ta là vì tốt cho huynh, huynh không chịu mặc thì thôi, chuyện gì liên quan đến tôi?

- A Viên, tôi hỏi cô một việc, Ngọc Lang nhà các cô phải lấy cô nương nào đó của Lư Phủ đúng không?

Trương Huyền hỏi như không có việc gì khác.

Nhắc tới chuyện này, A Viên lập tức mặt mày hớn hở hẳn lên, cười nói:

- Công tử làm sao biết được?

- Tôi đương nhiên biết một chút, cô có thể tiết lộ một chút tin tức cho tôi không.

- Kẻ làm chúng tôi sao có thể tùy tiện nói loại việc này.

Ngoài miệng mặc dù nói không thể nhưng A Viên nào nhịn được loại đồn nhảm ven đường này, cô bé vụng trộm liếc mắt nhìn ra ngoài, thấy phía ngoài không ai, lúc này mới thấp giọng nói:

- Tôi nói cho công tử biết. Công tử đừng nói là tôi nói đó nha!

Trong lòng Trương Huyền rất tức cười, liền gật đầu:

- Tôi sẽ không nói!

A Viên cười hì hì nói:

- Công tử cũng biết, nhà mẹ đẻ phu nhân nhà tôi chính là Lư thị. Khi Ngọc Lang công tử còn rất nhỏ, bà đã định việc hôn nhân cho cậu ấy, là một người con gái rất mỹ mạo của Lư gia.

- Tên là gì?

Mặc dù Trương Huyền biết rằng Lư Thanh nhất định phải giả cho Thôi gia, không phải La Thành, nhưng hẳn vẫn có chút căng thẳng khó gọi tên ra.

A Viên kinh ngạc nhìn thoáng qua Trương Huyền:

- Tôi nghe A Ly bên cạnh phu nhân nói qua, hình như tên là Vân cô nương, so với Ngọc Lang công tử nhỏ hơn năm tuổi, bộ dạng hơi yếu nhược, cô ta vô cùng mê đắm công tử nhà tôi, nhưng công tử ngược lại không thích cô ta lắm.

- Vì sao?

- Công tử nói cô ta vẫn còn là đứa bé. Cái gì cũng không hiểu. Ài! Những tiểu thư này không thích thú đọc sách học thêu, tuổi còn nhỏ đã nghĩ đến đại sự cả đời, ai có thể thích các cô ấy?

Trương Huyền nhin không được, cười hỏi:

- Vậy người có nghĩ đến đại sự cả đời của mình hay không?

A Viên lập tức trên mặt đỏ bừng, tức giận đến dậm chân:

- Công tử tại sao lại kéo tôi vào, người ta... người ta mới mười hai tuổi, nghĩ đại sự cả đời cái gì?

Trương Huyền cười ha hả, xoay người đã rời khỏi phòng. Cùng tiểu nha hoàn chơi đùa vài câu, khiến tâm tình hẳn rất tốt.

Lư phủ nằm ở tây bắc Kế Huyện, là một toà nhà lớn chiếm đất hơn trăm mẫu, nơi này là nơi ở của gia chủ Lư thị. Trước mắt Gia chủ gia tộc Lư thị tên là Lư Trác, cũng chính là phụ thân của Lư Thanh, mà Lư thị sơn trang do huynh đệ của Lư Trác Lư Nghĩa chủ quản.

Do đang là giữa mùa hè, ngoại trừ Lư Trác không thể rời khỏi Kế Huyện, còn lại cả nhà họ Lư đều về nhà cũ nghỉ hè.

Chẳng qua hôm nay là ngày thọ của ông cụ Lư Thận của Lư gia, tất cả con cháu dòng chính Lư gia đều từ Lư thị sơn trang trở về Kế Huyện, chuẩn bị vì lão gia chủ tổ chức lần thọ thần long trọng này.

Thọ yến chính thức là vào lúc chạng vạng mới cử hành, tuy nhiên từ sau giờ ngọ bắt đầu đã có khách mời lục tục kéo nhau tới, trên quảng trường

trước cửa chính Lư thị đỗ đầy xe ngựa. Hơn mười người con cháu họ Lư ở trước cửa chính chỉ huy xe cộ, nghênh đón khách mời.

Lần này Lư gia vì đại thọ của lão gia chủ đã bảy mươi tuổi cũng hao tổn tâm huyết không ít, trước kia mừng thọ đều là mời vọng tộc và quan viên bản địa, nhưng lần này lại không giống bình thường, đại bộ phận văn võ bá quan triều đình đều tập trung ở Trác quận, cho nên Lư gia về mặt mời khách cũng vô cùng coi trọng.

Không chỉ có con cháu thứ tộc bản phủ nhất loạt không được phép vào phủ, hơn nữa người có tiếng tăm ở địa phương căn bản cũng không đưa thiệp mời, chỉ mời danh môn vọng tộc các nơi từ Hà Bắc đến Sơn Đông, như Thôi thị Bác Lăng, Lý thị ở Triệu quận, Cao thị ở Bột Hải, Thôi thị ở Thanh Hà, Bạch thị ở Tương Quốc, vân vân...

Mặt khác cũng không thiếu các trọng thần ở Trác quận, như là Ngu Thế Cơ, Tô Uy, Tiêu Vũ, Bùi Cự, Phàn Tử Cái, Đại tướng quân Vũ Văn Thuật, hoàng tộc Dương Quán vân vân, quan cao hiển quý cũng nể mặt mũi Lư thị mà đến mừng thọ.

Về phần con cháu Lư thị trải khắp quan trường Hà Bắc, mười mấy tên quan lớn địa phương Thái thú, Trưởng sử vân vân cũng đều phái con cháu đến chúc thọ, trong một lúc, khách quý chật nhà, khiến Lư gia cảm thấy vinh quang bội phần.

Trương Huyền đi theo La Thành từ cửa bên tây vào Lư phủ, nơi này là con đường riêng biệt cho con cháu Lư thị, một số con cháu Lư thị lên mời bằng hữu cũng từ nơi này vào phủ, hai người vừa đi vào cửa tây, ngay trước mặt liền gặp Lư Khánh Nguyên chạy ra đón chào, cười nói:

- Thật là đúng dịp, huynh đang muốn đi xem thử hai người đến chưa, hai người lại đến ngay rồi. Trương công tử, đã lâu không gặp, hoan nghênh! Hoan nghênh!

Thái độ Lữ Khánh Nguyên rất thoải mái, khiến trong lòng Trương Huyền có chút kinh nghi, phải biết rõ Lữ Khánh Nguyên chính là anh ruột của Lữ Thanh, chẳng lẽ ngay cả y cũng không biết việc Lữ Thanh bị bắt cóc sao? Hay là bọn họ cũng không biết là mình cứu được Lữ Thanh.

Tuy nhiên tốt nhất là như vậy, Trương Huyền cũng không hy vọng chuyện này truyền ra, người biết càng ít càng tốt.

La Thành thấy Lữ Khánh Nguyên đỏ mặt hơi đầm đìa, vội cười hỏi:

- Hôm nay bạn đến vậy sao?

- Hôm nay ta phụ trách đón khách ở trước cửa chính, thời tiết lại nóng như thế này, bạn hơn một canh giờ rồi, thật vất vả mới lên nhàn rồi chút.

Lúc này, sau lưng truyền tới một giọng nói trầm thấp:

- Là Ngọc Lang đến rồi sao?

Mọi người vừa quay đầu, chỉ thấy một người nam tử trung niên khoanh tay đứng ở sau lưng bọn họ, tất cả giật nảy mình. Lữ Khánh Nguyên vội vàng khom người thi lễ:

- Phụ thân!

La Thành cũng hấp tấp hành lễ:

- Tham kiến cữu phụ!

Trương Huyền thầm nghĩ hoá ra nam tử trung niên này chính là Lữ Trác gia chủ Lữ thị, phụ thân của Lữ Thanh, chỉ thấy Lữ Trác tuổi chừng hơn bốn mươi, làn da trắng nõn, dáng người bậc trung, ánh mắt sáng ngời, dưới hàm để một chòm râu đen, dáng vẻ vô cùng nho nhã, Trương Huyền phát hiện ánh mắt Lữ Thanh rất giống phụ thân của nàng.

Ánh mắt Lữ Trác dừng lại trên người Trương Huyền, khẽ cười nói:

- Vị này chính là Trương hiền chất à!

Trương Huyền vội vàng tiến đến thi lễ:

- Văn bối Trương Huyền, tham kiến bá phụ!

- Không cần phải khách khí!

Lữ Trác liếc nhìn đầy thâm ý với Trương Huyền, rồi nói với Lữ Khánh Nguyên:

- Người dẫn Ngọc Lang đi ra nhà sau trước, mẫu thân của cậu ấy tìm cậu ấy có việc, ta cùng Trương hiền chất nói đôi ba câu.

Trong lòng Lữ Khánh Nguyên và La Thành đều có chút kỳ quái, chẳng qua bọn họ cũng không nói gì, hướng về phía Trương Huyền gật đầu, đi trước ra nhà sau. Lữ Trác nhìn một lượt Trương Huyền:

- Cậu đi theo ta đến đây!

Trong lòng Trương Huyền biết rõ, theo sau Lữ Trác đến một ngôi đình không có người. Lữ Trác khoanh tay nhìn khách mời phía xa, thản nhiên nói:

- Cậu biết rõ trong lòng ta cảm kích cậu cỡ nào!

Trương Huyền mỉm cười:

- Một chút chuyện nhỏ, bá phụ không cần để ở trong lòng.

Lữ Trác đột nhiên xoay người, trong ánh mắt mang theo xúc động nhìn Trương Huyền:

- Cậu cho rằng là việc nhỏ sao? Cậu đã cứu tính mạng con gái ta, bảo vệ trinh tiết của nó, cũng cứu lại danh dự của ta, đây là đại ơn bậc nào, ta cũng không cho rằng là chuyện nhỏ, ta muốn tạ ơn cậu một cách trọng thị.

Trương Huyền bình tĩnh cười nói:

- Tôi không cần cảm tạ gì cả, nhưng tôi hy vọng bá phụ có thể bảo vệ nàng thật tốt, đừng để cho nàng lại gặp phải nguy hiểm, hơn nữa phải đề phòng người bên cạnh hãm hại.

- Ta biết rõ!

Lư Trác hiếu được thâm ý trong lời nói Trương Huyền, ông ta gật đầu:

- Ta sẽ không để cho nó gặp chuyện không may lần nữa, cũng đành vậy! Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ân đức của Trương công tử ta sẽ nhớ ở trong lòng, một ngày nào đó ta sẽ báo đáp.

Trong lòng Trương Huyền lo lắng một hồi, hẳn không hy vọng Lư Trác báo đáp mình, chỉ cần ông ta chịu đồng ý cho mình à Lư Thanh ở bên nhau, điều này quan trọng hơn so với báo đáp bất kì cái gì.

- Chuyện này ngoại trừ bá phụ, còn có ai biết?

- Thanh nhi chỉ nói cho ta biết, ngay cả mẫu thân của nó cũng không có nói, ta cũng không nói cho bất cứ kẻ nào, hy vọng công tử cũng có thể bảo vệ bí mật này.

Trương Huyền yên lặng gật đầu:

- Đây cũng là hy vọng của tôi.

Lư Trác thở dài:

- Ta cũng không phải là muốn cố ý giấu giếm, chỉ có điều chuyện sỉ nhục gia tộc không thể truyền ra ngoài, ta thế nào cũng không nghĩ ra. Người thân cận nhất không ngờ có thể xuống tay với cháu gái của mình. Khiến ta đau đớn tận đáy lòng, điều tốt là không có gây thành sai lầm lớn. Ta chỉ hy vọng gã có thể nhận thức được sai lầm của mình, sửa chữa lỗi lầm trước.

Trương Huyền đương nhiên hiểu được người Lữ Trác nói không phải Lữ Minh Nguyệt, mà là đệ đệ Lữ Nghi của ông ta, hơn nữa Trương Huyền còn biết rõ bí mật của Lữ Nghi, chỉ sợ ngay cả Lữ Trác cũng không rõ được.

Hắn do dự một lát, chậm rãi nói:

- Bá phụ biết rõ chuyện Lữ Minh Nguyệt ám sát Quách đô đốc không?

- Cái gì?

Lữ Trác cả kinh chấn động:

- Quách đô đốc bị ám sát là do Lữ Minh Nguyệt gây ra?

Trương Huyền gật đầu:

- Chuyện này chỉ sợ còn liên lụy đến lệnh đệ, chỉ sợ còn có La phó đô đốc, hy vọng trong lòng bá phụ có chuẩn bị.

Lữ Trác lòng như tơ rối, chuyện này quá nghiêm trọng, khó trách Quách Huyền nói thác có bệnh không chịu đến, hoá ra Lữ gia đã dính dáng đến án ám sát, bản thân gia chủ này vẫn chưa biết.

Trong lòng của ông ta cực kỳ căm hận đối với đệ đệ, chuyện này sẽ hại chết Lữ gia mất. Ông ta cố nén nhịn sự khẩn thiết trong lòng, vội hỏi thêm:

- Quách đô đốc có biết là do Lữ Minh Nguyệt gây nên không?

- Ông ta vốn không biết, lần này đánh Tả Hoàng Sơn, ông ta tìm được mấy bức thư, tôi nghĩ ông ta hẳn là có chỗ thấu đáo rồi.

Lòng Lữ Trác nóng như lửa đốt, ông ta hận không thể lập tức nói chuyện này cho phụ thân biết, nhưng ông ta do dự một lát, vẫn quyết định hôm khác rồi hãy nói chuyện này, hôm nay là thọ thần của phụ thân, chính mình cũng không muốn gây thêm rắc rối.

Lữ Trác thở dài lại nói:

- Hiền chất còn có chuyện gì sao?

Trương Huyền còn muốn hỏi thử tình hình của Lữ Thanh, nhưng lời đến cửa miệng, hẳn lại nuốt xuống, cười nói:

- Bá phụ bận rộn, cũng không cần để ý tới văn bối nữa.

Lữ Trác quả thật còn có người khách quan trọng đang đợi ông ta, đó chính là gia chủ Thôi thị Thôi Triệu, là người ông ta không dám đắc tội.

Ông ta chỉ bởi vì nghe nói La Thành đến mới vội vã chạy đến gặp mặt Trương Huyền. Ông ta ái ngại vỗ bả vai Trương Huyền:

- Cậu là khách quý của ta, đợi lát nữa ta sai Khánh Nguyên tiếp cậu, ta phải đi trước một bước rồi.

- Bá phụ xin cứ tự nhiên!

Lữ Trác gật đầu, rời khỏi ngôi đình, lòng buồn ý loạn đi về phía quý khách đường.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Thọ Yến Lư Phủ (2)

Trương Huyền ngồi một mình trong đình một lát, hắn còn đang cẩn thận nghĩ lại cuộc nói chuyện vừa rồi với Lư Trác. Thật ra bên trong vẫn còn rất nhiều thứ chưa thỏa mãn, cần tự mình lý giải.

Lư Thanh chắc chắn sẽ không nói với phụ thân rằng nàng có tình cảm với mình. Đó là tính cách ngượng ngùng của một thiếu nữ, nên nàng sẽ giấu trong lòng.

Nhưng Lư Trác chưa chắc đã không đoán ra. Hai người trẻ tuổi cùng ở cùng với nhau hai ngày hai đêm, cùng chung hoạn nạn, khó mà không sinh ra tình cảm. Lư Trác hiển nhiên cũng hiểu được điều này, nhưng muốn giữ sự trong sáng cho con gái nên mới bảo Đại Ân Minh giữ trong lòng.

Trương Huyền còn đoán được ý tứ khác của Lư Trác khi tìm mình. Đó chính là hy vọng mình không truyền tin này ra ngoài, như vậy không chỉ liên lụy đến danh dự của Lư gia mà ông ta cũng không muốn Thôi gia đến gây chuyện. Dù sao thì ở một mức độ nào đó, Lư gia cũng không thể đắc tội với Thôi gia.

Trương Huyền đột nhiên cảm thấy vô vị. Điều gì Lư Trác cũng suy xét đến cả rồi, chỉ có một điều ông ta chưa nghĩ tới, đó là cảm nhận của con gái mình. Ông ta căn bản không để tâm tới tình cảm của con gái, chỉ cần con gái bình an vô sự, giữ được sự trong sạch thì ông ta không để ý tới chuyện gì nữa. Nói cho cùng, không ta cũng chỉ quan tâm bản thân.

Lúc này, có mấy người khách đang cười nói đi dọc theo con đường mòn về phía ngôi đình. Trương Huyền không muốn bị ồn ào nên liền xoay người rời khỏi đình. Vừa xuống núi đã thấy Lữ Khánh Nguyên vội vàng chạy tới:

- Trương hiền đệ, ta tới chậm rồi.

- Ngọc Lang đâu?

Trương Huyền không thấy La Thành, tò mò hỏi.

- Lần này Ngọc Lang thật sự bị ngăn trở rồi, mỗi lần nhìn thấy đường muội (em họ) của ta đều muốn trốn. Lần này đã bị muội ấy ép buộc ở lại để nói chuyện cùng muội ấy.

Trương Huyền không kìm nổi, cười nói:

- Chính là Vân cô nương đó hả?

- Người cũng biết à?

Lữ Khánh Nguyên ha ha cười:

- Tiểu nha đầu đó nhanh mồm nhanh miệng, lại thông minh tuyệt đỉnh, không biết sẽ quán lấy Ngọc Lang bao lâu. Lần này Ngọc Lang đau đầu rồi.

Lữ Khánh Nguyên đưa Trương Huyền đi qua một cái sân, vừa cười vừa nói:

- Ta đưa đệ tới gặp một vài bằng hữu, có lẽ đệ sẽ cảm thấy hứng thú.

Lữ Khánh Nguyên được phụ thân dặn dò, phải coi Trương Huyền như là khách quý. Tuy rằng không biết nguyên nhân nhưng trong lòng Lữ Khánh Nguyên hiểu, coi như khách quý không chỉ thể hiện ở đối đãi mà phải đưa hẳn vào sân hơn.

Lư Khánh Nguyên đưa Trương Huyền đi tới phía trước đại sảnh. Mấy cái sân ở trước đó đều chật kín khách khứa.

Lư Khánh Nguyên và Trương Huyền đi vào một cái đình nhỏ, trong đình có mấy người, đều là tử đệ của các đại danh môn Hà Bắc. Nhìn thấy Lư Khánh Nguyên đi vào, tất cả đều đứng dậy thi lễ.

- Đây đều là bằng hữu của ta, cũng là khách quý của Lư gia. Để ta giới thiệu với đệ.

Lư Khánh Nguyên giới thiệu từng người với Trương Huyền.

- Vị này là Thôi Văn Tượng, Thôi thị ở Bắc Lăng.

Lư Khánh Nguyên lại thấp giọng nói với Trương Huyền:

- Phụ thân là Thôi Triệu, gia chủ của Thôi thị ở Bắc Lăng, hiện giờ đảm nhiệm chức Công bộ Thị lang. Hắn là người có khả năng sẽ là gia chủ của Thôi thị trong tương lai.

- Ngưỡng mộ đã lâu!

Ánh mắt Trương Huyền híp lại, đánh giá người được gọi là gia chủ tương lai của Thôi thị này. Đây chính là Thôi Văn Tượng, người muốn kết hôn với Lư Thanh sao?

Thôi Văn Tượng cực kỳ lễ nghĩa, sau khi đã được chủ nhà giới thiệu, liền đứng dậy chào hỏi Trương Huyền. Lư Khánh Nguyên tiếp tục giới thiệu người khác:

- Vị này là Lý Minh Thanh, danh môn Lý thị ở Triệu quận.

Lý Minh Thanh hình thức nho nhã phóng khoáng. Trong hành động có vài phần tiên phong đạo cốt khiến Trương Huyền nghĩ tới Lý Tĩnh. Lý Tĩnh là con cháu dòng chính của Lý thị ở Triệu quận, nói không chừng còn là

bác họ của Lý Minh Thanh này. Hắn cũng cười đáp lễ. Lý Minh Thanh mỉm cười gật đầu.

- Vị này là Bạch Tín Dương, Bạch thị ở Tương Quốc!

Một công tử trẻ tuổi, dáng người cao gầy như cây gậy trúc đứng dậy thi lễ.

- Vị này là Bùi Văn Dật, Bùi thị ở Văn Hi, cháu của Bùi Ngự sử đại phu.

Trương Huyền đã từng gặp Bùi Uẩn trong vụ án ở Thiên Tự Các. Ấn tượng của Trương Huyền về Bùi Uẩn rất tốt nên cũng tỏ ra kính trọng đặc biệt với Bùi Văn Dật.

Bùi Văn Dật cũng hướng về phía Trương Huyền thi lễ. Những con cháu danh môn này đều được nhận một quá trình giáo dục tốt nên ai nấy đều nho nhã lễ độ, tuyệt không có chút nào thất lễ.

- Vị này chính là Thôi Nguyên Hàn, Thôi thị ở Thanh Hà, cũng là bạn tốt của ta.

Hơn mười người đều là con cháu từ các danh môn của các quận Hà Đông, Hà Bắc. Mà Lư Khánh Nguyên cũng chính là một thành viên trong số đó. Lúc này, một người làm của Lư gia vội vàng chạy tới, nói với Lư Khánh:

- Nhị Lang, ngoài cửa lớn không có ai đón khách, Nhị gia chủ đã nổi giận bỏ đi rồi!

Lư Khánh Nguyên không biết phải làm sao, hôm nay y phụ trách đón khách, ở ngoài cửa không có ai đón khách nghĩa là trách nhiệm của y. Lư Khánh Nguyên đành áy náy nói với Trương Huyền:

- Xin Trương công tử thứ lỗi, tôi tạm thời không tiếp công tử được một lát!

- Không sao, mời Lư huynh cứ tự nhiên.

Lư Khánh Nguyên xin lỗi mọi người rồi bước nhanh đi. Lư Khánh Nguyên vừa mới đi, Bạch Tín Dương ngồi bên cạnh Trương Huyền liền cười nói:

- Mọi người ngồi đây đều là con cháu các gia tộc ở Hà Bắc. Trương thị ở Thanh Hà là danh gia vọng tộc ở Hà Bắc. Trương Huyền công tử có phải là người của Trương thị ở Thanh Hà không?

Bạch Tín Dương tuy rằng nói rất khách khí nhưng trong lòng gã thực sự cảm thấy không thoải mái. Thấy Trương Huyền mặc một chiếc áo dài mỏng, đầu đội khăn bằng, hoàn toàn là cách ăn mặc của thường dân, bên hông còn đeo một cây đao. Đeo đao thì không sao nhưng vỏ đao nhìn cũ rích, khiến cho người ta nghi ngờ hẳn là thị vệ của Lư thị. Vậy mà hắn lại ngồi cạnh mình.

Trương Huyền cũng chú ý tới, đám công tử này ai nấy đều mặc áo gấm, ngọc bào, đầu đội kim quan, thắt lưng đeo trường kiếm đẹp đẽ. Mình ngồi ở đây có lẽ không hợp lắm.

Trong lòng thầm cười khở một tiếng. Xem ra, A Viên quả thật có dự kiến trước, nhưng làm sao mà biết mình sẽ bị kéo vào trong đám con cháu danh môn này chứ.

Thật ra Trương Huyền biết, tới danh môn làm khách cũng nên mặc đẹp một chút mới thể hiện được sự tôn trọng với chủ nhà. Chỉ có điều, trời sinh hắn đã có tính không thích mặc đẹp, từ nhỏ đã chỉ thích mặc quần áo thể thao. Sau khi tòng quân thì mỗi ngày đều mặc quân trang, vào Học viện Lục Quân cũng đều mặc quân phục. Lớn bằng này rồi nhưng Trương Huyền còn chưa từng mặc tây phục.

Hơn nữa, hôm nay thật sự hăn cũng không muốn tới làm khách. Đến thiệp mời chính thức hăn còn không có thì nói gì tới làm khách? Vì thế nên cũng không cần nghĩ nhiều đến cách ăn mặc. Hăn chỉ muốn tìm cơ hội để gặp Lữ Thanh một lần, nếu không cần bản cũng không tới đây.

Cho nên Trương Huyền mới mặc chiếc áo đay màu xanh mà mình thích nhất. Ai ngờ lại bị Lữ Khánh Nguyên kéo vào chỗ đám con ông cháu cha này khiến cho hăn cũng cảm thấy lúng túng.

Tuy nhiên, dù có chút xấu hổ nhưng hăn cũng không cho rằng mình kém bọn họ một bậc. Cho nên khi Lữ Khánh Nguyên mời hăn ngồi, hăn cũng thản nhiên ngồi xuống.

Trương Huyền thản nhiên cười nói:

- Tại hạ không có quan hệ gì với Trương thị ở Thanh Hà cả. Khẩu âm của tôi cũng không phải giọng của người Thanh Hà. Tôi thật ra là người Trường An, xuất thân bình dân.

- Ồ.

Bạch Tín Dương ồ dài một tiếng, trên mặt có chút không tự nhiên, không tự chủ được mà xoay người về phía khác, cách xa Trương Huyền.

Lúc này, Thôi Văn Tượng đưa mắt về phía Lý Thanh Minh một cái, Lý Thanh Minh hiểu ý, lại cười nói:

- Nghe Khánh Nguyên nói, Trương hiền đệ làm quan ở Lạc Dương, không biết giữ chức gì ở Lạc Dương?

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Trương Huyền. Vừa rồi, âm lượng của Trương Huyền không lớn nhưng rất nhiều người đều nghe rõ. Hóa ra là xuất thân bình dân. Điều này khiến cho bọn họ không

hiếu, xuất thân bình dân mà có thể tham dự thọ yến của Lữ gia, hay hẳn làm quan?

Trương Huyền cười cười:

- Tại hạ là thị vệ của Yến vương phủ.

Mọi người nhìn nhau. Xem ra, Lữ Khánh Nguyên lại tái phát bệnh “hàn môn xuất anh hùng” rồi. Không ngờ lại đem đến một tên thị vệ nhỏ nhoi cho bọn họ. Bọn họ đương nhiên là xem thường Trương Huyền nhưng càng tức giận Lữ Khánh Nguyên không phân biệt được quy tắc cấp bậc tôn ti dòng dõi.

Từ thời Đông Hán, chế độ thế phiệt đã ăn sâu vào cả vùng đất Trung Nguyên. Ở thời đó, ai cũng muốn trang hoàng cho mình trở thành danh gia vọng tộc. Đến người có xuất thân nghèo hèn như tên giặc cỏ Đẩu Kiến Đức cũng ưỡn ngực tự xưng mình là con cháu danh thần thời Hán.

Chế độ đó dưới thời Tùy vẫn vô cùng sâu sắc. Triều chính Đại Tùy và mọi thứ quyền lực ở trong tay Hoàng đế nên không sợ bị những gia tộc thế phiệt đó nắm giữ.

Trong thời đại triều Tùy, mọi người đều coi sự kết giao với con cháu quý tộc là một sự vẻ vang. Nhưng con cháu nhà thường dân cũng rất ít khi có thể vào được giới quý tộc.

Thông hôn giữa các thế gia, khi kết hôn vô cùng để ý đến chuyện môn đăng hộ đối. Mặc dù một gia đình của cải chồng chất như núi nhưng hậu nhân của danh môn đó sa sút, nghèo không góc đầu lên được thì cũng không có cửa kết thân với những người đi trước.

Đây là sự thật của xã hội. Đối với danh môn thế gia mà nói, tôn nghiêm của thế gia nhất định phải giữ gìn, lợi ích của gia tộc luôn luôn phải xếp hạng nhất.

Vì lợi ích của gia tộc, danh dự, tình thân, lương tri những thứ đó đều có thể hy sinh. Thậm chí đến cả tính mạng của mình cũng có thể bỏ qua. Mà loại ý thức trung thành đối với tập đoàn nhỏ cũng vừa lúc tập trung nòng cốt cùng một chỗ có thể tồn tại với tất cả thế gia môn phiệt

Đám con cháu danh môn không để ý tới việc tận tâm với dân của Đại Tùy, cuối cùng dẫn đến việc thay đổi triều đại. Thế gia đã trải qua rất nhiều triều đại nhưng họ vẫn luôn sừng sững không ngã.

Tuy rằng, trong thế gia cũng có người có chút kiến thức như Lư Khánh Nguyên, nhưng cực kỳ hiếm, chẳng khác gì lông phượng, sừng lân trong giới thế gia.

Thật ra, Lư Khánh Nguyên cũng không phải không hiểu, anh ta cũng muốn cố gắng thay đổi thói xấu này cho nên mới dẫn Trương Huyền đến gặp đám con cháu thế gia này. Đáng tiếc, lực lượng yếu kém, chẳng những không hiệu quả mà còn làm cho mình cũng bị đám con cháu thế gia đó bài xích.

Trong đình trâm mặc một hồi, Thôi Văn Tượng ho khan một tiếng, tiếp tục nói với mọi người vấn đề vừa rồi:

- Hà Bắc tuy có nội ưu, nhưng ta cảm thấy họa ngoại xâm mới là uy hiếp lớn nhất. Nay đem thực lực hùng mạnh của một nước để đối phó với một Cao Cú Lệ nhỏ bé, nhưng Đột Quyết ngày càng lớn mạnh lại coi như không nhìn thấy, đặc biệt là không khôn ngoan. Một khi đại quân Đột Quyết xuôi xuống nam Hà Bắc, thì những nơi họ đi qua sẽ bị san phẳng. Thế gia Hà Bắc dựa vào cái gì mà tồn tại? Thật khiến cho người ta lo lắng!

Lý Thanh Minh tiếp lời cười nói:

- Ta cảm thấy Văn Tượng huynh quá lo lắng rồi. Đột Quyết tuy có dã tâm xâm lược phía nam nhưng uy hiếp lớn hơn nữa lại là Hà Đông và Quan Lũng. Hà Bắc đứng thứ hai. Đột Quyết rất yêu quý mã lực, sẽ không bỏ gần

tìm xa. Hơn nữa, Khả Hân Đột Quyết và Đại Tùy có quan hệ thông gia, làm sao có thể nói đánh là đánh?

Mọi người nhao nhao thảo luận. Trương Huyền thấy bọn họ không nói đến điểm chính, liền cười nói:

- Đột Quyết không phải là không có dã tâm xâm lược phía nam mà là Hân vị của Thủy Tất Khả Hân không xong rồi. Bên ngoài có các bộ phận bất mãn với Đột Quyết thống trị, bên trong thì huynh đệ tranh quyền. Nếu ông ta xuống phía nam, thắng thì không sao, một khi thất bại, tất nhiên sẽ xảy ra nội loạn. Ông ta không thể không suy xét đến điểm này. Cho nên một hai năm nay Đột Quyết mới không xuôi xuống phía nam.

Cho dù phân tích của Trương Huyền rất sâu sắc nhưng trong đình lại hoàn toàn yên tĩnh. Không ai đáp lời của hắn. Sau đó, Thôi Văn Tượng vừa cười vừa chuyển đề tài nói:

- Nghe nói danh kỹ của Triệu Quận, Tống Huyền Ngọc tài nghệ vô song, Thanh Minh huynh có tới thân mật một chút không?

- Ta đâu có, chắc là Văn Tượng huynh có suy nghĩ này hả?!

Mọi người vỗ tay cười to, lại gạt Trương Huyền sang một bên, không ai hỏi đến hắn. Đây chính là bạo lực lạnh văn nhân. Bọn họ ai nấy cũng nho nhã lễ độ, ý vào thân phận của mình nên tuyệt đối sẽ không nói chuyện với người không cùng vị trí với mình, cũng sẽ không châm chọc khiêu khích. Nhưng họ dùng cách phớt lờ những kẻ mà họ không thích giao du.

Trương Huyền chỉ ngồi một lát liền đứng dậy rời đi. Hắn chịu đựng đám con cháu quý tộc ngạo mạn này như thế là đủ rồi. Bạch Tín Dương liếc nhìn bóng dáng Trương Huyền, khinh thường nói:

- Tên nhà quê không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, đến chào hỏi tối thiểu cũng không biết!

Thôi Văn Tượng dường như rất căm tức, vội vàng nói:

- Được rồi, được rồi, không nói tới hân nữa, coi như không có cái tên đó

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Thọ Yến Lư Phủ (3)

Trương Huyền không muốn ở trong phủ nữa. Hắc và Lư phủ không có chút quan hệ nào, mừng thọ Lư lão gia thì có liên quan gì tới hắc? Ở cùng với mấy kẻ con cháu thế gia đó chỉ khiến cho hắc phải vô duyên vô cớ chịu nhục.

Nhưng đi được vài bước, Trương Huyền bỗng nhiên lại nghĩ đến Lư Khánh Nguyên đang đón khách ngoài cửa lớn, nếu bị anh ta nhìn thấy thì mình sẽ không đi được. Suy nghĩ một lát, hắc liền đi về phía cổng Tây.

Hắc đi vào từ cổng tây, vẫn còn nhớ lối đi nhỏ ở đó. Trương Huyền vẫn đánh giá thấp kết cấu nhà phức tạp của đám nhà giàu, đến nỗi ngay cả toilet trong nhà không cẩn thận còn lạc đường huống chi là người lần đầu tới Lư phủ như hắc. Gần như tất cả các cửa đều giống nhau, rất nhiều các đình đài nhìn đều cảm thấy quen mắt.

Trương Huyền vòng vài vòng, chẳng những không tìm được cổng tây ngược lại càng cách xa hơn. Hắc đi qua một cái sân hình thoi nhìn rất lạ, phía trước là một con sông nhỏ, nước trong suốt nhìn thấy đáy, quanh co uốn lượn. Trên dòng sông có một chiếc cầu nhỏ.

Trương Huyền đi qua cầu, rẽ vào một cái sân khác. Phía trước lại xuất hiện một ao sen nước. Trong hồ, lá sen tươi tốt, những đóa hoa thi nhau vươn lên trên mặt hồ. Bốn phía hồ sen là đủ các loại hòn non bộ, bên kia là một hành lang dài.

Trương Huyền gãi gãi đầu. Hắn biết mình đã lạc đường. Bên ngoài đại sảnh khách đông đúc như vậy mà nơi này lại vắng ngắt, không có một ai. Đến cả nha hoàn cũng không nhìn thấy. Hắn có cảm giác hơi không ổn, chỉ sợ mình đã đi lạc vào nhà trong của Lữ thị.

Thật ra điều này cũng không thể trách Lữ Huyền. Phủ của các nhà quyền quý, bố cục đều rất được coi trọng. Dựng nhà ở nơi nào, làm hành lang ở đâu, nhà trong làm chỗ nào, đều tuân theo quy tắc. Bình thường, những khách tới đây nhà đều như vậy nên họ sẽ không đi nhầm, cho nên nếu như không có chỉ thị sẽ không ai lỡ mãng mà đi vào trong nhà trong. Đây là một quy tắc ngầm trong giới thượng lưu.

Trương Huyền mặt dù mới đến triều Tùy gần một năm, nhưng ở thời đại của hắn cũng có đủ loại quy củ. Ví dụ như, tới nhà người khác, không thể tùy tiện vào phòng ngủ của chủ nhà, dùng nhà vệ sinh không nên dùng nhà vệ sinh trong phòng riêng. Cho nên Trương Huyền cũng biết không thể tùy ý vào hậu trạch nhà người ta.

Nhưng vấn đề là hắn không hiểu bố cục nhà quyền quý nên hắn không biết cái sân hình thoi vừa rồi chính là dấu hiệu đã vào hậu trạch. Con sông nhỏ đó cũng chính là giới tuyến ngăn cách giữa nhà trong và bên ngoài. Hắn tuy rằng ở trong phủ ở La Thành nhưng cũng không tới gần hậu trạch La phủ nửa bước.

Trương Huyền xoay người định đi thì đã thấy hai thiếu nữ đang đi về phía này cách khoảng vài chục bước nữa. Trương Huyền hoảng sợ, vội vàng lùi về phía sau, nhanh chóng nấp ở phía sau một hòn non bộ.

Lúc này, tim Trương Huyền đập thành thịch. Hắn nhận ra, một trong hai người đó chính là Lữ Thanh. Vài ngày không gặp, khuôn mặt tái nhợt của Lữ Thanh đã hồng hào trở lại. Mái tóc đen nhánh của nàng cắm một chiếc trâm ngọc màu xanh. Cổ trắng như tuyết. Nhìn nàng vô cùng xinh đẹp, vẫn

mặt một bộ trang phục màu trắng, áo khoác lụa ngắn tay màu đỏ càng tôn vóc dáng thon thả nhẹ nhàng của nàng. Một dáng vẻ động lòng người.

Nhưng trong ánh mắt của nàng lại ẩn giấu một tia u buồn khó nói thành lời khiến người khác cảm thấy đau lòng.

Cô gái đi cùng trên đầu cài trâm song phượng, mặc váy màu vàng, dáng người nhỏ nhắn mềm mại. Làn da trắng nõn, nhìn có vẻ hơi yếu ớt. Trương Huyền cảm giác nàng có lẽ chính là Lữ Vân thích La Thành.

Chỉ nghe Lữ Vân khẽ thở dài một tiếng:

- Thanh tỷ, tỷ nói biểu ca sao lại không để ý tới muội, chẳng lẽ trong lòng huynh ấy đã có người khác?

- Muội nghĩ nhiều quá rồi. Cô mẫu không phải đã nói rồi sao? Gần đây huynh ấy đang luyện võ đến quên cả ăn ngủ. Có lẽ khi nói chuyện với muội, trong đầu huynh ấy còn nghĩ đến việc luyện võ thế nào.

- Muội không hiểu. Luyện võ thì có gì tốt. Đọc sách không tốt sao? Cả ngày luyện võ, người trở nên thô lỗ không chịu nổi, đâu còn vẻ hào hoa phong nhã khiến người ta thích nữa.

- Vân muội, nam tử hán đại trượng phu không cần biết học võ hay luyện võ, họ có thể bảo vệ được thân tử, cha mẹ mình. Con cháu quý tộc Tiền Đường, ai nấy đều trói gà không chặt, lại chỉ biết nói suông, khi nguy hiểm thật sự tới, có lẽ trốn còn nhanh hơn người khác. Vân muội, muội không hiểu cảm giác có một người có thể thật sự bảo vệ muội là cảm giác gì đâu.

- Thanh tỷ, tỷ có cảm giác này sao?

Lữ Thanh khẽ mỉm cười, không trả lời. Nàng chỉ vào một tảng đá lớn ở phía trước, nói:

- Vân muội, nơi này rất yên tĩnh, chúng ta lại đó ngồi một lát đi!

- Được!

Lư Vân kéo chị họ tới ngồi ở ngay trước hòn non bộ mà Trương Huyền đang nấp. Trong lòng Trương Huyền hết sức lo lắng. Khoảng cách giữa hân và Lư Thanh gần như vậy, gần như chỉ giơ tay là có thể chạm tới, trong lòng hân có một cảm giác ấm áp không nói nên lời. Vừa rồi Lư Thanh có phải nói tới mình không?

- Thanh tỷ, nghe nói gia chủ Thôi thị đã cầu hôn với bá phụ, có thật không?

- Đừng nhắc tới chuyện này nữa, trong lòng ta rất phiền!

Lư Thanh buồn rầu nói.

Lư Vân cũng không biết nguyên nhân phiền muộn thực sự của chị họ, cười hì hì nói:

- Thanh tỷ, thật ra, muội lại cảm thấy Thôi Văn Tượng cũng không tệ. Dung mạo anh tuấn, tài trí uyên bác, mọi người không phải đều nói hai người là trai tài gái sắc đó sao?

- Đừng nói nữa!

Lư Thanh đứng lên, trong giọng nói tỏ rõ sự không hài lòng:

- Ta không biết Thôi Văn Tượng gì cả, hân và ta thì có quan hệ gì?

Lư Vân lập tức ngây dại, một lúc sau mới cẩn thận nói:

- Thanh tỷ, tỷ làm sao vậy?

Lư Thanh khẽ thở dài một tiếng:

- Thôi, chúng ta về đi!

Hai người lại tiếp tục bước dọc theo con đường rồi biến mất ở trong hoa viên. Trong lòng Trương Huyền lại nặng trĩu. Vừa rồi, Lữ Vân nói, gia chủ Thôi gia đã định hỏi Lữ Thanh cho Thôi Văn Tượng, chính là thủ lĩnh của đám con cháu thế gia vừa rồi.

Trương Huyền chậm rãi xiết chặt nắm đấm. Được lắm, hẳn muốn xem Thôi Triệu có thể chịu được nỗi đau mất con không?

Trương Huyền đi ra từ hậu trạch, tâm phiền ý loạn mà bước vài vòng, lại bất ngờ tìm được cửa tây. Hắn dừng một lúc ở trước cửa. Lúc này hẳn lại cảm thấy không muốn đi nữa. Thôi Văn Tượng đang ở tại Lữ phủ, Trương Huyền hẳn lại phải đi, như vậy chẳng phải là yếu thế à, hay là trốn tránh?

Đúng lúc này, La Thành và Lữ Khánh Nguyên từ một cửa khác đi ra. La Thành vừa nhìn thấy Trương Huyền, mừng rỡ hô:

- Anh rể, hẳn vẫn ở đây!

Hai người xông lên, một trái một phải nắm lấy cánh tay hắn như sợ hắn lại biến mất lần nữa. Lữ Khánh Nguyên áy náy nói:

- Là ta không tốt, không nên bỏ một mình ngươi lại với đám người đó.

- Không có gì. Tôi không so đo với bọn họ. Nhưng tôi còn có việc, hay là hôm khác tôi lại đến...

Không đợi Trương Huyền nói xong, La Thành cười nói:

- Ngươi có việc hay không ta lại không biết sao? Nhưng ở đây thực sự quá nhàm chán. Ngươi muốn đi ta cũng không cản, nhưng trước hết hãy cùng ta đi gặp một người đã.

- Ai?

La Thành cười thần bí:

- Người đi theo ta là được.

Trương Huyền cũng không tìm được lý do để đi nên đành đi theo La Thành tới đông viện. Đông viện rộng chừng hơn mười mẫu. Nơi này tuy không rộng lắm nhưng cảnh vật lại là nơi đẹp nhất. Các đình đài đều thanh lịch tinh xảo, cây xanh như rừng, nước xanh trong như gương, cầu nhỏ nước chảy róc rách. Cảnh vật đẹp không sao tả xiết.

Vì quá đông khách nên đông viện được dùng làm nơi tiếp khách quý. Quan lớn trong triều đều nghỉ ngơi ở đây.

Ở trong một căn phòng không rộng lắm, nhân vật số hai của Lữ gia cùng với một vài đại tướng địa vị hiển hách đang nói chuyện. Ngoài Vũ Văn Thuật còn có đại tướng quân Ngư Câu La và Lai Hộ Nhi, phó đô đốc U Châu – La Nghệ cũng cùng đi.

Lúc này, La Thành đi đến bên cạnh phụ thân, nói nhỏ vài câu. La Nghệ liền cười nói với Ngư Câu La:

- Ngư tướng quân, hân đến rồi.

Ngư Câu La tuổi chừng hơn năm mươi, dáng người cao to vạm vỡ, đầu lớn như cái đấu, tóc rối bù xù xòa trên vai, nhìn như một con sư tử dũng mãnh. Nhưng đặc điểm nổi bật nhất của ông ta chính là mắt có song đồng tử. Nghe nói song đồng tử này là tướng làm thiên tử, nên Dương Quảng cũng bởi vậy mà không ưa ông ta lắm.

Nhưng Ngư Câu La chiến công hiển hách, là trụ cột của Đại Tùy. Hơn nữa, Vũ Văn Thuật đã biện hộ thay cho ông ta, cho nên Dương Quảng mặc

dù không thích ông ta lắm nhưng vẫn đồng ý trọng dụng ông ta, phái ông ta đi tiêu diệt phản tặc ở Giang Nam.

Ngư Câu La phấn chấn, vội vàng nói:

- Mau mau mời vào!

Vũ Văn Thuật ở bên cạnh kỳ quái hỏi:

- Ngư tướng quân muốn gặp ai?

- Một gã thị vệ ở Yến Vương phủ. Ta có việc muốn nhờ hãn.

Vũ Văn Thuật cười lạnh, nói:

- Ngư tướng quân lại phải đi nhờ một gã thị vệ thì thà rằng nhờ lão phu. Thiên hạ có chuyện gì lão phu không làm được?

- Chuyện này...

Ngư Câu La không biết nên nói thế nào, đành cười cho qua nói:

- Hãn có thứ rất quan trọng đối với tôi.

Trong lòng Vũ Văn Thuật cũng rất kỳ quái. Ngư Câu La muốn làm gì, lại đi nhờ vả một tên thị vệ, hơn nữa còn là thị vệ của Yến Vương phủ.

Ông ta đứng dậy cười nói:

- Mọi người ngồi trước đi, tôi đi thay quần áo, sẽ trở lại ngay.

Một thị nữ dẫn Vũ Văn Thuật đi ra ngoài bằng cửa sau. Không bao lâu sau, Trương Huyền bước nhanh vào đại sảnh. Hãn đã nghe La Thành nói tình hình nên cũng không kích động, tiến vào thi lễ:

- Văn bối tham kiến các vị Đại tướng quân.

Ngư Câu La vội vàng cười nói:

- Trương thị vệ, mời miễn lễ. Ngư mỗ có một chuyện nhỏ muốn nhờ!

Trong lòng Trương Huyền có chút bất an. Chẳng lẽ là vì Tử Dương kích quyền sao? Tử Dương Kích và Vạn Tuế Thang là võ nghệ đồng tông đồng nguyên, đều bắt nguồn từ Tử Dương Quan, Chung Nam Sơn.

Hơn nữa, Trương Huyền cũng luôn hoài nghi, Sử Vạn Tuế năm đó luyện rất có thể là Thanh Thạch Kinh, cho nên ông ta có thể khi ba mươi sáu tuổi đã bắt đầu luyện võ và lập tức trở thành thiên hạ đệ nhất mãnh tướng.

Ngư Câu La và Sử Vạn Tuế quan hệ chặt chẽ, chiếm được đẳng pháp Vạn Tuế. Ông ta lại là sư phụ của Vũ Văn Thành Đô nên truyền lại đẳng pháp cho Vũ Văn Thành Đô.

Nếu như mình có được tin tức của cuốn Tử Dương Kích, người cảm thấy hứng thú nhất chính là Ngư Câu La. La Thành đương nhiên sẽ không nói, có thể sợ rằng La Nghệ vô ý mà nói lộ ra.

Nhưng việc đã đến nước này, Trương Huyền lảng tránh cũng vô dụng, quả quyết nói:

- Không biết Đại tướng quân có chuyện gì cần ty chức hỗ trợ?

- Nghe nói trong tay Trương thị vệ có Tử Trùng Ngọc Dũng, có thể tặng cho ta năm con không?

Trương Huyền lập tức thở phào. Hóa ra là muốn trùng tím ngọc nhộng, hơn nữa lại chỉ cần năm con, không có vấn đề gì lớn cả.

Lai Hộ Nhi ở bên cạnh tò mò, cười hỏi:

- Ngư tướng quân, Tử Trùng Ngọc Dũng là cái gì?

Ngư Câu La thở dài nói:

- Tử Trùng Ngọc Dũng là một loại băng trùng được sinh ra ở cực bắc. Nó có thể điều chỉnh kinh mạch con người, có trợ giúp rất lớn đối với sự tu luyện của người trưởng thành. Năm đó, Sử Vạn Tuế chính là dùng nó để luyện thành Vạn Tuế Thang. Ta dự định cho con trưởng bắt đầu luyện võ, chỉ thiếu Tử Trùng Ngọc Dũng này, đã tìm hơn một năm rồi cũng không có. Vừa rồi nghe La công tử nói, Trương thị vệ có nên đành phải mặt dày nhờ vả.

Trong lòng Trương Huyền giật thót một cái. Sử Vạn Tuế quả nhiên là luyện Thanh Thạch Kinh, nếu không ông ta dùng Tử Trùng Ngọc Dũng làm gì?

Lúc này, Ngư Câu La mong đợi nhìn Trương Huyền:

- Thế nào? Trương công tử đồng ý giúp Ngư mỗ việc này chứ?

Trong lòng Lai Hộ Nhi ở bên cạnh cũng khẽ động. Con trai thứ của ông ta là Lai Uyên, tuy rằng luyện võ từ nhỏ nhưng chỉ có một lần đột phá, võ nghệ thấp kém. Đó vẫn là một sự tiếc nuối trong lòng ông ta. Nếu như Tử Trùng Ngọc Dũng này thật sự có hiệu quả điều chỉnh kinh mạch như Ngư Câu La thì ông ta cũng có thể để con thử một lần.

Chỉ có điều, nếu như ông ta đề xuất lúc này thì chẳng khác gì bắt chước, mọi người sẽ nghĩ ông ta là kẻ tham lam. Lai Hộ Nhi mặc dù rất muốn nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

Trương Huyền khẽ cười nói:

- Ngư Đại tướng quân có lệnh, Trương Huyền làm sao dám không tuân.

- Hóa ra là người!

Vũ Văn Thuật xuất hiện ở cửa, vẻ mặt đầy giận dữ. Hóa ra, thị vệ của Yến Vương phủ mà Ngự Câu La muốn gặp chính là Trương Huyền.

Vũ Văn Thuật vì chuyện đầu giả của Dương Huyền Cảm mà suýt chút nữa thì bị thiên tử Dương Quảng ban chết. Chuyện này đã trở thành nỗi khổ trong lòng mà ông ta vẫn canh cánh trong lòng.

Còn có chuyện ở Thiên Tự Các, mười hai Thái bảo của ông ta chết thảm, mặc dù là La Sĩ Tín động thủ giết người, nhưng Vũ Văn Thuật vẫn đổ thù hận lên người Trương Huyền. Nếu không phải Trương Huyền là người của Dương Đàm, ông ta đã sớm ra tay giết chết rồi.

Nhưng vũ Văn Thuật lại không ngờ có thể gặp Trương Huyền ở trong Lư phủ. Ông ta không kiềm chế được cơn giận trong lòng, rút đao rống lên:

- Khốn kiếp, lão phu phải giết ngươi!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: Thọ Yến Lư Phủ (4)

Sự việc bất ngờ khiến cho tất cả mọi người đều sợ ngây người. Đường đường là một Đại tướng quân, thật không ngờ lại thất thố như vậy. Ngự Câu La phản ứng nhanh nhẹn, kéo cổ tay của Vũ Văn Thuật lại:

- Vũ Văn Đại tướng quân, nơi này là Lư phủ, không được lỗ mãng!

Trương Huyền lại vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Vũ Văn Thuật. Ông ta chỉ đơn giản là vì chuyện của Dương Huyền Cẩm và vụ án Thiên Tự Các mà giận dữ trút lên đầu mình. Vũ Văn Thuật còn không biết mình đã gặp Vũ Văn Hóa Cập ở Đột Quyết, nếu ông ta biết Trương Huyền hẳn là người biết chuyện, e là chỉ muốn trừ khử hẳn đi cho hả dạ.

Nhưng Trương Huyền cũng không nói gì thêm. Hẳn biết đây là Lư phủ, sẽ có người ngăn Vũ Văn Thuật lại, không cần hẳn phải nói gì thêm.

Hắn thi lễ với Ngự Câu La:

- Ngự tướng quân cần thì ty chức sẽ dâng, xin cáo từ trước!

Hắn liền xoay người đi ra ngoài. Vũ Văn Thuật tức giận tới mức tim đập thành thịch. Ông ta cũng biết không thể giết người trong lễ đại thọ của Lư lão gia, nhưng nếu như không giết được người này, ông ta sẽ không thể nuốt trôi cục tức này.

Ngự Câu La thấp giọng nói:

- Đại tướng quân, xin hãy nể mặt tôi.

Vũ Văn Thuật hung hăng đút đao vào vỏ:

- Hôm nay nể mặt ông, ta tha cho hăn!

La Nghệ ở bên cạnh giật mình há hốc miệng. Ông ta không ngờ có thể xảy ra chuyện này. Đường đường là một Đại tướng quân không ngờ lại vì một thị vệ mà thất thố như thế quả thực có chút mất mặt, nhưng có thể thấy được thù hận sâu tới mức nào. Ông ta đột nhiên cảm giác được để Trương Huyền ở lại trong phủ của mình dường như có chút bất ổn.

La Thành dường như nhớ ra điều gì, lập tức đuổi theo.

Lúc này, Vũ Văn Thuật quay về phía Lư Nghi nói:

- Kẻ đó và tôi có mối thù không đợi trời chung. Tôi sẽ không ở chung một nhà với hăn. Nếu hăn không đi thì tôi đi!

- Không thể như vậy!

Ngư Câu La vội vàng ngăn cản:

- Bá Thông, nể mặt tôi thêm một lần đi. Hôm nay chúng ta đừng nói chuyện này nữa, để sau hãy nói!

- Các người tự xử lý đi!

Vũ Văn Thuật hừ mạnh một tiếng, xoay người rời khỏi đại sảnh.

Lư Nghi cảm thấy thật nhức đầu, một bên là Vũ Văn Thuật, một bên là Ngư Câu La, nên xử lý chuyện này thế nào?

La Thành đuổi tới cửa chính nhưng không nhìn thấy bóng dáng Trương Huyền, hỏi người gác cổng cũng không thấy ai ra ngoài, La Thành mới trở

về. Đang trở về thì lại nhìn thấy Trương Huyền ở trong một tiểu đình. Chỉ thấy hắn đang khoanh tay xem cá bơi trong ao, có vẻ nhàn nhã.

La Thành nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh tới.

- Nguyên Đình huynh, ta tưởng rằng huynh đã tức giận bỏ đi rồi!

Trương Huyền quay đầu nhìn lại, vẻ mặt tươi cười, không có một tia tức giận.

- Tại sao tôi phải đi. Nếu như vội vàng bỏ đi như vậy người ta sẽ nghĩ rằng tôi sợ Vũ Văn Thuật mà bỏ trốn, tôi sợ ông ta sao?

La Thành thầm thở dài một tiếng, áy náy nói:

- Là ta không tốt, không nên đưa huynh tới gặp Ngư Câu La, vốn còn muốn bảo Ngư Câu La chỉ điểm một chút võ nghệ, không ngờ lại gặp phải...

Không đợi La Thành nói xong, Trương Huyền xua tay:

- Việc này không liên quan tới huynh. Vũ Văn Thuật sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới tôi. So với việc bị ông ta xử lý trong im lặng thì thà rằng trở mặt trực tiếp luôn để tôi còn có đề phòng.

- Nhưng, tại sao huynh lại đắc tội với ông ta?

- Việc này nói ra rất dài dòng, sau này có thời gian tôi sẽ từ từ nói. Bây giờ hình như có người tới tìm huynh rồi.

La Thành vừa quay đầu lại, chỉ thấy một tiểu nha hoàng nhút nhát đứng sau, lập tức cả giận nói:

- Có chuyện gì?

- Công tử, phu nhân cho gọi công tử vào, có chuyện quan trọng.
- Người đi nói với mẫu thân, bây giờ ta rất nhiều việc, đợi lát nữa ta qua.

La Thành không nhin được nói.

- Ngọc Lang, hay là huynh đi đi! Ta tạm thời sẽ không đi đâu.

La Thành bất đắc dĩ, đành gật đầu:

- Vậy được, ta đi một chút, sẽ quay lại ngay.

La Thành xoay người vội vàng đi vào trong nhà. Trương Huyền nhìn bóng dáng La Thành đi xa, liền từ từ rơi vào trầm tư. Hắn biết rõ cảnh ngộ của mình bây giờ cũng không lạc quan, không chỉ vì vụ án Dương Huyền Cảm và Thiên Tự Các mà còn vì hắn đã gặp Vũ Văn Hóa Cập ở Đột Quyết. Một khi Vũ Văn Thuật phát hiện ra mình nắm được tin tức ông ta tư thông với Đột Quyết, ông ta càng không bỏ qua cho mình. Đây mới chính là nguy cơ lớn nhất của Trương Huyền.

Đây là thời đại quyền thế hoành hành, kẻ mạnh làm vua, kẻ yếu chỉ có thể bị giết. Nếu hắn muốn chọc vào Vũ Văn Thuật thì hắn nhất định phải có thực lực hùng mạnh. Cho dù nhất thời không làm được thì cũng phải có chỗ dựa vững chắc. Nhưng người nào có quyền thế lớn hơn Vũ Văn Thuật?

Bên trong Lữ phủ, diễn viên chính của ngày hôm nay – Lữ Thận đang chăm chú nghe người con thứ là Lữ Nghi bẩm báo. Lữ Thận năm nay bảy mươi tuổi, vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, mặt hồng hào, nhìn hoàn toàn không giống một ông già bảy mươi tuổi.

Đứng ở một bên là con cả của ông ta, gia chủ đương nhiệm Lữ Trác. Thực quyền trong gia tộc vẫn nằm trong tay Lữ Thận, Lữ Trác chỉ là gia chủ trên danh nghĩa. Lữ Trác tính cách ôn hòa, dáng người cũng thư sinh

yếu ớt. So với tính cách mạnh mẽ, cứng rắn và bề ngoài cao to lực lưỡng của nhị đệ Lữ Nghi thì ông ta có vẻ yếu đuối hơn.

Lữ Thận từ nhỏ đã không thích đứa con trưởng yếu đuối này lắm, e gã không quyết đoán nên không có uy của tộc trưởng, không hề giống với mình.

Lữ Thận yêu thích người con thứ Lữ Nghi mạnh mẽ, cứng rắn hơn. Chỉ có điều, nội quy gia tộc ở đó, nhất định phải để con trưởng kế thừa vị trí gia chủ. Nếu như làm khác quy định sẽ khiến những người khác ở trong tộc không yên lòng.

Mặt khác, sự yếu đuối của Lữ Trác cũng có lợi cho việc ông ta tiếp tục nắm quyền lực trong tay, vì thế nên cuối cùng Lữ Thận quyết định không sửa quy định của gia tộc, vẫn cho con trưởng kế thừa vị trí gia chủ.

Lữ Thận lại không biết, ông ta đã hứa để con Lữ Nghi làm gì chủ nhưng không thể làm được, Lữ Nghi mặc dù không dám hận ông ta nhưng lại hận huynh trưởng tới thấu xương, do đó đã dẫn theo huynh đệ tiến hành một cuộc tranh quyền nghiêm trọng, suýt nữa thì làm hại đến cháu gái Lữ Thanh.

Nhưng Lữ Trác là một đứa con cực kỳ hiếu thuận, không muốn để phụ thân biết chuyện huynh đệ tương tàn, nên không nói chuyện đó cho phụ thân biết sự việc Lữ Thanh kia.

Người chủ mưu là Lữ Nghi đương nhiên cũng biết rõ nhưng vẫn giả vờ hồ đồ, rằng việc của Lữ Thanh không có liên quan gì tới ông ta. Nhưng ông ta cũng không ngờ, Lữ Thanh lại được Trương Huyền cứu.

- Phụ thân, Vũ Văn Thuật đã nói rất rõ ràng, nếu Trương Huyền không đi thì ông ta sẽ đi. Tuy rằng hãn là thị vệ của Yến Vương phủ nhưng chúng ta không thể vì một tên thị vệ nhỏ nhoi mà đắc tội với Đại tướng quân.

Lông mày Lữ Thận nhíu lại. Vũ Văn Thuật lại muốn giết một tên thị vệ của Yến Vương trước mặt mọi người. Một tên thị vệ nhỏ nhoi mà có thể khiến cho một đường đường Đại tướng quân thất thố như vậy. Đây là chuyện rất ít khi gặp.

- Tên thị vệ này có gia thế như thế nào?

Lữ Thận quay lại hỏi con trưởng Lữ Trác.

- Chuyện này con không điều tra được.

Lữ Trác hạ giọng nói. Ông ta cũng vừa mới nghe nói chuyện này, không ngờ giữa Trương Huyền và Vũ Văn Thuật lại có thù oán. Lữ Trác vốn cho rằng, Trương Huyền là một thị vệ bình thường, trong lúc vô tình cứu được con gái mình, nhưng bây giờ nhìn lại, bối cảnh của Trương Huyền này cũng có chút bất thường.

Lữ Thận trầm xuống:

- Người là gia chủ mà đến cả thân thế của khách mời mà cũng không nắm được?

- Trong danh sách khách mời của con không có người này, hình như hẳn là bằng hữu của Khánh Nguyên.

- Gọi Khánh Nguyên tới đây!

Lữ Nghi vội vàng chạy đi, một lát sau đưa theo Lữ Khánh Nguyên tới nội đường. Lữ Khánh Nguyên là con thứ của Lữ Trác, cũng là con cháu phản nghịch của gia tộc Lữ thị.

Trong đại hội ngũ tộc năm ngoái, Lữ Khánh Nguyên đã chủ trương giáo dục bình đẳng cho vợ lẽ, chọn ra những con cái ưu tú của các vợ lẽ để bồi dưỡng mà không chỉ ưu tiên suy xét con trưởng, khiến cho gia tộc xảy ra

một phen sóng to gió lớn. Vì thế mà y bị phạt đánh năm mươi trượng và ngừng cấp tiền trong vòng một năm.

Cho nên không riêng gì đám con cháu dòng chính không thích y mà ngay cả con cháu thứ tộc cũng cảm thấy y rất lỗ mãng, khơi mào mâu thuẫn giữa chính và thứ.

Lư Khánh Nguyên đi vào nội đường, liền quỳ xuống:

- Tôn nhi Khánh Nguyên tham kiến ông nội!

- Ta hỏi cháu, tại sao lại biết Trương Huyền?

Lư Khánh Nguyên cũng đã nghe nói chuyện xảy ra ở Đông viện, trong lòng vô cùng căng thẳng liền kể lại chuyện gặp Trương Huyền và La Thành vài ngày trước ở sơn trang Lư thị, cũng nói lại chuyện đã mời hắc tới phủ:

- Trương Huyền không phải hạng người lỗ mãng mà rất hiểu lý lẽ. Đó là một anh hùng biết chừng mực. Cháu cảm thấy là người chơi được, cho nên mới...

- Khốn kiếp!

Lư Nghi ở bên cạnh hét to, cắt đứt lời Lư Khánh Nguyên, chỉ vào mặt Lư Khánh Nguyên, không kiềm chế được, nói:

- Người là đồ chuyện gây họa, dám tùy tiện cho người lạ vào phủ. Người có biết Lư gia chúng ta đã vì hắc mà đắc tội với Vũ Văn Thuật. Người đúng là đã làm loạn rồi. Giáo huấn năm trước còn chưa ngấm hết đã gây thêm chuyện cho gia tộc. Đáng ra phải trục xuất người khỏi gia tộc mới đúng!

- Nhị đệ!

Lư Trác hết sức bất mãn, nhìn nhị đệ chỉ trích con mình, ông ta lạnh lùng nói:

- Ta nghe rất rõ, Trương Huyền là bằng hữu của Ngọc Lang. Những gì Khánh Nguyên đã làm chính là đạo đãi khách. Làm sao nó biết được Trương Huyền là kẻ thù của Vũ Văn Thuật. Đệ chỉ trích như vậy có phải là hơi không công bằng không?

- Huynh... huynh chỉ biết bao che khuyết điểm!

Lư Nghi tức giận nói.

- Không phải ta bao che khuyết điểm, là ta đang bảo vệ con mình. Không phải sao, nhị đệ?

Trong lời nói của Lư Trác mang hai ý nghĩa, trong mắt ông ta cũng hiện lên một tia thù hận khó có thể khống chế. Trong lòng Lư Nghi có quý, vội vàng nghiêng đầu, hừ lạnh một tiếng.

- Được rồi, các người cũng đừng nói lan man nữa, trở lại chuyện chính đi. Bây giờ ứng đối việc này như thế nào?

Lư Thận hơi mất hứng nói.

Không đợi huynh trưởng mở miệng, Lư Nghi liền cướp lời:

- Con cảm thấy chuyện này nhất định phải xử lý dứt khoát, lập tức đuổi Trương Huyền ra khỏi Lư phủ, để cho Vũ Văn Thuật biết rằng, Lư phủ và Trương Huyền không có quan hệ gì cả, như vậy mới không đắc tội với ông ta. Vũ Văn Thuật là một kẻ thù rất dai, thái độ của Lư phủ nhất định phải kiên quyết.

- Con nghĩ thế nào?

Lư Thận chưa vội tỏ thái độ, quay đầu lại hỏi con trưởng Lư Trác.

Lư Khánh Nguyên căng thẳng. Nếu Trương Huyền bị đuổi đi thì y chính là tội nhân lớn nhất. Lư Khánh Nguyên trông đợi nhìn phụ thân, trong lòng khẩn cầu phụ thân đừng tuyệt tình như vậy.

Lư Trác sao có thể đuổi ân nhân của mình đi được. Nếu thật sự không được thì Lư Trác sẽ nói rõ ràng chuyện của Lư Thanh với phụ thân, để phụ thân biết Trương Huyền có ân với nhà họ Lư như thế nào.

Lư Trác trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vừa rồi Trương Khánh Nguyên cũng đã nói, Trương Huyền là bằng hữu của Ngọc Lang, con cảm thấy chuyện này tối thiểu cũng nên thương lượng với em rể trước. Hơn nữa, còn dính đến cả Ngư Câu La, không thể xử trí qua loa.

Ba người đều nhìn về phía lão gia chủ Lư Thận, ông mới là người đưa ra quyết định sau cùng. Lư Thận chậm rãi nói:

- Thật ra, vấn đề của La Nghệ và Ngư Câu La cũng không lớn, nhưng các con không nghĩ tới sao? Một tên thị vệ nhỏ bé sao có thể đắc tội với một Đại tướng quân. Ta cảm thấy, chuyện này e rằng liên quan tới Yến Vương.

Ba người đều im lặng. Không hổ là gừng càng già càng cay, lập tức có thể nhìn ra bản chất của vấn đề. Tất nhiên là có liên quan tới Yến Vương nhưng Vũ Văn Thuật không dám đụng vào Yến Vương nên đành trút giận lên thị vệ của Yến Vương phủ.

- Vậy phụ thân cảm thấy nên xử lý như thế nào mới ổn?

Trong lòng Lư Nghi tuy không phục nhưng cũng không dám yêu cầu đuổi người như vừa rồi nữa.

- Phải xử lý khéo một chút, không để đắc tội với Vũ Văn Thuật nhưng lại không thể hiện ra là Lư gia đang nịnh nọt, càng không thể đắc tội với Yến Vương. Đây chính là thái độ của ta, nên làm gì thì bây giờ huynh đệ các con tự thương lượng đi.

Huynh đệ Lư thị nhìn nhau, phụ thân quả thực để lại cho bọn họ một bài toán khó.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Thọ Yến Lư Phủ (5)

La Thành vội vàng chạy tới chỗ ở của mẫu thân ở hậu trạch, vừa vào phòng liền phát hiện ra, phụ thân cũng đang ngồi một bên, vẻ mặt âm trầm. La Thành thầm thở dài. Xem ra phụ thân cũng nhất định là vì chuyện của Trương Huyền.

La Thành đành quỳ xuống thi lễ:

- Hải nhi tham kiến phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân!

Mẫu thân La Thành nhìn chồng, thấp giọng nhắc nhở, hy vọng chồng không trách phạt con trai:

- Tử Diên.

La Nghệ cũng sinh ra trong thế gia tướng môn, lúc còn trẻ cũng oai hùng tuấn lãng như La Thành bây giờ. Lúc ấy, phụ thân là La Quang vinh ở quận Ngự Dương vì việc quân nên có quan hệ rất tốt với Lư Thận. Vì thế, hai nhà liền kết thành thông gia.

Nhưng La Thành chỉ có tướng mạo là giống phụ thân, còn tính cách thì lại giống với mẫu thân, không giống phụ thân chút nào. La Nghệ là người giáo hoạt, bảo thủ, hơn nữa làm việc không từ thủ đoạn, nhưng lại che giấu rất tốt, ngay cả vợ ông ta cũng không nhìn ra.

La Nghệ không tỏ thái độ, lạnh lùng nói:

- Chuyện của Trương Huyền con biết rồi chứ?

- Khởi bẩm phụ thân, con cảm thấy chuyện này không phải lỗi của Nguyên Đình, không thể trách huynh ấy.

- Ta rất rõ đúng sai của chuyện này. Hắn chỉ là một tên thị vệ nho nhỏ, làm sao có thể gây chuyện với một đại tướng quân. Nhưng ta chỉ quan tâm tới kết quả, ta không quan trọng hắn như thế nào, chỉ hy vọng hôm nay hắn sẽ ra khỏi Lư phủ.

- Phụ thân, sao có thể!

La Thành nóng nảy. Bây giờ không chỉ Lư phủ muốn đuổi người mà đến cả cha mình cũng muốn đuổi, chuyện này hơi quá đáng rồi.

- Không có chuyện gì là không thể. Ta mới là chủ gia đình, chuyện này đương nhiên là do ta quyết định. Ta là vì nể mặt con nên mới nói với con để con tìm cơ để bảo hắn đi. Còn về chuyện tiền bạc thì không thành vấn đề, có thể cho hắn tiền ăn đi đường.

La Thành hít sâu một hơi, nói:

- Như phụ thân bảo con làm sao mà mở miệng được. Là con mời huynh ấy đến, bây giờ lại muốn đuổi đi. Con làm không được!

- Nghiệp chương!

LaNghe vỗ mạnh bàn một cái:

- Người dám cãi lại ta?

Lư phu nhân ở bên cạnh vội lên tiếng:

- Ngọc Lang, hay là như vậy, không phải con muốn tháng sau đi Tương Dương thăm ông nội sao? Vậy thì bây giờ đi trước đi, mời cả Trương công

tử cùng đi. Nếu cậu ấy đồng ý thì sẽ cùng con đi Tương Dương.

Lư phu nhân lại hỏi chồng:

- Tử Diên, ông xem như vậy được không?

La Nghệ biết tính cách đứa con này của mình, vừa thối lại vừa cứng đầu, ép buộc chưa chắc nó đã chịu nghe. đành vậy, chỉ cần Trương Huyền ra khỏi Lư phủ là được. Vũ Văn Thuật chưa chắc biết hẳn đi đâu. La Nghệ liền vuốt râu, nói với La Thành:

- Ta nể mặt mẫu thân con nhượng bộ một bước. Con có thể dẫn hẳn đi Tương Dương, chậm nhất sáng mai phải đi khỏi đây.

La Thành cúi đầu không nói. Nhưng y cũng biết, đây là biện pháp tốt nhất. Nếu không, phụ thân căn bản không cần thông qua mình, chỉ cần sai người tới nói ý với Trương Huyền. Với tính cách của Trương Huyền, hẳn lập tức sẽ bỏ đi. Như vậy, giao tình của y và Trương Huyền coi như xong.

- Được rồi, như vậy đi!

La Thành đáp lời rồi lập tức xoay người bước đi. La Nghệ vuốt râu nhìn con trai đi khuất, không khỏi mắng thầm:

- Tiểu tử thối, một chút mách khéo quan trường cũng không có!

- Biểu ca, xảy ra chuyện gì vậy?

La Thành vừa đi ra sân liền gặp Lư Vân. Lư Vân là con gái của Lư Nghi, năm nay mới mười bốn tuổi. Từ nhỏ nàng đã thích người anh họ La Thành. Mỗi tình đầu hai năm qua vẫn một lòng đặt lên người La Thành.

La Thành đang tâm phiền ý loạn, tiểu nha đầu này lại chạy tới quấy, y khẽ gắt lên:

- Đừng làm phiền ta!

Y xua tay, bỏ mặc cô em họ, cũng không quay đầu lại mà đi nhanh về phía trước. Lữ Vân ngậy ra một lúc, khi bóng dáng La Thành đã khuất, mắt cô liền đỏ lên.

- Vân muội, Ngọc Lang làm sao vậy?

Bên cạnh vang lên tiếng của Lữ Thanh.

Lữ Vân vô cùng ấm ức, nhào vào trong lòng Lữ Thanh khóc nức lên. Lữ Thanh vuốt tóc Lữ Vân, cười nói:

- Ngọc Lang ca ca của muội hình như đang rất buồn bực, lúc này muội chớ có đi chọc vào huynh ấy.

- Muội chỉ định an ủi huynh ấy, thay huynh ấy nghĩ kế xem sẽ đối phó với Vũ Văn đại tướng quân như thế nào. Nhưng huynh ấy không để ý tới muội.

Lữ Vân thút thít nói.

- Muội lại chạy tới nghe lén rồi, cô mẫu sẽ tức giận đấy.

- Muội cũng chỉ là muốn tốt. Thanh tỷ, hay là chúng ta giúp đỡ biểu ca đi.

Lữ Vân kéo kéo cánh tay Lữ Thanh năn nỉ.

Lữ Thanh khẽ lắc đầu. Không cần phải nói, Vũ Văn đại tướng quân này chính là Vũ Văn Thuật rồi. Nghe nói Vũ Văn Thuật tính tình ngang ngược, chọc phải ông ta thực sự là bất hạnh. Chỉ có điều, Lữ gia cũng hơi thái quá.

- Chúng ta đến xảy ra chuyện gì còn không biết, làm sao mà giúp được huynh ấy?

- Muội biết. Muội vừa nghe được, hình như bằng hữu của biểu ca gây chuyện với Vũ Văn đại tướng quân. Lư phủ muốn đuổi hẳn ra ngoài.

Lư Thanh mỉm cười:

- Đúng là nha đầu ngốc. Trong phủ có tới mấy trăm khách, bằng hữu của huynh ấy tên là gì, hình dáng như thế nào chúng ta cũng không biết thì giúp thế nào?

- Hình như họ Trương, đúng rồi, tên là Trương Huyền!

Lư Thanh lập tức ngây người giống như vừa bị sét đánh trúng. Vân muội hỏi mấy lần, nàng đều không biết, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: “Hóa ra huynh ấy ở đây! Hóa ra huynh ấy ở cách mình không xa!”

- Thanh tỷ, tỷ làm sao vậy? Có phải bị bệnh rồi không?

Lư Vân thấy chị họ ngây ra, trong lòng khẩn trương, ra sức lắc tay nàng. Lư Thanh cuối cùng cũng phản ứng lại, cắn chặt môi nói:

- Ta đi tìm ông nội!

- Tỷ đi tìm ông nội làm gì?

- Ta muốn nói cho ông nội biết, làm người có ơn phải báo!

Lễ mừng thọ của Lư lão gia tử bắt đầu lúc bốn giờ chiều. Lư Thận được mời ra ngoài đại sảnh, ngồi ngay ngắn ở bên dưới chữ thọ. Khách khứa thay nhau đến chúc thọ, không khí vô cùng náo nhiệt. Sau khi chúc thọ xong, tiếp đó là thọ yến long trọng. Đây mới là màn quan trọng nhất.

Lư thị vì chuẩn bị thọ yến ngày hôm nay đã bao hết mười quán rượu ngon nhất trong huyện để đến cung cấp rượu và thức ăn cho thọ yến. Chỉ tiếc Lư gia không có diện phủ đủ rộng để cho mọi khách khứa cùng ngồi

một chỗ, đành phải phân chia các nơi bày yến tiệc tại ba nơi là nhà chính, đông viện và tây viện.

Nhà chính có khoảng hơn năm mươi người, tất cả đều là quan lớn của triều đình. Một người ngồi một bàn, bên cạnh có thị nữ hầu hạ. Mọi người tụ họp ăn uống linh đình, nội đường còn có một đội vũ nữ nhảy múa. Đàn sáo, tiếng cười vang lên không ngớt.

Ngồi ở đông viện là gia chủ hoặc là đại diện của các thế gia cùng với quan lớn ở các nơi, có khoảng gần trăm người. Cứ hai người ngồi một bàn nhưng rượu và thức ăn thì tách riêng.

Những người còn lại đều ngồi ở tây viện. Bởi vậy tây viện cũng là nơi đông người nhất, chừng hai ba trăm người, chủ yếu là con cháu và gia quyến của các đại thế gia. Cơ bản là khoảng bốn người ngồi một bàn, nam nữ ngồi riêng. Vì phòng quá nhỏ nên phần lớn mọi người đều ngồi trong sân. Nhưng thời tiết nóng bức, ngồi ở sân có chút gió mát nhẹ lại thành ra thi vị.

Trương Huyền được sắp xếp ngồi ở một vị trí ít người chú ý tại một góc. Mọi người đều bốn người một bàn, chỉ có hắn là một mình một bàn. Lư gia cũng đã nhọc lòng, vừa không thể đuổi hắn đi, cũng không thể để Vũ Văn Thuật bất mãn, chỉ có thể dùng cách đối xử lạnh nhạt này.

La Thành là cháu ngoại của Lư lão gia nên được đặc biệt bố trí ngồi ở đông viện với các đại tướng quân. La Nghệ hy vọng nhân cơ hội này cho con làm quen với một số quan lớn ở trong triều.

La Thành áy náy ngồi cùng Trương Huyền một lát. Trương Huyền cười nói:

- Chút chuyện nhỏ đó không cần phải áy náy. Ta không đến mức là không chịu nổi. Đi đi, đừng đắc tội với khách.

- Vậy huynh phải chịu ủy khuất rồi, sau này tiểu đệ nhất định sẽ đền bù.

La Thành thi lễ rồi đứng dậy đi vào đông viện.

Trương Huyền đứng đình tự rót một chén rượu cho mình. Quan sát xung quanh một lượt, bên phải và đằng sau của hắn đều là tường, ở trước mặt hắn có một cái bàn, ngồi xung quanh là bốn tên trẻ tuổi. Tuy rằng không biết bọn họ đang nói chuyện gì nhưng Trương Huyền cũng đoán được, chỉ thấy bọn họ thỉnh thoảng lại khẽ liếc nhìn sang mình, nhướng mày cười.

Trương Huyền mặc kệ bọn họ, ánh mắt lại hướng sang bên phải. Lông mày liền nhíu lại. Cách đó không xa là ghế của phụ nữ, tổng cộng có ba mươi mấy bàn, cười nói rộn rã không ngừng, đều là các phu nhân ăn mặc diêm dúa, trang điểm điệu đà. Từng đợt mùi hương nồng nặc theo gió bay tới, át hết cả mùi rượu và thức ăn. Đây mới là điều khiến Trương Huyền đau đầu.

Lúc này, lại có một mùi hương nồng đậm lạ lùng bay tới. Có mùi hoa quả lên men, hơn nữa trong không khí còn có mùi hương phấn nhè nhẹ chui thẳng vào mũi Trương Huyền. Trương Huyền đặt chén rượu xuống, không kìm nổi mà hắt xì một cái, vội vàng lấy tay phẩy phẩy mùi phấn ở trước mặt.

Phía sau hắn vang lên một tiếng cười khẽ. Trương Huyền quay đầu lại thì thấy cách đó vài chục bước, một chỗ ngồi vốn không có ai ngồi không biết từ lúc nào có một cô gái trẻ tuổi. Hắn lập tức nhận ra, là Lữ Vân mà lúc chiều hắn gặp ở sân hoa sen.

- Vậy Lữ Thanh đâu rồi?

Tim Trương Huyền đập loạn xạ. Hai tỷ muội này luôn đi cùng nhau, tại sao bây giờ lại tách nhau ra, chẳng lẽ là vì mình sao?

Chỗ ngồi của Lư Vân vốn là ở trong nội viện nhưng cô gái này rất thông minh, cô phát hiện khi nhắc tới Trương Huyền, Thanh tử lập tức trở nên khác thường nên đoán rằng Thanh tử biết Trương Huyền.

Lư Vân đã thay một chiếc váy màu đỏ tươi, nhìn càng trở nên lạnh lùng đáng yêu. Lư Vân cầm một chén rượu, tò mò tiến lên phía trước:

- Người chính là Trương Huyền?

- Tôi biết cô. Cô là biểu muội của La Thành, cậu ấy luôn nhắc về cô với tôi.

- Vậy sao?

Ánh mắt Lư Vân lập tức sáng lên, vội hỏi:

- Huynh ấy nhắc như thế nào?

Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Lư Vân, Trương Huyền không nỡ dả kích, liền cười nói:

- Cậu ấy nói mình có hai biểu muội rất xinh đẹp và đáng yêu, một người tên là Lư Vân, còn một người nữa tên là... là...

- Tên là Lư Thanh...

Lư Vân cười hì hì nói:

- Muốn hỏi thì hỏi thẳng đi, đừng có hỏi dò.

Trương Huyền hơi xấu hổ. Hắn không ngờ tiểu nha đầu này lại lạnh lùng như vậy. Hắn không biết nên nói như thế nào, Lư Vân thở dài nói:

- Thanh tử bị đại bá mắng cho một trận, đang trốn trong phòng khóc một mình!

- Tại sao?

Trương Huyền rốt cuộc không kìm nổi, hỏi.

- Còn không phải là vì người sao? Tỷ ấy cho rằng người bị Lữ gia đuổi đi nên đi tìm ông nội để nói đỡ. Kết quả đi nửa đường gặp đại bá, sau khi tranh luận với đại bá thì bị mắng cho một trận. Ta cũng không biết bọn họ nói cái gì.

Ánh mắt Lữ Vân vô cùng hưng phấn và tò mò. Nàng hạ giọng cười nói:

- Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra. Người có thể nói cho ta biết, người và Thanh tỷ quen nhau như thế nào không?

Trương Huyền vốn không nghe thấy Lữ Vân nói gì nữa. Trong lòng hẳn đang đắm chìm trong sự cảm động. Lữ Thanh vẫn không quên mình, nàng vẫn quan tâm tới mình như vậy. Lúc này, Trương Huyền chợt cảm thấy có gì đó, lập tức quay đầu lại.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Thọ Yến Lư Phủ (6)

Lư Thanh đang yên lặng đứng đằng sau Trương Huyền, chăm chú nhìn hăn, đôi mắt ngập tràn tình cảm. Nàng vẫn mặc một chiếc váy trắng như trước, nhưng trên đó thêu mấy bông hoa nhỏ màu tím. Nhìn nàng càng trở nên thanh lịch và dịu dàng.

Trương Huyền khẽ nhúc nhích nhìn nàng. Nhưng ánh mắt của hăn lại sáng rực, nhiệt độ trong đôi mắt dường như có thể làm nàng tan chảy.

Lư Vân ngây người. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Thanh tử nhìn người nào như vậy, hơn nữa còn là một người đàn ông trẻ tuổi. Cuối cùng Lư Vân đã hiểu, hóa ra tình lang trong lòng Thanh tử chính là Trương Huyền này. Thảo nào, sau khi nghe chuyện của Thôi gia, nàng liền trở nên vô cùng phấn nộ.

Lư Vân khẽ thở dài. Thôi gia không chịu bỏ qua cho Thanh tử là hơi quá đáng rồi.

Lúc này, ánh mắt của Lư Thanh bắt đầu trở nên dịu dàng. Nàng chậm rãi tiến lên phía trước, ngồi xuống trước mặt Trương Huyền, dùng đôi tay ngọc thon gọn cầm bình rượu lên, rót đầy một ly cho Trương Huyền. Cầm ly rượu lên, nàng xinh đẹp cười nói:

- Trương công tử, ta mời công tử một ly!

- Đa tạ!

Ngọn lửa trong mắt Trương Huyền cũng đã biến mất. Hắn nhận ly rượu, một hơi cạn sạch, cười nói:

- Không ngờ lại có thể gặp lại cô nương ở đây. Tôi còn tưởng rằng cô vẫn ở sơn trang Lư thị.

- Nhà tôi ở đây, sơn trang Lư thị chỉ là nơi tôi đến để nghỉ hè. Trương công tử vẫn ở Kế Huyện sao?

Lư Thanh thấp giọng hỏi.

Trương Huyền lắc đầu:

- Tôi tính mấy ngày nữa sẽ quay lại Lạc Dương. Nhưng bây giờ vẫn chưa tính toán kỹ lưỡng. Thanh cô nương có muốn đi Lạc Dương chơi một lần không?

Hắn nhìn Lư Thanh mong chờ.

- Tôi chỉ sợ không có cơ hội!

Lư Thanh khẽ cắn môi dưới:

- Nhưng tôi hy vọng Trương công tử có thể ở Kế huyện một thời gian ngắn nữa, được chứ?

- Ở hai ngày phải đi, ở mười ngày cũng phải đi, thật ra cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng hai năm sau tôi vẫn sẽ trở về, tôi cảm thấy đây mới là điểm mấu chốt.

Mắt Lư Thanh lập tức đỏ lên. Trong đôi mắt đẹp đã có nước. Nàng đương nhiên biết, hàm ý thật sự của câu hai năm sau vẫn trở về.

- Này!

Lư Vân rốt cuộc không nhìn được nữa, dài mặt bất mãn:

- Hai người nghĩ muội là gì, là cái cây hủ, hay là tảng đá, còn không nhận ra sự có mặt của người ta.

Trương Huyền vội rót cho Lư Vân một ly rượu đầy, cười nói:

- Ly rượu này là tôi xin nhận lỗi với Vân cô nương.

- Như thế còn tạm.

Lư Vân bỗng nhiên bật cười:

- Ta cảm thấy mình thật dư thừa, vẫn nên đi cho mau thì hơn!

- Vân muội đừng đi!

Lư Thanh giữ Lư Vân lại, năn nỉ nói:

- Muội ở lại đây với tỷ đi!

Lúc này, Trương Huyền bỗng nhiên lạnh lùng nói:

- Xem ra có người không vui rồi!

Hai cô gái vừa quay đầu lại, chỉ thấy một công tử trẻ tuổi dáng người cao gầy đang đi tới bên này. Trương Huyền đương nhiên là biết người này. Đó chính là Bạch Tín Dương lúc chiều đã gặp, còn hỏi mình có phải người của Trương thị không. Bọn họ không phải xem mình như không khí sao? Sao bây giờ lại để ý tới mình rồi?

Ánh mắt Trương Huyền nhìn ra xa hơn một chút, lại nhìn thấy một đôi mắt đang lóe lên sự căm ghét, chính là con trai thứ của Thôi gia, Thôi Văn Tượng.

Trương Huyền cười lạnh trong lòng, nói với Lư Thanh và Lư Vân:

- Hai người đi trước đi!

Lư Thanh cũng hiểu ý, nàng thấp giọng phần nộ nói:

- Ta không đi, xem bọn họ muốn làm gì?

- Ta nói nàng về đi!

Ánh mắt của Trương Huyền trở nên nghiêm nghị. Lư Thanh ngơ ngác nhìn hẳn. Nàng chợt nhớ hẳn đã đem lại cho mình cảm giác an toàn rất lớn, cái cảm giác quen thuộc đó lại tới lần nữa.

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, kéo tay Lư Vân:

- Vân muội, chúng ta đi thôi!

- Nhưng...

Lư Vân lại không hiểu cảm giác này của Lư Thanh. Lư Thanh cười nói:

- Huynh ấy có thể xử lý tốt, chúng ta đi về trước đi.

Lư Thanh nhìn Trương Huyền thật sâu rồi kéo Lư Vân rời đi.

Trương Huyền nhìn thấy Lư Thanh đi xa rồi mới nhướn mày, vẻ mặt trào phúng nhìn Bạch Tín Dương, lạnh lùng hỏi:

- Người có chuyện gì?

- Ha ha, ta chỉ muốn qua đây xem thử, Trương công tử ngồi một mình tiêu dao thế nào!

Trương Huyền không để ý tới Bạch Tín Dương mà nhìn về phía sau gã, chỉ thấy đôi mắt tràn đầy căm hận của Thôi Văn Tượng, chén rượu trong tay cũng sắp bị y bóp nát.

Trương Huyền khinh thường hừ một tiếng:

- Xem ra con cháu quý tộc cũng bình thường thôi, bụng dạ hẹp hòi, tự cho mình là đúng!

- Trương công tử nói vậy là sai rồi. Thế gia có quy củ của thế gia, nếu Trương công tử không hiểu, ta nguyện ý dạy cho Trương công tử một số quy củ của thế gia.

Trương Huyền liếc mắt nhìn gã:

- Người nói đi! Ta lại muốn nghe xem rốt cuộc thế gia các người có cái quy củ chó má gì?

Bạch Tín Dương mặt lúc đỏ lúc trắng, cắn chặt răng nói:

- Nói chung, danh môn xem không bao giờ thẳng thừng đuổi người, thất lễ như vậy chính là khéo léo nói với khách. Chẳng hạn như sắp xếp cho Trương công tử ngồi ở đây, thật ra chính là muốn nói cho công tử biết mình có thể đi rồi. Hơn nữa, cách đi cũng rất đặc biệt, cũng không phải đi ra ngoài bằng hai chân.

- Ồ? Vậy thì phải đi ra như thế nào?

Bạch Tín Dương kìm không được, ánh mắt tàn độc, hạ giọng cười nói:

- Cả người cuộn tròn lại thành một quả bóng rồi lăn ra ngoài, hiểu không?

Nói xong, Bạch Tín Dương ngửa đầu cười to. Dường như bị lây của gã lên cả đám ở phía xa cũng suông sã cười ha hả.

Trương Huyền nheo mắt lại, dùng ngón trỏ ngoắc ngoắc một cái, cười nói:

- Bạch công tử có muốn nghe quy củ của ta không?

- Ồ? Hóa ra Trương công tử cũng có quy củ.

Bạch Tín Dương cúi đầu, ra vẻ rất hứng thú, cười nói:

- Trương công tử có phải muốn nói cho ta một vài cách cuồn người lại không?

- Quy củ của ta chính là cái này!

Trương Huyền đang đặt tay ở trước mặt Bạch Tín Dương, bỗng nhiên nắm lại thành nắm đấm, hung hăng đánh một quyền vào giữa mặt Bạch Tín Dương. Chỉ nghe “oái” một tiếng, cả người Bạch Tín Dương bay về phía sau hơn một trượng. Miệng không ngừng phun máu tươi, liên tiếp làm đổ hai cái bàn rồi mới nằm ngất trên đất.

Mọi người xung quanh đều ngây dại. Trương Huyền nhẹ nhàng thu tay lại, thản nhiên nói:

- Đây là quy củ của lão tử!

Lúc này, từ bốn phương tám hướng mới bắt đầu kêu lên sợ hãi. Hơn nữa, đám đàn bà con gái thất kinh, lão đảo chạy, ném cả bàn đi, bát đĩa rơi loảng xoảng xuống đất vỡ nát.

Đám người Thôi Văn Tượng ở phía xa sợ hãi, mười mấy người cùng vọt lên. Hai người nâng Bạch Tín Dương dậy, những người còn lại bao vây Trương Huyền, giận dữ mắng:

- To gan ngông cuồng, hôm nay ngươi gây ra chuyện lớn rồi!

Trương Huyền tháo thanh cuống, vỗ mạnh xuống bàn:

- Nói nhảm ít thôi, rút kiếm đi!

Hơn mười tên con cháu quý tộc sợ hãi lùi về phía sau, không ít người rút kiếm ra. Thôi Văn Tượng vội vàng ngăn họ lại, nói với Lữ Thanh ở phía xa:

- Thanh muội, nơi này không an toàn, xin muội mau chóng rời đi.

Lữ Thanh hừ một tiếng, cao giọng nói:

- Nơi này là Lữ gia, không phải là Thôi phủ, không đến lượt người ra lệnh!

Thôi Văn Tượng lập tức cứng lưỡi. Trương Huyền đứng dậy cười ha ha, ôm quyền nói với Lữ Thanh:

- Đa tạ cô nương trượng nghĩa nói thẳng. Tuy nhiên, cô nương thật sự phải đi rồi.

- Vâng, Lữ Thanh cáo từ!

Lữ Thanh liền xoay người vội vã đi. Nàng muốn đi tìm phụ thân, kiên quyết không thể để Trương Huyền chịu thiệt.

Mũi của Thôi Văn Tượng như muốn rớt cả ra ngoài. Mình nói thì nàng không đi, Trương Huyền nói một câu nàng liền ngoan ngoãn đi luôn. Quả là quá nực cười!

Chữ “tình” ở trước mắt, trong lòng Thôi Văn Tượng loạn cả lên, hoàn toàn đã không còn vẻ bình tĩnh và ung dung như một công tử nhà quyền quý nữa.

Thôi Văn Tượng chưa chắc đã thích Lữ Thanh, nhưng hai nhà Thôi Lữ đã có ước định, là Lữ Thanh đích trưởng nữ nhất định phải gả cho người thừa kế gia chủ Thôi thị.

Thôi Văn Tượng có phụ thân là gia chủ của Thôi thị ở Bắc Lăng, vốn là con thứ, nhưng huynh trưởng của gã mười năm trước đã qua đời nên bây giờ Thôi Văn Tượng chính là con cả. Gã cho rằng, chức gia chủ Thôi thị sau này chỉ có mình chứ không còn ai khác, như vậy, Lữ Thanh chính là thế tử tương lai của gã.

Tuy rằng, vị trí gia chủ tương lai của Thôi thị phải sau hai năm nữa đại tể thì mới được quyết định, nhưng Thôi Văn Tượng đã không đợi được nữa. Gã cầu xin phụ thân cầu thân với Lữ Trách, gả Lữ Thanh cho mình để gạ đã nấu thành cơm, nắm chắc vị trí gia chủ ở trong tay.

Vừa rồi, khi Thôi Triệu và Lữ Trác nói chuyện này, Lữ Trác mặc dù không cự tuyệt nhưng cũng không đồng ý gả con gái cho Thôi Văn Tượng.

Ông ta yêu cầu cứ làm đúng quy định hàng trăm năm nay của hai nhà Thôi Lữ, sau khi Thôi Văn Tượng đã ngồi lên vị trí gia chủ rồi mới nói đến chuyện hôn sự này. Đây là bản tính cẩn thận của Lữ Trác, khiến cho Thôi Văn Tượng vô cùng chán nản.

Tâm tình của Thôi Văn Tượng lúc này vô cùng tồi tệ, lại vô tình phát hiện ra Trương Huyền đang ngồi với Lữ Thanh, gã lập tức giận tím mắt, liền vứt bỏ thanh cao của con cháu quý tộc, bảo Bạch Tín Dương đi làm nhục Trương Huyền.

Không ngờ Trương Huyền lại quá dũng mãnh, một quyền có thể đánh Bạch Tín Dương bay ra ngoài, không biết sống chết. Trong lòng Thôi Văn Tượng vừa tức vừa vội, mặt đỏ bừng, rút kiếm ra hỗn hển quát:

- Họ Trương kia, hôm nay nếu như ngươi không xin lỗi thì đừng trách bọn ta không nói quy củ, lấy đông ức hiếm yếu.

Trương Huyền rót cho mình một chén rượu, từ từ đưa lên miệng thưởng thức, mắt không thèm nhìn Thôi Văn Tượng, cũng coi như không nghe thấy gì.

Lúc này, Lư Khánh Nguyên vội vàng chạy tới. Là chủ nhà, gã không thể thiên vị bất cứ bên nào, hơn nữa cả hai bên đều là bằng hữu, quả thực khiến gã khó xử.

Lư Khánh Nguyên đành thấp giọng nhắc nhở mọi người:

- Trương công tử đây võ nghệ cao cường, đến cả biểu đệ La Thành của ta cũng không phải đối thủ của của huynh ấy. Tôi khuyên các vị không nên động thủ.

Võ nghệ của La Thành tất cả mọi người đều đã nghe nói. Đó chính là cao thủ trẻ tuổi đệ nhất Hà Bắc. Nếu như ngay cả La Thành cũng không phải đối thủ của người này, thì chẳng phải hẳn là...

Vẻ mặt của cả đám đều biến sắc, không khỏi lùi về phía sau một bước, có người lặng lẽ thu kiếm.

Thôi Văn Tượng nhìn Trương Huyền đứng im. Không động vào được cũng không nhúc nhích được khiến gã không thể đi ra. Nhìn thấy Nhị gia Lư Nghị đang vội vàng đi tới, Thôi Văn Tượng liền nhân cơ hội nói:

- Được rồi, nơi này là Lư phủ, để chủ nhà đến nói công bằng đi!

- Xảy ra chuyện gì?

Mọi người đều tản mỗi người một hướng. Chỉ thấy Lư Nghị dùng dùng nổi giận đi tới. Ông ta vừa nhận được tin tây viện có khách uống rượu gây rối. Hôm nay là mừng thọ bảy mươi tuổi của Lư lão gia lại có người không nể mặt nên ông ta vội chạy tới xem.

Lúc này, Bạch Tín Dương đã tỉnh lại. Xương mũi gã bị đánh gãy, rụng bốn cái răng, môi bị rách, mặt đầy máu, vô cùng thê thảm.

Gã được hai người đỡ, run rẩy đi tới, nhìn thấy Lư Nghi liền khóc rống lên:

- Lư nhị thúc xin hãy làm chủ cho cháu!

Lư Nghi hoảng sợ:

- Hiền chất, tại sao cháu lại ra nông nỗi này?

- Cháu vô tội chịu nhục, bị người ta đánh ở Lư phủ.

Bạch Tín Dương không dám nói nữa, khiếp đảm liếc nhìn Trương Huyền.

Đám con cháu quý tộc đó đều có tuyệt học gia truyền, ai nấy trong lòng đều suy tính. Một câu “bị đánh ở Lư phủ” đã có thể khiến cho Lư Nghi đứng về phía mình. Mình bị đánh ở Lư phủ, Lư phủ phải làm chủ đòi lại công bằng cho mình.

Lư Nghi tức giận đến nỗi cả người run lên, chỉ và Trương Huyền hét lớn:

- Người to gan lắm!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: Thọ Yến Lư Phủ (7)

Trương Huyền không hề cảm thấy hoang mang, hay lo lắng gì hết, thản nhiên nâng chén rượu lên uống cạn và cười nói:

- Nơi đây tập hợp con trai trưởng của các đại thế gia danh môn của vùng Hà Bắc, còn tôi chỉ là một thị vệ phủ Yến Vương bé nhỏ, nhưng lại dám to gan lớn mật làm ra những chuyện này, Lư nhị gia không cảm thấy kì lạ hay sao?

Lư Nghi cũng không phải là một kẻ ngốc, ông ta biết rằng tất cả mọi việc đều có nguyên nhân của nó, Trương Huyền đánh người có lẽ là không đúng, nhưng chuyện lại xảy ra ngay trước bàn của Trương Huyền, điều này đã chứng minh được rằng có người cố ý đến đây để khiêu khích Trương Huyền, hơn nữa cái cách nói chuyện của Bạch Tín Dương cũng khiến cho Lư Nghi cảm thấy tức tối ở trong lòng, mới có tý tuổi đầu mà đã học được thói lươn lẹo nơi quan trường, chính mình gây chuyện, nhưng lại bắt Lư gia đến giải quyết hậu quả.

Khổ một nỗi là Lư Nghi cũng rất bất mãn với Trương Huyền, ông ta định tổng cổ Trương Huyền ra khỏi Lư phủ, nhưng lại bị đại ca kịch liệt phản đối, bây giờ, quả nhiên là tây viện xảy ra chuyện.

Thù mới hận cũ cùng đến, ông ta nhìn Trương Huyền nghiêng răng nghiêng lợi mà nói:

- Trương Huyền, không phải là Lữ gia của ta không hiểu được đạo lý đãi khách, nhưng thực sự là người rất quá đáng! Mời! Lữ gia không hoan nghênh một vị khách như người!

Trương Huyền vẫn không hề tỏ ra lo lắng, trái lại hân rất bình tĩnh, lạnh lùng đáp lại:

- Lữ nhị gia thực sự muốn trục xuất tôi ra khỏi phủ, vậy thì ngài đừng có hối hận đó?

- Người nói những lời này là có ý gì?

- Lữ nhị gia, vốn dĩ tôi định đến bái kiến Quách đô đốc, và nói chuyện với ngài ấy về chuyện của Lữ Minh Nguyệt, nhưng tôi đã nể tình Lữ gia đã thịnh tình mời tôi đến đây tham dự bữa tiệc này, nên tôi mới quyết định tiếp tục yên lặng. Nhưng nếu như Lữ nhị gia vẫn cứ cố chấp khư khư như vậy, vậy thì Trương Huyền tôi cũng không thể làm việc một cách công bằng được.

Nói xong, Trương Huyền nhìn Lữ Nghi bằng ánh mắt sắc bén, giống như nhìn thấu cả người của ông ta.

Nhất thời lưng của Lữ Nghi toát mồ hôi lạnh: “ Người này tại sao lại biết chuyện Lữ Minh Nguyệt ám sát Quách Huyền, lẽ nào...”

Trong lòng của Lữ Nghi càng thêm nghi ngờ, vốn dĩ ông ta cũng cho rằng mình đã gặp Trương Huyền ở đâu đó rồi, nhưng dù có nghĩ thế nào thì cũng không thể nhớ ra, mãi cho đến khi Trương Huyền nhắc đến chuyện của Lữ Minh Nguyệt, đột nhiên ông ta liền nhớ ra một chuyện, Trương Huyền không phải là lữ khách trẻ tuổi mà mình đã gặp ở nhà trọ hay sao?

Trong lòng của Lữ Nghi lập tức hốt hoảng, lúc này Thánh thượng đang ở quận Trác, nếu như chuyện này bị vạch trần, e rằng không chỉ có La

Nghệ không trốn thoát được mà ngay cả Lữ gia cũng sẽ bị diệt môn. Ông ta run rẩy lên tiếng:

- Người... người ngậm máu phu người, Lữ gia sớm đã không còn quan hệ với Lữ Minh Nguyệt rồi.

- Thật sao? Có lẽ là tôi đã hiểu lầm.

Trương Huyền liền liếc mắt nhìn Lữ Khánh Nguyên ở bên cạnh, ngữ khí cũng đã hòa hoãn lại rồi. Tuy là không còn nhắc đến chuyện của Lữ Minh Nguyệt nhưng ngữ khí của hắn vẫn lạnh lùng như cũ.

- Tuy nhiên, ta vẫn nên nhắc nhở Lữ nhị gia chuyện này, làm chuyện gì thì cũng không nên làm tới mức tuyệt tình tuyệt nghĩa. Tôi là vì nể mặt của Khánh Nguyên huynh nên mới đồng ý ngồi ở một xó này, một nơi của chó mèo ngồi, tôi cũng đã không tính toán tới đạo đãi khách của Lữ gia, nhưng nếu như Lữ nhị gia thực sự giống như vị Bạch công tử đây, đều muốn đuổi tôi ra khỏi phủ, vậy thì đừng có trách Trương Huyền tôi không hiểu đạo lý của kẻ làm khách.

Mặc dù Trương Huyền không đề cập tới chuyện của Lữ Minh Nguyệt nhưng thái độ của hắn vẫn cứng rắn mạnh mẽ như cũ, ánh mắt hung hãn của hắn dừng lại trên mặt của Bạch Tín Dương:

- Không phải là người nói ta đang giương oai tác võ ở Lữ gia hay sao? Ta nói cho người biết, ta sẽ không bao giờ động đến một cọng lông của người khi người còn ở trong Lữ gia, nhưng chỉ cần người dám bước chân ra khỏi Lữ gia một bước thì ta nhất định sẽ chém rơi cái đầu chó của người!

Bạch Tín Dương bị ánh mắt sắc bén đó của hắn làm cho run sợ, chân tay mềm nhũn ra và ngắt đi một lần nữa. Thôi Văn Tượng đứng bên cạnh dường như đã nghe ra một chút manh mối gì đó, trong lòng thầm nghĩ: “Lẽ nào chuyện Quách Huyền bị ám sát có liên quan đến Lữ gia?”

Thôi Văn Tượng dường như đã có trù tính, y cố ý quát lớn lên:

- Trương Huyền, người đừng có mà ăn nói bậy bạ, Lữ Minh Nguyệt rõ ràng là một tên trộm cướp, hắn có có quan hệ gì với Lữ gia, có quan hệ vì với Quách đô đốc?

Trương Huyền cười lớn, nói với Lữ Nghi:

- Lữ nhị gia, bây giờ ngài đã hiểu ra rồi chứ! Rốt cuộc thì ai mới là người đang cố ý thêu dệt chuyện? Là ai mới là người không hiểu đạo lý làm khách?

Lữ Nghi thầm mắng Thôi Văn Tượng là một tên đê tiện, bỉ ổi, nhưng hiện tại ông ta nên làm sao đây? Đuổi Trương Huyền đi cũng không được, nhưng cũng không thể trừng phạt hắn, lại cũng không biết giải thích với Bạch gia như thế nào, cũng phải biết rằng phụ thân của Bạch Tín Dương cũng đang có mặt ở đông viện.

Đúng lúc Lữ Nghi đang cảm thấy khó xử thì một gã gia nhân chạy như bay đến bên cạnh y, lo lắng đến mức giọng nói cũng bị lạc:

- Nhị lão gia nhanh lên, Hoàng đế Bệ hạ đến rồi!

Mấy lời này khiến cho tất cả mọi người xôn xao cả lên, thật không ngờ là Thánh thượng lại đích thân ngự giá tới Lữ phủ. Điều này khiến cho Lữ Nghi càng bị kích động hơn, ông ta không thèm để ý đến chuyện của Trương Huyền nữa, quay người chạy nhanh về phía trung đình, vừa chạy vừa dặn dò đám con cháu của Lữ gia:

- Mau thu dọn nơi đây, mời khách khứa ngồi hết vào ghế!

Chuyện Hoàng đế Đại Tùy Dương Quảng giá lâm Lữ phủ đã khiến cho cả Lữ phủ chấn động, ca múa đang biểu diễn hăng say ngay lập tức cũng phải dừng lại, tất cả thị nữ và vũ cơ đều lui xuống dưới, mấy vị quan lại cao

quý cũng lần lượt rời khỏi vị trí, đứng ở hai bên trung đình đợi Hoàng đế Bệ hạ giá lâm.

Lão gia chủ Lư Thận, mặc dù đã được người con trai trưởng Lư Trác dìu đỡ, nhưng ông ta lại càng trở nên run rẩy, đứng chờ ở bậc thang, trong lòng của ông ta cũng bị kích động, Hoàng đế Bệ hạ tự nhiên lại đích thân đến chúc thọ bản thân, đây chính là nét mực tươi đẹp nhất trong gia tộc của Lư Thị, đánh dấu một bước chuyển lớn của gia tộc.

Hoàng đế Dương Quảng chuẩn bị giá lâm Lư Phủ, cho nên một hoạn quan đã chạy tới thông báo trước, nói với Lư phủ phải chuẩn bị tiếp giá. Khoảng 15 phút sau, từng đội thị vệ cầm thương bước nhanh vào Lư phủ, nhanh chóng xếp thành hàng đứng chờ ở hai bên của trung đình.

Mấy trăm thị vệ Thiên Ngưu cũng đã vào đến trung đình, nhiệm vụ của họ là vào trước để dọn sạch những thứ không cần thiết, tất cả những người không đủ tư cách đều bị đuổi đến đông viện và tây viện, còn tất cả những người đứng ở trung đình đều được kiểm tra kỹ càng, mục đích chính là đảm bảo an toàn tuyệt đối cho Hoàng đế Bệ hạ.

Lại đợi một lúc lâu nữa, tất cả mọi người đều toát mồ hôi, nhưng không một ai dám động đậy, đúng là vào lúc khó khăn đó, một người con cháu của Lư Thị chạy vào trong và hét lớn:

- Đến rồi! Đến rồi!

Tất cả mọi người đều bị kích động, ai ai cũng đứng thẳng nghiêm chỉnh, sau đó nghe thấy những tiếng bước chân vang lên, một thị vệ bước nhanh đứng bên cạnh cửa lớn của trung đình, cao giọng hét lên:

- Hoàng đế Bệ hạ giá lâm!

Ngay sau đó đám thị vệ và hoạn quan vây xung quanh đường kim thiên tử, theo sau Hoàng đế Đại Tù Dương Quảng bước vào trong trung đình,

người đi ngay bên cạnh ông còn có Trưởng Tôn Dương Đàm. Đám đại thân tôn quý cùng nhau khom người hành lễ:

- Tham kiến Bệ hạ!

Dương Quảng đặc biệt mặc một bộ thường phục, đầu đội mũ sa, bên ngoài khoác một bộ voan mỏng, phong cách ăn mặc của ông ta không khác gì những người dân bình thường. Ông ta khoát khoát tay cười nói:

- Chúng ái khanh không cần đa lễ, hôm này Trẫm cũng là đến tham gia mừng thọ thần của Lữ lão gia chủ. Trẫm cũng giống như mọi người ở đây, đều là khách của Lữ phủ, mọi người hãy cứ thoải mái, tự nhiên.

Lữ Thận vội vàng chạy lên trước và quỳ xuống:

- Lão thần Lữ Thận bái kiến Hoàng đế Bệ hạ!

Dương Quảng đỡ ông ta đứng dậy, cười híp mắt đáp lại:

- Hôm nay, Lữ các lão chính là thọ tinh, làm sao có thể quỳ trước mặt Trẫm, mau mau đứng dậy!

Lữ Thận cảm thấy vô cùng xúc động, mặc dù tất cả mọi người đều biết rằng Hoàng đế đến đây chúc mừng thọ thần cho ông ta cũng chỉ là làm màu, mục đích chính là vì trấn an đám danh môn thế gia Hà Bắc, nhưng Hoàng đế lại chọn Lữ gia, điều này thực sự khiến cho Lữ Thận cảm thấy vô cùng vinh hạnh và vẻ vang.

Lữ Thận vội vàng nói:

- Mời Bệ hạ ngồi!

Dương Quảng cũng không khách khí, trực tiếp bước vào trong đại đường. Trong đại sảnh, chỗ ngồi dành cho thiên tử sớm đã được chuẩn bị xong. Lữ gia mang ra một chiếc giường nằm ngà voi rộng lớn, đặt ở chính

giữa, sau đó thì mang tiếp ra một chiếc bàn nhỏ làm bằng gỗ tử đàn, bên trên bày biện kim bôi chén ngọc, các loại đồ sứ nổi tiếng.

Đây vốn dĩ là chỗ ngồi dành cho thọ tinh Lữ Thận nhưng giờ đây, chỗ ngồi của Lữ Thận đã được chuyển sang vị trí bên cạnh. Mặc dù Lữ Thận là thọ tinh nhưng lễ nghi tôn ti không thể không tuân theo. Dương Quảng ngồi xuống, rồi bảo Trưởng Tôn Dương Đàm ngồi bên cạnh, rồi ông ta cười nói:

- Mọi người hãy cứ tiếp tục đi!

Lúc này các đại thần mới dám quay về vị trí của mình, đàn sáo lại vang lên, đội vũ cơ lại tiếp tục ca múa, nhưng vì Hoàng đế đang ngồi đó, cho nên mọi người đã không thể nào vô tư cười nói như lúc trước, tất cả đều yên lặng, không dám dùng bữa, cũng không dám uống rượu, buổi tiệc diễn ra một cách không tự nhiên, bối rối.

Dương Quảng đang nói chuyện cùng với Lữ Thận, cũng nhanh chóng phát hiện ra không khí không tự nhiên này, trong lòng ông ta cũng cảm thấy có chút không vui, không khí của một bữa đại tiệc mà như thế này chẳng phải là có ý muốn đuổi mình mau mau rời khỏi hay sao?

Mặc dù cái gọi là Hoàng đế đến phủ đại thân làm khách cũng chỉ là làm dáng, làm màu mà thôi, ông ta chỉ cần ngồi một lúc rồi đứng dậy ra về, nhưng cũng không nên thể hiện một cách quá rõ ràng đợi ông ta rời đi như vậy chứ.

Lúc này, Dương Đàm liền khẽ nói với tổ phụ hai câu, Dương Quảng gật gật đầu, khẽ ho vài tiếng, ngầm ra hiệu có điều muốn nói.

Lữ Trác vội vàng khoát tay ra hiệu cho đội vũ cơ, bảo bọn họ lùi xuống, âm nhạc cũng vì thế ngừng lại, trong đại đường lặng ngắt như tờ, Dương Quảng mới chậm chậm lên tiếng:

- Trầm quyết định tấn công Cao Cú Lệ, huy động cả nước, quan phủ hào môn của các nơi, ai có tiền thì góp tiền, ai có sức thì góp sức, nhưng lại có một số trung thần của Đại Tùy lại âm thầm dùng một cách khác để bảo vệ lợi ích của Đại Tùy ta, mặc dù họ chỉ lặng thầm cống hiến nhưng hai ngày trước Trầm đã nghe được một chuyện, khiến cho Trầm phải cảm động từ tận đáy lòng.

Dương Quảng quay sang nói với Lư Trác:

- Phủ của khanh chắc là có một vị khách, tên là Trương Huyền, có thể gọi người này ra gặp Trầm được không?

....

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96+1: Thọ Yến Lư Phủ (8) (1)

Trong đại sảnh đột nhiên vang lên những tiếng bàn luận xôn xao, rất nhiều người đã nghe đến chuyện Vũ Văn Thuật muốn giết chết một người tên là Trương Huyền, nhưng thật không ngờ Hoàng đế Bệ hạ lại muốn gặp hắn, lẽ nào Vũ Văn Thuật lại phạm phải một đại tội gì rồi?

Trong lòng của Vũ Văn Thuật cũng rất bất an, âm trầm mặt mày, không nói câu gì. Lúc này, Lư Trác vội vàng chạy tới chỗ của Lư Nghi nói khẽ:

- Thiên tử muốn gặp Trương Huyền, đệ đã sắp xếp cho hắn ta ngồi ở đâu? Mau gọi hắn tới đây!

Lư Nghi chỉ cảm thấy “oang” một tiếng, trong đầu vô cùng hỗn loạn, Hoàng đế muốn gặp Trương Huyền, làm sao có thể? Ngay lập tức, y như bước thấp bước cao chạy vội về phía đông viện, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ: “Trương Huyền làm ơn đừng có đi rồi, ngàn lần vạn lần mong là hắn vẫn còn ở đó!”

Y chạy vào trong tây viện, lập tức đám con cháu quý tộc vây lấy y, nhau nhau hỏi thăm:

- Thế thúc, Thánh thượng đến đây thật sao?

Lư Nghi bực bội đẩy bọn họ ra, vừa nhìn thấy Trương Huyền, thì ra hắn vẫn đang ngồi ở góc đằng kia, tự rót tự uống. Lúc này, Lư Nghi không còn

để ý đến sĩ diện của bản thân, cuống quýt chạy đến trước mặt Trương Huyền, cúi người thật sâu và hành lễ:

- Trương công tử, vừa nãy là tôi đã thất lễ với công tử, tôi thành thật tạ lỗi với cậu.

Một đám công tử của thế gia đi theo đằng sau Lữ Nghi đều ngây người ra rồi ngơ ngác nhìn nhau, rốt cục thì đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trương Huyền cười cười đáp lại:

- Lữ nhị gia sao phải làm như vậy? Trương Huyền tôi đây không đảm đương nổi!

Lữ Nghi đỏ mặt tía tai, chỉ biết cúi đầu nhận lỗi với hắn:

- Thánh thượng muốn gặp công tử, mời công tử hãy đi theo tôi, sau này tôi sẽ lại nhận lỗi đàng hoàng với công tử!

Trương Huyền nghe xong cũng kinh ngạc theo, vì sao Dương Quảng lại muốn gặp hắn, hắn suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Có phải là Yến Vương điện hạ cũng đang ở đây?

- Vâng! Yến Vương Điện hạ cũng tới.

Trương Huyền lập tức hiểu ra vấn đề, nhất định là Trần Lương hoặc là Quách Huyền đã nói với Dương Đàm là bản thân đang ở huyện Kế, sau đó thì bọn họ lại điều tra ra bản thân đang ở Lữ phủ, cho nên Dương Đàm mới nói với tổ phụ Dương Quảng.

Mặc dù hắn rất muốn gây khó dễ cho Lữ Nghi một lần nữa, xả cục tức lúc nãy, nhưng hắn vẫn muốn giữ thể diện cho Lữ Khánh Nguyên và La Thành, nên đành phải làm ra bộ dạng khoan dung độ lượng, không so đo với đám người tiểu nhân này.

Trương Huyền liền đứng dậy cười nói:

- Được rồi! Tôi sẽ cùng với Lư nhị gia đến đó là được chứ gì.

Lư Nghi nghe xong mà thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vừa cảm kích lại vừa hồ thẹn. Y vội vàng tách đám người kia ra và nói:

- Trương công tử, mời!

Lư Nghi dẫn theo Trương Huyền đi rồi, đám con cháu thế gia kia liền bàn tán sôi nổi:

- Thiên tử tại sao lại muốn gặp mặt cái tên nhãi nhép Trương Huyền này?

Thôi Văn cũng đứng đó nhưng không nói câu gì, ánh mắt lộ ra sự căm phẫn.

- Hãn cũng chỉ là được Hoàng đế gọi đến tiếp kiến mà thôi, Thôi gia từ trước đến giờ không thèm chấp vật, để ý đến chuyện này!

Gã nói với đám người kia bằng giọng hãn học.

Mọi người có mặt đều nhìn gã bằng ánh mắt thông cảm, lắc đầu rồi xoay người bước đi. Còn Thôi Văn, cuối cùng thì gã cũng không nén được cơn giận, gã không thèm để ý đến mọi người xung quanh, phất tay áo, xoay người bỏ đi. Bạch Tín Dương cũng không nén được một tiếng kêu rên, gã biết rằng lần hành hung này của bản thân coi như là tự làm tự chịu rồi.

Trương Huyền được dẫn đến trung đình, hãn đưa mắt nhìn xung quanh thì nhìn thấy Dương Đàm đang ngồi trong đại sảnh, dường như y cũng đang chăm chú nhìn Trương Huyền, nhìn hãn cười một cái. Trương Huyền liền cảm thấy lo lắng, mặc dù Dương Đàm được phong làm hoàng trưởng tôn nhưng tâm địa của y vẫn rất lương thiện, hiền lành. Mặc dù đã xa nhau

mấy tháng, nhưng y vẫn đối xử chân thành, nhiệt tình với hãn như ngày xưa.

Trương Huyền đem đao và dao găm giao cho thị vệ, bước nhanh đến đại sảnh rồi hãn quỳ một gối xuống và hành lễ:

- Ty chúc Trương Huyền, tham kiến Ngô hoàng Bệ hạ, chúc bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Mặc dù Dương Quảng đã biết Trương Huyền từ lâu rồi nhưng ông ta lại không biết tên của hãn được viết như thế nào. Ông ta còn cho rằng tên của hãn chính là từ “Huyền” trong từ “huyền diệu”, cho nên ông ta nhắc bút lên và viết lên trên giấy hai chữ “Trương Huyền”.

Dương Đàm nhìn thấy tổ phụ viết sai, liền dùng ngón tay chấm một chút rượu rồi viết lên trên bàn một chữ “Huyền”, Dương Quảng nhìn thấy thì gật gật đầu, thì ra là chữ “huyền” này, ông ta cười cười rồi nói:

- Trương thị vệ, tên tự của khanh là gì?

- Vi thần tự là Nguyên Đĩnh!

- Vậy thì đúng rồi, “Huyền” chính là đồ vật để nâng đỡ lấy cái đỉnh, so sánh với trung thần tướng tài, nếu như khanh đã lấy tên tự là Nguyên Đĩnh, điều này đã nói lên được rằng phụ thân của khanh hi vọng khanh sẽ là một trọng thần trụ cột của quốc gia Đại Tùy, không biết phụ thân của khanh vẫn khỏe mạnh chứ?

Trương Huyền liền cảm thấy nhức đầu, thật không ngờ Dương Quảng lại hỏi thăm phụ thân của hãn, hãn vội vàng đáp lại:

- Gia phụ tạ thế từ rất lâu rồi, Trương Huyền không có người thân nào cả, hiện tại vẫn đang sống một mình.

-Ồ! Thì ra là vậy, bình thân!

- Tạ ơn Bệ hạ!

Trương Huyền đứng dậy, khoanh tay đứng thẳng, Dương Quảng nhìn hẩn rồi cười nói:

-Mấy ngày trước, Trẫm mới được biết chuyện xảy ra ở tái bắc, có người đã bẩm báo với Trẫm, nói rằng khanh đã làm một chuyện lớn ở vùng Bắc Hải xa xôi, khiến cho người của Đột Quyết và Kim Sơn Cung phải thất bại quay về, khanh chắc là biết chuyện đó là chuyện gì chứ?

Trương Huyền vội suy nghĩ, đại sự mà Dương Quảng nói đến chỉ có thể là chuyện 30 vạn vũ khí, nhưng người biết được chuyện này ngoài hẩn ra thì còn có Đồ Lặc của bộ lạc Bạt Dã Cổ, lẽ nào trình báo mà Dương Quảng nói đến chính là cấp báo của Đồ Lặc viết, dường như chỉ có thể là khả năng này thôi, nhưng Đồ Lặc và Dương Quảng có quan hệ gì với nhau.

Và Trương Huyền cũng không biết rằng một người Hán họ Bùi mà hẩn đã không chịu gặp khi còn ở bộ lạc Câu Luân lại chính là tướng quốc Bùi Cự. Nếu như hẩn biết Bùi Cự cũng ở bộ lạc Câu Luân thì hẩn sẽ không hoang mang giống như bây giờ.

Thời gian không cho phép Trương Huyền cẩn thận suy nghĩ, hẩn gật đầu đáp lại:

-Vi thần hiểu được ý của Bệ hạ, nhưng chuyện này chỉ là vi thần tình cờ gặp phải khi đến Bắc Hải hái thuốc thôi.

- Trẫm cũng biết khanh đến tái bắc là để hái thuốc, trưởng tôn đã nói với Trẫm rồi, nhưng Trẫm muốn biết, khanh đã xử lý số vật phẩm kia như thế nào?

- Hồi bẩm Bệ hạ, trước khi cướp được cung Kim Sơn, vi thần đã đem toàn bộ vật phẩm đó giấu kín ở chỗ sâu nhất của Bắc Hải, bây giờ thì không một ai và cũng không có cách nào để mò vớt lên được.

Từ đầu đến cuối cuộc đối thoại, Dương Quảng và Trương Huyền không nhắc đến chuyện đó là chuyện gì, khiến cho mọi người không ai hiểu được hai người họ rốt cuộc đang nói về vấn đề gì, nhưng duy chỉ có trong lòng Vũ Văn Thuật là hiểu rõ ràng nhất, sắc mặt của lão liên tái nhợt đi, không chỉ dập tắt hi vọng của lão, hơn nữa Trương Huyền có gặp được con trai của lão Vũ Văn Sĩ Cập hay không? Nếu như Trương Huyền biết được chuyện này thì hậu quả nhất định là không thể lường trước được.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96+2: Thọ Yến Lư Phủ (8) (2)

Vũ Văn Thuật sợ tới mức kinh hồn bạt vía, còn Dương Quảng lại vô cùng vui mừng. Trước đó, ông ta không ngừng sai Bùi Cự đến thương lượng với bộ lạc Bạt Dã Cổ, đồng thời cũng tăng cường tạo áp lực cho bộ lạc này, cốt chỉ là mong muốn họ đem trả những vật phẩm kia cho triều Tùy. Nhưng từ đầu đến cuối, thái độ của bộ lạc Bạt Dã Cổ rất mờ ám, rõ ràng là bọn họ muốn độc chiếm hết lấy số vật phẩm kia, khiến cho Dương Quảng lo lắng gần nửa năm.

Đúng lúc Dương Quảng sắp tuyệt vọng thì Trương Huyền lại tiêu hủy được 10 vạn trang bị của quân đội, làm thất bại dã tâm của người Đột Quyết, khiến cho kế hoạch xâm chiếm phía nam của người Đột Quyết bị phá sản, một công lao to lớn như vậy, ông ta làm sao có thể không hào phóng mà ban thưởng cho Trương Huyền.

Dương Quảng gật gật đầu cười nói:

- Quả là không hổ danh là chiếc huyền, một đồ vật nâng đỡ đỉnh, có thể một người một ngựa, lại còn ở vùng Bắc Hải xa xôi ngàn dặm vì Đại Tùy lập công lớn, điều này khiến cho Trầm giữ vững niềm tin về một Đại Tùy luôn có được trung thần tướng tài, Trầm làm sao có thể không phong thưởng cho khanh, Trương Huyền nghe phong!

Phong thưởng quá đột ngột, khiến cho Trương Huyền nhất thời không kịp phản ứng, nhưng theo bản năng hăn vẫn quỳ một gối xuống nghe chỉ và

nói:

- Có vi thần!

- Ngàn dặm xa xôi, vì an nguy của Đại Tù mà không quản nguy hiểm, không ngại gian nan, đó chính là trung, đơn thương độc mã xâm nhập vào hang hổ, đánh bại kẻ địch dũng mãnh của thảo nguyên, đó chính là dũng, trung dũng có đủ, Trẫm sẽ gia phong khanh làm Võ Dũng lang tướng, và Du kích tướng quân, thưởng 500 lượng vàng!

- Thần tạ ơn bệ hạ phong thưởng, thần nguyện vì Bệ hạ lên núi xuống bể, muôn lần chết cũng không từ!

Dương Quảng cười ha ha, đứng lên nói tiếp:

- Trẫm còn có việc, các vị ái khanh cứ tự nhiên tiếp tục thưởng thức rượu ngon mỹ thực, Trẫm đi trước đây!

- Cung kính Bệ hạ hồi cung!

Trong tiếng hô to và vang của thị vệ, Dương Quảng không uống một chén rượu nào, liền đứng dậy nghênh ngang rời đi, tất cả thị vệ và hoạn quan cũng giống như gió cuốn mây tan mà rời đi, trung đình lại khôi phục lại sự ồn ào náo nhiệt vốn có của nó.

Trương Huyền giống như đang nằm mơ vậy, cứ để mặc cho Lư Trác nhiệt tình sắp xếp ngôi vào một vị trí đơn độc trong chính đường, mặc dù với địa vị lúc này của hắn thì vẫn chưa đủ tư cách để ngồi cùng với những vị hiển quý quan cao.

Nhưng hắn lại được Thánh thượng đích thân gặp mặt và khen ngợi, chỉ tính riêng vinh quang này thôi cũng đã đủ để khiến mọi người ngưỡng mộ hắn hàng vạn lần, đủ để người của Lư gia phải nhìn hắn bằng con mắt khác, và cũng đủ để họ phải kính nể hắn vài phần.

- Ha ha, xin chúc mừng Trương tướng quân!

Trương Huyền vừa quay đầu lại thì nhìn thấy người ngồi bên cạnh hẳn chính là đại tướng quân Lai Hộ Nhi, ông ấy đang cười híp mắt và chúc mừng hẳn, cách đó cũng không xa, Ngư Câu La cũng cười cười và gật đầu với hẳn, biểu thị chúc mừng hẳn.

Trương Huyền chấp tay đáp lễ lại với Ngư Câu La, rồi lại hạ thấp người nói với Lai Hộ Nhi:

- Đại tướng quân quá khen rồi!

- Thực ra Thánh thượng đã có vài phần kính trọng ngài rồi, theo những gì tôi được biết, thì tính đến thời điểm hiện tại chưa có một người nào mà từ một tiểu thị vệ con con trực tiếp thăng lên thành Võ Dũng lang tướng, ngài chính là người đầu tiên đó.

Trương Huyền cảm thấy rất bất ngờ, vội vàng khẽ hỏi:

- Ty chức không hiểu rành lắm về quân chế, xin hỏi đại tướng quân, chức quan Võ Dũng lang tướng này là chức quan như thế nào?

- Chuyện này thì đúng là có chút phức tạp, đơn giản mà nói vậy! Võ Dũng lang tướng là chức quan của phủ Kiêu Quả, cao hơn giáo úy một cấp, là phó chức của Hùng Võ lang tướng, là tòng phủ phẩm quan tướng, cũng là tướng quân cấp thấp nhất.

- Có phải là tương đương với Ưng Kích lang tướng không?

- Đúng vậy!

Trương Huyền biết được rằng phủ quân địa phương được gọi là phủ Ưng Phong, có Ưng Dương lang tướng là chính, Ưng Kích lang tướng là phó, bắt đầu từ năm ngoái, Dương Quảng đã bắt đầu chiêu mộ tân binh ở

khắp mọi nơi, thành lập nên quân phủ Kiêu Quả, mỗi một đội quân gồm 3000 người, một chính hai phó, Võ Dũng lang tướng vốn là phó tướng của phủ quân Kiêu Quả.

Trương Huyền vốn dĩ là một binh lính Thiên Ngưu của thái tử hàng thất phẩm, hiện tại thật không ngờ lại có thể được thăng lên nửa cấp. Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện, trước kia Dương Đàm đã từng hứa với hắn, sẽ thăng ba cấp quan cho hắn, để thưởng cho công lao hắn đã nhường lại cho y cái đầu của Dương Huyền Cẩm, trong lòng của Trương Huyền nhất thời dâng lên một cảm giác xúc động khôn tả.

- Tôi cũng xin kính Trương tướng quân một ly rượu, chúc mừng Trương tướng quân thăng ba cấp quan!

Vũ Văn Thuật cầm chén rượu cười cười tiến về phía hắn, mà quên mất chuyện lúc chiều kia lão ta kêu gào ầm ĩ đòi giết chết Trương Huyền.

Trương Huyền cố gắng kiềm chế sự bất mãn của hắn dành cho Vũ Văn Thuật, nâng chén rượu lên và nói:

- Đại tướng quân không chỉ có võ của tướng quân mà còn có được lượng của tể tướng, Trương Huyền quả thực là rất bất ngờ!

- Trí nhớ của lão phu không được tốt lắm, trong quá khứ đã xảy ra những chuyện gì, ta đều quên hết rồi, Lai đại tướng quân, ngài biết không?

Vũ Văn Thuật bật cười ha ha.

Lai Hộ Nhi khẽ cười đáp lại:

- Hoài bão của Vũ Văn đại tướng quân, người thường sao có thể sánh được, nếu như chuyện gì cũng nhớ hết vậy thì cuộc sống sẽ mệt mỏi biết bao nhiêu, đại tướng quân nói xem có phải như vậy không?

Lai Hộ Nhi chỉ nhẹ nhàng châm chọc lão ta một câu, nhưng ai cũng biết được rằng Vũ Văn Thuật là một người ôm hận thù dai. Nếu như không phải là Trương Huyền được thánh thượng trực tiếp phong thưởng thì e rằng hiện tại thứ đang được cầm trong tay của lão ta không phải là ly rượu mà là một con dao nhỏ rồi.

Thực ra Lai Hộ Nhi cũng không phải đoán đúng hoàn toàn, Vũ Văn Thuật không chỉ muốn xoa dịu quan hệ của hai người, mà lão ta có một ý đồ khác.

- Trương tướng quân, lần này ở chỗ của người Đột Quyết, ngài có gặp được người quen nào không?

Vũ Văn Thuật cố gắng vào đề một cách nhẹ nhàng nhất.

Trương Huyền hiểu được ý tứ của lão ta, lão ta đang muốn hỏi xem hẳn có gặp Vũ Văn Hóa Cập hay không đây mà. Trương Huyền cười nhạt đáp lại, nói lập lòe nước đôi:

- Tôi cũng gặp được một số người quen, nhưng tôi cũng giống như đại tướng quân, cuối cùng bản thân đã gặp được những ai, tôi cũng quên mất rồi.

Vũ Văn Thuật hiểu được thâm ý của Trương Huyền, rõ ràng là Trương Huyền đang muốn nói với lão ta rằng: “Hắn đã gặp được con trai của lão”, nhất thời trong lòng của Vũ Văn Thuật liền bị kích động, hoảng loạn.

Mặc dù Vũ Văn Thuật rất căm hận Trương Huyền, vì chuyện của Dương Huyền Cảm mà khiến lão ta phải lao đao, khốn đốn. Lão hận Trương Huyền tại quán rượu Thiên Tự Các đã hại chết con nuôi của lão, nhưng so với chuyện Vũ Văn Hóa Cập vẫn còn đang ở chỗ của người Đột Quyết thì vụ án Dương Huyền Cảm và Thiên Tự Các không đáng là gì.

Trong lòng của lão lại lo lắng, lại căm tức nhưng đành phải cười khặc khặc:

- Quên đi là tốt nhất, tôi và ngài rất giống nhau, đều quên sạch sẽ những thứ cần phải quên!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97+1: Đấu Võ Trên Thao Trường (1)

Vào đêm, Trương Huyền một mình đứng bên cạnh cửa sổ, chăm chú nhìn những hạt mưa lất phất bay nhẹ nhàng trong đêm, lòng tự nhiên thấy bất ngờ.

Trương Huyền không hề cảm thấy quá ngạc nhiên và vui mừng, ngược lại trong ánh mắt của hắn lại hiện lên chút gì đó rất mơ hồ.

Những bước ngoặt trong cuộc đời của mỗi con người thường xảy ra quá đột ngột, thậm chí hắn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Con đường làm quan âm thầm lặng lẽ mở ra, rồi bất ngờ hắn được làm Võ Dũng lang tướng. Nếu như dựa theo những tiêu chuẩn của hậu thế thì chức vụ này có lẽ là sẽ tương đương với chức thiếu tá tiểu đoàn trưởng, hơn nữa lại còn được Hoàng đế ngự phong.

Chuyện này vốn dĩ là một chuyện mà hắn vô cùng mong đợi nhưng không biết vì sao, tâm trạng của hắn lại có chút nặng nề. Hiện tại đã là năm Đại Nghiệp thứ 10, thời thế đã loạn, nhưng vẫn còn 3 năm nữa thì Đại Tù mới bước vào thời thế loạn lạc, quần hùng tranh bá, lúc này hắn gia nhập vào quân đội nhà Tù liệu có phải là một quyết định sáng suốt?

Cho dù khi mới bắt đầu hắn thật lòng mong muốn gia nhập vào quân Tù, sau đó thì cố gắng rèn luyện và tích lũy kinh nghiệm cho bản thân, đến khi nào hắn đã có trong tay một chút vốn liếng thì sẽ đầu quân cho Lý Đường, tranh thủ cơ hội, lập công dựng nghiệp, nhưng dần dần khi mà hắn

đã hiểu biết hơn về thời đại này, hãn mới phát hiện ra rằng suy nghĩ lúc đầu của bản thân thật là quá đơn thuần.

Cuối đời Tùy, các thế lực nổi lên, tình thế vô cùng phức tạp và rối ren, về cơ bản là hãn không thể nào nắm chắc được cơ hội để mà thăng tiến. Cứ cho là hiện tại, hãn gia nhập vào đội quân của Lý Uyên, cũng có khả năng sẽ được trở thành người thuộc phe của Lý Kiến Thành, thì trong lần chính biến ở Huyền Vũ Môn biết đâu cũng sẽ bị thanh trừ.

Nói cho cùng, không phải vì hãn hiểu rõ được những xu thế trong lịch sử mà có thể hô mưa gọi gió ở thời đại này, mấu chốt chính là ở chi tiết, còn hãn thì lại không biết được những chi tiết đó.

Trương Huyền khế thờ dài, trên thực tế hãn sớm đã có suy nghĩ của bản thân rồi, chỉ là hãn niệm tình Dương Đàm đối xử chân thành, nồng hậu với hãn, đồng thời hãn cũng không có căn cơ, cho nên hãn vẫn không dám nghĩ quá nhiều, nhưng suy nghĩ này vẫn luôn thường trực trong đầu của hãn.

Thế cho nên lần đầu tiên hãn gặp Lý Uyên ở Thái Nguyên, về cơ bản là hãn chưa có suy nghĩ gia nhập vào đội quân của Lý Uyên, nhưng suy nghĩ của hãn vẫn còn rất non nớt, hãn cũng không dám nghĩ quá nhiều, tất cả chỉ có thể để nó thuận theo tự nhiên.

Hãn xoay người bước đến bên cạnh chiếc bàn. Trên mặt bàn bày đặt một chiếc làn được làm bằng gỗ cây tử đằng, chiếc làn này mới được một quan viên của Binh bộ mang đến. Bên trong chiếc làn có một tờ giấy bổ nhiệm hãn, cùng với một bộ quân phục, một thanh tiểu kiếm được chế tạo rất công phu và một tấm ngư phù của hãn.

Trương Huyền mở chiếc làn gỗ tử đằng ra, rồi ngắm nghía bộ quân phục đầu tiên của bản thân. Bộ quân phục này không có gì đặc sắc, nó cũng giống như bộ quân phục mà hãn tìm được khi còn ở Bắc Hải, cũng là một

bộ quân phục làm bằng vải mềm, nghe nói khôi giáp của hắn sẽ được phát sau khi hắn chính thức gia nhập vào quân đội.

Ngư phù là một tấm binh phù được làm bằng gỗ, khắc hình con cá, nhưng hắn chỉ được giữ một nửa, nửa còn lại được lưu giữ ở Binh bộ, nó được dùng để xác nhận tính chân thật về thân phận của hắn, trên tấm ngư phù có khắc quan hàm của hắn “Kiêu Quả quân Võ Dũng lang tướng thứ 27 Trương Huyền”.

Ánh mắt của Trương Huyền lại dừng lại trên thanh đoản kiếm. Đây là một thanh bảo kiếm lộng lẫy, vỏ kiếm được quấn bằng tơ vàng, trên chuôi kiếm được làm bằng bạc có khắc bốn chữ “trung lương kiêu dũng”. Thanh kiếm này chỉ dài một thước, rất tinh xảo, nó vẫn chưa được mở ra. Trên thực tế đây là một thanh kiếm quang vinh, giống như một tấm huy chương của hậu thế.

Lúc này, Trương Huyền nghe thấy có tiếng bước chân, hắn liền quay đầu lại thì nhìn thấy La Thành đang đứng ở cửa phòng của hắn, cậu đang do dự chần chừ không biết bản thân có nên gõ cửa hay không.

- Đệ thấy cửa phòng của huynh đang mở!

La Thành chỉ vào cửa, và giải thích nguyên nhân vì sao mà cậu lại không được mời mà tự ý bước vào.

- Không sao, vào đi!

La Thành bước vào phòng, cậu nhìn thanh kiếm Đại Nghiệp trong tay của Trương Huyền rồi cười nói:

- Phụ thân của đệ cũng có một thanh kiếm như vậy.

- Giống như nó á?

Trương Huyền đưa thanh kiếm Đại Nghiệp cho La Thành xem.

La Thành nhận lấy, cẩn thận quan sát một chút rồi lắc đầu:

- Có một chút khác biệt, chuôi kiếm thanh kiếm của phụ thân đệ được làm bằng vàng, phía trên có khắc bốn chữ “Đại Nghiệp lương trụ”, nghe nói còn có một loại thanh kiếm Đại nghiệp chuôi ngọc, dành cho quan văn. Tóm lại, đây chính là vinh quang cao nhất của Đại Tùy, xem ra thiên tử rất coi trọng huynh, nhưng....

- Nhưng cái gì?

Trương Huyền đóng cả hai tai lên, hẳn biết rằng phía sau từ “nhưng” này mới chính là trọng điểm.

- Nhưng phụ thân của đệ nói rằng trong chuyện này có chút gì đó hơi kỳ quái.

- Kỳ quái?

Trương Huyền không hiểu nhìn La Thành.

- Nguyên Đĩnh huynh là thị vệ của phủ Yến Vương! Nên thuộc phủ bị thân, cứ cho là được thăng chức thì sẽ phải là Quả Nghị lang tướng, tại sao lại biến thành Võ Dũng lang tướng của phủ Kiêu Quả, Nguyên Đĩnh huynh không cảm thấy kỳ lạ hay sao?

Quân Tùy có ba hệ thống lớn, một là phủ Bị Thân, cũng chính là quân cận vệ trực thuộc của Hoàng đế, mỗi một chủ tướng của quân phủ được gọi là Hồ Bí lang tướng, phó tướng là Quả Nghị lang tướng, được kéo dài từ Bắc Chu đến nay, quân phủ này chủ yếu là do thế lực Quan Lũng nắm giữ.

Tiếp theo là đến phủ Ứng Dương, trên thực tế đây là quân đội địa phương, chủ tướng là Ứng Dương lang tướng, phó tướng là Ứng Kích lang

tướng, vai trò chủ yếu là khống chế những nhà quyền quý ở địa phương, đây cũng là lực lượng chính trong các lộ tạo phản chư hầu thời Tùy mạt.

Bởi vì hai lần chiến tranh với Cao Ly khiến cho phủ Bị Thân và phủ Ứng Dương tổn thất rất lớn, cho nên năm ngoái Dương Quảng đã thành lập phủ Kiêu Quả. Phủ Kiêu Quả còn được gọi là tân quân, từ các nơi trên cả nước lựa chọn ra những con cháu bình dân dũng mãnh thiện chiến tòng quân, đãi ngộ hậu hĩnh, trang bị hoàn hảo, do Hoàng đế Dương Quảng trực tiếp quản lý.

Tuy nhiên vấn đề này Trương Huyền lại không cảm thấy kỳ lạ chút nào, đây chính là kết quả mà Dương Đàm đã đồng ý với hã, đưa bản thân mình phóng ra ngoài, còn Dương Quảng cũng chỉ là thuận theo lời hứa với trưởng tôn Dương Đàm mà thôi.

Trương Huyền cười cười đáp lại:

- Thực ra vấn đề này cũng không cần phải nghiên cứu quá sâu, đối với huynh mà nói thì ở nơi nào cũng giống như nhau mà thôi.
- Thực ra ý của phụ thân đệ là, hi vọng huynh có thể ở lại quân U Châu.

La Thành đáp lại.

Trương Huyền lắc lắc đầu:

- Không phải là huynh không muốn ở lại, nếu như huynh ở lại U Châu, nhất định sẽ bị Quách Huyền kéo qua bên kia, e rằng sẽ khiến cho phụ thân của đệ càng thêm thất vọng.
- Đệ cũng đã từng khuyên can phụ thân như vậy, nhưng phụ thân vẫn cứ muốn đệ đến đây hỏi thăm một chút.

Trương Huyền không muốn nhắc lại chuyện này nữa, liền cười cười nói với La Thành:

- Ngày mai huynh có thể sẽ chuyển vào quân doanh rồi, những ngày tháng vừa qua, huynh thực sự cảm ơn sự chiếu cố của hiền đệ.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97+2: Đấu Võ Trên Thao Trường (2)

La Thành cười khố trong lòng, buổi chiều hôm nay phụ thân của cậu vẫn còn cố gắng hết sức để nghĩ cách đuổi Trương Huyền đi, bảo với cậu rằng sáng sớm ngày mai cậu hãy dẫn theo với Trương Huyền đi Tương Dương, nhưng hiện tại phụ thân của cậu lại thay đổi chủ ý, người lại muốn giữ Trương Huyền ở lại đây thêm vài ngày, nhưng khố một nỗi hăn lại một mực muốn đi.

La Thành không có ý muốn níu giữ Trương Huyền ở lại, bởi vì cậu biết cậu không giữ hăn ở lại được, cho nên cậu liền lấy ra một cuốn tranh đặt lên trên bàn và nói:

- Đây là một vài điều tâm đắc về kích pháp Tử Dương mà đệ đã dày công nghiên cứu và chỉnh lý, ở phần chiêu thức khi đâm, đệ đã cho thêm một số điều tinh hoa của thương pháp La gia, hi vọng huynh trưởng có thể dùng đến.

Cậu lại bước ra ngoài cửa, rồi cầm vào một thanh trường kích làm bằng thép tinh và nói:

- Trường kích của huynh trưởng vẫn cần thêm một khoảng thời gian nữa thì mới có thể làm xong, đây là thanh thiết kích mà đệ đã đặc biệt mời thợ giỏi về phủ chế tạo ra, nặng bảy mươi cân, còn có thể tăng lên chín mươi cân, tạm thời thì huynh trưởng hãy dùng nó đi.

Trương Huyền trong lòng cảm kích vô cùng những gì mà La Thành đã làm cho hắn. Hắn biết rằng sức mạnh của La Thành vẫn còn non yếu, cũng chỉ có thể dùng thanh trường thương nặng năm mươi cân, thanh trường kích này rõ ràng là cậu cố ý mời thầy tìm thợ về đặc biệt chế tạo riêng cho bản thân. Mặc dù tính cách của La Thành có chút hơi kiêu ngạo tự phụ, nhưng mặt khác cậu lại đối đãi với bạn bè rất chân thành, một lời nói giá ngàn vàng, có thể ở U Châu kết bạn với một người như thế này, đây cũng có thể coi là một may mắn lớn của đời hắn.

- Để huynh thử xem!

Trương Huyền cười cười, đưa tay đón lấy thanh trường kích. Đây là thanh Thanh Long Kích một tai, thanh hai tai sẽ được gọi là Phương Thiên Kích, thanh trường kích mà Lữ Diệu chuẩn bị làm cho hắn chính là thanh Phương Thiên Kích hai tai, đây cũng chính là yêu cầu của Trương Huyền.

Thanh Thanh Long kích một tai này dài một trượng ba thước, hắn cầm nó bước ra ngoài sân vung đâm vài chiêu, cảm thấy sức nặng của thanh trường kích này vừa đủ, rất vừa tay. Trương Huyền vui vẻ cười nói với La Thành:

- Hiền đệ có muốn đến thử vài chiêu không?

- Đệ cũng đang có ý đó đây, không biết huynh trưởng có thể dạ chiến không?

- Đi thôi! Đến thao trường nào!

Bên cạnh tòa nhà của phủ La Nghệ có một thao trường nhỏ, nơi đây bình thường chính là chỗ để cho thân binh của La Nghệ huấn luyện, luyện tập.

Lúc này màn đêm đã bao phủ khắp nơi, trời thì mưa phùn lất phất, trên thao trường hàng chục thân binh đang tận dụng thời tiết về đêm mát mẻ

luyện tập đánh đêm. Xung quanh thao trường được thắp sáng bởi hàng chục cây đuốc, chiếu sáng cả thao trường rộng mười mấy mẫu.

Nghe nói trưởng công tử của Đô đốc muốn so tài võ nghệ với Kiều Quả lang tướng mới nhận chức, thân binh liền nhao nhao đứng xúm lại xem, họ vô cùng hưng phấn và háo hức, có người còn đưa hai tay lên miệng, khép lại và hô lớn:

- Ngọc Lang công tử, ra đòn đi!

Trên thao trường, Trương Huyền và La Thành tự điều khiển chiến mã. La Thành mặc một bộ ngân giáp, ngân khôi, và áo bào Tố La, đầu đội chiếc nón có chùm tua rua màu đỏ tươi như màu lửa, tay cầm một cây ngân thương sáng loáng, bốn chân của con bạch mã thon dài, giống như một con bạch long đang lượn vòng quanh trên giáo trường, càng làm tôn lên được khí chất, và vẻ đẹp khôi ngô tuấn tú của cậu, một vẻ đẹp và một phong độ khiến cho người khác không thể không âm thầm tán thưởng.

Trương Huyền cưỡi một con ngựa chiến màu đỏ lửa, chiến mã to lớn hùng dũng, đủ sức để chịu được sức nặng của Trương Huyền và cây thiết kích Thanh Long nặng bảy mươi cân. Trương Huyền mặc một bộ tể lân giáp, khoác chiến bào màu đen, nước da ngăm đen đáng người cao lớn, mặc dù không khôi ngô tuấn tú được như La Thành nhưng bù lại hẳn lại có một phong độ ngời ngời, mạnh mẽ, đậm chất nam nhân.

- Hiền đệ đã chuẩn bị xong chưa?

- Đến đây!

La Thành múa thanh trường thương, ngạo nghễ đáp lại.

Hai chân của Trương Huyền kẹp chặt lấy chiến mã, chiến mã chạy nhanh, thanh trường kích trong tay giống như một tia chớp màu đen, mạnh mẽ đâm về phía La Thành. La Thành liền hét lớn nên một tiếng:

- Đánh rất hay!

Cậu liền thúc ngựa lên nghênh chiến, thanh ngân thương trong tay đỡ lấy cây trường kích, dùng một lực xoáy mạnh, lợi dụng xung lượng của cây trường kích nhẹ nhàng hất sang phía bên phải khiến cho cây trường kích khê sượt qua, cọ sát vào giáp trụ của La Thành và đâm vào trong.

Đây là một kiểu tiểu xảo cực kỳ tuyệt vời, nó đã kết hợp tuyệt vời tự quyết “xoáy” có trong kích pháp Tử Dương và thương pháp của La gia, bổ sung điểm yếu của câu thần phi thương của La gia khó có thể đối kháng được với những binh khí nặng như chùy, đảng...

Trương Huyền cũng cảm nhận được sự tinh diệu của cây thương trong tay La Thành, trong lòng thầm tán thưởng một câu “hay!”, nhưng hẳn cũng biết rằng sau đó chính là sự phản kích của La Thành, hẳn thuận thế quét ngang thanh trường kích, ngăn chặn tất cả góc độ tiến công của La Thành.

Quả nhiên, sau khi La Thành hóa giải được đòn tấn công hung dữ mạnh mẽ của Trương Huyền liền lập tức phản kích. Cây ngân thương trong tay y đâm về phía Trương Huyền, nhưng Trương Huyền đã dự đoán được điều này, phong tỏa tất cả những đường tấn công của y.

Hai con chiến mã chạy qua chạy lại, cây trường kích giống như con hắc long vờn mây thoát ẩn thoát hiện. Khi nó ẩn mình thì được ánh hào quang của thanh trường thương bao bọc lấy, còn lúc nó xuất hiện thì lại giống như một con rồng đang gào thét và ra sức vùng vẫy, vô cùng hung hãn mạnh mẽ, ép cho La Thành liên tiếp phải lui về sau.

Thanh ngân thương lại giống như tinh vân trong bầu trời, trong ánh lửa sáng lên một cách rực rỡ và chói lóa, nó vừa tiến công vừa phòng thủ, tinh diệu vô song, từ đầu đến cuối nó không hề bị sức mạnh mãnh liệt của thanh trường kích Thanh Long cản nát, ngược lại càng chiến đấu càng trở nên dũng mãnh.

Hai người, một thương một kích giao chiến với nhau đến mức khó phân thắng bại, binh lính ở hai bên chăm chú, say sưa quan sát theo dõi, lớn tiếng cổ vũ, trầm trồ khen ngợi, trong nháy mắt hai người đã chiến đấu kịch liệt được hơn 30 hiệp, nhưng vẫn khó phân thắng bại.

Lúc này lực lượng của Trương Huyền mới được thu lại, La Thành nhay bén chớp lấy cơ hội, cậu cũng giảm tốc độ, rất nhanh sau một hồi chiến đấu kịch liệt thì đã trở lại bình thường, hai người nhìn nhau rồi cùng cất tiếng cười lớn.

Võ nghệ của hai người đều là áp dụng kích pháp Tử Dương, cho nên hai người đều hiểu nhau rất rõ. Mặc dù Trương Huyền có lợi thế hơn về sức mạnh nhưng La Thành lại có được ưu thế là Ngũ câu thần phi thương, nếu như so sánh về phương diện chiêu pháp tinh diệu thì cậu lại hơn Trương Huyền vài phần. Hai người đều bù trừ cho nhau và kết thúc cuộc thi đấu này với kết quả hòa.

La Thành cảm động lên tiếng:

- Kích pháp Tử Dương uyên thâm uyên bác, có thể học một biết mười, các loại tổ hợp thiên biến vạn hóa, tuyệt đối không thể nào lĩnh ngộ được chỉ trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi, đến nay thì chúng ta mới chạm được đến phần da bên ngoài, chỉ bằng hai huynh đệ chúng ta hãy hẹn một thời gian nữa, lấy mốc một năm đi, xem xem ai là người có thể lĩnh ngộ được hết tinh hoa, bác học của kích pháp Tử Dương.

Đối với sự biến hoá của chiêu pháp, thì khả năng lĩnh ngộ của La Thành tốt hơn rất nhiều so với Trương Huyền, nhưng trong quá trình luyện tập Thanh Thạch Kinh, Trương Huyền lại có nhiều khả năng hơn, sau một năm quả thực là rất khó để dự đoán sự tiến bộ về võ công của hai người này.

Trương Huyền vui vẻ đón nhận lời khiêu chiến của La Thành, hăng giơ bàn tay lên và cười nói:

- Ta đồng ý tiếp nhận thư thách đấu của huynh đệ, một năm sau chúng ta sẽ đo sức một lần nữa!

La Thành mừng rỡ, thúc ngựa tiến lên đập mạnh vào tay của Trương Huyền, cái đập tay này như một lời khẳng định về chiến cục mà hai người cùng nhau dựng lên.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98+1: Đạo Dùng Người (1)

Đêm khuya, Yến Vương Dương Đàm một mình ngồi trong phòng luyện thư pháp. Y vì rất tập trung luyện tập cho nên không phát hiện ra tổ phụ Dương Quảng đã đứng ở sau lưng từ bao giờ.

Dương Đàm là Hoàng trưởng tôn của Dương Quảng, Dương Quảng và thê tử Tiêu hoàng hậu sinh hạ được hai người con trai và một người con gái. Trưởng tử Dương Chiêu bất hạnh chết sớm vì bệnh, còn con trai thứ Dương Giản vì phẩm hạnh không đứng đắn, đoan chính, nên đã bị Dương Quảng ghét bỏ đồng thời giam lỏng y lâu dài.

Tuy rằng Dương Quảng còn có một người con trai khác là Triệu Vương Dương Cảo, nhưng vì người này tuổi còn quá nhỏ, năm nay nó mới được bảy tuổi, phần vì nó cũng không phải là con của vợ cả, cho nên không thể trở thành Thái tử.

Dương Quảng liền đặt tất cả niềm hi vọng vào ba đứa con trai của trưởng tử Dương Chiêu để lại. Dương Đàm là trưởng tôn, từ nhỏ đã thông minh hơn người, tính tình thành thật chất phác, được hai vợ chồng Dương Quảng yêu thương hết mực. Dương Quảng sớm đã phong cho y làm Hoàng thái tôn, bây giờ Dương Quảng đang chuẩn bị tìm cơ hội thích hợp để chính thức sắc phong y làm Đông cung thái tử.

Lúc này, Dương Đàm đột nhiên có cảm giác có người đang xoa đầu mình, ngẩng đầu lên thì mới phát hiện ra Hoàng tổ phụ đang đứng ở sau

lưng mình, chuyện này khiến cho y sợ hãi, vội vàng đặt bút xuống, cúi người quỳ gối và dập đầu nói:

- Tôn nhi không biết Hoàng tổ phụ giá đáo, xin Hoàng tổ phụ tha lỗi cho tôn nhi tội vô lễ.

Dương Quảng cười hiền đáp lại:

- Đàm nhi, con đang viết gì vậy?

- Hồi bẩm tổ phụ, tôn nhi đang mô phỏng lại bức “Khổng Tử miêu đường thiếp” của Ngu Bá Thi.

Dương Quảng chăm chú nhìn vào chữ của tôn nhi yêu quý, chữ của y viết đất đoan chính, chắc chắn, bút phong rất tròn, mặc dù nét chữ vẫn còn chút non nớt, chưa đủ lực nhưng ẩn sâu trong đó chính là khí phách của người trong thế gia vọng tộc, điều này khiến cho Dương Quảng không khỏi tán thưởng:

- Chữ của Đàm nhi rất đẹp!

- Tôn nhi vẫn còn có rất nhiều khuyết điểm, con vẫn đang cố gắng nỗ lực học tập.

Dương Quảng gật đầu đáp lại:

- Nhưng Đàm nhi, vì sao con lại viết phỏng theo chữ của Ngu Thế Nam mà không phải là chữ của Ngu Thế Cơ? Trẫm lại cảm thấy chữ của Ngu Thế Nam có chút nặng nề, không thanh thoát, tao nhã được như chữ của Ngu Thế Cơ, nếu mà đem ra so sánh thì chữ của Ngu Thế Cơ vẫn có sức sống hơn.

Dương Đàm lặng người đi một lúc rồi mới đáp lại:

- Tôn nhi không thích chữ của Ngu tướng quốc lắm!

- Vì sao?

Dương Đàm căn môi dưới rồi đáp lại:

- Chữ Ngu tướng quốc mặc dù rất thanh thoát, tao nhã nhưng rõ ràng là không đủ điền đạm, khoảng cách giữa những con chữ với nhau và trong hàng toát lên chút táo bạo, kiêu căng khiến cho tôn nhi không thể nào có được cảm giác an định.

Dương Quảng mỉm cười:

- Con đang nói con người của ông ấy à?

- Nét chữ nét người, chữ như thế nào thì người như vậy mà!

Dương Quảng hiểu được ý tứ của tôn nhi, thực ra nó đang muốn khuyên ông đừng trọng dụng Ngu Thế Cơ nữa. Dương Quảng cầm lấy tay của Dương Đàm, thành khẩn đáp lại:

- Không ở địa vị của người khác thì sẽ không thể nào hiểu hết được mọi chuyện. Ngu Thế Cơ là người như thế nào, thực ra tổ phụ hiểu rõ hơn con rất nhiều. Ông ta tham tiền, nhận hối lộ, tài sản nhiều vô kể, làm việc thì không công bằng liêm chính được như đệ đệ của ông ta Ngu Thế Nam, hơn nữa ông ta cũng không có dũng khí mãnh liệt, những điều này Trẫm đều biết hết.

- Nếu như tổ phụ đã hiểu rõ như vậy tại sao người vẫn còn...

- Vì sao Trẫm vẫn phải trọng dụng ông ta, đúng không?

Dương Quảng thản nhiên cười nói.

- Vâng!

Những lời mà bấy lâu nay Dương Đàm luôn giấu kín trong lòng, cuối cùng thì hôm nay y cũng đã tìm được cơ hội nói ra:

- Thực ra cũng không chỉ có mỗi ông ta, mà còn có cả Vũ Văn Thuật. Người này gian trá xảo hoạt, ti tiện tham lam, Hoàng tổ phụ rõ ràng là đã bãi miễn ông ta nhưng tại sao lại còn phục chức lại cho ông ta? Nếu như những lời nói này của tôn nhi có chỗ nào lỗ mãng, kính mong tổ phụ thứ lỗi!

Dương Quảng khẽ thở dài:

- Không phải là Trẫm không muốn trọng dụng trung thần tướng tài, nhưng xã tắc của Đại Tùy, nếu như được chia ra thành 10 phần thì Hoàng tổ phụ chỉ có 3 phần thôi con à!

- Vì sao Hoàng tổ phụ lại nói như vậy?

Dương Đàm vô cùng ngạc nhiên và cảm thấy khó hiểu.

Dương Quảng cười khổ một tiếng rồi đáp lại:

- Lần trước Trương Huyền nói rất đúng, chính lệnh của triều đình về cơ bản là không thể vượt ra khỏi thành Tương Dương, quyền lực của quan phủ địa phương đều nằm trong tay của danh gia vọng tộc ở các quận, từ cuối thời Đông Hán đến nay đều luôn như vậy, những danh môn thế gia kia từ trước đến giờ chỉ biết có lợi ích của gia tộc, chưa bao giờ quan tâm đến sự tồn vong của Đại Tùy.

Còn ưu điểm lớn nhất của Ngu Thế Cơ chính là giỏi biến báo. Ông ta có thể cân bằng được lợi ích của triều đình và địa phương, từ đó khiến cho chính lệnh của triều đình có thể thi hành được ở một số địa phương, còn Ngu Thế Nam đúng là chính trực có thừa đó nhưng lại không có tài biến báo. Nếu như ông ta là tướng quốc thì chính lệnh của triều đình đều biến

thành tử lệnh. Nước quá sạch thì sẽ không có cá, Dương Đàm con nhất định phải hiểu được đạo lý này.

Dương Đàm khẽ gật đầu rồi hỏi:

- Vậy thì Vũ Văn Thuật thì sao? Ông ta có tác dụng gì?

Dương Quảng nhẹ nhàng xoa đầu tôn nhi và nói:

- Trẫm biết con rất bất mãn với Vũ Văn Thuật, thực ra thì Trẫm cũng rất bất mãn với ông ta, giống như con vậy, hơn nữa ông ta lại có dã tâm, khiến cho Trẫm không thể không cảnh giác ông ta. Nhưng về phương diện quân đội, ông ta lại là người có kinh nghiệm phong phú, là một người từng trải, là đối thủ một mất một còn của những quý tộc ở Quan Lũng. Trẫm dùng ông ta để đối phó với đám quý tộc Quan Lũng, nếu không thì tại sao trong lần đông chinh Cao Ly lần thứ nhất có thể loại trừ sạch sẽ thế lực quân đội của quý tộc Quan Lũng được?

Dương Đàm cúi đầu không nói gì, Dương Quảng nhìn đứa cháu thông minh liền thành thật nói tiếp:

- Đại Tùy không có ngoại xâm chỉ có nội忧, hơn nữa đều là những nỗi lo từ mấy trăm năm để lại, vô cùng kiên cố, khó mà trong thời gian ngắn có thể loại trừ được tất cả. Trẫm hi vọng lúc sinh thời có thể loại bỏ sạch sẽ những nỗi lo này, giao cho con một giang sơn trong sạch, toàn vẹn. Sở dĩ Trẫm đặc biệt đề bạt Trương Huyền là vì mong muốn con có thể tự gây dựng được cho mình một thế lực trong triều đình, hi vọng hãn ta không làm cho Trẫm thất vọng.

Dương Đàm cảm động vô cùng, liền khóc thút thít nói không nên lời:

- Tôn nhi cảm ơn tình yêu thương mà tổ phụ đã dành cho con.

Dương Quảng kéo y vào lòng, cười nói tiếp:

- Sở dĩ Trầm không để cho Trương Huyền tiếp tục ở lại phủ Bị Thân là vì Trầm phát hiện ra rằng hắc chính là một con hổ, chỉ có khi nào thả con hổ vào trong rừng sâu thì nó mới nhanh chóng trở thành Vương trong quân đội.

- Tôn nhi đã hiểu!

Lúc này, bên ngoài có hoạn quan chạy vào bẩm báo:

- Khởi bẩm Bệ hạ, Bùì thượng thư có việc khẩn cấp cầu kiến!

Dương Quảng gật đầu:

- Bảo ngài ấy cứ ngồi đợi trong ngự thư phòng của Trầm, Trầm sẽ tới ngay!

Dương Quảng đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ vào vai của đứa cháu yêu và nói:

- Con tiếp tục luyện chữ đi! Trầm phải quay về xử lý chính sự đây!

- Tôn nhi tuân mệnh!

Dương Quảng động viên y vài câu rồi đứng dậy rời khỏi phòng của Dương Đàm, bước nhanh về phía ngự thư phòng.

Lúc này ở bên ngoài ngự thư phòng, tướng quốc Bùì Củ đợi đã lâu, dáng người của Bùì Củ thuộc dạng bậc trung, làn da trắng nõn, trên mặt có để râu ngắn, hai mắt cực kỳ sắc bén. Mặc dù ông ta cũng đã khoảng 70 tuổi nhưng vẫn rất mạnh khỏe, nhanh nhẹn lắm, tinh thông quyền mưu, thủ đoạn cay nghiệt, rất được Dương Quảng trọng dụng, ở phương diện nào ông ta cũng là quân sư của Dương Quảng.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98+2: Đạo Dùng Người (2)

Bùi Củ là gia chủ của vọng tộc trứ danh Bùi thị vùng Hà Đông, gia tộc Bùi thị cũng là nhân tài mới xuất hiện của thế gia vùng Sơn Đông, trong số 5 vị đại quyền thần thì Bùi gia có đến hai người.

Ngoài Bùi Củ ra thì còn có Ngự sử đại phu Bùi Uẩn, nắm giữ Ngự Sử Đài, quyền lực rất lớn, Dương Quảng vô cùng sủng ái gia tộc Bùi thị. Chính vì có được hoàng quyền làm chỗ dựa dẫm, cho nên các đại thế gia vùng Hà Bắc rất bất mãn với Bùi gia, các hoạt động giao lưu của các đại thế gia vùng Sơn Đông về cơ bản là không bao giờ mời Bùi gia đến tham dự.

Lần mừng đại thọ của Lư lão gia này, nếu như không phải Bùi Củ vừa hay đang ở quận Trác thì Lư gia cũng sẽ không bao giờ mời ông ta đến tham dự. Bùi Củ là người hiểu rõ chuyện này hơn ai hết, nhưng ông ta không quá bận tâm đến nó, từ trước đến giờ ông ta luôn cho rằng các danh môn thế gia có được quyền lực chống đỡ thì mới có thể đi được càng xa hơn.

Đồng thời Bùi Củ cũng là người chịu trách nhiệm về Đột Quyết ngoại phiên. Năm ngoái, Cao Câu Ly muốn đem tặng 30 vạn trang bị vũ khí cho Đột Quyết, trong cùng khoảng thời gian này, triều Tùy cũng nhận được tin tức.

Quân Tùy không có thể tiến quân vào thảo nguyên để ngăn chặn chuyện này, cho nên Bùi Củ ngay lập tức liên hệ với bộ tộc Bạt Dã Cổ thân Tùy, nhờ bộ tộc Bạt Dã Cổ ngăn chặn lô vũ khí này, nhưng không ngờ bộ tộc Bạt Dã Cổ lại nảy sinh lòng tham, muốn độc chiếm lô vũ khí này, cho nên mới liên tiếp xảy ra những tai họa về sau.

Mãi cho đến khi Trương Huyền phá hủy lô vũ khí này, Bùi Củ mới có thể báo cáo kết quả với Dương Quảng. Chuyện này không chỉ là may mắn của Đại Tùy mà còn là vận may của ông ta Bùi Củ, ông ta cũng như Dương Quảng, vô cùng biết ơn Trương Huyền.

Lúc này, bên ngoài cửa truyền đến một tiếng ho nhẹ, tiếp theo là tiếng hô cao giọng của hoạn quan:

- Hoàng đế Bệ hạ giá đáo!

Bùi Củ đang ngồi ở trên giường vội vàng đứng dậy thì nhìn thấy Tùy Đế Dương Quảng bước nhanh vào ngự thư phòng, Bùi Củ vội vàng cúi người hành lễ:

- Bùi Củ tham kiến Bệ hạ!

- Bùi ái khanh, miễn lễ!

Hôm nay tâm trạng của Dương Quảng rất tốt, ông ta cười híp cả mắt mời Bùi Củ ngồi xuống và hỏi:

- Sao vậy, tin tức là thật à?

Bùi Củ gật gật đầu đáp lại:

- Buổi chiều ngày hôm nay vi thần nhận được tin tức xác thật của bộ tộc Bạt Dã Cổ, Sử Thục Hồ Tất đích thực đã bị Trương Huyền bắn chết, và Đ

Lặc Tiệt có được quân đội của Sử Thục Hồ Tất, thần đã có được tin tức xác thật từ chính miệng của bọn họ.

- Tốt!

Dương Quảng vô cùng vui sướng, đập mạnh vào bàn. Chuyện phá hủy được lô vũ khí này đương nhiên đã giúp ông ta hạ được tảng đá lớn đang đè nặng trong lòng ông xuống, đồng thời giết chết Sử Thục Hồ Tất cũng có nghĩa là ông ta đã loại bỏ đi một mối họa lớn trong lòng.

Các bộ tộc trên thảo nguyên rất coi trọng chiến thắng, điều này chính là yếu tố quyết định đến chiến thuật hùng mạnh của họ, nhưng người của thảo nguyên lại thiếu đi tầm mắt chiến lược, có nhiều khi và có rất nhiều chuyện khi mà trong đầu họ vừa mới nghĩ ra, thế là họ đã vội vã đi làm luôn. Hơn nữa nội chiến nghiêm trọng, cho nên người Đột Quyết từ đầu đến cuối chưa bao giờ trở thành mối hiểm họa lớn trong lòng của người Trung Nguyên.

Nhưng trong bộ lạc Túc Đặc người Hồ thì Sử Thục Hồ Tất lại là một người có con mắt nhìn xa trông rộng, có tầm nhìn chiến lược, y đã trở thành quân sư của Thủy Tất Khả Hãn chỉ sau có 3 năm, đồng thời giúp cho Thủy Tất Khả Hãn hùng mạnh lên không chỉ có một lần.

Người Đột Quyết thường là không tiếp nhận những người Hán chạy trốn lên phương bắc, hoặc là những người này sẽ trực tiếp trở thành nô lệ của họ, nhưng Sử Thục Hồ Tất lại ra sức khuyên can Thủy Tất Khả Hãn tiếp nhận những người Hán chạy trốn lên phương bắc, tạo cơ hội để người Hán phát huy tài năng trí tuệ của mình, sau đó dốc lòng giúp sức cho người Đột Quyết. Bởi vì người Hán chạy trốn lên phương bắc thường đem theo kỹ thuật luyện kim và kỹ thuật thủ công nghệ tiên tiến, điều này đóng góp to lớn cho sự hùng mạnh của người Đột Quyết.

Sử Thục Hồ Tất không chỉ giúp đỡ Thủy Tất Khả Hãn thống nhất nội bộ người Đột Quyết, hơn nữa còn bày mưu tính kế phá hỏng hiệp ước đồng

minh của người Thiết Lặc.

Lần này chuyện vũ khí thực ra cũng chính là một kế sách chu đáo và chặt chẽ của Sử Thục Hồ Tất, thậm chí y còn cao tay đến mức khiến cho cả triều Tùy cũng bị mắc lừa.

Cho nên khi Bùi Củ âm thầm liên lạc với bộ tộc Bạt Dã Cổ, nhờ bộ tộc này ngăn chặn lô vũ khí, thì cũng là lúc Đại Tùy rơi vào cái bẫy của Sử Thục Hồ Tất bày ra. Sử Thục Hồ Tất không phải là không muốn tìm cái cớ để phá vỡ hiệp ước liên minh ba bên Thiết Lặc, từ đó diệt trừ hoàn toàn người Bạt Dã Cổ.

Nhưng người tính không bằng trời tính, tự dưng Trương Huyền xuất hiện rồi lại tình cờ phá hủy được lô vũ khí này, tiêu hủy đi chứng cứ, khiến cho kế hoạch mà Sử Thục Hồ Tất hao tâm tốn trí cẩn thận bày ra bị phá sản, thậm chí đến bản thân y cũng phải chết trong tay của Trương Huyền.

Sử Thục Hồ Tất cũng là một cái gai trong lòng của Dương Quảng, ông ta lo lắng ngày đêm nhưng không biết làm như thế nào thì mới có thể diệt trừ được người này, nhưng ai mà ngờ được rằng Sử Thục Hồ Tất lại bị Trương Huyền bắn chết chỉ bằng một mũi tên, chuyện này làm sao có thể không khiến Dương Quảng vui mừng cho được.

Ông ta vuốt râu cười nói:

- Xem ra Trẫm đã không nhìn lầm người, hắc địch thực là một vị đại thần nâng đỡ của Đại Tùy ta.

Bùi Củ cười:

- Sử Thục Hồ Tất đã chết, trong vòng 3 năm Thủy Tất Khả Hãn sẽ không dám nghĩ đến chuyện xâm chiếm phía nam, như vậy Bộ hạ sẽ có thời gian xử lý xong chuyện của Cao Câu Ly, rồi nhanh chóng xây dựng lại tân quân, tái bình định nội loạn, thần tin rằng Đại Tùy của chúng ta có thể lấy

loạn trị loạn, Bệ hạ cũng có thể tiếp tục triển khai đại nghiệp vĩ đại của người.

- Đúng vậy!

Dương Quảng cũng cảm khái mà nói:

- Trẫm lấy niên hiệu là Đại Nghiệp chính là hi vọng bản thân có thể xuất sắc hơn phụ hoàng, tiêu trừ tận gốc những hậu họa, mỗi lo từ mấy trăm năm trước còn để lại, nhưng điều khiến Trẫm lo lắng muôn phần nhất chính là nhân tài khó kiếm.

- Ngày hôm nay chẳng phải là Bệ hạ đã tìm được một nhân tài nâng đĩnh rồi hay sao?

Dương Quảng gật gật đầu:

- Hẳn cũng có thể coi là một nhân tài, nhưng Trẫm muốn để dành rồi tặng hẳn cho Hoàng thái tôn, để hẳn trở thành trọng thần trụ cột quốc gia của thái tôn, cho nên Trẫm mới phong cho hẳn là Võ dũng lang tướng, chính là tạo cho hẳn một bước đệm, để hẳn có thể từng bước từng bước tiến lên, nhưng cũng không thể để bước đi đầu tiên của hẳn lên một cách quá nhanh, như vậy sẽ không tốt cho tương lai và tiền đồ của hẳn, hơn nữa Trẫm không muốn hẳn và thái tôn tiếp xúc với nhau quá nhiều, để tránh sau này khi hẳn đã có được một khởi đầu tốt đẹp mà nảy sinh tính kiêu căng tự phụ.

- Bệ hạ anh minh!

Bùi Củ vừa cười vừa khuyên Dương Quảng:

- Thần nghe nói Bệ hạ dự định trọng dụng Lư gia, vì thần cảm thấy có thể dùng Lư gia như một bàn đạp, trọng dụng Lư gia, để cho Lư gia nảy sinh tấm lòng cảm kích và biết ơn đối với Bệ hạ, như vậy thì người có thể

từng bước phá tan khối đồng minh ngầm của các đại sĩ tộc vùng Sơn Đông, kế sách này có thể gọi là một mũi tên trúng hai đích.

Dương Quảng không phải là không nghĩ như vậy, ông ta uống một ngụm trà, không chút hoang mang mà đáp lại:

- Khanh cảm thấy Trầm nên phong cho Lư thị chức quan gì thì mới thỏa đáng?

Bùi Cử trầm tư suy nghĩ, thật lâu sau đó mới vuốt râu và đáp lại:

- Bệ hạ, nếu như người đã muốn trọng dụng Lư gia nhưng cũng không thể trao cho Lư gia thực quyền được, vi thần nhận thấy Lư gia rất am hiểu giáo dục, chi bằng cho Lư thị tiếp quản Quốc Tử Giám, Bệ hạ thấy thế nào?

Dương Quảng vui vẻ gật đầu cười nói:

- Bùi khanh và Trầm không bàn bạc trước mà lại trùng ý tưởng với nhau, hiện tại chức quan Quốc Tử Giám Tế tử vừa hay đang thiếu người, vậy thì hãy để Lư Trác đảm nhiệm chức vị Quốc Tử Giám Tế tử đi, khanh thay Trầm đến thông báo cho Lư gia một tiếng!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99+1: Lần Đầu Gặp Bùi Củ (1)

Hôm nay cả phủ Lư gia đều vui mừng lạ thường, không chỉ là Hoàng đế đích thân tham gia lễ mừng thọ mà quan trọng hơn đó chính là tin tức mà trọng thần Bùi Củ đã mang đến cho Lư gia, tin tức này khiến cho cả Lư gia đều hoan hô nhảy nhót: Hoàng đế Bệ hạ đã quyết định bổ nhiệm gia chủ Lư Trác làm Quốc Tử Giám tế tửu.

Đêm đã khuya mà trong Lư gia đèn đuốc vẫn cứ sáng trưng, tất cả mọi người đang bận rộn chuẩn bị cho bữa tiệc mừng thọ nho nhỏ vào ngày mai. Bữa tiệc mừng thọ này cũng là bữa tiệc nhỏ trong nội bộ gia tộc, vì các vị khách mời đều là người trong gia tộc và họ đến từ khắp các nơi trong thiên hạ cho nên dù những người này đều là người mang họ Lư nhưng cũng phải lên đến cả trăm người.

Hàng trăm gia nhân người hầu và con cháu trong Lư thị đang bận tối mắt tối mũi để chuẩn bị các loại vật phẩm của ngày mai.

Lúc này ở trong đại sảnh của Lư phủ, Lư Thận đang cùng hai đứa con trai bàn bạc về con đường tương lai mà Lư gia sẽ đi. Mặc dù chuyện đại sự này thường sẽ được tiến hành bàn bạc trong nội bộ gia tộc nhưng Lư Thận là người rất quyết đoán và cứng rắn, cho nên ông ta cho rằng bản thân có thể quyết định tất cả mọi chuyện, không cần mọi người trong gia tộc phải tranh cãi với nhau.

- Chức Quốc Tử Giám Tế tửu này, nói thực là ta đây rất hài lòng, mặc dù quyền thế không lớn nhưng có thể giúp chúng ta mở rộng các mối quan hệ. Cứ cho là thiên hạ thay vua đổi chúa thì chúng ta cũng sẽ không bao giờ bị ảnh hưởng, ngược lại chúng ta sẽ càng được trọng dụng hơn.

Lư Thận vô cùng hài lòng về chức quan Quốc Tử Giám Tế tửu này, ông ta cười nói với người con trai cả:

- Nếu như đương kim Thiên tử đã sai Bùi Củ đến đây truyền lời, vậy thì chuyện này về cơ bản là đã được quyết định rồi, ngày mai con hãy bắt đầu chuẩn bị vào kinh nhận chức đi là vừa!

Lư Trác liền vội vàng khom người và nói:

- Hài nhi đã hiểu!

Lư Thận lại quay đầu sang và nói với người con trai thứ:

- Ngày mai con hãy phái người đi lên kinh thành, dọn dẹp ngôi nhà tại kinh thành của chúng ta đi, sau này huynh trưởng của con sẽ ở đó.

- Vâng!

Lư Nghi uể oải đáp lại.

Lư Thận cảm nhận được sự miễn cưỡng, bắt ép trong giọng điệu của y, liền trừng mắt lên mà quát rằng:

- Lẽ nào con còn điều gì không hài lòng hay sao?

Lư Nghi sợ đến mức cả người run lên, vội vàng cúi đầu xuống và đáp lại:

- Hài nhi không có bất mãn điều gì hết!

- Hừ! Đừng cho rằng ta không hiểu được tâm tư của con, con cho rằng ta đã không đề cử con đến kinh thành làm quan, cho nên trong lòng cảm thấy bất mãn, đúng không?

- Hài nhi không dám tỏ ý bất mãn với phụ thân!

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Lư Nghi thực sự là đang rất không hài lòng, cái gì cũng dành hết cho đại ca: gia chủ cũng là đại ca, đến bây giờ ngay cả cơ hội để Lư gia được đảm nhiệm quan cao chức trọng vẫn cứ bị đại ca cướp mất.

Trong khi đó bản thân lại không có một thứ gì, lẽ nào bản thân không phải là con trai của vợ cả? Lẽ nào bản thân không có năng lực? Trong lòng của y chỉ toàn là sự bất mãn và oán hận dành cho phụ thân.

Lư Thận nheo mắt dò xét người con trai thứ, lạnh lùng nói:

- Biết vì sao mà ta không đề cử con hay không? Chí của con không đủ lớn, gan không đủ to không làm được đại sự, từ chuyện của Trương Huyền là ta đã có thể nhìn ngay ra được, ta bảo con sắp chỗ ngồi và mời hân vào dự tiệc, nhưng bụng dạ con lại quá nhỏ mọn, sau đó để xảy ra một chuyện vô cùng nhục nhã, nếu không phải là hân dày mặt ở lại thì con nói xem Lư gia của chúng ta phải giải thích thế nào với Thánh thượng đây?

Lư Nghi vội vàng giải thích:

- Hài nhi không hề biết được rằng hân ta lại được Hoàng thượng trọng dụng như vậy, trên thực tế hài nhi cũng chỉ là dựa vào lẽ thường tình để giải quyết chuyện này. Hân ta đánh bị thương Bạch Tín Dương, hài nhi không thể nào vì hân ta mà đắc tội với Bạch gia...

- Đó chính là vì trước khi xảy ra chuyện, cách sắp xếp của con đã có vấn đề. Hân là bạn bè của La Thành và Khánh Nguyên, con nên để mấy người này ngồi cùng với nhau, trước mặt của La Thành và Khánh Nguyên, Bạch

Tín Dương còn dám khiêu khích hay sao? Rõ ràng là con khinh thường hẳn, cố ý sắp xếp hẳn ngồi vào một góc, muốn sỉ nhục hẳn, chuyện vặt vãnh này và chút tâm tư đó của con, con cho rằng ta đây không hiểu ư?

Lư Nghi bị phụ thân la mắng thành ra thẹn quá hóa giận, mặt của gã đỏ bừng lên, nhưng vẫn cứ gân cổ lên cãi bướng:

- Con tin rằng bất cứ ai vào hoàn cảnh của con đều xử lý chuyện này như vậy, đại ca cũng vậy thậm chí là ngay cả phụ thân, người cũng sẽ làm như vậy đối với hẳn ta, nhưng bây giờ phụ thân lại đổ hết tất cả trách nhiệm lên người hài nhi. Con không phải là thánh nhân, làm sao hài nhi có thể biết được rằng Hoàng thượng lại đi coi trọng một tên ăn mày như hẳn được cơ chứ?

Lư Thận giận tím mặt, đập mạnh xuống bàn:

- Con còn dám vênh mặt lên mà cãi lý nữa hả, cút ra ngoài ngay cho ta, cút!

Trong lòng Lư Nghi vô cùng phẫn nộ, đến cuối cùng thì y đã đánh mất lý trí, trong cơn phẫn nộ y liền quay người bước đi, ngay sau đó thì “rầm” một tiếng vang lên, Lư Nghi mở toang cửa phòng bước nhanh ra ngoài.

- Nghịch tử!

Lư Thận chỉ vào sau lưng con trai mà tức giận mắng lớn, suýt nữa ngất đi.

Lư Trác sợ tới mức vội vàng chạy lại đỡ phụ thân, rồi khuyên can:

- Phụ thân bớt giận! Bớt giận!

Lư Thận dần dần lấy lại được bình tĩnh, không nén được tiếng thở dài:

- Tại sao ta có thể sinh ra được một đứa con trai ngu ngốc không hiểu chuyện như vậy cơ chứ?

Lư Trác lại hiểu ra được vấn đề đang nằm ở đâu, y khẽ nói với phụ thân:

- Nếu như hài nhi đã lên kinh thành nhận chức, không thể nào tiếp tục đảm nhiệm vai trò gia chủ được nữa, chi bằng con nhường lại nó cho nhị đệ, phụ thân cảm thấy thế nào?

- Không được!

Lư Thận quả quyết phủ nhận lời đề nghị này của y:

- Trong quy định của gia tộc Lư thị đã ghi rất rõ ràng, ngôi vị gia chủ bắt buộc phải do đích trưởng thừa kế, ta không muốn vì chuyện này mà thay đổi quy định của gia tộc, nếu không thì hậu hoạn vô cùng. Con cứ tiếp tục đảm nhiệm vai trò gia chủ Lư thị, thậm chí khi con không còn ở quận Trác nữa thì vẫn còn có ta đây! Ta có thể tạm thời thay con xử lý mọi chuyện trong gia tộc.

Lư Trác thầm thở dài trong lòng: “Nhưng nói cho cùng thì vẫn là phụ thân không nỡ từ bỏ quyền lực trong gia tộc.”

Trầm mặc một lúc rồi Lư Thận lại hỏi:

- Vẫn còn chuyện này nữa, hôm nay Thôi gia đến cầu hôn, vì sao con lại khéo léo từ chối như vậy?

- Hài nhi chỉ cảm thấy thế lực của Thôi gia quá lớn, rõ ràng trong ước định của hai nhà Thôi – Lư là Thanh nhi sẽ được gả cho người thừa kế chức vị gia chủ của Thôi gia, nhưng hiện tại gia chủ của bên đó vẫn chưa được quyết định, họ lại muốn cưới Thanh nhi về cho Thôi Văn Tượng, chuyện này không hợp với ước định của hai nhà, hài nhi cảm thấy Thôi gia đúng là ức hiếp người quá đáng!

- Thôi gia là danh môn bậc nhất vùng Hà Bắc, bọn họ có được thế lực hùng mạnh, thanh danh của Lữ thị chúng ta vẫn còn kém xa Thôi gia, con không nên từ chối họ, thay vào đó con nên chấp nhận chuyện hôn sự này.

Lữ Trác trầm ngâm một lúc rồi nói;

- Thực ra hài nhi cũng không có cự tuyệt gì họ, hài nhi chỉ nói là đợi sau khi sự nghiệp của Thôi Văn Tượng có chút thành công thì hai nhà sẽ tiếp tục bàn đến chuyện này. Bây giờ y mới chỉ là một bạch đinh, hài nhi cảm thấy lúc này mà liên hôn thì cũng không hợp lý lắm, nếu như bọn họ thực sự có thành ý vậy thì họ cũng sẽ cho rằng những lời con nói là rất có lý.

- Đêm dài lắm mộng, ta chỉ sợ là chuyện gì mà cũng phải đợi thì ắt sẽ xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, cũng không biết sau này còn xảy ra chuyện gì nữa không?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99+2: Lần Đầu Gặp Bùi Củ (2)

Lư Thận thở dài:

- Thôi cũng được, nếu như con đã quyết định như vậy thì ta cũng không có thêm lời nào nữa, con hãy đem theo gia quyến lên thành Lạc Dương đi! Để họ sống ở huyện Kế ta đây có chút không yên lòng.

Lư Thận nhìn người con trai cả bằng ánh mắt đầy ẩn ý và nói:

- Chắc là con đã hiểu được ý ta!

Lư Trác cảm thấy vô cùng khiếp sợ trong lòng, lẽ nào phụ thân đã biết chuyện Thanh nhi suýt chút nữa là bị bắt đi?

Y không dám giải thích chỉ biết cúi đầu xuống hành lễ:

- Hải nhi tuân mệnh!

Ngày hôm sau trời vừa mới sáng, La Thành đã chạy hồng hộc đến viện tử của Trương Huyền. Lúc này Trương Huyền đang thu xếp hành lý, nhìn thấy La Thành chạy tới với khuôn mặt đỏ như gấc liền cười nói:

- Có cần phải vội vã như vậy không?

- Đại ca mau đi với đệ, có người tới tìm huynh!

- Là ai?

- Mau đi theo đệ!

La Thành không kịp giải thích, cứ kéo tay Trương Huyền mà đi. Hai người bước nhanh đến đại sảnh. Khi bước tới nơi thì họ nhìn thấy phó đô đốc La Nghệ đang ngồi nói chuyện phiếm với một vị khách.

Vị khách này khoảng 70 tuổi, dáng người bậc trung, tinh thần vô cùng quắc thước, không thể ra được sự già cả trong con người của ông ta. Người này đầu đội mũ sa, mặc một bộ măng bào màu tím, eo thắt đai ngọc, rõ ràng đây chính là một vị quan lớn của triều đình.

Trương Huyền cảm thấy người này rất quen, dường như ngày hôm qua trong buổi lễ mừng thọ của Lữ phủ, hắn đã gặp người này nhưng hắn lại không biết được danh tính của ông ta.

La Nghệ nhìn thấy Trương Huyền thì vội nói:

- Nó đến rồi kìa!

Ông lão ngồi trên ghế không hề động đậy, vuốt râu, nhìn Trương Huyền như đang suy nghĩ điều gì đó. Lúc này Trương Huyền bước nhanh vào đại sảnh, hành lễ với La Nghệ:

- Tham kiến La thế thúc!

- Hôm nay hiền chất phải đi hay sao?

Trong giọng nói của La Nghệ như có chút tiếc nuối.

- Vâng! Binh bộ yêu cầu tiểu chất phải đến quân doanh báo cáo ngay trong ngày hôm nay, con không thể không đi, đa tạ thế thúc đã quan tâm và tận tâm bảo ban con trong suốt thời gian qua.

- Chỉ là chút chuyện nhỏ mà, con đừng khách sáo như vậy!

La Nghệ khoát tay áo cười cười rồi giới thiệu với hân vị khách ngồi bên cạnh:

- Vị này là Bùi thượng thư, cũng là gia chủ của Bùi thị, hiền chất đã nghe qua chưa?

Trương Huyền giật mình, mặc dù trong triều đình có hai quyền thần Bùi thị nhưng gia chủ của Bùi thị thì chỉ có một, đó chính là Bùi Củ. Trương Huyền vội vàng bước lên trước cúi sâu người hành lễ:

- Ti chúc tham kiến Bùi thượng thư!

Bùi Củ khẽ cười đáp lại:

- Chúc mừng Trương tướng quân thăng chức!

- Đa tạ thượng thư tán dương, Trương Huyền hồ thẹn không dám nhận!

La Nghệ ngồi bên cạnh quay sang nói với Trương Huyền:

- Hôm nay Bùi thượng thư đặc biệt tới đây là để cùng với hiền chất đến quân doanh nhận chức, chức vụ của hiền chất quả nhiên là không tầm thường nha!

Bình thường thì quan quân đến nhậm chức sẽ do quan viên Binh bộ cùng đi, còn giống như một Võ Dũng lang tướng như Trương Huyền khi đến nhậm chức, nhiều nhất thì cũng chỉ là được cùng đi với một lang trung bình thường mà thôi.

Nhưng hôm nay hân lại có vinh dự được đặc biệt đi cùng với Bùi Củ thượng thư, điều này đúng là vô cùng đặc biệt cho nên ngữ khí của La Nghệ mới ngập tràn niềm hân mộ như vậy. Cứ cho là một vị đô đốc như ông ta đi nhận chức thì chưa chắc đã mời được một vị quan lớn như Bùi Củ đây.

Trương Huyền hơi ngần người ra nhưng sau khi bình tĩnh lại thì hẳn hiểu ngay được rằng chắc chắn Bùi Củ có chuyện gì đó đến tìm hẳn cho nên hẳn vội vàng cảm ơn:

- Trương Huyền có tài đức gì mà dám quấy rầy Bùi thượng thư đại giá quang lâm thế này.

Bùi Củ cười cười đáp lại:

- Ngài không cần phải khách khí như vậy, nếu như đã chuẩn bị xong rồi thì chúng ta đi thôi!

Trương Huyền gật gật đầu:

- Tôi đã chuẩn bị xong rồi!

La Nghệ vội vàng sai người đi mang hành lý giúp Trương Huyền, hai cha con La thị tiễn Bùi Củ và Trương Huyền ra tận bên ngoài cửa lớn. Dưới bậc thang bên ngoài cổng lớn có sẵn hai cỗ xe ngựa, một người mã phu cũng đã dắt con chiến mã của Trương Huyền ra bên ngoài.

Không lâu sau tất cả hành lý đều được chất đầy lên xe ngựa, Bùi Củ quay người chấp tay cười nói với La Nghệ:

- Hôm nay đã đến quấy rầy La đô đốc rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi xin phép được cùng Trương tướng quân đi trước, cáo từ!

- Hoan nghênh Bùi thượng thư lại đến La phủ lần nữa, cửa phủ của chúng tôi lúc nào cũng rộng mở chào đón ngài!

- Nhất định! Nhất định!

La Nghệ tiễn Bùi Củ lên xe, Trương Huyền quay đầu lại gật đầu với La Thành rồi cũng bước lên xe luôn. Xe ngựa chậm chậm chuyển bánh, nhanh chóng chạy về phía nam thành.

Nhìn theo cỗ xe ngựa khuất bóng La Thành thầm hạ quyết tâm, bất luận như thế nào thì trong trận đấu võ được ước định vào năm sau, gã phải dành chiến thắng.

- Ngọc Lang, nhớ kỹ lời của phụ thân, sau này nếu như có thời gian thì hãy đến thăm Trương Huyền nhiều hơn!

La Nghệ bỏ lại một câu rồi bước nhanh vào trong phủ.

La Thành bất đắc dĩ lắc đầu: “Phụ thân sao có thể làm những chuyện nịnh hót như vậy?” rồi gã không khỏi lặng lẽ thở dài.

Bên trong xe ngựa, Bùi Củ khẽ cười nói với Trương Huyền:

- Trương tướng quân, thực ra chúng ta đã từng gặp mặt nhau trước đó, không biết ngài còn có chút ấn tượng nào không?

Trương Huyền thực sự là không thể nào nhớ ra là bản thân đã từng gặp Bùi Củ ở đâu, hắn chỉ biết áy náy cười trừ đáp lại.

- Thật lòng xin lỗi, ty chức không nhớ được chút gì.

- Chúng ta chưa từng gặp mặt nhau trước đó, nói một cách chính xác thì là ngài không muốn gặp tôi, trong bộ tộc Bạt Dã Cổ, ngài có chút ấn tượng gì không?

Bùi Củ cười mà như không cười nhìn Trương Huyền và nói.

- Ngài chính là....

Trương Huyền lập tức nhớ ra, chính vào cái buổi tối hôm mà hắn từ Bắc Hải quay về, Đồ Lạc nói rằng có một vị Bùi tiên sinh muốn gặp hắn. Lúc đó hắn không muốn nói thêm bất cứ điều gì về chuyện của Bắc Hải với Đồ Lạc nữa nên từ chối luôn lời thỉnh cầu này, thì ra vị Bùi tiên sinh đó lại chính là Bùi Củ.

- Ty chức vô lễ!

Trương Huyền lúng ta lúng túng đáp lại.

Bùi Củ cười cười đáp lại:

- Không cần phải cảm thấy áy náy đâu, cứ cho là lúc đó ngài và ta gặp nhau thì ngài cũng chỉ là gặp một người thương nhân họ Bùi mà thôi, nhưng vì sáng hôm sau ngài đã đi rồi còn ta thì lại ở bắc thượng giúp ngài giải quyết nốt hậu quả, một chuyện nghiêm trọng như vậy, không thể nào cứ đem số vũ khí đó vứt chúng xuống hồ sâu là được, ngài có hiểu không?

Trương Huyền yên lặng gật đầu:

- Ti chức đã hiểu, nhưng những chuyện về sau thì dù ty chức có ở lại, dựa vào năng lực của ty chức thì cũng không thể nào giải quyết được.

- Đúng vậy, bộ tộc Phó Cốt và bộ tộc Hồi Hột cũng sẽ không bao giờ chịu nghe lời giải thích của ngài. Ta phải dùng danh nghĩa của tổng quản bắc phiên Đại Tùy ra đảm bảo khiến bọn họ tin rằng bộ tộc Bạt Dã Cốt không có lòng độc chiếm vũ khí quân đội, mà là giúp Đại Tùy cất giữ binh khí, thực ra thì vấn đề quan trọng không phải chỉ là lô vũ khí này mà là Sử Thục Hồ Tất, ngài đã bắn chết người này đúng không?

- Vâng! Nếu như ty chức không bắn chết ông ta thì e rằng khó mà trốn thoát khỏi Bắc Hải được, lẽ nào giết chết ông ta sẽ không có lợi cho Đại Tùy?

Trương Huyền có chút lo lắng, nhìn Bùi Củ ái ngại hỏi lại.

- Chuyện không phải như vậy, từ lâu Thánh thượng đã muốn giết chết người này, lệnh cho ta bắt chấp mọi thủ đoạn, không tiếc bất cứ thứ gì cũng phải giết chết người này. Ta định lợi dụng bản tính thích mua bán của người Túc Đặc, dẫn dụ ông ta xuôi nam làm ăn buôn bán, rồi nhân cơ hội giết

chết ông ta, nhưng không ngờ lại bị ngài tranh mất công lao, nói thế nào nhỉ? Ngài đã giúp chúng ta giải quyết một vấn đề lớn.

Trương Huyền nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hắn lo sợ, hắn không biết sau khi bản thân giết chết Sử Thục Hồ Tất thì có xảy ra hậu quả gì không, nhưng mãi cho đến hôm nay khi nghe được những lời này từ chính miệng của Bùi Củ thì hắn mới hoàn toàn tháo gỡ những khúc mắc trong lòng của hắn.

Tự dừng trong lòng Trương Huyền vô vùng cảm kích Bùi Củ, hắn liền khẽ nói:

- Tấm lòng trân trọng của Bùi thượng thư giành cho ty chức, ty chức sẽ khắc cốt ghi tâm.

Hôm nay Bùi Củ cùng với Trương Huyền đến quân doanh báo cáo, một mặt đây chính là sự sắp xếp của Dương Quảng, mặt khác cũng chính là cơ hội để Bùi Củ lôi kéo, lấy lòng vị tướng lĩnh tuổi trẻ tài cao này.

Vì chỉ có ông ta mới biết được, Trương Huyền đã được Dương Quảng coi là đại thần trụ cột của Hoàng thái tôn. Một chàng thanh niên có tiền đồ tươi sáng, rộng mở như vậy, ông ta làm sao có thể bỏ qua được.

Bùi Củ vuốt râu cười cười nhưng không nói gì nữa, trong lòng đang tính toán xem bước tiếp theo nên làm gì để tiếp tục lấy lòng Trương Huyền.

Lúc này, Trương Huyền thấy xe ngựa rẽ về phía đông bắc, hắn rất muốn đến gặp Dương Đàm một lát liền hỏi:

- Bùi thượng thư, tôi có thể đến bái kiến Yến Vương điện hạ trước được không?

Bùi Củ lắc lắc đầu:

- Thánh thượng không thích Yến Vương và ngoại thần qua lại với nhau, hôm nay đừng gặp thì hơn, sau này nhất định sẽ có cơ hội mà.

Trương Huyền không nói gì, hần hiểu được ý tứ của Bùi Cử, cái được gọi là ngoại thần chính là ám chỉ bản thân hần. Dương Quảng không hi vọng bản thân và Dương Đàm quá thân thiết với nhau.

Nhưng bất luận như thế nào thì trong lòng của hần ngay từ đầu đã vô cùng cảm kích Dương Đàm, có thể nói rằng nhờ có được sự coi trọng và đề cử của Dương Đàm thì hần trong một khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến một năm mới được Đại Tùy trọng dụng và đặc biệt hơn là hần đã được đề bạt làm Võ Dũng lang tướng.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 100: Võ Dũng Lang Tướng

Quân đội mà Trương Huyền đảm nhiệm chức vụ là phủ thứ 27 của Kiều Quả Quân, nằm trong đại doanh mà Kiều Quả Quân đóng giữ.

Đại doanh Kiều Quả Quân là một tòa quân doanh đồ sộ nhất trong tất cả những tòa quân doanh mà Trương Huyền đã từng nhìn thấy. Quân doanh phân bố ở bên sông Tang Can, kéo dài gần 30 dặm, từng tòa quân doanh được sắp xếp thẳng hàng, ngay ngắn trật tự, nếu nhìn bằng mắt thường thì sẽ không nhìn thấy điểm dừng.

Mười vạn Kiều Quả Quân tổng cộng có 32 phủ tạo thành, khoảng cách giữa mỗi phủ doanh là khoảng 100 bước, Trương Huyền cùng với tướng quốc Bùi Cự đi đến nơi trú quân của phủ thứ 27.

Mỗi một phủ của Kiều Quả Quân có khoảng 300 binh sĩ, được bố trí thành một chính ba phụ, Hùng Võ lang tướng là chính, bên dưới có 3 phó tướng Võ Dũng lang tướng, mỗi một vị Võ dũng lang tướng thống soái 1000 binh lính, còn Hùng Võ lang tướng không trực tiếp quản lý binh lính mà phụ trách chấp hành mệnh lệnh của tướng Kiều Quả Quân, sau đó thì truyền đạt ý chỉ xuống dưới, trên thực tế thì quân quyền đều nằm trong tay của Võ Dũng lang tướng.

Đây cũng là tính nhất quán, thống nhất trong chế độ quan lại của triều đình, quan lớn không phải quản lý những chuyện vụn vặt mà chỉ quản lý kế hoạch và sách lược chung. Ví dụ trong Lục bộ, người có thực quyền quản

lý các bộ không phải là thượng thư mà là phó chức thị lang, thượng thư chủ yếu là tham gia bàn bạc những chuyện đại sự của quân đội, chính trị của triều đình.

Một ví dụ nữa là trong Ngự sử đài, người giám sát và có thực quyền không phải là người có chức vị chính - ngự sử đại phu mà là phó chức ngự sử trung thừa. Hiện tượng này thì đời nào chẳng có, nó vẫn luôn kéo dài đến tận hậu thế, bao giờ chả vậy, người quản lý tất cả mọi chuyện đều là phó chức, nguyên nhân thì chính là đây.

Phủ Kiêu Quả ngoại trừ Hùng Võ lang tướng ra thì còn có một vị trưởng sử, người này phụ trách xử lý tất cả mọi chuyện, cho dù đó là vụn vặt nhất trong phủ.

Hùng Võ đại tướng của phủ thứ 27 Kiêu Quả Quân tên Tư Mã Đức Hằng, người quận Phù Phong Quan Trung, năm nay khoảng hơn 30 tuổi, cũng xuất thân từ phủ Bị Thân giống như Trương Huyền, khi xưa là trực trưởng Thiên Ngưu bên cạnh Tùy Văn Đế, rồi từng bước từng bước thăng lên chức Quả nghị lang tướng của Kiêu Quả Quân, năm ngoái người này mới được thăng lên chức Hùng Võ lang tướng.

Tư Mã Đức Hằng có dáng người cao lớn khôi ngô, nhưng tính cách lại vô cùng láu cá và khôn khéo, am hiểu tường tận đạo lý chốn quan trường, y đã biết Trương Huyền được Hoàng đế Bệ hạ đích thân bổ nhiệm, từ một tên thị vệ bình thường trực tiếp được thăng lên chức Võ Dũng lang tướng, chuyện này khiến cho y vô cùng kinh ngạc, cũng khiến cho y không dám có ý khinh thường.

Nhưng chuyện khiến cho Tư Mã Đức Hằng cảm thấy kinh ngạc hơn chính là Trương Huyền lại được Lại bộ thượng thư Bùi Cự đích thân đưa đến nhận chức, cho nên y càng không dám chậm trễ, vội vàng suất lĩnh văn võ quan viên của bốn phủ ra ngoài đại doanh nghênh đón.

Dương Quảng sai Bùi Cự cùng đi với Trương Huyền đến nhận chức còn là vì một nguyên nhân nữa, ẩn chứa một hàm ý khác, chuyện này cũng có liên quan đến một số quy tắc ngầm của quân Tùy.

Thực ra quân đội Đại Tùy cũng giống như quan trường của Đại Tùy, luôn luôn kéo bè kéo cánh, dựa vào xuất thân mà luận anh hùng, cứ cho hẳn là một người tài giỏi và bản lĩnh thế nào đi chăng nữa, dù có lập được công lớn hơn nhưng nếu như xuất thân bần hàn, không có người chống lưng hoặc chỗ dựa ở đằng sau thì vĩnh viễn sẽ không thể nào có ngày nổi danh.

Cho nên rất nhiều người tài hoa có bản lĩnh, vì muốn được thành danh nên đã chủ động gia nhập vào hào môn thế gia, tìm kiếm sự bảo hộ, cam tâm tình nguyện trở thành gia nô của những hào môn thế gia kia, Vũ Văn Thập Tam Thái Bảo chính là ví dụ điển hình nhất và được hình thành như vậy.

Dương Quảng không mong muốn Trương Huyền vì muốn được thành danh mà bị những thế gia hào môn kia lôi kéo, từ đó mất đi lòng trung thành đối với vương triều Đại Tùy, cho nên ông ta mới sai Bùi Cự cùng đi với Trương Huyền đi nhận chức, cũng là cho Trương Huyền một thân phận đặc biệt.

- Có một chuyện này ta phải nói cho ngài biết.

Khi gần đến cửa quân doanh, Bùi Cự chăm chú nhìn Trương Huyền và nói với giọng trầm trầm:

- Kiêu Quả Quân là một nơi vô cùng phức tạp, không chỉ có phe phái đại tướng phức tạp mà ngay cả đến binh lính cũng vô cùng kỳ quái, ngài phải chuẩn bị ngay từ đầu, nói năng phải cẩn trọng nhất có thể, hiểu ý của ta chứ?

Trương Huyền gật gù đầu đáp lại:

- Ty chúc hiệu ý của Bùi thượng thư!

- Được! Chúng ta đến nơi rồi!

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa đại doanh, Bùi Cự xuống trước, dẫn theo Trương Huyền xuống xe, bước đến cổng của đại doanh. Tư Mã Đức Hằng sớm đã suất lĩnh mười tên quan quân quỳ một gối hành lễ:

- Ty chúc Tư Mã Đức Hằng tham kiến Bùi thượng thư!

- Tư Mã tướng quân xin mời đứng dậy, các vị tướng quân xin hãy đứng lên!

Bùi Cự cười cười mời mọi người đứng dậy rồi quay sang giới thiệu với bọn họ về Trương Huyền:

- Tin rằng mọi người đều đã biết vị Trương tướng quân đây, Thánh thượng đích thân bổ nhiệm ngài ấy làm Võ Dũng lang tướng, Binh bộ sắp xếp cho ngài ấy vào phủ thứ 27, hi vọng mọi người sau này sẽ quan tâm đến nhiều hơn.

Tư Mã Đức Hằng vỗ vỗ ngực và nói:

- Xin Bùi thượng thư cứ yên tâm, có ty chúc ở đây, thì sẽ không có ai dám làm khó Trương tướng quân đây, xin mời thượng thư vào trong.

Tư Mã Đức Hằng cười nịnh rồi mời Bùi Cự và Trương Huyền vào trong đại doanh binh phủ, những người còn lại lần lượt chào Trương Huyền.

- Trương tướng quân là người nơi nào vậy?

Trong đại tướng, Tư Mã Đức Hằng nhìn Trương Huyền và cười hỏi.

- Nguyên quán của tại hạ là ở Trường An nhưng lại lớn lên ở Hà Nội.

- Thật là trùng hợp mà, tôi cũng là người Trường An, có thể coi chúng ta là đồng hương rồi!

Tư Mã Đức Hằng như vừa mới phát hiện ra một bí mật, cười to và có chút khoa trương.

- Còn Mã trưởng sử?

Bùi Cự thấy trong đại trưởng thiếu mất một vị trưởng sử, không khỏi chau mày mà hỏi.

Sắc mặt của Tư Mã Đức Hằng có chút không tự nhiên, dường như Bùi Cự đã nói đến một người mà y vô cùng căm ghét, mãi một lúc sau y mới ập a ập ứng đáp lại:

- Người này từ trước đến giờ đều không coi ai ra gì, đừng nói là Bùi thượng thư đến, e rằng ngay cả Thánh thượng có đến thì chưa chắc người này đã có mặt.

- Tư Mã tướng quân, ngài đang nói ai vậy?

Trước cửa đại trưởng bỗng nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Trương Huyền đã cảm nhận được không khí nặng nề trong đại trưởng, hắn tự nhiên nhìn về phía cửa đại trưởng thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên dáng người cao gầy đang bước vào, người này mặc một bộ quân phục không mấy vừa người.

Người đàn ông trung niên này chính là trưởng sử Mã Tồn Vũ, đúng như lời của Bùi Cự, vì Kiêu Quả Quân mới được xây dựng chưa lâu cho nên các thể lực đang nhúng tay vào tất cả quan quân quan trọng mới được bổ nhiệm, khiến cho tình hình bên trong vô cùng phức tạp.

Bởi vì lợi ích không bằng nhau nên mâu thuẫn trong các quân phủ càng ngày càng trở nên sâu sắc, bên ngoài thì rất hòa thuận, đoàn kết nhưng bên trong thì âm thầm phân cao thấp, còn phủ thứ 27 nơi mà Trương Huyền đến làm việc, mâu thuẫn giữa chủ tướng và trưởng sử đã công khai hóa từ rất lâu rồi, chuyện này được các tướng sĩ thường lôi ra trêu đùa với nhau rằng “hai ngựa tranh máng”.

Mã Tồn Vũ không thèm để ý đến Tư Mã Đức Hằng, tiến thẳng đến trước mặt của Bùi Cự mà hành lễ:

- Thuộc hạ đang ở trong quân kho kiểm kê vật tư, không biết thượng thư giá đáo, nên đã đến chậm xin thượng thư thứ lỗi!

- Không sao! Không sao!

Bùi Cự khoát tay cười nói, rồi lại giới thiệu Trương Huyền với y:

- Vị này chính là Võ Dũng lang tướng thứ ba của doanh, được đích thân Thánh thượng bổ nhiệm, hôm nay đến nhận chức, sau này mong Mã trưởng sử hãy quan tâm nhiều hơn!

Trương Huyền vội vàng đứng dậy hành lễ với Mã Tồn Vũ. Trong lúc mọi người hàn huyên vài câu thì Bùi Cự cười nói:

- Bắt đầu nghi lễ nhậm chức thôi! Tư Mã tướng quân, Mã trưởng sử, mời hai vị!

...

Dưới sự chứng kiến của Bùi Cự, trong đại trường cử hành nghi lễ nhận chức đơn giản, rồi Bùi Cự lập tức cáo từ, Tư Mã Đức Hằng đích thân dẫn theo Trương Huyền đi tới doanh địa của hắn.

- Quân phủ thứ 27 của chúng ta được chia làm 3 doanh, do ba vị Võ Dũng lang tướng quản lý, Tổng Vân Liêm của doanh thứ nhất, lúc này chắc ngài đã nhìn thấy rồi, còn lang tướng doanh thứ 2 và thứ 3 thì trước mắt vẫn còn đang để trống, tạm thời do ta kiêm nhiệm. Ai ya! Ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi, từ sáng đến tối, lúc nào cũng mong ngóng triều đình nhanh chóng bổ nhiệm lang tướng đến nhậm chức để cứu ta thoát khỏi cảnh này, hôm nay cuối cùng sau bao ngày mong ngóng thì Trương tướng quân cũng đã đến rồi!

Tư Mã Đức Hằng vỗ vỗ bờ vai của Trương Huyền, rồi bật cười ha hả.

Trương Huyền thực sự không thể nào ưa được cái thái độ xu nịnh Bùi Cự lúc này của vị đại tướng quân này, hắn thản nhiên cười hỏi:

- Xin hỏi Tư Mã tướng quân, tôi sẽ quản lý doanh thứ mấy?

- Bên kia, doanh thứ 3!

Trương Huyền nhìn theo hướng chỉ của y, chỉ nhìn thấy ba đại tướng xếp thành chữ “phẩm” và doanh thứ 3 chính là nằm ở góc phải bên dưới.
(Chữ Phẩm “品”)

Lúc này, Tư Mã Đức Hằng nhìn thấy xung quanh không có ai, liền quay sang khẽ hỏi:

- Xin hỏi Trương tướng quân và Bùi thượng thư có quan hệ gì với nhau....

- Tôi và Bùi thượng thư hôm nay mới là lần đầu gặp nhau, nhưng trước đó tôi từng là thị vệ của Yến Vương.

Tư Mã Đức Hằng như bừng tỉnh ngộ:

- Thì ra Trương tướng quân là người của phủ Yến Vương, chẳng trách mà!

Từ lâu bọn họ đã điều tra được quê quán gốc gác của Trương Huyền, làm sao có thể không biết được cơ chứ? Rồi y cười lớn ha ha:

- Đúng thật là trùng hợp, tôi cũng xuất thân từ phủ Bị Thân, sau này chúng ta sẽ là người một nhà rồi!

Thái độ của y đối với Trương Huyền cũng có vài phần lôi kéo, y nhiệt tình giới thiệu cho Trương Huyền về tình hình trong quân phủ, không lâu sau thì bọn họ đến được doanh thứ 3.

Hơn mười giáo úy và lữ soái lần lượt chạy tới bái kiến tân lang tướng, ngoài ra còn có hai vị tham quân binh tào và thương tào cùng đồng thời tiến lên bái kiến.

Trương Huyền là quan quân tầng lớp bậc trung, thống soái một doanh có khoảng hơn một nghìn binh lính, bên dưới được chia thành 4 đội, trong đó có ba đội là binh lính tác chiến, mỗi đội có 300 người còn đội thứ 4 có hơn 170 người, bọn họ đều là quân hậu cần, gồm có thợ thủ công, người chăn ngựa và đầu bếp....

Chủ quan của một đội được gọi là giáo úy, bên dưới giáo úy là lữ soái, bên dưới lữ soái là đội trưởng, bên dưới đội trưởng là hỏa trưởng, ngoài ra còn có hai vị quan quân văn chức đảm nhiệm tham quân binh tào và tham quân thương tào, cụ thể phụ trách quân vụ và vật tư, kết cấu vô cùng nghiêm mật.

Trong lòng Trương Huyền có chút hối hận, nếu như sớm biết bản thân có thể thăng quan thì hẳn sẽ không bao giờ để hai người Uất Trì Cung và Trình Giảo Kim rời đi, có hai người đó ở bên cạnh thì hẳn càng có thể nắm chặt được đội quân này.

Tư Mã Đức Hằng biết điều liền xin cáo từ trước, trong đại trường có hàng chục quan quân cấp trung và thấp đều có mặt đông đủ, họ đang đợi lời phát biểu đầu tiên của vị lang tướng.

Vốn dĩ Trương Huyền là người trong quân đội, cho nên trong con người của hắn đã có sẵn khí chất của người quân nhân, tuy rằng khí chất này thuộc về một thời đại khác, đáng vẻ uy nghiêm, giọng nói thâm trầm mà tự nhiên.

- Tại hạ Trương Huyền, tự là Nguyên Đình, từ hôm nay trở đi, ta chính là lang tướng của doanh thứ 3, hôm nay ta không có điều gì để thao thao bất tuyệt, ta chỉ có 8 chữ thôi, hi vọng mọi người nhớ kỹ: “ quân kỷ nghiêm khắc, thưởng phạt phân minh”, nhớ kỹ chưa?

Mọi người đồng loạt khom lưng đáp lại, nhưng Trương Huyền lại trừng mắt lên và nói:

- Ta vẫn chưa nghe rõ, nói lại lần nữa!

- Ty chức đã nhớ kỹ!

Mọi người đồng thanh gào toáng lên.

Trương Huyền gật gật đầu:

- Nói nhiều không bằng làm nhiều, bây giờ ta sẽ đi tuần doanh, nhưng nhớ kỹ, lời cảnh cáo ta đã nói rồi, tân quan nhậm chức luôn có ba đồng lửa, hi vọng các vị đừng đứng ở đầu gió!

Mọi người lại đồng thanh đáp lại, Trương Huyền liền đứng dậy đi ra ngoài quân trường, tham quân binh tào Lưu Lăng vội vàng bước theo, cùng Trương Huyền đi về phía quân doanh.

Trong ấn tượng của Trương Huyền, binh lính quân Tùy là những người võ dũng thiện chiến, quân kỷ nghiêm minh, nếu không thì làm sao bọn họ có thể đánh bại được thiết kỵ người Đột Quyết.

Nhưng khung cảnh hiện tại đang đập vào mắt hắn đã khiến cho hắn có chút kinh ngạc. Trước mắt hắn nơi đâu cũng có thể nhìn thấy đám binh lính lười nhác, quân phục không chỉnh tề, có người còn mở cả vạt áo, có người còn cời trăn, có người thì nằm ngủ ở chỗ thoáng mát, nhìn thấy hắn đi tới mà cũng coi như không, thậm chí đến một cái liếc mắt cũng không có.

Bỗng nhiên, từ một toà đại trường cách đó không xa truyền đến một tràng tiếng cãi nhau ồn ào.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 101: Tân Quan Nhận Chức

Từ xa xa hẳn đã nghe thấy trong đại trướng truyền đến những tiếng gào thét, khi hẳn vén tấm màn trướng lên thì chỉ nhìn thấy trong đại trướng tập trung vô số binh lính, ở giữa có một chiếc bàn nhỏ, hai bên chất đầy tiền đồng, ở giữa có hai binh lính đang tung gổ cược tiền, còn đám binh lính đứng vây bên ngoài thì ai ai cũng hưng phấn lạ thường, mắt đỏ sọng lên.

- Vương Thất, lão tử rõ ràng là được bốn con đen, tiểu tử nhà ngươi muốn quyt tiền hả?

- Chó má! Ngươi đừng có nghĩ là ta không nhìn thấy, đầu ngón tay út của ngươi rõ ràng là giở trò.

- Lão tử đây giở trò lúc nào, hai mắt chó của ngươi ngoài nhìn mông nữ nhân ra thì còn nhìn được cái gì chứ?

Trong đại trướng toàn là những tiếng la hét ầm ĩ, không một ai để ý đến Trương Huyền, mặc cho Trương Huyền đang mặc trên người bộ khôi giáp lang tướng nhưng cơ bản đám người này không ai coi một chủ tướng mới nhận chức ra gì.

Lúc này, một vị giáo úy vội vàng vàng hỗn hển chạy tới, đá mạnh vào chiếc bàn khiến nó đổ kênh ra đất rồi hét toáng lên:

- Tất cả đứng hết dậy bái kiến lang tướng cho lão tử!

Tất cả mọi người đều sợ hãi đứng phắt dậy, Trương Huyền lạnh lùng đưa mắt nhìn đại tướng lặng ngắt như tờ, hần quay người bước về phía doanh trướng của mình. Hần đã không muốn nhìn nữa rồi, không có ai tiến hành ước thúc, ngang nhiên đánh bạc, khắp nơi đều là binh lính với quân phục không chỉnh tề, tinh thần sa sút, một đội quân như vậy còn không bằng cả loạn phi của Lữ Minh Nguyệt.

Tham quân Lưu Lăng cuống quýt chạy theo và khẽ nói:

- Tướng quân, thực ra thì cũng không thể trách bọn họ được, bọn họ vốn dĩ là loạn phi.

- Ngài nói cái gì?

Trương Huyền dừng bước, kinh ngạc nhìn Lưu Lăng.

Lưu Lăng thở dài:

- Quân Kiêu Quả vốn dĩ có 20 phủ, những quân phủ phía sau đều là những doanh mới thành lập, nếu không thì tại sao lại có nhiều ghế trống lang tướng đến vậy, phủ thứ 27 của chúng ta mới được thành lập chưa đầy hai tháng trời, đám binh lính này chính là thổ phỉ tạo phản vùng đồi Đậu Tử của Sơn Đông, trước đây chính là quân A Cửu của Lưu Bá Đạo, sau khi bị tướng quân Trương Tu Đà bắt giữ trực tiếp cải biên thành tân binh quân Kiêu Quả, cho nên họ chưa bao giờ được huấn luyện qua.

- Chưa từng được huấn luyện?

Trương Huyền không thể nào tin vào những gì mà tai mình vừa nghe được.

Lưu Lăng đưa mắt nhìn xung quanh rồi thấp giọng nói tiếp:

- Tư Mã tướng quân và Mã trưởng sử đang bận tranh giành việc bố trí các quân chức, làm gì có thời gian và tâm tư đi huấn luyện quân đội?

Trương Huyền trầm lặng, thuộc hạ của hắn không ngờ lại là một đám ô hợp được tạo thành từ một đám thổ phỉ, Bùi Cử còn khoe với hắn là quân Kiều Quả chính là đội quân tinh nhuệ, nhưng thực sự không biết họ tinh nhuệ ở chỗ nào?

Mặc dù trong lòng Trương Huyền có chút thất vọng nhưng hắn vẫn bắt buộc phải đối mặt với hiện thực, cứ cho là những người kia là một đám ô hợp, một đám thổ phỉ không hơn không kém thì hắn vẫn phải tiếp nhận. Nhưng lòng của hắn cũng đã nghĩ thông suốt rồi, một trang giấy trắng chẳng phải là sẽ dễ dàng để vẽ hơn hay sao?

Trương Huyền trầm tư một lát, một lần nữa quay lại quân doanh, hắn tùy cơ lựa chọn ngẫu nhiên, từ hơn một nghìn binh lính kia lựa chọn 50 binh sĩ có tinh thần trông khá khăm một chút, hơn nữa quân trang cũng phải chỉnh tề.

Trong đại trường, Trương Huyền nói với 50 binh lính đã xếp thành hàng ngay ngắn chỉnh tề:

- Từ hôm nay trở đi, các người sẽ chính thức trở thành tâm phúc của ta, chính là quân kỵ binh của quân doanh thứ 3, trực tiếp phục tùng mệnh lệnh của ta, ta bảo các người giết ai thì các người sẽ phải giết người đó, quan quân bị giết sạch thì các người sẽ được bổ sung vào chỗ khuyết thiếu đó, đã nghe rõ chưa?

- Tuân lệnh!

50 tên lính cùng hét to.

Trương Huyền gật đầu, rồi lập tức truyền lệnh:

- Nổi trống lên, triệu tập tất cả các binh lính!

- Tùng! Tùng! Tùng!

Tiếng trống ngân vang giòn giã, phải nói là từ trước tới giờ chưa bao giờ tiếng trống có thể vang khắp cả quân doanh như vậy.

Chủ tướng Tư Mã Đức Hằng cũng nghe thấy tiếng trống, vội vàng từ trong đại trướng bước ra, rồi một thân binh chỉ về phía xa và nói:

- Tướng quân, hình như là tiếng trống từ bên doanh thứ 3 truyền đến!

Tư Mã Đức Hằng nheo mắt lại và lắng nghe một lúc, rồi quay sang nói với hai quan văn bên cạnh:

- Xem ra tân quan mới nhận chức muốn đốt lửa!

- Tướng quân, có cần phải đến đó xem xét không?

Tư Mã Đức Hằng liền khoát tay áo:

- Cứ để cho hắn tự làm tự diệt, chúng ta không cần phải tham gia vào!

Y liếc nhìn về phía trưởng sử Mã Tồn Vũ đứng cách xa chỗ y, lạnh lùng cười một tiếng rồi bước vào trong đại trướng. Doanh thứ 3 mà Trương Huyền tiếp quản, quan quân chủ yếu đều là người do trưởng sử Mã Tồn Vũ đề cử, Tư Mã Đức Hằng chỉ hận một nỗi là không thể khiến Trương Huyền đại khai sát giới, giết sạch những tên đó đi, chỉ có như vậy thì y mới có thể an tâm được.

Mã Tồn Vũ đứng ở một bên cửa đại trướng, trong lòng y thực sự là có chút lo lắng: “Trương Huyền có mượn cớ này mà giết hết tất cả những người mà bản thân gài vào trong đó hay không?”

Y vẫy tay gọi một binh lính tới, nói khẽ với người này vài câu rồi binh lính lập tức chạy như bay tới chỗ doanh thứ 3.

Lúc này ở trên thao trường doanh thứ 3, 1184 binh lính và quan quân đều đã xếp thành hàng ngũ nhưng đội ngũ hỗn loạn, quân phục không chỉnh tề, hàng lối thì chỗ cao chỗ thấp, nhưng bọn họ lại không biết đã xảy ra chuyện gì, khẽ cúi đầu xuống trộm nói với nhau vài câu.

Ở trước mặt của họ có ba quan quân bị trói hai tay ra sau lưng và quỳ trên mặt đất, ngoài ra thì còn có 38 binh lính khác, hai tay đang đặt sau gáy, và cũng đang quỳ trên mặt đất, nhưng bọn họ có chút không giống với ba quan quân bị trói tay sau lưng.

Trương Huyền bước lên bục gỗ ở phía trước, giọng của hắn âm trầm nhưng lại truyền đến tai của mọi người một cách rõ ràng nhất.

- Ta chính là Võ Dũng lang tướng mới đến nhận chức, cũng chính là chủ tướng của các người. Binh bộ đã nói với ta rằng, muốn ta phụ trách sinh tử của các người. Được thôi! Từ hôm nay trở đi, những ngày tháng tươi đẹp của các người sẽ chấm dứt, muốn sống sót quay trở về từ chiến trường khốc liệt, vậy thì phải tuân theo những quy tắc của ta đặt ra.

Giọng của Trương Huyền càng ngày càng trở nên nghiêm nghị, hắn chỉ vào ba tên quan quân đang quỳ ở trước mặt và quát to:

- Tụ tập đánh bạc, kẻ cầm đầu sẽ bị chém đầu theo đúng quân pháp. Ba vị đội trưởng này nếu như đã không sợ quân quy, không sợ sống chết vậy thì ta sẽ tác thành cho họ, lôi ra chém hết cho ta!

Ba tên đội trưởng sợ hãi đến mức chân tay co quắp ngã xuống đất, lớn tiếng kêu khóc xin tha mạng, còn tất cả mọi người có mặt thì đều sợ xanh mặt, ai ai cũng tự động lui về sau, họ sợ phải nhìn thấy cảnh tượng này.

Năm mươi kỷ binh mà Trương Huyễn đã đích thân chọn lựa kỹ càng, lúc này đây chính là lúc mà họ được phát huy tác dụng, bọn họ chỉ phục tùng mệnh lệnh của Trương Huyễn, 10 tên quân kỷ binh tiến lên trước, giờ chân đạp ngã 3 tên đội trưởng ngã lăn ra đất.

Đúng lúc này thì có tiếng người hét lớn:

- Dừng lại!

Một vị giáo úy từ trong đội ngũ bước ra. Gã tên là Vương Trí Quốc là giáo úy đội thứ 4, mấy người tụ tập đánh bạc kia đều là thuộc hạ của gã, trong đó có một tên đội trưởng chính là em vợ của gã.

Nếu như Trương Huyễn sai người đánh mấy tên này một trận thật đau thì gã có thể nhẫn nhịn nhưng Trương Huyễn lại muốn giết người thị uy, điều này khiến cho gã không thể nào nhẫn nhịn được.

- Vương giáo úy, muốn nói gì vậy?

Trương Huyễn lạnh lùng hỏi.

Wương Trí Quốc khom người hành lễ và nói:

- Khởi bẩm tướng quân, tụ tập đánh bạc chuyện này đã xảy ra từ rất lâu ở trong quân doanh của chúng ta, bọn họ không phải là người đầu tiên và cũng không phải là người cuối cùng. Trong quân doanh của chúng ta ngày nào cũng có rất nhiều binh lính tụ tập cùng nhau đánh bạc, chỉ là tướng quân chưa nhìn thấy mà thôi.

- Cuối cùng thì người muốn nói điều gì?

- Tướng quân muốn chinh đồn quân kỷ, ty chức hoàn toàn tán thành chuyện này, chỉ là người khác cũng đánh bạc, tướng quân lại bỏ qua, thay vào đó lại chỉ giết thuộc hạ của tôi, ty chức cảm thấy chuyện này có chút

không công bằng, có thể miễn tội chết cho họ sau đó thì đánh thật nặng để thị uy hay không?

Ánh mắt của Trương Huyền nhìn bao quát tất cả binh lính đang đứng trên thao trường, tất cả bọn họ đều lặng yên nhìn hằm, Trương Huyền lên giọng nói:

- Điều thứ 3 của quân quy là gì, tụ tập tổ chức đánh bạc trong quân doanh, chém! Ta không biết trước kia đã có người đánh bạc hay chưa, nhưng từ lúc này trở đi, quân kỷ như núi, chém hết cho ta!

Quân kỷ binh giơ cao chiến đao, một gã đội trưởng vội hét toáng lên:

- Tỷ phu cứu mạng!

Trương Huyền quát lớn:

- Chém!

Chiến đao vung mạnh xuống, máu đỏ bắn tung tóe, vương vãi khắp nơi, ba cái đầu liền lăn lông lốc dưới đất, binh lính lập tức hét toáng lên vì kinh sợ nhưng rồi ngay lập tức im lặng luôn.

Ánh mắt của Trương Huyền lại lạnh lùng nhìn ba mươi mấy binh lính tham gia đánh bạc cùng khiến cho hơn ba mươi người này sợ đến mức hồn bay phách lạc, mau mắn dập đầu xin tha mạng.

- Các người cũng như họ, đã làm trái với quân kỷ, nhưng các người chỉ là tòng phạm, tội chết có thể miễn nhưng tội sống thì không thể tha, mỗi người bị phạt 100 quân trượng, lấy đó làm gương cho những người khác.

Trương Huyền giơ cao tay lên và nói:

- Hành hình!

Hàng chục đao phủ từ bên cạnh chạy lên phía trước, ấn ba mươi tám tên binh lính tham gia đánh bạc xuống đất, giơ cao quân côn đánh mạnh, khiến cho ba mươi tám tên kia đau đớn, chỉ biết kêu gào khóc lóc thảm thiết.

Lúc này, Vương Trí Quốc đã mất hết lý trí, máu điên dồn hết lên não, cuối cùng thì gã đã nổi điên, chỉ tay vào thẳng mặt Trương Huyền mà gào toáng lên:

- Họ Trương khốn khiếp, người dám giết em vợ của ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người đâu!

Sự thay đổi đột ngột khiến cho thao trường một lần nữa im lặng như tờ, ngoài tiếng quân trượng đánh mạnh “đét, đét, đét” và tiếng người kêu rên thì không nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa.

Trương Huyền lạnh lùng nhìn chăm chăm Vương Trí Quốc:

- Là người đứng đầu mà phạm tội thì đó chính là tội chết, đừng cho rằng người có chỗ chống lưng mà ta đây không dám động đến người, thôi bỏ đi! Hôm nay ta không giết người nhưng người đừng có làm loạn ở doanh thứ 3 nữa, người hãy rút ra khỏi quân doanh cho lão tử ta!

Trương Huyền quát tháo ra mệnh lệnh:

- Cởi khỏi giáp của gã ra, rồi đánh ra khỏi quân doanh!

Năm tên binh lính bước lên, ấn Vương Trí Quốc xuống đất, cởi phăng khỏi giáp của gã ra rồi dùng quân côn đập loạn vào người gã, khiến cho Vương Trí Quốc chỉ biết kêu gào và chạy thục mạng ra khỏi quân doanh.

Trương Huyền lại quay lại nói với tất cả binh lính:

- Từ hôm nay trở đi, Vương Trí Quốc quản lý thuộc hạ không nghiêm, lại còn dám phạm thượng, cách chức giáo úy, đuổi ra khỏi quân doanh, giáo

ủy đội thứ tư sẽ do ta kiêm nhiệm!

Tất cả các binh lính liền biến sắc, bọn họ đã biết rằng đây chính là một vị tướng quân vô cùng lợi hại, những ngày tháng tốt đẹp đúng là đã chấm dứt rồi.

Trận quân côn đánh đúng một khắc đồng hồ thì mới kết thúc, 38 binh lính đều bị đánh đến mức tróc da bong thịt, máu làm ướt cả y phục, dường như tất cả bọn họ đều đang hấp hối, đến khóc cũng không thành tiếng, những binh lính còn lại liền nhanh chóng đưa 38 tên này lui xuống dưới.

Lúc này, Trương Huyền mới quay sang nói với mọi người:

- Đây mới chỉ là bước khởi đầu, người vi phạm quân kỷ đều bị nghiêm trị, không có bất kỳ ngoại lệ nào, tất cả mọi người nghe rõ cho ta, đứng thẳng hết lên, lúc nào hàng ngũ đứng chỉnh tề ngay ngắn thì lúc đó các người mới có thể giải tán!

Tất cả mọi người đều đứng như trời trồng, không ai dám giải tán, bởi vì trong lòng họ vẫn còn đang khiếp sợ, tự giác đứng thẳng người. Trương Huyền cầm một cây gậy gỗ lớn đi tuần tra trong hàng ngũ, thỉnh thoảng lại lấy cây gậy đập mạnh vào đùi một binh lính nào đó:

- Đứng thẳng lên cho ta!

Thời tiết thì oi bức còn binh lính lại phải đứng phơi nắng, rất nhanh sau đó cả người tuôn mồ hôi như suối. Sau một canh giờ, cuối cùng thì cũng có người không chịu được và “rầm” một tiếng ngã lăn quay ra đất. Trương Huyền bước lên trước rồi dừng lại, quát lớn:

- Dùng nước lạnh dội thẳng vào mặt hân, tiếp tục đứng thẳng cho ta!

Dưới cái nắng gay gắt chói chang, nhưng bọn binh lính đều phải đứng dưới nắng từ sáng đến tối, trong số hơn 1000 binh lính thì có đến hơn 600

người bị ngất, cuối cùng chỉ có lại hơn 300 người nhưng họ vẫn cứ phải kiên trì đến cùng. Thậm chí còn có hai binh lính không may bị cảm nắng mà chết nhưng tất cả những điều này không thể nào làm lung lay được lòng dạ sắt đá của Trương Huyễn.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, Trương Huyễn mới bước lên bục gỗ, cao giọng mà rằng:

- Người dũng cảm sẽ được thưởng, những người đứng được đến cuối cùng, mỗi người đều được ghi công, thưởng 100 văn tiền, bây giờ thì giải tán, ngày mai canh năm ba khắc bắt đầu điểm danh tập hợp, tất cả mọi người buộc phải tham gia huấn luyện, những người nhát gan, lười nhác sẽ bị nghiêm trị, không trừ một ai!

Bọn binh lính sớm đã bị mệt mỏi rã rời, nặng nề lết từng bước về phía đại tướng. Mặc dù có công được thưởng nhưng cũng không thể nào làm nguôi ngoai đi sự mệt mỏi của cơ thể. Chỉ nghĩ đến chuyện ngày mai khi trời chưa sáng đã phải thức dậy huấn luyện thì trong lòng mỗi người đều nặng trĩu, như có ai đó đặt một tảng đá lớn lên ngực vậy.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 102+1: Ân Uy Song Hành (1)

Mã Tồn Vũ là người Tịnh Châu, gia cảnh hào phú, phụ thân của y sớm đã luyện võ, rồi đi theo Vũ Văn Thuật, ông cũng đã từng đảm nhiệm Hương tào Tham quân dưới trướng của Vũ Văn Thuật. Sau này rời khỏi quân đội thì ông đã chuyển sang kinh doanh làm ăn buôn bán rồi nhanh chóng phát lên, nhưng ông vẫn luôn ấp ủ nguyện vọng, một lòng mong muốn con trai mình có được một chức quan trong quân đội.

Tân quân Kiều Quả được thành lập đã khiến cho phụ thân của Mã Tồn Vũ nhìn thấy cơ hội. Ông ta đã nhanh chóng dùng một vạn quan tiền hối lộ thủ trưởng cũ Vũ Văn Thuật, cho nên con trai Mã Tồn Vũ mới có được chức trưởng sử trong quân phủ.

Mã Tồn Vũ là con trai một thương nhân, cho nên những chuyện như tính toán, bày mưu tính kế đối với y mà nói thì chính là bản năng, nếu như phụ thân đã phải bỏ ra một vạn quan tiền thì y nhất định phải nghĩ cách thu nó về.

Hoặc là y sẽ cắt xén quân lương thực vật tư trong quân đội, hoặc là kiếm tiền từ chuyện bổ nhiệm quan quân, hoặc là lợi dụng binh lính đi cướp của, biện pháp thì lúc nào y chả có nhưng trước khi y được nhận chức y đã nhận được một sự chỉ điểm tường tận, quan trọng nhất chính là y phải xây dựng được một thế lực của bản thân ở trong quân đội.

Nhưng Mã Tồn Vũ thực sự không ngờ được rằng, trong quân phủ y lại gặp được một kỳ phùng địch thủ, một người còn tham lam hơn cả y, đó chính là chủ tướng Tư Mã Đức Hằng. Hai người họ chính là đồng thời nhập chức, ngay từ ngày nhậm chức đầu tiên thì đã bắt đầu cuộc tranh giành quyền bổ nhiệm quan quân. Mọi người đều biết được rằng chức giáo úy đáng giá một nghìn quan tiền, lữ soái là 300 quan tiền còn đội trưởng là 80 quan tiền, ngay cả chức hỏa trưởng nho nhỏ kia cũng phải có 10 quan tiền thì mới xong.

Hai người cùng nhau tranh giành, xét về phương diện quyền phân phối vật tư thì Mã Tồn Vũ chiếm ưu thế hơn, nhưng xét về phương diện đề cử, bổ nhiệm quan chức thì y lại thua Tư Mã Đức Hằng.

Nhưng ở doanh thứ 3 này thì Mã Tồn Vũ lại không bị lép vế, trong bốn vị giáo úy thì có 3 người là do y đề cử bổ nhiệm.

Trong đại tướng, Mã Tồn Vũ nghe hết những lời khốc lóc kể lể của Vương Trí Quốc, y tức giận đến mức nghiến răng kèn kẹt. Cái tên Trương Huyền đáng chết, nghiêm túc chấp hàng quân kỷ thì cũng được thôi, nhưng hà tất gì lại không để cho y chút thể diện, nhân cơ hội loại bỏ hết quan quân của y.

Mã Tồn Vũ có quan hệ vô cùng tốt với tam Thái bảo của Vũ Văn Thuật Lưu Mạnh Điều, buổi tối ngày hôm qua y nhận được tin tức mà Lưu Mạnh Điều phái người đưa tới, thì y mới biết rằng Trương Huyền có mẫu thuẫn sâu sắc đối với người chống lưng của y – Vũ Văn Thuật, cho nên hôm nay Trương Huyền đến nhậm chức, y mới cố tình đến chậm.

Bây giờ Trương Huyền đã nhận chức thì ngọn lửa thứ nhất đã cháy đến người y rồi, cục tức này làm sao y có thể nuốt trôi được đây? Y khoanh tay đi tới đi lui trong đại tướng. Y cũng biết Trương Huyền này cũng có người chống lưng cho đấy, hẳn chính là người của Yến Vương Dương Đàm. Nếu như y tùy tiện trở mặt với hắn thì e rằng sẽ chỉ có lợi cho Tư Mã Đức Hằng.

Nếu như Trương Huyền và Tư Mã Đức Hằng liên thủ lại với nhau và đuổi y ra khỏi quân doanh, vậy thì một vạn quan tiền của y chẳng phải là đã lãng phí hay sao? Nghĩ đến điểm này, Mã Tồn Vũ đành phải nén cục giận của bản thân xuống, chuyện này không thể nóng lòng vào lúc này được, cần phải bàn bạc tính kế cẩn thận.

Y quay sang nói với Vương Trí Quốc:

- Sớm muộn gì thì ta cũng nghĩ cho người một cách giải quyết êm đẹp, nhưng không phải là lúc này, tạm thời người hãy cứ ở bên cạnh ta, để ta xem mấy chỗ trống ở trong doanh thứ hai, rồi sẽ nghĩ cách để người qua bên đó.

Vương Trí Quốc cảm động, dập đầu khóc lóc không thành tiếng:

- Trăm sự xin nhờ cậy Trương sử!

Mã Tồn Vũ khẽ hừ lạnh một tiếng:

- Trương Huyền, để ta xem người có thể lộng hành được bao lâu!

Ngày hôm sau khi trời sáng, tiếng trống quân đã vang lên ầm ĩ ở trong doanh thứ 3, ngay lập tức từ hơn 100 đại tướng vô số binh lính chạy như điên xông ra. Hôm nay, quân phục của ai ai cũng chỉnh tề, trên mặt không còn bị nét kinh hoàng, bờ ngõ nữa, đồng thời có thể nhìn ra rằng phần lớn những binh lính này đều mặc khôi giáp đi ngủ, họ không dám cởi bỏ bộ áo giáp này. Thủ đoạn lôi phong của vị lang tướng tân nhiệm trong ngày hôm qua đã khiến cho bọn họ sợ hãi.

Trương Huyền mặc áo giáp sắt, đội mũ giáp sắt, khoanh tay đứng ở trên đài cao, ánh mắt lạnh lùng quan sát binh lính đang chạy đến từ bốn phương tám hướng. Đứng ở bên góc phải của đài cao là 50 quân kỵ binh, trong đó có ba hỏa trưởng được hân bổ nhiệm làm đội trưởng, thay thế ba người mới

bị giết ngày hôm qua, hẳn nói lời giữ lời cho nên bước đầu đã thu phục được 50 quân kỵ binh này.

Trương Huyền hiểu rõ tầm quan trọng của quân kỵ, quân kỵ nghiêm minh chính là tiền đề của một đội quân tinh nhuệ, tiếp đó mới đến thưởng phạt nghiêm minh, cuối cùng mới là huấn luyện bài bản, khoa học.

Trước khi 300 tiếng trống dừng lại, đội ngũ đã tập kết xong, tất cả quân quan đều đang khẩn trương kiểm tra sĩ số thuộc hạ của bản thân. Sau khi điểm số xong, không nằm ngoài dự đoán của mọi người, ngoài 38 binh lính bị đánh trọng thương ngày hôm qua, và hai người bị cảm nắng mà chết ra thì toàn bộ binh lính còn lại đều đã đến đông đủ, không có một ai dám đào ngũ.

Điều này khiến cho tất cả quân quan đều cảm thấy kinh ngạc, thậm chí tối hôm qua họ có lén lút bàn luận với nhau, họ còn cho rằng phần lớn những binh lính này sẽ đào ngũ, nhưng họ hoàn toàn không thể ngờ được rằng không có bất cứ một ai đào ngũ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây?

Dù bọn họ có nghĩ như thế nào thì cũng không thể nào nghĩ ra được. Ngày hôm qua những binh lính kiên trì được đến cùng không những được thưởng 100 văn tiền thưởng mà còn được ghi công một cấp, điều này đã cổ vũ tinh thần cho tất cả các binh lính, khiến cho họ nhìn thấy được hi vọng về sự bình đẳng, công bằng.

- Khởi bẩm tướng quân, tất cả các huynh đệ đều đã đến đông đủ rồi.

Trương Huyền bước lên phía trước, nói với tất cả binh lính bằng giọng điệu âm trầm:

- Hôm nay mọi người đều đã biểu hiện rất tốt, đội ngũ đã chỉnh tề hơn, tinh thần tươi tỉnh, quân phục chỉnh tề hơn nhưng như thế này thì vẫn chưa đủ. Sáng ngày mai tập hợp, chỉ trong vòng 200 tiếng trống, ngày kế tiếp là

100 tiếng trống, 10 ngày sau thì sẽ giảm xuống còn 50 tiếng trống, sau khi tiếng trống kết thúc thì tất cả đều phải tập trung ở đơn vị của mình, một lần đến muộn đánh 50 trượng, ba lần đến muộn, chém!

Phía dưới im lặng như tờ, tất cả binh lính đều bị quân lệnh của Trương Huyền làm cho kích động, họ cứ ngơ ngác nhìn hăn.

Trương Huyền bình thản nói tiếp:

- Mục đích của ta chính là tạo dựng đội quân này trở thành đội quân tinh nhuệ nhất Đại Tùy, để cho mỗi người các ngươi đều có được vinh quang xứng đáng, ngoài việc trị quân nghiêm minh, ta còn thưởng phạt phân minh, người lập công thì sẽ được thưởng, người phạm tội sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, dù có là con trai của đại tướng quân thì ta cũng sẽ giết chết không tha. Bắt đầu từ giây phút này, tất cả mọi người ở trong mắt của ta đều bình đẳng như nhau.

Binh lính bắt đầu kích động, một phần họ bị kích động bởi quân lệnh nghiêm minh của Trương Huyền, nhưng đồng thời cũng bị những lời cổ vũ động viên của Trương Huyền cảm hóa. Đối xử bình đẳng, công bằng, thưởng phạt phân minh đó chính là khát vọng của mỗi một người lính, trong lòng bọn họ đều cảm kích vô cùng, chỉ hận một nỗi không thể vung tay hoan hô.

Nhưng trong số đó vẫn có vài quân quan nhìn hăn bằng ánh mắt khinh miệt, bởi vì trước đây, mỗi một người mới đến nhận chức cũng đều nói như vậy, nhưng khi đứng trước lợi ích thì có mấy ai có thể kiên trì với ước nguyện ban đầu.

Ánh mắt nghiêm khắc của Trương Huyền nhìn khắp khuôn mặt của tất cả mọi người, hăn cũng đã nhìn thấy sự khinh miệt trong ánh mắt của một số quan quân kia cho nên liền chỉ ra bên ngoài doanh trại và nghiêm khắc hạ lệnh:

- Nếu như không làm được, bây giờ các người vẫn có thể rời đi, Trương Huyền ta đây tuyệt đối không ngăn cản.

Vài viên quan quân này sợ tới mức không dám ngẩng đầu lên và đương nhiên là cũng không có ai rời đi cả.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 102+2: Ân Uy Song Hành (2)

Trương Huyền gật đầu nói tiếp:

- Tốt lắm, nếu như tất cả đều đồng ý chấp hành tất cả nội quy của ta vậy thì từ bây giờ, chúng ta bắt đầu huấn luyện. Sau 20 ngày, ta dám đảm bảo với mọi người rằng có thể khiến mọi người thay da đổi thịt, giúp mọi người có thể sống sót trở về từ chiến trường khốc liệt. Giải tán, các đội quân bắt đầu huấn luyện!

Một nghìn binh lính nhanh chóng giải tán, dưới sự hướng dẫn của giáo úy và các quân quan khác, họ chạy nhanh tới thao trường, bắt đầu ngày luyện tập chính thức đầu tiên kể từ sau khi trở thành binh lính. Lúc này trời vẫn chưa sáng, trong màn đêm vẫn còn bủa giăng khắp nơi, khi 10 vạn đại quân vẫn còn chìm sâu vào trong giấc ngủ thì duy nhất ở thao trường doanh thứ 3, một nghìn binh lính đã bắt đầu luyện tập quân trận.

Doanh thứ 3 tổng cộng có 200 đại trưởng, trong đó 120 trưởng là trưởng ngũ của binh lính và quân quan, những trưởng còn lại là trưởng ngựa và la, trưởng lương thực, trưởng quân giới và trưởng bếp

Trương Huyền đi đến trưởng bếp. Trưởng bếp tổng cộng có 10 người, bọn họ cũng tham gia tập hợp và vừa mới quay về.

Sau khi huấn luyện được một canh giờ, binh lính phải được nghỉ ngơi và ăn sáng, cho nên đảm bảo cho quân lính được ăn no cũng là một yếu tố

quan trọng trong việc duy trì sĩ khí. Không thể nào một bên cứ hô vang khẩu hiệu còn một bên thì đói bụng, cho nên sau khi kết thúc bài phát biểu của mình, việc đầu tiên mà hắn làm chính là đến tham quan trưởng bếp.

Trong ba trưởng bếp, tất cả mọi người đều đang rất bận rộn, cho nên không một ai nhận ra sự hiện diện của hắn. Trương Huyền nhìn thấy trong trưởng có vài cái bình gốm lớn, mỗi một chiếc bình gốm đều giống như một cái vạc nước, bên trên có một cái nắp làm bằng gỗ, khí nóng tỏa ra từ những khe hở đó. Hắn bước đến mở chiếc nắp gỗ đó lên và ngửi, sau đó hai đầu lông mày liền nhíu lên.

- Đây là cái gì?

Đến lúc này thì vài tên đầu bếp mới phát hiện ra lang tướng của họ cũng đang có mặt trong bếp, vị bếp trưởng liền vội vàng chạy đến hành lễ:

- Tham kiến tướng quân!

Trương Huyền chỉ vào chiếc bình gốm và hỏi:

- Bên trong đó là cái gì vậy, tại sao chúng lại có mùi lạ đến thế?

- Hồi bẩm tướng quân, trong đó chính là dưa muối, cũng chính là món chính của chúng ta.

Hỏa trưởng nhìn thấy Trương Huyền như đang tức giận, y vội vàng giải thích:

- Mặt tích cực của việc ăn dưa muối chính là lượng muối đầy đủ, có thể đảm bảo thể lực cho các huynh đệ.

Trương Huyền cố gắng kìm nén cơn giận và hỏi:

- Không có món khác hay sao? Ngày nào cũng phải ăn mấy món dưa muối này hay sao?

Hỏa trưởng bất đắc dĩ khoát tay:

- Về cơ bản là như thế này, thỉnh thoảng thì cũng có một chút rau dưa tươi, thực ra thì đồ ăn phải đảm bảo được hàm lượng muối, quan trọng là món chính, ưu điểm lớn nhất của Kiều Quả Quân chính là có thể ăn no, đây mới chính là nguyên nhân quan trọng khiến mọi người đồng ý tòng quân.

- Vậy mỡ nước và thịt đâu? Từ trước tới giờ đều không có hay sao?

Hỏa trưởng lắc đầu:

- Trừ phi là được khao quân, nếu không thì một năm cũng khó mà được ăn 2 lần, nhưng lượng thịt của quân quan từ cấp giáo úy trở lên vẫn được đảm bảo. Bên trên đã có quy định, mỗi ngày mỗi doanh đều được năm cân thịt, chủ yếu là cung cấp cho quân quan.

- Đem năm cân thịt đó băm nát ra rồi nấu thành mấy nồi canh lớn, bắt đầu từ hôm nay tất cả các quân quan và binh lính sẽ cùng nhau ăn cơm, trong đó bao gồm cả ta nữa.

Sau khi Trương Huyền phân phó xong liền quay người bước ra ngoài, hỏa trưởng ngơ ngác nhìn theo bóng lưng khuất dần của Trương Huyền, mà không khỏi gãi gãi da đầu: “Hủy bỏ lượng thịt của quân quan, vậy thì nên làm như thế nào?”

Lúc này, y nhìn thấy một tên thuộc hạ cầm một chiếc làn đựng thịt dê từ bên ngoài bước vào, vội vàng nói:

- Tướng quân có lệnh, đem số thịt này băm vụn ra rồi nấu thành mấy nồi canh lớn, mau!

Trương Huyền bước ra khỏi trưởng bếp, trong lòng có chút buồn bực. Ngày hôm qua hẳn được ăn khá ngon, có bánh thịt, có canh, nhưng hẳn lại

không nghĩ rằng bởi vì hắn là lang tướng, còn đối với đám binh lính kia thì họ còn chưa được nhìn thấy bóng dáng của miếng thịt đâu.

Không thể như vậy được, nếu như hắn đã yêu cầu binh lính phải luyện tập với cường độ cao, vậy thì phúc lợi của họ cũng phải được nâng lên. Phúc lợi lớn nhất của binh lính chính là thức ăn, chỉ có nghĩ cách nâng cao chất lượng mỗi bữa ăn thì binh lính mới có thể an tâm, chuyên tâm tập luyện.

Trương Huyền quay về đại tướng của mình, lập tức kêu người mời Thương tào Tham quân đến. Thương tào tham quân tên là Thôi Lễ, tuy là cùng gia tộc với Thôi thị ở Bắc Lăng nhưng lại không cùng chi. Gã là người quận Bột Hải, dáng người bậc trung, vẻ ngoài rất nho nhã. Mặc dù gã là quân quan văn chức nhưng lại không có chút khí chất của quân nhân chút nào, mà lại mang đậm phong cách của người trí thức, cho nên khi Trương Huyền nhìn thấy gã, hắn còn tưởng gã là một giáo thư.

Trương Huyền sớm đã điều tra rõ tình hình bên trong của doanh thứ 3. Mặc dù tất cả các quân quan từ lữ soái trở lên đều do Tư Mã Đức Hằng và Mã Tồn Vũ đề cử bổ nhiệm nhưng hai vị tham quân này vẫn trực thuộc của Binh bộ, không có quan hệ với hai người kia. Hai người này dù ít dù nhiều thì hắn

cũng có thể tin cậy được.

Mặc dù Thôi Lễ có bộ dạng rất trí thức, nho nhã nhưng lại là một người khôn khéo, đặc biệt là rất am hiểu số học, cho nên gã rất thích hợp với chức vị Thương tào Tham quân, điều chỉnh sổ sách và vật tư rất hợp lý.

Gã bước nhanh vào đại tướng cúi người hành lễ:

- Tham kiến tướng quân.
- Ta có một chuyện muốn bàn bạc cùng với Thôi tham quân.

Trương Huyền nói ngay vào điểm chính.

- Xin mời tướng quân!

Trong lòng Thôi Lẽ có chút bất an. Gã lo lắng rằng ngọn lửa thứ hai của vị tân quan nhậm chức Trương Huyền này sẽ cháy đến chỗ gã.

- Ta muốn cải thiện chất lượng bữa ăn cho binh lính, nếu như ta xin cấp trên mỗi ngày tăng thêm lượng thịt, ngài cảm thấy tính khả thi của nó là bao nhiêu.

Trong lòng Thôi Lẽ nhẹ nhàng thở phào một cái, hóa ra là hấn hỏi mình chuyện này, gã lắc đầu đáp lại:

- Lượng thịt hàng ngày được cấp cho mỗi doanh không phải là do quân phủ của chúng ta quy định mà là do cấp trên quy định, đến ngay cả trưởng sử cũng không có cách nào. Cấp trên cho rằng đối với những binh lính bình thường có đủ cơm ăn đã là tốt lắm rồi, thịt thà đối với họ chính là một thứ quá xa xỉ.

Trương Huyền lại không cho là như vậy, binh lính của hấn chính là phải bán mạng để đánh giặc, nếu như trong bụng không có chút dầu mỡ nào thì bảo họ làm sao có thể anh dũng giết địch đây.

Lúc này, Thôi Lẽ do dự một chút rồi nói tiếp:

- Tuy rằng lượng thịt cấp cho quân phủ không thể thay đổi số lượng, nhưng tôi nghe nói rằng trong quân phủ cũng có thể được nuôi dê và nuôi gà, nếu như tướng quân muốn cải thiện chất lượng bữa ăn cho binh lính thì ngài có thể bắt đầu từ đây.

- Quân doanh có thể tự mình mua thịt ở bên ngoài hay sao?

Trương Huyền trầm ngâm một lúc rồi nói.

- Điều này đương nhiên là có thể.

Thôi Lễ mơ hồ đoán được ý đồ của Trương Huyền, lẽ nào hắn muốn tự bỏ tiền túi của mình để mua thịt cải thiện chất lượng bữa ăn cho binh lính, đây là một chuyện mà gã chưa bao giờ thấy trong quân phủ này.

Nhưng Trương Huyền tự có cách của hắn, bản thân hắn đúng là có 1000 lượng hoàng kim, hơn nữa ngày hôm qua Hoàng đế Dương Quảng lại thưởng cho hắn 500 lượng hoàng kim, hắn có thể dùng 500 lượng hoàng kim mà Hoàng đế thưởng cho hắn để mua thịt cho binh lính, coi nó như phúc lợi và phần thưởng cho binh lính.

Trương Huyền gật gật đầu và nói:

- Ta biết rồi, Thôi tham quân có thể đi được rồi!

Thôi Lễ hành lễ, bước nhanh rời khỏi. Trương Huyền nhắm mắt trầm tư một lúc, trong lòng của hắn đã có một ý tưởng thú vị.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 103+1: Huấn Luyện Gian Khố (1)

Buổi chiều, Trương Huyền đến gặp chủ tướng quân phủ Tư Mã Đức Hằng, hắn vừa bước vào đại trướng thì Tư Mã Đức Hằng đã tươi cười chạy ra chào đón:

- Trương tướng quân đến thật đúng lúc, tôi cũng đang có chuyện muốn đi tìm ngài đây.

- Tư Mã tướng quân tìm tôi có chuyện gì vậy?

- Mau! Mau! Ngồi xuống rồi hãy nói!

Tư Mã Đức Hằng nhiệt tình mời hắn ngồi xuống rồi cười nói:

- Thực ra cũng không phải chuyện gì quan trọng lắm, chỉ là có một vài quân quan có chút tui thân, nhưng lại sợ hãi tướng quân cho nên chạy đến chỗ tôi khóc lóc kể lể ấy mà.

Trương Huyền lập tức hiểu ra vấn đề, nhất định là chuyện lúc ăn cơm trưa. Thực ra thì từ sáng nay khi quân quan và binh lính cùng nhau ăn cơm, chuyện này đã làm mất đặc quyền của quân quan cho nên tự nhiên sẽ có người cảm thấy bất mãn trong lòng.

Tư Mã Đức Hằng đã coi Trương Huyền là cùng một chiến tuyến, ngày hôm qua Trương Huyền giết chết ba vị đội trưởng, đánh đuổi cả Vương Trí Quốc, khiến cho Tư Mã Đức Hằng cảm thấy vô cùng thoải mái và hả hê.

Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn bè, nếu như Trương Huyền đã đắc tội với Mã Tồn Vũ vậy thì hẳn chính là chiến hữu của Tư Mã Đức Hằng rồi.

Trương Huyền cũng là người có chỗ dựa, nếu như bản thân có thể liên thủ cùng với hắn, lo gì không tổng cổ được cái tên Mã Tồn Vũ ra khỏi phủ thứ 27?

Tư Mã Đức Hằng nhìn thấy Trương Huyền có vẻ như đã hiểu ra vấn đề, liền cười cười vỗ nhẹ vào vai của hắn và nói với giọng rất chân thành:

- Lão đệ bằng lòng cùng với binh lính đồng cam cộng khổ, điều này ta cũng không phản đối gì, mặc dù ta đây không làm được nhưng ta có thể hiểu được tâm tình của lão đệ.

Nhưng? Quân quan có lợi ích của họ, họ cũng bằng lòng cùng với lão đệ huấn luyện cao độ, giữ nghiêm quân kỷ, điều này cũng đã không dễ dàng gì rồi, nhưng lão đệ lại tước đoạt đi chút lợi ích cuối cùng của họ, đương nhiên là bọn họ sẽ có chút kiến nghị rồi.

Trương Huyền cười lạnh trong lòng: “Chỉ tiếc là hắn được bổ nhiệm hơi muộn, quân quan đều là người được Tư Mã Đức Hằng và Mã Tồn Vũ đề cử bổ nhiệm, cho nên bọn họ mới dám vượt cấp cáo trạng, những quân quan này không phải là một lòng với bản thân, sớm muộn gì thì mình cũng phải giải quyết xong những người này.”

Nhưng Trương Huyền lại không để lộ ra tâm tư của mình, cười cười đáp lại:

- Nếu như mọi người đã đến chỗ của Tư Mã tướng quân mà cáo trạng, xem ra tôi không thay đổi thì không được rồi!

- Không! Không! Không!

Tư Mã Đức Hằng vội vàng giải thích:

- Tướng quân hiểu nhầm ý của ta rồi, ta không hề có ý vượt cấp can thiệp vào chuyện này, càng không phải là bao che cho thuộc hạ của ngài. Chỉ là ta muốn nhắc nhở tướng quân, chuyện tướng quân bằng lòng đồng cam cộng khổ với binh lính, chuyện ai ai cũng có thể hiểu được nhưng chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện mà ai cũng có thể làm được, tôi cũng thừa nhận là bản thân tôi cũng không làm được. Trương tướng quân, chuyện này rất quan trọng, đừng để quân quan sinh lòng bất mãn, ngài hiểu được ý của tôi chứ?

- Tôi đã hiểu được ý của Tư Mã tướng quân, tôi đến đây cũng là vì muốn giải quyết chuyện này. Tôi định phái người ra ngoài bắt cá sẵn thú, giải quyết vấn đề lượng thịt cấp cho quân quan không đủ.

Tư Mã Đức Hằng lắc đầu đáp lại:

- Ta e rằng không thể nào đồng ý với ngài được, cấp trên đã có lệnh, nghiêm cấm binh lính tự tiện rời khỏi quân doanh, nếu như Trương tướng quân đã muốn chấp hành quân kỷ nghiêm minh vậy thì ngài nên hiểu được điều này.

- Nếu như ta dùng một cách khác để biến báo chuyện này?

Trương Huyền thì thầm với Tư Mã Đức Hằng vài câu, Tư Mã Đức Hằng trầm tư một lúc, nếu như vậy thì có thể đồng ý, rồi y lại nghĩ đến thân phận đặc biệt của Trương Huyền, nên cuối cùng Tư Mã Đức Hằng cũng gật đầu:

- Được thôi! Nhưng ngài cũng nên cẩn thận, đừng để cấp trên bắt được!

.....

Ngày hôm sau khi trời vừa sáng thì tiếng trống lại một lần nữa vang lên nhưng lần này chỉ có 200 tiếng trống mà thôi. Khi tiếng trống vừa vang lên

thì binh lính trong tất cả quân trưởng đều chen chúc nhau, chạy như điên hướng về phía thao trường.

Ngày hôm qua tuy là luyện tập có vất vả nhưng họ đã không còn cảm thấy sợ hãi nữa, họ cảm thấy huấn luyện đã không còn khủng bố như hôm đầu tiên luyện tập đứng nghiêm rồi, hơn nữa bữa trưa và bữa tối, binh lính lại còn được ăn canh thịt, điều này thực sự khiến cho họ vừa lo vừa mừng.

Mặc dù chỉ là một bát canh thịt nhỏ, dường như không đáng để nhắc đến nhưng nó lại chính là nét bút vẽ rồng điểm mắt. Đây có thể coi là ân uy song hành, thưởng phạt phân minh, chủ tướng bằng lòng đồng cam cộng khổ với binh lính, vô hình chung trong lòng của binh lính, Trương Huyền đã gây dựng được uy nghiêm.

Trương Huyền vẫn khoanh tay đứng trên đài gỗ, lặng lẽ quan sát binh lính nhanh chóng xếp hàng. So với ngày hôm qua thì đội hình ngày hôm nay đã chỉnh tề hơn, nhanh hơn, hơn nữa tinh thần của họ cũng tốt hơn, sự mệt mỏi, chán chường của mấy ngày hôm trước đã mất hết, điều này khiến cho hắn mừng thầm ở trong lòng. Ai nói rằng bọn họ chỉ là đám thổ phỉ không còn thuốc chữa, là một đám ô hợp, chỉ cần quân kỷ nghiêm khắc thì bọn họ vẫn có thể trở thành một đội quân tinh nhuệ.

Lúc này, quân quan đang trực chạy như bay tới, hành lễ với Trương Huyền rồi báo cáo:

- Khởi bẩm tướng quân, tất cả binh lính đã tập kết xong, trong một trăm tiếng trống không có một ai đến muộn cả!

- Bình nước cũng mang đến rồi hả?

- Đều đã mang theo!

Trương Huyền bước lên phía trước cao giọng nói với hơn một nghìn binh lính ở phía dưới:

- Ta tin rằng tất cả mọi người đều đã biết, từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ thay đổi phương pháp huấn luyện. Mỗi buổi sáng tiến hành hành quân gấp 40 dặm, buổi chiều quay về quân doanh tiến hành huấn luyện đánh nhau kịch liệt, bây giờ xuất doanh!

Buổi tối hôm qua cũng đã có người đi thông báo cho tất cả binh lính, cho nên sau khi nhận được hiệu lệnh họ bắt đầu xếp thành hàng chạy ra phía ngoài quân doanh. Năm người một hàng, đội hình trật tự chỉnh tề. Ở bên ngoài cửa doanh đã bày sẵn những giỏ bánh mì lớn, mỗi người xách lấy hai giỏ, vừa ăn vừa chạy về phía bên ngoài.

Lúc này trời vẫn còn chưa sáng, bên ngoài màn đêm vẫn đang bủa giăng, đen như mực nhưng một nghìn binh lính đã và đang chạy dọc theo bờ sông Tang Can chạy về hướng bắc. Vệ Kiêu Quả quân Tùy không cho phép kiểu huấn luyện hành quân như thế này, chủ yếu là họ lo sợ trong lúc luyện tập, sẽ có binh lính nhân cơ hội mà bỏ trốn, mà nếu như họ chạy về các phủ của Ứng Dương ở Liêu Đông thì chuyện sẽ vô cùng nghiêm trọng, cho nên Binh bộ không thể không hạ lệnh, ngoài những binh lính đi thu mua vật tư ra, những người còn lại cấm ra khỏi doanh.

Tuy nhiên huấn luyện hành quân của Trương Huyền có được sự phê chuẩn của tướng quân Tư Mã Đức Hằng, trên thực tế thì đúng là cả hai người Tư Mã Hằng và Trương Huyền đang cùng nhau đánh cược một canh bạc lớn với độ rủi ro cao. Một khi xuất hiện hiện tượng binh lính bỏ trốn thì hai người đều bị truy trách, nhưng Trương Huyền tin rằng binh lính của hắn sẽ không bao giờ bỏ trốn, hắn bằng lòng đánh cược tất cả vào canh bạc này.

Bọn lính men theo bờ sông Tang Can chạy về hướng bắc. Gió đêm mát lạnh, nhẹ nhàng thổi qua, khiến cho tinh thần của binh lính được phấn chấn lên. Trương Huyền cũng không có cưỡi ngựa, hắn cùng chạy với binh lính.

Sau khi chạy được khoảng 5 dặm thì 30 binh lính hậu cầu cầm theo lưới đánh cá, tách ra khỏi đội hình, bởi bọn họ còn có một nhiệm vụ khác, đó

chính là phụ trách bắt cá ở sông Tang Can. Những binh lính này đều là những người do đích thân Trương Huyền chọn lựa cẩn thận ra, người nào người nấy đều lớn lên ở vùng sông nước, và đương nhiên là họ có kỹ năng đánh bắt cá tuyệt vời.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 103+2: Huấn Luyện Gian Khố (2)

Mặt khác, Trương Huyền đã tự bỏ tiền túi của mình ra sai người đi mua lấy mấy trăm con dê béo. Mỗi ngày giết 30 con, có cá có thịt như vậy thì bữa cơm của binh lính đã được cải thiện một cách đáng kể rồi.

Lộ trình 40 dặm không phải là một lộ trình dài, cũng chỉ tương đương với một nửa đường chạy Ma-ra-tông. Bởi vì buổi chiều hãn và binh lính còn phải tiến hành huấn luyện quân trận và võ kỹ, cho nên Trương Huyền cũng không muốn binh lính quá mệt mỏi, huấn luyện cần phải có một quá trình và tiến hành tuần tự, có như vậy thì mới có thể từng bước từng bước nâng cao cường độ.

Trương Huyền cùng chạy với binh lính của mấy hàng đầu tiên, để cổ vũ tinh thần của binh lính hãn cười nói với binh lính xung quanh mình:

- Mọi người hãy nói chuyện và giới thiệu về bản thân một chút đi! Ví dụ như tên gì, nhà ở đâu, ở quê có đặc sản gì không, đơn giản một chút là được.

Hãn chỉ vào một binh lính có dáng người cường tráng lực lưỡng và nói:

- Bắt đầu từ người đi!

- Khởi bầm tướng quân!

- Không phải là nói với ta mà là nói cho tất cả mọi người ở đây cùng nghe ấy!

Trương Huyền cười cười chặn ngang lời của y.

Binh lính này ngượng ngùng gãi đầu gãi tai và nói:

- Tôi tên là Ngô Đại Chí, tôi tin rằng tất cả mọi người đều đã biết tôi rồi. Tôi là người huyện Trâu quận Tề, ở quê của tôi có món bánh rán thịt heo, bên ngoài có phết thêm tương ngọt và tỏi nữa, ôi nó rất là thơm đó! Ngoài ra suýt nữa thì quên mất, tôi sống ở núi Trường Bạch được ba năm rồi.

Mọi người đều phá lên cười, Trương Huyền cũng cười cười mà nói:

- Đừng có dừng lại, người tiếp theo!

- Tôi tên là La Cương, người huyện Vận Thành quận Đông Bình, quê tôi ở gần Cự Dã Trạch, mọi người đều biết mà, món đại đầu liên tử của Cự Dã Trạch là nổi tiếng nhất, chúng tôi dùng đầu cá to nấu canh, món này cũng vô cùng tươi ngon.

- Còn tôi tên là Lý Văn Tùng, người huyện Khúc Phụ quận Lỗ, quê của tôi chẳng có đặc sản gì cả, chỉ có rất nhiều người đọc sách, vì là quê hương của Lão Phu Tử mà, cho nên tôi cũng có một cái tên đậm chất văn chương, nhưng trên thực tế thì một chữ bé đôi tôi cũng không biết.

Mọi người nghe xong thì cùng cười vang vui vẻ, rồi có người hét lớn:

- Tướng quân, ngài cũng giới thiệu một chút về mình đi!

Trương Huyền cười nói:

- Mọi người nghe cho rõ này, tên của ta thì mọi người ai cũng biết rồi cho nên ta cũng sẽ không nói nữa. Ta là người Trường An, Trường An có

rất nhiều mỹ nữ nhưng đáng tiếc là đến tận bây giờ ta vẫn chưa nhìn thấy một mỹ nữ nào của Trường An.

- Tại sao tướng quân lại chưa bao giờ nhìn thấy một mỹ nữ nào của Trường An?

- Vì chưa đầy một tuổi ta đã phải rời khỏi Trường An rồi! Ai mà có thể nhớ được những chuyện hồi đó.

Mọi người nghe xong lại được một trận cười ngặt nghẽo, Trương Huyền lại cao giọng nói:

- Người kế tiếp!

Trong lộ trình hành quân dài 40 dặm lúc nào cũng vang lên những tiếng cười đùa vui vẻ, đến khi bọn họ quay trở về thì ở bên đường đã được đặt sẵn mấy chục giỏ cá tươi. Binh lính nhìn thấy thì vô cùng vui mừng, cùng nhau đặt những giỏ cá kia lên xe kéo, cùng với nhau quay trở về quân doanh.

....

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoát cái mà đã 20 ngày trôi qua, cái nóng như thiêu như đốt của tiết xử thử cũng đã chấm dứt, thời tiết cũng đã bắt đầu lạnh.

Từ sau ngày đầu tiên Trương Huyền nhận chức đã cách chức đuổi Vương Trí Quốc ra khỏi quân doanh, Trương Huyền cũng nghe nói Vương Trí Quốc đó vẫn tiếp tục đảm nhiệm chức vụ giáo úy ở doanh thứ 2, nhưng mà bọn họ nước sông không phạm nước giếng, nhìn thấy mặt nhau thì cũng coi nhau như người đứng qua đường.

Nhưng lạ thay mỗi lần Mã Tốn Vũ nhìn thấy hãn cũng đều cười híp mắt, đồng thời cũng không có cắt xén quân lương của doanh thứ 3, những hành

động khác thường này cũng khiến cho Trương Huyền phải cảnh giác chút ít.

Buổi chiều hôm nay, Lưu Lăng đến Quân bộ giao nộp công văn thì đã vội vội vàng vàng tìm Trương Huyền:

- Tướng quân, tôi nghe được một tin rất sốt dẻo.

Trương Huyền đang ở trong đại tướng viết tổng kết huấn luyện, hần dưng bút ngẩng đầu lên và hỏi:

- Chuyện gì?

- Nghe nói thánh thượng đồng ý với lời thỉnh cầu của Lai đại tướng quân, chuẩn bị điều động hai vạn binh lính trong quân Kiêu Quả gia nhập vào tiền quân của ngài ấy.

Trương Huyền nhướng mày lên, “Tại sao bản thân mình lại không biết chuyện này nhỉ?”, hần hỏi:

- Là chuyện mới xảy ra à?

- Đã hai ngày trôi qua rồi, nghe nói chỉ có 15 quân phủ đầu là có phần thôi, những quân phủ ở phía sau đều không thể điều động được, cho nên chỗ của chúng ta mới không có tin tức gì, nhưng mà các quân phủ khác đều đang náo loạn cả lên, mọi người đều đã tranh giành đi tiền quân, nhưng nghe nói đại tướng quân Vũ Văn không đồng ý.

- Vì sao ngài ấy lại không đồng ý?

- Bởi vì lần điều động này đều là chọn những người tinh nhuệ, chẳng khác nào là đầu quân cho Lai đại tướng quân, cho nên Vũ Văn đại tướng quân đương nhiên là không chịu đồng ý rồi.

Trương Huyền cũng đã nghe qua một vài bàn luận rồi, lần tấn công Cao Câu Ly này, tiền quân có thể được hưởng hai công, quân bổn và ban thưởng đều tăng gấp đôi, khiến cho binh sĩ ai ai cũng háo hức, cho nên rất nhiều người đều đồng ý gia nhập vào tiền quân của Lai Hộ Nhi.

Nhưng nếu như bản thân mình không biết được tin này vậy thì đã chứng minh được rằng lần điều động quân Kiêu Quả gia nhập vào tiền quân không có phần của mình, điều này khiến cho Trương Huyền cảm thấy có chút thất vọng.

Nhưng Trương Huyền lại chú ý đến tin tức ở phía sau, hắn liền truy vấn:

- Vũ Văn Thuật không phải đang ở Liêu Đông hay sao, ông ta quay về từ lúc nào vậy?

- Nghe nói là hôm kia ngài mới trở về, là vội quay về báo cáo công tác.

Trương Huyền gật đầu, bởi vì Dương Quảng bị cảm nhẹ nên đã làm chậm kế hoạch đến Liêu Đông, chuyện này khiến cho rất nhiều đại tướng bắt buộc phải chạy qua chạy lại báo cáo tình hình của Liêu Đông cho Dương Quảng.

- Đa tạ tin tức mà Lưu tham quân mang tới, ta đây tự có kế hoạch riêng của mình.

Nhưng Lưu Lăng lại không có rời đi, Trương Huyền nhìn y rồi có chút hiếu kỳ hỏi lại:

- Lưu tham quân còn có chuyện gì nữa à?

- Tướng quân, vẫn còn một tin nữa?

Lưu Lăng ấp a ấp úng đáp lại.

- Tin gì?

- Tư Mã tướng quân có khả năng là sẽ bị điều đi!

- Cái gì?

Trương Huyền giật nảy mình vì kinh hãi vội hỏi:

- Tin này là thật chứ?

- Tôi cũng không biết liệu chuyện này có thật không nữa, khi ở Quân bộ tôi đã nghe được thông tin này, hình như là ý kiến của Vũ Văn đại tướng quân, Tư Mã tướng quân sắp bị điều động đến phủ Ứng Dương địa phương, nhưng tin tức này có thật hay không thì ty chức không dám bảo đảm.

Trong lòng Trương Huyền liền cảm thấy bị rối loạn, không có lửa thì làm sao có khói được, nếu như Tư Mã Đức Hằng thực sự bị điều đi thì cái tên Mã Tồn Vũ kia... những ngày tháng sắp tới của hắn sẽ khó khăn hơn nhiều đây.

Lưu Lăng thi lễ rồi lui xuống.

Trương Huyền đứng ở trước đại trưởng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh, trong lòng hắn thực sự là đang rối. Nếu như hắn dựa vào quan hệ mà nhờ cậy xin được điều động đi chỗ khác thì cũng chẳng phải chuyện gì quá khó khăn. Ví dụ như hắn có thể ở lại U Châu, thậm chí có thể được điều động đến Phi Ứng quân của Trương Tu Đà.

Nhưng hắn thực sự không nỡ rời xa hơn một nghìn huynh đệ đã cùng hắn sớm tối, khó khăn lắm sau những ngày tháng huấn luyện cực khổ thì bây giờ mới thấy được kết quả, hắn sao có thể từ bỏ được đây?

Trương Huyền chỉ biết than thở một cái: “Sự việc đã đến nước này rồi thì chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy thôi.”

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 104+1: Trùng Hợp (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Huyền cũng giống như ngày thường, suất lĩnh binh lính men theo bờ sông Tang Can huấn luyện dã ngoại, lộ trình hành quân chạy bộ mỗi ngày của họ đã tăng lên đến 80 dặm, cho nên đến buổi trưa thì họ mới có thể quay trở về quân doanh.

Trên một cánh đồng cỏ cách quân doanh khoảng 40 dặm, hơn một nghìn binh lính nghỉ ngơi tạm thời ở đó, họ ngồi vây thành một vòng tròn lớn, lắng nghe lang tướng Trương Huyền giảng giải kỹ xảo dùng trong lúc đánh nhau vật lộn.

Trương Huyền vô cùng coi trọng huấn luyện kỹ thuật đánh nhau cho binh lính. Về cơ bản, những binh lính này đều chưa từng luyện qua kỹ thuật tự lực, lúc đầu họ cũng chỉ là những người nông dân bình thường, cho nên về phương diện sức mạnh thì không thể nào cải thiện và nâng cao lên được, chỉ có thể nâng cao sức chiến đấu của họ bằng cách cải thiện kỹ thuật giao đấu.

Nửa tháng nay, Trương Huyền đem tất cả kỹ xảo dùng trong lúc giao chiến kịch liệt mà hắn học được trong bộ đội đặc chủng truyền thụ hết cho binh lính, điều này đã giúp cho sức chiến đấu của mỗi người họ đều cải thiện một cách rõ rệt.

Hôm nay Trương Huyền dạy họ đao pháp, cũng là kỹ thuật chiến đấu rất đơn giản nhưng lại vô cùng thiết thực.

Hắn cùng một người tên là Trần Húc làm mẫu, người này chính là một lữ soái của đội thứ 4, cũng chính là thân tín mà Trương Huyền cất nhắc trong đám quân kỷ binh.

Trần Húc là người quận Võ Uy, phụ thân là một quản sự của mã trường quân Trương Dịch, ông không chỉ có niềm đam mê mãnh liệt với chiến mã mà còn vô cùng yêu thích luyện võ. Cho nên từ khi con trai còn rất nhỏ, ông đã dạy con mình luyện võ, bồi dưỡng đào tạo con trai, nhưng vì Trần Húc không có tố chất lắm nên cho dù đã khổ công luyện tập nhưng vẫn bị thất bại.

Ba năm trước, Trần Húc từng là võ sư của một võ quán ở Kim Thành, chỉ vì lỡ tay đả thương người khác mà phải bỏ trốn, vất vả lắm mới gia nhập được vào Kiêu Quả quân.

Trương Huyền tay cầm một thanh đao gỗ, nhìn Trần Húc bằng ánh mắt sắc bén, miệng nói lớn:

- Phải nhìn thẳng vào mắt của đối phương, ánh mắt phải lộ ra sự hung ác tàn bạo của bản thân, không có điều này thì phải bôi mắt thành màu xanh đen, đầu tiên là phải khiến cho đối phương sợ hãi.

- Bước chân phải vững vàng, đừng tùy tiện hành động.

Trương Huyền tiếp tục nhắc nhở binh lính.

Trần Húc hét lớn lên một tiếng, thanh đao gỗ trong tay hướng thẳng về Trương Huyền và chém tới tấp. Trương Huyền vung đao đỡ lại, lúc này hắn đã học được tự quyết của Tử Dương Kích, chỉ cần dùng sức đỡ lấy thanh đao của đối phương và đẩy y về phía sau thì đối phương sẽ bị mất thăng bằng ngay lập tức.

Nhưng lúc này Trương Huyền lại không có sử dụng kiểu sức mạnh tinh xảo này, hắn đang làm mẫu cho binh lính nên bắt buộc phải hướng dẫn binh

lính kiến thức thực tế nhất, và giúp binh lính có thể vận dụng được.

Trương Huyền hô to một tiếng:

- Tất cả mọi người chú ý!

Đúng vào cái khoảnh khắc mọi người đều tập trung vào thanh đao của hãn thì chân của hãn lại hướng về phía giữa háng của Trần Húc và đá mạnh vào bộ phận sinh dục của gã.

Đây chính là chiêu thức mà Trương Huyền và Dương Kỳ thường dùng khi giao đấu với nhau. Tất cả mọi người đều cho rằng hãn sẽ phản kích lại nhưng mọi người đều không ngờ được rằng hãn lại dùng chân đá vào chỗ hiểm của đối phương.

- Mọi người đã nhìn thấy chưa, vào những lúc như thế này thì đao không quan trọng, mà phải nhanh, độc và chuẩn, đá trúng vào bộ phận sinh dục của đối phương, sau đó có thể một đao chém rơi đầu của gã.

Bốn phía đều vang lên những tiếng cười lớn, Trương Huyền quảng thanh đao gõ ra bên ngoài, lớn tiếng nói với tất cả mọi người:

- Trên chiến trường khi đánh nhau thì chỉ có hai chữ mà thôi, hoặc là sống hoặc là chết, người không muốn chết thì bắt buộc phải giết chết đối phương, không từ bất cứ thủ đoạn nào, nếu như người để ý đến đạo lý quân tử, bàn đến quy tắc lễ nghĩa vậy thì xin lỗi nhé, cái đầu của người sẽ trở thành tiền thưởng của đối phương. Mọi người đã nghe rõ cả chưa?

- Hiểu rõ!

Tất cả binh lính đều lớn tiếng đáp lại.

- Tướng quân, ngài có thể dạy chúng tôi thêm vài chiêu nữa được không?

Đội trưởng Ngô Đại Chí nói lớn.

Trương Huyền nhìn thấy sự lười nhác hiện lên rất rõ trong mắt của mấy tên binh lính kia nên hăn liền nói với mọi người:

- Muốn nghỉ ngơi thêm 15 phút nữa cũng được thôi, nhưng vậy thì các người phải chạy thêm 20 dặm nữa, nếu không thì tất cả lập tức đứng dậy chạy hết cho ta!

Bọn binh lính giống như những con thỏ lần lượt nhanh chóng nhảy dựng lên, nhanh chóng xếp xong đội hình đội ngũ, bắt đầu tiếp tục hành quân chạy bộ, không có ai dám nói ra mấy câu đại loại như muốn luyện thêm vài chiêu nữa, ai ai cũng nghiêm túc hướng về phía đông nam chạy thẳng về quân doanh.

Trương Huyền nhìn họ mà mỉm cười:

- Một lũ ranh con nhãi nhép, muốn vượt mặt ta hay sao, vẫn còn xanh và non lắm!

Lúc này Trương Huyền đã không cần phải cùng chạy bộ với đám binh lính kia nữa rồi, hăn quay người lên ngựa, thúc ngựa đi sang một bên theo cùng với binh lính.

Giữa trưa, đám binh lính vừa đói vừa mệt cuối cùng cũng đã quay trở về được quân doanh. Ăn xong bữa trưa, sau khi binh lính nghỉ ngơi khoảng 15 phút thì họ lại tiếp tục luyện tập. Trương Huyền thì cưỡi ngựa đi ở một bên đôn đốc binh lính luyện tập, thời gian càng ngày càng tiến gần đến với cuộc chiến, nhưng hăn vẫn cảm thấy những binh lính này chưa được huấn luyện đủ.

Đúng lúc này, lữ soái Trần Húc chạy tới khẽ nói:

- Tướng quân, Vũ Văn đại tướng quân đến!

Trương Huyền liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Hắn quay ngay người lại nhìn thấy Vũ Văn Thuật được hàng chục tên thân binh vây quanh, dừng ngựa ngay trước cửa lớn của quân doanh, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú về phía hắn.

Trương Huyền thúc ngựa tiến lên, chấp tay hành lễ:

- Ty chúc tham kiến đại tướng quân!
- Trương Huyền, người đã biết tội của người chưa?

Vũ Văn Thuật vừa gặp hắn đã lớn tiếng gầm lên.

Trương Huyền nhìn thấy khuôn mặt đặc ý của trưởng sử Mã Tồn Vũ, y đang đứng ở đằng sau lưng của Vũ Văn Thuật thì hắn lập tức hiểu ra, chuyện gì nên đến thì nhất định nó sẽ đến. Ngay lập tức, Trương Huyền lấy lại bình tĩnh, không hề hoang mang hay sợ hãi gì hết, thản nhiên đáp lại:

- Xin hỏi đại tướng quân, ty chúc đã phạm phải tội gì, đã làm trái quy định nào?

Trương Huyền đã gia nhập vào quân doanh này cũng được hơn nửa tháng rồi, Vũ Văn Thuật vẫn chưa dám động đến hắn cũng chỉ vì hắn được Thiên tử đích thân bổ nhiệm, còn con trai của ông ta Vũ Văn Hóa Cập vẫn còn đang ở Đột Quyết, điều này khiến cho ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mãi đến ngày hôm qua ông ta đã nhận được tin tức con trai yêu quý của ông ta Vũ Văn Hóa Cập đã quay trở về Lạc Dương, cho nên ông ta đã không thềm để ý đến sự uy hiếp của Trương Huyền nữa, từ lâu ông ta đã muốn xử lý cái tên Trương Huyền khốn kiếp này rồi, hôm nay thì ông ta đã không thể nào đợi được nữa, vừa thấy có cơ hội là nhanh chóng đến phủ thứ 27 ngay.

Ánh mắt của Vũ Văn Thuật nheo lại đầy nguy hiểm:

- Người tự tiện xuất quân ra ngoài doanh tiến hành huấn luyện, lẽ nào người vẫn còn cho rằng bản thân mình quang minh chính đại?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 104+2: Trùng Hợp (2)

Mỗi nguy hiểm rủi ro này Trương Huyền đã giải quyết xong nó từ lâu rồi, cho nên hẳn càng thản nhiên đáp lại:

- Đại tướng quân ngài thân ở Liêu Đông nên có lẽ vẫn chưa biết chuyện này, Binh bộ đã hủy bỏ điều lệnh cấm đó rồi, cho phép binh lính được xuất doanh dưới sự dẫn dắt của tướng lĩnh, ty chức không làm trái với quy định của Binh bộ.

- Đó là chuyện của Binh bộ, nhưng nơi đây là Kiều Quả quân, chưa có sự đồng ý của ta mà người dám dẫn binh ra khỏi quân doanh, đây chính là làm trái với quy định.

- Đại tướng quân thân ở Liêu Đông, ty chức đã nhận được sự phê chuẩn của Tư Mã tướng quân, ngài ấy là chủ tướng quân phủ còn ty chức chỉ là một lang tướng, nếu như thực sự có làm trái với quy định, vậy thì chuyện này nên do chủ tướng đứng ra chịu trách nhiệm chứ không đến lượt của ty chức, càng không phải làm phiền đại tướng quân đích thân đến đây.

Vũ Văn Thuật cười lạnh mà rằng:

- Hay cho cái miệng lưỡi giáo hoạt, đáng tiếc là người không hiểu quy tắc của ta vậy thì ta cũng không ngại nói cho người hay: trong quân doanh của ta, cho dù chỉ là một tên lính tốt vi phạm quy định thì ta đây cũng sẽ giết chết không tha, Trương Huyền người, đừng cho rằng người có người ở

đăng sau chống lưng cho là ta không dám động đến người, hôm nay chính là ngày người phải khóc đó, người đâu, đến bắt hãm lại cho ta!

Mấy chục thân binh xông lên nhưng lại có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Trần Húc dẫn theo hơn 100 binh lính xông lên, bao vây quanh Trương Huyền, Trần Húc hô to:

- Ai dám động vào tướng quân của chúng ta!

Vũ Văn Thuật giận dữ hét lớn:

- Trương Huyền, người là cấp dưới mà dám phạm thượng sao?

Trương Huyền gầm thở dài: “Chỉ cần hãn còn ở trong quân Kiêu Quả thì về cơ bản là hãn sẽ chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của Vũ Văn Thuật, hãn thực sự không muốn làm liên lụy đến thuộc hạ”, lập tức hạ lệnh:

- Tất cả mọi người lùi hết xuống cho ta!

Bọn lính bất đắc dĩ từ từ lui xuống phía sau, hàng chục thân binh của Vũ Văn Thuật nhanh chóng bao vây lấy Trương Huyền, Vũ Văn Thuật đắc ý cười lớn:

- Trương Huyền, người mà cũng có ngày bị ta bắt như thế này sao?

Đúng lúc này thì từ đằng xa vang lên một tiếng hét lớn:

- Khoan đã!

Vũ Văn Thuật vừa quay đầu lại thì đã nhìn thấy từ đằng sau chạy đến mười mấy kỵ binh, người dẫn đầu là một lão tướng có dáng người vạm vỡ to lớn, mặc một bộ kim khôi ngân giáp, đó chính là đại tướng quân tiền quân Lai Hộ Nhi.

Lai Hộ Nhi vội vàng chạy tới, ghì chặt chiến mã và cười nói với Vũ Văn Thuật:

- Ta đặc biệt đến tìm Vũ Văn đại tướng quân, thì nghe nói Vũ Văn đại tướng quân đến phủ thứ 27 cho nên ta đã vội vàng chạy tới, quả nhiên là tìm được đại tướng quân.

- Lai đại tướng quân tìm ta có chuyện gì không?

Vũ Văn Thuật không kiên nhẫn mà hỏi luôn.

Lai Hộ Nhi dùng roi ngựa chỉ vào Trương Huyền mà nói:

- Ta đến đây là vì Trương tướng quân!

Sắc mặt của Vũ Văn Thuật liền sa sầm, nói với giọng vô cùng bất mãn:

- Có chuyện gì thì về quân bộ hãy nói, Lai đại tướng quân xin đừng có can thiệp vào chuyện ta đây xử lý tướng lĩnh vi phạm quy định.

Lai Hộ Nhi nhìn lướt qua Trương Huyền vừa cười vừa nói:

- Vũ Văn đại tướng quân có điều này không biết, vị Trương tướng quân này đã trở thành bộ hạ của tôi rồi. Nếu như ngài ấy có vi phạm quân quy thì cũng nên là để tôi đây đứng ra xử phạt, không cần phải làm phiền đến Vũ Văn đại tướng quân.

- Ngài nói cái gì vậy?

Vũ Văn Thuật ngơ ngẩn cả người.

Lai Hộ Nhi giơ lên một quyển điệp văn:

- Đây là hạ văn chính thức của Binh bộ, không chỉ có chữ ký của Ngô thượng thư Binh bộ mà còn có cả châu phê (lời phê bằng bút đỏ) của Thánh

thượng, cho phép tôi điều động hai vạn binh lính từ quân Kiêu Quả, bên trên còn có cả danh sách cụ thể, trong này viết rất rõ ràng, Võ Dũng lang tướng Trương Huyền thuộc doanh thứ 3 phủ thứ 27 quân Kiêu Quả, Vũ Văn đại tướng quân có cần phải đi xác nhận với Binh bộ hay không?

Vũ Văn Thuật đứng hồi lâu mà không nói được câu nào, đây chính là sự trùng hợp hay sao, hay chính là Lai Hộ Nhi cố ý giở trò, ông ta lập tức cá giận mà rằng:

- Không có sự đồng ý của tôi, ngài không thể điều động hãn đi đâu hết!

Ánh mắt sáng ngời của Lai Hộ Nhi nhìn thẳng vào ông ta:

- Vũ Văn đại tướng quân, chuyện này, tôi và ngài đã nói rõ ràng trước mặt của Thánh thượng, quân đội là do Binh bộ quyết định, còn đại tướng chỉ cần bản thân người ấy đồng ý điều động đến tiền quân của tôi, thì ngài cũng không thể nào phản đối được, trừ phi ngài nói lời mà không giữ lời.

Vũ Văn Thuật hừ mạnh một cái, quay đầu bước đi không nói câu nào, Lai Hộ Nhi nhìn Trương Huyền và nói:

- Trương tướng quân, ngài có đồng ý điều nhập vào tiền quân không?

Trương Huyền nhìn Vũ Văn Thuật, không hề do dự đáp lại:

- Ty chức đương nhiên là đồng ý.

Vũ Văn Thuật tức đến mức mặt đỏ tía tai, giận tím gan tím ruột, mặc dù trong lòng ông ta ngàn lần vạn lần không đồng ý nhưng ông ta cũng không thể nào vì một tên nhãi nhép Trương Huyền mà trở thành một người thất hứa trước mặt Thánh thượng. Bây giờ thì ông ta vẫn chưa thể dứt khoát diệt trừ Trương Huyền và ông ta cũng biết rằng hôm nay là Trương Huyền đã may mắn thoát chết, cho nên Vũ Văn Thuật chỉ biết trừng mắt lên chăm chăm nhìn thẳng vào Trương Huyền, nổi giận đùng đùng mà quát rằng:

- Ngày tháng còn dài, chúng ta hãy cứ chống mắt lên mà coi!

Ông ta vung tay lên dẫn theo mấy chục thị vệ kia thúc ngựa đi luôn, rất nhanh sau đó đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Còn Mã Tồn Vũ thì rơi vào hoàn cảnh vô cùng khó xử, đi cũng không được ở lại cũng không xong. Trương Huyền thúc ngựa tiến lên và nói với y:

- Ta chỉ khuyên Mã trường sử một câu thôi, làm người thì cũng phải biết để lại cho mình một con đường lui, hôm nay ngài vì chút tư lợi cón con mà muốn dồn ta vào chỗ chết, rồi cũng sẽ có một ngày ta trả lại người gấp đôi.

Sắc mặt của Mã Tồn Vũ biến sắc, trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi không dám nhìn thẳng vào Trương Huyền, y cũng không dám hành lễ với Lai Hộ Nhi, liền quay người vội vàng đi về phía đại doanh.

Trương Huyền quay người xuống ngựa, bước lên trên cúi người thật sâu hành lễ với Lai Hộ Nhi:

- Ty chúc tham kiến Lai đại tướng quân!

- Trương tướng quân, tìm được ngài đúng là không dễ dàng gì!

Lai Hộ Nhi ha ha cười lớn.

Trong lòng Trương Huyền cảm thấy vô cùng cảm kích, hôm nay Lai Hộ Nhi đã đến đúng lúc, nếu không thì bản thân hẳn đã bị Vũ Văn Thuật làm cho một bữa nhục nhã, Vũ Văn Thuật có lẽ còn nhân cơ hội này mà đánh hẳn cho tới chết.

- Ty chúc đa tạ ân cứu mạng kịp thời của Lai đại tướng quân!

- Thực ra thì tôi đến đây cũng không phải chỉ để cứu ngài, chỉ là trùng hợp mà thôi, đi thôi, chúng ta hãy vào trong quân doanh và nói chuyện.

Hai người cùng bước song hành với nhau, chậm chậm tiến vào quân doanh.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 105+1: Điều Động Bất Ngờ (1)

Binh lính trong quân doanh vẫn còn tiếp tục huấn luyện, khiến cho Lai Hộ Nhi rất hứng thú. Y sớm đã nghe nói Trương Huyền dùng phương pháp nghiêm khắc nhất để huấn luyện quân đội. Thoáng chốc đã trôi qua 20 ngày, y cũng muốn xem xem hiệu quả huấn luyện thế nào.

Trên giáo trường, 900 binh lính chia ra thành ba tổ, hai tổ huấn luyện quân trận trường mâu. Đó là trận hình mạnh nhất của bộ Binh, lợi dụng sức mạnh tập thể và chiến đấu kịch liệt với đối phương. Có thể gọi là không có gì kiên cố bằng, cho dù đối phương là kỵ binh, họ cũng có thể chống lại được.

Tổ thứ 3 thì huấn luyện đao thuật, chính là bộ đao pháp mà buổi sáng Trương Huyền đích thân dạy kia. Lai Hộ Nhi đã phát huy được đao thuật của quân đội và phổ biến rộng rãi cho toàn quân, dường như càng tăng thêm hiệu quả, càng có sức sát thương.

Trương Huyền cười nói:

- Đây là bộ đao pháp ty chức nghĩ ra, đi từ phức tạp tới đơn giản, đơn giản mà hiệu quả, vô cùng thích hợp cho chiến đấu kịch liệt.

Lai Hộ Nhi cũng không biết, đây là phương pháp huấn luyện lính đặc chủng của Trương Huyền ở hậu thế được chuyển tới, bao gồm cả kỹ thuật

và đao pháp chiến đấu kịch liệt đều không giữ lại chút nào, truyền thụ hết cho binh lính.

Mặc dù binh lính không đủ lực lượng, không thể so với đại tướng, nhưng trình độ tác chiến của từng binh lính lại được nâng cao. Về cơ bản đều có thể lấy một đối ba.

- Giết!

Trên giáo trường phát ra từng trận hò hét như sấm rền, đầy sát khí, sáu trăm trường thương đầy sức sống, động tác nhịp nhàng, khiến cho Lai Hộ Nhi thầm tán thưởng. Y là một người rất có nhãn lực, từ trình độ huấn luyện và diện mạo tinh thần, y có thể thấy được đây là một cánh quân tinh nhuệ.

Y quay đầu lại cười hỏi Trương Huyền:

- Hàng ngày phải chạy bộ chứ?

Trương Huyền gật đầu:

- Cường độ huấn luyện mỗi ngày đã từ 40 dặm tăng lên tới 80 dặm, đôi khi còn tăng lên tới 100 dặm.

- Khó trách những binh lính này vừa đen vừa gầy!

Lúc này, Trương Huyền khoát tay ra lệnh:

- Giải tán hồi doanh!

Hắn ra lệnh, các binh lính lần lượt giải tán, chạy về phía đại doanh của mình, khiến cho Lai Hộ Nhi có chút khó hiểu, đây là ý gì?

Lúc này, Trương Huyền bước tới trước trống trận, quơ lấy dùi trống đánh trống đồng! Đồng! Đồng!

Chỉ thấy tất cả binh lính từ bốn phương tám hướng chạy như bay tới, tập kết với tốc độ khác thường. Sau 30 tiếng trống của Trương Huyền, toàn bộ binh lính đã tập trung hoàn tất, đứng thành phương trận lớn, chỉnh tề thẳng tắp, giống hệt như dùng ống mực vẽ ra một đường, ai nấy đều đầy tinh thần, khí vũ hiên ngang, chỉ thấy Lai Hộ Nhi trợn mắt há hốc miệng ngạc nhiên.

Y biết quân đội của Trương Tu Đà có thể tập kết hoàn tất trong vòng 50 tiếng trống trận. Nhưng đội quân nghìn người của Trương Huyền lại tập kết hoàn thành trong 30 tiếng trống trận, hơn nữa còn chỉnh tề như vậy.

Lai Hộ Nhi xúc động, y biết cánh quân này đều xuất thân từ thổ phỉ, một đám ô hợp, nhưng sau 20 ngày huấn luyện mạnh mẽ của Trương Huyền lại thay da đổi thịt, không thể không nói đây là một kỳ tích.

Nghe nói Vũ Văn Thuật bởi vì coi thường cánh quân này của Trương Huyền, cánh quân hoàn mỹ như vậy y lại không muốn, vậy sao mình lại bỏ qua cơ hội này chứ?

Lai Hộ Nhi gật đầu cười nói:

- Chúng ta đi nói chuyện chút đi!

Trương Huyền phát cờ đỏ một cái, đội ngũ lập tức tản ra, tiếp tục huấn luyện quân trận trường thương và đao thuật. Trương Huyền thì dẫn Lai Hộ Nhi vào đại trường của mình.

Lai Hộ Nhi thấy bên trong đại trường của Trương Huyền vô cùng đơn sơ, ngoài một chiếc hòm ra, những thứ khác chẳng có gì khác biệt với binh lính bình thường, không khỏi âm thầm gật đầu. Y sớm đã nghe nói Trương Huyền và binh lính của mình ăn chung ở chung. Ăn thì ăn đồ ăn thô gạo lức, ngủ thì ngủ trên thảm cũ, xem ra không hề khoa trương chút nào, đây mới là danh tướng phong phạm thời xưa, khó trách thánh thượng lại xem trọng hẳn.

Trương Huyền mời Lai Hộ Nhi ngồi xuống, sau đó cho binh lính dâng trà. Lúc này Lai Hộ Nhi mới chậm rãi nói:

- Buổi sáng mấy hôm trước Thánh thượng đã triệu kiến ta, chính thức bổ nhiệm ta là chủ soái tiền quân, trước kỳ tấn công Cao Câu Ly. Nhưng binh lực dưới trướng ta không đủ, yêu cầu điều thêm hai vạn quân Kiêu Quả để bổ sung, Thánh thượng cũng đồng ý.

Lai Hộ Nhi đem quyển danh sách lên cười đưa cho Trương Huyền:

- Đây là định án sau cùng của bộ Binh, người tự xem đi!

Trương Huyền nhận lấy danh sách, phía trên là phiên hiệu của các quân phủ Kiêu Quả, ví dụ như doanh thứ nhất phủ thứ 4, doanh thứ ba phủ thứ 6... không có quy luật gì, giống như là lấy ngẫu nhiên vậy, nhưng tất cả phiên hiệu đều là mười lăm phủ đằng trước.

Lý do này Trương Huyền cũng hiểu, mười lăm phủ đầu tiên chủ yếu lấy lính cũ làm chủ, sức chiến đấu cũng tương đối mạnh, còn mười lăm phủ sau đều là tạm thời thành lập mới được vài tháng. Tuyệt đại đa số binh lính đều là tù binh quân phiến loạn, sức chiến đấu vô cùng thấp.

Ở dòng cuối cùng, Trương Huyền đã tìm thấy phiên hiệu của mình: Phủ thứ 27 doanh thứ ba, lang tướng Trương Huyền.

Trong lòng Trương Huyền khó hiểu, mặt khác đều là 15 phủ đầu, duy chỉ có mình là ở 15 phủ sau. Đây chỉ là sự trùng hợp của bộ Binh, hay là Lai Hộ Nhi chuyên môn điểm danh phải là mình?

Hắn không hiểu nhìn Lai Hộ Nhi. Lai Hộ Nhi hiểu tâm tư của Trương Huyền, thản nhiên cười nói:

- Quả thực thì ta điểm danh người. Nếu người không muốn, ta có thể đẩy người lại.

Mặc dù Trương Huyền không hiểu ý đồ của Lai Hộ Nhi, nhưng có điểm hăn hiểu, nếu hăn ở dưới trướng của Vũ Văn Thuật, chắc chắn là chết.

- Ta đương nhiên bằng lòng rồi!

Trương Huyền dường như không chút do dự, thái độ vô cùng rõ ràng, sao hăn lại có thể không đồng ý chứ, cuộc sống trong quân phủ lục đục, hăn sớm đã thấy chán ngán rồi.

Huống hồ, Đại tướng quân Kiêu Quả là Vũ Văn Thuật, giống như ngọn núi lớn đè xuống đầu hăn. Hăn lại đắc tội với Mã Tôn Vũ, nếu lúc này Lai Hộ Nhi không tới kịp thời, còn không biết mình sẽ gặp phải chuyện gì?

Hiện giờ hăn có thể thống lĩnh quân đội rời khỏi quân phủ này, sao hăn lại có thể không bằng lòng chứ?

Lai Hộ Nhi mỉm cười, lấy một hộp mực ra cười nói:

- Nếu bằng lòng thì ấn tay điểm chỉ đi! Người và các huynh đệ của doanh số 3 của người, ta sẽ điều động đi hết.

Trương Huyền dùng ngón trỏ ấn lên mực, sau đó ấn lên danh sách chỉ tay của mình.

Lai Hộ Nhi lấy lại danh sách, lúc này mới mỉm cười giải thích với Trương Huyền:

- Sở dĩ ta điểm danh muốn người, chỉ có hai nguyên nhân chính. Thứ nhất là ân tình của Trương Tu Đà, vào thời khắc quan trọng người đã giúp đỡ Trương Tu Đà, là bạn chí thân của hăn ta, ta đương nhiên cũng sẽ có qua có lại mới toại lòng nhau, giúp Trương tướng quân một chút.

- Hay là Lai tướng quân sớm đã biết Vũ Văn Thuật muốn gây chuyện với ta?

- Ta đã biết chuyện này ở Lư phủ rồi, Vũ Văn Thuật rất dễ bụng, hẳn ta tuyệt đối không thể buông tha cho Trương tướng quân. Ta nghe nói Tư Mã Đức Hằng bị điều đi rồi. Ta cũng biết hẳn ta sắp ra tay với người rồi.

Trương Huyền khẽ thở dài:

- Lai Đại tướng quân đã kịp thời cứu trợ, Trương Huyền vô cùng cảm kích!

- Người cũng không nên quá cảm kích, kỳ thực ta cũng vẫn còn có một chuyện riêng muốn Trương tướng quân giúp đỡ.

- Đại tướng quân cứ nói, chỉ cần Trương Huyền có thể làm được, tuyệt đối không chối từ!

- Là thế này!

Lai Hộ Nhi có chút hơi thẹn thùng cười nói:

- Trương tướng quân đã cho Ngư lão tướng quân năm con Tử trùng ngọc dũng. Kỳ thực ta cũng đã gặp phải chuyện như Ngư lão tướng quân, chỉ là Lư phủ ta không tiện mở lời, không biết Trương tướng quân liệu có thể....

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 105+2: Điều Động Bất Ngờ (2)

Trương Huyền bật cười, hóa ra là chuyện nhỏ này. Hắn liền đứng lên lấy một chiếc bình thủy tinh từ trong hòm ra, đưa cho Lai Hộ Nhi:

- Đây là năm con Tử trùng, nếu Đại tướng quân thấy không đủ, ta còn chút hàng dự trữ nữa.

Lai Hộ Nhi vui mừng, liền nhận lấy chiếc bình:

- Ngươi lão tướng quân nói 5 con là đủ rồi. Vậy ta cũng tương tự như vậy, đa tạ Trương tướng quân thành toàn.

- Nên là ta cảm tạ Lai Đại tướng quân, không biết khi nào ti chức xuất phát tới Liêu Đông?

- Nhanh thôi, cũng chính là khoảng hai ngày này. Mời Trương tướng quân chuẩn bị xong là xuất phát ngay.

Lúc này, Lai Hộ Nhi bỗng nhớ ra một chuyện quan trọng, thấp giọng nói với Trương Huyền:

- Lần này có một cơ hội, nếu Trương tướng quân sau khi kết thúc chiến dịch Liêu Đông không muốn quay về quân Kiêu Quả, vậy thì ta có thể xin cho đội quân của Trương tướng quân độc lập thành phủ. Đó là ý của Thánh thượng, muốn quân Kiêu Quả tăng cường lực lượng quân sự địa phương.

Trương Huyền bỗng thấy mừng rỡ vô cùng, liền hỏi:

- Một nghìn người cũng có thể dựng phủ sao?

- Phủ có phủ lớn phủ nhỏ, chuyện này cũng không quan trọng, chỉ là xem nhu cầu, giống như một số quận ở phía nam nhân khẩu ít, binh phủ cũng tám chín trăm người. Binh lính nhiều, quan phủ cũng không nuôi nổi. Nhưng có điểm ta muốn nói rõ, cho dù dựng phủ, chức quan của Trương tướng quân cũng không thể có thay đổi, tướng quân vẫn là Võ dũng lang tướng như trước.

Trương Huyền không cần quan tâm tới chức quan lớn hay nhỏ. Hắn chỉ muốn mình không cần có người lãnh đạo bên trên, không phải chịu sự kìm kẹp kia, và càng quan trọng là hắn hoàn toàn có thể lợi dụng cơ hội lần này để thanh trừ những bộ hạ không trung thành với hắn.

Trương Huyền lúc này liền khom người thi lễ nói:

- Đại tướng quân có thể để ta độc lập dựng phủ, Trương Huyền ở đây xin cảm tạ trước.

Lai Hộ Nhi bật cười ha hả:

- Không cần khách khí, chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Lai Hộ Nhi lại thầm thấy vui, may mà hôm nay y đã kịp thời tới quân doanh, nếu không y đã bị mất đi cánh quân tinh nhuệ này rồi. Vũ Văn Thuật không xem cánh quân này ra gì, tuyệt đối là một tổn thất lớn của gã rồi.

Đêm hôm sau, Trương Huyền nghị sự trong đại trường. Tất cả quan quân từ đội trưởng trở lên đều được triệu tập tới nghị sự. Đây là một trong những doanh trường lớn nhất toàn quân, thường thì dùng để tích trữ lương thực hoặc quân khí. Nhưng đại trường này được Trương Huyền chuyên

dụng để họp, chiếm dụng nửa mẫu đất, trong trường không đặt bất cứ thứ gì, tất cả mọi người đều ngồi trên chiếu.

Trong đại trường, mọi người đang xì xào bàn tán, thương lượng việc huấn luyện ngày mai. Trương Huyền về cơ bản cứ cách vài ngày đều triệu tập các quan quân tới nghị sự. Cho nên, mọi người cũng không ngờ nghị sự hôm nay có gì khác.

Lúc này, bên ngoài trường có binh lính cao giọng quát một tiếng, chỉ thấy Trương Huyền bước nhanh từ ngoài trường vào, mọi người đứng lên, động tác nhịp nhàng.

Trương Huyền khoát tay, tất cả quan quân lại ngồi xuống. Vị trí của Trương Huyền ở trong cùng, sát đại trường, địa thế cao hơn mọi người một chút. Bên trong đại trường lặng ngắt như tờ, tất cả quan quân đều nhìn về phía Trương Huyền, không biết đêm nay tướng quân triệu tập mọi người lại có tình hình gì mới muốn tuyên bố?

- Đêm nay ta có một chuyện quan trọng muốn tuyên bố với mọi người!

Ánh mắt sắc bén của Trương Huyền nhìn mọi người, chậm rãi nói:

- Chiều nay, ta đã nhận được lệnh điều động khẩn cấp của bộ Binh, doanh thứ 3 của quân phủ 27 cũng chính là chúng ta sẽ được điều tới quân tiên phong của Lai Đại tướng quân, tham gia cuộc chiến tiền tiêu với Cao Câu Ly.

Những lời này của Trương Huyền giống như gáo nước lạnh đổ vào chảo dầu nóng. Trong đại trường bỗng nổ tung ra, có mấy quan quân liền hỗn hển thốt lên:

- Tướng quân, sao chúng ta có thể đi làm quân tiên phong, đó là muốn giết người đấy!

Mọi người đều căng thẳng vô cùng. Trong đại trường la hét ầm ỹ, giống như ngày đầu tiên Trương Huyền tuyên bố chuyện quan binh ăn chung ở chung vậy.

Trương Huyền không nói thêm gì nữa, để mặc mọi người la hét ầm ỹ. Mấy vị Giáo úy càng đỏ mặt tía tai, kiên quyết phản đối bị điều khỏi phủ 27. Lát sau, trong đại trường mới dần yên tĩnh lại.

Trương Huyền lại nói với mọi người:

- Ta biết có người không muốn đi. Nhưng lệnh điều động của bộ Binh đã ban rồi, có lẽ Vũ Văn Đại tướng quân cũng đã nhận được rồi, không thể thay đổi được. Nhưng ta cũng cho mọi người một sự lựa chọn. Nếu ai ở đây không muốn đi, vậy thì có thể tiếp tục ở lại phủ 27, do Mã trưởng sử bố trí lại chức vị, hoặc cùng Tư Mã tướng quân tới quân phủ địa phương. Sự việc liên quan tới lợi ích thiết thân, hy vọng mọi người suy nghĩ cẩn thận sự lựa chọn của mình, đi hay là ở lại?

- Tướng quân, bây giờ phải quyết định sao?

Có người hỏi.

Trương Huyền lắc đầu:

- Quân đội sẽ xuất phát vào sáng mai, chỉ cần trước khi xuất phát sáng mai đưa ra quyết định là được!

Trương Huyền biết chắc chắn sẽ có người chọn ở lại. Lần này không giống như lần trước quan binh ăn ở chung. Mặc dù lần đó người phản đối nhiều, nhưng dù sao cũng chỉ ảnh hưởng tới miếng ăn của mình, mọi người có thể chịu được.

Nhưng lần này lại động tới rất nhiều lợi ích thiết thân. Càng quan trọng là mọi người đều biết quân tiên phong của Lai Hộ Nhi sẽ là chiến trường

đầu tiên. Cho dù đãi ngộ hậu hĩnh, nhưng ở đây lại không có ai bằng lòng chịu chết.

Hơn nữa Tư Mã Đức Hằng và Mã Tôn Vũ cũng không chắc đồng ý để tâm phúc tách khỏi mình.

Nhưng đối với Trương Huyền mà nói, đây lại là cơ hội thanh lọc tốt nhất. Lai Hộ Nhi đã bằng lòng với hãn, quan quân thiếu hụt đều do hãn đề cử bổ nhiệm. Trương Huyền cũng kỳ vọng sẽ không có người bỏ đi.

Buổi sáng, đáp án cuối cùng cũng đã được công bố, tổng cộng có 8 quan quân không bằng lòng cùng Trương Huyền ra đi, bao gồm có ba Giáo úy, bốn Lữ soái và một đội trưởng. Bốn Giáo úy thuộc hạ của Trương Huyền chỉ có Giáo úy hậu cần mới bổ nhiệm Thẩm Chính Huyền đồng ý cùng Trương Huyền điều đi tới quân tiên phong.

Kết quả này cũng chính là sự kỳ vọng của Trương Huyền.

Ngõa Cương trại nằm ở thung lũng Đông Quận. Nó nằm ở bờ Đông Nam sông Hoàng Hà xưa. Phía bắc giáp với bến Bạch Mã Hoàng Hà, phía nam đối với kênh Thông Tế, phía tây xuyên qua Hoàng Hà cách kênh Vĩnh Tế gần trăm dặm. Ngõa Cương trại nằm ở vòng xoắn sông Đại Vận nam bắc, có thể nói là nơi chiến lược quân sự hiểm yếu.

Tuy nhiên, đối với bản thân Ngõa Cương mà nói, trong lãnh thổ Đông Quận lại là một nơi hẻo lánh, nằm ở giao điểm ranh giới của bốn huyện là huyện Vĩ Thành, huyện Linh Xương, Khuông huyện và huyện Tạc Thành. Ở đây vì nước sông Hoàng Hà nhiều lần tràn vào, tạo thành đỉnh nhấp nhô, cây cối um tùm, sông ngòi đan xen, lau sậy khắp nơi.

Hoàn cảnh này vừa dễ dàng cho việc đóng quân lại vừa có lợi cho việc xuất kích. Quan quân bao vây cực kỳ bất tiện, vì vậy vào thời Đại Nghiệp năm thứ 7, Địch Nhượng liền khởi binh ở đây, xây dựng quân Ngõa Cương.

Trong khoảng thời gian mấy năm gần gũi, quân Ngõa Cương đã tập trung được hơn năm vạn nhân mã, bao gồm cả những binh lính dũng mạnh và tài trí tới nường tựa như Đôn Hùng Tín, Từ Thế Tích, Hách Hiếu Đức, Bính Nguyên Chân, Phòng Ngạn Tảo, Vương Nho Tín, Ngụy Trưng, khiến cho thế lực của quân Ngõa Cương ở Trung Nguyên ngày càng lớn mạnh.

Nhưng mặc kệ là quân Ngõa Cương lớn mạnh thế nào, nó dù sao cũng là sơn tặc thổ phỉ, không thành được khí thế. Mọi người cũng không cam lòng ngồi trên núi dựa vào cướp bóc mà sống cho qua ngày.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 106: Ngõa Cương Nhị Chủ

Chính từ sau năm ngoái Dương Huyền Cảm tạo phản xảy ra, quân Ngõa Cương tăng cao đã xuất hiện sự kỳ thị, lấy đám người của đại ca Địch Nhượng Địch Hoảng làm đầu hy vọng dựa vào Dương Huyền Cảm. Nhưng đám người Từ Thế Tích và Ngụy Trưng lại cho rằng Dương Huyền Cảm tất bại. Cho nên họ đã cực lực khuyên nhủ Địch Nhượng liên hệ với quý tộc Quan Lũng, nhận lấy sự ủng hộ của quý tộc Quan Lũng.

Cuối cùng Địch Nhượng cũng đã nghe theo lời đề nghị của đám người Từ Thế Tích, cử Ngụy Trưng âm thầm đi tiếp xúc với Vũ Xuyên Phủ, nhận được sự hưởng ứng của Vũ Xuyên Phủ. Bên phía Vũ Xuyên Phủ quyết định cử Lý Mật tham gia vào quân Ngõa Cương. Ngay sau khi đại quân của Dương Huyền Cảm bị đánh tan không bao lâu, Lý Mật dẫn theo mười mấy tâm phúc từ Lạc Dương tới đi vào Ngõa Cương trại.

Người đến đương nhiên không phải là Lý Mật rồi, mà là con trai cả của Đường Quốc công Lý Uyên - Lý Kiến Thành. Vì không để cho phụ thân Lý Uyên bị liên lụy, Lý Kiến Thành đã giả mạo Lý Mật tới Ngõa Cương quân, nhận được sự tiếp đón thịnh tình của Địch Nhượng. Địch Nhượng tuyên bố trước mọi người, Lý Mật từ Lạc Dương tới là tướng quân thứ hai của Ngõa Cương quân, mọi người đều phải gọi y là Nhị tướng quân.

Thời gian thấm thoát trôi đi cũng đã vài tháng. Lý Kiến Thành cũng dần ổn định chỗ đứng ở Ngõa Cương, y là người nhân hậu, thương cảm binh lính và tôn trọng mỗi vị lão tướng của Ngõa Cương quân, trên người y

không nhìn thấy chút ngang ngược của quý tộc Quan Lũng nào, dần đã được mọi người yêu mến, ngay cả Địch Hoảng ban đầu cực lực bài xích y cũng không thể không thừa nhận, Lý công tử ngoài đáng vẻ yếu ớt ra thì mọi thứ đều tốt.

Vương Bá Đường cũng vô cùng tán phục Lý Kiến Thành. Lý Kiến Thành còn yếu ớt hơn cả Lý Mật, rõ ràng là không toát lên vẻ phong độ khí khái của kẻ sĩ, nhưng đỡ giả hoạt hơn Lý Mật, và nhiều thành ý hơn Lý Mật.

Sáng sớm hôm nay, Lý Kiến Thành bình thường vẫn luyện kiếm trong sân. Từ nhỏ y không luyện võ nhưng khi đọc sách cũng đã từng học qua kiếm và tài nghệ bắn, y luyện kiếm pháp chủ yếu là để tăng cường sức khỏe, thoát khỏi sự bình luận đánh giá của mọi người về y.

Nhưng Lý Kiến Thành cũng đã cứng rắn hơn mấy tháng trước rồi, da mặt cũng đã ngăm ngăm nắng, ánh mắt trong sáng, râu đen dưới cằm cũng đã dài 3 tấc rồi, thân người cũng đã cường tráng hơn trước không ít, cho dù là khi đó phụ thân Lý Uyên thấy y, cũng chưa chắc đã nhận được ra.

Trên dưới Ngõa Cường trại ngoài ba người Địch Nhượng, Ngụy Trưng và Vương Bá Đường biết được bí mật của y ra, những người khác đều cho rằng y chính là Lý Mật vẫn chưa chết.

Lại cộng thêm Lý Kiến Thành cố ý cắt râu, vẽ lông mày đậm, và chiều cao cơ thể cũng tương tự. Y và Lý Mật thật sự cũng có vài phần tương tự nhau, thậm chí còn bao gồm không ít người Trường An đã từng gặp Lý Mật, đều xem Lý Kiến Thành là Lý Mật.

Lý Kiến Thành vừa mới luyện được hai vòng kiếm, bỗng nhiên thấy phía sau y có tiếng bước chân dồn dập truyền tới. Khóe mắt y thoáng liếc về phía sau, chỉ thấy Vương Bá Đường dẫn theo một người vội bước vào

trong viện. Lý Kiến Thành lập tức thu kiểm lại, dùng khăn lau sạch mồ hôi trên trán.

Vương Bá Đường không chỉ là hộ vệ của Lý Kiến Thành, đồng thời cũng là vị tướng đắc lực của Lý Kiến Thành xây dựng thế lực của mình. Địch Nhượng cấp cho Lý Kiến Thành năm nghìn quân đội làm khúc bộ, trước mắt chính là do Vương Bá Đường làm thống soái. Vương Bá Đường còn một nhiệm vụ quan trọng nữa chính là liên hệ với Vũ Xuyên phủ, kịp thời giao chỉ lệnh quan trọng của Vũ Xuyên phủ cho Lý Kiến Thành.

Tối qua Vương Bá Đường đã tới huyện Vi Thành, vừa mới trở về Ngõa Cương trại.

- Công tử, người xem ai tới rồi đây?

Vương Bá Đường vừa vào cửa sân liền hưng phấn gọi.

Lý Kiến Thành ngăn người ra, chỉ thấy một người đầu vấn khăn, mặc áo vải xanh ngắn vạt phía sau Vương Bá Đường, phía dưới mặc chiếc quần rộng, đi đôi giày vải, đóng giả làm gia bộc điển hình. Nhưng Lý Kiến Thành nhìn kỹ lại, lập tức nhận ra rõ ràng là muội phu của y, Sài Thiệu.

Lý Kiến Thành vui mừng quá đổi:

- Tự Xương, sao ngươi lại tới đây?

Sài Thiệu khẽ thở dài một tiếng, Lý Kiến Thành bỗng nhiên tỉnh ngộ, liền đưa gã vào trong phòng, lại cho mấy người tâm phúc canh ngoài cổng chính, không cho bất kỳ ai vào.

Mọi người ngồi xuống, Lý Kiến Thành vội hỏi:

- Phụ thân ta thế nào rồi?

Sài Thiệu cũng không vội trả lời, gãi ùng ục ùng ục uống bát nước lớn, dùng tay áo lau miệng cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân vẫn khỏe, con đường làm quan cũng rất ổn định. Nhạc phụ và mấy người em cũng đều rất tốt, mọi người đều rất lo lắng cho đại ca.

Sài Thiệu nói xong, lấy từ trong ngực ra một bức thư được quấn rất kỹ, chuyển lại cho Lý Kiến Thành:

- Đây là thư của nhạc phụ đại nhân gửi đại ca.

Lý Kiến Thành liền nhận bức thư đọc kỹ một lượt, dù trong thư phụ nhân đều là những lời khuyên nhủ, nhưng nhận được thư nhà, biết cả nhà bình an, Lý Kiến Thành vẫn cảm thấy rất vui mừng.

Y nhận thư cười hỏi:

- Lạc Dương thế nào rồi? Vũ Xuyên phủ có tin tức gì không?

- Còn có thể thế nào, quả thực là loạn lạc rồi.

Lý Kiến Thành sửng người:

- Sao có thể chứ?

Sài Thiệu cười lạnh một tiếng nói:

- Nguyên gia liên hợp với gia tộc Vu Thị và gia tộc Trần thị gây khó dễ cho Hội chủ, Nguyên chất vấn hội chủ, chuyện đoạn tuyệt hợp tác với Dương Huyền Cảm sao lại không thương lượng với các gia tộc khác, tự tiện đưa ra quyết định. Họ yêu cầu hội chủ từ chức, nếu không hoặc là ba nhà rút ra khỏi Vũ Xuyên phủ, hoặc là thiên về chọn Vũ Xuyên hội chủ.

- Nhưng việc này Độc Cô gia chủ có lẽ cũng đã biết rồi! Sao có thể nói là hội chủ tự ý đưa ra quyết định chứ?

- Vấn đề là ở chỗ này, Độc Cô Thuận vào thời khắc quan trọng đã giữ im lặng, hội chủ vì không muốn để cho liên minh Quan Lũng phân chia, không thể không đồng ý với yêu cầu của Độc Cô Thuận, bảo vệ huyết thống thuần khiết của Vũ Xuyên phủ, bắt đầu thanh trừ người trong Vũ Xuyên phủ không phải nguyên quán ở Quan Lũng. Theo danh sách của Độc Cô Thuận đưa lên, bao gồm 13 người Lý Tĩnh, Trương Trọng Kiên, Tạ Ánh Đăng, Tiêu Giang Lăng,... bị khai trừ ra khỏi Vũ Xuyên phủ.

Sài Thiệu lại liếc nhìn Vương Bá Đường:

- Bá Đường vì Ngõa Cương trại, bảo vệ hội chủ, không cho vào danh sách thanh trừ.

Wương Bá Đường bình thản nói:

- Kỳ thực ta không sao cả, không ở Vũ Xuyên phủ chẳng phải ta lại càng tự do sao?

Lý Kiến Thành hồi lâu sau không nói gì, trong lòng y thấy tiếc vô cùng. Những người bị từ bỏ này đều là tinh hoa của Vũ Xuyên phủ, vì huyết thống cổ hủ mà tự chặt tay mình, ngu xuẩn hết mức!

Sài Thiệu lại thở dài nói:

- Kỳ thực điều khiến hội chủ tiếc nhất chính là Trương Huyền.

Lý Kiến Thành liếc mắt nhìn Vương Bá Đường. Y nghe Vương Bá Đường nói tới Trương Huyền, nghe nói hội chủ rất xem trọng người này, liền cười hỏi:

- Trương Huyền cũng bị bỏ sao?

Sài Thiệu lắc đầu:

- Hẳn căn bản không có cơ hội gia nhập vào Vũ Xuyên phủ, sao có chuyện bỏ? Đại ca còn không biết ư! Chúng ta vừa mới từ Đột Quyết trở về, Trương Huyền lại làm chuyện lớn ở Đột Quyết.

Sài Thiệu liền kể lại tỉ mỉ chuyện ở Đột Quyết của họ. Đám người Sài Thiệu ở núi Khăng Đặc suýt bị người Đột Quyết bao vây. Họ bị ép quay ngược trở lại Trung Nguyên. Sài Thiệu cũng vừa mới biết Trương Huyền đã làm được chuyện lớn ở Bắc Hải.

Nói hết câu, Sài Thiệu cảm thán:

- Tất cả chúng ta đều không ngờ, hẳn lại tìm được số vũ khí đó ở Bắc Hải, đồng thời đem toàn bộ số vũ khí đó chìm dưới vực sâu. Mặc dù có hơi tiếc, nhưng chí ít cũng đã tránh rơi vào tay người Đột Quyết, nhưng chuyện này cũng không phải là chuyện khiến người ta khiếp sợ.

Nói tới đây, Sài Thiệu quay đầu lại nói với Vương Bá Đường:

- Bá Đường không ngờ được đâu! Hẳn ở Trác quận đã được Thánh thượng đích thân đề bạt làm Võ dũng lang tướng, giao nhập Kiêu Quả quân rồi.

Vương Bá Đường cũng rất bất ngờ, không phải vì sự thăng quan bất ngờ của Trương Huyền, Võ dũng lang tướng không phải là chức quan cao gì, từ thị vệ một bước lên làm Võ dũng lang tướng cũng không phải là không có tiền lệ, nhưng phải có điều kiện tốt mới được.

Hoặc là dựa vào kinh nghiệm nung nấu mười mấy năm trong cung, đã có đủ mạng lưới quan hệ. Hoặc là dựa vào hậu đài phía sau, có sự giúp đỡ của gia tộc lớn mạnh.

Giống như Trương Huyền, vừa không có kinh nghiệm, cũng không có hậu đài phía sau, không ngờ một bước thăng quan, thực là có chút hơi hiểm thấy, hơn nữa còn là Hoàng đế đích thân đề bạt.

Lý Kiến Thành không quen Trương Huyền nên cũng không quá hứng thú với chuyện của hắn. Lý Kiến Thành quan tâm tới chuyện Nguyên gia làm khó dễ. Y biết nguồn gốc của sóng gió này là phụ thân giết chết Nguyên Hoảng Tự. Nhưng nguyên nhân căn bản là Nguyên gia bất mãn với quyền lực của liên minh Quan Lũng, cho rằng lợi ích của Nguyên gia bị tổn hại.

Lý Kiến Thành vừa muốn hỏi lại chuyện của Nguyên gia, lúc này ngoài cửa có thân vệ bẩm báo:

- Khởi bẩm công tử, Địch tướng quân cho Ngụy tiên sinh tới mời công tử tới Tụ Anh Đường nghị sự.

Lý Kiến Thành liền nói với Sài Thiệu:

- Người nghỉ ngơi trước đi, tối nay chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

Lý Kiến Thành bước nhanh ra ngoài. Ngoài sân có một đạo sỹ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, dáng người trung bình, mặc áo đạo bào màu vàng, tay cầm phát trần, gờ mắt của y rất cao, trán rộng, mang lại cho người ta cảm giác nặng đầu nhẹ chân. Nhưng ánh mắt trong suốt, đầy trí tuệ, y là Thương Tào Tham Quân Sự của Địch Nhượng - Ngụy Trưng.

Ngụy Trưng là người Cự Lộc Hà Bắc. Từ nhỏ gia cảnh bần hàn, không thể không xuất gia làm đạo. Ngụy Trưng thích đọc sách, dù không giành được công danh, nhưng y lại đầy bụng kinh luân, học thức uyên thâm.

Năm kia, quan đạo sở tại của y bị quân đội của Đậ Kiến Đức phóng hỏa thiêu hủy. Ngụy Trưng không còn nơi nào có thể đi, liền đi xuống phía

nam dựa vào Ngõa Cường trại, được sự coi trọng của Địch Nhượng, trở thành Thương Tào Tham Quân Sự của hãn ta, chủ quản vật tư tiền lương.

Chính dưới sự đề nghị lần nữa của Ngụy Trưng, Địch Nhượng mới quyết định giành lấy sự ủng hộ của quý tộc Quan Lũng về mặt chính trị.

Ngụy Trưng phụ trách liên hệ với quý tộc Quan Lũng. Y đương nhiên biết Lý Kiến Thành không phải là Lý Mật, nhưng Ngụy Trưng lại không quan tâm, mặc kệ là Lý Kiến Thành hay Lý Mật, họ đều chỉ là đại diện của quý tộc Quan Lũng.

Huống hồ Ngụy Trưng cũng không thích Lý Mật. Lý Mật thâm trầm tâm kế, khó khiến cho người ta tin tưởng. Còn Lý Kiến Thành lại là người rộng rãi, càng thêm kính trọng với mình, khiến cho Ngụy Trưng vô cùng yêu quý Lý Kiến Thành.

Lúc này, Lý Kiến Thành từ trong phòng bước ra, chấp tay cười nói:

- Để tiên sinh chờ lâu rồi!

- Không sao, Địch tướng quân có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với mọi người, mời công tử tới.

Lý Kiến Thành gật đầu, cùng Ngụy Trưng đi về phía Tụ Anh Đường ở trước núi. Lý Kiến Thành thấp giọng hỏi:

- Có chuyện gì quan trọng thế?

- Đơn tướng quân đề xuất nhân cơ hội Tùy đế viễn chinh Cao Câu Ly mà tấn công kho Lạc Khẩu. Địch Hoảng cũng rất ủng hộ, cho nên Địch tướng quân muốn hỏi ý kiến của công tử.

Lý Kiến Thành nhíu mày, tấn công kho Lạc Khẩu? Đây không phải là đề nghị sáng suốt.

Y ngẫm nghĩ hồi lâu lại hỏi:

- Ý của tiên sinh thế nào?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 107+1: Tiến Quân Liêu Đông (1)

Tụ Anh Đường là nơi mà các lãnh đạo Ngõa Cương thương nghị quân cơ, nằm ở nơi cao nhất của 72 đồi trong Ngõa Cương trại, là sau khi Ngõa Cương quân dỡ bỏ xã miếu của huyện Vi Thành vận chuyển về sơn trại xây lại. Mặc dù khí thế rộng rãi, nhưng nhìn thế nào cũng vẫn là bố cục của một tòa miếu.

Địch Nhượng ngồi trên tấm da hổ rộng rãi, năm nay y khoảng chừng ngoài 30 tuổi, dáng người khôi ngô tuấn tú, đầu to như giỏ liễn, mang lại cho người ta cảm giác uy mãnh hung hãn. Y vốn là tiểu lại của quan phủ, sau khi trốn tội chết 3 năm trước đã xây dựng Ngõa Cương quân. Dưới sự kinh doanh vất vả của y, Ngõa Cương quân đã từng bước lớn mạnh, đã dần trở thành thủ lĩnh của các nghĩa quân Trung Nguyên.

Nhưng Địch Nhượng dù sao cũng xuất thân quan phủ, không có dã tâm tranh bá thiên hạ. Y chỉ suy nghĩ để Ngõa Cương quân trở thành tư bản chính trị của mình, khiến cho y có thể tiến thân lên cao.

Y đối với sự lưu lạc của mình vì đạo tặc sơn phi mà vẫn luôn canh cánh trong lòng. Y càng khát vọng có được địa vị chính trị, chính là sau nhiều lần khuyên nhủ của Ngụy Trưng và Từ Thế Tích, đã khiến cho y cuối cùng đã quyết định đầu quân vào quý tộc Quan Lũng.

Trên đại sảnh rộng lớn đã có hơn 20 thủ lĩnh của Ngõa Cương trại. Ngõa Cương quân thực hành bộ khúc chế, mỗi đại tướng đều có quân đội

riêng của mình. Đó cũng là vì nguồn binh lính của Ngõa Cương trại bản thân vốn là từ các cánh quân phản loạn ở các nơi Trung Nguyên tới. Mỗi đại tướng tới gia nhập Ngõa Cương quân về cơ bản đều là dẫn quân lên núi, Địch Nhượng không thể cướp đội ngũ của họ.

Địch Nhượng còn đang chậm rãi uống trà chờ Lý Kiến Thành tới. Lý Kiến Thành ở cách nơi đây khá xa, cho nên tới muộn một chút. Địch Nhượng vô cùng tôn kính Lý Kiến Thành, bất luận là thương nghị chuyện gì, Lý Kiến Thành không tới, y tuyệt đối không thể bắt đầu.

Ngồi ở vị trí số 1 ở phía đông là huynh trưởng của Địch Nhượng Địch Hoảng. Y cũng giống như Địch Nhượng rất cao lớn dũng mãnh, lại không có đầu óc của Địch Nhượng, tính khí nóng nảy, khá kích động. Hơn nữa đã tâm cũng cực lớn, một lòng cố động đệ đệ tự lập xưng đế.

Từ trước tới giờ Địch Hoảng đã xem mình là Nhị đương gia của Ngõa Cương trại, cho nên Lý Kiến Thành tới đã khiến cho y không vui. Một mặt là vì Lý Kiến Thành đã cướp mất vị trí của y. Tiếp đến là huynh trưởng đã gia nhập Quan Lũng, mất đi hùng tâm tranh bá thiên hạ.

- Nhị đệ, bắt đầu đi, tên công tử bột đó đi đường giống như đám đàn bà vậy, đừng chờ nữa.

Địch Hoảng thô lỗ nói.

Địch Nhượng trừng mắt lườm y, nhưng không quan tâm tới y. Mọi người cũng không hòa theo Địch Hoảng. Mọi người đều biết không thể không chờ Nhị tướng quân.

Lúc này, binh lính dưới đường hô lớn:

- Nhị tướng quân tới.

Chỉ thấy Lý Kiến Thành đã xuất hiện trên bậc thềm:

- Để các vị chờ lâu, ta tới muộn rồi.

Lý Kiến Thành chấp tay xin lỗi mọi người.

Địch Nhượng liền đứng lên, mỉm cười ngênh tiếp, cười nheo mắt vỗ vai Lý Kiến Thành:

- May mà không phải tiệc rượu, nếu không nhất định sẽ phạt nặng hiền đệ ba ly rồi.

- Vậy lần sau uống rượu, sẽ phạt ta trước ba ly, xem như chuộc lỗi hôm nay tới muộn.

Từ Thế Tích cao giọng cười nói:

- Nếu Nhị tướng quân có thành ý, chúng ta cung kính không bằng tuân mệnh. Lần sau tiệc rượu, mỗi người phạt Nhị tướng quân ba ly.

Mọi người cùng trầm trồ khen ngợi, Lý Kiến Thành hận tới mức quay về phía Từ Thế Tích nắm chặt tay lại, không ngờ lại biến thành mỗi người phạt y ba ly, như vậy không phải là say chết y rồi sao?

Từ Thế Tích đắc ý bật cười ha hả. Địch Nhượng kéo Lý Kiến Thành tới ngồi cạnh mình, khoát tay nói:

- Chuyện uống rượu chờ lát nữa nói tiếp, chúng ta nói vào chuyện chính trước đi.

Trong đại đường yên tĩnh lại, Địch Nhượng từ từ nói:

- Mọi người đều biết Hoàng đế triều Tùy lại tấn công Cao Câu Ly rồi, năm ngoái ông ta tấn công Cao Câu Ly, kết quả là Dương Huyền Cảm tạo phản. Nhưng ông ta lại không chịu tiếp thu bài học, năm nay lại đi, cho nên Đôn Lão Tứ đề nghị lợi dụng cơ hội lần này tấn công kho Lạc Khẩu. Ta muốn nghe ý kiến của mọi người.

Trong đại tướng lập tức xì xào bàn tán, đại đa số ngồi ở đây là võ tướng. Họ ai nấy đều xoa tay, hận là không thể lập tức dẫn quân xuống núi.

Lúc này, Từ Thế Tích liền cất cao giọng hỏi:

- Lão Đơn, kho Lạc Khẩu là kho lương thực số 1 thiên hạ. Theo ta được biết, riêng quân trấn thủ cũng có một vạn người, người nắm chắc được bao nhiêu phần có thể tiến đánh.

Đơn Hùng Tín là tướng số 1 của Ngõa Cương, dáng người to lớn, sắc mặt vàng óng, võ nghệ cao cường, hơn nữa còn là người trượng nghĩa, trong Ngõa Cương quân có uy vọng cực cao. Y vốn ngồi ở ghế của nhân vật số 2 Ngõa Cương trại, nhưng y chủ động nhường vị trí số 2 này lại cho Địch Hoảng, mình thì khiêm tốn ở vị trí số 3, giành được sự tôn sùng lớn của Địch Hoảng. Hai người trở thành tâm đầu ý hợp.

Nhưng cùng với sự xuất hiện của Lý Kiến Thành, Đơn Hùng Tín lại xếp hàng thứ 4. Điều này khiến cho trong lòng y thực sự không vui, nhưng y rất tôn trọng đại ca Địch Nhượng, chỉ cần là chuyện của Địch Nhượng quyết định, y đều không thể phản đối. Cho nên, về chuyện gia nhập vào quý tộc Quan Lũng, y không ủng hộ ý kiến phản đối của Địch Hoảng, mà giữ im lặng.

Đơn Hùng Tín ho khan một tiếng, đại sảnh lập tức im lặng trở lại. Ông bình tĩnh nói:

- Đạo dùng binh nằm ở quỷ kế, chúng ta có thể phái thuyền giả mạo đội vận chuyển lương thực trà trộn vào kho Lạc Khẩu. Trong thuyền giấu hàng trăm tinh binh, nhân lúc đêm tối trong ứng ngoài hợp, ta tin chắc nhất định có thể cướp được kho Lạc Khẩu.

Phương án của Đơn Hùng Tín đã nhận được sự ủng hộ của mọi người. Địch Nhượng cũng tim đập thành thịch, y quay đầu lại hỏi Lý Kiến Thành:

- Ý kiến của Nhị tướng quân thế nào?

Lý Kiến Thành liếc nhìn Đơn Hùng Tín, không chút hoang mang nói:

- Phải nói là sách lược cướp kho Lạc Khẩu này rất hay, nhưng vấn đề là cướp kho Lạc Khẩu rồi, chúng ta làm thế nào để ứng phó với chục vạn quân Tùy bao vây?

Địch Hoảng nghe thấy ý kiến phản đối của gã, bỗng tức giận nói:

- Binh tới tướng chặn, nước lên đất ngăn, người đứng là một thư sinh không trứng, cái gì cũng đều không dám làm. Theo ý của người chúng ta đều ôm gái ngủ trên núi là được rồi.

- Câm mồm.

Địch Nhượng tức giận gầm lên, hung hăng nói với Địch Hoảng:

- Người còn dám vỗ lể với Nhị tướng quân nữa thì cút ra ngoài cho ta.

Địch Hoảng trừng mắt liếc nhìn Lý Kiến Thành, không nói thêm gì nữa. Địch Nhượng áy náy nói với Lý Kiến Thành:

- Những kẻ này đều là người thô kệch, người cũng đừng để bụng, mời nói tiếp đi.

Lý Kiến Thành mỉm cười, gã đã quen với sự thô lỗ của các tướng Ngõa Cương trại rồi và không có để bụng. Gã tiếp tục nói:

- Ta thì không phải là không tán thành việc tấn công kho Lạc Khẩu. Công hạ kho Lạc Khẩu không những có thể bổ sung lương thảo cho chúng ta, mà còn có thể làm tăng thanh thế của chúng ta lên, khiến cho chúng ta trở thành nghĩa quân đứng đầu thiên hạ. Nhưng quan trọng là thời cơ.

Đơn Hùng Tín lạnh lùng nói:

- Ý của Nhị tướng quân là hiện nay vẫn chưa phải là lúc đánh kho Lạc Khẩu, là như vậy sao?

- Đúng vậy.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 107+2: Tiến Quân Liêu Đông (2)

Mặc dù Lý Kiến Thành tươi cười khiêm tốn, nhưng thái độ của gã rất kiên quyết, không có chút hàm hồ nào.

- Mặc dù hiện giờ thiên hạ khắp nơi khói lửa, nhưng quân Tùy vẫn còn rất lớn mạnh, thế cục thiên hạ vẫn chưa bị mất sự khống chế, Hoàng đế Đại Tùy vẫn là thế mạnh. Trong hoàn cảnh này, ta thấy Ngõa Cương quân tạm thời không thể xuất đầu lộ diện, không thể trở thành cái đinh trong mắt triều đình, càng không thể trở thành viên đá đệm của thế lực lớn mạnh khác.

Tới tới đây, Lý Kiến Thành quay đầu lại nói với Địch Nhượng:

- Nói chung, ta kiên quyết phản đối tấn công kho Lạc Khẩu, Tấn Thư có câu “Thao quang trực tẩu, hàm chương vị diệu”, đây mới là việc chúng ta nên làm.

- Ta ủng hộ Nhị tướng quân.

Từ Thế Tích cao giọng nói:

- Hiện giờ chúng ta không thể xuất đầu dề, tùy tiện ra mặt, chỉ có thể bị chém giết.

- Ta cũng ủng hộ Lý công tử.

Ngụy Trưng nói không nhiều lắm, nhưng khi y đã nói thì không thể thay đổi, luôn kiên trì với lập trường của mình, cũng có ảnh hưởng rất lớn với Địch Nhượng.

Không chỉ Ngụy Trưng và Từ Thế Tích đều thể hiện ý kiến ủng hộ Lý Kiến Thành, rất nhiều người cũng bị gã thuyết phục. Ngay cả Đơn Hùng Tín cũng im lặng, mọi người đều ý thức được quả thực thời cơ chưa tới.

Nhưng Địch Hoảng thì lại vô cùng căm tức, điều này quả thực là phương án của y, y biết đệ đệ chưa chắc đã nghe theo ý kiến của y, liền mượn cái miệng của Đơn Hùng Tín nói ra, không ngờ vì vài câu của con mọt sách, kế hoạch của mình nhiều năm đã bị phủ định rồi.

Địch Hoảng bỗng chốc thẹn quá thành giận, liền đứng lên chỉ tay mắng chửi Lý Kiến Thành:

- Người nghĩ mình là cái thá gì, người chẳng qua chỉ là một con chó, con chó từ Quan Trung chạy ra.

Lý Kiến Thành cũng đứng lên, lạnh lùng nói:

- Địch tướng quân nếu không nghe theo lời khuyên, có thể tự lĩnh đội quân của mình đi đánh kho Lạc Khẩu, ta không thể cản được người, nhưng e là giờ này năm sau chính là ngày giỗ của người đấy.

- Người.

Địch Hoảng giận dữ, rút đao ra bước lên phía trước vài bước, làm tư thế muốn giết chết Lý Kiến Thành. Lý Kiến Thành lại vẻ mặt cười lạnh, không chút sợ hãi đứng đối diện với y.

Địch Nhượng lúc này mới bừng tỉnh từ trong trầm tư, y bỗng vừa kinh hãi vừa tức giận, xông lên phía trước đẩy Địch Hoảng ra, chỉ ra ngoài quát:

- Cút ra ngoài cho ta.

Địch Hoảng hung hăng dậm chân, quay người đi ra. Lý Kiến Thành nhìn theo bóng Địch Hoảng tức giận đi xa, gãi biết mình đã có kẻ thù ở Ngõa Cương này rồi.

Địch Nhượng trầm giọng nói với mọi người:

- Ta đã quyết định chọn ý kiến của Nhị tướng quân, hủy bỏ kế hoạch tấn công kho Lạc Khẩu.

Cuối cùng Địch Nhượng đã bị thuyết phục. Nhưng thuyết phục Địch Nhượng lại không phải là đạo lý của Lý Kiến Thành, mà là thân phận của Lý Kiến Thành. Y đã bừng tỉnh, mình đã gia nhập vào quý tộc Quan Lũng, thái độ của Lý Kiến Thành như vậy chính là thái độ của quý tộc Quan Lũng, Địch Nhượng y có thể không tiếp nhận sao?

Địch Nhượng có chút hoang mang, y bắt đầu ý thức được, Ngõa Cương quân không hoàn toàn do y nắm giữ.

Từ sau khi quân đội của Trương Huyền tách ra khỏi phủ 27, hãn liên thống lĩnh hơn một nghìn người trực tiếp tới Liêu Đông. Theo sự bố trí thống nhất của Lai Hộ Nhi, trong vòng 7 ngày hãn đã tới thành Ô Cốt ở bên bờ Áp Lộc Giang tập hợp.

Bên đó đã có một cánh quân tiên phong, nhưng Trương Huyền vì không thông thạo địa hình của Cao Câu Ly, hãn quyết định vẫn đi tới thị trấn Hoài Viễn trước. Ở đó sau khi đã được viện trợ, lại điều xuống phía nam đi tới thành Ô Cốt. Từ góc độ hành quân mà tính, thời gian 7 ngày hoàn toàn đủ.

Trên đường tới Liêu Đông khắp nơi đều giống như quân Tùy của Trương Huyền, có Kiều Quả quân phổ thông, cũng có đội ngũ gia nhập vào tiền quân của Lai Hộ Nhi, nhưng phần nhiều là cánh binh lính Ứng Dương phủ ở các nơi.

Những đại quân của những nơi này phần lớn đều không đầy đủ, nhân số cao thấp không đồng đều, lượng lớn binh lính không muốn tới Liêu Đông chết mà bỏ trốn giữa đường. Khi Trương Huyền đi qua Du Quan đã gặp một cánh phủ binh rất bình thường, vốn là có hai ba nghìn người, lại chỉ còn lại hơn 300 người, ngay cả chủ tướng cũng sợ phải chịu trách nhiệm mà treo ấn bỏ trốn.

Ngoài quân đội đi lên phía bắc ra, còn có đội ngũ che trời phủ đất vận chuyển lương thảo, quân nhu, xe ngựa chất đầy thảo liệu, một người không chế sự cân bằng của chiếc xe lớn chất đầy cỏ khô co hơn một trượng.

Nhưng nhiều nhất lại là lộc xa, cũng chính là xe đẩy bằng sức người. Mỗi lần có thể vận chuyển được hai thạch lương thực, hàng chục vạn dân phu đẩy lộc xa xuất phát từ Trác quận, đi về thị trấn Hoài Viễn Liêu Đông. Bên đó là trọng địa hậu cần tấn tổng Cao Câu Ly.

Đội ngũ của Trương Huyền hỗn loạn trong đám người đi lên phía bắc, có xe ngựa lớn sa vào đầm lầy, hàng chục binh lính hò hét cố gắng đẩy xe.

Sau hai ngày, quân đội của Trương Huyền đã tới bờ nam Bạch Lang Thủy phía đông Liễu Thành. Ở đây cách thị trấn Hoài Viễn chỉ có hơn trăm dặm, hướng tây bắc là núi Y Vô Lư nguy nga, giống như một chú rồng đen đứng sừng sững trên thảo nguyên Liêu Đông. Xung quanh là cánh rừng rậm bao la vô tận.

Lúc này màn đêm buông xuống, một ánh trăng treo lơ lửng trên bầu trời, người trên quan đạo đã dần thưa thớt, đại đa số mọi người đều đã tìm nơi để nghỉ qua đêm.

Trương Huyền thấy thời gian cũng hoàn toàn kịp, cũng không cần vất vả như vậy. Hắn thấy trong đám cây gần đó không có người, liền chỉ về phía rừng cây ra lệnh cho các binh lính:

- Tới rừng cây phía trước nghỉ ngơi qua đêm.

Các binh lính hành quân một ngày, cũng thực sự có chút mệt mỏi rồi. Họ lần lượt đi nhanh về phía rừng cây. Rừng cây vốn lạnh lẽo bỗng chốc trở nên náo nhiệt. Ở gần đó có một con sông nhỏ, bên cạnh sông rất nhanh đã có đầy binh lính tới mức nước rửa mặt.

Trên mảnh đất trống phía trong rừng cây, binh lính cắm trại làm doanh trường hành quân, trong chiếc trại nhỏ này là quân trưởng tạm thời của quân đội, mười mấy binh lính bảo vệ xung quanh, không cho phép bất kỳ ai tới gần.

Lúc này, Trương Huyền ngồi xếp bằng trong đại trường, hai mắt khép hờ, suy nghĩ dường như mình đang đi xuyên qua vũ trụ ngàn sao.

Từ sau khi lần đầu tiên đột phá lực lượng bên bờ sông Hoàn Thủy, thời gian cũng đã trôi qua hai tháng rồi. Trong khoảng thời gian này, Trương Huyền vẫn kiên trì luyện võ hàng đêm.

Nhưng chỉ cần sau khi trải qua đột phá lần đầu, thì không cần môi trường lạnh giá, Tử Thai Đan cũng đã không còn có ảnh hưởng lớn tới sức khỏe của hắn nữa. Ngoài hơi có chút nóng ra, hắn dường như đã không còn cảm thấy ngọn lửa đó khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Chính như Trương Trọng Kiên đã cho hắn biết, điểm khó nhất là đột phá lần đầu, chỉ cần có thể đột phá được lần đầu tiên, lần thứ hai, thứ ba đều sẽ không còn cảm giác được nữa. Trương Huyền quả thực không ngờ đêm qua, đột phá sức mạnh lần thứ 2 của hắn lại yên lặng như vậy, khiến cho sức mạnh của hắn từ 70 cân đã nâng cao lên tới 90 cân.

Nhưng lúc này, Trương Huyền đã không còn có được cảm giác vui sướng của lần đột phá đầu tiên nữa, tất cả đều thuận theo tự nhiên, nhưng đối với hắn mà nói, quan trọng nhất không phải là hưng phấn khi gia tăng sức mạnh thể chất, mà là cần sự tĩnh lặng, đem sức mạnh đột phá hoàn toàn này củng cố lại.

Mãi cho tới canh tư, hắc mới từ suy tưởng hồi phục trở lại. Hắc bước ra khỏi đại trường, nhìn lên bầu trời đầy sao, hít thở sâu bầu không khí trong lành. Hắc hoạt động các khớp nhẹ nhàng, ở các khớp phát ra những tiếng kêu răng rắc, Trương Huyền chỉ cảm thấy cơ thể tràn đầy sức sống.

Đúng lúc này, trên bầu trời đêm gần đó bỗng có một vệt sáng bay tới, tiếng kêu gào thảm thiết hoảng sợ chột vang lên.

Mấy binh lính chỉ về phía đám lửa phía trước nói:

- Tướng quân, phía trước là một cánh quân vận chuyển cỏ khô, nhất định không cẩn thận đã làm cháy cỏ rồi.

- Không đúng!

Trương Huyền ý thức được liền gào lên không đúng, rất hoảng sợ, hơn nữa còn có chút thảm thiết, nhất định là có chuyện rồi. Hắc liền ra lệnh:

- Quân đội lập tức tập kết!

Thủ hạ của Trương Huyền đã như bừng tỉnh lại, họ chẳng buồn quan tâm tới việc thu dọn hành lý, lần lượt đứng lên tập kết. Lúc này Trương Huyền phát hiện thấy mười mấy bóng đen chạy về phía bên này, hắc không kịp chờ binh lính, nhảy lên ngựa chạy thẳng về phía mười mấy bóng đen đó. Lát sau, hắc đã chặn được mười mấy người áo đen đang chạy đó lại, trường kích vung một cái:

- Đứng lại!

Mười mấy bóng đen dường như không chút do dự, cùng vung đao lên lao về phía hắc. Trương Huyền tức giận vung trường kích lên, thoáng chốc đã giết chết ba người. Trường kích lập tức quét về phía sau, hai người áo đen bị đánh bật ra.

Những người còn lại thấy hấn hung hăng khó địch, cùng hô lên một tiếng, cùng lui nhanh về phía rừng sâu, nhưng đã muộn rồi, hàng trăm thủ hạ của Trương Huyền đã chạy tới, bao vây họ từ bốn phương tám hướng. Trương Huyền hô lớn:

- Bắt sống lại!

Hàng trăm binh lính quân Tùy cùng xông lên, đẩy 8 người còn lại ngã nhào xuống đất, dùng dây trói lại.

Lúc này, đám lửa ở phía đông càng cháy càng lớn, nhanh chóng lan về phía này. Trương Huyền thấy thế lửa nguy cấp, liền hạ lệnh cho binh lính rời khỏi rừng cây, di chuyển về phía nam.

Trương Huyền vừa dẫn quân rút lui tới quan đạo, một thủ hạ liền dẫn một người chạy tới:

- Khởi bẩm tướng quân, vị này là dẫn đầu đội lương thảo phía trước.

Người tới là một người đàn ông trung niên, mặc quan phục thấp phẩm, mặt đầy vẻ lo lắng, chấp tay nói với Trương Huyền:

- Tại hạ là Tần Lang, Huyện úy huyện Lịch Thành Tề quận, dẫn tám trăm dân phu tới chi viện tác chiến Liêu Đông. Chúng ta phụ trách vận chuyển năm trăm xe cỏ khô, không ngờ vừa mới bị người ta tập kích, ba dân phu không may bị giết. Cỏ khô cũng bị đốt cháy, tại hạ không thể báo cáo kết quả, khẩn cầu tướng quân chứng minh cho chúng ta, không phải là sơ sẩy cháy, là có người cố ý phá hoại.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 108: Phát Hiện Tung Tích Dịch

Trương Huyền gật đầu:

- Xin Huyện úy yên tâm, người phóng hỏa chúng ta đã bắt được rồi, nghe giọng nói không phải là người Đại Tù, rất có thể là thám tử của Cao Câu Ly, ta có thể chứng minh cho các người.

Tần Huyền úy vui mừng, liền khom người cảm tạ. Trương Huyền lại hỏi:

- Dân phu đều chạy trốn hết rồi sao?

- Đa tạ tướng quân quan tâm, người sống đều chạy trốn hết rồi, chỉ còn lại 500 xe lớn đều bị thiêu cháy, còn có năm vạn cỏ khô. Ôi! Tổn thất quá lớn rồi!

Lúc này, Giáo úy Lý Thọ Tiết bước lên bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, đã hỏi rõ rồi, họ thực sự là thám tử của Cao Câu Ly, chuyên phá hoại lương thảo của chúng ta trên đường vận chuyển.

Trương Huyền nhìn về phía đám lửa xa xa, hẳn cảm thấy đối phương không thể chỉ có vài chục người, đội cỏ khô cháy hết ý nghĩa không lớn, đối phương tất còn có đồng bọn khác. Chí ít cũng phải có mấy trăm người mới có thể phá hoại được đường vận chuyển lương thảo của quân Tù quy mô lớn.

Nghĩ tới đây, Trương Huyền lại dặn dò:

- Bọn chúng nhất định còn có đồng bọn, phải đi gắng hỏi xem doanh trại của chúng ở đâu?

- Tuân lệnh!

Lý Thọ Tiết lại quay người đi ra.

Tần Huyền úy bên cạnh vỗ mạnh vào trán nói:

- Tướng quân nói rất đúng, ta nhớ ra rồi, nghe nói hôm qua cũng có một cánh quân vận chuyển lương thực bị tập kích, đã chết hơn trăm người, mấy nghìn thạch lương thực đều bị đẩy xuống dòng Bạch Lang Thủy, chắc chắn là cùng một đám người làm.

Không bao lâu sau, Giáo úy Lý Thọ Tiết lại quay về bẩm báo:

- Tướng quân, bọn họ đã khai rồi, họ có hơn hai nghìn người. Họ ẩn nấp ở trong thị trấn Thần Lộc phía nam thành Liêu Đông.

- Không tồi, thẩm vấn rất có hiệu quả!

Trương Huyền khen thưởng.

Lý Thọ Tiết vốn là Lữ soái, người Liêu Thành Liêu Đông, năm nay chỉ có 20 tuổi, trong huấn luyện đã có biểu hiện xuất sắc, được Trương Huyền đề bạt làm Giáo úy đoàn số 1, thay cho Giáo úy Triệu Thông không muốn tác chiến cùng quân đội tới Liêu Đông, có thể nói được tiếng Cao Câu Ly rất lưu loát.

Lý Thọ Tiết ngượng ngùng gãi đầu:

- Ti chức chia họ ra để thẩm vấn, sau đó đối chiếu khẩu cung, phát hiện thấy có người nói dối liền giết ngay tại chỗ. Ti chức đã liên tiếp giết chết 4

người, họ sẽ không dám giấu diếm nữa, ta hỏi gì, họ liền trả lời thế.

- Làm rất tốt!

Trương Huyền liền hạ lệnh:

- Quân đội lập tức xuất phát, đi về phía thành Liêu Đông!

Thành Liêu Đông ở phía nam thị trấn Hoài Viễn, đã nằm ở trong lãnh thổ của Cao Câu Ly. Trương Huyền đã thay đổi chủ ý, không tới thị trấn Hoài Viễn tập kết nữa, mà tới điểm tập kết khác của Binh bộ quy định: Thành Ô Cốt bên bờ Áp Lặc Giang.

Nếu ông trời sắp đặt hăn gặp được những thám tử Cao Câu Ly này, kỳ thực chính là đã cho hăn một cơ hội dùng dao mổ trâu cắt tiết gà rồi.

Vì thành Liêu Đông nằm ở phía đông Liêu Thủy nổi tiếng, là một trong tám chiến tuyến đông tiến của quân Tùy trong trận chiến Cao Câu Ly này. Trước mắt thành Liêu Đông đã không chế được quân Tùy trong tay rồi.

Hai lần đông chinh trước, là Cao Câu Ly chiến tranh một phía cũng tương tự tổn thất thảm hại, nhân khẩu giảm mạnh, quốc lực mệt mỏi, căn bản không thể lại ủng hộ cuộc chiến tranh với Đại Tùy được nữa. Quân đội Cao Câu Ly đã rút lui toàn bộ tới đô thành Bình Nhưỡng.

Chiến dịch chinh phạt Cao Câu Ly lần thứ 2 năm ngoái, nếu không phải vì Dương Huyền Cảm tạo phản ở Trung Nguyên, ép quân Tùy không thể không rút lui, có lẽ Cao Câu Ly đã bị quân Tùy công kích toàn bộ rồi.

Mà trong cuộc chiến tranh chinh phạt Cao Câu Ly lần thứ 3 của năm nay, khi Tùy Đế Dương Quảng xem xét thời thế, không dùng phương thức tấn công toàn tuyến, mà đại quân tập kết ở thị trấn Hoài Viễn, chỉ phái ba vạn quân tiên phong của Lai Hộ Nhi tấn công Cao Câu Ly.

Như vậy cũng đã tránh được tổn thất vô vị của đại quân khi tấn công Cao Câu Ly. Nhưng Cao Câu Ly cũng không cam lòng ngồi chờ chết, cho dù không thể nghênh chiến với đại quân đi lên phía bắc, nhưng họ cũng đã phái ra đội quân thăm dò được hợp thành từ binh lính tinh nhuệ, đi lên phía bắc quấy nhiễu đường vận chuyển lương thảo của quân Tùy.

Cách phía nam thành Liêu Đông khoảng 20 dặm có một thị trấn nhỏ, tên là thị trấn Thần Lộc. Sông Đại Lương từ phía bắc thị trấn giống như một đai ngọc chảy qua, đổ vào Liêu Hà, vì giao thông thuận lợi, ở đây đã là nơi thương mại phát triển mạnh. Nhân khẩu khi nhiều nhất cũng đã lên tới mấy nghìn người. Nhưng lúc này thị trấn đã bị chiến tranh phá hủy, nhân khẩu tiêu vong, nhà cửa bị phá hủy, chỉ còn lại mấy trăm gian đồ nát thê lương.

Nhưng khi cách thị trấn Thần Lộc chưa đầy một ngọn núi, ẩn nấp gần 3000 quân canh gác Cao Câu Ly đi về phía bắc, do đại tướng Uyên Võ Ninh thống soái.

Cánh quân này là cánh quân duy nhất của Cao Câu Ly từ Áp Lộc Giang đi về phía bắc. Họ đảm đương hai nhiệm vụ, một là bố trí đội quân thăm dò quân Tùy và ý đồ tác chiến. Nhiệm vụ thứ hai là phá vỡ vận chuyển hậu cần của quân Tùy.

Do liên tục phái tiểu đội trinh sát tuần tra lên phía bắc phá vỡ vận chuyển hậu cần của quân Tùy, quân doanh của Cao Câu Ly này ẩn nấp ở thị trấn Thần Lộc rõ ràng có chút im lặng, tổng số binh lực chưa đầy hai nghìn người.

Đêm hôm đó, một cánh quân Tùy không rõ lai lịch cũng im lặng ngấm đi tới gần thị trấn Thần Lộc. Cánh quân nghìn người này chính là của Kiêu Quả quân phủ 27 doanh thứ 3 do Trương Huyền thống lĩnh. Nhưng hiện tại họ đã thoát ra khỏi Kiêu Quả quân rồi, được biên chế là doanh thứ 16 của tiền quân, lệ thuộc quản lý của Thạch tướng quân tiền quân Chu Pháp Thượng.

Hiện tại Trương Huyền vẫn chưa gặp cấp trên Chu Pháp Thượng của mình. Chu Pháp Thượng thống lĩnh một vạn quân đội trú đóng ở thành Ô Cốt, đang chờ các cánh quân đội khác tới tập kết. Doanh số 16 của Trương Huyền là một trong những cánh quân đó.

Thị trấn Thần Lộc cũng là một đường tắt phải đi qua để tới thành Ô Cốt, nhưng mục tiêu hành quân lần này của Trương Huyền lại không chỉ là thành Ô Cốt, mà ẩn nấp ở trạm canh gác Cao Câu Ly gần thị trấn Thần Lộc.

Hơn nghìn binh lính ẩn nấp ở trong rừng cây rậm rạp ở sườn núi. Các binh lính tự tìm nơi nghỉ ngơi của mình, tranh thủ thời gian uống nước ăn lương khô, cố gắng giữ yên tĩnh. Chủ tướng Trương Huyền thì đứng bên bờ rừng, im lặng nhìn thị trấn Thần Lộc ở phía xa. Dưới ánh trăng sáng tỏ, một mảnh đồ nát hiện lên rõ ràng.

Trương Huyền đã nhận được tình báo, thám báo mà hãn cử đi tới sơn cốc phía bắc quan đạo thị trấn Thần Lộc phát hiện dấu tích của quân đội Cao Câu Ly. Mặc dù số người cụ thể của quân địch còn chưa rõ ràng, nhưng quân địch chắc chắn là ẩn nấp trong sơn cốc này.

Mặc dù Trương Huyền tham gia chiến đấu vài lần rồi, nhưng đây lại là cuộc tác chiến đầu tiên mà hãn độc lập dẫn quân. Đối thủ của hãn không phải là hắc mã tặc, cũng không phải là loạn phi của Dương gia trang, mà là quân Cao Câu Ly tinh nhuệ hơn quân đội của hãn gấp hai ba lần, liệu có thể đánh thắng được chiến dịch này hay không, trong lòng Trương Huyền cũng không có chút manh mối nào.

Lúc này, một binh lính chạy lên thấp giọng bẩm báo:

- Tướng quân, huynh đệ tới thành Liêu Đông đã quay về rồi.

Trương Huyền bỗng thấy tinh thần phấn chấn:

- Người đâu rồi, mau đưa tới đây gặp ta!

Quân Tùy ở thành Liêu Đông trú đóng 3000 người. Nếu cánh quân này bằng lòng xuất binh tương trợ, vậy thì khả năng chiến thắng của họ sẽ lớn hơn nhiều. Nhưng cánh quân Tùy này lại không thuộc quân tiên phong, Trương Huyền cũng không biết họ là bộ hạ của Đại tướng quân nào.

Quân Tùy hiện nay biên chế vô cùng hỗn loạn, quân đội ba lần chiến dịch Cao Câu Ly hỗn tạp với nhau. Trương Huyền trước mắt cũng đã từng gặp bộ hạ của một cánh Mạch Thiết Trượng, mà khi lần đầu tiên Mạch Thiết Trượng chiến tranh với Cao Câu Ly không may đã bị chết bệnh. Thủ hạ của y mấy vạn quân đã bị tiêu tán phân nửa, nhưng hàng nghìn người vẫn trú đóng ở Liêu Đông, đến nay vẫn chưa rõ quy thuộc nơi nào.

Không bao lâu sau, binh lính đi Liêu Đông liên hệ được dẫn tới. Y bước lên trước quỳ một gối bẩm báo:

- Tham kiến tướng quân!

- Quân đội thành Liêu Đông có bằng lòng xuất chiến không?

Trương Huyền liền hỏi.

Tên lính đó lắc đầu:

- Khởi bẩm tướng quân, họ căn bản không tin ở gần đây có quân đội của Cao Câu Ly. Hơn nữa họ nói nếu muốn xuất thành tác chiến, phải có mệnh lệnh của Đại tướng quân Tiết Thế Hùng hoặc là chỉ ý của thiên tử, nếu không họ không thể rời khỏi thành Liêu Đông nửa bước.

Trong lòng Trương Huyền bất đắc dĩ thở dài, chuyện này kỳ thực cũng nằm trong dự liệu của hắn, không có chứng cứ xác thực, quân Tùy của thành Liêu Đông sao có thể dễ dàng xuất thành tác chiến, cũng không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể một mình tác chiến thôi.

Hắn dứt khoát ra lệnh nói:

- Gọi Trần Húc tới gặp ta!

Lát sau, Lữ soái Trần Húc liền bước lên, khom người hành lễ nói:

- Tham kiến tướng quân!

Trương Huyền chỉ về phía đồng đồ gần đó, ngoại hình giống như một ngọn núi lớn nói:

- Ở đó chính là núi Thần Lộc, thám báo đã phát hiện dấu tích của quân địch ở chân núi phía nam núi Thần Lộc, người dẫn 50 thủ hạ vòng ra phía sau, xem xem có phải từ phía sau có thể tạo thành thế hỗn loạn không, trước khi trời sáng đốt lửa làm tín hiệu, ta thấy lửa cháy sẽ phát động công kích.

Trần Húc gật đầu:

- Ti chúc tuyệt đối sẽ không làm tướng quân thất vọng!

Trần Húc hành lễ rồi nhanh chóng đi ra. Không bao lâu sau, y dẫn 50 thủ hạ rời khỏi nơi trú đóng của quân Tùy, vòng ra phía sau núi Thần Lộc.

Trương Huyền nhìn đoàn người đi xa, hân hoan hạ lệnh:

- Tất cả hãy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát bất kỳ lúc nào!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 109+1: Dừng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (Thượng) (1)

Quân Tùy đóng ở Liêu Đông vốn là phủ binh quận Hà Gian, binh lực đạt tới hơn 3300 người. Trước cuộc chiến tranh lần thứ hai với Cao Câu Ly năm ngoái, họ bắt đầu đóng quân ở đây, do vì địa thế thành Liêu Đông hiểm yếu, dễ thủ khó công, địa vị chiến lược cực kỳ quan trọng, Tùy Đế Dương Quảng cũng vô cùng xem trọng thành trì này, nghiêm lệnh quân Tùy trấn thủ thành Liêu Đông.

Lúc này, trên đầu thành Liêu Đông cao lớn hiểm yếu, Ung Dương lang tướng đứng trên gò đất nhìn về phía nam. Lão vừa nhận được cầu viện của Võ dũng lang tướng Trương Huyền, thỉnh cầu lão chi viện tấn công trạm gác Cao Câu Ly ở gần thị trấn Thần Lộc.

Nhưng Khâu Minh Đạt vẫn từ chối yêu cầu cứu viện của Trương Huyền. Kỳ thực Khâu Minh Đạt không phải không biết quân đội Cao Câu Ly ẩn nấp gần đó. Lão sớm đã phát hiện thấy sự tồn tại của đội quân Cao Câu Ly này, chỉ là mục tiêu của cánh quân Cao Câu Ly này không phải là thành Liêu Đông. Hoạt động của chúng không hề ảnh hưởng tới thành Liêu Đông, Khâu Minh Đạt liền mắt nhắm mắt mở.

Nhưng hiện tại một cánh quân Tùy khác cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của cánh quân Cao Câu Ly này rồi, mà quyết định tiêu diệt cánh quân này. Khâu Minh Đạt không những lo lắng tin tức truyền tới thị trấn Hoài Viễn, mình liệu có thể bị tội biết mà không báo hay không? Lão bất giác cúi đầu thở dài.

- Tướng quân là vì chuyện vừa rồi mà phiền não sao?

Phó tướng quân Dương Ngụy Viễn bước tới bên cạnh lão cười hỏi.

Khâu Minh Đạt gật đầu, trong giọng nói đầy bất mãn nói:

- Trương Huyền này chỉ có nghìn người, lại đi gây chiến với quân địch tinh nhuệ ba nghìn người. Ta e là hãn sau khi thảm bại sẽ đổ trách nhiệm lên người ta, nói ta thấy chết không cứu mới dẫn tới thảm bại của hãn, rất khó để giải thích với cấp trên.

- Ty chức cũng đã suy nghĩ tới điều này. Nếu chúng ta không có chút động tĩnh nào, quả thực khó mà ăn nói với cấp trên. Ý của ty chức là chỉ bằng đi cứu họ, vừa có thể vứt bỏ gánh nặng, lại có thể dễ ăn nói với cấp trên, há chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện, tướng quân thấy thế nào?

Lời này của Phó tướng Dương Ngụy Viễn đã nhắc nhở Khâu Minh Đạt, mình sao có thể quên mất người đó chứ?

Trong thành Liêu Đông, ngoài quân phủ của Khâu Minh Đạt thống lĩnh ra, còn có một cánh quân đặc biệt, nhân số chỉ có hơn 50 người, do một Giáo úy thống soái.

Vị Giáo úy này tên là Thấm Quang, vốn là một người du hiệp nổi tiếng của Ngô quận Giang Nam. Trong cuộc chiến tranh Cao Câu Ly đầu tiên, Thấm Quang đã thống lĩnh hơn 50 du hiệp Giang Nam tới Liêu Đông tham chiến.

Khi ấy hàng vạn quân Tùy bao vây công phá không được thành Liêu Đông, chính là Thấm Quang đã phát huy thuật khinh thân cao siêu của mình, dẫn một đám du hiệp tấn công thành Liêu Đông, được Tùy Đế Dương Quảng phong làm lang tướng, triều tán Đại phu.

Nhưng trong cuộc chiến tranh tấn công Bình Nhưỡng sau đó, Thẩm Quang vì vượt sông sai lầm, đã dẫn tới thất bại của quân Tùy ở đường nam, lại bị Vũ Văn Thuật giáng chức làm Giáo úy. Cũng trong chiến dịch vượt sông lần này, Thẩm Quang đã bị thương nặng, không cùng quân Tùy rút lui, mà ở lại thành Liêu Đông dưỡng thương.

Trong vòng hai năm sau, quân Tùy lại vài lần làm lại, Thẩm Quang và đồng bạn của y cũng dần bị Binh bộ lãng quên, còn thành Liêu Đông cũng đã bổ nhiệm chủ tướng mới, Thẩm Quang liền sống nhờ trong thành.

Do tính cách của y thẳng tính, nói chuyện thẳng thắn, đã đắc tội với Khâu Minh Đạt, bị Khâu Minh Đạt xem như cái gai trong mắt, luôn muốn tìm lý do để đuổi y đi. Hôm nay, cuối cùng Khâu Minh Đạt cũng đã tìm được lý do rồi.

- Tướng quân muốn ta tới thị trấn Thần Lộc bây giờ sao?

Thẩm Quang rất kinh ngạc, y thấy ngoài trời tối đen, vẫn còn chưa tới canh hai, sao y có thể đi chỉ viện cánh quân Tùy khác được?

Khâu Minh Đạt không chút hoang mang nói:

- Nơi ẩn thân của quân đội Cao Câu Ly có lẽ là ở khe Hồi Lộc. Mục tiêu rất đơn giản, đêm nay họ muốn tấn công tới đó, ta lo họ thất thủ, cho nên hy vọng Thẩm Giáo úy có thể đi giúp họ chút sức.

- Khâu tướng quân muốn nhân cơ hội đuổi ta đi mà!

Thẩm Quang lạnh lùng nói.

- Lời này sao có thể nói thế được? Ta muốn đuổi người đi khi nào? Bởi vì ta không có mệnh lệnh không thể xuất kích, cho nên mới để người đi cứu viện họ. Nếu người không đi thì thôi, xem như ta chưa nói gì.

Thẩm Quang cúi đầu suy nghĩ. Y vốn muốn nhân cơ hội tấn công Cao Câu Ly lần thứ ba để rời khỏi thành Liêu Đông. Nếu Khâu Minh Đạt muốn đuổi mình đi, cũng được, đi thì đi!

- Đa tạ Khâu tướng quân đã chiếu cố tới hai năm nay, chúng ta sau này còn gặp lại!

Y chấp tay, quay người bước nhanh ra ngoài. Khâu Minh Đạt nhìn theo bóng y biến mất trong màn đêm đen, không khỏi đắc ý mỉm cười, xem như nhổ được cái gai trong mắt. Ông hạ lệnh nói:

- Mở cổng thành, để Thẩm Giáo úy và thủ hạ của hắn ta rời đi!

.....

Thời gian đã qua canh ba rồi. Trần Húc đã dẫn theo 50 thủ hạ men theo lưng núi đi vào trong rừng rậm. Nhiệm vụ của họ rất nặng, phải vào trong sơn cốc trước khi trời sáng, đồng thời đốt lều trại của quân địch.

Điều này đối với Trần Húc chưa có kinh nghiệm tập kích mà nói, không hề nghi ngờ là một vấn đề khó. Nhưng Trần Húc lại là một người cực kỳ dũng cảm, y vẫn nhận lời với chủ tướng, y nhất định sẽ làm được.

Trần Húc cắn chặt răng lại, dẫn thủ hạ lặng lẽ đi vào trong rừng, số người của họ không nhiều, cộng thêm trong rừng đều là cây lớn che phủ, họ không làm kinh động tới tổ chim trên cây.

Khi chạy được khoảng nửa canh giờ, một binh lính chỉ về phía trước hô lớn:

- Giáo úy, tới rồi!

Mọi người lần lượt dừng chân, cuối cùng họ cũng đã tới phía sau sơn cốc, nhưng cảnh trước mắt khiến cho tất cả mọi người đều ngây ra, phía sau

sơn cốc lại là một vách núi cao hàng trăm trượng. Hơn nữa họ căn bản không có dây thừng dài như vậy, cho dù có dây thừng, họ cũng khó mà trèo lên được.

Trần Húc lúc này mới hiểu vì sao trên đường không gặp trạm canh gác của quân địch, bởi vì ở đây căn bản không cần đặt trạm canh gác, ngay cả vượt cũng khó mà bò xuống được, huống hồ là con người.

- Giáo úy, làm thế nào bây giờ?

Các binh lính đều nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc vừa vội vừa hận. Y vừa mới được thăng chức làm Giáo úy, lại gặp phải vấn đề khó bằng trời này, y bỗng nhiên ôm đầu ngồi thụp xuống đất, nhiệm vụ không hoàn thành được, sao y có thể ăn nói được với tướng quân?

Đúng lúc này, trong cánh rừng không xa đó truyền tới một trận cười:

- Các người căn bản không thông thuộc địa hình, không ngờ lại muốn đánh lên từ phía sau?

Mọi người kinh ngạc, lần lượt rút chiến đao ra. Trần Húc cũng nhảy dựng lên, trừng mắt quát lớn:

- Là ai?

Chỉ thấy từ trong rừng rậm đi ra hơn chục người, số người cũng tương đương với họ, đều mặc khôi giáp quân Tùy, người cầm đầu là một thanh niên trẻ khoảng 25 – 26 tuổi, dáng người trung bình, dung mạo vô cùng thanh tú.

Trần Húc rút đao ra quát:

- Đứng lại!

Người đàn ông dẫn đầu giơ tay cười nói:

- Chúng ta không phải người Cao Câu Ly, tại hạ Thẩm Quang, là Giáo úy quân Tùy thành Liêu Đông, phụng mệnh chủ tướng tới chi viện các người. Đây là ngư bài của ta!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 109+2: Dừng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (Thượng) (2)

Thẩm Quang ném ngư bài của mình về phía Trần Húc. Trần Húc nhận lấy nhìn xem, y vẫn không dám tin, quân Tùy đã chết bao nhiêu quân đội ở Cao Câu Ly, tổn thất vô số vật tư, đối phương rất dễ giả dạng thành quân Tùy.

Thẩm Quang đã nhìn thấy sự nghi ngờ của đối phương, không khỏi thở dài nói:

- Nếu ta là người Cao Câu Ly, sớm đã phục kích các ngươi rồi, còn phải nói nhiều như vậy sao?

Lời nói này cũng rất có lý, cuối cùng Trần Húc cũng đã tin rồi, y chấp tay nói:

- Tại hạ Trần Húc, thuộc doanh 16 quân tiên phong, xin hỏi Thẩm Giáo úy, lời vừa rồi của ngươi nói là có ý gì? Lẽ nào thông thuộc địa hình có thể đi xuống được sao?

Thẩm Quang mỉm cười nói:

- Ta ở thành Liêu Đông đã gần 3 năm rồi, từng ngọn núi dòng sông, từng cái cây ngọn cỏ nơi đây đều thuộc trong lòng bàn tay. Từ phía sau sơn cốc quả thực có thể xuống được, nhưng không phải là ở đây, phải đi về phía trước hai dặm có một khe nham thạch, có thể xem nó là một sơn động, xin mời đi theo ta!

Thẩm Quang dẫn thủ hạ của mình đi về phía tây. Mọi người đều nhìn về phía Trần Húc. Trần Húc do dự một hồi, lúc này không phải là vấn đề tin hay không tin, bây giờ đã là canh 4 rồi, nếu không xuống cốc thì không kịp thời gian. Cho dù trước mặt là biển lửa, y cũng phải nhảy. Trần Húc nghiêng chặt răng lại hạ lệnh:

- Đi theo!

Năm mươi tên thủ hạ dưới sự thống lĩnh của Trần Húc đi theo Thẩm Quang đi về hướng tây.

.....

Quả nhiên đúng như lời Thẩm Quang đã nói, ở phía trước hai dặm quả thực đã xuất hiện một khe núi, bị đám cây rậm rạp che phủ. Thẩm Quang và thủ hạ kéo bụi cây ra, một khe núi đen nhánh chạy thẳng vào trong cốc.

Thẩm Quang quay đầu lại nói với Trần Húc:

- Ta có lời muốn nói trước, ta là tới giúp các người tiêu diệt cánh quân địch này, trước tiên chúng ta phải trở thành một thể, hy vọng các người có thể nghe theo mệnh lệnh của ta. Ta muốn các người dừng thì dừng, muốn các người đi thì đi, phải tuyệt đối phục tùng chỉ huy của ta. Nếu không đêm nay không những không hoàn thành được nhiệm vụ, mà ngay cả tính mạng cũng sẽ mất ở đây!

- Thẩm Giáo úy biết nhiệm vụ của ta?

- Ta đương nhiên không biết, nhưng ta đã đoán được. Các người muốn từ phía sau tấn công người Cao Câu Ly, gây hỗn loạn, sau đó chủ lực sẽ từ cửa sơn cốc tấn công vào, ta nói không sai chứ?

Trần Húc gật đầu, y chấp tay thi lễ nói:

- Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, ta và thủ hạ của ta đều tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của Thẩm Giáo úy!

- Được! Chúng ta đi xuống.

Thẩm Quang lấy cuộn dây lớn sau lưng ra, men theo khe núi nhanh chóng leo xuống. Trong khe núi tảng đá lồi lên, rất nhiều chỗ vịn và chỗ đứng, còn dễ hơn là leo lên vách núi rất nhiều. Binh lính quân Tùy người này nối tiếp người kia đi xuống sơn cốc.

.....

Sơn cốc quân đội Cao Câu Ly ẩn nấp gọi là cốc Hồi Lộc, đi sâu vào khoảng hơn 10 dặm, rộng khoảng 2 – 3 dặm. Cửa sơn cốc lại rất nhỏ, chỉ có hơn 20 trượng, là một nơi giấu quân rất tốt.

Trong sơn cốc cây cối rậm rạp, giữa rừng rậm có một bãi đất trống hình tròn khoảng mấy dặm. Lúc này trong bãi đất trống đã có hàng trăm đại tướng trú đóng, hơn hai nghìn binh lính Cao Câu Ly ẩn nấp ở đây.

Chủ tướng của cánh quân Cao Câu Ly này tên là Uyên Võ Ninh, xuất thân ở gia đình quyền quý số 1 Cao Câu Ly, phụ thân Uyên Thái Tộ là chi Mạc Ly của Cao Câu Ly, tương đương với Nhiếp chính vương, toàn quyền cai quản quân chính Cao Câu Ly.

Uyên Võ Ninh là con thứ 3 trong nhà, võ nghệ cao cường, có một cây đại đao nặng 50 cân. Hai tháng trước, y phụng mệnh dẫn quân thâm nhập vào vùng Liêu Thủy, thu thập tình báo, đồng thời quấy nhiễu vận chuyển hậu cần của quân Tùy.

Hai tháng qua, Uyên Võ Ninh và đội quân của y đã thu được chiến quả, không chỉ thu thập được lượng lớn tình báo quân Tùy, đồng thời còn tiêu hủy được vô số xe lương thảo của quân Tùy. Dân chúng vận chuyển lương thảo chết trong tay họ chỉ ít cũng đã lên tới hơn nghìn người.

Thời gian đã tới canh 5 rồi, một ngọn đèn sáng trong đại trường, Uyên Võ Ninh ngồi trước bàn viết một tin tức tình báo vừa mới nhận được. Tùy Đế đã bổ nhiệm Lai Hộ Nhi làm Đại tướng quân quân tiên phong, chuẩn bị dẫn hàng vạn quân tiến công Bình Nhưỡng.

Đây là một thông tin cực kỳ quan trọng. Hiện tại quân Tùy ở Liêu Đông đã tập kết được hàng chục vạn đại quân, quân đội tạp loạn vô cùng, khiến người ta có cảm giác muốn tấn công Cao Câu Ly ít nhất cũng phải mất vài tháng nữa. Nhưng lúc này xem ra sự hỗn loạn của Liêu Đông chỉ là giả mạo, là để yểm hộ cho cuộc tấn công tập kích của Lai Hộ Nhi.

Trong lòng Uyên Võ Ninh vô cùng bất an. Lượng lớn tin tình báo người của y mang về đều là quân Tùy rối loạn không chỉnh, sĩ khí thấp, khả năng chiến đấu thấp. Nếu tất cả những điều này đều là giả, vậy thì y chính là tội nhân của Cao Câu Ly rồi.

Cho nên Uyên Võ Ninh một đêm không ngủ, trời chưa sáng đã ngồi dậy viết tin tình báo. Lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập, chỉ nghe thấy có người mơ hồ hô:

- Có tin tình báo quan trọng, mau thông báo với tướng quân cho ta.

Uyên Võ Ninh đặt bút xuống, bước nhanh ra khỏi trường, hỏi:

- Có chuyện gì?

Một tên lính Bách phu trưởng của trạm gác bước lên trước bẩm báo:

- Báo cáo tướng quân, một cánh lính gác của chúng ta ở sông Bạch Lang đã bị thất thủ, bị quân Tùy bắt rồi.

- Cái gì?

Uyên Võ Ninh kinh ngạc, đây là trạm gác của y lần đầu tiên bị quân địch bắt được. Nếu như vậy, điều này có nghĩa là nơi ẩn thân của họ đã không an toàn nữa rồi.

Y liền hạ lệnh:

- Tăng thêm lính gác ở thung lũng phía ngoài sơn cốc, phát hiện thấy bất kỳ điều gì khác thường lập tức bẩm báo cho ta!

- Tuân lệnh!

Bách phu trưởng chạy như bay, Uyên Võ Ninh liền quay người trở về đại trướng, trên bàn đặt một tấm bản đồ, bắt đầu tìm nơi ẩn thân mới. Trong lúc nhất thời, y đã không quan tâm tới tin tình báo mới nhất gửi về Bình Nhưỡng.

Canh năm, trời vẫn còn chưa sáng, chính là lúc trời tối nhất, nhưng một khi đã qua canh năm rồi, sắc đêm cũng dần loãng ra, tia sáng bình minh cũng lạng lẽ xuất hiện.

Trương Huyền thống lĩnh một nghìn binh lính mai phục ở trong rừng cây cách cửa cốc chưa đầy một dặm. Mặc dù nhiều lần đã nhìn thấy lính tình báo của Cao Câu Ly chạy vào trong cốc, thời điểm gần nhất cũng cách họ chỉ có hơn chục bước chân. Nhưng Trương Huyền vẫn hạ lệnh cho đội quân không được khinh xuất hành động thiếu suy nghĩ, đặc biệt là không được đánh răn động cỏ.

Một khi kinh động đối phương quá sớm, sẽ khiến cho đối phương có sự chuẩn bị, sự việc sẽ không ổn.

- Tướng quân, trên cây đó hình như là có trạm gác ngầm!

Lý Thọ Tiết chỉ về phía một cây cổ thụ phía trước sơn cốc.

Trương Huyền gật đầu, hắn cũng đã nhìn thấy, tán cây đại thụ rậm rạp, ngọn cây to lớn, phía trên quả thực có bóng người thấp thoáng, chỉ có thị lực cực tốt mới có thể phát hiện thấy.

- Để ty chức lên xử lý bọn chúng!

Lý Thọ Tiết xin chỉ thị.

Trương Huyền trầm ngâm một hồi, lại nhìn lên trời. Trời đã sắp sáng rồi, trong sơn cốc vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh nào. Bên phía Trần Húc cũng không thấy có chút tin tức nào.

Trương Huyền có chút lo lắng, nếu đám người Trần Húc đã bị kẻ địch bắt rồi, quân Cao Câu Ly liệu có thể tương kế tựu kế, dụ dỗ họ đi vào sơn cốc để tiêu diệt không?

Quả thực là có khả năng này, hắn tất phải vững vàng một chút, thà rằng không đánh cánh quân Cao Câu Ly này, cũng không thể mạo hiểm gặp tổn thất.

- Tạm thời không thể hành động thiếu suy nghĩ được, chờ thêm chút nữa đã!

Trong lòng Trương Huyền quả thực có chút lo lắng. Trần Húc liệu có thể vì không thông thạo địa hình mà bị vây khốn không?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 110: Dừng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (Hạ)

Trần Húc quả thực rất gấp, khi tất cả mọi người trèo từ trên vách đá xuống, thời gian đã sắp tới canh năm rồi, càng quan trọng là địa hình phía dưới khác với tưởng tượng của y. Y không ngờ phía dưới sơn cốc lại rộng lớn như vậy, phân bố rừng cây lớn, căn bản không nhìn thấy được quân Cao Câu Ly trú đóng ở đâu?

- Không nên vội vàng, quân địch trú đóng đã cách chúng ta không xa nữa rồi.

Thẩm Quang thấy được sự lo lắng trong mắt Trần Húc, liền cười an ủi y:

- Địa hình trong sơn cốc ta rất hiểu, đi tiếp lên phía trước hai dặm, chúng ta có thể thấy được vùng đất rộng lớn. Quân Cao Câu Ly có lẽ đóng trại ở đó.

- Đi thôi!

Thẩm Quang vẫy tay với tất cả mọi người, Trần Húc cũng theo ông đi vào trong rừng cây.

Thẩm Quang quả thực rất thông thạo địa hình ở đây. Ông dẫn trăm binh lính nhanh chóng chạy vào trong rừng rậm. Chạy khoảng một hai dặm, ông bỗng nhiên khoát tay, tất cả mọi người đều dừng lại. Ông chăm chú nhìn về phía trước, chậm rãi khoát tay về phía sau, ra ý mọi người gục xuống.

Lát sau, phía trước vang lên giọng nói, rất nhanh xuất hiện một đội binh lính trình sát tuần tra, khoảng hơn 10 người, ai nấy đều mặc khôi giáp, tay cầm trường mâu, xếp hàng đi qua trước mặt họ, đi về phía bên kia.

Mọi người nín thở, phủ phục trong lùm cây và bụi cỏ, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở chút nào, chờ cho đám lính trình sát tuần tra đi xa, Trần Húc mới chạy lên phía trước, thấp giọng hỏi:

- Phát hiện thấy gì rồi?

- Người nhìn phía trước!

Thẩm Quang khẽ cười nói.

Trần Húc nhìn xuyên thấu qua mấy lùm cây về phía trước, y bỗng há hốc miệng ra, chỉ thấy phía trước là một bãi đất trống hàng vài dặm, từng chiếc đại trường được bố trí san sát trên đất trống, được bao quanh hàng rào, dưới ánh trăng hiện lên rất rõ rệt.

- Các người định làm gì?

Thẩm Quang thấp giọng hỏi.

- Chúng ta có mang theo hỏa tiễn và cây đuốc, chuẩn bị châm lửa đốt cháy đại trường quân địch. Đây cũng là tín hiệu.

- Để ta châm lửa đi! Các người ở bên ngoài bắt chết quân địch, ngoài ra khi châm lửa, còn sai người ra ngoài cốc báo cáo.

Khi Thẩm Quang leo xuống phía dưới khe núi, kỹ thuật biểu hiện vô cùng nhanh nhẹn, khiến người ta xem thế là đủ rồi. Trần Húc cũng hiểu, để ông đốt lửa khả năng thành công sẽ cao hơn, thấy trời sắp sáng rồi, nếu không hành động thì sẽ không còn kịp nữa.

Y lập tức đưa túi da sau lưng cho Thẩm Quang:

- Bên trong này có ba bó đuốc, lát nữa tất cả đều nhờ vào Thẩm Giáo úy rồi.

Thẩm Quang khoác áo da lên người, chạy về phía quân doanh quân địch, y nhanh nhẹn giống như một chú linh dương, nhanh chóng lao tới bờ rào gỗ cao một trượng, nhẹ nhàng bay người qua, thấy Trần Húc và thủ hạ của mình trợn mắt há hốc miệng đứng nhìn.

Một thủ hạ của Thẩm Quang đắc ý thấp giọng cười nói:

- Công phu khinh thân của Giáo úy nhà ta có thể nói là số 1 thiên hạ. Năm đó tấn công thành Liêu Đông, quân Tùy tiêu vong hàng vạn cũng không công hạ được. Mà y chỉ dùng một sợi dây thừng quăng lên cổng thành đã cướp được thành Liêu Đông, ngay cả Hoàng đế cũng phải đích thân tới tiếp kiến y.

- Vậy sao hãn ta lại ở thành Liêu Đông?

- Không có hậu đài, không có bối cảnh! Lại cộng thêm xuất thân cũng không được tốt lắm, không được mọi người xem trọng, nếu còn không có hy vọng, chúng ta đều chuẩn bị cáo lão hồi hương thôi.

Trần Húc đang muốn hỏi họ trước đây làm nghề gì, đúng lúc này một binh lính chỉ về phía doanh địa hô lên:

- Mau nhìn xem, châm lửa rồi!

Mọi người đều thấy rồi, chỉ thấy một đám lửa cháy lên trong đại doanh, Trần Húc vui mừng, vung tay lên:

- Đi theo ta!

Y dẫn theo trăm binh lính chạy về phía doanh trại quân địch.

Uyên Võ Ninh vừa mới bố trí xong binh lính chạy về Bình Nhưỡng đưa tin, gã đang suy nghĩ cẩn thận hành động tiếp theo, bên ngoài bỗng có tiếng kêu gào cắt ngang dòng suy nghĩ của gã. Gã bỗng tức giận quát:

- Lại xảy ra chuyện gì thế?

Một tên thân binh xông tới, khẩn trương hô lên:

- Tướng quân, bên ngoài... bên ngoài cháy rồi!

Uyên Võ Ninh kinh ngạc, nhảy dựng lên, chạy ra ngoài trường, chỉ thấy mười mấy đại tướng phía đông bốc cháy. Ngọn lửa cháy lớn, tạo thành biển lửa, bọn lính loạn thành một bầy, nghiêng ngả từ trong đại tướng nhảy ra, kêu khóc thảm thiết.

Uyên Võ Ninh giật mình, trợn mắt há hốc miệng, lập tức lớn tiếng hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Không rõ nguyên nhân, liệu có phải có người vào phóng hỏa không?

Uyên Võ Ninh cảm thấy không thể nào, trong sơn cốc đã bố trí bốn trạm lính canh, tuyệt đối không thể có sai sót được. Nếu có người muốn lên vào chắc chắn sẽ làm kinh động tới trạm canh gác. Còn về phía sau cũng không lo lắng, xung quanh đều là vách núi cao trăm trượng, ngay cả vượn khi cũng không trèo xuống được, càng không nói tới con người.

Lẽ nào là có người không cẩn thận để cháy?

Đang lúc cấp bách, Uyên Võ Ninh bỗng nhìn thấy một bóng người khả nghi từ trong đại tướng chạy ra, trong lòng gã tức giận, liền quay về trường lấy đại đao ra, tung người nhảy lên lưng ngựa, thúc ngựa đuổi theo bóng đen đó.

Thế lửa cháy rất mạnh, trong đại doanh đã loạn thành bầy. Binh lính Cao Câu Ly đang say giấc nồng bị đánh thức dậy, không kịp mặc quần áo, cầm binh khí, không quan tâm tới thứ gì liền lao ra đại trường, xông về phía ngoài lán. Rất nhiều người trên người không mặc quần áo, chân không giày, chật vật vô cùng.

Đại loạn trong sơn cốc cuối cùng đã ảnh hưởng tới ngoài cốc. Lúc này trời đã sáng rồi, Trương Huyền thống lĩnh một nghìn binh lính đang căng thẳng chờ tin tức. Họ cũng cảm thấy được sự biến đổi trong sơn cốc. Lúc này, tiếng chuông cảnh báo “Đang! Đang!” vang lên trong sơn cốc, chỉ thấy mười mấy binh lính quân Tùy xông ra, liền lớn tiếng quát:

- Tướng quân, trong sơn cốc đã loạn rồi, mau tiến quân!

Trương Huyền vui mừng quá đổi, không do dự nữa, liền hạ lệnh:

- Giết!

Hai chân hãn kệp chiến mã, thúc chiến mã xông lên, phía sau hàng nghìn binh lính theo sát hãn, đánh tới cửa sơn cốc.

Tình thế bỗng nhiên thay đổi trong nháy mắt. Họ vừa xông tới cửa sơn cốc, chỉ thấy trong sơn cốc xông ra một đám binh lính Cao Câu Ly, hơn trăm người, ai nấy quần áo sặc sỡ, hung hăng vô cùng. Có người cầm binh khí, có người tay không, đối mặt với sự xuất hiện của binh lính quân Tùy, họ hoang mang vô cùng, lần lượt rút lui về phía sau.

Trương Huyền hô lớn:

- Giết!

Hãn đầu tàu gương mẫu xông vào quân địch, trường kích tấn công, bổ chém ám sát, máu văng tung tóe, tứ chi bay khắp nơi, tiếng kêu la thảm

thiết. Binh lính quân Tùy đi theo chủ tướng đánh lên, chém giết thi thể binh lính Cao Câu Ly, máu chảy thành sông.

Binh lính Cao Câu Ly ai nấy đều run sợ. Họ thấy đường chạy trốn bị quân Tùy chặn lại, chỉ biết quay đầu chạy khắp nơi trong sơn cốc. Trương Huyền quát lớn:

- Đoàn thứ nhất chặn lấy cửa cốc, những người còn lại theo ta đánh vào trong!

Hắn thúc chiến mã, mở một đường máu, xông vào trong sơn cốc khói lửa ngút trời.

Vừa xông vào sơn cốc không bao xa, liền thấy trên một bãi đất trống có hàng chục tên lính quân Tùy đang tấn công một đại tướng quân địch. Đại tướng quân địch này mặc khôi giáp, cưỡi một con chiến mã khỏe mạnh, tay vung đại đao, võ nghệ vô cùng cao cường, nhưng nhìn ra được gã đã mất sức chiến đấu, chỉ muốn thoát khỏi sự giăng co của binh lính quân Tùy.

Nhưng quân Tùy chiến đấu với tên đại tướng này lại không phải là Trần Húc và bộ hạ của y, mà là một cánh quân khác, người dẫn đầu là một tướng lĩnh trẻ tuổi, tay cầm chiến đao, cơ thể cực kỳ nhanh nhẹn. Đối mặt với sự chém giết thảm khốc của đại đao của tướng địch, y dường như có thể tránh được tất cả.

Trương Huyền có chút ngây người ra, đây là quân Tùy từ đâu tới? Vị tướng lĩnh quân Tùy này là ai?

Đúng lúc này, Uyên Vô Ninh thấy Trương Huyền, toàn bộ quân Tùy duy chỉ có người này cưỡi ngựa, nhất định là chủ tướng quân Tùy. Uyên Vô Ninh đang trong lúc vô cùng lo lắng đã phát hiện thấy chủ tướng quân địch, khiến cho lòng y dâng lên một niềm hy vọng. Nếu có thể chém chết được chủ tướng quân địch, có lẽ họ sẽ còn có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Uyên Võ Ninh liền vung đao lên, ép Thẩm Quang và mấy tên thủ hạ của y xuống. Uyên Võ Ninh thúc ngựa lên, giờ đao xông về phía Trương Huyền.

Trong ánh sáng mờ mờ, Trương Huyền nheo hai mắt nhìn về phía tướng địch đang xông tới, đối phương không ngờ đầu đội nón trụ hình kim, trên chóp mũ còn cắm cặp lông đuôi sơn trĩ dài dài. Nghe nói đây là dấu hiệu của người ở vị trí cao của Cao Câu Ly.

Trong lòng Trương Huyền đã có tính toán, không chờ tướng địch vung đao, hắn liền chộp lấy tiên cơ, hai tay dùng lực xiên kích lên phía trước. Trường kích như một tia chớp sáng loáng, trong nháy mắt đã đâm trúng ngực của Uyên Võ Ninh.

Uyên Võ Ninh không ngờ tốc độ của đối phương lại nhanh và mạnh như vậy. Trong lòng y thầm thấy kinh ngạc, không kịp trở mình, hai tay ôm lấy cánh đao đưa ra ngoài chống lấy.

Phát này của Trương Huyền là chiêu thứ ba phong hướng lôi động của Bá Vương thương pháp. Khi hắn ở trong cuộc đại chiến với Tống Kim cũng đã từng sử dụng chiêu này.

Nhưng cách một tháng, Trương Huyền đã đem Tử Dương kích pháp và Bá Vương thương pháp hòa quyện vào nhau, bên trong còn ẩn chứa sự biến đổi kỳ diệu.

Khi mũi kích và cán đao của đối phương va vào nhau, tốc độ của trường kích bỗng nhiên chậm lại, giống như là kéo vật nặng ngàn cân vậy, sức nặng đè xuống cán đao.

Uyên Võ Ninh cảm thấy trường kích của đối phương nặng tựa ngàn cân, y không thể đẩy được trường đao đi, thấy đầu mũi kích đâm vào ngực mình, y sợ hãi tới mức hồn siêu phách lạc, thân người ngã về phía sau.

Nhưng trường kích lại như ngọn núi đè xuống người y, đầu mũi kích lại đâm trúng vào yết hầu y.

Lúc này y đã không còn đường lui nữa, hoặc là bị đối phương xuyên thủng yết hầu, hoặc là thí mã. Y thốt lên một tiếng, thân người lao xuống dưới, đại đao cũng rơi khỏi tay.

Uyên Võ Ninh vừa muốn đứng lên chạy trốn, chỉ thấy sau lưng bị đau nhói. Y kêu lên một tiếng thảm thiết, chết ngay tại chỗ, mũi kích sắc nhọn xuyên thủng sau lưng y, Trương Huyền không chút lưu tình đã đâm chết tướng địch dưới đất.

Cách đó không xa, Thẩm Quang đã thấy võ nghệ của Trương Huyền, trong lòng y không khỏi thấy uể oải. Rốt cuộc đối phương là người thế nào? Y và tướng địch đấu với nhau cũng đã vài chục hiệp rồi, suýt chút nữa đã bị tướng địch giết chết. Nhưng lúc này tên tướng địch có tài võ nghệ cao cường ngay cả một hiệp cũng không thể chống nổi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 111: Cuộc Chiến Ô Cốt

- Người là người phương nào?

Trường kích của Trương Huyền chỉ về phía Thẩm Quang, lớn tiếng hỏi.

Thẩm Quang thấy Trương Huyền không ngờ vừa nhìn thấy tướng địch đã bắt giữ rồi, khiến trong lòng y có chút kinh sợ. Y liền bước lên phía trước quỳ một gối xuống:

- Mạt tượng là Giáo úy thành Liêu Đông - Thẩm Quang, đặc biệt tới giúp tướng quân một tay.

Trương Huyền thoáng giật mình, thành Liêu Đông chẳng phải không đồng ý xuất binh sao? Sao giờ lại còn sai người tới? Hơn nữa chỉ có mấy chục người, đây là có ý gì?

Lúc này, làn khói đen xì cuộn lên, khiến cho các binh lính ho liên tục, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Trương Huyền bịt mũi, không kịp nói nhiều với Thẩm Quang, liền cao giọng hạ lệnh:

- Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức rút quân tới cửa núi.

Thế lửa trong sơn cốc ngày càng lớn, khói đặc cuộn cuộn, cả sơn cốc đều bị khói đặc bao phủ, con người không thể cứ ngây ra đó được.

Quân Tùy lần lượt rút lui tới cửa sơn cốc. Binh lính Cao Câu Ly cũng lao tới miệng hang, nhưng chúng không có cơ hội thoát thân. Binh lính quân Tùy đã bao vây kín lấy cửa sơn cốc, bọn chúng bị bắt, kẻ nào ngoan cường chống đỡ liền bị giết chết tại chỗ.

Trận lửa lớn này mãi cho tới buổi trưa mới dần dập tắt, làn khói đặc cũng dần tan đi, các binh lính cũng bắt đầu vào trong núi lục soát quân địch lẫn trốn, phát hiện thấy trong sơn cốc khắp nơi đều là thi thể. Đại bộ phận mọi người đều bị khói làm cho ngất đi, không thở được mà chết. Quân Tùy lục soát hai lần mới bắt được mười mấy kẻ may mắn còn sống sót.

Chiến dịch này đã khiến cho Trương Huyền vô cùng hài lòng. Họ đã tiêu diệt được hai nghìn binh lính Cao Câu Ly, bao gồm cả hơn tám trăm người của đối phương bị bắt sống bên trong, người chết cháy, bị giết chết, người bị ngạt thở mà chết cũng lên tới hơn một nghìn hai trăm người. Mà bản thân bọn họ lại thương vong không quá 10 người.

Chiến đấu mà khoảng cách thương vong có sự chênh lệch lớn như vậy khiến cho mỗi binh sỹ đều thấy hân hoan vô cùng. Các binh lính quân Tùy sỹ khí lên cao ngất trời. Khi Trương Huyền tuyên bố kết thúc chiến đấu, khi ghi công mỗi người được ghi một lần, bên ngoài sơn cốc bỗng nhiên vang lên tiếng reo hò.

Nhưng Trương Huyền lại không lạc quan cho lắm. Hắn đã ý thức được sai lầm mà mình phạm phải từ những báo cáo chi tiết về hành động lần này nhận được từ bên phía Trần Húc. Hắn không nên mạo muội phái Trần Húc hành động, không nắm được địa hình, không hiểu được tình hình phòng ngự của đối phương, lại tự cho rằng là kỳ mưu mà hành động. Điều này tuyệt đối đã phạm phải đại kỵ của binh gia rồi.

Phải nói rằng lần này giành được chiến thắng hoàn toàn là một sự may mắn. Nếu không phải Thẩm Quang giúp đỡ họ, bây giờ kẻ đang vui mừng thắng lợi rất có khả năng chính là quân Cao Câu Ly. Trong lòng Trương

Huyền thầm thấy hồ thẹn, đồng thời cũng đầy cảm kích đối với Thấm Quang.

- Công lao của Thấm Giáo úy ta sẽ bấm báo lên trên, không biết Thấm Giáo úy định khi nào trở về thành Liêu Đông?

Trong lòng Thấm Quang cười khổ một tiếng, Khâu Minh Đạt chính là nhân cơ hội đuổi y ra khỏi thành Liêu Đông rồi, y nào còn có thể trở về được nữa.

Y trầm ngâm một hồi liền hỏi:

- Trương tướng quân sẽ đi đâu tiếp?

- Ta phụng mệnh tới thành Ô Cốt tập kết. Ta sẽ dẫn theo những tù binh này đi cùng.

Thấm Quang cười nói:

- Thành Ô Cốt nằm ở bên phía Áp Lục Giang về phía nam 300 dặm, đường đi khó khăn, ta thật ra cũng đã từng đi qua đó vài lần rồi. Nếu tướng quân không chê, ta nguyện dẫn đường cho tướng quân.

Trương Huyền vui mừng, hẳn đã hiểu ý của Thấm Quang rồi, chính là muốn đi cùng với mình. Có được một nhân tài như Thấm Quang đi cùng, hẳn đương nhiên là không gì mong ước hơn nữa rồi.

- Thấm Giáo úy đồng ý giúp ta, là may mắn của Trương Huyền rồi.

Chiều hôm đó, sau khi thu dọn qua chiến trường, Trương Huyền liền thống lĩnh bộ hạ áp giải tù binh chiến tranh Cao Câu Ly đi, dưới sự dẫn đường của Thấm Quang đi về phía nam tới thành Ô Cốt.

Chiến dịch Cao Câu Ly lần này, Dương Quảng quả thực đã thay đổi được chiến lược xuất binh hai lần trước. Y không còn tấn công lớn Cao Câu

Ly nữa, mà đồng thời tập kết đại quân ở Liêu Đông, sai Lai Hộ Nhi là tướng quân tiền quân, dẫn ba vạn tiến công Bình Nhưỡng.

Phương thức tinh binh này không chỉ tránh được sự hao tổn lớn về nhân lực và vật lực, đồng thời rất có tính mục tiêu và hiệu quả tiến quân. Dù sao, quốc lực Cao Câu Ly cũng yếu hơn gấp 10 lần so với triều Tùy. Họ cũng đã không thể chống đỡ được cuộc chiến như vậy nữa.

Nếu Lai Hộ Nhi thất bại, lại tổ chức tiến công lớn cũng không muộn.

Đúng lúc Trương Huyền tiêu diệt trạm canh gác Cao Câu Ly, đồng thời tiến quân về thành Ô Cốt, trên vùng biển ở quận Cao Mật Sơn Đông về phía bắc, thuyền chiến che khuất mặt trời, gần nghìn chiếc thuyền lớn đang ngạo nghễ vượt qua eo biển, đi về phía thành Ti Xa.

Cầm đầu chiếc thuyền chến năm bánh răng sáu nghìn thạch, Lai Hộ Nhi mặc bộ ngân giáp nón vàng, thắt lưng đeo bảo đao đứng ở boong tàu, ánh mắt nghiêm khắc chăm chú quan sát vùng biển trước mặt. Trên vùng biển bao la vạn dặm, biển gợn sóng, làn gió rất nhỏ, khê thổi hướng tây nam. Chính là cơ hội rất tốt để hành quân trên biển.

Lai Hộ Nhi đồng thời cũng là Đại tướng quân thủy quân triều Tùy, rất giỏi về thủy chiến. Lần này y phụng mệnh là chủ soái tiền quân, đương nhiên cũng đã áp dụng phương thức thủy bộ cùng triển khai. Đó cũng là phương thức khi chiến tranh Cao Câu Ly lần đầu tiên năm Đại Nghiệp thứ 8 đã từng áp dụng. Sự thực chứng minh, phương thức tiến công đường biển này rất có hiệu quả đối với việc tiến công Cao Câu Ly.

Lai Hộ Nhi cũng đã tiến hành bố trí chu đáo, chặt chẽ tiền quân tác chiến lần này. Y lệnh cho Phó tướng Chu Pháp Thượng dẫn quân đội năm nghìn người đóng quân ở thành Ô Cốt trước, sẽ lấy thành Ô Cốt làm trọng địa hậu cần của quân đội đường bộ, tấn công Bình Nhưỡng ở phía nam.

Cùng lúc đó, y lại lệnh cho một vạn quân đội bộ hạ của Trương Huyền đóng quân ở bên trong từ đường bộ tập kết về phía thành Ô Cốt, khiến cho quân đội đường bộ của Chu Pháp Thượng dẫn đầu lên tới một vạn năm nghìn người.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là quân đội đường bộ, mà Lai Hộ Nhi thì đích thân dẫn mười lăm nghìn binh tinh nhuệ đi đường biển tấn công Bình Nhưỡng. Thủy bộ cùng tấn công, nhất định sẽ thắng.

- Đại soái, trước mặt đã thấy bờ biển rồi.

Phía trên cột buồm, một tên lính nhìn ra xa bỗng la lớn.

Lai Hộ Nhi tinh thần phấn chấn hẳn lên, liền nhìn về phía xa, quả nhiên đã thấy một đường đen, trong lòng y thấy vui mừng, liền lớn tiếng hạ lệnh:

- Trước tiên tới thành Ti Xa tiếp viện.

Thành Ti Xa cũng chính là dải Đại Liên ngày nay, là thành trì duy nhất trên bán đảo Liêu Đông. Vịnh ngoài thành là một bến cảng tự nhiên, không cần xây dựng đặc biệt cũng có thể chứa được hàng nghìn chiếc thuyền bỏ neo.

Trong cuộc chiến tranh Cao Câu Ly đầu tiên, thành Ti Xa đã bị quân Tùy chiếm lĩnh, trở thành trọng địa tiếp viện của thủy quân Đại Tùy tới Liêu Đông. Trước mắt có hơn một nghìn người đóng quân, chủ tướng chính là cháu của Lai Hộ Nhi, Lai Tấn Thăng.

Thuyền chính từ từ cập bờ, chiếc boong tàu thật dài đáp tới bên cạnh đá xanh, Lai Hộ Nhi liền bước lên bờ. Lai Tấn Thăng sớm đã chờ ở trên bờ, liền bước lên phía trước quỳ một gối xuống:

- Tham kiến đại soái.

- Vất vả rồi.

Lai Hộ Nhi mỉm cười đỡ cháu trai đứng lên. Y lại liếc nhìn tháp ừng trên đỉnh núi, cười hỏi:

- Bên phía thành Ô Cốt có tin tức gì không?

Quân Tùy chủ yếu là dựa vào chim ưng để gửi tin, dường như mỗi tòa quân phủ đều có ưng nô chuyên dụng, phụ trách thuần dưỡng chim ưng để đưa tin. Lai Tấn Thăng liền nói:

- Đại soái biết một người tên là Trương Huyền chứ?

Lai Hộ Nhi bỗng dừng lại một chút, trong mắt khó nén được sự kinh ngạc:

- Trương Huyền, hã làm sao?

- Hồi bẩm đại soái, trưa nay ta vừa mới nhận được một ưng tín khẩn của Chu tướng quân gửi tới, lang tướng Trương Huyền đã phát hiện thấy một cánh trạm canh gác Cao Câu Ly khi tới thành Liêu Đông, ước khoảng hơn hai nghìn người. Hã liền dẫn quân tập kích quân địch ban đêm, tiêu diệt toàn bộ cánh quân địch này, còn giết chết chủ tướng quân địch Uyên Võ Ninh. Chu tướng quân rất tán thưởng.

Nói xong, y lấy một cuộn ưng tín từ trong ngực ra, trình lên Lai Hộ Nhi. Trong lòng Lai Hộ Nhi rất cảm kích, liền nhận lấy ưng tín và mở ra xem. Ưng tín là một dải lụa mỏng, chữ lại rất nhỏ, chỉ vền vẹn có 10 chữ.

Lai Hộ Nhi xem xong ưng tín, trong lòng bỗng thấy vui mừng. Y đương nhiên biết cánh quân Cao Câu Ly này, trên đường vận chuyển hậu cần đã gây sóng gió, ảnh hưởng tới công tác chuẩn bị chiến tranh của quân Tùy. Dương Quảng hạ lệnh cho Vũ Văn Thuật phải tiêu diệt toàn bộ cánh quân này, không ngờ lại bị Trương Huyền toàn diệt trước rồi.

- Quả nhiên là khác thường.

Lai Hộ Nhi vuốt râu khen ngợi:

- Không ngờ lại giết chết con trai của Uyên Thái Tộ rồi.

- Chẳng hay Uyên Võ Ninh là con trai của Uyên Thái Tộ?

- Đương nhiên, Uyên Thái Tộ có con trai trưởng là Uyên Cái Tô Văn, con thứ Uyên Tịnh Thổ, con thứ ba chính là Uyên Võ Ninh này. Không ngờ Uyên Thái Tộ lại cử con trai mình tới thành Liêu Đông. Người này thật ra cũng có vài phần quyết đoán.

- Đại tướng quen Trương Huyền.

Lai Hộ Nhi gật đầu:

- Hãn là loại khác trong quân Đại Tù. Từ khi còn là thị vệ Yến Vương phủ đã thăng chức lên làm Võ dũng lang tướng chỉ trong vòng nửa năm, hơn nữa còn là Thánh thượng khâm điểm. Hãn cũng là cái gai trong mắt Vũ Văn Thuật, là ta đích thân mời hãn vào tiền quân. Ta đương nhiên là rất quen hãn rồi.

Lai Tấn Thăng vẻ mặt đầy hâm mộ, không ngờ chỉ trong thời gian nửa năm đã thăng lên chức Võ dũng lang tướng. Còn gã thì thăng lên Ứng kích lang tướng lại phải mất năm năm, hơn nữa còn là vì Lai Hộ Nhi là đại bá của gã.

Lai Hộ Nhi hiểu tâm tình của y, liền cười nói:

- Đừng có ngưỡng mộ người khác, hãy làm tốt việc của mình, đương nhiên sẽ có cơ hội thăng chức, mau chuẩn bị vật tư tiếp viện đi, sáng sớm mai ta phải xuất phát rồi.

- Ty chức tuân lệnh.

Lai Tấn Thăng liền chạy ra ngoài thành. Lai Hộ Nhi đọc lại ứng tin một lượt nữa, y cảm thấy mình cần phải nhắc nhở Chu Pháp Thượng chút, không thể cho Trương Huyền quá nhiều vinh dự. Đây có lẽ là mật chỉ của Thánh thượng.

Lần này Lai Hộ Nhi đảm nhiệm đại soái tiền quân, phía dưới lại có hai tướng quân tả hữu. Tả tướng quân Triệu Hiếu Tài cùng y tấn công từ đường thủy. Còn Hữu tướng quân Chu Pháp Thượng thì đóng lại thành Ô Cốt, chuẩn bị dẫn quân tấn công Bình Nhưỡng bằng đường bộ.

Trương Huyền dẫn một nghìn binh lính áp giải tù binh Cao Câu Ly tới thành Ô Cốt, nhận được sự nhiệt liệt hoan nghênh của Chu Pháp Thượng, bổ nhiệm Trương Huyền làm Thiên tướng, đồng thời khao thưởng bộ hạ của Trương Huyền.

Chức quan của Trương Huyền là Võ dũng lang tướng, nhưng trạng thái thời chiến, quân đội lại đặt ở thể hệ quan tướng khác, chủ tướng gọi là nguyên soái, phía dưới còn có tả hữu phó tướng. Dưới phó tướng còn có nha tướng. Dưới nha tướng là thiên tướng, dưới nữa là Giáo úy, Lữ soái, đội trưởng, hỏa trưởng.

Mặc dù Trương Huyền chỉ là thiên tướng, nhưng do vì bản thân hãn chính là độc lập dẫn quân tới, cho nên hãn chịu sự thống soái trực tiếp của Chu Pháp Thượng, phía trên không có cấp trên nha tướng.

Chạng vạng tối hôm nay, Trương Huyền vẫn thao luyện binh lính trong quân doanh như bình thường. Trải qua một cuộc thực chiến ở trấn Thần Lộc, mọi người cũng đã hiểu sâu sắc hơn về sự tàn khốc của chiến trường. Dường như tất cả mọi người đều ý thức được, nếu không muốn bị người ta giết chết ngoài chiến trường, họ phải có kỹ năng quân sự cứng rắn.

Đã không cần Trương Huyền đốc thúc họ nữa, mỗi người đều bước vào huấn luyện gian khổ khác thường. Trương Huyền đứng ở ngoài bãi tập

quan sát binh lính luyện tập.

Đúng lúc này, Trương Huyền bỗng phát hiện thấy một vị đại tướng thân hình vô cùng cao lớn đứng ở gần sàn đấu, giáp đen nón bạc, uy phong凛冽, cưỡi một chiến mã màu đen, ánh mắt lạnh lùng nhìn mình. Trương Huyền liếc nhìn một cái liền nhận ra người này. Người này chính là Vũ Văn Thành Đô mà hắn đã từng khắc cốt khó quên.

Wũ Văn Thành Đô tới tìm mình làm gì?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 112+1: Nhiệm Vụ Mới (1)

Trương Huyền chậm rãi bước tới trước mặt đại tướng này, chấp tay hành lễ:

- Có phải tướng quân Vũ Văn?
- Tại hạ Vũ Văn Thành Đô!

Ánh mắt sắc bén của Vũ Văn Thành Đô nhìn chăm chú Trương Huyền:

- Hình như ta đã gặp người rồi!
- Thật sao? Người gặp ta ở đâu?

Trương Huyền mỉm cười hỏi.

- Ở quận Hoảng Nông, khi ta phục kích Dương Huyền Cảm, người đó là người chứ! Trương tướng quân.

- Quả thực là ta!

Trương Huyền không phủ định, cười tán thưởng:

- Tướng quân Vũ Văn có nhãn lực rất tốt.

Vũ Văn Thành Đô vẫn im lặng quan sát Trương Huyền, tốc độ nói rất chậm, có chút chần chừ:

- Vậy Lý Mật là người giết chết, đúng không?

Trương Huyền lại lắc đầu:

- Tướng quân Vũ Văn nghĩ sai rồi! Lý Mật vẫn chưa chết, hắn ta đi Ngõa Cương rồi. Người ta giết chết là thân binh của Lý Mật. Hắn ta đích thân nói cho ta biết, hắn ta chỉ là thể thân của Lý Mật.

- Thật sao?

Vũ Văn Thành Đô quả thực cũng không dám khẳng định, thi thể của Lý Mật cũng là y sai thủ hạ đi nghiệm chứng. Tinh lực của y khi đó chủ yếu là dùng để đối phó với Dương Huyền Cảm. Sau việc đó cũng không hỏi tình hình của Lý Mật nữa, mãi cho tới sau cùng y mới biết người chết không phải là Lý Mật thật, khiến lòng y quả thực có chút buồn bực.

- Không biết tướng quân Vũ Văn tới tìm ta có gì chỉ giáo?

Cho dù đối diện là danh tướng nổi tiếng thiên hạ Vũ Văn Thành Đô, nhưng trong lòng Trương Huyền lại không hề thấy vui mừng, mà vô cùng cảnh giác.

Dù sao Vũ Văn Thành Đô cũng là Vũ Đại Thái Bảo, Trương Huyền cũng có mối ân oán quá sâu với gia tộc Vũ Văn. Nếu Vũ Văn Thành Đô muốn làm khó dễ hắn, hắn cũng không còn cách nào khác.

Nhưng nằm ngoài dự liệu của Trương Huyền, Vũ Văn Thành Đô chỉ thản nhiên cười nói:

- Ta muốn biết, Trương tướng quân sao lại phát hiện thấy trạm gác Cao Câu Ly ẩn giấu ở gần thành Liêu Đông?

- Đúng lúc bắt gặp mà thôi, một đội lính gác Cao Câu Ly khi đốt cỏ khô đã bị chúng ta bắt được. Cuối cùng họ đã khai ra nơi ẩn nấp, thế nào, tướng

quân Vũ Văn cũng biết sao?

Ánh mắt Trương Huyền nhìn chăm chú Vũ Văn Thành Đô.

- Ta không biết, hoàn toàn không biết gì cả.

Wũ Văn Thành Đô ngẩng khuôn mặt hơi dài lên, thể hiện rõ chút ngạo mạn:

- Ta chỉ là nghe đại danh Trương tướng quân đã lâu, đặc biệt nhận thấy cũng không hẳn là có ý khác. Trương tướng quân không nên nghĩ quá nhiều.

Nói xong, y liền chấp tay hành lễ với Trương Huyền, quay người nghênh ngang mà đi. Ánh chiều tà chiếu lên người y, chiếu lên bóng người dài, Trương Huyền nhìn rất lâu bóng của y, trong mắt lộ rõ vẻ nghi ngờ. Y tới tìm mình rốt cuộc là có ý gì?

- Người này rất cao ngạo!

Thẩm Quang không biết đã xuất hiện bên cạnh Trương Huyền từ lúc nào, y đã quên mất cái bóng của Vũ Văn Thành Đô nói:

- Một tháng ta ở thành Liêu Đông cũng đã từng quen biết hẳn ta.

- Thế nào?

Trương Huyền cười hỏi.

Thẩm Quang lắc đầu:

- Khi đó hẳn ta cũng giống như tướng quân thống lĩnh 3000 quân đi qua thành Liêu Đông. Khi đó ta cũng đã nói cho hẳn ta biết, gần đây có một cánh quân Cao Câu Ly, hẳn ta trừng mắt nhìn một hồi, chỉ nói một câu, đó không phải chức trách của hẳn ta, liền đuổi ta ra ngoài.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó Khâu Minh Đạt muốn lấy lòng hãn ta, đã sai người tặng cho hãn ta 500 lượng vàng, kết quả là bị hãn ta ném vào Đại Lương Thủy, khiến cho Khâu Minh Đạt tức giận tới mức chửi mắng hãn ta nửa tháng trời.

Trương Huyền bật cười:

- Nói như vậy, hãn ta và Vũ Văn Thuật thực sự là có điểm khác nhau.

- Đâu chỉ có chút khác nhau, khác nhau hoàn toàn. Thủ hạ của hãn ta nói hãn ta không thấu tình đạt lý, không gần gũi mọi người, cho dù chỉ tặng hãn ta một văn tiền, cũng bị hãn ta đánh cho một trận!

Trương Huyền gật đầu nhìn theo bóng Vũ Văn Thành Đô dần biến mất. Hãn bỗng thấy hứng thú với Vũ Văn Thành Đô.

.....

Sáng sớm hôm sau, Trương Huyền bỗng chạy tới quân doanh chủ soái. Quân doanh chủ soái quân Tùy là một căn phòng lớn được ghép lại từ những phiến đá lớn, mười mấy văn võ quan viên làm việc trong đó, chỉ huy một vạn năm nghìn tinh binh quân Tùy.

Chủ tướng lục lộ Chu Pháp Thượng tuổi tác cũng khoảng 60 tuổi, là một vị đại tướng vô cùng nhã nhặn, thoạt nhìn giống như một đại nho dạy học trong Quốc tử học, dáng người cao gầy, dung mạo gầy gò, dưới cằm có chòm râu đen dài 1 tấc, ánh mắt trong veo mà có khả năng nhìn xuyên thấu, nhưng y lại cười rất thân thiện, khiến người ta không khỏi cảm thấy tin tưởng.

Chu Pháp Thượng đang đứng trước tấm bản đồ, nhìn chăm chú hồi lâu không nói, y đã nhận được mệnh lệnh của chủ soái Lai Hộ Nhi, lệnh cho y bắt đầu tiến quân tới Bình Nhưỡng. Đại quân thuyền chiến của Lai Hộ Nhi

cũng đã tới thành Ti Xa rồi, bắt đầu di chuyển về phía Bình Nhưỡng, như vậy mình sao có thể tiến công?

Đương nhiên, Chu Pháp Thượng đã khảo sát phương án vô số lần, nhưng vẫn luôn chưa quyết định được một phương án tốt nhất, khiến cho lòng y có chút lo lắng. Lúc này, một binh lính ở ngoài cửa bấm báo:

- Tướng quân, Thiên tướng Trương Huyền tới rồi.

- Cho hăn vào đi!

Trương Huyền trong hệ thống quân đội đứng ở cấp thứ 4, Chủ soái, Phó tướng, Nha tướng, Thiên tướng. Hăn thuộc cấp thấp nhất trong tướng lĩnh.

Nhưng cánh quân đội này của họ là do tình nhuệ từ các cánh quân tới hợp lại mà thành. Nha tướng và Thiên tướng không có quan hệ lệ thuộc gì, sự khác biệt duy nhất chính là bản thân chức vụ cao thấp khác nhau và thống soái nhiều quân đội hơn. Trương Huyền cũng là trực thuộc Chu Pháp Thượng.

Một lát, Trương Huyền bước nhanh vào trong phòng, quỳ một chân hành lễ:

- Ty chức Trương Huyền tham kiến Phó soái!

- Trương tướng quân mời đứng lên!

Chu Pháp Thượng liền đỡ Trương Huyền đứng lên. Hôm qua y nhận được thư nhanh của Lai Hộ Nhi mới biết Trương Huyền là người của Yến Vương. Trong thư của Lai Hộ Nhi đã bảo y không thể kiêu căng với Trương Huyền, đồng thời cũng cần cho hăn thêm một số cơ hội, và ám chỉ đây là ý của Thánh thượng. Điều này khiến cho trong lòng Chu Pháp Thượng thâm kinh ngạc.

Chu Pháp Thượng mời Trương Huyền ngồi xuống, cười nói:

- Hôm qua tướng quân Vũ Văn nói quân đội của người huấn luyện rất tốt, sĩ khí ngút trời, ta sẽ suy nghĩ cho người một nhiệm vụ mới.

Trương Huyền liền đứng dậy chấp tay:

- Ty chức có thể xuất phát bất kỳ lúc nào.

Chu Pháp Thượng mỉm cười khoát tay:

- Không vội, để ta nói hết đã.

Chu Pháp Thượng chỉ vào tấm bản đồ nói với Trương Huyền:

- Đội chiến hạm của Lai đại tướng quân đã xuất phát từ thành Ti Xa, tới Bình Nhưỡng. Chuyện này giống như cuộc chiến tranh lần đầu tiên, nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra, đội chiến hạm vẫn sẽ ở vịnh hồ Phối Thủy. Bên đó chỉ có vịnh biển bên này có thể bỏ neo nhiều chiến hạm như vậy. Lai Đại tướng quân rất lo lắng quân đội Cao Câu Ly ở bên sông đã có bố trí, cho nên hy vọng ta cử cánh quân tinh nhuệ tới vịnh Phối Thủy phối hợp với quân Tùy đồ bộ.

Trương Huyền đã hiểu ý của Chu Pháp Thượng, nhưng hắn không nói gì, kiên nhẫn chờ Chu Pháp Thượng nói xong.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 112+2: Nhiệm Vụ Mới (2)

Chu Pháp Thượng tỏ ý khen ngợi sự kiên nhẫn của hãn, mỉm cười nói tiếp:

- Nhiệm vụ lần này khá bí mật, không thể cử đi quá nhiều quân đội, tránh bị quân Cao Câu Ly phát hiện, khoảng nghìn quân là thích hợp nhất. Cho nên, ta suy nghĩ để người dẫn theo bản bộ tiến tới vịnh Phối Thủy. Bây giờ là 20 tháng 8, phải hoàn thành nhiệm vụ chậm nhất trước đêm ngày 22 tháng 8, thế nào, có bằng lòng nhận trọng trách này không?

Trương Huyền lập tức khom người thi lễ:

- Ty chúc sẽ không để Phó soái thất vọng!

- Rất tốt, người đi về chuẩn bị đi, buổi sáng sẽ xuất phát!

Trương Huyền lại chần chờ một lát, bước chân không hề động, Chu Pháp Thượng thấy hãn còn có chuyện muốn nói, liền cười nói:

- Người còn có yêu cầu gì không?

- Ty chúc khẩn cầu Phó soái sắp xếp Thẩm Quang vào đội quân của ta!

Mặc dù Thẩm Quang và Trương Huyền đóng quân cùng nhau, nhưng về mặt biên chế, y không thuộc doanh thứ 16 của Trương Huyền. Bởi vì Thẩm

Quang thuộc quân đội thường trú ở Liêu Đông, Chu Pháp Thượng cũng không biết nên sắp xếp cho y thế nào.

Nhưng nếu Trương Huyền chính thức đưa ra yêu cầu, Chu Pháp Thượng cũng không muốn để hấn thất vọng. Huống hồ chức vụ của Thẩm Quang thấp bé, cho y vào đội ngũ của Trương Huyền cũng chẳng sao. Chút chuyện nhỏ này Chu Pháp Thượng vẫn đảm nhiệm nổi.

Chu Pháp Thượng liền gật đầu cười nói:

- Được rồi! Để hấn ta là Giáo úy thứ năm của người đi. Nếu lần này người có thể thành công tiếp ứng Lai Đại tướng quân lên bờ, hai công cùng thưởng, ta sẽ xin với Lai Đại tướng quân, phê chuẩn cho người tăng cường lên 1500 người.

Trương Huyền vui mừng:

- Đa tạ Chu Phó soái đã thương cảm ty chức!

Chu Pháp Thượng mỉm cười vỗ vai hấn:

- Lai Đại tướng quân rất xem trọng người, đừng để tướng quân thất vọng.

Trương Huyền im lặng gật đầu, thời gian rất gấp, không thể chậm trễ được nữa.

Một lúc lâu sau, Trương Huyền dẫn bản bộ một nghìn binh lính, rời khỏi quân doanh, rời khỏi cầu Giang Phủ Áp Lộc, bí mật đi về phía Bình Nhưỡng. Doanh 16 của Trương Huyền lần này không mang bất kỳ quân nhu quân dụng nào, mỗi binh lính chỉ mang theo ba ngày lương khô tiến lên phía trước.

Phối Thủy cũng chính là sông Đại Đồng Triều Tiên hiện giờ. Bình Nhưỡng đô thành Cao Câu Ly nằm ở bờ bắc Phối Thủy. Phối Thủy nhập vào cửa biển vô cùng rộng lớn, mặt nước mênh mông rộng chừng hai dặm, được gọi là vịnh Phối Thủy hoặc vịnh Xuân Lai.

Do chịu ảnh hưởng địa hình và dòng nước, đội thuyền từ mặt biển tới rất khó ngược dòng, nhiều nhất chỉ có thể ngược dòng được một dặm, ở gần cửa bắc đổ vào biển bỏ neo cập bờ.

Cuộc chiến tranh Cao Câu Ly lần đầu tiên năm Đại Nghiệp thứ tám, Lai Hộ Nhi thống lĩnh bốn vạn đại quân ở vịnh Phối Thủy, lập tức đánh tới thành Bình Nhưỡng phía ngoài hàng chục dặm. Không ngờ Lai Hộ Nhi tham công sốt ruột, đã bị trúng mai phục ở bên ngoài thành Bình Nhưỡng, bốn vạn đại quân đều bị giết chết, người chạy trốn được không quá nghìn người.

Cách đây hai năm, quân Tùy lần thứ ba thảo phạt Cao Câu Ly. Trên dưới Cao Câu Ly đều trở thành cảnh hỗn loạn, nhanh chóng chia ra thành hai phái chủ chiến và chủ hòa.

Phái chủ chiến lấy Mạc Ly chi Uyên Thái Tộ và Đại tướng quân Ất Chi Văn Đức là đại biểu. Họ cho rằng quốc nội Đại Tùy chấn động, đã không thể chống đỡ được một cuộc tiến công quân sự có quy mô lớn nữa. Đồn binh quân Tùy hàng chục vạn chỉ là bề ngoài, có lẽ toàn lực tác chiến với quân Tùy sẽ hoàn toàn thất bại trong tay quân Tùy, lại nhân lúc Đại Tùy trong loạn phản công cướp lại Liêu Đông.

Còn phái chủ hòa lại lấy Quốc vương Cao Nguyên của Cao Câu Ly làm đại diện. Y cho rằng nhân khẩu Cao Câu Ly đã bị tiêu diệt lượng lớn, đã không còn khả năng chống lại sự tiến công của quân Tùy. Huống hồ còn có Bách Tế và Tân La đang nhòm ngó ở phía nam.

Cho dù họ đem hết toàn bộ sức lực tấn công quân Tùy, cuối cùng lại không thể ngăn cản được sự tiến công của Bách Tế và Tân La, đều có thể mất nước, chút thực lực cuối cùng này vẫn không bằng đầu hàng nhận thua, cống nạp xưng thần với Đại Tùy, bảo tồn thực lực đối phó với Bách Tế và Tân La.

Mặc dù thái độ cầu hòa của Quốc vương Cao Nguyên đã nhận được sự ủng hộ của Vương tộc Cao thị, nhưng thực quyền của Cao Câu Ly lại nằm trong tay Uyên Thái Tộ, cho nên cho dù cầu hòa, nếu Uyên Thái Tộ không gật đầu, Cao Câu Ly cũng không thể đầu hàng quân Tùy.

Nhưng cho dù là Anh Dương Vương Cao Nguyên cầu hòa, hay là Uyên Thái Tộ của nhánh Mạc Ly chủ chiến, trong chuyện này họ lại có ý kiến thống nhất. Đó chính là sự phòng ngự đối với vịnh Phối Thủy.

Phối Thủy là cửa sau của Bình Nhưỡng, một khi quân Tùy lại tấn công từ phía sau, họ rất khó có được may mắn của hai năm trước. Vì vậy năm ngoái, Cao Câu Ly đã quặng nguồn tài nguyên lớn, ở bờ bắc vịnh Phối Thủy đã tạo nên tuyến phòng ngự kiên cố.

Trên chỗ đổ bộ của vịnh Phối Thủy, quân đội Cao Câu Ly đã xây dựng công sự phòng ngự hoàn chỉnh. Họ tu sửa một bức tường thành dài năm dặm, trên tường bố trí hàng trăm máy bắn đá hạng nặng, phong tỏa chiến hạm cảng. Ngoài một vạn năm nghìn dân phu được triệu tập đến điều khiển máy bắn đá ra, còn bố trí năm nghìn quân tinh nhuệ.

Cho dù chiến hạm quân Tùy may mắn tránh được cuộc tấn công mãnh liệt của máy bắn đá, một số quân đội cũng lên bờ, cũng khó mà thoát khỏi sự bao vây của năm nghìn quân đội.

Lúc này, trên tường thành, hàng chục tướng lĩnh bao quanh nhân vật thực quyền đứng đầu Cao Câu Ly Uyên Thái Tộ. Uyên Thái Tộ năm nay tuổi tác cũng ngoài 50 rồi, dáng người không cao, lại có khí độ của người

nhìn xa trông rộng. Y mặc một chiếc áo bào màu tím, đầu đội mũ cao rộng, đang nheo mắt nhìn ra phía biển xa.

- Đại tướng, lần này quân Tùy có thể tiến công từ đường biển không?

Một đại tướng thấp giọng hỏi.

- Không phải là liệu có thể hay không, quân Tùy nhất định sẽ tiến công từ đường biển, chỉ là bây giờ ta không thể chắc chắn điểm đổ bộ cụ thể của họ.

Uyên Thái Tộ lại quay đầu lại nhìn mọi người, chậm rãi nói:

- Mặc dù quân Tùy có khả năng sẽ đổ bộ lên cảng Áp Lộc Giang Khẩu, cũng có khả năng sẽ đổ bộ từ Hán Thành phía nam. Nhưng ta thấy khả năng đổ bộ từ đây rất lớn, cho nên các vị phải nâng cao cảnh giác, nghiêm phòng quân Tùy lợi dụng đêm tối đổ bộ đánh lén. Ngoài ra cũng cần phải đề phòng quân Tùy tập kích đường phòng ngự từ phía sau. Bắt đầu từ hôm nay, các người phải đổi thành phòng ngự thời chiến, hiểu ý của ta chứ?

Các tướng cùng khom người hành lễ:

- Tuân lệnh!

Uyên Thái Tộ gật đầu nói với Chủ tướng Quyền Văn Thọ:

- Một khi quân Tùy phát động tiến công, ở đây sẽ trở thành một trong những chiến trường dẫn đầu chiến đấu kịch liệt, sự việc trọng đại, người không thể phớt lờ đi được, có tình hình gì phải kịp thời bẩm báo cho ta!

Quyền Văn Thọ dài mặt ra lạnh lùng nói:

- Ty chúc hiệu rồi!

Uyên Thái Tộ và phụ thân của Quyền Văn Thọ Quyền Hoàn là đối thủ. Uyên Thái Tộ thấy rõ sự bất mãn trong lời nói của Quyền Văn Thọ, không khỏi hừ nặng một tiếng, không thềm để ý tới y, tiếp tục dạo dò các tướng lĩnh khác.

Lúc này, một tên lính truyền tin từ phía xa chạy tới, quỳ một chân hành lễ:

- Khởi bẩm đại tướng, có thư nhanh của Vương thượng chuyển tới.

Lính truyền tin trình lên một cuốn sách lụa, Uyên Thái Tộ mở ra xem, liền nói với toàn bộ quan quân:

- Ta phải lập tức hồi kinh, ta vẫn câu nói đó, bây giờ đã vào chiến tranh rồi, nếu tuyến phòng ngự này bị mất, các người tự sát tạ tội!

Gã quay người bước ra ngoài, tất cả mọi người đều sợ tới mức câm như hến, cúi gằm mặt xuống, duy có Quyền Văn Thọ là cười lạnh một tiếng. Muốn mình tự sát tạ tội, Uyên Thái Tộ gã vẫn chưa có bản lĩnh đó.

Từ thành Ô Cốt tới Bình Nhưỡng khoảng 350 dặm đường, bị ngăn cách liên tiếp bởi các dãy núi, sau khi đi Trương Huyền mới biết nhiệm vụ của họ nhận vất vả như vậy.

Phải vượt qua dãy núi trùng trùng này trong khoảng thời gian hai ngày một đêm, tới cảng Thủy Phối, bản thân điều đó đã là một nhiệm vụ vô cùng gian khổ, càng huống hồ họ còn phải phá vỡ tuyến phòng ngự của quân Cao Ly, áp lực này rất lớn.

Nhưng cũng may quân Tùy đã phát động hai lần chiến dịch Cao Câu Ly, cho nên cũng rất thông thạo địa hình Cao Câu Ly, có hai gã dẫn đường đưa Trương Huyền và quân đội của hắn tới gần cảng Phối Thủy. Trên đường đi, đội ngũ hành quân vội vàng, mất thời gian một ngày một đêm, trên đường chỉ nghỉ ngơi có hai canh giờ.

Tối buổi trưa ngày thứ ba, cuối cùng họ cũng đã tới một cánh rừng rậm cách cảng Phôi Thủy khoảng 10 dặm. Khi chủ tướng Trương Huyền hạ lệnh nghỉ ngơi, dường như tất cả binh sĩ đều mệt mỏi vô cùng, đầu ngả trên đồng lá khô.

Chủ tướng Trương Huyền lại không có thời gian nghỉ ngơi. Mặc dù hãn cũng mệt mỏi vô cùng, nhưng thời gian không chờ đợi hãn, hãn phải hoàn thành nhiệm vụ trước khi trời tối. Nhưng hiện tại, hãn không hề biết gì về phòng ngự bờ sông, không có chút manh mối nào.

Trương Huyền triệu tập mấy Giáo úy lại, nói với họ:

- Các vị phải nhanh chóng để cho các huynh đệ nghỉ ngơi, ta phải đích thân tới bên sông xem xem, mọi người chờ lệnh của ta.

- Sai thám báo đi là được rồi, tướng quân hà tất phải đích thân xuất mã?

Mọi người cùng nói.

Trương Huyền khoát tay:

- Thám báo không biết được tình báo ta cần, khó tránh khỏi sẽ có sơ hở. Ta đích thân đi kiểm tra xem, có thể nhanh chóng đưa ra phán đoán, mọi người không cần khuyên nữa, chờ lệnh của ta.

Mọi người thấy chủ tướng nhất định muốn đích thân đi, liền không khuyên cản gì nữa. Trương Huyền lại dặn dò mọi người mấy câu mới dẫn theo Thẩm Quang và mười mấy tên thám báo đi về phía bờ sông.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 113: Tập Kích Doanh Dịch

Sau khoảng nửa canh giờ, Trương Huyền và thủ hạ đã tới bờ bắc cảng Phối Thủy. Hắn liếc mắt nhìn thấy bức tường dài gần chục dặm, và một chiếc máy ném đá khổng lồ trên tường thành, cách phía sau tường khoảng hai dặm là một doanh địa đầy lều trại, cũng phải hơn nghìn đại tướng. Những đại tướng này thuộc tài sản quân sự của quân Tùy để lại Cao Câu Ly, phía trên còn thêm dấu hiệu bàn long màu đen của quân Tùy.

- Thuộc hạ có chút ý tưởng, tướng quân có muốn nghe thử không?

Thẩm Quang đi cùng Trương Huyền thấp giọng nói.

- Người nói xem, ý tưởng gì?

Thẩm Quang chỉ về phía chiếc máy ném đá trên tường thành nói:

- Chiếc máy ném đá đó rất phổ biến ở khắp nơi Cao Câu Ly, trên thành Liêu Đông cũng có, bắn được khoảng 300 bước, mất 50 người kéo bắn, khả năng sát thương rất lớn. Ta đoán Cao Câu Ly chính là lợi dụng loại máy ném đá này phong tỏa bờ sông, khiến cho chiến hạm không thể cập bờ. Chúng ta chỉ cần phá hủy những chiếc máy ném đá này, quân đội Cao Câu Ly sẽ không thể ngăn cản được sự đổ bộ của quân Tùy, tướng quân thấy thế nào?

Đề nghị của Thẩm Quang rất hay, phá hủy tường thành tuyệt đối không thể làm được. Vậy thì phá hủy máy ném đá bằng gỗ chính là một cách hay.

Nhưng Trương Huyền còn có một cách khác hay hơn. Hắn trầm ngâm hồi lâu, liền hỏi:

- Một chiếc máy ném đá cần 50 người kéo bắn, đúng không?
- Chí ít cũng cần 50 người!

Thẩm Quang cười nói:

- Máy ném đá của Cao Câu Ly còn khá là cồng kềnh, họ không có dùng bàn tời, nếu dùng xích sắt tời bắn, như vậy nhiều nhất 20 người là đủ rồi. Họ đều dựa vào sức người để kéo.

Trương Huyền đếm số lượng máy ném đá một chút, cũng có hơn 300 chiếc, như vậy chí ít cũng cần một vạn năm nghìn người kéo máy bắn đá, lại cộng thêm quân đội tác chiến, đó cũng cần hai vạn người. Vấn đề là, Cao Câu Ly có thể huy động được đội quân hai vạn người tới trấn thủ bên sông không?

Trương Huyền ngoắc tay gọi hai tên thám báo có thể nói được tiếng Cao Câu Ly, chỉ về phía đại doanh phía xa đó nói với họ:

- Ta nghi ngờ người trong doanh địa không phải là quân nhân. Hai người các người cải trang là nông dân địa phương, trà trộn vào xem xem, báo lại cho ta biết tình hình bên trong.

- Tuân lệnh!

Hai tên thám báo khom người hành lễ, mỗi người tự thay đổi quần áo, nhanh chóng chạy về phía doanh địa.

Thẩm Quang đã có chút hiểu ra ý tứ của Trương Huyền:

- Tướng quân cảm thấy người trong những đại doanh này là dân phu bình thường sao?

Trương Huyền gật đầu:

- Ta thấy có lẽ là như vậy, ba năm chiến tranh, nhân lực Cao Câu Ly đã bị tổn thất quá lớn, không thể lại trưng binh được nữa. Hơn nữa bố trí của đại doanh không giống quân doanh, nếu ta đoán không lầm, những người kéo máy ném đá này có lẽ là dân phu tạm thời trưng dụng, không cần huấn luyện quân sự nhiều, chỉ cần một phần khí lực là được. Nếu như vậy, ta sẽ có một cách hay hơn.

Thẩm Quang đã hiểu hết được ý đồ của chủ tướng, y cũng rất kỳ vọng vào kết quả điều tra của hai dân phu.

Sau khoảng một lúc lâu, hai tên thám báo vội vàng quay về, bẩm báo với Trương Huyền:

- Tướng quân, trong đại doanh quả thực là dân phu, đều là nông dân gần đây. Một tháng trước vừa mới tập kết, có khoảng một vạn năm sáu nghìn người.

- Còn quân đội? Có bao nhiêu người?

Trương Huyền lại truy vấn.

- Nhân số cụ thể không rõ lắm, bởi vì quân doanh thủ vệ vô cùng nghiêm mật, chúng ta không vào được, nhưng qua dò hỏi không ít dân phu, số lượng có lẽ không vượt quá năm nghìn người.

Trương Huyền cầm một cành cây lên vạch xuống đất một tấm bản đồ, hỏi hai tên thám báo:

- Bên này là quân doanh dân phu, chiều ngang dài bao nhiêu?

- Khoảng 3 dặm, phía đông là quân doanh, đặt song song với dân phu doanh. Quân doanh có hàng rào và tháp canh, đề phòng vô cùng nghiêm

ngặt.

Trương Huyền vẽ một tòa quân doanh bên cạnh, suy nghĩ một hồi, lại đối chiếu với quan sát đại doanh thực tế, dân phu doanh cách tường thành khoảng hai dặm, chủ yếu là để trống ra một khoảng đất. Sát tường thành còn có một đại doanh, hình như là kho.

Trong lòng Trương Huyền liền nhanh chóng phác thảo ra một phương án.

Lúc này, một tên lính chỉ về phía gần đó thấp giọng nói:

- Tướng quân, là quân địch trình sát tuần tra!

Trương Huyền cũng phát hiện ra một đội kỵ binh đang chạy về hướng rừng bên này. Từ vẻ mặt của họ cho thấy không phải phát hiện ra mình, mà chỉ là qua đường. Trương Huyền liền vung tay lên, dẫn theo mười mấy người rút lui vào trong rừng sâu.

.....

Thời gian đã tới hoàng hôn, cách quãng thời gian trời tối đã chưa đầy một canh giờ nữa. Thời gian giành cho Trương Huyền còn rất ít, Trương Huyền cũng biết đội thuyền của Lai Hộ Nhi nhất định sẽ đổ bộ sau khi trời tối. Hắn phải phá được phòng ngự của quân Cao Câu Ly trước khi trời tối.

Dường như quân đội Cao Câu Ly cũng đã ý thức được sự nguy hiểm bao trùm. Họ cũng vô cùng nghiêm khắc với sự khống chế bao vây bên ngoài, lúc nào cũng có thể thấy sự xuất hiện của đội tuần tra, không cẩn thận sẽ bị họ phát hiện.

Nếu là ban đêm, Trương Huyền và quân đội của hắn hoàn toàn có thể lợi dụng đêm tối để yểm hộ hành động. Nhưng, họ cần hành động ban ngày, muốn bảo vệ hành tung bí mật chỉ có một cách.

Trong bụi cỏ ven đường, hơn trăm quân Tùy tay cầm tên nỏ, đang cố gắng chờ đợi quân địch tuần tra tới. Trong rừng cây ở gần phía sau phục binh, có gần nghìn binh sĩ quân Tùy đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc nào cũng có thể chạy trốn.

Lúc này, một quan quân kỵ mã dẫn theo hơn 20 tên lính tuần tra Cao Câu Ly chạy nhanh tới. Hàng trăm binh sĩ quân Tùy trong bụi cây không khỏi nắm chặt cung tên, trong khoảng thời gian hơn 20 tên quân địch đi qua nơi mai phục, Trần Húc liền thấp giọng hạ lệnh một tiếng, binh sĩ quân Tùy đồng thời bắn cung.

Mũi tên dày đặc bắn về phía quân địch trên đường. Binh lính Cao Câu Ly không kịp đề phòng, lập tức bị ngã xuống phân nửa. Quan quân kỵ mã cũng bị trúng 17 – 18 mũi tên, ngay cả người dắt ngựa cũng ngã xuống đất, trên đường vang lên tiếng kêu la thảm thiết.

Chỉ bắn một vòng mũi tên, hàng trăm binh sĩ quân Tùy liền dừng mãnh như hổ lao ra, bao vây lấy năm sáu binh lính quân địch chưa trúng mũi tên, loạn đao chém giết. Sau đó liền thu dọn thi thể, xử lý sạch vết máu.

Thời gian là điểm mấu chốt quyết định thắng bại, vừa xử lý quân địch tuần tra, binh sĩ quân Tùy trong rừng liền xuất phát dưới sự thống lĩnh của Trương Huyền, đi về phía đại doanh dân phu bên ngoài năm sáu dặm. Binh lính tuần tra thường thì cách khoảng một khắc tuần tra một lần. Một khắc này cũng đủ để bảo đảm quân Tùy không bị quân địch phát hiện.

Rất nhanh, Trương Huyền dẫn hơn nghìn binh lính đã cách đại doanh dân phu khoảng 50 bước. Họ có thể thấy được tình hình trong đại doanh. Đám dân phu đang tập trung lại ăn cơm, ồn ào vô cùng.

Trương Huyền ngẩng đầu lên nhìn trời. Trời đã ngả về tây, biến thành chiều tà rồi, sắp xuống núi rồi, nhiều lắm cũng chỉ được nửa canh giờ nữa, màn đêm sẽ buông xuống.

Trong lòng Trương Huyền đã quyết định, hạ lệnh:

- Tấn công, huyết tẩy đại doanh!

Cách cảng Phối Thủy khoảng 50 dặm, một chiến thuyền sáu ngàn thạch, năm bánh răng đang lặng lẽ đứng trên mặt biển. Phía sau thuyền chiến có vô số chấm đen. Chiến hạm quân đội quân Tùy đã tới bao vây bên ngoài Bình Nhưỡng rồi, đang chờ lệnh tiến công.

Người dẫn đầu trên chiến thuyền, chủ soái quân tiên phong Lai Hộ Nhi nhìn về phía bờ biển xa xa. Mặc dù họ vẫn chưa nhìn thấy đất liền, nhưng trong lòng Lai Hộ Nhi hiểu, người Cao Câu Ly đã nghiêm chỉnh chờ trên bờ rồi.

Trước khi y xuất phát, đã từng lệnh cho cháu tới Tấn Thăng gửi cho Chu Pháp Thượng một bức thư, hẹn đêm ngày 20 sẽ bắt đầu lên bờ. Y hy vọng Chu Pháp Thượng sai người có thể quét sạch trở ngại trước khi trời tối. Mà bây giờ mặt trời đã dần chìm xuống biển, trên bờ rốt cuộc đã có động tĩnh chưa?

Trong lòng Lai Hộ Nhi như có tảng đá lớn đè nặng xuống, y cũng cảm thấy mình cho Chu Pháp Thượng thời gian quá ngắn, quân đội của gã cử đi rất có thể không thể hoàn thành được nhiệm vụ này.

Đúng lúc này, binh lính trên cột buồm bỗng hô lớn:

- Đại soái, họ đã quay về rồi!

Lai Hộ Nhi liền vịn mép tàu nhìn về phía xa, chỉ thấy trên biển xuất hiện một chấm đen, có lẽ chính là thám báo mà y cử đi thăm dò tình hình. Trong lòng y bỗng dâng lên niềm hy vọng, sẽ có tin gì mang về cho y?

Không bao lâu sau, thuyền thám báo từ từ tới sát thuyền lớn, trên thuyền ngoài 3 tên thám báo cử đi ra còn có thêm một người nữa, cách ăn mặc rất

giống với nông dân Cao Câu Ly bình thường. Điều này khiến cho Lai Hộ Nhi hơi giật mình, đó là người nào?

- Hẳn ta là ai?

Lai Hộ Nhi cao giọng hỏi.

- Khởi bẩm đại soái, hẳn ta là thám báo của chúng ta, là Trương tướng quân cử tới báo tin!

- Trương tướng quân nào?

Lai Hộ Nhi càng thêm nghi ngờ.

- Thiên tướng Trương Huyền!

Lai Hộ Nhi lúc này mới chợt hiểu ra, hóa ra Chu Pháp Thượng cử Trương Huyền đi chấp hành nhiệm vụ. Trong lòng y càng thêm kỳ vọng, lập tức dặn dò:

- Mau cho họ lên đi!

Trên thuyền lớn liền ném xuống một chiếc thang dây, mấy người lên thuyền lớn. Binh sỹ mà Trương Huyền cử đi báo tin liền bước lên trước quỳ một chân bẩm báo:

- Khởi bẩm đại soái, tướng quân nhà ta đã dẫn quân tới vịnh. Người mời đại soái an tâm chớ vội, chúng ta nhất định sẽ diệt sạch trở ngại.

Lai Hộ Nhi vui mừng gật đầu, có được tin tức chính xác, trong lòng y rốt cuộc cũng đã khá hơn rồi. Lai Hộ Nhi lại cười hỏi:

- Ta muốn biết, nếu có thể lên bờ, hẳn làm thế nào thông báo cho ta biết?

- Lấy khói lửa trên bờ làm tín hiệu. Nếu đại soái thấy trên bờ xuất hiện khói lửa, đó có nghĩa là có thể lên bờ.

Thám báo nói xong, binh lính trên cột buồm liền hô lớn:

- Có khói, khói nổi lên rồi!

Lai Hộ Nhi liền bước nhanh tới mép thuyền, chỉ có phía xa xuất hiện đám khói dày đặc, cuộn cuộn bay lên trời. Lai Hộ Nhi mừng rỡ:

- Truyền lệnh chuẩn bị đổ bộ lên bờ!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 114: Đổ Bộ Bình Nhưỡng

Trong đại doanh dân phu lửa cháy ngút trời, khói lửa cuồn cuộn, vô số đại tướng đều bị đốt cháy, thể lửa nhanh chóng lan tràn. Trong khói lửa mãnh liệt, binh lính quân Tùy không chút lưu tình, huyết tẩy đại doanh dân phu, khắp nơi chém giết dân phu Cao Câu Ly, thi thể ngổn ngang, máu chảy thành sông.

Hơn vạn dân phu trong đại doanh hoảng sợ vô cùng, kêu la thảm thiết, chạy trốn chết khắp nơi. Dân phu bị chết vô số, bị thiêu cháy, cả đại doanh đều bị máu tanh và sự sợ hãi bao phủ.

Cảnh báo của đại doanh dân phu nhanh chóng truyền tới đại doanh quân Cao Câu Ly. Chủ tướng Quyền Văn Thọ kinh hãi thất sắc, liền dẫn nghìn quân hướng tới phía đại doanh dân phu. Trong lòng y rất hiểu, cho dù quân doanh không mất, nhưng đại doanh dân phu xảy ra chuyện, dân phu chạy hết, cũng chẳng khác nào đã mất đi ý nghĩa phòng ngự.

Lúc này, cả tòa đại doanh đều bị biển lửa nuốt sống, thể lửa càng cháy càng lớn, khói lửa ngút trời cao hàng chục trượng, phía ngoài trăm dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Hơn một vạn năm nghìn dân phu đã bị chết và bị thương phân nửa. Dân phu còn lại đều bị sợ tới vỡ mật, sớm đã chạy mất không còn dấu vết.

Trong đại doanh đã không thể có kẻ ngốc nào nữa, quân Tùy cũng đã rút lui ra khỏi đại doanh, bắt đầu rút ra phía ngoài bao vây.

Đại tướng Cao Câu Ly Quyền Văn Thọ từ phía xa đã nhìn thấy một cánh quân Tùy hơn nghìn người đang rút lui. Y bỗng trừng mắt đỏ lên, thế lửa lớn như vậy Bình Nhưỡng chắc chắn là đã nhìn thấy rõ. Một khi Vương thượng và phụ thân truy trách, y biết giải thích thế nào?

Trong quân Cao Câu Ly, Quyền Văn Thọ là một công tử ăn chơi nổi tiếng, vẻ ngoài anh tuấn, phong lưu vô độ, lại tự cho là mình siêu phàm. Nhưng, y xuất thân cao quý, là con trai cả của quyền thần số 2 Cao Câu Ly Quyền Hoàn, cho nên có địa vị cao trong quân.

Có lẽ vì nguyên nhân ưu việt quá lớn, tính khí Quyền Văn Thọ cũng vô cùng táo bạo, đối với tướng sỹ thường xuyên đánh chửi, hơn nữa còn bảo thủ, rất ít khi nghe ý kiến của Đại tướng quân thủ hạ.

Cho dù Uyên Thái Tộ vô cùng bất mãn với y, nhưng lại không thể thay y được. Quân đội dưới trướng Quyền Văn Thọ là quy thuộc Quyền Hoàn, cho nên đêm qua khi Uyên Thái Tộ thị sát, rất nhiều câu không phải là nhằm vào Quyền Văn Thọ, mà là giao phó với toàn bộ tướng lĩnh.

Quyền Văn Thọ lòng nóng như lửa đốt, liền hô lớn:

- Đuổi theo bọn chúng, phải tiêu diệt hết!

Y liền thấy choáng váng đầu óc, một lòng chỉ nghĩ làm thế nào để giải thích với phụ thân và Vương thượng, mà quên mất sự an toàn của tường thành. Y dẫn năm nghìn binh lính bất chấp tất cả đuổi theo truy sát đám quân Tùy đã rút lui ra ngoài hàng dặm.

Lúc này, trên tường thành chỉ có chưa tới hai trăm binh lính tuần tra đang trực. Đây là binh lính tuần tra bình thường, một khi phát hiện thấy trên biển có sự khác thường, họ sẽ nhanh chóng gõ chuông cảnh báo, thông báo cho quân đội trong đại doanh chuẩn bị chiến đấu.

Hai trăm binh lính cũng tương tự bị ngọn lửa cháy cuộn cuộn làm cho khiếp sợ. Họ đứng trên tường thành, trong lòng kinh hãi nhìn về phía biển lửa đã lan ra hàng dặm, mờ mịt không biết nên làm thế nào.

Thế lửa quá lớn, không ngừng thiêu đốt vải bạt bị gió to thổi lên trời, bay đi khắp nơi. Ở đoạn tường thành gần phía tây cũng có hàng trăm chiếc lều, được hàng rào bao quanh, ở đây là kho, để rất nhiều lương thảo và quân khí cung ứng cho quân đội và dân phu. Doanh kho và doanh dân phu cách nhau khoảng một dặm, bình thường được canh phòng nghiêm ngặt, nghiêm phòng khói lửa.

Nhưng dưới tổ chim cũng khó có trứng lành, vài mảnh vải bạt bị cháy đã bay vào trong kho, đốt cháy đại doanh kho. Lương thảo tích trữ trong kho cũng nhanh chóng bị đốt cháy, thế lửa nhanh chóng bốc lên, sức nóng liên tiếp lao tới tường thành, khiến cho phân nửa tường thành đã không thể vững chắc được nữa. Binh lính trên thành lần lượt rút lui về phía đông.

Binh lính trên thành đã loạn thành một bầy, họ đều không chú ý tới một cánh quân Cao Câu Ly mặc đồng phục tương tự đã lặng lẽ xuất hiện ở phía tây thành. Cánh quân này có khoảng 50 người, chính là do Thẩm Quang và thủ hạ của y, mục tiêu của họ rất rõ ràng, chính là hàng trăm máy bắn đá trên tường thành.

Lúc này phía tây thành đã không có quân canh gác nữa rồi, Thẩm Quang ở thành Liêu Đông cũng đã từng đối phó với loại máy bắn đá này. Y rất hiểu loại máy bắn đá của Cao Câu Ly có một nhược điểm lớn nhất.

Động tác của y vô cùng nhanh chóng trèo lên máy bắn đá, tìm điểm nối giữa trường cán và giá, chỗ này được dùng dây buộc chặt lại.

Thẩm Quang rút chiến đao sắc bén ra, dùng đao chặt đứt mấy sợi dây trên máy bắn đá. Máy bắn đá khổng lồ liền bị sụp xuống ầm ầm, từng thanh

gỗ to lớn đổ nhào xuống. Thẩm Quang ngã nhào xuống xa khoảng một trượng, khi bị thanh gỗ lớn rơi xuống va phải.

Cao chừng hơn hai trượng, giống như chiếc máy bắn đá khổng lồ dễ dàng bị hư hao, cho dù muốn tu sửa lại cũng phải cần mười mấy thợ thủ công, mất phải một ngày. Điều này rõ ràng là không thể thực hiện được.

Dưới sự dẫn dắt của Thẩm Quang, hơn 50 tên thủ hạ đã chịu đựng sự thiêu đốt của lửa nóng, nhanh chóng phá hủy hết được 150 chiếc máy bắn đá ở phía tây. Họ tiếp tục đi về phía đông phá hủy. Từng chiếc máy bắn đá được đặt trên tường thành rất nhanh biến mất trong màn đêm và trong ánh lửa.

Đang! Đang! Đang!

Tiếng chuông dồn dập cuối cùng cũng đã vang lên, 180 binh lính Cao Câu Ly xông lên chiến đấu với thủ hạ của Thẩm Quang. Nhưng quân đội chủ lực của Cao Câu Ly đã bị Trương Huyền dụ ra ngoài chực dậm rồi, ở giữa được phân cách bởi đám lửa cháy cuộn cuộn. Họ căn bản không nghe thấy tiếng chuông cảnh báo trên tường thành.

Đúng lúc này, trên biển xuất hiện những chấm đen dày đặc, một con thuyền lớn di chuyển vào bờ. Trên thuyền lớn đứng đầy binh lính đã được trang bị vũ khí. Khi chiếc thuyền lớn áp sát bờ, từng khối ván gỗ ầm ầm đáp lên bờ, binh lính trên thuyền lập tức chạy lên bờ xếp hàng.

Lai Hộ Nhi bước lên bờ. Thân binh của gã cũng đã dắt chiến mã tới. Lai Hộ Nhi tung người nhảy lên ngựa, chiến đao chỉ về phía tường thành cách mấy trăm bước, hét lớn:

- Tấn công tường thành!

Hàng nghìn binh lính lên bờ trước cùng hò hét, che trời phủ đất tiến về phía tường thành. Hơn trăm binh lính Cao Câu Ly đang chiến đấu kịch liệt

với thủ hạ của Thẩm Quang cũng đã nhìn thấy chiếc thuyền lớn ở gần đó cùng với vô số binh lính đang xông tới tường thành, họ sợ hãi, không còn tâm trí đâu mà chiến đấu nữa, lần lượt quay đầu chạy về phía đông tường thành.

Quyền Văn Thọ đuổi theo quân Tùy phá hỏng phòng ngự, nhưng Trương Huyền lại vẫn không muốn giao chiến với y, dẫn quân đội chạy về hướng bắc, dụ dỗ năm nghìn quân đội Cao Câu Ly đuổi theo sau để Thẩm Quang có điều kiện phá hủy máy bắn đá. Quyền Văn Thọ thấy chủ tướng quân Tùy cười ngửa phía trước, hận là không bắt được chủ tướng quân địch bầm vằm ra thành nghìn vạn mảnh.

Một đường đuổi theo ra hơn chục dặm. Lúc này, hai chiến mã trái phải kẹp lấy Quyền Văn Thọ ghìim chương lại, vội nói:

- Tướng quân, quân địch rõ ràng là dụ chúng ta về hướng bắc, không nên đuổi theo nữa.

Quyền Văn Thọ bỗng như bừng tỉnh. Y liền vỗ đùi mạnh một cái:

- Hỏng rồi, trúng kế diệu hồ ly sơn của quân địch rồi!

Y liền hô lớn:

- Lập tức rút lui!

Nhưng Trương Huyền nào có dễ dàng để họ rút về. Khi quân đội Cao Câu Ly vừa quay đầu rút lui, Trương Huyền lập tức dẫn quân đuổi theo, đánh từ phía sau quân địch. Quyền Văn Thọ tức giận, nổi trận lôi đình, lại một lần nữa hạ lệnh quay đầu truy cản quân Tùy. Quân đội Trương Huyền lại một lần nữa rút lui về phía sau, lần này họ lại rút lui về phía rừng cây, rất nhanh đã không còn dấu vết.

Quyền Văn Thọ ghì chặt chiến mã, kinh ngạc bất an trước rừng cây, truy đuổi quân địch chưa chắc có thể đuổi tới, nhưng lại lui quân như vậy, trong lòng y thực sự không cam lòng, khiến cho y có chút bất đắc dĩ tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc này, một binh lính cười ngựa chạy gấp tới, vượt qua Quyền Văn Thọ, ghì chặt cương ngựa hô lớn:

- Quyền tướng quân, đại sự không ổn rồi, quân Tùy đã đổ bộ, tường thành thất thủ rồi!

Quyền Văn Thọ dường như bị sấm đánh bên tai, bỗng nhiên ngậy người ra. Y căn bản không để tâm tới lời cảnh báo của Uyên Thái Tộ. Nhưng bây giờ quân Tùy thực sự đã đổ bộ rồi, y mới ý thức được lời của Uyên Thái Tộ là đúng, mình đã phạm phải lỗi lớn.

Quyền Văn Thọ vỗ mạnh vào đầu, mình thật là hồ đồ! Ý đồ của quân Tùy rõ ràng như vậy lại không nhìn ra. Tường thành thất thủ rồi, chuyện này phải làm thế nào đây?

- Tướng quân, mau rút đi!

Tướng lĩnh thủ hạ lần lượt khuyên nhủ:

- Chỉ cần có thể bảo tồn được thực lực, Vương thượng không trách tội chúng ta. Nếu chúng ta còn không đi, bị quân địch bao vây, tất cả đều đi đời hết.

Quyền Văn Thọ lòng rối như tơ vò, hoàn toàn không có chủ ý. Y chỉ có thể nghe theo lời khuyên của các tướng lĩnh, dẫn quân đội nhanh chóng rút lui về phía đông, nhưng đã muộn rồi, năm nghìn quân đội men theo quan đạo mà chạy, họ vừa rút lui chưa được vài dặm, hai bên rừng cây đã vang lên tiếng trống trận, ánh lửa nổi lên tứ phía, một cánh phục binh đánh ra.

Trong ánh lửa, một viên lão tướng tay cầm đại đao, râu tóc đã bạc phơ, chính là chủ soái quân tiên phong Lai Hộ Nhi.

Lai Hộ Nhi vuốt râu cười lớn:

- Món nợ hai năm trước, hôm nay xem như là xong rồi!

Đại đao của ông vừa vung lên:

- Giết cho ta!

Gần vạn quân Tùy từ hai bên đánh tới, binh lính Cao Câu Ly bỗng chốc loạn thành đàn, bị giết tới mức người ngã ngựa đổ. Quyền Văn Thọ thấy tình hình không tốt, quay đầu ngựa định chạy, chủ tướng trốn chết, binh lính Cao Câu Ly thoáng thốc đã thất bại.

Toàn diện và hai bên đều bị quân Tùy bao vây, chỉ có một đường lui, nhưng quan đạo hẹp khiến cho họ không thể chạy trốn chết được nhiều. Binh lính Cao Câu Ly giẫm đạp lên nhau, tranh nhau chạy trốn chết, tiếng khóc lóc vang lên, tiếng cầu khẩn, tiếng kêu la thảm thiết vang dội quan đạo, quân Cao Câu Ly bị quân Tùy chém giết, thi thể chồng chất, cùng đường, lần lượt đầu hàng.

Lai Hộ Nhi lại nhớ rất rõ mối thù hai năm, bốn vạn quân đội của y dường như đều bị quân đội Cao Câu Ly giết chết. Y lạnh lùng hạ lệnh:

- Không nhận đầu hàng, giết hết toàn bộ cho ta, không để lại một ai!

Quân Tùy lập tức sát khí ngút trời, chiến đao chém giết, trường mâu đâm giết, không chút lưu tình đã ra tay với hàng nghìn binh lính Cao Câu Ly. Trên quan đạo nhỏ hẹp đã biến thành trường Tu La hội tanh vô cùng. Mặc dù cũng có số ít binh lính Cao Câu Ly chống cự, nhưng rất nhanh đã nhuốm trong cảnh chết chóc thảm khốc.

Quyền Văn Thọ hoảng sợ chạy về phía tây, phía sau chỉ còn chưa tới trăm binh lính đi theo. Chỉ chạy chưa được hai dặm, Quyền Văn Thọ bỗng nhiên phát hiện thấy phía trước có sự khác thường, y kinh hãi vội ghì cương ngựa lại. Chỉ thấy phía trước đã có hơn nghìn binh lính quân Tùy xếp thành hình bán nguyệt, người đứng đầu là Đại tướng quân Tùy, đang giơ trường kích thanh long, ánh mắt lăm liết chăm chăm nhìn y.

Quyền Văn Thọ sợ hãi liền lùi về phía sau vài bước, vội nhìn xung quanh để tìm đường lui. Bên phải y là vách núi cao, còn bên trái là một cánh rừng rậm rạp. Bên ngoài cánh rừng rậm rạp là dòng sông mênh mông. Quyền Văn Thọ đã bước tới đường cùng rồi, trong lòng y có chút tuyệt vọng. Trăm binh lính đi theo y cũng biết không còn đường nào nữa, họ không quan tâm tới Quyền Văn Thọ, liền chạy vào trong rừng tùm.

Lúc này phía sau vang lên tiếng trống trận, truy binh sắp đánh tới, trong lòng Quyền Văn Thọ run sợ, trường kích trong tay vung lên, thúc ngựa xông về phía Trương Huyền:

- Tướng Tùy chịu chết đi!

Y hô lên một tiếng, chỉ thương về phía yết hầu Trương Huyền.

Trương Huyền không chút hoang mang, trường kích vung lên hướng ra phía ngoài, chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, Quyền Văn Thọ bị tê rần hai tay, trường thương cũng bay đi. Không chờ y phản ứng lại, chỉ thấy cơ thể bay lên không trung, Trương Huyền khẽ thả lỏng cánh tay, Quyền Văn Thọ bị bắt từ trên chiến mã, quăng mạnh xuống đất.

- Trói hắn ta lại!

Trương Huyền hô lên một tiếng, mấy tên binh sỹ liền xông lên, đè Quyền Văn Thọ xuống đất, dùng dây thừng trói y lại.

Đây là bài học mà Trương Huyền đã học được. Khi hãn ở thị trấn Thần Lộc đã giết chết Uyên Võ Ninh, sau đó Chu Pháp Thượng đã cho hãn biết, Uyên Võ Ninh là con thứ ba của quyền thần số 1 Cao Câu Ly Uyên Thái Tộ. Nếu có thể sống được thì có ý nghĩa rất lớn, tiếc là Trương Huyền đã không có kinh nghiệm, ra tay quá mạnh.

Lần này hãn đã biết, có thể thống lĩnh được năm nghìn binh lính Cao Câu Ly thì đại tướng tuyệt đối không thể là kẻ vô danh được. Hãn liền tha mạng cho Quyền Văn Thọ, bắt sống lấy y.

Lúc này, Lai Hộ Nhi dẫn theo hàng nghìn quân đuổi tới, ghìm cương ngựa từ xa, Lai Hộ Nhi cười nói:

- Là Trương tướng quân phải không?

Trương Huyền liền thúc ngựa tiến lên phía trước, trên lưng ngựa khom người hành lễ:

- Mặt tướng Trương Huyền tham kiến đại soái!

Lai Hộ Nhi gật đầu khen ngợi:

- Quân ta đi thuyền mỗi mệt, ta đang lo lắng sẽ có một cuộc chiến đấu ác liệt, lại không ngờ người đã quét sạch mọi trở ngại của ta rồi. Lần này đổ bộ thành công, ta sẽ ghi người công đầu!

- Đa tạ đại soái ưu ái!

Trận lửa lớn trong doanh trại đã cháy hơn nửa canh giờ mới dần tắt, toàn bộ dân phu doanh đều bị cháy sạch, vật tư của kho cũng đã cháy phân nửa.

May mà quân doanh không bị lửa cháy tới, được bảo vệ hoàn chỉnh. Nhưng binh lính Cao Câu Ly trong quân doanh lại không còn, họ đã bị chết

thảm ở nơi khác rồi.

Lai Hộ Nhi không tiếp tục tiến công Bình Nhưỡng nữa, mà đổ bộ lên vịnh đóng trại, chờ tin tức của quân đội Chu Pháp Thượng.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 115: Tranh Cãi Chiến Hay Hòa

Một trận hoả lớn của vịnh Phối Thuỷ khiến thành Bình Nhưỡng bao phủ ở trong một loại bất an hoảng loạn, chính ngay cả đứa bé cũng biết rõ quân Tuỳ lần nữa đổ bộ vào vịnh, tướng sĩ trên đầu thành càng lo lắng đề phòng, không biết khi nào thì đại quân nhà Tuỳ sẽ binh đến thành hạ...

Quân từ vịnh Phối Thuỷ đổ bộ không thể nghi ngờ là chiến lược cao minh, nó kiềm chế được quân đội Cao Câu Ly tập kết chiến tuyến ở Bình Nhưỡng, khiến cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, không thể bắc tiến nghênh chiến quân đổ bộ của quân Tuỳ xuôi nam, trong chừng mực nào đó bảo đảm quân Tuỳ có thể theo đường bộ thuận lợi xuôi nam.

Cao Câu Ly lúc này trải qua hai lần chiến tranh, sức nước mệt mỏi, nhân khẩu giảm sút, quân đội còn chưa tới năm vạn, trong cuộc chiến lần thứ hai với quân Tuỳ, Cao Câu Ly tự biết ắt phải bại không nghi ngờ.

Để tự bảo vệ mình, bọn họ không tiếc tặng ba mươi vạn món vũ khí còn sót lại của quân Tuỳ cho Đột Quyết, chỉ khẩn cầu Đột Quyết có thể xuất binh xuôi nam, làm chệch hướng quân Tuỳ đông chinh. Nhưng không ngờ vũ khí giữa đường bỗng dưng mất tích, niềm hy vọng Đột Quyết xuất binh cũng tan thành bong bóng.

Chính ngay lúc từ trên xuống dưới Cao Câu Ly cực kỳ bi ai, nội bộ triều đình nhà Tuỳ lại phát sinh náo động. Dương Huyền Cảm, một trong những người quyền quý triều Tuỳ tạo phản ở nội địa Trung Nguyên, thanh thế rất

lớn, khiến cho một tuyến tập kết ở Liêu Đông, hơn mười vạn quân Tuỳ đang chuẩn bị tiến công quy mô không thể không nhanh chóng rút về Hà Bắc, cũng do vậy đã cứu vớt Cao Câu Ly trong tuyệt vọng.

Cả nước Cao Câu Ly từng bừng hò reo, thậm chí có người đề xuất kết minh cùng Dương Huyền Cảm, giúp Dương Huyền Cảm công diệt triều Tuỳ.

Cái gọi là việc binh không có thể bình thường, nước không có hình dạng bình thường, sự hưng phấn của Cao Câu Ly còn chưa hề tiêu biến, cuộc tạo phản của Dương Huyền Cảm đã bị dập tắt, cuộc tấn công lần thứ ba của quân Tuỳ với Cao Câu Ly cũng bất ngờ đến, khiến cho cả nước Cao Câu Ly từ trên xuống dưới lại một lần nữa lâm vào trong khủng hoảng cực độ.

Với tư cách là kinh thành Cao Câu Ly, Bình Nhưỡng tuy rằng nhận được sức nước có hạn, chiếm đất cũng không lớn, chu vi chỉ có ba mươi dặm. Nhưng Cao Câu Ly dù sao dựng nước hơn sáu trăm năm, ở Bình Nhưỡng định đô cũng vượt quá hai trăm năm.

Dưới sự dẫn dắt vất vả hơn hai trăm năm qua của Vương triều Cao thị, thành Bình Nhưỡng khí thế đồ sộ, các loại kiến trúc rộng lớn chỗ nào cũng có, hơn nữa chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hoá Trung Nguyên, các loại mái cong vòm cứng, đình đài lầu các, thoát nhìn so với thành trì Trung Nguyên cũng không có khác biệt gì.

Phụ cận cổng bắc thành Bình Nhưỡng có một toà nhà lớn chiếm đất gần trăm mẫu. Nơi này chính là toà phủ trạch của trọng thần đứng thứ hai ở Cao Câu Ly Hoàn Phủ, Quyền Hoàn giữ chức quan Nhâm đại Đối lư, cũng chính là tể tướng, nhưng quân chính đại quyền của Cao Câu Ly lại nằm giữ ở trong tay Uyên Thái Tộ, Quyền Hoàn ở trong triều đình cũng không có thực quyền.

Nhưng Quyền Hoàn lại có thế lực rất lớn, nhiều đời ông ta được phong làm Đông bộ đại nhân, ngàn dặm đất phía đông Bình Nhưỡng đều là phạm vi thế lực của ông ta. Cho nên mặc dù trong tay Quyền Hoàn không có thực quyền, nhưng trong triều đình lại có địa vị hết sức quan trọng. Ngay cả Uyên Thái Tộ cũng không dám quá khinh thường ông ta.

Lúc này, ở hậu đường phủ trạch, Quyền Hoàn mặc một thân bào phục rộng thùng thình, vẻ mặt khẩn trương nghe báo cáo từ một tên binh lính báo tin, ông ta rất lo lắng sự sống chết của đứa con lớn Quyền Văn Thọ của mình.

- Khởi bẩm đại nhân, trưởng công tử trước mắt đã bị giam giữ trong quân doanh của quân Tuỳ, y trước mắt bình an vô sự, cũng không có bị thương. Y khẩn cầu đại nhân sớm ngày nghị hoà với quân Tuỳ, như vậy quân Tuỳ sẽ có thể phóng thích y!

Nói xong, binh lính báo tin trình lên một phong thư cho Quyền Hoàn. Quyền Hoàn liếc thoáng qua một cái nhận ra chữ viết trên bì thư, đúng là thư tự tay con ông ta viết, ông ta rút ra bức thư vội vàng xem một lần, tạm thời yên tâm. Con trai thật sự bình an vô sự.

Ông ta chấp tay sau lưng đi qua đi lại ở trong phòng, tuy rằng năm ngàn tướng sĩ bị quân Tuỳ toàn diệt, không một mạng sống, nhưng Quyền Hoàn căn bản cũng không quan tâm sống chết của những tướng sĩ đó. Ở trong lòng ông ta, cho dù mười vạn tướng sĩ cũng so ra không sánh được với đứa con trai quan trọng của ông ta, hơn nữa còn là con trai trưởng của ông ta.

Ông ta biết rõ mình nên làm như thế nào, nhưng nếu như vậy, mâu thuẫn của ông ta và Uyên Thái Tộ sẽ phải hoàn toàn công khai.

Ngay buổi sáng hôm nay, Bình Nhưỡng có được một tin tức, con trai thứ ba Uyên Vô Ninh của Uyên Thái Tộ không may bị tướng Tuỳ giết hạ ở phụ cận thành Liêu Đông, Uyên Thái Tộ đau buồn vạn phần, hùng hồn yêu

cầu quyết chiến cùng quân Tuỳ, cũng tuyên bố, trong triều ai dám chủ hoà, người đó là kẻ địch của Uyên Thái Tộ y.

Riêng lúc này con trai của mình bị quân Tuỳ bắt làm tù binh, Quyền Hoàn biết rõ, nếu như muốn bảo vệ tính mạng của con trai, chỉ có hai phương pháp. Hoặc là cùng quân Tuỳ nghị hoà, hoặc là dùng tù binh quân Tuỳ trao đổi con trai trở về, nhưng hơn mười vạn tù binh quân Tuỳ đều đang ở mỏ trong núi làm khổ sai, do Uyên Thái Tộ nắm trong tay. Uyên Thái Tộ sẵn lòng chia một phần tù binh cho mình sao?

Trầm tư rất lâu, Quyền Hoàn quyết định vào cung cùng Vương thượng nói việc này trước.

- Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức chuẩn bị xe, ta phải tới Vương Cung!

Anh Dương Vương Cao Nguyên đã gần năm mươi tuổi, ông ta kế vị vào sau năm triều Tuỳ diệt Trần, Tuỳ Văn Đế sắc phong ông ta làm Khai Phủ Nghi Đồng Tam Ti, Quận công Liêu Đông, Cao Ly Vương.

Trong kiếp sống mười mấy năm làm Vương thượng Cao Câu Ly, Cao Nguyên trôi qua trong rượu ngon và gái đẹp, triều chính đại quyền của Cao Câu Ly trên thực tế là nằm trong tay chi Mạc Ly Uyên Thái Tộ, Cao Nguyên chỉ là Vương thượng đồ nào có tên ấy.

Cuộc sống nhiều năm mê đắm trong vàng son phá huỷ sức khoẻ của Cao Nguyên, thân thể ông ta béo phệ, càng lúc càng u ám, trên mặt dường như bị ong vò vẽ chích qua, sừng đến hoàn toàn thay đổi diện mạo, mắt cũng mở nhanh không tưởng.

Mặc dù thân thể có vẻ vô cùng mỏi mệt, nhưng trong lòng Cao Nguyên lại rất sáng tỏ. Quân Tuỳ mấy chục vạn đại quân lần thứ ba tấn công Cao Câu Ly, binh đến thành hạ, nếu như tiếp tục đánh nữa, Cao Câu Ly sẽ mất nước.

Cao Nguyên từ khi bắt đầu đã cực lực chủ trương cầu hoà với quân Tuỳ, nhưng Uyên Thái Tộ và Ất Chi Văn Đức lại kiên quyết chủ trương chiến tranh, khiến lời kêu gọi của ông ta mất đi hiệu quả, trong lòng Cao Nguyên cực kỳ bất mãn, trong Vương Cung, Cao Nguyên đang nghe lời khuyên bảo của Quyền Hoàn.

- Vương thượng, quân đội trong thành chúng ta đã không đến vạn người, nếu như tiếp tục đánh nữa, thần lo lắng không chỉ là triều Tuỳ làm chúng ta diệt vong, chân chính bụng dạ khó lường ngược lại là Tân La, bọn chúng chiếm cứ bình nguyên Hán Giang phì nhiêu, dã tâm đã bắt đầu bành trướng, một khi thực lực chúng ta tiêu vong, cho dù triều Tuỳ cuối cùng tha cho chúng ta, người Tân La cũng sẽ xuất binh bắc tiến, lúc đó chúng ta lấy cái gì ra chống cự?

Lời khuyên bảo của Quyền Hoàn nói lên tiếng lòng của Cao Nguyên, Cao Nguyên thở thật dài một tiếng:

- Cô muốn cầu hoà với quân Tuỳ, nhưng có người không chịu đó chứ!

Vừa dứt lời, cửa cung điện đã truyền đến một giọng nói nghiêm nghị:

- Là ai muốn hướng về phía quân Tuỳ cầu hoà?

Chỉ thấy hơn mười người võ sĩ thân thể cao lớn vây quanh Uyên Thái Tộ bước nhanh đi vào Vương Cung. Uyên Thái Tộ thân mặc Hoàng kim tể giáp, khoác bên ngoài một kiện áo choàng màu đỏ tươi, thắt lưng giắt Bình Nam Kiếm, ánh mắt của ông ta sắc bén quét thoáng qua Cao Nguyên và Quyền Hoàn, hai người đều trầm mặc.

Uyen Thái Tộ nghe được tâm phúc bẩm báo, Quyền Hoàn bí mật xin gặp Cao Nguyên, ông ta lập tức dẫn theo võ sĩ xông vào Vương Cung, ông ta tuyệt đối không cho phép trong Vương Cung có bất kỳ bí mật nào giấu giếm mình tồn tại.

Dã tâm của Uyên Thái Tộ như của Tư Mã Chiêu, người qua đường Cao Câu Ly đều biết, ông ta vốn đảm nhiệm Đại Đối Lư của Cao Câu Ly, nhưng ông ta đã không còn thoả mãn là tể tướng Cao Câu Ly, lại bức Cao Nguyên phong mình là Mạc Ly Chi, cũng chính là Nhiếp Chính Vương, ông ta đã chuẩn bị để thế chỗ Cao thị rồi.

Trong mắt Cao Nguyên hiện lên một tia thù hận khó có thể phát hiện, ông ta bất mãn với Uyên Thái Tộ không phải là ngày một ngày hai, chỉ là ông ta không thể không nhẫn nhịn, ông ta biết rõ bản thân chỉ cần biểu hiện ra một chút bất mãn, bản thân cũng sẽ lập tức chết ở trên bụng nữ nhân, tân vương Cao Câu Ly kế vị. Cao Nguyên không dám lên tiếng.

Quyền Hoàn lại không chút hoang mang nói:

- Mọi người tối hôm qua nhìn thấy vịnh bên kia khói lên cuộn cuộn, tất cả đều biết quân Tuỳ hẳn đã đổ bộ rồi, chẳng lẽ Mạc Ly Chi đại nhân cảm thấy chúng ta vẫn có thể đánh lại quân Tuỳ sao?

Uyên Thái Tộ cười lạnh một tiếng:

- Quyền đại nhân là đang lo lắng cho con trai của mình à! Con của ông bị quân Tuỳ bắt được, cho nên ông cũng không có ý chí chống cự, chính là đến khuyên bảo Vương thượng đầu hàng, ta nói không sai chứ!

Quyền Hoàn giận dữ quát:

- Ai cũng có con cái của mình, chẳng lẽ người cũng không phải sao? Con của người bị tướng Tuỳ giết chết, cho nên người một lòng muốn báo thù, không tiếc kéo Cao Câu Ly chôn cùng với người!

- Ông nói không sai, con ta quả thật bị tướng Tuỳ giết chết, chẳng qua con ta chết còn có giá trị, ta cũng không phải là vì báo thù cho nó.

Uyên Thái Tộ xoay người nói với Cao Nguyên:

- Khởi bẩm vương thượng, ta sáng sớm hôm nay thu được tình báo của con tôi trước khi chết đưa đến, lần này tướng Tuỳ đông chinh cũng không phải quyết liệt tấn công chúng ta, chỉ có ba vạn quân của Lai Hộ Nhi tấn công Bình Nhưỡng, mặt khác hơn mười vạn tướng Tuỳ đều án binh bất động ở Liêu Đông. Nghe nói ngay cả Tuỳ đế cũng còn cáo bệnh lưu lại ở Trác quận, Vương thượng vẫn không rõ thế cuộc trước mắt sao?

Trong lòng Cao Nguyên ngẩn ra, liền vội vàng hỏi:

- Cô không rõ lắm, xin Mạc Ly Chi đại nhân chỉ giáo!

Uyên Thái Tộ liếc mắt qua Quyền Hoàn vẻ mặt bất mãn bên cạnh, thản nhiên nói:

- Mấu chốt ngay ở việc Dương Huyền Cảm tạo phản, Dương Huyền Cảm cũng không phải sơn tặc loạn phi bình thường, y là Lễ bộ thượng thư của triều Tuỳ, phụ thân Dương Tổ của y lại là nguyên lão khai quốc của triều Tuỳ, ở trong quan trường triều Tuỳ có sức ảnh hưởng khổng lồ, dư vị tạo phản của y phân liệt giai tầng thống trị của triều Tuỳ, đã làm lung lay nghiêm trọng căn cơ của triều Tuỳ.

Cho nên Tuỳ Đế mới tìm cái cớ bị bệnh ở lại Trác quận, phòng ngừa lại một tên Dương Huyền Cảm xuất hiện. Mấy chục vạn đại quân cũng đóng binh Liêu Đông không phát, trên danh nghĩa là đại quân áp sát, trên thực tế là bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rút về Trung Nguyên. Vương thượng, triều Tuỳ lần thứ ba đông chinh, kỳ thật chỉ có ba vạn quân đội của Lai Hộ Nhi.

Cao Nguyên hơi xao động rồi, nếu quả thật là như vậy, bọn họ thật sự sẽ có một chút cơ hội. Quyền Hoàn thấy Cao Nguyên đã xao động, khẩn trương nói:

- Mạc Ly Chi đại nhân, con của người có thể cung cấp tình báo như vậy sao? Ta xem ra là người tự mình vỗ đầu nghĩ ra được thôi!

Uyên Thái Tộ đột nhiên xoay người, giận dữ nhìn Quyền Hoàn nói:

- Quyền đại nhân có gì nói ra lời ấy, tình báo của ta tự có đến nơi, ta sẽ nói rõ cho ông biết, đây là tình báo Bột Hải cung cấp cho ta, cũng không phải ta vô đầu nghĩ ra được.

Quyền Hoàn á khẩu không trả lời được, Uyên Thái Tộ không hề để ý tới ông ta, lại nhìn sang Cao Nguyên, quả quyết nói:

- Quyết định như vậy đi, chúng ta tập trung binh lực cùng quyết một trận sống chết với quân đội Lai Hộ Nhi!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 116: Gặp Lại Bạn Cũ

Trong Lâm Sóc Cung ở Trác quận, Tuỳ Đế Dương Quảng tiếp đãi sứ giả Tân La đường xa mà đến, sứ giả là một tăng nhân, cao tăng trứ danh Tân La Đàm Dục pháp sư, ông ta từng nhiều lần đi sứ Đại Tuỳ, từng hai lần được Dương Quảng tiếp đãi.

Dương Quảng ngồi ở trên giường ngà voi mềm mại ở thư phòng, không lộ thanh sắc nghe Đàm Dục pháp sư trình bẩm.

- Bệ hạ, Vương thượng chúng tôi đồng ý xuất binh hiệp trợ quân Tuỳ chiến đấu, để cho Đại Tuỳ công hạ Bình Nhưỡng, giáo huấn Cao Nguyên trong mắt không có quân chủ, chấm dứt chiến tranh, quân đội Tân La lập tức rút về Kim Thành. Trai gái kim bạch Cao Câu Ly, Tân La tuyệt không dám động đến, đất đai Cao Câu Ly, Tân La cũng tuyệt không vượt qua một tấc.

- Điều này trăm cũng không hiểu lắm, Tân La cái gì cũng không muốn, xuất binh làm cái gì?

Dương Quảng lạnh lùng hỏi.

Đàm Dục pháp sư vội vàng chấp tay thi lễ:

- Cao Câu Ly luôn là đại địch của Tân La, chúng tôi chỉ muốn trừ đi kình địch này, để bảo vệ an toàn biên giới phía bắc, không hề có ý gì khác.

Dương Quảng cầm lên quốc thư của Chân Bình Vương Kim Bạch Tịnh đưa đến đọc qua một lượt, nói:

- Chuyện này để cho trầm suy xét một chút, sau đó trả lời các người lần nữa, người lui xuống trước đi!

- Bần tăng cáo từ!

Đàm Vân pháp sư chấp tay thi lễ, chậm rãi lui xuống. Dương Quảng trầm tư một lát, dặn dò tả hữu nói:

- Nhanh đi gọi Bùi thượng thư đến gặp trầm!

Bùi Củ lúc này ở ngay trong Sóc Cung, không bao lâu, có hoạn quan ở trước của bẩm báo:

- Bệ hạ, Bùi thượng thư đến rồi!

- Gọi ông ấy vào đây!

Một lát, Bùi Củ vội vàng đi vào thư phòng, khom mình thi lễ:

- Lão thần tham kiến bệ hạ.

- Đúng như lời ái khanh nói, Tân La vương quả nhiên phái người đến.

Tinh thần Bùi Củ chấn động:

- Bọn họ thật đến rồi sao?

Dương Quảng gật đầu nói:

- Ngồi xuống nói đi!

Bùi Củ ngồi xuống, Dương Quảng đưa bức thư của Tân La Chân Bình Vương cho Bùi Củ, Bùi Củ mở ra đọc một lượt, cười lạnh một tiếng nói:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của vi thần, bọn họ đã sốt ruột khó nén nổi rồi.

Dương Quảng trầm tư một lát hỏi:

- Trẫm đang suy xét, nếu như diệt sạch Cao Câu Ly, thiết lập An Đông đô hộ phủ, có lẽ như vậy có thể ngăn trở Tân La bắc tiến.

Bùi Củ lắc đầu:

- Nếu như bệ hạ thiết lập An Đông đô hộ phủ, tất nhiên phải hao phí phần lớn sức người sức của, phân tán tinh lực của Đại Tuỳ, một khi triều đình không còn sức không chế, Tân La nhất định sẽ thừa cơ mà vào, thâm tóm cả bán đảo. Khi đó trước mặt chúng ta là một chính quyền dị tộc càng hùng mạnh càng bướng bỉnh không chịu thuần phục, Liêu Đông cũng rơi vào trong nguy hiểm, cho nên vi thần duy trì bảo lưu sự hiện hữu của Cao Câu Ly, thà rằng muốn một Cao Câu Ly dập nát yếu nhược, cũng không thể đổi mặt với một Tân La hùng mạnh.

Bùi Củ nhìn được rất thấu đáo, gác lại loạn cục Đại Tuỳ, một khi thiết lập An Đông đô hộ phủ, tất nhiên sẽ xuất hiện cục diện không có sức khống chế, cuối cùng để cho Tân La thừa dịp bắc tiến, An Đông đô hộ phủ không phải là không thể thiết lập, nhưng cần phải là thịnh thế mới được.

Bùi Củ lại nói:

- Từ khi Chân Bình Vương phái người đến tỏ vẻ đồng ý xuất binh trợ chiến chính là có thể nhìn ra dã tâm của bọn họ. Bọn họ e sợ bệ hạ sẽ tiếp nhận cầu hoà của Cao Câu Ly, muốn thừa cơ hội này hoàn toàn tiêu diệt Cao Câu Ly.

Dương Quảng tuy rằng một lòng muốn tiêu diệt Cao Câu Ly, thành lập An Đông đô hộ phủ, nhưng chiến lược Bùi Củ nói lại rất có tầm nhìn xa.

Khiến cho Dương Quảng cuối cùng bị thuyết phục, chỉ có điều trong lòng của y ít nhiều có chút không cam lòng.

Bùi Cử nhìn ra do dự trong lòng Dương Quảng, cười khuyên bảo:

- Vi thần cũng rất đồng ý thành lập An Đông đô hộ phủ, nhưng ty chức cho rằng bây giờ thời cơ vẫn chưa được chín. Đợi bệ hạ hoàn toàn thanh trừ xáo động thiên hạ, khi sức nước cường thịnh, tứ hải an bình, xuất binh tấn công Cao Câu Ly lần nữa. Khi đó không chỉ là Cao Câu Ly, hẳn ngay cả Tân La, Bách Tế một đường diệt vong. Ở trên bán đảo thành lập quận huyện, cùng hưởng về Trung Nguyên, đây không phải là điều bệ hạ mong chờ sao?

Bùi Cử cuối cùng khuyên được Dương Quảng, lưu một Cao Câu Ly đập nát để kìm chế dã tâm của Tân La, càng thêm phù hợp lợi ích Đại Tuỳ trước mắt. Y trầm ngâm một chút nói:

- Trẫm đang lo lắng quyết chiến ở Bình Nhưỡng đã bắt đầu, không kịp ngăn trở Lai Hộ Nhi rồi.

- Điều này không cần lo lắng, Ngự sử Trung Thừa Thôi Quân Túc ở ngay Ô Cốt Thành, bệ hạ phái người đi nhanh tám trăm dặm, truyền ý chỉ cho Thôi Quân Túc, bảo y tuyên đọc ý chỉ của bệ hạ cho Lai Hộ Nhi.

Dương Quảng gật đầu:

- Trẫm ngay lập tức phác thảo chiếu chỉ!

Ngày thứ ba ngay sau khi Lai Hộ Nhi lên bờ, phó tướng Chu Pháp Thượng cũng dẫn theo một vạn năm ngàn người đã đến thành Bình Nhưỡng, hai cánh quân Tuỳ lấy đồng cỏ phía tây cách mười dặm ngoài thành Bình Nhưỡng hội hợp, cùng sửa chữa tu bổ mảng tường doanh trại kiên cố. Cùng lúc đó, quân Cao Câu Ly cũng ở trong thành chuẩn bị sẵn

sàng cho cuộc chiến tranh, âm vang của chiến tranh âm thầm bao phủ trên bầu trời thành Bình Nhưỡng.

Đại doanh quân Tuỳ nơi đóng quân cũng phải chọn lựa tỉ mỉ, cách Phối Thuỷ chỉ có một dặm, một con đường lớn rộng rãi nối thẳng đến bờ sông Phối Thuỷ. Nơi đó có một bến tàu trong đất liền do người Cao Câu Ly sửa chữa xây dựng.

Tuy rằng thuyền biển không cách cập bờ vào đất liền, nhưng thuyền nhỏ rất nhiều lại có thể cập bờ để vận chuyển lương thực ở trên bến tàu, điều này giảm bớt rất lớn khó khăn vận chuyển lương thảo cũng như vật tư quân sự của quân Tuỳ, chỉ cần phải đi một dặm đường đã vận chuyển đến được đại doanh.

Đại doanh chỉ dùng bùn đất và củi gỗ cấu tạo xây thành, cao một trượng năm thước, vô cùng kiên cố bền chắc, chu vi ước chừng tám dặm, giống hệt một cái thành nhỏ, ba vạn đại quân liền đóng quân ở trong quân doanh.

Quân Tuỳ do binh lực hai mươi doanh tạo thành, chia đều mỗi doanh một vạn năm ngàn người, nhưng trên thực tế là do đại doanh và tiểu doanh tạo thành, đại doanh có ba ngàn người, tiểu doanh chỉ có hơn ngàn người.

Trương Huyền và Thập Lục Doanh của y đóng quân nằm ở phía bắc quân doanh, do hai trăm đỉnh lều trại tạo thành, y thuộc về Tả quân do Chu Pháp Thượng suất lĩnh.

Buổi chiều ngày đó, Trương Huyền đang dẫn theo thủ hạ của hắn ở trường huấn luyện chiếm một miếng đất ba trăm mẫu diễn luyện trường mâu trận pháp. Trận hình quyết chiến đã định, quân đội của Trương Huyền được biên làm cánh tả quân trường mâu, chia đều mỗi chín trăm người biên làm một phương trận trường mâu, một trăm người còn lại làm đao thuẫn thủ hộ vệ ở bên cạnh.

- Chú ý phối hợp xung quanh!

Trương Huyền cười trên chiến mã lớn tiếng quát:

- Trận hình quyết không thể xuất hiện khoảng trống, phía trước một người chết trận, binh sĩ phía sau lập tức lấp vào cho ta.

Bọn binh sĩ quát hô lớn tiếng, sát khí ngút trời, Trương Huyền không khỏi âm thầm gật đầu. Thủ hạ của hắn đã trải qua hai lần chiến đấu thử thách, sát khí rõ ràng trở nên nồng đậm rồi, đây mới thực sự là chiến sĩ sa trường chân chính.

Lúc này, phía sau có người hô to:

- Trương tướng quân, soái trưởng có lệnh đến!

Trương Huyền vừa quay đầu lại, chỉ thấy bên cạnh sân huấn luyện một tên quan quân chạy việc thân thể cao lớn đứng đó, đang cười vẫy tay với hắn. Trương Huyền chốc lát ngây ngẩn cả người, quan quân chạy việc này không phải ai khác, không ngờ là Lý Tĩnh chia tay ở thảo nguyên.

Trương Huyền lập tức mừng rỡ, hắn tuyệt đối không nghĩ được sẽ gặp được Lý Tĩnh ở chỗ này, hắn vội vàng xoay người xuống ngựa, hướng phía Lý Tĩnh bước nhanh đi đến. Lý Tĩnh cũng khó che giấu kích động trong mắt, bước nhanh đến đón, hai người cười lớn ôm chặt nhau, trong lòng đều tràn đầy niềm vui sướng của người tha hương gặp được người xưa.

Lý Tĩnh cười nhắm ngay hõm vai của hắn đập nhẹ một quyền:

- Thế nào cũng không nghĩ ra công tử lại lăn lộn được đến chức Võ Dũng Lang Tướng, thật đáng mừng nha!

- Lý đại ca tại sao lại ở chỗ này?

Trương Huyền xúc động hỏi.

- Một lời khó nói hết, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện.

- Đi! Đến đại trưởng của đệ, ở ngay bên cạnh.

Trương Huyền đưa Lý Tĩnh vào trong lều của mình ngồi xuống, rót cho gã một chén nước, cười nói:

- Đệ là bởi vì huỷ diệt ba mươi vạn kiện vũ khí của người Đột Quyết ở thảo nguyên, giải quyết xong một bụng tâm sự của Thánh thượng, xem như lập được công lớn, cho nên Thánh thượng mới phong đệ chức Võ Dũng Lang Tướng.

- Huynh cũng nghe nói. Ài! Vì ba mươi vạn món vũ khí, bọn huynh suýt nữa chết ở trong tay người Đột Quyết, may mắn là Trương Trọng Kiên quen thuộc địa hình, bọn huynh mới có thể trốn thoát. Ai cũng không ngờ được ba mươi vạn món vũ khí kia lại bị tộc Bạt Dã Cổ chôn giấu ở Bắc Hải, sớm biết vậy bọn huynh cũng theo đệ đi Bắc Hải rồi.

- Cơ duyên khéo léo gặp thôi, đệ quả thật cũng không biết thứ kia giấu ở Bắc Hải.

Lý Tĩnh cười:

- Huynh cũng chỉ nói để mà nói thôi, kỳ thật tìm được đám vũ khí kia hay không cũng không có can hệ gì với ta, đệ không biết à! Huynh bị Vũ Xuyên Phủ dọn dẹp rồi, không riêng gì huynh, Trương Trọng Kiên cũng bị dọn dẹp rồi. Nhưng thật là việc tốt, bọn huynh lại đạt được tự do.

Trương Huyền lặng lẽ gật đầu, hắn nghe Sài Thiệu nói qua Độc Cô Thuận rất trọng huyết thống, rất nhiều người cũng không sớm thì muộn bị thanh trừ ra ngoài. Lý Tĩnh bị thanh trừ đã ở trong ý liệu của hắn, hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc.

- Lý đại ca tại sao lại ở chỗ này?

Lý Tĩnh cười nói:

- Khi huynh cùng các đệ đi hồ Câu Luân đã từ chức quan ở quận Mã Ấp, sau khi rời khỏi Vũ Xuyên Phủ đã trực tiếp quay trở về gia tộc ở quận Triệu, bởi vì cữu phụ và Lai đại tướng quân giao tình thâm hậu, Lai đại tướng quân viết một bức thư mời huynh đi nhậm chức trong quân. Huynh cũng muốn đến trong quân rèn luyện một phen, đã đồng ý rồi. Sau khi vào đến Trác quận mới biết được đệ đã vâng lệnh đi Liêu Đông rồi.

Cữu phụ của Lý Tĩnh chính là tiền đại tướng quân Hàn Cầm Hồ, Lý Tĩnh xuất hiện ở trong quân cũng không có gì khác lạ. Trương Huyền gật đầu, lại cười hỏi:

- Bây giờ Lý đại ca ở trong quân đảm nhiệm chức vụ gì?

- Huynh bây giờ đảm nhiệm tham mưu quân sự, thuộc phụ tá Lai đại tướng quân, sáng hôm nay mới cùng thuyền lương thực hậu cần đến đại doanh. Lai đại tướng quân sai huynh thông báo cho đệ biết, tối nay đến lượt các đệ huấn luyện đánh đêm.

Huấn luyện đánh đêm là việc Trương Huyền chờ mong, nhưng hãn càng quan tâm đối thủ cùng huấn luyện hơn, hãn vội hỏi:

- Đối thủ của chúng ta là ai?

- Là Đệ Nhất Doanh của Vũ Văn Thành Đô, thế nào, chờ mong phải không?

Lý Tĩnh cười hỏi.

Trương Huyền cũng không biết là chờ mong hay là lo lắng, hãn thật bất ngờ là cùng tiền quân tinh nhuệ nhất Vũ Văn Thành Đô tiến hành huấn luyện tác chiến ban đêm. Trong lòng của hãn không khỏi có chút khẩn trương hãn lên.

Lý Tĩnh nhìn ra sự khẩn trương của Trương Huyền, vội vỗ vai y nói lời thành khẩn:

- Không cần khẩn trương, cùng quân tinh nhuệ huấn luyện mới có thể nâng cao lực chiến đấu của mình. Đây là chuyện tốt, đệ hân nên thấy may mắn mới đúng!

Trương Huyền lặng lẽ gật đầu, Lý Tĩnh nói không sai, hân quả thật hân nên cảm thấy may mắn mới đúng.

Lý Tĩnh đứng lên cười nói:

- Huynh phải trở về phục mệnh, về sau chúng ta có thời gian lại nói chuyện tỉ mỉ hơn.

- Tốt lắm! Có lúc chúng ta nói chuyện tỉ mỉ hơn nữa, đệ còn phải thỉnh giáo võ nghệ của Lý đại ca đó!

- Là Tử Dương kích pháp Trương Trọng Kiên đưa cho đệ mà! Huynh nghe qua tên của nó rồi, quả thật rất muốn thấy được, có lẽ tối nay huynh sẽ có thể nhìn thấy.

Lý Tĩnh cười ha hả, vừa vỗ tay đã xoay người rồi đi, Trương Huyền tiễn gã ra khỏi đại trướng. Hân ngưng thần nhìn bóng lưng Lý Tĩnh đi xa, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại chờ mong đã lâu.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 117: Sơ Chiến Thành Đô

Vào đêm, binh sĩ trong đại doanh của Trương Huyền cũng chưa hề nghỉ ngơi, bọn họ tập trung ở sân huấn luyện mong đợi tiến hành tăng cường huấn luyện đánh đêm đã lâu.

Bình thường quân đội cũng sẽ không tiến hành tác chiến ban đêm, chỉ cần sắc trời chiều cũng đã gõ kèn thu binh, nhưng cuộc chiến giữa quân Tuỳ và Cao Câu Ly cũng là cuộc chiến diệt quốc, là chiến tranh người chết ta sống, sẽ không nói quy tắc gì cả.

Cho dù đến giữa khuya cũng sẽ không dễ dàng thu binh, tất nhiên sẽ huyết chiến đến cùng, mãi đến một bên gục ngã mới thôi, cho nên huấn luyện dạ chiến là một bước bắt buộc không thể thiếu.

Trên sân huấn luyện rộng lớn, hai cánh quân đội hơn ngàn người bày trận ở hai nơi nam bắc, tay cầm mộc mâu bộc sáp ong và mộc đao nặng nề, sát khí đằng đằng nhìn chăm chú vào đối phương.

Phía bắc là Thập Lục Doanh do Trương Huyền suất lĩnh, còn phía nam lại là Đệ Nhất Doanh do Vũ Văn Thành Đô suất lĩnh, Đệ Nhất Doanh có ba ngàn người, người xuất chiến đêm nay chỉ là một bộ phận trong đó.

Dưới háng Vũ Văn Thành Đô là Ma Lân Thú, trong tay lại là Phượng sí lưu kim thắng, Đệ Nhất Doanh gã thống soái cũng là đội ngũ tiền quân tinh nhuệ nhất, là tinh nhuệ quân Tuỳ chân chính, đại bộ phận người đều tham

dự qua cuộc chiến với Thổ Cốc Hồn, Vũ Văn Thành Đô chính là quật khởi từ trong trường chiến tranh ấy.

Lúc này ánh mắt của gã lạnh lùng, bình tĩnh đánh giá Trương Huyền cùng với cánh quân đội vừa mới quật khởi do hãn suất lĩnh ngoài mấy trăm bước. Chiến tranh còn chưa chính thức nổ ra, bọn họ đã lập được hai lần đại công, trở thành lính mới chói mắt nhất trong tiền quân.

Trương Huyền cũng âm thầm nhìn Vũ Văn Thành Đô nơi xa, hãn đã từng mơ thấy bản thân cùng Vũ Văn Thành Đô đối chọi ở trên chiến trường, đó là sau khi hãn vừa mới vào triều Tuỳ không lâu. Ngay sau khi hãn tỉnh lại đã cảm thấy được đây là giấc mộng xa không thể chạm.

Nhưng hãn thế nào cũng không hề ngờ rằng, không đến thời gian một năm, giấc mộng của hãn đã trở thành hiện thực, lúc này hãn tràn đầy mong đợi chiến một trận với Vũ Văn Thành Đô.

Trên một đài nơi xa, Lai Hộ Nhi đánh giá hai cánh quân đội, thấy bọn họ đã quân sắp xếp chỉnh tề, liền lớn tiếng hạ lệnh:

- Bắt đầu!

Trên sân huấn luyện tức thì tiếng trống nổ lớn, Vũ Văn Thành Đô và Trương Huyền đồng thời ra lệnh, hai ngàn binh sĩ giậm dừ hét lên, từ hai phía nam bắc chạy vào trong sân huấn luyện.

Chỉ trong chốc lát, hai cánh quân đội chạm ầm ầm vào nhau, dùng một đao và một mâu chém giết kịch liệt. Mặc dù ánh trăng sáng tỏ, rải ánh bạc đầy đất, nhưng muốn phân rõ địch ta vẫn có chút khó khăn, cách phân biệt duy nhất giữa bọn họ chính là trên mũ giáp binh lính Thập Lục Doanh cấm một cái lông chim.

Vũ Văn Thành Đô và Trương Huyền cũng không tham dự kịch chiến với bọn binh sĩ, bọn họ chỉ phụ trách tự chỉ huy quân đội tác chiến. Nhưng

bọn họ dường như tâm đầu ý hợp, lại không hẹn mà xuất hiện cùng chỗ trên khoảng đất trống bên cạnh, trên mặt Vũ Văn Thành Đô lộ ra một tia cười lạnh, chợt huy động Phượng sí lưu kim thắng chạy gấp về phía Trương Huyền. Trương Huyền quát lớn một tiếng, thúc ngựa lên nghênh chiến.

Tất cả tướng lĩnh quan chiến đều lắc đầu, quả nhiên là ghé con mới sinh không sợ hổ, Vũ Văn Thành Đô được công nhận là mãnh tướng đệ nhất thiên hạ. Đại tướng bình thường đánh không quá ba hiệp với gã. Trương Huyền không có danh tiếng gì lại muốn khiêu chiến Vũ Văn Thành Đô, quả thật làm người ta không thể tưởng nổi.

Ngay cả Lai Hộ Nhi cũng nhin không được nữa cười nói với Chu Pháp Thượng:

- Đức Mai cảm thấy Trương Huyền có thể chống đỡ bao lâu?

Chu Pháp Thượng giơ lên năm ngón tay:

- Nhiều nhất năm hiệp!

- Đúng không? Ta cảm thấy năm hiệp dường như còn hơi nhiều. Chỉ khoảng ba hiệp thôi.

- Vậy chúng ta hãy chờ đợi mà xem đi!

Chu Pháp Thượng biết được Trương Huyền từng một hiệp đâm chết đại tướng Cao Câu Ly Uyên Võ Ninh, vẫn có chút bản lĩnh. Cho nên ông ta cho rằng Trương Huyền có lẽ có thể ngăn đỡ năm hiệp, ông ta chờ mong trông về hướng trên sân huấn luyện.

Hai con chiến mã càng ngày càng gần, ngay trong một nháy mắt tiếp cận, Trương Huyền song chương rút lực vào trường kích, trường kích run lên, không ngờ xuất hiện bảy đầu kích. Đây là tinh hoa của La gia thương, bình thường là dùng binh khí dẻo mới có thể thực hiện, nhưng Trương

Huyền lại dùng binh khí cứng Thanh Long kích múa ra bảy đầu kích, thực sự rất hiểm thấy.

Ngay cả Vũ Văn Thành Đô cũng cảm thấy hứng thú, tuy nhiên một thương nhiều đầu đối với gã mà nói chỉ là một chút tài mọn. Gã cười lạnh nói:

- Rõ ràng vẫn là La gia thương pháp, nuốt một tảng của ta.

Gã không chút nào để ý bảy đầu kích của đối phương, cự tảng hai trăm cân quét ngang, như một trận cuồng phong bổ về phía Trương Huyền. Đây chính là đạo lý phương pháp hoá giải đơn giản. Ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối, bất luận chiêu thức hoa sảo gì đều không có chút ý nghĩa nào, chỉ có dùng sức mạnh để đối phó sức mạnh.

Lúc này Trương Huyền cũng ý thức được La gia thương pháp vô dụng, trường kích nhanh chóng thay đổi phong cách. Hắc quát lớn một tiếng, bảy đầu kích tiêu mất, mũi kích ép về phía Phượng sí lưu kim tảng của Vũ Văn Thành Đô.

Đây cũng là kích quyền thức tinh diệu nhất của Tử Dương kích pháp. Bất kỳ binh khí đều sẽ quần lấy sức mạnh của nó, Vũ Văn Thành Đô cũng không ngoại lệ. Cự tảng của gã cũng không có đụng nhau với trường kích của Trương Huyền, nhưng phương hướng của cự tảng lại biến đổi, biến thành hướng phía trên bên phải bổ đến.

Sắc mặt Vũ Văn Thành Đô đại biến, thốt ra:

- Tử Dương kích pháp!

Trương Huyền cười lạnh một tiếng:

- Coi như có chút kiến thức!

Sức mạnh trường kích của hắc vừa thu lại, hướng ngực Vũ Văn Thành Đô đâm tới như tia chớp.

Vũ Văn Thành Đô lòng khinh miệt chột thu lại, đối phương lại dùng tam đại tuyệt kỹ Tử Dương kích pháp thiên hạ, gã không dám coi thường nữa, lắc mình tránh thoát một kích tất sát của Trương Huyền. Hai con ngựa loạng choạng, Phượng sí lưu kim táng xoay ngược lại hướng phía sau đầu Trương Huyền bổ tới, Trương Huyền sớm đã đoán được sẽ có một chiêu này, thân thể mau chóng cúi gập, đầu táng không lồ từ trên đỉnh đầu y như gió táp quét sang.

- Đến rất tốt!

Vũ Văn Thành Đô hô to một tiếng, tinh thần phấn chấn cùng Trương Huyền chiến đấu kịch liệt với nhau. Trương Huyền sử ra tất cả vốn liếng, phát huy Tử Dương kích pháp vô cùng nhuần nhuyễn.

Trường kích của hắc trọng lượng là chín mươi cân, nhưng Phượng sí lưu kim táng của Vũ Văn Thành Đô lại nặng hai trăm cân, sức lực hai người kém quá xa. Hắc chỉ có thể phát huy kích quyền thức độc bộ thiên hạ trong Tử Dương kích pháp, không ngừng phân giải sức mạnh của Vũ Văn Thành Đô, trong chớp mắt bọn họ đã kịch chiến mười hiệp.

Hai bên sân huấn luyện, tất cả mọi người đều nhìn đến trợn mắt há mồm. Trương Huyền không ngờ cùng mãnh tướng đệ nhất thiên hạ kịch chiến mười hiệp, quả thật không thể tin nổi.

Ngay cả Lai Hộ Nhi cũng nhin không được nữa xúc động thờ dài, y chỉ có thể chống đỡ Vũ Văn Thành Đô năm hiệp. Trương Huyền này không ngờ cùng Vũ Văn Thành Đô kịch chiến mười hiệp, làm ông ta không thể không cảm thán Trường Giang sóng sau đè sóng trước, mãnh tướng tuổi trẻ Đại Tuỳ xuất hiện lớp lớp, mình đã già rồi.

Vũ Văn Thành Đô rốt cuộc bị chọc giận, gã xuất sư mười năm, còn chưa bao giờ gặp được cùng đối phương kịch chiến mười hiệp mà tình hình binh khí chưa chạm vào nhau.

Lúc này, Vũ Văn Thành Đô đã tìm được chỗ sơ hở của Trương Huyền, kích quyền thức là thuật dẫn dụ lợi hại nhất thiên hạ. Thân mình không có bất kỳ sơ hở, nhưng Trương Huyền kinh nghiệm không đủ. Kích quyền thức vận dụng cũng không hoàn mỹ, hăn không thể làm theo ý mình dẫn dụ binh khí đối phương đến bất kỳ phương hướng nào. Vũ Văn Thành Đô đã tìm được phương pháp phá giải rồi.

Gã hét lớn một tiếng:

- Tiếp một táng nữa của ta!

Phượng sí lưu kim táng bổ chéo tới, như một đám quạ bay đến, sức mạnh cực kỳ mau lẹ. Nhưng mục tiêu của gã cũng không phải Trương Huyền, mà là chiến mã của Trương Huyền. Nếu như Trương Huyền biến đổi phương hướng đầu táng lần nữa, như vậy chính hăn cũng khó bảo toàn rồi.

Một táng này góc độ rất xảo quyệt, Trương Huyền đã không còn cách nào hoá giải nữa. Hăn đành phải hô to một tiếng, căn răng vung kích đón đỡ. Chỉ nghe 'ĐANG' vang một tiếng thật lớn, táng kích rốt cuộc cùng chạm vào nhau thật mạnh.

Trương Huyền chỉ cảm thấy cánh tay dường như đứt rời, trường kích bay về phía sau, tay trái hăn rời khỏi cán, cánh tay phải miễn cưỡng nắm được chuôi cán kích, khiến trường kích chưa có bị đánh bay. Chiến mã bị chấn động đến độ lui mười mấy bước, kêu bạo một tiếng rất loảng, móng trước giơ lên cao cao.

Tay trái Trương Huyền một tay bắt được dây cương, thân thể vội vàng phục trên lưng ngựa. Hăn chỉ cảm thấy trong ngực bụng giống như đảo lộn

tử tung, cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Vũ Văn Thành Đô cũng bị chấn động vội lùi lại năm sáu bước, song chưởng run lên một hồi, không ngờ trong thời gian ngắn mất đi tri giác, trong lòng của gã kinh ngạc dị thường, đối phương không ngờ tiếp được một táng của mình. Không ngờ cũng có sức lực dũng mãnh như thế, hoàn toàn không thua gì Dương Huyền Cẩm.

Hai người đã cách xa nhau vài chục bước. Vũ Văn Thành Đô giờ một cánh tay lên chỉ cự táng vào Trương Huyền, lạnh lùng nói:

- Còn muốn tiếp tục chiến nữa hay không?

Trương Huyền chậm rãi điều chỉnh khí huyết nhộn nhạo trong ngực, hẳn đã biết rõ mình và Vũ Văn Thành Đô hơn kém nhau quá xa, không phải ương ngạnh chống lại là có thể thành công. Hắn nhẹ nhàng xua tay, tỏ vẻ mình nhận thua. Vũ Văn Thành Đô nhìn thoáng hắn thật lâu, quay đầu ngựa chạy về phía sau trận.

Đêm dần khuya, trong đại trường của Lai Hộ Nhi ngọn đèn vẫn soi sáng như cũ. Trong đại trường, Lai Hộ Nhi đang chấp tay sau lưng đi qua đi lại. Với tư cách là chủ soái lần tấn công Cao Câu Ly này, trên vai Lai Hộ Nhi áp lực rất lớn, mặc dù trên danh nghĩa ông ta chỉ là tiền quân, nhưng trên thực tế, Thánh thượng đã giao cho ông ta trọng nhiệm công hạ Bình Nhưỡng.

Ông ta chỉ có ba vạn quân đội, mà Cao Câu Ly ít nhất có đến năm sáu vạn quân đội, gấp hai lần mình. Cao Câu Ly thậm chí còn có một cánh kỵ binh năm ngàn người, nếu như hai quân đối chọi, phần thắng của mình rốt cuộc có bao nhiêu?

Lấy ít thắng nhiều dù sao chỉ là số ít cuộc chiến, lấy nhiều thắng ít mới là bình thường. Lai Hộ Nhi cũng không muốn dựa vào may mắn mà thu

hoạch thắng lợi, ông ta muốn lấy được thắng lợi của chiến dịch này, cần phải tiến hành chuẩn bị kỹ càng mới được. Quan trọng hơn là biết người biết ta.

Lúc này, Lai Hộ Nhi như cảm thấy có điều gì, vừa quay đầu lại, chỉ thấy tham mưu quân sự Lý Tĩnh đứng ở trước cửa trướng.

- Lý tham quân có chuyện gì không?

Lai Hộ Nhi hỏi.

Lý Tĩnh khom người hành lễ:

- Ty chúc nghe nói Đại tướng quân chuẩn bị cùng quân Cao Câu Ly quyết chiến, không biết thời gian định là ngày nào?

- Sơ bộ định ngày kia quyết chiến.

- Vậy Đại tướng quân cảm thấy quân Tuỳ có mấy phần thắng lợi?

Trong lòng Lai Hộ Nhi chấn động, ông ta từng nghe Dương Tổ khen ngợi qua tài năng quân sự của Lý Tĩnh, nói y biết binh pháp, giỏi mưu lược. Lý Tĩnh nếu như hỏi mình như vậy, y tất nhiên phải có ý tưởng, Lai Hộ Nhi vội vàng nói:

- Lý tham quân mời vào đây nói chuyện.

Lý Tĩnh cười đi vào đại trướng:

- Đại tướng quân có thể sẵn lòng nghe ty chúc một lời?

- Tham quân cứ việc nói thẳng.

Lý Tĩnh thi lễ, không chút vội vã nói:

- Chính vì cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, ty chức xế chiều hôm nay vừa cẩn thận hỏi quanh quẩn Quyền Văn Thọ bị bắt, lại thăm vắn một số binh sĩ Cao Câu Ly. Ty chức đã đại khái hiểu được tình hình bên trong thành Bình Nhưỡng. Đối với điều này, trong lòng ty chức có một ý tưởng tác chiến sơ bộ.

Tinh thần Lai Hộ Nhi chấn động:

- Tham quân mời nói, ta sẵn lòng rửa tai lắng nghe!

Lý Tĩnh nói rất chậm rãi, tỏ vẻ y đã suy nghĩ cặn kẽ mấy lượt, mỗi một chi tiết đều tiến hành cân nhắc.

- Quyền Văn Thọ nói, trong thành Bình Nhưỡng có thể chứa binh lực năm vạn ba ngàn người, đó là binh lực đang phục dịch, nhưng ty chức lại hỏi dò tình hình vũ khí dự trữ của Bình Nhưỡng, ước chừng có nhiều hơn tám đến mười vạn giáo. Hơn nữa bắt đầu từ ba năm trước, Cao Câu Ly đã thi hành kế hoạch toàn dân đều là binh lính, tất cả nam tử mười sáu tuổi trở lên đều tham gia huấn luyện quân sự. Cho nên ở thời khắc nguy nan, bọn chúng ít nhất có thể nhanh chóng động viên tám vạn binh lực đầu nhập cuộc chiến nữa. Kế địch của chúng ta cũng không chỉ dừng ở năm vạn quân đội, mà là hơn mười ba vạn.

Lai Hộ Nhi yên lặng gật đầu, điểm này ông ta cũng đã từng nghĩ đến rồi, nhưng không có giống Lý Tĩnh nhìn thấu đáo như vậy, ông ta thở dài:

- Tham quân mời nói tiếp.

Lý Tĩnh lại nói:

- Ty chức nói một lời không quá cung kính. Về mặt chiến lược quân sự của triều đình ở Cao Câu Ly liên tục phạm phải sai lầm. Đầu tiên là quá mức coi trọng, vận dụng trăm vạn đại quân, bây giờ lại quá mức khinh địch, chỉ dùng ba vạn quân đến tấn công Bình Nhưỡng, nếu như ngày kia

khi quyết chiến không có kế sách đánh bất ngờ, vậy một trận này chúng ta lành ít dữ nhiều.

Lai Hộ Nhi cười khố một tiếng:

- Cho dù ngày mốt dừng chiến chúng ta có thể thế nào nữa? Thánh thượng đã nói rõ ràng cho ta biết, sẽ không đưa thêm binh lực cho ta, ta làm thế nào chiến thắng đối phương?

Lý Tĩnh khẽ mỉm cười:

- Đại tướng quân không cần ưu phiền, tôi có một kế, ít nhất có thể làm cho chúng ta gia tăng binh lực gấp đôi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 118: Cách Đánh Vu Hồi

Ở bờ nam Phối Thủy cách thành Bình Nhưỡng về phía đông ước chừng hai trăm năm mươi dặm, có một ngọn núi lớn có chút danh tiếng, tên là Hạc Sơn. Hạc Sơn do đâu nổi tiếng, là bởi vì nơi này là núi có quặng sắt lớn nhất Cao Câu Ly.

Mỗi năm khai thác mỏ nấu sắt rèn ra sắt thô không chỉ cung cấp cho thực lực của nước Cao Câu Ly, còn trở thành ngọn nguồn sắt thô quan trọng của người Hề và Khiết Đan. Năm năm trước, Cao Câu Ly chính là dùng sắt thô sản xuất ở nơi này đưa đến Khiết Đan đổi về năm ngàn con chiến mã, tổ chức thành kỵ binh của Cao Câu Ly.

Sau thất bại chiến dịch Cao Câu Ly lần thứ nhất hai năm trước, gần tám vạn tù binh quân Tuỳ bị áp giải đến mỏ quặng sắt Hạc Sơn, bị bức nhận khai thác khoáng thạch, tinh luyện sắt thô, khổ sai nặng nhọc. Do một cánh quân đội một vạn người Cao Câu Ly phụ trách trông coi giam giữ tám vạn tù binh quân Tuỳ này.

Thức ăn khan hiếm, ngày qua ngày cường bức lao động nặng nhọc, tương lai tuyệt vọng khiến tù binh quân Tuỳ không chịu nổi gánh nặng, từng hai lần phát sinh bạo loạn, đều bị trấn áp tàn khốc, mấy ngàn người bị giết.

Vì bảo tồn mạng sống, chờ đợi sự cứu viện của Vương triều Đại Tuỳ, tám vạn tù binh quân Tuỳ âm thầm chịu đựng sự áp bức tàn khốc, mỗi ngày

thợ mỏ khai thác quặng trải dài trên hai mươi dặm mỏ quặng.

Mặc dù quân đội Cao Câu Ly cực lực phong toả tin tức, giấy không gói được lửa, tin tức quân Tuỳ đổ bộ ở vịnh Phối Thuỷ vẫn phải truyền đến mỏ. Mấy vạn tù binh quân Tuỳ không ai không hừng phấn vạn phần, mỗi người đều mong đợi một ngày nào đó được về nhà, nằm im đã lâu, tổ chức quan quân tù binh cũng bắt đầu bí mật chuyển vận nổi dậy.

Nhưng không lâu, binh lực Cao Câu Ly vì không đủ, điều động năm ngàn người về Bình Nhưỡng. Binh lực Cao Câu Ly trên mỏ chỉ còn lại năm ngàn người, điều đó càng thêm khiến bọn tù binh quân Tuỳ thấy được hy vọng.

Xế chiều hôm đó, chính là lúc tù binh ăn cơm nghỉ ngơi, mấy tên thợ mỏ tù binh mang một tên nam tử trẻ tuổi ăn mặc giống như là thợ mỏ vào trước một ngôi lều trại rách nát.

- Tướng quân, người đã dẫn đến rồi!

Trong lều trại ngồi năm sáu gã tướng lĩnh quân Tuỳ bị cầm tù, người cầm đầu là một lão tướng ước chừng sáu mươi tuổi. Ông ta chính là Thái thú Trác quận tiền nhiệm, Tả võ Vệ tướng quân Thôi Hoảng Thăng.

Trong đại chiến đông chinh trước đây hai năm, Thôi Hoảng Thăng bởi vì chân trúng tên mà bị bắt, trở thành tướng lĩnh quân Tuỳ cấp bậc cao nhất bị Cao Câu Ly bắt được. Tuy nhiên trong chiến báo thống kê sau đó của Vũ Văn Thuật, ông ta ngược lại được báo là đã vì trúng tên khó cứu mà bỏ mình nơi chiến trận.

Thôi Hoảng Thăng trước mắt cũng là đầu lĩnh quân Tuỳ trong trại tù binh. Ngay khi mệnh lệnh của ông ta đưa ra, tù binh quân Tuỳ tạm thời dừng bạo loạn, không làm việc hi sinh vô vị nữa, chờ đợi triều đình cứu viện.

Thôi Hoảng Thăng râu tóc bạc trắng, phía sau lưng có chút còng xuống, đôi mắt vẫn coi như trong suốt sắc bén. Ông ta liếc nhìn nam tử trẻ tuổi ở phía sau, lạnh lùng hỏi:

- Người chính là người đưa tin Lai Hộ Nhi phái đến phải không?

Nam tử trẻ tuổi vội vàng quỳ một gối xuống, ôm quyền lên cao nói:

- Lai đại tướng quân cũng không biết Thôi tướng quân ở nơi này, ty chức là Giáo úy Trần Húc dưới trướng Võ Dũng Lang Tướng Trướng Huyền. Vâng lệnh của Lang tướng, đặc biệt đến liên hệ với tướng quân.

Nói xong, Trần Húc từ trong tóc rối bù rút ra một tờ giấy, trình lên cho Thôi Hoảng Thăng. Thôi Hoảng Thăng mở tờ giấy ra đọc một lượt, sắc mặt hoà hoãn rất nhiều, gật đầu nói:

- Trần giáo úy xin đứng lên.

Thôi Hoảng Thăng là nhân vật trọng yếu của gia tộc Thôi thị ở Bắc Lăng, huynh trưởng của ông ta Thôi Hoảng Độ chính là gia chủ đời trước của gia tộc, Thôi Hoảng Thăng ở trong sĩ tộc Sơn Đông có uy vọng cực cao.

Cũng chính là vì nguyên nhân này người Cao Câu Ly không có làm khó ông ta, một dạo còn mời ông ta vào trong thành Bình Nhưỡng định cư, bị ông ta một lời từ chối. Ông ta chịu sống ở trong trại tù binh, cùng bọn tù binh ở cùng nhau, chính vì như thế, ông ta có uy vọng cực cao ở trong lòng tù binh.

Thôi Hoảng Thăng làm người thanh cao, quan niệm phe cánh rất nặng. Ông ta luôn coi thường Đại tướng quân phe cánh phương nam, Lai Hộ Nhi cũng là một trong số đó. Ông ta nghe nói lần này là Lai Hộ Nhi lãnh binh đến, trong lòng hoặc ít hoặc nhiều có chút không vui vẻ lắm.

Chẳng qua trong bức thư Trương Huyền đưa cho ông ta, thái độ lại rất thành khẩn khiêm tốn, thoả mãn lòng tự trọng vì bị bắt mà trở nên miễn cảm khác thường của ông ta.

Thôi Hoảng Thăng lại hỏi:

- Xin hỏi Trần giáo úy. Trương lang tướng các người là người nơi nào. Ta tại sao chưa bao giờ nghe nói qua về hãn ta.

- Hồi bẩm tướng quân, Lang tướng của chúng tôi nguyên quán Trường An, lớn lên ở Hà Nội, y vốn là thị vệ của Yến Vương điện hạ, có được sự đề cử của Yến Vương điện hạ, được Thánh thượng ngự phong làm Võ Dũng Lang Tướng.

Thôi Hoảng Thăng lúc này mới chợt hiểu, hoá ra là người của Yến Vương. Ông ta gật gù cười nói:

- Ta hiểu được rồi, vậy hãn bây giờ ở nơi nào, có bao nhiêu quân đội, ta nên hô ứng cùng hãn như thế nào.

Những thứ này đều là vấn đề trọng yếu, Trương Huyền cũng không có viết ra giấy, chỉ sợ sau khi Trần Húc bị bắt bị tiết lộ bí mật, mà phải do Trần Húc thuật lại bằng miệng.

Trần Húc ôm quyền nói:

- Trương lang tướng dẫn một ngàn binh lính ẩn núp ở ngoài phía tây mỏ muối dậm. Chúng tôi thời khắc canh tư đêm nay tấn công quân Cao Câu Ly trông coi, hy vọng tướng quân có thể ổn định các huynh đệ, ngàn vạn lần không nên rối loạn.

Trong lòng Thôi Hoảng Thăng có điểm hoài nghi, trông coi chính là năm ngàn quân đội, Trương Huyền lại chỉ có một ngàn người. Tuy nhiên ông ta không nói gì thêm, ông ta gật đầu nói:

- Ta hiểu rõ rồi, xin chuyển lời lại với Trương tướng quân, canh tư đêm nay, chúng ta sẽ phối hợp khi hấn đến.

Sách lược Lý Tĩnh hiến với Lai Hộ Nhi chính là lợi dụng tù binh quân Tuỳ đến gia tăng binh lực. Đây cũng là cơ mật Quyền Văn Thọ vì mạng sống mà tiết lộ, gã nói cho Lý Tĩnh biết, có thể dùng gã để đổi lấy tù binh quân Tuỳ ở mỏ quặng. Khiến Lý Tĩnh biết rằng Đại Tuỳ còn có một cánh lực lượng bí mật ẩn núp ở Cao Câu Ly như vậy.

Phương án Lý Tĩnh cung cấp rất chu đáo bí mật, phái hai cánh quân đội qua Phối Thủy xuôi nam. Một cánh quân đội đi giải phóng tù binh quân Tuỳ, birnd tù binh quân Tuỳ có sức chiến đấu trở thành quân đội tham dự quyết chiến thành Bình Nhưỡng. Còn một cánh quân đội khác thì đi tấn công Hán Thành*, cướp lấy quân giới vật tư cất giấu ở Hán Thành, dùng để võ trang cho tù binh quân Tuỳ.

(Là Seoul ngày nay, triều Tuỳ Seoul chỉ là một đô thành nhỏ bên sông Hán)

Lai Hộ Nhi tiếp thu sách lược tăng binh của Lý Tĩnh, ông ta một mặt hoãn lại ngày quyết chiến cùng quân đội Cao Câu Ly, mặt khác phát lệnh cho đại tướng Vũ Văn Thành Đô dẫn ba ngàn người qua Phối Thủy xuôi nam tấn công Hán Thành, còn Trương Huyền do nhiều lần lập kỳ công, dẫn một ngàn quân đi đến mỏ giải cứu tù binh.

Lúc này, Trương Huyền suất lĩnh một ngàn quân đội ẩn thân trên một ngọn núi đối diện đại trại tù binh trong mỏ quặng. Hạc Sơn chu vi trăm dặm hoang vắng không người ở, phía bắc bị Phối Thủy ngăn cách, cho dù có tù nhân cá biệt chạy thoát, cũng rất khó trốn về Liêu Đông.

Dưới chân núi một sơn cốc rộng chừng năm sáu dặm, ba toà đại trại tù binh cũng sắp xếp xây dựng tu sửa ở trong sơn cốc. Đại trại tù binh xây

dựng bốn phía rào doanh cao cao, cách mỗi ba mươi bước thì có một toà tháp canh, nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của tù binh.

Mà phía tây trại tù binh chính là quân doanh, năm ngàn binh lính Cao Câu Ly đang đóng quân ở nơi đó. Bởi vì gần đây tin đồn chiến tranh rất gấp, khai thác khoáng thạch đã dừng lại, phần lớn thợ mỏ tù binh cũng không có làm việc, mỗi ngày chỉ có một vạn người liên tục ra công nấu sắt. Quân đội Cao Câu Ly đang tích cực chuẩn bị chiến tranh, cần phải có rất nhiều sắt thô.

Trên núi hai bên cũng xây dựng vài toà tháp canh, dùng để quan sát tình hình chạy trốn của tù binh. Trương Huyền đã chiếm được một toà tháp trong số đó, từ trong miệng lính gác hẳn đã biết được rất nhiều tình báo quan trọng, cũng hiểu được tình hình chung toàn bộ quân doanh.

Thời gian đã đến thời hoàng hôn, Trương Huyền đứng ở trước tảng đá lớn nhìn chăm chú đại trại tù binh ở dưới núi, suy nghĩ cuộc chiến vào thời khắc canh tư đêm nay. Liên tục trải qua hai lần chiến đấu đánh lén, Trương Huyền cùng đội ngũ của hẳn đã tích lũy kinh nghiệm tác chiến đánh lén phong phú. Đó cũng là nguyên nhân căn bản Lai Hộ Nhi quyết định phái hẳn đến đây.

Lúc đó, một binh lính chạy như bay tới bẩm báo:

- Tướng quân, Trần giáo úy quay về rồi.

Trương Huyền xoay người ra lệnh:

- Bảo y đến đây gặp ta.

Một lát, Trần Húc vội vàng đi tới, quỳ một gối bẩm báo:

- Ty chức tham kiến tướng quân.

- Như thế nào, có liên lạc được không?

Trần Húc gật đầu:

- Ty chúc gặp được Thôi tướng quân, ông ta rất mong đợi, cũng rất sẵn lòng phối hợp hành động đêm nay của tướng quân. Tuy nhiên ông ta sai tôi chuyển cáo với tướng quân. Quân đội Cao Câu Ly bây giờ tăng cường trông giữ đối với tù binh. Mỗi khi trời chiều sẽ có một ngàn binh lính Cao Câu Ly tham gia tuần tra giám sát tù binh. Một khi hành động thì phải quả quyết, không nên sợ trước sợ sau.

Trương Huyền cười, Thôi Hoảng Thăng là sợ mình lâm trận rút lui mới đúng, tuy nhiên hẳn có thể hiểu được tâm tình bọn tù binh quân Tuỳ. Loại tuyệt vọng mãi mãi không thấy được người thân kia, rốt cuộc nhìn thấy một tia hy vọng. Bọn họ càng sợ hãi hy vọng lại đột nhiên biến mất.

Trương Huyền lúc này ra lệnh cho binh lính bên cạnh:

- Đi sai tất cả quan quân từ Lữ soái trở lên đều đến chỗ này của ta, bàn bạc chi tiết hành động đêm nay.

Thời gian dần dần đến thời khắc canh một, trong một toà đại trưởng ở trong trại tù binh quân Tuỳ, mười mấy tên tướng lĩnh quân Tuỳ cao tăng tụ tập cùng một chỗ, bàn bạc phối hợp hành động quân Tuỳ đêm nay như thế nào. Trong đại trưởng không có đốt đèn, nhưng trong ánh mắt mỗi người đều vô cùng sáng ngời, tràn ngập hưng phấn và chờ mong.

- Ta muốn trước tiên nhắc nhở tất cả một lời, Lai Hộ Nhi phái quân đội đến cứu chúng ta, rất có thể là hy vọng chúng ta gia nhập cuộc chiến với người Cao Câu Ly.

Giọng nói của Thôi Hoảng Thăng rất trầm thấp, lời ông ta nói như một chậu nước lạnh, cũng dội tắt ý nghĩ kích động trong đầu tất cả mọi người. Sau một lúc lâu, có người thấp giọng hỏi:

- Thôi tướng quân cảm thấy chúng ta không nên tham chiến sao?

Ánh mắt Thôi Hoảng Thăng sắc bén liếc mắt nhìn người nói chuyện trong bóng tối, lạnh lùng nói:

- Tham chiến hay không là quyết định của mỗi người, không cần đến hỏi ta. Tuy nhiên, nếu như tham chiến thắng lợi, có lẽ có thể rửa đi sự sỉ nhục bị bắt làm tù binh cũng không chừng. Nói ngắn gọn lại chính là một câu, là muốn bảo toàn tính mạng, hay muốn tranh thủ vinh quang, rửa sạch sỉ nhục. Tất cả tự mình quyết định. Bắt đầu từ ngày mai, ta cũng không phải là đầu lĩnh của mọi người nữa rồi.

- Tướng quân vì sao nói lời như vậy.

Một tướng lĩnh không hiểu hỏi.

Thôi Hoảng Thăng thở dài:

- Ta đã già, nếu như có thể bảo toàn tính mạng, ta sẽ trở về đất tổ an dưỡng tuổi già, sẽ không hỏi qua sự tình triều đình nữa. Nhưng các người còn trẻ, không cần giống ta sa sút tinh thần như vậy.

Tất cả mọi người đã trầm mặc, Thôi Hoảng Thăng lại cười nói:

- Chúng ta không nói những thứ này, nói xem hành động đêm nay. Ta có chút lo lắng binh lực quân Tuỳ không đủ, không thể đánh bại quân đội Cao Câu Ly. Chúng ta nhất định phải có hành động riêng. Cứ dựa theo kế hoạch định ra lần trước của chúng ta. Chỉ là sửa thời gian thành canh tư đêm nay. Xuân Sinh, chỉ cần quân doanh bên kia phát sinh động tĩnh lạ, người lập tức dẫn theo ba ngàn người giết ra ngoài, hiểu chưa.

Một gã tướng lĩnh dáng người khôi ngô lập tức trả lời:

- Ty chức hiểu rõ.

Thôi Hoảng Thăng lại hướng tất cả mọi người lạnh lùng nói:

- Tối nay quyết định chúng ta có thể thấy mặt trời lần nữa hay không, tất cả mọi người đều phải tham gia. Chúng ta hai năm qua chịu nhục đủ điều. Hãy khiến cho những quân trông coi kia phải hoàn trả gấp đôi nha.

Các tướng lĩnh đều xoa tay, chờ đợi thời khắc canh tư đến gần.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 119: Giải Cứu Tù Binh

Thời gian sắp đến canh tư, Trương Huyền suất quân dần dần tiếp cận quân doanh. Đại doanh quân Cao Câu Ly giống như được rào doanh bao quanh, bốn phía bố trí tám toà tháp canh cao cao, có bốn toà hiển nhiên là vừa mới xây dựng hoàn thành. Có thể trông thấy rõ ràng trên tháp canh có bóng người đi lại, còn có mấy đội binh lính ở bốn phía rào doanh qua lại tuần tra. Quân Cao Câu Ly rõ ràng tăng cường cảnh giới.

- Đám đồ chó chết này không chỉ có trạm canh gác, rõ ràng còn có trạm gác ngầm!

Thẩm Quang chỉ vào hai gốc đại thụ xa xa, thấp giọng nói với Trương Huyền:

- Tôi phát hiện có người mai phục phía trên.

Trương Huyền gật đầu:

- Người Cao Câu Ly cũng nghĩ rằng chúng ta có thể sẽ đến giải cứu tù binh, cảnh giới rất nhiều, rõ ràng là mới tăng cường.

- Vậy dùng biện pháp cũ đi!

Thẩm Quang thấp giọng cười nói:

- Tôi chạm vào bên trong trước, thẳng tay phóng một mũi lửa!

Trương Huyền lắc đầu:

- Lần này không thể phóng hoả, sẽ lan đến trại tù binh. Chúng nó nằm quá gần nhau.

- Nhưng chúng ta không có khả năng cùng lúc đối phó với tất cả trạm gác và tuần tra, sẽ bị phát hiện.

Thẩm Quang lo lắng nói.

Trương Huyền cười khở một tiếng nói:

- Bây giờ ta hiểu được Thôi Hoảng Thăng vì sao nói một khi hành động phải quyết đoán. Bởi vì ông ta biết rõ chúng ta tránh không khỏi trạm canh gác. Không còn cách nào, thời gian vừa đến hãy bắt đầu tấn công mạnh, dùng tốc độ nhanh nhất công thẳng vào, lợi dụng quân địch hỗn loạn thủ thắng.

Dừng một chút Trương Huyền lại nói:

- Ta tin tưởng Thôi Hoảng Thăng cũng sẽ không thờ ơ.

Lúc này, Trần Húc chạy sang thấp giọng nói:

- Tướng quân, canh tư đến rồi!

Trương Huyền chậm rãi xiết chặt nắm tay, nói khẽ lệnh cho Thẩm Quang:

- Có thể xuất phát rồi!

Thẩm Quang dẫn đầu nhảy ra, mười mấy quân Tuỳ phía sau theo gã chạy gấp về phía trước. Bọn họ như con mèo chạy rất nhanh, động tác cực kỳ nhanh nhẹn. Sau khi bọn họ chạy ra trăm bước, Trương Huyền xoay mình lên ngựa, Thanh Long kích cũng vung lên:

- Theo ta giết sang!

Một ngàn quân Tuỳ đi theo Trương Huyền từ trong rừng cây chạy ra, hướng phía đại doanh quân địch ngoài ba trăm bước xông đến.

Đúng lúc này, Thẩm Quang và thủ hạ của gã bị vài tên lính tuần tra phát hiện, lính tuần tra quát to:

- Là kẻ nào?

Không đợi y phát ra cảnh báo, hơn mười mũi nỏ tiễn bắn ra, ba gã binh lính tuần tra cùng lúc bị bắn trúng, phát ra một tiếng kêu thảm ngắn gọn, tiếng kêu thảm kinh động đến tháp canh. Binh sĩ Cao Câu Ly trên tháp canh lập tức gõ cảnh báo 'ĐANG! ĐANG! ĐANG!', theo đó có tiếng hô to của lính gác:

- Tình hình có địch!

Trong tiếng cảnh báo, Thẩm Quang và thủ hạ của gã cũng xông đến trước rào doanh, bọn họ cùng ném dây buộc mắc lên rào doanh, bọn họ phát ra một tiếng hò hét, cùng nhau nắm kéo rào doanh về phía sau. Đúng lúc này, mấy trăm tên cung nỏ thủ của quân Cao Câu Ly bỗng nhiên xuất hiện ở phía trong rào doanh, bọn chúng cùng lúc phóng tiễn về phía ngoài, mấy trăm mũi tên dày đặc phóng về phía Thẩm Quang và thủ hạ của gã.

Thẩm Quang phản ứng mau lẹ, hô lớn một tiếng 'nằm xuống!' nhưng đã không còn kịp rồi. Mấy mươi tên thủ hạ của gã không kịp đề phòng, tức thì bị tên bắn ngã một lớp. Tiếng kêu thảm vang bốn phía.

Ánh mắt Thẩm Quang đỏ kè, hung hăng vung quyền nện lên mặt đất. Gã vừa nhảy dựng lên kéo dây thừng, cùng thủ hạ còn lại chưa trúng tên cùng nhau túm dây thừng kéo mạnh, một dây rào gỗ bị kéo đổ rồi.

Đúng lúc này, Trương Huyền suất lĩnh thủ hạ giết sang, hăn thấy thủ hạ của Thẩm Quang chết và bị thương thảm trọng, lập tức giận dữ, chiến mã nhảy vọt vào địch doanh. Mấy chục tên cung nỏ thủ Cao Câu Ly cách rào doanh gần nhất chợt thấy một gã đại tướng giống thần trên trời giết tới trước mắt, bọn chúng sợ tới mức ném bỏ cung nỏ xoay người vội trốn.

Trương Huyền hét lớn một tiếng, trường kích quyết ngang sang, vài tên binh sĩ quân địch bị nện bay ra ngoài. Hăn múa động Thanh Long kích như hắc long ra biển, giết vào trong bày địch dày đặc. Nơi chiến mã đi qua, xác binh lính Cao Câu Ly bị giết nằm ngổn ngang trên đất, tứ chi bay loạn.

Lúc này lại có mấy tềng rào doanh bị kéo đổ, xuất hiện chỗ hồng rộng chừng hai trượng, hơn một ngàn binh sĩ quân Tuỳ giết vào đại doanh, reo hò hướng phía quân doanh Cao Câu Ly xông đến.

Quân đội Cao Câu Ly tuy rằng tăng cường cảnh giới, nhưng dù sao cũng là thời khắc canh tư, phần lớn binh lính đều đang trong lúc say ngủ, âm thanh cảnh báo chói tai dồn dập khiến cho bọn họ dần dần từ trong ngủ mơ bừng tỉnh, trong đại doanh hỗn loạn không chịu nổi, rất nhiều binh lính ngay cả giáp trụ cũng không kịp thắt dây, năm binh khí lên đã gấp gáp chạy ra khỏi trường ứng chiến.

Để đề phòng quân địch có được cơ hội đến tập kết, sau khi quân Tuỳ giết vào địch doanh liền nhanh chóng phân tán, bọn họ chia làm mười đội, trăm người làm một đội, do Lữ soái suất lĩnh hướng về bốn mặt tám phương của đại doanh giết tới.

Mặc dù binh lính quân Tuỳ huấn luyện có tố chất, giết chóc quả quyết, nhưng binh lực bọn họ không nhiều, không thể vừa vung tay đã đánh tan quân đội Cao Câu Ly, theo đó binh lính Cao Câu Ly dần dần từ trong hỗn loạn khôi phục lại. Bọn chúng rất nhanh tổ chức được sự chống cự có hiệu quả. Cuộc chiến biến thành càng thêm tàn khốc, quân Tuỳ xuất hiện thương vong.

Đúng lúc này, trong trại tù binh cũng bạo phát kịch chiến, một ngàn binh sĩ Cao Câu Ly tuần tra trong trại tù binh cùng ba ngàn tù binh quân Tuỳ giết thành một bãi. Tù binh quân Tuỳ lợi dụng các loại cạnh góc phế liệu của sắt thô tạo ra binh khí, âm thầm vũ trang ba ngàn tù binh, do Ưng Dương lang tướng Diêu Xuân Sinh suất lĩnh.

Trên lưng chừng núi cách quân doanh chừng ba trăm bước, có một kho hàng tồn trữ sắt thô, bên trong có mấy vạn thanh sắt. Bình thường chúng nó sẽ không tồn trữ ở nơi này, ngay cả qua đêm cũng không cho phép, đây là quy định nghiêm chỉnh nhất của trại tù binh, tất cả sắt thô tinh luyện ra phải lập tức đưa đi, không thể lưu lại mô.

Nhưng bởi vì quân Tuỳ đến rồi, khiến tuyến đường Phối Thủy bị chặn, sắt thô số lượng lớn không vận chuyển ra được, không chỉ trong quân doanh chất đầy các loại sản phẩm rèn từ sắt thô, kho hàng chỗ này bình thường chỉ chất củi khô cũng chất đồng mấy vạn thanh sắt.

Những thanh sắt này do hơn ba trăm tên binh sĩ Cao Câu Ly phụ trách trông coi, một khi tù binh xuất hiện khác lạ, quân đội trong quân doanh sẽ lập tức chạy đến viện trợ.

Nhưng lúc này trong quân doanh bạo phát kịch chiến, bọn lính trông coi đều xông về phía đại doanh trợ chiến, kho hàng chỉ còn lại có hơn mười tên binh lính trông coi.

Bỗng nhiên, từ trong trại tù binh xông ra giống như nước lũ trùng trùng điệp điệp. Đó là hai vạn tên tù binh quân Tuỳ Thôi Hoảng Thăng suất lĩnh xông về phía kho hàng. Mười mấy tên binh sĩ Cao Câu Ly thấy tình thế không hay, sợ tới mức co chân chạy trốn.

Bọn tù binh quân Tuỳ đập phá cửa chính kho hàng, vào một loạt, mấy vạn thanh sắt nháy mắt biến thành binh khí của tù binh.

Thôi Hoảng Thăng chỉ về phía quân doanh, cao giọng quát ra lệnh:

- Giết vào quân doanh, hễ người không có mặc khôi giáp đều là địch nhân của chúng ta, giết cho ta!

- Giết!

Hai vạn tù binh quân Tuỳ phát ra tiếng gầm giận dữ, như lũ quét tuôn trào, múa may thanh sắt mãnh liệt xông tới quân doanh dưới chân núi. Bọn họ hơn hai năm chịu nhiều áp bức tủi nhục, giờ khắc này trong lòng mỗi người đều bạo phát ra.

Trời dần dần sáng, cuộc chiến cũng theo đó chấm dứt, trong quân doanh khắp nơi là xác người bị thanh sắt đánh cho nát nhừ. Trương Huyền không thể ngăn cản sự thù hận của đám tù binh. Mấy trăm tên binh sĩ Cao Câu Ly đã đầu hàng cũng bị tù binh quân Tuỳ phần nộ dùng loạn côn đánh chết. Thi thể mấy mươi tên tướng lĩnh bao gồm chủ tướng trong đó bị treo lên cao.

Trong trại tù binh lập tức bộc phát ra một trận hoan hô, tất cả tù binh kích động vạn phần, đều ôm nhau mà khóc. Hơn hai năm tủi nhục, hơn hai năm áp bức, hơn hai năm tưởng nhớ tới gia đình, ở thời khắc giành được tự do khiến bọn họ khó kìm lòng nổi.

Tâm tình của Trương Huyền lại không tốt lắm, trận dạ chiến này binh sĩ quân Tuỳ tổn thất một trăm năm mươi người, là lần tổn thất nghiêm trọng nhất từ khi hãn đảm nhiệm chủ tướng cánh quân đội này đến nay.

Thôi Hoảng Thăng dường như hiểu được tâm tình của hãn, vỗ bờ vai của hãn an ủi:

- Người đã làm được rất tốt rồi, quân đội Cao Câu Ly trước đây ba ngày đã bắt đầu tăng cường cảnh giới. Bọn chúng đặt ra lớp lớp trạm canh, các người không tránh hết được. Nhưng cuối cùng vẫn là lấy một ngàn người

đánh bại bốn ngàn người, tổn thất không ngờ chỉ có hơn trăm tên, danh tướng khi xưa cũng không được như vậy.

- Lời của Thôi công khiến Trương Huyền hồ thẹn, nếu không phải ngài dẫn quân giết đến kịp lúc, đêm nay hươu chết về tay ai còn chưa biết được.

- Ha hả! Người không cần khách khí, nếu không phải quân đội của người kìm chế quân doanh quân địch, chúng ta làm sao có thể cướp lấy binh khí, cũng không nhắc tới nữa, nói sang việc chính nha! Bước tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Trương Huyền cũng biết thời gian không đợi bọn họ, bọn họ nhất định phải lập tức bắt tay vào tổ chức thành lập quân đội. Trương Huyền liền nói với Thôi Hoảng Thăng:

- Lần tấn công Bình Nhưỡng này chúng ta chỉ có ba vạn người, cho nên Lai đại tướng quân quyết định giải cứu tù binh trước, từ các tù binh chọn lựa ra một đội tinh nhuệ tổ chức thành lập quân đội làm viện binh phụ trợ quân Tuỳ.

Nói xong, Trương Huyền đưa thư của Lai Hộ Nhi cho Thôi Hoảng Thăng. Thôi Hoảng Thăng không nói được lời nào. Ý đồ của Lai Hộ Nhi nằm trong suy đoán của ông ta, ông ta xem thư xong trầm tư chốc lát nói:

- Chúng ta tuy rằng có tám vạn người, nhưng đa số mọi người cũng đã chịu đủ tàn phá, thân thể có các loại bệnh tật tổn thương, có thể lập tức đầu nhập thành binh sĩ chiến đấu cũng không nhiều, nhiều nhất hai vạn người.

Lai Hộ Nhi hy vọng có được ba vạn tinh nhuệ, nhưng bây giờ lại chỉ có hai vạn người. Có điều hai vạn người cũng không tệ rồi, Trương Huyền tiện đó nói:

- Việc không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát tiến đến Hán Thành!

- Vì sao phải đi Hán Thành?

Thôi Hoảng Thăng không hiểu hỏi.

- Quân đội cần trang bị, cần phải tu dưỡng bổ sung. Vũ Văn tướng quân hẳn là đã công hạ xong Hán Thành. Chúng ta đi Hán Thành trước chinh biên lại biên chế rồi lập tức bắc tiến Bình Nhưỡng!

Thôi Hoảng Thăng chậm rãi gật đầu, mặc dù ông ta đã có ý nghĩ quy ẩn, nhưng trong lòng ông ta hiểu rõ, một bước cuối cùng ông ta nếu như đi không tốt, Thánh thượng chưa chắc sẽ để cho ông ta hồi hương dưỡng lão như ý nguyện.

- Được rồi! Chúng ta cứ việc nghỉ ngơi chỉnh đốn, sau đó lập tức xuất phát!

Nhóm tù binh nghỉ ngơi nửa ngày, ăn no nê, buổi chiều, tám vạn tù binh quân Tùy dưới sự dẫn dắt của Thôi Hoảng Thăng trùng trùng điệp điệp bắt đầu đi về phía Hán Thành.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 120: Đêm Trước Quyết Chiến

Vua và dân Cao Câu Ly cuối cùng phải tiếp nhận quyết định của Uyên Thái Tộ, quân Tuỳ phụ cận thành Bình Nhưỡng cũng không nhiều, nếu như một trận chiến không đánh đã đầu hàng, bất kể như thế nào cũng không thể nào nói nổi.

Nếu như quyết định chiến đấu, bên trong thành Bình Nhưỡng bắt tay vào việc chuẩn bị tích cực chiến đấu, từng đội binh lính bắt đầu động viên từng nhà từng hộ, mệnh lệnh nam tử trẻ tuổi tòng quân tác chiến, đối với nam tử chống cự tòng quân thì trực tiếp bắt đi. Các nơi trên đường phố có thể thấy nữ nhân từ trong phòng đuổi theo ra ngoài, nghe thấy tiếng la khóc của các nàng.

Không chỉ là nam tử, nữ nhân trẻ tuổi cũng được động viên, vận chuyển vật tư, tu sửa tường thành, nấu cơm cho quân đội, giặt quần áo.

Mấy trăm chiếc xe bò của người giàu có chất đầy của cải chặn trước cổng thành, mấy chục gã phú thương van nài cầu xin binh lính mở cửa, ngược lại gặp phải sự cự tuyệt vô tình. Toàn bộ bên trong thành Bình Nhưỡng nơi nơi tràn ngập một không khí hỗn loạn và bận rộn.

Uyen Thái Tộ khoanh tay đứng ở trên tường thành, lạnh lùng nhìn chăm chú mớ hỗn loạn trong thành. Về mặt ông ta ngưng trọng, không nói được một lời, cũng không ai biết vị cầm quyền thực tế của Cao Câu Ly này đang suy nghĩ gì, không người nào dám quấy rầy ý nghĩ của ông ta.

Lúc này, Đại tướng quân Ất Chi Văn Đức bước nhanh đi đến bên cạnh Uyên Thái Tộ. Y dường như muốn báo cáo gì đó với Uyên Thái Tộ, lại bị mấy tên thân binh ngăn cản.

- Mạc Ly Chi đại nhân đang suy nghĩ chuyện quan trọng, không thể quấy rầy.

Ất Chi Văn Đức lập tức vội la lên:

- Tôi có tình hình khẩn cấp bẩm báo, một khắc cũng không thể chậm trễ!

- Chuyện gì?

Uyên Thái Tộ đã từ trong trầm tư khôi phục lại, quay đầu lại nhìn thoáng qua Ất Chi Văn Đức:

- Tình hình khẩn cấp gì?

Ất Chi Văn Đức vội vàng tiến lên phía trước nói:

- Ty chức vừa mới nhận được tin tức, quân Tuỳ đã công chiếm Hán Thành. Thái thú Cao Hân đầu hàng quân Tuỳ, quân Tuỳ không mất một binh một tốt đã chiếm lĩnh được Hán Thành.

Uyên Thái Tộ không khỏi xiết chặt nắm tay, thấp giọng mắng:

- Vương tộc Cao thị đều là một đám đầu óc nhu nhược!

Ông ta lại truy vấn:

- Mỏ quặng bên kia có tin tức không?

Ất Chi Văn Đức lắc đầu:

- Không có một chút tin tức!

Điều Uyên Thái Tộ lo lắng thật sự là tám vạn tù binh quân Tuỳ mở quặng bên kia. Vốn là một vạn quân đội trông coi tám vạn tù binh, nhưng do chiến tranh đến gần, trước đây một tháng ông ta đã ra lệnh điều động năm ngàn quân từ mỏ quặng quay về. Bây giờ mở quặng bên kia chỉ còn lại năm ngàn quân đội, bản thân trông coi tám vạn tù binh cũng có vẻ miễn cưỡng. Nếu như quân Tuỳ chạy đến nghĩ cách cứu viện tù binh, chỉ sợ tình hình dữ nhiều lành ít.

- Đại nhân, sợ rằng quân Tuỳ sẽ không biết rõ tình hình của trại tù binh đâu!

Ất Chi Văn Đức bổ sung:

- Binh sĩ bình thường còn không biết rõ tù binh bị giam giữ ở Hạc Sơn.

Uyen Thái Tộ lắc đầu:

- Nhưng Quyền Văn Thọ rất rõ ràng. Cái tên công tử chơi bời kia để bảo toàn mạng sống, bí mật gì cũng sẽ tiết lộ ra hết, nếu không quân Tuỳ đánh Hán Thành làm cái gì? Ta hoài nghi bọn chúng chính là để sắp xếp cho tù binh quân Tuỳ, hơn nữa Lai Hộ Nhi hoãn lại quyết chiến, có lẽ cũng có liên quan với tù binh.

Trong lòng Ất Chi Văn Đức cả kinh. Tám vạn tù binh quân Tuỳ đó! Nếu như bọn chúng toàn bộ biên chế vào quân Tuỳ, vậy Bình Nhưỡng há không phải đối mặt với sự tấn công của mười mấy vạn quân Tuỳ sao? Trong lòng của y lập tức lo lắng.

Uyen Thái Tộ dường như hiểu được tâm tư của y, mặc dù Uyên Thái Tộ bản thân cũng rất lo lắng, nhưng giao chiến ngay trước mắt, ông ta không muốn Ất Chi Văn Đức dao động quyết tâm chống cự, chậm rãi nói:

- Người cũng không cần phải lo lắng, tù binh quân Tuỳ phần đông có bệnh tật thương tích, không nghỉ ngơi vài tháng nửa năm thì không có khả

năng đầu nhập chiến đấu, tối đa chỉ có một đến hai vạn cũng đã tốt lắm rồi, không thay đổi được đại cục. Ngược lại thật ra tình hình trong thành khiến cho ta lo lắng.

Uyên Thái Tộ dùng roi ngựa chỉ con đường cái hỗn loạn trong thành:

- Ta cảm giác rất nhiều dân thường không sẵn lòng tòng quân vì nước tử chiến, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí. Người phải trong thời gian khẩn cấp huấn luyện bọn họ, phải cho bọn họ hiểu rõ đạo lý môi hờ răng lạnh, một khi Cao Câu Ly diệt vong, bọn họ chính là nô lệ mất nước!

- Ty chức hiểu rõ!

Lúc này, đứa con trai lớn Uyên Cái Tô Văn của Uyên Thái Tộ chạy như bay đến, ghé ta nói nhỏ vài câu với Uyên Thái Tộ, Uyên Thái Tộ lập tức giận dữ:

- Dám lâm trận bỏ chạy, loạn lòng quân của ta, ta không thể không giết ông ta!

Ất Chi Văn Đức chần chừ một chút hỏi:

- Là Quyên Hoàn sao?

- Chính là tên giặc này, ông ta bỗng nhiên dám mở cổng tây ra khỏi thành!

Uyên Thái Tộ xoay người nổi giận ùng ùng đi xuống dưới thành. Đi vài bước, lại dùng roi ngựa chỉ ra mấy trăm chiếc xe bò chỗ cổng thành, lạnh lùng nói với đứa con lớn:

- Những người đó nếu như không sẵn lòng vì nước ra sức, vậy bọn chúng cũng không cần phải sống thêm nữa, của cải tịch thu hết, người bắt vào nhà giam xử tử!

- Tuân lệnh!

Uyên Cái Tô Văn thi lễ đã vội vàng đi. Ất Chi Văn Đức ở một bên đành chịu thở dài một hơi. Đại nạn buông xuống, chim bay khỏi rừng, đây là chuyện thường tình của con người, Mạc Ly Chi đại nhân cần gì phải giận lây sang bọn họ.

Trương Huyền vào thời khắc canh ba nửa đêm vượt qua Phối Thủy trở về đại doanh quân Tuỳ, nhiệm vụ của hắn là giải cứu tù binh quân Tuỳ, còn an trí tám vạn tù binh và chinh biên quân đội là nhiệm vụ của Vũ Văn Thành Đô, sau khi hắn giao nhận nhiệm vụ với Vũ Văn Thành Đô, liền suất quân trở về đại doanh.

Bọn binh sĩ cũng đã về doanh nghỉ ngơi, với tư cách chủ tướng của lần hành động này, Trương Huyền lại vội vã chạy đến soái trưởng, hướng về chủ soái Lai Hộ Nhi báo cáo tình hình giải cứu.

Lai Hộ Nhi cũng chưa hề chớp mắt, trong đại trưởng của ông ta đèn đuốc sáng trưng, ông ta đang cùng Ngự sử trung thừa Thôi Quân Túc và phụ tá Lý Tĩnh bàn bạc về trận quyết chiến sắp bùng nổ.

Thôi Quân Túc tuổi chừng hơn bốn mươi, dáng người bậc trung, râu dài mặt trắng, bộ dáng hào hoa phong nhã. Ông ta với tư cách là Ngự sử trung thừa cùng quân Tuỳ xuất chiến, trên thực tế là giám quân lần đông chinh này.

Đồng thời Thôi Quân Túc cũng đảm nhiệm Trưởng sử tiền quân, phụ trách xử lý các loại chính sự tạp vụ trong quân, ông ta ba ngày trước mới vừa từ Ô Cốt Thành đuổi đến đại doanh Bình Nhưỡng.

Thôi Quân Túc tuy rằng xuất thân từ Thôi thị ở Bắc Lăng, nhưng ông ta còn là môn sinh của Bùi Củ, được Bùi Củ có chỗ coi trọng, từng bước đề bạt thăng quan. Bởi vì Bùi Củ tuổi tác đã cao, tất cả mọi người cho rằng Thôi Quân Túc sẽ trở thành người nối nghiệp Bùi Củ, chủ quản ngoại phiên

sự vụ (giống bộ quan hệ đối ngoại bây giờ). Hơn nữa lần đông chinh Cao Câu Ly này, Thôi Quân Túc lại toàn quyền phụ trách đàm phán cùng Cao Câu Ly.

Chỉ là người cầm quyền thực tế của Cao Câu Ly Uyên Thái Tộ không chịu hoà đàm. Thôi Quân Túc cũng chỉ có thể ủng hộ Lai Hộ Nhi quyết chiến cùng Cao Câu Ly, chỉ có dùng vũ lực đánh tan rã hoàn toàn ý chí chiến đấu của Cao Câu Ly, mới có chỗ trống đàm phán.

Thôi Quân Túc vuốt râu khẽ cười nói:

- Ta hôm qua nhận được thư mật của Quyền Hoàn quyền thần đứng thứ hai của Cao Câu Ly, nội bộ Cao Câu Ly chia rẽ rất nghiêm trọng. Cao Nguyên một lòng hoà đàm, không lòng dạ chiến đấu nữa, nhưng Uyên Thái Tộ lại kiên quyết chủ chiến. Bởi vì Uyên Thái Tộ ở trong triều quyền thế quá lớn, trong triều rất nhiều quan viên chủ hoà đều dám giận không dám nói. Chỉ cần chúng ta có thể đánh bại quân Cao Câu Ly, như vậy phái chủ hoà trong thành tất nhiên chiếm cứ thượng phong. Cho dù trong thành còn có hơn mười vạn quân đội, bọn họ cũng sẽ không kiên trì đánh tiếp nữa. Cho nên mấu chốt chính là cuộc chiến dưới thành này.

Quyền Hoàn vì đưa con cả Quyền Văn Thọ rơi vào trong tay quân Tuỳ, ông ta đã không chỉ một lần âm thầm cùng quân Tuỳ tiếp xúc. Lai Hộ Nhi cũng biết lời nói của Quyền Hoàn vẫn là khá đáng tin cậy.

Ông ta gật đầu nói:

- Ta đương nhiên biết rõ sự quan trọng của trận quyết chiến này. Nhưng binh lực chúng ta vẫn là sơ sơ còn chưa đủ, không tuyệt đối nắm chắc thắng lợi, hy vọng có thể từ trong tù binh quân Tuỳ thu được mấy vạn binh lực bổ sung, như vậy thắng lợi của trận đại chiến này nắm chắc sẽ lớn hơn nhiều rồi. Còn ngày tác chiến cụ thể, ta cũng hy vọng có thể xác định liền.

Nói xong, ông ta quay đầu lại nhìn về phía phụ tá Lý Tĩnh, Lý Tĩnh trầm ngâm một chút nói:

- Tôi đề nghị đại soái sắp xếp được ngày quyết chiến càng sớm càng tốt, không thể kéo dài thêm nữa rồi.

Lai Hộ Nhi ngẩn ra, đang muốn hỏi tỉ mỉ, lúc này, có binh lính ở trước cửa trưởng bẩm báo:

- Khởi bẩm đại soái, bên ngoài có Trương Huyền xin gặp!

Lai Hộ Nhi mừng rỡ, vội vàng ra lệnh nói:

- Mau để cho hắn vào đây!

Chốc lát, Trương Huyền đi vào lều lớn, hành quân lễ nói:

- Ty chúc tham kiến đại soái!

- Như thế nào rồi?

Lai Hộ Nhi vội vã không thể nhẫn nại được hỏi ngay.

- Ty chúc không phụ sự phó thác của đại soái, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, trước mắt tám vạn tù binh đã toàn bộ chuyển dời đến Hán Thành.

Lai Hộ Nhi vỗ trán một cái thật mạnh:

- Thật sự là trời xanh giúp Đại Tuỳ của ta rồi!

Thôi Quân Túc bên cạnh cũng nén không được hỏi:

- Vậy có thể có bao nhiêu tù binh có thể biên vào quân đội tác chiến?

Trương Huyền lại không quen biết Thôi Quân Túc, hắn không biết nên trả lời thế nào. Lý Tĩnh ở một bên cười giới thiệu:

- Vị này chính là Ngự sử Thôi trung thừa, cũng là Trưởng sử tiền quân của chúng ta.

Trương Huyền vội vàng ôm quyền nói:

- Hồi bẩm Thôi trưởng sử, tù binh phần lớn có bệnh tật thương tích trên người, Thôi tướng quân nói, nhiều nhất chỉ có thể gom góp ra hai vạn quân đội có thể chiến đấu.

- Mới hai vạn!

Lai Hộ Nhi có chút thất vọng, ông ta cho rằng tám vạn tù binh chỉ ít có thể lợi dụng một nửa, cơ hội chiến thắng sẽ lớn hơn nhiều. Nhưng chỉ nói có hai vạn, như vậy vẫn là một trận chiến khó khăn.

Lúc này, Thôi Quân Túc chần chừ một chút hỏi:

- Trưởng tướng quân, Thôi tướng quân vừa rồi người nói là ai?

- Đó chính là Trác quận Thôi thái thú trước kia!

Trong đại trường vài người cùng lúc cả kinh chấn động. Thôi Hoảng Thăng không phải chết rồi sao? Sao vẫn còn sống? Thôi Quân Túc lại kích động vạn phần, Thôi Hoảng Thăng chính là thúc phụ của ông ta, không ngờ chưa có chết, ông ta một tay nắm được cánh tay của Trương Huyền, giọng nói run rẩy hỏi:

- Điều người nói đúng là thật không?

- Đương nhiên là thật, may mắn có ông ta trợ giúp, tôi mới có thể giải cứu thành công tù binh. Chỉ là ông ta tuổi tác đã cao, không muốn ra làm quan nữa rồi.

Thôi Quân Túc xúc động đến nước mắt đều tuôn rơi, ngửa mặt nghẹn giọng nói:

- Trời xanh phù hộ, thúc phụ của ta chưa có chết, ông ấy vẫn còn ở trên đời.

Lai Hộ Nhi cười nói với Thôi Quân Túc:

- Thôi công còn khoẻ mạnh, thật đáng mừng, chẳng qua chúng ta trước nói qua việc quyết chiến đã. Chốc nữa sẽ để cho Trương sử và Thôi công đoàn tụ.

- Được! Được! Ta có chút thất thổ rồi.

Thôi Quân Túc vội vàng gạt đi nước mắt, cảm kích nhìn thoáng qua Trương Huyền.

Lai Hộ Nhi lại hỏi Lý Tĩnh:

- Vừa rồi người nói phải quyết chiến thật mau. Điều này là tại làm sao?

Lý Tĩnh thở dài:

- Cao Câu Ly mùa thu nhiều mưa, trời mưa xuống sẽ ảnh hưởng sự phát huy của cung nỏ thủ. Mà đối phương có năm ngàn kỵ binh, chúng ta chỉ có thể dựa vào cung nỏ thủ khắc chế. Mất thấy sắp vào mùa mưa thu rồi, vẫn là khai chiến sớm một chút tốt hơn.

Lời nhắc nhở của Lý Tĩnh khiến cho Lai Hộ Nhi nhận ra được chuẩn xác không thể kéo lâu hơn nữa, ông ta hỏi Trương Huyền:

- Hai vạn quân đội khi nào mới có thể sang đây?

Trương Huyền suy nghĩ một chút nói:

- Thôi tướng quân nói chỉ cần hai đến ba ngày đã có thể chinh đồn biên chế hoàn thành. Tôi cảm thấy nhiều nhất bốn ngày bọn họ đã có thể vượt sông.

Lai Hộ Nhi chậm rãi gật đầu:

- Được rồi, vậy bốn ngày sau quyết chiến!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 121: Bình Nhưỡng Quyết Chiến (1)

Gió to thổi mạnh, tinh kỳ phấp phới, giữa đồng trống một trận cát bay đá chạy, bụi đất tràn ngập trên không trung. Trong đồng trống phía tây thành Bình Nhưỡng, năm vạn quân Cao Câu Ly đã trầm ổn trận tuyến, cung binh, nỏ binh, thương binh, đao thuẫn cũng cùng kỵ binh sắp hàng theo thứ tự.

Năm ngàn khinh kỵ binh Cao Câu Ly sắc bén nhất là trung quân, vây quanh Ất Chi Văn Đức vào giữa đội ngũ, Ất Chi Văn Đức dừng ngựa ở dưới Vương kỳ của Cao Câu Ly, ánh mắt phức tạp ngóng một đường màu đen xuất hiện phía xa.

Ất Chi Văn Đức bị áp lực rất lớn, mặc dù gã đại hiến thân thủ hai năm trước đây, lợi dụng quỷ kế giả đầu hàng dụ địch xâm nhập, đánh bại quân Tuỳ, được thanh danh tốt đẹp là danh tướng đứng đầu Cao Câu Ly.

Nhưng trong lòng Ất Chi Văn Đức hiểu rõ, hai năm trước đây gã chiến thắng quân Tuỳ ít nhiều có chút may mắn. Gã lợi dụng nhược điểm khinh địch của quân Tuỳ, còn có mâu thuẫn trầm trọng trong nội bộ quân Tuỳ, tự mình ra trận, cho nên gã mới có thể tiêu diệt từng phần.

Nhưng lần này gã đối mặt với tinh nhuệ quân Tuỳ, nắm chắc bao nhiêu phần lại có thể huy hoàng nữa đây? Trong lòng của gã thực sự không có chút nào nắm chắc.

Ất Chi Văn Đức không nén được quay đầu nhìn thoáng qua tường thành, trên tường thành cao cao có một đỉnh dù màu xanh, đó là Mạc Ly Chi Uyên Thái Tộ ở trên tường thành quan chiến.

Thái độ Uyên Thái Tộ cứng rắn, mạnh mẽ, cho rằng bọn họ nhất định có thể chiến thắng quân Tuỳ. Điều này hoặc ít hoặc nhiều cho Ất Chi Văn Đức một chút lòng tin, khiến cho gã nhớ tới bên trong thành còn có tám vạn quân đội dự bị. Một khi hai quân bị rơi vào trạng thái giằng co, quân dự bị giết ra kịp lúc, hy vọng chiến thắng của bọn họ sẽ lớn hơn rất nhiều.

Chiến trường hai quân quyết chiến sắp đặt cách thành Bình Nhưỡng chừng ngoài năm dặm, nơi này địa thế bằng phẳng trống trải, đủ để triển khai chiến trường. Hơn nữa quân dự bị trong thành cũng có thể đuổi đến kịp lúc, vị trí không xa không gần, đối với quân đội Cao Câu Ly vô cùng có lợi.

Xa xa, một đường màu đen càng chạy càng gần, dần dần trở nên rõ ràng hơn, tinh kỳ phấp phới, trường mâu như rừng, sĩ khí quân Tuỳ cao ngất, sát khí ngút trời.

Nhưng ba vạn quân Tuỳ cũng không có lập tức xuất kích, mà dừng lại ngoài ba dặm, bọn họ kiên nhẫn chờ đợi đối phương dẫn đầu xuất kích.

Ất Chi Văn Đức nhẹ nhàng vung tay lên:

- Nổi trống, kỵ binh bày trận!

Tiếng trống âm âm gõ vang, năm ngàn kỵ binh chậm rãi xuất trận.

Lúc này, chủ soái quân Tuỳ Lai Hộ Nhi đã nghe thấy được trong trận địa quân Cao Câu Ly phía xa truyền đến tiếng trống yếu ớt. Một tên binh nhìn xa trên đài cao hô to:

- Đại soái, kỵ binh quân địch bắt đầu bày trận rồi.

Lai Hộ Nhi ngưng thần nhìn phía xa, lúc này trời sáng rõ, vài ánh mặt trời từ trong mây đen dày đặc xuyên thấu ra ngoài, chiếu sáng bãi đất trống trải phía xa. Chỉ thấy quân trận kỵ binh Ất Chi Văn Đức từng bước di động về phía trước, bọn họ dường như đã làm xong chuẩn bị chủ động xuất kích.

Lai Hộ Nhi lập tức lạnh lùng hạ lệnh:

- Đại quân lập tức làm xong chuẩn bị chiến đấu.

- Tu...

Tiếng tù và trầm thấp quanh quẩn trên không quân đội Tuỳ, tiếng trống trận gõ vang ầm ầm, binh sĩ quân Tuỳ từ từ thẳng người chuẩn bị chiến đấu, một ngàn kỵ binh lên ngựa, nắm chặt dây cương, giương cung lấp tên, trường mâu chậm rãi giơ lên.

Quân Tuỳ trải rộng kéo dài ba dặm, bảy ngàn cung nỏ thủ bày trận thành ba hàng. Giơ lên khỏi mặt đất trường cung và quân nỏ, nghiêm trận đợi địch. Bọn họ mong chờ kỵ binh Cao Câu Ly phát động công kích đầu tiên, để cho cung tiễn của bọn họ có thể phát huy uy lực đầy đủ.

Mây đen lại lần nữa che kín, ánh mặt trời biến mất. Dưới mây đen âm trầm, quân Tuỳ xếp thành quân trận tam giác ngược, tinh kỳ thối căng, khôi giáp đen thui, trường mâu hình thành một mảnh rừng rậm sắc bén, giữa trời đất âm u tràn đầy sát khí, đủ để khiến bất kỳ đối thủ nào cũng không dám khinh địch.

Ất Chi Văn Đức cũng chưa hề lập tức hạ lệnh kỵ binh tấn công, gã chỉ thăm dò một chút quân Tuỳ đối phó sự tấn công của kỵ binh như thế nào.

Quân Tuỳ cũng chưa hề phát động công kích. Hai bên đều đang chờ đợi, chủ tướng cánh tả Chu Pháp Thượng nói khẽ với đại tướng Mạnh Vân Phi bên cạnh:

- Mạnh tướng quân thấy được hay không, quân địch tuy rằng xuất động kỵ binh, nhưng căn bản cũng không có ý muốn tấn công. Đoán chừng bọn chúng hãy còn sợ hãi cung nỏ quân của chúng ta.

Mạnh Vân Phi thở dài một hơi:

- Một trận chiến này quan hệ đến vận mệnh quốc gia hai nước, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Thời gian từng chút một trôi qua. Song phương giằng co, ai cũng chưa hề chủ động khởi xướng tấn công, đang như thế khảo nghiệm sự bền lòng và sức chịu đựng, xem ai không kiên trì nổi trước.

Thủ lĩnh kỵ binh Cao Câu Ly tên gọi là Đại Hạ An, gã cũng không phải người Cao Câu Ly, mà là một quý tộc Khiết Đan, nhưng vợ gã lại là vương tộc Cao Câu Ly.

Ba năm trước đây, Cao Câu Ly dùng sắt thép Khiết Đan cần gấp để đổi về năm ngàn con chiến mã, tổ chức và thành lập kỵ binh của bọn họ. Nhưng Cao Câu Ly khuyết thiếu đại tướng thống lĩnh kỵ binh, Đại Hạ An liền xung phong nhận việc xuôi nam trợ giúp người Cao Câu Ly thành lập kỵ binh, đồng thời cũng đảm nhiệm thống soái kỵ binh.

Đại Hạ An thân thể cao lớn, cạo tóc nhuộm mặt, tướng mạo vô cùng hung ác, tay cầm một thanh đại phủ năm mươi cân, võ nghệ cao cường. Ở Khiết Đan nổi tiếng dũng cảm, chiến mã dưới háng gã tên là Liệt Long, toàn thân đỏ thẫm, khoẻ mạnh cường tráng, là một con bảo mã trong vạn con mới lựa được một. Ban đầu là một trong ba con bảo mã Khiết Đan vương yêu quý nhất, năm trước ban thưởng cho Đại Hạ An.

Lúc này trong lòng gã cũng tràn đầy mong đợi, ở Cao Câu Ly huấn luyện kỵ binh ba năm, cũng đợi chờ giờ khắc này cùng quân Tuỳ kịch chiến.

Lúc này, một gã tướng lĩnh kỵ binh bỗng nhiên chỉ vào trận doanh của đối phương nói:

- Đại Hạ tướng quân, đối phương hình như có động tĩnh rồi!

Đại Hạ An ngưng thần trông về phía nơi xa, chỉ thấy trận cước quân Tuỳ bắt đầu hiện ra biến hoá. Một cánh kỵ binh Tuỳ ước chừng hơn ngàn người rời khỏi chủ trận, đi cắt ngang chạy đến cách mặt bên phải quân Cao Câu Ly ngoài một dặm, rất rõ ràng là muốn tấn công cánh cung nỏ thủ của Cao Câu Ly.

Đó là uy hiếp thật lớn đối với cung nỏ thủ, nếu như quân Cao Câu Ly không biến trận lần nữa, cung nỏ thủ sẽ lọt vào sự tấn công chí mạng. Đại Hạ An bỗng quay đầu trông về phía chủ trận, chỉ thấy chủ tướng Ất Chi Văn Đức vẻ mặt ngưng trọng, án binh bất động như trước.

Nhưng Đại Hạ An phát hiện cung nỏ quân tự mình đã biến trận, ba ngàn nỏ binh quay đầu về phía đông, chính đang đối trận với kỵ binh Tuỳ mặt bên, Đại Hạ An buông thông trái tim.

Trước đại trận quân Tuỳ, Lai Hộ Nhi đang làm động viên cuộc chiến cuối cùng, Ô Truy Mã đón gió chạy như bay, đại đao trong tay gõ trên trường mâu của tướng sĩ, cao giọng hô:

- Các tướng sĩ Đại Tuỳ, các huynh đệ đi theo ta xuất chinh, hôm nay chính là trận quyết chiến giữa chúng ta và quân đội Cao Câu Ly, thời khắc giữ gìn vinh quang của Đại Tuỳ chúng ta đến rồi, phải dùng nhiệt huyết và sinh mạng của chúng ta chứng minh, chúng ta mới là quân đội dũng mãnh nhất thiên hạ. Các huynh đệ, theo ta anh dũng giết địch!

- Nguyện vì đại soái quân đi sống chết!

Tướng sĩ quân Tuỳ cùng nhau hò hét, trường mâu giơ lên cao cao, giống hệt một cánh rừng dựng thẳng lên, âm thanh như sấm rền nhấp nhô:

- Anh đừng giết địch!

Cuộc chạm trán của đôi bên đã qua một canh giờ rồi, thời gian dần dần đến giữa trưa, lại là một trận cát bay đá chạy, bụi vàng đầy trời tràn ngập ở trên không. Quân Tuỳ trên đồng trống phương xa trở nên có chút mơ hồ không rõ.

Cổng thành đã mở, mấy trăm gã kỵ binh khôi giáp sáng ngời vây quanh Uyên Thái Tộ từ trong thành đi ra, bọn họ chạy lên một ngọn đồi nho nhỏ, nơi này cách chiến trường khá gần, nhìn càng thêm rõ ràng.

Uyen Thái Tộ thân mặc hoàng kim khôi giáp, đầu đội kim khôi, cười trên một con Ô Tông Mã hùng tráng bóng loáng, tay cầm một cây trường sóc sắc bén dài chừng một trượng ba thước, uy phong凛凛.

Ông ta tựa như một viên đại tướng khát vọng xung phong trên chiến trường, nhìn chăm chú lạnh lùng vào đại trận của quân Tuỳ, trên mặt lại không che giấu được vẻ chờ đợi cùng quân Tuỳ đại chiến.

Lúc này Uyên Thái Tộ rốt cuộc tính tình có chút không nhẫn nại được, kéo dài hơn nữa, sĩ khí quân đội sẽ dần dần tiêu mất. Ông ta đã hoàn toàn quên mất Ất Chi Văn Đức mới là chủ tướng quân đội, quay đầu ra lệnh với binh sĩ:

- Nổi trống thúc chiến!

Con lớn của ông ta Uyên Cái Tô Văn hoảng sợ, thấp giọng khuyên phụ thân:

- Phụ thân hãy để cho Ất Chi đại tướng quân chỉ huy cuộc chiến đi!

- Không!

Uyên Thái Tộ ngăm nhìn quân trận bình lặng của quân Tuỳ, lạnh lùng nói:

- Gã chỉ là đại tướng, ta mới là chủ soái quân đội, nổi trống cho ta!

Trống trận thúc chiến gõ lên thùng thùng, Ất Chi Văn Đức giật mình quay đầu lại nhìn thoáng qua, gã nhìn thấy một đám kỵ binh trên ngọn đồi phía xa, dường như cũng nhìn thấy ánh mắt âm lãnh của Uyên Thái Tộ, đó là Uyên Thái Tộ đang ép gã xuất chiến rồi.

Trong lòng Ất Chi Văn Đức vô cùng cam chịu, mặc dù gã biết rõ chủ động xuất kích có nghĩa là gì, nhưng gã đã không còn con đường khác để lựa chọn, trong lòng của gã kỳ thật cũng rất rõ ràng. Nguyên nhân căn bản là tài lực Cao Câu Ly đã không cách nào gánh được chi phí cực lớn của năm ngàn kỵ binh này rồi, Uyên Thái Tộ muốn dùng cánh kỵ binh này vẽ một đường ráng chiều đẹp mắt.

Ất Chi Văn Đức cắn răng, thúc ngựa đi vội đến phía trước đội ngũ kỵ binh, chỉnh giọng hô cao:

- Quân Tuỳ muốn thiêu huỷ nhà của các người, muốn cướp đoạt của cải của các người, muốn giết chết vợ con của các người. Quê nhà của chúng ta chỉ có thể dựa vào bản thân đến bảo vệ. Các dũng sĩ, vinh quang là thuộc về các người, thuộc về người Cao Câu Ly, giết lui quân Tuỳ, đuổi bọn chúng ra khỏi đất đai của chúng ta!

- Đuổi ra khỏi đất đai của chúng ta!

Rõ ràng tinh thần dân tộc người Cao Câu Ly được Ất Chi Văn Đức đốt lên, gã giơ cao trường mâu, cùng hoà giọng hò hét.

Trường mâu Ất Chi Văn Đức chỉ thẳng đại trận quân Tuỳ:

- Giết!

Thế công của kỵ binh Cao Câu Ly phát động rồi, năm ngàn kỵ binh thúc giục chiến mã, che trời phủ đất giết về phía quân Tuỳ, tiếng hò hét, tiếng rống giận, âm thanh vó ngựa phi nhanh, vang dội cánh đồng.

Đại trận quân Tuỳ vẫn duy trì an tĩnh như cũ, nhưng ở một mảnh sau lưng hàng rào ngăn ngựa rộng mấy mươi bước, bảy ngàn cung nỏ thủ của quân Tuỳ đã chuẩn bị ổn thoả. Bọn họ chia làm ba đội, mỗi người tay cầm sẵn kình nỏ, nỏ tiễn chỉ xéo bầu trời.

Khiến cho người Cao Câu Ly nằm mơ cũng không nghĩ ra chính ra, ở phía sau cung nỏ thủ ẩn giấu hai trăm chiếc máy bắn đá loại nhỏ, mỗi chiếc mười người điều chỉnh, dùng sợi dây da trâu xoắn căng thẳng máy bắn đá. Trong các bao tải đặt đá tảng nặng ba mươi cân, nỏ tiễn và máy bắn đá hình thành tuyến phòng ngự cách xa hai đạo tấn công, quân Tuỳ đã sẵn sàng đón quân địch.

Lai Hộ Nhi nhìn chăm chú vào thiên quân vạn mã cuốn tới từ phía xa, năm ngàn kỵ binh Cao Câu Ly sóng gió cuộc trào, ở trong đồng trống nhấp nhô phi nhanh. Trong mắt Lai Hộ Nhi cũng lộ ra nét cười lạnh như băng, ngày này ông ta đã chờ đợi hai năm rồi.

Sự sỉ nhục lần đầu tiên khi tấn công Cao Câu Ly lưu lại làm ông ta hằng đêm khó ngủ, để tẩy sạch sỉ nhục, ông ta cẩn thận nghiên cứu ưu khuyết điểm quân đội Cao Câu Ly, nhất là cánh kỵ binh năm ngàn người này.

Ông ta biết rằng cánh kỵ binh này là do người Khiết Đan huấn luyện thành lập, Đại Tuỳ chính là cùng kỵ binh Khiết Đan dự định qua vô số lần giao dịch. Ưu điểm tác chiến của kỵ binh Khiết Đan ông ta rõ như lòng bàn tay, bọn chúng lúc tấn công như lũ quét dữ dội, thế tới hung mãnh, nhưng bọn chúng lại thiếu lực kế tiếp sau đó.

Như vậy cánh kỵ binh Cao Câu Ly này có thể có vấn đề giống như trước hay không, từ thế tấn công liêu lĩnh của bọn chúng, Lai Hộ Nhi dường như

đã nhìn thấy dáng dấp của kỵ binh Khiết Đan.

Phía sau ông ta cách đó không xa, Lý Tĩnh có vẻ có chút không yên bất an, mặc dù gã nghiên cứu rất sâu đối với quân sự, nhưng gã lại là lần đầu tiên gặp được khảo nghiệm thực chiến. Tuy nhiên gã vẫn cảm thấy một số bất ổn về mặt bố trí chi tiết binh lính.

Loại chiến thuật đóng trận phòng thủ này của Lai Hộ Nhi gã vẫn là lần đầu tiên gặp, hàng rào ngăn ngựa còn xa không giống hàng rào đại doanh kiên cố như thế, quân địch một khi xông lên, sẽ rất dễ dàng đánh bay bọn họ, làm bị thương binh lính cung nỏ. Hơn nữa phía sau chính là máy bắn đá, quân Tuỳ thiếu khuyết đất trống đối trận, bất lợi với phòng ngự và tổ chức phản công.

Gã giục ngựa tiến lên thấp giọng nhắc nhở Lai Hộ Nhi:

- Đại soái, máy bắn đá bất lợi cho binh lính cung nỏ lui về sau, cũng sẽ cản trở quân trường mâu xuất trận!

Lai Hộ Nhi lại hết sức nhìn chăm chú kỵ binh phía xa phi nhanh tới, trong ánh mắt tràn đầy hưng phấn lâm chiến, hình như căn bản không có nghe thấy lời nhắc nhở của Lý Tĩnh.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 122+1: Bình Nhưỡng Quyết Chiến (2)

Tiếng chân như sấm, kỵ binh Cao Câu Ly càng chạy càng gần, bọn chúng như thể đã điên cuồng rồi, khuôn mặt mỗi người trở nên dữ tợn khác thường, chiến đao ở trên đỉnh đầu của bọn chúng loé sáng, dưới vó ngựa bụi vàng cuồn cuộn, bụi đất tung bay, che khuất bầu trời.

Phía sau kỵ binh, một vạn năm ngàn trường mâu binh xếp thành hàng chạy theo phía sau. Ngay khi kỵ binh xé mở tuyến phòng ngự của quân địch, cánh trường mâu bộ binh này dẫn đầu giết vào trung quân quân địch.

Trán của Trương Huyền cũng thấm đẫm mồ hôi, đây cũng là lần đầu hắn tham gia trận chiến thiên quân vạn mã, hắn được bố trí ở cánh tả của thống soái Chu Pháp Thượng, chín trăm tinh binh dưới trướng tạo thành một trường mâu phương trận.

Trương Huyền tay cầm Thanh Long kích, khẩn trương đi theo sau đội ngũ của mình. Ở trong quân trận hơn ba vạn người, trường mâu phương trận của hắn chỉ là một cái mũi nhọn vô cùng nhỏ bé. Nhưng bọn họ lại là căn cơ của đại quân. Quân Tuỳ có thể thủ thắng đến cuối cùng hay không, chính là ở việc phát huy từng phương trận.

Trương Huyền cũng bị không khí tráng liệt trên chiến trường lây nhiễm, trong lòng sinh ra ý niệm trong đầu vì nước khảng khái quên mình, đôi mắt đã tuôn ra nước mắt, chinh giọng hô lớn với bọn binh lính:

- Ta nếu như bỏ mình, Giáo úy đội thứ nhất làm tướng. Giáo úy đội thứ nhất bỏ mình, Giáo úy đội thứ hai tiếp nhiệm. Cứ như vậy đến khi chúng ta chiến đấu đến người cuối cùng, theo ta tử chiến đến cùng!

- Tử chiến đến cùng!

Chín trăm tên binh lính nâng mâu đồng thanh hò hét, tiếng la của bọn họ cảm nhiễm quân trận bốn phía, binh lính trường mâu đại trận quân Tuỳ đồng loạt nâng mâu hô to:

- Tử chiến đến cùng!

- Tử chiến đến cùng!

Tiếng la như núi kêu sóng đập, từng mảng truyền ra, ngay cả Lai Hộ Nhi cũng bị lây nhiễm rồi. Ông ta vùng tay hô lớn:

- Các tướng sĩ quân Tuỳ, hôm nay chúng ta tuyệt không lùi bước, vì nước chiến tử cương trường!

Toàn bộ chiến trường đều bị cát bụi của năm ngàn kỵ binh kích khởi bao trùm. Bầu trời trên chiến trường biến thành màu vàng nhạt, năm ngàn kỵ binh như một khối nước biển màu đen, che phủ trời đất giết đến.

Một ngàn bước, tám trăm bước, năm trăm bước, bốn trăm bước... Năm ngàn kỵ binh đã dần dần tới gần tầm bắn của máy bắn đá.

- Biến trận!

Lai Hộ Nhi hét lớn một tiếng, tiếng trống biến trận trầm hùng gõ vang, cung nỏ quân quân Tuỳ nhanh chóng lui về phía sau, máy bắn đá xuất hiện ở hàng đầu tiên, hai ngàn tên binh sĩ điều khiển máy bắn đá, bàn tời kéo vang lên tiếng kéo kệt.

Lai Hộ Nhi mắt không chớp một cái, ngay khi mấy trăm kỵ binh phi nhanh ở mặt đầu tiên vượt qua một cái vải bố làm dấu. Đó là đường hai trăm năm mươi bước, cũng là khoảng cách sát thương của máy bắn đá, ông ta ngay lúc này hạ lệnh:

- Bắn!

Máy bắn đá quân Tuỳ đã phát động rồi, kinh phong liên tiếp vang lên. Mấy trăm tảng đá bay lên trời, trên bầu trời thành một trận mưa đá dày đặc, phát ra tiếng vang quỷ dị, gào thét ném về phía đỉnh đầu quân Cao Câu Ly.

Tảng đá lớn như mưa rơi xuống bình bịch, kỵ binh Cao Câu Ly chạy ở mặt đầu tiên bị một trận người đổ ngựa ngã. Đá tảng nện trúng binh lính, đầu người chớp mắt bị nện bay, máu thịt nhầy nhụa, chiến mã bị nện trúng, kêu thảm ngã sấp xuống, đè chết tươi binh lính trên ngựa dưới thân mình...

Một trận mưa đá đã chết bốn trăm kỵ binh, khiến khí thế hung hăng của kỵ binh Cao Câu Ly bị kìm hãm lại một chút. Sự tấn công của bọn chúng lại không hề ngừng lại, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, tiếp tục giết về phía đại trận quân Tuỳ.

Đợt mưa đá thứ hai lại đánh úp lần nữa. Một khối đá lớn đen nặng nề gào thét đến, không ít kỵ binh sợ hãi kêu thảm lên, đá lớn quay cuồng, máu thịt văng tung toé, lại một mảng người đổ ngựa ngã. Giờ phút này, kỵ binh tiên phong của bọn chúng cách đại trận quân Tuỳ đã chưa tới hai trăm bước.

- Nỏ tiễn phát tên, cung binh chuẩn bị!

Lai Hộ Nhi ra lệnh quyết đoán đánh thép, tiếng trống ra lệnh bắn tên hùng hồn, đập rộn trong lòng mỗi một binh sĩ quân Tuỳ.

Tiền trận bảy ngàn người khổng lồ của quân Tuỳ phát động xong. Một ngàn năm trăm cung nỏ hàng thứ nhất cùng lúc phóng ra, một mảng mưa

tên dày đặc bay lên trời, trên bầu trời hình thành một mảng mây tên màu đen thật dài, chớp mắt biến thành đốm đen, che phủ trời đất đón đầu bắn về phía kỵ binh Cao Câu Ly.

Nỏ quân có bốn ngàn năm trăm người, chia làm ba hàng, làm thành ba giai đoạn thay nhau bắn ra, hàng thứ nhất bắn xong, lui về sau kéo cung lắp tên, nỏ binh hàng thứ hai đã bắn ra nỏ tiễn. Nỏ binh hàng thứ ba nâng nghiêng quân nỏ, tầm mũi tên hướng lên trên bốn mươi lăm độ, ngay khi nỏ tiễn hàng thứ ba bắn ra, hàng thứ nhất đã lắp tên hoàn tất, vòng đi vòng lại, thay nhau bắn.

Ngay sau đó, hai ngàn năm trăm tên cung thủ bắt đầu phóng tiễn, bọn họ thuộc loại tầm bắn gần, khoảng cách sát thương ở trong vòng trăm bước, nhưng cái cung thủ dùng là binh tiễn dài đến hai thước, thân tiễn nặng nề, lực dưới bụng phải mạnh, lực sát thân còn lớn hơn nỏ tiễn.

Kỵ binh Cao Câu Ly khi đang phi nhanh đồng loạt nâng thuẫn nghênh đón, nhưng nỏ tiễn quân Tuỳ hùng bá thiên hạ, không chỉ là tầm bắn xa, mà còn lực đạo mạnh mẽ, tấm chắn và bì giáp bình thường căn bản không ngăn cản nổi.

Nhất là binh tiễn từ trên bầu trời bắn phá, mũi tên lúc rơi xuống còn mang theo trọng lực chứa trong thân, khiến cho mộc thuẫn của kỵ binh Cao Câu Ly thành vật trang trí.

Lực đạo nỏ tiễn và binh tiễn xuyên qua giáp mạnh mẽ trầm trọng xuyên thủng tấm chắn của kỵ binh, bắn thủng bì giáp, kỵ binh đồng loạt trúng tên rơi xuống ngựa, tiếng kêu thảm, la rên khắp cánh đồng.

Lập tức đợt sóng thứ hai, đợt thứ ba nỏ tiễn và binh nỏ như mưa gào thét mà đến, dày đặc đến mức khiến cho người ta thở không nổi. Trường tiễn rơi xuống phàm phạp, bắn thủng tấm chắn, bắn thủng khuôn mặt và ngực của quân địch.

Những kỵ binh Cao Câu Ly này như thể là hoa màu bị bão tố tàn phá, từng mảng ngã xuống, huyết quang văng khắp nơi, từng người thống khổ bị thảm chết đi.

Sĩ khí quân địch tiêu vong nhanh chóng, bọn chúng bắt đầu dao động rồi, tháo chạy, chạy trốn bốn phía, như thể kinh phong thổi tan mây đen, chỉ trong thoáng chốc mây tan sương ngừng, lần tấn công đầu tiên của người Cao Câu Ly bị tan rã rồi.

Bọn chúng gặp phải đả kích trầm trọng, tiền trận quân Tuỳ mạnh mẽ liên tục bắn ra bốn lượt gần ba vạn mũi tên. Còn có sự công kích mãnh liệt của máy bắn đá, năm ngàn kỵ binh giảm xuống quá một nửa, người tử thương vượt quá hai ngàn bảy trăm.

Thống lĩnh kỵ binh Đại Hạ An may mắn từ trong tiền trận trốn ra, gã thấy kỵ binh tử thương thảm trọng, tâm huyết ba năm huấn luyện trôi theo dòng nước, trong lòng thống hận, nói với thân binh xung quanh:

- Đi bẩm báo chủ tướng, chúng ta nhất định phải lập tức rút quân, nếu không kỵ binh toàn quân đều bị diệt!

Thân binh thúc ngựa chạy về hậu trận, xa xa hô to:

- Tướng quân, kỵ binh tử thương thảm trọng. Đại Hạ thống lĩnh cầu xin rút quân, nếu không kỵ binh bị diệt toàn quân.

Ất Chi Văn Đức lại thở một hơi khí lạnh, gã thấy rất rõ ràng, nhưng chưa bao giờ thấy qua đại trận cung nỏ tinh nhuệ chuyên chế như vậy. Cung tiễn Cao Câu Ly và quân Tuỳ so sánh chênh lệch quá lớn. Mặc dù Cao Câu Ly cũng học từ Trung Nguyên, học tập thuật cung nỏ, nhưng hiệu quả sát thương cuối cùng vẫn kém xa quân Tuỳ.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 122+2: Bình Nhưỡng Quyết Chiến (2)

Điều này không chỉ là bản thân cung tiễn thủ, còn có tổng hợp toàn diện các mặt thể chất binh lính, huấn luyện, trận pháp vân vân... Nếu như xung phong thêm lần nữa, chỉ sợ năm ngàn kỵ binh bị diệt toàn quân. Ất Chi Văn Đức không khỏi sợ sệt một hồi.

- Thu binh!

Ất Chi Văn Đức không để ý Uyên Thái Tộ đang quan chiến ở phía sau, gã dứt khoát hạ lệnh thu binh.

'ĐANG! ĐANG! ĐANG!'

Tiếng thanh la thu binh vang lên, kỵ binh cùng trường mâu binh tấn công lui về như nước rút.

Lai Hộ Nhi cũng nắm được cơ hội này, lớn tiếng ra lệnh:

- Hai cánh trái phải, vòng sang xuất kích!

Trống trận gõ vang thùng thùng, hai lá cờ đỏ lam đang chỉ huy trên một đài bay múa. Đây là hiệu lệnh vòng sang tấn công, quân Tuỳ chợt phát động, chỉ thấy chỗ hai góc cuối cùng hai bên của trận thế tam giác tách ra, tạo thành hai đường vòng tròn, liền như thể hai cái sừng dê của đầu con dê.

Hai vạn đại quân tạo thành hai đường sóng trào cuộn dâng màu đen, mỗi cái rộng chừng vài dặm. Ở dưới quyền suất lĩnh của tả hữu phó tướng Chu Pháp Thượng và Triệu Hiếu Tài hướng về hai cánh trái phải của Ất Chi Văn Đức giết tới, trường mâu chiến đao dày đặc giống hệt rừng rậm. Các chiến sĩ đón lấy đầy trời bụi đất ra sức chạy nhanh, khí thế bi tráng sục sôi, khiến thiên địa cũng theo đó biến sắc.

Cùng lúc đó, tiếng tù và trầm thấp của quân Tuỳ vang lên, 'Tu'.

Một ngàn kỵ binh quân Tuỳ bố trí ở cánh trái Ất Chi Văn Đức dưới sự suất lĩnh của chủ tướng kỵ binh Phan Trường Văn, đột nhiên phát động tấn công, bọn họ thừa cơ hội kỵ binh quân địch còn chưa rút về, hướng phía cánh sườn cung nỏ thủ Cao Câu Ly giết tới.

Uyên Thái Tộ trên sườn núi mặt trầm như nước, trong ánh mắt loé lên vẻ tức giận. Ất Chi Văn Đức không ngờ khi kỵ binh đã công nhanh đến tuyến đầu trận địa quân Tuỳ lại ra lệnh rút quân, như vậy gần một nửa kỵ binh không phải đều chết uống rồi sao?

Lệnh tấn công là tự mình phát ra, như vậy lệnh thu binh cũng nên do mình quyết định, làm sao đến lượt Ất Chi Văn Đức gã? Uyên Thái Tộ không khỏi hừ một tiếng thật mạnh.

Trưởng tử Uyên Cái Tô Văn bên cạnh ông ta thấp giọng nói:

- Phụ thân, con cũng cho là nên rút quân, quân Tuỳ đã chủ động phát động tấn công, kỵ binh có chỗ trống sẽ phát huy lớn hơn nữa.

Sắc mặt của Uyên Thái Tộ càng thêm khó coi, điều này há không phải là nói kỵ binh thương vong quá nửa là mình mù quáng chỉ huy tạo thành hay sao?

Trong lòng của ông ta tức giận vạn phần, giơ tay hung hăng cho đứa con Uyên Cái Tô Văn một cái tát, giục ngựa xuống ngọn đồi, dưới sự hộ vệ của mấy trăm kỵ binh chạy về bên trong thành.

Uyên Cái Tô Văn bụm mặt, trong ánh mắt xấu hổ và giận khó nén được, gã bỗng nhiên cắn răng nói:

- Đại trượng phu không bằng chết trận sa trường, dùng cái chết để báo quốc!

Gã giục ngựa xách thương chạy gấp về phía chiến trường. Sớm có người vội vàng chạy đi bẩm báo với Uyên Thái Tộ, Uyên Thái Tộ lập tức khẩn trương, thét ra lệnh cho tả hữu:

- Đi kéo tên súc sinh kia về cho ta!

Đứa con thứ ba của ông ta đã không may bỏ mạng, nếu đứa con cả chiến tử, ông ta bất kể như thế nào cũng không chịu nổi sự đả kích này.

Trên chiến trường phía tây thành Bình Nhưỡng kéo dài đến gần mười dặm, tiếng trống như sấm, tiếng kêu rung trời, gần tám vạn đại quân giăng co cùng nhau chiến đấu kịch liệt.

Trong lòng Lai Hộ Nhi bật kín một tầng bóng ma, quân Cao Câu Ly không chỉ chiếm ưu thế về số lượng, mà còn sức chiến đấu cực mạnh. Nếu như thời gian kéo dài thêm nữa, quân Tuỳ sợ rằng dũ nhiều lành ít.

Lúc này, Lý Tĩnh cũng nhìn ra chỗ bất lợi của quân Tuỳ, vội đề nghị với Lai Hộ Nhi:

- Đại tướng quân, có thể lệnh cho Đệ Nhất Doanh của Vũ Văn Thành Đô kéo đến trung quân quân địch, như vậy áp lực các doanh ở mặt khác cũng sẽ nhỏ đi nhiều.

Đây là một sáng kiến vô cùng tốt, Đệ Nhất Doanh của Vũ Văn Thành Đô sức chiến đấu cực kỳ dũng mãnh, hoàn toàn có thể bám trụ trung quân địch. Lai Hộ Nhi trầm tư chốc lát, mặc dù ông ta không đồng ý để cho Thôi Hoảng Thăng chấp chương quân quyền, nhưng tình thế nguy cấp, cũng không cố để ân oán cá nhân lên.

Ông ta ngay lập tức lấy ra lệnh tiễn giao cho một tên thân binh:

- Nhanh chóng lệnh cho Vũ Văn Thành Đô dẫn bản bộ tấn công trung quân quân địch!

Dừng một chút, Lai Hộ Nhi bổ sung:

- Còn quân đội đến từ Hán Thành còn lại giao cho Thôi tướng quân thống soái.

- Tuân lệnh!

Thân binh tiếp nhận lệnh tiễn vội chạy đi về phía nam...

Một cánh đội ngũ quân Tuỳ do hai vạn ba ngàn người hợp thành, dưới sự suất lĩnh của đại tướng Vũ Văn Thành Đô lặng lẽ xuất hiện ở trong một mảnh rừng cây phía nam thành Bình Nhưỡng. Cánh quân Tuỳ này chính là do tù binh quân Tuỳ chinh đồn biên chế thành, nhiệm vụ của bọn họ cũng không phải trực tiếp tham chiến, mà là chuẩn bị chặn lại viện quân Cao Câu Ly từ trong thành Bình Nhưỡng giết ra.

Tù binh quân Tuỳ tuy rằng chịu đủ tra tấn tàn khốc suốt hai năm, phần lớn mọi người đều thân thể suy nhược, không bệnh tật cũng thương tích. Nhưng hai vạn người này lại là binh sĩ thân thể cường tráng nhất, tinh lực đầy đủ nhất. Bọn họ chống cự lao động gian khổ làm thợ mỏ hai năm, khiến cho bọn họ càng thêm tinh tráng thiện chiến.

Lúc này ánh mắt mỗi người đều loé ra cừu hận vô cùng, bọn họ tràn ngập cừu hận, đều muốn giải phóng trên trường chiến dịch này.

Trong lòng Vũ Văn Thành Đô sơ sơ có chút tiếc nuối, gã không thể như Trương Huyền trở về đúng lúc như thế, mất đi cơ hội tham gia quyết chiến. Mặc dù gã lúc này nóng lòng muốn thử, hận không thể lập tức suất lĩnh quân đội bản bộ giết về phía chiến trường. Nhưng quân lệnh như núi, gã chỉ có thể thèm muốn trông ngóng cuộc chiến nơi xa, không dám tùy tiện rời khỏi quân đội tù binh.

- Vũ Văn tướng quân suất quân giết lên trước đi! Bên này do ta làm thống soái, nhất định sẽ chặn đứng quân đội trong thành.

Thôi Hoảng Thăng bên cạnh nhìn ra khát vọng trong lòng Vũ Văn Thành Đô, liền cười khuyên gã.

Vũ Văn Thành Đô lắc đầu:

- Không có mệnh lệnh của chủ soái, ta sao có thể tự tiện xông trận?

Đúng lúc này, một tên kỵ binh từ trên chiến trường hồi hã chạy tới, vọt vào trong rừng cây:

- Vũ Văn tướng quân ở nơi nào?

Kỵ binh la lớn.

- Chuyện gì?

Vũ Văn Thành Đô thúc ngựa ra nghênh đón.

Kỵ binh giơ cao lệnh tiễn nói:

- Lai tướng quân có lệnh, Vũ Văn tướng quân có thể dẫn quân đội bản bộ gia nhập chiến trường, tấn công trung quân quân địch, quân đội đến từ

Hán Thành còn lại giao cho Thôi tướng quân thống soái.

Vũ Văn Thành Đô và Thôi Hoảng Thăng nhìn nhau, trong lòng đều có điểm thâm giật mình, trong lòng Thôi Hoảng Thăng nghĩ ngợi: “Lai Hộ Nhi nhanh như vậy đã cho Vũ Văn Thành Đô xông trận, thà rằng giao quyền chỉ huy quân Tuỳ còn lại đưa cho mình, chẳng lẽ quân Tuỳ có một chút chống đỡ không nổi sao?”

Vũ Văn Thành Đô cũng có lo lắng giống như vậy, gã lúc này lòng nóng như lửa đốt, quay đầu hét lớn một tiếng:

- Các huynh đệ Đệ Nhất Doanh, theo ta xông trận!

Vũ Văn Thành Đô suất lĩnh ba ngàn quân đội tinh nhuệ từ mặt nam giết sang, giống như một cây trường mâu sắc bén, đâm về phía trung quân quân Cao Câu Ly.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 123: Bình Nhưỡng Quyết Chiến (3)

Kịch chiến giữa quân Tùy và quân Cao Câu Ly quả thật có hơi cổ hết sức rồi, dù sao quân đội Cao Câu Ly về mặt số lượng chiếm ưu thế rất lớn. Bọn họ cũng là tinh nhuệ nhất của Cao Câu Ly, sức chiến đấu vô cùng dũng mãnh.

Mặc dù kỵ binh Cao Câu Ly ở đợt tiến công thứ nhất chịu thiệt hại nặng, nhưng từ khi hai cánh quân đội toàn diện đầu nhập chiến đấu, ưu thế về mặt số lượng của quân đội Cao Câu Ly càng dần dà lộ rõ ra.

Quân trận trường mâu của Trương Huyền dẫn đầu chịu sự tấn công của mấy trăm tên kỵ binh Cao Câu Ly, kỵ binh Cao Câu Ly giống hệt dơi non lấp biển xung phong đến, mấy trăm cây trường mâu mang thêm sức lực chiến mã phi nhanh từ bốn phương tám hướng đâm thốc về phía quân trận.

Chín trăm tên binh lính quân Tùy xếp chặt chẽ thành trường mâu trận hình tam giác, dùng một loại sức mạnh tập thể chống đỡ đợt tấn công thứ nhất của kỵ binh Cao Câu Ly.

'Oanh!' Một tiếng sóng lớn, như sóng to gió lớn đánh vào nhau, huyết quang văng khắp nơi, mười mấy tên kỵ binh bị trường mâu dày đặc như rừng đâm xuyên qua thân thể, thân thể rời khỏi chiến mã, bị trường mâu đâm cao cao trên không trung, phát ra tiếng kêu thảm thê lương.

Nhưng mấy chục tên binh sĩ quân Tùy bị va phải ngã lăn trên đất, binh sĩ trường mâu hàng phía sau lại lập tức tiến lên bổ sung.

Chủ tướng Trương Huyền hét lớn một tiếng, Thanh Long kích loé sáng đen thui bổ xiên xuống, lưỡi kích sắc bén bổ xuống một tên kỵ binh Bách phu trưởng, mang cả người lẫn ngựa bay ra ngoài. Huyết tương bay tứ tung, đầu người lăn xuống, huyết khí gay mũi đập vào mặt.

Kỵ binh Cao Câu Ly thấy Trương Huyền hung mãnh vô cùng, cùng nhau hô to, mấy mươi tên kỵ binh bao vây từng lớp lấy hăn. Trần Húc cách đó không xa kinh hãi, vội vàng dẫn binh tới cứu, Trương Huyền liếc mắt nhìn ra ý đồ của gã, lớn tiếng quát:

- Trần giáo úy, không cho phép vọng động!

Trần Húc lập tức tỉnh ngộ, trường mâu quân trận liền một thể, nếu như xuất hiện chỗ sơ hở, thì sẽ rất nhanh bị kỵ binh công phá, bọn họ ắt bại không còn nghi ngờ. Gã thấy chủ tướng cũng chưa hề rơi vào thế hạ phong, trái tim mới từ từ buông bỏ, tiếp tục suất lĩnh thủ hạ chống cự đợt tấn công của gần trăm tên kỵ binh ở phía tây bắc.

Tinh thần Trương Huyền phấn chấn, trường kích múa đến mưa gió không vào được, tận sức chiến đấu với hơn ba mươi tên kỵ binh, may mắn không rơi vào thế hạ phong.

Hăn càng chiến càng dũng, nơi trường kích đi qua, giết đến kỵ binh quân địch người ngã ngựa đổ, nháy mắt giết khỏi trùng vây, lại quay người giết vào.

Chỉ trong chốc lát, ba mươi mấy tên kỵ binh chết bị thương hơn nửa, còn lại mười mấy người sợ tới mức hồn bay phách lạc, chạy trốn chết.

- Tướng quân cứu chúng tôi!

Phía tây nam bỗng nhiên truyền đến tiếng hô cầu cứu của thuộc hạ.

Trương Huyền nghe tiếng trông sang, chỉ thấy tình thế phía tây nam vô cùng nguy cấp. Hơn một trăm tên kỵ binh quân địch vây công góc tây nam, thủ hạ của hắn tử thương thảm trọng, xuất hiện một chỗ hồng lớn rộng hơn một trượng. Mắt thấy kỵ binh quân địch sẽ công phá được quân trận.

Trương Huyền hét lớn một tiếng, giục ngựa vọt nhanh đến, giết vào trong đám kỵ binh quân địch, trường kích quét ngang, chỉ vang lên một vài tiếng 'Răng rắc!', bảy tám cái cán mâu bị lưỡi kích chém gãy. Tay phải Trương Huyền vung kích quét nhanh, tay trái rút đao bổ chém. Nháy mắt đã đâm chết bổ giết năm sáu tên kỵ binh.

Mười mấy tên kỵ binh Cao Câu Ly sợ tới mức đều lui về phía sau, sự nguy cấp phía tây nam lập tức được giải. Nơi này là tuyến trận phòng ngự của đội thứ ba. Trương Huyền lại không thấy Giáo úy Nghiêm Bình, quay đầu lại quát hỏi:

- Nghiêm giáo úy ở chỗ nào?

Lữ soái Đỗ Vân Tư chán nản nói:

- Hồi bẩm tướng quân, Nghiêm giáo úy đã không may bỏ mình!

Trương Huyền cũng nhìn thấy xác của Nghiêm Bình, trong lòng đau khổ một hồi, nhưng bây giờ đang tình thế nguy cấp, hắn không có thời gian thương cảm người đã mất. Hắn ngay lập tức ra lệnh với Đỗ Vân Tư:

- Từ bây giờ trở đi, người chính là Giáo úy đội ba. Nơi này giao cho người phụ trách!

- Ty chức tuân lệnh!

Đỗ Vân Tư liền vội vàng khom người thi lễ, y quay đầu lại hét lớn:

- Huynh đệ phía sau lên đây cho ta. Bổ sung vào chỗ hổng.

Y chỉ huy binh lính bổ sung chỉnh tề nhanh chóng lỗ hổng xuất hiện phía tây nam, lại xông vào cuộc chiến lần nữa.

Đúng lúc này, mấy trăm tên kỵ binh chụm lại quanh một gã đại tướng tay cầm đại phủ, đầu đội ngân khôi từ đằng xa phi gấp đến. Đó là kỵ binh Đại Hạ An thống lĩnh đã đến.

Gã xa xa đã nhìn thấy Trương Huyền dũng mãnh hung hãn, nơi kích vung đến, bọn kỵ binh đều bị dọa từ từ thúc ngựa chạy trốn, trong lòng của gã lập tức giận dữ, nói với tả hữu:

- Người này không chết, kỵ binh của ta sẽ không yên!

Gã từ bên cánh giục ngựa chạy gấp sang, hét lớn một tiếng:

- Tướng Tuỳ chịu chết!

Gã huy động đại phủ năm mươi cân bổ mạnh vào phía gáy của Trương Huyền. Ngựa nhanh như tia chớp, thế tới cực kỳ hung mãnh.

Trương Huyền cười lạnh một tiếng, không chút hoang mang múa kích nghênh chiến, đầu kích chém mạnh vào lưỡi phủ, chỉ nghe 'ĐANG' một tiếng vang thật lớn. Trường kích và lưỡi búa của gã chạm thật mạnh vào nhau, lưỡi búa lập tức bị đánh bật ra ngoài. Hai tay Đại Hạ An dường như gãy rời, kêu to một tiếng quay người vội trốn, Trương Huyền quát:

- Để lại tính mạng của mi!

Chiến mã hăn nhanh chóng, chốc lát đã đuổi theo Đại Hạ An, trường kích như tia chớp đâm tới. Đại Hạ An tránh không kịp, bị Trương Huyền một kích đâm xuyên qua hậu tâm. Đại Hạ An kêu thảm một tiếng, ngay lập tức mất mạng. Trương Huyền một đao chém xuống cái đầu của gã, giờ cái

đầu cao cao trên không trung, lớn tiếng hướng về mấy trăm tên kỵ binh Cao Câu Ly xung quanh quát hỏi:

- Ai còn muốn đến chiến một trận với Trương Huyễn ta?

Lúc này, mấy trăm tên kỵ binh Cao Câu Ly đã bị Trương Huyễn giết hơn trăm người, trong mắt bọn chúng, đại tướng quân Tuỳ hung hãn vô cùng này không thể nghi ngờ chính là sát thần tái sinh. Ngay cả thống lĩnh kỵ binh của bọn chúng cũng chết ở dưới kích của hắn.

Mặc dù không hiểu ngôn ngữ, bọn kỵ binh không biết hắn đang nói cái gì, nhưng tất cả mọi người đều bị hắn dọa tới mức kinh hồn bạt vía, phát ra một âm thanh hô hoán, chạy trốn tán loạn. Trường mâu trận dưới quyền Trương Huyễn lần đầu giết lui quân địch.

Trương Huyễn ném đầu người cho một tên binh lính:

- Nhanh đi bẩm báo phó soái. Thống lĩnh kỵ binh quân địch đã bị ta giết chết, kỵ binh quân địch đã không đáng lo.

Binh sĩ xoay người cười trên một con chiến mã, chạy về phía chỗ thống soái cánh trái. Lúc này, một tên binh sĩ dắt chiến mã Đại Hạ An sang, cười nói:

- Tướng quân, đúng là một con bảo mã.

Ánh mắt Trương Huyễn sáng lên, hắn chưa hề thấy chiến mã tráng kiện dũng mãnh thế này, so với ngựa hắn cười đúng là cao hơn nửa cái đầu. Trương Huyễn lập tức cười gật gù:

- Đây là chiến lợi phẩm của ta, thay ta thu giữ đi!

Chu Pháp Thượng nghe nói Trương Huyền suất lĩnh Thập Lục Doanh bất ngờ đánh bại sự vây công của kỵ binh quân địch, giết chết thống soái kỵ binh, trong lòng ông ta mừng rỡ. Vừa hay Đệ Thất Doanh tình thế nguy cấp, ông ta thật sự không rút ra được binh lực cứu viện.

Chu Pháp Thượng rút ra một cây lệnh tiễn giao cho binh lính nói:

- Nhanh đi nói với Trương tướng quân, công lao của y ta đã ghi nhớ. Bây giờ Đệ Thất Doanh tình thế nguy cấp, đã ba lượt đến cầu cứu, mời y dẫn bản bộ mau đi cứu viện.

Chu Pháp Thượng chỉ về phía bắc:

- Đệ Thất Doanh ở tận phía bắc, tình thế nguy cấp, mau đi!

- Tuân lệnh!

Thủ hạ của Trương Huyền tiếp nhận lệnh tiễn, giục ngựa hướng vị trí hiện tại của quân đội của mình chạy đi. Chu Pháp Thượng trông kỵ binh chạy xa, trong lòng của ông ta âm thầm cầu nguyện, chỉ mong sự cứu viện của Trương Huyền có thể cứu viện kịp thời Đệ Thất Doanh.

Trương Huyền đang cùng thuộc hạ cứu chữa người bị thương, thuộc hạ của hắn đã bỏ mình hơn trăm người, bị thương mấy chục người. Người có thể ra trận chém giết còn sót lại tám trăm người, trong lòng của hắn u ám một hồi, hắn dẫn một ngàn một trăm binh sĩ chạy từ Liêu Đông tới, không ngờ đã thương vong ba trăm người.

Tuy nhiên chiến đấu cùng kỵ binh quân địch, thu hoạch của bọn họ khá phong phú, chính là thu được hơn ba trăm con chiến mã, tạm thời tổ chức thành một cánh kỵ binh.

Lúc này, binh sĩ thúc ngựa chạy vội trở lại, đưa lệnh tiễn cho Trương Huyền nói:

- Khởi bẩm tướng quân, Chu phó soái đã ghi công, ông ta lệnh chúng ta lập tức đi cứu viện Đệ Thất Doanh, Đệ Thất Doanh đã ba lượt cầu cứu, tình thế vô cùng nguy cấp.

- Đệ Thất Doanh ở vị trí nào?

Trương Huyền đứng thẳng người lên nói.

Binh sĩ chỉ phía bắc:

- Chu phó soái nói ở tận phía bắc!

Trương Huyền trở mình lên ngựa, vòng tay che trông về phía bắc, chỉ thấy trên chiến trường tận phía bắc chém giết thảm thiết, một cánh quân Tuỳ binh lực không đủ, tình cảnh vô cùng bị động, Trương Huyền lập tức vung tay:

- Tất cả đi theo ta!

Hơn tám trăm binh lính đi theo sau hăh, xuyên qua trận tuyến chém giết kịch liệt chạy về phía bắc.

Đệ Thất Doanh là một cánh cung binh tinh nhuệ đến từ quân U Châu, khoảng hai ngàn năm trăm người, do Nha tướng Liêu Diên Tự thống lĩnh. Bọn họ khi phòng ngự đợt sóng đầu tiên kỵ binh Cao Câu Ly tấn công phát huy tác dụng khổng lồ.

Nhưng từ khi hai quân tiến vào gần nhau đánh giáp lá cà, ưu thế của cung binh biến mất. Bọn họ cũng chuyển biến thành đao thuẫn quân, lại gặp phải năm ngàn trường mâu quân Cao Câu Ly tấn công.

Hai quân chiến đấu kịch liệt hơn một canh giờ, Đệ Thất Doanh người ít không đánh lại số đông, đã ba lượt hướng phía Tả dực chủ tướng Chu Pháp

Thượng cầu xin, lúc này chủ tướng Liêu Diên Tự thân bị trọng thương, đang hấp hối.

Đệ Thất Doanh thương vong thảm trọng, đổi mặt thế tấn công hung hãn của mấy ngàn quân đội Cao Câu Ly, bọn họ liều chết chống cự. Đau khổ chống đỡ, chờ đợi viện quân đến.

Nhưng trận cước của bọn họ đã bị vỡ tung, trận hình vô cùng hỗn loạn, mắt thấy bọn họ đã đến lúc chống cự không nổi nữa, sau lưng quân đội Cao Câu Ly bỗng nhiên đại loạn một trận, chỉ thấy một cánh quân Tuỳ từ phía sau giết đến, nháy mắt xé quân Cao Câu Ly ra một lỗ hổng lớn.

Trương Huyền một ngựa đi đầu, cả người hằn như tẩm trong máu, múa may trường kích tả đâm hữu bổ, dũng mãnh dị thường. Binh lính Cao Câu Ly liên tiếp mất mạng, đụng vào đã chết, bị hấn giết đến xác ngã nằm đầy đất, máu chảy thành sông, binh lính Cao Câu Ly người người khiếp sợ vỡ tim, thấy hấn múa kích giết đến, đều xoay người chạy trốn.

Phía sau tám trăm trường mâu quân Tuỳ theo sau hấn, bọn họ giống hệt một nắm tay vô cùng sắc bén, ngang ngạnh chém hai bổ ba đại trận Cao Câu Ly nghiêm mật.

Binh lính Đệ Thất Doanh thấy viện quân đã đến, lập tức sĩ khí đại chấn, bao vây quân địch giết cho chúng bại lui liên tục, binh sĩ phân tán nhanh chóng tụ lại tràn lên lần nữa, dần dần khôi phục trận hình.

Quân đội Cao Câu Ly hỗn loạn một mảnh, chủ tướng thấy viện binh của quân Tuỳ đã đến, bên mình tổn thất thảm trọng, gã cũng không có lòng ham chiến, hô to vài câu, dẫn quân triệu về phía đông.

- Liêu tướng quân đang ở đây phải không?

Trương Huyền chạy vội đến trước binh sĩ Đệ Thất Doanh cao giọng hỏi.

Vài tên thân binh của Liêu Diên Tự tách ra từ đám đông, mang một cái cang từ trong đám người đi ra. Trương Huyền vội vàng xoay người xuống ngựa, thấy Liêu Diên Tự cả người là máu, ruột cũng lộ ra bên ngoài, thân ông ta trúng vô số mâu, vết thương chí mạng ở trước ngực, đã hấp hối. Trương Huyền nắm tay ông ta thấp giọng hỏi:

- Liêu tướng quân, còn có thể duy trì không?

Liêu Diên Tự lắc đầu nhẹ, ông ta cố hết sức chỉ xung quanh, giọng nói cực kỳ thấp yếu nói:

- Dẫn bọn họ về Trung Nguyên, kính nhờ Trương...

Một câu nói không xong, đã nhắm mắt mà mất. Binh lính xung quanh không khỏi rơi lệ. Trương Huyền thở dài, đứng lên nói với mọi người:

- Liêu tướng quân đã bỏ mình, cầu mong người đã mất an nghỉ. Nhưng cuộc chiến vẫn đang tiếp tục. Bắt đầu từ bây giờ, ta chính là chủ tướng của các ngươi, tất cả huynh đệ nghe ta chỉ huy, ta sẽ dùng hết tất cả sức lực để cho tất cả sống sót trở về!

- Nguyện nghe theo Trương tướng quân chỉ huy!

Binh lính Đệ Thất Doanh còn lại đồng thanh hô to.

Trương Huyền gật đầu, lập tức ra tay chỉnh đốn biên chế quân đội Đệ Thất Doanh. Đệ Thất Doanh thương vong vô cùng thảm trọng, hai ngàn năm trăm người đã chết bị thương hơn nửa, chỉ còn lại chưa tới ngàn người, năm tên Giáo úy toàn bộ bỏ mình.

Trương Huyền chỉnh biên Đệ Thất Doanh làm ba đội, đề bạt ba tên Lữ soái võ nghệ cao cường làm Giáo úy, bổ đủ các đội thiếu hụt tướng lĩnh, nhanh chóng khôi phục bọn họ thành một cánh đội ngũ có sức chiến đấu.

Lúc này, trên chiến trường vô cùng hỗn loạn, chiến tuyến kéo quá dài, các doanh đã dần dần mất đi sự chỉ huy thống nhất, đều tự mình làm trận cùng quân địch chém giết.

Trương Huyền trở mình lên ngựa, lấy tay che mắt trông xa về bốn phía, suy nghĩ nơi tác chiến tiếp theo. Lúc này, hắn bất ngờ phát hiện quân kỳ chủ tướng Cao Câu Ly, cách bọn họ chỉ có năm trăm bước, quân kỳ đứng sừng sững ở giữa không trung, vô cùng bắt mắt. Nơi đó hắn chính là nơi trú kỳ binh của chủ soái quân địch.

Dũng khí ở trong lòng Trương Huyền cháy lên, hắn quay đầu hô lớn về phía tất cả binh lính:

- Có dám bằng lòng đi theo ta cướp cờ?

Bọn binh lính sĩ khí phấn chấn, đồng thanh hô lớn:

- Nguyện lòng đi theo tướng quân!

Trương Huyền vung trường kích, suất lĩnh hơn một ngàn bảy trăm binh lính hướng về phía nơi quân kỳ Cao Câu Ly đánh tới.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 124: Bình Nhưỡng Quyết Chiến (4)

Trung quân Ất Chi Văn Đức bố trí một vạn năm ngàn người, kỳ thật năm ngàn người là kỵ binh, sau khi kỵ binh chịu thiệt hại, trung quân của y nhanh chóng giảm mạnh còn một vạn người.

Trước đây một canh giờ, ba ngàn tinh nhuệ do Vũ Văn Thành Đô suất lĩnh từ phía sau trung quân Cao Câu Ly phát động tấn công mãnh liệt, quân đội của Vũ Văn Thành Đô đánh tới vô cùng bất ngờ, đánh quân Cao Câu Ly một người cũng không kịp phòng bị, nháy mắt xông loạn vào trận cước phía sau trung quân Cao Câu Ly, khiến cho trung quân của bọn chúng lâm vào một cảnh hỗn loạn.

Lúc này, cuộc quyết chiến của hai cánh quân đội đã tiến vào đến hồi gay cấn, trên chiến trường hai quân đan vào nhau như răng lược, chiến tuyến kéo xa đến mười dặm dậm. Không chỉ có chủ tướng quân Tuỳ mất đi không chế đối với toàn cục, quân Tuỳ bắt đầu tự mình ra trận cùng quân địch chiến đấu kịch liệt.

Chỉ huy quân Cao Câu Ly lại càng thêm hỗn loạn, Ất Chi Văn Đức hoàn toàn mất đi liên lạc với các quân đội dưới trướng, y tựa như cánh quân đội độc lập đang cùng quân Tuỳ chiến đấu kịch liệt. Ất Chi Văn Đức tự mình chỉ huy một vạn quân đội bao vây từng lớp ba ngàn quân đội của Vũ Văn Thành Đô, ý đồ nhắc tay giết sạch.

Nhưng Đệ Nhất Doanh của Vũ Văn Thành Đô suất lĩnh dù sao cũng là quân đội tinh nhuệ nhất của quân Tuỳ. Mặc dù binh lực bị vây tuyệt đối rơi vào hoàn cảnh xấu, nhưng bọn họ tựa như một quả hồ đào đúc ra từ sắt thô. Bất kể quân Cao Câu Ly tấn công mạnh như thế nào, bọn họ vẫn kiên cường vô cùng. Dùng ba ngàn quân đội đã ngang ngạnh kéo được gần một vạn trung quân của Cao Câu Ly. Đây cũng là mục đích chủ yếu Lai Hộ Nhi ra lệnh cho Vũ Văn Thành Đô xuất chiến, để cho bọn họ chế trụ trung quân địch, giảm bớt áp lực quân đội các mặt khác, để tạo điều kiện chậm rãi xoay chuyển ngược lại cục diện cuộc chiến.

Âm thanh kèn trống trên chiến trường, trống trận thùng thùng, tư thế hào hùng, kịch chiến say sưa. Vũ Văn Thành Đô suất lĩnh ba ngàn tinh nhuệ hợp thành đại trận trường mâu tứ phía, binh lính hàng đầu tiên cao lớn, lực tay mạnh mẽ. Một tay bọn họ cầm mâu, một tay khác cầm tấm chắn, chống đỡ cung tiễn quân địch bắn tới. Quân đội Cao Câu Ly một lần lại một lần tấn công mãnh liệt, đều bị liều chết chống đỡ, một vạn trung quân Cao Câu Ly vây công bọn họ gần một canh giờ, vẫn không cách nào đánh tan cánh quân Tuỳ này.

Ánh mắt Ất Chi Văn Đức cũng giết đến đỏ lừ. Lớn tiếng quát ra lệnh:

- Kỵ binh của chúng ta đâu rồi, Đại Hạ An ở nơi nào? Điều kỵ binh tiến lên tấn công cho ta!

Một tên tướng lĩnh bên cạnh nói:

- Tướng quân, Đại Hạ An đã bỏ mình, kỵ binh bị quân Tuỳ giết tan, không cách nào gom lại!

Ất Chi Văn Đức ngậy người một lát, hung hăng vút chiến đao trên mặt đất, thở gấp mắng:

- Chủ động tấn công quân Tuỳ, chính là sai lầm lớn nhất!

Một tên thân binh bên cạnh vội vàng đưa mắt liếc ra hiệu cho Ất Chi Văn Đức, Ất Chi Văn Đức lúc ấy mới tỉnh ra. Uyên Cái Tô Văn đang ở bên cạnh mình, mắng Uyên Thái Tô như vậy quả thật không ổn. Uyên Cái Tô Văn tràn đầy xấu hổ, gãi tiến lên ôm quyền nói:

- Tướng quân nói có lý, quả thật không nên chủ động xuất kích. Khiến cho kỵ binh tổn thất thảm trọng, nếu không năm ngàn kỵ binh đủ để xông vỡ phong ngự của quân Tuỳ.

Ất Chi Văn Đức thở dài:

- Phụ thân người cũng có đạo lý của ông ấy, mãi kéo dài thêm nữa đối với sĩ khí quân ta không có lợi, chỉ là ai cũng không ngờ được cung nỏ trận của quân Tuỳ cường đại như vậy. Không thể đổ hết tất cả lên ông ta.

Uyên Cái Tô Văn lẳng lặng gật đầu, gãi chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng nhắc nhở Ất Chi Văn Đức:

- Tướng quân, chúng ta toàn lực tấn công cánh quân Tuỳ này như vậy, quân kỳ bên kia chỉ sợ không đủ hộ vệ, nếu bị một cánh quân địch thừa dịp trống rỗng đánh tới, hậu quả chỉ sợ rất nghiêm trọng.

Gã vừa dứt lời, phía tây nổ ra một mảng âm thanh gọi giết, ba ngàn binh sĩ Cao Câu Ly vây công quân Tuỳ phía tây tức thì đại loạn một trận. Quân Tuỳ là từ sau lưng bọn họ giết đến.

Ất Chi Văn Đức chấn động, phía tây là nơi đóng kỳ quân của bọn họ, quân kỳ của bọn họ cũng là ở chỗ này. Quân Tuỳ từ phía tây giết đến, hiển nhiên là nhằm vào quân kỳ, gã lập tức vội nói với Uyên Cái Tô Văn:

- Uyên tướng quân có thể dẫn một ngàn quân đi cứu viện phía tây, bất kể như thế nào phải bảo vệ quân kỳ!

- Tuân lệnh!

Uyên Cái Tô Văn lập tức quay đầu ngựa lại, suất lĩnh một ngàn binh lính giết về phía tây.

Quân Tuỳ bị quân Cao Câu Ly vây khốn cũng phát hiện dị thường phía tây, đúng là có quân Tuỳ giết sang đây, lập tức có binh sĩ bẩm báo Vũ Văn Thành Đô chỉ huy tác chiến ở trong quân đội. Vũ Văn Thành Đô dõi mắt thăm dò xa xa về phía tây, chỉ thấy phía tây như sóng bắt đầu dâng lên, một cánh quân Tuỳ sắc bén từ phía sau lưng giết vào trong chỗ đóng kỳ quân của Cao Câu Ly, mục tiêu đặc biệt rõ ràng, chính là nhằm vào quân kỳ quân địch.

Thị lực Vũ Văn Thành Đô vượt xa người tầm thường, gã thấy trên một cây chiến kỳ di động nhanh chóng thêu một chữ 'Trương', trong lòng của gã không khỏi nghĩ thầm 'Chẳng lẽ là quân đội của Trương Huyền sao?'

Vũ Văn Thành Đô biết rõ sự gan dạ của Trương Huyền, tướng lĩnh bình thường không có loại dũng khí tấn công quân kỳ chủ soái quân địch này. Nhưng Trương Huyền lại có gan phát động tấn công, nhất định chỉ có hăn.

Trong lòng Vũ Văn Thành Đô cũng cháy lên một loại dũng khí tranh hùng, gã cao giọng ra lệnh:

- Việ quân của chúng ta đã đến, tiếp tục chế trụ quân địch tấn công, chờ đợi mệnh lệnh của ta!

Vũ Văn Thành Đô cũng không vội cho thay đổi chiến thuật, gã cần chờ đợi hiệu quả lần đột kích này của Trương Huyền. Nếu như binh lực không đủ, quân đội của Trương Huyền sợ rằng cũng rất nhanh bị chìm ngập trong sóng triều phản công của đại quân Cao Câu Ly.

Ánh mắt Vũ Văn Thành Đô chậm rãi híp lại, gã cũng chờ mong có thể nhìn thấy thời khắc Trương Huyền chém ngã quân kỳ của Cao Câu Ly.

Trương Huyền suất lĩnh một ngàn bảy trăm tên binh lính quân Tuỳ từ phía tây công vào trận doanh trung quân quân địch, hấn suất lĩnh ba trăm tên kỵ binh làm tiên phong. Chiến mã phi nhanh, trường mâu vung đâm, ba trăm kỵ binh như một thanh chiến đao sắc bén giết vào sau lưng quân địch. Binh sĩ Cao Câu Ly một trận đại loạn, đều tránh nhanh ra hai bên.

Ba trăm kỵ binh quân Tuỳ chém ngang bổ dọc, như bổ sóng trăm biển giết mở một con đường máu, càng nhiều trận cước quân đội Cao Câu Ly cũng theo đó hỗn loạn lên, hơn một ngàn tên bộ binh quân Tuỳ theo sát phía sau, reo hò đi theo kỵ binh vọt vào đại trận quân địch.

Trương Huyền phóng ngựa như bay, trường kích đánh bạt mũi tên hai bên bắn ra. Phía trước xông đến hai tên tướng địch, đều cầm trường thương, một tả một hữu hướng Trương Huyền giết tới. Trương Huyền nâng kích đâm nhanh, trường kích như điện, mũi kích hung mãnh đâm vào cổ họng một tên tướng địch, đâm gã từ trên ngựa bay ra ngoài, chiến mã Trương Huyền nhảy lên, vượt qua đỉnh đầu một tên tướng địch khác. Trương Huyền trở tay một kích ở trên không, đâm xuyên qua ngực một tên tướng địch khác.

Trương Huyền suất lĩnh kỵ binh như một bầy mãnh hổ lao nhanh trong bầy cừu non, nơi đi qua xác nằm đầy đất, máu thịt văng tung toé, binh sĩ Cao Câu Ly sợ tới mức tè ra quần, hốt hoảng chạy trốn. Bọn họ cách xe quân kỳ Cao Câu Ly càng ngày càng gần. Đúng lúc này, cách đó không xa có người hét lớn một tiếng:

- Quân Tuỳ chó có càn rỡ, Uyên Cái Tô Văn ở đây!

Chỉ thấy một tên đại tướng Cao Câu Ly thân thể khôi ngô từ bên cánh giết đến, tay gã cầm một cây đại thiết thương, không chần chừ đâm ngay về phía Trương Huyền, thương vừa nhanh vừa mạnh, mạnh mẽ có lực. Uyên Cái Tô Văn được gọi là đệ nhất danh tướng của Cao Câu Ly, sử một cây đại

thiết thương bảy mươi cân, thương pháp xuất chúng, dũng mãnh thiện chiến.

Trương Huyền nghe nói qua danh tiếng Uyên Cái Tô Văn, hăn không dám khinh thường, tinh thần phấn chấn, huy động trường kích đâm tới thiết thương phía ngoài. Thương kích chạm vào nhau, 'ĐANG!' một tiếng vang thật lớn, hai người đều bị chấn động lui về sau mấy bước, hai tay Trương Huyền hơi đau nhức. Kịp lúc ghì chặt chiến mã, trong lòng của hăn giận dữ, nâng kích đâm về phía Uyên Cái Tô Văn.

Uyen Cái Tô Văn cũng bị chấn động hai tay đau nhức, thiết thương gần như rời tay. Gã không khỏi thầm giật mình, gã không ngờ rằng tên tướng Tuỳ này lại hung hãn như thế, sức lực hơn xa mình, trong lòng của gã sinh ra một tia khiếp sợ, hươu thương phong chấn trường kích của Trương Huyền.

Hai người chiến chiến không đến bảy tám hiệp. Uyên Cái Tô Văn sức lực dần dần chống đỡ hết nổi, thừa cơ hội lúc hai con ngựa loạng choạng thúc ngựa vội trốn. Chiến mã của gã tên là Ngọc Kỳ Lân, là một con bảo mã trong vạn con mới lựa được một, ngựa chạy mau như điện, chớp mắt đã chạy ra ngoài trăm bước.

Mục tiêu của Trương Huyền không phải gã, cũng không hề truy đuổi Uyên Cái Tô Văn, mà thúc ngựa vọt đến dưới quân kỳ của Cao Câu Ly.

Đây cũng là soái kỳ của Cao Câu Ly, đại kỳ cao tới ba trượng, cột cờ cỡ cái chén ăn cơm. Trên nền gấm vóc màu lam thêu một con hổ đông bắc hung hãn, ở trên đồng vắng vô cùng nổi bật.

Lúc này, binh lính Cao Câu Ly bốn phía nhìn ra ý đồ của Trương Huyền, bọn chúng sợ hãi biến sắc. Hết thấy liền lĩnh từ bốn phương tám hướng giết đến, binh lính quân Tuỳ đều nghênh chiến, chế trụ quân đội Cao Câu Ly điên cuồng phản công.

Trương Huyền cười lạnh một tiếng, múa may đại kích đánh mạnh về phía cột cờ, 'Răng rắc!' một tiếng, lưỡi Thanh Long kích sắc bén chém gãy cột cờ to cỡ miệng chén. Soái kỳ Cao Câu Ly âm âm đổ xuống, trường kích Trương Huyền đâm lên, soái kỳ bị hấn đâm ở mũi kích, lớn tiếng hô:

- Soái kỳ quân địch đã đổ!

Binh sĩ quân Tuỳ bốn phía cùng nhau hoan hô. Vũ Văn Thành Đô cũng nhìn thấy quân kỳ Cao Câu Ly đã đổ, gã xúc động hô lớn:

- Quân kỳ kẻ địch đã đổ, quân ta tất thắng, toàn quân xuất kích!

Âm thanh hoan hô của mấy ngàn quân Tuỳ chấn động, sĩ khí đại chấn, bắt đầu hướng phía kẻ địch bao vây mình phát động phản công. Binh sĩ Cao Câu Ly thấy soái kỳ đã đổ xuống, sĩ khí cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu không còn lòng dạ nào ham chiến.

Cùng lúc đó, Trương Huyền từ phía tây suất quân giáp công, hai cánh quân Tuỳ phối hợp ăn ý, giết quân đội Cao Câu Ly bại lui liên tục, quân đội phía tây sụp đổ đầu tiên.

Ngay sau đó, binh lính Cao Câu Ly phía nam cũng ngăn cản không nổi thế tấn công mãnh liệt của quân Tuỳ, quân tâm tan rã, binh lính đại bại chạy trốn.

- Ổn định! Ổn định trận tuyến cho ta!

Ất Chi Văn Đức gấp gáp vung đao hô to. Đúng lúc đó, Vũ Văn Thành Đô giương cung lấp tên, ngoài trăm bước một mũi tên bắn về phía Ất Chi Văn Đức. Ất Chi Văn Đức trốn tránh không kịp, một mũi tên chính xác trúng vai trái, gã kêu to một tiếng, ngã người rơi xuống ngựa.

Mười mấy tên thân binh vội cứu lấy Ất Chi Văn Đức, hộ vệ gã bỏ chạy về phía thành Bình Nhưỡng, theo quân kỳ bị đoạt và Ất Chi Văn Đức bị

thương bỏ chạy, trung quân Cao Câu Ly rốt cuộc sụp đổ. Mấy ngàn binh sĩ Cao Câu Ly chạy trốn tứ tán, bị quân Tuỳ đuổi giết, tử thương thảm trọng, kẻ đầu hàng không sao đếm hết.

Trung quân tan tác ảnh hưởng nghiêm trọng đến toàn cục của quân Cao Câu Ly, tình thế chiến trường bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng, quân đội Cao Câu Ly dấu hiệu bại đã hiện, dần dần đã duy trì không được nữa rồi.

- Thăng khốn!

Uyên Thái Tộ trên đầu thành quan chiến hung hăng nện một quyền trên tường thành, ông ta cho rằng năm vạn quân tinh nhuệ có thể chiến thắng đối phương, lại không hề nghĩ rằng một bàn cờ tốt bất ngờ bị Ất Chi Văn Đức đánh thua, trong lòng của ông ta hận đến đổ máu, vội quát ra lệnh:

- Quân dự bị giết ra ngoài, nhất định phải xoay chuyển cuộc chiến cho ta!

Cổng thành tây Bình Nhưỡng mở rộng, gần bảy vạn quân dự bị từ trong thành giết ra, hướng về phía chiến trường ngoài bảy tám dặm giết tới. Nhưng bọn chúng chỉ chạy ra được vài dặm, trong rừng cây cách đó không xa tiếng trống vang dội. Một cánh quân Tuỳ hai vạn người từ trong rừng cây giết ra, thế tới hung mãnh, cắt quân dự bị thành hai đoạn.

Thôi Hoảng Thăng lớn tiếng hô to:

- Các huynh đệ, thời khắc báo thù đến rồi, giết sạch quân địch cho ta!

Bọn tù binh quân Tuỳ chịu đủ tủi nhục nổ vang ra một tiếng rống giận, bọn họ mang theo thù hận ngút ngàn mãnh liệt vồ về phía quân đội Cao Câu Ly, chiến đao múa may, trường mâu đâm nhanh, giết binh lính Cao Câu Ly khóc cha gọi mẹ, tiếng kêu thảm vang vọng ngoài thành.

Quân dự bị Cao Câu Ly đại loạn một trận, bọn họ tuy rằng nhân số đông hơn, nhưng phần lớn đều là binh dân vừa mới cầm lấy vũ khí. Cuộc chiến chưa bắt đầu đã bị tù binh quân Tuỳ vô cùng hung hãn giết cho sợ đến vỡ mật. Binh lính vẫn chưa kịp ra khỏi thành đều lui về bên trong thành, binh lính ra khỏi thành không lâu cũng quay đầu chạy trốn vào bên trong thành.

Lúc này, quân chủ lực Cao Câu Ly trên chiến trường rốt cuộc sụp đổ toàn tuyến, quân binh Cao Câu Ly bại như núi đổ. Mấy vạn binh lính cởi mũ quăng giáp, không còn luyện tiếc ở trong đồng vắng chạy trốn chết giữ mạng, quân Tuỳ ở phía sau nhắm đuôi đuổi giết. Giết đến xác binh sĩ Cao Câu Ly vất ngang khắp đồng, máu tươi nhuộm hồng cả đất đai, vô số binh lính quỳ gối cầu xin tha thứ, người đầu hàng không sao đếm được.

Cổng thành tây Bình Nhưỡng nhanh chóng đóng chặt, để quân Tuỳ tuý ý ở ngoài thành đuổi giết binh lính quân Cao Câu Ly bại vong không giúp đỡ. Uyên Thái Tộ giật mình trợn mắt há hốc mồm, thật lâu sau, ông ta ngửa mặt lên trời thở một tiếng thật dài.

- Đau buồn thay, đại thế đã mất!

(Chú thích: Trong lịch sử, Lai Hộ Nhi đánh bại quân Cao Câu Ly ở Tì Xa Thành, lão Cao đổi địa điểm thành Bình Nhưỡng)

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 125+1: Triều Tiên Đầu Hàng (1)

Trong thành Bình Nhưỡng đã bị một màn thê lương bi thảm bao trùm, người người bất an, nhà nhà khóc lóc, trên đường lớn lạnh lẽo vắng ngắt, không nhìn thấy một bóng người đi lại, tất cả các cửa hàng dọc đường đều đóng cửa, mọi người sợ hãi cực điểm, đợi chờ giờ khắc Quân Tùy phá thành.

Gần như nhà nhà đều đang điên cuồng đào xuống ba thước đất, chôn giấu những tài sản đáng giá, những phụ nữ trẻ tuổi càng bôi đen mặt, tự tàn phá chi thể, lo sợ sau khi thành bị phá sẽ bị Quân Tùy bắt đi.

Lúc này, một chiếc xe ngựa từ trong Vương cung chạy ra, mười mấy tên thị vệ cưỡi ngựa chạy theo hai bên, trong cửa sổ xe, lộ ra khuôn mặt tái nhợt của Uyên Thái Tộ.

Vừa rồi, y cuối cùng đồng ý với quyết định của Anh Dương Vương Cao Nguyên, đầu hàng quân Tùy, bởi vì quyết chiến thảm bại, hãn tạm thời mất đi quyền nói chuyện, quyền chủ đạo của quân chính sự vụ đã bị Cao Nguyên thay thế.

Trên thực tế, Uyên Thái Tộ vẫn không muốn đầu hàng, thành Bình Nhưỡng còn có hơn hai mươi vạn nhân khẩu, thêm trăm vạn nhân khẩu ở các nơi của Cao Cú Lệ nữa, ít nhất có thể tái trưng hơn mười vạn quân, mà quân Tùy chinh phạt xa xôi, tất không thể lâu dài.

Nhưng Uyên Thái Tộ cũng biết, tất cả triều thần đều vừa nghiêng về ủng hộ Cao Nguyên, nếu mình lại tiếp tục kiên trì, chỉ e Cao Nguyên sẽ phát động binh biến nhằm vào chính mình, Uyên Thái Tộ chỉ đành phải giao quyền chủ đạo cho Cao Nguyên.

Một lát sau, xe ngựa chạy vào phủ, Uyên Thái Tộ xuống xe ngựa, liền bước nhanh đến nội đường, đồng thời phân phó thị vệ:

- Tìm Học Tư Chính đến đây cho ta!

Học Tư Chính vốn là Thượng Thư Binh bộ Đại Tù, là sủng thần của Tù Đế Dương Quảng. Trong trận tạo phản của Dương Huyền Cảm năm ngoái y đầu hàng Dương Huyền Cảm, chấn động vua và dân, sau khi Dương Huyền Cảm tạo phản thất bại, Học Tư Chính chạy tội trốn vào Cao Cú Lệ, được Uyên Thái Tộ che chở.

Chốc lát, Học Tư Chính thân hình thấp bé được thị vệ dẫn vào thư phòng của Uyên Thái Tộ. Học Tư Chính cũng hoảng sợ không thể chịu nổi một ngày, y cũng biết tin tức bất lợi của trận quyết chiến Cao Cú Lệ, càng khiến y cảm thấy tuyệt vọng.

Y cho rằng Uyên Thái Tộ muốn giao mình ra, đi vào cửa thư phòng, y bèn quỳ xuống khóc lóc:

- Đại nhân muốn đưa tôi đi chết sao?

Trên danh nghĩa Học Tư Chính là Binh Bộ Thị Lang của vương triều Tù, nhưng trên thực tế y vẫn có thân phận bí mật khác, y là thế lực cự quý tộc Bắc Tề Bột Hải Hội cầm trong triều đình.

Dương Huyền Cảm vốn dĩ bí mật liên minh với quý tộc Quan Lũng, nhận được sự ủng hộ của quý tộc Quan Lũng, Lý Mật bèn thay mặt cho quý tộc Quan Lũng trở thành tâm phúc của Dương Huyền Cảm.

Nhưng Bột Hải Hội cũng tỏ ra nguyện ý ủng hộ Dương Huyền Cảm, điều này khiến Dương Huyền Cảm lưỡng lự. Học Tư Chính đại diện cho lợi ích của Bột Hải Hội cũng vào trong vòng quyết sách của Dương Huyền Cảm, mà Lý Mật đại diện cho lợi ích quý tộc Quan Lũng dần dần bị lạnh nhạt.

Theo việc Dương Huyền Cảm bị quân Tùy giết trở về đánh cho thất bại hoàn toàn, Bột Hải Hội không dám giữ Học Tư Chính ở lại Trung Nguyên, trực tiếp đưa y đến Cao Cú Lệ.

Uyên Thái Tộ đương nhiên hiểu rất rõ, giao Học Tư Chính cho Quân Tùy có nghĩa là Cao Cú Lệ và Bột Hải Hội cắt đứt hoàn toàn, y không hy vọng Cao Cú Lệ mất đi đồng minh nhiều năm Bột Hải Hội này, nhưng không thể tiếp tục che chở cho Học Tư Chính nữa.

Uyên Thái Tộ trầm tư trong chốc lát nói:

- Lính quân Tùy sắp vào thành, thành Bình Nhưỡng đã không an toàn nữa rồi, Anh Dương Vương muốn giao người ra. Nhưng ta thuyết phục ông ta, chỉ cần dùng một cách trong đó, tuyên bố người đã sợ tội tự sát, lại đưa một cái đầu người cho quân Tùy. Về phần người, ta sẽ sai người đưa người đi suốt đêm, người về triều Tùy đi!

Học Tư Chính đập đầu khóc:

- Ân này của đại nhân Mạc Ly Chi, Học Tư Chính cảm kích vạn phần!

Đêm xuống. Trong đại doanh quân Tùy ánh lửa sáng trưng, Lai Hộ Nhi hạ lệnh giết lợn mổ dê khao thưởng tam quân. Một trận quyết chiến ban ngày, quân Tùy toàn diệt năm vạn quân tinh nhuệ Cao Cú Lệ, giết ba nghìn quân địch, bắt một vạn năm nghìn người, những kẻ chạy trốn không nhiều hơn mấy nghìn người, quân Tùy giành được thắng lợi mang tính quyết định.

Trong đại trường ồn ào náo nhiệt. Từng đĩa thịt dê nướng vàng thơm phức bay vào trong đại trường, trước bàn mỗi người đều bày đầy thịt nướng ngập mỡ, khiến người ta vui vẻ rộn ràng.

Mười mấy tướng lĩnh lấy trà thay rượu, ùn ùn đến kính Vũ Văn Thành Đô và Trương Huyền. Hai người bọn họ là mấu chốt cho trận đại chiến thu gặt thắng lợi, chính là hai người bọn họ đánh tan quân trong quân địch, xoay chuyển chiến cục, mọi người đều vô cùng cảm kích đối với bọn họ.

Lúc này Lai Hộ Nhị nâng một bát trà lên, đứng dậy cao giọng nói:

- Ta nói mấy câu nhé!

Trong đại trường lập tức yên tĩnh, Lai Hộ Nhị cười nói:

- Vì chiến tranh còn chưa kết thúc, cho nên chúng ta chỉ có thể lấy trà thay rượu, đợi sau khi chiến tranh hoàn toàn kết thúc, chúng ta lại mở tiệc rượu, uống một trận no say với mọi người.

Lai Hộ Nhị nhìn nhìn Vũ Văn Thành Đô và Trương Huyền, chậm rãi nói:

- Trận đại chiến này, mỗi người đều lập công tích, ta sẽ báo cáo thực tế lên triều đình, báo lên Thánh thượng, ta tin rằng mỗi vị tướng sĩ lập công đều sẽ nhận được phong thưởng. Ở đây ta đặc biệt muốn khen ngợi hai vị đại tướng, một vị là Nha tướng Vũ Văn Thành Đô, hấn phá Hàn Thành, vũ trang hai vạn hậu bị quân Tùy, đây là một công. Hấn thống soái bản bộ xông vào trong quân địch, dùng ba nghìn người để đánh lạc hướng một vạn quân địch, cuối cùng đánh bại trong quân, đây là hai công, cho nên hai công hợp một, lần này đông chinh tướng quân Vũ Văn ghi thứ công.

Trong đại trường vang lên tiếng vỗ tay. Lúc này tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Huyền, Lai Hộ Nhị cười nói:

- Thiên tướng Trương Huyền, ở trấn Thần Lộc toàn diệt hai nghìn lính gác, tập kích năm nghìn quân địch ở vịnh Phối Thủy, giúp chúng ta thuận lợi đổ bộ, cứu tám vạn quân bị quân Tùy bắt ở Hạc Sơn doanh.

Trong trận đại chiến hôm nay càng biểu hiện dũng mãnh phi thường, chém giết thống lĩnh kỵ binh quân địch, cướp lấy quân kỳ quân địch, cùng với tướng quân Vũ Văn đại bại trong quân địch, để cuối cùng chúng ta có thể xoay chuyển chiến cục, tứ công hợp nhất. Lần Đông chinh này, Trương tướng quân ghi công đầu, nào! Chúng ta cùng kính Trương tướng quân và Vũ Văn tướng quân.

Các tướng trong đại tướng đều lần lượt đứng dậy, cùng nâng bát lớn:

- Mời Trương tướng quân và Vũ Văn tướng quân!

Đêm đã khuya, tiệc ăn mừng cũng dần tàn, Trương Huyền và Lý Tĩnh chậm rãi đi trong quân doanh, Lý Tĩnh mỉm cười nói:

- Lần này đông chinh Cao Cú Lê, tướng quân lập công đầu, hẳn là có tiền đồ rất tốt rồi, tôi xin chúc mừng tướng quân trước.

Trương Huyền lắc lắc đầu:

- Đại Tùy loạn trong giặc ngoài, lung lay sắp đổ, làm gì còn có tiền đồ gì đáng nói? Ta chẳng qua là vì nước hiến sức, để không hổ thẹn với lòng mình mà thôi!

Lý Tĩnh biết Trương Huyền nói không sai, y cũng cười khổ một tiếng nói:

- Đóng băng ba thước, không chỉ lạnh một ngày, Đại Tùy hôm nay loạn, thời tiên đế đã gieo mầm mống, chỉ là nay lập công vĩ đại, một là tìm kiếm thuốc tốt, nhưng không biết đạo lý căn bệnh trầm kha cần điều dưỡng trường kỳ, dùng thuốc hổ lang để trị các loại bệnh cũ nhiều năm, cho dù là

kim cương bằng sắt, thân thể cũng sẽ chịu không nổi, Đại Tùy quả thực không còn lâu nữa đâu!

- Về sau tiên sinh có dự định gì?

Trương Huyền cười hỏi:

- Vẫn cứ đi theo Đại tướng quân sao?

Lý Tĩnh lắc đầu:

- Lần này ta chỉ là gặp trở ngại ở chỗ giao tình giữa cậu và Lai Đại tướng quân, mới đến giúp đỡ trong quân của ông ấy, đại chiến kết thúc, ta cũng muốn từ chức trở về Trung Nguyên. Ta và Trương Trọng Kiên đã hẹn rồi, cùng đi Tây Vực một chút, ngắm cho đã mắt núi sông tráng lệ của Tây Vực.

Trương Huyền không còn nói thêm gì nữa, hẳn vốn hy vọng Lý Tĩnh có thể đi theo mình, nhưng tiền đồ của chính hắn còn chưa định được, nói những lời này tránh có chút quá sớm. Trương Huyền cười cười nói:

- Hy vọng tiên sinh sau khi quay về Trung Nguyên đến tìm tôi, chúng ta cùng vui vẻ uống một chén.

- Được!

Lý Tĩnh vui vẻ cười đồng ý:

- Đến lúc đó ta và Trọng Kiên cùng đến tìm người.

Lúc này, phía xa xa mơ hồ truyền đến một loạt tiếng cãi vã, Trương Huyền nghe thanh âm là từ phía bên Soái trưởng truyền đến, bèn nói với Lý Tĩnh:

- Hình như bên chỗ Soái trưởng xảy ra chuyện gì rồi?

- Ta cũng nghe thấy rồi, hình như là tiếng của Lai Đại tướng quân.

Trương Huyền và Lý Tĩnh nhìn nhau cùng bước nhanh về phía Soái trưởng.

Bên ngoài Soái trưởng đã có hơn chục tướng lĩnh vây quanh, mọi người đều nghị luận ồn ào, không biết xảy ra chuyện gì. Lý Tĩnh được một tùy tùng gọi đến sau trưởng, Trương Huyền chậm rãi đi đến bên người Vũ Văn Thành Đô, trầm giọng hỏi:

- Vũ Văn tướng quân biết sự tình không?

Vũ Văn Thành Đô quay đầu nhìn hẩn một cái, thản nhiên nói:

- Hình như là Thánh ý yêu cầu tiếp nhận Cao Cú Lệ đầu hàng, Đại tướng quân chống đối rất mãnh liệt.

- Ồ!

Trương Huyền nhẹ giọng ồ một tiếng.

Vũ Văn Thành Đô lại nhìn hẩn một cái:

- Hình như người không hề thấy lạ?

Trương Huyền cười cười:

- Ta có thể hiểu được, Thánh thượng đến Trác quận còn không thể rời khỏi. Thế cục hiện giờ của Đại Tùy cho dù chúng ta diệt Cao Cú Lệ thì giải quyết hậu quả thế nào? Phá mà không diệt là phương án tốt nhất.

Trên mặt Vũ Văn Thành Đô lộ ra một tia cười hiểm hoi:

- Rất nhiều tướng lĩnh nói với ta, công đầu nên thuộc về ta, nhưng ta lại không hề cho rằng như vậy.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 125+2: Triều Tiên Đầu Hàng (2)

Trương Huyền trầm ngâm một chút nói:

- Nhưng đối với trận quyết chiến hôm nay mà nói, người phát huy tác dụng nhiều hơn ta, ta có thể cướp cờ, là vì người kéo chủ lực quân địch lại.
- Người có thể nói như vậy đủ thấy người cũng là người quang minh lỗi lạc, nhưng luận về công đồng chinh, ta quả thực không bằng người.

Nói đến đây, Vũ Văn Thành Đô cười ngạo nghễ:

- Nếu còn có lần sau, ta hy vọng có thể lại kề vai tác chiến, xem ai có thể giành được công đầu?

Trương Huyền cũng cười:

- Có thể kề vai chiến đấu với Vũ Văn tướng quân, Trương Huyền rất vinh hạnh!

Vũ Văn Thành Đô lại đầy thâm ý nói với Trương Huyền:

- Hy vọng sau khi hồi kinh, ta có cơ hội uống một chén với Trương tướng quân.

Trương Huyền vui vẻ gật đầu:

- Ta cũng đợi có ngày đó!

Lúc này, đội thân binh của Lai Hộ Nhi từ trong đại tướng bước ra, nói với mọi người:

- Không có việc gì, Đại tướng quân cho mọi người tự về cảnh giới, đề phòng quân Cao Cú Lệ tối nay đánh lên.

Mọi người lại không có rời đi, ai cũng nghe ra trong Soái tướng có việc rồi.

Trong Soái tướng, Lai Hộ Nhi đầy vẻ phẫn nộ, khoanh tay đi đi lại lại, phó tướng Chu Pháp Thượng ở bên cạnh trầm mặc không nói, một bên khác Trường Sử Thôi Quân Túc lại bình tĩnh khác thường, trong tay y cầm một quyển sắc lệnh.

Vừa rồi Thôi Quân Túc đọc sắc lệnh của Thánh thượng cho Lai Hộ Nhi, yêu cầu y tiếp nhận cầu hàng của Cao Cú Lệ, lấy phương thức tiếp nhận đầu hàng kết thúc trận chiến tranh này, dẫn đến việc Lai Hộ Nhi vô cùng bất mãn.

- Sắc lệnh đến lúc nào, sao ta không biết?

Lai Hộ Nhi quay đầu tức giận hỏi Thôi Quân Túc.

Thôi Quân Túc không chút hoang mang nói:

- Sắc lệnh vẫn ở trong tay ta, ta chính là vì nó mới tới thành Bình Nhưỡng, chỉ là bởi vì chưa quyết chiến, ta sợ ảnh hưởng đến quyết sách của Đại tướng quân, mới không đưa nó ra.

Trong lòng Lai Hộ Nhi vô cùng phẫn nộ, mối thù hai năm trước của y vẫn đè nén trong lòng, mắt thấy phải đánh hạ thành Bình Nhưỡng, diệt vong Cao Cú Lệ, thiết lập công lao bất thế, vào thời khắc mấu chốt này, Thánh Thượng lại hạ chỉ yêu cầu tiếp nhận đầu hàng của Cao Cú Lệ, khiến y không thể nhịn được nữa.

Lai Hộ Nhi đen mặt nói:

- Đại tướng ra trận, quân lệnh có thể không nghe, Thôi Trường Sử không cần nói gì nữa, chúng ta nhất định phải đánh hạ thành Bình Nhưỡng, bắt sống Cao Nguyên, sau việc này sẽ thành tội với Thánh Thượng!

Thôi Quân Túc cũng có chút tức giận, lạnh lùng nói:

- Nếu như vậy thì Đại tướng quân chính là tội nhân của Đại Tùy!

- Thôi Trường Sử sao lại nói những lời này?

Lai Hộ Nhi đột nhiên xoay người, hung tợn nhìn chăm chăm Thôi Túc Quân, tay đè chặt chuôi kiếm.

Chu Pháp Thượng ở bên cạnh vội bước lên khuyên:

- Đại Tướng quân không ngại nghe Thôi Trường Sử nói một chút nguyên nhân, tại sao Thánh Thượng lại hạ sắc lệnh này chứ?

Lai Hộ Nhi cố nén lửa giận trong lòng, quay về ngồi xuống chỗ của mình:

- Người nói đi! Ta nghe đây.

Thôi Quân Túc gật đầu với Chu Pháp Thượng, rồi mới chậm rãi nói:

- Cho dù diệt được Cao Cú Lệ rồi, vậy thì làm thế nào để giải quyết hậu quả, mấy trăm vạn nhân khẩu của Cao Cú Lệ xử trí thế nào? Áp giải về Trung Nguyên sao? Trung Nguyên tạo phản khắp nơi, khỏi lửa bốn phía, mấy trăm vạn nhân khẩu Cao Cú Lệ bố trí chỗ nào? Nếu không áp giải về Trung Nguyên, bọn họ lại lần nữa dựng nước, chúng ta nên làm thế nào? Lại xuất binh mấy chục vạn đi bình ổn sao? Phí tổn này Đại Tùy có thể chịu đựng được sao?

Lai Hộ Nhi trầm mặc. Y kỳ thực muốn nói, y có thể dẫn quân đi trú đóng Bình Nhưỡng lâu dài, nhưng những lời này không thể nói, nói rồi y sẽ bị dè chừng là có ý đồ cầm binh tự lập.

Thôi Quân Túc lại nói tiếp:

- Phía nam còn có Tân La và Bách Tế như hổ rình mồi, hơn nữa dã tâm Tân La rất lớn, một khi Tân La nhân cơ hội thôn tóm Cao Cú Lệ, chúng ta sẽ phải đối mặt với một kẻ địch càng lớn mạnh hơn, lúc đó Đại Tùy nếu vô lực chinh phạt, Liêu Đông làm thế nào đây?

Trong lòng Chu Pháp Thượng rất rõ, không thể tiếp tục cứng rắn chống chọi nữa, Thôi Quân Túc lại là Ngự Sử Trung thừa, là Giám quân, một khi y báo cáo với Thánh Thượng là Lai Hộ Nhi kháng chỉ bất tuân, ý đồ độc chiếm Cao Cú Lệ, Lai Hộ Nhi tất phải chết không thể nghi ngờ. Tất cả tướng sĩ tham gia đông chinh đều sẽ bị liên lụy.

Chu Pháp Thượng vội khuyên:

- Đại tướng quân, Thánh Thượng mưu tính sâu xa, là suy xét cho đại cục, chúng ta làm thần tử nên phục tùng thánh ý, tất cả không thể vi phạm ý chỉ Thánh Thượng.

Nói xong, Chu Pháp Thượng lại liếc nhìn Thôi Quân Túc. Lời đã nói hết nhẽ rồi, quan trọng là phải cho Lai Hộ Nhi đường lui. Thôi Quân Túc hiểu ý, bèn cười nói:

- Đương nhiên rồi. Ta có thể hiểu tấm lòng vì nước lập công của Đại tướng quân, thế này đi! Đại tướng quân suy nghĩ thêm một đêm, ngày mai lại nghe quyết định chính thức của Đại tướng quân, được không?

Không ngờ, Lai Hộ Nhi không hề lĩnh tình, y cười lạnh một tiếng. Chậm rãi đứng lên:

- Cao Cú Lệ chưa từng có uy tín đáng nói, đầu hàng chỉ là sách lược của bọn họ mà thôi, hôm nay đầu hàng, ngày mai lại sẽ lặp lại. Chỉ có bắt lấy Cao Nguyên, chúng ta mới có thể hoàn toàn giành thắng lợi, nếu không trận đánh này không có ý nghĩa gì cả. Thôi Trường Sử, tất cả hậu quả do ta gánh vác, ngày mai ta nhất định sẽ đánh hạ Bình Nhưỡng, bắt sống Cao Nguyên!

Thôi Quân Túc giận dữ, y không ngờ Lai Hộ Nhi lại cố chấp như vậy, trong mắt y lửa giận bùng bùng, hung hăng nhìn chằm chằm Lai Hộ Nhi nói:

- Lai Đại tướng quân nhất định phải vi phạm Thánh chỉ, tự mình rước họa, ta cũng không còn cách nào, nhưng tướng sĩ không thể bị người liên lụy được.

Y xoay người bước ra khỏi Soái trưởng. Bên ngoài Soái trưởng có gần trăm tướng lĩnh vây quanh, đồng loạt vây lấy y, Thôi Quân Túc hít một hơi thật sâu, giọng cao sắc lệnh lên.

- Với tư cách là một Giám quân Ngự sử Trung thừa, là một tiền quân Trường sử, ta muốn nói với mọi người một việc, Thánh Thượng đã hạ chỉ, yêu cầu dừng việc tấn công Bình Nhưỡng, tiếp nhận đầu hàng của Cao Cú Lệ, kết thúc chiến tranh, nhưng Lai Đại tướng quân của các người lại kháng chỉ bất tuân, nhất định muốn đối kháng Thánh chỉ đến cùng, hãn nguyên ý mang tội danh cầm binh tự lập, còn các người thì sao?

Lời nói của Thôi Quân Túc khiến tất cả tướng lĩnh xôn xao một hồi, bọn họ ai cũng không ngờ Lai Hộ Nhi lại đến mức kháng chỉ bất tuân, hơn nữa Thôi Quân Túc với tư cách là Giám quân lại nói ra mấy lời cầm binh tự lập độc địa, vấn đề nghiêm trọng rồi.

Lúc này, Lai Hộ Nhi bước lớn từ trong trưởng ra ngoài, lớn tiếng quát:

- Lai Hộ Nhi ta lúc nào phải cầm binh tự lập, Thôi Quân Túc, người đừng có ngậm máu phun người!

- Đại tướng quân, hiện giờ người cầm binh bên ngoài, có thể độc chiếm Cao Cú Lệ xưng vương, Thánh Thượng hạ sắc lệnh cho người, người cũng không thềm để ý, tự người nói xem! Rốt cuộc là có ý đồ gì?

- Ta là vì để Cao Cú Lệ thực sự đầu hàng, tuyệt không có ý đồ gì khác!

- Trong triều không ai tin người!

Thôi Quân Túc chậm rãi lắc đầu:

- Người không thể lôi kéo người khác, để các tướng sĩ tự lựa chọn.

Y hét với tất cả các tướng lĩnh:

- Người nào guyện ý vi phạm thánh ý, đi theo Lai Đại tướng quân tấn công Bình Nhưỡng mời giờ tay!

Ngoài đại tướng lạng ngắt như tờ, không có ai giờ tay,. Lai Hộ Nhi nóng nảy rồi, hét lớn:

- Đánh hạ Bình Nhưỡng, bắt sống tên đầu sỏ quân địch, hoàn toàn chiến thắng Cao Cú Lệ, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, tất cả hậu quả có ta chịu, không liên quan đến các vị!

Lúc này, Trương Huyền và Vũ Văn Thành Đô không hẹn mà cùng giờ tay. Ngoại trừ hai người bọn họ, những tướng lĩnh khác không một ai giờ tay, Lai Hộ Nhi thất vọng vô cùng, không ngờ chỉ có hai người ủng hộ mình.

Lúc này, Thôi Quân Túc lại cao giọng nói:

- Những ai tuân theo thánh ý, tiếp nhận Cao Cú Lệ Cường đầu hàng, ủng hộ Thôi Quân Túc ta, xin giờ tay!

Từ từ từng đại tướng giơ tay mình lên, tất cả tướng lĩnh đều duy trì trầm mặc, nhưng đều không chút do dự mà giơ tay, ngoại trừ Vũ Văn Thành Đô và Trương Huyền, hai người bọn họ gần như đồng thời xoay người rời đi.

Lai Hộ Nhi lão đảo lúi về phía sau hai bước, dường như lập tức trở nên già nua, rất lâu, y thở một hơi thật dài.

Quyết chiến Bình Nhưỡng xảy ra vào đầu thu năm Đại Nghiệp thứ mười, cuối cùng khiến Đại Tùy giành được thắng lợi chiến dịch Cao Cú Lệ lần thứ ba, nhưng lúc này Đại Tùy thù trong giặc ngoài, đã không còn lực để tiêu diệt Cao Cú Lệ nữa, Tùy đế Dương Quảng cuối cùng chấp nhận phương án của Bùi Củ, tiếp nhận Cao Cú Lệ đầu hàng.

Bởi vì quyết chiến Bình Nhưỡng thảm bại trước quân Tùy, phái chủ chiến do Uyên Thái Tộ cầm đầu mất đi sự ủng hộ, Uyên thái Tộ đóng cửa không ra ngoài, không còn hỏi han đến quân chính sự vụ nữa.

Anh Dương Vương Cao Nguyên đoạt lấy quyền chỉ đạo, y bổ nhiệm Đại Đối Lô Quyền Hoàn làm đại diện toàn quyền, xin hàng Quân Tùy, đáp ứng tất cả các điều kiện của Tùy Vương triều, Cao Cú Lệ nạp đất xưng thần với Vương triều Đại Tùy.

Binh bộ thị lang Học Tư Chính phản bội lại Cao Cú Lệ đã binh bại sợ tội tự sát trong ngày đó, Cao Cú Lệ giao đầu của gã ra.

Lai Hộ Nhi cũng vì mệt mỏi quá mà ngã bệnh, tạm thời Chu Pháp Thượng tạm thời tiếp nhận quân quyền của y, Quân Tùy sau mười ngày chinh đồn bèn chính thức khai hoàn hồi triều. Đến lúc này, chiến tranh Cao Cú Lệ lần thứ ba kết thúc.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 126+1: Mượn Dao Giết Người (1)

Mùa thu đến, cùng với chiến tranh Cao Cú Lệ kết thúc, cũng cùng với ánh mặt trời chói chang dần đi xa, thời tiết trở nên mát mẻ dễ chịu, đầu đường Lạc Dương lại trở nên náo nhiệt, buổi trưa hôm nay, trong chợ nam người qua lại như mắc cửi, chen vai sát cánh, huyên náo khác thường, chỗ nào cũng có thể dân phu gồng gánh và xe bò chở đầy hàng hóa.

Ở góc rẽ trên đường la ngựa đi có mấy người đi đến, là năm sáu người khôi ngô cao lớn vây quanh một người đàn ông cao gầy, người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, nước da trắng nhợt, hai mắt nhỏ dài, trên mặt có chút phù thũng, khắp mặt là vẻ buồn ngủ, chính là Vũ Văn Hóa Cập con trai lớn của Vũ Văn Thuật.

Vũ Văn Hóa Cập ở thảo nguyên tuy không hoàn thành nhiệm vụ nhưng cũng không bị phụ thân trách mắng, Vũ Văn Thuật chỉ là cho y tự thức tỉnh, xem chỗ nào của y làm chưa bằng Trương Huyền, tại sao Trương Huyền có thể thành công, mà y lại dùng thất bại để chấm dứt?

Vũ Văn Hóa Cập chỉ thức tỉnh được hai ngày, liền phục hồi lại vẻ phong lưu vô độ lúc trước, bắt đầu bước vào hàng ngũ tầm hoa văn liễu, nâng đỡ danh kỹ Lạc Dương Hoàng Điệp Nhi, quên hết những lời dạy bảo của phụ thân qua sau đầu. Trong lòng Vũ Văn Thuật tức giận, lại không thể làm thế nào, ông ta quyết định thay đổi cách quản giáo, tìm chút việc cho Vũ Văn Hóa Cập làm.

Trong đường ngựa đi, mùi hôi thối tràn ngập khiến Vũ Văn Hóa Cập không chịu được, y bịt mũi mắng:

- Mắt các người đều mù cả rồi sao? Mau tìm đi!

Đám người làm nhìn đông nhìn tây, phụ tá Hứa Ẩn đi cùng bên cạnh Vũ Văn Hóa Cập âm thầm lắc đầu, gã có thể cảm nhận được Vũ Văn Hóa Cập đang vô cùng bất mãn, lão tướng quân và gã tận tình khuyên bảo cả một buổi sáng, y lại vẫn không có chút giác ngộ, cái tên Vũ Văn Hóa Cập này thực là một tên ngốc ngoan cố không đổi.

Hứa Ẩn là người huyện Ung Quan Trung, xuất thân phú hộ, từ nhỏ được gọi là thần đồng, tài hoa hơn người, mười năm trước tham gia khoa cử, trúng top mười đầu bảng, nhưng vì hình dáng gã thấp bé, tướng mạo xấu xí, bị Lại bộ không thích, làm dự khuyết ba năm nhưng cuối cùng không có cơ hội nhập sĩ, khiến gã nản lòng thoái chí.

Vừa hay lúc này có người giới thiệu gã với Đại tướng Vũ Văn Thuật, từ đó gã liền trở thành phụ tá của Vũ Văn Thuật, dần dần được Vũ Văn Thuật tin cậy. Cuối cùng trở thành quân sư mưu sĩ cho Vũ Văn Thuật.

Hứa Ẩn lại biết mục tiêu lần đi này của bọn họ, gã chỉ hàng la ngựa của một nhà buôn bán ế ẩm ở phía trước:

- Nhà kia đi!

Tinh thần Vũ Văn Hóa Cập chấn động, bước nhanh đến nhà la ngựa này, chỉ thấy trên tấm biển viết “La ngựa ngàn dặm”, nhưng trong chuồng súc vật trước cửa tiệm chỉ có mấy con la gầy còm trơ xương, không thấy bóng dáng con ngựa nào cả, thảo nào buôn bán ảm đạm, nhưng ở cửa lại lập một tấm biển, bên trên viết “Mua ngựa giá cao”.

Vũ Văn Hóa Cập nhướn mày, hóa ra nhà bán ngựa này chỉ mua không bán, khó trách buôn bán rất kém. Lúc này một người làm từ trong tiệm

chạy ra, trên mặt tươi cười hỏi:

- Mấy vị muốn bán ngựa sao?

- Ta tìm ông chủ người có việc, gọi hẳn ra đây gặp ta!

Vũ Văn Hóa Cật ngửa khí ngạo mạn, vẻ mặt khinh thường.

Người làm ngậy ra một chút, lắc đầu nói:

- Ông chủ nhà ta không ở Lạc Dương, các viji hôm khác lại tới vậy.

Vũ Văn Hóa Cật ngạo mạn khiến Hứa Ẩn thở dài một tiếng trong lòng. Vội vàng rút ra một tờ thiếp, đưa cho người làm:

- Đây là tấm thiếp của chúng ta!

Người làm nhận tấm thiếp nhìn một cái, giật mình, vội vàng khom người thi lễ:

- Các vị đợi chút, tôi đi bẩm báo ông chủ.

Gã xoay người chạy vào trong tiệm, Vũ Văn Hóa Cật thấp giọng mắng:

- Chẳng phải là không có nhà sao? Giờ lại có rồi, đúng là không biết điều.

- Công tử, cần gì phải so đo với một tên người làm chứ.

Hứa Ẩn nhắc nhở y một tiếng.

Vũ Văn Hóa Cật trầm mặc, y vốn dĩ không tình nguyện. Chẳng phải là y thực sự cái gì cũng không hiểu, mà là y ghét bối cảnh của tiệm này, loạn phỉ đạo tặc mở tiệm, lại để Vũ Văn Hóa Cật y chịu thiệt thòi tới hỏi thăm, thực không hiểu phụ thân sao lại muốn quan hệ với loại trộm cắp như thế này chứ?

Lúc này, người làm chạy ra, cười nói:

- Ông chủ nhà tôi mời các vị vào!

Vũ Văn Hóa Cập tức giận, y đang muốn phát tác, Hứa Ẩn lại kéo y một cái, ra hiệu cho y nhịn xuống. Vũ Văn Hóa Cập nhớ tới phụ thân có việc cầu người, chỉ đành nhịn cục tức xuống, xoay đầu phân phó mấy tên thủ hạ:

- Các người đợi ở ngoài này!

Vũ Văn Hóa Cập và Hứa Ẩn đi theo tên người làm đi qua một con đường tối tăm nhỏ hẹp, đến một cái sân nhỏ, Hứa Ẩn nhân cơ hội thấp giọng nói với Vũ Văn Hóa Cập:

- Công tử đừng nói gì, tất cả đều để ta ứng phó!

Vũ Văn Hóa Cập hừ nhỏ một tiếng, y mong còn không được, tên người làm mở cửa phòng, khom người cười nói:

- Mời hai vị!

Hai người một trước một sau đi vào trong phòng, trong phòng chất đầy các loại đồ linh tinh, lộn xộn không chịu nổi, chỉ riêng các loại yên ngựa đã cps ba mươi mấy cái, vứt lộn xộn ở góc tường, trong đồng hồ hỗn tạp đặt một cái bàn, trên bàn hình như vừa dọn dẹp, tất cả giấy bút nghiên mực lộn xộn đều bị gãi quét rơi trên mặt đất.

Sau bàn là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, trên đầu một cái khăn gai vải bố cuốn tóc, râu ria trên mặt gã cũng lộn xộn giống như căn phòng, tròng đôi mắt đầy tơ máu, vẻ mặt dữ tợn, giống như ông chủ mở hắc điểm vậy.

- Các người có việc gì?

Gã trừng mắt càng to, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác. Đây là một hành động cực kỳ vô lễ, ông chủ có ngạo mạn hơn nữa thì cũng sẽ đứng dậy chào hỏi một tiếng, giống như đối diện gã là hai tên người làm vậy, xem ra gã không hề ý thức được sự vô lễ của mình.

Hứa Ẩn giấu tay ở sau người khẽ khoát khoát tay với Vũ Văn Hóa Cập, ý tứ bảo y đừng nổi giận, đây là một người thô lỗ, không hiểu lễ tiết. Vũ Văn Hóa Cập lại hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Đi đến trong tiểu viện, Vũ Văn Hóa Cập thở một hơi thật dài, phụ thân rõ ràng là điên rồi, lại muốn giao lưu với loại người như thế này, y cũng không đợi Hứa Ẩn, nhắc chân nghênh ngang rời đi.

Trong phòng, người đàn ông vẽ mặt mất hứng nói:

- Vũ Văn công tử vô lễ như vậy sao?

Trên mặt Hứa Ẩn có chút ngượng ngập, chỉ đành cười gượng hai tiếng giải thích:

- Vũ Văn Đại tướng quân không cho hãn tham gia vào việc nào, chỉ là để hãn đi mở mang kiến thức một chút, ta vừa mới nhắc nhở hãn, hãn có thể rời đi.

- Hãn ta vội đến Bách hoa lâu tìm cái cô Hoàng Điệp Nhi đó hả!

Ông chủ nhếch môi cười lớn khà khà, lộ ra một hàm răng vàng khè.

Trong lòng Hứa Ẩn vô cùng căm tức, nhưng lại không làm gì được, người ta nói rất đúng, cái tên Vũ Văn Công tử cả này á, người sắp bốn mươi tuổi rồi, khi nào mới có thể hiểu chút chuyện đây.

Lần này lão tướng quân rõ ràng là vì che giấu chuyện y đi Đột Quyết mới không thể không chịu thiệt mà hợp tác với loạn phi, y lại không hề

hiếu cho, một chút cũng không hiếu. Trong lòng Hứa Ẩn có một loại thất vọng không nói nên lời.

- Hứa tiên sinh tìm tôi có việc gì?

Ông chủ không còn nhắc đến Vũ Văn Hóa Cập nữa, trực tiếp hỏi thẳng.

- Chủ nhân nhà ta muốn tiến hành một vụ làm ăn với thủ lĩnh các ông!

- Vũ Văn Đại tướng quân cũng đổi nghề mở tiệm rồi sao?

Ông chủ râu rậm trêu chọc một câu, rồi lại cười ha hả lên.

Hứa Ẩn trầm mặc, sự vô lễ của đối phương khiến gã vô cùng bất mãn, ông chủ không nhận được trả lời, đành thu lại tâm tư trêu chọc, hỏi:

- Muốn làm ăn cái gì?

Hứa Ẩn thấp giọng nói mấy câu, ông chủ nhú mày thành đường:

- Người đó chỉ là một Lang tướng nho nhỏ, đường đường Đại tướng quân so đo cái gì với hãn ta?

- Việc không liên quan đến các người thì đừng có hỏi nhiều, ta chỉ hỏi người, các người làm hay không làm?

- Điều kiện gì?

Ông chủ trực tiếp hỏi.

- Hai trăm con ngựa, trả trước một nửa, sau khi việc hoàn thành trả nốt nửa còn lại!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 126+2: Mượn Dao Giết Người (2)

Ông chủ động tâm rồi, thủ lĩnh bọn họ nóng lòng thành lập kỵ binh, khát khao đối với chiến mã rõ ràng là đến mức độ phát điên rồi, cho nên mới để mình mở tiệm mua ngựa ở thành Lạc Dương, đáng tiếc ngựa kéo hàng thu mua không ít, chiến mã thực thụ lại không có lấy một con, khiến gã khó ăn nói, bây giờ Hứa Ẩn lại đưa ra điều kiện hai trăm con chiến mã. Làm sao gã có thể không động lòng đây.

Gã trầm ngâm một lát:

- Việc này ta không thể làm chủ, ta cần bẩm báo với thủ lĩnh trước đã.

Hứa Ẩn lạnh lùng nói:

- Thời gian đã không đợi nữa, hơn nữa chủ nhân nhà chúng ta cũng không quen mặc cả với người khác, điểm này người cũng phải nói rõ ràng với thủ lĩnh các người.

- Cái này ta hiểu, chậm nhất ba ngày sau ta trả lời người.

- Tốt lắm, ba ngày sau ta lại đến!

Hứa Ẩn đứng dậy thi lễ, xoay người bước nhanh ra ngoài. Ông chủ ngẩn ra một lúc, đột nhiên luống cuống tay chân lấy ra giấy bút viết một phong thư.

Trong thư phòng, Vũ Văn Thuật nằm trên giường mềm, hai tiểu nha hoàn quỳ ở phía sau nhẹ nhàng đấm bóp vai lưng cho ông ta, giọng điệu ông ta rất thông thả nói:

- Ta càng ngày càng cho rằng, sự tồn tại của người này là một sự uy hiếp đối với ta, mới không đến một năm, hắn đã đi hết chặng đường mười năm của võ tướng khác. Cứ thế này, qua hai ba năm nữa chỉ e hắn sẽ thay thế ta rồi.

Hứa Ẩn khoanh tay đứng ở bên cạnh, có vẻ gầy nhỏ như vậy, thậm chí Vũ Văn Thuật cao lớn còn chưa có ngồi xuống đã có vẻ nhỏ bé như vậy. Hoàn toàn bị khí tràng của Vũ Văn Thuật bao phủ, gã cười gượng nói:

- Đại tướng quân quá lời rồi, hắn cuối cùng chỉ có thể làm đến Ứng Dương Lang tướng, không có đủ lực, rất khó đi đến bước tướng quân, càng đừng nói là Đại tướng quân.

- Ta chỉ là nói thể thôi, quan trọng là hắn biết quá nhiều.

Lời của Vũ Văn thuật đột nhiên ngừng lại, ông ta quay đầu nhìn hai tiểu nha hoàn một cái:

- Các người lui ra!

Hai tiểu nha hoàn vội đứng dậy lui xuống, lúc này Vũ Văn Thuật mới nói tiếp:

- Tuổi ta đã cao, có thể không còn mấy năm nữa, ta rất rõ sự hận thù trong lòng hắn đối với ta, nếu không sớm giải quyết hắn đi, ba thằng con trai ta sớm muộn cũng sẽ chết trong tay hắn. Hứa tiên sinh, người hắn là rất rõ điểm này.

- Thế tại sao lão tướng quân không trực tiếp tóm lấy nhược điểm phạm thượng bên dưới của hắn, dùng quân pháp xử trảm hắn, há chẳng phải là

càng thêm mau lẹ tiện lợi sao?

Hứa Ẩn không hiểu hỏi. Gã không hiểu điểm này, Vũ Văn Thuật lại còn muốn mượn tay loạn phi.

Vũ Văn Thuật trầm mặc hồi lâu, thấp giọng thờ dài nói:

- Ta làm sao lại không muốn trực tiếp giết chết hãn. Nếu là tướng lĩnh bình thường, ta sớm đã ra tay rồi, nhưng hãn là người của Yến Vương, nghe nói Thánh Thượng chuẩn bị huấn luyện hãn trở thành cánh tay đắc lực của Yến Vương, khiến ta ném chuột sợ vỡ đồ mà! Giết hãn, sau này sẽ chỉ chôn xuống mối họa sát thân đối với con trai và gia tộc của ta, mượn tay người khác giết hãn, có thể rũ bỏ sạch quan hệ với ta.

- Hóa ra lão tướng quân là lo lắng cho ba vị công tử!

- Ta đương nhiên lo lắng cho bọn chúng, ba đứa con trai ta đều không nên hôn, tiên sinh hãn là cũng biết.

Hứa Ẩn thờ dài một tiếng trong lòng, làm sao gã không biết chứ? Vũ Văn Hóa Cập phong lưu vô độ, Vũ Văn Trí Cập tính cách táo bạo và đầu óc đơn giản, Vũ Văn Sĩ Cập tốt hơn chút, nhưng lại hơi yếu đuối. Vũ Văn Thuật cả đời anh hùng, lại có ba đứa con vô dụng thế này.

- Lão tướng quân, có một câu ta không biết nên nói hay không!

- Người đi theo ta nhiều năm thế rồi, còn có lời gì không thể nói?

Vũ Văn Thuật có chút không vui nói.

Hứa Ẩn do dự một chút, thấp giọng nói:

- Bì chức kỳ thực muốn nói về công tử cả một chút, lão tướng quân vẫn nên quản giáo cậu ấy nhiều hơn một chút!

- Nó lại sao rồi?

Hứa Ẩn liền đem chuyện hôm nay xảy ra nói lại một lần, cuối cùng rất bất đắc dĩ nói:

- Việc trưởng công tử sẵn đón danh kỹ đã truyền ra khắp thành đều biết, bỏ chức rất lo lắng danh tiếng của cậu ấy, sau này nếu cậu ấy làm việc lớn, danh dự như thế này không lôi kéo nổi nhân tài.

Vũ Văn Thuật lập tức giận tím mặt, đập mạnh bàn ra lệnh:

- Người đâu!

Lập tức hai tên thị vệ chạy tới, Vũ Văn Thuật tức giận không kìm chế được nói:

- Đi tìm công tử cả về đây cho ta, nếu nó dám phản kháng, chém luôn đầu nó cho ta!

Vũ Văn Thuật giận dữ tận óc, ho khan một trận kịch liệt, rồi “phụt” hộc ra một ngụm máu, trước mắt tối sầm lại, dọa cho Hứa Ẩn vội vàng đỡ ông ta:

- Lão tướng quân bớt giận! Lão tướng quân bớt giận!

Vũ Văn Thuật chậm rãi hồi phục tinh thần, khoát tay với thị vệ, cố gắng ra lệnh:

- Các người mau đi!

Hai tên thị vệ do dự một chút, vội vàng xoay người chạy đi. Vũ Văn Thuật thở dài một hơi, đau lòng nói với Hứa Ẩn:

- Việc trên thảo nguyên ra đã không tính toán với nó rồi, nó lại không biết hối hận, lại bắt đầu hoang đường. Vũ Văn Thuật ta không biết đã tạo

nghiệt gì, lại sinh ra thằng con hoang dâm ngu muội như vậy chứ?

Trong lòng Hứa Ẩn cũng lạnh lẽo hơn nữa, Vũ Văn Thuật lại ho ra máu, vậy ông ta còn có thể sống bao lâu nữa? Hứa Ẩn không thể không lo lắng cho tiền đồ của mình.

Nhà của Hứa Ẩn ở gần tây thành, sống cùng cha mẹ vợ con ở một ngôi nhà nhỏ hai mẫu đất, trong nhà cũng có mấy người vú già, tuy không phải là nhà quyền quý giàu sang nhưng cũng thuộc loại nhà sung túc.

Hứa Ẩn gần như mỗi ngày lúc đêm xuống mới có thể về nhà, hôm nay cũng không ngoại lệ, gã có vẻ có chút tâm sự nặng nề, Vũ Văn lại nôn ra máu, việc này khiến Hứa Ẩn cảm thấy lo lắng sâu sắc.

Nếu Vũ Văn thuật chết đi, thì mình chẳng phải là phải tiếp tục phụng dưỡng anh em Vũ Văn sao? Nhưng nghĩ đến Vũ Văn Hóa Cập khó chịu như vậy, đi theo y tự gã sẽ có kết cục gì?

- Cha về rồi!

Một đứa bé nhỏ từ trong cửa nhảy tung tung ra, kéo cổ Hứa Ẩn, đây là đứa con gái Hứa Ẩn yêu thương nhất.

Hứa Ẩn xoa đầu con gái nói:

- Có phải lại làm mẹ giận rồi không, chạy đến tìm cha bảo vệ cho à?

- Mới chẳng phải đâu, có khách đợi cha, đã đợi rất lâu rồi, cho nên ông nội để con ở ngoài cửa đợi cha.

Hứa Ẩn ngăn người, là ai đến tìm mình đây? Gã vội bước vào trong sân, vợ gã Vương Thị ra đón, chỉ chỉ vào phòng khách, nhỏ giọng nói:

- Đợi sắp nửa canh giờ rồi.

Hứa Ẩn gật gật đầu, vội bước đến phòng khách, chỉ thấy một người đàn ông đang ngồi ở trên bàn từ từ uống trà, dường như không sốt ruột chút nào.

- Xin hỏi huynh đài là...

- Là Hứa tiên sinh đúng không?

Người đàn ông đứng dậy cười hỏi.

- Đúng là ta, ông là...

Hứa Ẩn nghi hoặc nhìn người khách, gã căn bản không quen người này.

- Tại hạ chẳng qua là người đưa thư, phụng lệnh chủ nhân nhà ta đưa cho Hứa tiên sinh một bức thư, nhất định phải giao tận tay Hứa tiên sinh.

Người đàn ông trung niên lấy ra một phong thư trong người, hai tay dâng cho Hứa Ẩn, lại mỉm cười nói:

- Nếu tiên sinh tối nay có thời gian, chủ nhân nhà tôi muốn gặp tiên sinh một chút.

Hứa Ẩn nhận bức thư, liếc nhìn câu đề tặng, lập tức biến đổi sắc mặt, kinh hãi bước lùi một bước.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 127+1: Phong Ba Chiến Mã (1)

Trác quận lại vào một mùa thu trời thanh gió mát, từng phiến là phong lớn và cây thị nhuộm đỏ cả một vùng núi, cả một khoảng ruộng màu vàng sắp bắt đầu thu hoạch, xa xa nhìn lại, giống hệt một vùng biển màu vàng óng, đây là thời tiết đẹp nhất trong năm của Trác quận.

Cùng với sự kết thúc của chiến dịch Cao Cú Lệ, dường như nhân khẩu Trác quận bắt đầu nhanh chóng giảm xuống, Hoàng đế Đại Tùy dẫn văn võ bá quan ngồi thuyền lớn dọc theo kênh Quảng Tế quay về Lạc Dương, hơn mười vạn quân đội cũng rút về phía nam.

Cùng lúc đó, dân phu các quận Hà Bắc Đạo và Hà Nam Đạo cũng bắt đầu cùng với quân đội trở về quê hương, trên đường đi về phía nam của Kế huyện chật ních những dòng người đông đúc.

Lúc Trương Huyền dẫn bản bộ trở về Trác quận, dòng phản hương của Trác quận đã đến hồi kết thúc, bên ngoài thành bắc Kế huyện có đại doanh dân phu menh mông vô số thu nhỏ hơn nửa, mấy chục vạn dân phu từ khắp nơi đổ về chỉ còn không đến ba vạn người, phần lớn đang bận rộn thu dọn hành lý về quê.

Trương Huyền dẫn quân đội đang dọc theo quan đạo tiến về Kế huyện, quân đội đi không nhanh, trên đường lớn chen chúc đầy người đi ra bắc vào nam, có nông dân dùng con lừa để kéo hoa quả đi về huyện thành buôn

bán, có những người bán hàng rong vội vội vàng vàng gánh hàng, cũng có không ít thương đội từ Liêu Đông hoặc từ thảo nguyên tới.

Chiến tranh chấm dứt mang đến hiệu quả có thể trông thấy cho kinh tế Trác quận, những thương nhân im hơi lặng tiếng đã lâu lập tức trở nên sôi nổi.

Trương Huyền đang dẫn binh lính nghỉ ngơi trên bờ cỏ ven đường, bên bờ sông xa xa, ba trăm kỵ binh đang cho ngựa uống nước, bốn phía thảm cỏ ngời chật hơn một nghìn bốn trăm binh lính.

Lai Hộ Nhi không bạc đãi hăn, trên chiến trường thu được ba trăm con ngựa gần như toàn bộ đều thưởng cho quân đội của hăn, mà không có thu nạp lên trên theo lệ thưởng, khiến trong quân đội của hăn lại có thêm ba trăm kỵ binh, hoàn toàn không giống với quân phủ khác của những kỵ binh mới ít, đã là một nhánh quân đội cực kỳ có sức chiến đấu rồi.

Lần này đi về phía nam, hăn sẽ ở Trác quận nghỉ ngơi và chỉnh đốn mấy ngày, sau đó tiếp tục đi về phía nam tập kết ở Lạc Dương. Tâm tình của Trương Huyền suốt dọc đường rất tốt, trở về Đại Tù khiến hăn có một loại cảm giác về nhà.

Lúc này, trên đường lớn xuất hiện một bầy ngựa lớn, đủ đến hơn trăm con. Là một người buôn ngựa từ phía bắc đến, Trương Huyền liếc nhìn những con ngựa đó một cái, phần lớn là ngựa vận chuyển hàng hóa hoặc là ngựa làm việc nhà nông, thuộc phạm vi súc vật, không phải chiến mã đánh giặc.

Đại Tù đối với việc quản thúc ngựa chiến vô cùng nghiêm khắc, không cho phép buôn bán ngựa chiến, chỉ cho phép mua ngựa súc vật bình thường, ngựa buôn lậu từ thảo nguyên về phải chịu sự kiểm tra nghiêm ngặt.

Đương nhiên, hiện giờ thế cục hỗn loạn, quản lý đã không nghiêm khắc như trước đây nữa, kỵ sĩ cưỡi tuần mã thượng cấp khắp nơi đều có, chỉ cần có tiền cũng có thể mua được tuần mã tốt, nhưng giá cả vô cùng cao, dùng đến mấy trăm quán tiền, nếu là bảo mã thậm chí phải mua đến hơn nghìn quán tiền hoặc đến vạn quan tiền.

Nhưng có quản lý lơ lỏng thế nào thì việc thả mấy chục con ngựa xuất hiện trên đường lớn cũng là việc hiếm thấy, đầu tiên là cửa ải quân đội không thể qua được.

Lúc này, Thống lĩnh kỵ binh mới nhậm chức Trần Húc thúc ngựa chạy lên trước, thấp giọng nói với Trương Huyền:

- Tướng quân, bày ngựa này hình như có vấn đề!

Trương Huyền biết cha Trần Húc là người quản lý trại quân mã Trương Dịch, gã đã nói có vấn đề, vậy gã nhất định phát hiện ra cái gì đó rồi.

- Người thấy cái gì rồi?

Trương Huyền có chút hứng thú hỏi.

- Tướng quân nhìn thấy đám ngựa ghê ở giữa kia không?

Trương Huyền cũng nhìn thấy, ở giữa mấy trăm con ngựa có bốn năm chục con ngựa ghê, bộ dạng thật cao lớn nhưng lông da rất khó coi, màu lông hỗn độn, mọc đầy nốt ghê, còn gầy đến mức da bọc xương, cúi đầu lù rù đi.

- Bọn chúng làm sao vậy, người cảm thấy bọn chúng có vấn đề sao?

Trần Húc gật gật đầu:

- Cha tôi từng nói với tôi, xem ngựa phải xem tai, xem đuôi, xem đuôi. Mấy con ngựa này tai tròn mà chĩnh tề, bốn chân dài có lực, đuôi cũng dài,

khung xương cân đối, tôi dám khẳng định những con ngựa này đều là ngựa trang thành ngựa ghê, lù rù hoặc là bị đói hoặc là bị cho ăn thuốc, bọn chúng kỳ thực đều là chiến mã thực thụ.

Trương Huyền nghe gã nói có lý, lại đánh giá kỹ càng mấy chục con ngựa ghê, quả nhiên bốn chân dài khỏe, trong lòng Trương Huyền khẽ động, phân phó tả hữu nói:

- Ngăn đám buôn lậu ngựa lại, ta muốn nói chuyện với bọn họ.

Bọn lính nhanh chóng bao vây lấy bầy ngựa, không lâu sau, Trần Húc dẫn một tên đầu mục buôn ngựa đến, tên buôn ngựa quỳ xuống đất dập đầu:

- Chúng tôi đều là thương nhân hợp pháp, tướng quân tha cho chúng tôi đi!

- Những con ngựa này là muốn mang đến Trung Nguyên bán sao?

- Đúng vậy! Chúng tôi từ chỗ người Hề đến, mua những con ngựa này chuẩn bị đến Trung Nguyên qua tay, chỗ tiểu nhân đây có công văn đi đường của biên tướng Liêu Đông!

Tên thủ lĩnh buôn ngựa lấy ra một tờ giấy dày có đóng dấu quan, đứng dậy đưa cho Trương Huyền. Trương Huyền nhận tờ giấy dày xem qua, là bên Liễu Thành cho đi, hăn lại như không có việc gì cười hỏi:

- Những con ngựa này đều là ngựa muốn bán sao?

Tên đầu mục buôn ngựa do dự một chút gật đầu nói:

- Đúng vậy!

- Hiện giờ giá ngựa trị trường là bao nhiêu?

Trương Huyền lại cười hỏi.

Tên buôn ngựa nói:

- Bình thường xem răng, ngựa kéo non một chút khoảng hai mươi quan tiền một con, ngựa già thì rẻ hơn nhiều.

- Rất tốt! Đúng lúc chúng ta cũng đang cần một ít ngựa kéo lương thực, mua mấy con theo giá thị trường thì thế nào?

Trương Huyền vung tay, một tên lính bê một hòm sắt đến, mở hòm sắt ra, bên trong đều là những thoi vàng vàng óng, Trương Huyền cười nói:

- Đây là hai trăm lượng hoàng kim, tính theo giá thị trường ba nghìn quán tiền, mua được một trăm năm mươi con.

Mặt tên buôn ngựa trở bên cực kỳ mất tự nhiên, hai chân bắt giác run lẩy bẩy. Trương Huyền không để ý đến gã, nói với Trần Húc:

- Đi chọn một trăm năm mươi con!

Trần Húc hiểu rõ trong lòng, lập tức dẫn binh lính đi vào đám ngựa, chọn hết cả năm mươi mấy con ngựa ghê ra, tên buôn ngựa biết lộ bài rồi, khuôn mặt trở nên trắng bệch, gần như là bị sấm đánh vậy, đứng ở đó không nhúc nhích.

- Tại sao căng thẳng như thế, một đám ngựa ghê thôi mà, lẽ nào bọn chúng còn có ý nghĩa khác nữa?

Lúc này, một tên lính dắt một con ngựa ghê đến, Trương Huyền vê cọng lông của nó, trên tay liền xuất hiện màu sắc, những nốt ghê trên người cũng là những chấm bunn, nhẹ nhàng phui sẽ bị rơi, Trương Huyền lạnh lùng nhìn tên buôn ngựa.

Tên buôn ngựa quỳ xuống đất, toàn thân run rẩy, một câu cũng không nói nên lời.

Lúc này, mười mấy tên buôn ngựa đều bị áp giải đến, bọn chúng sợ vô cùng, nơm nớp lo sợ quỳ xuống dập đầu:

- Tha mạng! Tha mạng!

Bọn chúng đều biết hậu quả, tự buôn lậu chiến mã là tội chết, bọn chúng lại bị quân đội tra được rồi, chỉ e khó mà tránh được một kiếp hôm nay.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 127+2: Phong Ba Chiến Mã (2)

Trương Huyền lại không có ý nghĩ giết bọn họ, hiện giờ là thời loạn, người người đều muốn mưu cầu lợi ích riêng, huống hồ đám buôn lậu ngựa này, chỉ là hăn cũng rất có hứng thú với bầy chiến mã này.

Trương Huyền liền chậm rãi nói:

- Ta cho các người hai con đường để đi, một là ta giao nộp các người cho quan phủ Trác quận, để bọn họ xử lý, cách khác là bán đám chiến mã này cho ta, các người kiếm ít một chút, thế nào?

Trương Huyền kẹp ngựa hoang cổ câu luân bộ đến. Hăn biết giá chiến mã Câu Luân Bộ, một con chiến mã cũng đến khoảng ba mươi quán, mà mình mua sáu mươi quan, đám buôn lậu ngựa này cũng không thiệt.

Đương nhiên, Trương Huyền cũng biết một con chiến mã tốt nhất mang đến Trung Nguyên bán, ít nhất phải hai ba trăm quán, chỉ là hăn không thể đưa ra cái giá cao thế này được.

- Một con ngựa sáu mươi quán tiền, các người cũng kiếm không ít, đồng ý rồi, ta sẽ thả các người đi, nếu các người không làm, thì sẽ bắt đến gặp quan!

Mười mấy tên buôn lậu ngựa ngơ ngác nhìn nhau, hóa ra vị quân gia này nhắm vào đám ngựa này. Lúc này, tên dẫn đầu nhanh chóng liếc qua cái hòn vàng nhỏ, gã biết để quân đội mang vàng đi mua ngựa, loại việc

này không chỉ hiểm gặp mà còn hoang đường, mấy trăm năm đều khó thấy một người.

Vị tướng quân này chính là kiểu người khác biệt trong mấy trăm năm nay. Quân đội nếu nhìn trúng chiến mã của bọn gã, có nhiều khi là vu cáo hãm hại bọn gã thông đồng với địch, một đao chém chết, hoặc là bắt đến gặp quan, chiến mã biến mất.

Tên dẫn đầu buôn lậu ngựa biết mình đốt nhang thơm hiến linh, gặp được quan quan bụng dạ Bồ tát, lại còn đưa cho gã tiền vàng nữa.

Chỉ là giết gã cũng không dám thu tiền vàng của quan quân, hơn nữa đây không phải là vấn đề tiền, đám ngựa này căn bản không phải là của gã.

Gã giao chỗ ngựa này cho quân đội, gã ăn nói thế nào với Trương Kim Xưng đây. Đều bị mất đầu giống nhau, đặc biệt trong đội buôn ngựa còn có hai người là thủ hạ của Trương Kim Xưng, bọn chúng mới là chủ nhân của đám chiến mã.

Tên dẫn đầu buôn người vụng trộm quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy hai tên thủ hạ của Trương Kim Xưng cũng quỳ dưới đất, đang hung dữ nhìn gã chăm chăm.

Người có thể đi buôn bán ngựa trên thảo nguyên, phần lớn cũng là từ mũi đao đổ máu mà ra, gan lớn, dám mạo hiểm, một đám tâm độc thủ lạnh. Trong lòng tên cầm đầu đám buôn ngựa nổi lên sát tâm. Gã cắn răng nói:

- Xin Tướng quân cho chúng tôi thương lượng một chút.

- Có thể!

Tên cầm đầu đám buôn ngựa quay đầu liếc mắt với mười mấy tên thủ hạ một cái, thủ hạ của gã vội tụ lại.

Tên cầm đầu đám buôn lậu ngựa thấp giọng nói với bọn họ mấy câu, gã đột nhiên quay đầu nhìn về phía hai tên thủ hạ của Trương Kim Xưng, ánh mắt hung ác mà đầy sát cơ, mười mấy tên buôn lậu ngựa gật gật đầu, cùng bao vây lấy hai người.

Hai tên thủ hạ của Trương Kim Xưng lập tức hiểu rõ bọn chúng bị bán đứng rồi, nháy người lên muốn trốn, nhưng bọn chúng làm gì trốn được, chỉ chạy mấy bước liền bị mười mấy tên buôn lậu ngựa khác đè xuống đất.

Tên cầm đầu đám buôn lậu ngựa rút đao xông lên, mỗi tên một nhát kết liễu hai mạng người, gã vứt đao đi, không do dự nói với Trương Huyền:

- Vị tướng quân này, chiến mã thuộc về ngài rồi.

Tình thế biến đổi quá nhanh, lúc đám binh lính phản ứng trở lại thì người đã bị giết rồi, bọn họ ùn ùn giơ trường mâu lên, bao vây lấy mười mấy tên buôn lậu ngựa.

Trương Huyền chậm rãi bước tới, nhìn chăm chú tên cầm đầu đám buôn lậu ngựa lạnh lùng nói:

- Xem ra sự việc không hề đơn giản, thành thật nói cho ta, ta sẽ thả các người đi, nếu không, ta cũng giết chết các người như thế.

Tên cầm đầu đám buôn lậu ngựa cũng không thoát được nữa rồi, thẳng thắn nói:

- Những chiến mã này kỳ thực là ngựa của Thanh Hà Vương Trương Kim Xưng, ông ta không biết cách mua ngựa, liền phái hai người đi theo bọn tôi lên phía bắc, mua ngựa cũng là tiền bọn họ tự bỏ ra. Những con chiến mã này Tướng quân muốn thì mang đi đi, tiền chúng tôi không dám lấy.

Hóa ra là ngựa của Trương Kim Xưng, điều này lại nằm ngoài dự kiến của Trương Kim Xưng, hắn trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Các người giết người của ông ta, không sợ ông ta trả thù sao?

Tên cầm đầu đám buôn lậu ngựa lắc lắc đầu:

- Nếu lần này bình an đưa đến tay ông ta, ông ta nhất định sẽ còn muốn chúng tôi đi lần thứ hai, lần thứ ba, chúng tôi sớm muộn cũng sẽ chết trên tay ông ta, nếu giết người của ông ta, chúng tôi sẽ chuyển đi nơi khác, đương nhiên, nếu Tướng quân không muốn ngựa của Trương Kim Xưng cũng được, chỉ cầu xin Tướng quân thả chúng tôi.

Trương Huyền mỉm cười:

- Chiến mã không mất tiền, tại sao ta lại không cần?

Không tốn một đồng lại có năm mười mấy con ngựa chiến thượng hạng, Trương Huyền trước giờ chưa từng mua bán được tốt như vậy, lần này, tất cả quan quân từ Lữ soái trở lên đều có thể cưỡi ngựa rồi.

Hơn nữa mười tên lính thân tín của hắn cũng có thể được cấp chiến mã.

Đây là việc Trương Huyền vẫn cứ suy xét, trong Tùy quân chỉ có Giáo úy trở lên mới có thể cưỡi ngựa, hơn nữa còn không nhất định là ngựa tốt.

Nhưng hắn với tư cách là một chủ tướng, cần cho quan quân của mình một chút phúc lợi không giống bình thường, để bọn họ càng trung thành với mình hơn, mỗi người phân một con ngựa chiến tốt chính là một loại thủ đoạn thu phục lòng người rất tốt.

Trương Huyền đã coi đội quân này như căn cơ của chúng mình, hắn cần nắm thật chắc họ trong tay mình.

Về phần câu nói của tên cầm đầu đám buôn lậu ngựa đó:

- Đây là ngựa của Trương Kim Xứng, nếu Tướng quân không muốn...

Trương Huyền căn bản không có chú ý, hẳn là từ chiến tướng bước ra từ trong máu tanh của chiến trường, lẽ nào còn bị một tên cầm đầu loạn phi dọa vỡ mật sao?

Hắn chỉ hận đây không phải là ngựa của Lữ Minh Nguyệt. Lữ Minh Nguyệt còn nợ mình một con ngựa, Trương Huyền chưa bao giờ quên.

Các quan quân nghe nói Tướng quân muốn phân chiến mã cho mình, đều tấp nập xúm đến, mồm năm miệng mười yêu cầu phân ngựa luôn.

Trương Huyền cười nói:

- Những con ngựa này còn cần nuôi dưỡng cho tốt, tin rằng qua mười hôm nữa, bọn chúng sẽ hoàn toàn thay đổi bộ dáng, đợi chiến mã đều khỏe mạnh rồi, ta sẽ phân cho các người.

Tuy nói như vậy, hai mươi mấy quan quân vẫn không nhịn được chạy đến bờ sông, vây lấy một bầy chiến mã đang tắm rửa lông da, quan sát kỹ càng, phân biệt ưu khuyết điểm của từng con, bọn họ đã đang bắt đầu chọn chiến mã cho mình rồi.

Lúc này, một tên lính từ hướng thành huyện dọc theo đường lớn vội vàng chạy tới, Trương Huyền đón hỏi:

- Thế nào, nghe ngóng được chỗ của Quân nha chưa?

Binh lính vội vàng hành lễ nói:

- Khởi bẩm Tướng quân, Quân nha lâm thời Kiêu Quả quân đang ở gần cửa bắc thành, bên trong có quan viên chuyên tiếp đãi.

Trương Huyền ngẫm nghĩ một chút, dẫn quân đội đông thế nào vào thành có chút không ổn, hắn bèn tìm mấy viên Giáo úy đến, để bọn họ tiếp

tục dẫn binh lính nghỉ ngơi tại chỗ, đợi tin của hãn, Trương Huyền bèn dẫn mấy tên kỵ binh đi vào Quân nha nội thành.

Chạy một mạch, không bao lâu bọn họ cưỡi ngựa tiến vào cửa bắc thành Kế huyện.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 128: Tạm Trú Kế Huyện

Mới có hơn hai tháng ngăn ngui không đến huyện thành, nhân khẩu Kế huyện không ngờ giảm đi một nửa, đường lớn ngõ nhỏ trong huyện thành trở nên có chút trống trải, vốn dĩ từng đám ăn mày nơi nào cũng có thể thấy cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bởi vì hơn nửa quân đội tham gia chiến tranh Bình Nhưỡng là đội quân tinh nhuệ Lai Hộ Nhi điều động từ các quân, sau khi chiến tranh kết thúc, những đội quân này đều phải trở về nơi ở trước đây, công lao của bọn họ sẽ do Lai Hộ Nhi tập hợp tất cả cho Binh bộ.

Trương Huyền là đến từ Kiêu Quả quân, nơi hãn ở trước đây ở Kế huyện, chiến tranh kết thúc, hãn tất nhiên cũng phải trở về Kế huyện.

Nhưng điều khiến Trương Huyền không thể ngờ được là, đại quân Kiêu Quả trú đóng ở Kế huyện đã rút về Lạc Dương từ nửa tháng trước, quân doanh trú đóng lúc đầu cũng không còn sót lại chút gì, nhưng Quân nha Kiêu Quả quân ở lại tạm thời Kế huyện, chuyên phụ trách tiếp đãi quân đội rút về từ Liêu Đông.

Quân nha lâm thời của Kiêu Quả quân đặt ở bên cạnh cửa bắc Kế huyện, vào thành liền có thể nhìn thấy.

Lúc này đã là buổi chiều, bọn họ thúc ngựa tiến vào huyện thành, nhìn một cái là thấy quân nha, thuê dùng một ngôi nhà của một gia đình giàu có,

trên nóc nhà cấm quân kỳ Kiêu Quả quân, lại chỉ thấy mấy tên quan viên đã khóa xong cửa chính, đang nói nói cười cười chuẩn bị rời đi, Trương Huyền sốt ruột, hét từ xa:

- Xin chờ chút!

Hắn thúc ngựa chạy lên trước, chặn đường mấy tên quan viên:

- Các vị xin đợi một lát!

Trương Huyền vì thời gian gia nhập Kiêu Quả quân khá ngắn, thời gian ở trong Kiêu Quả quân cũng không dài, những quan viên này đều không biết hắn, bọn họ ngơ ngác nhìn nhau hỏi:

- Người là ai?

Trương Huyền ôm quyền nói:

- Tại hạ Trương Huyền, vốn là Võ dũng lang tướng Kiêu Quả quân, vừa từ Liêu Đông trở về, binh lính đều đang đợi ở ngoài thành, hy vọng các vị có thể sắp xếp doanh trại một chút.

Mấy tên quan viên tuy chưa từng gặp Trương Huyền nhưng cái tên Trương Huyền này lại đã từng nghe, có thể nói như sấm bên tai, là người Vũ Văn Đại tướng quân oán hận nhất. Những quan viên này sợ Vũ Văn Thuật truy cứu trách nhiệm, nào dám sắp xếp cho Trương Huyền.

Quan viên cầm đầu cười gượng hai tiếng nói:

- Hóa ra là Trương tướng quân, nghe danh đã lâu, nhưng hiện tại doanh trại ở gần Kế huyện rất bí, quả thực không có doanh trại trống nữa. Hay là chúng ta cung cấp một ít lều trại, Trương tướng quân xem.

Trong lòng Trương Huyền thực sự không thoải mái lắm, bọn họ trăm cay vạn đắng chạy từ Liêu Đông trở về, đến doanh trại đều không có, binh

lính mỗi một không chịu nổi, lại còn phải tự mình hạ trại, những quan viên này cũng không tránh khỏi có chút khinh người quá đáng.

Trong lòng hăn bất giác cảm thấy tức giận, đúng vào lúc này, phía xa có người gọi hăn:

- Trương tướng quân!

Trương Huyền vừa quay đầu lại, chỉ thấy một tên quan viên đang thở hồng hộc chạy tới. Trương Huyền lập tức nhận ra y, là Thương Tào Tham quân Thôi Lễ của mình từ trước.

Trương Huyền trước đây có hai tham quân, một là Binh tào tham quân Lưu Lăng, một là Thương tào tham quân Thôi Lễ, nhưng hai người đều không theo hăn đến Liêu Đông. Lưu Lăng là người Lạc Dương, vì mẫu thân qua đời, về nhà chịu tang, còn Thôi Lễ không muốn đi Liêu Đông chịu chết. Y ở trên quan trường Trác quận có tình cảm khác, liền ở lại Trác quận.

Chốc lát sau, Thôi Lễ chạy đến trước, chắp tay cười nói với mọi người:

- Các vị xin mời! Trương tướng quân để ta sắp xếp.

Các quan viên ước gì vứt bỏ được Trương Huyền, lần lượt thi lễ với Thôi Lễ, cười bước đi. Thôi Lễ nhìn bọn họ đi xa, bèn cười nói:

- Doanh trại của tướng quân tôi đã chuẩn bị xong rồi, ở thành bắc, tôi sẽ dẫn tướng quân đi luôn.

- Xin hãy chờ chút!

Trương Huyền ngăn y lại, cười nói:

- Ý tốt của Thôi tham quân ta rất cảm kích, nhưng Thôi tham quân phải nói cho ta biết, là ai bố trí doanh trại cho ta?

Thôi Lễ áy náy nói:

- Là ta vội vàng quá, quên mất nói với Tướng quân. Là Quách Đô đốc bố trí, sớm đã sắp xếp xong cho tướng quân rồi.

Hóa ra là Quách Huyên. Trương Huyên lúc này mới chợt hiểu, nhưng Quách Huyên sao lại nghĩ đến việc sắp xếp doanh trại cho mình, lẽ nào ông ta muốn thu nạp mình dưới trướng của ông ra sao?

Rất có khả năng, lúc hăn rời Liêu Đông Lai Hộ Nhi đã nói với ông ta. Nhóm quân đội bọn họ chỉ là đội ngũ tạm thời quay về, sau khi triều đình luận công ban thưởng, bọn họ lại có bố trí khác, đến lúc rất nhiều đại tướng đều sẽ tranh cướp bọn họ. Quách Huyên này hăn là cũng nghe thấy tin tức rồi.

Hơn nữa Trương Huyên còn biết một nguyên nhân quan trọng, một nửa quân đội trong tay hăn vốn chính là cung binh thuộc về Quách Huyên, Quách Huyên đương nhiên hy vọng bọn họ có thể trở về.

Trương Huyên cũng không hề chán ghét Quách Huyên, ít nhất còn tốt hơn so với đám quan viên Kiêu Quả quân thái độ lạnh lùng lúc này, có thể sớm sắp xếp doanh trại cho bọn hăn, dựa vào điểm này, ân tình này hăn cũng đành phải nhận.

Trương Huyên hỏi địa điểm doanh trại, bèn để mấy tên binh lính đi theo đi thông báo trước cho thủ hạ vào ở quân doanh, rồi hăn mới cười nói với Thôi Lễ:

- Khiến Thôi tham quân phải vất vả rồi, chúng ta đi xem xem đi!
- Đừng khách sáo, mời Trương tướng quân đi theo tôi.

Tuy Thôi Lễ trước đây đã từng là thủ hạ của Trương Huyên nhưng y hiện giờ là Ký thất tham quân của Quách Huyên, cũng chính là thư ký cơ

yếu, địa vị trong phủ Đô đốc khá cao, thái độ đối với Trương Huyền của y đương nhiên không cung kính giống như trước đây mà rất khách sáo.

- Tướng quân cũng không cần tức giận mấy viên quan đó, bọn họ đều rất tốt đối với các đội quân khác trở về từ Liêu Đông, vì nguyên nhân Vũ Văn Đại tướng quân cho nên bọn họ không thể nhiệt tình với tướng quân, xin tướng quân cũng hiểu cho nỗi khổ của bọn họ.

Trương Huyền thản nhiên nói:

- Nỗi khổ của bọn họ không liên quan đến ta, ta cũng không muốn phí công này.

Thôi Lễ va vào một cái đình mềm, y cười ngượng ngùng. Lúc này y lại nhớ tới một việc, vội nói:

- La Phó Đô đốc ngày hôm qua đi quận Bắc Bình, lúc sắp đi để lại một bức thư, nhờ Quách Đô đốc giao cho tướng quân, thư ở trong phòng tôi, lát nữa tôi sẽ đưa đến cho tướng quân.

Trương Huyền hơi kỳ quái, La Nghệ lại gửi thư cho mình, hơn nữa lại để Quách Huyền giao cho mình, đây là chuyện gì?

Suy nghĩ Trương Huyền vừa chuyển liền hiểu rõ, đây hẳn là dính dáng đến việc tranh đấu gay gắt giữa La Nghệ và Quách Huyền, tuy thư viết cho mình nhưng nội dung lại là để cho Quách Huyền xem.

Trương Huyền không có chút hứng thú nào với thư của La Nghệ, nhưng hẳn lại rất quan tâm tình hình La Nghệ, nếu La Nghệ đã không ở U Châu, vậy thì La Thành có nhà hay không? Hắn cười cười bèn hỏi:

- La công tử có ở Kế huyện không?

- Mấy ngày trước y và mẫu thân vội đến Tương Dương rồi, nghe nói cha của La Phó Đô độc bệnh nặng.

- Hóa ra là vậy!

Trong lòng Trương Huyền hơi có chút tiếc nuối, gật gật đầu nói:

- Chỉ mong La lão gia có thể bình an vô sự.

- Quách Đô đốc cũng hy vọng lão tướng quân có thể bình an vô sự.

Trương Huyền liếc nhìn cái người rất tự nhiên gọi Quách Đô đốc này một cái, cười cười, không nói gì thêm nữa.

Lúc này, Thôi Lễ lại thở dài một cái nói:

- Nghe nói khoa cử phải làm trước, tôi lại không có chuẩn bị, cũng không biết năm nay có hy vọng hay không, nhưng mong ông trời phù hộ, để tôi có thể thi đỗ.

- Thôi tham quân muốn tham gia khoa cử sao?

- Đúng vậy! Tôi đã rớt liên tiếp ba năm rồi, nếu lần này lại không đậu nữa, tôi sẽ không còn chút địa vị nào trong gia tộc nữa, Trương tướng quân không hiểu tầm quan trọng của khoa cử đối với những người học trò giống như tôi đâu.

- Ta đương nhiên có thể hiểu, chúc Thôi tham quân năm nay đậu cao!

- Đa tạ Tướng quân nói tốt.

Không bao lâu sau hai người liền đến quân doanh, quân doanh cách nơi thủ hạ Trương Huyền nghỉ ngơi không đến hai trăm bước. Một nghìn sáu trăm binh lính đã tiến vào ở quân doanh trước một bước, trong quân doanh huyền ảo cười nói, đặc biệt náo nhiệt.

Quân doanh là kết cấu ngôi, xây dựng cải tạo vô cùng chắc chắn. Rộng mấy trăm mẫu, có một sân huấn luyện rất lớn, bốn phía có tường bao vây, tổng cộng có hai mươi hàng gồm hơn năm trăm căn phòng, nhà kho, chuồng ngựa, phòng quân giới vân vân đủ thứ.

Trong quân doanh ánh mặt trời sáng lóa. Ấm áp mà khô ráo, quả thực là một khu quân doanh rất tốt, nghe nói là thân binh U Châu Đô đốc Nguyên Hoảng Tự trú đóng, sau khi Nguyên Hoảng Tự bị điều đi, khu quân doanh này vẫn để trống, cho đến hôm nay bọn người Trương Huyền đến ở.

Phòng của Trương Huyền ở hàng cuối cùng, có một cái sân riêng, hai bên sân là phòng phụ tá và thư phòng, chính giữa là quan phòng của hắn, Thôi Lễ vội về lấy thư cho Trương Huyền. Trương Huyền đi vào sân của mình, trong sân mấy binh sĩ đang giúp hắn dọn dẹp đồ đạc, hắn không có phụ tá, phòng phụ tá liền trở thành nơi để đồ tạm thời.

Trương Huyền nhìn hai tên lính vác hòm sách vào phòng phụ tá, vội ngăn lại:

- Hòm sách đừng để ở đây, để ở trong phòng ngủ của ta đi.

Hai tên lính gãi đầu, vẻ mặt có chút kỳ quái, Trương Huyền ngăn ra:

- Làm sao vậy?

Một tên lính bước lên trước nói nhỏ với hắn mấy câu. Trương Huyền ngăn người, hắn xoay người đi về phòng mình. Trong phòng ngủ của hắn lại có phụ nữ, thật là ghê gớm đây.

Phòng ngủ khép hờ. Bên trong truyền đến âm thanh sột soạt, dường như đang chỉnh sửa y phục, tim Trương Huyền bỗng dưng nhảy lên thành thịch, vừa bắt đầu hắn tưởng rằng Thôi Lễ cố tình sắp xếp một người như vậy ở trong phòng hắn.

Điều này khiến hần vô cùng tức giận, ở đây là quân doanh, trong quân doanh sao có thể xuất hiện... Nhưng vừa nghĩ lại lại cảm thấy không thể, Thôi Lễ dù sao cũng là con nhà thế gia, còn chưa có tục tằn như vậy.

Những phụ nữ có liên quan đến hần không nhiều, lẽ nào là Tân Vũ, hay là Lư Thanh? Phòng chường Lư Thanh là không có khả năng lắm, con gái nhà thế gia làm sao có thể tự tiện chạy đến phòng ngủ của hần, thế thì khả năng là Tân Vũ lớn nhất, cô nương đó trước giờ luôn làm theo ý mình, lẽ nào mẹ nàng khỏi bệnh rồi sao?

Binh lính cũng nói rồi, người phụ nữ trong phòng không già lắm, là một cô nương trẻ tuổi.

Trong lòng Trương Huyền tràn đầy chờ mong, hần hít một hơi thật sâu, bước lên mở cửa phòng.

Căn phòng rất rộng rãi, nhưng không có bài trí gì, có vẻ trống trải, chỉ có một chiếc giường lớn có treo màn trướng, chỉ thấy một người thiếu nữ đang ngồi chồm hổm trên giường thu dọn quần áo, trong miệng còn hát tiểu khúc, nàng mặc một chiếc váy tay lỡ, đầu chải hai búi tóc, nhìn từ đằng sau, dáng vẻ có chút uyển chuyển, làn da trắng nõn, rõ ràng không phải là Tân Vũ.

Trong lòng Trương Huyền cực kỳ thất vọng, ho mạnh một tiếng, thiếu nữ bị dọa nhảy dựng lên như con thỏ, vừa quay đầu, thấy Trương Huyền đi vào, nàng liền vội vàng lui sang một bên, bối rối cúi đầu.

- Tại sao lại là cô?

Trương Huyền nhận ra thiếu nữ này, là một trong bốn tiểu nha hoàn bên cạnh La Thành, cũng đã từng hầu hạ mình hơn nửa tháng, tên là A Viên.

- Cô đến đây làm gì!

Trương Huyền chau mày, có chút không vui hỏi.

A Viên vốn không muốn đến hầu hạ Trương Huyền, lúc này nàng nghe ra ý ghét bỏ trong giọng Trương Huyền, trong lòng càng thêm tủi thân, cái miệng nhỏ bĩu một cái, nước mắt liền rơi xuống như mưa. Nàng quỳ hao gối xuống đất, ủy khuất đến mức dường như muốn khóc thành tiếng.

Trương Huyền thấy nàng khóc, cũng cảm thấy giọng điệu của mình có chút quá khô khan, trong lòng không tránh khỏi chút áy náy, lúc trước tiểu nha đầu này hầu hạ mình rất tốt, mình quả thực không nên lạnh lùng với nàng như vậy.

Trương Huyền bước lên trước mặt nàng cười nói:

- Sao lại khóc rồi?

A Viên nghe ngữ khí của hắn trở nên ôn hòa, trong lòng càng thêm tủi thân, thút tha thút thít nói:

- Người ta vốn không muốn đến, bị ép đến, nếu công tử không thích, ta sẽ trở về!

Trương Huyền nhẹ nhàng kéo nàng một cái, muốn để nàng đứng dậy, tiểu nha đầu lại lắc lắc người, không chịu đứng lên. Trương Huyền bỗng nhiên kinh ngạc nói:

- Mau đứng lên, bên chân cô có một con rết lớn kia!

A Viên sợ tới mức thét lên một tiếng, nhảy lên, hoảng hốt nhìn trái nhìn phải, lại không có rết, lại thấy Trương Huyền không nhịn được muốn cười, nàng biết mình bị lừa, trong lòng vừa tức vừa buồn, liền gục vào tường khóc lớn lên.

Trương Huyền không nhịn được nhéo nhéo búi tóc của nàng, đây là một việc hãnh thích làm nhất lúc ở trong phủ La Thành, cười tủm tỉm nói:

- Ta không phải không thích, có thể lại gặp Tiểu A Viên trước đây, ta đương nhiên rất vui.

- Thế vừa rồi sao công tử trừng mắt với người ta.

A Viên dừng khóc, thút thít hỏi.

- Vừa rồi ta tưởng trong phòng là một người con gái khác, kết quả phát hiện không phải, cho nên trong lòng có chút thất vọng.

- Ngài tưởng là ai?

Tính tò mò của A Viên nổi lên, mắt phiếm đỏ không kìm được hỏi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 129: Đô Đốc Lôi Kéo

- Một cô gái cô không biết, việc từ lâu lắm rồi.

Trương Huyền thấy trong mắt nàng tò mò đến phát sáng lên, biết thăm dò những việc thế này là việc nàng thích nhất, vội ho một tiếng, chuyển hướng đề tài cười hỏi:

- Ta nói này A Viên, là công tử Ngọc Lang bảo cô đến sao?

A Viên gật gật đầu:

- Cũng là ý của phu nhân, để ta hầu hạ huynh một năm.

Nguyên nhân chính khiến nàng tui thân không phải là đến hầu hạ Trương Huyền, mà là hôm nay nàng đến La Phủ biết được một tin tức, vị trí của nàng đã bị Tiểu Ninh mà bình thường nàng ghét nhất thay thế rồi, nàng liền cảm thấy mình bị giáng chức, lòng tự trọng bị đá kích rất lớn.

- Ngồi xuống đi! Để ta hỏi cô.

Trương Huyền thấy trong phòng không có ghế bèn ngồi xếp bằng trên giường, A Viên khoanh tay đứng trước mặt hắn, thấp giọng nói:

- Công tử muốn hỏi gì?

- Ta tuyên bố trước, không phải ta muốn đuổi cô về, là ta nói, nếu cô muốn về, ta có thể để cô về, kỳ thực ta một mình quen rồi, cô cũng biết ta

không thích người khác hầu hạ lắm.

A Viên vừa rồi là muốn quay về, nhưng vấn đề là nếu nàng quay về, La phủ đã không còn chỗ cho nàng nữa rồi, nếu bị quản gia phái đến nhà bếp làm nha đầu nhóm lửa, bị người ta nhạo báng, thì nàng mới không muốn sống nữa, vừa rồi nàng nổi nóng nói nhảm mấy câu.

Nhưng bây giờ hết tức rồi, A Viên lại đột nhiên rất sợ Trương Huyền đưa nàng về, nàng bắt đầu hối hận mình vừa rồi không nên nói những lời nóng giận muốn quay về như thế.

Nàng nắm góc áo, không biết nên nói gì, nước mắt lại lần nữa trào ra, lần này lại không phải là tủi thân, mà là sợ hãi. Trương Huyền lại hiểu lầm, vội vàng an ủi nàng:

- Đừng lo lắng, ta sẽ không ép cô ở lại, đợi ta dọn dẹp xong sẽ đưa cô về.

A Viên “òà” một tiếng khóc lớn, nhấc chân chạy ra khỏi phòng, Trương Huyền chỉ thấy nhức đầu, tiểu nha đầu này tính tình cổ quái, khiến người khác suy nghĩ không thấu tâm tư của nàng. Hắn thở dài, đứng dậy đi ra ngoài, chỉ thấy A Viên đứng ở góc tường, đối diện với vách tường run run bờ vai.

Trương Huyền biết nàng là một cô nhi, cha mẹ mất sớm, cũng không có họ hàng, không nơi nương tựa, hơn nữa nàng mới hai mươi tuổi, trong lòng Trương Huyền không khỏi dâng lên một tia thương hại, đến bên nàng dịu dàng nói:

- Thế cô nói cho ta, cô muốn đi đâu, ta nhất định thỏa mãn tâm nguyện cô.

A Viên dần dần ngừng khóc, nhẹ giọng nói:

- Đâu tôi cũng không muốn đi, chỉ muốn ở lại bên cạnh hầu hạ huynh, đây là mệnh lệnh của phu nhân, huynh đồng ý không?

- Nhưng vừa rồi cô không chịu.

- Vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ.

- Được rồi! chúng ta nói xong rồi, một năm đấy.

Trương Huyền bất đắc dĩ, đành đồng ý với nàng

A Viên lập tức nín khóc mỉm cười. Xoay nửa người lại liếc trộm hắt một cái, lại phát hiện Trương Huyền đang nghiêng đầu nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau. Mặt nàng đỏ hết lên, vội vàng xoay người chạy ra ngoài:

- Tôi đi lấy nước cho công tử rửa mặt!

Trương Huyền nhìn bóng lưng nàng chạy xa, không khỏi lắc đầu, thời gian một năm, bên cạnh mình có thêm một tiểu nha hoàn. Là một cái đuôi mà! La Thành biết rõ mình không thích người hầu hạ, y sao lại cứ sắp xếp A Viên đến đây. Trong lòng Trương Huyền bất giác có chút oán giận La Thành nhiều chuyện.

Lúc này, hai tên lính khiêng hòm sách ngó nghiêng đầu vào phòng, Trương Huyền khó chịu nói:

- Lén lén lút lút như vậy làm cái gì?

Trên mặt hai tên lính vô cùng cổ quái, một tên cười hi hi nói:

- Chúng tôi sợ Tướng quân không mặc quần áo tử tế.

Trương Huyền tiến lên đá cho bọn họ một cước, cười mắng:

- Ta háo sắc như vậy sao?

- Tướng quân, chuyện thường tình của con người mà! Huynh đệ đều mong Tướng quân cho mọi người nghỉ ngơi, mọi người có thể đi vào thành dạo quanh thanh lâu, uống rượu vâng vâng, hơn hai tháng không nghỉ, đều khiến mọi người nhện hồng rồi.

Mười binh lính này vẫn đi theo Trương Huyền, trên thực tế là thân binh của hắn, Trương Huyền tuy yêu cầu vô cùng nghiêm khắc nhưng một mặt khác tính tình của hắn lại cũng hiền hòa, thời gian lâu rồi, thân binh cũng đều hiểu tính hắn, thỉnh thoảng cũng nói đùa chút.

Trương Huyền gật gật đầu:

- Trước hết ổn định đã, việc nghỉ ngơi ngày mai hãy nói.

Hai tên lính mang hòm gỗ vui vẻ tiến vào trong phòng, Trương Huyền đột nhiên cảm thấy vô cùng không ổn, đây là quân doanh, sao lại có thể có một tiểu nha hoàn, A Viên tuyệt không thể ở lại đây, bắt buộc đưa nàng đi, nhưng mà có thể đưa nàng đi đâu được đây, vừa rồi đã đồng ý với nàng rồi mà.

Đúng vào lúc Trương Huyền có chút khó xử, trong sân truyền đến tiếng bước chân, có người cam giọng hỏi:

- Xin hỏi Trương Tướng quân có ở đây không?

Trương Huyền nghe ra giọng này, vội vàng đi ra cửa chính, chỉ thấy trong sân có mấy người đi vào, người đi đầu mặc quan phục, đầu đội mũ sa, chính là Đô đốc U Châu Quách Huyền, theo sau là Thôi Lễ và mười mấy thân binh.

Trương Huyền vội vàng tiến lên khom người thi lễ:

- Tham kiến Quách Đô đốc!

Quách Huyển vuốt râu đánh giá Trương Huyển một chút, nheo mắt cười nói:

- Mấy tháng gần ngủi không gặp, Trương tướng quân dường như trở thành người khác, càng thêm uy dũng mãnh liệt, khí thế đoạt người, suýt chút nữa ta không nhận ra rồi.

- Quách Đô đốc quá khen rồi, mời Đô đốc vào phòng ngồi!

Quách Huyển cười đi vào phòng. A Viên vô cùng lạnh lợi, đã trải xong ghế ngồi, Trương Huyển mời Quách Huyển ngồi xuống, lại nói với A Viên:

- Đi hâm ba cốc trà!

A Viên dạ một tiếng, bước nhanh ra ngoài, Quách Huyển lấy ra một phong thư đưa cho Trương Huyển:

- Đây là thư La Phó đô đốc đưa cho người, người xem đi!

Trương Huyển nhận thư, lại thuận tay đặt sang một bên, đạo lý đối nhân xử thế tối thiểu hẳn cũng hiểu, người ta sắp xếp doanh trại cho người, lại hạ cố đến thăm người, nếu hẳn vội vàng xem thư của La Nghê, điều này sẽ không cung kính đối với Quách Huyển lắm.

- Ty chức trước hết muốn cảm tạ Quách Đô đốc sắp xếp doanh trại cho thủ hạ của tôi, giúp chúng tôi không phải đầu đường xó chợ, trong lòng ty chức cảm kích vô cùng.

Quách Huyển nhanh chóng liếc qua bức thư bị bỏ đó, trong lòng vô cùng hài lòng với thái độ của Trương Huyển, y mỉm cười nói:

- Trương Tướng quân là công thần trong trận chiến Liêu Đông, chiến đấu hăng hái vì Đại Tùy, làm sao có thể để công thần ở đầu đường xó chợ

được, chỉ cần ta còn ở U Châu một ngày, những việc thế này tuyệt sẽ không thể xảy ra.

Lúc này, A Viên bưng ba cốc trà lên, dâng lên cho mọi người, Trương Huyền uống một ngụm cười hỏi:

- Không biết Quách Đô đốc có tin tức không, chúng tôi phải trú đóng ở U Châu bao lâu?

Quách Huyền ngẫm nghĩ nói:

- Vì ta cũng có quân đội từ Liêu Đông về, bọn họ chỉ ở lại U Châu ba ngày, rồi vội đến Lạc Dương, việc này kỳ thực là chỉ ý của Thánh thượng, tất cả quân đội từ Liêu Đông trở về đều phải đi Lạc Dương, bao gồm quân đội tham chiến và quân đội không tham chiến.

- Máy chục vạn quân đều phải đến Lạc Dương sao?

Trương Huyền có chút không hiểu hỏi. Hắn cảm thấy việc này kỳ thực không cần thiết, quân phủ địa phương rõ ràng không tham chiến, tại sao còn phải đi Lạc Dương?

Lúc này, Thôi Lễ ở bên cạnh không nhịn được nói:

- Những đội quân này đều phải giải tán, Trương Tướng quân thực không hiểu sao?

- Không cần nhiều lời!

Quách Huyền giận mắng một tiếng. Thôi Lễ sợ cúi thấp đầu.

Không khí trong phòng có chút khác thường, Quách Huyền thở dài nói:

- Có những lời làm thần tử quả thực không nên nói bừa, nhưng hiện giờ các quận huyện đều đang lưu truyền một cách nói, chiến tranh lần thứ ba

chinh phạt Cao Cú Lệ, mục đích chân chính của Thánh thượng không phải là đánh Cao Cú Lệ, mà là mượn cơ hội thu nạp quân quyền địa phương. Ta đương nhiên không cho rằng như vậy, nhưng là Thánh thượng đều đưa hết quân địa phương đến Lạc Dương, lời đồn ở địa phương rất khó mà xóa bỏ.

- Nhưng quân phủ địa phương không phải là quy về triều đình quản hạt sao?

Trương Huyền vẫn có chút không hiểu.

- Trên danh nghĩa đương nhiên là quy về triều đình quản, nhưng nói thế nào nhỉ, trong quân phủ đều là phủ binh, bình thường lấy làm nông, chiến tranh làm lính. Vấn đề là, hiện giờ còn bao nhiêu nông dân tự canh? Binh lính nói cho cùng đều là đến từ tá điền sĩ tộc quyền quý, quân lương cũng là so quan phủ địa phương xoay sở, sĩ tộc quyền quý gánh vác, cho nên quân địa phương rốt cuộc nghe lời ai, rắc rối lợi ích ở đây quá phức tạp.

Trương Huyền yên lặng gật đầu, hẩn hiểu ý của Quách Huyền rồi, triều đình căn bản không quản nổi địa phương nữa, bao gồm quân đội, đến những người tâm phúc thuộc về Dương Quảng như Quách Huyền đây, dường như cũng có chút phê bình kín đáo với Dương Quảng. Chính vì nguyên nhân Dương Quảng điều động quân U Châu đi không trở về nữa.

Xem ra Thôi Lễ nói không sai, binh lính quân phủ phải giải tán toàn bộ, Dương Quảng nhân cơ hội hủy bỏ quân phủ địa phương, chỉ giữ lại những Đại tướng dẫn quân trung thành tận tâm ở một số nơi quan trọng để thanh giao loạn phủ, như Trương Tu Đà, Dương Nghĩa Thần.

Lúc này, Trương Huyền đột nhiên có chút lo lắng cho mình. Quân đội của hắn liệu có bị Dương Quảng giải tán không?

Quách Huyền dường như hiểu được nỗi lo của Trương Huyền, y cười:

- Nếu đến quân đội của tướng quân cũng phải giải tán, thì Đại Tù thực sự hết lính rồi. Tướng quân yên tâm đi. Thánh Thượng là người có đại trí tuệ, người biết cái gì nên bỏ cái gì nên giữ!

Nói đến đây, Quách Huyến đề giọng xuống nói:

- Thánh thượng có lẽ sẽ cho tướng quân một lựa chọn, hy vọng tướng quân có thể chọn U Châu.

Trương Huyến gật đầu:

- Tôi sẽ làm hết sức mình!

- Tốt! Trương tướng quân quả là người sáng khoái, nếu tướng quân chọn U Châu, ta có thể đảm bảo Trương tướng quân trong vòng ba năm thăng làm quân sử.

Nói đến đây, Quách Huyến đầy thâm ý dừng lại, cười đợi xem phản ứng của Trương Huyến. Quân sử là cấp bậc tướng quân thuộc hàng chính thức, tuy là bậc tướng quân thấp nhất nhưng cũng tính là chính thức bước vào hàng ngũ quân quan cao cấp.

La Nghệ trước đây chính là đảm nhiệm Quân sử Bắc Bình, sau khi thăng một cấp trở thành Phó Đô đốc, Quách Huyến đưa ra điều kiện khá là hậu hĩnh.

Nhưng Trương Huyến lại tựa hồ như bất động, chỉ là lễ phép gật đầu:

- Đa tạ Đô đốc ưu ái!

Trong lòng Quách Huyến có chút thất vọng, y cho rằng Trương Huyến ít nhất cũng nên tỏ chút lòng trung thành với mình mới phải, y cũng không nói thêm gì, chỉ đành miễn cưỡng cười cười nói:

- Được rồi! Trương tướng quân cần nghỉ ngơi tốt, ta không làm phiền nữa, có gì cần cứ nói nhé.

...

Quách Huyến đã cáo từ mà đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Trương Huyến. Trương Huyến nheo mắt lại nhìn hai chén trà trên bàn, chén của Thôi Lễ uống một nửa, nhưng chén trà của Quách Huyến vẫn đầy, không đổi chút nào.

Nhưng Trương Huyến tận mắt nhìn thấy y bưng chén trà lên ba lần, hóa ra y chỉ làm bộ, từ điểm này có thể thấy, Quách Huyến kỳ thực không hề tin tưởng mình, y rất cảnh giác đối với mình, lời hứa mà y nói là ba năm thăng chức Quân sử cũng chỉ là lời hứa mà thôi.

Hoặc là y đối với ai cũng không tin tưởng. Quách Huyến là một người tâm cơ sâu xa, Trương Huyến lại nghĩ tới La Nghệ, La Nghệ lợi dụng Lữ Minh Nguyệt đến ám sát Quách Huyến, Quách Huyến sao có thể không biết, giữa hai người này tất sẽ có một trận ác đấu, mình ở lại U Châu tuyệt không phải là việc sáng suốt.

Lúc này, tiểu nha hoàn A Viên bưng một chậu nước lên, hé miệng cười nói:

- Công tử rửa mặt trước đi đã!

Trương Huyến chỉ thấy trên mặt đầy mỡ, quả thực rất khó chịu, hắn vội xắn tay áo sáng khoái rửa mặt, lại nhận khăn lông A Viên đưa cho, lau khô mặt và tay, cười nói:

- Chúng ta đi huyện thành ăn cơm tối!

- Hay quá!

A Viên thích đến mức vỗ tay, chỉ cần nhắc đến ăn, nàng liền lập tức hớn hở mặt mày.

Trương Huyền lại dặn dò mấy thân binh:

- Đi thông báo các vị Giáo úy, chúng ta ở lại Kế huyện ba ngày, ngày mai đoàn một đến ba nghỉ ngơi một ngày, ngày kia là bốn đến sáu nghỉ, ngày kia toàn quân xuất phát hồi kinh!

Mấy tên thân binh chạy đi truyền lệnh, Trương Huyền thay một chiếc áo màu xanh, liền dẫn A Viên đi vào trong huyện thành.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 130: Cao Tuệ Bột Hải

Hai người vào bắc môn, đi vào một quán tên là Tửu quán Thịnh Đoàn Nhi, khách trong tửu quán không đông, người ngồi chỉ một nửa chỗ ghế quán, Trương Huyền dẫn theo AViên lên tầng hai, tìm một chỗ cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống.

- Người ngồi đối diện! Trương Huyền chỉ vào chỗ đối diện.

A Viên liền giật mình, nàng chỉ là một con nha hoàn làm sao dám ngồi cùng bàn với chủ nhân, nếu theo quy định ở phủ La là sẽ bị đánh gãy chân, nàng luống cuống nói nhỏ:

- Tôi đứng hầu công tử ăn cơm, chút nữa tôi sẽ xuống dưới lầu.

- Mau ngồi xuống!

Trương Huyền làm bộ tỏ vẻ không vui nói:

- Đứng ở cạnh ta thì giống cái gì, bây giờ đang ở ngoài, không cần cầu kỳ như vậy.

-A Viên không biết làm sao, đành phải ngoan ngoãn ngồi đối diện hẳn. Trương Huyền thấy điệu bộ nàng ngoan hiền, liền lấy thực đơn khắc trên bảng trúc đưa cho nàng, cười nói:

- Như vậy mới là đứa bé ngoan chứ, muốn ăn gì thì tự chọn đi!

A Viên khẽ giọng lẩm bẩm một hồi.

- Ai là đứa bé ngoan chứ, người ta đã hai mươi tuổi rồi.

Nàng nhận lấy thực đơn, cặp mắt liền sáng lên. Đến tửu quán này chính là đề xuất của nàng, nàng biết điểm tâm tửu quán này rất nổi tiếng, cũng là món nàng thích nhất, hồi trước tích góp được ít tiền, thì nàng và các chị em đến đây để mua mấy món điểm tâm.

Nàng vừa vẫy tay, tửu bảo liền vội đến trước mặt cười nói:

- Hai vị muốn ăn món gì?

A Viên lại rụt rè nhìn Trương Huyền, điểm tâm ở đây rất đắt, một cái tới mười lăm tiền, không biết công tử cho phép nàng chọn mấy cái?

Trương Huyền hiểu được ánh mắt của nàng, cười nói:

- Muốn ăn bao nhiêu thì chọn bấy nhiêu, nếu vẫn không đủ thì ta sẽ mua lại hết tửu quán này.

Tửu bảo liền giật mình.

- Khách quan khéo nói đùa.

- Ha ha! Chỉ đùa thôi, A viên, cứ việc gọi!

A Viên mặt mày lập tức hớn hờ cười.

- Vậy tôi không khách sáo nữa, ừ! Cho một phần Thu Bát Vị giống nhau, à đúng rồi, hai ngày này Gạch cua viên chắc có bán chứ!

- Cô nương đúng là khách quen! Gạch cua viên vừa mở bán hôm qua.

- Vậy cho một phần, nhớ kỹ, tôi chọn ngọc viên, tôi không thích kim viên, kim viên cay lắm.

- Tiểu nhân nhớ kỹ rồi ạ.

Lúc này A Viên mới nhớ tới Trương Huyền, lè đầu lưỡi, ngượng ngùng hỏi:

- Công tử muốn ăn món gì?

Trương Huyền thấy nàng khá thú vị, cười nói:

- Tùy người chọn, cho ta ăn no là được rồi, chắc người biết lượng ăn của ta.

- Tôi biết công tử thích ăn cái gì nhất!

A Viên căn dặn tửu bảo.

- Cho công tử nhà ta sáu phần bánh nướng, nhân thịt dê và nhân thịt hươu mỗi thứ một nửa, một mâm tương thịt dê, à đúng rồi, cho thêm một bình rượu nho, đã ướp lạnh.

Tửu bảo nghe xong cứng lưỡi, wow! Lượng cơm của vị công tử gia đây quá nhiều. Một người bình thường nhiều nhất chỉ ăn được hai miếng bánh nướng, vị công tử gia đây ăn tới sáu miếng. Tên tửu bảo không dám biểu lộ ra, liền vội gật đầu khom lưng nói:

-Xin ngài chờ chút, rượu và thức ăn sẽ tới ngay!

Tửu bảo vội đi ngay, A Viên đắc ý cười nói:

- Mình cũng còn có tác dụng lắm chứ!

- Đúng là có tác dụng thật, lát nữa ta sẽ tìm một quán trọ thượng hạng cho người ở.

A Viên liền ngây ngô cả người.

- Tại sao?

- Vì trong quân đội có quy tắc, nữ giới không thể xuất hiện ở trong doanh trại, ta là tướng quân, phải giữ đúng quy tắc.

A Viên khẩn trương muốn khóc.

- Công tử không cần tiểu nữ nữa sao?

- Người nghĩ đi đâu vậy, ta chỉ để cho nàng ở bên ngoài, ở quán trọ ba ngày, ngày một ta dẫn người về Lạc Dương.

-Vậy vậy về tới Lạc Dương thì phải làm sao?

Trương Huyền cũng hơi nhức đầu, có thêm một nha hoàn có khối chuyện liên tiếp cho hấn. Suy nghĩ một hồi, hấn vỗ vỗ trán nói:

-Như vậy đi! Dù sao ta cũng muốn an gia lập nghiệp, sau khi về tới Lạc Dương ta sẽ mua một căn nhà, người cứ ở nhà đó.

Trong lòng AViên yên tâm trở lại, để mình sống ở trong nhà thì còn tạm được, nàng không muốn ở quán trọ gì đó, thật là bất tiện. Nghĩ tới công tử đối xử với mình cũng không tệ, trong lòng nàng vui rạo rực, lại hiện ra nỗi vui mừng không kìm lại được.

Không bao lâu, tửu bảo bưng rượu và thức ăn ra, A Viên liền vội vàng gấp một Gạch cua viên cho vào bát Trương Huyền, cười hì hì nói:

- Ném thử viên Gạch cua của tửu quán họ làm, rất có tiếng ở huyện Kế, vừa giòn vừa thơm. Mỗi năm vào tháng chín tôi đều nằm mơ đợi nó bán ra thị trường.

Trương Huyền dùng đũa gấp lấy cắn một cái, viên Gạch cua kim hồng sắc liền chảy ra, độ mặn ngọt vừa đủ, quả nhiên ngon vô cùng, hấn lập tức khen nói:

- Cái này không tồi!

- Tôi nói không sai mà!

A Viên vô cùng ngoan hiền, lại vui vẻ rót đầy một chén rượu cho Trương Huyền.

- Nghe nói rượu cũng ngon cũng không kém, công tử uống một chén.

Trương Huyền nâng chén rượu lên nhấp một ngụm rượu nho ướp lạnh, mùi thơm và rượu ngon tinh khiết khiến hắn nheo mắt lại, tỉ mỉ cảm nhận mùi vị lành lạnh ngấm vào tim phổi, đã rất lâu rồi chưa chưa nếm qua mùi vị ngon như thế.

Lúc này, có một gã đàn ông trung tuổi mặc áo vạt ngắn màu đen bước đến trước mặt Trương Huyền, khom người hành lễ.

- Công tử có phải là Trương Huyền tướng quân?

- Có chuyện gì?

Sắc mặt Trương Huyền hơi trầm xuống, lúc này hắn không thích có người làm gián đoạn sự hưởng thụ hiếm có của hắn.

- Chủ nhân nhà tôi có vài lời muốn nói với tướng quân, không biết Trương Huyền tướng quân có thể dỗi bước không?

Nói xong, người đàn ông trung tuổi lấy một thư hàm ra để trên bàn trước mặt Trương Huyền. Trương Huyền liếc mắt cái, là một tấm thiệp màu trắng, cạnh góc có vẽ mấy đóa hoa li ti, nét chữ rất đẹp nhưng không mạnh mẽ, hắn là nét chữ một nữ nhân, trên mặt chỉ có bốn chữ, 'Bột Hải Cao Tuệ'.

- Nhưng ta không quen biết chủ nhân nhà người.

Trương Huyền đẩy thiếp trả lại, ngụ ý là hắn không muốn gặp.

Người đàn ông trung tuổi cười cười nói:

- Nhưng chủ nhân nhà tôi nghe qua đại danh Trương Huyền tướng quân đã lâu, muốn gặp đại hào kiệt đã đánh bại Bắc Kính tiên sinh.

Ánh mắt Trương Huyền lập tức ngưng vẻ lạnh lùng lại, chậm rãi hỏi:

- Chủ nhân nhà người ở đâu?

Đối phương lại có thể biết chuyện hắn ở Bắc Hải, cũng biết Bắc Kính tiên sinh, lai lịch chắc không đơn giản! Trong lòng hắn tò mò muốn biết, rốt cuộc là cao nhân phương nào?

- Chủ nhân nhà tôi đang đợi trên tầng ba, mời tướng quân đi theo tôi.

Trương Huyền cười với A Viên nói:

- Ta đi gặp một người bạn, lập tức quay lại.

A Viên hơi có chút lo lắng, có điều thân phận nàng thấp kém, không biết phải làm thế nào mới phải, trơ mắt nhìn Trương Huyền lên tầng ba.

Tầng ba tửu quán đều là phòng đơn, Trương Huyền đi theo người đàn ông trung tuổi đến trước một phòng ở hướng đông, trước cửa có hai tên thị vệ khôi ngô cường tráng, thắt lưng đeo thanh kiếm, đứng bất động giống như bức tượng. Người đàn ông trung niên đi lên phía trước gõ cửa, hạ giọng nói:

- Chủ nhân, hắn đến rồi!

- Mời hắn vào!

Giọng bên trong là một nữ nhân còn trẻ, Trương Huyền gật nhẹ đầu, thì ra cao tuệ là một cô nương trẻ tuổi, Bột Hải Cao Tuệ, không biết Bột Hải này là chỉ Bột Hải Hội, hay là chỉ quận Bột Hải?

- Trương tướng quân, mời!

Người đàn ông trung tuổi liền tránh ra.

Trương Huyền đẩy cửa đi vào, đây là phòng thanh nhã cao xa, trước mặt là một tấm gỗ bình phong hao lê, xuyên thấu tấm vải mỏng bình phong, mờ mờ ảo ảo có thể nhìn thấy một nữ nhân trẻ tuổi tóc búi cao đang đứng trước cửa sổ.

Trương Huyền chậm chậm đi qua tấm bình phong, nhìn chăm chú vào nữ nhân trẻ tuổi này, thật ra nàng cũng không trẻ lắm, chừng khoảng 30 tuổi, dáng người cao gầy, tóc búi cao, cắm một cây trâm ngọc bích bên trên mái tóc đen nhánh, trên người mặc một chiếc áo váy tơ lụa màu vàng tranh, trên vai choàng một chiếc áo dài, mặt nàng trang điểm rất đậm, trong phòng tràn ngập mùi phấn son nồng nặc.

Trương Huyền vào triều tuy mới nửa năm, hắn đã dần hiểu được một số kiến thức cải trang của nữ nhân, ví dụ như trên đầu cài trâm bình thường là nữ nhân đã kết hôn, thiếu nữ thì cài trâm thoa.

Thiếu nữ chưa kết hôn trên vai choàng chiếc áo khoác tơ lụa, đeo một sợi dây dài nhỏ trên quanh cánh tay, đã kết hôn thì choàng xung quanh, khăn nhiều màu hơi rộng, trùm kín cả đầu và vai, quần hai chiếc khăn rộng trước mặt, gọi là khăn quàng vai, đa số là phu nhân có thân phận mới có thể khoác.

Trương Huyền hơi cúi người hành lễ, là Cao phu nhân tìm ta sao?

Vị nữ nhân này khoanh tay quan sát Trương Huyền, cười khen ngợi nói:

- Trương tướng quân quả nhiên tướng mạo một nhân tài, mời người ngồi!

Nữ nhân mời Trương Huyền ngồi xuống, một tỳ nữ đến rót trà, Trương Huyền liếc nhìn chén trà, lại hỏi:

- Cao phu nhân tìm ta có chuyện gì?

- Tướng quân chắc đã biết tên của ta rồi, tên ta gọi là Bột Hải Cao Tuệ, ta nghĩ tướng quân chắc cũng đã đoán được thân phận của ta?

Vị Cao phu nhân trẻ cười giống như không cười nhìn Trương Huyền.

- Phu nhân là người Bột Hải Hội đúng không?

Trương Huyền thẳng thắn hỏi:

- Trương tướng quân thật thẳng thắn.

Cao phu nhân gật gật đầu, thản nhiên nói:

- Đúng vậy! Ta đúng là người Bột Hải Hội.

Trương Huyền không biết nhiều về Bột Hải Hội lắm, nhưng hẳn cũng biết một chút, Bột Hải Hội còn gọi là hội quý tộc Bắc Tề, chủ yếu thành lập những quan thần mất nước Bắc Tề.

Ba mươi năm trước, Bắc Tề bị Bắc Chu diệt vong, Ký Châu, Dự Châu, Tịnh Châu.v.v., nhiều mảnh đất dồi dào tươi tốt lớn và nhiều của cải giá trị đều bị Quan Lũng quý tộc chiếm đoạt, mấy ngàn quý tộc Bắc Tề bị tai họa ập xuống, vô số người nhà tan cửa nát, dần dần tan biến trong dòng chảy của lịch sử.

Nhưng đến khi Tùy Đế Dương Quảng đăng cơ, Dương Quảng và Quan Lũng quý tộc đấu tranh ngày càng trầm trọng hơn, triều đình bắt đầu hỗn

loạn, lúc đầu quý tộc Bắc Tề vốn ẩn nấp trong dân gian lại bắt đầu ngóc đầu trời dậy.

Năm Đại Nghiệp thứ ba, lấy sáu đại quý tộc Bắc Tề cầm đầu như hoàng tộc Cao thị, Đoàn thị, Phùng thị, Mộ Dung thị, Mạc Đa Lâu thị, Hộc Tư thị bí mật thành lập Bột Hải Hội, bọn họ âm thầm liên hệ sĩ tộc Sơn Đông, đã nhận được sự ủng hộ sĩ tộc Sơn Đông, thế lực dần dần mở rộng, của cải càng ngày càng hùng hậu, trở thành một trong tứ đại thế lực cầm đầu thiên hạ.

Nhưng không hoạt động công khai như Quan Lũng quý tộc, Bột Hải Hội cực kỳ bí ẩn. Đến năm Đại Nghiệp thứ tám, Tùy Đế Dương Quảng quy mô tiến công Cao Tú Lệ, Bột Hải Hội mưu đồ nhiều năm nhân cơ hội phái Vương Bạc ở Trường Bạch Sơn Tề Quận cầm đầu tạo phản, mở màn tạo phản mở rộng thêm các nơi Sơn Đông Tùy Mạt, Bột Hải Hội ẩn nấp đằng sau dần dần công khai.

Vị Cao phu nhân trước mặt Trương Huyền tên gọi là Cao Tuệ, là cháu gái của An Đức Vương Cao Nghiêm Tông, một trong những người quyết sách chủ yếu của Bột Hải Hội, khôn ngoan tài cán, hành sự quyết đoán, tuy là nữ nhi, tác phong mạnh mẽ hơn nam nhi, trong Bột Hải Hội được xưng là ‘Nữ tướng quân’.

Cao Tuệ thấy Trương Huyền trầm lặng không nói, liền cười hỏi:

- Việc làm vì chính nghĩa của Trương tướng quân tại Bắc Hải tuy ở Trung Nguyên nhiều người không biết, nhưng lại dậy sóng to gió lớn ở Tái Bắc. Các nơi ở Thảo Nguyên chỉ cần nhắc tới Trương công tử Bắc Hải, không ai không biết đến công tử.

Đương nhiên, cũng có người hận công tử tới thấu xương. Đột Quyết thì không phải nói rồi, nhưng Đột Quyết lại ghi mối thù đặt lên triều Tùy, còn Kim Sơn cung đã thăm dò biết rõ lai lịch của người, lẽ nào người không

biết mình đã bị liệt vào danh sách đen xếp hạng thứ sáu ở Kim Sơn cung sao?

Trương Huyền lắc lắc đầu.

- Chuyện đó ta hoàn toàn không biết gì cả.

- Bây giờ chắc người đã biết rồi. Người nổi lên chưa được bao lâu, nhưng nhiều lần lập công lớn, cũng nhiều lần kết oán với cường địch. Theo ta được biết, người đã có bốn đối đầu, Vũ Văn Thuật, Kim Sơn cung, ngoài ra con trai Cao Cú Lệ Mạc Ly Chi Uyên Võ Ninh cũng là người giết chết!

Trương Huyền không có một chút rung động nào từ lời nàng nói, lại hỏi:

- Còn một người là ai?

- Trương Kim Xưng!

Ánh mắt sắc sảo của Cao Tuệ nhìn chăm chú vào Trương Huyền.

- Trưa hôm nay người vừa cướp đoạt chiến mã của gã, lẽ nào gã chịu để yên cho người. Đương nhiên hiện giờ gã vẫn chưa biết, nhưng nếu có người nói cho gã biết, thì người sẽ phiền phức lớn đấy.

Trong lòng Trương Huyền bỗng có chút phản ứng, người phụ nữ này đang uy hiếp mình sao? Hắn đứng lên lạnh lùng nói:

- Phu nhân rốt cuộc muốn nói gì, xin cứ nói thẳng!

- Được rồi! vậy ta sẽ nói thẳng, Bột Hải Hội có thể giúp người hóa giải mối hận cũ với Kim Sơn cung, cũng có thể khiến Trương Kim Xưng bỏ qua chuyện cũ với người, thậm chí phía Uyên Thái Tộ chúng tôi cũng có thể giúp người dàn xếp. Nếu người đồng ý, chúng tôi còn có thể giúp người nói

chuyện với Vũ Văn Thuật. Tóm lại, bốn người đối đầu với người đều có thể tiêu trừ, nhưng chúng tôi có một điều kiện.

- Nguyên trung thành Bột Hải Hội, đúng không!

Trương Huyền cười lạnh một tiếng nói.

Cao Tuệ lắc lắc đầu.

- Không gọi là trung thành Bột Hải Hội, mà là gia nhập Bột Hải Hội. Nếu người đồng ý gia nhập Bột Hải Hội, chúng tôi còn có thể nghĩ cách cho người đảm nhiệm chức Thông thủ Tề quận. Hơn nữa người chưa lập gia đình, tôi có một muội muội, vô cùng xinh đẹp, tôi có thể gả muội ấy cho người làm vợ. Về tiền tài, người cần bao nhiêu tôi cho người bấy nhiêu, địa vị, mỹ nhân, tiền bạc, người cần gì đều có, chẳng lẽ người không có chút động lòng sao?

Trương Huyền cười:

- Ta có tài đức gì, mà được Bột Hải Hội coi trọng như vậy?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 131: Tử Dương Thiết Kích

Cao Tuệ chậm rãi đi đến trước mặt Trương Huyền, ngược mắt nhìn chăm chăm ánh mắt hắc nói:

- Bột Hải Hội thiện đường, không phải chi phái nào cũng lôi kéo về Liêu Đông, quân đội chúng tôi đều lôi kéo, biểu hiện của người ở Cao Cú Lệ chúng tôi rành mạch, người không những công cao như núi, hơn nữa người nổi danh tướng tài.

Đáng tiếc là người một mực trung thành với vương triều Tùy mực ruộng suy vong. Sĩ tộc triều đình Lạc Dương đương quyền, đồ kị người tài có địa vị cao, dù người vì Tùy triều có lập thêm nhiều công lớn thì cũng không nhận được phong thưởng mình đáng được hưởng. Nếu gia nhập chúng tôi, người có thể đạt được uy nghiêm đáng có.

- Phu nhân tìm gặp Trương Huyền ta để nói những lời này, không cảm thấy có chút mạo phạm quá sao. Vả lại ta với Bột Hải Hội chưa từng qua lại.

Trương Huyền điềm tĩnh nói:

- Đúng là có chút mạo phạm, vì thời gian quá gấp gáp, nhưng Bột Hải Hội rất có thành ý, cũng sẽ không miễn cưỡng tướng quân lập tức trả lời, chỉ hy vọng tướng quân có thể suy nghĩ thận trọng.

Trương Huyền chấp tay hành lễ.

- Đa tạ phu nhân coi trọng, ta nhất định suy nghĩ thận trọng, Trương Huyền xin cáo từ trước.

Cao Tuệ gật gật đầu cười, nhìn Trương Huyền xoay người đi ra khỏi phòng. Lúc này, từ bên trong một người đàn ông trung tuổi bước ra, nếu Trương Huyền thấy gã, nhất định sẽ kinh ngạc, người này chính là Phó Đô Đốc U Châu La Nghệ.

- Thế nào rồi, hãn đồng ý gia nhập không?

La Nghệ cười hỏi.

Cao Tuệ lắc lắc đầu.

- Người chắc cũng đã nghe thấy rồi, hãn trả lời rất miễn cưỡng, hãn còn rất cảnh giác chúng ta. Quả thật chúng ta hơi có chút đường đột.

- Nên để ta ra mặt nói, có lẽ hãn sẽ suy xét.

- Cái này không cần thiết, tôi cũng không kỳ vọng hãn sẽ lập tức trung thành Bột Hải Hội, chỉ là thương lượng trước thôi, nhằm tránh hãn bị người khác cám dỗ, ví dụ như Vũ Xuyên Phủ chẳng hạn.

- Nhưng hãn có giá trị lợi dụng lớn như vậy sao?

La Nghệ có chút nghi hoặc hỏi.

- Thực ra hãn chỉ là một chiếc cầu nối.

Cao Tuệ khoanh tay nhìn ra cửa sổ thản nhiên nói:

- Mục tiêu chính của chúng ta là Trương Tu Đà.

Rời khỏi tửu quán, Trương Huyền dẫn theo A Viên đi tới quán trọ Bình An. Quán trọ Kế huyện cũng là quán trọ đầu tiên mà hãn ở. Tiểu nhị quán

vẫn còn nhận ra Trương Huyền, đối với Trương Huyền vô cùng nhiệt tình.

Trương Huyền thuê một phòng nhỏ, bố trí ổn thỏa cho A Viên, véo lên khuôn mặt nhỏ nhắn A Viên cười nói:

- Cứ ở đây ba ngày. Sáng sớm ngày kia ta phái người đến đón người.

- Dạ, công tử nhưng người nhất định đừng bỏ quên tôi.

A Viên lo lắng nhắc nhở hần nói.

Trương Huyền ha ha cười.

- Yên tâm đi sẽ không quên người đâu.

Hần xoay người đi ra khỏi phòng, nhưng vừa bước ra cửa phòng, bỗng nghe tiếng A Viên kêu ui da một tiếng, Trương Huyền liền dừng bước lại, quay người hỏi:

- Làm sao thế?

A Viên lật đật chạy ra. Liền gõ vào đầu mình, nàng vừa nhớ ra một chuyện, vội vàng nói:

- Công tử, người coi cái đầu gối của tôi, chút nữa tôi quên mất một chuyện quan trọng.

- Cái gì.

- Công tử Ngọc Lang kêu chuyển lời với người. Nói binh khí của người đã xong rồi, sau khi người trở lại có thời gian thì đi một chuyến sơn trang Lư Thị.

Trương Huyền mừng rỡ, mới có hai tháng, hần đã chế tạo xong binh khí rồi sao?

- Ta biết rồi.

Trương Huyền bước nhanh ra khỏi quán trọ. Tâm trạng hắn lúc này đã bay tới Lư thị sơn trang rồi, không chỉ có binh khí của hắn, còn có một vị giai nhân hắn thương nhớ.

Sáng sớm hôm sau, Trương Huyền dẫn theo mấy binh sĩ chạy nhanh lên đường. Một giờ sau đã tới sơn trang Lư thị.

Sơn trang Lư thị lần trước hắn rời đi và bây giờ không có gì thay đổi, chỉ có đều bối cảnh mùa thu có chút màu sắc rực rỡ, mấy đứa trẻ con đang nô đùa vui chơi phía cây cầu nhỏ. Mọi thứ đều quen thuộc như vậy, nhưng không biết tại sao, Trương Huyền lại có một chút cảm giác tang thương vật đổi sao dời.

Thời gian có thể chữa lành vết thương trong lòng người, nhưng cũng có thể làm phai nhạt tình cảm trong lòng. Mới hai tháng ngắn ngủi, tình cảm ban đầu khiến Trương Huyền khắc cốt ghi tâm cũng đã lặng lẽ phai nhạt rồi. Giống như một ly trà đậm bằng thời gian châm thêm một chút nước vào.

Trương Huyền và binh sĩ dắt ngựa đi vào sơn trang, nhanh chóng tìm được lò rèn. Cửa đóng chặt, yên tĩnh dường như không có người. Cũng không nghe thấy tiếng leng keng rèn sắt.

Trương Huyền gõ cửa, phút chốc, cửa chính cọt kẹt một tiếng mở ra, vẫn là một tiểu đồng lần trước, nó hỏi Trương Huyền:

- Người là.....

- Hai tháng trước ta có đến đây, đến cùng với công tử La Thành còn nhớ không.

- Người là Trương công tử.

Tiểu đồng liền nhớ ra, nó lập tức chạy ra phía sau hậu viện.

- Ông nội, Trương công tử đến rồi.

Trương Huyền đẩy cửa đi vào sân, một người tóc bạc hoa râu từ sau hậu viện chạy ra, chính là lão thợ rèn Lư Diệu, kích động nói:

- Cuối cùng công tử đã đến rồi.

Mới có hai tháng không gặp, Trương Huyền cảm thấy rõ lão tiều tụy già đi rất nhiều, chắc chắn là lão đã dồn toàn bộ tâm huyết để chế tạo binh khí cho mình. Trương Nguyễn cảm động, đi lên hành lễ.

- Vất vả cho ông rồi.

- Không sao không sao.

Lư Diệu lòng như lửa đốt nói:

- Mau theo ta đi xem binh khí.

Lão luôn mong Trương Huyền, tưởng chừng như không thể đợi được nữa, liền dẫn hắn đi ra phía sau hậu viện. Lư Diệu lấy chìa khóa bên hông mở cánh cửa đang đóng chặt, ánh mặt trời chiếu vào phòng, Trương Huyền liền nhìn thấy binh khí của hắn, thanh Thiết Kích đặt trên hai chân giá gỗ.

Trương Huyền chậm rãi đi lên phía trước, vuốt nhẹ nhàng vào thanh Thiết Kích khác thường này, khác xa so với thanh Thanh Long Kích đơn lưỡi của hắn, đây là thanh Phương Thiên Họa Kích hai lưỡi, dài khoảng một trượng bốn thước, thân đen, đầu nhọn bốn thước hơi sáng hồng, đây chính là màu sắc già cát huyền thiết, kích cán chế tạo bằng thép ròng, có thể thấy được hoa văn đặc biệt tinh tế của thép ròng.

Tại phần đuôi cán khắc năm chữ, Song Luân Tử Dương Kích. Đây chính là ý của Trương Huyền, hắn đang luyện Tử Dương kích pháp, thanh

Phương Thiên Họa Kích hai lưỡi rộng như bánh thiên luân, nên đặt tên là Song Luân Tử Dương Kích.

Lư Diệu đi đến cạnh bên, thâm tình vuốt ve thanh trường kích, giống như đang vuốt ve con của mình.

- Thực ra một tháng trước ta đã rèn xong đầu kích, nhưng khó nhất vẫn là phải hòa hợp cán đao và đầu kích, ta mất thời gian vừa tròn một tháng, phế bỏ ba cán đao cuối cùng mới thành công. Lúc đó mỗi tối ta đều không ngủ được, đều suy nghĩ phải làm thế nào sau đó dùng nung thép ròng trong lửa, cuối cùng mới hòa hợp được nó, công tử xem thử đi.

Trương Huyền chậm rãi nhắc thanh trường kích lên, chỉ cảm thấy vô cùng nặng, ít nhất là trăm năm mười cân. Thanh Long Kích hiện giờ của hắn chỉ có chín mươi cân, phải đợi hắn đột phá đến lần thứ ba mới có thể sử dụng được nó.

- Nó nặng bao nhiêu.

Trương Huyền hỏi.

- Một trăm năm mười cân. Hình như lần trước chính công tử yêu cầu trọng lượng này, nhưng La công tử vốn yêu cầu một trăm sáu mươi cân. Nhưng một trăm sáu mươi cân có chút không cân bằng, một trăm năm mươi cân là vừa chuẩn cân bằng, công tử cảm thấy thế nào.

Lư Diệu có chút hồi hộp nhìn Trương Huyền, lão sợ Trương Huyền không hài lòng.

Trương Huyền không ngớt lời khen ngợi.

- Vô cùng hoàn mỹ. không chế vào đâu được.

Trương Huyền tay cầm Phương Thiên Họa Kích nhanh chóng đi ra sân viên, ánh mặt trời chiếu xuống, toàn bộ thanh trường kích phát ra một loại ánh sáng bóng láng đặc biệt, hình dáng vô cùng lưu thoát, chế tác vô cùng tinh tế, giống như một thần binh ra đời. Trương Huyền lập tức có một cảm giác tâm đầu hợp ý với nó, yêu thích không muốn buông tay.

- Người đâu, mang vàng bạc để xuống.

Một gã thân binh bước ra trước, đem một bao vải đặt dưới chân Lư Diệu, bên trong là ba trăm lượng vàng. Lư Diệu hoảng hốt, cuống quýt xua tay.

- Không không không, tôi không thể nhận, công tử mang về đi.

- Thanh trường kích này là bảo vật vô giá, ba trăm lượng vàng chỉ là một chút tâm ý của ta, xin tiền bối nhận cho.

Lư Diệu kiên quyết không nhận số ngân lượng, lão hổ then nói:

- Lão đã được mười cân cát sa huyền thiết, bản thân đã thấy hổ then với công tử rồi. Nếu nhận thêm ngân lượng nữa, tôi sẽ trở thành thợ thủ công tầm thường, sẽ không có bất cứ thành tựu gì nữa. Đây chính là quy tắc nghề của chúng tôi, thần binh vô giá, giữ vững tâm nguyện, xin công tử thông cảm cho.

Trương Huyền thấy lão kiên quyết không nhận, cũng đành phải bảo thân binh thu hồi ngân lượng lại, hần cúi người hành lễ nói:

- Ân của Lư công đối với Trương Huyền. Trương Huyền sẽ ghi khắc trong lòng, một ngày nào đó. Trương Huyền nhất định sẽ báo đáp ân đức thần đức Lư công.

Trương Huyền và mấy tên thân binh sĩ vừa đi khỏi Lư thị sơn trang không bao lâu, bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau vọng đến. Ngay

sau đó nghe thấy tiếng vang vang hô to:

- Trương công tử, xin dừng bước.

Trương Huyền ghì chặt chiến mã, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy từ xa có người đang cưỡi ngựa hối hả chạy tới, ra sức vẫy tay với hắn. Trương Huyền cũng đã nhận ra người đang chạy tới, phúc chốc, người cưỡi ngựa dần dần chạy tới gần, quả nhiên là Lữ Khánh Nguyên người mà hắn quen biết.

Lữ Khánh Nguyên đuổi theo đổ mồ hôi đầy đầu, đi lên phía trước thở hổn hển nói:

- Trương công tử xin dừng bước.

- Lữ huynh, đã lâu không gặp.

Trương Huyền chấp tay hành lễ cười nói.

- Chúng ta quả thật đã lâu không gặp.

Giọng nói Lữ Khánh Nguyên có chút oán giận.

- Hiền đệ đến Lữ thị sơn trang, tại sao không tới tìm huynh. Nếu không phải nghe mọi người nói hiền đệ tới đây, suýt nữa bỏ lỡ rồi.

- Thật xin lỗi, đệ nghĩ Lữ huynh ở tại huyện thành, cho nên không có hỏi rõ.

Lữ Khánh Nguyên ngẫm nghĩ cũng đúng, đa số thời gian của mình đều ở huyện thành, Lữ thị sơn trang cũng là thỉnh thoảng mới về một lần, cái này không trách Trương Huyền được.

Nhưng lúc này gã tìm Trương Huyền là có chuyện quan trọng, liền vội vàng nói:

- Được rồi ta không trách đệ nữa, có điều đệ phải quay trở lại một chuyến với ta.

- Có chuyện gì thế?

Lư Khánh Nguyên khẽ giọng nói:

- Là ông nội ta muốn gặp đệ.

Ông cụ Lư gia muốn gặp hă, điều này khiến trong lòng Trương Huyền có chút khó hiểu, lẽ nào lão đã nhầm trúng hă, lôi kéo hă về phía lão.

Nhưng ngẫm nghĩ lại cũng không đúng, chẳng lẽ là.... Trương Huyền chợt nhớ tới Lư Minh Nguyệt, chẳng lẽ là vì chuyện Lư Minh Nguyệt bắt cóc Lư Thanh không muốn chuyện xấu đó truyền ra ngoài, nên cụ ông Lư gia muốn dặn dò hă không được đem chuyện này nói ra với ai, hình như có chút gò ép.

Lòng Trương Huyền chứa nhiều nghi hoặc, liền quay đầu ngựa lại chậm rãi đi cùng với Lư Khánh Nguyên. Lư Khánh Nguyên cười hỏi:

- Hiền đệ trở về đây bao lâu rồi.

- Đệ mới về tới chiều hôm qua, nhưng chỉ ở được ba ngày, ngày mốt quân đội sẽ khởi hành đi Lạc Dương rồi.

- Thật là trùng hợp, ngày mốt ta cũng đi Lạc Dương.

- Ha ha thật là trùng hợp, vậy chúng ta cùng lên đường.

Trương Huyền lại hiếu kỳ hỏi:

- Lư huy đi Lạc Dương để làm gì.

Lư Khánh Nguyên nhìn hă với ánh mắt quái đản.

- Đệ thật không biết sao.

- Biết cái gì, hai tháng nay cái gì đệ cũng không biết, đã xảy ra chuyện gì.

Tim Trương Huyền chợt đập thành thịch. Lữ Khánh Nguyên chính là huynh trưởng của Lữ Thanh, không lẽ Lữ Thanh lại xảy ra chuyện gì sao.

- Ta quên hiền đệ đi Liêu Đông. Là thế này, phụ thân ta được phong làm Quốc Tử Giám Tế Tửu, cả nhà ta đều dọn đến Lạc Dương. Vì huynh đang chuẩn bị cuộc thi khoa cử, cho nên tạm thời nán lại Trác Quận. Mấy hôm trước vừa nhận được tin phụ thân gửi đến, kêu huynh lập tức đi Lạc Dương chuẩn bị cuộc thi khoa cử, à không, hôm nay tới cáo biệt với ông nội.

Trương Huyền đối với chuyện khoa cử không mấy hứng thú, hăng chỉ muốn biết tung tích của Lữ Thanh, cười cười, như không có việc gì khác nữa xin hỏi:

- Ngày mốt lên đường cùng với đệ mỗi một mình huynh trưởng sao? Ý đệ nói đệ muội của huynh trưởng có phải cùng lên đường đi Lạc Dương không.

Lữ Khánh Nguyên không biết quan hệ của Trương Huyền và muội muội, tưởng Trương Huyền chỉ là thuận miệng hỏi, gãi lắc lắc đầu cười.

- Phụ thân ta nói Hà Bắc không an toàn lắm, cho nên lúc nhậm chức cũng đem mẫu thân và đệ muội đi Lạc Dương rồi, đúng lúc Lữ gia ta có nhà ở Lạc Dương, lần này chỉ có huynh dẫn theo thê tử cùng đi.

Hai ngày nay Trương Huyền đang suy nghĩ làm thế nào để gặp mặt Lữ Thanh. Vừa nghe nói Lữ Thanh dọn đi Lạc Dương, không ở kế huyện nữa, trong lòng hẫng bỗng buông lỏng, không biết mất mát hay là may mắn, một cảm giác hết sức phức tạp dân trào vào trong lòng của hắn.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 132: Diệu Kế Giải Trừ Lo Âu

Giấy không gói được lửa, một tháng trước, đô đốc Quách Huyền U Châu theo thông lệ đến Lữ gia thăm hỏi một lần, Lữ Thận biết chân tướng Quách Huyền bị ám sát, không ngờ chính là Lữ Minh Nguyệt gây nên.

Hơn nữa trong lời nói của Quách Huyền rất ẩn chứa, một số con cháu không ra gì của Lữ gia cũng có tham gia, Lữ Thận biết rất rõ Quách Huyền đang ám chỉ người con cháu không ra gì của Lữ gia là ai.

Khi lão nghiêm khắc chất vấn, thứ tử Lữ Nghi cuối cùng cũng thừa nhận, là gã âm thầm liên kết Lữ Minh Nguyệt, nhưng người đứng phía sau sai khiến chính là Phó Đô Đốc La Nghệ.

Càng khiến Lữ Thận khó có thể ngờ được, thứ tử Lữ Nghi đã gia nhập Bội Hải Hội, ám sát Quách Huyền thật ra chính là Bội Hải Hội đứng sau lưng chủ đạo.

Chuyện này khiến Lữ Thận nổi giận lôi đình, hung hăng đem Lữ Nghi đánh một trận, cũng khai trừ hết quyền hành gia tộc của gã. Tuy Lữ Thận đã gần bảy mươi tuổi, nhưng lão không thể không ra mặt, thay mặt con già xếp hậu quả nghiêm trọng của chuyện ám sát.

Lữ Thận ý thức được những sai lầm mấy năm nay mình phạm phải, lão quá dung túng con thứ, khiến dã tâm hãn càng lớn, vì muốn cướp đoạt

quyền lực gia tộc mà bất chấp hậu quả gia nhập Bột Hải Hội, sai lầm của Lữ Nghi đã đi quá xa.

Tuy sự việc đã qua gần ba tháng, nhưng hậu quả của chuyện này lại đang dần dần lên men. Trưa hôm qua, Lữ Thận nhận được công hàm từ phủ đô đốc đưa tới, quân binh chiếm dụng khu đất thư viện của Lữ Thị, hạ lệnh bọn họ trong ba ngày phải dọn đi, nếu không quân binh sẽ sang bằng thư viện.

Quách Huyến bắt đầu báo thù, Lữ gia vốn không tìm được nơi nào có thể thay thế để xây dựng thư viện, ngoài việc tạm thời đóng cửa thư viện, ngoài việc phải giải tán ba ngàn sĩ tử, Lữ Thận không nghĩ ra biện pháp nào khác.

Dù biết rằng danh tiếng Lữ gia nổi tiếng khắp thiên hạ là nhờ vào sự giáo dục, một khi thư viện đóng cửa, là một đả kích rất lớn đối với uy danh Lữ gia.

Vì thế Lữ Thận sút đầu mồ hôi trán, không còn cách nào khác. Lão chỉ có thể thỉnh cầu Quách Huyến buông tha Lữ gia, nhưng tên Quách Huyến này ôm hận trong lòng, chỉ sợ rằng điều kiện gã yêu cầu Lữ gia không thể chịu đựng được.

Lúc này, trưởng tôn Lữ Khánh Nguyên ở ngoài bẩm báo:

- Khởi bẩm ông nội, Trương tướng quân đến rồi.

Tinh thần Lữ Thận phấn chấn. vội vàng nói:

- Mau mau mời hân vào.

Sở dĩ Lữ Thận nghĩ đến Trương Huyến, là vì chiều hôm qua khi lão đi phủ đô đốc thăm hỏi Quách Huyến vô tình được một binh lính nói cho lão

biết, Quách Đô đốc đi thăm hỏi Trương tướng quân mới từ Liêu Đông trở về.

Tin này khiến Lữ Thận rất kinh ngạc, lão chợt nhớ tới con trưởng Lữ Trác từng nói với lão, Trương Huyền đã từng cứu cháu gái Lữ Thanh. Có lẽ Trương Huyền có thể giúp Lữ Thị nói hộ vài lời với Quách Huyền.

Đang trong lúc đầu sôi lửa bỏng, cho dù là một gốc rơm rạ, Lữ Thận cũng muốn nắm lấy.

Cửa mở ra, Lữ Khánh Nguyên dẫn Trương Huyền từ bên ngoài đi vào. Trương Huyền bước lên cuối người hành lễ.

- Văn bối Trương Huyền tham kiến Lữ công.
- Không cần khách sáo, Trương tướng quân mời ngồi.

Lữ Thận rất khách khí mời Trương Huyền ngồi xuống, nháy mắt ra hiệu cháu trai. Lữ Khánh Nguyên hiểu ý ông nội, bảo mình lui xuống. Mặc dù trong lòng gâ thạt sự không muốn, nhưng vẫn không dám chống lại ý ông nội, chậm rãi lui xuống.

- Trương tướng quân trở về đây khi nào vậy.
- Hồi bẩm Lữ công. Văn bối vừa về tới hôm qua.

Trương Huyền có chút không tự nhiên, vì Lữ Thận đuổi Lữ Khánh Nguyên ra ngoài, chẳng lẽ những lời lão muốn nói với mình không muốn Lữ Khánh Nguyên biết sao.

Lữ Thận ừ một tiếng đáp trả. Lúc này, một thị nữ mang trà ra cho hai người họ. Lữ Thận uống một ngụm trà, trầm lặng một lúc, cuối cùng cũng thở dài nói:

- Ta đã biết chuyện người cứu cháu gái của ta, nhưng lần trước Lư gia vẫn đối xử vô lễ với người. Ta thật sự hổ thẹn.

- Lư công không cần khách khí, cũng không cần để ở trong lòng. Văn bồi biết Lư gia có chỗ khó xử.

- Trương tướng quân là người có lòng dạ rộng rộng rãi, Lư gia tuyệt đối sẽ không quên ân đức của Trương tướng quân. Chỉ có điều gần đây Lư gia gặp chút chuyện phiền não, khiến ta bồn chồn bất an, ngay cả Trương tướng quân trở về ta cũng không biết.

Trương Huyền đã hiểu ngụ ý của Lư Thận này rồi, thật sự Lư Thận có chuyện muốn thỉnh cầu bản thân, cho nên mới nói vòng vo, không ngừng ám chỉ chuyện bản thân.

Trương Huyền khẽ cười nói:

- Lư công có chuyện khó khăn gì sao?

Thật sự Lư Thận không biết nên mở miệng thế nào, lão đang vẫn do dự có nên nói chuyện này với Trương Huyền không, nhưng giờ Trương Huyền đã mở miệng hỏi, Lư Thận kín đáo ám chỉ nói:

- Trương tướng quân biết chuyện Lư Minh Nguyệt không?

Trương Huyền liền nhớ lại, lập tức hiểu ra phiền não của Lư Thận, liền cười nói:

- Ý Lư công nói chuyện Lư Minh Nguyệt ám sát Quách Đô đốc.

Lư Thận không ngờ trí nhớ Trương Huyền lại nhanh nhẹn như vậy, nhanh chóng đoán ra chân tướng, lại thẳng thắn như vậy, trong phút chốc đã nói ra rõ sự việc. Lão có chút xấu hổ, lúc lâu mới hỏi:

- Chuyện này Trương tướng quân biết rõ được bao nhiêu?

- Văn bồi biết chuyện đó quả thật có liên quan đến Lư gia, thực sự mà nói có liên quan đến nhị thiếu gia Lư gia. Nếu văn bồi không đoán sai, Quách Đô đốc bắt đầu làm khó dễ Lư gia.

Trương Huyền biết, Quách Huyền tuyệt đối không phải là một người có thể bằng một nụ cười mà xóa đi thù hận, Lư Nghi tham gia ám sát gã, Quách Huyền khó mà buông tha cho Lư gia. Từ lần trước Quách Huyền không đến tham dự sinh nhật mừng thọ bảy mươi của Lư gia, thì có thể thấy thái độ của Quách Huyền.

Chỉ có điều Trương Huyền cũng không ngờ rằng, Quách Huyền lại kéo dài lâu như vậy mới bắt đầu trả thù. Nhưng cẩn thận cân nhắc lại một chút, có thể biết được nguyên do trong đó, gần đây giữa Quách Huyền và La Âm đấu đá kịch liệt.

Trương Huyền chợt ý thức ra, chẳng lẽ Lư Thận nghĩ rằng giao tình giữa hắn và Quách Huyền rất thâm giao sao.

Lư Thận thở dài.

- Gia môn bất hạnh, sinh ra một nghiệp chướng gây rắc rối, ta đã nặng tay trừng phạt nó. Nhưng chuyện đã đến nước này, trừng phạt nó cũng vô dụng, không biết phải làm thế nào để bù đắp cho việc này. Quách Đô đốc đã hạ lệnh đóng cửa thư viện, khiến lão phu ăn ngủ không yên, Trương công tử có thể đưa ra chút kế sách không?

Trương Huyền cúi đầu trầm tư lúc rồi nói:

- Văn bồi đương nhiên là muốn giúp đỡ Lư công, nhưng có điều văn bồi xin nói rõ, giữa văn bồi và Quách Đô đốc không có giao tình gì mấy, nếu văn bồi đi gặp ông ta để nói giúp, sẽ không có bất cứ kết quả gì, nhưng hậu quả nguyên do của chuyện này văn bồi cũng khá nắm rõ, văn bồi có thể đưa ra vài đề nghị.

Trong lòng Lữ Thận có chút thất vọng. Thật ra lão muốn Trương Huyền nói giúp lão vài lời tốt đẹp với Quách Huyền, dù sao Trương Huyền cũng đã từng giúp Quách Huyền tấn công Lữ Minh Nguyệt, cũng có chút ân tình với Quách Huyền, nhưng Trương Huyền lại chặn đứng con đường này lại, lão chỉ biết cười gượng.

- Xin Trương tướng cứ nói.

- Văn bối cho rằng lúc này Quách Đô đốc đang làm khó dễ Lữ gia, thật ra chưa chắc chỉ đối phó mình Lữ gia, mà có liên quan đến Phó Đô Đốc La. Hai người bọn họ đang tranh giành quyền chủ đạo U Châu sau chiến dịch Cao Cú Lệ, Quách Đô đốc lợi dụng chuyện ám sát để xuống tay với Lữ gia, thật ra là để ép Phó Đô Đốc La nhượng bộ.

Lữ Thận ngẩn ra, điều này lão lại không nghĩ ra. Lão liền vội vàng hỏi:

- Trương tướng quân mới về đến hôm qua, sao lại biết được những chuyện này?

- Thật ra điều này rất dễ nghĩ ra, phụ thân Phó Đô Đốc La lâm trọng bệnh, ông ta lại không trở về Tương Dương, mà để vợ và con trai ông ta thay ông ta về, bởi vậy có thể thấy được đấu tranh kịch liệt của hai người bọn họ.

Mặc dù Trương Huyền nói rất đơn giản, nhưng lại nói đúng điểm mấu chốt, so với một người bình thường mà nói, làm sao có thể nghĩ thấu đáo như vậy. Lữ Thận ngẩng người một hồi, mới chậm rãi nói:

- Chỉ sợ Phó Đô Đốc La sẽ không vì Lữ gia mà nhượng bộ.

- Mấu chốt chính là ở chỗ này. Lữ công nhất định để Quách Đô đốc biết được điều này, sự tình sau đó sẽ dễ giải bày hơn, hoặc là cho một ít ngân lượng, hoặc là xin lỗi Quách đô đốc. Tóm lại, thì sự việc sẽ dễ thương lượng hơn, không đến mức khiến Lữ công vào con đường cùng.

Lư Thận liền thanh thản khoan khoái giác ngộ ra, Trương Huyền này là người không đơn giản, còn trẻ tuổi như thế mà có suy nghĩ rất sâu, có thể từ trong trăm mối tơ vò nhanh chóng tìm ra được đầu mối. Lão chưa từng thấy người trẻ tuổi nào có khả năng như vậy.

Trương Huyền thấy lão vẫn có hút bần khoăn, liền cười nói:

- Văn bối có một phương án, Lư công có thể thử xem.

Lư công liền vội hỏi:

- XinTrương tướng quân cứ nói, lão phu xin lắng nghe.

Trương Huyền điềm tĩnh nói:

- Ký Thất Tham quân của Quách Đô đốc tên là Thôi Lễ, gã vốn là Thương Tào Tham quân. Người có thể đảm nhiệm chức Ký Thất đa số thường là tâm phúc của chủ công, Lư công không ngại có thể nhờ gã giúp đỡ. Chỉ cần gã chịu giúp, Quách Đô đốc nhất định sẽ hiểu được giữa Lư gia và Phó Đô Đốc La không có bất cứ quan hệ gì.

Lư Thận gật gật đầu.

- Tên Thôi Lễ này lão cũng có biết, quan hệ giữa hắn và cháu ta Khánh Nguyên rất thâm giao, lão sẽ bảo Khánh Nguyên đi gặp hắn.

Trương Huyền lại lắc nhẹ đầu.

- Nếu Lư công không có đủ thành ý, e rằng tên Thôi Lễ này cũng sẽ không tận sức.

Lời nói Trương Huyền rất ẩn chứa hàm ý. Chuyện này nếu xử lý không cẩn thận, còn ai có thể giúp. Lư Thận cũng biết rõ ý của Trương Huyền, trầm ngâm lúc lại hỏi:

- Không biết hẳn cần thành ý như thế nào.

Trương Huyền hạ thấp giọng nói:

- Văn bối biết gia chủ Lữ thị hiện đảm nhiệm Quốc Tử Giám Tế Tửu, như vậy cử khoa lần này hẳn cũng có một hai người, nếu để Thôi Lễ trúng cử khoa, như vậy.

- Thôi Lễ cũng muốn tham gia cử khoa sao?

Trương Huyền mỉm cười.

- Chính miệng hẳn từng nói với văn bối, đây chính là tâm nguyện lớn nhất của hẳn.

Lữ Thận vuốt râu trầm tư một hồi, cuối cùng cũng gật gật đầu.

- Ta sẽ thử xem sao.

Đích thân Lữ Thận tiễn Trương Huyền ra Lữ thị sơn trang, đứng ở đầu cầu nhìn Trương Huyền đi khuất dần, điều khiến Lữ Khánh Nguyên vô cùng ngạc nhiên, ông nội sao lại đích thân tiễn khách, mà còn tiễn ra tận sơn trang, chuyện này nhiều năm qua chưa từng xảy ra, hai người họ rốt cuộc nói chuyện gì, khiến ông nội lại cảm kích đến vậy.

Lữ Thận nhìn Trương Huyền khuất xa dần, thở dài.

- Tuổi trẻ hào kiệt, tiền đồ vô lượng à.

Lữ Khánh Nguyên cuối cùng không kìm được liền hỏi:

- Tại sao ông nội lại sùng bái hẳn như vậy.

- Hẳn là người tài ba trong những người trẻ tuổi mà ta từng gặp, có một không hai, con cháu sĩ tộc Sơn Đông, không có một ai có thể sánh được với

hắn.

Lư Thận lại nhẹ thở dài.

- Loạn thế tạo anh hùng, câu nói này không sai, nếu không có loạn thế, một con cháu thường dân như hắn làm sao có ngày ngẩng đầu lên nổi, nhưng một khi đã ngẩng đầu, nhất định sẽ bay lên chín tầng mây.

Nghे ông nội khen Trương Huyền không ngớt lời, trong lòng Lư Khánh Nguyên thấy bứt rứt, tuy gã không đến mức ghen tị, nhưng Trương Huyền giỏi như vậy, trong lòng ông nội gã chẳng là cái gì.

- Nếu ông nội coi trọng hắn đến vậy, tại sao không nhận hắn làm cháu rể.

Lư Khánh Nguyên nói ý mỉa mai như thế.

Lư Thận liền nảy ra ý, đây ngược lại cũng là một chủ ý rất hay. Nếu Trương huyền có thể trở thành con rể Lư gia, nói không chừng Lư gia có thể dựa vào hắn để vươn lên, vượt qua Thôi gia.

Lão liền nghĩ tới Lư Thanh, dường như chỉ có vẻ xinh đẹp của Thanh nhi mới có thể xứng đôi với hắn. Nhưng Lư Thận lại suy nghĩ tới Thôi gia, nhưng Thanh nhi là con dâu tương lai của Thôi gia, tạm thời lão không thể đắc tội Thôi gia được.

Trong lòng Lư Thận có chút hơi khó xử, chuyện này không thể gấp gáp được, phải tính toán kỹ hơn, Lư Thận liền gác chuyện đó sang một bên.

Lúc này, Lư Thận lại chợt nghĩ tới chuyện liên quan đến Thôi Lễ mà Trương Huyền đề xuất, đây mới là chuyện cấp bách nhất, liền nói với Lư Khánh Nguyên:

- Khánh Nguyên, cháu đi theo ta, ông nội có một chuyện quan trọng giao cho cháu đi làm.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 133: Tung Tích Kẻ Trộm

Hai ngày sau, Trương Huyền thống lĩnh một ngàn bảy trăm binh lính rời khỏi Trác Quận, theo chỉ thị của Binh bộ tập kết về Lạc Dương.

Có hơn tám trăm người trong quân đội của hắn vốn là cung Binh U Châu Quân, nhưng vì chủ tướng của họ đã tử trận sa trường, Lai Hộ Nhi liền sắp xếp bổ sung bọn họ vào mười sáu doanh binh lực của Trương Huyền, để bọn họ chính thức trở thành bộ hạ của Trương Huyền, cũng thăng cấp cho mười sáu doanh từ tiểu doanh thành trung doanh.

Bởi như vậy, Trương Huyền mới có khoảng hai ngàn binh lính, tự bản thân Trương Huyền cũng có thể bổ sung thêm khoảng ba trăm người, nếu hắn chiêu nạp, hoặc yêu cầu xin triều đình điều động.

Nhưng hiện nay Trương Huyền không phải đối mặt với về vấn đề chiêu nạp binh lính, mà là liên quan về quân đội của hắn, liên quan đến nguồn lương thảo của quân đội hắn, liên quan đến sự sinh tồn của quân đội.

Thật ra không những chỉ hắn, mỗi lần quân đội từ Liêu Đông trở về đều gặp phải vấn đề như vậy. Lần này đi Lạc Dương, trên danh nghĩa là đi nhận thưởng, trên thực tế là đi đối mặt chính đốn trực xuất bớt binh lính, trong lòng chủ tướng của mỗi quân đội đều đắng lòng, trong lòng Trương Huyền cũng đắng lòng như vậy.

Trương Huyền dẫn quân xuôi nam dọc theo kênh Vĩnh Tế. Trước khi đi Quách Huyền tặng cho hần ba mươi tàu lương thực, bọn họ đem lương thảo, lều vải, các đồ vật có giá trị vận chuyển bằng thuyền, ba mươi chiếc thuyền lương thực sắp thành một hành dài, đi chậm chậm dọc theo bờ sông, giảm bớt gánh nặng cho binh lính phải mang vác lương thảo đồ vật.

Cũng đồng thời, Trương Huyền lại thuê thêm một con thuyền năm trăm thạch lều nhỏ đi theo đội thuyền lương thảo, dùng để bố trí chỗ cho vợ con của Lữ Khánh Nguyên và tiểu nha hoàn A Viên của hần.

Mặc dù trên đường đi không mấy bình yên, nhưng dưới uy lực đội quân, trên suốt chặn đường đi của họ cũng được coi là thuận lợi, không bị tạo tặc tập kích. Hôm nay trời vừa sập tối, đội quân đóng quân nghỉ lại ở gần huyện Thanh Hà, đêm tối không mấy an toàn. Vợ con của Lữ Khánh Nguyên và A Viên đều vào doanh trại.

Lữ Khánh Nguyên có chút lo lắng canh cánh trong lòng, gã tìm được Trương Huyền đang chỉ huy binh lính dựng trại.

- Nguyên Đình, có một chuyện ta muốn nói cho đệ biết.

Đồng hành đã năm ngày, Trương Huyền phát hiện Lữ Khánh Nguyên thật ra là một người rất đông dài, mà còn cẩn thận hơn người khác. Trên đường đi lo lắng này, lo lắng kia, không lúc nào chịu yên tĩnh.

Lần này, gã lại lo lắng chạy tới, khiến Trương Huyền cảm thấy thật nhức đầu. Nếu tương lai hần thật sự cưới Lữ Thanh, gặp phải một ông anh vợ như thế, chẳng phải là sẽ chuốc phiền phức cho bản thân sao.

- Lữ huynh, chuyện gì.

Trương Huyền miễn cưỡng gượng cười một cái.

- Ta cảm thấy không nên dừng trại đóng quân ở quận Thanh Hà. Hồ Cao Kê quận Thanh Hà hiền đệ chưa nghe nói chưa?

Trương Huyền gật gật đầu.

- Đương nhiên đệ biết. là một trong hai sào huyệt loạn phi lớn ở Sơn Đông, cách đây này xa mà.

- Hồ Cao Kê cách nơi này khoảng hai trăm dặm, nhưng hiện nay cầm đầu đạo tặc Hồ Cao Kê là Trương Kim Xưng, mấy tháng trước đánh bại dân đoàn tứ quận, thế lực hùng mạnh, đã tập hợp bảy tám vạn người, dám khiêu chiến quân binh rồi. Nghe nói tháng trước hãn phái bộ hạ tướng lĩnh Dương Công Khanh cướp bóc đội quân rút về phía nam. Cướp đi mấy chục con chiến mã, chúng ta đóng quân ở quận Thanh Hà, cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Mặc dù Lữ Khánh Nguyên bình thường hơi đông dài. Nhưng lời gã nói hôm nay lại có vài phần hợp lý. Trương Huyền mới thống lĩnh quân từ Liêu Đông trở về, sự việc xảy ra ở Trung Nguyên hầu như hoàn toàn không biết, nhưng chuyện Trương Kim Xưng đại thắng dân đoàn tứ quận hẳn có biết tới, khiến cho Trương Tu Đà vào kinh, ngay cả Trình Giảo Kim cũng là một trong những dân đoàn bại trận.

Hơn nữa mấy hôm trước hãn cướp mấy chục con ngựa của Trương Kim Xưng. Nói không chừng Trương Kim Xưng đã biết, gã sẽ trả thù hãn như thế nào đây.

Trên chiến lược Trương Huyền có thể coi thường Trương Kim Xưng, nhưng trên chiến thuật hãn lại không dám khinh thường. Trương Kim Xưng này tự xưng là Thanh Hà vương. Thủ hạ có tới mấy vạn người, là một loạn phi đầu đảng rất lợi hại.

Hãn trầm ngâm một hồi lại hỏi:

- Quân tặc cướp bóc quân đội là tin đồn hay là sự thật.

- Là Thôi Lễ nói cho ta biết, chuyện này bị phía quân đội giấu kín, hẳn bảo ta thời gian này cố gắng đừng xuôi nam, do gần đây thu hoạch vụ thu, Trương Kim Xưng rất kiêu ngạo, cướp bóc lương thực khắp nơi

Cũng trong lúc này, một tên binh lính chạy đến báo.

- Tướng quân, bên ngoài doanh trại có một gã tráng sĩ cầu kiến.

- Là người nào

- Gã nói là cố nhân của tướng quân, từ quận Mã Ấp tới

Trương Huyền liền ngấm ra, chẳng lẽ là...

Trương Huyền bước nhanh đi ra ngoài doanh trại, chỉ thấy một gã tráng sĩ hùng vĩ đang đứng ngoài doanh trại, là một Uất Trì Cung ở thảo nguyên, tay cầm đại thiết côn, dắt một con tuần mã. Trương Huyền vui mừng, từ xa xa hô:

- Là Kính Đức phải không.

Uất Trì Cung bước nhanh tới phía trước, quì một đầu gối chắp tay nói:

- Uất Trì Cung tham kiến công tử.

Trương Huyền liền vội vàng bước lên đỡ y dậy, trong lòng vui mừng khôn xiết.

- Không ngờ lại gặp Kính Đức ở quận Thanh Hà, người là từ quận Mã Ấp đến thẳng đây sao.

- Hồi bẩm công tử, tôi nhận được tin của tiên sinh, nói công tử ở U Châu, liền vội vàng chạy đến Kế huyện, lại được biết công tử đã xuôi nam,

liền lên đường đuổi theo, cũng may tôi đi đúng phương hướng, mới đuổi kịp công tử.

Trương Huyền biết vị tiên sinh mà Uất Trì Cung nói nhất định là Lý Tĩnh. Lý Tĩnh sau khi chiến tranh ở Cao Cú Lệ kết thúc, liền rời khỏi Bình Nhưỡng trước một bước, không ngờ ông ta cũng suy nghĩ cho Trương Huyền hẳn thật chu đáo, bảo Uất Trì Cung tìm tới. Trong lòng Trương Huyền rất cảm kích ý tốt của Lý Tĩnh, liền vội cười nói với Uất Trì Cung:

- Mau vào trong doanh trại rồi nói.

Trương Huyền dẫn Uất Trì Cung đi vào lều lớn mới vừa dựng xong, kêu hẳn ngồi xuống, lại thân thiện hỏi:

- Vợ con người khỏe chứ.

- Đạ tạ công tử quan tâm, bọn họ vẫn khỏe. Sau khi chia tay ở thảo nguyên, tôi trở về quận Mã Ấp, kết quả bị nương tử oán trách một trận, nói tôi tham lợi quên nghĩa, nói tôi đạt được lợi thì bỏ mặc công tử. Trong lòng tôi thật thấy xấu hổ, lại trở về Kế huyện tìm công tử, lại nghe nói công tử tòng quân đi Liêu Đông rồi, tôi đành phải trở về nhà trước. Lần này thu xếp vợ con ổn thỏa, tôi lại tới tìm công tử, tôi nguyện tận tâm vì công tử.

Uất Trì Cung lại quì một đầu gối xuống, chắp tay cao, thái độ vô cùng thành khẩn. Trong lòng Trương Huyền rất xúc động, Uất Trì Cung tìm đến hẳn hai lần, đủ thấy thành ý của y, mãnh tướng như vậy hẳn làm sao có thể không nhận.

- Kính Đức không cần đa lễ, chúng ta vốn là huynh đệ. Người đến giúp ta, ta đương nhiên cầu còn không kịp.

Trương Huyền lại mời Uất Trì Cung ngồi xuống, lúc này, Uất Trì Cung thấp giọng nói:

- Tình hình của công tử e rằng không ổn rồi.

Trương Huyền ngạc nhiên.

- Nói như vậy là sao.

- Lúc tôi đuổi theo công tử, phát hiện có người đang theo dõi công tử. Tôi nghe lén bọn họ nói, hình như Trương Kim Xưng đang dự tính cướp lương thực và ngựa của công tử, công tử đóng quân ban đêm nên cẩn thận.

Đầu tiên là Lữ Khánh Nguyên nhắc nhở, giờ thêm Uất Trì Cung chính xác phát hiện, Trương Huyền cũng biết tình hình không ổn rồi. Hẳn chỉ có một ngàn bảy trăm người, một khi Trương Kim Xưng xuất động hơn vạn quân bao vây tấn công, tình thế sẽ rất bất lợi cho bọn họ.

Trương Huyền trầm tư một hồi. Lập tức dặn dò thủ hạ.

- Hạ lệnh kêu tất cả Giáo Úy và Lữ Soái đến đây cho ta, mau lên.

Binh lính chạy như bay, không bao lâu, mười mấy quan quân Lữ Soái trở lên đều chạy đến đại doanh Trương Huyền. Trương Huyền giới thiệu Uất Trì Cung với bọn họ, lại bảo Uất Trì Cung nói chuyện phát hiện đó cho mọi người biết.

Điều này khiến cho tất cả tướng lĩnh đều bắt đầu lo lắng. Những tướng lĩnh này đa số xuất thân đời Đậu Tử, biết rõ nhiều đặc tính đạo tặc Hà Bắc. Lữ Soái Vu Kính Từ giờ tay nói:

- Tướng quân, tôi vốn từng là một tiểu đầu mục thuộc hạ của Trương Kim Xưng. Tôi có thể nói vài câu không.

Trương Huyền gật gật đầu.

- Người nói đi.

Vu Kính Từ đứng lên nói với mọi người:

- Tất cả mọi người đều biết Hà Bắc nam bộ có ba tên trùm thổ phỉ, Đâu Kiến Đức, Cao Sĩ Đạt và Trương Kim Xưng. Hà Bắc có lưu truyền một cách nói là, Đâu Kiến Đức rộng lượng nhân từ. Cao Sĩ Đạt lòng tham không đáy Trương Kim Xưng thì tàn nhẫn hung ác. Trương Kim Xưng cướp bóc giết người, thậm chí bắt người cướp của giết hại dân trong thành, rất hung ác, quận Thanh Hà không biết có bao nhiêu nhà đã bị hãm làm cho nhà tan cửa nát.

Cho đến khi Trương Tu Đà đến, Trương Kim Xưng liên tiếp bại trận, chết và thương vong thê thảm, mới co đầu rút cổ ở vùng hồ Cao Kê. Người này quỷ kế đa đoan, hơn nữa thích tập kích ban đêm, đặc biệt am hiểu hỏa công. Nếu bọn chúng có chủ ý đánh chúng ta, tôi xin nhắc nhở tướng quân, cẩn thận hãm tập kích bất ngờ và hỏa công.

Một gã Giáo Úy khác đứng lên nói:

- Vu Lữ Soái nói không sai, chúng ta không có hàng rào doanh trại và trường mâu, không thể phòng ngự quân địch tập kích bất ngờ. Ty chức đề nghị chúng ta lập tức rút lui về huyện thành Thanh Hà. Lợi dụng tường thành huyện thành để chống lại sự tấn công của quân phản loạn.

Lúc này, Lữ Khánh Nguyên cạnh bên nói:

- Ta nghe nói đội quân của Trương Tu Đà đang đóng quân ở Tề quận. Cách chúng ta nơi này có hơn hai trăm dặm, hay chúng ta cầu cứu với Trương Tu Đà.

Cái gọi là “Ba ông thợ may bằng một Gia Cát Lượng”, mọi người ba mồm bảy mép, sôi nổi đưa ra ý kiến của mình.

Rất nhanh, đưa ra được một kế hoạch hoàn chỉnh. Trương Huyền mệnh lệnh quân đội nhổ trại xuất phát, lui lại tiến vào trong huyện Thanh Hà,

đồng thời cũng vận chuyển lương thảo vào huyện thành. Ngoài ra, Trương Huyền còn tự tay viết một phong thư, phái hai gã kỵ binh cấp tốc chạy tới Tề quận, cầu cứu với quân đội Trương Tu Đà.

Huyện Thanh Hà vốn là quận trị của huyện Thanh Hà, do trong lãnh thổ nổi lên tạo phản, huyện Thanh Hà mấy lần bị loạn tặc đánh chiếm, không còn an toàn, quận nha liền tạm thời chuyển dời đến nương nhờ vào huyện Cao Đường của Tề quận, Thái Thú và Trương Sử cũng di dời theo.

Hiện này quan viên cao nhất trong huyện Thanh Hà là Huyện lệnh. Huyện lệnh họ Vương, tuổi khoảng chừng ba mươi sáu ba bảy, y là môn sinh của Lôi Thị Thanh Hà, năm năm trước được Thôi gia đề cử lên Huyện lệnh.

Nghe nói có quân đội muốn vào thành, Vương Huyện lệnh thật sự rất lo lắng, vội vàng chạy tới cửa thành, nhưng chỉ thấy cửa thành đã mở, trong bầu trời lơ mơ tối, quân đội đang xếp thành hàng vào thành.

Trong lòng Vương Huyện lệnh âm thầm kêu khổ, gã và Trương Kim Xưng đã thỏa ước, chỉ cần gã không cho quân Tùy vào thành, Trương Kim Xưng sẽ không tiến đánh huyện thành. Bây giờ chi đội quân vào thành, chẳng phải bản thân gã và huyện Thanh Hà đã tự rước họa vào thân sao.

Gã vội vàng tìm tới thủ lĩnh dân đoàn canh cửa thành, giận tới nghiến răng chửi mắng nói:

- Tên ngu xuẩn này, sao lại để cho bọn họ vào thành.

Thủ lĩnh dân đoàn mặt mày nhăn nhó nói:

- Dân đoàn chỉ có trăm người, bọn họ tới gần hai ngàn quân binh, chúng ta làm sao dám từ chối cấm họ vào thành.

- Vậy sao người không bẩm báo lại ta trước.

- Không phải Ty chức phái người bẩm báo rồi sao, nếu không sao Huyện lệnh biết được?

Vương Huyện lệnh tức giẫm một chân, co cẳng chạy về hướng quân đội vào thành, cao giọng hỏi:

- Xin hỏi, vị nào là chủ soái tướng quân.

Trương Huyền vừa cười người vào thành, thấy một gã quan viên đang chạy tới, phía sau có mấy tên nha dịch chạy theo, nhìn quan phục người này hẳn là Huyện lệnh. Trương Huyền xoay người xuống ngựa cười nói:

- Chính là ta, xin hỏi các hạ là?

Vương Huyện lệnh vội vàng hành lễ.

- Tại hạ là Huyện lệnh huyện Thanh Hà Vương Khuê, xin hỏi quý danh của tướng quân là gì?

- Ta họ Trương.

- Hóa ra là Trương tướng quân, không biết Trương tướng quân tại sao suất quân vào thành. Huyện nhỏ lương thực thiếu thốn, nhân khẩu thừa thớt, nhân dân nghèo khổ, thật sự không tiếp đãi nổi quân đội.

- Lương thảo ta tự có, chúng ta cũng sẽ không phiền đến dân, chỉ là ở tạm một đêm, sáng sớm mai sẽ đi liền.

Trương Huyền không nói cho gã biết sẽ có loạn tặc tấn công, hẳn sợ làm tên Huyện lệnh dáng người gầy yếu này khiếp sợ. Vương Huyện lệnh thở phào nhẹ nhõm, nếu sáng sớm ngày mai đi ngay, vậy chắc không ảnh hưởng gì lớn. Gã lại vội vàng nói:

- Phòng trống của bốn huyện rất nhiều, hay là tôi sắp xếp một số phòng xá cho tướng quân, vừa có thể thuận tiện cho các tướng sĩ nghỉ ngơi, lại

vừa tránh phiền nhiễu dân, tướng quân thấy thế nào.

Trương Huyền nhìn nhìn huyện thành, trong huyện thành một màu tối đen, lại không có một cửa hàng cũng không có người đi đường, như là một tòa thành chết, còn bốn phía tường thành cũng hỏng be hỏng nát, hẳn còn muốn kêu gọi dân phu cùng nhau trấn thủ thành, bây giờ xem ra không thể trông cậy vào tòa huyện thành này rồi.

Trương Huyền nhíu mày, dùng roi ngựa chỉ vào một dãy phòng xá tối như mực gần đó nói:

- Những dãy phòng xá này có người không.
- Những dãy nhà gần cửa thành này hầu như không có ai ở.
- Vậy bọn ta ở đây.

Trương Huyền quay đầu ra lệnh:

- Tìm những căn phòng chắc ở gần chỗ cửa thành, đem lương thảo đồ vật cất kỹ, nhanh chóng tu sửa tường thành.

Vương Huyện lệnh sửng sốt, tu sửa tường thành để làm gì. Gã vô cùng khôn khéo, liền thấp giọng hỏi:

- Trương tướng quân, xảy ra chuyện gì sao.
- Không có xảy ra chuyện gì, phòng ngự bất trắc thôi. Loạn tặc ở đây rất nhiều, chẳng may có đạo tặc tập kích trong đêm, chúng ta phải phòng bị trước, Vương Huyện lệnh nói có đúng không.

Tuy lời nói có lý, nhưng Vương Huyện lệnh cảm thấy có chút kỳ hoặc. Bình thường quân binh sẽ không vào huyện thành, chi đội quân này lại vào thành trong đêm tối, còn đem hết lương thực trên thuyền lên bờ.

Lúc này, gã chợt nhớ tới chuyện này vẫn chưa báo cáo lại với gia chủ Thôi Thị, liền căn dặn thủ lĩnh dân đoàn mấy câu, kêu gã theo dõi động tĩnh quân binh này, gã vội vàng chạy vào trong thành.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 134+1: Sơ Chiến Tặc Vương (1) (1)

Huyện Thanh Hà vốn là một huyện lớn đông đúc giàu có, nhân khẩu rất đông, buôn bán phồn hoa, phong tục dân chúng thuần phác, lại có Thôi thị ở Thanh Hà vọng tộc thiên hạ như thế này, khiến huyện Thanh Hà cũng là nơi tập trung văn nhân nổi tiếng, trường học tư nhân của Thôi thị vền vền chiếm mấy trăm mẫu đất, còn có ba ngàn sĩ tử đọc sách học ở trường đã lâu.

Nhưng phi loạn nghiêm trọng khiến huyện Thanh Hà phải chịu thương tổn trầm trọng, nhân khẩu giảm mạnh, buôn bán khó khăn, thời gian ba năm gần gũi, huyện Thanh Hà đang là huyện lớn giàu có và đông đúc biến thành một toà thành chết.

Quan viên và hào môn vọng tộc địa phương vì để bảo vệ thành trì và quê hương, không thể không âm thầm đàm phán cùng loạn phi. Ủng hộ tiền lương cho bọn chúng để đổi lấy an bình của thành trì, đây đã là bí mật công khai, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.

Tuy nhiên loạn phi thật quá mức tàn bạo, quan phủ địa phương cũng giống như vậy không thể nhịn được nữa, giống như Trương Kim Xưng, quân đội của gã đốt giết gian dân, không chuyện ác nào không làm. Thậm chí ngay cả hào môn vọng tộc cũng không buông tha, tự nhiên cũng khơi dậy vô cùng phẫn hận của sĩ tộc và quan phủ.

Vào nửa năm trước, bốn quận tổ chức mấy vạn dân đoàn cùng với quân đội Trương Tu Đà bao vây tiêu trừ Trương Kim Xưng, không ngờ Trương Kim Xưng yếu thế bại lui, khiến bọn Thái thú sốt ruột lập công, không đợi quân đội Trương Tu Đà chạy đến đã phát động thế công trước, kết quả gần như bị diệt toàn quân.

Lần thất bại đó không chỉ khiến cho Trương Tu Đà và quan địa phương kết thành thù hận, hơn nữa khiến thế lực Trương Kim Xưng nhanh chóng mở rộng, đã từ hơn vạn người tăng mạnh đến tám vạn người. Quan phủ các nơi người người tự thấy bất an, chỉ đành lén lút hướng về phía Trương Kim Xưng cầu hoà xin hàng.

Bởi vì Trương Kim Xưng nhanh chóng hùng mạnh, một cánh loạn phi khác của Cao Sĩ Đạt không thể không lui đến quận Bình Nguyên, ngay cả Đâu Kiến Đức thế lực hùng mạnh nhất cũng bị bức bách ra khỏi quận Thanh Hà.

Trước mắt quận Thanh Hà và quận Võ Dương trở thành phạm vi thế lực của Trương Kim Xưng, ngay cả quân Tuỳ rút lui quy mô lớn về phía nam bọn chúng cũng cả gan thừa dịp cướp bóc, lại càng không cần nói quân đội Trương Huyền chưa đến hai ngàn người.

Ngay khi một khắc kia quân đội Trương Huyền tiến vào quận Thanh Hà, Trương Kim Xưng cũng đã xem bọn họ như cơm trong mâm của mình rồi, hơn nữa trong quân đội của Trương Huyền có ba trăm năm mươi con chiến mã tốt nhất, cảnh này khiến cho Trương Kim Xưng đối với chiến mã cầu mong như mạng mắt đỏ ké cả lên.

Trong màn đêm, một cánh quân đội đông nghìn nghịt đang từ phía tây bắc di chuyển nhanh chóng về phía huyện Thanh Hà, mà một cánh quân đội mấy ngàn người khác thì đang dưới sự dẫn dắt của tướng giặc Dương Công Khanh từ mặt nam bọc sườn sang, cắt đứt đường lui của quân Tuỳ.

Đại tướng cầm đầu chính là đầu sỏ giặc Trương Kim Xưng, Trương Kim Xưng tuổi chừng ba mươi mấy, dáng người khô ngô, vai rộng eo thon, sử một cây trường thương bằng thép ròng nặng bảy mươi cân, kiêu dũng thiện chiến.

Gã từ trước là một tên du hiệp, võ nghệ cao cường, hoành hành một dải Hà Bắc, hai năm trước gã giở gậy dẫn mọi người dấy binh khởi nghĩa ở Cao Kê Bạc*, bây giờ đã có được hơn tám vạn tặc binh, tự phong Thanh Hà Vương, mơ hồ đã nên trò trống.

(bến Cao Kê nay là một bến cảng ở tỉnh Hà Bắc thuộc huyện Cổ Thành Trung Quốc - khu du lịch rất nổi tiếng)

Trương Kim Xưng dừng ngựa ở trên ngọn đồi nhỏ thấp, ánh mắt lạnh lùng ngưng thần trông về phía nam. Gã bỗng nhiên quay đầu hỏi mưu sĩ phía sau lưng:

- Kẻ mà Vũ Văn Thuật muốn ta giết, chính là kẻ này à!

Mưu sĩ của Trương Kim Xưng tên là Dương Tế, chính là người quận Thanh Hà, y vội vàng nói:

- Thuộc hạ đã điều tra xong, chính là người này, hãn tên là Trương Huyền, là người Vũ Văn Thuật hận thù sâu đậm!

- Trương Huyền?

Trương Kim Xưng nhướn mày:

- Có thể chính là hãn cướp chiến mã của ta hay không?

- Điều này tạm thời vẫn chưa thể khẳng định. Huynh đệ đi Trác quận điều tra vẫn chưa về.

- Nếu thật sự là hãn cướp chiến mã của ta, ta muốn chém hãn thành trăm ngàn mảnh cũng không hả giận!

Trương Kim Xưng nghiêng răng nghiêng lợi một trận.

Lúc này, một tên tặc tướng cưỡi ngựa vôi vàng chạy tới, ở trên ngựa vòng tay bấm báo:

- Khởi bẩm đại tướng, quân Tuỳ đã lui vào huyện Thanh Hà, lương thảo trên thuyền cũng chở vào trong huyện.

Trương Kim Xưng lập tức giận tím mặt:

- Vương Khuê đúng là chán sống phải không? Không ngờ dám cướp cơm trong mâm của ta!

Dương Tể vôi vàng nói:

- Đây khẳng định là quân Tuỳ cưỡng chế vào thành, Vương Khuê cũng không có cách nào. Ông ta làm sao có thể tự rước lấy tai hoạ vào mình?

Trương Kim Xưng hừ thật mạnh một tiếng:

- Ông ta sau việc này nếu như không cho ta một lời giải thích, xem ta giết sạch chó gà huyện Thanh Hà như thế nào!

Mưu sĩ Dương Tể cũng là người huyện Thanh Hà, tuy rằng gia đình y đã không ở huyện Thanh Hà, nhưng dù sao cũng còn bà con ở quê nhà. Nếu như Trương Kim Xưng tàn sát cả thành, y cũng rất khó ăn nói với bà con.

Lúc này trên mặt y có chút lúng túng, lại khuyên Trương Kim Xưng:

- Đại vương nếu đã phong Thanh Hà Vương, hãy nên suy nghĩ thành lập vương thành. Từ giao thông thuận lợi cùng với khống chế toàn bộ quận Thanh Hà, ngoài huyện Thanh Hà ra chẳng còn nơi nào khác, đây là nơi

quy tụ khí đế vương, hẳn là dời thêm một số phú hộ đến huyện Thanh Hà mới đúng.

Trương Kim Xứng ngửa đầu cười to:

- Nếu là thành Kiến Vương, Cao Kê Bạc chẳng phải càng tốt hơn sao!

Gã không hề để ý tới Dương Tế, giục ngựa chạy gấp về phía huyện Thanh Hà. Dương Tế thở dài, Trương Kim Xứng bị cái lợi cực nhỏ của Vũ Văn Thuật dụ dỗ, sớm hay muộn sẽ bị ông ta hại chết. Lai lịch cánh quân đội này một chút cũng không biết rõ, Trương Kim Xứng đã tùy tiện đồng ý với yêu cầu của Vũ Văn Thuật, không nên nha!

Bên trong thành huyện Thanh Hà vẫn như cũ là một không khí trầm lặng, không có một tia sáng, ngoại trừ hai cổng thành đông tây, cả huyện thành bị bóng đen bao trùm. Dân cư bên trong thành như thể quen với các loại nguy hiểm giáng xuống, mặc dù mùi khấn trương càng ngày càng đậm, nhưng dân cư bên trong thành thủy chung không có động tĩnh gì.

Kỳ thật đây cũng là một quy củ Trương Kim Xứng lập ra, nếu như dân cư cổng thành không chống cự, thì sẽ không bị giết. So với sự tích cực chuẩn bị chiến tranh của quân Tùy, dân chúng bên trong huyện càng thờ phụng quy củ của Trương Kim Xứng hơn.

Huyện Thanh Hà là một huyện ở giữa, nam bắc không có cổng thành, chỉ có hai cổng thành đông tây, hai cánh cổng thành sớm đã rách nát không chịu nổi, còn một nửa treo nghiêng nghiêng ở bên trong vòm thành, chỉ cần gỗ lớn nhẹ nhàng va trúng có thể tan tành thân xác, cũng không có sông đào bảo vệ thành và cầu treo gì, nhìn ra được dấu vết bị bùn đất lấp đầy.

Duy nhất đáng được chúc mừng chính là, cấu trúc tường thành coi như toàn vẹn, tuy nhiên cho dù tường thành duy nhất đáng được chúc mừng này, cũng bị sụp bảy tám lỗ lớn rộng hơn trượng, căn bản cũng không cần phải vào thành từ cổng thành.

Binh lính quân Tùy khẩn trương tu bổ tất cả lỗ hổng, biện pháp hữu hiệu nhất chính là dùng bao tải chất đầy bùn đất, xếp chồng rào cản tầng tầng ở bên trong lỗ thành thùng, bít chặt hoàn toàn cổng thành, tường thành bị khoét hổng cũng dùng bao đất và gạch đá xây sửa.

Mặc dù kém rất xa tiêu chuẩn một toà thành trì kiên cố, nhưng miễn cưỡng có thể chống cự loạn phỉ tấn công, hơn nữa bọn họ còn đang chờ đợi viện quân đến nơi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 134+2: Sơ Chiến Tặc Vương (1) (2)

Trên tường thành, Trương Huyền âm trầm nhìn chăm chú về đường chân trời hắc ám phía xa. Dưới ánh trăng, hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng một con sông nhỏ hẹp và mảnh lớn ruộng lúa vừa mới thu gặt, cùng với từng toà nhà chỉ còn lại đổ nát thê lương, nhưng ở chỗ xa hơn, một dải thô giống như dải băng màu đen chia giữa bầu trời đêm xanh đậm và đất đai màu đen, đó chính là đường chân trời.

- Tướng quân, vì sao chúng ta không trực tiếp phá vây xuôi nam?

Thẩm Quang chậm rãi đi tới bên cạnh Trương Huyền đang nhìn chăm chú vào ruộng lúa nơi xa thấp giọng hỏi.

Trương Huyền lắc đầu, giọng nói vô cùng trầm thấp xa vời:

- Phá vây chỉ là một bước cuối cùng. Không thể còn cách nào khác, ta chỉ muốn giảm bớt thương vong của binh sĩ đến mức thấp nhất. Nếu như chúng ta tùy tiện xuôi nam, rất có thể tiến vào vòng mai phục của loạn phi, có thể thương vong rất lớn. Chúng ta đều là công thần từ Cao Câu Ly trở về, ta không hy vọng các huynh đệ ngay cả niềm vui sướng phong thưởng cũng chưa hề nhắm nháp đã chết ở trong tay loạn phi, điều này không công bằng với bọn họ.

- Nhưng chiến đấu chống cự trong thành, rất dễ tổn thương đến người vô tội!

Trương Huyền đã trầm mặc, ánh mắt trở bên càng thêm thâm trầm, thật lâu sau, hẳn chậm rãi nói:

- Ta sẽ làm hết sức!

Đêm càng ngày càng sâu, đã sắp đến thời khắc canh một, nhưng ngoài thành không có bất kỳ động tĩnh loạn phi nào, bộ hạ của Trương Huyền đã phân phối xong nhiệm vụ của mỗi người.

Cung binh bố trí ở trên cổng thành đông tây, mà trường mâu binh thì chia làm hai, một nửa thủ chặt bên trong cổng thành, một nửa khác thì đi phòng ngự bảy tám cái lỗ tường rộng hơn một trượng kia.

Mặt khác, còn có ba trăm kỵ binh ở nơi thành nam nghe theo mệnh lệnh của Trương Huyền, ánh mắt Trần Húc nghiêm khắc, môi kéo căng mím chặt thành một đường thẳng, gã là thống lĩnh đội kỵ binh này.

- Tất cả mọi người nghe lão tử đây!

Ngữ khí của Trương Huyền trở nên rất thô lỗ, nhưng mỗi câu nói đều đánh thép ngân vang, khiến cho bọn binh lính ghi nhớ mệnh lệnh của hắn trong lòng.

- Không cho phép tham công! Không cho phép tự tiện xuất kích! Cho dù quân địch cởi sạch quần áo đứng trước mặt các người đợi chết, cũng không cho phép xuất kích. Hết thấy lấy ánh lửa trên tường thành của ta làm chuẩn. Ta sẽ đốt ba đồng lửa, đây chính là tín hiệu ta phát ra, kẻ trái lệnh trảm!

- Tuân lệnh!

Bọn kỵ binh cùng đồng thanh hô lớn.

Trương Huyền lại nói khẽ với Trần Húc:

- Ta rất có thể sẽ đốt lửa ở tường thành tây, các người có thể mai phục ở ngoài thành tây, cũng phải chú ý động tĩnh tường thành đông.

- Ty chúc tuân lệnh!

Trương Huyền vỗ bờ vai của gã:

- Đi đi!

Trần Húc trở mình lên ngựa, vung tay ra lệnh:

- Xuất phát!

Bọn kỵ binh nối tiếp đi dọc theo thông đạo hẹp lép bên trong lỗ hồng của thành nhanh chóng chạy ra phía ngoài thành. Ba trăm tên kỵ binh chạy ra khỏi huyện thành Thanh Hà, dần dần biến mất trong bóng đêm.

Một ngàn bảy trăm binh sĩ tạm thời biến thành một ngàn bốn trăm người, lúc này, chuẩn bị chiến đấu đã hoàn thành. Tất cả binh lính đều đang tận dụng thời gian nghỉ ngơi, đồng thời cảnh giác chờ đợi tín hiệu chiến đấu.

Trương Huyền ngược lại không cách nào nghỉ ngơi, hẩn phụ trách toàn cục, mỗi một chi tiết hẩn đều muốn tự mình chứng thực, hẩn biết rằng, kẻ thất bại thường thường là tạo thành trên những chi tiết không đáng.

Hẩn cưỡi ngựa tuần tra các nơi bên trong thành, hẩn đặc biệt quan tâm bảy tám cái lỗ lớn trên tường thành đông. Tuy rằng đã dùng bao cát và đá tảng tiến hành sửa chữa rồi, nhưng chỉ cần nhân số đối phương đủ nhiều, vẫn rất dễ dàng moi lỗ tường ra.

Tuy nhiên một lão binh nghĩ ra một cách, ở phía trước mỗi một lỗ tường đào một cái hố to, bên trong cắm đầy cọc nhọn, quân địch cho dù moi tường thành ra, cũng sẽ trực tiếp rơi xuống hố lớn...

Mặt khác, còn có một chi tiết có lợi, mọi người vừa mới phát hiện, trong vòng hai mươi dặm ngoài thành không ngờ không có một cây đại thụ nào. Không cần phải nói tất cả đều đoán được, nhất định là chiến quả huyện Thanh Hà vườn không nhà trống lưu lại.

Cứ như vậy, trừ phi bản thân quân địch có thang công thành, nếu không bọn chúng chỉ có thể đi chặt cây gỗ ở nơi xa. Như vậy sẽ chậm trễ thời gian rất dài, đối với quân Tuỳ mà nói, thời gian chính là hy vọng quân cứu viện.

Trương Huyền ở trước mỗi lỗ tường giải thích một lượt với bọn binh lính, khi ấy mới vừa về đến cổng thành đông. Cổng đông thành là chỗ đặc biệt nặng nề do quân địch tấn công, Trương Huyền lệnh cho binh sĩ dùng bao đất và đá tảng đắp phía bên trong cổng thành, tạo nên một toà thành như cái hũ cao một trượng, cho dù quân địch từ ngoài cổng thành giết vào đây, cũng khó có thể lập tức tản ra, cũng là một dây phòng ngự cuối cùng bên trong thành.

Trương Huyền xa xa nhìn thấy Uất Trì Cung nằm úp ở trên bao đất trước vòm cổng thành, bóng lưng giống như gấu đen vô cùng nổi bật trong đám binh sĩ, tay của hắn ta cầm đại thiết côn, đang tập trung chăm chú từ trong khe hở lỗ thành hồng lưu ý nhìn động tĩnh ngoài thành.

Trương Huyền vốn định bổ nhiệm hắn ta là Lữ soái, nhưng Uất Trì Cung kiên quyết không chịu, vô công không nhận phong, hắn ta không muốn phá quy củ Trương Huyền định ra. Cuối cùng, hắn ta đã trở thành một tên Hoả trưởng, thủ hạ có mười gã huynh đệ.

Trong lòng Trương Huyền không hỏi có chút áy náy, Uất Trì Cung vừa mới đi theo mình đã gặp phải chiến tranh rồi.

- Kính Đức, bên ngoài có động tĩnh không?

Trương Huyền xoay người xuống ngựa, đi lên trước hỏi như không có việc gì.

- Tôi đây chỉ nhìn thấy vài tên do thám lăm la lăm lét. Đại đội quân địch chưa có tới.

Trương Huyền trầm mặc một lát, trầm giọng nói:

- Kính Đức, thật xin lỗi!

Uất Trì Cung ngây ngẩn cả người, chậm rãi, hắn ta cười toét cả miệng rộng hết cỡ:

- Tiếc nuối nhất của tôi đây chính là không thể đi cùng tướng quân ngày đi Cao Câu Ly. Tôi đây chưa bao giờ đánh giặc, năm mộng cũng muốn đó!

Trương Huyền không kìm nổi gõ trên ót của hắn ta một cái:

- Chưa đánh qua sao? Nghĩ cho kỹ một chút, lúc ở Câu Luân Hải cứu Đồ Lặc.

Mặt Uất Trì Cung lập tức đỏ lên, cũng may da mặt của hắn ta ngăm đen, hơn nữa bóng đêm mờ tối, nhìn không ra khuôn mặt đỏ của hắn ta. Hắn ta gãi da đầu ngứa ngáy ngừng, nói ấp úng:

- Đó không tính, đó căn bản không phải đánh giặc!

Trương Huyền biết rõ hắn ta quả thật là muốn an ủi mình, không muốn khiến cho mình nói lời xin lỗi các thứ nữa, trong lòng Trương Huyền cảm thấy ấm áp một hồi. Cười đăm một quyền trên cánh tay vô cùng trắng kiện của hắn ta:

- Nhớ kỹ, đêm nay là một trận ác chiến, nhưng trước hết giữ được tính mạng, sau đó mới đánh cho thống khoái!

- Mẹ của tôi cũng hay nói như thế!

Đúng lúc này, trên đầu có binh lính hô:

- Tướng quân, bọn chúng đến rồi!

Trương Huyễn bỗng dừng đứng lên, trở mình lên ngựa, lớn tiếng quát với binh lính:

- Truyền lệnh tất cả các huynh đệ, chuẩn bị chiến đấu!

Không khí bên trong huyện thành lập tức khẩn trương hơn, tất cả binh lính đều vội đầu vào các vị trí chiến đấu của mình.

Bọn họ đều là quân Tuỳ đủ tiêu chuẩn, trang bị của mỗi người có cung tiễn và khiên tròn, còn có một cây trường mâu, cùng với một thanh chiến đao, lúc này binh sĩ có mặt đều chạy lên tường thành, giương cung lắp tên, chuẩn bị đón đầu, một lần thối tan tặc binh tấn công.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 135: Sơ Chiến Tặc Vương (2)

Trương Huyền hít mắt đánh giá quân giặc càng ngày càng gần trên đồng vắng, từ một đường thẳng biến thành một mảng đầu người đông nghèn nghịt, cao cao thấp thấp, lộn xộn không đều, không giống binh lính đánh trận, ngược lại giống công nhân xây dựng thời đại kia của hãn túm năm túm ba đi làm trên công trường.

Trương Huyền rõ ràng nghe thấy bên cạnh có binh lính cúi đầu mắng một tiếng:

- Một đám mọi ô hợp.

Kỳ thật Trương Huyền cũng có loại cảm giác này, loại cảm giác này sinh ra sớm nhất là khi hãn lần đầu tiên tiếp nhận Đệ Tam Doanh của quân phủ thứ hai mươi bảy, khi đó binh lính của hãn cũng là một đám ô hợp như thế này.

Trong lòng Trương Huyền sinh ra một ý niệm trong đầu, kỳ thật không cần thủ thành, có thể trực tiếp suất quân giết ra ngoài, nhấ định có thể nhắc một tay đánh tan đối phương.

Nhưng ý nghĩ này chỉ là chớp mắt thoáng qua, Trương Huyền vẫn không ngừng cảnh cáo bản thân không thể khinh địch, Trương Kim Xương này gian xảo vô cùng, gã dùng thủ đoạn giống thế này lừa gạt Thái thú bốn

quận, làm cho bọn họ tham công sốt ruột mà khinh suất tấn công, cuối cùng mấy vạn người bị diệt toàn quân.

Đạo lý rất đơn giản, mặc kệ ai làm thủ lĩnh cũng không thể dung túng thủ hạ của mình tàn mạt hỗn loạn như vậy, Trương Kim Xương hẳn là cũng giống như thế.

- Truyền lệnh xuống, đây là quân địch cố ý yếu thế, không cho phép bất cứ kẻ nào khinh địch!

Mệnh lệnh nhanh chóng truyền xuống, tất cả binh lính đều lập tức ưỡn thẳng lưng, trước đó bọn họ rõ ràng có chút khinh địch.

Lúc này, gần vạn tên tặc binh dừng lại ở ngoài hai trăm bước, Trương Kim Xương rất có kinh nghiệm, hai trăm bước là tuyến an toàn, đi về phía trước nữa sẽ bị tiễn bắn. Đương nhiên, tính ra đối với máy bắn đá, xa nhất có thể quăng đến ngoài ba bốn trăm bước, tuy nhiên huyện thành Thanh Hà khẳng định không có máy bắn đá.

Trương Kim Xương thật sự là đang lặp lại chiêu cũ, gã dùng kế yếu thế để lòng quân quân địch kiêu ngạo, mặt trước đội ngũ hơn hai ngàn người hỗn loạn không kìm nổi, hoàn toàn đúng là một đám ô hợp, nhưng mặt sau ngược lại là hàng hàng quân đội chỉnh tề.

Lúc này ánh mắt Trương Kim Xương có chút giống con vịt cái*, tin tình báo gần nhất của gã là quân Tuỳ dựng trại ở bờ sông, cho nên gã không có mang theo vũ khí công thành công kình. Ai mà nghĩ được quân Tuỳ giao hoạt giống con thỏ, không ngờ chui vào bên trong thành, điều này khiến cho gã có chút khó khăn rồi.

(Ánh mắt vịt cái: bạn nào không biết mắt con vịt cái như thế nào thì tra google mục hình ảnh nhé, mắc cười lắm)

Trở về lấy vũ khí công thành rõ ràng đã không thể nào, hoặc là có thể chặt cây làm một số thang công thành đơn sơ. Nhưng trong vòng hai mươi dặm bốn phía huyện Thanh Hà không có một thân cây nào. Tất cả nhà cửa đều bị thiêu huỷ, tìm không thấy một cây xà nhà có thể sử dụng.

Gã bất ngờ bị việc đơn giản nhất làm khó rồi, sao gã lại tìm không được một khúc gỗ có thể làm thang công thành chứ.

Đương nhiên, còn có một số biện pháp. Thí dụ thang bằng khung người trèo vào thành, thành trì huyện Thanh Hà cũng không cao lớn lắm, quân đội đối phương cũng không nhiều, chỉ có điều Trương Kim Xương có ý tưởng khác.

- Đại vương, thuộc hạ sẵn lòng dẫn người đi đốn cây!

Một tên bộ tướng xung phong nhận việc lấy lòng.

Trương Kim Xương vung tay lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào chỗ cổng thành. Ánh mắt màu bạc chiếu vào cổng thành, gã thấy rất rõ ràng, cổng thành vốn nát vụn đã không thấy nữa, đổi thành bao đất xếp chồng ngay ngắn.

Gã căn bản không cần đi chặt cây gì cả, gã hiện tại không thiếu nhất chính là người. Cũng có nghĩa, thuộc hạ của gã rất nhiều, làm cho lương thực của gã cung ứng khó khăn. Đuổi bọn chúng đi không tốt đối với thanh danh, mà lưu lại bọn chúng lại ngại trời buộc, như vậy hãy tiêu hao hết trong chiến tranh đi!

- Thanh Lâm tướng quân ở chỗ nào?

Trương Kim Xương ra lệnh một tiếng, một tên đại tướng lập tức đứng ra, ôm quyền nói:

- Có thuộc hạ!

Người này tên là Lã Minh Tinh, vốn là đầu sỏ quận Võ Dương, đầu năm bị đại tướng dưới quyền Trương Tu Đà Phí Thanh Nô đánh bại, dẫn mấy ngàn tàn binh tìm đến nương tựa Trương Kim Xưng, được Trương Kim Xưng phong làm Thanh Lâm tướng quân.

Trương Kim Xưng chỉ phía cổng thành:

- Cổng thành là bao đất chồng lên nhau, người có thể dẫn bản bộ đi trước dọn dẹp sạch sẽ chúng nó!

Da đầu Lã Minh Tinh đều cả kinh phát đau, đây không phải là để cho thủ hạ của y đi làm đá kê chân sao? Y do dự một chút, Trương Kim Xưng cũng không cho y cơ hội biện bạch, cao giọng quát.

- Nổi trống tấn công cho ta!

- Thùng! Thùng! Thùng!

Một trăm mặt trống trận còn lớn hơn so với cối xay gỗ vang, tiếng trống long trời lở đất như thể quanh quẩn giữa thiên địa. Dân chúng bên trong thành sợ tới mức mất hồn mất vía, rồi rít mang thê nhi chui vào hầm.

Trương Kim Xưng đắc ý nhìn đầu thành, nếu như gã cố ý yếu thế không cách nào khiến cho địch nhân trúng kế giết ra ngoài thành, như vậy gã chỉ có thể thị uy thôi. Đây chính là trống Diêm vương đòi mạng của gã, dùng tiếng trống mạnh mẽ đến phá hủy ý chí chiến đấu quân địch.

Lã Minh Tinh vạn bất đắc dĩ, chỉ đành quay đầu hô lớn một tiếng:

- Theo ta lên!

Ba ngàn bộ hạ của Lã Minh Tinh từ trong quân giặc xông ra ngoài, như nước triều dâng theo chủ tướng Lã Minh Tinh xông về phía cổng thành.

Mấy trăm cung thủ trên thành cùng nhau giương cung tiễn lên, bọn họ vốn chính là cung binh tinh nhuệ của U Châu, được Lai Hộ Nhi điều động đi Cao Câu Ly tác chiến. Những cung thủ này huấn luyện có tố chất, không chỉ có sức lực lớn, hơn nữa bắn tên tốc độ cực nhanh, nếu so với binh lính bình thường nhanh hơn gấp đôi.

Đối diện tặc binh đánh tới mãnh liệt, bọn họ không kích động mảy may, nửa ngồi sau lỗ châu mai, lợi dụng lỗ châu mai để yểm hộ bản thân, bọn họ cùng lúc lấp tiễn trên dây cung.

Binh tiễn là tiễn lớn, dài hai thước, mũi tiễn rất nặng, bắn ra theo đường vòng cung, lợi dụng sức nặng tự thân bắn xuống, lực xuyên phá cực mạnh, bì giáp bình thường cũng khó mà chống đỡ, càng huống chi là tặc binh áo vải.

Trên đầu thành hoàn toàn yên tĩnh, Trương Huyền ngưng thần nhìn binh sĩ quân giặc càng đến càng gần, khi quân địch xông vào cách trăm bước, hăn lập tức hạ lệnh:

- Bắn!

Tiếng mõ trên đầu thành chợt gõ vang, bọn cung binh đồng thời bắn ra, mấy trăm mũi binh tiễn bay lên không, hướng về phía quân giặc đông nghìn nghịt vọt đi.

Binh tiễn gào thét mà đến, bắn vào trong đám người dày đặc, tức thì huyết quang vấy ra, tiếng kêu thảm nổi lên bốn phía, từng mảng quân giặc bị bắn ngã trên đất, thương vong hơn hai trăm người. Tặc binh chưa bị bắn chết trên người cầm tiễn, kêu thảm liêu mạng bò về phía sau, khiến người ta cảm thấy ghê người.

Quân giặc rồi rít nâng lá chắn đón đỡ, đợt tiễn thứ hai lại bắn đến dày đặc, lần này cung binh đầu thành tầm bắn xa hơn, bắn về phía binh sĩ mặt sau dày đặc giống như vậy. Mộc thuẫn thấp kém ngăn không được sức lực

mạnh mẽ của binh tiên, trên chiến trường lại vang lên một mảng kêu thảm thê lương, bọn tặc binh trúng tên tới tập gục ngã...

Lã Minh Tinh thấy cung tiễn rất sắc bén, bọn họ ngay cả thang công thành cũng không có, thuần túy chính là chịu chết, tiếp tục như vậy không đầy một khắc thời gian bọn chúng cũng sẽ toàn quân bị diệt. Y cũng mặc kệ quân lệnh Trương Kim Xưng, hô lớn:

- Lui lại!

Không cần y hô to, bọn tặc binh sớm đã sợ tới mức hồn bay phách lạc, nhốn nháo quay đầu chạy trốn chết, tặc binh công thành thối lui như thủy triều.

Trương Kim Xưng thấy rõ ràng, trong lòng của gã giận dữ, mới hai đợt tiễn đã muốn rút lui, loại quân đội này còn dùng được cái gì nữa, gã lớn tiếng quát:

- Đao phủ thủ lên, ai dám lui lại, lập tức trảm!

Trương Kim Xưng có năm trăm tên đao phủ thủ, đặc biệt dùng để đốc thúc quân đội tấn công, bọn chúng xếp thành hàng tiến lên, chặn lại đường lui của bại binh, huy động đao búa giết về phía bại binh, tức thì giết liên tiếp hơn mười người.

Lã Minh Tinh hận đến nghiến răng nghiến lợi, vạn bất đắc dĩ, chỉ đành hô lớn:

- Tiếp tục tấn công!

Mấy ngàn tên bại binh bị đao phủ thủ áp trận, uy bức bọn họ tiếp tục tấn công về phía cổng thành, mấy ngàn bại binh chỉ đành quay đầu lại lần nữa công về phía cổng thành.

Trương Kim Xưng lập tức thét ra lệnh:

- Bắn tên, ngăn chặn đầu thành!

Mấy ngàn cung nỏ thủ của tặc binh chạy vội lên trước, cùng nhau bắn tên về phía đầu thành, tên dày đặc như quạ đen vọt về phía đầu thành.

- Tránh né!

Trên đầu thành Giáo úy Đỗ Văn Tư hô to một tiếng, binh lính nhất loạt nhích gần về phía lỗ châu mai. Mũi tên dày đặc xẹt qua đỉnh đầu bọn họ, giống hệt mưa đá lộp bộp giã trên tường gạch đầu thành. Mặc dù bọn binh sĩ kịp thời tránh né, nhưng vẫn có mười mấy người bất hạnh bị mũi tên bắn trúng bị thương.

Nhưng binh lính quân Tuỳ nhanh chóng thích ứng mũi tên dày đặc của quân địch, bọn họ tránh sau lỗ châu mai, lợi dụng chỗ hổng để bắn tên trên lỗ châu mai ra phía ngoài. Dưới thành quân giặc hung hãn tiến đến lại đổi mặt lần nữa với sự vô tình của binh tiên lớn mạnh mẽ bắn ra.

Mặc dù quân Tuỳ phản kích vô cùng sắc nhọn, nhưng quân giặc dưới sự yểm hộ của tên mạnh, vẫn từng bước tiếp cận cổng thành. Quân đội của Trương Kim Xưng không có mang theo vũ khí công thành, đối với công thành cực kỳ bất lợi. nhưng bản thân huyện Thanh Hà thành trì cũ nát, không có sông đào bảo vệ thành, cổng thành đã rách mướp không chịu nổi, quân Tuỳ chỉ có thể dùng bao đất để phủ kín cổng thành.

Đối với quân giặc mà nói, cổng thành là đường tắt công vào trong thành, chỉ cần rút bao đất ra, đại quân có thể giết vào bên trong thành, đối với việc tranh đoạt cổng thành cũng đã thành tiêu điểm cho hai quân chiến đấu kịch liệt.

Quân đội Lã Minh Tinh rút cuộc giết đến dưới thành, mấy trăm binh sĩ quân giặc chia làm hai đội bắt đầu di dời nhanh chóng bao đất vây bên

ngoài. Tiễn trên đầu thành như mưa rơi, hơn một trăm binh lính quân tùy tránh ở mã diện* chỗ lồi ra ngoài ở đầu tường bắn tên về phía cổng thành. Không ngừng có binh sĩ quân giặc kêu thảm trúng tên ngã xuống, đá lớn trên đỉnh đầu lăn xuống, khiến quân giặc trước cổng thành chết và bị thương thảm trọng hơn nữa. Xác chất đống, máu tươi rớt thành mấy dòng suối nhỏ.

(trên bức tường thành có những chỗ lồi ra, cung thủ có thể từ đó bắn tên ra, hình dáng như cái đầu ngựa nên gọi là mã diện)

Lúc này, Dương Tể đứng ở đằng xa xem cuộc chiến nên không được thấp giọng nhắc nhở Trương Kim Xưng:

- Thủ hạ Lã tướng quân đã chết bị thương hơn nửa, có thể phá binh tăng viện rồi.

Ánh mắt Trương Kim Xưng lạnh lùng, mắt thấy quân đội dưới quyền công thành chết bị thương thảm trọng, gã không mảy may xúc động. Sau một lúc, Trương Kim Xưng cười lạnh một tiếng:

- Không cần phải gấp, Lã Minh Tinh vẫn còn vốn liếng, chờ y lấy ra hết vốn liếng lại nói tiếp!

Vốn liếng theo như lời Trương Kim Xưng, là chỉ một cánh quân tâm phúc của Lã Minh Tinh, khoảng tám trăm người, đi theo Lã Minh Tinh nhiều năm, trang bị kỹ càng, nhưng Lã Minh Tinh cũng chưa có lấy bọn họ ra, chỉ mang một số đám ô hợp tấn công. Trong lòng Trương Kim Xưng nắm chắc, Lã Minh Tinh đang giở ngón nghề với mình, Trương Kim Xưng gã lại dễ gặt gẫm như vậy sao?

Ba ngàn quân đội tấn công nơi cổng thành đã thương vong hơn phân nửa, Lã Minh Tinh rút cuộc không kìm nổi, quát ra lệnh:

- Quân dự bị lên!

Trong bóng đêm, tám trăm quân giặc mặc võ trang đầy đủ xuất hiện, đây là quân tinh nhuệ của Lã Minh Tinh, bọn chúng đang mặc khôi giáp quân Tuỳ, giơ lên bì thuẫn bằng gỗ dày, tay cầm chiến mâu, xếp thành hàng chỉnh tề, dưới sự dẫn dắt của Lã Minh Tinh xung phong về phía nơi cổng thành. Tám chẵn trong tay bọn chúng khéo léo tinh xảo, có thể ngăn cản binh tiền bản tên trên đỉnh đầu.

Cánh quân giặc này vốn là phủ binh quận Võ Dương, về sau được Lã Minh Tinh hợp nhất, đã trở thành quân trọng yếu của y, bất kể sĩ khí và sức chiến đấu hoàn toàn không giống với mấy ngàn đám ô hợp vừa rồi.

Trương Huyền đứng ở bên trong lầu thành quan chiến cũng phát hiện cánh quân đội này không giống bọn bình thường, đây rất nằm ngoài dự liệu của hắn. Hoá ra trong quân giặc cũng có huấn luyện ra binh lính có tổ chất, tuyệt không phải nông dân bình thường cầm vũ khí liền xông ra trận. Suy rộng ra, vậy trong quân đội của Trương Kim Xưng sẽ có bao nhiêu loại binh sĩ tinh nhuệ thế này nữa?

Trong lòng Trương Huyền lập tức cảnh giác hắn lên, hắn âm thầm chúc mừng quyết sách chính xác của bản thân, không có bị biểu hiện hỗn loạn trước đó của quân địch mê hoặc, mà kiên trì thủ thành. Nhưng trong lòng hắn cũng rõ ràng, một trường ác chiến không thể tránh rồi.

Trương Huyền lập tức xoay người chạy xuống phía dưới thành, hắn nhất định phải biết rõ ràng chi tiết quân đội Trương Kim Xưng, không thể cùng quân địch chiến đấu cứng rắn như vậy, nếu không hắn sẽ toàn quân bị diệt.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 136: Sơ Chiến Tặc Vương (3)

Trương Huyền vốn muốn đi tìm huyện lệnh Vương Khê, nhưng hắn vừa xuống lầu thành, đã thấy Lư Khánh Nguyên dẫn một gã công tử trẻ tuổi vội vàng chạy đến.

Người trẻ tuổi này Trương Huyền chỉ cảm thấy dường như hơi quen mặt. Suy nghĩ sơ một hồi, hắn lập tức nhớ ra, trong thọ thần của Lư lão gia tử có gặp qua. Con cháu Thôi thị ở Thanh Hà, khi đó Lư Khánh Nguyên đã từng giới thiệu cho hắn.

- Hiền đệ!

Lư Khánh Nguyên vội vã vẫy tay về phía hắn hô:

- Có chuyện quan trọng.

Trương Huyền bước nhanh đến nghênh đón, hắn đã nhớ ra người trẻ tuổi này, tên là Thôi Nguyên Hàn.

- Lư huynh, chuyện gì?

Lư Khánh Nguyên chỉ vào con cháu Thôi thị bên cạnh nói:

- Vị này chính là Thôi Nguyên Hàn, hiền đệ ở trong Lư phủ đã từng gặp y, còn nhớ không?

Trương Huyền gật đầu, hành lễ sơ sơ với Thôi Nguyên Hàn:

- Thôi huynh có gì chỉ giáo phải không?

Thôi Nguyên Hàn lo lắng nói:

- Trương tướng quân nhất định phải mau chóng phá vây, các người binh lực quá ít, căn bản không chịu được toàn lực tấn công của Trương Kim Xưng. Ta có thể nói rõ cho tướng quân biết, lần này Trương Kim Xưng đánh các người là có kẻ chủ mưu. Gã xuất động năm ngàn Diêm La Quân, đây là quân đội tinh nhuệ nhất của gã, chính là muốn đặt tướng quân vào chỗ chết.

Trương Huyền âm thầm cả kinh, Trương Kim Xưng phục kích mình không ngờ là có kẻ chủ mưu? Hắn vội hỏi:

- Là chuyện như thế nào, Thôi công tử có thể nói cho tôi biết không?

Thôi Nguyên Hàn do dự một chút nói:

- Tôi đây sẽ không giấu diếm tướng quân, xung quanh Trương Kim Xưng có môn sinh Thôi gia. Chúng ta xế chiều hôm nay đã nhận được tin tức, hẳn là trong triều có người muốn mượn tay Trương Kim Xưng diệt trừ tướng quân.

Trương Huyền lập tức hiểu rõ, nếu như lời Thôi Nguyên Hàn là thật, vậy chỉ có thể là Vũ Văn Thuật. Xem ra vận mệnh trong u minh đã có sắp xếp của nó, nếu như Lữ Khánh Nguyên không đồng hành cùng mình, như vậy Thôi Nguyên Hàn đã không thể tự nói với mình bí ẩn này. Chính mình có lẽ thật sự sẽ gây kích ở quận Thanh Hà rồi.

Trương Huyền vội vàng ôm quyền nói:

- Đa tạ đại ân của Thôi công tử, Trương Huyền khắc ghi trong tâm khảm.

Thôi Nguyên Hàn thở dài:

- Người ở thời loạn đầu tiên phải có thể tự bảo vệ mình, Thôi gia cũng bị bức đành chịu thôi. Tướng quân cứ việc yên tâm rời đi, dân chúng trong thành hơn nửa đều là người nhà thủ hạ Trương Kim Xương. Gã sẽ không tàn sát dân trong thành. Nếu không chúng tôi sớm đã bị giết sạch rồi.

Trương Huyền yên lặng gật đầu, Thôi Nguyên Hàn chịu nói cho mình biết chân tướng, còn là vì mặt mũi Lữ Khánh Nguyên. Lúc này, hắn lập tức hạ quyết tâm, không thể đợi viện quân nữa. Hắn nhất định phải phá vây, hắn hỏi Lữ Khánh Nguyên:

- Nếu như phá vây, Lữ huynh đi cùng với đệ không?

Trên mặt Lữ Khánh Nguyên lộ ra vẻ lúng túng:

- Huynh muốn ở lại Thôi gia, huynh rất lo lắng...

Gã nói không nên lời, gã sợ mình và thê nữ không thể phá vây, bị loạn quân giết chết. Trương Huyền có thể hiểu được chỗ khó của gã, liền vỗ bả vai gã cười nói:

- Vây đệ sẽ giao A Viên cho huynh.

- Không có vấn đề, huynh sẽ đưa nàng về Lạc Dương an toàn.

Trương Huyền thi lễ với hai người:

- Chúng ta sau này còn gặp lại!

Hắn trở mình lên ngựa, dẫn theo vài tên thuộc hạ chạy gấp về phía cổng tây.

Lữ Khánh Nguyên và Thôi Nguyên Hàn nhìn theo hắn đi xa, Thôi Nguyên Hàn thở dài:

- Hy vọng quyết định này của ta là chính xác.

Lư Khánh Nguyên cười nói:

- Tổ phụ của huynh cực kỳ coi trọng người này, ông ấy nói người này tuyệt không phải vật trong ao. Trong lòng hiền đệ còn có lòng tốt, huynh tin tưởng Thôi gia tất có báo đáp về sau!

- Chỉ mong vậy! Không nói nữa, đi về trước, đệ sắp xếp tốt cho huynh trưởng và đại tẩu trước đã.

Hai người cùng bước nhanh rời khỏi đường cái, đi về phía Thôi phủ.

Không giống với cửa đông tác chiến kịch liệt, ngoài cửa tây vô cùng an tĩnh. Binh lực quân Tuỳ ở đây cũng không nhiều, chỉ có Thẩm Quang suất lĩnh ba trăm người bố phòng ở đầu thành.

Trương Huyền bước nhanh lên đầu thành, Thẩm Quang vội vàng tiến lên bái lễ, Trương Huyền đi đến bên thành ngừng thân nhìn ngoài thành. Chỉ thấy bên ngoài mấy trăm bước bố trí một cánh quân giặc, ước chừng có ba bốn ngàn người, bọn họ phân bố thành nửa vòng tròn, vây quanh cổng thành tây.

- Tướng quân, bọn chúng vẫn chưa có động tĩnh!

Trương Huyền gật đầu, nói với Thẩm Quang:

- Nói cho các huynh đệ biết, chuẩn bị phá vây!

Thẩm Quang cả kinh:

- Chúng ta không đợi viện quân sao?

Trương Huyền lắc đầu:

- Tề quận cách nơi này những hơn hai trăm dặm, đi về cũng là bốn năm trăm dặm. Nhanh hơn nữa cũng phải ngày mốt mới có thể đến, không còn kịp rồi.

Thẩm Quang trầm ngâm một lát hỏi:

- Tướng quân, đã xảy ra chuyện gì?

- Là ta phán đoán sai!

Trương Huyền cười khở một tiếng nói:

- Ta khinh thị Trương Kim Xưng, vừa rồi ta mới phát hiện, tinh binh bọn chúng không thua gì quân Tuỳ. Hon nữa có nhiều hơn mấy ngàn người, nếu như cùng đoàn binh của bọn chúng kịch chiến, chúng ta làm không tốt sẽ toàn quân bị diệt.

Trương Huyền không có nói cho Thẩm Quang biết, đây là Vũ Văn Thuật mượn đao giết người. Tranh đấu trong triều đình hẳn không muốn để cho bộ hạ hiểu quá nhiều. Trương Huyền lại ngưng thần nhìn ngoài thành chốc lát nói:

- Trương Kim Xưng bố trí binh lính ở ngoài thành tây là để phòng ngừa chúng ta phá vây. Nhưng ta cũng chỉ có thể phá vây từ thành tây.

- Tướng quân dự định phá vây như thế nào?

Thẩm Quang có chút lo lắng hỏi.

Trương Huyền trầm tư một lát, liền nói với y:

- Người trước tiên chuẩn bị ba đồng củi ở trên đầu thành. Một khi mệnh lệnh của ta đưa đến, người lập tức châm lửa!

- Ty chức tuân lệnh!

Trương Huyền lại giải thích cho y một số chi tiết, lúc này mới lên ngựa chạy về cổng thành đông.

Chiến đấu kịch liệt ở cửa thành đông đã đến lúc gay cấn, tám trăm quân tinh nhuệ của Lã Minh Tinh nhanh chóng tổ thành thuẫn trận. Hai trăm tấm chắn cùng nhau đặt ở giữa không trung, hình thành một đường hành lang lá chắn trên đầu kiên cố. Có hiệu quả phòng ngự lại binh tiến mã diện đầu thành bắn đến và cự thạch đập xuống trên đỉnh đầu.

Dưới thành ba ngàn cung nỏ thủ, mũi tên bắn ra che trời phủ đất bay đi về phía đầu thành. Kiên quyết ngăn chặn mấy trăm quân Tuỳ.

Bao đất ngăn ở thành đông cũng có mười hai tầng, vền vẹn một khắc trong một khắc, quân giặc đã rút đồ chín tầng, hơn trăm binh lính quân Tuỳ thủ ở trước cổng thành cùng nhau nâng nỏ bắn về phía bên trong vòm thành. Hơn trăm binh lính quân giặc đang lúc rút chuyển bao đất trở tay không kịp, tới tấp bị bắn ngã. Tiếng kêu thảm bên trong vòm thành vang thành một mảnh.

Lã Minh Tinh khẩn trương hô:

- Tấm chắn đi lên đón!

Trăm tên tặc binh rồi rút nâng thuẫn xông lên, bao đất chắn cổng thành chỉ còn lại có hai tầng, mắt thấy công phá ngay lập tức, Uất Trì Cung hét lớn một tiếng, nhảy qua bao đất, giết vào vòm thành, chỉ thấy gã vung lên đại thiết côn nặng trăm cân, dùng sức lực dời núi quét về phía thuẫn bài quân địch đầy đặc trước mặt. Chỉ nghe một mảng tiếng vỡ vụn, tấm chắn và xương cốt cùng bị nện đến dập nát. Mười mấy binh lính quân giặc bị nện đến bay lên.

Uất Trì Cung đại phát thần uy, múa may thiết côn quét ngang trong đám người, đánh đến quân địch óc vỡ toang, xương như đá vụn, từng mảng binh sĩ như rơm rạ bị cắt bị đánh ngã trên đất. Chỉ nháy mắt, hơn trăm tặc binh giết vào vòm thành đã bị đánh chết quá nửa, binh lính quân Tuỳ đều nhìn ngây dại, Cự Linh Thần giáng lâm cũng chỉ như vậy mà thôi.

Bên trong vòm thành quân giặc đứng là sợ tới mức hồn bay phách lạc, khàn giọng kêu thảm liêu mạng lui về sau, giẫm lên nhau chạy trốn về phía ngoài thành. Chốc lát, quân giặc bên trong vòm thành đã trốn sạch sành sanh. Hành lang thuận trận kiên cố cũng sụp đổ rồi, mấy trăm binh lính quân giặc rối rít chật vật chạy. Bên trong vòm thành chỉ có một đồng thi thể máu thịt nhầy nhụa.

Uất Trì Cung giết đến hứng thú, hét lớn một tiếng, xông về phía chủ tướng Lã Minh Tinh đang giật mình trợn mắt há mồm. Quát lớn một tiếng, Uất Trì Cung nhảy lên thật cao, thiết côn như núi nện tới trước mặt.

Lã Minh Tinh sợ tới mức cuống quýt nâng thương đón đỡ, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, thiết thương của Lã Minh Tinh bị đánh thành hình chữ v. Đôi cánh tay của Lã Minh Tinh cũng gãy, gã phun ra một búng máu, quát to một tiếng, thân thể quơ quào, suýt nữa rơi xuống ngựa, gã dùng hai chân điều khiển ngựa, quay đầu ngựa lại liêu mạng chạy trốn.

Uất Trì Cung đang muốn đuổi theo, binh lính quân Tuỳ mặt sau đồng thanh hô lớn:

- Uất Trì tướng quân, chủ tướng có lệnh, sai ngài lập tức trở về!

Uất Trì Cung không dám kháng cự mệnh lệnh của Trương Huyền, gánh thiết côn ở đầu vai, cười ha hả, xoay người chạy về phía bên trong vòm thành.

Trương Huyền thấy rất rõ ràng, Uất Trì Cung tuy rằng thần dũng vô địch, nhưng nếu như ba ngàn cung nỏ thủ đối phương cùng nhau phóng tên

về phía gã, sợ rằng gã khó lòng thoát chết. Mới vừa rồi là bởi vì Lã Minh Tinh ở đây, cung nỏ thủ đối phương ném chuột sợ vỡ đồ mới chưa có bắn tên. Nhưng một khi Lã Minh Tinh chạy trốn, đến trước mặt khẳng định là mưa tên dày đặc, Trương Huyền kịp thời kêu Uất Trì Cung quay lại.

Binh lính quân Tuỳ lại nhanh chóng chèn bao đất vào vòm thành. Lúc này, tấn công ồ ạt của quân địch vẫn còn chưa bắt đầu. Đây chính là cơ hội phá vây của bọn họ. Trương Huyền ngay lập tức hạ lệnh:

- Bắn ra một mũi hoả tiễn!

Lập tức có binh lính hướng lên bầu trời bắn ra một mũi hoả tiễn, đây là mệnh lệnh cho Thẩm Quang phát ra châm lửa. Cùng lúc đó, Trương Huyền đưa ra mệnh lệnh rút lui về phía cổng tây. Binh lính quân Tuỳ từ bốn phương tám hướng chạy về phía cửa tây.

Trương Huyền chạy lên đầu thành hô to:

- Mang theo huynh đệ bị thương, một người cũng không cho phép lưu lại!

Quân Tuỳ huấn luyện có tổ chất thể hiện ra đầy đủ vào thời khắc này, bọn họ mang trên lưng gần trăm binh lính bị thương, rút lui mau chóng dị thường, trong chốc lát, tất cả mọi người đều rút lui gọn gàng sạch sẽ.

Trương Huyền nhìn về bốn phía một vòng, trên thành dưới thành không còn binh lính bỏ lại nữa, hắn lập tức quay đầu ngựa mau chóng chạy đi về phía cổng thành tây.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 137: Sơ Chiến Tặc Vương (4)

Lần thứ hai quân giặc tấn công, bởi vì sự thần dũng của Uất Trì Cung giết ra mà gấp gáp rút lui. Đại tướng tấn công Lã Minh Tinh cũng thân chịu trọng thương, suýt nữa chết ở trong tay tướng Tuỳ, đáng vẻ kiêu ngạo tấn công của quân giặc nhất thời bị gặp khó khăn.

Lúc này, mưu sĩ Dương Tế nói khẽ với Trương Kim Xương đề nghị:

- Binh lực quân Tuỳ dường như cũng không nhiều, bọn họ tập trung binh lực tử thủ cổng thành, chỗ phòng ngự khác tất nhiên sẽ xuất hiện lỗ hổng. Đại vương vì sao không nghi binh cổng thành, phái binh lần nữa từ nơi khác vào thành được chăng?

Trương Kim Xương suy nghĩ một chút nói:

- Người bảo ta từ mấy chỗ lỗ hổng tường thành kia giết vào sao?

- Lỗ hổng tường thành đương nhiên cũng có thể. Kỳ thật chúng ta mặc dù không có mang thang công thành, lợi dụng thang người hoặc là dây thừng cũng có thể trèo lên tường thành, phương pháp rất nhiều, không cần phải cứng rắn công công thành.

Trương Kim Xương cực kỳ giáo hoạt, gã lệnh cho Lã Minh Tinh công phá cổng thành chỉ là muốn thử hư thật của quân Tuỳ, gã đã nhìn ra binh lực quân Tuỳ cũng không nhiều, nhưng cung tiễn rất lợi hại. Thử hạ Lã Minh Tinh chết nhiều hơn nữa gã cũng sẽ không đau lòng. Nhưng nếu như

là binh lính thủ hạ của chính mình công thành, gã sẽ không muốn gặp phải tổn thất thảm trọng như vậy lần nữa.

Lời đề nghị của Dương Tế không thể nghi ngờ là kế hay tránh được tổn thất, Trương Kim Xưng gật đầu, quay đầu lại quát ra lệnh:

- Gõ trống thúc giục lần nữa, năm ngàn Diêm La Quân đánh nghi binh cổng thành, chỉ cho phép hò hét tạo thế, không cho phép tiến vào trong vòng trăm bước!

Gã lại nói với đại tướng Phó Tiến:

- Người có thể dẫn ba ngàn Vô Thường Quân từ ba lỗ hổng tường thành phía bắc giết vào, trực tiếp đoạt lấy cổng thành!

- Truyền lệnh cho Dương Công Khanh lần nữa, bảo ông ta thủ chết cổng tây cho ta, phòng ngừa quân Tuỳ phá vây!

Trương Kim Xưng có được tám ngàn trung quân tinh nhuệ, toàn bộ đều là trang bị quân Tuỳ chính quy, huấn luyện có tổ chất, sức chiến đấu rất mạnh. Trong đó năm ngàn người xưng là Diêm La Quân, ba ngàn người còn lại xưng là Vô Thường Quân.

Lần này để tiêu diệt cánh quân Tuỳ từ Trác quận sang, gã xuất động toàn bộ tám ngàn tinh nhuệ, tính cả quân phản loạn phụ trợ là hơn một vạn người, gần hai vạn đại quân vây công huyện Thanh Hà, một trận chiến này của Trương Kim Xưng tình thế bắt buộc.

Một trăm mặt trống thúc giục lại gõ vang, tiếng trống long trời lở đất. 'Thùng! Thùng! Thùng!' nương theo đó năm ngàn Diêm La Quân cao giọng hò hét, trong đêm tối tạo ra thanh thế công thành cực lớn.

Mà cùng lúc đó, đại tướng Phó Tiến, tâm phúc của Trương Kim Xưng suất lĩnh ba ngàn binh lính tinh nhuệ từ phía khác mượn đêm tối yểm hộ,

rất nhanh chạy đi về phía thành bắc. Ở tường thành bắc có ba lỗ hồng lớn, từng lỗ hồng lớn đều vượt quá chiều rộng một trượng, bọn họ có thể từ nơi này công mạnh vào trong thành.

Quân giặc ở ngoài thành tây ước chừng năm ngàn người, do đại tướng quân giặc Dương Công Khanh suất lĩnh. Dương Công Khanh là người Triệu quận, tuổi chừng ngoài ba mươi. Từ nhỏ tập võ, bộ dạng thân thể cao lớn khôi ngô, râu quai nón đầy mặt. Tay cầm một cây đại đao nặng sáu mươi cân, dũng mãnh thiện chiến.

Gã vốn ở vùng Hàm Đan vào rừng làm giặc. Tụ tập dân lưu vong hơn hai vạn người, đốt nhà cướp của, tàn sát Triệu quận bừa bãi. Đầu năm gã bị Hùng Võ Lang Tướng Vương Thế Sung của quân Tùy đánh bại, Dương Công Khanh chỉ đành dẫn tàn quân xuôi nam tìm nơi nương tựa ở chỗ Trương Kim Xưng. Trương Kim Xưng có chút coi trọng đối với gã, quân đội của gã cũng nhanh chóng từ hơn một ngàn người gia tăng thêm năm ngàn người, trở thành phụ tá đắc lực của Trương Kim Xưng.

So sánh với sự rách nát của thành đông, thành trì phía tây huyện Thanh Hà lại vô cùng hoàn chỉnh, có một sông đào khô cạn bảo vệ thành, có một toà cửa thành hoàn chỉnh và cầu treo, tường thành cũng cao lớn chắc chắn, khó có thể tấn công.

Trương Kim Xưng rất rõ ràng điểm này, cho nên gã giao nhiệm vụ cho Dương Công Khanh là ngăn chặn cổng tây, phòng ngừa quân Tùy theo cổng tây phá vây, cũng không cần gã phải tấn công cổng thành tây.

Ngoài cổng thành tây vô cùng an tĩnh, Dương Công Khanh suất lĩnh năm ngàn tặc binh bày trận theo hình bán nguyệt, ở ngoài hai trăm bước lảng lảng chờ thời khắc phá thành. Chẳng biết lúc nào, trên lầu thành treo lên một cái đèn lồng lớn, ở trong gió đêm lúc tối lúc sáng.

Lúc này một binh lính chỉ vào đầu thành hô to:

- Tướng quân mau nhìn!

Dương Công Khanh cũng nhìn thấy rồi, ở trên tường thành tây bỗng nhiên đốt lên ba đồng lửa cháy hừng hực, ở trong bóng đêm vô cùng chói sáng loé mắt. Gã không khỏi ngáy ngẩn cả người, đây là ý gì, chẳng lẽ là phát ra tín hiệu gì sao?

Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa như sấm rền, ngay sau đó binh lính phía sau truyền đến một mảnh tiếng kêu thảm.

Dương Công Khanh chấn động, vội quay đầu trông sang. Trong bóng đêm, chỉ thấy một cánh kỵ binh giết vào đội ngũ của gã, vô cùng sắc bén, trận hình đã đại loạn.

Cánh kỵ binh này chính là kỵ binh quân Tuỳ ra khỏi thành trước một bước, do Giáo úy Trần Húc suất lĩnh. Bọn họ tựa như một bầy sói, tiềm phục ở ngoài một dặm, chờ đợi mệnh lệnh bên trong thành.

Khi Thẩm Quang treo một cái lồng đèn lớn ở trên lầu thành, Trần Húc lập tức đã biết rõ. Quân đội bọn họ phải từ cổng tây phá vây rồi. Gã lập tức dẫn kỵ binh lạng lẽ vây quanh sau lưng đội ngũ Dương Công Khanh, đợi trên đầu thành đốt cháy ba đồng lửa lớn.

Ba trăm kỵ binh như bầy sói xông vào trong đội ngũ quân giặc. Trường mâu đâm nhanh, chiến đao bổ chém, chiến mã cuồng bạo không kiêng nể gì va chạm hết thảy, giết đến máu thịt quân giặc bay tung toé, thân ngã đầy đất. Quân phản loạn kêu thảm lão đảo nghiêng ngã chạy trốn về phía xung quanh, một mảnh hỗn loạn.

Dương Công Khanh vội vã đành hô to:

- Không nên loạn, ổn định trận cước!

Nhưng gã quát to không có bất kỳ tác dụng nào, lực xung kích khổng lồ của ba trăm kỵ binh quân Tuỳ mang đến khiến bộ binh căn bản không cách nào ngăn cản.

Ngay khi tất cả mọi người đều chú ý kỵ binh quân Tuỳ giết vào, cổng thành lại lặng lẽ mở rộng, cầu treo cũng theo đó thả xuống. Hơn ngàn tên binh lính quân Tuỳ dưới sự suất lĩnh của Trương Huyền vô thanh vô tức từ bên trong cổng thành giết tới. Trương Huyền quát to một tiếng:

- Không cho phép ham chiến, đi theo ta phá vây!

Hắn quát lớn một tiếng, múa tít Thanh Long kích dẫn đầu giết về phía tướng địch, phía sau binh lính quân Tuỳ một mảnh hò hét, theo sau Trương Huyền liều chết chém giết về phía quân địch.

Ngoài trăm bước, Dương Công Khanh bị giật mình trợn mắt há hốc mồm. Gã bỗng nhiên hiểu được đây là quân Tuỳ muốn phá vây rồi. Mắt nhìn tướng Tuỳ cầm đầu như một trận cuồng phong giết về phía mình bên này, Dương Công Khanh hô to với tả hữu phó tướng:

- Nghênh chiến cho ta!

Tả hữu phó tướng của gã, một người tên là Vương Lô, một người tên là Thẩm Trọng, mỗi người sử một cây thiết thương. Bọn họ từ dưới đại kỳ chạy ra, một tả một hữu giết về phía Trương Huyền.

Trương Huyền đã giết đến trước mắt, hắn thấy hai tướng địch giết bọc sườn mình, không khỏi cười lạnh một tiếng, Thanh Long kích quét ngang. Mặc kệ trước mắt hắn vẫn là dùng kích cũ, nhưng đối với hai tướng địch vô danh vẫn dư dả như trước. Chỉ nghe hai tiếng nổ mạnh, hai cây trường thương bị chấn động bay ra ngoài.

Trương Huyền quát lớn một tiếng, trường kích bổ ngang. Vù! Lưỡi kích bổ bay cái đầu của Vương Lô, thi thể không đầu rơi ầm xuống đất. Tướng

giặc còn lại là Thâm Trọng sợ tới mức hồn bay phách lạc, thúc ngựa vọt trốn, lại bị Trương Huyền một kích đâm xuyên hậu tâm, thi thể ném bay ra ngoài.

Dương Công Khanh thấy tướng Tuỳ vừa đối mặt đã giết liền hai tướng đắc lực của mình, gã sợ hãi, sau lưng toát ra cả người mồ hôi lạnh. Không dám nghênh chiến, giục ngựa vọt bỏ chạy về phía trong loạn quân.

Uất Trì Cung giật dử, giục ngựa đuổi theo tướng địch, lại bị Trương Huyền ngăn lại:

- Không cần quản gã, phá vây quan trọng!

Uất Trì Cung gật đầu, vung thiết côn giết vào trong bày địch, y vô cùng dũng mãnh, nháy mắt đã giết ra một con đường máu. Trương Huyền ở mặt sau áp trận, chỉ huy binh sĩ quân Tuỳ phá vây rút khỏi.

Dưới sự hợp kích trước sau của kỵ binh và binh sĩ bên trong thành, quân đội Dương Công Khanh đại loạn một mảnh. Trận hình hình bán nguyệt bị giết mở một miệng rộng hơn mười trượng, binh lính như sóng lớn quay cuồng về phía hai bên. Nhưng Trương Huyền không lòng dạ nào giết địch, hăn nhất định phải rút khỏi nhanh chóng trước khi chủ lực quân địch giết đến.

Cuộc chiến phá vây này chỉ dùng không đến một khắc thời gian, binh lính quân Tuỳ đã giết ra khỏi vòng vây. Thủ hạ dưới sự dẫn dắt của chủ tướng Trương Huyền nhanh chóng rút khỏi về phía tây.

Sau khi thủ hạ của Trương Kim Xưng bỏ ra cái giá trên trăm người rơi xuống hố, ba ngàn Vô Thường Quân rút cuộc giết vào bên trong huyện thành Thanh Hà. Nhưng bên trong thành đã sớm trống rỗng, không có một binh lính quân Tuỳ nào.

- Đại vương!

Một binh lính từ chỗ cổng thành chạy như bay đến, hô lớn:

- Bên trong thành đã không còn quân Tuỳ rồi!

- Cái gì!

Trương Kim Xưng kinh ngạc chấn động, ý niệm trong lòng gã vừa chuyển, bỗng nhiên hiểu được, quân Tuỳ nhất định là từ cổng tây phá vây rồi. Gã vội la lớn:

- Đi cổng tây, đuổi theo cho ta!

Quân đội của Trương Kim Xưng trùng trùng điệp điệp xông vào cổng thành, trực tiếp xuyên qua thành trì chạy về phía ngoài cổng tây. Ngoài cổng tây lúc này đã là một cảnh tượng thê thảm, thi thể rải rác, máu chảy thành sông. Binh lính may mắn sống sót hỗn loạn không chịu nổi, hoàn toàn không có bất kỳ trận hình nào.

- Dương Công Khanh ở nơi nào?

Trương Kim Xưng lao ra thành hô lớn.

Dương Công Khanh hồn bay phách lạc chạy tới, gã quỳ xuống thỉnh tội:

- Ty chức vô năng, không thể ngăn cản quân Tuỳ phá vây, hướng đại vương thỉnh tội!

Trương Kim Xưng giận dữ, mấy roi hung hăng trút xuống đầu mặt Dương Công Khanh, giận dữ quát:

- Phá vây bao lâu rồi?

Dương Công Khanh cố gắng nhịn đau nói:

- Mới vừa đi chưa có bao lâu!

Trương Kim Xưng quay đầu lại, dùng roi ngựa chỉ đại tướng Phó Tiến:

- Người dẫn theo ba ngàn Vô Thường Quân đuổi theo quân địch cho ta, đuổi theo kịp thì vây bọc bọn chúng, ta sẽ rất nhanh chạy đến chi viện!

- Tuân lệnh!

Phó Tiến vung tay lên hô to với ba ngàn thuộc hạ:

- Theo ta đuổi!

Gã suất lĩnh ba ngàn quân đội đuổi theo trong đêm tối, Trương Kim Xưng lại ra lệnh:

- Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả quân đội lập tức đến ngoài thành tây tập kết!

Trương Kim Xưng thật sự không cam lòng, nếu như có thể thu được mấy trăm con chiến mã của cánh quân Tuỳ này, có được hai trăm con chiến mã Vũ Văn Thuật đồng ý nữa, là gã có thể thành lập một cánh kỵ binh gã tha thiết mơ ước rồi. Thực lực của gã được nâng cao rất nhiều, có thể chống lại với Đậu Kiến Đức.

Chỉ cần cánh quân Tuỳ này vẫn ở bên trong phạm vi thế lực của gã, Trương Kim Xưng gã sẽ tuyệt không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 138+1: Quay Giáo Một Kịch

Phó Tiến cùng quê với Trương Kim Xưng, gã trước kia cũng là du hiệp Hà Bắc, cùng với Trương Kim Xưng là bạn tốt chung đường. Năm trước gã đi theo Trương Kim Xưng cùng nhau khởi binh ở Cao Khê Bạc, đã trở thành tâm phúc tín nhiệm nhất của Trương Kim Xưng, được phong làm Hồ Bí tướng quân, suất lĩnh ba ngàn Vô Thường Quân.

Tướng mạo Phó Tiến xấu xí, vẻ mặt dữ tợn, là người vô cùng tàn bạo, hơn nữa thích hành hạ nam đồng nhỏ tuổi đến chết. Thời gian hai năm gần gũi, trẻ em chết trong tay gã đã đếm không xuể, bị người quận Thanh Hà gọi là 'Đồng Ma'.

Người quận Thanh Hà nhắc đến gã, không ai không hận thấu xương, nhưng lại sợ đến cực điểm, trẻ em nghe được cái tên này không dám khóc đêm.

Thân thể Phó Tiến không tính là cao, nhưng vai rộng lớn, sử một cây đồng chùy cán dài nặng sáu mươi cân, võ nghệ vô cùng cao cường.

Gã biết rõ Trương Kim Xưng khát khao đối với chiến mã, để đuổi theo quân Tuỳ đào vong, Phó Tiến sốt ruột lập công, một đường dẫn quân đuổi gấp.

Quận Thanh Hà thuộc về vùng đất đồi núi Sơn Đông, chủ yếu là bình nguyên, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy một toà đồi núi thấp, bao

trùm lấy rừng cây rậm rạp.

Hai bên quan đạo là cánh đồng lúa mạch lớn, vào thu chưa lâu, lúa mạch dần dần chuyển sang màu vàng rồi, ruộng lúa mênh mông vô bờ theo gió nhấp nhô.

Quân Tuỳ một hơi rút lui về phía nam hơn ba mươi dặm, thời gian đã đến canh tư, đêm đang trầm lắng, trên quan đạo vắng ngắt, không thấy một người đi đường, nơi hai dặm về phía nam chính là kênh Vĩnh Tế. Dưới sự chiếu rọi của ánh trăng sáng tỏ nổi lên gợn sóng lăn tăn, mấy mươi chiếc thuyền đêm theo dòng nước chậm rãi di chuyển.

Đúng lúc này, xa xa một trận bụi mù tung bay, Phó Tiến suất lĩnh ba ngàn binh lính đằng đằng sát khí đuổi theo.

Trương Kim Xưng có hai cánh quân tinh nhuệ, một cánh tên là Diêm La Quân, một cánh tên là Vô Thường Quân. Đây vốn là tên người quận Thanh Hà đặt cho bọn chúng, Trương Kim Xưng ngược lại cảm thấy tên này rất hay, liền chính thức đặt tên cho hai cánh quân đội là Diêm La và Vô Thường.

Vô Thường Quân thành lập năm ngoái, dùng phủ binh vùng Sơn Đông làm chủ, cuộc chiến Cao Câu Ly lần thứ hai năm ngoái vì Dương Huyền Cảm tạo phản mà bỏ dở, phủ binh từ Liêu Đông rút về phần lớn bỏ trốn, bọn họ quay về quê hương của mình. Tuy nhiên trong quân phủ không có binh lính, ngược lại thuận tiện cho loạn phủ tạo phản các nơi.

Trương Kim Xưng cũng nhân cơ hội chiêu mộ ba ngàn phủ binh huấn luyện có tổ chất, thành lập Vô Thường Quân. Bọn họ dựa theo quân Tuỳ chính quy tiến hành trang bị, thân mặc mình quang giáp, đầu đội ưng lăng khôi, sau lưng cung tiễn khiên tròn, bên hông thắt hoành đao, tay cầm trường mâu. Hoàn toàn là cách ăn mặc của quân Tuỳ, chỉ là mũ giáp mọi người nhuộm thành màu đỏ, trong ánh trăng vô cùng nổi bật.

- Mau! Tăng thêm tốc độ!

Phó Tiến đã nhìn thấy bụi đất cuồn cuộn phương xa. Cách với quân Tuỳ đã không đến hai dặm, trong lòng của gã vô cùng hưng phấn và vội vã, ra sức quát lệnh cho binh lính truy kích.

Nhưng lúc này, ngay trên núi đồi bị rừng cây che phủ cách đó phía trước không xa, Trương Huyền suất lĩnh ba trăm kỵ binh và tám trăm cung thủ đang yên lặng đợi chờ truy binh đến đây.

Trương Huyền dùng một kế sách nghi binh, lệnh cho mấy trăm binh lính kéo nhánh cây chạy qua chạy lại tại chỗ, bụi vàng cuồn cuộn bốc lên, như thể thiên quân vạn mã đang chạy trốn, mà hãn ngược lại suất lĩnh một ngàn tinh nhuệ chờ đợi quân địch đến.

Ánh mắt của Trương Huyền vô cùng trầm tĩnh, từ chiến trường Cao Câu Ly trở về, hãn giống với tất cả binh lính, đều là một loại tâm tình khai hoàn về nhà, mang theo niềm vui sướng chờ mong triều đình phong thưởng, bọn họ ngược lại như thế nào cũng không ngờ được, vừa mới trở lại Trung Nguyên, chiến tranh liền bất ngờ tới, khiến Trương Huyền thậm chí có chút không kịp đề phòng.

Nhưng trải qua ác chiến và phá vây hơn nửa đêm, bọn họ đã dần dần tiến vào trạng thái, rút lui khỏi quận Thanh Hà đã không còn thấp thỏm. Mấu chốt là cứ như vậy rời đi, không chỉ Trương Huyền không cam lòng, tất cả tướng sĩ cũng không cam lòng.

- Tướng quân, bọn chúng đến rồi!

Có binh lính chỉ về nơi xa hô thấp giọng, ánh mắt của Trương Huyền trở nên âm trầm hẳn lên, ngoài nơi xa mấy dặm xuất hiện một cánh quân đội, bụi đất tung bay. Từ phạm vi bụi đất bao phủ nhìn ra, cánh quân đội này nhân số không quá nhiều, nhiều nhất ba bốn ngàn người. Phán đoán của

mình không có sai, Trương Kim Xương cần có thời gian chỉnh đốn quân đội, phần lớn không kịp giết ra ngoài, gã chỉ có thể phái tiên phong đuổi theo.

Lúc này, tất cả binh sĩ quân Tuỳ trong rừng cây đều hưng phấn hẳn lên, cung binh giương cung lấp tên, kỵ binh đều xoay người lên ngựa, nóng lòng muốn thử. Trương Huyền trầm giọng hạ lệnh:

- Nghe chỉ huy của ta, không cho phép vọng động!

Trương Huyền ở trên giảng đường học viện Lục Quân tham dự phân giải qua các loại chiến dịch kinh điển trong lịch sử, xâm nhập thảo luận chi tiết, hẳn rất rõ trọng điểm của cuộc đột kích ở điểm nào.

Nhưng đây chỉ là lý luận suông, sự thật lại thiên biến vạn hoá, hẳn nhất định phải kết hợp thực chiến và lý luận với nhau, không ngừng tôi luyện bản thân trong thực chiến.

Nói chung, xác xuất cuộc phục kích thành công rất lớn, nguyên nhân chủ yếu cũng không phải quân địch trở tay không kịp, trên thực tế, rất nhiều đối phương trong cuộc đột kích đã kịp thời phát hiện quân đội mai phục, nhưng vẫn không may thảm bại.

Nguyên nhân căn bản là chỗ trận hình, trận hình đối với tính quan trọng của hai quân đối chọi không cần nói cũng biết. Chỉ có trận hình binh lính hoàn chỉnh mới không hỗn loạn, mới có thể làm sĩ khí nâng cao cùng quân địch tác chiến.

Mà ở đội ngũ hành quân bình thường sẽ kéo rất dài, rất khó duy trì trận hình, cho nên một khi bị phục kích, binh lính thường thường sẽ lâm vào hỗn loạn, bản năng cầu sống của con người trước tiên điều nghĩ đến chính là chạy trốn, theo đó mà quân tâm sĩ khí tan rã, cuối cùng hoàn toàn sụp đổ.

Quân địch càng ngày càng gần, đội ngũ tiên phong đã chạy qua trước mặt quân Tuỳ, nhưng bọn chúng chưa có phát hiện binh lính quân Tuỳ trốn

ở trong rừng cây. Con người của Trương Huyền dần dần co rút hẳn lại. Cánh quân đội này có chừng ba ngàn người, kéo dài chừng ba dặm, như một con rắn chạy chơi trên quan đạo.

Chỗ yếu hại của con rắn ở bảy thốn, mà chỗ yếu hại của đội ngũ hành quân ngược lại chính là chủ tướng. Nhất định phải phát động tấn công chỗ chủ tướng, khiến chủ tướng quân địch không rảnh tổ chức phản công.

Trương Huyền đã nhìn thấy chủ tướng quân địch, nằm ở phần trước chính giữa của đội ngũ, cười trên chiến mã, tay cầm một cây đồng chuỳ cán dài. Bốn phía có mấy chục thân binh hộ vệ, Trương Huyền lập tức liếc mắt ra hiệu cho tín hiệu binh.

Tín hiệu binh dùm miệng thổi ra một tiếng cú vọ kêu thật dài, tám trăm cung binh lập tức đứng thẳng lưng, chậm rãi kéo mở dây cung, từng mũi tên xuyên giáp sắc bén nhắm ngay quân giặc đang hành quân nhanh chóng ngoài sáu mươi bước.

Bóng dáng chủ tướng quân giặc rốt cuộc đã hiện ra trước mặt phục binh, Trương Huyền quyết đoán vung tay lên, 'Bang! Bang! Bang!' âm thanh tiếng trúc dồn dập chọt gõ vang, tám trăm cung thủ đồng thời buông lỏng dây cung ra, một trận mưa tên dày đặc vọt tới hướng về phía quân địch ngoài sáu mươi bước.

Quân giặc xoay sở không kịp đề phòng, trong đội ngũ huyết quang văng khắp nơi, tức thì vang lên một mảnh tiếng kêu thảm. Hai trăm binh lính đồng loạt trúng tên ngã xuống. Tiễn xuyên giáp sắc bén tuy rằng bắn xuyên nón trụ và quân bào của bọn chúng, nhưng minh quang khải giáp trên người có hiệu quả ngăn cản lực xuyên qua của tiễn xuyên giáp.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 138+2: Quay Giáo Một Kịch

Phần lớn binh lính dù rằng bị thương mà chưa có bị bắn chết ngay tại trận, nhưng bị tập kích bất ngờ vẫn khiến cho quân đội đại loạn một trận.

- Có mai phục!

Tiếng kêu thảm nường theo tiếng hô lớn của binh lính hoảng sợ, bọn binh lính tranh nhau chạy trước, chạy như điên về phía trong ruộng lúa bên kia. Mấy thân binh của Phó Tiến trúng tiễn từ trên ngựa rơi xuống, lại dùng thân thể thay chủ tướng Phó Tiến chặn tên.

Phó Tiến kinh hãi chấn động, gã thấy tình thế hỗn loạn, hấp tấp đến mức một tay ôm lấy một tấm chắn hô to:

- Không nên hỗn loạn, ổn định!

Dựa theo kế hoạch ban đầu, kỵ binh phải đợi sau khi cung binh bắn ba lượt tên mới phát động công kích, nhưng không ngờ được sau lượt tên thứ nhất tặc binh đã chạy trốn về phía bên trong ruộng lúa. Thật sự ra ngoài dự liệu của Trương Huyền. Hắn lập tức thay đổi chủ ý, quát ra lệnh:

- Cung tiễn dừng lại, kỵ binh xuất kích!

- Tu...

Âm thanh tù và trầm thấp quanh quẩn ở trong rừng cây, ba trăm kỵ binh thúc giục chiến mã từ trên sườn núi lao thẳng xuống, như gió bão mưa rào xông vào trong đám quân địch, như bồ dừa thái rau, giết đến quân giặc khóc la cả ngày, chạy trốn tứ tán.

Trương Huyền lại đang tìm kiếm chủ tướng quân địch, quan đạo quá chặt, bất lợi với việc phát huy kỵ binh. Nhất định phải mau chóng xử lý chủ tướng quân địch mới có thể khiến quân địch lâm vào cảnh hoàn toàn hỗn loạn.

Trong ánh trăng, hần thấy chủ tướng quân địch, đang bị mười mấy kỵ binh quân Tuỳ vây công. Tướng mạo gã xấu xí hung ác, múa đồng chuỳ cán dài tấn công mãnh liệt ra xung quanh. Bọn kỵ binh không cách nào nhích đến gần gã. Lúc này, một con chiến mã của kỵ binh bị đồng chuỳ của gã đánh trúng. Đầu ngựa bị đánh nát, ngã nhào rền vang, mang theo kỵ binh ngã vào ruộng lúa.

Trương Huyền hét lớn một tiếng:

- Hết thấy tránh đường ra!

Hần vung Thanh Long kích lên, giục ngựa chạy gấp về phía chủ tướng quân địch, kỵ binh quân Tuỳ rối rít tránh ra. Phó Tiến nhìn thấy Trương Huyền, cười dữ tợn một tiếng, thúc ngựa xông về phía Trương Huyền, ý nghĩ của gã cũng giống như vậy, giết chết chủ tướng quân địch sẽ có thể xoay chuyển cục diện bất lợi.

Hai con ngựa xông đến gần, Phó Tiến chiếm tiên cơ trước, hung hăng một búa quét tới về phía Trương Huyền, Trương Huyền lại ra sau tới trước, trường kích ép ngang ở trên đầu chuỳ, dùng pháp quyết chữ 'Triền' (quấn lấy), dùng lực nhẹ nhàng quấn lấy đầu chuỳ, khiến đầu chuỳ thay đổi phương hướng. Trường kích lập tức huơ lên, đâm thẳng cổ họng tướng địch, nhanh như chớp.

Phó Tiến một chùy đập vào chỗ trống, suýt nữa mất đi thăng bằng, lúc này, gã bất ngờ thấy mũi kích xuất hiện ở cổ họng của mình, sợ tới mức gã quát to một tiếng, nghiêng người né sang một bên, không ngờ phương hướng trường kích biến đổi. 'Vù!' trường kích đâm vào ngực trái của gã.

Phó Tiến kêu to một tiếng, đồng chùy rơi xuống đất, trường kích Trương Huyền nhướn lên, đã nhắc cả người gã lên không trung, ném ra ngoài mấy trượng, vừa hay rơi xuống bên cạnh mười mấy quân giặc.

- Cứu ta!

Hơi thở Phó Tiến mỏng manh gọi.

Nhưng mười mấy binh lính lại nhìn gã chăm chăm, vẻ sợ hãi ngày thường trong ánh mắt biến mất, biến thành cừu hận khắc sâu vào trong xương:

- Gã phải chết rồi!

Không biết là ai gọi to một tiếng, mười mấy binh lính cùng lúc xông lên, loạn đao chặt xuống về phía Phó Tiến. Phó Tiến bị loạn đao phân thân ngay tại chỗ.

Cảnh tượng này khiến cho bọn binh lính quân Tùy đều ngây ngẩn cả người, Trương Huyền cũng có chút khó hiểu, quân giặc không ngờ giết chủ tướng của mình rồi.

- Đồng Ma đã chết!

Bọn binh lính quân giặc rồi rít gọi to lên:

- Gã đã chết rồi, Đồng Ma chết rồi!

Cảm xúc đám đông binh lính trào dâng, Trương Huyền dường như nhìn ra cái gì, vung kích hô lớn:

- Kẻ đầu hàng sẽ bỏ qua không nhắc chuyện cũ!

- Chúng tôi đầu hàng!

Mười mấy binh lính giết chết Phó Tiến dẫn đầu quỳ xuống đầu hàng, dưới sự dẫn dắt của bọn họ, mấy trăm binh sĩ quân giặc xung quanh nhao nhao quỳ xuống xin hàng.

Một tên đầu hàng quan quân được dẫn đến, y quỳ xuống bẩm báo với Trương Huyền:

- Khởi bẩm tướng quân, Phó Tiến tàn bạo ác độc. Vô số người đều bị gã hại đến nhà tan người mất. Người quận Thanh Hà chúng tôi không ai không hận gã thấu xương, chỉ là sợ hãi gã, mới không thể tùy mệnh. Nếu như tướng quân lấy cái đầu của gã đi tuyên bố khắp nơi, tin rằng rất nhiều binh sĩ cũng không sẵn lòng chiến đấu nữa.

Trương Huyền gật đầu, lập tức lệnh cho thuộc hạ cầm cái đầu của Phó Tiến đi truyền hịch quân giặc. Thời gian của bọn họ cũng đã không nhiều, nhất định phải hoàn toàn tan rã quân tâm cánh quân giặc này trước khi chủ lực quân giặc đuổi đến.

- Đồng Ma đã chết! Đồng Ma đã chết!

Mấy kỵ binh cầm cái đầu của Phó Tiến chạy gấp dọc theo quan đạo. Ở một mức độ nào đó, Phó Tiến khống chế cánh quân đội này là dựa vào tính hung tàn và nỗi sợ hãi uy hiếp của gã, khiến ba ngàn quân đội không thể không nghe theo mệnh lệnh của gã.

Nhưng từ khi Phó Tiến chết, quân tâm quân giặc bắt đầu tan rã rồi, vô số người cởi bỏ khôi giáp chạy gấp về phía bên trong ruộng lúa, khi thế của quân giặc bắt đầu tan rã.

Tuy nhiên cũng không phải tất cả quân giặc đều sẵn lòng chạy trốn. Vẫn có hơn ngàn quân phía sau đang cùng kỵ binh quân Tuỳ chiến đấu kịch liệt, không chịu đầu hàng, cũng không nguyện lui lại. Bọn chúng dưới sự dẫn dắt của một tên tướng giặc nhanh chóng hợp thành trường mâu phương trận.

Lực xung kích ưu thế của kỵ binh lúc tác chiến trên bình nguyên, là dùng lực tấn công cực mạnh đánh úp quân địch, cuối cùng có thể làm cho quân địch sụp đổ.

Nhưng lúc này quan đạo chật hẹp cũng không thích hợp cho kỵ binh tấn công. Ngược lại, trường mâu trận của một ngàn hậu quân tạo thành mang đến phiền phức cực lớn cho kỵ binh.

Trăm kỵ binh hai lần tấn công quân địch, giết chết hơn trăm quân giặc, nhưng bản thân bọn họ cũng bỏ ra cái giá thảm trọng, chết trận gần hai mươi người.

Đúng lúc này, tiền phương mấy trăm binh lính quân Tuỳ dưới sự dẫn dắt của Uất Trì Cung, tay cầm trường mâu bao vây giết đến, từ bên cánh phát động thế công về phía hậu quân kẻ địch. Quân giặc tựa lưng vào nhau kịch chiến cùng quân Tuỳ. Dù rằng bọn chúng đang ở thế hạ phong, ngược lại có hiệu quả cầm chân được quân của Trương Huyền.

Kỵ binh tổn thất đã gần đến bốn mươi người, điều này khiến cho Trương Huyền lòng đau không dứt. Mỗi một binh lính đều là binh lính đi theo hãn ở huyết chiến Cao Câu Ly quay về, còn chưa kịp hưởng thụ vinh quang thắng lợi, lại chết ở trong tay loạn phi.

Trong lòng Trương Huyền đại hận, múa kích xông về phía quân địch. Bỗng nhiên sau lưng tắc binh một trận đại loạn, xa xa nhìn thấy hơn trăm kỵ binh quân Tuỳ từ sau lưng quân giặc giết vào. Cầm đầu là một đại tướng

ngồi ngựa trắng, tay cầm song chùy, dũng mãnh vô địch. Nơi đi qua, đại chùy tung bay, đánh đến tặc binh óc vỡ toang, gãy xương đứt gân.

Hơn trăm kỵ binh quân Tuỳ giết đến liền giống hết một cây rơm rạ cuối cùng đè ngã lạc đà.

Trương Huyền và Uất Trì Cung đồng thời từ tả hữu giết vào, quân tâm quân giặc rối cuộc hoàn toàn sụp đổ. Quân giặc bị giết đến máu chảy thành sông, thây phơi đầy đồng. Mấy trăm tặc binh dưới sự dẫn dắt của một tên đại tướng xông ra khỏi trùng vây chạy trốn về phía huyện Thanh Hà.

Kịch chiến từ từ bình thường trở lại, trên quan đạo khắp nơi là thi thể ngổn ngang lộn xộn. Tặc binh kẻ bị giết chết có mấy trăm người, kẻ đầu hàng cũng có sáu bảy trăm người, còn lại phần lớn binh sĩ quân giặc đều chui vào bên trong ruộng lúa chạy trốn không rõ tung tích.

- Xin hỏi là quân Tuỳ nơi nào?

Trương Huyền tiến lên phía trước nghênh đón cao giọng hỏi.

Nhóm kỵ binh quân Tuỳ ghì chặt chiến mã, tiểu tướng cầm ngân chùy cười bạch mã dẫn đầu tiến lên trước thì lễ nói:

- Tại hạ Giáo úy Bùi Hành Nghiễm dưới trướng Trương đại soái, tham kiến Trương tướng quân!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 139: Lời Sấm Ở Lạc Dương

Trong lòng Trương Huyền mừng rỡ, viện quân nhanh như vậy đã tới rồi sao? Hơn nữa lại là Bùi Hành Nghiễm, cũng chính là Bùi Nguyên Khánh, người này chính là hảo hán đứng thứ ba tiếng tăm lẫy lừng cuối thời Tùy.

Nhưng Trương Huyền vẫn có một tia nghi hoặc, sao chỉ đến hơn trăm kỵ binh?

Bùi Hành Nghiễm tự Nguyên Khánh, năm nay chỉ có mười bảy tuổi, xuất thân Bùi thị ở Văn Hi vọng tộc có danh tiếng ở Hà Đông, thân thể y cao to ngang với Trương Huyền, eo nhỏ vai rộng, làn da trắng nõn, tướng mạo oai hùng tuấn tú, cử chỉ trầm tĩnh hữu lễ, là một thiếu niên xinh đẹp hiếm thấy.

Y không chỉ có tướng mạo anh tuấn, mà còn võ nghệ cao cường, tay cầm một đôi Bát lăng mai hoa lượng ngân chuỳ (chuỳ hoa mai tám cánh sáng ánh bạc), nặng đến một trăm sáu mươi cân, cùng với La Sĩ Tín được khen là phi ưng song mãnh (hai con phi ưng mạnh mẽ).

Bùi Hành Nghiễm dường như hiểu được nghi ngờ của Trương Huyền, lại khẽ cười nói:

- Tôi phụng mệnh đến ven bờ kênh Vĩnh Tế tuần tra, vừa mới gặp được binh lính Trương tướng quân phái đi xin cứu viện, cho nên tôi liền vội vàng chạy đến, vừa hay gặp tướng quân phản kích quân địch.

- Thì ra là thế, đa tạ Bùi giáo uý kịp lúc chạy đến cứu viện rồi, không biết Trương đại soái bây giờ như thế nào?

Bùi Hành Nghiễm liếc mắt nhìn về phía sau nói:

- Thời gian cấp bách, không bằng vừa đi vừa nói!

Trương Huyền lập tức tỉnh ngộ, phía sau chính là có truy binh chủ lực quân địch, thời gian không thể chậm trễ, vội vàng chinh đốn thoáng qua một chút quân mã, liền dẫn theo bốn binh lính nhanh chóng rút lui về phía nam.

Sau nửa canh giờ, Trương Kim Xưng suất lĩnh một vạn đại quân chạy đến chiến trường. Trông thấy thi thể đầy đất trên chiến trường, Trương Kim Xưng hung ác nghiêng răng nghiêng lợi.

'Răng rắc!' một tiếng, gã bẻ gãy mũi tên trong tay làm hai đoạn, gã chính là vừa mới có được tin tức, người ở Trác quận cướp đoạt chiến mã của gã chính là cái tên Trương Huyền này. Tin tức đến trễ một bước, gã lại tha trắng cho kẻ thù đi rồi.

- Đại vương tiếp tục đuổi theo đi ạ! Báo thù cho Phó tướng quân!

Tướng lĩnh thuộc hạ của gã nhao nhao hô to.

Trương Kim Xưng tuy rằng càng thêm hận thấu xương, nhưng gã cũng biết không thể truy đuổi theo nữa. Đuổi quá xa sẽ tạo cơ hội cho Đậu Kiến Đức và Cao Sĩ Đạt đánh lén sào huyệt của mình, gã chậm rãi nói:

- Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Ta Trương Kim Xưng sớm hay muộn sẽ lấy cái đầu của hãn đến làm cái bô!

Trương Huyền mang theo binh lính một đường hành quân gấp, may mắn có Bùi Hành Nghiễm dẫn đường, bọn họ hành quân trở nên thuận lợi rất nhiều. Sau khi đi được hơn hai mươi dặm, Bùi Hành Nghiễm cười chỉ một con đường nhỏ phía nam:

- Từ nơi này sang, ngoài mấy dặm phía trước chính là địa phận bến đò của kênh Vĩnh Tế, qua kênh Vĩnh Tế, chính là rời khỏi phạm vi thể lực của Trương Kim Xưng. Trương Kim Xưng không dám qua sông làm khó dễ.

Trương Huyền thầm nghĩ: “Hoá ra còn có quy củ này. Sớm biết mình đã không cần vào huyện Thanh Hà, trực tiếp qua sông tốt hơn nhiều rồi. Còn ác chiến một trận với Trương Kim Xưng, tổn thất hơn một trăm huynh đệ.”

Hắn không có hỏi nhiều, liền quát ra lệnh cho thuộc hạ:

- Đi vòng đến ven kênh qua sông!

Bọn binh lính đi vòng chạy về phía kênh Vĩnh Tế. Không bao lâu đã đến bên cạnh Vĩnh Tế, quả nhiên có một bến đò, hơn mười chiếc thuyền lớn lớn nhỏ nhỏ thả neo ở bên cạnh bến.

- Tướng quân mau nhìn!

Một binh lính chỉ một dãy thuyền bên sông hô:

- Kia không phải thuyền của chúng ta sao?

Trương Huyền cũng nhìn thấy, ba mươi mấy con thuyền lương thực đầy bằng thả neo bên sông, đúng là thuyền của bọn họ từ Trác quận sang. Không ngờ còn chưa xuôi nam, trực tiếp dừng ở nơi này.

Trương Huyền mừng rỡ, vội ra lệnh cho binh lính đi trước liên hệ thuyền phu, để cho bọn họ sắp xếp các con thuyền đầu đuôi liên tiếp, làm thành một cây cầu nổi đơn giản, quân đội bắt đầu xếp thành hàng qua sông.

- Trương tướng quân dự tính đi Tề quận gặp đại soái chúng tôi sao?

Bùi Hành Nghiễm cười hỏi.

Trương Huyền lắc đầu:

- Ta thật ra có ý tưởng này, đáng tiếc ta nhất định phải chạy đến Lạc Dương trong năm ngày, chỉ có thể để lần sau rồi, bây giờ Phi Ứng Quân như thế nào?

Bùi Hành Nghiễm cười khổ một tiếng:

- Bây giờ chúng tôi bị nhốt ở Tề quận căn bản không thể động đậy, lương thảo vô cùng khẩn thiết. Bởi vì mấy tháng trước có việc phát sinh, quan phủ địa phương cách quận Sơn Đông vô cùng thù hận đối với chúng tôi. Chúng tôi vài lần muốn đến quận Thanh Hà tấn công Trương Kim Xưng, ngược lại đều gặp phải sự phản đối kịch liệt của quan viên quận Thanh Hà.

- Vì sao?

- Điều này còn phải hỏi sao?

Bùi Hành Nghiễm cười lạnh một tiếng nói:

- Trương Kim Xưng vài lần dẫn quân qua huyện Cao Đường. Bọn Thái thú, Trưởng sử đều không mất lông tóc, tướng quân nói tại làm sao?

Trương Huyền hiểu được ý của Bùi Hành Nghiễm, quan phủ địa phương quận Thanh Hà đều đã thành quan viên hai mặt. Vừa nguyện trung thành với triều Tuỳ, đồng thời cũng là thuộc hạ của Trương Kim Xưng. Đoán chừng không chỉ quận Thanh Hà, các quận phụ cận trên cơ bản đều giống nhau.

- Vậy các người dự tính làm thế nào?

- Bây giờ tạm thời cũng không biết rõ, đại soái vì thế cũng vô cùng buồn rầu, dù sao quân lương chúng ta đều là do quan phủ địa phương cung ứng. Lần này ông ta để cho ta đến quận Thanh Hà cũng là muốn biết một chút tình hình ở bên này, thuận tiện thúc lương thực phía quận nha. Tướng quân thật không theo tôi đi Tề quận ư?

- Ta sẽ không đi, xin Bùi giáo úy thay ta chuyển cáo Trương soái. Lời ta nói ở Thiên Tự Các tửu quán cũng không phải một câu nói đùa. Bùi giáo úy, chúng ta sau này sẽ còn gặp lại!

- Ta nhất định chuyển cáo, Trương tướng quân, sau này còn gặp lại!

Bùi Hành Nghiễm thi lễ với Trương Huyền, suất lĩnh thuộc hạ qua kênh Vĩnh Tế. Bọn họ đồng loạt trở mình lên ngựa, áp tải binh lính đầu hàng đi về phía xa. Trương Huyền yên lặng trông bọn họ đi xa, lại quay đầu nhìn về phía huyện Thanh Hà. Lúc này sắc trời đã dần dần sáng rồi.

Thành Lạc Dương, một chiếc xe ngựa rộng lớn hoa lệ, dưới sự hộ vệ của mấy chục tên tùy tùng chậm rãi lái vào thành Đông Bình, thu hút ánh mắt vô số người.

Mặc dù nơi này là kinh thành Đại Tùy, kẻ quyền quý sinh sống ở nơi này đếm không hết. Nhưng từ sau năm Đại Nghiệp thứ tám, tuyệt đối phần lớn quyền quý ra cửa đều trở nên vô cùng khiêm tốn, mà ngay cả thê tử Ngu Thế Cơ thích nhất khoe của lúc ra khỏi cửa cũng đeo trầm bình thường lên đầu.

Mà lúc này chiếc xe ngựa tứ mã được khảm tơ vàng lát ngọc này ngược lại công khai lái vào thành Lạc Dương. Ngay cả hơn chục tên kỵ binh tùy tùng bên cạnh cũng mặc tơ lụa mới, không thể không khiến người ta lé mắt.

Bên trong xe ngựa, Lưu thủ Thái Nguyên Lý Uyên đang nhìn thấu qua rèm cửa mong manh xem xét tình hình trên đường cái. Trong ánh mắt của ông ta tràn đầy sâu lo. Ông ta lần này vào kinh thành, trên danh nghĩa là thuật lại công việc, nhưng trên thực tế là bởi vì Lạc Dương xuất hiện tin tức không có lợi với ông ta.

Một lời sấm từ nửa tháng trước bắt đầu, lặng lẽ lưu hành ở Lạc Dương.

'Đào lý tử, đắc thiên hạ, hoàng hậu nhiều dương châu, uyển chuyển hoa viên lý. Vật lãng ngữ, thùy đạo hứa?'

(Đào và mận, được thiên hạ, Hoàng hậu loạn Dương Châu, uyển chuyển trong hoa viên. Nói không dâm, ai nói được?)

Lời sấm này khiến cho Lý Uyên sợ hãi vạn phần, ông ta cảm giác có người ở trong tối chích mình. Nếu như ông ta không có hành động gì nữa, cả nhà của ông ta đều sẽ chết trong lời sấm này mất.

- Dừng xe!

Lúc này, Lý Uyên nhìn thấy ven đường có một đám trẻ con đang đùa giỡn, vội vàng kêu ngừng xe ngựa.

Ông ta từ trên xe ngựa đi xuống, chậm rãi đi đến bên cạnh đứa bé, lấy ra một cọc tiền cười nói:

- Ta có cái thưởng cho, ai biết hát Đào lý chương, cọc tiền này sẽ cho kẻ đó.

Một đám nhỏ ngơ ngác nhìn nhau, đồng thời hát lên:

- Đào lý tử, đắc thiên hạ, hoàng hậu nhiều Dương Châu. Uyển chuyển hoa viên lý. Vật lãng ngữ. Thùy đạo hứa?

- Đại thúc, bài hát này ai cũng biết hát, có cái gì ly kỳ!

Lòng Lý Uyên hết như lập tức rơi xuống thâm cốc, ông ta tiện tay tìm mấy đứa bé đều biết hát. Có thể thấy được lời sấm này đã lưu truyền rộng khắp ở Lạc Dương rồi, Hoàng đế sao có thể không biết?

Ông ta cho tiền bọn trẻ. Cảm thán thật dài thở ra, đi vào xe ngựa, ra lệnh nói:

- Tới Vũ Xuyên Phủ!

Xe ngựa quay đầu, chạy về phía thư viện Vũ Xuyên Phủ nổi tiếng ở Lạc Dương.

Năm này bên trong Vũ Xuyên Phủ cũng phát sinh đại sự liên tiếp, Lý Uyên giết Nguyên Hoảng Tự, được phong làm Thái Nguyên Lưu thủ, hậu quả xấu dần dần xuất hiện. Gia tộc họ Nguyên trong quý tộc Quan Lũng tụ tập với gia tộc họ Trần và gia tộc họ Vu, liên hợp lại làm khó dễ hội chủ Đâu Khánh, yêu cầu Vũ Xuyên Phủ cho một lời giải thích việc này, nếu không bọn họ rút lui tập thể khỏi Vũ Xuyên Phủ.

Vì không cho quý tộc Quan Lũng chia rẽ, Đâu Khánh không thể không đi xin Độc Cô Thuận ra mặt điều đình. Độc Cô Thuận là người đứng đầu quý tộc Quan Lũng, cũng chỉ có ông ta mới có thể tránh được sự chia rẽ của Vũ Xuyên Phủ. Nhưng Độc Cô Thuận lại đưa ra điều kiện lọc sạch Vũ Xuyên Phủ. Đâu Khánh không thể không đáp ứng, thanh trừ Trương Trọng Kiên, Lý Tĩnh và hơn mười người nòng cốt của Vũ Xuyên Phủ.

Tuy rằng tạm thời ổn định gia chủ họ Nguyên, nhưng chuyện này cũng làm cho Đâu Khánh bệnh nặng một trận. Việc thường ngày của Vũ Xuyên Phủ cũng không thể không giao cho cháu của ông ta Đâu Diên tạm thời thay thế.

Bên trong nhà sau của Vũ Xuyên Phủ, Đâu Khánh đang chống gậy chậm rãi dạo bước trong hoa viên, nghĩa nữ Trương Xuất Trần cũng đi bên cạnh. Đâu Khánh bệnh nặng mới khỏi, gầy đến chỉ còn lại một đám xương

cốt, thân thể hết sức yếu ớt. Dùng quải trượng chỉ một toà đình hóng mát phía trước nói:

- Ngồi một chút đi!

Trương Xuất Trần vội vàng sai nha hoàn đặt gối đệm ở trên mặt ghế đá trong đình hóng mát, nàng cẩn thận giúp Đâu Khánh ngồi xuống:

- Nghĩa phụ, chậm một chút!

Đâu Khánh chậm chậm ngồi xuống, cười nói:

- Vốn cho rằng cơn bệnh này sẽ muốn cái mạng già của ta, không ngờ được mạng của ta còn rất cứng. Diêm Vương gia còn chưa chịu thu, đoán chừng ta còn có thể sống thêm hai ba năm.

- Nghĩa phụ đừng nói như vậy, người nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.

Đâu Khánh mỉm cười:

- Ta sớm đã thấy trước rồi, sống một năm cũng thế, sống mười năm cũng thế. Đúng như con hy vọng, sống đến một trăm tuổi cũng thế, kỳ thật đều không có ý nghĩa. Ta chỉ hy vọng Vũ Xuyên Phủ cuối cùng có thể hoàn thành sứ mạng của nó, ta có thể nhắm mắt.

Nói đến đây, Đâu Khánh lại liếc mắt nhìn Trương Xuất Trần:

- Còn con nữa, ta cũng hy vọng con có thể gả cho một gia đình tốt, không cần phải cầm chuôi kiếm hừng hực hăng hung giết tới giết lui nữa rồi.

Mặt Trương Xuất Trần đỏ lên, thấp giọng nói:

- Nữ nhi bây giờ vẫn chưa nghĩ tới chuyện này.

Đậu Khánh gật đầu:

- Cũng phải, con bây giờ là người đứng đầu Hoả Phượng, thiếu con thật đúng là không được. Xuất Trần, bây giờ con có tin tức của Trương Trọng Kiên không?

Trương Xuất Trần do dự một chút nói:

- Nghe nói đại sư huynh và Dược Sư đại ca đi Tây Vực, một năm sau mới trở về.

- Ài! Đây là nghiệt do ta tạo!

Trong lòng Đậu Khánh tiếc nuối, ông ta biết rằng cho dù thanh trừ Trương Trọng Kiên và Lý Tĩnh ra khỏi Vũ Xuyên Phủ, Độc Cô Thuần vẫn không chịu buông tha bọn họ, bởi vì bọn họ biết quá nhiều bí mật của Vũ Xuyên Phủ. Hai người không thể không chạy đi Tây Vực tránh hoạ. Điều này khiến cho trong lòng Đậu Khánh vô cùng áy náy.

Lúc này, cháu của Đậu Khánh là Đậu Diễn vội vàng đi tới, khom người thi lễ nói:

- Nhị thúc, Thúc Đức đến rồi.

Đậu Khánh gật đầu:

- Để cho y lại đây!

Đậu Khánh nháy mắt cho nghĩa nữ Trương Xuất Trần. Trương Xuất Trần hiểu ý, dẫn theo vài nha hoàn tức thì lui xuống.

Không bao lâu, Lý Uyên vội vàng đi tới, ông ta quỳ xuống trước mặt Đậu Khánh:

- Tiểu tể bái kiến nhạc phụ đại nhân!

- Đứng lên đi!

Đậu Khánh sắc mặt có chút không vui, ông ta nói với cháu trai:

- Người cũng lui xuống!

Đậu Diễn lui xuống. Trong đình hóng mát chỉ còn lại có hai người Đậu Khánh và Lý Uyên, Đậu Khánh lạnh lùng nói:

- Nghe nói Lý sứ quân ở Thái Nguyên sống rất thích hợp, vô cùng thoải mái. Sao vẫn còn có tình lực đến chỗ này của ta?

Lý Uyên hiểu được sự căm tức của nhạc phụ, ông ta cười khổ một tiếng, không cách nào khác nói:

- Tiểu tử cũng viết thư giải thích qua cho nhạc phụ đại nhân. Tiểu tử chỉ là để noi theo Tiêu Hà. Dùng tham lộ để mê hoặc kim thượng, thật sự là bất đắc dĩ, cũng không phải con cố ý.

Đậu Khánh lắc đầu:

- Người cho rằng Dương Quảng cũng ngu như vậy sao? Nhìn không ra người đang cố ý che giấu? Còn có, người tự huỷ danh dự. Bây giờ không chỉ thanh danh ở Thái Nguyên bại hoại, ngay cả Lạc Dương cũng đang truyền đi tiếng tham. Thúc Đức người còn muốn làm đại sự sao?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 140+1: Quay Về Lạc Dương

- Tiểu tể rất không đành lòng, nhạc phụ đại nhân hẳn là cũng biết Lạc Dương xuất hiện lời sấm ạ!

Lý Uyên thở dài nói.

- Tiên đế năm đó đã có phương sĩ từng nói, kẻ đoạt thiên hạ mang họ Lý, tiên đế lại mộng thấy hồng thủy bao phủ kinh thành. Lúc ấy từng hoài nghi Lý Hồn là người ứng với trong mơ. Sau lại bởi vì Đại Tuỳ vừa mới khai quốc, loại sấm ngữ này không khỏi hơi vớ vẩn, cho nên tiên đế cũng không có truy cứu. Bây giờ Lý Hồn đã thăng làm Hữu kiêu vệ Đại tướng quân. Tôn nhi của y Lý Mẫn lại cưới con gái trưởng công chúa làm vợ, thế lực gia tộc cực lớn, còn có bối cảnh lớn của Lý thị ở Lũng Tây. Ta nghĩ thiên tử càng nên lo lắng y hơn, mà không phải con.

Lý Uyên cười khở một tiếng, ông ta đương nhiên hy vọng như thế, nhưng...

Đậu Khánh liếc mắt nhìn ông ta:

- Người cho là lời của ta không đúng sao?

- Tiểu tể tuyệt không có ý này, chẳng qua là cảm thấy thời cơ xuất hiện lời sấm này quá kỳ quặc. Tiểu tể hoài nghi...

Lý Uyên không có nói gì thêm nữa.

Đậu Khánh cũng hiểu được ý của ông ta:

- Người hoài nghi đây là Nguyên Môn phái người rải lời sấm sao?

Lý Uyên gật đầu:

- Nguyên gia chỉ kiêng dè Độc Cô thị mới tạm thời ngừng chia rẽ Vũ Xuyên Phủ. Nhưng bọn chúng chưa có đạt được mục đích, lại há chịu từ bỏ ý đồ. Bởi vì tiểu tể giết Nguyên Hoảng Tự, Nguyên gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho tiểu tể. Cho nên xuất hiện lời sấm, tiểu tể cảm thấy vẫn có liên quan đến Nguyên gia.

Trong lòng Đậu Khánh cũng hiểu được, lời sấm lần này rất có thể là Nguyên gia rải đi, chính là nhằm vào Lý Uyên. Chỉ là ông ta vì an ủi Lý Uyên mới kéo đến trên người Lý Hồn. Chuyện này quả thật là phiền toái rất lớn, không giải quyết chuyện này, Lý Uyên rất có thể sẽ bị diệt tộc. Mắt thấy thiên hạ Tuỳ Dương tràn đầy nguy cơ. Ở trong lúc nguy cấp này, Dương Quảng tuyệt sẽ không nhân từ nương tay.

Nhưng chuyện này Đậu Khánh cũng nhất thời không có cách nào, ông ta trầm tư chốc lát nói:

- Như vậy đi! Người về phủ trước, để ta suy nghĩ xem xét.

- Tiểu tể cáo lui!

Lý Uyên thi lễ, chậm rãi lui ra.

Đậu Khánh đứng lên, chống quái trượng đi qua đi lại trong đình. Tự suy xét đối sách của việc này, một là tra ra ngọn nguồn, ngăn chặn lời sấm tiếp tục truyền bá. Tiếp theo là phải hoá giải nguy cơ của lời sấm, khiến cho nó không giải quyết được gì. Nhưng hai chuyện này đều là vấn đề khó khăn, nhất là chuyện thứ hai, không dễ làm!

- Nghĩa phụ bên này gió lớn. Người hãy về phòng trước nha!

Trương Xuất Trần xuất hiện ở bên cạnh Đâu Khánh, Đâu Khánh nhìn nàng một cái, cười nói:

- Vừa lúc cha có chuyện phải giao cho con đi làm.

- Xin nghĩa phụ dặn dò!

Đâu Khánh chậm rãi nói:

- Gần đây một lời sấm gọi là Đào lý tử truyền bá rất rộng ở Lạc Dương. Cha muốn con dẫn Hoả Phượng đi tìm ngọn nguồn, giết kẻ truyền bá cho cha.

Dừng một chút, Đâu Khánh lại bổ sung:

- Trừ tộc nhân họ Nguyên không giết, còn lại một người không tha!

- Nữ nhi hiểu rõ!

- Đi đi! Đợi lát nữa cha tự mình về phòng.

Trương Xuất Trần thi lễ, vội vàng đi ngay, Đâu Khánh khoanh tay nhìn trời, thản nhiên nói:

- Nguyên Mân, lần này là người quá phận rồi.

Lý Uyên tâm sự nặng nề rời khỏi Vũ Xuyên Phủ, mới vừa đi tới ngoài cửa chính, lại thấy con rể Sài Thiệu và con trai Lý Thế Dân đều ở trước cửa. Sài Thiệu ở Vũ Xuyên Phủ làm thầy giáo dạy học, còn con trai Lý Thế Dân thì ở trong Vũ Xuyên Phủ đọc sách.

Hai người thấy Lý Uyên đi ra, liền vội vàng lên trước đón chào, Lý Uyên cười nói:

- Cha trở về phủ bây giờ, các con cũng theo cha trở về đi!

Lý Uyên lên xe ngựa, Sài Thiệu và Lý Thế Dân cười ngựa đi theo xa xa ở phía sau. Lý Thế Dân thấy xe ngựa quá mức hoa lệ, lông mày gãi nhú cả lại. Phụ thân ngồi xe ngựa như thế này ở Lạc Dương, không tránh khỏi có chút huênh hoang khoáng đạt rồi.

- Tỷ phu, huynh khuyên một lời đi!

Lý Thế Dân không kìm nổi thấp giọng nói với Sài Thiệu.

Trong lòng Sài Thiệu cười khố, gã làm sao có thể khuyên được nhạc phụ, nhạc phụ ngồi xe ngựa xa xỉ như vậy cũng có thâm ý của ông. Mình lại há có thể tùy tiện can thiệp, gã cười cười:

- Huynh biết rồi, có cơ hội huynh sẽ nói.

Lúc này, một tên thị vệ tiến đến cười nói với Sài Thiệu:

- Cô gia, nhị công tử, Lý công mời các ngài sang đó một chút.

Sài Thiệu và Lý Thế Dân nhìn nhau, vội vàng giục ngựa đi đến trước xe ngựa, Sài Thiệu khom người nói:

- Nhạc phụ tìm tiểu tể có chuyện gì sao?

Lý Uyên vẫn đang suy xét một việc, kỳ thật lời sấm chỉ là uy hiếp một mặt. Sự tình ông ta thực đang sợ hãi ngược lại là đứa con cả Lý Kiến Thành. Một khi Nguyên gia biết được Kiến Thành ở Ngõa Cương, bọn chúng há có thể bỏ qua cho mình, mạo hiểm quá lớn.

Lý Uyên trầm ngâm một chút, qua cửa sổ nói với Sài Thiệu:

- Cha muốn để con đi một chuyến nữa đến Ngô Cương, bảo Kiến Thành tạm thời rời khỏi Ngô Cương về Lạc Dương, hoặc là đi nơi khác tránh một chút.

- Tiểu tể hiểu rồi, không biết nhạc phụ đại nhân muốn con khi nào xuất phát?

- Nếu như có thể, bây giờ xuất phát ngay!

Sài Thiệu gật đầu, gã quay về sắp xếp một chút trước rồi đi tiếp:

- Nhạc phụ an tâm, tiểu tể xuất phát ngay đây!

Lý Uyên lại nói với con thứ Lý Thế Dân:

- Ngô nhi mau về Thái Nguyên. Tìm được Lưu Văn Tĩnh, con nói cho ông ta biết, lần trước ở dưới cây hoè ông ta cho cha đề nghị tốt lắm, bảo ông ta lập tức theo đó làm ngay!

Lý Thế Dân suy nghĩ một chút nói:

- Phụ thân có thể nói cho con là đề nghị gì không? Con sợ nếu chẳng may Lưu thúc phụ hiểu sai.

Lý Uyên cảm thấy con trai nói đúng, sự tình trọng đại, quyết không thể hàm hồ. Ông ta thấp giọng nói mấy câu với Lý Thế Dân, Lý Thế Dân lập tức gật đầu nói:

- Hải nhi hiểu rồi, chạy đi Thái Nguyên ngay đây.

Sài Thiệu và Lý Thế Dân trước sau rời khỏi xe ngựa, Lý Uyên trông theo bọn chúng đi xa, trong lòng vô vàn cảm xúc. Mặc dù ông ta hy vọng nhạc phụ Đậu Khánh có thể giúp đỡ mình. Nhưng nước đã đến chân, ông ta vẫn chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Trương Huyền dẫn theo quân đội của hãn sau khi đã trải qua hành quân nhanh chóng năm ngày, buổi chiều ngày hôm đó rốt cuộc đã đến Lạc Dương, đây là lần thứ hai cách sau nửa năm hãn quay trở lại Lạc Dương.

Nửa năm trước hãn dùng thân phận Thị vệ Yến Vương cùng Hoàng thượng xuất phát đi thảo nguyên, nhưng lúc hãn về đến có hơn một ngàn thuộc hạ. Cảnh còn người mất, khiến hãn có một loại cảm khái khó có thể nói hết.

- Tướng quân, lần này chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đâu?

Thẩm Quang cười hỏi.

- Ta cũng không biết, tuy nhiên hãn là có sắp xếp!

Trương Huyền vén tay áo trông về phía xa xa, bọn họ đã thấy được thành Lạc Dương ở xa xa, hai bên quan đạo trở nên náo nhiệt hơn. Đồ nát thê lương năm ngoái Dương Huyền Cảm tạo phản lưu lại cũng được từng toà nhà mới xây thay thế.

Đúng lúc này, phía trước chạy đến một đội quân mã, người đi đường sợ tới mức rớt tránh lẹ về phía hai bên quan đạo. Trương Huyền đã thấy rõ cờ xí giương lên của đội nhân mã này. Trên là cờ tam giác viền đen nền vàng thêu hai chữ đen 'Vũ Văn'. Đây hãn là Vũ Văn Thuật đến rồi, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 140+2: Quay Về Lạc Dương

Đúng lúc này, phía trước chạy đến một đội quân mã, người đi đường sợ tới mức rồi rít tránh lẹ về phía hai bên quan đạo. Trương Huyền đã thấy rõ cờ xí giương lên của đội nhân mã này. Trên là cờ tam giác viền đen nền vàng thêu hai chữ đen 'Vũ Văn'. Đây hẳn là Vũ Văn Thuật đến rồi, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.

Nhưng Trương Huyền ngược lại không có ý tránh né, hẳn lại rất muốn nhìn thử, Vũ Văn Thuật thấy được mình sẽ là vẻ mặt gì, hẳn ngạo nghệ ghìm chặt chiến mã.

Một lát, gần trăm kỵ binh vây quanh Vũ Văn Thuật hăng hái chạy về phía này, Vũ Văn Thuật là muốn tới quân doanh thành đông. Ông ta mới ra khỏi thành, lại không nghĩ được vừa hay gặp được quân đội Trương Huyền từ Hà Bắc sang.

Vũ Văn Thuật nhìn thoáng qua, nhìn thấy Trương Huyền cưỡi ngựa ở bên đường. Ông ta lập tức sửng sốt, nửa ngày còn chưa khép miệng lại, người này như thế nào vẫn có thể sống xuất hiện ở Lạc Dương?

Trong lòng Vũ Văn Thuật bỗng nhiên cảm tức một hồi, Trương Kim Xương đúng là không có khả năng như vậy sao?

Trương Huyền giục ngựa chậm rãi tiến lên, ở trên ngựa ôm quyền thi lễ:

- Ty chúc Trương Huyền tham kiến Đại tướng quân! Lần này khiến cho Vũ Văn đại tướng quân thất vọng rồi.

Lời Trương Huyền nhanh chóng rất chậm, có loại ý nghĩa bên ngoài chỉ có giữa hai người bọn họ mới nghe hiểu được. Vũ Văn Thuật hừ thật mạnh một tiếng, trên mặt lộ ra một tia đắc ý cười lạnh:

- Lão phu sẽ không thất vọng. Chỉ sợ Trương tướng quân mới thất vọng, hơn nữa rất nhanh sẽ thất vọng.

Ông ta ngửa đầu cười ha hả, giục ngựa đi gấp. Trương Huyền không chút hoang mang nói:

- Trương Kim Xương muốn tự mình đến Lạc Dương thăm hỏi Đại tướng quân.

Thanh âm của hắn truyền đi rất xa, đã chạy đi hơn mười bước, Vũ Văn Thuật cả người chấn động. Quay đầu lại hung hăng nhìn sang Trương Huyền, thúc ngựa chạy xa.

Lúc này, Vũ Văn Thành Đô đi theo ở phía sau cùng dừng chiến mã lại, ánh mắt của gã phức tạp nhìn thoáng qua Trương Huyền, giọng điệu lãnh đạm hỏi han:

- Chỗ cắm trại còn chưa có định được phải không?

- Chúng tôi mới đến Lạc Dương.

- Tây Nội Doanh biết không?

Trương Huyền gật đầu:

- Tôi biết rồi!

- Ngay lập tức đi Tây Nội Doanh đi! Quân đội từ Cao Câu Ly trở về đều trú đóng ở nơi đó.

Nói xong, Vũ Văn Thành Đô vung roi ngựa lên, đuổi theo phía Vũ Văn Thuật đã đi xa. Trương Huyền nhìn bóng dáng gã đi xa, hẳn có thể cảm nhận được sự quan tâm trong lời nói lạnh lẽo chỉ mỗi mình gã có của Vũ Văn Thành Đô.

- Đi Tây Nội Doanh!

Trương Huyền hét lớn một tiếng, dẫn binh lính dưới quyền từ một con đường khác chạy về phía Tây Nội Doanh nằm ngoài thành tây.

Quân Tuỳ ở đại doanh ngoài Lạc Dương chia làm ba tầng phòng ngự, một tầng tận cùng bên trong gọi là Nội doanh, chủ yếu phân bố ở Nội uyển hoàng cung cùng với các phường bên trong thành. Tả hữu đồn vệ đóng quân hộ vệ Hoàng thượng và kinh thành, cũng chính là Ngự Lâm Quân.

Tầng thứ hai gọi là Ngoại doanh, phân bố ở ngoài thành, tầng thứ ba thì kêu là Biên doanh, phân bố ở bên trong quận huyện xung quanh Lạc Dương. Ba tầng phòng ngự như thùng sắt bảo vệ kinh thành Đại Tuỳ.

Quân đội của Trương Huyền tuy rằng cũng không phải người cuối quay về Lạc Dương, nhưng số đông quân đội tham chiến ở Cao Câu Ly đều đã tới Lạc Dương, chuẩn bị nhận khen ngợi của Đại Tuỳ Hoàng đế bệ hạ.

Trong quân doanh, Trương Huyền ngoài ý liệu gặp được Binh tào Tham quân sự Lưu Lăng của hắn. Lưu Lăng chính là người Lạc Dương, bởi vì mẫu thân qua đời mà gấp gáp trở về chịu tang, cho nên không đi Cao Câu Ly tác chiến. Nhưng gã và Thôi Lễ mưu cao không giống nhau, gã vẫn là Tham quân của quân phủ Trương Huyền.

Lưu Lăng trước đó đã sớm làm xong các loại thủ tục vào đóng quân cho quân đội Trương Huyền, bớt đi rất nhiều phiền toái.

Trương Huyền thấy trên cánh tay trái của gã vẫn mang theo hiệu như trước, liền vỗ bả vai gã an ủi:

- Người đã đi rồi, Lưu tham quân cũng nghĩ thoáng một chút đi!

Lưu Lăng thở dài:

- Đa tạ Trương tướng quân quan tâm, vốn ty chức dự định thay mẫu thân giữ đạo hiếu một năm. Nhưng phụ thân cùng vài vị huynh trưởng đều không tán thành, bọn họ hy vọng tôi không cần từ bỏ quân chức, cho nên ty chức quay về trước thời hạn.

- Đương nhiên được, không có Lưu tướng quân, rất nhiều chuyện đều loạn lên hết.

Lời Trương Huyền nói là lời thật, rất nhiều việc hăn đều chưa có làm. Quân đội của hăn bây giờ vẫn ở trong trạng thái thời chiến, phải từ trạng thái thời chiến khôi phục thành trạng thái bình thường, còn cần phải giải quyết số lượng lớn thủ tục cực kỳ rườm rà.

Trương Huyền nghĩ đến những thủ tục này đã đau đầu. Nếu Lưu Lăng trở về, những việc này có thể ném cho gã. Lúc này, hăn hy vọng Lưu Lăng trở về hơn bất kỳ ai khác.

Lưu Lăng thi lễ, bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện, vội vàng nói:

- Hôm trước đã xảy ra một chuyện lớn, khiến lòng tất cả mọi người bàng hoàng, Trương tướng quân có thể còn chưa biết.

- Chuyện gì?

- Vũ Văn đại tướng quân buộc tội Lai đại tướng quân ở Cao Câu Ly chống lại thánh chỉ, còn nghi ngờ giữ binh tự lập. Khiến cho Thánh thượng cực kỳ tức giận, Lai đại tướng quân đã bị bắt giam đợi tra xét rồi.

- Cái gì?

Trương Huyền cả kinh chấn động, hắn bỗng nhiên hiểu được lời Vũ Văn Thuật là ý gì rồi, chính là chỉ chuyện Lai Hộ Nhi bị bắt giam.

Trương Huyền vội la lên:

- Nhưng Lai đại tướng quân dẫn dắt đại quân đánh bại chủ lực Cao Câu Ly, khiến cho Cao Câu Ly đầu hàng. Công lao lớn như vậy, Thánh thượng cũng làm như không thấy sao?

Lưu Lăng thở dài:

- Tướng quân vẫn chưa rõ sao? Cái gọi là chống lại ý chỉ không tuân mệnh lệnh chỉ là một cái cớ. Nguyên nhân thật sự là Lai đại tướng quân công lao quá lớn, có chút công cao lấn chủ rồi.

Trương Huyền lập tức một câu cũng không nói nên lời, chẳng phải đây chính là gần vua như gần cọp sao?

- Vậy chúng ta làm sao đây?

Đây cũng là việc Trương Huyền cực kỳ quan tâm. Lai Hộ Nhi công lao lấn chủ bị bắt vào ngục. Vậy những công lao của thuộc cấp bọn họ thì sao, Hoàng đế có thừa nhận hay không?

- Cái này... Tôi nghĩ không đến mức không thừa nhận, tuy nhiên có thể sẽ kéo dài một chút. Trước khi kết luận án của Lai Hộ Nhi, tất cả mọi người phải kiên nhẫn chờ đợi.

Trương Huyền cười lạnh một tiếng:

- Đây là ý của Hoàng đế, hay là ý của triều đình?

- Hẳn là ý của triều đình, xác thực nói là đề nghị của Binh bộ Thượng thư Ngu Thế Cơ, bảo là muốn phòng người thiếu sót công lao và mạo xưng công lao. Binh bộ nhất định muốn từng chỗ thăm tra đối chiếu rõ ràng mới có thể luận công ban thưởng!

- Vậy chúng ta bây giờ thuộc về ai quản hạt? Là Kiêu Quả Quân hay là cái gì khác, có nói chính xác được không?

Trương Huyền lại hỏi.

Lưu Lăng lắc đầu:

- Bây giờ chúng ta thuộc loại Tam bất quản. Không phải là quân Kiêu Quả Phủ, cũng không phải Ứng Dương Phủ địa phương, càng không phải là Cẩm Vệ Phủ Bị Thân, vẫn giữ nguyên biên chế tiền quân lúc chiến tranh. Nghe nói Ngu Thế Cơ đề nghị do Binh bộ đến kiểm tra các tướng, để quyết định nơi đến của các tướng.

Không biết tại sao, Ngu Thế Cơ người này khiến cho Trương Huyền bỗng nhiên nhớ đến Thập Thường thị cuối đời Hán.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 141: Cầu Kiến Bù Củ

Trương Huyền bố trí ổn thoả quân đội, liền lập tức đi tới Yến vương Phủ. Hẳn ở Lạc Dương không có người quen nào cả, người quen biết chỉ có một nhóm thị vệ của Yến Vương Phủ. Trương Huyền vừa mới đi đến trước cửa chính Yến Vương Phủ, vừa hay gặp được ngay trước mặt Thiên Ngưu Trục trưởng Hàn Tân. Hàn Tân là cháu ngoại của Hàn Cầm Hồ, là người hào sảng trọng nghĩa, ở Thiên Tự Các tửu quán cùng với Trương Huyền đánh nhau, hai người kết được mối giao tình.

Hai người bất ngờ gặp lại, cười lớn ôm nhau một cái. Hàn Tân cho một quyền vào hông vai Trương Huyền cười nói:

- Quả nhiên lại thăng quan rồi, làm người ta hâm mộ quá!

- Cái gì mà thăng quan, cả ngày đi khắp nơi đánh giặc, xách cái đầu qua từng ngày. Nào có được thú tiêu dao qua ngày ở Yến Vương Phủ, đừng nhắc nữa!

Trương Huyền đánh giá gã một chút, lại cười nói:

- Hình như Hàn huynh cũng lên chức nha!

- Ha hả! Chính là thay thế cái vị trí kia của ngươi rồi, Thái tử Thiên ngưu, tuyên Huệ Uý. May mắn chúng ta ở Thiên Tự Các tửu quán chiến với Vũ Văn Thái Bảo, Yến Vương mới đề cao ta, không chỉ là ta, tất cả huynh đệ tham dự đánh nhau đêm đó đều được thăng lên một cấp.

Hai người nói đến Thiên Tự Các tửu quán, lại cùng nhau không kìm nổi cười ha ha.

- Tự Xương đâu, huynh ấy ở đây không?

Trương Huyền tuy rằng giao tình không tệ với Hàn Tân, nhưng xa xa không đến được mức thành thật với nhau. Trương Huyền muốn nghe một chút tình hình trong triều đình. Vẫn là phải tìm Sài Thiệu.

Hàn Tân gãi đầu:

- Lão đệ tới không khéo, Tự Xương hôm qua mới xin nghỉ phép một tháng, nói là về nhà thăm viếng ông nội. Đệ tìm huynh ấy có chuyện gì không?

- Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi một câu.

Trong lòng Trương Huyền có chút thất vọng, Sài Thiệu không ở đây, hẳn cũng nhất thời không tìm được người hỏi tình hình rồi. Lúc này, Trương Huyền chợt nhớ tới một chuyện, liền vội vàng hỏi:

- Phòng kí túc xá của ta còn trống không?

- Vẫn còn, Yến Vương điện hạ đặc biệt giữ lại cho đệ đó, không cho phép người khác chuyển vào.

Trương Huyền nhớ tới một món vật phẩm cất giấu trong căn phòng đó, hẳn nhất định phải lấy nó đi, hẳn cười nói:

- Ta đi xem thử!

Hàn Tân dẫn hẳn vào Yến Vương Phủ, đi thẳng đến tiểu viện hẳn từng ở, cửa dùng khoá bằng sắt lớn khoá lại:

- Ta đi tìm chìa khoá!

Hàn Tân xoay người chạy ra ngoài.

- Không cần!

Trương Huyền cười cười gọi gã lại, tiện tay nắm chặt khoá sắt. Chỉ nghe 'Rắc!' một tiếng, không ngờ hắn trực tiếp bẻ gãy khoá sắt rồi. Hàn Tân nhìn thấy líu lười một hồi, điều này cần phải có khí lực cỡ nào?

Bộ dạng căn phòng vẫn duy trì như trước khi hắn rời đi, trên giường đệm chăn được gấp gọn gàng chỉnh tề, giấy tờ bàn sắp xếp thứ tự, trong góc phòng một cái gương lớn để vật phẩm riêng của hắn. Chỉ có điều mặt bàn bị phủ một tầng tro bụi mỏng manh.

Hàn Tân biết ý cười nói:

- Ta còn có chút việc phải đi trước một bước, lão đệ có cái gì cần giúp đỡ, cứ việc tới tìm ta.

- Yến Vương điện hạ có ở đây không?

Hàn Tân lắc đầu:

- Sau khi có chuyện kia, điện hạ rất ít ở vương phủ rồi. Đa số thời gian đều ở trong hoàng cung. Sau khi từ Trác quận về ta còn chưa nhìn thấy ngài ấy.

- Đa tạ Hàn huynh!

Hàn Tân chấp tay, bước nhanh rời đi. Trương Huyền đóng cửa lại, chậm rãi đi đến trước hòm lớn. Hắn mở hòm ra, bên trong chỉ có mấy bộ quần áo và một cái hộp ngọc dẹt.

Trương Huyền mở hộp ngọc ra, bên trong là một cây ngọc trâm do thợ khéo tay làm. Khiến cho Trương Huyền lại nghĩ ngay đến Tiểu Hoàng Cô

cổ quái tình nghịch kia, không biết nàng bây giờ còn nhớ mình hay không? Còn có đi dạo phố nữa hay không?

Hắn cười lắc đầu, nhét hộp ngọc vào trong túi da. Hắn lại kéo hòm gỗ ra. Hắn rút ra dao găm nạy mấy khối ngọc thạch lên, từ dưới đất đào ra một cái hộp sắt sơ sơ có chút rỉ sét. Mở hộp sắt ra, bên trong là linh kiện súng lục bao bọc tầng tầng trong lớp gấm vóc màu hoàng kim, còn có hai viên đạn.

Trương Huyền nhìn súng lục và viên đạn kinh ngạc chờ ra. Hắn đến Đại Tuỳ suốt một năm rồi, hắn gần như hoàn toàn sát nhập vào thời đại này. Thiếu chút nữa đã quên hắn đã từng là người sinh sống ở một thế giới khác. Có lẽ chỉ có khẩu súng lục này mới có thể khiến cho hắn nghĩ được bản thân của trước đây.

Thật lâu sau, Trương Huyền nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thật cẩn thận thu súng lục và viên đạn vào trong lòng ngực. Đây sẽ là vật kỷ niệm trân quý nhất của hắn.

Trương Huyền rời khỏi phòng, đi tới cửa. Hắn nhìn qua lần cuối căn phòng mình đã từng sống qua này, xoay người liền không để lại chút lưu luyến bước nhanh rời đi.

Gần cửa sổ lầu ba Thiên Tự Các tửu lầu ở bên cạnh tây thị Lạc Dương, Trương Huyền một thân một mình ngồi ở trước bàn, ánh mắt nhìn chăm chú vào hàng quán phố xá tây thị phần hoa náo nhiệt xa xa.

Lúc này đã là thời khắc hoàng hôn, mặt trời lặn chiếu lên kinh thành đế quốc Đại Tuỳ một tầng màu vàng ánh kim. Lúc này ánh sáng chói lọi lần cuối cùng trước khi bóng đêm buông xuống.

Lai Hộ Nhi bị bắt bỏ tù không thể nghi ngờ bao phủ một tầng bóng ma thật dày lên việc khen thưởng chiến thắng diễn ra sắp tới. Trương Huyền cũng biết Dương Quảng cũng không phải ý nghĩ lúc nhất thời. Ông ta bắt giữ Lai Hộ Nhi có dụng ý sâu dày của ông ta. Có lẽ là muốn mượn Lai Hộ Nhi cảnh cáo nhiều người bụng dạ khó lường. Có lẽ cũng dính đến tranh đoạt quyền lực trong điều chỉnh quân đội. Cũng có lẽ là Lai Hộ Nhi công cao lấn chủ rồi.

Nhưng bất kể như thế nào, Dương Quảng không nên bỏ qua cảm nhận của tướng sĩ cấp thấp, cũng không nên xâm hại lợi ích cấp thiết của tướng sĩ cấp thấp, lại càng không nên tùy ý để loại cơ cấu quan liêu đó của Binh bộ đến tùy ý phán xét tướng sĩ vì nước đổ máu hăng hái chiến đấu.

Mặc kệ triều đình sẽ mây gió rung chuyển như thế nào, mấu chốt là Trương Huyền hẳn nên làm chút gì đó, hơn là ngồi chờ kẻ khác đến quyết định vận mệnh của hắn, cần phải chủ động tranh thủ lợi ích thuộc về chính mình.

Trương Huyền uống cạn rượu trong chén, đứng dậy đi xuống lầu. Trương Huyền hẳn quyết không thể để cho kẻ khác đến quyết định vận mệnh người xung quanh mình.

Tu Nghiệp Phường ở Lạc Dương có một toà nhà lớn chiếm đất gần năm mươi mẫu. Nơi này chính là nhà của Lại bộ Thượng thư Bùi Củ.

Sau khi Nội sử lệnh Ngưu Hoảng qua đời, tướng quốc Đại Tuỳ trên danh nghĩa chỉ có một mình Tô Uy. Nhưng trên thực tế, trọng thần có được quyền lực tướng quốc vẫn còn không ít, tỷ như bọn Ngưu Thế Cơ, Bùi Củ, Bùi Uẩn, Tiêu Vũ, Phàn Tử Cái, Vệ Huyền, vân vân... Thậm chí bao gồm Vũ Văn Thuật cũng từng có chút quyền lực tướng quốc.

Cho nên nhiều khi, tất cả mọi người đều tùy ý xưng hô Bùi Củ làm Bùi tướng quốc. Nhưng ở trong xưng hô chính thức quan phương, lại chỉ có thể gọi ông ta là Bùi thượng thư.

Màn đêm đã lặng yên buông xuống, đèn lồng màu hồng lớn trước cửa lớn Bùi Phủ đốt sáng lên, vài tên gia nhân đang chuyển giá vũ khí và thẻ xuống ngựa đặt ở cửa chính vào bên trong phủ.

Lúc này, quản gia đang chỉ huy gia nhân bỗng nhiên thấy cách đó không xa vài tên quân nhân đang đứng. Cầm đầu là một tướng lĩnh trẻ tuổi thân thể cao lớn, đang đánh giá tỉ mỉ cửa chính Bùi phủ.

Quản gia vội vàng đi đến trước, chấp tay thi lễ nói:

- Vị tướng quân này có chuyện gì không?

Tướng lĩnh trẻ tuổi chính là Trương Huyền, dọc đường hăn hỏi thăm mới tìm được phủ đệ của Bùi Củ, Trương Huyền đáp lễ với quản gia hỏi:

- Xin hỏi... Nơi này là nhà của Bùi thượng thư phải không?

- Đúng vậy!

Quản gia đánh giá hăn một chút, thấy hăn tướng mạo oai hùng đoan chính, cử chỉ hữu lễ, không khỏi có mấy phần hảo cảm, liền cười nói:

- Tướng quân muốn tìm lão gia nhà tôi sao?

Trương Huyền gật đầu, lấy ra danh thiếp Bùi Củ đã từng cho hăn, đưa cho quản gia nói:

- Tại hạ Trương Huyền, Bùi thượng thư quen biết tôi.

Quản gia thấy đối phương không ngờ có danh thiếp của lão gia, lập tức nhìn với cặp mắt khác đối với hăn. Vội vàng nói:

- Xin tướng quân chờ một chút. Ta đây phải đi bẩm báo lão gia!

Quản gia xoay người bước nhanh đi vào trong phủ. Trương Huyền nhìn quản gia vào cửa phủ, trong lòng của hắn ít nhiều có chút cảm giác không đành lòng. Hắn không tìm được Yến Vương, chỉ có thể tìm trọng thần khác giúp đỡ, hắn vốn định tìm Ngự Câu La, nhưng Ngự Câu La và Thổ Vạn Tự đều dẫn quân xuất chinh, không ở kinh thành.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn chỉ có thể tìm Bùi Củ. Dù sao cũng là Bùi Củ dẫn hắn đến doanh của Kiêu Quả Quân. Bùi Củ có trách nhiệm về mặt đạo nghĩa đối với mình.

Không bao lâu, quản gia từ bên trong phủ chạy ra, phía sau còn đi theo một người trẻ tuổi. Quản gia chỉ Trương Huyền, nam tử trẻ tuổi vội vàng đến trước khom người thi lễ nói:

- Là Trương tướng quân sao?

- Chính là tôi, xin hỏi công tử là...

- Tại hạ Bùi Tín, tổ phụ của tôi mời Trương tướng quân vào phủ một chuyến.

Hoá ra là cháu của Bùi Củ, Trương Huyền thấy gã là người điềm đạm biết lễ, liền gật đầu:

- Vậy xin phiền Bùi công tử rồi!

- Trương tướng quân mời!

Trương Huyền dặn binh lính mấy câu, liền đi theo Bùi Tín đi vào cửa chính Bùi phủ, đi thẳng đến ngoại thư phòng của Bùi Củ. Ngoại thư phòng là nơi Bùi Củ tiếp đãi trọng thần triều đình và thân tín của mình, bình thường không dễ dàng tiếp đãi người ngoài. Ông ta để cho Trương Huyền

đến ngoại thư phòng, trên thực tế là một lời gợi ý, tỏ vẻ ông ta sẵn lòng cùng Trương Huyền phát triển quan hệ sâu dày.

Đây chính là muốn nhìn ánh mắt tất cả mọi mặt trọng thần quan cao, bởi vì việc hạ ngục của Lai Hộ Nhi, tướng sĩ Cao Câu Ly của y dẫn dắt tạm thời thành người không còn chủ tướng, nhưng cũng đồng thời thành đối tượng các phương tranh đoạt trong bóng tối. Dù sao mấy vạn tiền quân này của Lai Hộ Nhi suất lĩnh là quân tinh nhuệ của Đại Tuỳ, ngay cả Bùi Củ quan văn như thế này cũng theo đó động tâm.

Ai cũng hy vọng xây dựng thế lực của bản thân, loại thế lực này đã không chỉ là quyền sở hữu hoặc là quyền nhân sự. Hôm nay trong sự hỗn loạn mới nhú, cũng bao gồm quân quyền, đối với Bùi Củ mang gánh nặng lợi ích gia tộc cũng không ngoại lệ.

- Trương tướng quân xin mời! Tổ phụ ta sẽ đến ngay.

Bùi Tín mời Trương Huyền vào phòng, lại dặn dò thị nữ dâng trà. Ngoại thư phòng của Bùi Củ sắp đặt vô cùng thanh nhã, vách tường quét trắng như tuyết, treo mấy bức tranh sơn thủy chấm phá, dưới cửa đặt một chiếc giường ngồi rộng rãi, chính giữa là một cái bàn nhỏ bằng gỗ hoa lê, bên cạnh có hai ngọn đèn đồng thau đặt dưới đất, ánh nến sáng ngời. Ngoại trừ những thứ đó, còn có một cái tủ sách và một lư hương.

Trương Huyền đang đánh giá ngoại thư phòng, chỉ nghe sau lưng truyền đến tiếng bước chân. Vừa quay đầu, chỉ thấy Bùi Củ mặc một bộ thường phục cười ha hả đi vào.

- Trương tướng quân, đã lâu không gặp!

So với lần trước gặp lại ở Trác quận, sắc khí Bùi Củ tốt hơn rất nhiều, tinh thần cũng không tệ. Trương Huyền vội vàng lên trước khom mình thi lễ:

- Tham kiếm Bùi thượng thư!

- Đừng khách khí, Trương tướng quân mời ngồi!

Bùi Cử cười tủm tỉm mời Trương Huyền ngồi xuống, ông ta cũng ngồi xuống. Tôn tử Bùi Tín không dám ngồi xuống, khoanh tay đứng ở bên cạnh ông nội, Bùi Cử lại hỏi:

- Tướng quân trở về lúc nào?

- Buổi chiều mới đến Lạc Dương, trước mắt quân đội đóng quân ở Tây Nội Doanh.

- Ô! Dọc đường thuận lợi chứ! Hà Bắc bên kia loạn phi tung hoành ngang ngược. Lần này ngay cả Thánh thượng cũng tận mắt nhìn thấy một đội loạn phi.

Trương Huyền cười khở một tiếng nói:

- Quả thật rất hung hăng ngang ngược. Ty chức khi trở về, ở huyện Thanh Hà nổ ra một trận ác chiến cùng với quân đội Trương Kim Xương, phá vây giết ra ngoài.

- Còn có việc này sao?

Bùi Cử ngạc nhiên:

- Loạn phi bất ngờ dám đánh lên quân đội chính quy, đã đến mức này rồi sao?

- Ty chức bắt vài tên tù binh, theo bọn chúng nói, là trong triều có quan lớn muốn hại ta, cho nên mới mượn đao giết người.

Bùi Cử là bậc lão làng cỡ nào, lập tức nghe ra điều Trương Huyền chỉ, tất nhiên là Vũ Văn Thuật. Kỳ thật Bùi Cử cũng cực kỳ không hài lòng với

Vũ Văn Thuật.

Thôi Quân Túc là người của Bùi Củ, lần này Thôi Quân Túc làm Giám quân Ngự sử chuẩn bị báo cáo đối với tác chiến của Cao Câu Ly. Nhưng vẫn còn chưa có báo lên trên, Vũ Văn Thuật đã giành trước buộc tội Lai Hộ Nhi. Vốn nên là việc của Giám quân, lại biến thành công lao của Vũ Văn Thuật.

Cứ như vậy, vốn Vũ Văn Thuận và chiến dịch Cao Câu Ly không có quan hệ lại ngang nhiên cắm vào một bước, như thế là do ông ta đến chỉ đạo trận chiến này, đoạt đi công lao của Lai Hộ Nhi. Loại cách làm này không chỉ dễ tiện, còn xâm phạm ích lợi rất nhiều người, bao gồm Bùi Củ.

Lông mày Bùi Củ nhẹ nhàng nhướn lên, đánh giọng hỏi:

- Tướng quân có chứng cứ gì không?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 142+1: Vũ Văn Ra Tay

- Không có chứng cứ!

Trương Huyền lắc đầu, hẳn không muốn liên lụy đến Thôi thị ở Thanh Hà.

Trong lòng Bùi Củ hiểu được chỗ khó của Trương Huyền, ông ta cũng không truy vấn chuyện này nữa, trầm ngâm một chút lại nói:

- Lần này Lai Hộ Nhi bị giam vào ngục quả thật khiến cho triều dã chấn động, hết sức ngoài ý liệu của mọi người, ít nhất ta thật không ngờ.

- Bùi thượng thư cũng hiểu được tội của Lai đại tướng quân không đến mức ấy sao?

Bùi Củ không có trực tiếp trả lời, mà chỉ cười nói:

- Mấy năm trước tấn công Thổ Cốc Hồn, Tiết Thế Hùng tấn công Y Ngô. Lúc ấy Thánh thượng cũng hạ chỉ muốn ông ta lui binh. Nhưng ông ta lại nói tướng ở ngoài không cần tuân theo lệnh vua, không chịu rút quân, đánh đến khi hạ được thành Y Ngô. Sau việc đó Thánh thượng chẳng những không trách cứ ông ta, ngược lại khen ngợi ông ta trung dũng báo quốc. Sao hôm nay, đến lượt Lai Hộ Nhi, lại trở thành ý đồ giữ binh tự lập, Trương tướng quân từng suy nghĩ nguyên do trong đó chưa?

Trương Huyền hiểu được ý của Bùi Cử, thời thế thay đổi, thế nước yếu đi, tâm tình của Dương Quảng cũng thay đổi.

Trương Huyền cười khở một tiếng nói:

- Chỉ sợ là trong lòng Thánh thượng đã có cảm giác nguy cơ mãnh liệt rồi.

Bùi Cử gật đầu:

- Chính là nguyên do người nói. Ở trong lòng Thánh thượng, tướng lĩnh trung thành hay không, nếu so với Cao Câu Ly có thần phục hay không quan trọng hơn nhiều lắm. Công lao của các người đối với Thánh thượng mà nói không phải thứ quan trọng thật sự.

- Vậy kết quả cuối cùng sẽ như thế nào?

- Bây giờ ai cũng không biết rõ. Thánh thượng còn đang suy nghĩ sai ai tới tra hỏi Lai Hộ Nhi, còn chẳng quan tâm tới các người. An tâm chờ đợi đi!! Ta nghĩ Thánh thượng cũng sẽ không làm chuyện quá đáng.

Trương Huyền thở dài một tiếng:

- Chỉ mong Thánh thượng đừng khiến cho bọn tướng sĩ cảm thấy quá lạnh lòng.

Bùi Cử nâng chén trà chậm rãi uống một ngụm trà, ông ta suy nghĩ lại từ từ nói:

- Như vậy đi! Qua hai ngày nữa ta tìm cơ hội nhắc nhở Thánh thượng việc của người. Ta không giúp được quá nhiều người. Xét về mặt giao tình ở thảo nguyên, ta tận lực giúp người một tay.

Trương Huyền mừng rỡ, vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Đa tạ Bùi thượng thư, Trương Huyền vô cùng cảm kích.

Bùi Cử cười ha hả:

- Ta vẫn cho rằng chúng ta có duyên phận, có việc khó xử gì cứ việc nói cho ta biết. Ta sẽ tận hết sức giúp người giải quyết.

- Thượng thư tương trợ, ty chức khắc ghi trong lòng.

Trương Huyền cáo từ rời đi, Bùi Cử lâm vào trong trầm tư, lúc này cháu của ông ta Bùi Tín trở về thì lễ nói:

- Tổ phụ. Hẳn đã đi rồi.

Bùi Cử nhìn thoáng qua đứa cháu, khẽ cười nói:

- Cháu cảm thấy người này như thế nào?

Bùi Tín suy nghĩ một chút nói:

- Người này ung dung tự tin, trong lúc giơ tay nhắc chân có một loại khí độ đại tướng. Cháu cảm thấy hẳn có chút không giống với mọi người.

Bùi Cử vuốt râu cười nói:

- Cháu rất có mắt nhìn. Tín nhi, có thời gian kết giao nhiều hơn với hẳn. Tốt nhất có thể thâm giao cùng hẳn. Người này tương lai có lẽ sẽ rất có tác dụng với gia tộc chúng ta.

- Cho nên tổ phụ mới quyết định trợ giúp hẳn một tay.

- Đúng là như thế!

Bùi Tín liền vội khom người nói:

- Tôn nhi hiểu được ý của tổ phụ rồi.
- Cháu đi tìm Hành Kiệm đến cho ta.

Không bao lâu, Bùi Tín dẫn theo một người trẻ tuổi dáng người khôi ngô đi vào ngoại thư phòng. Người này tên là Bùi Hành Kiệm, là kẻ nổi bật trong giáo đường họ Bùi, võ nghệ cao cường, tâm tư tinh tế. Gã và huynh đệ Bùi Hành Nghiễm cùng với hai gã con cháu họ Bùi khác cùng nhau được khen là Bùi thị Tứ mãnh tướng (bốn mãnh tướng của họ Bùi).

Bùi Hành Nghiễm đi theo phụ thân nhập ngũ, còn Bùi Hành Kiệm thì đi theo ở bên cạnh gia chủ, là tướng làm việc đắc lực của Bùi Củ.

Bùi Hành Kiệm đi đến trong phòng quỳ một gối:

- Hành Kiệm tham kiến gia chủ!

Bùi Củ đưa mắt liếc ra hiệu với tôn nhi, Bùi Tín hiểu ý, chậm rãi lui xuống.

Bùi Củ lúc này mới hỏi:

- Việc ta sai người tra xét, kết quả ra làm sao rồi?
- Khởi bẩm gia chủ, Hành Kiệm về cơ bản có thể xác nhận, lời sấm quả thật là gia tộc họ Nguyễn rải khắp nơi. Chỉ là bọn chúng hành sự bí ẩn, rất khó bắt được chỗ sơ hở của bọn chúng.

Bùi Củ vuốt râu tự nói với chính mình:

- Quả nhiên không ngoài sở liệu của lão phu, Vũ Xuyên Phủ xảy ra tranh chấp nội bộ.

Bùi Củ khoanh tay đi vài bước, lại nói với Bùi Hành Kiệm:

- Người tiếp tục cho người theo dõi nhất cử nhất động của Vũ Xuyên Phủ, hơn nữa phải theo dõi kỹ Đậu Khánh, xem ông ta lui tới với ai, nhưng phải cẩn thận, không thể để cho Đậu Khánh phát hiện ta chú ý tới ông ta.

- Hành Kiệm hiểu rõ!

Bùi Hành Kiệm thi lễ vội vàng đi xuống.

Bùi Cử khoanh tay đi đến trước cửa sổ, trông về nơi xa mơ hồ có thể thấy được đỉnh bảo tháp của Vũ Xuyên Phủ. Ông ta cười lạnh một tiếng nói:

- Đậu lão nhân, lão phu cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc lão hạ bàn cờ này như thế nào?

Ngay cùng thời khắc khi Bùi Cử tiếp kiến Trương Huyền, ở trong phủ Vũ Văn Thuật cách Bùi phủ không xa, Vũ Văn Thuật vừa mới quay về trong phủ đang nghe báo cáo của đứa con thứ Vũ Văn Trí Cập.

- Khởi bẩm phụ thân, Lý Thiệu Hành đã thành công khơi mào hỗn loạn của Tây Nội Uyển, gã bảo đảm với con, đêm nay quân doanh nhất định xảy ra rắc rối.

Vũ Văn Thuật khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, trầm tư thật lâu, ông ta dừng bước nhìn thoáng qua mưu sĩ Hứa Ẩn đứng ở một bên:

- Tiên sinh cảm thấy sách lược này có thể hoàn toàn lật đổ Lai Hộ Nhi không?

Hứa Ẩn vuốt râu cười nói:

- Tôi có thể bảo đảm với đại tướng quân, cho dù cuối cùng giết không được Lai Hộ Nhi, cũng sẽ khiến cho hắn ta hoàn toàn bị bãi quan cách

chức.

- Kết quả ta muốn không chỉ có vồn vẹn là diệt trừ Lai Hộ Nhi.

Vũ Văn Thuật lạnh lùng nói.

- Thuộc hạ hiểu rõ thâm ý của đại tướng quân, sách lược này nếu như có thể thuận lợi thực thi, thuộc hạ có thể đảm bảo quân đội Đại Tuỳ hoàn toàn lạnh lòng đối với đương kim thiên tử. Uy tín của thiên tử ở trong quân đội sẽ suy yếu nghiêm trọng. Kế sách của thuộc hạ đây chính là một hòn đá ném hai chim.

Vũ Văn Thuật gật đầu, có mấy lời ông ta không muốn nói ra. Nhưng Hứa Ẩn lại thay ông ta nghĩ đến, điều này làm cho ông ta rất hài lòng với Hứa Ẩn.

Hứa Ẩn lại bổ sung:

- Kế sách này nói cho cùng chính là thừa loạn phóng hoả, mấu chốt chính là không thể nghi ngờ Đại tướng quân. Tuyệt không thể khiến cho người ta phát hiện ngọn lửa này là của Đại tướng quân phóng.

Nói đến đây, ánh mắt Hứa Ẩn chuyển hướng về phía Vũ Văn Trí Cập.

Vũ Văn Trí Cập hoảng sợ, vội la lên:

- Lý Thiện Hành không thể động!

Trong lòng của gã gấp gáp, sợ không lựa lời nói với phụ thân:

- Con chính là đồng ý với hãn ta, thắng hãn ta làm tướng quân, đây cũng là lời hứa hẹn của phụ thân. Phụ thân cũng không thể nói mà không giữ lời nha!

- Con nói cái gì!

Vũ Văn Thuật bỗng dừng quay đầu lại, hung hăng trừng mắt với gã:

- Người đang nói ai nói không giữ lời hả?

Vũ Văn Trí Cập sợ tới mức vội vàng cúi đầu, thối cũng không dám thở mạnh ra một cái, Hứa Ẩn bên cạnh khuyên:

- Tuy rằng Lý Thiện Hành cùng nhị công tử giao tình rất tốt nhưng thật không thể giữ lại y. Một khi miệng của y không kìm được sẽ hại Đại tướng quân, chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật, nhất định phải diệt trừ y.

Vũ Văn Thuật hừ một tiếng, nói với Vũ Văn Trí Cập:

- Cha mặc kệ con và Lý Thiện Hành có giao tình gì, sau chuyện này nhất định xử lý sạch sẽ y, có nghe thấy không!

- Hải nhi tuân lệnh!

Vũ Văn Trí Cập bất đắc dĩ đồng ý.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 142+2: Vũ Văn Ra Tay (2)

Trương Huyền xông ra khỏi cổng thành trong tiếng trống đóng cổng thành vang lên thùng thùng, trực tiếp quay về chỗ đóng quân ở Tây Nội Doanh.

Nhưng hắn vừa đi vào đại doanh, lại gặp ngay Uất Trì Cung đầy vẻ khẩn trương chạy đến:

- Tướng quân, không xong rồi, quân doanh xảy ra chuyện rồi.
- Đã xảy ra chuyện gì?

Trương Huyền nhướn mày hỏi.

- Bọn tướng lĩnh các doanh đều chạy đến hoàng cung bên kia đưa yêu sách rồi. Tây Nội Doanh đã loạn lên rồi.

Trương Huyền cả kinh:

- Vậy quân doanh chúng ta đâu? Có đi hay không?
- Ta đây và Lưu tham quân ngăn tất cả lại, ta đây nói tướng quân không ở đây, không cho phép mấy người các người vọng động. Có tên không phục, bị ta đánh một quyền ngã luôn.
- Làm tốt lắm!

Trương Huyền khen Uất Trì Cung một câu, bước nhanh đi về phía đại tướng của mình. Uất Trì Cung vội vàng theo kịp thấp giọng nói:

- Nghe nói có hơn một ngàn người đi đưa yêu sách rồi. Tướng quân nhất định phải lập tức ra quyết định, nếu không chuyện này sẽ liên lụy đến chúng ta.

- Ta hiểu rõ. Ta hỏi rõ ràng tình hình trước rồi hãy nói.

Trương Huyền cũng biết rõ tất nhiên là xảy ra chuyện gì rồi, nếu không thì sẽ không bất ngờ nào động lên. Đi đến gần đại tướng, lại thấy tham quân Lưu Lăng đứng ở trước tướng. Lưu Lăng tiến lên trước vừa muốn mở miệng, Trương Huyền lại khoát tay:

- Vào tướng hãy nói!

Hắn vén màn tướng đi vào đại tướng, Lưu Lăng theo đó đi vào, khẩn trương nói:

- Ngay chạng vạng hôm nay truyền đến một tin tức, Lai đại tướng quân đã bị phán tội mưu phản, chuẩn bị xử trảm. Tất cả quân đội tham dự lần tác chiến Cao Câu Ly này đều phải toàn bộ giải tán. Quân công ban thưởng Thánh thượng hứa hẹn cũng huỷ bỏ rồi.

- Chỉ vì tin tức này thôi sao?

Trương Huyền có chút không hiểu, các tướng lĩnh không đến mức xúc động như thế chứ!

- Tin tức này chọc giận tất cả những tên khác rồi, tất cả rồi rít chạy đến hoàng cung đưa yêu sách. Vốn rằng quân doanh chúng ta cũng muốn đi, bị ta cùng Uất Trì Cung cứng rắn ngăn cản lại.

Tình thế phát triển quá nhanh, khiến Trương Huyền cảm thấy không hiểu ra sao, nếu như Lai Hộ Nhi phải bị xử trảm, vậy Bùi Cử nhất định sẽ nói cho hắn biết. Nhưng Bùi Cử rõ ràng nói với hắn, ngay cả ai đến tra hỏi Lai Hộ Nhi cũng còn chưa có định ra được, làm sao nói sẽ bị xử trảm được.

Trương Huyền lập tức nhận thức được, chuyện này nhất định là có người truyền ra tin tức giả, khơi mào hỗn loạn của Tây Nội Doanh. Xuất phát từ mục đích gì bây giờ vẫn chưa có cách nào phán đoán, nhưng hậu quả lại vô cùng nghiêm trọng.

Đúng lúc này, ngoài trường có người nói với thân binh:

- Xin đi bẩm báo tướng quân, chúng tôi muốn gặp ngài ấy.

Trương Huyền đứng dậy đi ra ngoài trường, chỉ thấy hai mươi tên tướng lĩnh, Lữ soái, Giáo úy dưới quyền hắn ở trước cửa đại trường, Trương Huyền gầm lên một tiếng:

- Các người muốn làm cái gì hả?

Các tướng lĩnh đều cúi đầu, ai cũng không dám hé răng, sau một lúc, một gã Giáo úy nhỏ giọng nói:

- Mọi người đều vì vận mệnh của mình đi đấu tranh thôi, nếu như không đi, thì có vẻ không trượng nghĩa lắm.

- Các người hiểu cái rắc gì!

Trương Huyền mắng:

- Ai nói rằng Lai tướng quân sẽ bị xử trảm, ai nói chúng ta sẽ bị giải tán? Các người chạy đi hoàng cung sẽ coi là gì, là tạo phản! Là phản đối bằng vũ trang! Không chỉ sẽ hại chết Lai đại tướng quân, chúng ta thật sự

sẽ bị giải tán đó. Các người biết rõ hậu quả nghiêm trọng đến thế nào hay không!

Thẩm Quang thấp giọng nói:

- Kỳ thật chúng tôi cũng không muốn mạo hiểm. Nhưng bây giờ đến cùng là chuyện gì xảy ra, lòng dạ mọi người hoang mang, tướng quân có thể cho chúng tôi một tin chính xác hay không?

Trương Huyền nhìn từng đôi mắt lo lắng, liền cao giọng nói với mọi người:

- Ta chiều nay cũng đi hỏi thăm tin tức, tin tức ta có được là, rốt cuộc do ai phụ trách tra xét Lai đại tướng quân vẫn chưa có định ra được, làm sao có thể đã xử trảm rồi hả? Điều này rõ ràng là có người đang thổi gió đốt lửa, ý đồ dồn chúng ta vào chỗ bất trung bất nghĩa. Cho nên không có mệnh lệnh của ta, kẻ dám tự tiện xuất doanh, theo quân pháp xử trảm!

Trương Huyền một lời nói cố ý tạt một chậu nước lạnh vào tấm lòng xúc động của mọi người, mọi người dần dần tỉnh táo lại. Rất nhiều người lúng túng cúi đầu. Trương Huyền lại hạ lệnh:

- Đi trấn an tốt binh lính của mình, đêm nay nghỉ ngơi thật tốt. Có chuyện gì ngày mai nói sau. Giải tán cho ta!

Các tướng lĩnh thi lễ, nhao nhao về doanh của mình, Trương Huyền cũng rất lo lắng. Giả như sự việc thật náo động quá lớn, triều đình đưa ra một bản án, toàn bộ quân đội đều sẽ bị liên lụy. Tổ chim bị phá mình cũng khó có thể may mắn tránh được. Hắn nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản kịp thời tình thế mở rộng. Trương Huyền dẫn theo vài tên thân binh, lại cưỡi ngựa chạy về phía hoàng cung.

Tây Nội Doanh nằm ở cấm uyển của hoàng cung, cách hoàng cung chỉ có mấy dặm. Một đoạn tường cao rất dài phân chia hoàng cung và cấm uyển.

Bên trong tường cao là Cách Thành, mà phía đông Cách Thành chính là hoàng cung nơi ở của hoàng đế Dương Quảng và các phi tần. Mặt ngoài tường cao thì lại là cây cối và thảm cỏ mênh mông vô bờ, cùng với chỗ đóng quân của chừng mấy vạn thị vệ.

Xương Hạp Môn nguy nga cao ngất đóng chặt. Trên lầu cổng mấy trăm binh sĩ Ngự Lâm Quân đang đứng, giương cung lấp tên, vạn phần khẩn trương nhìn chăm chú xuống cổng thành.

Dưới cổng thành được ánh đuốc chiếu như ban ngày, hơn một ngàn tướng lĩnh từ trung đến thấp tay cầm đuốc lửa tụ tập dưới cổng, vài tên lang tướng cầm đầu cao giọng hô:

- Chúng tôi muốn gặp Thánh thượng, muốn một lời giải thích!

Trên đầu thành ngược lại một mảnh yên tĩnh, không có người trả lời bọn họ. Hồ nha lang tướng Triệu Hành Xu đang trực đã chạy vào cung bẩm báo rồi, nơi này không có người nào có thể làm chủ.

Hơn một ngàn người dưới thành đã đợi hơn nửa canh giờ, không có ai lý gì đến bọn họ. Tâm tình của bọn họ càng ngày càng nóng nảy, Thiên tướng Lý Thiệu Hành dẫn đầu hô:

- Không trả lời chúng ta, chúng ta có thể phải phóng hoả đấy.

Mấy tên Thiên tướng bên cạnh sợ tới mức vội vàng ngăn cản nói:

- Lý tướng quân, chúng ta là đưa yêu sách, không phải gây rối, ngàn vạn lần không được lỗ mắng!

Nhưng giọng điệu Lý Thiện Hành nói ra lại dẫn phát hỗn loạn của đám người tụ tập dưới cổng cung, mọi người đều hô to:

- Để cho Thánh thượng ra đây! Nếu không chúng tôi phóng hoả.

Lúc này, trên cổng hoàng cung xôn xao một trận, có người hô to một tiếng:

- Binh bộ Ngự thượng thư đến!

Binh lính trên thành tới tấp tránh ra hai bên, chỉ thấy Binh bộ Thượng thư Ngự Thế Cơ đỡ mồ hôi đầm đìa đi lên cửa cung. Đêm nay vừa hay là phiên trực của ông ta, lại nghe nói Tây Nội Doanh phát sinh binh biến. Ông ta sợ tới mức vội vàng chạy về phía bên này.

Trương Huyền lúc này cũng chạy đến ngoài hoàng cung, nhưng hăn lại ghì chặt chiến mã từ xa. Phía trước chỉ thấy mấy vạn thị vệ Ngự Lâm Quân đang từ bốn phương tám hướng bao vây Xương Hạp Môn. Trương Huyền không khỏi cảm thán một hơi thật dài. Sự tình đã náo động lớn rồi, hăn đã không cứu được những tướng lĩnh này. Nhưng hăn cần phải ổn định quân doanh, không thể để liên lụy cả mình nữa. Trương Huyền lập tức quay đầu ngựa chạy về phía Tây Nội Doanh.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 143: Sự Kiện Xương Hạp

- Các vị tướng sĩ, có yêu cầu gì có thể nói chuyện với Binh Bộ...

Ngu Thế Cơ đứng ở trên đầu thành khàn cả giọng hô to về phía mọi người bên dưới:

- Tất cả không nên tụ tập ở nơi này, nơi này là hoàng cung sẽ quấy nhiễu Thánh thượng, ngược lại bất lợi đối với mọi người.

- Chúng tôi yêu cầu thả ngay Lai đại tướng quân!

Mấy tên thủ hạ Lý Thiện Hành đi đầu hô to. Đám tướng lĩnh xúc động, cũng theo đó hô to lên:

- Chúng tôi yêu cầu thả ngay Lai đại tướng quân!

- Không thả ngay Lai đại tướng quân, chúng tôi sẽ phóng hỏa!

Có người đi đầu hô to, theo đó tiếng gào vang vọng đầu thành.

Cũng không phải tất cả tướng lĩnh đều hồ đồ, nhất là một số tướng lĩnh trung tầng, bọn họ cũng không phải vì Lai Hộ Nhi cầu xin, mà là yêu cầu triều đình có một lời giải thích rõ ràng cho bọn họ. Bọn họ là để bảo vệ lợi ích cần có của mình mới đến đưa yêu sách.

Nhưng bây giờ yêu sách lại có điểm biến chất rồi, biến thành kháng nghị, còn muốn xin phóng thích Lai Hộ Nhi, không ít người cũng cảm thấy

không ổn. Vài tướng lĩnh đứng ở phía trước phất tay ho lớn với mọi người:

- Tất cả dừng la hét ầm ĩ, chúng ta không phải đến gây loạn, phải thật bình tĩnh nói chuyện với Ngu tướng quốc.

Lý Thiện Hành là Nha tướng Tiền quân trung thành với con thứ Vũ Văn Thành Đô, cũng là tâm phúc của Vũ Văn Thuật, ở trong quân đội rất có uy vọng.

Bây giờ Chu Pháp Thượng còn chưa về Lạc Dương, Vũ Văn Thành Đô lại không có ở Tây Nội Doanh, Lý Thiện Hành dưới sự bày mưu tính kế của Vũ Văn Thuật phát tán tin tức giả, lợi dụng tâm tình mọi người nóng đã phát động ra hoạt động yêu sách này. Mục đích của gã là muốn sự tình ồn ào lên, đâu thể để cho tình thế bình tĩnh trở lại.

Lúc này, gã thấy vài tên tướng lĩnh đã bắt đầu ra mặt chinh đốn cảm xúc của mọi người, gã lập tức liếc mắt ra hiệu một binh lính tâm phúc cách đó không xa.

Binh lính này hiểu ý, gã vụng trộm lấy ra nỏ tiễn nhỏ, trốn trong đám đông nhắm lên Ngu Thế Cơ trên cửa cung. 'Tạch!' một tiếng vang nhẹ, một cây nỏ tiễn bắn ra, bắn thẳng đến Ngu Thế Cơ đang khàn cả giọng trấn an mọi người trên cửa cung.

Ngu Thế Cơ quan văn bình thường, làm sao tránh được nỏ tiễn đến rất nhanh. Mũi tên này trúng ngay vai trái của ông ta. Ông ta kêu to một tiếng bật ngược ra phía sau, binh lính trên đầu thành tức thì loạn thành một đám. Phía trên mấy chục binh lính không may do dự phóng tiễn xuống dưới, hơn mười tướng lĩnh trúng tiễn kêu thảm, dưới cung thành một mảnh đại loạn.

Đúng lúc này, có người hô to:

- Chúng ta bị bao vây rồi!

Chỉ thấy vô số binh lính Ngự Lâm Quân từ bốn phương tám hướng giết đến. Hơn một ngàn người càng thêm hỗn loạn, tất cả mọi người đều nhận ra được vấn đề nghiêm trọng. Bọn họ la to kêu lớn, giẫm đạp lên nhau, ý đồ trốn về quân doanh, lại bị mấy vạn binh lính Ngự Lâm Quân bao vây lớp lớp.

Tất cả mọi người có chạy đằng trời. Trong tuyệt vọng, bọn họ chỉ đành rớt rít quỳ trên mặt đất cầu xin tha mạng.

Duy chỉ có Lý Thiện Hành sau khi lén ra lệnh bắn tên lén đã lập tức chen đến dưới sát chân thành, trong lúc hỗn loạn ngán từ chân tường thành chạy như điên trốn thoát...

Sau một khắc đồng hồ, thế cục hỗn loạn rốt cuộc bị khống chế. Năm mươi sáu mươi tướng lĩnh bị giết trong hỗn loạn, tướng lĩnh còn lại toàn bộ quỳ ở dưới đất, bị Ngự Lâm Quân bắt giữ. Vài tên Nha tướng cầm đầu ngơ ngác nhìn nhau, trong mắt đều tràn đầy ý hối hận. Kết cục này và tướng tượng của bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

- Chúng ta bị Lý Thiện Hành lừa rồi!

Cho đến lúc này, bọn họ mới chợt phát hiện Lý Thiện Hành cổ động bọn họ đến đây đưa yêu sách đã không thấy bóng dáng rồi.

Trong Tây Nội Doanh lúc này, Trương Huyền suất lĩnh thủ hạ của hắn khống chế được toàn bộ đại doanh. Cửa doanh đóng chặt, trước cửa hai toà đại doanh đông tây đều bố trí mấy trăm người, không cho phép bất kỳ người nào ra vào. Hơn hai vạn binh sĩ được Trương Huyền phái thuộc hạ khuyên quay về đại tướng. Mặc dù ngoài Hạp Xương Môn hơn mấy dặm phát sinh rối loạn, nhưng đại doanh lại thủy chung vẫn duy trì an tĩnh.

Lúc này, Tả đồn vệ Đại tướng quân Trương Cẩm dẫn mấy ngàn Ngự Lâm Quân chạy vội về phía Tây Nội Doanh. Sự bình tĩnh trong đại doanh

khiến ông ta thở ra nhẹ nhàng thật dài. Nếu như hai vạn quân đội của Tây Nội Doanh phát sinh rối loạn, vậy mới là xảy ra chuyện lớn.

Trương Cần thấy trước quân doanh có binh sĩ gác, liền tiến lên cao giọng hỏi:

- Vì sao ngăn chặn quân doanh? Là ai đang trực, nhanh chóng tới gặp ta.

Trần Húc vội vàng tiến đến, quỳ một gối nói:

- Khởi bẩm Đại tướng quân, chúng tôi là quân sĩ Thập Lục Doanh, tướng quân nhà tôi sợ binh sĩ ra khỏi doanh gây loạn, đặc biệt lệnh chúng tôi bảo vệ cửa chính, không cho phép bất kì kẻ nào ra vào!

- Tướng quân người là người nào? Tên là gì?

- Tướng quân nhà ta tên là Trương Huyền!

Trương Huyền vốn là Thị vệ Yến Vương Phủ, Trương Cần từng nghe nói qua người này, ở trong vụ án ở Thiên Tự Các không ngờ dám đắc tội Vũ Văn Thuật, ông ta gật đầu hỏi tiếp:

- Ta muốn gặp tướng quân nhà ngươi, hãn bây giờ ở chỗ nào?

Lúc này, cửa doanh mở ra, Trương Huyền dẫn theo mười mấy người bước nhanh ra ngoài, xa xa hỏi:

- Người đến là ai?

- Lão phu là Tả đồn vệ Đại tướng quân Trương Cần đây!

Trương Huyền nhận ra lão tướng râu tóc bạc trắng này, liền vội vàng đến trước cung tay hành lễ:

- Ty chúc Trương Huyền tham kiến Đại tướng quân!

Trương Cần đánh giá hẳn một chút, gật đầu nói:

- Không thể tưởng được vẫn có người hiểu chuyện, Trương tướng quân không có tới Hạp Xương Môn gây loạn, ngược lại chủ động giữ gìn trật tự đại doanh. Đây là lý trí của Trương tướng quân, cũng là may mắn của hai vạn quân đội.

- Khởi bẩm Đại tướng quân, ty chức là đi vào trong thành có việc, trở về chậm một chút, cho nên vừa lúc không ở trong quân doanh. Lúc chạy về đã đến không kịp ngăn cản, tuy nhiên theo tôi được biết là có người cố ý bịa đặt mới dẫn phát lần đưa yêu sách này, xin Đại tướng quân minh giám!

Trương Cần lắc đầu:

- Sự tình đã không phải đưa yêu sách đơn giản như vậy. Bọn chúng hẳn bị thương Binh bộ Ngu thượng thư, vấn đề đã nghiêm trọng rồi. Người nói với ta cũng không có tác dụng, xem Thánh thượng xử lý như thế nào đi!

Trong lòng Trương Huyền rét run một hồi, không ngờ lại bản bị thương Ngu Thế Cơ.

Khi các tướng lĩnh ở Tây Nội Uyển vừa mới ở ngoài Xương Hạp Môn đưa yêu sách, thiên tử Dương Quảng đã có được tin tức, mới đầu ông ta cũng không có để trong lòng, chỉ là lệnh Ngự Lâm Quân xua đuổi bọn họ đi, đồng thời phái người đi báo cho Ngu Thế Cơ đang trực, sai ông ta đi xử lý việc này.

Mãi cho đến khi tin tức Ngu Thế Cơ bị loạn tiễn bắn trúng truyền đến, Dương Quảng mới đột nhiên nổi giận, hung hăng bóp nát chén ngọc ở trong tay, vẻ mặt giận không thể nén được:

- Bọn chúng muốn làm cái gì, muốn phát động binh biến sao? Muốn truất phế trẫm sao? Truyền ý chỉ của trẫm...

- Bệ hạ!

Tiêu hoàng hậu đang cùng với Dương Quảng nói chuyện phiếm sợ tới mức vội vàng đứng dậy khuyên nhủ:

- Bệ hạ xin bớt giận, trước hết hỏi tình hình rõ ràng đã, không thể mất phong thái của thiên tử!

- Đợi bọn chúng giết chết trẫm, vậy mới có phong thái phải không?

Dương Quảng hừ thật mạnh một tiếng, xoay người bước đi nhanh.

Tiêu hoàng hậu nhìn bóng lưng trượng phu nổi giận đùng đùng, trong nội tâm bà cực kỳ lo âu. Hai năm qua tính nóng giận của Thánh thượng càng lớn càng tăng, động một chút lại nổi giận, hoàn toàn mất đi phong thái cần có của một vị Hoàng đế. Thiên tử Đại Tuỳ tao nhã ung dung, hùng tâm vạn trượng trước kia đi đâu mất rồi?

Tuy nhiên Tiêu hoàng hậu kịp thời khuyên bảo vẫn có chút tác dụng, ít nhất Dương Quảng không có lập tức hạ chỉ trừng phạt tướng lĩnh tụ tập ở ngoài Xương Hạp Môn.

Dương Quảng đi đến Tây Phong Các cách Xương Hạp Môn gần nhất, ở trên lầu có thể thấy được kỹ càng tình hình Xương Hạp lầu. Lúc này bên trong Cách Thành đèn đuốc sáng trưng. Ngự Lâm Quân áp giải quan quân gần hơn ngàn tên vào Cách Thành, mỗi người đều bị trói ngược hai tay, cúi đầu ủ rũ, ở bên tường cung thành ngồi một hàng thật dài.

Dương Quảng xem chốc lát, quay đầu lại hỏi:

- Tình hình Ngự thượng thư như thế nào?

Một gã hoạn quan vội vàng tiến lên bẩm báo:

- Hồi bẩm bệ hạ, Ngu thượng thư chỉ là đầu vai bị thương, cũng không đáng ngại, đang được điều trị ở ngự y phòng.

Dương Quảng gật đầu lại hỏi:

- Tướng quân Ngự Lâm Quân đang trực đêm nay là ai?

- Là Trương đại tướng quân!

- Lập tức gọi ông ta tới gặp bẩm!

Không bao lâu, Đại tướng quân Trương Cầm bước nhanh đi vào Tây Phong Các, quỳ một gối ôm quyền nói:

- Thần Trương Cầm tham kiến bệ hạ!

- Đêm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Dương Quảng lạnh lùng hỏi.

Trương Cầm là người tương đối chính trực, ông ta rất rõ ràng chân tướng sự việc đêm này, ông ta vội vàng nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, những người này đều là tướng lĩnh có công từ Cao Câu Ly quay về. Bọn họ nghe lời đồn, đặc biệt đến Xương Hạp Môn đưa yêu sách. Trong hỗn loạn có người bắn tên về phía Ngu thượng thư. Nhưng ty chức lại phát hiện bọn họ đều không có mang binh khí, điều này đúng là có chút khác lạ.

- Lời này của người là có ý gì?

- Khởi bẩm bệ hạ, ty chức hoài nghi có người ở sau lưng kích động chuyện này, ý đồ làm lớn sự tình...

Không đợi ông ta nói, Dương Quảng liền phất tay cắt lời của ông ta:

- Người không cần nói thay bọn chúng. Cho dù bọn chúng có quân công thì sao chứ, chẳng lẽ là có thể muốn làm gì thì làm? Chuyện này trầm phải nghiêm khắc tra xét đến cùng, còn quân doanh bên kia tình hình như thế nào?

- Khởi bẩm bộ hạ, quân doanh bên kia rất an tĩnh, vừa may là có Thiên tướng quân Trương Huyền kịp thời trấn an binh lính, đã khống chế đại doanh, hơn hai vạn binh lính mới không có đi theo náo động lên.

Dương Quảng buông lỏng trái tim. Nhưng đầu long mày ông ta lại nhăn tít, cảm thấy Trương Huyền, cái tên này rất quen tai. Dường như ở nơi nào đó nghe qua rồi, ông ta hơi suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ ra. Không phải là Thị vệ Yến Vương Phủ ở tái bắc nhấn chìm ba mươi vạn món vũ khí đó sao. Làm sao hắn cũng ở Tây Nội Doanh?

Dương Quảng là thiên tử, ông ta tự nhiên sẽ không để một tên lang tướng nhỏ nhoi ở trong lòng. Mà Lai Hộ Nhi rơi vào ngục, Thôi Quân Túc còn chưa có viết xong báo cáo tác chiến ở Cao Câu Ly, cho nên Dương Quảng đúng là không biết rõ Trương Huyền cũng tham dự cuộc chiến ở Cao Câu Ly.

- Hắn không có tham dự gây loạn ở Xương Hạp Môn sao?

Trương Cẩn nghe Thánh thượng vẫn định tội các quan quân đưa yêu sách là gây loạn, trong lòng ông ta không khỏi âm thầm thở dài, Thánh thượng căn bản là không để công lao các tướng sĩ ở trong lòng. Tiếp tục như vậy sẽ khiến lòng người lạnh nhạt.

Nhưng lời này Trương Cẩn không dám nói, chỉ đành trả lời:

- Trương thiên tướng bởi vì đi vào bên trong thành, cho nên không có tham dự việc này. Hắn nói hắn vốn định ngăn cản việc đưa yêu sách của

các tướng lĩnh, nhưng đã tới không kịp, chỉ đành ổn định đại doanh trước.

- Cũng rất tốt, xem ra cũng không phải tất cả mọi người đều hồ đồ!

Dương Quảng thật sự có chút mệt mỏi rồi, chỉ cần tướng lĩnh tham dự gây loạn và quân doanh đều bị khống chế, ông ta cũng thả lỏng hơn. Một cơn buồn ngủ kéo tới, ông ta không muốn hỏi lại việc này, liền nói với tả hữu:

- Truyền khẩu dụ của trẫm, giao trách nhiệm cho Ngự sử đại phu Bùi Uẩn điều tra án này, muốn ông ta nhất định phải điều tra tới cùng.

Ông ta lại nói với Trương Cẩn:

- Người phối hợp với Bùi đại phu điều tra án này. Nhưng đêm nay trước giam giữ tốt phạm nhân cho trẫm. Không cho phép xảy ra chút xíu việc gì nữa!

- Vì thần tuân chỉ!

Dương Quảng đứng dậy đi ra ngoài:

- Hồi cung!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 144: Khó Phân Biệt Được

Phía Bắc vườn thượng uyển có một trạm nghỉ chân, Vũ Văn Trí Cập cùng hai mươi mấy tên thủ hạ đang đợi Lý Thiện Hành đến, đây là nơi ước hẹn của bọn họ.

Tâm tình Vũ Văn Trí Cập có chút phức tạp, mười mấy năm trước y cùng Lý Thiện Hành đều là Thị vệ trong cung, cũng có năm năm giao tình, tình cảm rất tốt, hơn nữa Lý Thiện Hành lại là tâm phúc yêu thích của Vũ Văn Thuật. Lúc này y không biết làm thế nào cho thỏa đáng, lại phải giết người bịt miệng, Vũ Văn Trí Cập cảm giác đây là chủ ý xấu xa.

Vũ Văn Trí Cập cảm thấy có thể cho Lý Thiện Hành một khoản tiền để gã cao chạy xa bay, hoặc cũng có thể giấu kín gã ở một nơi nào đó sau vài năm mới cho về, còn hơn giết người diệt khẩu.

Không phải Vũ Văn Trí Cập có lòng thương người, nhưng y đầu óc đơn giản, tính tình táo bạo, tàn nhẫn đôi khi nhưng y vẫn niệm tình bạn cũ.

- Nhị công tử, có người đến.

Trong đêm có người nhỏ giọng nhắc nhở Vũ Văn Trí Cập, liền thấy hai người hăng hái hướng bên này chạy tới, Vũ Văn Trí Cập vội vàng nói:

- Trước tiên phải bắt lấy người.

Đội hai bóng người đến gần cửa chính trạm nghỉ chân, hai mươi mấy võ sĩ mai phục xung quanh đồng loạt tiến lên bắt lấy hai bóng đen ẩn nằm trên mặt đất.

Lúc này Vũ Văn Trí Cập mới đềm tỉnh đi ra lạnh lùng nói:

- Lý Thiện Hành, đúng thật người không nên đến nơi này.
- Chúng tôi không phải.

Hai tên bị ẩn nằm cúi đầu nói to.

Trong lòng Vũ Văn Trí Cập cả kinh vội vàng đến nhìn kỹ thì quả nhiên hai người họ không phải là Lý Thiện Hành. Vũ Văn Trí Cập giận vô cùng, y rút đao kề trên cổ bọn chúng nói:

- Rốt cuộc các người là ai?
- Chúng tôi....Chúng tôi là thuộc hạ của Lý tướng quân, là ngài ấy bảo chúng tôi đến đây.

Dường như nghĩ ra điều gì, Vũ Văn Trí Cập ngẩng đầu hướng nhìn ra xa, quả nhiên thấy một bóng người hiện đang hướng con sông nhỏ chạy đi.

Vũ Văn Trí Cập khẩn trương ra lệnh:

- Đuổi theo cho ta.

Y hướng bóng người đằng xa mà chạy, phía sau có hai mươi thủ hạ chạy sát nhưng bóng đen sớm đã bơi qua con sông nhỏ, chạy vào rừng cây đối diện, không thấy tăm hơi đâu, không biết hướng nào mà truy đuổi.

Vũ Văn Trí Cập biết bóng người lúc này nhất định là Lý Thiện Hành, có lẽ gã biết ý định giết người diệt khẩu của y. Vũ Văn Trí Cập vừa tức vừa

vội hung hăng chém một đao lên cây, Lý Thiện Hành nhất định đã chạy thoát rồi, y biết ăn nói với phụ thân thế nào?

...

Mặc dù Thiên tử Dương Quảng hạ lệnh phong tỏa tin tức nhưng sự việc phát sinh ở Xương Hạp Môn sáng sớm hôm sau đã lan truyền khắp nơi, lời đồn nói mấy vạn quân đội tấn công Hoàng cung ý đồ chiếm cung đình nên đã cùng Ngự lâm quân chiến đấu kịch liệt, ngay cả Ngu Thế Cơ cũng bị loạn tiễn dả thương.

Tin này trở thành tin giật gân nhất khiến nhiều người cảm thấy sợ hãi vô cùng. Khi triều đại thay đổi, việc phát sinh binh biến là việc quốc gia đại sự nhưng khiến nhiều người khiếp sợ. Rất nhiều người cảm thấy hoang mang, nếu thật sự có chính biến cung đình thì sao lại yên tĩnh như vậy?

Rất nhanh sau đó lời đồn được dần làm sáng tỏ, chuyện xảy ra không phải là chính biến cung đình mà một số tướng lĩnh tham gia chinh chiến Cao Câu Ly đã quỳ cầu xin ở Xương Hạp Môn yêu cầu triều đình phóng thích Đại tướng quân Lai Hộ Nhi, trước mắt những tướng lĩnh này đã bị bắt toàn bộ.

Điều này cho thấy triều thần rất đồng tình với Lai Hộ Nhi, vốn là xin tội nhưng làm ồn ào như thế thì tội càng thêm tội.

Bên ngoài hành lang Đại Nghiệp Điện, Yến Vương Dương Đàm vội vã hướng ngự thư phòng mà đến.

Dương Đàm đang ở nội quán Hoảng Văn đọc sách, vừa nghe tin tức tối qua phát sinh rối loạn khiến trong lòng y lo lắng sự an nguy của Trương Huyền, Trương Huyền cũng là tướng quân từ Cao Câu Ly trở về, không biết hẳn có tham dự buổi thỉnh nguyện này không?

Dương Đàm đi trên hành lang, phía trước là ngự thư phòng của Hoàng tổ phụ. Lúc này bỗng nhiên y nghe phía sau có người gọi, Dương Đàm quay đầu lại nhìn thấy Lại bộ Thượng thư Bùi Củ, đang hướng gã phất tay vội vã chạy tới.

- Bùi Thượng thư có chuyện gì sao?

Dương Đàm cung kính hỏi.

Bùi Củ khẽ cười nói:

- Điện hạ đến ngự thư phòng có phải vì việc của Trương Huyền không?

- Đúng vậy.

Dương Đàm rất kinh ngạc, Bùi Củ làm sao đoán được tâm tư của y.

- Việc của Trương Huyền lão cũng biết một phần, xin điện hạ theo lão thần đến nơi này.

Dương Đàm đi theo Bùi Củ đến một nơi yên tĩnh vội hỏi:

- Trương Huyền có bị bắt lại không?

- Xin Điện hạ yên tâm, hãn ta không phạm sai lầm này, trước mắt hãn ta không có chuyện gì, đang phụng mệnh giữ trật tự ở Tây nội doanh, đây là chính miệng Đại tướng quân Trương Cẩn nói với ta.

Dương Đàm lúc này mới thở ra nhẹ nhõm, y nói:

- Hôm qua khuya ta mới hồi phủ, nghe nói buổi chiều hãn đến tìm ta, ta chuẩn bị cho gọi hãn, không nghĩ đến lại xảy ra chuyện này.

Bùi Củ hạ giọng nói:

- Điện hạ, lão thần nghe nói chuyện này có người âm thầm sắp đặt, dùng lời đồn lừa gạt tướng sĩ, dụng ý ác độc khiến Thánh thượng tức giận mà nghiêm trị các tướng sĩ đó. Nếu làm thế Thánh thượng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng uy tín trong quân đội, trong tương lai nếu có thù trong giặc ngoài, chỉ sợ không ai đồng ý bán mạng.

Trong lòng Dương Đàm hết sức kinh hãi, lập tức nói:

- Ta sẽ đi gặp Hoàng tổ phụ ngay bây giờ.

Y định xoay người đi thì Bùi Củ lại kéo lại nói:

- Điện hạ, an tâm đi, đừng vội, nghe lão thần nói hết đã.

Dương Đàm cũng ý thức được bản thân có chút quá nóng nảy nên cười khỏ một tiếng nói:

- Bùi Thượng thư cứ nói.

- Điện hạ, dù sao những tướng lĩnh này cũng bản Ngu Thế Cơ bị thương, tức đã phạm sai lầm. Nghe nói Thánh Thượng đã ra lệnh cho Bùi Uẩn điều tra kỹ chuyện này, Điện hạ xem trước kết luận điều tra đi, nếu thấy không công bằng hãy đề xuất với Thánh Thượng cũng không muộn.

Dương Đàm gật đồng ý với đề nghị của Bùi Củ, quả thật không thể nóng vội, y ngẫm nghĩ một chút lại hỏi:

- Vì sao Bùi Thượng thư cũng quan tâm đến việc Trương Huyền thế?

Bùi Củ thở dài:

- Điện hạ cũng biết khi ở thảo nguyên hãn đã giúp đỡ lão thần, lão thần nợ hãn một ân tình, cho nên lão nhân cơ hội mà báo đáp hãn. Ngày hôm qua hãn đến tìm lão thần, lão thần cũng đã đồng ý giúp hãn.

Dương Đàm cũng biết Bùi Cử phụ trách ba trăm ngàn kiện vũ khí, Trương Huyền giúp lão xem ra cũng là ân nhân của lão, có lẽ Bùi Cử thật tâm muốn giúp Trương Huyền.

Dương Đàm trầm ngâm một chút liền nói:

- Mấy ngày qua ta không có thời gian gặp hãn, nhờ Bùi Thượng thư thay ta chuyển lời cho hãn, bảo hãn an tâm chờ đợi, dù có thế nào trong trận chiến với Cao Câu Ly hãn lập nhiều chiến công đáng được thưởng, ta cũng cố hết sức giúp đỡ những tướng sĩ đó thoát tội.

- Điện hạ có tâm này thật may mắn cho thần dân Đại Tù.

Dương Đàm nghe Bùi Cử nói thế cũng không đi tìm Hoàng tổ phụ của y nữa, vội xoay người trở về Hoảng Văn Quán.

Bùi Cử trầm tư một lát liền ung dung xoay người đi tới Ngự Sử Đài....

Sở dĩ Bùi Cử quan tâm đến sự kiện ám sát này không phải vì Trương Huyền, cũng không phải xuất phát từ việc đồng cảm với các tướng sĩ đông chinh, mà lão phát hiện có điều kỳ quặc. Trương Cần nói cho lão biết có người tung lời đồn nói Thánh Thượng sẽ giải tán đội quân Đông chinh trước, nên khiến các tướng sĩ khủng hoảng mới có những việc vừa rồi.

Thứ hai tất cả các tướng lĩnh đều không mang theo binh khí, trên hiện trường chỉ phát hiện một chiếc cung, hiển nhiên đó là do có người sắp đặt dùng nó bắn chết Ngu Thế Cơ để làm loạn sự tình.

Nhưng trực giác nói cho Bùi Cử biết phía sau việc này có điều bí ẩn.

Bùi Cử đi vào Ngự Sử Đài, đi thẳng ra hậu viện, nơi này là quan phòng của Ngự Sử Đại phu Bùi Uẩn. Bùi Cử đến cửa liền nói với thị vệ:

- Đi thông báo với Bùi đại phu, nói ta có chuyện quan trọng đến tìm y.

Thị vệ nhanh chóng bước vào trong, một lát sau Bùi Uẩn tự mình ra đón, lão cười ha hả nói:

- Huynh trưởng, sao đến nơi này?

Bùi Uẩn là em họ Bùi Củ, tuy rằng hai người đều thuộc Bùi gia nhưng không phải anh em một nhà. Bùi Củ là người đứng đầu gia tộc nên Bùi Uẩn vẫn thể hiện sự tôn trọng của mình với lão.

- Có một chút việc, chúng ta đi vào trong.

Bùi Uẩn mời Bùi Củ đi vào phòng khách, hai người chủ khách cùng ngồi xuống, một tên thư đồng mang trà mời bọn họ, Bùi Củ uống một ngụm trà rồi thản nhiên nói:

- Hiền đệ đã gặp qua Thánh Thượng rồi hả?

Bùi Uẩn là người khôn khéo, vừa nghe liền hiểu ngụ ý của Bùi Củ, liền hỏi:

- Huynh trưởng có liên quan đến sự kiện Xương Hạp Môn sao?

- Ta với chuyện này không có quan hệ, chỉ là ta đối với chuyện này rất có hứng thú.

- Có hứng thú?

Bùi Uẩn mỉm cười:

- Huynh trưởng đối với sự tình này có hứng thú, xem ra không chỉ đơn giản là hứng thú.

Bùi Củ cũng cười nói:

- Đệ cần gì phải nói trắng ra như vậy?

- Thật không dám nói dối huynh trưởng, chuyện này lớn cũng không nói là lớn mà nhỏ cũng không nhỏ. Nói lớn không lớn vì Thánh Thượng không quá chú ý đến chuyện này, người chỉ cảm tức muốn nghiêm trị những tướng lĩnh coi trời bằng vung này thôi, đây là thái độ của người.

- Ý của đệ là chuyện này nếu xoay chuyển thì có đường sống đúng không?

- Đúng là như thế, có điều đệ nói chuyện này không nhỏ vì đệ phát hiện phía sau chuyện này có âm mưu.

- Là có người muốn mượn việc này gây tổn hại uy tín của Thánh Thượng trong quân đội sao?

Bùi Củ thuận miệng hỏi.

Bùi Uẩn lắc đầu:

- Không đơn giản như vậy.

Bùi Củ ngạc nhiên:

- Vậy thì vì cái gì?

Bùi Uẩn không trực tiếp trả lời nghi vấn của Bùi Củ, lão bưng chén trà lên uống một ngụm, thản nhiên nói:

- Chuyện này có quan hệ đến lợi ích của Bùi gia không?

Bùi Uẩn ngụ ý nói nếu không quan hệ đến lợi ích của Bùi gia thì Bùi Củ cũng không nên hỏi nữa.

Đương nhiên Bùi Củ hiểu được ý gã, lão liền đứng lên nói:

- Ta làm tộc trưởng cũng chẳng dễ dàng gì, đệ đã không muốn nói ta cũng không ép.

Lão xoay người định đi, Bùì Uẩn ý thức được gã nói chuyện đã chọc giận huynh trưởng, vội ngăn cản lại:

- Huynh trưởng xin dừng bước.

Bùì Uẩn áy náy nói:

- Là đệ nói không để ý đã đắc tội với huynh, vì Thánh Thượng có dặn đệ không được để ai nhúng tay vào.

- Bất cứ kẻ nào thật ra là nói ta phải không?

Bùì Uẩn cười khỏ một tiếng, huynh trưởng gã thật lợi hại, gã bất đắc dĩ nói:

- Thánh Thượng không phải quan tâm đến các tướng lĩnh kia mà chỉ quan tâm đến Lai Hộ Nhi, muốn tìm hiểu Lai Hộ Nhi có thật sự có âm mưu tạo phản không?

- Ta không quan tâm đến Lai Hộ Nhi.

Bùì Cử thẳng thắn nói:

- Ta chỉ muốn biết vụ án này làm thế nào để đơn giản được?

Bùì Uẩn trầm ngâm một chút nói:

- Huynh trưởng, nghe nói gần đây Lạc Dương có lưu truyền một lời tiên tri?

- Người nói là Đào lý chương?

- Đúng là lời tiên tri này.

Bùi Cử cười đầy thâm ý nói:

- Các tướng sĩ thính nguyện và lời tiên tri thì có quan hệ gì?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 145: Nhận Nhiệm Vụ

- Thoạt nhìn thì không có quan hệ gì, nhưng khi đệ hỏi cung các tướng lĩnh kia mới phát hiện có một người là Lý Thiện Hành là nhân vật chủ chốt của chuyện này, chính gã ta châm ngòi các tướng lĩnh đến Xương Hạp Môn tiến hành thỉnh nguyện, đệ cũng hoài nghi chính gã bản Ngụ Thế Cơ bị thương, nhưng tên này đã mất tích rồi. Đệ đã phái Binh bộ đi điều tra hồ sơ về gã, cẩn thận xem xét về bối cảnh mới có chút hoảng sợ.

- Gã ta có bối cảnh gì?

Ánh mắt Bùi Cử híp lại.

Bùi Uẩn giảm nhỏ âm thanh đến mức thấp nhất:

- Gã ta là cháu của Hữu Kiêu Thị Vệ Đại tướng quân Lý Hồn, em họ Lý Mẫn.

- Đệ nói Lý Hồn chính là người trong Đào lý chương ư?

- Đệ cũng không có nói Đào lý chương ám chỉ Lý Hồn, đệ chỉ nói nếu Lý Thiện Hành đứng ra chịu tội, nếu truy đến cùng Lý Hồn không khỏi thoát được bị nghi ngờ việc liên quan đến lời tiên tri, thật sự khiến cho người ta liên hệ việc này với vụ án lời tiên tri đến nhau.

Sự mờ mịt trong lòng Bùi Cử cũng sáng tỏ đôi chút, quả nhiên là quân cờ hoàn hảo, lão trầm tư một chút nói:

- Chỉ sợ Lý Thiện Hành này đã bị giết diệt khẩu rồi.

- Thế thì chưa chắc, Lý Thiện Hành này là người rất giáo hoạt, có lẽ hẳn ta cũng biết người ta muốn giết người diệt khẩu nên không dễ dàng chịu như vậy đâu.

Bùi Cử cười nói:

- Đa tạ hiền đệ đã cho ta biết tin tức này, ta không quấy rầy đệ nữa, cáo từ.

Bùi Uẩn tiễn tộc huynh ra cửa chính, nhìn Bùi Cử đã lên xe ngựa đi xa, trong lòng Bùi Uẩn có chút nghi hoặc, huynh trưởng gã rốt cuộc có chủ ý gì?

...

Bên Tây nội doanh vô cùng yên tĩnh, Trương Huyền phụng mệnh duy trì trật tự, hẳn gần như một đêm không ngủ cố gắng duy trì ổn định đại doanh. Hẳn biết trách nhiệm của bản thân quan trọng thế nào, nếu đại doanh xảy ra rối loạn, không chỉ tính mạng các tướng lĩnh kia khó bảo toàn mà ngay cả những binh lính này cũng bị trấn áp.

Hắn không chỉ bảo vệ lợi ích cho bản thân, đồng thời hắn cũng muốn giữ danh tiếng cho quân đông chinh.

Dưới sự trấn an của Trương Huyền, một lần nữa những bồi rối của hai vạn binh lính được bình tĩnh trở lại, kiên nhẫn đợi tướng lĩnh họ trở về.

Trong đại trướng, Trương Huyền mới vừa đi gặp Phó tướng Lạc Dương Chu Pháp Thượng báo cáo tình huống phát sinh tối qua.

Chu Pháp Thượng suất lĩnh mười ngàn hậu quân chậm rãi mà đi, so với Lai Hộ Nhi đến thành Lạc Dương trễ mấy ngày, nhưng lão không ngờ Lai

Hộ Nhi lại bị bắt nhốt trong ngục, càng không thể tưởng được chuyện xảy ra đêm qua tất cả tướng lĩnh đều bị bắt.

Chu Pháp Thượng cũng là lão tướng, sắc mặt lão rất nghiêm nghị, lão cố gắng kiềm chế lo âu trong lòng hỏi:

- Hiện tại trong doanh ngoại trừ người ra, còn có....còn có tướng lĩnh nào khác may mắn thoát được không?

- Có có Vũ Văn Thành Đô, tuy nhiên hẳn ta không đóng quân ở Tây nội doanh, cho nên việc tối qua không quan hệ gì với gã cả, mặt khác còn có mấy Giáo Úy không đi. Trừ bấy nhiêu người cũng chỉ có thập lục doanh là may mắn thoát khỏi.

- Sao lại phát sinh ra chuyện này.

Ánh mắt Chu Pháp Thượng hiện lên sự lo lắng khó có thể che giấu:

- Đến Đại tướng quân cũng bị bắt thật sự khiến cho người ta không hiểu được, lúc này lại có nhiều tướng lĩnh bị bắt nữa, việc này ảnh hưởng nghiêm trọng đến thành quả cuộc chiến Cao Câu Ly. Không được, ta phải đến diện kiến Thánh Thượng, nói cho người hiểu tính nghiêm trọng của chuyện này.

Trương Huyền vội khuyên nhủ:

- Ty chức khuyên tướng quân không nên vội vã gặp Thánh Thượng, để chân tướng việc này được làm rõ ràng, rồi giải quyết hậu quả nữa. Đợi quân tâm ổn định hãy đi diện kiến Thánh Thượng, như vậy cũng thỏa đáng hơn một chút.

- Người nói rất có đạo lý, quả thật không thể vội được, hiện tại cần làm thế nào để giải quyết tốt hậu quả?

- Sáng hôm nay Đại tướng quân Trương Cần tìm ty chức, ngài ấy đã đưa phương án dời doanh. Hai vạn quân đội của chúng ta không thể đều ở Tây nội doanh, nhất định trong vòng hôm nay phải dời ra Cẩm uyển, nhưng ty chức cũng lo lắng sợ dời doanh sẽ khiến binh lính mâu thuẫn dẫn đến rối loạn. Ty chức cảm thấy cần bổ nhiệm ra người khống chế các doanh, sau đó luân phiên từng bước dời doanh, như vậy mới ổn được.

Chu Pháp Thượng đi qua đi lại trầm tư suy nghĩ, lão cũng cho rằng Trương Huyền nói đúng, dời doanh cũng không thể nóng vội được, dời quá nhanh sẽ khiến binh sĩ chống đối, liền hỏi:

- Người nói chuyện này với Trương Cần chưa?

Trương Huyền lắc đầu:

- Còn chưa nói với Trương Đại tướng quân, ty chức chuẩn bị viết báo cáo lên ngài ấy.

- Chuyện này để ta và Trương Cần bàn bạc, người không cần quan tâm, người về nghỉ ngơi trước đi để ta xử lý chuyện này.

- Đa tạ Chu Tướng quân.

Chu Pháp Thượng vỗ vỗ vai hấn cảm khái nói:

- May nhờ người ổn định cục diện, nếu không không biết sẽ có hậu quả nghiêm trọng thế nào, vất vả cho người quá.

- Đây là trách nhiệm của ty chức.

- Ta biết thế, người đi nghỉ ngơi đi, ta cần bố trí người một chút, rồi tìm Trương Cần để biết thêm một chút tình huống, chuyện này cấp bách.

Chu Pháp Thượng suất lĩnh mười vạn quân đã đến, nhanh chóng được lão bố trí ổn định quân doanh, mọi việc xong xuôi lão đến đại doanh Ngự

lâm quân tìm Trương Cần để biết sự tình tối qua.

Trương Huyền về đến lều của mình, một đêm không ngủ khiến hăn vô cùng mệt mỏi, định nằm nghỉ ngơi một chút nhưng hăn mới đến cửa đã có một gã thân binh nhanh chóng bước ra đón, đưa cho Trương Huyền một phong thư:

- Tướng quân, vừa rồi có người đến đưa cho ngài một phong thư.

Trương Huyền tiếp nhận thư tín, thấy đề tên Bùi Cử hăn vội nói:

- Người truyền tin đâu?

- Người đã đi rồi, người đó không cần nói gì, tướng quân chỉ cần đọc phong thư sẽ hiểu rõ.

Trương Huyền gật đầu, hăn đi vào trong doanh trướng mệt mỏi nằm xuống giường.

Thức trắng một đêm, tuy rằng sức khỏe không quá mệt nhưng tinh thần vô cùng khẩn trương, mang gánh nặng đặt trên vai Chu Pháp Thượng hăn mới cảm thấy có chút thư thả. Hăn chợt cảm thấy mệt không chịu nổi, thầm nghĩ chỉ cần nhắm mắt có thể ngủ một giấc dài.

Trương Huyền nằm trên giường mở thư Bùi Cử vội đọc qua một lần, liền ngồi dậy cao giọng hỏi:

- Bây giờ là giờ gì?

- Khởi bẩm tướng quân, bây giờ đã chính Ngọ rồi ạ.

- Chuẩn bị ngựa, ta phải đi ra ngoài.

....

Trên lầu ba của tửu quán, Trương Huyền một lần nữa gặp Bùi Củ, Bùi Củ đã gọi thức ăn và rượu, vẫy tay nhìn Trương Huyền cười nói:

- Đúng lúc giữa trưa, Trương tướng quân uống với lão hai chén đi.
- Ty chức tuân lệnh.

Trương Huyền ngồi đối diện với Bùi Củ, hần chủ động rót cho Bùi Củ một chén, Bùi Củ nâng chén rượu lên nói:

- Nghe nói Chu Phó tướng đã trở lại, đúng không?
- Vâng, sớm nay ngài đã đến cho nên Ty chức mới có thời gian rảnh.
- Chu phó tướng có thể trở về kịp thời như thế ít nhất có người nói thay các tướng lĩnh rồi, không đến mức các tướng sĩ ấy chịu oan khuất không cần thiết.
- Bùi Thượng thư cho rằng việc điều tra không công bằng sao?

Bùi Củ không trả lời nghi vấn của Trương Huyền, lão ta uống chén rượu rồi thông thả nói:

- Bất luận điều tra có công chính hay không cũng không đáng nói, cho dù biết được chân tướng thì sao, hoặc không giải quyết được gì, hoặc kẻ yếu phải chịu đựng, coi như xem mặt đánh cờ rồi.
- Ta nói cho người biết, nếu Lai Hộ Nhi bị định tội thì những tướng lĩnh này cũng bị chôn cùng, nếu Lai Hộ Nhi được tha thì bọn họ mới được phóng thích, mạng của bọn họ cùng mạng của Lai Hộ Nhi có mối liên quan đấy, thậm chí bao gồm cả vận mệnh của người.

Trương Huyền trầm mặc không nói gì, hần hiểu được điều Bùi Củ đang nói, tướng lĩnh khác đều được định tội rồi thì Hoàng đế cũng không thể ban

thường chiến công cho một mình Trương Huyền được, dù đội quân khác đều giải tán thì cũng không để lại quân đội của hãn.

Cái này gọi là nếu tổ chim bị phá thì trứng cũng không thể lành được, mặc dù hãn không tham gia vào việc tụ tập ở Xương Hạp Môn thì cùng lắm là hãn không có tội nhưng chiến công thì làm sao được? Quân đội của hãn có bị giải tán hay không, đây là điều Trương Huyền chú ý nhất.

Bùi Cử nhìn Trương Huyền chăm chú, chậm rãi nói:

- Hôm nay ta mời người đến đây, thật ra ta muốn nói cho người một chuyện.

- Xin Bùi Thượng thư cứ nói.

- Chuyện này rất quan trọng, chuyện này có thể vạch trần chân tướng việc tối qua tướng lĩnh tụ hội.

Bùi Cử hạ giọng nói:

- Người phải tìm người có tên là Lý Thiện Hành, người biết người này chứ?

- Ty chức biết người này, hãn ta là Hùng Võ Lang Tướng Kiêu Quả Quân, sau lại điều làm Tiền quân Nha tướng. Ở tiền quân rất có uy danh, ty chức nghe nói chính gã cổ động mọi người đến Xương Hạp Môn thỉnh nguyện, chẳng lẽ tên này không bị bắt ư?

Bùi Cử lắc đầu:

- Tối qua cũng chỉ có người này chạy thoát, theo ta biết gã chính là nhân vật chủ chốt trong sự kiện Xương Hạp Môn kia.

- Nếu như vậy, có khi nào gã bị giết diệt khẩu không?

Trương Huyền trầm ngâm nói.

- Người này vô cùng khôn khéo, chắc có lẽ không bị giết đâu, nhưng bất kể thế nào người cũng phải thử. Ta có thể khẳng định cho người biết nếu người này không bị bắt thì các tướng lĩnh Xương Hạp Môn lành ít dữ nhiều, ngay cả Lai Hộ Nhi cũng bị định tội mưu phản, tất cả binh lính tham gia cuộc chiến Cao Câu Ly đều giải tán, đó là kết quả tất yếu.

Bùi Củ thẳng thắn nói khiến Trương Huyền thật khó có thể chấp nhận được, hắn mới từ Lạc Dương về hôm qua liền đem một nhiệm vụ khó hoàn thành như vậy giao cho hắn, hắn biết làm sao bây giờ?

Hơn nữa việc này phía sau có chút phức tạp, làm không tốt hắn sẽ cuốn vào trong vòng xoáy chính trị kia.

Trương Huyền trầm mặc không nói gì, nhưng Bùi Củ là người có bảy mươi năm kinh nghiệm sống, có gần năm mươi năm lý lịch quan trường, lão sớm biết Trương Huyền là dạng người gì.

Tối hôm qua đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng hắn cũng không trốn đi, cũng không ngồi mặc kệ mà chủ động đứng lên gánh vác trọng trách duy trì trật tự quân doanh, qua việc này có thể thấy được Trương Huyền là một người có lý trí, có trách nhiệm, không vì lo lắng cho bản thân mà chạy trốn.

Cho nên Bùi Củ biết được nhất định Trương Huyền sẽ làm theo lời lão nói, về công về tư, về tình về lý hắn cũng đều không trốn tránh.

Không ngoài dự tính của Bùi Củ, Trương Huyền suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng gật đầu nguyện ý đón nhận việc này.

Bùi Củ hí mắt mỉm cười, lão quả thật không nhìn lầm người.

Trương Huyền lại hỏi:

- Về Lý Thiện Hành, Bùi Thượng thư có tin tức gì có thể nói cho tại hạ biết không?

- Lý Thiện Hành là cháu Hữu Kiêu Vệ Đại tướng quân Lý Hồn, hơn nữa gần đây Lạc Dương tồn tại lời tiên tri có liên quan đến Lý Hồn, ta không biết chuyện này và Lý Hồn có quan hệ gì không nhưng có một điều ta có thể khẳng định, vụ án này sau lưng có người thao túng, mà người thao túng này sẽ giải quyết được vấn đề mấu chốt.

- Bùi Thượng thư hy vọng ta tìm được Lý Thiện Hành rồi giao hẳn ta cho ngài sao?

Bùi Cử cười rộ lên:

- Ta không nhất định cần Lý Thiện Hành, chuyện này với ta quan hệ không lớn, ta chỉ giúp người thôi, nếu người có thể tìm được Lý Thiện Hành có thể tự mình xử lý, nếu người không xử lý được cũng có thể đến tìm ta.

Trương Huyền im lặng, hẳn có cảm giác dường như Bùi Cử có điều gì ẩn giấu?

Có lẽ Bùi Cử cũng cảm giác được lão đưa cho Trương Huyền một vấn đề nan giải, nếu không trợ giúp một chút hẳn không thể nào tra ra.

Bùi Cử lấy một miếng ngọc đưa cho Trương Huyền nói:

- Đây là tín vật của ta, người có thể đến Lạc Dương tìm Vi Vân Khởi, y rất quen thuộc Lạc Dương, ta tin tưởng y có thể giúp người.

Trương Huyền tiếp nhận ngọc bội yên lặng gật đầu, đây đúng là một việc khó giải quyết, nó khó giải quyết không phải vì nguy hiểm mà vì không có chút manh mối nào.

Trong một trăm vạn nhân khẩu ở Lạc Dương truy tìm tung tích một người mà không biết tên này sống hay chết, đã rời Lạc Dương hay còn ở, đúng thật là tìm kim đáy bể, hãn không biết mình nên bắt đầu từ đâu.

Trầm tư một lúc Trương Huyền lại hỏi:

- Bùi Thượng thư có thể nói với ty chức một ít về lời tiên tri không?

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 146: Lòng Người Khó Dò

Lạc Dương, trước một ngõ nhỏ nghèo nàn, một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng lại, xe mở cửa, một người đàn ông trung niên người gầy nhom, dưới cằm có một chùm râu dê, đó là tâm phúc của Vũ Văn Thuật - mưu sĩ Hứa Ẩn.

Mặt Hứa Ẩn không biểu hiện gì trực tiếp đi vào ngõ nhỏ, đi thẳng đến cuối cùng y gõ cửa, cửa mở ra, Hứa Ẩn lách mình đi vào sân.

- Hẳn ta thế nào rồi?

Hứa Ẩn hỏi.

Trong viện, một nam tử dáng người khỏe mạnh khom người thi lễ:

- Bẩm tiên sinh, hẳn ta có chút bất an, vài lần muốn rời đi nhưng bị ty chức ngăn lại.

- Ta phải nói chuyện với gã một chút.

Hứa Ẩn cười lạnh một tiếng nhanh chóng bước đi vào hậu viện.

Tại hậu viện, trong một gian phòng một gã nam tử đang ngồi trên giường, tay nắm chặt có vẻ lo lắng.

Người nam tử này tuổi chừng ba mươi mấy, dáng người trung bình nhưng vô cùng cường tráng, mặt chữ điền, da ngăm đen, vẻ mặt uy nghiêm

nhưng ánh mắt hiện lên một tia giáo hoạt, người này chính là người thoát khỏi sự truy đuổi giết người diệt khẩu của Vũ Văn Trí Cập tối qua, Lý Thiện Hành.

Nhất định trong lòng Lý Thiện Hành vô cùng phần nộ, chính bản thân gã muốn thay chức vị của Vũ Văn Thuật, lại chính Vũ Văn Thuật hứa hẹn thăng chức cho gã làm Tướng quân nhưng lúc này lại cho người giết gã bịt miệng. Nếu không phải gã cố ý để cho hai thủ hạ giả mạo gã đi gặp mặt, chỉ sợ lúc này gã đã chết trong tay Vũ Văn Trí Cập rồi.

Chức quan và tiền đồ của gã lúc này đều không có, vậy mà lúc trước lợi dụng sự tin tưởng của các tướng lĩnh vào gã, bảo gã khi nào lập công trở về được thăng làm Tướng quân. Bây giờ nhìn bộ dáng lưu lạc, trốn chui trốn nhủi như con chuột, điều này khiến Lý Thiện Hành thù hận Vũ Văn Thuật thấu xương.

Lúc này đột nhiên tiếng cửa mở ra, Hứa Ẩn từ ngoài đi vào, Lý Thiện Hành đứng lên nói:

- Tiên sinh, người nhà của tôi đâu?

Tối qua gã đi đón vợ cùng con thì mới phát hiện mọi người đã mất tích, bị người đi trước một bước bắt lấy, gã hoài người trong gia đình đã nằm trong tay Hứa Ẩn.

Hứa Ẩn cười híp mắt khoát tay nói:

- Yên tâm đi, ta đã đưa bọn họ đến nơi an toàn rồi, ta cam đoan Vũ Văn Thuật không tìm thấy bọn họ.

Lý Thiện Hành thở dài một tiếng, quả nhiên thê tử lại rơi vào tay Hứa Ẩn, gã chầm chậm ngồi xuống nhìn Hứa Ẩn thật sâu, không hiểu hỏi:

- Vì sao tiên sinh phải làm vậy?

- Người muốn ám chỉ gì?

Hứa Ẩn chăm chú nhìn gã:

- Là nói ta phản bội Vũ Văn Thuật sao?

Lý Thiện Hành gật đầu, gã quả thật khó hiểu, Hứa Ẩn là mưu sĩ tâm phúc của Vũ Văn Thuật, không ngờ lại phản bội Vũ Văn Thuật mang gã giấu đi, vì sao y làm vậy?

Hứa Ẩn thản nhiên mỉm cười:

- Ta cảm thấy người không nên nghi hoặc, nếu người là ta người sẽ làm gì?

Lý Thiện Hành hiểu được ý của Hứa Ẩn, gã thở dài nói:

- Tiên sinh nói đúng, ta đối với ông ta hết lòng trung thành, cuối cùng ông ta lại muốn giết ta diệt khẩu. Tiên sinh biết bí mật của ông ta, tương lai ông ta có thể buông tha cho tiên sinh sao? Với con người tuyệt tình như Vũ Văn Thuật, làm việc thay ông ta sớm muộn gì cũng chết trong tay ông ta thôi.

Hứa Ẩn cũng không hoàn toàn vì duyên cớ này, y giúp Lý Thiện Hành còn có một ý đồ khác, chỉ có điều y cười cười xem như đồng ý với ý kiến của Lý Thiện Hành.

- Tiên sinh muốn ta làm gì?

Hứa Ẩn muốn che dấu Lý Thiện Hành đương nhiên còn muốn lợi dụng gã, chỉ có điều bây giờ chưa phải lúc, cần phải chờ chút thời gian nữa.

- Người cứ an tâm ở đây thêm mấy ngày đi, để ta quan sát tình hình xem thay đổi thế nào. Nói tóm lại người muốn có lại tiền đồ của mình chỉ có thể nghe theo lời của ta, còn người nhà của người....

Hứa Ẩn lạnh lùng chăm chú nhìn gã nói:

- Vũ Văn Thuật đang điên cuồng tìm người và người nhà của người, ta hy vọng người suy xét đến sự an toàn của họ, không nên làm những chuyện điên rồ.

Lý Thiện Hành cắn chặt môi cúi đầu không nói lời nào, căn bản gã không tin tưởng Hứa Ẩn, nhưng vợ con gã nằm trong tay y nên gã không thể không nghe theo sự an bài của Hứa Ẩn.

Hứa Ẩn cũng biết rõ điều này cho nên không sợ Lý Thiện Hành chạy trốn, cũng không lo lắng Lý Thiện Hành không nghe theo lời y, y liếc nhìn Lý Thiện Hành một cái rồi xoay người rời đi.

Lý Thiện Hành nằm trên giường, ánh mắt chăm chú nhìn nóc nhà, gã nên làm gì bây giờ?

...

Sau khi Trương Huyền rời quán rượu Thiên Tự Các liền lập tức trở lại quân doanh. Tuy rằng tìm kiếm Lý Thiện Hành là việc vô cùng quan trọng nhưng lúc này sự việc cũng không quá gấp.

Khi Trương Huyền đến đại doanh vừa đúng lúc gặp Chu Pháp Thượng tâm sự nặng nề trở về, Trương Huyền vội tiến lên thi lễ, nhỏ giọng hỏi:

- Đại tướng quân, tình hình thế nào rồi?

Chu Pháp Thượng cười khổ lắc đầu, trong lòng Trương Huyền cả kinh nói:

- Thế cục không ổn sao?

- Ai dà, trở về lâu lớn rồi nói.

Chu Pháp Thượng về lều lớn, lão ngồi xuống uống vài ngụm nước, lúc này nói với Trương Huyền:

- Việc dời đại doanh muộn vài ngày, Trương Cần hỏi ý Thánh Thượng rồi, người đã đồng ý cho chúng ta trong vòng ba ngày nữa chinh đồn quân đội, đây là tin tức tốt nhất, những tin tức còn lại đều không tốt. Ngu Thế Cơ kiên trì yêu cầu giải tán quân đội, nói chúng ta là đầu mối quân phản nghịch, vô cùng nguy hiểm, Thánh Thượng dường như nghe theo sự thuyết phục của lão.

- Bao gồm cả thủ hạ của tôi sao?

Trương Huyền khẩn trương hỏi.

Chu Pháp Thượng âm thầm gật đầu:

- Không chỉ có thủ hạ của người mà tất cả quân đội tham chiến ở Cao Câu Ly đều phải giải tán, đương nhiên từ Giáo Úy đến Tướng lĩnh đều không cần giải tán mà có sắp xếp khác, có lẽ người vẫn được ở trong quân, có lẽ cũng nhận được chút tiền thưởng.

- Còn Đại tướng quân và những tướng lĩnh khác thì sao?

Trương Huyền hít sâu một hơi hỏi.

Chu Pháp Thượng lắc đầu nói:

- Thánh Thượng không chịu gặp ta, ta đoán từ thái độ của Thánh Thượng là không cho ta cầu xin cho họ, nên ta đoán có lẽ lành ít dữ nhiều.

Quả nhiên Bùi Củ nói trúng, tâm tình Trương Huyền vô cùng nặng nề, nếu Lai Hộ Nhi và các tướng lĩnh khác đều không được bảo vệ, hẳn cũng không có cách nào.

Nhưng điểm mấu chốt là bảo vệ quân đội của mình, vậy mà tin tức Chu Pháp Thượng mang đến dường như ngay cả điều mấu chốt cũng không đạt được.

Chu Pháp Thượng thở dài nói:

- Hôm nay ta tìm một người quen ở Binh bộ mới biết được chúng ta ở Cao Câu Ly lập nhiều công lớn nên trong triều có nhiều người ganh ghét. Thế lực trong triều đang âm thầm phản đối chúng ta, yêu cầu chúng ta giải tán quân đội, điều này cũng không có gì lạ, chẳng qua gặp đúng lúc thôi, mà Ngu Thế Cơ là một trong số đó.

- Không có chút cơ hội nào sao?

Trương Huyền trầm giọng hỏi.

- Rất khó, hiện tại trong triều đình gần như không có ai ủng hộ chúng ta, một số người cũng thông cảm với chúng ta nhưng vì chuyện tối qua mà không dám lên tiếng, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

Chu Pháp Thượng vỗ vỗ vai Trương Huyền nói:

- Tốt nhất người nên tìm biện pháp gặp Yến Vương.

Trương Huyền yên lặng gật đầu, bọn họ quả thật chẳng có lựa chọn nào khác.

...

Vi Vân Khởi ở Lạc Dương tuổi chừng hơn bốn mươi, xuất thân là danh môn gia tộc Vi thị ở Quan Trung, trong năm Khai Hoàng từng một mình đến Đột Quyết mượn hai vạn quân bình định loạn quân Khiết Đan, rất được Tùy Văn Đế thừa nhận, nên phong Trung thị Ngự sử.

Nhưng tính tình y ngay thẳng, công chính nghiêm minh, đặc tội với không ít quan lại trong triều nên sau khi Dương Quảng đăng cơ, Vi Vân Khởi dần dần bị lạnh nhạt.

Tám năm trước chính vì quá thẳng tính nên y khuyên ngăn đã chọc giận đến Dương Quảng, bị giáng chức đi Trương Dịch quận đảm nhiệm chức Huyện Ủy. Cũng may cấp trên cũ là Bùi Củ rất xem trọng y nên vẫn thay y nói vài lời, vì thế cách đây ba năm y mới được quay về Lạc Dương đảm nhiệm Lạc Dương Ủy.

Chạng vạng tối Trương Huyền tìm được nhà y ở phường Phúc Thiện, nhà cũng không lớn lắm. Một căn nhà chiếm ước chừng hai mẫu ruộng, nhà nhỏ hơi cũ, con của y đang học ở trường Thái Học, con gái đã xuất giá, chỉ còn mình y và thê tử ở nhà.

Dù sao Vi Vân Khởi cũng là Lạc Dương Ủy, lại xuất thân từ danh môn thế gia, trong phủ y cũng có mấy lão bộc cùng hai nha hoàn.

Trương Huyền được Vi Vân Khởi mời vào thư phòng, hai người chủ khách cùng ngồi xuống. Dưới ánh đèn Trương Huyền nhìn rõ tướng mạo của Vi Vân Khởi, có lẽ vì nhận chức ở Hà Tây thời gian dài nên làn da y rất đen, trên mặt hiện đầy nếp nhăn, hai bên thái dương tóc đã dần bạc nhưng ánh mắt vẫn kín đáo, lóe lên ánh sáng của một người cơ trí thông minh.

Trương Huyền âm thầm gật đầu, khó trách Bùi Củ rất xem trọng Vi Vân Khởi, trên người y có một khí thế không tầm thường, đáng tiếc y lại bị chèn ép trong thời gian dài, không có cơ hội thi triển hoài bão.

Trong lòng Vi Vân Khởi cũng rất kinh ngạc, đây là lần đầu tiên trong ba năm qua Bùi Củ đưa ngọc bội cho người khác đến tìm y xin giúp đỡ, hơn nữa y cũng nghe cấp trên Lý Cương nói nhiều lần về Trương Huyền. Hẳn là người trượng nghĩa, dũng cảm có trách nhiệm, là một người trẻ tuổi có thể làm nên đại sự.

Vi Vân Khởi âm thầm đánh giá Trương Huyền, nhìn Trương Huyền y đánh giá là người nghiêm chỉnh, tục ngữ nói nhìn tướng đoán người, tướng mạo nghiêm chỉnh, ánh mắt trong suốt, người này phẩm chất cũng không kém, huống chi y đã được nghe một vài sự tích về Trương Huyền.

- Trương tướng quân cần ta giúp đỡ thế nào?

Vi Vân Khởi hỏi.

- Ta nhờ Vi sứ quân tìm giúp ta một người.

Trương Huyền liền mang tình huống liên quan đến Lý Thiện Hành kể qua một lần, cuối cùng hần lo lắng hỏi:

- Vấn đề hiện tại là ta không biết Lý Thiện Hành sống hay chết, nếu gã bị giết bịt miệng, vậy thì một chút hy vọng ta cũng không có, khẩn cầu Vi sứ quân hết sức giúp bọn ta.

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ hết sức cố gắng.

Vi Vân Khởi cười cười nói:

- Mặc dù ở Lạc Dương tìm một người rất khó khăn nhưng ta có biện pháp, nếu chúng ta tra tìm manh mối bằng hữu thân thích của Lý Thiện Hành nhất định sẽ tìm được nơi trú ẩn của gã, sau đó âm thầm quan sát là biện pháp tốt nhất. Kỳ thật cũng có thể lợi dụng quan hệ Hạ Cửu Lưu ở Lạc Dương bảo bọn họ trợ giúp, đôi khi bọn họ tìm người rất nhanh, còn chuyện Trương tướng quân sợ Lý Thiện Hành bị giết, ta cảm thấy khả năng này không lớn.

- Vì sao lại nói thế?

Trương Huyền không hiểu hỏi.

- Vừa rồi Trương tướng quân cũng nói sự kiện Xương Hạp Môn gã là người duy nhất không sa lưới, từ chuyện này có thể đoán được gã là người rất khôn khéo, tuyệt không để mình đi vào nguy hiểm, người như thế sao có thể bị giết được, ta tin tưởng lúc này gã đang ẩn trốn ở nơi nào đó.

Trương Huyền gật đầu, Vi Vân Khởi phân tích rất chính xác, nhất định khả năng Lý Thiện Hành bị giết quả thật rất nhỏ. Có lẽ do quá lo lắng nên hẳn nghĩ có thể Lý Thiện Hành bị giết, hiện tại Vi Vân Khởi nhắc nhở, trong lòng hẳn mới dấy lên tia hy vọng.

Vi Vân Khởi cười bổ sung:

- Nhất định Lý Thiện Hành được vị quan lớn nào đó hứa hẹn mới tự hủy tiền đồ, nếu gã không được bồi thường có cam tâm chịu rời khỏi Lạc Dương không, cho nên ta đoán vị quan lớn kia nhất định đã giấu kín gã hoặc gã tự trốn ở một địa phương nào đó. Trước tiên ta dùng manh mối tìm kiếm sau đó lợi dụng Hạ Cửu Lưu tìm kiếm, hai bên đồng hành tận lực xuất phát, ta tin tưởng trong vòng vài ngày sẽ tìm được manh mối.

Trương Huyền mừng rỡ vội đứng lên thi lễ:

- Đa tạ Vi sử quân giúp sức, nếu Vi sử quân cần nhân lực ta có thể phái binh lính đến trợ giúp.

Vi Vân Khởi ngẫm nghĩ một chút, quả thật y cần một ít người, tuy rằng thủ hạ y có không ít nha dịch nhưng nhiều người nhiều miệng sợ bị lộ tung tích, dùng binh lính Trương Huyền đương nhiên tốt hơn. Vi Vân Khởi vui vẻ nói:

- Nếu Trương tướng quân có binh trợ giúp ta nghĩ càng hữu hiệu hơn.

- Được, ta nhanh chóng thu xếp.

Hắn nhìn thoáng qua Vi Vân Khởi, có vẻ hiểu gì đó cười nói:

- Không làm tăng gánh nặng cho Vi sứ quân chứ!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 147: Tìm Kiếm Viện Trợ

Nhiệm vụ đêm nay của Trương Huyền chính là tìm đến Yến Vương, tuy rằng Vi Vân Khởi nguyện ý toàn lực trợ giúp hắn tìm được Lý Thiện Hành, nhưng Lý Thiện Hành chỉ là một con cờ, có tác dụng hay không còn chưa biết.

Điều quan trọng là phải thay đổi được quyết định của Dương Quảng, nếu tìm được người bên cạnh Dương Quảng biện hộ một chút có lẽ có hiệu quả hơn, không nghi ngờ gì Yến Vương chính là con đường tốt nhất.

Chỉ có điều hiện tại khó có thể gặp được Dương Đàm, phần lớn thời gian Dương Đàm ở trong cung, lâu lâu mới về Vương phủ một chuyến. Trương Huyền quyết định đến thử một lần, biết đâu hắn gặp đúng lúc ngẫu nhiên ấy.

Ánh trăng từ cửa sổ rọi vào, trong phòng hiện lên một màu trắng bạc, ánh sáng mờ ảo nhưng lại rõ ràng, mọi thứ trong phòng đều được chiếu rõ, thậm chí thấy trên giấy bút còn có một lớp bụi mỏng, trên đất còn có đôi ủng da.

Lúc này Trương Huyền đã vào phòng ngủ, vì quá mệt mỏi khiến hắn nhanh chóng đi vào giấc mộng, hắn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, hắn ngủ rất say đến nỗi bên ngoài viện truyền đến tiếng đập cửa hắn cũng không nghe thấy.

Thị vệ gõ cửa nhưng cuối cùng cũng không đợi được trèo tường đi vào trong viện, chạy đến cửa sổ nhỏ giọng gọi:

- Trương tướng quân.

Trương Huyền lập tức bừng tỉnh vội ngồi dậy, theo bản năng hấn cầm chiến đao:

- Là ai?

Hấn trầm giọng quát.

- Ta là Vương Cát, Trương tướng quân còn nhớ không?

Trương Huyền nhớ ra Vương Cát là cận vệ của Yến Vương, y đến nói Yến Vương đã hồi phủ, Trương Huyền mừng rỡ vội vàng hỏi:

- Yến Vương điện hạ đã trở về rồi sao?

- Đúng vậy, Điện hạ bảo ta đi báo cho ngài, ngài ấy đang ở thư phòng.

Trương Huyền nhảy lên chạy ra ngoài viện cười hỏi:

- Lúc này là giờ gì?

- Canh một rồi ạ, mời Trương tướng quân đi theo ta.

Thị vệ Vương Cát cùng Trương Huyền vội đi đến hậu trạch Vương phủ, từ cửa nhỏ đi vào thư phòng. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, nhìn qua cửa sổ có thể thấy được bóng người đi tới đi lui, Vương Cát mở cửa bấm báo:

- Khởi bẩm điện hạ Trương tướng quân đã đến.

- Mau mời vào!

Trương Huyền đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Yến Vương Dương Đàm, tuy rằng ở Kế huyện vội vàng chỉ nhìn lướt qua nhưng đã lưu lại cho Trương Huyền một ấn tượng sâu sắc. Lúc này hắn đang so sánh Dương Đàm lúc nửa năm trước rời Lạc Dương cao hơn một đoạn, người cũng trở nên to lớn hơn nhiều, đi đứng cũng có khí chất vương giả hơn.

Trương Huyền tiến lên quì một gối nói:

- Ty chúc Trương Huyền xin tham kiến điện hạ.
- Trương tướng quân, chúng ta đã lâu không gặp, mời đứng lên.

Dương Đàm mời Trương Huyền đứng dậy, y đến vị trí của mình ngồi xuống lo lắng nói:

- Ta vẫn lo lắng sợ Tướng quân bị cuốn vào sự kiện Xương Hạp Môn, nghe Bùi Thượng thư nói người không liên quan đến, trong lòng ta nhẹ nhõm hẳn.

- Đa tạ điện hạ quan tâm.

Trương Huyền nghe trong giọng nói Dương Đàm có điều gì đó không tốt, liền nhỏ giọng hỏi:

- Sự kiện Xương Hạp Môn có vấn đề gì nghiêm trọng sao?

Dương Đàm gật đầu nói:

- Nếu là mấy năm trước thì không có gì, nhưng hai năm qua Hoàng tổ phụ rất miễn cảm với sự kiện này, thậm chí có chút trông gà hóa cuốc. Ta nghe Tổ mẫu nói Hoàng tổ phụ vì chuyện này mà ăn ngủ không ngon giấc.

- Nhưng chẳng lẽ Thánh Thượng không biết những quan quân này kỳ thật không có ác ý sao? Bọn họ chỉ hy vọng người có công được trọng thưởng thôi.

Dương Đàm lắc đầu:

- Trương Cẩn cũng nói với Hoàng tổ phụ như thế nhưng Hoàng tổ phụ chỉ nói bốn chữ "lòng người khó đoán", lúc này người căn bản không tin bất cứ ai ngoại trừ Chương Cừ Thái Dực.

- Chương Cừ Thái Dực là ai?

Trương Huyền hỏi.

Dương Đàm cười khố một tiếng nói:

- Chương Cừ Thái Dực là một phương sĩ, quả thật y cũng có chút bản lĩnh, năm đó chính y đã khuyên Hoàng tổ phụ dời đô về Lạc Dương, năm trước Hoàng tổ phụ dẫn đại quân thảo phạt Cao Câu Ly, y đã khuyên Hoàng tổ phụ, nói Lê Dương có binh tai, Hoàng tổ phụ không tin, kết quả Dương Huyền Cảm ở Lê Dương tạo phản, hiện tại Hoàng tổ phụ chỉ tin một mình y.

- Y đã ở đây một tháng xem thiên tượng nói trong tử vi có điều khác thường, trong ba năm thiên hạ tất đại loạn, nhắc nhở Hoàng tổ phụ trong ba năm phải canh giữ hoàng cung nghiêm ngặt, đúng lúc lại có sự tình các tướng lĩnh tụ tập ở Xương Hạp Môn, đã trúng vào đại kỵ của Hoàng tổ phụ.

Trương Huyền cũng thầm giật mình, ba năm sau là năm Đại Nghiệp thứ mười ba, không phải thiên hạ đại loạn sao? Còn nữa, Dương Quảng cũng chết trong cung loạn ấy, Chương Cừ Thái Dực có thể đọc được thiên cơ ư.

- Những tướng lĩnh kia không thể cứu vãn được ư?

Trương Huyền lại hỏi.

Dương Đàm do dự một chút nhỏ giọng nói:

- Ta không biết nhưng ta có thể bảo vệ người, thậm chí còn có thể thắng cho người một chức.

Trương Huyền trầm mặc chốc lát nói:

- Được điện hạ quan tâm ty chức vô cùng cảm kích, nhưng ty chức cũng phải nói với điện hạ, nếu sự kiện Xương Hạp Môn này xử lý không tốt sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến xã tắc Đại Tù.

Dương Đàm cả kinh nói:

- Nghiêm trọng đến thế sao?

- Điện hạ.

Trương Huyền thở dài nói:

- Tại sao phát sinh sự kiện Xương Hạp Môn, nguyên nhân cũng chính vì tướng sĩ bất mãn trong lòng, đánh bại đại quân Cao Câu Ly lại khiến cho vua Cao Câu Ly đầu hàng, việc này là chiến công lớn, mọi người ai ai cũng mong khi về được nhận thưởng, nhưng kết quả thì sao? Chủ soái bị bắt nốt, các tướng sĩ có công không ai hỏi đến khiến những chiến sĩ tham gia cuộc chiến Cao Câu Ly cảm giác triều đình quá bất công, ty chức lo lắng nếu quả thật quân đội bị giải tán thì các tướng sĩ từ nhỏ đến lớn không tin tưởng vào triều đình nữa. Nếu trong tương lai người Đột Quyết lại xâm lấn ai còn nguyện ý đến bảo vệ giang sơn Đại Tù chứ?

Dương Đàm trong lòng run sợ không thôi, dù sao y trong cung lớn cũng không nhận thức được tâm tình của các tướng sĩ, cả triều văn võ công kích Lai Hộ Nhi và quân đội của lão vì có công mà kiêu ngạo, bụng dạ khó lường.

Miệng nhiều người nói dù vàng cũng bị sói mòn, vì ai cũng nói như thế khiến Dương Đàm cũng có chút bất mãn với Lai Hộ Nhi, cho đến khi

Trương Huyền nói tướng sĩ mọi tầng lớp đều thất vọng đau khổ y mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng đến mức nào.

Dương Đàm đứng ngồi không yên, trong phòng đi qua đi lại, y đối với Trương Huyền lại có một cảm giác tín nhiệm không hiểu được, dù Trương Huyền có nói thế nào nhưng Dương Đàm cũng tin tưởng Trương Huyền nói không sai. Nếu xử lý không tốt thật sự sẽ dẫn đến kết quả như vậy, y lo lắng nói:

- Lúc này ta rất lo lắng, tướng quân nói xem ta nên làm thế nào cho phải?

Trong lòng Trương Huyền hiểu được nếu Dương Quảng không tin thì dù là cháu nội có nói gì cũng vô dụng, nhất định phải tìm phương pháp xử lý thích đáng. Hắn trầm tư một lát chậm rãi nói:

- Điện hạ và Chương Cừu Thái Dực có quen không?

Dương Đàm lập tức hiểu ra:

- Tướng quân nói ta đi tìm Chương Cừu Thái Dực nhờ y khuyên tố phụ?

Trương Huyền gật đầu nói:

- Đúng là ý này.

- Được rồi, ta đi thử một lần.

Trương Huyền lại vội vàng nói:

- Điện hạ ngàn vạn lần nên nhớ kỹ không được nóng vội, nếu không sẽ thất bại, chúng ta phải đi từng bước một, trước tiên phải tìm cách để các tướng lĩnh được miễn tội chết, sau đó lại từ từ khuyên Thánh Thượng. Nếu sự việc thay đổi một cách đột ngột Thánh Thượng sẽ phát hiện, như vậy lợn lành chữa thành lợn què rồi.

Dương Đàm suy nghĩ một chút nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Ta biết rồi, ngày mai ta tìm cố đến Quan thiên đài một chuyến.

.....

Trong hẻm chợ phía Tây Lạc Dương, một đám con nít vây quanh một ông lão bán đồ chơi, lão râu tóc bạc trắng, lông mi cũng trắng, mặt mũi hiền lành tay chân linh hoạt. Nhanh chóng mang khối mạch nha biến thành các hình binh khí, võ tướng hay các con thú con chim, đám trẻ con nhìn với ánh mắt thích thú.

- Tốt lắm, các cháu xếp hàng đi lão bá cho kẹo nha.

Đám trẻ con nhanh chóng xếp thành hàng một đội, lão già nắm tay đứa bé đầu trọc cười nói:

- Hãy hát bài ngày hôm qua cho ta nghe, hát tốt mới có kẹo, không tốt không có.

Cậu bé nhìn chăm chăm vào võ tướng làm bằng đường, lấy lưỡi liếm liếm, âm thanh trong trẻo nói lớn:

- Đào lý tử, đặc thiên hạ, hoàng hậu nhiều Dương Châu. Uyển chuyển hoa viên lý. Vật lãng ngữ, thù đạo hứa.

- Tốt lắm, cái này cho con, nhớ kỹ, hãy dạy cho những cậu bé khác, dạy càng nhiều càng tốt, càng nhiều thì đồ chơi làm bằng đường sẽ càng nhiều.

Lão già mang đồ chơi làm bằng đường cho cậu bé nhỏ, cậu bé con cầm món đồ chơi bằng đường chạy nhanh đi.

- Kế tiếp.

- Đào lý tử, đặc thiên hạ, hoàng hậu nhiều Dương Châu, uyển chuyển hoa viên lý. Vật lãng ngữ, thù đạo hứa.

.....

Không đến nửa canh giờ hai mươi mấy em bé cầm đồ chơi bằng đường chạy đi, lão già cười đắc ý chuẩn bị dọn gánh đi, đột nhiên phía trước xuất hiện ba cô gái áo đen.

- Hỏa phượng.

Lão già râu bạc trắng sợ tới mức xoay người chạy đi, ba cô gái áo đen nhanh chóng bao vây lão.

- Các vị.....Ta chỉ là một thường dân thôi, các vị....Tìm lộn người rồi.

Vừa dứt lời trường kiếm sáng chói chặn ngay cổ họng của lão, Trương Xuất Trần lạnh lùng nói:

- Không thể tưởng được đường đường là Lưu quân gia tự thân xuất mã, ta đã quan sát người ba ngày rồi, người giấu được ta sao?

Trương Xuất Trần kéo râu tóc bạc, lông mi trắng ra, không ngờ đó là một người đàn ông trung niên cao gầy, người đàn ông trung niên sợ tới mức quỳ xuống nói:

- Trương cô nương, các vị Hỏa phượng đại tỷ tha cho ta đi.

- Đường nhiên ta không giết người, tuy nhiên người phải đi theo chúng ta một chuyến.

Trương Xuất Trần xuất một chương vào gáy gã, người đàn ông trung niên lập tức hôn mê bất tỉnh, Trương Xuất Trần lạnh lùng nói:

- Mang đi.

Hai Hỏa Phượng áo đen bọc người đàn ông trung niên vào túi vải, ném vào chiếc xe ngựa nhanh chóng rời đi.

....

Phủ Vũ Xuyên, ở căn phòng bí mật lâu ba, Đậu Khánh và Độc Cô Thuận ngồi trên chiếc giường rộng lớn, khi đối diện với bọn họ Nhị quân gia của Nguyên Môn là Lưu Phúc như con gà đang đợi làm thịt, hai tay bị trói chặt, mặt mày ủ rũ quỳ trên mặt đất.

Bình thường gã ta không ra mặt liền cho người khác đi truyền bá lời tiên tri, nhưng hai ngày này lão gia thúc giục gấp, nhất thời không tìm được người nên tự mình xuất quân, lại không nghĩ trong vòng ba ngày đã bị Trương Xuất Trần bắt được, trong lòng gã hối hận vô cùng, vừa sợ hãi cúi đầu không nói lời nào.

Đậu Khánh và Độc Cô Thuận đều biết Lưu Phúc, ánh mắt Đậu Khánh lạnh lùng liếc mắt nhìn Lưu Phúc, nói với Độc Cô Thuận:

- Ta có mấy lời muốn nói, sợ tổn thương hòa khí, nếu Nguyên gia hy vọng ta rời khỏi Vũ Xuyên phủ ta có thể từ chức, nhưng hy vọng bọn họ đừng làm những việc không nên làm.

Ánh mắt Độc Cô Thuận nhìn không được tự nhiên, Nguyên gia kiên quyết không chịu thừa nhận bọn họ tung lời tiên tri, lúc này nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực khiến lão rất khó có thể nói đỡ cho Nguyên gia được.

Lão phát tay, một đại hán lập tức kéo Lưu Phúc xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người Đậu Khánh và Độc Cô Thuận. Đậu Khánh chậm rãi nhấp ngụm trà, mặt trầm như nước, không nói câu nào chỉ chờ Độc Cô Thuận nói trước.

Độc Cô Thuận cười gượng hai tiếng nói:

- Như vậy đi, bên Nguyên gia để ta đi nói, dù sao hiền đệ cũng là Hội chủ tới hai tháng nữa, đối với quý tộc Quan Lũng không cần nhắc lại việc từ chức, mọi người phải thông cảm lẫn nhau.

- Đệ cũng muốn thông cảm nhưng vấn đề bây giờ không còn là thông cảm nữa, nói thế nào đây! Lời tiên tri Đào lý chương này đã truyền vào trong cung, đương kim Hoàng Thượng cũng đã bắt đầu chú ý đến việc này rồi, chúng ta hẳn phải suy xét làm thế nào để giải quyết tốt hậu quả.

Trong lòng Độc Cô Thuần cảm tức vô cùng, lần này Nguyên gia quả thật rất quá đáng, việc này có thể hại chết Lý Uyên. Tuy nhiên Độc Cô Thuần cũng hiểu ý của Đậu Khánh, người này suy nghĩ sâu xa, đa mưu túc trí. Lý Uyên đã trở về năm ngày rồi, nếu Đậu Khánh không có sách lược đối ứng, có đánh chết lão, Độc Cô Thuần cũng sẽ không tin tưởng.

Đậu Khánh khẳng định đã có kế sách đối ứng, lúc này lão liều mạng bắt lấy người truyền lời tiên tri của Nguyên gia, mục đích cũng vì mong muốn mình cùng lão đàm phán điều kiện.

- Hiền đệ có kế sách gì không nói thẳng đi, ta sẽ chăm chú lắng nghe.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 148: Âm Mưu Của Đậu Khánh

Đậu Khánh nhìn chăm chú nóc nhà một lát, quay đầu cười cười nói với Độc Cô Thuận:

- Độc Cô huynh, không biết huynh có biết ý nghĩa trong lời tiên tri này không?

Độc Cô Thuận thản nhiên nói:

- Ta biết chứ, đệ vẫn hy vọng ta ủng hộ Lý Uyên ư.

- Nhưng hẳn ta là cháu ngoại của Độc Cô huynh.

Đậu Khánh tiến thêm một bước ám chỉ với Độc Cô Thuận.

Một lúc lâu Độc Cô Thuận không nói gì, lão biết rõ vì sao Nguyên gia lại muốn ám chỉ lời tiên tri nói là Lý Uyên, rõ ràng muốn báo thù cho Nguyên Hoảng Tự, cũng có thể nói diệt trừ đối thủ cạnh tranh.

Nguyên gia tự cao vì là hoàng tộc Bắc Ngụy, một lòng muốn thay Đại Dương Tùy xây dựng một tân Ngụy Vương mới trong quý tộc Quan Lũng, chiếm được không ít sự ủng hộ.

Đậu thị cầm đầu quý tộc Quan Lũng khác phái bao gồm Đậu thị, Trương Tôn thị, Hạ Lan thị....lại hướng về Lý Uyên muốn thành lập Tân

Vương, đây là căn nguyên trong quý tộc Quan Lũng, cũng vì nguyên nhân đó Nguyên thị mới tuyên truyền lời tiên tri đưa Lý Uyên vào chỗ chết.

Hai phái quý tộc Quan Lũng đấu tranh chỉ có duy nhất họ Độc Cô lại lập lời nước đôi, vả lại hơi thiên hướng về họ Nguyên cho nên Đậu Khánh mới lấy chuyện tuyên truyền lời tiên tri bức Độc Cô Thuận tỏ rõ thái độ ủng hộ Lý Uyên.

Độc Cô Thuận cười khở một tiếng nói:

- Ta hiểu tâm ý của Đậu lão đệ, nhưng hiền đệ có nghĩ nếu tất cả mọi người ủng hộ Lý Uyên, Nguyên thị không đoạt được có thể khai đao với quý tộc Quan Lũng, bán đứng hết thầy chúng ta trả thù cá nhân, cho nên bề ngoài ta ủng hộ gã để ổn định Nguyên gia, không để gax hành động quá phận.

Đậu Khánh cũng hiểu được lời Độc Cô Thuận nói, đúng là nếu quá bức bách Nguyên gia gã có thể làm thế, lão trầm mặc một chút nói:

- Ta mặc kệ huynh trưởng lập lời thế nào, nhưng ta hy vọng trong tâm huynh trưởng ủng hộ cháu của ngài.

- Đương nhiên ta phải ủng hộ cháu ngoại của mình, nâng đỡ Thúc Đức cũng phù hợp với lợi ích của mọi người, ta cũng có thể cam đoan Nguyên gia tuyệt không tung ra lời tiên tri này.

Ý của Độc Cô Thuận vẫn còn mơ hồ, chỉ có điều có chút nhượng bộ Đậu Khánh. Đậu Khánh cũng biết được nhượng bộ cũng khó nên lão chỉ gật đầu nói:

- Được rồi, đệ kính nhờ huynh trưởng đi đến Nguyên gia nói một chút về chuyện này.

Độc Cô Thuần cáo từ, Đẩu Khánh đứng trước cửa sổ trầm tư thật lâu không nói gì.

...

Vài ngày trôi qua, mấy ngày nay thành Lạc Dương trôi qua yên ả, không có chuyện gì phát sinh. Mấy ngày trước nghe đồn Lai Hộ Nhi bị xử trảm nhưng hai ngày qua không nghe tin tức gì, vụ án Xương Hạp Môn vẫn đang tiếp tục điều tra, tạm thời không có tin tức gì truyền ra khiến nó không còn là chủ đề bàn luận nữa.

Tuy nhiên bề ngoài thì yên ổn nhưng bên trong là mạch nước ngầm mãnh liệt, các phe cánh âm thầm đánh nhau, giành giật từng giây từng phút có lợi cho mình.

Trương Huyền ở huyện nha thuê một tòa nhà năm mẫu đất, hăn lệnh cho Trần Húc suất lĩnh trăm tên lính tinh nhuệ nghe theo lệnh của Huyện Úy Vi Vân Khởi.

Giữa trưa, Trần Húc chạy đến huyện nha, gã ta đã thay đổi trang phục, rất giống một sai dịch Trường An đến Lạc Dương chấp hành việc chung, cho nên gã ra vào huyện nha cũng không ai hoài nghi thân phận của gã. Trần Húc nhanh chóng đi vào phòng Vi Vân Khởi, đứng ở cửa nói:

- Vi Huyện úy, Trần Húc xin cầu kiến.

- Mau vào đây.

Trong phòng, Vi Vân Khởi đang viết tư liệu, thấy Trần Húc đi vào liền để bút xuống cười nói:

- Trần Giáo Úy, có một đầu mối cần chúng ta đi xác nhận.

Mấy ngày nay Vi Vân Khởi và Trần Húc phối hợp vô cùng ăn ý, Trần Húc là người rất giỏi đã lưu lại cho Vi Vân Khởi một ấn tượng sâu sắc, từ ít thành nhiều, với nhân phẩm của Trần Húc, Vi Vân Khởi biết tính cách của Trương Huyền đã hấp dẫn y, nếu một người tầm thường sao có thể có được thủ hạ có khả năng như thế.

- Xin Vi Huyện Ủy chỉ thị.

Vi Vân Khởi nhặt lên một cây gỗ chỉ vào bản đồ Lạc Dương nói:

- Trần Giáo Ủy mời xem chỗ này.

Trần Húc đi lên trước nhìn chăm chú vào vị trí cây gỗ chỉ.

- Nơi này là phường Lợi Nhân Lạc Dương, nằm ở phía Đông, nơi này dân cư mấy năm trước là nơi trốn của dân chạy nạn, đủ hạng người, vàng thau lẫn lộn, nhân khẩu đông đúc, một phường nho nhỏ mà gần hai vạn người. Thành Lạc Dương phát sinh án mạng đều liên quan đến phường này cho nên huyện nha đã đặt không ít cơ sở ngầm ở nơi này. Ta mới biết một tin, trong một hẻm nhỏ của phường Lợi Nhân có một người được bảo vệ trong một tiểu viện nhỏ, dường như trong tiểu viện này giấu một người nào đó.

- Vi Huyện Ủy hoài nghi nơi này cất giấu chính là Lý Thiện Hành sao?

Vi Vân Khởi gật đầu nói:

- Quả thật ta có chút hoài nghi, nếu Lý Thiện Hành chết rồi tất nhiên ta sẽ được báo cáo phát hiện thi thể, nhưng hiện tại không có bất cứ báo cáo nào, điều này cho thấy khả năng còn sống của Lý Thiện Hành rất cao. Hơn nữa tất cả nơi hắc ta có khả năng trú ẩn chúng ta cũng đã tra rồi nhưng không có chút manh mối nào, theo trực giác nói cho ta biết hắc ta đang ẩn thân ở một nơi nào đó của Lạc Dương, tiểu viện nhỏ ở phường Lợi Nhân

này thật khiến người ta nghi ngờ, dù có phải hay không chúng ta cũng phải kiểm tra một chút.

- Nhưng....Chúng ta mạo muội đi thăm dò có khi nào rút dây động rừng không?

Trần Húc chần chừ nói.

Vi Vân Khởi khẽ mỉm cười nói:

- Ta nói kiểm tra đây không phải là đi gõ cửa kiểm tra mà bí mật kiểm tra, ta có mấy cơ sở ngầm ở phường Lợi Nhân, ta sắp xếp người dẫn hai mươi huynh đệ giả dạng thương buôn muối giám thị nhất cử nhất động ở tiểu viện này.

Trần Húc rất phục mưu lược cùng tính toán cẩn thận của Vi Vân Khởi, gã lập tức trả lời:

- Ty chức đi bố trí ngay.

Nửa canh giờ sau, Trần Húc tự mình dẫn theo hai mươi huynh đệ đóng giả làm thủ hạ của trùm bán muối lậu ở phường Lợi Nhân, nơi ở của gã là đối diện với ngõ nhỏ kia, giám sát nhất cử nhất động.

...

Quan Thiên Đài của Vương triều Đại Tùy ở Bắc Mang Sơn thuộc quản lý của Thái Sử giám, chương quản thiên văn lịch pháp Đại Tùy.

Thái sử Lệnh Dữu Chất hai năm trước khuyên Dương Quảng chinh phạt Cao Câu Ly đã bị nhốt trong ngục, chức Thái Sử Lệnh liền do phương sĩ Chương Cừu Thái Dực kiêm nhiệm, nhưng Chương Cừu Thái Dực phần lớn thời gian đều ở Thiên đài uống rượu và ngủ, không quan tâm đến sự vụ, hai năm qua văn án chưa xử lý chất cao như núi.

Quản lý Thái Sử Giám mà như vậy thật sự không xứng đáng là Thái Sử Lệnh, nhưng trong triều đình không có quan viên nào dám buộc tội Chương Cừu Thái Dực vì lão ta nói nhiều lần ứng nghiệm nên Chương Cừu Thái Dực ở Vương triều Đại Tùy chẳng khác nào thần tiên tồn tại, mấy ngày liền lão ta đề nghị gì Dương Quảng cũng nghe nấy.

Cho nên trong triều có lưu truyền một lời thơ tục thể nào:

- Tể tướng phải đi mới vượt biển, Chương Cừu đánh rắm đã thông Nam Bắc.

Nói cách khác mệnh lệnh Tể tướng truyền đạt đến địa phương cần phải gian nan như vượt biển, nhưng Chương Cừu Thái Dực thì chỉ cần thả rắm cũng lập tức truyền khắp thiên hạ.

Chiều hôm đó Thiên tử Dương Quảng cùng ba nghìn thị vệ bảo hộ trùng trùng điệp điệp đi đến Quan Thiên Đài Bắc Mang Sơn, dù Chương Cừu Thái Dực uống rượu ngủ ngon thế nào, cả ngày ngủ ngon như chết nhưng khi Thiên tử đến Chương Cừu Thái Dực vẫn giữ vững lễ nghi của đại thần. Lão tóc tai bù xù, chân trần mang giày gỗ ra nghênh tiếp.

- Thần không biết bệ hạ giá lâm nên lão thần không nghênh tiếp từ xa, xin bệ hạ thứ tội!

Chương Cừu Thái Dực đến gần Dương Quảng thì lễ, mùi rượu nồng nặc có thể gần như tỏa khắp thành Tương Dương, nếu là người khác thì Dương Quảng đã giận tím mặt ra lệnh đẩy đi xử trảm, nhưng Dương Quảng mang vận mệnh tiền đồ của Đại Tùy ký thác vào vị phương sĩ Chương Cừu này nên ông ta làm sao dám giận, ông ta chỉ miễn cưỡng cười nói:

- Là trẫm đến đường đột, ái khanh có tội gì đâu, bình thân.

Chương Cừu Thái Dực đầy thâm ý liếc nhìn Dương Đàm một cái, mặt Dương Đàm nóng lên, trong lòng gã có chút sợ hãi, sợ Hoàng tổ phụ nhìn

ra manh mối gì.

- Mời Bệ hạ theo lão thần đến Quan Thiên Đài.

Dương Quảng có tâm sự, trong lòng hướng Chương Cừ Thái Dực nhờ giải đáp, ông ta không để ý Chương Cừ Thái Dực có uống rượu hay đi chân trần mà dẫn theo cháu nội Dương Đàm đi theo Chương Cừ Thái Dực lên Quan Thiên Đài.

Bên trong Quan Thiên Đài, một cậu bé tiểu phương sĩ hướng Thiên tử Dương Quảng dâng trà thơm, Dương Quảng thật không có lòng nào mà uống trà, ông ta lo lắng hỏi:

- Gần đây trong nội thành có lưu truyền lời tiên tri Đào Lý Chương, tiên sinh có nghe nói không?

- Lão thần có nghe nói ạ.

- Tiên sinh có thấy lời tiên tri này và giấc mộng hồng thủy năm đó của Tiên đó có mối liên quan không?

Năm đó Tùy Văn Đế Dương Kiên đã từng nằm mộng thấy hoa lý bay tán loạn, lũ lụt vây thành, Dương Quảng nói với Chương Cừ Thái Dực về giấc mộng thật khiến Chương Cừ Thái Dực có chút suy nghĩ.

- Bệ hạ, lời tiên tri có thể đúng hoặc không đúng, chủ yếu có ứng theo hiện tượng thiên văn hay không, nói chung nếu đúng là tác động thiên nhân thì lời tiên tri mới là thiên cơ, còn không cũng chỉ là lời đồn vô căn cứ, nói bậy bạ mà thôi.

- Nhưng.....

Dương Quảng chần chừ một chút nói:

- Mấy ngày trước không phải tiên sinh nói tử vi bị mây che đây, làm cho mờ sao, hiện tượng thiên văn này không phải ứng với lời tiên tri ư?

- Bệ hạ, lời tiên tri này nói là phải đề phòng người họ Lý, nó và giấc mộng tiên đế đúng là cùng một ý, nhưng giấc mộng năm đó của tiên đế đã hai mươi năm rồi không có điều gì phát sinh, lời tiên tri đó không đến lập tức thì sao có thể ứng nghiệm trên con cháu được.

- Nhưng hiện tượng thiên văn lại cho thấy việc phát sinh chỉ trong vòng hai ba năm nên không thể nói giữa hai việc đó có liên hệ được, lão thần thấy lời tiên tri cũng có thể đúng nhưng thật sự không nên xem trọng quá mức.

Tuy rằng câu trả lời của Chương Cừu Thái Dực khá hợp lý, Dương Quảng nghe cũng hiểu ra đúng là lời tiên tri và hiện tượng thiên văn không là một chuyện, nhưng Chương Cừu Thái Dực cũng không phủ nhận lời tiên tri, điều này khiến bóng ma trong lòng Dương Quảng không thể nào tháo bỏ được.

Lúc này Dương Đàm ở bên cạnh hỏi:

- Theo tiên sinh, như lời tử vi thì hiện tượng thiên văn hẳn là sự tình nửa tháng trước, hiện tại hiện tượng này có thay đổi gì mới không?

Chương Cừu Thái Dực khẽ cười nói:

- Hiện tượng thiên văn không giống mưa gió, trong nháy mắt còn có biến hóa, hiện tượng thiên văn bình thường đều kéo dài mấy năm thậm chí mấy chục năm, tuy nhiên vì thần đã xem thêm một bước.

Dương Quảng chấn động vội nói:

- Mời Chương Cừu tiên sinh nói.

- Lão thần ở nơi này luôn quan sát nguồn gốc những điều khác thường đến từ nơi nào, ngày hôm qua lão thần mới xác định là dị vân đến từ giữa sao Khuê và sao Đẩu, thì ra đến từ hướng Tây Bắc, trời đất đã chỉ nhất định sẽ có người ứng với điều này, xin bệ hạ đề phòng người Tây Bắc.

Mặt Dương Quảng trắng bệch lập tức ông ta nghĩ đến quý tộc Quan Lũng, chẳng lẽ người tương lai phát động cung biến lại là quý tộc Quan Lũng ư?

- Còn một việc lão thần nói thẳng, sở dĩ dị vân xâm phạm vào trung tâm ngôi sao, mất chốt là do bản thân lực bảo vệ xung quanh ngôi sao suy yếu, bệ hạ cần phải đối xử tử tế với binh lính, tăng cường binh lực, binh lực ở nhân gian cường thịnh, lực bảo vệ xung quanh thiên tượng sẽ tăng mạnh, đây là cảm ứng nhân thiên.

Nói xong ánh mắt Chương Cừ Thái Dực nhìn thoáng qua Dương Đàm, Dương Đàm cúi đầu, khóe miệng hiện lên ý cười. Trong lòng y hiểu rõ chính Chương Cừ Thái Dực đang giúp y, lời lão nói dù có vô lý thế nào nhưng đều có hiệu quả.

Dương Quảng lại không chú ý đến ánh mắt Chương Cừ Thái Dực nhìn trường tôn, ông ta lặng lẽ gật đầu, mỗi câu nói của Chương Cừ Thái Dực ông ta đều ghi tạc trong lòng.

Đêm đến Dương Quảng ban bố ý chỉ ra lệnh phóng thích quan quân giữ chức vụ thấp và trung tầng trong sự kiện Xương Hạp Môn, từ Lang Tướng trở xuống đều không truy cứu, phóng thích tất cả, lại ra lệnh Binh bộ tạm thời dừng phương án giải tán hai vạn quân đội Tây nội doanh.

Tuy phóng thích những người trong vụ án Xương Hạp Môn nhưng còn vài chục danh tướng và Đại tướng quân Lai Hộ Nhi vẫn bị giam giữ trong ngục. Hơn nữa phương án giải tán vẫn có thể điều động lại, cũng không

phải hủy bỏ luôn. Nói cách khác bất cứ lúc nào cũng có thể khởi động phương án giải tán.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 149: Một Tia Hi Vọng

Quân đội tây nội doanh đã chính thức di dời vào ba ngày trước, mấy vạn quân luân phiên từng nhóm lần lượt di chuyển ra khỏi vườn thượng uyển, bị phân tán ra, đóng ở năm tòa đại doanh ở phía ngoài.

Trong năm tòa quân doanh bên ngoài vốn dĩ có đóng mấy mươi vạn phủ binh rút về từ Liêu Đông, đến từ các quận Ứng Dương phủ, nhưng vận mệnh của bọn họ sớm đã được quyết định. Lúc giải tán ở Liêu Đông đã bắt đầu từng bước tiến hành, trải qua mấy tháng luân phiên phân bố, mấy mươi vạn phủ binh chỉ còn lại không đến ba vạn người, đều là binh sĩ tinh nhuệ nhất.

Ba vạn quân tinh nhuệ này đã được Hồ Bí Lang tướng tiếp quản, hợp nhất với Kiêu Quả quân của Vũ Văn Thuật, tổ chức thành Kiêu Quả vệ, trở thành Kiêu Quả quân trực thuộc Thiên Tử Dương Quảng.

Ba lần chiến đấu với Cao Câu Ly, phủ quân phòng thân do quý tộc Quan Lũng khống chế bị tiêu vong hầu như không còn, quân đội Ứng Dương phủ do hào môn sĩ tộc các nơi khống chế trên cơ bản cũng đã giải tán. Quân đội của Lạc Dương và Trường An chỉ còn lại hai mươi vạn Kiêu Quả quân trung thành với Hoàng Đế và ba vạn Cấm Vệ quân trấn thủ hoàng cung.

Mặt khác ở các nơi còn có mười một nhánh quân bình định quân phản loạn trực thuộc Binh bộ quản lý, Chủ tướng đều do đích thân Dương Quảng bổ nhiệm.

Như quân Tề Châu do Trương Tu Đà suất lĩnh, quân Từ Châu do Dương Nghĩa Thần suất lĩnh, quân U Châu do Quách Huyền suất lĩnh, quân Đông Ngô do Ngư Câu La suất lĩnh, quân Kinh Tương do Thổ Vạn Tự suất lĩnh, quân Giang Hoài do Vương Thế Sung suất lĩnh, quân Thái Nguyên do Lý Uyên suất lĩnh, quân Hà Đông do Tống Lão Sinh suất lĩnh, quân Lê Dương do Trần Lăng suất lĩnh, quân Lũng Tây do Khuất Đột Thông suất lĩnh, quân Ba Thục do Đồng Thuần suất lĩnh, vân vân...

Ở một mức độ nào đó, Dương Quảng đã hoàn thành việc cải cách quân đội của y, nhưng kết cục chưa chắc viên mãn như trong tưởng tượng ban đầu của y, đám phủ binh về đến quê nhà, lại bị sĩ tộc hào môn các nơi mời chào, trở thành tư quân của hào môn các nơi, quân đội vẫn tồn tại như trước, chỉ là thay đổi trở thành một hình thức mới mà thôi.

Từng chiếc lều trại của Tây nội doanh đã biến mất, còn lại mấy trăm chiếc lều trại cuối cùng, do quân đội của Trương Huyền đóng quân. Quân đội của Trương Huyền là đám cuối cùng chuyển ra ngoài, bọn họ sắp phải chuyển đến nam đại doanh.

Lúc này, trong một tòa đại trường, Trương Huyền đang cùng Chu Pháp Thượng nói lời tạm biệt sau cùng. Chu Pháp Thượng được phong làm Tả võ vệ Đại tướng quân, Kinh Châu Thông thủ, tiếp nhận thay cho Thổ Vạn Tự diệt phi bất lực bị điều về Lạc Dương.

- Quả là ngoài dự đoán của mọi người, nhưng Thánh Thượng cũng xem như nhân từ, có thể thả đại bộ phận tướng lĩnh cấp thấp trong sự kiện Xương Hạp môn. Ta thì cho dù rời đi, cũng không đến nỗi nóng ruột nóng gan.

Chu Pháp Thượng cười khổ một tiếng, một hơi uống cạn sạch rượu trong chén.

Trương Huyền cười cười nói:

- Kỳ thực cũng không ngoài dự đoán của mọi người, đây là kết quả nỗ lực của Yến Vương.

- Ngài gặp được Yến Vương rồi à?

Chu Pháp Thượng vội hỏi.

Trương Huyền gật gù đầu, Chu Pháp Thượng vỗ trán một cái, khó trách sự tình chuyển biến, hóa ra là Yến Vương ở đằng sau ra sức, nhưng Lai Hộ Nhi không thể thả về, quả thật khiến người ta tiếc nuối.

Trương Huyền lại cười khở một tiếng rằng:

- Tuy sự việc đã có chuyển biến, nhưng nguy cơ vẫn chưa được giải trừ. Nghe nói Ngu Thế Cơ kiên trì yêu cầu giải tán tiền quân, cho nên lần này phân tán tất cả quân đội vốn có đi các doanh, ta đoán chừng chính là dấu hiệu giải tán đó.

Chu Pháp Thượng vỗ vỗ lên vai Trương Huyền:

- Ngài đã tận lực, kỳ thực ngài cũng có thể cùng ta đi Kinh Châu, chúng ta lại lần nữa xây dựng một đội quân tinh nhuệ.

Trương Huyền lắc lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ quyết đoán:

- Đa tạ Đại tướng quân chiếu cố, nhưng bảo ta buông bỏ đội quân của mình, ta tuyệt không cam lòng, mặt khác, cho dù các huynh đệ khác giải tán, có lẽ bọn họ cũng nhận được phần thưởng chiến công tương ứng, ta muốn tiếp tục đấu tranh cho bọn họ.

Chu Pháp Thượng yên lặng không nói gì, y biết Trương Huyền không phải người dễ dàng chịu thua, chỉ cần còn một tia hy vọng, Trương Huyền cũng kiên trì.

- Được rồi! Đêm nay ta sẽ xuất phát đi suốt đêm, không giúp ngài được rồi, chúc ngài may mắn.

- Ta cũng chúc Đại tướng quân thuận buồm xuôi gió!

...

Trương Huyền tiễn Chu Pháp Thượng ra đại doanh, mắt nhìn y cùng mấy mươi thân binh đi xa, tây nội doanh to lớn như vậy chỉ còn lại hơn một ngàn binh sĩ, trong đại doanh trở nên trống trải hẳn ra.

Tuy rằng điều lệnh cho hắn là di chuyển ra nam đại doanh, nhưng thời gian lại không rõ ràng, chỉ nói rằng hắn là toán cuối cùng rút lui khỏi, nói cách khác, chỉ cần tây nội doanh một ngày chưa hủy bỏ, hắn có thể tiếp tục trú đóng ở đây.

Trên thực tế, Trương Huyền không muốn đi nam đại doanh chút nào. Chủ tướng nam đại doanh là Võ Vệ Đại tướng quân Vân Định Hưng, người này là tâm phúc của Vũ Văn Thuật, nếu mình dời đi nam đại doanh, tuyệt đối sẽ không có gì tốt đẹp. Cũng may việc hủy bỏ tây nội doanh vào lúc nào là do Trương Cẩn quyết định, Trương Cẩn cũng nhận lời hắn, cố gắng hết sức kéo dài kỳ hạn hủy bỏ tây nội doanh.

Trương Huyền quay trở lại đại tướng của mình, một tên thân binh tiến lên hành lễ nói:

- Tướng quân, vừa rồi Trần Giáo úy phái người đưa đến một phong thư, đặt ở ngay trên bàn sách.

Trương Huyền chấn động tinh thần, chẳng lẽ Trần Húc có phát hiện mới sao? Hắn bước nhanh vào đại tướng, cầm lấy phong thư đặt trên bàn, nhanh chóng mở ra xem một lượt, lập tức mừng rỡ. Quả nhiên Trần Húc không phụ sự phó thác của hắn, đã tìm được Lý Thiện Hành.

Trương Huyền lập tức đi ra đại trường ra lệnh:

- Chuẩn bị ngựa!

...

Từ khi Vũ Văn Thuật phái người bốn phía đi tìm một gia tướng mất tích, Trương Huyền đã đoán được Lý Thiện Hành được Vũ Văn Thuật phái đến thực thi sự việc thỉnh nguyện ở Xương Hạp môn.

Hơn nữa Chu Pháp Thượng cũng nói với hắn, Lý Thiện Hành ban đầu chính là được Vũ Văn Thuật đề bạt làm Hùng Võ Lang tướng, kỳ thực Lý Thiện Hành là tâm phúc của Vũ Văn Thuật.

Đáp án cho sự việc Xương Hạp môn đã được đưa ra một cách dễ dàng như thế, nhưng vấn đề là, không ai có chứng cứ, cho dù biết là Vũ Văn Thuật gây ra cũng không biết làm sao được.

Mấu chốt nhất định ở chỗ tên Lý Thiện Hành này, chỉ cần bắt được người này, Trương Huyền liền có thể văn hồi tình thế.

Hoàng hôn, Trương Huyền gặp mặt Vi Vân Khởi và Trần Húc ở trong một ngôi nhà dân thuộc phường Lợi Nhân.

- Ta rất muốn biết, làm sao các người phát hiện ra Lý Thiện Hành trốn trong tòa nhà này?

Trương Huyền cười nói.

Trần Húc và Vi Vân Khởi nhìn nhau, Vi Vân Khởi cười nói:

- Trước tiên bọn ta phát hiện trong ngôi nhà này có một người ẩn trốn, có người âm thầm bảo hộ bốn phía, cho nên để Trần Giáo úy đến theo dõi trước. Không ngờ giữa trưa hôm nay, Trần Giáo úy phát hiện một chiếc xe ngựa đưa một thiếu niên vào nhà. Mấu chốt chính là nằm ở chỗ tên thiếu

niên, không ngờ đó là con trai của Lý Thiện Hành, nên bọn tiểu nhân có thể xác định.

Trương Huyền lại nhìn về phía Trần Húc, sao y biết tên thiếu niên đó là con trai của Lý Thiện Hành?

Trần Húc ngượng ngùng gãi đầu nói:

- Bọn tiểu nhân đã bắt được một tùy tùng của tên thiếu niên, gã cung khai rằng tên thiếu niên đó là con trai của Lý Thiện Hành.

Trương Huyền trầm tư một hồi, cười nói với Vi Vân Khởi:

- Xem ra chúng ta phải chia binh hai đường rồi.

Vi Vân Khởi mỉm cười:

- Ta cũng nghĩ như vậy, hơn nữa đã định ra một kế hoạch tỉ mỉ.

Y lấy một cuộn giấy đưa cho Trương Huyền, Trương Huyền lập tức đặt cuộn giấy lên bàn xem tỉ mỉ một lần, lập tức vừa mừng vừa sợ. Vi Vân Khởi này suy nghĩ tài tình, quả nhiên rất lợi hại!

...

Màn đêm im ắng buông xuống, dựa theo kế hoạch của Vi Vân Khởi, canh ba là lúc thủ vệ đổi ca, Trần Húc dẫn năm mươi huynh đệ tấn công gia nhân của Lý Thiện Hành, còn Trương Huyền đích thân động thủ bắt Lý Thiện Hành đi, trước tiên giấu ở gần tây thị, Vi Vân Khởi đã sắp xếp xong xuôi phòng trống, sau khi trời sáng sẽ luân phiên ra khỏi thành.

Trương Huyền đã đổi một ngôi nhà khác, sát vách ngôi nhà giữ Lý Thiện Hành, khoảng cách theo đường thẳng đến gian phòng giữ Lý Thiện Hành chỉ có ba mươi bước. Trước đó Vi Vân Khởi đã sắp xếp binh sĩ đào

một địa đạo đơn giản, đây chính là khâu tuyệt diệu nhất trong cả kế hoạch, đào địa đạo cướp người, thần không biết quỷ không hay.

Trương Huyền đã vẽ ra một tấm sơ đồ phác thảo, hăng chỉ vào phòng nơi Lý Thiện Hành ở, nói với hai tên đội trưởng:

- Canh ba sẽ động thủ, hai người các người dẫn hai mươi huynh đệ, một người phụ trách bắt người, người còn lại yểm hộ, chúng ta nhất định phải cướp người đi trong thời gian ngắn nhất, cho nên hạ thủ tuyệt không thể khoan dung, hiểu chứ!

- Ty chức tuân lệnh!

Hai tên đội trưởng ôm quyền thi lễ, vội vàng đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người Trương Huyền và Vi Vân Khởi. Vi Vân Khởi do dự một chút, liền chậm rãi nói:

- Có một việc ta nhất định phải nói với Tướng quân.

Trương Huyền hơi kỳ quái nhìn Vi Vân Khởi, chẳng lẽ y còn có chuyện gì gặt mình hay sao?

Vi Vân Khởi trầm tư một chút liền nói:

- Trên thực tế, ta đã sớm phát hiện ra Lý Thiện Hành trốn ở đây, hơn nữa ta cũng biết nội tình bên trong không phải đơn giản như vậy.

Trương Huyền cũng không cắt ngang lời y, lắng lắng đợi Vi Vân Khởi nói tiếp.

- Người giấu Lý Thiện Hành ở đây không ngờ lại là mưu sĩ Hứa Ẩn của Vũ Văn Thuật, Trương Tướng quân không ngờ phải không?

Vi Vân Khởi cười cười nói.

Trong mắt Trương Huyền rốt cuộc đã lộ ra vẻ kinh ngạc. Điều này quả thật nằm ngoài dự liệu của hắn, không ngờ là mưu sĩ Hứa Ẩn của Vũ Văn Thuật giấu ở đây. Suy nghĩ lóe lên trong đầu hắn:

- Chẳng lẽ Vũ Văn Thuật vừa ăn cướp vừa la làng sao?

- Điều này cũng không phải, nhưng ta có thể khẳng định Vũ Văn Thuật thật sự đang tìm kiếm Lý Thiệu Hành, vấn đề xảy ra ở chỗ Hứa Ẩn, có lẽ y đã phản bội Vũ Văn Thuật.

Trương Huyền trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Vậy Hứa Ẩn đang bán mạng cho ai chứ?

- Điều này ta cũng không biết, có lẽ là y tự chủ trương, cũng có lẽ là sau lưng còn có một thế lực lớn hơn nữa, cho nên ta nói vụ án này không đơn giản như vậy.

Trương Huyền yên lặng gật đầu, nói như vậy, vụ án này quả thật không đơn giản. Hắn lại nhìn Vi Vân Khởi, bình tĩnh mà nói:

- Vì sao Vi Huyện úy bằng lòng nói cho ta biết những chuyện này?

- Nhiệm vụ của ta là hiệp trợ Trương Tướng quân tìm được Lý Thiệu Hành, về phần phía sau bức màn, ta quả thật không nên nhiều lời, nhưng ta không hy vọng Tướng quân vì một tên Lý Thiệu Hành mà bị cuốn vào trong cuộc đấu tranh quyền lực tầng tầng lớp lớp, cho nên ta muốn nhắc nhở Tướng quân suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc có cần phải bắt Lý Thiệu Hành hay không?

Trương Huyền khẽ thở dài:

- Đa tạ Vi tiên sinh nhắc nhở, nhưng có vài việc ta phải đi làm, cho dù sẽ rất nguy hiểm.

- Vì sao Tướng quân phải đi làm, ta cảm thấy ngài có thể không làm, đến Bùi Thượng thư cũng nói ngài có thể thăng thêm một cấp.

Ánh mắt sắc bén của Vi Vân Khởi nhìn chăm chú Trương Huyền.

Trương Huyền đi đến trước cửa sổ, nhìn về phía đông thật lâu, giọng nói của hắn dần trở nên có chút thương cảm, rồi lại trở nên kiên định.

- Nhiều tướng sĩ vì nước tử trận sa trường như vậy, lại không nhận được bất kỳ trợ cấp gì, nhiều tướng sĩ không màng sinh tử vì nước huyết chiến như vậy, lại không có phần thưởng, ít nhất bọn họ phải nhận được một chút gì đó, để người chết an nghỉ, để người sống công bình, đây chính là nguyên nhân của những chuyện ta phải làm.

Vi Vân Khởi nhìn Trương Huyền thật lâu, cuối cùng y gật đầu nói:

- Ta hiểu, vậy ta muốn đưa ra một đề nghị nữa. Chúng ta đừng ngại thay đổi kế hoạch một chút, lập tức động thủ, ra khỏi thành trước lúc cửa thành đóng lại, để tránh đêm dài lắm mộng!

...

Sách lược của Vi Vân Khởi rất khéo léo, y dùng phương pháp đào địa đạo, lén đào ra một địa đạo, nối thẳng đến sau lưng căn phòng Lý Thiệu Hành ở, lối ra ở trong một bụi cây, từ lúc giữa trưa bọn họ đã bắt tay vào đào địa đạo này, mãi cho đến lúc màn đêm buông xuống, địa đạo này mới đào thành công.

Một tên đội trưởng quan sát ở lối ra một lúc rất lâu, xác định bốn phía không có ai, mới dẫn theo hai tên binh sĩ thân thủ nhanh nhẹn chạy ra khỏi địa đạo, nhanh chóng áp người vào tường. Tên đội trưởng nhìn xuyên qua khe hở của giấy dán cửa sổ, chỉ thấy một người đàn ông cùng một thiếu niên ngồi trước bàn ăn cơm.

Chỉ thấy sau gáy của người đàn ông có một nốt ruồi to màu đen, người này có lẽ chính là Lý Thiện Hành bọn họ muốn bắt.

Đội trưởng gật gật đầu với hai tên binh sĩ. Bọn họ lấy ra hai ống trúc, thổi một lượng lớn thuốc mê vào trong phòng. Đội trưởng liền dẫn theo hai tên thủ hạ khác ngăn ở cửa, nếu Lý Thiện Hành nhìn thấu chiêu thuốc mê, bọn họ lập tức phá cửa bắt người.

Hiệu quả của thuốc mê quả thật tốt vô cùng, chỉ trong chốc lát, hai cha con ở trong phòng liền hôn mê bất tỉnh. Tên đội trưởng mừng rỡ, dùng vải bố che miệng mũi lại, suất lĩnh binh sĩ đột nhập vào phòng, khiêng hai cha con nhanh chóng chui vào địa đạo.

Ở ngoài cửa viện có hai tên của bên đối phương trông coi, trên nóc nhà bốn phía ở bảy tám người canh gác, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ, có người lại lợi dụng địa đạo để cướp người mà bọn họ đang trông coi đi, ngay trước mắt bọn họ.

Theo sau tiếng đóng cửa rầm rầm, một chiếc xe ngựa chạy nhanh ra cửa đông. Cùng lúc đó, Trần Húc dẫn năm mươi thủ hạ tập kích một tòa nhà dân ở ngoài thành, bắt đi thê tử cùng con cái của Lý Thiện Hành, mười mấy tên canh gác ngã trong vũng máu.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 150: Giành Được Chủ Động

Đêm nay Hứa Ẩn ngủ không yên giấc, y cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, khiến y cả đêm trằn trọc không ngủ được, đến lúc sắp đến canh tư y mới thiu thiu ngủ. Nhưng chính vào lúc này, trên cửa sổ truyền đến một tiếng “Rắc!”, lập tức y bị đánh thức, thê tử y cũng bừng tỉnh giấc.

- Phu quân, là âm thanh gì thế?

Thê tử Vương thị khẩn trương hỏi.

- Ta cũng không biết, ta đi xem thử!

Hứa Ẩn rút bảo kiếm ở đầu giường, đi từng bước về phía cửa phòng. Y mở toang cửa phòng, trong sân tràn đầy ánh trăng màu bạc, vô cùng yên tĩnh, không có gì khác thường. Hứa Ẩn thò đầu ra nhìn hai phía, bỗng nhiên y lập tức ngây người, chỉ thấy trên cửa sổ cắm một mũi tên, trên mũi tên hình như còn có một phong thư.

Hứa Ẩn tiến lên phía trước nhổ mũi tên xuống, bước nhanh vào trong phòng, nển trong phòng đã đốt, thê tử Vương thị liếc mắt nhìn thấy mũi tên trong tay trượng phu, sợ đến mức la toáng lên:

- Đó là gì vậy?

- Câm miệng cho ta!

Hứa Ẩn hung dữ mắng một tiếng, Vương thị lập tức không dám lên tiếng nữa, cả người run lấy bầy. Hứa Ẩn tái mặt chậm chậm mở phong thư, vội vã xem một lượt, lòng y lập tức rơi vào vực sâu, y bỗng nhiên hiểu vì sao mình lại cảm thấy tinh thần không yên, Lý Thiện Hành đã bị người khác bắt đi rồi.

Hứa Ẩn ngậy người, ngẩn ngơ nhìn ngọn đèn, đầu óc trở nên trống rỗng. Đối phương không chỉ bắt Lý Thiện Hành đi, còn biết Lý Thiện Hành được y giấu ở phường Lợi Nhân, điều này có nghĩa là gì?

Y lại mở phong thư ra tiếp tục đọc, phía cuối phong thư hẹn y lúc trời sáng đến tửu quán Bích Ba ở ngoài thành tây gặp mặt, sau cùng còn nói một câu cực kỳ uy hiếp, “Nếu tiên sinh tâm ý không thành, chắc hẳn Vũ Văn Đại tướng quân sẽ rất bằng lòng nói chuyện với tiên sinh.”

Hứa Ẩn chỉ cảm thấy một cơn lạnh run lan từ lòng bàn chân lên, không ngờ đối phương lại dùng Vũ Văn Thuật để uy hiếp mình. Y thầm thở dài một tiếng, y biết mình đã bị người khác nắm lấy nhược điểm rồi.

...

Trời tờ mờ sáng, Hứa Ẩn cả đêm không ngủ cưỡi một con lừa một thân một mình đi ra khỏi thành. Y thấy đằng xa có người đang vẫy tay với y, trong lòng y không khỏi cười khổ một hồi, đối phương rất cẩn thận, suốt dọc đường đều giám sát mình.

Chốc lát, Hứa Ẩn đã đến tửu quán Bích Ba vừa mới khai trương ở ngoài thành tây. Lúc này trong sảnh không có một ai, chỉ có mười mấy tên tiểu nhị đang bận bịu quét tước.

Lúc này, một tên binh sĩ từ lầu hai nhanh chóng bước xuống, chấp tay cười với Hứa Ẩn rằng:

- Hứa tiên sinh, xin mời, Tướng quân nhà ta đang đợi ở trên lầu.

Hứa Ẩn nuốt ngụm nước bọt, khẽ hỏi:

- Xin hỏi Tướng quân ngài là...
- Là người mà tiên sinh rất quen thuộc, xin mời!

Hứa Ẩn vẫn không hiểu đầu cua tai nheo gì, đành phải đi theo sau tên binh sĩ lên lầu hai. Ở cửa của một gian nhà phòng nằm sâu trong cùng, có bốn tên binh sĩ dáng người khô ngô, tay đặt lên đao ở hông, ánh mắt lạnh như băng nhìn y.

Hứa Ẩn đành phải kiên trì đi lên phía trước, tên binh sĩ đẩy cửa vào:

- Xin mời Tiên sinh!

Hứa Ẩn tiến vào gian phòng, chỉ thấy một viên đại tướng trẻ tuổi thân hình cao lớn rắn rỏi đang khoanh tay đứng trước cửa sổ. Hứa Ẩn liền vội vàng khom người thi lễ:

- Hứa Ẩn tham kiến Tướng quân!

Vị Tướng quân này chính là Trương Huyền, hẳn đã chờ Hứa Ẩn rất lâu. Trương Huyền xoay người nhìn Hứa Ẩn một cái, mỉm cười nói:

- Tiên sinh nhận ra ta không?

Hứa Ẩn nhìn hẳn một hồi lâu, lắc lắc đầu:

- Lần đầu tiên ta gặp mặt Tướng quân.
- Tại hạ Trương Huyền, thật sự đây là lần đầu tiên tiên sinh gặp mặt ta sao?

Trương Huyền như cười như không nhìn Hứa Ẩn.

Hứa Ẩn chỉ cảm thấy đầu ong lên một tiếng, không ngờ đối phương lại chính là Trương Huyền. Chân y mềm nhũn ra, lại chậm rãi quỳ xuống:

- Trương Tướng quân... tha cho ta đi!

Hàm răng của y va lách cách, sắp nói không ra chữ nào.

- Xem ra quả nhiên Trương Kim Xương làm ăn với tiên sinh, nhưng hôm nay ta lại không phải đến vì Trương Kim Xương, mà là vì Lý Thiệu Hành. Cho nên, ta tạm thời không muốn tìm tiên sinh gây phiền phức, xin mời ngồi!

Trương Huyền ngồi xuống, Hứa Ẩn cũng không biết mình nên vui mừng, hay là nên khóc to. Lý Thiệu Hành so với chuyện của Trương Kim Xương còn nghiêm trọng hơn gấp mười lần.

Hai chân y run rẩy chậm chậm ngồi xuống, không dám nói câu nào, y đã từ từ tỉnh táo trở lại. Y là người thông minh, biết Trương Huyền có chuyện muốn hỏi mình, nếu không Trương Huyền sẽ không khách khí như thế. Trong lòng Hứa Ẩn lóe lên một tia hy vọng.

- Lý Thiệu Hành và người nhà của gã đều nằm trong tay ta, nhưng ta muốn biết, Hứa tiên sinh làm việc cho ai?

- mấy tên canh gác đó, Tướng quân chưa hỏi bọn chúng sao?

Hứa Ẩn khẽ hỏi.

Trương Huyền lắc lắc đầu:

- Mười lăm tên canh giữ thê nhi của Lý Thiệu Hành đã bị chúng ta giết chết toàn bộ, mười hai người canh giữ Lý Thiệu Hành, e rằng hiện tại bọn chúng vẫn chưa biết Lý Thiệu Hành đã mất tích.

Hứa Ẩn phát lạnh trong lòng. Lời này của Trương Huyền là có ý gì, cái gì mà làm cho mấy tên canh gác hiện tại vẫn chưa biết. Y nghĩ người một lúc lâu mới không thể không nói ra:

- Là Vũ Xuyên phủ!

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta!

Trương Huyền lập tức bật cười to:

- Nếu ta đoán không sai, Vũ Văn Thuật cũng là bị Đâu Khánh lợi dụng phải không?

Hứa Ẩn gật gật đầu:

- Tướng quân đoán không sai chút nào.

- Nhưng ta không hiểu, làm mưu sĩ của Vũ Văn Thuật không tốt hay sao? Vì sao tiên sinh lại nương nhờ vào quý tộc Quan Lũng?

Hứa Ẩn thở dài một tiếng:

- Vũ Văn Thuật tuổi tác đã cao, mạng không còn lâu nữa, mà hai huynh đệ Vũ Văn Hóa Cập và Vũ Văn Trí Cập đó Tướng quân cũng biết, bọn chúng có thể trông cậy được sao?

- Nói cũng có lý!

Trương Huyền không thể không bội phục con mắt tinh tường của Hứa Ẩn, không ngờ lại đặt vận mệnh của mình vào quý tộc Quan Lũng, trong lịch sử không phải chính là Lý Uyên có được thiên hạ hay sao?

Trương Huyền trầm ngâm một lúc lại nói:

- Lý Thiện Hành ở trong tay ta, ta cũng không định trực tiếp lợi dụng gã để lật đổ Vũ Văn Thuật, thỉnh cầu tiên sinh nói với Đâu Khánh, ta có thể nói chuyện với ngài, nếu ngài có thành ý, mời ngài ấy đến quân doanh của ta, nếu như ngài ấy không có thành ý, vậy ta định nói với Thánh Thượng một chút về chuyện xưa của quân Ngõa Cương, tiên sinh xin mời!

- Vậy bên phía Vũ Văn Thuật...

Hứa Ẩn thấp thỏm không yên, hỏi.

- Mưu sĩ tâm phúc của Vũ Văn Thuật phản bội ông ta, ta nhìn mà vui trong lòng, về chuyện của Hứa tiên sinh, ta hoàn toàn không biết gì cả.

Hứa Ẩn gật gật đầu, đứng dậy thi lễ, bước nhanh ra ngoài cửa, lúc đi đến cửa, Trương Huyền lại thản nhiên cười nói:

- Hy vọng Hứa tiên sinh đừng có suy nghĩ ngu xuẩn kiểu như giết người diệt khẩu, ta không phải là Vũ Văn Hóa Cập.

Hứa Ẩn giật mình kinh hãi, y thầm thở dài, Trương Huyền còn khôn ngoan hơn nhiều so với tưởng tượng của mình, y lắc lắc đầu:

- Ta sẽ không làm vậy đâu!

- Tốt nhất là không, nói không chừng tương lai sẽ có một ngày Hứa tiên sinh cần Trương Huyền ta ra tay trợ giúp.

- Hứa Ẩn tạ Tướng quân trước!

Hứa Ẩn cười khỏ một tiếng, bước nhanh rời khỏi.

Trước nay tâm tình của Trương Huyền chưa từng dễ chịu đến như vậy, hẳn muốn cười thật to. Năm được điểm yếu của Hứa Ẩn, chẳng khác nào năm được hai hòn của Vũ Văn Thuật? Xem sau này Vũ Văn Thuật làm sao có thể đối phó với mình đây.

...

Đậu Khánh vừa nhận được tin tức, Lý Thiện Hành ẩn thân ở phường Lợi Nhân đã bất ngờ mất tích, hiện trường phát hiện một cái hang, có lẽ Lý Thiện Hành trốn từ cái hang này. Mà một tin tức khác càng khiến cho lão khiếp sợ là người nhà của Lý Thiện Hành cũng mất tích, mười lăm tên canh giữ cũng bị giết chết toàn bộ.

Hai tin tức đến liên tiếp khiến cho Đậu Khánh lòng nóng như lửa đốt. Lý Thiện Hành này là nhân vật mấu chốt, y đột nhiên mất tích là một sự đả kích có thể phá hoại kế hoạch của mình, phương án liên hoàn phía sau y đều không thực thi được nữa.

Lúc Đậu Khánh gấp gáp đến độ mồ hôi đầy đầu, thì có một tên tâm phúc ở ngoài cửa bấm báo:

- Khởi bẩm Hội chủ, Nghiêm Ngô tiên sinh có việc gấp cầu kiến!

Nghiêm Ngô chính là biệt hiệu của Hứa Ẩn. Suy cho cùng quan hệ giữa Hứa Ẩn và Vũ Xuyên phủ cũng là bí mật cực lớn, cho dù nội bộ Vũ Xuyên phủ cũng phải giấu diếm. Đậu Khánh vội nói:

- Mau mời vào đây!

Hứa Ẩn là người trung gian mấu chốt, Đậu Khánh chỉ có thể mang hy vọng tìm Lý Thiện Hành về đặt lên người Hứa Ẩn.

Không lâu sau, thị vệ dẫn một người trung niên mặt mũi cứng đờ tiến vào. Hứa Ẩn cười bỏ mặt nạ xuống, lộ ra tướng mạo vốn có của y. Y thì lễ thật sâu với Đậu Khánh:

- Tham kiến Hội chủ!

- Tiên sinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lý Thiện Hành đang ở đâu?

- Ty chức chính là vì chuyện này mà đến, ty chức biết tung tích của gã, xin Hội chủ yên lòng chờ vội!

- Được rồi! Tiên sinh mời ngồi.

Đậu Khánh hít sâu một hơi, giúp bản thân tỉnh táo lại. Y khách khí mời Hứa Ẩn ngồi xuống, nếu Vũ Văn Thuật nhìn thấy cảnh tượng này, e rằng ban đêm ngủ cũng sẽ bị ác mộng làm bưng tỉnh.

Vào nửa tháng trước, Hứa Ẩn nhận được một phong thư bí mật, người viết thư chính là Đậu Khánh. Đậu Khánh đã quan sát rất lâu, trong tất cả những người tâm phúc của Vũ Văn Thuật, Hứa Ẩn là mắt xích quan trọng nhất, nhưng cũng là mắt xích yếu nhất, vì Hứa Ẩn hiểu đạo lý quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ.

Vũ Văn Thuật đã thổ huyết, Vũ Văn Hóa Cập lại bất trị như vậy, khiến Hứa Ẩn có lòng muốn lựa chọn cảnh tốt khác, mà đúng lúc này, Đậu Khánh lại vườn càn cây về phía y, thành công kéo Hứa Ẩn về.

- Tiên sinh xin hãy nói! Lý Thiện Hành rốt cuộc đã đi đâu?

Đậu Khánh vội vàng hỏi.

Hứa Ẩn lấy ra một phong thư đưa cho Đậu Khánh:

- Đây là thứ tối qua ty chức phát hiện ở trên cửa sổ, xin Hội chủ xem qua.

Phong thư này là Hứa Ẩn chiếu theo bút tích sao chép lại một lượt, y cũng không nói toàn bộ sự thật cho Đậu Khánh, trong lá thư này có mấy điều y không thể nói cho Đậu Khánh biết.

Đậu Khánh đọc xong bức thư, nhăn mày:

- Tiên sinh đã đi tửu quán Bích Ba chưa?

- Ty chức đã đi rồi, Hội chủ đoán xem ty chức đã gặp ai?

- Là ai?

Đậu Khánh vội hỏi, lão rất muốn biết, Lý Thiện Hành rốt cuộc đã rơi vào trong tay ai.

- Là Trương Huyền!

- A!

Đậu Khánh lập tức ngậy người, nằm mơ cũng không ngờ lại là Trương Huyền cướp Lý Thiện Hành đi, người thanh niên từng được lão vô cùng coi trọng kia, không ngờ đã có sự tiến bộ như vậy rồi sao?

- Y đã nói gì?

Đậu Khánh có hơi lặc lờng hỏi.

- Y mời Hội chủ đi quân doanh của y nói chuyện một chút, hình như y biết Hội chủ đứng sau bức màn thao túng tất cả.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó y nói nếu như Hội chủ có thành ý nói chuyện với y, y nguyện ý quét dọn giường chiếu ngồi đợi, nếu Hội chủ không có thành ý, vậy thì y rất sẵn lòng nói với đương kim Thiên Tử một chút chuyện xưa của Ngõa Cương.

Đậu Khánh lại lần nữa ngậy người, hóa ra Trương Huyền cũng biết Lý Kiến Thành lên Ngõa Cương.

Nhưng Hứa Ẩn lại không biết bí mật này, trong lòng y tràn đầy sự hiếu kỳ, vì sao Trương Huyền lại nhắc đến Ngõa Cương? Qua nét mặt của Đậu

Khánh mà thấy, hình như đây cũng là một nhược điểm của lão, rốt cuộc Ngõa Cương có bí mật gì?

- Hội chủ muốn đi sao?

Hứa Ấn thấp giọng nói.

Đậu Khánh vốn muốn đợi Độc Cô Thuận thuyết phục Nguyên Mân rồi mới có hành động, bằng không bên này lão vừa hành động, họ Nguyên ở sau lưng ném đá xuống giếng, chẳng những không có hiệu quả, mà ngược lại vấn đề sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng không ngờ đêm dài lắm mộng, Trương Huyền lại nhúng tay vào, hoàn toàn phá hủy kế hoạch của lão.

Đậu Khánh cười khổ một tiếng:

- Lý Thiện Hành phải ra mặt chỉ chứng, y là nhân chứng mấu chốt nhất, ta đã bày kế lâu như vậy, mắt thấy sắp thành công, lại bị Trương Huyền nhúng tay vào, sao ta có thể không đi gặp hắn chứ? Ta lập tức đi ngay.

Dừng một chút, Đậu Khánh lại hỏi:

- Tình hình bên phía Vũ Văn Thuật thì sao?

Hứa Ấn lắc lắc đầu:

- Vũ Văn Thuật vẫn hoàn toàn không hay biết gì. mấy ngày nay ông ta gần như sắp điên mất rồi, ty chức chưa bao giờ thấy ông ta điên cuồng như vậy bao giờ, trước sau phái ra mấy trăm người tìm kiếm Lý Thiện Hành, đương nhiên là lấy cớ tìm một gia tướng mất tích. Thành Lạc Dương gần như bị ông ta lật tung lên.

Đậu Khánh trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Chuyện của Trương Huyền, tiên sinh đừng tham dự, tiên sinh cứ trở về tiếp tục trợ giúp Vũ Văn Thuật tìm kiếm, về sau có việc ta sẽ phái người tìm tiên sinh. Vẫn là câu nói đó, ngoại trừ ta và Đường Quốc công ra, bất kỳ ai trong Vũ Xuyên phủ tiên sinh cũng đừng tin.

Trong lòng Hứa Ẩn không biết là thất vọng hay vui mừng, nhưng ít ra tạm thời y đã thoát khỏi rồi. Y liền khom người thi lễ:

- Ty chúc tuân lệnh!

- Đi đi! Cẩn thận đừng để bị người khác nhìn thấy.

- Ty chúc sẽ cẩn thận.

Hứa Ẩn đội mặt nạ lên, thi lễ rồi chậm rãi lui xuống. Đâu Khánh khoanh tay chậm rãi dạo bước trong phòng, lão phải cân nhắc làm sao để thuyết phục Trương Huyền, chỉ có thuyết phục Trương Huyền trả Lý Thiện Hành trở về, lão mới cứu vãn được nguy cơ khổng lồ mà Lý Uyên gặp phải.

Lão lập tức viết một phong thư, gọi nghĩa nữ Trương Xuất Trần, đến nói với nàng:

- Con lập tức đi tây nội doanh, tìm Trương Huyền, giao phong thư này của ta cho hắn, nhớ kỹ, nhất định phải tận tay giao cho hắn.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 151: Quân Cờ Lên Ngôi

Cùng với lúc Trương Huyền gặp mặt Hứa Ẩn ở tửu quán Bích Ba, trong Búi phủ ở phường Tu Nghiệp, Búi Củ đang sắc mặt âm trầm nghe cháu họ Búi Hành Kiệm bẩm báo.

- Khởi bẩm gia chủ, tôn nhi suất lĩnh thủ hạ chỉ định chờ ở đó một đêm, nhưng chung quy vẫn không thấy ai đến, mãi đến khi trời sắp sáng tôn nhi mới nhận được tin tức Vi Vân Khởi truyền đến, tình hình đã xảy ra biến hóa, Trương Huyền hành động trước, đã ra khỏi thành trước khi cổng thành đóng lại rồi.

Búi Củ nửa ngày trời không nói gì, lão đã biết kết quả, nhưng lại không ngờ trong nội bộ xảy ra vấn đề, bản thân tỉ mỉ bày ra ván cờ lại thất bại ở nước cuối cùng, khiến cho lão việc sắp thành lại hỏng, không cần phải nói, việc này nhất định là do Vi Vân Khởi không chấp hành mệnh lệnh của mình.

- Người lập tức tìm Vi Vân Khởi đến đây cho ta!

Búi Củ vẫn kiềm chế, nhưng trong ánh mắt lão đã lóe ra lửa giận ngập trời.

Không lâu sau, Vi Vân Khởi vội vã đi đến, khom người thi lễ nói:

- Tham kiến Búi công!

- Vân Khởi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại trở thành kết quả thế này.

Bùi Củ khắc chế lửa giận, lạnh lùng nói.

- Khởi bẩm Bùi công, ty chức chuẩn bị sắp xếp Trần Húc canh ba động thủ, nhưng không ngờ Trần Húc âm thầm thông báo cho Trương Huyền, Trương Huyền chạy đến, hãn kiên trì yêu cầu động thủ trước khi cổng thành đóng, ty chức cũng không còn cách nào.

- Sự việc không đơn giản vậy chứ!

Trầm mặc một hồi, Vi Vân Khởi chậm rãi nói:

- Ty chức cảm thấy, nguyên nhân là do Bùi công xem thường Trương Huyền. Hãn đã nhận ra manh mối trong một vài lỗ hổng, nên hãn cảm bản sẽ không nghe theo sự sắp xếp của ty chức.

- Lỗ hổng gì?

- Khởi bẩm Bùi công, lỗ hổng nằm ở chỗ chúng ta phát hiện ra nơi ẩn thân của Lý Thiệu Hành giải thích có hơi gượng ép, ty chức nhìn ra được, hãn đã sinh lòng nghi ngờ.

- Thật sao? Ta lại cảm thấy người không tận tâm cho lắm!

Bùi Củ hừ lạnh một tiếng.

- Nếu Bùi công đã nói như vậy, ty chức cũng không còn cách nào.

Bùi Củ nhìn y chăm chú một hồi lâu, trong ánh mắt toát ra sự thất vọng vô tận, lão khoát tay:

- Thôi đi, lần này là ta suy xét không chu toàn, quả thật không nên mượn tay hãn, đến nỗi bị sơ suất. Người đi đi! Ta sẽ không trách người.

- Ty chúc cáo tử!

Vi Vân Khởi khom người thi lễ, xoay người bước nhanh rời đi.

- Gia chủ, có cần tôn nhi cướp người về không?

Bùi Hành Kiệm thấp giọng hỏi.

Bùi Cử khoát tay:

- Đây không phải là việc làm của trí giả, việc này cứ bỏ đi!

- Tôn nhi tuân mệnh!

Bùi Hành Kiệm chậm rãi lui xuống.

Trong lòng Bùi Cử vừa cảm thức vừa tiếc nuối, một ván cờ hay cuối cùng lại bị quân cờ trở giáo đâm một kích. Hoặc giả thật sự là như lời Vi Vân Khởi nói, vì mình xem thường Trương Huyền.

Bùi Cử ngẩng đầu nhìn nóc nhà, thấp giọng lầm bầm:

- Lão phu lại muốn xem thử xem, nếu người đã không cam lòng làm quân cờ, người tính toán đi nước cờ tiếp theo như thế nào?

...

Trong đại trường, Trương Huyền đang khoanh tay đi tới đi lui, hẳn đã tỉnh táo lại từ trong cơn hưng phấn sau khi bắt được Lý Thiện Hành. Phàm việc gì cũng đều có lợi có hại, Lý Thiện Hành dĩ nhiên là nhân vật mấu chốt của cả sự việc, nhưng đồng thời y cũng là một nhân vật khó giải quyết. Giống như lời của Vi Vân Khởi khuyên, một khi bắt Lý Thiện Hành, hẳn nhất định sẽ bị cuốn vào trong cuộc đấu tranh quyền lực tầng tầng lớp lớp.

Mặc dù hãn tỏ vẻ phớt lờ, nhưng đó chỉ là vấn đề thái độ. Trên thực tế trong lòng Trương Huyền hiểu rất rõ, một khi hãn bắt được Lý Thiện Hành, áp lực sẽ theo đó mà đến.

Đầu tiên hãn phải đối mặt với hai vị quan lớn, một là Vũ Văn Thuật, một là Bùi Củ. Vũ Văn Thuật đã không còn phải lo lắng, hãn nắm được nhược điểm của Hứa Ẩn, tin rằng Hứa Ẩn sẽ thay hãn xử lý tốt Vũ Văn Thuật. Mấu chốt là Bùi Củ, thật như lời lão nói, việc này không liên quan đến lão sao?

Thời gian Trương Huyền và Bùi Củ tiếp xúc không dài, nhưng hãn đã cảm thấy tâm cơ thâm trầm của Bùi Củ. Tuy việc này là mình tìm lão hỗ trợ trước, nhưng sau đó lão lại tìm đến mình. Trương Huyền cảm thấy Bùi Củ không đơn giản chỉ là xuất phát từ giúp đỡ mình, dường như lão đang lợi dụng mình.

Trương Huyền lại nghĩ đến ám hiệu Vi Vân Khởi để lại cho mình, khuyên mình không nên để bị cuốn vào trong cuộc đấu tranh quyền lực tầng tầng lớp lớp, trên thực tế là đang ám chỉ Bùi Củ.

Còn có Bùi Củ, trong lúc vô ý, có nhắc tới Lý Thiện Hành nhất định là cháu của Lý Hồn, còn nhắc tới lời tiên tri, khiến Trương Huyền càng thêm tin tưởng. Kỳ thực việc gì Bùi Củ cũng biết, lão biết Lý Thiện Hành đã rơi vào trong tay Vũ Xuyên phủ, cũng biết ý đồ thật sự của Vũ Xuyên phủ.

Cho nên Bùi Củ mới tìm mình, lợi dụng mình sốt ruột cứu người, để mình thay lão bắt Lý Thiện Hành. Đây cũng là nguyên nhân căn bản Vi Vân Khởi rất nhanh đã phát hiện nơi ẩn thân của Lý Thiện Hành. Bùi Củ từ đầu đến cuối đều đứng sau bức màn thao túng, lão chỉ là không muốn bản thân lộ diện mà thôi.

Trương Huyền không khỏi thầm mắng một tiếng, lão hồ ly xảo quyệt này.

Nhưng Trương Huyền càng cảm kích ám hiệu của Vi Vân Khởi, lúc này hẳn đã hoàn toàn hiểu rõ, Vi Vân Khởi thay đổi kế hoạch kỳ thực chính là phản bội Bùi Củ, Bùi Củ nhất định còn bố trí nước cờ phía sau, sau khi mình bắt Lý Thiện Hành, lão lại ra tay tiếp nhận Lý Thiện Hành. Nhưng chính là nhờ Vi Vân Khởi quyết định giúp mình, mới khiến nước cờ phía sau của Bùi Củ rơi vào khoảng không.

Trong thế cờ này, Vũ Văn Thuật, Lý Thiện Hành, còn có Trương Huyền hẳn chẳng qua cũng chỉ là quân cờ, Bùi Củ và Đâu Khánh mới là người đánh cờ, nhưng hiện tại Trương Huyền hẳn bắt Lý Thiện Hành, hẳn từ quân cờ trở thành kỳ thủ, nước cờ tiếp theo mình phải đi thế nào đây?

Lúc này, ngoài trường có người bấm báo:

- Khởi bấm Tướng quân, ngoài đại doanh có một cô gái mặc áo đen, cô ta nói có chuyện quan trọng muốn gặp mặt Tướng quân.

Đây hẳn là người của Đâu Khánh phái đến. Trương Huyền bước nhanh ra khỏi đại trường, đi đến cửa quân doanh.

Chỉ thấy ngoài cửa doanh có một cô gái trẻ tuổi mặc áo đen, Trương Huyền liếc mắt nhìn một cái đã nhận ra nàng, chính là Trương Xuất Trần. Trương Huyền chậm rãi đi lên trước, cười nói:

- Trương cô nương tìm ta có việc gì?

Trương Xuất Trần, với vẻ mặt âm trầm, nói:

- Ta đến đưa cho ngài một phong thư, ngài muốn nhận không?

Trương Huyền thản nhiên nói:

- Ta thì không sao cả, bây giờ là Hội chủ các người đang cầu ta.

- Vậy thì nhận thư này!

Trương Xuất Trần vung tay lên, một thanh chủy thủ phóng vèo đến trước mặt Trương Huyền, tốc độ nhanh khó sánh, nhưng võ công của Trương Huyền sớm đã hơn xưa, hăn không chút hoang mang nhẹ nhàng bắt lấy thanh chủy thủ, mỉm cười nói:

- Tình tình của cô nương vẫn giống như trước, xem ra thành kiến đối với ta rất là sâu đó!

- Đó là do người tự đa tình!

Trương Xuất Trần hừ thật mạnh một tiếng, xoay người lên ngựa, thúc ngựa chạy về phía xa.

Trương Huyền mở phong thư buộc chặt trên thanh chủy thủ, kỳ thực chỉ có mấy câu, Đậu Khánh vì sức khỏe không tốt, mời hăn đến tửu lầu Thiên Tự Các một chuyến.

Sức khỏe không tốt chỉ là viện cớ, nguyên nhân thật sự là Đậu Khánh không muốn xuất hiện trong quân doanh, sẽ đưa đến phiền toái không cần thiết, Trương Huyền cũng hiểu điều này, liền quay đầu cười nói với Uất Trì Cung:

- Kính Đức theo ta đi một chuyến nhé!

...

Nửa canh giờ sau, Trương Huyền dẫn theo Uất Trì Cung cùng mấy tên thân binh đến tửu quán Thiên Tự Các. Mặc dù Uất Trì Cung lần đầu đến thành Lạc Dương, nhưng y bình sinh không thích náo nhiệt, đối mặt với thành Lạc Dương phồn hoa, từ đầu đến cuối y đều không làm gì, cũng không nói lời nào.

Lúc này đã là chính ngọ, trong tửu lầu Thiên Tự Các náo nhiệt khác thường, khách khứa ngồi đầy. Mọi người liền đi theo Trương Huyền lên lầu

ba, Trương Huyền nói với Uất Trì Cung cùng mấy tên thân binh:

- Các người dùng cơm ở lầu ba đi! Có chuyện gì ta sẽ gọi các người.

- Thuộc hạ đi với ngài lên!

Uất Trì Cung lắc đầu.

Trương Huyền cười vỗ vỗ lên vai y:

- Trong lòng ta đã nắm chắc, không cần lo lắng!

Uất Trì Cung lại không trả lời, Trương Huyền không biết làm sau đành phải dẫn y lên lầu bốn, dưới sự dẫn dắt của tửu bảo, đã đi đến gian phòng mà Đâu Khánh đặt trước. Ở cửa phòng có bốn tên đại hán, lưng đeo hoành đao, đứng yên không cử động giống như tượng điêu khắc.

Lúc này, Trương Xuất Trần từ trong phòng đi ra, liếc nhìn Trương Huyền một cái:

- Mời vào!

Trương Huyền nháy mắt với Uất Trì Cung, Uất Trì Cung hiểu ý, xoay người đứng ở giữa cửa. Dáng người hùng vĩ của y lập tức khiến cho bốn tên đại hán trông có vẻ kém cỏi đi. Bốn tên đại hán bị khí thế của y làm cho kinh sợ, không tự chủ được mà lui sang bên một bước.

Trong phòng, Đâu Khánh khoanh tay đứng trước cửa sổ, lão nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại thì nhìn thấy Trương Huyền, mỉm cười nói:

- Trương công tử đã lâu không gặp!

Trương Huyền tiến lên khom người thi lễ:

- Đa tạ Hội chủ tặng cho Trương Huyền Thanh Thạch kinh và Tử Dương kích pháp!

Về sau Trương Huyền mới nghĩ thông suốt một chuyện, giao tình của mình và Trương Trọng Kiên không sâu, đến sự nguy hiểm khi luyện Thanh Thạch kinh Trương Trọng Kiên cũng không chịu nói với mình, sao y lại tùy tiện đưa cho mình Tử Dương kích pháp trong tam đại võ công của thiên hạ, phương diện này chỉ có một khả năng, là sắp xếp của Đâu Khánh.

Tuy rằng Đâu Khánh muốn mình tham dự chuyện tìm vũ khí, nhưng bất kể như thế nào, Thanh Thạch kinh và Tử Dương kích đã thay đổi vận mệnh của mình, đây chính là một ân tình vô cùng lớn.

Đâu Khánh mỉm cười:

- Chỉ là việc con con, Trương Tướng quân mời ngồi!

Trương Huyền ngồi xuống, Đâu Khánh căn dặn Trương Xuất Trần:

- Xuất Trần, dâng trà cho khách!

Trương Xuất Trần căn môi dưới một cái, xoay người đi ra ngoài, lát sau mang một ly trà đặt trước mặt Trương Huyền, vẻ mặt rất là không tình nguyện. Trương Huyền gật gật đầu:

- Đa tạ cô nương!

Trương Xuất Trần nhìn hẩn với vẻ mặt đầy thâm ý, đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Trương Huyền và Đâu Khánh. Đâu Khánh cười cười nói:

- Đa tạ Trương Tướng quân có thể cho ta cơ hội gặp mặt nói chuyện này, ta cũng không cần vòng vo, Lý Thiệu Hành rất quan trọng đối với ta.

- Ta biết!

Trương Huyền thân nhiên cười:

- Nếu như Lý Hồn bình an vô sự, Lý Uyên sẽ nguy hiểm.

Đậu Khánh kinh ngạc nhìn Trương Huyền, một câu nói của Trương Huyền đã lật toàn bộ lá bài úp của lão. Sau một lúc lâu, Đậu Khánh khẽ hỏi:

- Là ai nói cho Trương Tướng quân biết?

- Không ai nói ta biết cả, ta hiểu rất rõ hậu quả của lời tiên tri kia, nhưng ta muốn nhắc nhở Đậu Hội chủ một câu. Ta vốn cũng chỉ là một quân cờ, đối thủ đấu cờ với Đậu Hội chủ là Bùi Thượng thư.

- Bùi Củ?

Đậu Khánh càng thêm giật mình.

Trương Huyền gật gật đầu:

- Nếu không có người giúp ta một chút vào thời khắc mấu chốt, thì hiện tại người ngồi đối diện với Hội chủ chính là Bùi Thượng thư rồi.

- Lão trước giờ đều là một nhân vật lợi hại!

Đậu Khánh thầm kinh hãi. Hóa ra Bùi Củ đã âm thầm nhúng tay vào chuyện này, mà bản thân mình lại hoàn toàn không hay biết gì cả. Nhưng dù sao Đậu Khánh cũng là người phi thường, trong lòng lão chỉ khiếp sợ chốc lát, rồi lại khôi phục thái độ bình thường, lão mỉm cười nói:

- Tuy nhiên Bùi Thượng thư lại xem thường Trương Tướng quân, điều này lão không bằng ta.

- Đậu Hội chủ quá khen, kỳ thực Đậu Hội chủ có ân tình với văn bối, Trương Huyền tuyệt sẽ không quên, lần này ra tay cướp người, quả thật là

ta cũng bất đắc dĩ, bị tình thế bức bách. Nếu Hội chủ đồng ý trợ giúp ta, Lý Thiện Hành và người nhà của hãn ta đều trả lại y nguyên cho Vũ Xuyên phủ.

Đậu Khánh không thể không bội phục người thanh niên này biết nói chuyện, rõ ràng là đưa ra điều kiện, lại lấy ân tình để bên miệng, khiến cho người khác cảm thấy hãn thật sự là bất đắc dĩ lắm mới làm chuyện cướp người.

Tuy nhiên Đậu Khánh cũng biết, Trương Huyền quả thật có một chút ý cảm ơn, bằng không hãn sẽ không nói điều kiện với mình, mà là đi nói điều kiện với Bùi Củ.

- Trương Tướng quân có khó khăn gì nào?

Đậu Khánh cười hỏi.

Trương Huyền thở dài một tiếng:

- Hiện tại ta gặp phải ba vấn đề nan giải khiến ta nóng lòng, nhưng ta không có khả năng giải quyết, ta tin rằng Đậu Hội chủ có thể làm được.

- Trương Tướng quân không ngại nói ra nghe thử!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 152: Ba Điều Kiện

- Ta gặp phải một vấn đề nan giải, là Thánh Thượng muốn giải tán đội quân tham gia chiến dịch Cao Câu Ly, hy vọng Hội chủ có thể nghĩ cách ngăn cản!

Đậu Khánh trầm ngâm một chút liền nói:

- Ta không ngại nói thật cho Trương Tướng quân biết, có giải tán đội quân tham gia chiến dịch Cao Câu Ly trong triều đình có hai phái ý kiến khác nhau. Một phái là Binh bộ do Ngu Thế Cơ đứng đầu, bọn họ cho rằng đội quân này nghe theo mệnh lệnh của Lai Hộ Nhi, là một sự uy hiếp đối với triều đình, chủ trương giải tán nó, trước mắt là bọn họ chiếm thế thượng phong.

- Mà phái còn lại là các đại tướng như Vũ Văn Thuật, Tiết Thế Hùng, bọn họ nhìn thấy sự tinh nhuệ của đội quân này, muốn thu về cho mình dùng, nên Vũ Văn Thuật đã bịa đặt sự kiện Xương Hạp môn, dụng ý chính là để diệt trừ Lai Hộ Nhi, đồng thời thanh lý quan quân cấp trung cấp thấp của đội quân này, sau đó binh sĩ sẽ về tay bọn họ. Ta có thể thuyết phục Ngu Thế Cơ bỏ phương án giải tán đi, nhưng cứ như vậy, Vũ Văn Thuật sẽ chiếm thế thượng phong, Trương Tướng quân có thể tiếp nhận kết quả này không?

Trương Huyền trầm mặc không nói. Ban đầu hẳn hy vọng Chu Pháp Thượng có thể tiếp nhận đội quân này, nhưng Chu Pháp Thượng đã bị điều

đi rồi, vậy kết quả có thể đúng như lời Đậu Khánh nói, cuối cùng mình làm mai không công cho Vũ Văn Thuật rồi.

Trương Huyền thở dài:

- Nhược bằng kết cục là binh sĩ quy về tay Vũ Văn Thuật, còn không bằng giải tán đi, để đám binh sĩ về đoàn tụ với người nhà. Thôi được rồi! Ta không làm khó dễ Hội chủ nữa, tuy nhiên bất kể như thế nào đội quân của ta cũng không thể phân tán, bọn họ nhất định phải tiếp tục đi theo ta.

Đậu Khánh gật gật đầu:

- Không thành vấn đề, đây quả thật chỉ là chuyện con con. Khi Binh bộ phác thảo phương án giải tán, bình thường sẽ không hoàn toàn giải tán, mà sẽ lưu lại một bộ phận nhỏ, vậy thì lưu lại đội quân của Trương Tướng quân là được, điều này ta làm được!

- Vấn đề nan giải thứ hai của ta là tướng sĩ tham gia chiến dịch Cao Câu Ly, bọn họ nên được vinh dự và phong thưởng, nhưng hiện tại bọn họ lại trắng hai bàn tay, có phải là quá mức bất công không.

- Điều này hẳn là đương kim Thiên Tử nói không giữ lời. Ban đầu ở Trác quận, chính miệng người đã đồng ý, tướng sĩ tham gia chiến dịch Cao Câu Ly có thể được bổng lộc gấp đôi, công lao cũng gấp đôi, nhưng chiến tranh đã kết thúc rồi, người liền tiếc rẻ khoản tiền này. Đây là tác phong trước giờ của người, kỳ thực cũng không kỳ lạ. Tuy nhiên ta có thể nghĩ cách thử, mặc kệ người có cam tâm tình nguyện cũng được, bất đắc dĩ cũng được, tóm lại người phải thừa nhận lời hứa của mình.

- Đa tạ thành ý của Hội chủ. Ta còn có một vấn đề nan giải nữa chính là nơi để ta đi, ta không muốn đi theo Vũ Văn Thuật.

Đậu Khánh bật cười:

- Ta còn tưởng điều thứ ba của ngài là hy vọng Lai Hộ Nhi bình an đi ra, nhưng ngài lại suy xét cho bản thân mình.

Trương Huyền lắc lắc đầu nói:

- Đậu Hội chủ có được Lý Thiện Hành, sự kiện Xương Hạp môn chẳng phải không có liên quan đến Đại tướng quân sao? Ta không cần lo lắng cho ngài ta, mà lại là bản thân ta. Vũ Văn Thuật hại ta không thành ở quận Thanh Hà, ông ta nhất định sẽ không cam tâm. Nếu ta rơi vào tay ông ta, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi, cho nên đây mới là khó khăn thật sự của ta.

Đậu Khánh cười to:

- Ta thích sự thẳng thắn thành khẩn của Trương Tướng quân!

Lão nhìn chăm chăm vào Trương Huyền:

- Để ta đoán thử Trương Tướng quân muốn đi đâu?

- Đậu Hội chủ có thể đoán được sao?

Đậu Khánh vuốt râu cười nói:

- Từ vụ án Thiên Tự Các ta đã đoán được, Trương Tướng quân muốn đi đến chỗ Trương Tu Đà!

Trương Huyền lập tức đứng lên khom người thi lễ:

- Ba cái khó khăn của Trương Huyền, nếu Hội chủ đồng ý đáp ứng, ta lập tức phái người trao trả Lý Thiện Hành và người nhà của gã.

- Người tin tưởng lão phu vậy sao? Nếu chẳng may lão phu lật lọng thì sao?

Đậu Khánh cười mà như không cười, hỏi.

Trương Huyền nghiêm nghị nói:

- Đây không phải là vấn đề có tin hay không, mà ta nghĩ ta đã từng nói với Hội chủ, nếu Hội chủ không có thành ý, ta sẽ nói rõ ràng một chút với Thánh Thượng về chuyện xưa của quân Ngõa Cương.

Đậu Khánh kinh ngạc, một lúc lâu sau mới gật gật đầu:

- Thôi được! Ta đáp ứng với ngài, nhưng ngài nói cho ta biết, làm sao ngài biết sự việc đó?

- Ta tin rằng Đậu Hội chủ cũng biết, Lý Mật quả thật chết trong tay ta, bí mật của Lý Kiến Thành không gạt được ta.

Đậu Khánh quả thật đã biết Lý Mật chết trong tay Trương Huyền, chỉ có điều mãi cho đến hôm nay Trương Huyền mới坦然 thừa nhận. Điều này cũng là vì hắn đã nắm được nhược điểm Lý Kiến Thành ở Ngõa Cương, không sợ quý tộc Quan Lũng trả thù.

Đậu Khánh cũng không để ý đến Lý Mật, nhưng lão lại vô cùng để ý đến Lý Kiến Thành, lão trầm ngâm chốc lát rồi nói:

- Nếu ngài thật sự nhớ đến ân tình của ta, thì xin hãy bảo vệ bí mật này cho ta.

- Trương Huyền có thể sống đến ngày hôm nay, cũng là vì biết điều gì nên nói, điều gì không nên nói. Đậu Hội chủ, chúng ta sau này còn gặp lại!

Trương Huyền thi lễ thật sâu, xoay người đi ra nhà ngoài.

Trương Xuất Trần mặt không chút cảm xúc mở cửa cho hắn. Trong khoảnh khắc Trương Huyền đi ra cửa phòng, hắn lại cảm thấy trong tay có thêm một tờ giấy. Hắn hơi ngần người, quay đầu nhìn Trương Xuất Trần,

Trương Xuất Trần lại không đoái hoài đến hẳn, xoay người đi vào trong nhà.

...

Trương Huyền và Uất Trì Cung rời khỏi tửu lâu Thiên Tự Các, bọn họ tìm một tửu quán khác ăn cơm trưa. Trương Huyền trầm ngâm một lúc, nói với một tên thân binh:

- Người về trước đi, nói với Trần Húc thả người nhà của Lý Thiện Hành đến Vũ Xuyên phủ, bảo y trên đường cẩn thận.

Trương Huyền lại nói với Uất Trì Cung và hai tên thân binh khác:

- Các người đi phường Tu Nghiệp một chuyến, giúp ta giám sát phủ đệ của Bùi Củ, phải lưu ý nhất cử nhất động của bọn họ. Nếu phát hiện ra tình huống gì, đến tửu quán Bích Ba ngoài cổng thành phía tây tìm ta.

- Tướng quân yên tâm, thuộc hạ biết nên làm thế nào!

Uất Trì Cung cùng mấy tên thân binh đi trước một bước rời khỏi tửu quán, đi về phía phường Tu Nghiệp. Trương Huyền nhìn bọn họ đi xa, mới trở mình lên ngựa, thúc ngựa đi về phía xã miếu gần chợ tây.

Xã miếu cũng chính là miếu thành hoàng, nơi cung phụng thành hoàng.

Trương Huyền dắt ngựa chậm rãi đi vào xã miếu, lúc này còn sớm mới đến lúc làm lễ, trong xã miếu yên tĩnh lạ lùng, chỉ ngẫu nhiên gặp mấy người già đến dâng hương.

- Người quả nhiên giữ chữ tín!

Trương Huyền vừa quay đầu lại, chỉ thấy Trương Xuất Trần đứng cách đó mấy bước, hai tay ôm chéo trước ngực, như cười như không nhìn hẳn.

- Người ở đâu?

Trương Huyền lạnh lùng hỏi.

- Yên tâm đi! Tiểu nha đầu của người bình an vô sự, ta lập tức có thể giao nàng cho người, nhưng mà nè! Ta có một điều kiện nho nhỏ.

- Điều kiện?

- Đương nhiên phải có điều kiện!

Trương Xuất Trần ngạo nghễ nói:

- Người có thể đưa điều kiện với nghĩa phụ ta, vì người bắt đi người của nghĩa phụ, y như vậy, người của người nằm trong tay ta, có phải ta cũng nên đưa ra chút điều kiện?

Trương Huyền nhìn chăm chăm vào nàng một hồi, thản nhiên hỏi:

- Kỳ thực cô có thể dùng nàng để trao đổi Lý Thiện Hành, vì sao cô không đề xuất?

- Bốn cô nương trước giờ vẫn làm việc theo ý mình, người hỏi nhiều chuyện vô ích như vậy làm cái gì!

Trương Huyền bật cười:

- Được rồi! Cô muốn điều kiện gì?

Trương Xuất Trần nhú đôi lông mày thon dài lại, trong đôi mắt hạnh hàm chứa ý giễu cợt:

- Lần trước cũng là ở chợ tây phải không? Người bị Vũ Văn Thái bảo đuổi giết, ta cứu người một lần, hơn nữa còn so kiếm với người một lần. Tuy nhiên bốn cô nương suy xét người phải lập tức bắt thượng, nên thủ hạ

lưu tình. Nghe nói người luyện Thanh Thạch kinh không tồi, ta muốn cùng người tỷ thí một lần. Nếu như người thắng ta, ta sẽ trả tiểu nha đầu cho người.

- Nhưng nếu như ta thua thì sao?

Trương Huyền cười hỏi.

Trương Xuất Trần cắn chặt hàm răng:

- Nếu như người bại, ta cũng trả tiểu nha đầu lại cho người vậy, nhưng người phải trả Thanh Thạch kinh và Tử Dương kích pháp về đây. Đó là vật của sư phụ ta, người không thể chiếm dụng!

Trương Huyền lấy ra một túi gấm từ trong túi giắt trên lưng ngựa, ném cho Trương Xuất Trần:

- Bên trong là Thanh Thạch kinh, hiện tại trả lại cho người, Tử Dương kích pháp ba tháng nữa sẽ trả lại cho người.

Trương Xuất Trần nhận lấy túi gấm, cắn chặt răng ngà nói:

- Người không dám so kiếm cùng ta sao?

Trương Huyền cười to:

- Ta sợ người thua kiếm, ngược lại then quá hóa giận, không chịu trả tiểu nha đầu cho ta.

- Chỉ cần người dùng bản lĩnh thật sự đánh bại ta, Trương Xuất Trần ta nhận thua cuộc. Đến đây đi!

Trương Huyền rút chiến đao ra, lập tức lóe lên hàn quang:

- Mời cô nương!

- Tiếp chiêu!

Trương Xuất Trần khẽ quát một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, giống như một tia sét đâm thẳng về phía Trương Huyền, mau chóng vô cùng, kiếm thể linh hoạt, sắc bén cực kỳ.

Nếu như là trước khi đi thảo nguyên, Trương Huyền không phải là đối thủ của nàng, sẽ bị thể kiếm nhanh của nàng đánh đến luống cuống tay chân, nhưng hiện tại hãn sớm đã không còn nông cạn kém cỏi, kiếm của Trương Xuất Trần đã không còn sức uy hiếp đối với hãn.

Trương Huyền không chút hoang mang, đao thể vừa xuất ra, liền phong tỏa tất cả đường tấn công của đối phương, hãn rõ ràng có thể tiến công, nhưng lại áp dụng phòng ngự, đây là Trương Huyền cho nàng chút mặt mũi.

Trong lòng Trương Xuất Trần thoáng ngơ ngác, nàng phát hiện kiếm của mình căn bản không công được, nàng lập tức nhảy lên, như phi yến bay cao, xoay người nhảy lên cao gần một trượng, xẹt qua đỉnh đầu Trương Huyền, trên không trung trường kiếm lại đâm ra sau vai Trương Huyền.

Trương Huyền cười to:

- Hình như kiếm của cô nương đã chậm đi.

Hãn đánh sau mà đến trước, trở tay nắm lấy kiếm của Trương Xuất Trần, tay cứng như sắt, kẹp chặt trường kiếm của nàng.

Trương Xuất Trần kinh hãi:

- Mau buông tay!

Nàng gấp gáp hét một tiếng, trường kiếm kéo về sau, nếu như Trương Huyền không buông tay, năm ngón tay sẽ bị cắt sạch, nhưng trường kiếm

dường như lại bị hút chặt vào trong tay Trương Huyền, không nhúc nhích chút nào.

- Cô nương còn muốn đánh tiếp không?

Trương Huyền chậm rãi gia tăng sức mạnh, thanh kiếm bắt đầu cong đi. Hàn Băng kiếm này là lúc Trương Xuất Trần rời khỏi Chung Nam sơn, sư phụ Tử Dương Chân Nhân đích thân tạo nên, Trương Xuất Trần yêu như tính mạng, mắt thấy sắp bị Trương Huyền bẻ gãy, nàng gấp đến độ hô to:

- Mau buông tay, ta nhận thua!

Trương Huyền buông lỏng trường kiếm, cả người lại nhanh chóng thoái lui ra sau mấy thước. Trương Xuất Trần tức giận đến giậm chân:

- Người chơi xấu, đây là luận võ gì chứ!

Trương Huyền cười cười:

- Kỳ thực tại hạ và cô nương đã không còn là người luyện võ cùng loại, cô nương tìm ta luận võ, kỳ thực căn bản chính là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

- Vậy người là người gì?

Trương Huyền không trả lời nàng, hắt đột nhiên chém mạnh một đao lên gốc đại thụ to bằng miệng chén. “Rắc!” một tiếng, cây đại thụ bị hắt đứt một đao chẻ thành hai khúc, một đao này lực đến ngàn cân.

Khuôn mặt của Trương Xuất Trần trở nên trắng bệch, nàng bỗng hiểu rõ, kỳ thực chiêu thứ nhất là có thể ngăn chặn kiếm của nàng, với sức mạnh dũng mãnh trước mặt, nàng căn bản không cần nổi đến một đao.

Trương Huyền thu hồi đao, khom người thi lễ với nàng:

- Ta đáp ứng với cô nương, ba tháng sau nhất định trả Tử Dương cố quyền lại, xin cô nương nói cho ta biết, nha hoàn của ta đang ở đâu?

Trương Xuất Trần ánh mắt phúc tạp nhìn hắn một cái, xoay người lên ngựa, thúc ngựa chạy ra ngoài xã miếu, ở đằng xa hô to:

- Người đi theo ta!

Trương Huyền vội vàng lên ngựa, chạy theo nàng về hướng chợ tây.

Sở dĩ Trương Huyền cho nàng chút mặt mũi, là vì nàng cũng không giao A Viên cho Đậu Khánh, nếu không buổi đàm phán, trưa hôm nay chưa chắc đã thuận lợi như vậy, vì vậy có thể thấy nàng là một cô gái có tính nguyên tắc mạnh mẽ, tuyệt sẽ không làm ra cái chuyện thừa nước đục thả câu.

Hai người đi đến trước cửa một cửa hàng sơn phấn ở chợ tây, Trương Xuất Trần dùng roi ngựa chỉ:

- Người đi gõ cửa đi!

Trương Huyền xoay người xuống ngựa, tiến lên gõ cửa, một khuôn mặt nhỏ nhắn lanh lợi xuất hiện trước mặt hắn, chính là tiểu nha hoàn A Viên. Trương Huyền thất lạc ở huyện Thanh Hà. A Viên không ngờ người ngoài cửa lại là Trương Huyền, đôi mắt nàng ửng đỏ, nhào vào lòng Trương Huyền khóc òa lên.

Trong lòng Trương Huyền thật cảm thấy áy náy, hắn rút lui rất vội vàng, chưa kịp nói với nàng một tiếng, liền ném cho Lữ Khánh Nguyên, một khi Trương Kim Xưng phát hiện nàng là nha hoàn của mình, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

- Bé ngoan đừng khóc, em đến Lạc Dương khi nào thế?

- Lại nữa rồi, ai là bé ngoan chứ!

A Viên lâu bầu một câu, không kìm nổi liền nín khóc bật cười, nàng ngượng ngùng lau nước mắt oán giận nói:

- Công tử cũng không để lại địa chỉ, hại người ta hỏi thăm khắp nơi ở Lạc Dương, sáng hôm nay mới nghe nói công tử đang ở vườn thượng uyển thành tây, nhưng em lại không vào được vườn thượng uyển, may mà gặp a tỷ, nếu không em thật không biết phải làm thế nào.

Trương Huyền quay đầu lại nhìn Trương Xuất Trần một cái đầy thâm ý, hóa ra nàng luôn giám sát mình ở Tây Nội Uyển

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 153: Phát Hiện Kẻ Hở

Trương Xuất Trần hiểu rõ thâm ý trong ánh mắt của Trương Huyền, nàng cũng không phủ nhận, nghĩa phụ không để Huyền Vũ Hỏa Phượng tham dự chuyện Lý Thiện Hành, nhưng trực giác cho nàng biết, Trương Huyền nhất định cũng đang tìm Lý Thiện Hành này, chỉ đáng tiếc là mình không thể tiếp cận hắn, tối hôm qua bị hắn đoạt mất Lý Thiện Hành, khiến cho nghĩa phụ bị động, làm trong lòng Trương Xuất Trần vô cùng chán nản.

- Chúng ta vào rồi nói!

Trương Xuất Trần đóng cửa, đi vào trong nhà. Lúc này có một tên tiểu nhị thi lễ cười với Trương Xuất Trần:

- Đông chủ đã đến!

Trương Huyền sửng sốt, không ngờ nàng là đông chủ của tiệm này.

- Cảm thấy kỳ quái sao?

Trương Xuất Trần quay đầu liếc mắt nhìn hắn:

- Có phải người cho rằng ta là kẻ nghèo hèn?

- Ta không phải có ý này, khó trách ta gặp cô ở chợ tây.

Lúc này Trương Huyền mới hiểu được duyên cớ trong đó.

- Chuyện người gặp ta không liên quan đến việc ta có căn tiệm này, căn tiệm này bản thân ta một năm cũng hiếm khi đến một lần, mời ngồi!

Bọn họ tiến vào gian phòng, Trương Xuất Trần mời Trương Huyền ngồi xuống. A Viên vội vã dâng trà lên cho bọn họ. Trương Xuất Trần nhìn A Viên một cái rồi cười nói:

- Hôm qua ta gặp A Viên ở thành tây, cô ta đang hỏi thăm khắp nơi, có biết đội quân từ Trác quận đến đang đóng quân ở đâu, người thủ lĩnh tên là Trương Huyền.

- A tử, lúc đó người ta cũng sốt ruột mà, cho nên...

A Viên đứng một bên ngượng ngùng nói.

- May mà cô hỏi như vậy, bằng không ta cũng sẽ không quan tâm cô.

Trương Xuất Trần lại nói với Trương Huyền:

- Ta nói cho cô ấy biết, ta quen biết Trương Huyền, cô ấy còn chưa tin, ta liền nói người bộ dạng cao to lực lưỡng, vừa đen vừa xấu, giống như một con la, cô ta liền tin ngay.

Trương Huyền sờ sờ lên mặt mình cười nói:

- Ta không đến mức đó chứ!

A Viên nhăn mặt nói:

- Công tử đừng nghe a tử nói lung tung, a tử nói ra cái tên Huyền của công tử, thì em mới tin.

Trương Xuất Trần gõ lên bàn, mặt trầm xuống nói với Trương Huyền:

- Đừng cho rằng ta là người dễ nói chuyện, ta giúp người tìm A Viên, người thiếu ta một ân tình, người nói xem phải trả ta như thế nào?

Trương Huyền biết rằng nàng tìm mình luận võ đấu kiếm chỉ là một cái cớ, dù cho mình không đánh cuộc với nàng, nàng cũng sẽ trả A Viên lại cho mình, chỉ có điều trước giờ nàng đều đối xử với mình lạnh như băng, nhưng bây giờ dường như lại thay đổi thành một con người khác, quả thật khiến Trương Huyền cảm thấy hơi kỳ quái.

Trương Huyền cười cười hỏi:

- Cô nương muốn gì?

Trương Xuất Trần cười giảo hoạt:

- Người nói thật sao? Ta muốn cái gì, người sẽ đáp ứng cái đó sao?

Trương Huyền biết nàng đang cố ý soi mói từng câu chữ, hẳn cũng không tranh cãi:

- Cô nói thử xem!

- Kỳ thực là vậy, yêu cầu của ta không cao. Nghĩa phụ giao cho ta một nhiệm vụ, bảo ta đi Sơn Đông diệt trừ một người, nhưng không cho ta dẫn theo những hỏa phượng khác đi, ta cảm thấy lực lượng có hơi đơn bạc, nên hy vọng người có thể giúp ta một tay được không?

Trương Huyền thản nhiên cười:

- Cô nương nói giết người giống như ăn cơm vậy.

Trương Xuất Trần lắc lắc đầu, nhìn chăm chú vào Trương Huyền nói:

- Trước giờ ta không lạm sát người vô tội, người ta giết đều là kẻ có vô số nợ máu sau lưng, nếu bọn họ không chết, thì sẽ càng giết chết thêm

nhiều người vô tội. Trong mắt của ta, trừ ác là giương cao việc thiện, đây là niềm tin của ta. Thôi đi, không nói cho người mấy chuyện này nữa, người chỉ cần nói với ta là người có bằng lòng giúp ta hay không?

- Xem tình hình đã! Nếu quả thật như lời cô nói, đối phương là kẻ đáng chết, hơn nữa ta cũng có thể hỗ trợ, có lẽ ta sẽ ra tay giúp cô nương một tay.

- Vậy chúng ta một lời đã định!

Trương Huyền cười cười nói:

- Ta chỉ có thể nói là tận lực thôi.

...

- Vì sao công tử lại muốn em ở lại Lữ phủ, không phải công tử nói là muốn mua nhà ở Lạc Dương sao?

A Viên ngồi trong xe ngựa chu cái miệng nhỏ nhắn, có hơi không vui hỏi.

Trương Huyền cười ngựa đi theo cạnh bên, cười nói:

- Mua nhà đương nhiên là phải mua, nhưng nhất thời vẫn chưa mua được. Mấu chốt là, em ở trong Lữ phủ, còn có thể giúp ta rất nhiều.

- Giúp công tử cái gì?

A Viên hiếu kỳ hỏi.

Trương Huyền vốn dĩ cảm thấy tiểu nha đầu này vương vís, nhưng hiện tại hẳn lại chợt phát hiện tiểu nha đầu này là một người rất hữu dụng, hơn nữa lại trung thành tận tâm với mình, nói không chừng có thể làm một bà mối xuất sắc. Hắn ngẫm nghĩ một hồi, liền vẫy tay với nàng:

- Em lại đây!

A Viên liền đưa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên trước, mang tai lại ửng đỏ, Trương Huyền vươn người ra rí tai nói với nàng mấy câu.

Đôi mắt long lanh của A Viên lập tức sáng lên, nàng che miệng kinh ngạc vạn phần, hóa ra công tử thích Thanh công nương, ánh mắt không tồi!

Trên mặt nàng nở một nụ cười như hoa, liên tục gật đầu như gà mổ thóc:

- Công tử yên tâm đi! Em sẽ đi theo bên cạnh Thanh cô nương, cam đoan công tử sẽ ôm được mỹ nhân về.

Trương Huyền nhéo lên gương mặt tròn trịa nhỏ nhắn của nàng, cười nói:

- Học từ ai vậy?

- Mọi người đều nói như vậy, người ta cũng biết mà! Công tử cứ cho rằng người ta là con nít.

Trương Huyền không nhịn nổi cười, lấy từ trong túi ra một thỏi vàng năm mươi lượng, đưa cho nàng:

- Đây là phần thưởng của em, bình thường đi ăn điểm tâm này nọ, em phải giúp ta chăm sóc tốt cho Thanh cô nương, về sau ta sẽ có trọng thưởng.

- Công tử, em không cần!

A Viên cuống quýt xua tay, không chịu nhận thỏi vàng.

Trương Huyền cảm thấy kỳ lạ, cô nhóc hám tài này không ngờ lại không yêu tiền, quả là hiếm thấy:

- Vậy em muốn gì?

A Viên cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Em không muốn về La gia, em muốn theo công tử.

Trương Huyền hiểu rõ tâm tư của nàng, cô gái nhỏ này muốn theo mình, sợ nhận vàng thì sẽ trở thành giao dịch, tiểu nha đầu xảo trá này.

Trương Huyền đưa vàng cho nàng, dịu dàng nói:

- Sau này em đi theo Thanh cô nương, giúp ta chăm sóc thật tốt cho nàng, khế ước bán thân của em, sau này ta sẽ giúp em chuộc lại, hiểu không?

- Đa tạ công tử!

A Viên trong lòng vừa cảm động vừa vui sướng, công tử đối xử tốt với nàng như thế, nàng mới không muốn trở về La gia nữa.

- Công tử yên tâm đi! Em sẽ hầu hạ Thanh cô nương thật tốt.

- Không phải là hầu hạ, là chăm sóc, có hiểu không?

Đôi mắt A Viên đỏ lên, khẽ gật đầu một cái:

- Công tử, em hiểu!

- Đi thôi! Ta đưa em về Lư gia trước.

Trương Huyền đi theo xe ngựa, đi về hướng thiên nhai.

...

Đối diện cửa vào Bùi phủ ở phường Tu Nghiệp có một con hẻm nhỏ tĩnh mịch. Lúc này ở đầu hẻm nhỏ, Uất Trì Cung tựa lưng vào cây đại thụ,

miệng nhâm nhi một cọng cỏ, thoát nhìn dường như hơi ỉu rủ, nhưng ánh mắt sắc bén của y lại đang nhìn chăm chăm vào mỗi một người của Bùi phủ.

Uất Trì Cung có một khả năng phân biệt dị thường, y có thể nhìn ra vẻ mặt động tác của mỗi một người. Kỳ thực Uất Trì Cung cũng không biết mình đến Bùi phủ theo dõi ai, nhưng y lại tin tưởng phán đoán của Trương Huyền, ngài muốn mình chú ý đến Bùi phủ, nhất định là có chuyện sắp xảy ra.

Lúc này, một chiếc xe ngựa to rộng dưới sự hộ vệ nghiêm mật của mấy mươi tên tùy tùng mang đao, từ cổng phường đằng xa chạy nhanh qua đây, trên đèn lồng treo trên càng xe có viết ba chữ màu đen “Bùi Thượng thư”, đây là Bùi Củ đã quay về. Uất Trì Cung thoát hành động, trốn sau cây đại thụ.

Một lát sau, xe ngựa dừng lại trước cửa lớn của Bùi phủ, từ cửa hông bên cạnh cửa chính có hai người chạy ra, đỡ Bùi Củ từ trên xe đi xuống, nhìn ra Bùi Củ có vẻ tâm sự nặng nề. Lão căn dặn một câu, lập tức có người đi trước chạy vào trong phủ.

Uất Trì Cung quan sát vô cùng cẩn thận, trực giác nói cho y biết, việc Trương Huyền muốn y chú ý, rất có thể sắp xảy ra.

Y nhìn lên sắc trời, thấy đã sắp đến lúc hoàng hôn. Không bao lâu sau, từ cửa hông có một người đàn ông trung niên, bộ dạng cao lớn khôi ngô, bước đi mạnh mẽ, trở mình leo lên một con ngựa, thúc ngựa chậm rãi đi về phía cổng phường.

Uất Trì Cung tinh thần phấn chấn hẳn lên, y liếc mắt thì đã nhìn thấu lớp nguy trang của người đàn ông trung niên này, đâu có người đàn ông trung niên gì chứ, tư thế dáng đi của người này, sống lưng thẳng tắp, rõ ràng là một người trẻ tuổi võ nghệ cao cường giả dạng.

Uất Trì Cung biết, sự xuất hiện của người này chính là nguyên nhân Trương Huyền muốn mình quan sát Bùi phủ. Y cũng trở mình lên ngựa, ra hiệu với hai tên thân binh ở đằng xa, ba người một trước một sau theo sau người đàn ông trung niên từ xa.

Người đàn ông trung niên này tiến vào phường Tích Thiện, đi vào một tửu quán là Ngũ Vị Phúc, đây là một tửu quán bậc trung rộng khoảng hai mẫu. Lúc này đã đến lúc cơm tối, vì nằm sát Hoàng thành, nên quan viên vào trong tửu quán ăn cơm khá đông, phần lớn tùm năm tùm ba, trong tửu quán náo nhiệt lạ thường.

Uất Trì Cung đã tiến vào tửu quán, liền tách ra khỏi hai tên thủ hạ. Y đi một mình lên lầu hai, ngồi trong một góc khá âm u bên dưới thang lầu, gọi một bình rượu và hai món ăn, ánh mắt sắc bén quét qua từng người trên lầu hai.

Tửu quán này tổng cộng chỉ có ba tầng, hai tầng đại sảnh, tầng thứ ba là một nhà phòng đơn giản. Không nhìn thấy người đàn ông trung niên ở lầu một, y cảm thấy cực kỳ có khả năng là ở lầu hai.

Lúc này, con mắt của Uất Trì Cung híp lại, y đã phát hiện ra người đàn ông trung niên đó, một mình ngồi ở một góc khác uống rượu, nhưng ánh mắt của người đàn ông lại chăm chú nhìn về phía cầu thang lên lầu ba, xem ra người gã muốn tìm đang ở lầu ba.

Trên cầu thang người qua kẻ lại, khoảng một khắc, người đàn ông trung niên nọ bỗng nhiên đứng phắt dậy. Uất Trì Cung cũng phát hiện từ lầu ba có mấy người vừa nói vừa cười đi xuống, người đi trước là một quan viên trẻ tuổi anh tuấn.

- Nguyên huynh sao lại chạy thế, ha ha! Nhận thua chưa?

- Ai nhận thua, ta chỉ là đi nhà xí thôi, lập tức sẽ trở lại, ta còn có thể uống thêm hai bình rượu nữa, không tin chờ xem!

Quan viên trẻ tuổi bước nhanh xuống lầu, gã đàn ông trung niên nọ cũng đi xuống theo. Uất Trì Cung khẽ hỏi một tửu khách bên cạnh:

- Vị huynh đài này, quan viên họ Nguyễn vừa nãy là người phương nào?

Tửu khách cũng là một tiểu quan viên, y mỉm cười nói:

- Ngay cả y huynh cũng không nhận ra sao? Là Bạch Mã công tử Nguyễn Tuấn, một trong Lạc Dương tứ công tử, cháu đích tôn của Nguyễn gia, tiền đồ vô lượng!

Uất Trì Cung gật gật đầu:

- Đa tạ!

Y châm đầy một chén rượu cho mình, đứng dậy chậm rãi đi đến trước cửa sổ bên cầu thang, đây có thể nhìn ra hậu viện, chỉ thấy người đàn ông trung niên nọ đã gọi Nguyễn Tuấn lại, đang khẽ nói gì đó cho y, lúc này màn đêm vẫn chưa buông xuống, Uất Trì Cung có thể nhìn thấy rõ ràng nét kinh ngạc trên mặt Nguyễn Tuấn.

Người đàn ông trung niên lập tức chấp tay cáo từ với y, nhưng không lên lầu, trực tiếp cưỡi ngựa rời khỏi tửu quán. Lúc này Uất Trì Cung không quan tâm đến người đàn ông trung niên của Bùi gia nữa, tâm tư của y đều ở trên người cháu đích tôn của Nguyễn gia, Nguyễn Tuấn. Y không biết vì sao Bùi Cử muốn tìm Nguyễn gia, nhưng y biết, việc này nhất định là việc Trương Huyền chú ý nhất.

Uất Trì Cung và hai tên thủ hạ đi đến đối diện tửu quán chờ, không bao lâu, chỉ thấy Nguyễn Tuấn vội vàng từ trong tửu quán đi ra, chui vào một chiếc xe ngựa, xe ngựa nhanh chóng đi về phía cổng phường dưới sự hộ vệ của mấy tên tùy tùng.

- Hai người các người tiếp tục quan sát xe ngựa, ta đi báo cáo cho
Tướng quân!

Hai tên thủ hạ thi lễ, thúc ngựa đi theo xe ngựa, Uất Trì Cung thì phi
nhanh như bay đến tửu quán Bích Ba ngoài thành tây.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 154: Săn Đêm Ở Kinh Đô

Trương Huyền đã bao một căn phòng trong cùng trên lầu ba của tửu quán Bích Ba, căn phòng chia làm hai gian trong ngoài. Có lẽ là vì từng có kinh nghiệm nghe trộm Vũ Văn Thái Bảo, hắn cũng bao luôn căn phòng sát vách, cho thân binh của mình nghỉ ngơi.

Lúc này, trong phòng, Trương Huyền hết sức chăm chú lắng nghe Uất Trì Cung báo cáo.

- Người xác định người đàn ông trung niên đó là một người trẻ tuổi giả dạng?

Sau cùng Trương Huyền hỏi.

- Ty chức có thể xác định. Tuy rằng tướng mạo của y giống như đàn ông trung niên, nhưng dáng vẻ của y lại không giống, nhất cử nhất động đều giống người trẻ tuổi, hơn nữa võ nghệ còn rất cao cường.

Trương Huyền khoanh tay đi qua đi lại trong phòng. Quả nhiên không ngoài dự đoán của mình, Bùi Cử không cam lòng việc Lý Thiện Hành bị mình đoạt đi.

Trương Huyền đương nhiên biết tất cả những việc Đậu Khánh làm cũng là vì bảo vệ cho Lý Uyên, Lý Thiện Hành lại càng là một mắt xích quan trọng. Tuy rằng Trương Huyền không vì bảo vệ Lý Uyên, nhưng sự tồn tại

của Lý Uyên lại có thể tăng nhanh tiến trình lịch sử, từ điểm này mà nói, Trương Huyền cũng không hy vọng Lý Uyên chết như trong lời tiên tri.

Tuy nhiên Trương Huyền cũng hy vọng quý tộc Quan Lũng sẽ đi theo hướng phân liệt, bất kể thế nào, hắn cũng không muốn bỏ qua cơ hội tuyệt vời này.

- Uất Trì, nếu người phát hiện kẻ thù của mình để lộ ra một sơ hở rất lớn, người sẽ làm thế nào?

Trương Huyền trầm tư một lúc lâu, quay đầu cười hỏi Uất Trì Cung.

- Ty chức sẽ lập tức động thủ, nếu không nắm bắt lấy sơ hở này, rất có thể sẽ biến mất.

Trương Huyền chậm rãi gật đầu, hắn cũng cho là như thế. Đậu Khánh đã lộ sơ hở, Nguyên Mân làm sao có thể nhìn được, tối nay Nguyên gia nhất định sẽ có hành động, thời gian không chờ đợi ta, hắn không động thủ nữa thì không kịp rồi.

Trương Huyền lập tức ra lệnh cho đám thân binh chuẩn bị xuất phát. Lúc này, trong đầu hắn chợt lóe ra một suy nghĩ. Nếu như Bùi Củ muốn phá hoại kế hoạch của Đậu Khánh, quả thật dễ như trở bàn tay, lão chẳng cần phải mượn tay Nguyên gia, lẽ nào Bùi Củ cũng...

Nhưng suy đoán cũng chỉ là suy đoán, Trương Huyền tuyệt đối sẽ không vì một suy đoán mà hủy bỏ hành động. Hắn suất lĩnh Uất Trì Cung và bảy tên thân binh rời khỏi tửu quán Bích Ba, trực tiếp tiến vào thành Lạc Dương từ cổng tây.

...

Ở phường Đại Đồng có một tòa nhà lớn chiếm trăm mẫu đất, đây chính là phủ trạch của Tiền Tả Vệ Đại tướng quân Nguyên Mân, đồng thời

Nguyên Mân cũng là gia chủ của gia tộc Nguyên thị.

Nguyên thị chính là tên Hán của hoàng tộc Bắc Ngụy Thác Bạt thị, Bắc Ngụy cũng là khởi nguyên của Bắc Chu và Bắc Tề, kế thừa nhất mạch với vương triều Đại Tùỵ.

Chính vì nguyên do này, gia tộc Nguyên thị quyền cao chức trọng, quyền lực to lớn ở Đại Tùỵ. Tỷ như Tả Vệ Đại tướng quân Nguyên Mân, Hữu Vệ Đại tướng quân Nguyên Trụ, Binh bộ Thượng thư Nguyên Nham, Đô đốc U Châu Nguyên Hoảng Tự, cùng với Thái Phủ Tự khanh đương nhiệm Nguyên Văn Đô, vân vân... Về phần con cháu Nguyên thị làm Tướng quân, Lang tướng thì càng nhiều không đếm xuể.

Tuy rằng nắm quyền cao chức trọng trong triều đình, nhưng gia tộc Nguyên thị lại xếp hàng thứ hai trong quý tộc Quan Lũng, sau Độc Cô thị, đây là vì nhờ có Độc Cô Hoàng Hậu.

Tuy nhiên, sau khi đăng cơ không lâu Dương Quảng đã bắt đầu đả kích nghiêm trọng đến quý tộc Quan Lũng trước kia từng ủng hộ Thái Tử Dương Dũng. Nguyên gia tổn thất thảm trọng, Nguyên Trụ bị hạ ngục bệnh chết, Nguyên Mân và Nguyên Nham bị bãi miễn chức quan.

Gia tộc Nguyên thị rơi vào tĩnh lặng. Sau tám năm im hơi lặng tiếng, giang sơn Đại Tùỵ dần trở nên bất ổn, dã tâm quân lâm thiên hạ truyền từ tổ tiên chôn sâu trong nội tâm gia tộc Nguyên thị lại bắt đầu sống dậy.

Lúc này trong thư phòng, gia chủ Nguyên Mân đang vui vẻ nghe trưởng tôn Nguyên Tuấn của lão báo cáo một sự việc.

- Tôn nhi quả thật không biết người đàn ông trung niên này là ai, vốn dĩ mọi người đều ở trong phòng mình uống rượu, không liên quan nhau, không quen biết nhau, y lại hai lần mời tôn nhi sang, nói những lời khiến người khác không hiểu ra sao cả.

Mặc dù bản thân Nguyên Tuấn không hiểu đầu cua tai nheo gì, nhưng Nguyên Mân thì lại hiểu, trong lòng lão lại sáng như gương. Lý Thiện Hành mà Vũ Văn Thuật đang tìm kiếm khắp nơi đang ở trong tay Đậu Khánh, mà Lý Thiện Hành là cháu của Đại tướng quân Lý Hồn. Nguyên Mân lập tức suy đoán ra bước tiếp theo mà Đậu Khánh phải làm, lợi dụng Lý Thiện Hành giúp Lý Uyên thoát khỏi khốn cảnh lời tiên tri trước mắt.

Nguyên Mân không thể không bội phục chiêu cao minh này. Đậu Khánh quả nhiên đa mưu túc trí, nhưng vấn đề là, rốt cuộc là ai bán rẻ Đậu Khánh, nói hết vốn liếng của Đậu Khánh cho mình biết?

Nguyên Mân trầm tư một hồi lại hỏi:

- Cháu suy nghĩ kỹ hơn một chút xem, người đàn ông trung niên này không có ám chỉ gì sao?

Nguyên Tuấn cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, chợt tỉnh ngộ nói:

- Khởi bẩm tổ phụ, tuy rằng người đàn ông trung niên không nói y là ai, nhưng dường như chương quỹ của tửu quán nhận ra y.

Nguyên Mân gật gù đầu, đây là một manh mối rất tốt.

Lão khoan tay đi qua lại trong phòng, suy nghĩ đối sách mà mình cần sử dụng.

Năm ngoái Dương Huyền Cảm khởi binh ở Lê Dương, Nguyên Mân lập tức nhận ra đây là cơ hội ngàn năm một thuở, lão cực lực khuyến khích Độc Cô Thuận thuyết phục Vũ Xuyên phủ ủng hộ Dương Huyền Cảm.

Cùng lúc đó, lão lại âm thầm phái cháu trai Nguyên Vụ Bản làm đại diện cho gia tộc Nguyên thị liên hệ với Dương Huyền Cảm, rồi lại bảo Nguyên Hoảng Tự tập kết binh lực ở Hoảng Hóa, chuẩn bị khởi binh ở Lũng Hữu hưởng ứng với Dương Huyền Cảm.

Ý tưởng của Nguyên Mân rất tuyệt, lợi dụng Dương Huyền Cảm ở Trung Nguyên kèm chế chủ lực quân Tùy, rồi Nguyên Hoảng Tự lại suất quân công hạ Quan Trung, sau đó ủng hộ Dương Huyền Cảm tiếp tục nội chiến cùng quân Tùy, đợi gia tộc Nguyên thị đứng vững gót chân ở Quan Lũng, thì có thể xây dựng lại xã tắc Nguyên Ngụy, chia nửa giang sơn đối kháng cùng Dương Tùy.

Nhưng kết cục cuối cùng lại khiến cho Nguyên Mân bị đả kích. Không chỉ Dương Huyền Cảm tạo phản nhanh chóng bị trấn áp, cháu của lão là Nguyên Hoảng Tự cũng khởi binh bất lợi, bị Lý Uyên suất quân đuổi đến giết chết, nhờ vậy Lý Uyên còn được thăng làm Lưu thủ Thái Nguyên.

Điều này khiến cho Nguyên Mân sau cùng cũng nhận ra, kẻ thù thật sự của gia tộc Nguyên thị không phải là Dương Quảng, mà là đến từ nội bộ quý tộc Quan Lũng.

Rất rõ ràng, quý tộc Quan Lũng muốn ủng hộ Lý Uyên thay thế Dương Tùy, vậy gia tộc Nguyên thị thì sao? Gia tộc Nguyên thị từng quân lâm thiên hạ lại phải bại bởi hậu nhân của Lý Hổ? Điều này khiến Nguyên Mân không thể chấp nhận được, bất kể thế nào.

Mặc dù lão đã đáp ứng với Độc Cô Thuần rằng sẽ không truyền bá lời tiên tri nữa, nhưng một vài sự việc trên nguyên tắc cũng sẽ không nhượng bộ.

Nguyên Mân lập tức viết một phong thư, giao cho Nguyên Tuấn, dặn đi dặn lại:

- Phong thư này rất quan trọng, cháu phải đích thân giao tận tay Lý Hồn. Sau khi chuyện này xong xuôi, cháu lại trở về tửu quán dò hỏi xem người đàn ông trung niên đó rốt cuộc là ai? Ta muốn biết, là ai giúp đỡ sau lưng chúng ta, hiểu không?

- Xin tổ phụ yên tâm, tôn nhi nhất định sẽ làm tốt mọi chuyện!

Nguyên Tuấn cẩn thận cất kỹ bức thư, thi lễ với tổ phụ, vội vã đi. Nguyên Mân nhìn bóng lưng của đứa cháu biến mất trong bóng đêm, lão không khỏi cười lạnh một tiếng, nói:

- Đậu Khánh, người đã vô tình, thì cũng đừng trách Nguyên Mân ta vô nghĩa!

...

Màn đêm đã buông xuống, Nguyên Tuấn lên xe ngựa, xe ngựa được mấy tên tùy tùng bảo vệ rời khỏi phường Đại Đồng, chạy về phía phường Giáo Nghĩa ở góc tây bắc Lạc Dương.

Nhưng vào lúc bọn họ vừa mới chạy ra khỏi phường Đại Đồng, hai người cưỡi ngựa liền im hơi lặng tiếng chăm chú theo dõi xe ngựa từ phía sau.

Từ phường Đại Đồng đến phường Giáo Nghĩa ước chừng khoảng năm dặm, phải đi qua thiên nhai phần hoa nhất Lạc Dương. Thời tiết mùa thu về đêm mát mẻ vô cùng. Thời gian đến lúc cổng thành cổng phường đóng lại còn sớm, trên đường cái người người chen chúc, rộn ràng náo nhiệt, xe ngựa như thoi đưa.

Xe ngựa của Nguyên Tuấn chậm rãi đi giữa dòng người, Nguyên Tuấn thì lại đang suy nghĩ chuyện xảy ra hôm nay. Rõ ràng tổ phụ đang đối phó với Vũ Xuyên phủ, đối phó với Đậu Khánh, điều này khiến cho y có chút chán nản trong lòng, y thân làm trưởng tôn, không ngờ không biết đến mâu thuẫn giữa tổ phụ và Vũ Xuyên phủ, tổ phụ cứ mãi giấu dếm mình, là vì sao?

Nguyên Tuấn tuổi ngoài ba mươi, tài hoa xuất chúng, giữ chức Lễ bộ Lang trung, là cháu đích tôn của Nguyên Mân, cũng là người thừa kế gia chủ Nguyên thị tương lai, còn là người lập quốc của vương triều Nguyên Ngụy trong suy nghĩ của Nguyên Mân. Tuy nhiên Nguyên Mân chỉ muốn y

tiếp nhận kết quả, không muốn y tham dự quá trình, điều này Nguyên Tuấn cũng biết rõ, cho nên mới cảm thấy chán nản vô cùng.

Y không khỏi sờ sờ bức thư trong lồng ngực mình, sự chán nản trong long đã tan biến đi một chút, có lẽ bức thư này chính là sự bắt đầu của y.

Ở đối diện thiên nhai phường Quan Đức, Trương Huyền và Uất Trì Cung cùng mấy tên thân binh kiên nhẫn đợi dưới một gốc đại thụ, Trương Huyền cũng đã thay y phục, đầu đội khăn, mặc một bộ áo bào võ sĩ bó sát người, ở trong dòng người đi đường hối hả bọn họ không dễ gì bị phát hiện, thoát nhìn giống như mấy gia tướng đang đợi chủ nhân.

Trong lòng Trương Huyền có hơi lo lắng. Tin tức bên Nguyên gia phường Đại Đồng vẫn chưa truyền đến, không biết là bọn họ đi muộn, hay là Nguyên gia chưa hành động.

Lúc này, một tên thân binh ăn mặc như gia đình bước nhanh đi ra từ con đường nhỏ phía nam phường Quan Đức, xuyên qua dòng người không dứt, y đi đến bên cạnh Trương Huyền.

- Tướng quân, trên đường nhỏ có người mai phục.

Tên thân binh khẽ nói.

- Chẳng lẽ là người của Bùi Củ?

Uất Trì Cung đứng bên cạnh chợt hiểu ra.

Trương Huyền gật gật đầu cười nói:

- Nếu ta không đoán sai, chính là người cải trang thành đàn ông trung niên đó.

- Nhưng...

Uất Trì Cung cau mày, quả thật cảm thấy hoang mang khó hiểu:

- Ty chức nghĩ mãi mà không hiểu, Bùi Củ đang làm gì, vừa kể hết bí mật cho Nguyên Tuấn, vừa muốn bắt y. Đây... đây chẳng phải là cớ quần đánh rắm (ý nói làm chuyện màu mè, phí công) hay sao?

Trương Huyền lại cười nói:

- Đây không phải là chuyện dư thừa đâu. Kỳ thực mục đích của Bùi Củ và chúng ta đều giống nhau. Lão cũng không muốn bán đứng Đậu Khánh, mà cũng chỉ là vì khiến quý tộc Quan Lũng phân liệt.

Uất Trì Cung dần tỉnh ngộ ra, khẽ thở dài:

- Hóa ra đấu tranh quyền lực nằm ngoài sức tưởng tượng như thế.

Trương Huyền nhìn y vẻ tán thưởng. Tuy rằng bề ngoài Uất Trì Cung có vẻ thô kệch, nhưng nội tâm của y lại hết sức khôn khéo cẩn thận, hơn nữa rất có đầu óc, chuyện phức tạp như vậy không ngờ y lại có thể phản ứng kịp. Uất Trì Cung tuyệt đối là một người có thể một mình lo một phía.

- Tướng quân, đến rồi!

Một tên thân binh khẽ nhắc nhở.

Trương Huyền cũng đã nhìn thấy, một chiếc xe ngựa đang chậm rãi chạy dọc theo thiên nhai từ phía bắc đến, bên cạnh xe ngựa có ba gã hộ vệ, mà hai tên thân binh của mình thì đang theo đuôi cách hơn mười bước, một người trong đó giơ cao tay, ra hiệu mục tiêu đã đến.

- Chuẩn bị hành động!

Trương Huyền quả quyết ra lệnh.

Uất Trì Cung chậm rãi nắm chặt đại thiết bổng, làm theo kế hoạch, y đánh tới đầu tiên.

...

Cuối cùng xe ngựa đã rời khỏi dòng người náo nhiệt ở thiên nhai rẽ sang một con đường nhỏ bên trái. Phủ của Lý Hồn nằm ở góc tây bắc phường Giáo Nghĩa, tựa vào tường thành, cách thiên nhai cả một phường Quan Đức, phải đi dọc theo phường Quan Đức khoảng ngàn bước mới có thể thấy cổng lớn của phường Giáo Nghĩa.

Đường nhỏ rộng chừng một trượng năm thước, hai bên là tường phường cao, từng cây đại thụ trăm năm tuổi ở hai bên trong tường phường, tạo thành một dải bóng râm khác biệt. Tuy rằng trên đường nhỏ không náo nhiệt như thiên nhai, nhưng vẫn có không ít người tới lui, trông không có vẻ vắng lặng.

Xem ngựa đi chậm rãi dưới tán cây, ba tên tùy tùng mang đao đi theo hai bên xe ngựa. Lúc bọn họ đi đến dưới tán cây tối tăm nhất, thì hai bên đã không còn người đi đường, bóng cây che hết ánh trăng, con đường trở nên tối đen.

Nhìn tán cây trên đỉnh đầu, trong lòng Nguyên Tuấn bỗng có một cảm giác bất an.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 155+1: Tình Nghĩa Đến Cùng (1)

Trên một cây đại thụ tươi tốt nhất, một bóng đen cao to đang lặng lẽ nhìn chăm chú xe ngựa của Nguyên Tuấn đang đến gần, nếu Uất Trì Cung nhìn thấy từ phía sau lưng y, vừa nhìn sẽ nhận ra người này chính là người đàn ông trung niên nọ.

Nhưng bộ dáng của y đã thay đổi, không còn là người đàn ông trung niên mặt đầy râu kia nữa, mà là một người đàn ông trẻ tuổi dung mạo cương nghị, chính là đứa cháu Bùi Hành Kiệm mà Bùi Cử cực kỳ xem trọng.

Nhiệm vụ của Bùi Hành Kiệm là bắt giữ Nguyên Tuấn. Tuy rằng y không biết vì sao phải làm như vậy, nhưng mệnh lệnh của gia chủ là nhất ngôn cửu đỉnh, y nhất định phải chấp hành tuyệt đối.

Bùi Hành Kiệm thấy xe ngựa đã dần tiến vào vòng mai phục, y khoát tay, mười mấy bóng đen xuất hiện trên đầu tường, bọn họ tay cầm trường kiếm, ai nấy đều nóng lòng, chờ đợi chiếc xe ngựa đăng trước.

Lúc xe ngựa vừa chạy đến dưới một tán cây to nhất, sự lo lắng trong lòng Nguyên Tuấn cuối cùng đã xảy ra, mấy gã áo đen đồng thời lao từ trên không xuống, đáp trên lưng ngựa của ba gã tùy tùng, chỉ nghe ba tiếng kêu thảm thiết, thi thể của ba gã tùy tùng ngã xuống đất, ngay sau đó phu xe cũng bị một kiếm đâm trúng yết hầu, nghiêng người ngã khỏi xe ngựa.

Bên trong xe ngựa, Nguyên Tuấn cũng đã nghe thấy tiếng kêu thảm, lập tức giật mình kinh hãi, nhưng y phản ứng cực nhanh, dứt khoát rút kiếm đâm tới một gã áo đen sắp lao vào trong xe ngựa, người áo đen xoay một cái, liền nhảy lên nóc xe.

Bùi Hành Kiệm trên tường khẽ hô to:

- Lập tức khống chế người trong xe ngựa!

Nguyên Tuấn đã nghe rõ âm thanh này, chính là người đàn ông trung niên nói cho mình về những bí mật. Y nhất thời ngây người. Ở ngoài xe ngựa, mười mấy người áo đen từ trên tường nhảy xuống, xông về phía xe ngựa.

Nhưng chính vào lúc này, mười mấy kỵ binh từ đằng sau lao tới như gió thổi chớp giạt, người dẫn đầu tay cầm một cây đại thiết côn, dáng người vô cùng hùng tráng, chính là Uất Trì Cung.

Uất Trì Cung dẫn đầu xông đến bên cạnh xe ngựa, vung thiết côn trong tay hung hăng đánh tới. “Ầm!” một tiếng, cửa xe đã bị đập nát, gỗ vụn bay tứ tung, trên xe ngựa đã xuất hiện một lỗ lớn rộng chừng bốn thước.

Theo sau Uất Trì Cung là Trương Huyền, hấn dùng hai chân điều khiển ngựa, vươn người bắt lấy Nguyên Tuấn đang co quắp ở một góc trong xe ngựa.

- Nguyên công tử, chúng ta đến cứu công tử!

Nguyên Tuấn vừa muốn xoay người bỏ chạy trước, nghe thấy những lời này của Trương Huyền, y sửng sốt một hồi, nhưng trong khoảnh khắc y ngây người, Trương Huyền đã tóm lấy cổ áo của y, mạnh mẽ kéo y từ trong xe ngựa ra.

Nguyên Tuấn lập tức phản ứng, trong lòng y vừa hồi hận vừa tức giận, vung kiếm chém xuống, nhưng cánh tay của y lại bị một cánh tay như kìm sắt kẹp chặt, đau đến quát to một tiếng, trường kiếm rơi xoảng xuống đất.

Những hành động diễn ra trong nháy mắt, mười mấy tên kỵ binh đến sau vượt lên trước, cướp lấy con mồi sắp đến tay của đám người áo đen.

Bảy tám gã áo đen kinh hãi, cùng lao về phía mười mấy kỵ binh. Uất Trì Cung vung mạnh thiết côn quét ngang xông tới, mấy gã áo đen tránh không kịp, bị đánh văng ra xa một trượng, máu tươi phun ra, mấy gã áo đen còn lại bị khí thế của tên kỵ binh này làm kinh sợ, đều lui về phía sau.

Uất Trì Cung cười lạnh một tiếng:

- Ta đã hạ thủ lưu tình, còn không biết điều nữa thì đừng trách ta đây đánh nát đầu các người.

- Các người chớ chạy!

Bùi Hành Kiệm từ trên cây nhảy xuống, mục tiêu của y không phải là Uất Trì Cung, mà là Trương Huyền đang bắt giữ Nguyên Tuấn. Đoản kích trong tay Bùi Hành Kiệm nhanh như chớp bổ về phía Trương Huyền.

Tay trái của Trương Huyền ghì chặt tuấn mã, rút chiến đao đón đánh đoản kích của Bùi Hành Kiệm, chỉ nghe “Keng!” một tiếng, Bùi Hành Kiệm bị một luồng sức mạnh mãnh liệt đánh văng ra, lưng va vào tường phường, ngã nhào xuống đất.

Chiến mã của Trương Huyền cũng lùi liên tiếp mấy bước. Hắn đã thấy rõ tướng mạo của Bùi Hành Kiệm, nhưng bộ dạng lại rất giống Bùi Hành Nghiễm, xem tuổi đoán chừng là huynh trưởng của Bùi Hành Nghiễm.

Trương Huyền cười cười:

- Có lẽ người nên học hỏi lệnh đệ thêm chút đi.

Hắn thúc ngựa ra lệnh:

- Chúng ta đi!

Mười mấy kỵ binh phóng ngựa chạy nhanh, chạy về phía một con đường nhỏ phía nam, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Bùi Hành Kiệm từ dưới đất chậm rãi đứng lên, y lau vết máu ở khóe miệng, ngậy người nhìn kỵ binh đi xa. Bùi Hành Kiệm giận dữ dẫm một quyền lên xe ngựa, bọn họ không công may áo cho người rồi.

Mặc dù Bùi Hành Kiệm bắt Nguyên Tuấn thất bại, nhưng y vẫn ra lệnh cho thủ hạ nhanh chóng thu dọn bốn thi thể trên con đường nhỏ, đến một vết máu dưới đất cũng được lau sạch sẽ, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

...

Trong phòng, Bùi Hành Kiệm quỳ một gối thỉnh tội với gia chủ Bùi Củ:

- Tôn nhi bất lực, chưa thể bắt được Nguyên Tuấn, xin tổ phụ trách phạt.

Trên mặt của Bùi Củ lại không có vẻ tức giận, chỉ trông hơi tiếc nuối, một lúc lâu sau lão hỏi:

- Cháu xác định người bắt Nguyên Tuấn đi thật sự là quân Tùy?

- Tôn nhi cảm giác được, phong cách hành sự của bọn chúng quả đúng là quân Tùy, có lẽ không phải là giả trang, hơn nữa người cầm đầu dường như quen biết Hành Nghiễm.

- Ôi!

Bùi Củ đã đoán ra đối phương là ai, lão liền thở dài:

- Quả thật là có hơi đáng tiếc, ta vẫn xem thường hãn rồi.

- Không bằng tôn nhi đi đến phủ Lý Hồn một chuyến, nhất định có thể phá hỏng kế hoạch của Vũ Xuyên phủ.

Bùi Củ lại lắc lắc đầu:

- Nếu như ta muốn phá hỏng kế hoạch của Vũ Xuyên phủ, cần gì phải cháu đi chặn đường Nguyên Tuấn?

Bùi Hành Kiệm gãi gãi đầu, trong đầu bừa bộn những suy nghĩ. Nếu gia chủ đã không muốn phá hỏng kế hoạch của Vũ Xuyên phủ, sao còn phải mình đi báo cho Nguyên Tuấn biết chuyện kia nữa.

Bùi Củ ngồi xuống, nói lời sâu xa:

- Nếu như ta không đoán sai, có lẽ là Trương Huyền đã cướp Nguyên Tuấn đi, ta tin rằng hãn và ta cùng có một mục đích. Người này tuy còn trẻ, nhưng lại có phong phạm của kẻ chơi cờ, cháu phải học hỏi hãn nhiều hơn.

- Vâng! Tôn nhi tuân mệnh.

Bùi Củ nhìn y một cái, lại cười nói:

- Cháu vẫn chưa nghĩ thông dụng ý của hãn khi bắt Nguyên Tuấn đi sao?

- Tôn nhi ngu dốt!

- Vậy ta nói cho cháu! Hành động này của Trương Huyền đã triệt để xé toang quý tộc Quan Lũng, đương nhiên, đây cũng là mục đích ta bảo cháu đi bắt Nguyên Tuấn.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, quản gia bẩm báo ngoài cửa:

- Khởi bẩm lão gia, Tướng quân Trương Huyền ở ngoài cửa phủ cầu kiến!

Bùi Củ sững sốt, lập tức chậm rãi nở nụ cười:

- Thú vị đây! Quả thật năm ngoài dự kiến của lão phu.

Lão lập tức căn dặn:

- Gọi Tín công tử thay ta nghênh đón Trương Tướng quân, mời y đến ngoại thư phòng, ta thay y phục, lập tức đến ngay.

Bùi Củ lại chậm rãi cười nói với Bùi Hành Kiệt đang giật mình đến trợn mắt há hốc mồm:

- Có trông thấy chưa, đây mới là cao thủ chơi cờ.

Lão xoay người đi vào nội thư phòng của mình. Bùi Hành Kiệt khẽ than thở một tiếng, y cũng không thể không bội phục sự can đảm sáng suốt của Trương Huyền, chân trước đoạt người đi, chân sau liền đến cửa. Y cảm thấy Trương Huyền tuy trẻ tuổi, nhưng đã không còn cùng một đẳng cấp với mình nữa.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 155+2: Tình Nghĩa Đến Cùng (2)

Hai tiểu nha đầu cầm đèn lồng đi trước, Bùi Cử thay một bộ y phục rộng rãi, không chút hoang mang đi ra ngoại thư phòng. Kỳ thực lão đã nghĩ đến Trương Huyền sẽ tới. Nếu như Trương Huyền là người thông minh, hẳn sẽ không đối địch với mình, chỉ có điều lão không ngờ Trương Huyền sẽ tới nhanh như thế.

Thẳng thắn mà nói, trong lòng Bùi Cử ít nhiều có chút bất mãn đối với Trương Huyền. Dù sao Trương Huyền cũng đã hai lần phá hỏng chuyện của lão. Lần trước là Lý Thiện Hành, còn lần này lại là Nguyên Tuấn. Bất mãn thì bất mãn, nhưng Bùi Cử dù sao cũng là tay già đời trong quan trường, lão biết rõ đạo lý ghé mới sinh không sợ hổ, mấu chốt không nằm ở giết trâu, mà là nằm ở chỗ thu con trâu con này về cho mình dùng.

Ví như hiện tại, Trương Huyền lại chủ động đến cửa giải thích, điều này khiến Bùi Cử thấy được một tia hy vọng có thể bắt trâu.

Trong ngoại thư phòng, Trương Huyền đang trò chuyện vui vẻ với Bùi Tín. Tuy rằng Trương Huyền đã quen biết một đám con cháu danh môn ở huyện Kế, nhưng không có ấn tượng tốt đối với con cháu danh môn lắm, nhưng dần dần hẳn cũng hiểu được một mặt khác của con cháu danh môn.

Tỷ như ở huyện Thanh Hà hẳn gặp được Thôi Nguyên Hàn, lúc mấu chốt đã cung cấp cho hắn tin tình báo quan trọng, giúp hắn kịp thời rút lui,

sau lại giấu A Viên trong phủ, hoàn toàn không có sự lãnh đạm lúc ở huyện Kế.

Còn có Bùi Tín ở trước mặt nữa, nói năng uyên bác, có tri thức hiểu lễ nghĩa, là người khiêm tốn nhã nhặn, cũng khiến cho Trương Huyền cảm thấy y có trình độ rất cao, những gia tộc này có thể truyền thừa trăm năm tuyệt không phải là ngẫu nhiên.

Lúc này, Bùi Tín bỗng đứng lên, cung kính hành lễ:

- Tổ phụ!

Trương Huyền vừa quay đầu lại, chỉ thấy Bùi Cử đã xuất hiện sau lưng mình từ lúc nào không biết, đang tươi cười nhìn mình, trong lòng Trương Huyền có chút hồ thẹn, vội đứng dậy thi lễ:

- Văn bối Trương Huyền tham kiến Bùi Thượng thư!

- Không cần phải khách khí, mời ngồi!

Bùi Cử mời Trương Huyền ngồi xuống, lão cũng ngồi xuống, nói với tôn tử Bùi Tín:

- Cháu cũng ngồi xuống đi!

- Vâng!

Bùi Tín cung kính ngồi xuống bên cạnh tổ phụ.

Bùi Cử lại sai thị nữ dâng trà, cười nói:

- Trương Tướng quân sao lại đến tìm ta?

- Văn bối là đến thỉnh giáo Bùi Thượng thư một ít tri thức.

- Thỉnh giáo tri thức?

Bùi Củ cười lắc đầu:

- Ta không biết nhiều lắm.

- Hôm qua văn bối đọc Hàn Phi Tử, tràn đầy cảm xúc, nhưng lại không hiểu cho lắm.

- Ồ? Không ngờ Trương Tượng quân lại cảm thấy hứng thú với Hàn Phi Tử, không ngại nói thử một chút nghe xem.

Bùi Củ nở nụ cười.

- Hàn Phi Tử nói rằng, nước nhỏ mà không cúi đầu, sức ít mà không sợ mạnh, vô lễ mà khinh láng giềng lớn, tham lam mà kém quan hệ, ắt vong vậ! Văn bối cảm thấy dường như Cao Câu Ly đã phạm vào sai lầm này, Bùi Thượng thư thấy sao?

Bùi Củ lập tức hiểu rõ, đây là Trương Huyền đến xin lỗi với mình, hẳn nói Cao Câu Ly nào chứ, rõ ràng là tự nói chính mình.

Trong lòng Bùi Củ lập tức trở nên thư thái rất nhiều. Lão thích sự hàm súc này, cũng rất thích Trương Huyền tự biết rõ mình, là đứa trẻ có thể dạy dỗ!

Lão nhìn Trương Huyền, chậm rãi nói:

- Có mấy chuyện trong lòng hiền điệt hiểu rõ, trong lòng ta cũng hiểu rõ, tuy rằng giữa chúng ta đã xảy ra một chút hiểu lầm, nhưng ta tin rằng hiền điệt cũng không hy vọng những hiểu lầm này sinh ra, ta nói không sai chứ!

Trương Huyền cũng không bàn Hàn Phi Tử nữa, hẳn thành khẩn nói:

- Tuy rằng văn bối rất vui mừng vì nguyện vọng của mình có thể đạt thành, nhưng trong lòng văn bối hiểu, không có sự khoan dung của Bùi

Thượng thư, văn bối không thể đạt thành nguyện vọng. Lại nói đến hôm nay, văn bối có thể ngồi đây ung dung nói chuyện với Bùi Thượng thư, trong lòng văn bối làm sao không cảm kích lòng dạ của Bùi Thượng thư.

Bùi Cử bật cười:

- Hiền điệt có thể thẳng thắn như thế, cũng thấy hiền điệt là người quang minh lỗi lạc, hiền điệt tính xử lý gã thế nào, có lẽ hiền điệt biết ta đang chỉ ai.

- Hồi bẩm Bùi công, văn bối ngồi xe ngựa mà đến, người kia lúc này đang ở trong xe ngựa của văn bối, nếu Bùi công cần, văn bối có thể lập tức giao gã cho Bùi công.

Bùi Cử ngây người, thế nào lão cũng không ngờ được Trương Huyền lại mang Nguyên Tuấn đến, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của lão.

Bùi Cử nhìn chăm chú vào Trương Huyền thật lâu, mới chậm rãi lắc lắc đầu, nói:

- Ta không cần gã, hy vọng hiền điệt thả gã ra sau khi sự việc kết thúc.

- Văn bối tuân lệnh!

Bùi Cử trầm tư một hồi lại hỏi:

- Hiền điệt đã có tính toán về sau chưa?

Trương Huyền khom người nói:

- Hồi bẩm Bùi công, văn bối đã quyết định về dưới trướng Trương Tu Đà đại soái rồi.

- Không định đi Quan Trung sao?

Trương Huyền quyết đoán lắc đầu:

- Văn bối không có suy nghĩ này!

- Vậy sao? Thế thì sẽ khiến người nào đó rất thất vọng đấy!

Bùi Củ và Trương Huyền nhìn nhau, hai người đều không nói không rằng cùng nở nụ cười.

...

Trương Huyền cáo từ rời khỏi, Bùi Củ đứng một mình trước cửa sổ rất lâu, trầm tư không nói. Lúc này, Bùi Tín tiến bước Trương Huyền rồi quay lại, y chậm rãi đi vào phòng, không dám quấy rầy tổ phụ trầm tư, chấp tay đứng ở cửa.

Một lúc lâu sau, Bùi Củ quay đầu lại nhìn y một cái:

- Hẳn đi rồi?

- Vâng! Tôn nhi đã tiễn hẳn đi.

Bùi Củ làm gia chủ, luôn rất coi trọng việc bồi dưỡng hậu bối gia tộc, nhưng thân sơ có khác, nhiều lúc lão cũng rất khó làm cho công bằng, tỷ như Bùi Hành Kiệt và Bùi Tín, một đứa là cháu trong tộc, một đứa là cháu đích tôn của mình, Bùi Củ đương nhiên thiên về cháu ruột của mình hơn.

Lão khoát tay:

- Cháu ngồi xuống đi, tổ phụ có lời này muốn nói với cháu.

Bùi Tín ngồi xuống, Bùi Củ ôn hòa cười nói:

- Chắc hẳn cuộc đối thoại giữa ta và Trương Huyền, cháu nghe đến lòng bùng nổ tại, phải không?

Bùi Tín gật gật đầu:

- Nhưng tôn nhi cảm thấy dường như là hấn đến xin lỗi.

- Xin lỗi thì không đến mức đó, hấn sợ đắc tội với ta, lại có thêm cường địch, nên hấn muốn vẫn hồi sự bất mãn của ta đối với hấn.

Bùi Cử liền kể lại văn tắt chuyện xảy ra gần đây cho đứa cháu nghe, sau cùng hít một hơi, nói:

- Ta vốn rất lo lắng hấn sẽ bị Đậu Khánh lôi kéo, nhưng không ngờ hấn lại đi Sơn Đông, chỉ rõ là Đậu Khánh cũng không lôi kéo hấn thành công, có thể thấy con người này vô cùng độc lập, tuyệt sẽ không dễ dàng phụ thuộc vào ai. Kỳ thực ý ban đầu của ta cũng muốn để hấn cho ta dùng, nhưng hiện tại xem ra hấn cũng có lòng này. Cháu nói xem, bước tiếp theo ta phải làm thế nào?

Bùi Tín không ngờ tổ phụ lại trưng cầu ý kiến của mình. Y lập tức cảm thấy có chút được sủng mà lo sợ. Y ngẫm nghĩ một hồi, nhỏ giọng đề nghị:

- Tổ phụ quên Nguyên Khánh rồi sao?

Bùi Cử lập tức tỉnh ngộ, lão thật sự là quên mất Bùi Hành Nghiễm. Bùi Cử gật gật đầu, khen:

- Đề nghị của cháu rất hay, sau này do cháu chú ý đến Trương Huyền, phải nắm rõ hướng đi của hấn, nếu có biến động gì lớn, cháu phải kịp thời báo cho ta biết.

- Tôn nhi hiểu rõ.

Bùi Cử vỗ lên vai y:

- Hy vọng cháu của ta không kém bất kì người nào, bao gồm cả Trương Huyền.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 156: Sự Kiện Lời Tiên Tri (Thượng)

Buổi sáng kế tiếp, một chiếc xe ngựa lộng lẫy cùng mười mấy gia đình hộ vệ võ trang đầy đủ hướng Vũ Xuyên phủ chạy đi, xe dừng lại ngay trước cửa Vũ Xuyên phủ. Nguyên Mân từ trong xe ngựa nổi giận đùng đùng bước xuống, tuy rằng lão đã bảy mươi tuổi nhưng dáng người vẫn khỏe mạnh, đẹp lão, khí thế Đại tướng quân không mất đi chút nào, lão đẩy người canh cổng qua một bên giận dữ hét:

- Bảo Đậu Khánh đến gặp ta.

Cháu trai trưởng của lão là Nguyên Tuấn đi một đêm qua đến sáng nay cũng chưa có tin tức, lúc này lão mới ý thức được cháu trai mình xảy ra chuyện rồi. Mặc dù không có chứng cứ nào chứng tỏ người Vũ Xuyên phủ bắt đi nhưng lão vẫn cho rằng chính Đậu Khánh bắt cháu trai lão đi.

Nguyên Mân gần như bị nổi điên, lão rút kiếm hùng hùng hổ hổ hướng lầu Vũ Xuyên mà phóng đi, lão đi vào nội đường Vũ Xuyên rộng to về phía trước:

- Đậu Khánh ngươi xuống đây cho ta.

- Nguyên lão đệ, có chuyện gì mà đệ cáu kỉnh thế?

Đậu Khánh và Độc Cô Thuận hai người một trước một sau đi xuống lầu, Độc Cô Thuận thấy Nguyên Mân vẻ mặt giận dữ như cơn bão hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra thế?

Nguyên Mân không nghĩ Độc Cô Thuận ở nơi này, lão cố gắng kiềm chế cơn giận, lạnh lùng nói:

- Trưởng tôn của ta tối qua mất tích rồi.

- Nguyên Tuấn sao?

Đậu Khánh cũng tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Cậu ta mất tích ở đâu?

Nguyên Mân cười lạnh nói:

- Đậu hội chủ, điều này hẳn người phải rõ hơn ta mới đúng.

Độc Cô Thuận nhìn thoáng qua Đậu Khánh:

- Đệ có liên quan đến việc này không?

Mặt Đậu Khánh có vẻ bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Đệ không hiểu, cũng không có nguyên nhân gì phải bắt Nguyên Tuấn đi, vì sao đệ phải bắt nó? Chẳng lẽ ta e ngại Vũ Xuyên phủ còn chưa đủ loạn sao?

Ánh mắt Độc Cô Thuận nhìn lại Nguyên Mân, tuy rằng lão không nói gì nhưng ánh mắt lại nhìn Nguyên Mân một cách nghi ngờ:

- Đệ dựa vào cái gì mà nói Đậu Khánh bắt cháu của đệ?

Lúc này Nguyên Mân mới dần tỉnh táo lại, lão quả thật không có bất kỳ chứng cứ nào, sao có thể cho rằng Đậu Khánh bắt người đi.

Nhưng trong lòng Nguyên Mân lại biết rõ Đậu Khánh bắt cháu lão để làm con tin chính để uy hiếp lão không can thiệp vào việc Lý Hồn, việc này ngoại trừ Đậu Khánh ra không có ai có khả năng làm.

Trong lòng lão hận vô cùng, ánh mắt giận như phun ra lửa nói:

- Được rồi, lúc này Nguyên gia ta nhận thua, nhưng sớm muộn ta cũng điều tra ra, Đậu hội chủ, tin tưởng trong lòng người cũng hiểu được điều này.

Nguyên Mân nói xong liền xoay người đi ra ngoài Vũ Xuyên phủ, Độc Cô Thuần vội đuổi theo gọi:

- Hiền đệ xin dừng bước.

Nhưng Nguyên Mân làm như không nghe thấy nhanh chóng đi ra ngoài, Đậu Khánh thấy lão đi xa liền cúi đầu thở dài. Việc gì cũng khó lường toàn, tuy rằng cứu được Lý Uyên nhưng bù lại đã gây oán với Nguyên gia, hai bên bất đồng quá lớn, cuối cùng Vũ Xuyên phủ cũng khó tránh được bị chia rẽ.

.....

Mấy ngày nay Lý Uyên gần như không bước chân ra khỏi nhà, chỉ ở trong phủ rượu chè be bét, cả ngày uống say như chết. Trong phủ từ cao đến thấp ai nấy cũng đều lo lắng, chủ nhân họ là người trung hậu, sao tự nhiên lại trở thành một tên ma men thế này?

Chỉ có buổi sáng sau khi thức dậy Lý Uyên mới còn chút tỉnh táo, trong lòng ông ra rất rõ, nếu Lạc Dương xuất hiện lời tiên tri kia thì Dương Quảng nhất định sẽ chú ý đến ông, nếu Lý Uyên có bất cứ sự bất an, khẩn trương nào đều khiến cho Dương Quảng hoài nghi, chỉ có thể uống rượu say không làm gì mới có thể giảm đi sự nghi ngờ của Dương Quảng.

Thực thế, gia tộc Lý Uyên trong quý tộc Quan Lũng là kẻ yếu thế, điều này liên quan đến sự qua đời sớm của phụ thân Lý Uyên. Hơn nữa từ nhỏ bản thân Lý Uyên rất yếu đuối, tư chất bình thường, văn không tới, võ cũng không, hoàn toàn đều nhờ tổ tiên che chở, ngay cả dượng là Tùy Văn Đế Dương Kiên đối với gã đánh giá không cao.

Đến nay ông ta đã gần năm mươi tuổi, kế thừa tước Đường quốc công nhưng so với những quý tộc khác ở Quan Lũng ông ta vẫn là một người không có tiền đồ, chỉ chức Đại tướng quân không hơn, điều này cũng liên quan đến tính cách nói dễ nghe là trung hậu trưởng giả, nói khó nghe chính là yếu đuối vô dụng, lúc này lại thêm ham rượu ham sắc, một người như vậy sao có thể làm đại sự được?

Cả ngày đều uống say như chết khiến trong người Lý Uyên dường như chịu hết nổi rồi, trong lòng ông ta hiểu rõ nếu còn như vậy ông thật sự trở thành con sâu rượu mất thôi.

Lúc này Lý Uyên đang ngồi trong nội đường nhìn vò rượu tràn trên bàn run lên từng đợt, lão gọi một người hầu tâm phúc trẻ tuổi nhỏ giọng nói:

- Người mang vò rượu này đổ đi phân nửa rồi đổ nước giếng vào đầy bình cho ta.

- Tiểu nhân hiểu rồi.

Người hầu nam trẻ tuổi lập tức ôm bình rượu đi, Lý Uyên âm thầm thở dài, lão không thể lại say không biết gì, chỉ có thể giả vờ để lừa gạt người giám sát lão mà thôi.

Tuy rằng không biết người theo dõi lão là ai nhưng lão cảm giác có người theo dõi. Trong phủ này có hơn một trăm người nhất định sẽ có người Dương Quảng âm thầm phái tới.

Lúc này một tên gia nhân chạy vào bẩm báo:

- Lão gia, Nhị công tử đã trở về.

Lý Uyên mừng rỡ vội nói:

- Mau bảo nó tới gặp ta.

Một lát sau con thứ Lý Thế Dân vội vàng đi tới quỳ xuống hành lễ trước phụ thân:

- Con xin bái kiến phụ thân đại nhân.

Năm nay Lý Thế Dân mười bảy tuổi, dáng người hơi cao, hình dáng khỏe mạnh, không nho nhã yếu ớt, tướng mạo tuy rằng không được gọi là đẹp nhưng ngũ quan cân đối, khuôn mặt gầy trông rất nam tính, hơn nữa đôi mắt sáng ngời, ánh mắt sắc sảo nhạy bén nhưng không mất đi sự tĩnh lặng khiến cho anh ta nhìn lạnh lẽo hơn những người bạn cùng trang lứa.

Lý Uyên thích đứa con cả Kiến Thành hơn, anh ta nhìn chăm chú, chắc chắn giống như ông, nhưng ông lại kỳ vọng vào người con thứ Thế Dân này, hy vọng y có thể làm nên đại sự.

- Thế nào, bọn họ tới rồi sao?

Lý Thế Dân cười cười gật đầu:

- Thừa phụ thân, bọn họ đều đến đây rồi, hơn nữa họ thật sự thù hận, không có giả bộ, kiểm tra rồi nhưng không tìm thấy thiếu sót.

- Làm tốt lắm.

Lý Uyên khen người con thứ một câu lại hỏi tiếp:

- Có tin tức của đại ca con không?

- Có.

Lý Thế Dân vội cười nói:

- Đại ca cùng tỷ phu ở Huỳnh Dương Trịnh thị.

Lý Uyên nhẹ nhàng thở ra, Huỳnh Dương Trịnh thị là sui gia của lão, Kiến Thành ở nhà nhạc phụ, tin tưởng Trịnh thị sẽ thay lão che dấu hành tung, nếu như thế những lo lắng của lão cũng đã giải quyết xong.

Lúc này Lý Thế Dân mới nhận thấy được cả người phụ thân gã đầy mùi rượu, cảm thấy có chút lo lắng:

- Phụ thân uống rượu nhiều không tốt, chú ý đến sức khỏe.

Lý Uyên khẽ mỉm cười:

- Con yên tâm đi, Vi phụ uống cũng không nổi nữa, chỉ uống chút rượu giả vờ thôi, trên người lại phun chút rượu nên mùi rượu mới ngút trời như thế để không có người hoài nghi.

Lý Thế Dân cũng mỉm cười, gã ta lại hỏi:

- Ngoại tổ phụ có tin tức gì không?

- Ngày hôm qua, ngoại tổ phụ viết cho cha một bức thư, người đã bắt tay vào giải quyết nguy cơ của lời tiên tri rồi, hẳn sẽ có manh mối, đoán chừng trong một hai ngày có thể giải quyết được.

Lý Uyên ngẫm nghĩ một chút lại dặn con trai:

- Những lão già kia rất quan trọng, con phải theo dõi toàn bộ hành trình để tránh xảy ra việc bất ngờ, hiểu chưa?

- Con hiểu rồi.

Lý Uyên khẽ thở dài, nhìn bên ngoài nói:

- Ta có thể tránh được kiếp nạn này hay không phải xem qua ngày hôm nay, tuy danh dự bị tổn hại nhưng cũng không còn cách nào khác.

.....

Giữa trưa, trên đường thành Lạc Dương lại xuất hiện một đám người già, ước chừng ba bốn chục người, bọn họ đi đến trước Thiên Tân Kiều rồi quỳ xuống khóc lớn:

- Xin Thiên tử làm chủ cho tiểu dân.

Đột nhiên có mấy chục người quỳ khóc thảm trước Thiên Tân Kiều, trường hợp này có chút ngoạn mục nên nhanh chóng thu hút sự chú ý của nhiều người, mọi người bàn tán không ngớt, không biết có chuyện gì xảy ra, binh lính Thiên Tân Kiều chạy nhanh ra giải tán dân chúng.

Đúng lúc này Nội Sử Thị Lang Tiêu Vũ cũng đến Thiên Tân Kiều, lão từ trong xe ngựa nhìn thấy những người già này liền quát:

- Dừng lại.

Xe ngựa dừng lại, Tiêu Vũ vén màn lên hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Giáo Úy tiến lên bẩm báo:

- Khởi bẩm Tiêu tướng quốc, một số người già từ Thái Nguyên đến kinh thành dâng cáo ngự trạng.

- Hả?

Tiêu Vũ có chút kỳ quái, liền ra lệnh:

- Dẫn một người đến, ta muốn hỏi vài câu.

Mấy tên lính dẫn ông lão dẫn đầu đến, ông lão nghe nói là tướng quốc liền cuống quýt dập đầu khóc không thành tiếng:

- Cầu xin tướng quốc làm chủ cho chúng tôi.

- Các người có gì oan khuất?

- Khởi bẩm tướng quốc, Lý Uyên đóng giữ ở Thái Nguyên ăn hối lộ trái pháp luật, chiếm đoạt nhà dân khiến chúng tôi đều trở thành những nạn nhân, đây là cáo trạng, cầu xin tướng quốc làm chủ cho chúng tôi.

Lão già liền gửi một xấp cáo trạng lên.

Tiêu Vũ nghe bọn họ tố cáo Lý Uyên không khỏi kinh ngạc, lão ta cũng nghe thấy Lý Uyên ở Thái Nguyên không liêm chính cho lắm, lại không ngờ có người đến kinh thành cáo trạng. Lão ta tiếp nhận đơn kiện, đọc sơ qua, chữ viết rành mạch rõ ràng ghi lại ngày nào tháng nào Lý Uyên dùng bao nhiêu tiền để ép mua bao nhiêu mẫu đất, lão vốn không tin Lý Uyên làm ra chuyện này nhưng hiện tại không muốn tin cũng không được.

Lúc này, trong điện tùy tùng Ngự sử Lưu Tri phi ngựa chạy như bay đến, y xoay người xuống ngựa nhìn Tiêu Vũ thi lễ, tiến lên thấp giọng nói:

- Tiêu Công, việc này đã kinh động đến Thánh Thượng, Thánh Thượng ra lệnh vi thần đi hỏi rõ tình hình.

Tiêu Vũ gật gật đầu nói:

- Chuyện này ta đã gặp nên để ta đến nói với Thánh Thượng, người hãy sắp xếp chỗ ở cho họ.

Tiêu Vũ lại hướng mọi người nói:

- Nỗi oan khuất của các người ta hiểu, trước hết các người nên nghỉ ngơi trước, hãy tin tưởng triều đình sẽ cho các người một câu trả lời thỏa đáng.

Những lão già đều dập đầu khóc rống:

- Cảm ơn tướng quốc đã làm chủ cho chúng tôi.

Lưu Trị đem theo cáo trạng và dẫn lão già đi rồi, Tiêu Vũ ngẫm nghĩ một chút liền nói:

- Đến cung thành.

Xe ngựa khởi động đi dọc theo Thiên Tân Kiều hướng về Đao Môn đối diện mà chạy đến.

....

Trong ngự thư phòng, Dương Quảng đang cùng Ngu Thế Cơ bàn bạc vấn đề sắp xếp quân đội của Lai Hộ Nhi. Tuy rằng Ngu Thế Cơ quyền lực rất lớn, thường có hành vi độc chiếm tướng quyền, điều này khiến trong lòng Dương Quảng khó chịu. Ngay mấy tháng trước Dương Quảng lợi dụng chuyện cháu và con trai Ngu Thế Cơ tham gia Dương Huyền Cảm tạo phản nên giảm chức Nội Sử Thị Lang của lão.

Tuy nhiên đó chỉ là Dương Quảng cảnh cáo và trừng phạt nhỏ Ngu Thế Cơ, một khi Ngu Thế Cơ có biểu hiện hối cải Dương Quảng sẽ tiếp tục trọng dụng. Dù sao Ngu Thế Cơ cũng hành pháp mạnh mẽ, lại am hiểu tâm tư của ông ta nên Dương Quảng không muốn rời khỏi gã. Còn về phần Ngu Thế Cơ thường bị buộc tội ăn hối lộ, căn bản Dương Quảng không để trong lòng, làm quan không nghĩ đến kiếm tiền chẳng lẽ phải tạo phản?

- Bệ hạ, vi thần cũng tin tưởng Lai Hộ Nhi không phải là người có dã tâm nổi binh, chỉ có điều y xem nhẹ uy quyền của bệ hạ, mới dám nói với các tướng bên ngoài, cũng không nhận các loại quân mệnh.

- Sở dĩ vì thần yêu cầu giải tán quân trước không phải vì bọn họ là bộ hạ của Lai Hộ Nhi, mà vì hiện tại những thay đổi lớn trong hệ thống quân đội bây giờ đã hoàn thành, khắp nơi đã ổn định. Nếu đột nhiên lúc này xuất hiện thêm quân đội, sự tranh đoạt xuất hiện khắp nơi, nó sẽ khiến sự cân bằng sức mạnh quân đội bị phá vỡ, khiến cho chế độ quân đội chúng ta bỏ ra ba năm thay đổi trở nên vô ích, vì thế quân đội này không thể giữ lại được mà phải giải tán đi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 157+1: Sự Kiện Lời Tiên Tri (Trung) (1)

Dương Quảng khoanh tay trước ngực đi qua đi lại trong thư phòng, tuy rằng ông ta chịu ảnh hưởng của Chương Cửu Thái Dực, quyết định tăng mạnh quân đội để bảo vệ xung quanh, thay đổi tử vi nhằm thay đổi hiện tượng thiên văn.

Nhưng lời Ngu Thế Cơ nói còn vang vọng trong đầu ông ta, ông ta đã thực hiện thay đổi trong quân đội trong ba năm, đã dần đi vào ổn định, nếu lại phân tán quân Lai Hộ Nhi vào thì sẽ xảy ra những phiền toái không cần thiết, ảnh hưởng đến chế độ quân chế của ông ta.

Suy nghĩ thay đổi chế độ quân đội của Dương Quảng rất rõ ràng, trước tiên giải tán Ứng Dương phủ ở địa phương, dùng mười đội quân lớn Thông Thủ trấn thủ bốn phía chịu sự thống trị của triều đình, Thông thủ do chính ông ta bổ nhiệm, như vậy sẽ giải quyết được sự khống chế binh quyền của sĩ tộc địa phương.

Mặt khác xóa bỏ sự khống chế của quý tộc Quan Lũng, thành lập quân phủ Kiêu Quả dùng để bảo vệ xung quanh kinh thành.

Ba trận chiến cùng Cao Câu Ly khiến Dương Quảng thuận lợi hoàn thành cuộc thay đổi chế độ quân sự, hoàn toàn cắt đứt với hai u ác tính quý tộc Quan Lũng và sĩ tộc địa phương, có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Cho nên Ngu Thế Cơ hiểu rất rõ việc thay đổi chế độ quân sự đối với Dương Quảng rất quan trọng, gã ra sức yêu cầu giải tán quân đội Lai Hộ Nhi nên lấy việc thay đổi chế độ quân sự làm cớ, cuối cùng cũng chọc trúng điểm yếu của Dương Quảng.

Dương Quảng trầm tư một lát, cuối cùng cũng hạ quyết tâm:

- Cứ theo lời của khanh mà làm, trước tiên giải tán quân Lai Hộ Nhi.

Nhân cơ hội Ngu Thế Cơ nói thêm:

- Vi thần cũng tự hỏi, vì giữ gìn danh dự cho bộ hạ nên vi thần đề nghị lần này cuộc chiến với Cao Câu Ly thành công hãy ban thưởng cho họ, để họ quay về địa phương mà không oán hận.

Dương Quảng nhìn Ngu Thế Cơ khó hiểu, lúc trước tìm mọi cách khuyên ông không cần thưởng cho quân lính, hiện tại lại sửa miệng khuyên ông thực hiện lời hứa, đây là có ý gì?

Ngu Thế Cơ như đoán được suy nghĩ của ông ta, vội giải thích:

- Lúc trước vi thần khuyên bộ hạ không cần để ý đến việc ban thưởng vì lúc đó không biết bộ hạ xử trí thế nào, hiện tại nếu bộ hạ đã quyết định giải tán bọn họ, như vậy việc ban thưởng có thể thực hiện được rồi. Làm như thế bộ hạ có thể làm giảm thấp nhất bất mãn của tướng sĩ, còn có thể giữ gìn danh dự cho bộ hạ, vi thần cũng không có tâm ý gì khác, xin bộ hạ minh giám.

Kỳ thật Dương Quảng cũng không để ý đến việc ban tiền thưởng, trong triều kho bạc vẫn tương đối nhiều, đối với án của Lai Hộ Nhi vẫn chưa quyết định cho nên mới không suy xét đến việc thưởng. Nếu quân đội quyết định giải tán thì trước tiên phải ban thưởng nhằm ngăn chặn tinh thần quân lính bất ổn.

Dương Quảng liền gật đầu nói:

- Chuyện này trăm giao cho Ngu Khanh giải quyết, bảo Binh Bộ phác thảo phương án ban thưởng để Ngu Khanh xét duyệt, cuối cùng trăm chỉ đọc qua thôi, việc giải tán quân đội cũng theo đó thi hành.

- Vì thần tuân chỉ.

Lúc này hoạn quan từ ngoài vào bẩm báo:

- Khởi bẩm hoàng thượng, Tiêu thị lang có việc gấp cầu kiến.

- Cho hắn ta vào.

Dương Quảng lại nói với Ngu Thế Cơ:

- Việc trăm vừa nói thi hành càng sớm càng tốt, giải tán quân đội không thể trì hoãn.

Kỳ thật không cần Dương Quảng dặn, Ngu Thế Cơ cũng không kéo dài, nếu không dám người Vũ Văn Thuật sẽ xúi giục Hoàng đế khiến việc này sẽ có nhiều thay đổi.

- Vì thần tuân chỉ.

Ngu Thế Cơ thi lễ xong vội lui ra.

Vừa ra cửa gặp ngay Tiêu Vũ, mặt hai người đồng thời trầm xuống không thềm nhìn lẫn nhau, nhìn thoáng qua có thể thấy mâu thuẫn của họ đã công khai rồi, ít nhất không thềm che giấu.

Dương Quảng nhìn thấy, ông ta thản nhiên mỉm cười, là một bậc đế vương ở giữa lại mong cho mâu thuẫn giữa Ngu Thế Cơ và Tiêu Vũ càng sâu càng tốt, nếu không lại làm người tốt như Tô Uy, mang quyền lực đều tặng trong tay Ngu Thế Cơ, đây là điều Dương Quảng không thích.

Tiêu Vũ là em trai của Tiêu Hoàng hậu, tuổi khoảng năm mươi, thân hình cao lớn, khí chất nho nhã điềm đạm thận trọng. Ông ta xuất thân từ quý tộc Tây Lương, là người trung chính ngay thẳng, khôn khéo tài giỏi, rất được Dương Quảng xem trọng và tín nhiệm. Tuy nhiên đôi khi nói những lời khiến Dương Quảng tức giận, vài lần ông ta muốn giết y nhưng được Tiêu Hoàng hậu kịp thời cứu giúp.

Tiêu Vũ làm quan thanh liêm nên cực kỳ căm ghét hành vi ăn hối lộ, lòng tham không đáy của Ngu Thế Cơ. Gần đây nhất là hai năm trước vì thay đổi chế độ quân đội mà mâu thuẫn lên cao, Ngu Thế Cơ vì lấy lòng Dương Quảng mà đưa ra thay đổi phương án một cách triệt để, điều này Tiêu Vũ nghe được, ông ta phản đối kịch liệt vì ông cho rằng cải cách quá cực đoan sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng, hơn nữa khiến cho các sĩ tộc nhà quyền quý âm thầm thành lập quân đội riêng.

Tiêu Vũ suy nghĩ rất thấu đáo, thiên hạ khắp nơi đều loạn, sĩ tộc quyền quý nếu không có phủ binh che chở để tự bảo vệ mình, bọn họ nhất định sẽ tổ chức và thành lập quân đội riêng mà không cần dựa vào triều đình. Việc này trên thực tế trong giai đoạn loạn lạc thời Hán Mạt đã chứng minh rồi, những nhà quyền quý sĩ tộc đã thành lập quân đội riêng, thà duy trì được sự tồn tại của chính quyền quân sự địa phương còn hơn.

Chỉ tiếc Dương Quảng đã quyết làm theo ý mình, căn bản không nghe theo lời khuyên cáo của Tiêu Vũ, hơn nữa Ngu Thế Cơ ở bên xúi giục khiến cho lời phản đối thay đổi chế độ quân đội của Tiêu Vũ gặp thất bại. Trong thời gian đó Tiêu Vũ vô cùng buồn chán thất vọng.

Tiêu Vũ tiến lên khom người thi lễ:

- Bệ hạ, vi thần mới đến Thiên Tân Kiều, có gặp một nhóm người lớn tuổi mang cáo trạng vào kinh.

Vừa rồi Dương Quảng nghe nói đến việc này cũng sai Tùy tùng Ngự sử Lưu Trị đi hỏi thăm thế nào rồi, ông ta ngồi dậy hỏi:

- Người đến từ đâu, vì sao đưa cáo trạng?

- Khởi bẩm bệ hạ, họ là nông dân đến từ Thái Nguyên, bọn họ cáo trạng Đường quốc công chiếm đất của dân.

Tiêu Vũ dâng đơn kiện lên cho Dương Quảng:

- Đây là cáo trạng của họ, xin bệ hạ xem qua.

Mặt Dương Quảng âm trầm xem hết cáo trạng, trong lòng ông ta tức giận vô cùng, hoạn quan đứng bên cạnh hầu hạ nói:

- Mau truyền ý chỉ của trẫm cho gọi Lý Uyên đóng giữ Thái Nguyên đến gặp trẫm.

Thái giám nhanh chóng chạy đi, Tiêu Vũ hoảng sợ vội khuyên nhủ:

- Bệ hạ, trong lòng người dân mang hận ý thường khuếch đại sự thật, vì thần cảm thấy Đường quốc công có lẽ cũng có một vài hành vi nào đó nhưng cũng không đến nỗi chiếm đoạt đất vườn như vậy, những người nông dân này ghi là ép bán đất, ép bán và chiếm đoạt là hoàn toàn khác nhau.

Dương Quảng hừ lạnh một tiếng nói:

- Lão ta rất giỏi nguy trang, giả dạng làm dáng một trưởng giả rộng lượng khoan dung, lão ta nghĩ trẫm không nhận ra hay sao? Lúc trước trẫm sai lão đi làm Thái thú Mã Ấp quận lão liền lấy lý do từ chối, đơn giản nói ở Mã Ấp quận khổ sở, nhân khẩu thừa thớt, trẫm sai ông ta đến Thái Nguyên đóng giữ thì bản tính liền bại lộ, một người ham tiền ham rượu,

chiếm đoạt đất đai, một người như vậy để làm chủ quản Thái Nguyên là họa của một phương.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 157+2: Sự Kiện Lời Tiên Tri (Trung) (2)

Tiêu Vũ thở dài một tiếng trong lòng, kỳ thật nội tâm lão cũng hiểu được chuyện Lý Uyên khó xử, ông ta sợ bị Hoàng thượng hoài nghi có dã tâm nên mới noi theo gương cố nhân giả bộ tham tiền tham rượu để hủy hoại danh dự, sao phải khổ như thế chứ?

- Vì thần cũng không có chuyện gì khác, thần xin cáo lui.

- Đi đi.

Tiêu Vũ thi lễ chậm rãi lui ra.

Lúc này Dương Quảng lại đọc lại một chút cáo trạng của người dân Thái Nguyên, từ từ lâm vào trầm tư.

Dương Quảng và Lý Uyên thật ra là anh em con dì, mẫu thân hai người là chị em ruột, Lý Uyên lớn hơn Dương Quảng mấy tuổi, từ nhỏ hai người đã học cùng nhau.

Dương Quảng là người thông minh vô cùng, những sách gì đã đọc qua thì không quên được, tính cách lại hướng ngoại còn Lý Uyên là người chất phác, thật thà, tính cách nội tâm, hai người có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhưng Dương Quảng vẫn không thích Lý Uyên, cứ cho ông ta là ngụy quân tử, chỉ biết mua danh chuộc tiếng, là người háo sắc nhưng giả vờ

không gần nữ sắc, rõ ràng thích uống rượu nhưng lại làm ra vẻ không biết uống.

Khiến triều thần ai cũng khen Lý Uyên là người rộng lượng, nhân hậu nhưng Dương Quảng thì hoài nghi, cho nên khi ở Thái Nguyên dần dần Lý Uyên biểu hiện điều khác trước khiến Dương Quảng cũng không thấy là lạ. Ông ta nghĩ rằng đó là bản tính của Lý Uyên, chỉ có điều khi có quyền lực thì mới biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Nói cho cùng, trong lòng Dương Quảng khinh thường Lý Uyên, có ông nội là anh hùng Lý Hồ. Một tên vô dụng như thế, không ngờ trong quý tộc Quan Lũng lại không có lấy một nhân tài.

Dương Quảng suy nghĩ thật lâu, lại lấy từ rương ra một gấm thư, chậm rãi trải gấm thư trên bàn, bên trong là lời tiên tri lưu truyền ở Lạc Dương.

"Đào lý tử, đắc thiên hạ, hoàng hậu nhiều Dương Châu, uyển chuyển hoa viên lý. Vật lãng ngữ, thù đạo hứa?"

Mặc dù Chương Cừu Thái Dực không thừa nhận lời tiên tri này và tử vi dị tướng có liên quan, nhưng Dương Quảng vẫn cảm thấy giữa hai việc này ít nhiều có quan hệ.

Những lời tiên tri này xuất hiện không phải lần đầu tiên, từ ba mươi năm trước phụ hoàng ông ta đã nằm mộng thấy cây lý nở hoa, lũ lụt vây thành, trong cung xuất hiện đào lý tử, lúc đó thời đại hoàng kim nên không để ý đến nhưng hiện tại thiên hạ bất ổn, lại xuất hiện lời tiên tri này thật không thể khiến Dương Quảng không cảnh giác được.

Lời tiên tri có ý rất đơn giản, chính là Lý thị thay thế Dương thị, thời gian bắt đầu khi ông ta đi tuần Dương Châu.

Mấy ngày nay Dương Quảng đọc đi đọc lại lời này, trong thiên hạ có bốn đại gia tộc Lý thị nổi danh, một là sĩ tộc Hà Đông Triệu Quận Lý thị,

một là sĩ tộc Hà Tây Lũng Tây Lý thị, Tây Ngụy có hai gia tộc nổi bật là gia tộc Lý Bật và gia tộc Lý Hồ.

Dương Quảng dùng phương pháp loại trừ để phân biệt, Triệu Quận Lý thị yếu đuối thì có thừa vũ lực thì không có, có thể loại trừ, gia tộc Lý Bật thì không được thịnh vượng, chỉ có người nổi dõng là Lý Mật đã bỏ đi Ngõa Cương làm cướp, loạn phỉ thì sao có thể có được thiên hạ? Dương Quảng lại loại bỏ gia tộc Lý Bật ra.

Hiện tại trước mắt chỉ còn hai tên, một là Lý Uyên đóng giữ Thái Nguyên, người còn lại là Hữu Kiêu Vệ Đại Tướng quân Lý Hồn, tên hai người này đều có hàm ý là nước, ứng nghiệm với giấc mơ của phụ hoàng ông ta ba mươi năm trước, có nước vây quanh thành. Dương Quảng gần như có thể khẳng định một trong hai người đó đúng như lời tiên tri đã nói.

Một người là quý tộc Quan Lũng, một người là sĩ tộc lớn nhất Lũng Tây, hai gia tộc đều có vũ lực lớn mạnh, mặt khác Lý Hồn có cháu trai là Tương tác giám Lý Mẫn, tên mụ là Hồng Nhi, điều này càng đúng với giấc mơ nước vây thành ba mươi năm trước của phụ hoàng ông ta, rốt cuộc lời tiên tri là chỉ ai?

Lúc này thái giám ngoài cửa bấm báo:

- Bệ hạ, Đường quốc công đã đến, đang ở ngoài điện đợi gặp.
- Cho gọi ông ta vào.

Một lát sau Lý Uyên vội vàng đi vào ngự thư phòng quỳ phục xuống thỉnh tội:

- Vì thần phụ thánh ân, tội đáng chết vạn lần.

Mặc dù Lý Uyên đã thay trang phục mới nhưng khi lão vào vẫn mang theo mùi rượu nồng nặc khiến Dương Quảng nhàu mày không thích. Ông ta

nhìn ra được sắc mặt Lý Uyên tái nhợt, rượu dường như chưa tan hết, hiển nhiên đây là do cố ép tỉnh rượu, điều này khiến Dương Quảng rất không hài lòng.

- Xoạt.

Dương Quảng mang đơn kiện ném trước mặt Lý Uyên, lạnh lùng nói:

- Người giải thích cho trẫm một chút, vì sao nông dân lại đến kinh thành cáo trạng?

Sau một lúc, Lý Uyên mới ấp a ấp úng nói:

- Bệ hạ, vì thần cũng không chiếm đất không, chỉ mua thấp hơn giá thị trường một chút thôi, tuy hành vi của thần không đúng nhưng bọn họ vì chuyện này mà gửi cáo trạng lên kinh thì thật chuyện bé xé ra to rồi, vì thần hoài nghi có người âm thầm sai khiến, mấy năm nay vì thần cũng đắc tội với không ít người.

- Đừng trốn tránh trách nhiệm, người ở Thái Nguyên làm gì trẫm hiểu rất rõ.

Dương Quảng tức giận trừng mắt nói:

- Chẳng lẽ bổng lộc trẫm cấp cho người không đủ nuôi gia đình sao? Chẳng lẽ tổ tiên đã để lại cho người quá ít đất sao?

Mặt Lý Uyên xấu hổ cúi đầu nói:

- Vì thần biết tội.

- Hừ, trẫm hỏi người vì sao lại làm ra chuyện ăn hối lộ trái pháp luật này, người mà không nói rõ lý do đừng trách trẫm không niệm tình mẫu hậu đó.

Lý Uyên thở dài nói:

- Bệ hạ, tổ tiên tuy để lại không ít đất nhưng chia ra ba đời, của cải cũng có không bao nhiêu, thân phụ vì thần chết sớm cũng không để lại nhiều đất, vì thần chỉ có ba mươi khoảnh, cũng chỉ có thể để lại cho đứa con cả, nhưng thần có đến năm đứa con trai, cho nên thần cũng muốn để lại cho bốn đứa chúng nó một ít gia sản. Tuổi thần đã gần năm mươi rồi, con đường làm quan cũng không còn bao nhiêu năm nữa, cho nên thần.... thần nóng lòng thực hiện.

- Cho nên người liền ép mua nhiều cửa hiệu, nhiều đất đai, nghe nói người cũng nhận hối lộ. Đường đường là quan phụ mẫu lại không thương yêu dân chúng, lại tranh đoạt lợi lộc của dân chúng, người thật khiến trăm vui quá.

Lý Uyên rơi lệ nói:

- Thần phụ thánh ân, thần..... thần biết tội.

Trong lòng Dương Quảng cười lạnh, vì đứa con mới mười đoạt gia sản. Từ nhỏ ông ta đã biết Lý Uyên là ai, đồ dối trá, bên ngoài thì tỏ vẻ trung hậu nhưng bên trong gian tà, chỉ có điều đến năm mươi tuổi Lý Uyên mới lộ ra bản chất, thật khó cho lão.

Dương Quảng vỗ thật mạnh xuống bàn nói:

- Xử phạt người thế nào trăm sẽ tự xem xét, nhưng hiện tại người phải xử lý tốt chuyện này, mau trả lại đất, cái gì cần bồi thường thì bồi thường, nếu trăm nghe nói người lại ăn hối lộ trái pháp luật thì đừng trách trăm không niệm tình thân, chém đứt đầu người.

Lý Uyên sợ tới mức cả người run rẩy, dập đầu khóc không ra tiếng:

- Vì thần nhất định thay đổi triệt để, tuyệt không làm việc thất đức này nữa.

Dương Quảng thật sự không chịu được mùi rượu từ người Lý Uyên tỏa ra, liền khoát tay:

- Lui ra.

Lý Uyên dập đầu vài cái chậm rãi lui xuống, Dương Quảng chán ghét lắc đầu:

- Người tham tiền lại thích rượu, yếu đuối vô dụng sao có thể tranh đoạt thiên hạ với mình chứ?

Dương Quảng lại lấy bút gạch tên Lý Uyên ra, lời tiên tri chỉ còn lại một tên, Hữu Kiêu Vệ Đại tướng quân Lý Hồn.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 158+1: Sự Kiện Lời Tiên Tri (Hạ) (1)

Ngu Thế Cơ từ ngự thư phòng đi ra liền trực tiếp lên xe ngựa quay lại gia trang, xe ngựa của Ngu Thế Cơ rộng thùng thình, thoải mái vô cùng. Bên trong xe ngựa có nệm vàng khảm ngọc, trang sức xa hoa giống một gian phòng nhỏ, trong xe còn có một tiểu thư đồng chuyên hầu hạ lão.

Xe ngựa chậm rãi đi trên đường, Ngu Thế Cơ ngồi bàn nhỏ cạnh cửa sổ lấy giấy viết thư, viết cho Đậu Khánh một phong thư.

Đêm qua, Đậu Khánh bất ngờ đến thăm lão thật sự khiến Ngu Thế Cơ được quan tâm mà lo sợ, dù Ngu Thế Cơ có chức vị cao nhưng trong lòng hiểu rất rõ, trong vương triều Đại Tùy, quý tộc Quan Lũng mới là người có quyền thế chân chính. Thế lực của họ ở Đại Tùy thâm căn cố đế, đương kim Thiên tử bất quá cũng chỉ là một thành viên trong quý tộc Quan Lũng, nhìn thấy vương triều Tùy tràn đầy nguy cơ Ngu Thế Cơ sao có thể không suy xét con đường lui cho mình và con cháu.

Đậu Khánh đưa ra vài yêu cầu lão đều một mực đồng ý, cho nên hôm nay lão mới khuyên bảo Thánh thượng giải tán đội quân, phát cho họ một phần thưởng xứng đáng.

Mặt khác Đậu Khánh cũng đề xuất yêu cầu khiến Ngu Thế Cơ kinh ngạc là giữ lại đội quân của Lang tướng Trương Huyền, đồng thời phái hãn đến đội quân của Trương Tu Đà, duy trì sự độc lập nhất định. Yêu cầu này

đối với Ngu Thế Cơ là việc rất nhỏ nhưng chỉ có điều lão không hiểu vì sao Đậu Khánh lại giúp đỡ một Lang tướng nhỏ như vậy.

Đương nhiên Ngu Thế Cơ cũng biết Trương Huyền qua vụ án Thiên Tự Các, Trương Huyền là người trong cuộc, chính lão lúc ấy cũng bị cuốn vào, nhưng Trương Huyền rõ ràng là người của Yến Vương, vì sao Đậu Khánh nói thay cho hắn, chẳng lẽ Yến Vương và Quý tộc Quan Lũng có mối quan hệ gì hay sao?

Làm Tế tướng là quan lớn trong triều, Ngu Thế Cơ có một cảm tính chính trị tương đối tốt, chỉ với đề xuất nho nhỏ của Đậu Khánh lão cũng liền nghĩ được mùi khác thường trong đó.

Xe ngựa chậm rãi dừng trước cửa phủ, con thứ Ngu Thế Cơ là Ngu Nhu chạy ra nghênh đón phụ thân, Ngu Thế Cơ mang thư tín mới viết xong giao cho y bảo:

- Con đến phủ Vũ Xuyên một chuyến mang thư này giao cho Hội chủ, nhớ kỹ chỉ giao cho Hội chủ mà thôi.

- Con hiểu rồi.

Ngu Nhu tiếp nhận thư tín liền lên xe ngựa khác hướng phủ Vũ Xuyên mà đi.

....

Trong thư phòng Ngu Nhu mang thư tín cung kính giao cho Đậu Khánh:

- Đây là thư tín tự tay phụ thân viết, xin Đậu Công xem qua.

- Vất vả cho cháu rồi.

Đậu Khánh cười tiếp nhận thư, mở ra đọc liền. Đúng như lão dự đoán, Ngu Thế Cơ đã giải quyết xong hai yêu cầu của lão rồi, Đậu Khánh rất hài

lòng với Ngu Thế Cơ.

Ai cũng đều nói Ngu Thế Cơ là người không lợi không làm nhưng lão không trả cho gã đồng bạc nào, những lời lão nhắn nhủ gã lại xử lý thích đáng. Như vậy có thể thấy Ngu Thế Cơ là người thông minh không phải hám lợi.

- Đậ Công có hồi âm gì để cháu đưa cho phụ thân không?

Ngu Nhu hỏi.

- Hồi âm thì không có nhưng cháu hãy nhắn lại với phụ thân, phủ Vũ Xuyên sẽ nhớ kỹ thiện ý này của ông ấy, ông ấy sẽ được báo đáp khi có cơ hội.

- Cháu nhớ rồi, nhất định cháu sẽ chuyển cáo tới phụ thân.

Ngu Nhu thi lễ cáo từ.

Tuy rằng Đậ Khánh được Ngu Thế Cơ trợ giúp có thể thực hiện được lời hứa với Trương Huyền nhưng đến giờ lão vẫn chưa nghĩ được nên làm thế nào để giải quyết nguy cơ lời tiên tri kia, cùng với vấn đề chia rẽ mà quý tộc Quan Lũng sắp gặp phải.

Lão biết cho xã nông Thái Nguyên vào kinh tố cáo Lý Uyên là biện pháp nhất thời. Tuy rằng lão thừa nhận biện pháp này có hiệu quả nhưng cũng không tán thành loại biện pháp giết được địch ba nghìn thì quân ta tổn thất tám trăm. Một khi thanh danh Lý Uyên bị phá hỏng thì khi lão khởi binh sẽ có bao nhiêu người nguyện ý đi theo?

Lý Uyên đã làm như vậy, lão cũng không có cách nào, chỉ có thể cố gắng lớn nhất để tiêu trừ nguy cơ lời tiên tri kia.

Lúc này mọi sự đã sẵn sàng, chỉ chờ cơ hội, nhưng cơ hội này cũng không phải có được dễ dàng, Đậu Khánh nghĩ tới nghĩ lui, lão phát hiện cuối cùng cũng chưa qua được ngưỡng Bùi Củ.

Sự kiện Xương Hạp môn và vụ án Lai Hộ Nhi đều do Bùi Uẩn nắm quyền điều tra.

Không được gia tộc Bùi thị đồng ý thì cơn gió này làm sao có thể bùng lên được?

Đậu Khánh âm thầm thở dài, Bùi Củ vẫn án binh bất động chờ lão ra tay, lão già đa mưu túc trí Bùi Củ này mới đúng là đối thủ lớn nhất của lão.

....

Từ khi bắt cóc Nguyên Tuấn không thành Bùi Củ vẫn luôn im lặng, lão ta như đứng xem cuộc vui mà Lý Uyên và bọn người quý tộc Quan Lũng biểu diễn vậy. Mọi chuyện lão ta đều biết nhưng lão không can thiệp, càng không muốn làm vỡ khổ nhục kế của Lý Uyên.

Nơi ở cũng có tác dụng chủ đạo trong chính trị, vấn đề triết học chính trị dùng trên gia tộc Bùi thị lại rất thích hợp, tuy nhiên gia tộc Bùi thị nằm ở phía nam Tịnh Châu, Tịnh Châu ra đời sau Sơn Tây, nó là điểm giao nhau của ba thế lực lớn: Hà Bắc Sơn Đông, Hà Nam Trung Nguyên cùng Quan Lũng Hà Tây.

Gia tộc Bùi thị được lưu truyền thuộc sĩ tộc Sơn Đông, không giống như huyết thống Tiên Ti là quý tộc Quan Lũng, nó và sĩ tộc Hà Bắc cách nhau dãy Thái Hành Sơn cao vút, địa lý ngăn cách khiến gia tộc Bùi thị và sĩ tộc Hà Bắc không có mối liên hệ chặt chẽ.

Với vị trí địa lý đặc thù quyết định lập trường chính trị trong gia tộc Bùi thị, vừa không thiên vị quý tộc Quan Lũng, cũng không thân cận sĩ tộc Sơn

Đông, đối với sĩ tộc Quan Lũng lại vẫn duy trì thái độ kính trọng nhưng cũng giữ khoảng cách vừa phải.

Tuy nhiên cũng chính vì gia tộc Bùi thị có lập trường trung gian mà qua hai đời Đại Tùy luôn được Hoàng đế ưu ái, ủy thác trọng dụng, dù là Dương Kiên hay Dương Quảng cũng đều lấy gia tộc Bùi thị làm chất bôi trơn và hòa giải mâu thuẫn quý tộc Quan Lũng và sĩ tộc Sơn Đông.

Gia tộc Bùi thị được xem là một gia tộc có năng lực nên ở trong Vương triều Đại Tùy nhanh chóng thăng tiến, xuất hiện Bùi Uẩn và Bùi Củ đều là hai Tể tướng, đây là điều hiếm thấy, được trọng dụng kéo dài qua hai triều Lý Đường.

Mãi cho đến giữa đời Đường hai thế lực lớn Đông Tây dần dần chuyển thành hai bên đối kháng, sự cân bằng của Bùi thị cũng dần mất đi tác dụng, từng bước thối lui ra khỏi con đường chính trị.

Thường vẫn đóng vai trò là một khán giả đứng xem, Bùi Củ mới hiểu rõ được bộ phận quý tộc Quan Lũng đấu tranh trong đó, nhưng lần này Bùi Củ phá lệ không chỉ đứng nhìn mà đồng thời trợ giúp một tay.

Cùng lúc lão cho cháu nội là Bùi Hành Kiệm mang kế hoạch Đậu Khánh muốn giá họa Lý Hồn nói cho Nguyên gia, nhưng ngay khi Nguyên Mân muốn phá hỏng kế hoạch này mới cho cháu trai là Nguyên Tuấn đến báo với Lý Hồn. Bùi Củ lại ra lệnh cho Bùi Hành Kiệm bắt cóc Nguyên Tuấn khiến Nguyên Mân tưởng chính do Đậu Khánh gây ra, vì thế Nguyên - Đậu hai nhà trở nên đối địch nhau.

Chỉ có điều Bùi Hành Kiệm bắt cóc Nguyên Tuấn thất bại, Nguyên Tuấn đã bị Trương Huyền cướp đi khiến Bùi Củ suy sụp không ít, nhưng suy sụp này cũng không ảnh hưởng đến mục đích của Bùi Củ, hai nhà Nguyên, Đậu cũng vì sự kiện bắt cóc này mà trở nên rạn nứt rồi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 158+2: Sự Kiện Lời Tiên Tri (Hạ) (2)

Bùi Củ lúc này chẳng khác nào một ngư ông, kiên nhẫn đợi Đậu Khánh mắc câu. Lão biết rằng Đậu Khánh nhất định sẽ tìm lão, nếu không được gia tộc Bùi thị phối hợp thì kế hoạch của phủ Vũ Xuyên sẽ không thể tiến hành.

Đêm đến, xe ngựa của Đậu Khánh chậm rãi đến trước cửa phủ Bùi Củ, trước đó nhận được báo thiệp, Bùi Củ đã đứng ở cửa lớn nghênh đón Đậu Khánh.

Bọn họ như hai cấp tuyệt đỉnh cao thủ, vừa đánh nhau lại vừa thông cảm cho nhau.

Đây cũng chính một loại xác nhận thực lực, Bùi Củ biết quý tộc Quan Lũng thực sự mạnh hơn sĩ tộc Sơn Đông và di tộc Bắc Tề, sắp tới sẽ bùng nổ đối kháng giữa hai thế lực lớn, Bùi Củ rất xem trọng quý tộc Quan Lũng nhưng Bùi Củ cũng cần ra giá.

Cùng lúc đó Đậu Khánh cũng biết gia tộc Bùi thị đối với Lý Uyên có vị trí quan trọng, nếu không được gia tộc Bùi thị tán thành và trợ giúp thì Lý Uyên rất khó sống ở Tịnh Châu, cho nên dù bất cứ giá nào cũng phải lôi kéo Bùi gia.

- Muộn như vậy còn đến quấy rầy Bùi Thượng thư nghỉ ngơi, Đậu Khánh thật có lỗi quá, kính xin Bùi Thượng thư thứ lỗi.

Trước tiên Đậu Khánh biểu hiện thái độ thành khẩn, vừa xuống xe ngựa liền chủ động hướng Bùi Cử tỏ vẻ xin lỗi.

Bùi Cử cười ha hả đi lên trước thân mật khoát tay Đậu Khánh:

- Đậu Công không nên nói những lời khách sáo như vậy, cho dù có nghi ngại, khi Đậu Công đến chơi Bùi mỗ cũng phải đón tiếp mới thể hiện sự tôn quý với Đậu Công.

Đậu Khánh nghe nói thế trong lòng rất dễ chịu, hai người nhìn nhau cười, lại cùng nhau hướng cửa lớn đi đến.

Bùi Cử tiếp đãi Đậu Khánh nơi phòng dành cho khách quý, nội thư phòng này bình thường không tiếp khách, đây là nơi riêng tư của Bùi Cử. Tuy rằng ngoại thư phòng có thể tiếp đãi bằng hữu thân mật hay cấp dưới nhưng không đủ tôn quý, đối với Đậu Khánh thì nơi đó không thích hợp.

Cho nên suy đi xét lại nơi riêng tư này của lão là thích hợp tiếp Đậu Khánh nhất.

Hai người chủ khách cùng ngồi xuống, một thị nữ mang trà lên cho hai người họ, Bùi Cử uống một ngụm trà cười hỏi:

- Nghe nói nông dân Thái Nguyên mang cáo trạng vào kinh khiến Thánh thượng tức giận, Thúc Đức luôn là người cẩn thận sao lần này lại không cẩn thận thế?

Đậu Khánh thăm mắng Bùi Cử biết rồi còn hỏi, lấy chuyện này châm biếm lão, lão cười nói:

- Ta đã phê bình y rồi, bị quyền lực làm cho váng đầu rồi, vì lợi nhỏ mà hủy hoại thanh danh của mình, cũng may là y đã tỉnh ngộ nên xế chiều đã gọi nông xã đó vào nói chuyện, mang tất cả đất đai mua được trả lại, con

người không phải là thần thánh, ai cũng có lúc mắc phải sai lầm, điều quan trọng là biết sai mà sửa là được, Bùi Thượng thư nghĩ thế nào?

- Đúng thế, chỉ mong Thúc Đức không nên tái phạm lại.

Bùi Cử nhanh chóng chuyển đề tài cười hỏi:

- Đậ Công và Trương Huyền rất thân thiết sao?

Trong lòng Đậ Khánh có chút sững sốt, ông ta không hổ là lão tướng quan trường, nhanh chóng hiểu được vì sao Bùi Cử hỏi như vậy. Lúc đầu Trương Huyền cầu xin Bùi Cử nhưng cuối cùng không được đáp ứng, Bùi Cử sao không biết được chứ.

Đậ Khánh thở dài khẽ một tiếng nói:

- Năm trước hắn đến Lạc Dương ta có quen biết qua, người thanh niên này là một nhân tài, rất có tiền đồ, đáng tiếc thật đáng tiếc.

Bùi Cử hiểu được hai từ đáng tiếc kia của Đậ Khánh, cũng chỉ vì không phải là con cháu Quan Lũng nên không thể tiến vào phủ Vũ Xuyên, cho nên Đậ Khánh không thể lôi kéo được Trương Huyền.

Thực tế Bùi Cử hỏi về Trương Huyền là có nguyên nhân khác, lão ta muốn biết giữa Đậ Khánh và Trương Huyền rốt cuộc là có thỏa hiệp gì. Tuy nhiên Đậ Khánh lại không muốn nói nhiều về chuyện này, Bùi Cử cũng không muốn hỏi nhiều.

Đậ Khánh lại không để tiếp tục bị động, ông ta lập tức chuyển đề tài:

- Không biết vụ án Lai Hộ Nhi tiến triển thế nào rồi?

- Còn có thể thế nào nữa, Lai Hộ Nhi kiên quyết không thừa nhận bất kỳ tội tâm nào, giám quân Thôi Quân Túc cũng chỉ chứng minh Lai Hộ Nhi vì

báo thù mà làm thế, ta cảm thấy việc này cũng có thể hiểu được, kết quả điều tra cũng giống nhau.

- Vụ án Xương Hạp Môn thì thế nào?

Đậu Khánh lại hỏi:

- Định kết án chưa?

- Cụ thể ta cũng chưa xác định được, chỉ có điều nghe nói vụ án này khá phức tạp, những tướng lĩnh này thực sự động cơ giết người cũng không có, nghe nói có người xúi giục, nhưng cũng chỉ là nghe nói.

Hai người thử qua thử lại, họ cũng ngầm hiểu nhau, điều mấu chốt là quý tộc Quan Lũng và gia tộc Bùi thị chiến đấu nhau qua nhiều thập kỷ.

Dù là Bùi Củ cũng tốt, phụ thân Bùi Củ Bùi Nột cũng tốt, lập trường đều nghĩ cho gia tộc Bùi thị, lợi ích gia tộc lớn nhất, sau đó xã tắc mới đứng thứ hai.

Đậu Khánh cũng không cần suy xét đến lợi ích vương triều Tùy, chỉ cần có thể chiếu cố đến lợi ích Bùi gia là đủ, như vậy hai bên có thể đi đến thống nhất.

Đậu Khánh trầm ngâm một chút hỏi:

- Ta từng nghe nói Bùi gia định mua một ít sản nghiệp ở Trường An, hiện tại tiến triển thế nào rồi?

Thỏ không nên ở trong hang động, đặc biệt trong thế giới không hòa bình, gia tộc Bùi thị có khá nhiều của cải cần người tài năng mới có thể ngày càng tăng lên. Gia tộc Bùi thị có thương đội rất lớn, ở Tịnh Châu chiếm một vùng đất rộng lớn, Lạc Dương và Dương Châu có mấy chục cửa hàng.

Nhưng bắt đầu từ mùa xuân năm nay Đột Quyết dần dần cấm buôn bán với Trung Nguyên, hơn nữa Trung Nguyên các nơi đều có loạn phỉ hung hăng ngang ngược, thương đội Bùi gia nhiều lần bị tổn thất khá lớn nên đã ngừng hoạt động thương đội, việc này khiến thu nhập của Bùi gia gặp phải nhiều bất lợi.

Cho nên hai tháng trước Bùi gia quyết định đặt mua sản nghiệp ở Trường An, nhưng Trường An lại là địa bàn của quý tộc Quan Lũng, gần như tất cả nghề kiếm tiền đều bị đại gia quý tộc Quan Lũng thu tóm, Bùi gia muốn chen chân vào thật không dễ dàng, đến nay chưa có tiến triển mới.

Đương nhiên Bùi Cử hiểu được ý của Đậu Khánh, ông ta nhượng bộ đối với việc đặt mua sản nghiệp của Bùi gia, nếu như bình thường có lẽ Bùi Cử sẽ vui vẻ đồng ý nhưng tình huống hôm nay khác rồi, sao có thể chỉ vì lợi nhỏ này mà đáp ứng điều kiện của Đậu Khánh.

Bùi Cử cười ha hả:

- Xem ra lời đồn có quá nhiều sai lệch, Bùi gia không định mua sản nghiệp gì ở Trường An, thực tế Bùi gia muốn mua một tòa trang viên ở Quan Trung.

Cuối cùng Bùi Cử cũng nói ra điều kiện của lão, ở Quan Trung mua một tòa quan viên khác với mua đất đai và mua cửa hàng. Mua cửa hàng chỉ vì thu lợi, mua đất đai thì có ý muốn mang thế lực Bùi thị tiến vào Quan Trung.

Mà từ trước đến nay Quan Trung là phạm vi thế lực của quý tộc Quan Lũng, tuyệt không cho phép sĩ tộc Sơn Đông tiến vào. Nhưng thế lực ngoại lai tiến vào Quan Trung lại có hai ý hoàn toàn khác nhau, một là xâm lấn, một loại là ở nhờ. Gia tộc Bùi thị tiến vào Quan Trung hiển nhiên liên quan đến vấn đề sau.

Đậu Khánh trầm tư thật lâu, chuyện này nếu thảo luận ở phủ Vũ Xuyên tất nhiên sẽ khiến đại bộ phận quý tộc Quan Lũng phản đối, lúc này lão chỉ có thể lợi dụng quyền lực Hội chủ Vũ Xuyên của mình để thúc đẩy chuyện này.

Điều mấu chốt là có thể giải được lời tiên tri kia, Đậu Khánh rất cuộc cũng gật đầu:

- Ở chân núi Lương Sơn huyện Cáp Dương có một tòa trang viên ước chừng khoảng tám ngàn mẫu đất, lúc trước thuộc về Hạ Nhược Bật, con của ông ta ủy thác ta bán thay. Nếu Bùi thượng thư cảm thấy hứng thú thì tòa trang viên này ta sẽ làm chủ bán cho Bùi gia.

Bùi Cử cười híp mắt nói:

- Nếu đã thế, ta cảm ơn mỹ ý của Đậu Công.

Trong lòng hai người biết rõ vụ giao dịch này đã thành công.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 159: Sấm Án Kết Thúc

Trong Tử vi cung điện Văn Thành, Thiên tử Đại Tùy Dương Quảng cùng hơn mười trọng thần thảo luận chính vụ, Binh bộ Thị lang đang ca ngợi chiến công cùng phương án giải tán quân đội, vấn đề ban chiến công không lớn nhưng vấn đề chính là ngân khố quốc gia không nhiều, mọi người cùng nhận thức được phương án tưởng thưởng mà Dương Quảng phê chuẩn.

Dù sao đây cũng là lời ông ta hứa, trong quốc khố có đầy đủ vải vóc tiền lương, ông ta làm việc luôn dùng một khoảng kinh phí lớn cũng không keo kiệt trong chi lương. Huống chi Dương Quảng cũng biết việc đánh bại quân chủ lực Cao Câu Ly, bức bách Cao Câu Ly đầu hàng đúng là công lao lớn, ông ta phải ban thưởng.

Nhưng trong phương án giải tán Dương Quảng lại phát hiện có hai điều chú thích, doanh thứ nhất và thứ mười sáu không giải tán, điều này làm ông ta cảm thấy có chút khó hiểu.

- Cốt Thị lang, sao có hai doanh không giải tán?

Binh bộ Thị lang Cốt Nghi vội vàng đứng lên khom người giải thích:

- Bẩm bệ hạ, hai doanh quân này có sức chiến đấu rất mạnh, sau khi thảo luận Binh Bộ đều cho rằng giải tán bọn họ là tổn thất rất lớn.

Dương Quảng nhướn mày, hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời này của Cốt Nghi, ánh mắt hướng nhìn Ngu Thế Cơ.

Ngu Thế Cơ thầm mắng tên Cốt Nghi này vô dụng, liền đứng lên giải thích:

- Khởi bẩm bề hạ, doanh thứ nhất là quân đội của Vũ Văn Thành Đô có ba nghìn người, là đội quân tinh nhuệ nhất Đại Tù, giải tán thật sự rất đáng tiếc. Vì thần xem xét thấy khôi phục chuyển bọn họ về Kiêu Quả quân, nếu bề hạ cho rằng không ổn vì thần có thể giải tán bọn họ.

Dương Quảng liếc nhìn qua Vũ Văn Thuật, không nói gì thêm, ông ta lại hỏi:

- Doanh quân đội thứ mười sáu thì sao?

- Bề hạ, doanh quân đội thứ mười sáu do Trương Huyền dẫn đầu, ước chừng một nghìn năm trăm người, vì bọn họ trên đường vào kinh gặp hơn một vạn loạn phi Trương Kim Xưng vây quanh. Tuy gặp nguy mà không loạn, lấy yếu đánh mạnh, loạn phi bị thương nặng mấy nghìn người cho nên Binh bộ mới nhất trí để bọn họ đến tiêu diệt loạn phi Sơn Đông sẽ tốt hơn, nên mới dùng phương án lưu lại này.

Hóa ra là quân đội Trương Huyền, Dương Quảng trầm ngâm một lát liền gật đầu dùng bút phê chuẩn:

- Hai phương án này trăm đều phê chuẩn.

Vũ Văn Thuật đứng ngồi không yên, gã biết rõ ý việc Ngu Thế Cơ chỉ Trương Kim Xưng, nhưng gã rất kinh ngạc khi Binh bộ lại giữ lại doanh quân đội mười sáu và Trương Huyền. Đương nhiên Vũ Văn Thuật cũng biết được trong chuyện này không chỉ đơn giản như thế, với cách làm người của Ngu Thế Cơ không dễ gì để lại doanh mười sáu này, trong chuyện này ắt hẳn gã ta có được nhiều lợi lộc.

Vũ Văn Thuật cũng không đứng lên phản kháng, dù sao đối với tội phạm Trương Kim Xưng ông ta cũng muốn cầu cạnh Binh bộ, lúc này mà đứng lên phản đối thì chẳng khác nào chui đầu vào rọ, im lặng mới là lựa chọn tốt nhất.

Lúc này Bùi Uẩn lại đứng lên nói:

- Bệ hạ, vi thần có điều muốn tấu trình.

- Bùi ái khanh muốn nói gì?

Bùi Uẩn lấy ra một công văn cung kính trình lên:

- Khởi bẩm bệ hạ, vụ án Xương Hạp Môn điều tra đã chấm dứt, đây là báo cáo vi thần trình lên, mặt khác báo cáo vụ án Lai Hộ Nhi vi thần đã trình lên hôm qua.

Dương Quảng có chút chấn động, đây là vụ việc ông ta cực kỳ quan tâm, ngày hôm qua Bùi Uẩn đã báo cáo miệng cho ông ta bao gồm báo cáo của Thôi Quân Túc cũng đệ trình lên, chứng minh Lai Hộ Nhi không phải mưu phản, chỉ là sốt ruột báo thù thôi, điều này khiến ý định giết Lai Hộ Nhi phai nhạt đi nhiều.

Nhưng báo cáo của Thôi Quân Túc đưa lên không phải là nguyên nhân thực sự khiến ông ta không có ý định giết, nguyên nhân thực sự là không thể vừa giết Lai Hộ Nhi mà còn giết Lý Hồn như vậy ảnh hưởng quá lớn, sẽ làm cho quân đội cấp cao bất an. Là một vị vua Dương Quảng nhất định phải thực sự cân bằng, hoặc là tha cho Lý Hồn hoặc khoan dung với Lai Hộ Nhi.

Thái giám tiếp nhận báo cáo của Bùi Uẩn đưa lên Dương Quảng, Dương Quảng để báo cáo điều tra trên bàn, chậm rãi mở xem.

Bùi Uẩn đồng thời giải thích:

- Ty chức đã điều tra rõ ràng, chỉ vì cuốn vào sự mâu thuẫn của các tướng lĩnh. bị một tướng lĩnh tên Lý Thiện Hành mê hoặc, chỉ vì nghe lời đồn mới đến Xương Hạp Môn thỉnh nguyện, trong báo cáo có ghi rõ lời khai của bọn họ.

- Lý Thiện Hành này là người ra sao, bối cảnh thế nào?

Dương Quảng lại hỏi.

- Khởi bẩm bệ hạ, Lý Thiện Hành vốn là Vệ Hùng Võ Lang Tướng Kiêu Quả, hãn ta vốn là cháu của Hữu Kiêu Vệ Đại Tướng quân Lý Hồn, trước mắt người này mới bị bắt, hiện đang giam giữ ở Ngự Sử Đài.

Dương Quảng bất mãn nhìn thoáng qua Vũ Văn Thuật, mặt Vũ Văn Thuật trở nên trắng bệch, không phải vì ánh mắt bất mãn của Dương Quảng mà vì gã ta không bắt được Lý Thiện Hành, lại để y rơi vào tay Ngự Sử Đài.

Như vậy không biết Lý Thiện Hành có thể bán đứng gã ta hay không nữa, Vũ Văn Thuật bất an ngồi nhìn Bùi Củ, chỉ thấy lão ta liếc nhìn gã một cái.

Mặc dù lúc này Vũ Văn Thuật thần hồn nát thần tính nhưng nhìn qua ánh mắt Bùi Củ cùng tiếng cười có chút châm biếm, trong lòng gã âm thầm thở dài. Lý Thiện Hành sao có thể bán đứng gã được, chỉ có nhược điểm của gã bị Bùi Củ nắm được mà thôi.

Ngay lúc trong lòng Vũ Văn Thuật bất an cực độ thì Dương Quảng lại đọc kỹ khẩu cung trong báo cáo, trong báo cáo không có điểm nào nói về Vũ Văn Thuật, chỉ toàn nói về Hữu Kiêu Vệ Đại Tướng quân Lý Hồn.

Lý Thiện Hành chịu sự sai khiến của Lý Hồn nên cổ động các tướng lĩnh ở Xương Hạp Môn gây rối, một khi tình thế không khống chế được thì

Lý Hồn nhân cơ hội phát động binh biến, bên dưới có sự ủng hộ của Lý Thiện Hành.

Dương Quảng lại lấy một tấu chương khác do Ngu Thế Cơ trình lên, Kinh Châu thông thủ Thổ Vạn Tự và Thục Châu thông thủ Đồng Thuần mang binh vào kinh thành.

Tấu chương này của Ngu Thế Cơ chẳng khác nào ném đá xuống giếng, Thổ Vạn Tự và Đồng Thuần đều là hai thân tín của Lý Hồn, năm đó chính được Thái Sư Lý Mục cất nhắc. Thổ Vạn Tự và Đồng Thuần mang binh vào kinh thành chính là có động cơ muốn phối hợp cùng Lý Hồn tạo phản.

Ánh mắt Dương Quảng chậm rãi híp lại, sát khí tỏa ra ngùn ngụt, có lẽ có manh mối như lời tiên tri rồi.

Thiên tử Dương Quảng nhận định án lời tiên tri và việc Lý Uyên đóng giữ Thái Nguyên không có quan hệ, mà chỉ có quan hệ đến Hữu Kiêu Vệ Đại Tướng quân Lý Hồn.

Lúc này Dương Quảng hạ chỉ Thục Châu thông thủ Đồng Thuần đóng giữ Tây Kinh, Kinh Châu thông thủ Thổ Vạn Tự chuyển qua là Tả Vệ Đại tướng quân, tức khắc vào kinh.

Mấy ngày sau Ngự Lâm Quân Đại Tướng quân Trương Cẩn trong đêm bắt giữ Đại tướng quân Lý Hồn cùng gia tộc, Dương Quảng hạ chỉ xử tử Lý Hồn, cháu trai Lý Mẫn cùng ba mươi hai người, đồng thời ra lệnh cường chế cho Đồng Thuần và Thổ Vạn Tự uống thuốc độc tự sát trên đường thi hành nhiệm vụ.

Lời tiên tri xuất hiện hơn mười năm, trải qua những đấu tranh chính trị phức tạp cuối cùng cũng đã kết thúc.

Tuy rằng Lai Hộ Nhi không bị giết chết nhưng lão bị cách chức làm dân thường, buồn bã hồi hương dưỡng lão.

Lý Uyên vẫn bị trách phạt nhưng vẫn tiếp tục đảm nhiệm đóng giữ Thái Nguyên, lão có thể thoát khỏi vụ án lời tiên tri, nhưng vì vụ án này đã khiến phủ Vũ Xuyên gặp nhiều vấn nạn, gia tộc Nguyên thị, gia tộc Vu thị, gia tộc Hầu Mạc Trần thị đồng thời tuyên bố rời khỏi phủ Vũ Xuyên, điều này có nghĩa từ nay về sau các quý tộc Quan Lũng sẽ có hướng đi tách biệt nhau.

Ngoài dự đoán của mọi người, khi bắt đầu vốn quyết định giải tán quân đội Lai Hộ Nhi nhưng đến khi giải tán thì Dương Quảng ra lệnh ngừng lại, dường như ông ta có ý tưởng mới cho đội quân này.

....

Tại lầu ba Thiên Tự Các tửu quán, Trương Huyền bày hai bàn tiệc rượu, tất cả các tướng lĩnh từ Lữ Soái trở lên đều tham dự, vì doanh mười sáu tiếp tục được tồn tại mà bày tiệc ăn mừng.

Lần này chính sách ban thưởng Binh Bộ đưa ra, doanh mười sáu đều được ban trao, mỗi binh lính tham chiến đều được thưởng trăm mét lụa, tiền thưởng được năm mươi quan, miễn thuế năm năm, các tướng lĩnh được thưởng nhiều hơn, tướng sĩ chết trận được trợ cấp gấp đôi nên ai cũng vô cùng vui vẻ.

Trong chiến dịch Cao Câu Ly này Trương Huyền lập được công đầu, được thăng một cấp quan lên từ Võ dũng Lang tướng thăng làm Hùng Võ Lang Tướng, các tướng cấp dưới cũng được thăng làm Ninh Viễn tướng quân, thưởng hai ngàn thất, ba trăm lượng vàng. Trương Huyền cũng không lấy, mang những gì nhận được toàn bộ cho người nhà tướng sĩ cấp dưới đã bỏ mình.

Trong phòng lúc này náo nhiệt khác thường, mọi người mời rượu cho nhau trò chuyện vui vẻ, chúc mừng được phong thưởng.

Tuy Uất Trì Cung không tham dự vào cuộc chiến chống Cao Câu Ly nhưng gã ta nghênh chiến Trương Kim Xung, trận chiến này cũng lập được công. Trương Huyền đã tấu lên Bình bộ nên Uất Trì Cung được phong làm Giáo Úy, điều này khiến gã vừa vui mừng lại vừa hổ thẹn.

Lúc này Uất Trì Cung bưng một chén rượu đến trước mặt Trương Huyền thành khẩn nói:

- Tướng quân, chén rượu này tôi mời ngài, cảm ơn Tướng quân đã đề bạt.

Tất cả mọi người đều cười rộ lên:

- Lão Uất, dùng bát rượu này thành ý chưa đủ, ít nhất phải uống một vò mới đủ.

Trương Huyền cũng mỉm cười:

- Ta thấy phải là một vò mới tương đối ổn.

- Được, ta sẽ uống một vò.

Uất Trì Cung liền ném bát rượu đi quất lớn:

- Mang vò rượu cho ta.

Nhanh sau đó liền có một người mang vò rượu lên cho gã, Uất Trì Cung mở nắp bưng lên uống ừng ực, một lát sau đã uống cạn vò rượu khiến mọi người đều vỗ tay tán thưởng. Uất Trì Cung lau rượu dính quanh miệng nhanh chóng ném vò rỗng trên mặt đất, "choang" một tiếng bình vỡ nát, gã nói to:

- Thành ý của ta đã đủ chưa? Nếu chưa đủ ta sẽ uống thêm một vò nữa.

Mọi người vỗ tay hoan hô, gã không hổ là Cự Linh Thần, quả nhiên rộng lượng, Trương Huyền vỗ bả vai gã cười nói:

- Được rồi, ta đã nhận đủ thành ý của Uất Trì, đêm nay chúng ta không say không về.

Đang lúc Uất Trì Cung cùng mọi người ngồi vào vị trí, lúc này Trương Huyền bưng chén rượu lên hướng mọi người nói:

- Các vị, hãy nghe ta nói vài câu.

Trong phòng dần dần yên tĩnh, Trương Huyền chậm rãi nói:

- Ta nhận được tin tức từ Binh bộ, chúng ta được tăng cường quân dự bị lên thành ba nghìn người, được sự quản hạt của đại soái Trương Tu Đà, ba ngày sau chúng ta khởi binh đi Tề quận.

- Tướng quân sao không để chúng ta đóng quân ở quận Thanh Hà?

Các tướng lĩnh hỏi, một trận chiến cùng Trương Kim Xưng khiến bọn họ nén giận, một lòng muốn trả mỗi ân oán này.

- Ta không thể biết chính xác nguyên nhân, đến lúc đó rồi thương lượng cùng Trương đại soái, ta cũng giống các vị, tuyệt không bỏ qua cho Trương Kim Xưng.

Trong phòng tiếng bàn bạc ồn ào, lúc này một tên lính từ ngoài cửa đi tới nói nhỏ vào tai Trương Huyền hai câu, Trương Huyền ngẩng ra bảo mọi người tiếp tục uống rượu, hẩn bước nhanh đi ra ngoài.

Trên hành lang, một người đàn ông trung niên đầu đội mũ ô sa, người mặc lan bào đang khoanh tay đi qua đi lại, đó chính là người đóng ở Thái Nguyên, Lý Uyên. Lý Uyên may mắn tránh được vụ án lời tiên tri, chuẩn bị

quay về Thái Nguyên, đêm nay lão cùng vài vị quan đồng môn đến nơi này ăn cơm, đúng lúc nghe nói Trương Huyền ở lâu ba.

Lý Uyên nghe từ Đậ Khánh biết được trong vụ án lời tiên tri lần này Trương Huyền đóng vai trò rất quan trọng. Tuy rằng Trương Huyền cướp đi Lý Thiện Hành khiến bọn họ gặp phiền toái nhất định, nhưng sau đó Trương Huyền lại bắt cóc Nguyên Tuấn đúng vào thời khắc mấu chốt nên cứu vãn được kế hoạch của Đậ Khánh, khiến Nguyên Mân không phá hỏng kế hoạch, điều này làm cho Lý Uyên rất cảm kích Trương Huyền.

- Là Lý Công tìm ty chức sao?

Lý Uyên quay đầu lại đúng lúc Trương Huyền đứng phía sau lão, hắc cười tủm tỉm khom mình thi lễ.

Lý Uyên vội vàng đáp:

- Tướng quân không cần đa lễ, ai chà, lần này thiệt thòi cho Trương tướng quân rồi.

- Không có gì, tiện thể mà thôi, ty chức cũng muốn chúc mừng Lý Công không bị dính vào vụ án lời tiên tri kia.

Trương Huyền cười khẽ.

Lý Uyên cười xấu hổ hạ thấp giọng nói:

- Tướng quân làm sao biết được chuyện của Kiến Thành?

Lý Uyên từ Đậ Khánh biết được, Trương Huyền biết con cả của lão là Lý Kiến Thành ở Ngõa Cương, điều này làm lão chấn động, đồng thời cũng lo lắng không yên, lão sợ hắc nói bí mật con trai lão ở Ngõa Cương truyền ra ngoài.

- Chuyện này ty chức nghe Đậ Hội chủ nói qua, chỉ có điều trong lúc vô ý biết được, xin Lý Công yên tâm, việc này ty chức tuyệt đối không để người thứ ba biết.

- Vậy đa tạ Trương tướng quân rồi, lần này Trương tướng quân là ân nhân của Lý Uyên, Lý Uyên khắc cốt ghi tâm, sau này có cơ hội sẽ báo đáp.

Nói xong Lý Uyên hướng Trương Huyền khom người thi lễ.

Bỗng nhiên Trương Huyền lại có cảm giác kỳ quái, nếu Nguyên Mân đoạn tuyệt với Đậ Khánh thì ông ta rất dễ đồn ngã Lý Uyên.

Tuy rằng Nguyên Tuấn đã bị bắt làm con tin thì Nguyên Mân không dám lên tiếng, nhưng sau đó gã ta cũng rất dễ dàng ngấm lén lút nói với Dương Quảng chân tướng, nhưng dường như Nguyên Mân không làm như vậy, điều này khiến Trương Huyền suy nghĩ mãi vẫn không tìm được lời giải đáp, chẳng lẽ Nguyên gia còn có nhược điểm gì sao?

- Nguyên Tuấn đã được thả về, Lý Công không lo lắng về Nguyên gia sao?

Trương Huyền thăm dò hỏi.

Lý Uyên chần chờ một chút nói:

- Nghi vấn của Trương tướng quân đúng là có tồn tại, tuy nhiên chúng tôi cũng đoán được, việc gì cũng không phải muốn là có thể làm hết, Nguyên gia cũng cần phải suy xét đến hậu quả.

Trương Huyền lập tức hiểu được, nhất định Nguyên gia còn có nhược điểm khác trong tay đối phương khiến bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trương Huyền cười chấp tay nói:

- Tại hạ chúc Lý Công thuận buồm xuôi gió, chúc Lý trưởng công tử bình an vô sự.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 160: Mua Cửa Hàng Ở Chợ Tây

Thời gian quy định xuất phát của Binh bộ còn ba ngày nữa, ba ngày này các tướng sĩ nghỉ ngơi chỉnh đốn, cũng có thể viết thư cho gia đình, có thể ra ngoài uống rượu, đương nhiên cũng có thể đến thanh lâu. Tóm lại trong ba ngày hiếm có này các tướng sĩ dành thời gian nghỉ ngơi thư giãn.

Trương Huyền cũng có chút việc cá nhân cần xử lý, hắn muốn mua một tòa nhà ở Lạc Dương, đây là tâm nguyện của Trương Huyền. Lúc này hắn đã hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống thời đại này, đầu tiên hắn phải mua một căn nhà của chính mình, điều này không thể thiếu được.

Suy đi tính lại thật lâu Trương Huyền quyết định mua một tòa nhà ở kinh thành Lạc Dương, mặc dù hắn có ý nguyện mua nhà ở kinh thành rất lâu, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện, ra ở kinh thành muốn mua nhà cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Dù sao nơi này cũng là đô thành, đối với danh môn thế gia có lực hấp dẫn rất lớn, gần như mỗi một danh môn vọng tộc đều mua đất xây nhà ở kinh thành, tận lực tiếp cận với vòng quyền lực, quan địa phương cũng thiết lập một chỗ đứng ở kinh thành nên nhu cầu đất đai rất lớn khiến Lạc Dương thành một nơi khó mua được.

Mấy ngày hôm trước Trương Huyền được một người dẫn đến một tòa nhà nhưng hắn nhìn thấy không được hài lòng cho lắm. Hiện giờ muốn một tòa nhà dễ dàng mua được đều ở phía Bắc Lạc Thủy.

Một Lạc Thủy chia Lạc Dương làm hai bên Nam Bắc, từ xưa Lạc Dương như đã quy định phía Bắc rẻ, Nam đắt. Chủ yếu cũng vì hơn mười vạn thợ thủ công và thương nhân đều tập trung ở Bắc Lạc Thủy, còn quan lại quyền quý đều ở Nam Lạc Thủy, nên đó là nguyên nhân khiến đất phía Nam đắt, phía Bắc thì rẻ.

Trương Huyền xem mấy nhà ở Bắc Lạc Thủy nhưng đoạn đường hẻm không thích, điều kiện cũng không được tốt, hầu hết ở nơi này người ở dày đặc, xây dựng rách nát khiến người ta cảm giác bừa bộn.

- Trương tướng quân, tạm thời ta chưa tìm được nhà ở Nam Lạc Thủy, bằng không để tôi lưu ý, sau khi Tướng quân hồi kinh nhất định sẽ có.

Người trung gian họ Triệu tên là Triệu Kỳ Nhi, ba mươi mấy tuổi, vẻ mặt thông minh sáng sủa, gã ta là một người môi lái nhà ở, cũng giống như người môi giới bất động sản sau này, thông qua giới thiệu nhà để lấy tiền. Trương Huyền muốn mua một tòa nhà năm mẫu đất, điều này khiến gã rất mong chờ nên ra sức tìm kiếm, nếu chuyển giao dịch này thành công gã ta có thể lấy ít nhất được năm mươi quan tiền.

Trong lòng Trương Huyền có chút thất vọng, hẻm chỉ còn ba ngày nữa, hẻm cũng biết trong thời gian ba ngày ngắn ngủi mà tìm mua được tòa nhà thật không có khả năng. Muốn xem đạt được mục đích phải xem phòng, chọn phòng, nhà phải thích mới chọn được, một khi đã muốn mua thì cần thời gian sang tên, chủ nhà chưa chắc ở Lạc Dương, thời gian này chắc chắn không kịp rồi.

Trương Huyền vốn định nhờ một thị vệ Yến Vương tìm cho hẻm nhà ở nhưng hiện tại trong kinh thành tìm nhà rất khó. Hàn Tân liền giới thiệu cho hẻm tên môi giới họ Triệu này, nghe nói là một trong ba đại lái buôn trong thành Lạc Dương, tin tức nhạy bén, nếu ngay cả gã ta cũng không tìm được nhà ở thì chỉ có thể nói trên thị trường đang không có ai bán nhà mà thôi.

Trương Huyền bất đắc dĩ đành gật đầu:

- Được rồi, người thay ta tìm kiếm, lần sau ta hồi kinh hy vọng có tin tức.
- Tướng quân yên tâm, tôi cũng muốn kiếm tiền mà, tôi nhất định sẽ tìm cho công tử một căn nhà như ý.
- Không nhất định phải năm mẫu, trong vòng hai mươi mẫu có thể xem xét qua.
- Tiểu nhân hiểu rõ, nhất định tiểu nhân sẽ nhanh chóng tìm được, tiểu nhân có chuyện xin cáo từ trước.

Triệu Kỳ Nhi hướng Trương Huyền thi lễ rồi vội vàng đi.

Mua nhà không thành công, Trương Huyền thật không có tinh thần, liền quay ngựa chuẩn bị về doanh trại, lúc này A Viên trong xe ngựa nhìn Trương Huyền cười nói:

- Nếu không mua được nhà thì không bằng đi xem cửa hàng đi, em biết có hai cửa hàng đang bán.
- Sao em biết có hai cửa hàng đang bán chứ?

A Viên cười hì hì nói:

- mấy ngày nay em không có việc gì liền đến phía Tây dạo chợ, nhà ai bán cái gì, đồ vật thế nào em biết rất rõ, đương nhiên cũng biết được có người bán cửa hàng rồi.

Trong suy nghĩ của Trương Huyền không có ý định mua một cửa hàng, tuy nhiên với tài lực bây giờ của hắn mua một tòa nhà cùng một cửa hàng cũng dư sức. Dù sao tòa nhà không mua được, tạm thời không có việc gì làm nên Trương Huyền liền nói:

- Được rồi, đi theo em xem thế nào.

A Viên chỉ thuận miệng nói, không ngờ Trương Huyền lại muốn đi thật, nàng vội vàng nói:

- Một là cửa hàng châu báu, một cửa hàng khác là cửa hàng vải, đầu tiên công tử định đến cửa hàng nào?

- Cửa hàng nào lớn hơn?

- Đương nhiên là cửa hàng vải lớn hơn, nó lớn hơn cửa hàng châu báu nhiều.

- Vậy thì đến cửa hàng vải trước.

Thuận tiện Trương Huyền cũng muốn đến chợ phía Tây dạo một vòng, hẳn dẫn theo vài tên thân binh cùng xe ngựa hướng về chợ phía Tây cách đó không xa mà đi.

Chợ phía Tây vô cùng náo nhiệt, âm thanh rất to, tiếng rao mua bán nhộn nhịp, người ra người vào đông như nước chảy, nhiều người mua nhiều hàng hóa chở trên xe bò, hoặc lạc đà chậm rãi đi trên đường rộng, đúng là cảnh phồn hoa nhộn nhịp. Thật sự không thể tưởng được trong thời buổi loạn lạc này lại có một nơi như thế.

Trương Huyền được A Viên dẫn đến cửa hàng gần vóc góc phía Đông Bắc chợ phía Tây, nơi này tất cả có mười cửa hàng vải vóc lớn nhỏ, mỗi ngày buôn bán được rất nhiều, là nơi cung cấp vải lớn nhất vương triều Đại Tùy. Phía sau cửa hành là vận chuyển lương thực bằng đường sông, khá nhiều thuyền bè vận chuyển đến cửa hàng gạo.

Vải là hàng có giá trị rất lớn, đến mức độ nào đó nó có thể được sử dụng như tiền tệ, bởi vì thế nên kích thước mỗi cửa hàng đều khá lớn, trước là cửa hàng, phía sau là kho, diện tích đất từ bốn mẫu trở lên.

- Chính là nơi này.

A Viên chỉ cửa hàng gần nhất, thoát nhìn biết được cửa hàng này đã lâu năm, đất khoảng năm sáu mẫu. Tuy nhiên cửa hàng đóng cửa, trên đó có ghi hai chữ thật to "BÁN NHÀ", chữ viết đã mốc meo, trên cửa hiện lên đầy tro bụi, không biết bao lâu rồi chưa mở cửa.

- Vị quân gia này đến xem cửa tiệm ư?

Chưởng quầy cửa hàng bên cạnh là người đàn ông trung niên cười ha hả nói:

- Cửa hàng này tôi có chìa khóa nên quân gia có hứng thú tôi có thể mở cho ngài xem.

Tuy rằng vị trí này không được tốt lắm nhưng lại rộng lớn, hai bên đều trống trải, mặt sau đường sông lại càng thêm rộng hơn. Điều kiện cửa hàng này thật tốt, nhưng dường như đóng cửa khá lâu rồi, Trương Huyền không hiểu hỏi:

- Cửa hàng này nhìn không tệ lắm, sao lại bán đi?

Chưởng quầy nhìn nhìn hai bên hạ giọng nói:

- Không dám dối gạt quân gia, đây là cửa hàng của Dương gia Việt Quốc Công, sau khi Hồ Si gia tạo phản cửa hàng này bị quan phủ dò xét, quân gia muốn mua chỉ mất một trăm năm mươi lượng vàng có thể mua được, đây là của Dương gia, nếu là của cửa hàng khác ít nhất phải năm trăm lượng mới mua được cửa hàng sáu mẫu thế này.

Trương Huyền thật sự động tâm, một tòa nhà bình thường năm mẫu cũng đã một trăm lượng vàng rồi, đây là cửa hàng lớn, ở chợ phía Tây này tất đất tất vàng, không ngờ chỉ có một trăm năm mươi lượng vàng, Trương Huyền cảm thấy không thể tin được.

- Bên trong có hàng không?

- Hàng trữ đều được dọn đi rồi, chỉ có tòa nhà trống không thôi.

Chưởng quầy vừa cười vừa nói:

- Tuy nhiên ta cũng nên nói rõ, có ba loại cửa hàng người ta không mua, thứ nhất là giết người, thứ hai tạo phản, thứ ba chính là có người chết, mà chủ cửa hàng này thuộc loại thứ hai, cho nên rất nhiều người nghe nói cửa hàng của Dương gia cũng chỉ lắc đầu rồi đi, dù có bớt giá nữa cũng không ai dám hỏi thăm.

Kỳ thật Trương Huyền cũng không để ý đến Dương gia này nọ, ở thời Đại Tùy này bất kể ai khả nghi tạo phản đều bị diệt cả gia tộc. Mấy ngày hôm trước dòng họ Lý cũng vì bị nghi tạo phản mà gần như bị diệt môn đó thôi?

Mặt khác nghe hai từ này cũng không may mắn, nghe có chút gượng ép, hơn nữa chỉ bán một trăm năm mươi lượng vàng, dù hẳn mua mảnh đất trống cũng đáng.

Trương Huyền cười hỏi:

- Ta muốn mua thì nên tìm ai?

- Nếu quân gia muốn mua thì trực tiếp đến huyện nha Lạc Dương, khế đất khế ước mua bán nhà đều ở huyện nha, trực tiếp trả tiền là có thể lấy được.

Trương Huyền gật gật đầu quay đầu hướng mọi người nói:

- Chúng ta đến huyện nha một chuyến đi.

- Xem ra tướng quân động tâm rồi.

Vài tên thân binh mỉm cười nói.

- Sao có thể không động tâm được chứ, cửa hàng lớn như vậy mà chỉ có một trăm năm mươi lượng vàng, ngay cả thần tiên cũng động tâm ấy chứ.

.....

Trương Huyền tìm được Huyện Úy Vi Vân Khởi, thật khéo léo cửa hiệu vải vóc đều do Vi Vân Khởi quản lý.

Nghe Trương Huyền nói muốn mua cửa hàng của Dương gia, Vi Vân Khởi không khỏi cười nói:

- Tôi nhắc nhở Tướng quân, cửa hàng này lúc đầu chính là của Hạ Nhược Bật, sau khi Hạ Nhược Bật bị giết liền về tay Dương Huyền Cảm, kết quả Dương Huyền Cảm cũng bị khếp tội tạo phản mà bị giết. Tòa nhà này một năm không biết bao nhiêu người đến hỏi nhưng không ai dám mua, Tướng quân suy nghĩ cho kỹ.

Trương Huyền khẽ cười nói:

- Chẳng lẽ vận mệnh của Trương Huyền lại phụ thuộc vào một cửa hàng hay sao?

- Nói rất hay.

Vi Vân Khởi khâm phục kiến thức của Trương Huyền:

- Nếu Tướng quân nguyện ý mua thì giao một trăm năm mươi lượng vàng, tôi sẽ cho người lập tức làm thủ tục.

Trương Huyền lệnh cho thân binh mang một trăm năm mươi lượng vàng đến, Vi Vân Khởi nhanh chóng làm xong thủ tục kế ước mua bán.

Kỳ thật Trương Huyền mua cửa hàng này cũng không phải suy nghĩ đến việc kiếm nhiều tiền, chính là hần được Trương Kim Xưng gợi ý. Hứa Ẩn từng nói cho hần biết Trương Kim Xưng mở một cửa hàng bán la ngựa ở chợ phía Tây, thu mua chiến mã cũng như thu thập tin tình báo từ kinh thành. Mặc dù cửa hàng này đã bị Vũ Văn Thuật phá người nhổ bỏ nhưng vẫn gây ấn tượng sâu sắc trong lòng Trương Huyền.

Ngay cả tên trộm cướp cũng biết được tin tình báo rất quan trọng, hần từng là học sinh giỏi của học viện quân sự nên càng hiểu được tầm quan trọng của tình báo. Trong kinh thành xây dựng một điểm tình báo nhất định hết sức cần thiết.

Mặt khác hần cũng thấy được cửa hàng này chiếm sáu mẫu đất, hần có thể cải biến nó thành kho hàng, mua vài vật tư tạm thời lưu lại trong kho hàng này.

Tuy nhiên Trương Huyền suy đi xét lại, hần để kế ước nhà đất này không mang tên mình mà để Trịnh Viên Nhi ký tên, Trịnh Viên Nhi chính là A Viên. Trương Huyền để nàng đứng tên cửa hàng này.

- Công tử, tại sao phải để tôi đứng tên?

A Viên sợ hãi hỏi.

- Cửa hàng này ta tặng cho em.

Trương Huyền nói đùa.

A Viên lập tức đỏ mặt, bất an nhăn nhó nói:

- Công tử sao có thể đùa như thế!

Trương Huyền xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cười nói:

- Ta chỉ không muốn để người ta biết ta là ông chủ, đi thôi. Lên xe ngựa ngồi đi, ta sẽ giải thích với em sau.

Trong lòng A Viên lại vừa mừng vừa lo, xem ra công tử không xem nàng là người ngoài, chẳng lẽ công tử lại thay đổi chủ ý không để nàng hầu hạ Thanh cô nương mà để nàng ở Lạc Dương trông coi cửa hàng ư? Chẳng lẽ nàng sẽ làm Chương quý A Viên sao? Nàng đâu rảnh việc buôn bán.

A Viên nghĩ ngợi lung tung, vừa đi vừa lo lắng.

Trương Huyền và Vi Vân Khởi có lời muốn nói nên liền đi vào phòng trong. Trong phòng Vi Vân Khởi rót cho Trương Huyền một chén trà cười nói:

- Chúc mừng Tướng quân được thăng chức, tâm nguyện đã đạt thành.

- Việc này ta phải đa tạ Huyện Úy đã giúp đỡ, nếu không được Huyện Úy nhắc nhở, chỉ sợ ta liên may áo cho người ta rồi, chỉ có điều Huyện Úy có bị gì không?

Trương Huyền rất lo Vi Vân Khởi vì giúp đỡ hãn mà trong thời khắc mấu chốt phản bội Bùi Củ, trợ giúp hãn, Bùi Củ sẽ bỏ qua cho gã ư?

Vi Vân Khởi hiểu được ý của Trương Huyền, gã thản nhiên cười nói:

- Tôi cũng không sao, dù gì tôi cũng chỉ là Huyện Úy mà thôi, thì sợ gì? Dù có mất chức Huyện Úy này kỳ thật cũng không sao cả.

Trương Huyền cúi người thi lễ thật sâu, vô cùng thành khẩn nói với Vi Vân Khởi:

- Vi công có nguyện ý vứt bỏ chức này theo quân tôi làm phụ tá trưởng sử không?

Vừa muốn cùng Bùi Cử giải hòa nhưng lại phải tiếp tục đào góc tường của Bùi Cử, đây là phong cách của Trương Huyền.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 161: Chào Hỏi Trước Khi Đi

Chức vị Mạc liêu Trưởng sử, chính là có quyền lực Trưởng sử nhưng không được triều đình chính thức bổ nhiệm, thuộc loại phụ tá mưu sĩ, do Trương Huyền tự xuất bổng lộc tiền túi của mình ra trả.

Lần bắt giữ Lý Thiện Hành này Vi Vân Khởi biểu hiện hết sức quyết đoán và mưu lược, tạo nên ấn tượng sâu sắc với Trương Huyền. Hắn biết chuyện năm đó của Vi Vân Khởi, gã đúng là một người thông minh gan dạ và là một nhân tài mưu lược nhưng không được trọng dụng nên chỉ làm được chức Huyện Ủy nhỏ nhoi, thật sự đáng tiếc.

Hơn nữa Trương Huyền cũng hiểu được Bùi Cử không thật tâm xem trọng Vi Vân Khởi, Thôi Quân Túc có thể làm Ngự Sử Trung Thừa, giám quân chủ quản sự vụ Đột Quyết, trong khi đó Vi Vân Khởi là người có kinh nghiệm hơn lại chỉ làm một Huyện Ủy, điều này thật không công bằng.

Vi Vân Khởi cảm nhận được thành ý của Trương Huyền, trong lòng gã hết sức cảm động. Tuy nhiên đây không phải chuyện nhỏ, gã cần phải suy xét một chút, gã trầm ngâm chốc lát nói:

- Lúc này tôi không thể trả lời tướng quân được, cho tôi hai ngày suy nghĩ.

Trương Huyền đứng dậy cười nói:

- Ba ngày sau ta xuất phát, nếu Vi công có ý chấp nhận thì có thể đến quân doanh tìm ta bất cứ lúc nào.

- Được rồi, hạ quan suy nghĩ kỹ sẽ tìm Tướng quân.

Trương Huyền cáo từ rời đi, Vi Vân Khởi đưa hân ra khỏi huyện nha. Nhìn Trương Huyền đi xa, trong lòng gã hết sức phức tạp. Gã biết rằng Trương Huyền là người có thể làm nên đại sự, vì ích lợi của mình mà không tiếc đắc tội với những người quyền quý như Bùi Củ, Vũ Văn Thuật, Đậu Khánh.

Trong vụ án lời tiên tri có thể thấy được hân là người mưu lược, nếu gã đi theo hân có lẽ hai mươi năm sau con đường làm quan sẽ rộng mở, vậy thì gã cần chức Huyện Ủy nho nhỏ này làm gì?

Tuy rằng Vi Vân Khởi nói với Trương Huyền gã cần hai ngày suy nghĩ, nhưng khi Trương Huyền vừa rời khỏi huyện nha Vi Vân Khởi cũng đã quyết định được lựa chọn cho cuộc đời mình.

...

Lúc chạng vạng tối, Trương Huyền một thân một mình đi vào Sùng Nghiệp Phường, Sùng Nghiệp Phường cách đường lớn khá gần, bên trong này phần lớn là nơi ở cho quan lại nên đường phố khá sạch sẽ, cây cao râm mát, thanh tĩnh mà tao nhã.

Ở góc Tây Bắc Sùng Nghiệp Phường có một tòa nhà chiếm hai mươi mẫu đất, nơi này là tòa nhà ở Lạc Dương của Phạm Dương Lư thị. Không chỉ có gia tộc Lư thị mà gần như các đại thế gia trong kinh thành đều có tòa nhà rộng lớn, là điểm liên lạc của các đại thế gia ở kinh thành. Dưới chân thiên tử khoảng cách quyền lực gần nhất.

Mấy tháng trước cửa Lư phủ luôn đóng, chỉ có vài gia đình lớn tuổi phụ trách quản lý nơi này, nhưng từ khi gia chủ Lư Trác đảm nhiệm chức Tế

Tử Quốc Tử Giám thì tòa nhà này trở thành nơi ở chính thức của Lữ Trác.

Sáng ngày mai Trương Huyền sẽ suất quân đi Tề quận rồi, trước khi đi hẳn muốn đến chào từ biệt Lữ gia. Đương nhiên hẳn không có hứng thú với Lữ Trác, hẳn chỉ muốn biết tình hình Lữ Thanh mà thôi.

Trương Huyền cưỡi ngựa đi đến trước cửa Lữ Phủ, thấy trước cửa có một chiếc xe ngựa khá sang trọng đang đỗ, trên xe có treo đèn lồng khắc hai chữ "Thôi thị".

Trương Huyền xoay người xuống ngựa hướng bậc thang đi đến, người gác cổng vội đến hỏi:

- Xin hỏi công tử có chuyện gì sao?

- Tại hạ Trương Huyền, ta và gia chủ các người là bạn cũ, xin vào thông báo dùm một chút.

Trương Huyền lấy danh thiếp đưa cho người gác cổng.

Danh thiếp cùng loại với danh thiếp thời nay, phía trên đều có ghi danh tính, chức quan, khi đến thăm hỏi hay dùng đến. Dùng loại này thể hiện sự tôn trọng chủ nhân, về phương diện khác cũng phòng ngừa người gác cổng làm hỏng việc, bỏ rơi khách quý.

Người gác cổng nhận danh thiếp, do dự một chút nói:

- Lão gia có bảo tạm thời không tiếp khách.

- Vì Thôi Triệu ở đây phải không?

Trương Huyền quay đầu nhìn thoáng qua xe ngựa.

- Chủ nhân Thôi thị vừa đến cho nên lão gia bảo tạm thời không tiếp khách, tuy nhiên nếu công tử là người quen cũ có lẽ có đặc biệt một chút,

tôi đi bẩm báo, công tử đợi một chút.

Người gác cổng cầm danh thiếp của Trương Huyền nhanh chóng đi vào trong phủ, Trương Huyền khoanh tay đi qua đi lại trên bậc cửa. Hắn không biết khi gặp Lư Trác có thể nói chuyện gì, có lẽ có thể nói về chuyện Lư Khánh Nguyên, cũng có thể xem là phép lịch sự khi viếng thăm.

Điều quan trọng là hắn muốn có lời từ biệt Lư Thanh.

Lúc này Trương Huyền nghe có người gọi hắn, hắn quay đầu lại thấy khuôn mặt A Viên hiện ra sau tảng đá.

Trương Huyền đi lên trước cười hỏi:

- Sao em ở nơi này?

A Viên cười hì hì nói:

- Em đã nói cho nàng ấy biết hôm nay Công tử đến thăm.

- Nàng ấy nói gì không?

- Nàng không nói gì, nhưng em thấy được nàng rất muốn gặp ngài, có muốn em sắp xếp cho hai người gặp mặt không?

- Em sắp xếp ư?

- Công tử đừng khinh thường người ta, người ta đã chuẩn bị hết nha hoàn Lư gia rồi, không tin công tử chờ xem.

Đúng lúc này trong phủ truyền đến tiếng bước chân vội vàng, nhanh chóng Lư Trác đã đi ra chấp tay cười nói:

- Hiền chất, đã lâu không gặp.

Trương Huyền cũng chấp tay cười nói:

- Thật xin lỗi, không biết gia chủ có khách quý, nếu không để lần sau cháu tới.

- Hiền chất cũng là khách quý, không cần khách khí, mau vào trong.

Lư Trác rất nhiệt tình với Trương Huyền, vài ngày trước y có nhận tin phụ thân truyền đến mới biết Trương Huyền thay Lư gia giải quyết được vấn đề đặc tội với Quách Huyền, điều này khiến Lư Trác cảm kích Trương Huyền vô cùng.

Trương Huyền quay đầu lại nhìn thoáng qua A Viên đã không thấy bóng dáng nàng ta đâu, hắc cười lắc đầu đi theo Lư Trác vào trong phủ.

- Không biết vấn đề học tròng Lư thị đã được giải quyết chưa?

Trương Huyền nhỏ giọng hỏi.

- Giải quyết rồi, cuối cùng Quách Đô đốc đã đồng ý nên thư viện không cần dời đi.

Trong lòng Lư Trác cảm kích cười nói:

- Dù gì cũng nhờ đề nghị của Trương công tử, cha ta đến liên hệ với Thôi Lễ, Thôi Lễ thay Lư gia nói tình, cuối cùng Quách Đô đốc cũng thông tình đạt lý hiểu cho nỗi khổ tâm riêng của Lư gia.

Lư Trác cũng không nói nỗi khổ tâm riêng của Lư gia là gì nhưng Trương Huyền lại rất rõ, Quách Huyền cho rằng Lư gia được La Nghệ ủng hộ, cho nên đả kích Lư gia cũng chính là đả kích La Nghệ, nhưng trên thực tế Lư gia được sự ủng hộ của La Nghệ không lớn, thậm chí không đáng để ý.

Điều mấu chốt phải khiến Quách Huyền hiểu rõ điều này, nhờ lời nhắc nhở của Trương Huyền đã khiến Lư gia tìm được hướng đi, cuối cùng cũng

giải quyết xong mối nguy cơ Lư gia gặp phải.

Hai người một trước một sau đến phòng khách, từ xa thấy trên công đường có hai người chính là Thôi Triệu và con trai ông ta, Thôi Văn Tượng.

Thôi Triệu cảm thấy Trương Huyền rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi nhưng cũng không nhớ ra được, còn Thôi Văn Tượng thì nhớ rất rõ Trương Huyền, khi thấy Trương Huyền mặt gã chìm xuống, khinh khỉnh hừ một tiếng.

- Người này là ai? Dường như đã gặp ở đâu rồi?

Thôi Triệu nhỏ giọng hỏi.

- Người này chính là người được ngự phong ở Lư phủ Trác quận, Trương Huyền, phụ thân quên rồi sao?

- Hóa ra là hắn.

Trong lòng Thôi Triệu cảm thấy không thoải mái, lão đang muốn cùng Lư Trác nói chuyện quan trọng, Lư Trác lại nói có khách quý đến xin lỗi rồi rời đi, không nghĩ lại mang tên tiểu tử mao đầu kia đến, đây cũng gọi là khách quý ư?

Thôi Triệu cười lạnh một tiếng, chắc tên Lư Trác không đồng ý yêu cầu của lão nên mới cố ý chuyển đề tài, rõ ràng dẫn tên Trương Huyền này vào để bọn họ không thể nói tiếp được.

Hôm nay Thôi Triệu thăm hỏi là muốn cầu cạnh Lư Trác, hôm nay Lễ Bộ mới truyền ra một tin tức, vốn định hai mươi tháng này mở cuộc thi khoa cử nhưng lại bị Thánh thượng chuyển qua mùa xuân sang năm.

Đây đối với Thôi Triệu là chuyện tốt, con của lão là Thôi Văn Tượng định sang năm tham gia khoa cử, nhưng nếu năm nay khoa cử chậm lại thì Thôi Triệu định cho đưa con lão tham gia cuộc thi mùa xuân ngày mai.

Tuy nhiên, hàng năm khoa cử diễn ra rất tàn khốc, mấy vạn sĩ tử tham gia cuộc thi cuối cùng lại chỉ hơn mười người trúng tuyển, tương đương một trăm người chỉ trúng một người. Con của lão dù có trổ hết tài năng cũng khó có thể đỗ được.

Nhưng cũng không phải là không có biện pháp, cái gọi là khoa cử này từ trước đến giờ vốn không công bằng, nếu Thôi Văn Tượng muốn thông qua khoa cử năm nay có rất nhiều biện pháp, đến cầu cạnh Lư Trác là một trong những biện pháp đó. Là một Tế Tửu Quốc Tử Giám Lư Trác có quyền chọn ra người thi đỗ cuối cùng.

Tuy nhiên dường như Lư Trác cũng không quá nhiệt tình, chính sự còn chưa nói xong gã đã mang khách quý Trương Huyền vào nhà. Nói đúng ra gã phải để Trương Huyền chờ đến khi Lư Trác tiễn cha con Thôi thị về mới tiếp kiến Trương Huyền, đây mới là đạo lễ đãi khách.

Nhưng lúc này Lư Trác lại dẫn khách quý Trương Huyền vào, hiển nhiên muốn ám chỉ với Thôi Triệu, gã không muốn nghe chuyện khoa cử.

- Ha ha, ta xin giới thiệu với hai vị, vị này là bạn tốt của Khánh Nguyên, Trương Tướng quân, tuổi trẻ tài cao, hẳn mọi người đã gặp nhau rồi nhỉ.

Dù sao Thôi Văn Tượng cũng là một thanh niên trẻ tuổi, tu luyện chưa được sâu, y miễn cưỡng gật đầu, chỉnh sửa thưởng phục rồi nghiêng đầu đi không muốn chào hỏi Trương Huyền.

Thôi Triệu là người khôn ngoan nên giả tạo cười cười chào hỏi:

- Hóa ra là Trương tướng quân, nghe nói Trương tướng quân ở Cao Câu Ly lập nhiều chiến công, thật đáng mừng.

Trương Huyền khẽ mỉm cười chấp tay nói:

- Gia chủ quá khen, không biết Thôi Thái thú tình hình gần đây thế nào?

Trương Huyền hỏi Thôi Thái Thú chính chỉ Thái Thú Trác quận, tả võ Vệ tướng quân Thôi Hoảng Thăng, cũng là chú Thôi Triệu. Sau chiến dịch Cao Câu Ly kết thúc, Thôi Hoảng Thăng quay về Đại Tù, bị Dương Quảng phê chuẩn không làm quan, tạm thời quay về quê Bác Lăng.

Kỳ thật Trương Huyền đang nhắc nhở Thôi Triệu, cứu được Thôi Hoảng Thăng cũng là một trong những chiến công của hắn.

Về mặt Thôi Triệu lập tức có chút lúng túng, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng cười nói:

- Gia thúc có thể bình an từ Cao Câu Ly trở về cũng nhờ Trương tướng quân ra tay cứu trợ, xin Trương tướng quân nhận của ta một lễ này.

Nói xong, lão khom người thật sâu hướng Trương Huyền thi lễ, Thôi Văn Tượng bên cạnh thấy phụ thân thi lễ, y cũng bắt chước theo phụ thân hướng Trương Huyền thi lễ, nhưng trong lòng lại mắng Trương Huyền.

- Thôi gia chủ không cần khách khí như vậy.

Trương Huyền cười híp mắt nhìn cha con khom người thi lễ, lúc này mới quay đầu nhìn Lư Trác cười nói:

- Kỳ thật cháu đến đây cũng không có chuyện gì, chỉ là ngày mai sẽ đến Tề quận rồi nên trước khi đi đến viếng thăm Thế Bá một chút, nếu Thế Bá có khách cháu cáo từ trước.

- Không sao, Thôi gia chủ cũng không có việc gì, chúng ta chỉ là bạn bè đến gặp nói chuyện phiếm thôi, hiền chất cứ ngồi xuống, ta có một vài chuyện muốn hỏi hiền chất một chút.

Thôi Triệu không nhịn nổi nữa, rõ ràng Lư Trác đuổi ngầm lão, trong lòng lão tức giận vạn phần. Lão đưa mắt nhìn đứa con ra hiệu, vội đứng lên nói:

- Nếu hiền đệ và Trương tướng quân có chuyện quan trọng hơn, ta sẽ không quấy rầy nữa, hôm nào lại đến bái kiến, cáo từ trước.

- Ha ha, thực ngại quá, hôm nào đệ đến quý phủ thăm hỏi, hôm nay thất lễ với huynh trưởng rồi.

Lư Trác cũng không giữ người, nhìn Trương Huyền cười cười nói:

- Hiền chất ngồi đi, ta đi tiễn khách.

- Thế Bá cứ tự nhiên.

Lư Trác lại cười cười tiễn cha con Thôi thị rời đi, xa xa Trương Huyền thấy Thôi Văn Tượng hung tợn quay đầu nhìn hẩn chăm chăm, hẩn không khỏi mỉm cười.

Ở kinh thành trải qua phong ba đấu đá tranh giành quyền lực, đối với sự uy hiếp của tiểu nhân vật như Thôi Văn Tượng thật không để vào mắt, ngay cả phụ thân y là Thôi Triệu chưa chắc đã uy hiếp được hẩn.

Đúng lúc này Trương Huyền cảm giác phía sau có người, hẩn quay đầu lại, không biết từ khi nào Lư Thanh đã xuất hiện ở cửa hông, đứng đó nhìn hẩn chăm chú, ánh mắt nàng tràn đầy nhớ nhung.

Mới mấy tháng không gặp, Trương Huyền cảm thấy dường như bọn họ đã xa cách nhiều năm rồi.

...

Dưới ánh đèn, Lư Thanh mở phong thư Trương Huyền đưa cho nàng, nàng chậm rãi mở ra, trong thư chữ viết nhỏ sát nhau, như một lời bài hát

nàng chưa bao giờ đọc qua.

"Trong mơ đứng trên tòa tháp cao, tỉnh rượu màn che buông xuống, năm trước hận mùa xuân không đến, hoa rơi một mình lẻ bóng, mưa lất phất yến cùng bay."

Gặp lần đầu đã nhớ rõ Thanh nhi, hai tầng áo lưới mỏng manh, đàn tỳ bà vang lên nỗi tương tư, ánh trăng sáng tỏ, người cũng theo ánh mây trở lại".

Lữ Thanh yên lặng đọc qua một lần, từng câu từng chữ khắc sâu vào trong nội tâm nàng, nàng chậm rãi đứng lên đi đến trước cửa sổ đưa tầm mắt nhìn về phía đông xa xôi, lòng nàng dường như cũng đã rời khỏi Lạc Dương cùng Trương Huyền đến Sơn Đông rồi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 162: Cảnh Gặp Trên Đường

Một đội quân gần hai ngàn quân Đại Tùỵ đang hăng hái hành quân trên con đường lầy lội đến Đông Bắc, mưa rơi ướt đầm mặt, từng đám mây màu thẫm gần như sát mặt đất.

Đã cuối mùa thu nên trong rừng rậm cây đã trụi hết lá, từng dãy cây lâu năm vẫn đứng hai bên đường vô tình bị mùa thu lột đi lớp áo ngoài xinh đẹp của nó, làm thân cây lộ ra lớp da khô cằn, những nếp nhăn hằn lên thật sâu.

Lúc này hầu hết hoa màu đều đã được thu hoạch, chính thế nên vùng quê càng trở nên vô cùng hoang vu, chỉ có bầy quạ đen bay lượn quanh đồng ruộng kiếm ăn.

Trương Huyền suất lĩnh quân Tùỵ đến huyện Phì Thành thuộc Tế Bắc quận, đã đi hơn một trăm dặm là bọn họ đã tiến vào Tề quận rồi.

Đi đầu hàng ngũ, Trương Huyền cười tuấn mã cao lớn quan sát xung quanh, nhìn Vi Vân Khởi cười nói:

- Có lẽ đây là lần đầu tiên tiên sinh đến nơi này.

Vi Vân Khởi từ bỏ chức Huyện Ủy Lạc Dương đến đảm nhiệm chức phụ tá Trưởng sử trong quân Trương Huyền, thay Trương Huyền quản những việc vặt. Lưu Lăng thì đảm nhiệm Thương Tào Tham Quân sự, chủ quản vật tư lương thảo, hai người ai làm việc nấy.

Vi Vân Khởi cười khỗ một tiếng nói:

- Hai mươi mấy năm trước tôi đã từng đến Lỗ Quận Khúc Phụ du học, vùng này hạ quan thường xuyên đi qua, khi đó vùng này còn rất phồn hoa nhưng hiện tại đi một trăm dặm cũng không thấy một bóng người.

- Vùng này có loạn phi sao?

Trương Huyền lại hỏi.

- Sơn Đông quận nào không có loạn phi chứ, nơi này là địa bàn của tộc soái Từ Viên Lăng Lỗ Quận, vốn đây là địa bàn của Trương Kim Xưng, sau này Trương Kim Xưng rời khỏi Hoàng Hà tiến về phía Nam nên Từ Viên Lăng của Lỗ Quận thừa dịp mà tiến vào.

Trong lòng Trương Huyền có chút kỳ quái, Vi Vân Khởi chỉ là một Huyện Ủy Lạc Dương nho nhỏ, sao có thể biết được nhiều chuyện như thế? Ngay cả Binh Bộ cũng chưa hẳn đã biết.

Vi Vân Khởi biết được sự khó hiểu của Trương Huyền nên cười nói:

- Mặc dù hạ quan chỉ là một ty chức nhỏ nhưng mỗi ngày đều phải chú ý đến nạn trộm cướp khắp nơi, hỏi thăm đủ loại tin tức, những tin này đều lấy được từ những người dân chạy nạn trốn đến kinh thành.

Thì ra là thế, Trương Huyền giật mình, xem ra Vi Vân Khởi là người có ý chí, không cam tâm tình nguyện yên vị, khó trách gã ta vui vẻ đồng ý yêu cầu của hắn.

Đúng lúc này xa xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, hai kỵ binh được phái đi xem xét tình hình đã quay về. Trương Huyền thấy bọn họ có chút lo lắng, đưa tay chặn lại nói:

- Chúng ta đừng đi tới.

Quân đội phía trước ngừng lại, Trương Huyền giục ngựa tiến lên cao giọng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra thế?

Hai tên do thám vội lên trước ghì chặt chiến mã bấm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, phía trước có đánh nhau.

Điều này đúng là ngoài dự đoán của mọi người, Trương Huyền lại hỏi tiếp:

- Tình huống cụ thể thế nào?

Một tên do thám chỉ về phía xa nói:

- Cách đây hai mươi dặm trên sườn núi, cách thị trấn không xa, một đội quân Tùy bị mấy ngàn loạn phỉ vây quanh, quân Tùy ở trên núi đoán chừng quân số không nhiều.

Lúc này Trương Huyền cũng không phải lần đầu tác chiến nên không mù quáng như lúc đánh với Cao Câu Ly, lúc đó hãn chưa đủ kinh nghiệm, chưa hiểu biết địa hình đã liên phái Trần Húc tập kích quân địch từ sau núi, nếu không được Thẩm Quang giúp đỡ thì bọn họ lâm vào tình thế nguy hiểm rồi. Trương Huyền rút kinh nghiệm lần đó nên hãn không thể không biết gì mà tác chiến được.

Lúc này Vi Vân Khởi đề nghị:

- Tướng quân không ngại thì trước hết phái thám báo đi báo quân Tùy cố gắng kéo dài, chúng ta tranh thủ thời gian chuẩn bị.

Trương Huyền gật gật đầu, đề nghị của Vi Vân Khởi giống với suy nghĩ của hãn, hãn lệnh thân binh:

- Nhanh đi mời Thăm Giáo Ủy đến.

Thân binh nhanh chóng quay đầu ngựa chạy về phía sau, không lâu sau Thăm Quang dẫn theo vài thủ hạ chạy như bay đến, Thăm Quang chấp tay nói:

- Xin Tướng quân sai bảo.

- Phía trước phát hiện có mấy ngàn loạn phi đang vây núi, trên sườn núi có khả năng có quân Tùy, ta muốn bảo Thăm Giáo Ủy lên núi liên lạc với quân Tùy trước.

Trương Huyền nhỏ giọng dặn dò y vài câu, Thăm Quang liền chấp tay nói:

- Ty chức xin cáo từ.

Thăm Quang vung tay nói:

- Đi theo ta!

Y mang theo hai tên thám báo và thủ hạ dưới trướng phi ngựa phóng đi.

Trương Huyền cho quân rời khỏi con đường lớn đi vào lối đi nhỏ trong rừng cây tiếp tục hành quân. Cùng lúc đó hắc phái hơn mười thám báo tra xét tình huống đường phía trước, phòng ngừa quân địch mai phục.

Cuộc chiến phát sinh ở ngoài thành cách Nam Phì Thành năm dặm, trên một đồi núi nhỏ vô danh. Đồi núi này trông như một cái bánh bao nhỏ, nhô cao sừng sững trên vùng quê, đồi núi nhỏ này có phạm vi khoảng ba bốn dặm, trên sườn núi cây cối um tùm.

Lúc này gần năm nghìn loạn phi bao vây núi nhỏ này, chính do trùm thổ phi Từ Viên Lăng tự thân suất lĩnh, ý đồ chính là muốn bao vây hai trăm quân Tùy đến Phì thành thúc giục lương thực trên sườn núi.

Thẩm Quang mang thủ hạ đến phía Bắc ngọn núi, nơi này có vách đá núi lớn, địa thế vô cùng hiểm trở, từ nơi này dù lên núi hay xuống núi đều gần như không có khả năng.

Cũng vì nguyên nhân vách núi cao hơn năm mươi trượng nên bên dưới không có loạn phi vây quanh, Thẩm Quang liền lên núi bằng con đường này, đối với gã thì vách núi đá và con đường lên núi không có điểm gì khác nhau cả.

- Thẩm Giáo Úy, nơi này chỉ sợ không thể lên núi được.

Một người thăm dò trạm canh gác nhìn vách núi thẳng đứng sợ hãi nói.

Thẩm Quang nhìn chăm chú vào vách đá cùng cây cối nơi này cười nói:

- Một mình ta đi lên, khi lên đến nơi liên lạc được với quân Tùy sẽ bắn tên xuống, các người đi bẩm báo với Tướng quân là được.

Thẩm Quang đứng lên hướng vách núi cách đó trăm bước chân mà chạy đến, gã chạy nhanh thoăn thoắt, được cỏ hoang yểm trợ, chỉ trong chốc lát đã chạy đến dưới vách núi.

Hắn ẩn thân sau nơi vách đá lõm xuống, hướng hai bên quan sát một lát liền xoay người leo lên vách, gã như con nhện bám vào vách leo lên theo các khe đá hờ. Ngay sau đó gã nắm được một dây mây nên tốc độ leo càng thêm mau lẹ.

Hai tên thám báo thăm dò trạm canh gác nhìn thấy ngạc nhiên vô cùng, đúng lúc này một đám phi binh ước chừng mười mấy tên cười cười nói nói từ xa đi đến. Quân Tùy liền nhanh chóng nằm rạp người trong đám cỏ hoang, khẩn trương lén nhìn Thẩm Quang đang leo trên vách đá.

Lúc này Thẩm Quang đã leo được nửa vách đá, cách mặt đất khoảng hai trượng, xung quanh không có cây cối chỉ có vách đá trụi lủi, không có chỗ

ấn thân, cũng không có gì che lấp được, thậm chí quân phục màu xám nổi bật trên vách đá trắng, chỉ cần phi binh ngẩng đầu thì có thể thấy trên vách đá dựng đứng có người.

Thẩm Quang bám chắc người trên vách đá không nhúc nhích, lúc này hẳn ta không thể di động được, vừa động sẽ khiến cho người bên dưới phát hiện.

Tay trái Thẩm Quang khoác lên dây mây, tay phải gắt gao nắm chặt khe đá, hai chân lơ lửng không có chỗ bám, gã dần dần mệt, mồ hôi trên trán túa xuống. Nhìn thấy đám phi binh đã đến dưới người gã, đám người kia không ngờ gã đang bám trên vách đá, chỉ cần chúng ngược lên có thể thấy Thẩm Quang trên đỉnh đầu.

Vài binh sĩ quân Tùy thấy tình thế khẩn trương này thật sự rất căng thẳng, hai tay chấp lại cầu nguyện:

- Phật Tổ phù hộ, phật Tổ phù hộ!

Thẩm Quang ngậm chặt dao găm trên miệng, gã đã không thể nào duy trì được nữa, nếu để loạn tiễn bắn chết trên vách đá chi bằng nhảy xuống đánh nhau với chúng.

Đang lúc ra quyết định gã định phi thân xuống, đúng lúc này tướng lĩnh loạn phi cười ngửa như bay đến quát to:

- Mấy tên khốn kiếp kia dám trốn nơi này nghỉ ngơi hả, các người trở về đào chiến hào cho ta, nhanh đi!

Binh lính loạn phi bất đắc dĩ đều đứng lên vội cúi đầu hùng hùng hổ hổ đi theo thủ lĩnh trở về nơi đã đến, dần dần đi xa khuất.

Thẩm Quang thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi sau lưng ướt đầm, gã lập tức bám vào dây mây tiếp tục leo lên trên. Không bao lâu sau lên được vách

núi, không thấy bóng dáng đâu, vài binh sĩ quân Tùy cũng nhẹ nhàng thở ra.

...

Lúc này quân đội Trương Huyền cũng cách nơi này năm dặm, bọn họ ẩn thân ở trong mảnh rừng rộng lớn, nhìn từ xa có thể thấy được loạn phi đang vây ngọn núi nhỏ kia.

Trương Huyền một mình đứng trên tảng đá lớn quan sát núi nhỏ từ xa, ngọn núi nhiều nhất chỉ cao hơn mười trượng, ngoài vách núi đá kia thì xung quanh đều bị loạn phi bao vây dày kín. Hiển nhiên phi binh dùng phương pháp bao vây để quân Tùy không chịu được bứt phá vòng vây, sau đó tiến hành bao vây tiêu diệt.

Nếu không có được quân cứu viện thì đây đúng là một chiến thuật tốt, tuy nhiên phi binh cũng không ngờ đã có quân đội đến.

Lúc này một tên thân binh vội chạy đến bẩm báo:

- Tướng quân, thủ hạ của Thẩm Giáo Úy đã trở lại.

Trương Huyền lập tức xoay người trở lại nơi binh lính dừng chân, thủ hạ của Thẩm Quang giao cho Trương Huyền một phong thư:

- Khởi bẩm Tướng quân, đây là thư do Thẩm Giáo Úy tự tay viết.

- Ở núi đó phòng ngự thế nào?

Trương Huyền nhận thư hỏi.

- Ty chức thấy phi binh đang đào chiến hào, có lẽ phòng ngừa quân lính trên núi phá vây, còn lại phòng ngự cũng không có gì, binh lính rất rời rạc, không trang bị gì nhiều, các loại vũ khí đều có.

Trương Huyền gật gật đầu mở thư tín ra đọc, hắn không khỏi sửng sốt khi biết người bị nhốt trên núi lại là La Sĩ Tín, điều này đúng là ngoài dự liệu của hắn.

Lúc này Vi Vân Khởi bước lên hỏi:

- Thăm Giáo Úy lên núi rồi sao?

- Tùy quân bị nhốt trên núi lại là La Sĩ Tín, bọn họ chỉ có hơn một trăm tám mươi người, gần như bị thương một nửa.

Trương Huyền mang thư đưa cho Vi Vân Khởi.

Vi Vân Khởi đọc qua một lần, nói với Trương Huyền:

- Vừa rồi ty chức có nghĩ qua, cảm thấy việc này không đơn giản chút nào.

Trương Huyền trầm ngâm một chút nói:

- Tiên sinh cảm thấy Từ Viên Lăng vây thành để đánh viện binh sao?

Vi Vân Khởi chậm rãi gật đầu nói:

- Ty chức cho rằng như thế, mấy ngàn người đối phó với hai trăm người thì không cần dùng phương pháp vây chặt đối phương, rất tốn thời gian, cứ trực tiếp lên núi tấn công, thậm chí có thể dùng lửa đốt sẽ bức quân Tùy xuống núi. Trong thư cũng nói rõ gần như một nửa người bị thương vong, quân Tùy đã không còn sức chiến đấu rồi, ty chức cảm thấy Từ Viên Lăng biết Trương Tu Đà sẽ không trơ mắt nhìn La Sĩ Tín bỏ mạng, nhất định sẽ cứu viện.

Dừng một chút Vi Vân Khởi lại nói:

- Có lẽ Từ Viên Lăng cũng như Trương Kim Xưng đều dùng kế điệu hổ ly sơn, dời quân chủ lực của Trương Tu Đà đến quận Tề, thừa dịp này quân đội của Trương Kim Xưng sẽ tấn công Lịch Thành. Ở Tề quận hầu hết phú hộ đều tập trung ở huyện Lịch Thành, nếu Trương Tu Đà phái viện quân không nhiều thì Từ Viên Lăng sẽ trực tiếp đánh tan quân tiếp viện luôn.

Trương Huyền âm thầm kinh hãi, lập luận phân tích của Vi Vân Khởi vô cùng sắc sảo, thật sự rất có khả năng này, hần lại hỏi:

- Theo cách nhìn của tiên sinh chúng ta nên làm thế nào?

Vi Vân Khởi gật đầu cười nói:

- Nếu quân địch vây thành đánh viện binh, như vậy bọn họ sẽ không tấn công lên núi, quân Tùy bị vây mới một ngày, thời gian còn nhiều, chúng ta thông báo cho Trương đại soái để ngài ấy không trúng kế, thậm chí có thể tương kế tựu kế.

Trương Huyền mỉm cười nói:

- Ta cảm thấy tốt nhất vẫn là thỉnh cầu tiên sinh đi một chuyến.

Vi Vân Khởi vui vẻ đồng ý, Trương Huyền liền đưa cho gã một thẻ lệnh, lại nói với Trần Húc:

- Người dẫn theo năm mươi kỵ binh bảo vệ Vi tiên sinh đến Tề quận, để ý tránh mai phục của quân địch.

- Ty chức tuân lệnh.

Trần Húc chọn ra năm mươi kỵ binh tinh nhuệ, lại tìm một người dân bản xứ dẫn đường, theo đường nhỏ hộ vệ Vi Vân Khởi hướng Tề quận mà chạy đi, Trương Huyền lại ra lệnh cho binh lính nghỉ ngơi tại chỗ, đợi lệnh tấn công.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 163: Tương Kế Tựu Kế

Huyện Phì Thành cách huyện Lịch Thành Tề quận cũng không xa, ước chừng hai trăm lý, chủ yếu có địa hình đồng bằng và đồi núi. Trước mắt Trương Tu Đà được bổ nhiệm làm Thảo bộ Đại sử mười hai quận Hà Nam, phụ trách thảo phạt loạn phi mười hai quận, đồng thời Trương Tu Đà cũng được mười hai quận cung ứng quân lương.

Trên thực tế tình huống khá phức tạp, thứ nhất loạn phi nơi này khá nhiều, hơn mười nhóm loạn phi lớn nhỏ cũng đã có hơn mấy chục vạn người phân bố các nơi khắp Hà Nam Hà Bắc, nhưng Phi Ưng Quân của Trương Tu Đà chỉ có hai vạn người, căn bản không thể nào ứng phó được.

Quan phủ khắp nơi cũng không phối hợp với Trương Tu Đà tiêu diệt phi quân, rất nhiều quan phủ là người hai mặt, bọn họ cũng vì bảo vệ mình nên trên danh nghĩa là quan Đại Tù nhưng thực tế lại âm thầm cấu kết với loạn phi.

Nhất là mùa xuân năm nay, bốn quận Hà Nam bị Trương Kim Xương bao vây khiến họ thua nặng nề, đã hoàn toàn phá hủy sự tin tưởng cuối cùng vào chính quyền, quan phủ các quận Hà Nam bắt đầu phản bội Trương Tu Đà.

Đã không được quan địa phương ủng hộ, quân đội Trương Tu Đà lâm vào bị động, vì quân lương không đủ Trương Tu Đà không thể không sớm đánh trả, y sớm phát động ngày tấn công. Trước mắt bọn họ có thể không

chế quan phủ địa phương Tề quận, nguyên nhân vì Trương Tu Đà vốn là Thông thủ Tề quận.

Lúc này Trương Tu Đà tự mình suất lĩnh năm nghìn quân đội trên đường chạy đến Phì thành, y nhận được thư cầu cứu của La Sĩ Tín, La Sĩ Tín bị mấy ngàn quân Từ Viên Lăng vây quanh ở gần Phì Thành, đang vô cùng nguy khốn.

Đương nhiên Trương Tu Đà cũng biết đội quân Trương Kim Xương đang giương mắt hổ ở phía Bắc, khi quân chủ lực của y rời khỏi Lịch Thành Trương Kim Xương sẽ thừa dịp mà tấn công vào, tàn sát đẫm máu huyện Lịch Thành, gia đình Phi Ứng Quân hầu hết đều ở huyện Lịch Thành, một khi Lịch thành bị chiếm đóng thì Phi Ứng Quân cũng bị tan rã.

Trương Tu Đà biết rõ Lịch Thành không thể thất thủ được nên lệnh cho Phó tướng Bùi Nhân Cơ giữ Lịch Thành, tự bản thân dẫn theo năm nghìn quân đến Phì Thành cứu viện La Sĩ Tín.

Năm nghìn Phi Ứng Quân đang trên đường hăng hái hành quân, hai bên là cánh đồng mênh mông bát ngát, mưa thu kéo dài khiến bầu trời và mặt đất nơi này vô cùng hiu quạnh. Lúc này một tên kỵ binh từ xa chạy tới gọi lớn:

- Đại soái.

- Chuyện gì?

Trương Tu Đà ghìm chặt chiến mã.

- Trên đường nhỏ bên kia có một nhóm quân nhỏ nói là do tướng quân Trương Huyền phái đến, có chuyện quan trọng cần gặp Đại soái.

Trương Tu Đà mừng rỡ, y đã nghe tin tức Trương Huyền sẽ đến Phi Ứng Quân, không nghĩ lại đến nhanh như thế, y vội nói:

- Cho mời họ đến.

Một lát sau, mười mấy kỵ binh chạy đến, đi đầu là Vi Vân Khởi, Vi Vân Khởi chấp tay cười nói:

- Trương Đại soái, nhiều năm rồi không gặp.

Trương Tu Đà nhận ra Vi Vân Khởi:

- Người là.....Vi Ngự sử?

Vi Vân Khởi cười khố nói:

- Ty chức đã không làm Ngự Sử mười năm rồi, hiện giờ đang là phụ tá cho tướng quân Trương Huyền, thay ngài ấy xem xét công văn.

Kỳ thật Trương Tu Đà cũng biết được Vi Vân Khởi bị giáng chức nhiều năm rồi, y thở nhẹ một tiếng:

- Với một người có tài như Vi huynh không ngờ chỉ làm một Huyện Úy, triều đình có nhân tài không được trọng dụng thực sự khiến người ta tiếc nuối. Trương tướng quân là người phi thường, tiên sinh theo hã sẽ có tiền đồ.

Vi Vân Khởi không có thời gian hàn huyên cùng Trương Tu Đà nữa, gã vội nói:

- Lần này Từ Viên Lăng phục kích La Sĩ Tín chỉ là muốn lừa người thôi, xin đại soái lập tức ngừng tiến binh.

Trương Tu Đà nhướn mày nói:

- Sao Vi huynh biết được?

- Chúng tôi từ Phì thành chạy đến đây, Trương Tướng quân đã suất quân giám sát quân địch ở Phì Thành, ngài ấy bảo tôi đến thông báo cho Đại soái.

Trương Tu Đà nghe nói Trương Huyền đang ở Phì Thành, tâm trạng thả lỏng, y lập tức ra lệnh:

- Toàn quân dừng lại!

Toàn quân ngồi giữa đồng trống nghỉ ngơi, có binh lính dựng một lều trại vải, Trương Tu Đà mời Vi Vân Khởi vào trong lều thảo luận, trên đất trải một tấm thảm lớn.

Trương Tu Đà ngồi xuống thở dài nói:

- Sau vụ thu hoạch, huyện Phì Thành có một ngàn thạch quan lương, huyện nha nói trước mười ngày sẽ cho dân phủ mang lương thực đến Tề quận, nhưng đã qua kỳ hạn rồi huyện Phì Thành cũng không có bất cứ động tĩnh gì, vì thế ta mới ra lệnh cho La Sĩ Tín đi thúc giục quân lương, lại không ngờ La Sĩ Tín bị bao vây, hiện xem ra từ đầu đến cuối chỉ là một cái bẫy.

Vi Vân Khởi cảm thấy không thể tin được:

- Không lẽ huyện nha lại lừa gạt Tướng quân sao?

Trương Tu Đà thở dài một tiếng nói:

- Hiện giờ thế cục hỗn loạn, các loại quan hệ vô cùng phức tạp, dù biết Huyện nha lừa gạt ta nhưng ta cũng không thể trách bọn họ được, đôi khi vì bảo vệ dân chúng, có đôi khi vì bị hiếp bức, nếu không khuất phục, bọn loạn phi sẽ tấn công đến tàn sát hàng loạt dân trong thành, chuyện này ta thấy đã nhiều nên cũng không có gì là lạ.

Vi Vân Khởi yên lặng gật đầu, lại nói với Trương Tu Đà:

- Lần này Từ Viên Lăng tính toán rất chu toàn, bày binh bố trận đối phó với Đại soái, ty chức tin tưởng bọn chúng mang lính đi hết. Đã như thế Lỗ Quận sẽ trống rỗng, sao Đại soái không tương kế tựu kế phái quân đến đánh vào sào huyệt của Từ Viên Lăng, thừa dịp hấn ta hoảng hốt rút quân liền giáp công mạnh, tất nhiên quân địch sẽ đại bại, Đại soái nghĩ thế nào?

Trương Tu Đà trầm tư một lát gật đầu nói:

- Đúng là kế sách hay, ta chỉ sợ Sĩ Tín không trụ được lâu.

Vi Vân Khởi mỉm cười nói:

- Đại soái yên tâm, người của chúng tôi đã lên núi, La tướng quân nói khoảng năm sáu ngày cũng không có vấn đề. Chỉ cần bọn loạn phỉ tấn công lên núi Trương tướng quân sẽ lập tức xuất binh cứu viện.

- Nếu thế thì ta an tâm rồi.

Trương Tu Đà cũng mỉm cười, kỳ thật y cũng biết Vi Vân Khởi thay Trương Huyền nói câu sau cùng, đầu gối cũng là phụ tá, ngay cả lực ảnh hưởng cũng không có thì phụ tá cái rắm gì.

Lúc này Trương Tu Đà viết mệnh lệnh cùng lệnh tiễn đưa cho một tên lính báo tin nói:

- Người lập tức quay về thành nói với Bùi tướng quân, bảo y phái Tần Quỳnh dẫn năm nghìn quân đến Lỗ Quận đánh vào hang ổ Từ Viên Lăng.

- Tuân lệnh.

Binh lính nhận lệnh liền lên ngựa phi như bay đi.

Trương Tu Đà lập tức hạ lệnh:

- Truyền lệnh của ta, toàn quân vòng đi đến trú doanh ở rừng cây phía Bắc.

...

Tên đứng đầu bọn cướp Từ Viên Lăng là người Lỗ Quận, tuổi chừng ba mươi mấy, bộ dạng to cao lực lưỡng, dáng người khô ngô, xuất thân là Giáo Úy phủ binh, đã tham gia cuộc chiến với Cao Câu Ly lần đầu tiên.

Vì xuất thân thấp hèn nên trong quân đội không được nổi danh, sau khi cuộc chiến với Cao Câu Ly kết thúc y dẫn hơn mười người trốn về Lỗ Quận lập tức kéo cò tạo phản. Chỉ trong thời gian hai năm đã tụ tập hơn hai vạn quân, tự phong là Lỗ Vương.

Kỳ thật hầu hết trộm thổ phỉ đều xuất thân là Tùy quân, ví như quận Đông Lai có Tả Hiếu Hữu, gã ta cũng xuất thân giống hệt Từ Viên Lăng.

Từ Viên Lăng không chỉ có võ nghệ cao cường, hơn nữa còn mưu mô xảo quyệt, lần này gã ta lợi dụng nhược điểm quân Tùy đang cần quân lương nên bày mưu tính kế, ý đồ tiêu diệt quân Tùy chủ lực, không ngờ Trương Huyền suất quân đến Phì Thành phá hỏng mưu kế của y.

Trước mắt Từ Viên Lăng suất lĩnh hai vạn đại quân ẩn náu trên đồi Bạch Long, đồi Bạch Long ở phía Đông Phì Thành, là một núi dài hơn hai mươi dặm, núi cao rừng rậm, chân núi có một con đường lớn, muốn đi đến Phì Thành phải đi qua con đường này, đây cũng là nơi phục kích Tùy quân lý tưởng.

Sắc trời dần chuyển qua hoàng hôn, mấy ngày mưa phùn liên tiếp rồi cuộc cũng ngừng, bầu trời phía Tây xuất hiện ánh nắng chiều rạng rỡ nhưng tâm tình của Từ Viên Lăng lúc này lại rất nôn nóng. Đã ba ngày trôi qua rồi, bóng dáng viện quân không thấy đâu cả.

Hai vạn quân từ lúc La Sĩ Tín suất quân vào thành thúc giục lương thực đã chuẩn bị xong, mai phục hai bên đồi Bạch Long, lại phái bốn ngàn quân không trang bị đầy đủ bao vây hai trăm binh của La Sĩ Tín, đã như ý ép được La Sĩ Tín lên núi.

Mọi chuyện đều theo đúng kế hoạch của gã nhưng gã lại không biết rốt cuộc có vấn đề gì xảy ra, viện quân của Trương Tu Đà đáng lẽ đã đến từ hôm qua nhưng bây giờ trời cũng sắp tối rồi, vẫn không có động tĩnh gì.

Trong căn nhà tranh tạm bợ, Từ Viên Lăng tâm trạng bất an khoanh tay đi qua đi lại, xem xét kỹ lưỡng mọi khía cạnh.

Chẳng lẽ Trương Tu Đà không thèm để ý đến sống chết của La Sĩ Tín ư, đây là đồ đệ của lão, trong tương lai sẽ là người nối nghiệp, không chừng cũng trở thành con rể tương lai, không đúng, hai đứa con gái của Trương Tu Đà đều đã xuất giá, cháu gái cũng đã có, cháu rể.....

Từ Viên Lăng suy nghĩ không thông, ý nghĩ chệch đi khỏi hướng bình thường, gã cho rằng Trương Tu Đà nhất định sẽ đến cứu La Sĩ Tín, gã không ngừng tự nhủ bản thân phải kiên nhẫn chờ đợi nhưng Từ Viên Lăng lại lo lắng mơ hồ, hay Trương Tu Đà nhìn ra được âm mưu của gã.

- Đại vương.

Một tên thân binh vội vàng chạy đến khẩn trương báo cáo:

- Lỗ Quận truyền đến tin tức, đại quân Trương Tu Đà hiện đã đến huyện Lương Phụ rồi.

- Cái gì?

Từ Viên Lăng nhảy dựng lên kinh sợ, da đầu như muốn nổ tung, huyện Lương Phụ cách nơi ở của gã là huyện Cung Khâu chỉ có trăm dặm, đại quân Trương Tu Đà tấn công đến nơi ở của gã.

Mồ hôi lạnh ướt cả lưng, gã biết Trương Tu Đà nhìn thấu được mưu kế của gã rồi, không đến cứu viện La Sĩ Tín mà ngược lại tấn công nơi ở của gã.

Từ Viên Lăng gấp đến độ hai chân đạp vào nhau, xoay người hướng về nơi quân đội đang đóng, gã bước nhanh vào trong đội quân lớn tiếng quát to:

- Lập tức tập hợp, toàn quân quay về Lỗ Quận.

Tin tức quân Tùy tấn công vào Lỗ quận đã sớm truyền ra trong quân Từ Viên Lăng, người trong quân từ cao đến thấp đều bàng hoàng, người nhà bọn họ và tài sản đều nằm ở huyện Cung Khâu, một khi quân Tùy đánh được huyện Cung Khâu thì cần gì đến mạng già của họ?

Đánh giặc thì còn có người chạy trốn vì đó là đi vào con đường chết, nhưng chạy về bảo vệ tài sản thì ai cũng đều anh dũng, ai cũng tranh đi không cần bắt buộc. Binh lính chạy đi ai nấy cũng đều rất nhanh, Từ Viên Lăng là người đầu tàu gương mẫu, lòng nóng như lửa nhanh chóng lui quân về Lỗ Quận.

Hai vạn đại quân xếp hàng khá dài, đến canh một hai vạn quân kéo dài gần mười dặm, đi về hướng Nam trùng trùng điệp điệp, đuốc được đốt sáng trưng, nhìn từ xa như một con rồng lửa lớn.

Cùng lúc đó, Trương Tu Đà suất lĩnh năm nghìn Phi Ưng Quân lặng lẽ chờ ở trong rừng cây cách đó không xa, lão lạnh lùng nhìn sòng người cuồn cuộn đi về hướng nam, giơ cao chiến đao chém ra hô lớn:

- Giết.

- Tùng, tùng, tùng!

Trong rừng cây tiếng trống vang dội, năm nghìn Phi Ưng Quân hò hét nhảy ra hướng về con đường bọn thổ phỉ đang đến mà đánh tới.

Phỉ binh đại loạn, đột nhiên quân Tùy đánh tới khiến bọn chúng trở tay không kịp, nhiều người nhìn thấy Trương Tu Đà, sợ đến hồn tiêu phách tán, tiếng gào tiếng kêu hô hào thảm thiết. Hai vạn phỉ quân sĩ khí sụp đổ, bọn họ giẫm lên nhau, phía sau đạp lên trước chạy trốn chết.

Năm nghìn Phi Ưng Quân dọc đường đuổi giết, quân của Từ Viên Lăng thây chất khắp đồng, máu chảy thành sông, số người quỳ xuống đầu hàng nhiều vô số kể, vùng quê rộng lớn khắp nơi là binh lính chạy trốn.

Từ Viên Lăng kinh hồn bạt vía, trong bóng đêm y không biết có bao nhiêu quân đánh tới, y lớn tiếng quát:

- Không được hoảng loạn, tập hợp quân đội cho ta.

Nhưng lúc này tâm quân đã hỗn loạn, bọn lính lại lo lắng tài sản cùng thân nhân trong nhà, thêm vài phần sợ hãi nên mặc kệ Từ Viên Lăng la lối như thế nào cũng không có hiệu quả.

- Đại Vương, đi nhanh đi, tâm quân đã loạn, nếu ngài không đi thì không còn kịp đâu.

Thân binh lớn tiếng thúc giục chủ công chạy trốn.

Từ Viên Lăng thấy cánh đồng bát ngát binh lính chạy trốn khắp nơi, bóng đen chạy trốn khoảng chừng vạn người, nhưng bọn họ chỉ để ý đến chạy trốn nên bị đánh tới bờ, chỉ hận mẹ cha chỉ sinh ra được hai chân nên không chạy nhanh mà trốn được.

Từ Viên Lăng nghĩ đến kế hoạch của mình chu đáo như thế cuối cùng lại có kết quả ngược lại, còn không bằng không đánh, gã ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng nói:

- Cái này có thể nói ăn trộm gà không thành mà còn bị bắt bồi thường đây.

Gã cũng không dám quay về huyện Cung Khâu, mang theo mấy ngàn tàn quân xuôi Nam đến Từ Châu tìm Lý Tử Thông nương tựa.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 164: Trận Đầu Sơn Đông

Ở ngọn núi vô danh ngoài huyện Phì Thành, binh Trương Huyền chia làm hai đường, hã lệnh Uất Trì Cung dẫn bảy trăm binh lính đi đường vòng lên trước mai phục ở phía Bắc ngọn núi vô danh.

Hã dẫn một ngàn binh lính chậm rãi đến núi vô danh, lúc này đội quân trên núi còn chưa biết Từ Viên Lăng rút quân đi Nam, bọn họ phát hiện quân Tùy đã đến, khoảng hơn ba ngàn người nhanh chóng tập kết hướng Nam.

Trương Huyền nhìn sắc trời một chút, trên không trung sắc trời nhuốm màu đỏ chói, núi rừng và thành trì nơi xa nhìn như lửa, đắm chìm trong ánh sáng màu hồng nhạt. Trong cơn mưa nhiều ngày khiến các nơi gần như mốc meo, lúc này xuất hiện buổi trời chiều trắng lợt khiến tinh thần người ta không khỏi phấn chấn.

Hã quay đầu vùng trường kích, quân đội lập tức ngừng di chuyển, bắt đầu triển khai trận tuyến. Trương Huyền tay cầm trường kích giục ngựa tiến lên quát lớn:

- Chủ tướng quân địch có thể chiến đấu một trận không?

Chủ tướng quân địch là Tưởng Thăng Vũ, là phụ tá đắc lực của Từ Viên Lăng, y dẫn hơn ba ngàn người bao vây núi vô danh, chờ đợi tin tức của Từ

Viên Lăng, một khi Từ Viên Lăng phục kích quân chủ lực thành công, y sẽ cho tấn công lên núi.

Lúc đầu Tưởng Thăng Vũ vốn là một Giáo Úy quân Tùy, võ nghệ cao cường, tay mang một thiết thương sáu mươi cân. Y thấy sắc trời đã tối, bất lợi chiến đấu với địch, liền giục ngựa tiến lên hô:

- Tướng Tùy, sắc trời đã tối rồi, không bằng ngày mai quyết chiến.

Trương Huyền cười ha hả:

- Chỉ sợ ngày mai đến các người đã trốn rồi.

Trong lòng Tưởng Thăng Vũ thầm kinh hãi, đối phương nói thế là có ý gì, chẳng lẽ Đại Vương bên kia xảy ra chuyện rồi ư?

Trương Huyền cũng không để ý đến y, giơ cao trường kích nói:

- Đây là cơ hội cuối cùng cho người, đánh hay không đánh?

Tưởng Thăng Vũ quay đầu nhìn quân đội của mình, tuy rằng quân đội của y nhân số nhiều hơn nhưng chất lượng không có. Phần lớn quân y là người già yếu, chủ yếu dùng để dụ dỗ quân Tùy chủ lực đến cứu viện La Sĩ Tín mới cố ý yếu thế, sức chiến đấu không mạnh, còn đối phương tuy chỉ có một ngàn quân nhưng có nón trụ, áo giáp, trận tuyến nghiêm chỉnh, đằng đằng sát khí, rõ ràng cho thấy đội ngũ có sức chiến đấu rất mạnh.

Trong lòng Tưởng Thăng Vũ thực sự không yên, y hiểu được nếu có thể hạ chủ tướng đối phương thì còn có cơ hội thắng, đây là cơ hội cuối cùng của y.

- Tướng địch nhận lấy cái chết đi.

Tưởng Thăng Vũ hét lớn một tiếng giục ngựa hướng Trương Huyền đánh tới, mũi thương đâm đến.

Trương Huyền cười lạnh một tiếng, hai tay dùng lực vung kích quét ngang, kích thương chạm vào nhau tóe ra ánh lửa, chỉ nghe "keng" một tiếng chói tai. Thiết thương Tởng Thảng Vũ bị đánh bay ra ngoài, Tởng Thảng Vũ quát lớn một tiếng xoay người giục ngựa chạy trốn, Trương Huyền hét lớn một tiếng giục ngựa truy đuổi.

Chiến mã của hắn vốn là vật cưỡi của một thủ lĩnh kỵ binh người Cao Câu Ly, một con vật thuần hiếm thấy, thân cao một trượng, tứ chi thon dài, sức lực phi thường, toàn thân đỏ rực, không con vật nào có thể chạy qua nó, nó phi thân như ngọn lửa bay vút lên, có thể nói nó là vua ngựa.

Chiến mã này tên gọi là Tổ Liệt Long, mặc dù tên không tệ nhưng lại phạm úy nên Trương Huyền liền đổi tên nó thành Bảo Diệm Thú.

Chỉ trong chốc lát chiến mã Trương Huyền đã đuổi kịp tướng địch, hắn vung kích đâm xuyên qua tim Tởng Thảng Vũ, Tởng Thảng Vũ kêu lên một tiếng lập tức chết ngay, thi thể bị bay lên cao.

Lúc này tiếng trống trận của quân Tùy vang dội, đây là lệnh tổng tấn công, chủ tướng quân địch đã bị giết là lúc bối rối nhất. Trong lúc bọn chúng đang đại loạn, Uất Trì Cung liền suất lĩnh hai trăm kỵ binh và năm trăm lính từ sau đánh vào đại doanh quân địch.

Ngay sau đó La Sĩ Tín và Thẩm Quang dẫn trăm tên quân Tùy từ trong rừng cây đánh giết ra sáp vào quân địch, sau lưng bị tập kích, ba nghìn loạn phỉ nhanh chóng đại loạn.

Trương Huyền vung kích ra lệnh:

- Giết!

Một ngàn Tùy quân reo hò nhằm bọn phỉ quân mà giết, chủ tướng phỉ quân đã chết, sĩ khí suy sụp, ba mặt quân Tùy giáp công, trong nháy mắt ba

ngàn phi binh nhắm bốn phía chạy loạn, vô số tên quỳ trên mặt đất cầu xin tha mạng.

Trương Huyền thấy loạn phi đều là người già yếu, giết thật không có chút ý nghĩa nào liền ra lệnh:

- Ai đầu hàng có thể miễn chết, cố chống cự thì giết không tha.

Mười mấy kỵ binh quân Tùy trên chiến trường hô to:

- Tướng quân có lệnh, ai đầu hàng thì miễn chết, ngoan cố chống lại giết chết không tha.

Bị quân Tùy vây quanh không có đường chạy trốn, không ngờ bọn cướp nghe nói có đường sống liền bỏ binh khí quỳ xuống đất xin hàng, một loạt tên cướp ngã quỵ xuống đất, trên chiến trường chém giết dần dần ngừng hẳn.

Nhiều đội quân áp giải bọn cướp đi, lúc này La Sĩ Tín chạy như bay đến hưng phấn gọi:

- Trương đại ca.

Trương Huyền xoay người xuống ngựa bước nhanh đến tiếp đón, trong lòng hẳn cũng kích động vô cùng, hai người ôm chặt nhau. Trương Huyền cười đánh một quyền lên vai gã:

- Lần này nếu không phải ta đến kịp, tiểu tử thối nhà ngươi đã gặp nạn rồi.

La Sĩ Tín gãi gãi đầu cười nói:

- Kỳ thật đệ đoán là đại ca sắp tới mới cố ý tạo cơ hội cho đại ca lập công đó chứ.

Binh lính bên cạnh đều mỉm cười, Trương Huyền cười ha hả:

- Thôi đi, tiểu tử nhà ngươi còn bày đặt sĩ diện nữa chứ.

La Sĩ Tín chợt nhớ đến một chuyện, lại vội nói:

- Đại ca, kế dụ binh của Từ Viên Lăng đệ phải lập tức báo cho đại soái, ngài ấy không thể mắc mưu được.

- Lúc này đệ mới nhớ ra thì trễ rồi, không chừng quân đội Đại soái của đệ đã tiêu diệt toàn quân của Từ Viên Lăng rồi, có ta ở đây tiểu tử thôi nhà ngươi cũng xem như gặp họa mà có phúc đấy.

La Sĩ Tín mừng rỡ, gã rất lo lắng sợ Đại soái trúng kế, nếu không phải Thẩm Quang ngăn gã lại e rằng gã đã đánh trùng vây thoát đi báo tin rồi.

La Sĩ Tín thả lỏng, bỗng nhiên gã thấy ngựa của Trương Huyền, hai mắt sáng ngời tiến lên vượt ve lông bờm chiến mã, trơ mắt cười nói:

- Đây đúng thật là bảo mã, đại ca tặng cho đệ xem như lễ gặp mặt đi.

Trương Huyền cười đá cho gã một cước nói:

- Đúng là da mặt đệ càng ngày càng dày, con ngựa này không thể cho được, nhưng mà.....ta có con ngựa tốt khác tặng cho đệ.

La Sĩ Tín vò đầu cười ha hả:

- Chỉ cần có lễ gặp mặt là được, ai dzà, chúng ta thiếu nhất là chiến mã, chiến mã của tiểu đệ cũng đã ba mươi tuổi rồi, mỗi lần ra trận đều nghe tiếng khóc của nó.

Mọi người cười to một trận, khó trách tất cả mọi người đều thích La Sĩ Tín, gã ta quả nhiên thú vị.

Quân đội nhanh chóng thu dọn chiến trường, áp giải tù binh hướng huyện Phì Thành mà đi.

Tại cửa huyện thành, Huyện lệnh Lý Hoa cưỡi trần nửa người trên quỳ trên mặt đất, trên cổ đeo quan ấn, quỳ phía sau còn có Huyện thừa cùng đám người Huyện Úy.

La Sĩ Tín liếc mắt thấy đám người Huyện lệnh, lập tức giận dữ rút đao xông lên, Trương Huyền kéo tay gã lại.

Trương Huyền đã trải qua cuộc chiến phòng ngự huyện Thanh Hà nên cũng biết rõ quan viên nơi này cũng vì bất đắc dĩ, họ cũng đều có học, không ai nguyện ý đầu hàng loạn phi, phần lớn là bất đắc dĩ, thậm chí có nhiều người vì bảo vệ dân chúng mới không thể không đầu hàng, nếu đi theo mà không giải quyết vấn đề thì ít quan viên nào nguyện ý đi theo.

Trương Huyền giục ngựa tiến lên phía trước nói:

- Trước tiên mặc y phục vào đứng lên, nếu tội không thể tha thứ thì cầu xin cũng vô dụng.

Vẻ mặt Lý Hoa xấu hổ, đứng lên mặc quần áo vào, thở dài nói:

- Dù nói là vô tình, tham sống sợ chết nhưng cũng vì bảo vệ sự an bình cho lê dân một huyện.

- Đúng sai trong lòng ta đều biết, vào thành rồi nói sau.

Trương Huyền dẫn đầu đội quân đi vào thị trấn Phì Thành, tình huống trong thị trấn và Thanh Hà cũng không khác nhau là mấy, đồ nát hoang tàn, tất cả cửa hàng đều bị đập nát, nhà nhà đóng chặt cửa, phố lớn ngõ nhỏ nhìn không thấy một bóng người.

- Trong huyện thành có bao nhiêu nhân khẩu?

Trương Huyền hỏi.

Lý Hoa thở dài nói:

- Chưa đến mười ngàn, phần lớn đều là phụ nữ và trẻ em, đàn ông trai tráng đều chạy trốn hoặc bị bắt làm binh rồi.

- Vì sao lại bắt làm binh?

- Ngoài thành có một nhà máy xay đậu và lúa mì, cũng đảm bảo cam đoan giao một nửa cho Từ Viên Lăng nên y phái người đến kiểm tra, nếu nộp đủ số lượng thì y tạm thời không quấy rầy, nhưng năm nay mùa hè, lúa mì giao muộn hai ngày, gã liền giết hơn ba mươi người, cực kỳ tàn bạo.

La Sĩ Tín bên cạnh oán hận hỏi:

- Vậy một ngàn thạch lương là giả đúng không?

Lý Hoa lo sợ nên tỏ ra dè dặt:

- Đúng là có một ngàn thạch lương thực nhưng không phải là lương thực của chúng tôi mà của Từ Viên Lăng đặt trong trấn làm mồi nhử, cách đây mấy ngày gã ta đã dọn đi rồi, quân lương là của bọn họ, thực tế chúng tôi căn bản không có khả năng thừa lương thực.

- Hừ, đúng là không có lương tâm, thà rằng mang nộp cho bọn cướp làm lương thực chứ không chịu cấp cho quân mình, có phải chúng ta dễ đối phó hơn phải không?

Lý Hoa cùng đám quan viên đều á khẩu không trả lời được, nếu quân Tùy cũng giống như trộm cướp lấy lương thực như thế thì cuối cùng bọn họ đói mà chết mất.

....

Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Tu Đà suất lĩnh đại quân đặc thắng đến huyện Phì Thành, Trương Huyền và La Sĩ Tín ra khỏi thành đón tiếp, Trương Tu Đà xoay người xuống ngựa cười nói:

- Trương tướng quân quả nhiên đến Phi Ứng Quân rồi.

Trương Huyền tiến lên quỳ một gối thi lễ:

- Mạt tướng Trương Huyền tham kiến Đại soái.

Trương Tu Đà vội đỡ Trương Huyền cảm kích nói với hắn:

- Trước sau gì Tướng quân cũng đã đến, nếu đến không đúng lúc thì ta nguy rồi.

- Mạt tướng chỉ gặp đúng lúc thôi.

- Tốt.

Trương Tu Đà vui sướng vạn phần nói:

- Đến đây là một đội quân tinh nhuệ và tướng quân thiện chiến, Phi Ứng Quân ta càng thêm hùng mạnh rồi. Nghe nói tướng quân còn có một nhóm kỵ binh, quả thật đúng là như hổ thêm cánh.

La Sĩ Tín tiến lên chào chủ soái, oán hận nói:

- Lần này ty chức trúng kế đều do quan viên địa phương này cấu kết với loạn phi, quyết không thể tha cho bọn chúng được.

Trương Huyền vội nói:

- Tội không phải do bọn họ, xin Đại soái đừng trách tội.

Trương Tu Đà thở ra:

- Kỳ thật ta cũng biết, nhưng với tính tình của ta tuyệt sẽ không tha thứ cho họ, tuy nhiên nếu Trương tướng quân đã cầu xin thì ta tạm thời không so đo nữa.

Nói đến đây Trương Tu Đà lại hưng phấn nói:

- Một trận đánh rất được, thu hoạch khá bất ngờ, ngay cả ta cũng không nghĩ lại có thể diệt trừ Từ Viên Lăng tận gốc như thế.

Mấy quan viên nghe nói Từ Viên Lăng bị trừ tận gốc rồi đều không kìm được vui sướng ôm nhau khóc, có hai gã nha dịch vội chạy vào trong thành hô lớn:

- Từ Viên Lăng đã chết rồi, Từ Viên Lăng đã chết rồi.

Từng nhà từng nhà mở cửa vội chạy ra đường cái, không nhịn được đều hô lớn, trong huyện thành tiếng hoan hô vang lên khắp nơi.

Trương Tu Đà ngạc nhiên, chỉ có điều quân Tùy chỉ tiêu diệt quân chủ lực Từ Viên Lăng, Từ Viên Lăng cũng chưa chết, gã ta đã chạy thoát rồi. Tuy nhiên lão cũng không giải thích nhiều, để tùy dân chúng hoan hô nhảy nhót.

Tối qua quân Tùy phục kích đánh hai vạn quân chủ lực Từ Viên Lăng, giết năm nghìn quân địch, bắt được hơn bảy ngàn người, hơn nữa trong tay Trương Huyền lại có ba nghìn tù binh, trong tay bọn họ lúc này có trên vạn tù binh, tù binh này xử lý thế nào Trương Huyền đã có chủ ý.

Binh bộ phê chuẩn cho hãn ba ngàn người nhưng hiện hãn có một ngàn bảy trăm người, còn thiếu một ngàn ba trăm người nữa, hãn muốn chọn tù binh tinh nhuệ vào trong đội quân của mình.

Hãn mang ý nghĩ của mình nói với Trương Tu Đà, Trương Tu Đà ngầm nghĩ một lúc nói:

- Nói chung chúng ta nên để tù binh đó về nhà, thật sự quân lương chúng ta không đủ để nuôi nhiều người như thế. Nếu tướng quân cần tăng cho đủ ba nghìn người, nữa ta có thể xuất từ Phi Ưng Quân ra cho tướng quân một nghìn năm trăm người, không cần tuyển thêm quân nữa, kỳ thật bọn chúng cũng không có gì là tinh nhuệ cả.

Trương Huyền gật gật đầu cười nói:

- Ta nghe theo sự an bài của Đại soái.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 165: Võ Tướng Phi Ưng

Đêm đến, Trương Tu Đà trong soái trưởng mở ra tấm bản đồ nhằm giảng thuật cho Trương Huyền cùng đám người Vi Vân Khởi về vận mệnh Sơn Đông.

Trương Tu Đà dùng gậy gỗ chỉ các quận xung quanh Tề quận nói:

- Mấy năm gần đây chúng ta đánh lớn nhỏ hơn ba mươi trận, thắng có thua có, thắng lợi lớn nhất là tiêu diệt được Lưu Bá Đạo ở Đậu Tử Cương, Vương Bạc cùng Tôn Tuyên Nhã ở Trường Bạch Sơn, lần này lại tiêu diệt được Từ Viên Lăng, trước sau diệt hơn mười vạn tên, nhưng vấn đề là loạn phi tiêu diệt hoài không hết được, trước mắt chúng ta khống chế các quận chủ yếu như Tề quận và Bắc Hải quận, lần này Từ Viên Lăng bị tiêu diệt có thể thu hồi được Tế Bắc quận và Lỗ quận.

- Nhưng loạn phi xung quanh thực tế vẫn còn, thế lực vẫn hùng mạnh, phía Đông Tả Hiếu Hữu và Mạnh Nhượng khống chế quận Đông Lai và quận Cao Mật, quân đội hơn mười vạn, phía nam Lang Gia quận có quân đội Tôn Tuyên Nhã và Vương Bạc gần một trăm ngàn người, phía Nam nữa là Từ Châu có Lý Tử Thông, cũng có hơn mười vạn người.

Phía Tây không cần nói rồi, Đông quận quân Ngõa Cương thế lực khá hùng mạnh, tuy rằng binh lực chỉ có năm vạn nhưng binh hùng tướng mạnh rất khó đối phó. Trước mắt quân Ngõa Cương cũng chưa có dấu hiệu mở rộng ra phía Đông, tạm thời chúng ta không cần đối phó.

Cây gỗ của Trương Tu Đà lại chỉ phía Bắc nói:

- Phía Bắc có ba thế lực loạn phi hùng mạnh, Trương Kim Xưng, Cao Sĩ Đạt và Đậu Kiến Đức. Trương Kim Xưng chiếm quận Thanh Hà và quận Vũ Dương, thế lực của Đậu Kiến Đức ở quận Bình Nguyên và quận Tín Đô, Cao Sĩ Đạt chiếm quận Bột Hải, quân đội ba người này ước chừng hơn hai trăm ngàn người. Thực tế chúng ta tứ phía đều có địch, hơn nữa bọn chúng lại tương trợ lẫn nhau, một khi chúng ta xuất quân xuôi Nam bọn họ sẽ tiến công đến Tề quận, nếu ta suất quân lên phía Bắc loạn phi phía Nam sẽ sát nhập Tề quận, trước mắt chúng ta được cái này mất cái kia.

- Nhưng chúng ta cũng không thể cứ mãi giằng co như thế.

Trương Huyền thẳng thắn nói.

- Trương tướng quân nói đúng, giằng co chỉ biết có kết cục bị loạn phi vây Tề quận, nhất định phải gỡ cục diện bế tắc này, đổi từ bị động sang chủ động.

Trương Tu Đà nhìn chăm chăm vào bản đồ nói:

- Tối qua ta cũng đã suy nghĩ rồi, lần này đánh bại Từ Viên Lăng đúng là cơ hội tốt, chúng ta có thể đặt tuyến phòng ngự ở Lỗ quận, mở rộng tuyến phòng ngự, sau đó tính toán tập trung binh lực tiêu diệt quận Đông Lai và quận Cao Mật của Tả Hiếu Hữu và Mạnh Nhượng. Nếu có thể thu phục được hai quận Cao Mật và Đông Lai thì toàn bộ bán đảo gần như nằm trong sự khống chế của chúng ta, vấn đề quân lương cũng có thể dễ dàng giải quyết.

- Lỗ quận có thể phòng bị loạn phi phía Nam nhưng phía Bắc thì sao, Trương Kim Xưng có thể nhân cơ hội này tiến công Tề quận không?

- Phía Bắc cũng là vấn đề, tuy nhiên Trương Kim Xưng và Đậu Kiến Đức bất hòa, một khi gã ta cho đại quân xuôi Nam chỉ sợ bị Đậu Kiến Đức

nhắm vào.

Nói đến đây Trương Tu Đà cảm nhận được điều gì, gã nhìn thoáng qua Trương Huyền cười nói:

- Hay tướng quân muốn tính toán nợ nần với Trương Kim Xung?

Trương Huyền đứng lên thi lễ:

- Ty chúc nghe theo an bài của Đại soái.

Trải qua án Thiên Tự Các, Trương Tu Đà cũng biết được Trương Huyền là người của Yến Vương. Tuy rằng hắn là Binh Bộ phái đến Phi Ưng Quân nhưng Trương Huyền khác với các tướng Tần Quỳnh, La Sĩ Tín và tướng lĩnh khác, đầu tiên quân đội hắn khá độc lập, lão không thể tùy ý tách ra.

Một chuyện nữa, lệnh điều chuyển của Binh bộ về Trương Huyền ghi rất rõ "độc lập thành phủ". Lệnh điều động như vậy lần đầu tiên Trương Tu Đà nhìn thấy, cho dù là Bùi Nhân Cơ được bổ nhiệm cũng không có bốn chữ độc lập Thành phủ này, việc này cho thấy Trương Huyền được đồng ý giữ vững tính độc lập.

Đương nhiên từ tình cảm cá nhân thì Trương Tu Đà không phản đối, lão đối với Trương Huyền lòng mang cảm kích, hơn nữa hai bên hợp tác vui vẻ, độc lập Thành phủ cũng không ảnh hưởng gì.

Trương Tu Đà trầm tư một lát liền gật đầu nói:

- Như vậy đi, về Tề quận trước xem thế cục thế nào rồi nói sau.

Trương Huyền khom người thi lễ:

- Ty chúc tuân mệnh.

.....

Hai ngày sau Trương Huyền theo quân đội của Trương Tu Đà quay về huyện Lịch Thành của Tề quận, huyện Lịch Thành là tỉnh Tế Nam sau này, lúc này là quận trị Tề quận, cũng là bản doanh của Phi Ứng Quân.

Huyện Lịch Thành cũng là thành trì lớn nhất của vùng Sơn Đông, chu vi khoảng ba mươi dặm, nhân khẩu trong thành khoảng hơn mười vạn, tường thành chắc chắn, dễ thủ khó tấn công.

Vì huyện Lịch Thành không có loạn phi công hãm khiến nó trở thành nơi tập trung đông nhất của các sĩ tộc phú hộ Sơn Đông. Hơn nữa hai năm trước Vương Bạc dẫn đầu đến Trường Bạch Sơn quận Tề khởi binh tạo phản, một lượng lớn dân chạy nạn trốn đến huyện Lịch Thành khiến nhân khẩu huyện Lịch Thành trở nên đông hơn khá nhiều, chật chội không chịu nổi.

Tuy nhiên từ khi Trương Tu Đà đảm nhiệm Thông thủ quận Tề, lão đã bình định được bọn trộm cướp quận Tề cùng ba huyện Chương Khâu, huyện Lâm Ấp, huyện Đình Sơn nên cũng đã phân nhân khẩu từ Lịch Thành đi, khiến nhân khẩu Lịch Thành dần dần giảm xuống còn năm trăm ngàn.

Mặc dù như thế, huyện Lịch Thành cũng còn hết sức đông người, nhiều người phải chen chúc trong gian phòng chật chội, tuy rằng có chật chội một chút nhưng dân chúng cũng cảm thấy thoải mái vì họ có được cảm giác an toàn dù có khó khăn cực khổ họ cũng cảm thấy vừa ý.

Trên quan đạo, vì vừa nhận được chiến mã do Trương Huyền tặng nên La Sĩ Tín thích thú vô cùng, gã chỉ vào cánh đồng bất tận hai bên đường nói:

- Cánh đồng này đã cứu mạng chúng ta, thực phẩm của bốn huyện khoảng mấy vạn khoảnh, một nửa là tư điền một nửa là quan điền, nuôi sống hàng trăm vạn nhân khẩu và hai vạn quân đội ở Tề quận.

- Quân phản loạn không tiến công vào sao?

- Đều muốn tấn công nhưng không dễ dàng, có một lần nguy hiểm nhất, đầu năm Lưu Bá Đạo suất lĩnh A Cửu quân qua Hoàng Hà đến đây nhằm mục đích phá hỏng mùa màng, bị chúng ta suất quân đánh cho tề cả ra quần. Hơn mười vạn quân toàn bộ bị giết, tù binh đều nộp lên triều đình.....A, sao các người nhìn ta quái lạ thế?

La Sĩ Tín thấy binh lính nhìn gã với ánh mắt khác lạ, gã gãi đầu nói:

- Ta nói gì sai sao?

Trương Huyền cười nói:

- Thủ hạ của ta có huynh đệ trong A Cửu Quân bị đệ đánh cho tề ra quần đó.

La Sĩ Tín há to mồm, cả nửa ngày không thể ngậm miệng lại được:

- Ha ha, thật là khéo quá!

.....

Mọi người cười cười nói nói đi vào huyện Lịch Thành, trước mặt là một nơi phồn hoa sầm uất, cửa hàng san sát nhau, bên trong có đủ các loại hàng hóa, chủ yếu là các vật dụng hàng ngày, tiếng rao vang lên không ngớt.

Hai bên đường lớn có tửu quán, nhà trọ, thanh lâu, võ quán lần lượt lần lượt đan xen nhau, tất cả các võ quán có đến vài chục cái, có nhiều đội võ sĩ thiếu niên mặc võ phục samurai, tay cầm kiếm đạo.

- Các võ quán này đều được Đại soái ủng hộ, bắt đầu từ hai năm trước, võ quán được miễn phí, nếu muốn ai cũng có thể đến học võ nghệ, đây là những võ quán tư nhân, vì tăng sức mạnh cho chính quyền mà võ quán mới

có lực hấp dẫn. Đại tướng yêu cầu tất cả các tướng lĩnh ít nhất mỗi tháng phải đến võ quán một lần, những người này đều là quân trù bị của chúng ta.

Trương Huyền không nói gì, vẫn quan sát tỉ mỉ thành trì náo nhiệt này, huyện Lịch Thành là nơi phồn hoa thật sự ngoài dự đoán của hãn, so với các huyện Phì Thành, huyện Thanh Hà khác một trời một vực, nhưng cũng có điều khiến hãn cảm thấy kỳ quái.

- Nếu bốn phía bị loạn phỉ vây quanh thì hàng hóa này từ đâu đến?

La Sĩ Tín nói:

- Chủ yếu đến từ phía Tây, lúc trước Ngõa Cương cắt đứt đường buôn bán nhưng bắt đầu từ năm nay, không ngờ Ngõa Cương đã tự do hóa con đường buôn bán, trên đường còn tương đối an toàn nên thương đội xuất hiện nhiều hơn.

Trương Huyền gật đầu, nguyên nhân này thì hãn rất rõ, hãn là có liên quan đến Lý Kiến Thành ở Ngõa Cương. Lý Kiến Thành lên Ngõa Cương, điều thay đổi đầu tiên là biến quân Ngõa Cương từ một chi quân phản loạn trở thành thế lực chính trị cát cứ.

La Sĩ Tín cùng Trương Huyền từ cửa Tây đi vào huyện Lịch Thành, dạo một vòng lại đi ra từ cửa Đông, ngoài ba nghìn Phi Ứng Quân đóng bên trong thành phụ trách duy trì trật tự quân đội, còn lại chia ra đóng ở doanh trại phía Nam và Bắc ngoài thành. Quân đội của Trương Huyền trước mắt đóng ở Bắc quân doanh. Tư mã Hành quân của Phi Ứng Quân đã an bài thích đáng cho đội quân Trương Huyền.

Trương Huyền đi vào đại doanh chiếm diện tích khoảng ngàn khoảnh này cảm thấy vô cùng vui sướng, tiếng hoan hô không ngừng vang lên, quân lính chạy đến vẻ mặt vô cùng hưng phấn khiến trong lòng Trương Huyền cảm thấy kỳ lạ, có gì mà họ vui thế?

- Trương Tướng quân.

Bên cạnh có người gọi Trương Huyền, Trương Huyền quay đầu lại thấy Bùi Hành Nghiễm nhanh chóng chạy đến, Trương Huyền chấp tay cười nói:

- Bùi Giáo Úy, đã lâu không gặp.

Bùi Hành Nghiễm chạy lên trước thi lễ cười nói:

- Tướng quân có thể gia nhập vào Phi Ưng Quân Nguyên Khánh vui sướng vô cùng, có thể cùng Tướng quân sống vai giết địch là may mắn của Nguyên Khánh.

- Bùi Giáo Úy quá khen, hẳn là ta cảm thấy vinh hạnh rồi, ta không ngờ có thể gia nhập Phi Ưng Quân.

Bùi Hành Nghiễm lại nhỏ giọng nói:

- Tướng quân có rảnh không?

Trương Huyền gật gật đầu nói:

- Rảnh, có chuyện gì không?

- Cha ta muốn gặp Tướng quân, đặc biệt bảo ta mời tướng quân đến chơi.

Trương Huyền lập tức nghĩ đến Bùi Củ, Bùi Nhân Cơ muốn gặp mình, chẳng lẽ có liên quan đến Bùi Củ sao? Trương Huyền cũng không hỏi nhiều, vui vẻ nói:

- Nếu đã như vậy xin Bùi Giáo Úy dẫn đường.

Bùi Hành Nghiễm mừng rỡ:

- Mời Tướng quân đi theo ta.

Trương Huyền đi theo Bùi Hành Nghiễm hướng về lều của Bùi Nhân Cơ mà đến. Lúc này Trương Huyền lại ngằm trộm nghe tiếng hoan hô không khỏi tò mò hỏi:

- Trong đại doanh có chuyện gì vui thế?

- Là Tần tướng quân phái người truyền tin tức từ Lỗ Quận đến, đúng là tin vui, chúng ta tìm được ổ của Từ Viên Lăng không ngờ thu được hai vạn thạch lương thực và một trăm ngàn quan tiền, còn có nhiều chiến lợi phẩm khác, mấu chốt là lương thực, vấn đề quân lương đã giải quyết xong, không cần lo lắng sợ thiếu hụt nữa.

Trương Huyền cũng biết trong Phi Ứng Quân vấn đề lương thảo khá căng thẳng, nếu Trương Tu Đà sẽ không vì một ngàn thạch lương thực mà phái La Sĩ Tín đến huyện Phì Thành, hai vạn thạch lương thực cũng đủ để quân đội tấn công quận Đông Lai và Cao Mật rồi.

- Đây đúng là chuyện tốt, xem ra ta đến đã mang vận may cho mọi người.

Trương Huyền cười nói.

- Chúng ta đều nói Trương Tướng quân là phúc tướng, Trương Tướng quân đến chúng ta có thể tiêu diệt Từ Viên Lăng, hy vọng phúc khí của Trương Tướng quân có thể mang đến nhiều chiến công hơn nữa cho chúng ta.

Trương Huyền sờ sờ mũi cười nói:

- Cố hết sức thôi.

....

Phi Ứng Quân được biên chế cơ sở quân sự trong thời chiến cụ thể là Chủ soái, Phó tướng, Nha tướng, Thiên tướng, Giáo úy, Lữ soái, Đội trưởng, Hỏa trưởng, sĩ tốt....

Trong đó Trương Tu Đà làm Chủ soái, lão ở đây giữ chức Tả Kiêu Vệ Tướng quân, thuộc loại cấp bậc tướng quân, còn Bùi Nhân Cơ làm phó tướng, trong triều giữ chức Hồ Bí Lang tướng, đây là lang tướng trung cấp bậc cao nhất, so với Trương Huyền đảm nhiệm Hùng Võ Lang tướng cao hơn một bậc.

Một khi Trương Huyền chính thức nhận chức, chức vị hiện tại cao hơn trước một bậc, chức Nha tướng này không giống bình thường, có thể độc lập Thành phủ, tương đương với đoàn độc lập trong quân đội sau này.

Nói cách khác Trương Huyền chịu sự quản lý của Trương Tu Đà, tác chiến nghe theo chỉ huy của Trương Tu Đà nhưng muốn đề bạt tướng sĩ trong quân có thể bỏ qua Trương Tu Đà, trực tiếp xin chỉ thị bổ nhiệm của Binh bộ.

Cho nên Trương Huyền cũng không thuộc sự quản lý của Bùi Nhân Cơ, chỉ chịu sự quản lý của Trương Tu Đà. Nói về mặt này Trương Huyền và Bùi Nhân Cơ có địa vị bình đẳng, có điều chức quan của hẳn thấp hơn Bùi Nhân Cơ một bậc, kinh nghiệm lý lịch lại ít hơn.

Trương Huyền đến lều lớn của Bùi Nhân Cơ khom người thi lễ:

- Ty chức tham kiến Bùi phó soái.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 166: Trợ Thủ Đặc Lực

Bùi Nhân Cơ vuốt râu cười ha ha:

- Ta cũng đã ngưỡng mộ uy danh của Trương tướng quân từ lâu rồi.

Bùi Nhân Cơ khoảng chừng năm mươi tuổi, thân hình cao lớn, có thể nhìn ra thời trẻ ông ta là một nam tử ưa nhìn, và con ông ta Bùi Hành Nghiễm lớn lên giống Tế tướng, đường nét càng thêm rõ rệt, mà một đứa con trai khác càng giống ông ta hơn, là Bùi Hành Kiệm, bây giờ tuy rằng lớn tuổi, nhưng khí chất lại càng trưởng thành, vững vàng.

- Tướng quân mời ngồi!

Bùi Nhân Cơ khách khí mời Trương Huyền ngồi xuống, một tên binh sĩ dâng trà lên, Bùi Hành Nghiễm hành lễ, từ từ lui xuống dưới, Trương Huyền cười nói:

- Lệnh lang võ nghệ vượt xa tam quân, là võ nghệ gia truyền sao?

Sở dĩ Trương Huyền hỏi như vậy là vì hắn thấy võ nghệ của Bùi Hành Kiệm rất bình thường, nhìn thấy Bùi gia có một chút võ nghệ gia truyền, nhưng tuyệt đối không thể đào tạo được một mãnh tướng như Bùi Hành Nghiễm.

Tuy rằng Trương Huyền hỏi lời này có chút đường đột, tuy nhiên Bùi Nhân Cơ không để bụng, suy cho cùng Trương Huyền khen con võ nghệ

cao cường, ông mỉm cười nói:

- Chắc hẳn Trương tướng quân cũng đã nhìn ra, võ thuật của khuyển tử quả thực không phải gia truyền, là đại sư Ngũ Đài sơn truyền thụ, đương nhiên cũng có liên quan đến tư chất mạnh hơn người của khuyển tử.

- Thì ra là như vậy!

Trương Huyền gật gật đầu, nhất thời trầm mặc, hai người đều không nói gì, bầu không khí bên trong đại trường có phần lúng túng.

Sở dĩ Bùi Nhân Cơ muốn gặp Trương Huyền là vì hôm qua ông nhận được một phong thư của gia chủ Bùi Củ từ Lạc Dương đưa tới, trong thư Bùi Củ khen Trương Huyền, nói hẳn là người tài vốn có, tất thành đại sự, cũng ám chỉ Bùi Nhân Cơ mượn sức Trương Huyền, hy vọng con cháu Bùi gia được xếp vào trong quân đội của Trương Huyền.

Mặc dù Bùi Củ không chỉ đích danh, nhưng Bùi Nhân Cơ vẫn hiểu được ý tứ của gia chủ, gia chủ là muốn sắp xếp Nguyên Khánh làm thủ hạ của Trương Huyền.

Bùi Nhân Cơ có tổng cộng ba con trai, con cả Bùi Hành Tự học văn, trước mắt nhậm chức Văn Hỉ huyện thừa, con trai thứ Bùi Hành Kiệm học võ, đi theo gia chủ, con trai thứ ba Bùi Hành Nghiêm tuy rằng mới có mười tám tuổi, nhưng võ thuật vô song, đi theo cha nhập ngũ đã ba năm.

Đối với đứa con thứ ba Bùi Nhân Cơ mang hy vọng nhiều nhất. Ông đương nhiên hy vọng con trai có thể làm được đại sự, tương lai trở nên nổi bật, làm rạng rỡ tổ tông, chỉ là gia chủ lại để cho Nguyên Khánh đi theo Trương Huyền, Bùi Nhân Cơ còn có chút do dự. Mỗi quan hệ này mang đến tiền đồ cho con trai, ông không thể không thận trọng suy xét.

Nhưng gia chủ đã sắp xếp, Bùi Nhân Cơ lại nhất định phải phục tùng, mặc dù Bùi Nhân Cơ suy nghĩ nhiều lần, quyết định dùng một loại biện

pháp điều hoà. Tạm thời để con trai đi theo Trương Huyền, nếu như không ổn có thể trở về.

Bùi Nhân Cơ cười nói:

- Ta mời tướng quân qua đây, là vì hôm nay đại soái nói cho ta một chuyện, ngài chuẩn bị điều từ trong quân đội Phi Ứng một ngàn bốn trăm người bổ sung vào đội ngũ của tướng quân. Phương án cụ thể đại soái để ta sắp xếp, ta liền muốn hỏi tướng quân một chút. Tướng quân muốn ta điều binh sĩ theo loại quân chủng nào, ngoài ra còn có yêu cầu đặc biệt nào không?

Trương Huyền mừng rỡ, quả nhiên Trương Tu Đà làm việc hiệu suất rất cao. Mới đó đã bắt đầu điều phối quân đội rồi, trong lòng hẳn sớm đã cân nhắc kĩ, đội quân giáo thương của Trương Tu Đà nổi tiếng thiên hạ, Trương Huyền vội vàng cười nói:

- Nếu như có thể, ta hy vọng có thể lấy binh sĩ giáo thương, không có yêu cầu đặc thù, chỉ hy vọng binh sĩ trẻ tuổi cường tráng.

Bùi Nhân Cơ vuốt râu mỉm cười, Trương Huyền này thực rất thông minh, chỉ rõ là muốn đội quân tinh nhuệ của Ứng Quân, ông gật gật đầu cười nói:

- Đại soái cũng có ý này, cấp cho tướng quân binh sĩ tinh nhuệ, ngoài ra khuyến tử Nguyên Khánh rất sùng bái tướng quân, nó đề xuất với ta nguyện ý đi theo tướng quân rèn luyện một hai năm, tướng quân xem có thể hay không.

Trương Huyền hết sức vui mừng, nếu Bùi Hành Nghiễm đi theo mình, đó đương nhiên là chuyện vô cùng tốt. Hắn lập tức bằng lòng:

- Bùi tiểu tướng quân tin tưởng đi theo ta, ta sẽ không để y thất vọng.

Đúng lúc này, ngoài cửa có binh sĩ cao giọng nói:

- Đại soái đến!

Bùi Nhân Cơ và Trương Huyền vội vàng đứng dậy, chỉ thấy đại soái Trương Tu Đà bước nhanh vào đại trướng, hai người khom mình hành lễ:

- Tham kiến đại soái!

- Ha ha! Ta không quấy rầy các người đang nói chuyện chứ!

Trương Tu Đà đi vào lều liền sang sảng cười nói.

- Đại soái đừng nói thế, mau mau mời ngồi!

Bùi Nhân Cơ cười mời Trương Tu Đà ngồi xuống, liền lệnh cho binh sĩ dâng trà, Trương Tu Đà khoát tay bảo Trương Huyền ngồi xuống, lão trầm ngâm một chút rồi nói với Trương Huyền:

- Ta muốn nói cho người một tin tức, có thể sẽ khiến người thất vọng.

Trong lòng Trương Huyền có cảm giác không ổn, gật đầu:

- Đại soái xin cứ nói!

Trương Tu Đà khẽ cười nói:

- Thực ra tin tức này đối với chúng ta là một tin tốt, ta chờ mong đã lâu, Thánh Thượng đã bổ nhiệm Hữu hậu vệ tướng quân Phùng Hiếu Từ đảm nhiệm Thông thủ Thanh Hà, thành lập quân đội Thanh Hà, để y đến tiêu diệt Trương Kim Xưng, Cao Sĩ Đạt và Đậu Kiến Đức.

Tin tức này khiến cho Trương Huyền thực sự cảm thấy có chút mất mát, hăn hi vọng đến Phi Ứng quân, một nguyên nhân trong đó chính là hăn muốn thu thập Trương Kim Xưng, báo thù sự việc ở huyện Thanh Hà, cho

nên hẳn đề xuất mình đóng ở quận Tề bắc bộ, cũng chính là muốn đóng giữ ở quận Thanh Hà, nhưng hiện tại triều đình lại để cho Phùng Hiếu Từ đảm nhiệm Thông thủ Thanh Hà, tin tức này quả thực là bất ngờ.

Trương Tu Đà lại cười nói:

- Còn có một tin nữa có thể người sẽ cảm thấy vui mừng, tiền quân của Lai Hộ Nhi cũng không có giả tán, ngoại trừ quân đội của người và Vũ Văn Thành Đô, còn hơn hai vạn quân đều giao cho Phùng Hiếu Từ, tổ chức và thành lập quân đội Thanh Hà.

Nếu như tin này lúc trước nói cho Trương Huyền, có lẽ Trương Huyền sẽ cảm thấy hết sức vui mừng, nhưng bây giờ hẳn lại không có tâm tình này, hẳn chỉ im lặng gật đầu.

Bùi Nhân Cơ ở bên cạnh tâm trạng cũng nặng trĩu, quân Thanh Hà và quân Bình Nguyên vốn là do bọn họ phụ trách, bây giờ triều đình lập nên một vị Thông thủ Thanh Hà, rõ ràng là muốn làm giảm phạm vi thế lực của Phi Ưng quân bọn họ, giới hạn bọn họ ở phía nam Hoàng Hà, chỉ không biết rằng đây là ý của Binh bộ hay là ý của Thánh Thượng.

Tuy nhiên Trương Tu Đà cũng không thêm để ý đến phạm vi thế lực bị thu hẹp lại, điều lão quan tâm hơn đó là làm thế nào để tiêu diệt thổ phỉ, sự thành lập của quân đội Thanh Hà, chắc chắn đã giải quyết nỗi lo phía bắc của bọn họ, giúp bọn họ có thể tập trung tinh lực tiêu diệt thổ phỉ quận Cao Mật và quận Đông Lai. Lão cười nói:

- Hiện tại chúng ta tạm thời đừng nghĩ nhiều như vậy, tập luyện quân một tháng cho tốt, chuẩn bị phát động thế công mùa đông.

Trương Tu Đà lại vỗ vai Trương Huyền, ngữ ý sâu xa nói:

- Để quân đội tập luyện tốt một chút, hy vọng đội quân của người có thể trở thành quân Ưng Quan của chúng ta.

Quân của Trương Huyền đóng tại quân doanh phía tây bắc, Trương Tu Đà cho hấn gần ba trăm mẫu đất, cắm xuống năm trăm đỉnh lều lớn, cũng dựng ở trước lều lớn ba cột cờ lớn, quân kỳ Đại Tuỳ, chiến kỳ của Phi Ứng quân và tướng kỳ của Trương Huyền. Phía dưới quân Phi Ứng vốn có năm doanh, phân về năm Nha tướng quản lý, hiện tại Trương Huyền là doanh thứ sáu, có ba nghìn quân.

Buổi chiều, trường mâu binh được điều động từ các doanh lần lượt đến doanh thứ sáu, tổng cộng một ngàn bốn trăm người, ngoại trừ Giáo úy Bùi Nguyên Khánh, còn lại chức cao nhất là Lữ soái, tuy nhiên cũng nhờ đó có thể thấy được sự hiền hậu của Trương Tu Đà, lão đem quân đội cho Trương Huyền, lại không khống chế cách làm của quân đội Trương Huyền.

Đây cũng là nguyên do Trương Huyền tình nguyện theo Trương Tu Đà, sự hiền hậu và khoan dung của Trương Tu Đà khiến cho mỗi người theo ông ta đều mang lòng cảm kích, chưa chắc đều một lòng trung thành, nhưng ít ra không có người nào muốn nói lời nói xấu ông ta.

Trong đại trường, Trương Huyền đang cùng Vi Vân Khởi thảo luận thay đổi cơ cấu quân đội, bây giờ thủ hạ của hấn có ba mươi Lữ soái, sáu tên Giáo úy, quy mô lớn gấp đôi, nếu lại dựa theo hình thức Giáo úy trực quản như trước, quả thực có chút khó thực hiện, hấn nhất định phải tái thiết một bậc.

Vi Vân Khởi hiểu ý Trương Huyền, y khẽ cười nói:

- Nếu như trực tiếp đề bạt làm lang tướng, Binh bộ chưa chắc có thể phê duyệt, nhưng có thể dùng cách lập Thiên tướng, chức quan không đổi vẫn là Giáo úy, nhưng chức quân có thể được thăng làm Thiên tướng, do tướng quân đề bạt hai tên Giáo úy làm Thiên tướng.

Trương Huyền khoanh tay đi vài bước nói:

- Ta cần nhắc mỗi thiên tướng phụ trách một ngàn binh, nhưng kỵ binh và hậu cần do ta trực quản, Giáo úy kỵ binh vẫn do Trần Húc đảm nhiệm, đổi tên thành Ứng Kỵ quân, quân hậu cần ta chuẩn bị đổi tên thành Huyền Vũ quân, do Thẩm Quang thống soái, bao gồm đầu bếp, đồ quân nhu, quân chế tạo, đơn kho, trình sát..., tả hữu Thiên tướng quản Kiêu Long quân và Hồ Bí quân, mục tiêu của ta là hy vọng quân đội của ta trở thành quân Ứng Quan.

- Cách của tướng quân thật không tồi. như vậy có thể càng bồi đắp thêm lòng trung thành của binh sĩ, vì vinh dự của quân đội mình mà chiến đấu. Tuy nhiên việc đề bạt Giáo úy ta càng quan tâm hơn, tướng quân chuẩn bị đề bạt ai làm Thiên tướng, không chỉ phải có đầy đủ năng lực thống lĩnh, mà còn phải vì mục đích chung mới được, tin rằng tướng quân đã chọn được người.

Trương Huyền gật đầu, hắc quả thực đã nghĩ đến việc chọn người thích hợp.

- Một là Uất Trì Cung, người còn lại là Bùi Hành Nghiễm, ta không phải là nên cho Bùi Nhân Cơ một chút mặt mũi sao?

Trương Huyền cười nói.

- Nhưng...tướng quân thấy bọn họ phù hợp điều kiện sao?

Trương Huyền chậm rãi đi đến trước lều, dừng ở ngoài trước nói:

- Nếu như là chỉ mục đích chung, ta nghĩ rằng bọn họ hoàn toàn phù hợp.

Diện tích đất bên ngoài đại trường là hơn mười mấy mẫu đất trống, mấy ngàn binh lính tụ tập ở xung quanh, khàn cả giọng mà gào thét, vì trận tử thí

quyết liệt của hai vị đại tướng.

Bên phải là Uất Trì Cung, y cầm một cây thực thiết côn nặng trăm cân, thực thiết côn của y đã không còn là cây côn như ban đầu, được y làm lại, dùng thép ròng tốt tạo ra, trên mặt là một cái mặt quỷ dữ, thiết côn dài đến một trượng hai thước, cỡ như cánh tay, Uất Trì Cung đặt tên cho nó là Vi Đà Trượng.

Hậu bối Tử Kim phía sau Uất Trì Cung cầm roi đánh, nón trụ đen áo giáp đen, cười trên một chiến mã chắc khỏe, giống như Cự Linh thiên thần hạ phàm, Uất Trì Cung nổi tiếng với sức mạnh dũng mãnh, được bọn lính vinh danh là Cự Linh thần.

Đối diện y là Bùi Hành Nghiễm người được xưng là một trong song mãnh của Phi Ứng quân, người còn lại được xưng dũng mãnh đương thời La Sĩ Tín. Bùi Hành Nghiễm được khen là Bạch Mã Ngân Chuy tướng, tay cầm một đôi chùy bạc Bát Lăng Hoa Mai sáng loáng, nặng gần một trăm sáu mươi cân.

Hai chiếc chùy của Bùi Hành Nghiễm chạm vào nhau, một tiếng vang thật lớn:

- Đ...A...N...G!

Gã cười lớn nói:

- Uất Trì huynh cứ việc phóng ngựa tới chiến!

Nguyên nhân tỉ võ của hai người rất đơn giản, bởi vì do đấu vật tay, Uất Trì Cung và nhóm hơn mười người Lữ soái tỉ thí vật tay, mọi người thay nhau ra đấu, kết quả không có ai thắng y, Bùi Hành Nghiễm cũng cùng y đấu bất phân thắng bại, Bùi Hành Nghiễm tuổi trẻ khí thịnh, đưa ra đề nghị lên ngựa tỉ võ.

Uất Trì Cung tuy rằng bề ngoài thô lỗ, nhưng thực ra tâm tư tinh tế, Bùi Hành Nghiễm lại có thể sử dụng đôi chùy nặng gần một trăm sáu mươi cân, đây không phải người y có thể đấu lại, tuy nhiên một cái chùy của Bùi Hành Nghiễm cũng chỉ có gần tám mươi cân, điều này làm cho Uất Trì Cung vẫn mang một tia hy vọng.

Uất Trì Cung cười lạnh một tiếng, vung cây Vi Đà trượng trong tay, một đường đen hiện lên, y phóng ngựa chạy gấp, phóng tới chỗ Bùi Hành Nghiễm

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 167: Săn Sàng Ra Trận

Bùi Hành Nghiễm cũng hét lớn một tiếng, thúc ngựa chạy gấp, song chùy bám bụi, ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm về phía Uất Trì Cung mà tới, hai người điều khiển ngựa chạy qua nhau, Uất trì Cung hành động trước để khống chế đối phương, Vi Đà trượng trong tay quét qua phần eo của Bùi Hành Nghiễm, một kích này là lợi dụng nhược điểm binh khí ngắn của Bùi Hành Nghiễm, tấn công ngay bên cạnh, bức bách Bùi Hành Nghiễm chỉ có thể dùng chùy chống đỡ.

Trương Tu Đà ở phía xa xem cuộc chiến cũng tự âm thầm gật đầu, đại hán này nhìn thô lỗ, lại có thể phát huy ưu điểm, rất có mưu lược, thủ hạ của Trương Huyền vẫn có người tài giỏi.

Bùi Hành Nghiễm tuy rằng bị động, nhưng gã lại không chút hoang mang, chùy bên trái hướng ra phía ngoài chống đỡ, chùy bên phải vù qua một tiếng, kéo một cái đánh tới trước mặt Uất Trì Cung.

- Đ...A...N...G

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, chùy bên trái Bùi Hành Nghiễm đánh văng Vi Đà trượng của Uất Trì Cung, va chạm mạnh gần như khiến cho thiết côn trong tay Uất Trì Cung bay ra, làm cho hai tay y run lên. Uất Trì Cung biết rằng hôm nay mình đã gặp một đối thủ mạnh, đối phương có một chùy, nếu như là một đôi chùy đánh trúng, thiết côn của mình chắc chắn sẽ tuột tay.

Uất Trì Cung ngẫm kinh hãi, thúc ngựa chạy gấp qua, thân thể Bùi Hành Nghiễm cũng bị thoáng rung động, chùy bên phải bắt buộc thu về, cánh tay từng cơn phình to, đây vẫn là đối thủ mạnh nhất mà gã gặp từ khi xuất đạo tới nay, thái độ kiêu ngạo trong lòng Bùi Hành Nghiễm thu lại vài phần, nhưng lòng chiến đấu của gã lại càng thêm rực cháy, liền quay đầu ngựa phóng tới Uất Trì Cung.

- Uất Trì huynh đón thêm của ta một chùy!

Lần này Bùi Hành Nghiễm chiếm trước cơ hội, hai chân gã điều khiển ngựa, thân thể hơi nghiêng, song chùy nện xuống, cánh tay nhúc nhích của Uất Trì Cung vừa mới hồi phục, mất đi cơ hội đánh trước, chỉ có thể dùng thế phòng thủ, y hét lớn một tiếng, nâng thiết côn nằm ngang đưa lên trước chống đỡ:

- Đ...A...N...G!

Lại là một tiếng vang thật lớn, song chùy của Bùi Hành Nghiễm nện chắc cây Vi Đà trượng của Uất Trì Cung.

Lực ngàn cân ở trên đầu, không chịu nổi đầu tiên chính là chiến mã của Uất Trì Cung, một tiếng kêu dữ dội, ngã nằm xuống, hàm răng chạm đất, hai tay hoàn toàn mất đi cảm giác, nhưng y vẫn ngoan cường nắm thiết côn, không rời tay.

Uất Trì Cung chỉ cảm thấy một trận choáng váng. Trong tai thậm chí có máu chảy ra. Y từ trên mặt đất bò lên, lão đảo vài bước, rốt cục cũng giữ vững thân thể.

Bùi Hành Nghiễm cũng bị lực lớn phản lại thiếu chút nữa ngã khỏi ngựa, gã ôm lấy cổ chiến mã. Chiến mã chạy vài chục bước, gã mới giữ vững cơ thể. Quả nhiên giành được chiến thắng cũng không nhẹ nhàng.

Binh sĩ xung quanh kêu lên, kiêu mãnh tướng độ sức quyết liệt phát ra lực lượng cường đại, khiến ai cũng kinh hồn bạt vía. Ngừng thở, cho dù chỉ có hai hiệp. Nhưng bọn họ chưa bao giờ thấy đại chiến, trận đấu mãnh liệt này so với trận của Vũ Văn Thành Đô và chủ tướng Trương Huyền ở Cao Câu Ly còn tuyệt vời hơn.

Bùi Hành Nghiễm từ từ quay lại, gã nhẹ nhàng quơ cánh tay hỏi:

- Uất Trì tướng quân còn muốn tiếp tục đấu không?

Lúc này, chiến mã của Uất Trì Cung cũng đứng dậy. Vô lực gục đầu xuống, rõ ràng là bị thương nặng, ít nhất phải nghỉ ngơi mười ngày mới khôi phục. Chiến mã cứ mê mê như thế, nhất định là không còn chiến được nữa rồi, đây cũng là một cái cớ rất tốt.

Nhưng Uất Trì Cung lắc đầu nói:

- Ta không phải là đối thủ của người, ta đây thua tâm phục khẩu phục!

Bùi Hành Nghiễm khẽ giật mình, thái độ của đối phương thật ngoài dự liệu của gã. Bùi Hành Nghiễm trời sinh tính kiêu ngạo, nhưng gã cũng không lãng mạn, sự thẳng thắn vô tư của Uất Trì Cung khiến gã cũng có phần cảm động, gã chấp tay làm lễ nói:

- Uất Trì tướng quân quả nhiên là người quang minh lỗi lạc, Nguyên Khánh thắng thật hổ thẹn, trận chiến này ta chỉ là chiếm thế thượng phong thôi.

- Tiểu tướng quân đã quá khiêm nhường, ta thấy ngay cả gia tướng quân ta cũng không phải là đối thủ của tiểu tướng quân, nhưng qua nửa năm nữa thì khó nói rồi.

Trong lòng Bùi Hành Nghiễm lập tức thấy hứng thú, có cơ hội gã cũng muốn học hỏi võ thuật của Trương Huyền, chỉ là hiện tại không phải là thời

điểm để hỏi. Bùi Hành Nghiễm xoay người xuống ngựa, cùng Uất Trì Cung đi đến trước mặt Trương Huyền.

Lúc này, Trương Tu Đà ở phía xa hiểu ý cười, tránh mặt rời đi, lão biết rằng lúc này mình tốt nhất đừng lộ diện quấy rầy Trương Huyền sắp xếp quân đội, để tránh mọi người phát sinh hiểu lầm không đáng có.

- Ty chức không có tài cán gì, đã để tướng quân mất mặt rồi.

Uất Trì Cung hành lễ với Trương Huyền, vẻ mặt xấu hổ nói.

Trương Huyền cười rồi nói:

- Đây không phải là vấn đề người không có năng lực, đây gọi là cao thủ còn có cao thủ hơn, chẳng nhẽ người cảm thấy bản thân có thể chiến thắng Vũ Văn Thành Đô sao?

- Ý của ta không phải là ý đó, chỉ là bởi vì...

- Không cần giải thích nữa.

Trương Huyền vỗ vai y, cười nói:

- Ta biết ý của người, mọi người đều là huynh đệ Lục doanh, đừng phân biệt lẫn nhau, tỉ võ chỉ là để luận bàn kỹ nghệ, trao đổi kinh nghiệm, vì lập công ở chiến trường.

Ánh mắt của Trương Huyền chuyển sang nhìn Bùi Hành Nghiễm, cười hỏi gã:

- Tiểu tướng quân thấy thế nào?

Bùi Hành Nghiễm vội vàng khom người hành lễ:

- Tướng quân nói hoàn toàn chính xác, hôm nay cùng Uất Trì Cung tướng quân đấu một trận, chí ít khiến Nguyên Khánh biết một nhược điểm của mình là ở ngang lưng.

Mọi người cùng cười lớn, Uất Trì Cung gãi đầu, cũng hì hì cười, Trương Huyền lại để cho thân binh đi gọi tất cả các tướng lĩnh từ Lữ soái trở lên đến tập trung ở đại trường của mình.

Không bao lâu, mười mấy tướng lĩnh đã tập hợp ở trong đại trường, bao gồm ba mươi Lữ soái, sáu Giáo úy, Thương tào tham quân Lưu Lăng, phụ tá trưởng Sử Vi Vân Khởi, tất cả mọi người đều đã đến đủ.

Sáu Giáo úy là Uất Trì Cung, Bùi Hành Nghiễm, Thẩm Quang, Trần Húc, Lý Thọ Tiết và Đỗ Vân Tư, ngoài ra còn có hai cung binh phó Giáo úy Tào Tự Ninh và Vương Khuông.

Trương Huyền khoát tay, mọi người lập tức yên lặng, Trương Huyền chậm rãi nói:

- Hôm nay là ngày đầu tiên thành lập Lục doanh chúng ta, quy tắc của ta cũng không muốn nói lại ở đây, huynh đệ mới tới rất nhanh sẽ hiểu, hôm nay chỉ muốn sắp xếp rõ ràng một số quân mới.

Nói đến đây, Trương Huyền dừng lại, hắt lại nhìn mọi người một lần, thấy tất cả đều đang chăm chú nhìn mình, hắt lúc này mới tiếp tục nói:

- Đầu tiên ta chuẩn bị lập tứ quân, kị binh là Ứng Kỵ quân, iáo úy vẫn là Trần Húc, đội hậu cần đổi tên thành Huyền Vũ quân, do Thẩm giáo úy thống soái, hai chi quân đội này do ta trực quản, tiếp theo chính là thiết quân - Kiêu Long quân và Hồ Bí quân, tổng cộng tứ quân là hai ngàn người, thiết lập tả hữu Thiên tướng.

Phía dưới lập tức truyền đến tiếng bàn luận xào xạc, không ngờ xuất hiện thiên tướng rồi, đây là lần đầu tiên đội quân của bọn họ thăng cấp,

không biết ai sẽ được đề bạt, tuy nhiên rất nhiều tướng lĩnh đều nhìn về hướng Uất Trì Cung và Bùi Hành Nghiễm, Uất Trì Cung là tâm phúc của tướng quân, dũng mãnh thiện chiến, nhân duyên vô cùng tốt, y đảm nhiệm thiên tướng mọi người đều chịu phục.

Người còn lại chắc chắn là Bùi tiểu tướng quân rồi, công tử của Bùi phó tướng, võ nghệ vô song, được xưng là Phi Ưng quân đệ nhất tướng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, gã tất nhiên cũng sẽ là thiên tướng.

Trương Huyền gật đầu cười nói:

- Mọi người đã đoán đúng, Tả thiên tướng là Uất Trì tướng quân, Hữu thiên tướng là Bùi tướng quân, thống soái Kiêu Long song đoàn, ngoài ra vị trí giáo úy của hai người bọn họ do Tào Tự Ninh và Vương Khuông tiếp nhận chức vụ.

Mấy người cùng nhau đứng lên thi lễ:

- Nguyện vì tướng quân dốc hết sức lực!

Mặt Bùi Hành Nghiễm hơi đỏ lên, ánh mắt loé sáng, gã nhập ngũ ba năm, công sức mệt mỏi mới được thăng làm Giáo úy, nhưng trong lòng gã hiểu được, làm thủ hạ của cha gã đã hết mức rồi, nếu như vẫn tiếp tục đi theo cha, gã rất khó có ngày nổi danh, nhưng đi theo Trương Huyền, liền lập tức được thăng làm thiên tướng, điều này khiến lòng gã vui sướng vạn phần.

Trương Huyền lại mời Vi Vân Khởi đứng lên, nói với mọi người:

- Vi tiên sinh là trưởng sử của chúng ta, tất cả quân vụ đều do y phụ trách, mọi người cần phải tôn trọng một chút, nếu không Vi tiên sinh tuyệt bút vung lên, đại công liền biến thành tiểu công đó.

Mọi người cười ầm lên một trận, đều đứng dậy thi lễ với Vi Vân Khởi, trong lòng Vi Vân Khởi âm thầm cảm kích, kì thực y chỉ là phụ tá, kiêm đảm nhiệm chức trưởng sử.

Nhưng Trương Huyền lại đem bỏ cái chức kiêm này đi, trực tiếp bổ nhiệm y làm trưởng sử, nếu bị Binh bộ biết, Trương Huyền sẽ gặp phiền phức, nhưng Trương Huyền căn bản không thèm để ý tới Binh bộ, phần thành ý này cũng đủ để khiến Vi Vân Khởi cảm thấy ân tri ngộ.

Cuối cùng Trương Huyền chỉ vào tham quân Lưu Lăng cười nói:

- Lưu tham quân mọi người đều rất quen thuộc, tuy nhiên bắt đầu từ hôm nay, Lưu tham quân kiêm nhiệm Tư mã, mọi người phải xưng là Lưu tư mã, nhớ kỹ chưa?

Lưu Lăng có chút luống cuống, lần bổ nhiệm này quá đột ngột, một chút tâm lý chuẩn bị y cũng không có, tuy rằng y hoặc nhiều hoặc ít không thoải mái vì Vi Vân Khởi đảm nhiệm trưởng sử, đáng nhẽ nên là chức vụ của y, nhưng tư lịch và tài năng của Vi Vân Khởi bày ra ở đây, khiến y không có lời nào để nói.

Tuy nhiên Trương Huyền cũng không quên y, không ngờ thăng cấp cho mình làm Tư mã, đây có thể là chức quan lớn thứ hai sau trưởng sử trong đội quân.

Lưu Lăng vừa mừng vừa sợ đứng lên nói:

- Đa tạ tướng quân ưu ái!

Trương Huyền cười nói:

- Lúc trước nếu không phải là Lưu tư mã ngăn mọi người đi Xương Hạp môn, hôm nay chúng ta cũng không có khả năng gặp nhau ở trong này, công lao của Lưu tư mã ta ghi nhớ kỹ trong lòng.

Lưu Lăng trong lòng cảm động, việc nhỏ kia không ngờ Trương Huyền vẫn nhớ.

Lúc này, Trương Huyền lại nói với mọi người:

- Bổ nhiệm hôm nay tạm thời thêm như vậy, tuy nhiên tin tưởng rằng quân đội ta lớn mạnh, từ ba ngàn người biến thành một vạn người, đến lúc ba vạn người, các vị ở đây đều sẽ được xưng là tướng quân, Trương Huyền tuy rằng là dùng người hiền, nhưng cũng là người niệm ân tình cũ, tất cả huynh đệ cùng Trương Huyền vào sinh ra tử, ta tuyệt sẽ không bạc đãi.

Tâm tình mọi người xúc động, cùng nhau cúi mình hành lễ:

- Nguyện vì tướng quân quên mình phục mệnh!

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 168: Trong Lúc Rời Đi

Sự lạnh lẽo cuối mùa thu luôn tới rất nhanh, trong một đêm cây cối đều phủ sương trắng, lá vàng ở trên ruộng hầy còn chưa khô cũng đông lạnh cuốn lại, qua vài luồng gió lạnh, mùa đông của Đại Nghiệp năm thứ mười đã lặng yên tới.

Tính ra, quân đội của Trương Huyền đóng quân ở quận Tề đã được gần một tháng rồi, bọn họ đã dần sát nhập vào Phi Ứng quân, bất luận các phương tiện trang bị, huấn luyện và hậu cần, đều cùng Phi Ứng quân không có gì khác nhau.

Điều này cùng với sự khiêm tốn của Trương Huyền có liên quan, mặc dù Trương Huyền có đặc quyền độc lập thành phủ, nhưng hãn ngoại trừ bổ nhiệm miễn quyền tướng lĩnh quân đội, còn lại quyền lực cơ bản đều đã bỏ qua, Phi Ứng quân cũng hoàn toàn tiếp nhận đội quân gia nhập giữa chừng này.

Trong gió lạnh, ba ngàn Phi Ứng quân trùng điệp chạy băng băng theo đường quan đạo, đây là truyền thống của đội quân Trương Huyền, dùng phương thức chạy dài để rèn luyện thể lực, mỗi ngày từ quân doanh huyện Lịch Thành chạy hơn năm mươi dặm đến huyện Chương Khâu, rồi lại chạy trở về, ước chừng trên dưới một trăm dặm.

Mới bắt đầu có một số binh sĩ không quen, chạy trong tình trạng kiệt sức, than phiền mấy ngày liền, nhưng chạy được hai mươi mấy ngày, tất cả

binh sĩ đều quen dần với hình thức huấn luyện cường độ cao này.

Giữa trưa, ba ngàn binh sĩ chạy trở về quân doanh, Trương Huyền cười ngửa vừa vào đến quân doanh, một tên thân binh của Trương Tu Đà chạy tới hô:

- Trương tướng quân, đại soái mời người đến đại trướng, có chuyện muốn thương lượng.

- Ta biết rồi!

Trương Huyền xoay người xuống ngựa, đem dây cương ném cho binh lính, đi nhanh tới đại trướng của Trương Tu Đà.

Trong đại trướng, Trương Tu Đà đang đứng trầm tư trước một tấm bản đồ, Trương Huyền ở cửa nói:

- Đại soái tìm ta sao?

Trương Tu Đà quay đầu lại nhìn hắn, vội vàng khoát tay:

- Mau mời vào!

Trương Huyền thấy trong trướng có mấy chiếc ghế để tụm lại một chỗ, liền cười nói:

- Xem ra ta đã bỏ lỡ một lần nghị sự.

Việc này không sao, chính là về kế hoạch phát động thế công mùa đông, ta lại cùng người nói một chút.

Từ sau khi triều đình bổ nhiệm Phùng Hiếu Từ làm Thông thủ Thanh Hà, mối nguy của phía bắc quận Tề đã được giải trừ, hơn nữa Trương Tu Đà chiếm được ba vạn thạch lương thực và mười vạn quan tiền của Từ Viên Lăng, có chỗ tiền và lương thực này làm sự khuyến khích, Trương Tu

Đà liền quyết định phát động thế công mùa đông, tiêu diệt triệt để mười mấy vạn phi binh chiếm cứ ở quận Đông Lai và quận Cao Mật.

Trương Tu Đà dùng cây gậy gỗ chỉ vào một dãy núi ở quận Đông Lai nói:

- Đây là núi Tồn Cầu. Cũng là hang ổ của quân Tả Hiếu Hữu, có khoảng mười ba vạn loạn phi tụ tập, có trên dưới năm vạn quân có sức chiến đấu.

Lão lại chỉ vào quận Cao Mật nói:

- Hang ổ của Mạnh Nhượng ở huyện Giao Tây, ước chừng có năm vạn quân. Năm đó Vương Bạc và Mạnh Nhượng tạo phản ở núi Trường Bạch, thanh thế lớn. Năm ngoái bị ta đánh bại, Vương Bạc dẫn mấy ngàn tàn quân nương nhờ Tôn Tuyên Nhã ở Lang Gia quận, Còn Mạnh Nhượng thì dẫn vài vạn quân lui về quận Cao Mật.

Con người Mạnh Nhượng này hết sức xảo hoạt. Trong đại chiến năm ngoái, bộ hạ của gã về cơ bản là không bị hao tổn nhất. Đội quân của Vương Bạc lại bị lật đổ rồi, ta chuẩn bị đánh Mạnh Nhượng trước, nếu không ta tiêu diệt Tả Hiếu Hữu. Mạnh Nhượng lại đem quân chạy trốn tới huyện Lang Gia, ngược lại thế lực của Tôn Tuyên Nhã lại càng lớn.

Trương Huyền suy nghĩ một chút rồi nói:

- Có thể nào lúc đại soái tấn công huyện Cao Mật, Tả Hiếu Hữu cùng Tôn Tuyên Nhã tấn công quận Tề, vây Ngụy cứu Triệu hay không?

- Đúng là có khả năng này, nhưng giữa quận Lang Gia của Tôn Tuyên Nhã với quận Tề còn cách nhau một quận là Lỗ quận. Cho nên ta nói có Lỗ quận là có phòng ngự thọc sâu, hơn nữa Vương Bạc và Mạnh Nhượng đã trở thành thù, hiện tại Vương Bạc là nhân vật số hai trong quân của Tôn Tuyên Nhã, lực ảnh hưởng rất lớn, vì vậy ta tin rằng Tôn Tuyên Nhã sẽ không mạo hiểm cứu Mạnh Nhượng, nhưng thật ra Tả Hiếu Hữu và Mạnh

Nhượng đã cấu kết công thủ đồng minh, gã nhất định sẽ cứu Mạnh Nhượng, hoặc trực tiếp xuất binh đến quận Cao Mật, hoặc tấn công quận Tề và quận Bắc Hải, ta phải phái một đội quân tiếp cận Tả Hiếu Hữu.

- Đại soái quyết định để ta đi sao?

Trương Tu Đà cười rồi nói:

- Ta lúc đầu quyết định để người đi, nhưng vừa rồi lúc mọi người thảo luận, cho rằng dưới trướng người có ba trăm kỵ binh, đi tiếp cận Tả Hiếu Hữu có phần đáng tiếc, cho nên cuối cùng Tần Quỳnh chủ động xin đi giết giặc, tiến vào trung tâm quận Bắc Hải, tiêu diệt Tả Hiếu Hữu, Lục doanh của người có sự sắp xếp khác.

Trương Huyền nhìn chăm chú bản đồ thật lâu, chậm rãi nói:

- Đại soái là muốn để ta trước hết cướp lấy huyện Cao Mật?

Trương Tu Đà cười to:

- Quả nhiên là người thiện chiến, liếc mắt một cái đã thấy đây là mấu chốt của chiến dịch.

Trương Huyền vừa trầm ngâm suy nghĩ chốc lát rồi nói:

- Chỉ sợ để Tần tướng quân đi theo dõi Tả Hiếu Hữu chưa hẳn hữu dụng, dù sao thủ hạ của Tần tướng quân chỉ có vài ngàn người, còn Tả Hiếu Hữu nắm giữ năm vạn đại quân, lực lượng kém xa.

- Vậy theo ý kiến của người?

Trương Huyền khẽ cười nói:

- Binh pháp hữu vân, gần mà xa, chẳng nhẽ giữa Tả Hiếu Hữu và Mạnh Nhượng lại không có xích mích nào sao?

Trương Tu Đà hiểu ra, lúc này, Trương Huyền lại nói nhỏ với lão vài câu, Trương Tu Đà vui vẻ khen:

- Trương tướng quân hữu dũng hữu mưu, quả nhiên là danh tướng khí phách!

Hang ổ Tồn Cầu Sơn của Tả Hiếu Hữu kéo dài trăm dặm, núi cao rừng rậm, khe rãnh ngang dọc, Tả Hiếu Hữu tập trung mười ba vạn loạn phi, khống chế toàn bộ quận Đông Lai.

Nhưng toàn bộ số dân của quận Đông Lai không quá mười vạn, tát ao bắt cá cũng không nuôi sống nổi mười vạn tên thổ phi, rơi vào đường cùng, Tả Hiếu Hữu cũng đành phải tự mình cày ruộng trồng trọt, phái người ra biển bắt cá, lại gia sức bóc lột quận Đông Lai và các huyện, gắng gượng duy trì sự sinh tồn của năm vạn quân.

Tả Hiếu Hữu chừng ba mươi tuổi, người huyện Chiêu Viễn quận Đông Lai, vốn là một gã lang tướng của phủ binh quận Đông Lai, dáng người khôi ngô, vai rộng eo thon, trời sinh sức mạnh vô cùng, sử dụng một cây thiết thương nặng gần sáu mươi cân.

Gã từng đi theo Vương Bạc tạo phản ở núi Trường Bạch, năm ngoái sau khi đại quân của Vương Bạc bị Trương Tu Đà đánh tan, gã dẫn quân chạy trốn về quận Đông Lai, tuyển quân mua ngựa ở xung quanh, tăng cường bắt lính, làm cho thế lực dần dần mở rộng.

Tả Hiếu Hữu dũng mãnh có thừa, nhưng trí lực lại không đủ, gã cũng biết rõ nhược điểm của mình, nhưng gã lại không tin tưởng người ngoài, liền tự mình mời một ông chú họ từng đọc sách đến làm quân sư của mình.

Chú họ của Tả Hiếu Hữu tên là Tả Vân Sơn, khoảng bốn mươi lăm tuổi, dáng người nhỏ gầy, đọc đủ thứ kinh thư, hết sức giáo hoạt, y khuyên Tả

Hiếu Hữu giấu nghề, cố gắng khiêm tốn, đừng vào quận Bắc Hải, tránh trở thành đối tượng truy kích hàng đầu của Trương Tu Đà.

Y lại khuyên Tả Hiếu Hữu nắm lấy thời cơ phát triển lực lượng, đúng là theo đề nghị của Tả Vân Sơn, Tả Hiếu Hữu phát triển nhanh chóng, dần dần trở thành thế lực lớn nhất của Sơn Đông, vì thế, Tả Vân Sơn chiếm được sự tín nhiệm của Tả Hiếu Hữu, trở thành quân sư mưu sĩ của gã.

Nhưng Tả Vân Sơn cũng có nhược điểm, đó chính là khá tham tiền háo sắc, y ở trên núi nạp năm tiểu thiếp, phung phí tiền vô độ cho bọn họ, năm người tiểu thiếp không chỉ trên người mang kim ngân, mặc lụa đẹp, gia nhân của bọn chúng cũng xây lại tân phòng ở quê, tiền lương đầy đủ, điều này khiến cho thuộc cấp của Tả Hiếu Hữu vô cùng bất mãn, cho rằng Tả Vân Sơn tư tham tiền lương của sơn trại cho mình tiêu sài.

Do cấp dưới đều bất mãn, Tả Hiếu Hữu đành cảnh cáo thúc phụ Tả Vân Sơn vài lần, cũng thu lại quyền chưởng quản nhà kho của y mới có được sự kiểm chế. Nhưng Tả Vân Sơn cũng âm thầm ôm nỗi hận trong lòng.

Chiều ngày nọ, Tả Vân Sơn đang cùng vài tiểu thiếp ở trong phòng uống rượu mua vui, có binh sĩ ở ngoài cửa bẩm báo:

- Khởi bẩm quân sư, có một người đến ở dưới núi, nói là nội đệ của quân sư, nói là mang tin tức quan trọng ở nhà đến.

Nội đệ chính là tiểu cữu tử. Tả Vân Sơn mặc dù háo sắc, lại có chút sợ vợ, y ở Tồn Cẩu Sơn cưới năm tiểu thiếp, vợ ở quê lại không biết, y hoảng sợ. Có phải vợ biết tin y ở trên núi nạp thiếp rồi hay không, y vội vàng nói:

- Dẫn y tới tiền đường đợi ta, ta lập tức tới!

Năm tiểu thiếp nhao nhao không nghe theo. Tả Vân Sơn hứa hẹn dỗ dành tốt các nàng, lúc này mới vội vàng tới tiền đường.

Đi vào tiền đường, y liếc mắt liền nhìn thấy em vợ Dương Tam Tuyền, vội vàng ha hả cười nói:

- Tam Tuyền không phải đang buôn bán ở huyện Lịch Thành sao? Làm sao lại tới đây tìm ta?

- Tỷ phu, xảy ra chuyện lớn rồi.

Dương Tam Tuyền vội vàng kéo Tả Vân Sơn qua một bên, thấp giọng nói:

- Đại tử của ta cùng hai cháu ngoại đều rơi vào tay quan binh, ta ở huyện Lịch Thành gặp được bọn họ.

Tả Vân Sơn kinh ngạc, vội vàng hỏi:

- Là chuyện gì xảy ra?

Dương Tam Tuyền thở dài, lấy ra một phong thư đưa cho y:

- Đây là thư Trương Tu Đà đưa cho huynh, huynh tự xem đi!

Trong lòng Tả Vân Sơn khẩn trương hẳn lên, không ngờ Trương Tu Đà viết một phong thư cho mình, y vội vàng nhận thư mở ra, vội vàng nhìn một lượt, lập tức ngây ngẩn cả người.

- Bọn họ hiện tại vẫn ổn chứ?

- Tạm thời an toàn, bị giam lỏng ở trong huyện thành, Trương Tu Đà nói, phải xem biểu hiện của tỷ phu.

Tả Vân Sơn khoanh tay đi vài bước, y lại hỏi:

- Trong thư nói đưa cho ta một số đồ vật, là cái gì?

Dương Tam Tuyên gỡ cái bao sau lưng xuống, từ từ mở ra, liền thấy ngọc ngà châu báu sáng chói loá mắt, sáng rọi cả gian phòng, tràn đầy một bao các loại đồ trang sức, châu báu thúy ngọc. Mắt Tả Vân Sơn đều nhìn theo, mấy chục viên minh châu sáng trị giá mấy ngàn quan.

Dương Tam Tuyên lại thấp giọng nói:

- Trương Tu Đà nói đây chỉ là một nửa, xong việc còn một nửa như thế này nữa.

Tả Vân Sơn gật gật đầu, trong thư của Trương Tu Đà cũng nói như thế, việc xong lại cho một nửa nữa, những thứ này hẳn là tài bảo của Từ Viên Lăng, đã bị quân Tuỳ thu hồi lại.

Y nằm lên một vốc minh châu, cẩn thận xem tỉ mỉ, trong ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, thực sự Trương Tu Đà không cần phải bắt vợ con y, chỉ cần đem chỗ vàng bạc châu báu này cho y, linh hồn của Tả Vân Sơn đều đã bán đi rồi.

- Tỷ phu, chuyện này nói thế nào?

Dương Tam Tuyên thật cẩn thận hỏi.

- Đệ đi chuyển lời tới Trương Tu Đà, chỉ cần vợ con ta bình an vô sự, chỉ cần lão có thể để ta đi sau khi xong việc, ta sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của lão.

Dương Tam Tuyên vội vàng cười nói:

- Điểm này tỷ phu yên tâm, huynh cũng biết Trương Tu Đà là người đáng tin, lời nói gói vàng, chỉ cần tỷ phu lập công, lão tuyệt sẽ không để chúng ta thiệt thòi.

- Được rồi! Ta hiểu nên làm như thế nào rồi.

Đúng lúc này, bên ngoài có binh lính nói:

- Quân sư, đại vương có việc gấp cần tìm!

Tả Vân Sơn sợ hết hồn, vội vàng thu hồi tài vật trên bàn, lại dặn Dương Tam Tuyền vài câu, phái người đưa Dương Tam Tuyền xuống núi, Tả Vân Sơn cũng vội vàng đi đến nghĩa đường của Tả Hiếu Hữu.

Từ một tháng trước Từ Viên Lăng bị tiêu diệt chạy trốn, trong lòng Tả Hiếu Hữu có chút thấp thỏm bất an, Trương Tu Đà tiếp theo có chĩa mũi vào mình hay không?

Tụ họp trong hậu đường, Tả Hiếu Hữu có chút tâm phiền ý loạn đi qua đi lại, bên ngoài có binh sĩ bẩm báo:

- Đại vương, quân sư đến rồi.

- Mau để cho ông ấy vào!

Tả Hiếu Hữu không có chút đầu mối nào, chỉ đem hy vọng ký thác lên Tả Vân Sơn.

Chỉ chốc lát, Tả Vân Sơn bước nhanh đến, cười nói:

- Đại vương tìm ta có việc gì sao?

Tả Hiếu Hữu vội vàng tiến lên phía trước nói:

- Lần này nhị thúc giúp ta một chút, ta gặp phải một chuyện phiền phức.

- Đại vương không cần khách khí như vậy, ta chính là quân sư mà!

Hai người ngồi xuống, Tả Hiếu Hữu cười hỏi:

- Nghe nói ở quê có người đến?

Trong lòng Tả Vân Sơn giật mình, vội vàng nói:

- Đúng là em vợ của ta đến, người đã gặp qua gã rồi đó.

- À! Trong nhà đã xảy ra chuyện sao?

Tả Hiếu Hữu lại hỏi.

Tả Vân Sơn cười khở một tiếng nói:

- Chuyện không may thì không có, thím của cháu không biết từ đâu nghe nói ta ở trên núi nạp thiếp, liền cho đệ đệ lên núi xem xét, ta liền nói cho gã, ta nạp thiếp ở đâu?

Tả Hiếu Hữu cũng mỉm cười, gã biết thúc phụ này của mình sợ vợ, không ngờ nạp tận năm tiểu thiếp, xem ông ấy về sau trở về khai báo thế nào, liền cười nói:

- Gã ở đâu? Sao không đến gặp ta.

Tả Vân Sơn cười ha hả:

- Ta làm sao có thể để gã ở lại trên núi, không phải là vừa giấu diếm sao? Vừa rồi ta đã đuổi gã đi rồi.

- Kỳ thực bây giờ nói rõ ràng cũng tốt! Để về sau đỡ phải phiền toái.

- Sau này hăng nói đi! Đại vương tìm ta có chuyện gì gấp?

Một câu nhắc nhở Tả Hiếu Hữu, gã vội vàng nói:

- Mạnh Nhượng đã phái sứ giả đến đây rồi.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 169: Tập Kích Cao Mật

- Mạnh Nhượng nói cái gì?

Tả Vân Sơn hỏi.

Tả Hiếu Hữu thở dài:

- Gã muốn cháu có thể tôn trọng ước hẹn của liên minh, tấn công vào hai quận là quận Bắc Hải và quận Tề, giải phóng nguy cơ của quận Cao Mật!

- Nguy cơ?

Tả Vân Sơn không hiểu liền hỏi:

- Lễ nào Trương Tu Đà đã bắt đầu tấn công vào quận Cao Mật rồi?

- Ta vẫn chưa có tin tình báo về mặt này, cho nên trong lòng ta có chút lo lắng, không biết rốt cuộc phải làm như thế nào?

Tả Hiếu Hữu nhìn chăm chăm Tả Vân Sơn.

Tả Vân Sơn nhếch mép cười:

- Mạnh Nhượng ức hiếp khiến chúng ta như cẩu ngòi chờ trên núi không người!

- Như vậy thì phải làm thế nào?

- Rất đơn giản, Trương Tu Đà đã tiêu diệt Từ Viên Lăng rồi, ai sẽ là đối tượng tiếp theo, không chỉ Đại Vương lo lắng mà Mạnh Nhượng cũng lo lắng như vậy, hiện tại bên Cao Mật kia vẫn chưa có tin tức gì, Mạnh Nhượng lại bảo chúng ta tấn công vào quận Bắc Hải và quận Tề, Đại Vương nói như vậy là có ý gì?

Tả Hiếu Hữu nhanh chóng hiểu ý:

- Nhị thúc nói là Mạnh Nhượng muốn vu oan giá họa cho chúng ta?

Tả Vân Sơn gật đầu nói:

- Ý của gã chính là như vậy, con người Mạnh Nhượng vô cùng gian xảo, năm trước gã phản bội Vương Bạc, tự mình dẫn binh chạy trốn, toàn bộ quân binh của Vương Bạc đều bị giết sạch, do đó khi gặp con người này lời nói không có danh dự, không thể tin gã.

- Nhưng mà...là nhị thúc luôn khuyên ta cùng gã bắt tay làm đồng minh mà.

- Trước kia khác còn bây giờ thay đổi rồi!

Lúc này Tả Vân Sơn tâm tính đã thay đổi rồi, y lắc đầu nói:

- Lúc đầu quân binh của chúng ta quá yếu, nếu như không công thủ đồng minh với Mạnh Nhượng, thì gã có lẽ đã tiêu diệt chúng ta rồi, cho nên ta mới khuyên Đại Vương liên minh với gã, bây giờ quân chúng ta hùng mạnh rồi, đủ để tự bảo vệ cho mình, tại sao còn phải dựa vào Mạnh Nhượng?

Tả Vân Sơn thấy Tả Hiếu Hữu vẫn hơi do dự, liền tiếp tục khuyên gã:

- Dụng ý của Mạnh Nhượng quá nham hiểm, để chúng ta đi tiêu diệt quân Tùy, cuối cùng hai bên giao đấu đều bị thiệt hại, gã lại lấy danh đồng minh để áp bức chúng ta, khi đó thế lực của gã mạnh thêm, chiếm trọn Cao Mật, hai quận Bắc Hải, đẩy lui quân Tùy về quận Tề. Chúng ta lại trở thành bàn đạp cho gã rồi.

Tả Hiếu Hữu gật đầu:

- Nhị thúc nói rất đúng, chỉ là ta sợ thiên hạ xem thường ta, nói Tả Hiếu Hữu ta nói lời không giữ lời, không thực hiện hiệp ước đồng minh.

- Vấn đề này người quá lo lắng rồi. Ai có thể xem thường Đại Vương, nếu như Đại Vương thực sự cần sĩ diện này, vậy cũng có thể đành như vậy, nói chúng ta bị quân Tùy tấn công, cần gã thực hiện hiệp ước liên minh tấn công quận Tề, xem coi gã có xuất binh hay không?

- Nhị thúc nói không sai, đây là cách tốt để thử gã!

Lúc này Tả Hiếu Hữu cười nói:

- Ta đây phải đi tìm sứ giả của Mạnh Nhượng. để gã chuyển ý của ta cho Mạnh Nhượng.

Quận trị của quận Cao Mật không phải là huyện Cao Mật mà là huyện Chư Thành, huyện Cao Mật cách huyện Chư Thành khoảng hai trăm dặm, nằm ở bờ Đông thượng lưu Giao Thủy, mà doanh quân Mạnh Nhượng nằm ở bờ Tây Giao Thủy. Hai huyện cách nhau không đến năm dặm, cách qua Giao Thủy có thể nhìn sang nhau.

Hai huyện đều do các dãy núi của bán đảo Sơn Đông ngăn cách. Con sông ngang dọc, bởi vì nguyên nhân bên tây cao bên đông thấp, địa thế của

huyện Cao Mật cao hơn một chút so với huyện Giao Tây, khiến nó trở nên hiểm trở yểm hộ cho cánh quân tiên phong của quân đội.

Đội quân của Mạnh Nhượng ở Cao Mật khoảng một vạn quân, do tâm phúc của gã Đại tướng Trịnh Đình làm thống soái, một khi huyện Cao Mật thất thủ thì quân Tùy có thể tấn công vào doanh trại huyện Giao Tây, sẽ khiến quân Mạnh Nhượng vô cùng bị động.

Tuy rằng Mạnh Nhượng phái mười ngàn tinh binh đến huyện Cao Mật, nhưng bởi thị trấn quá nhỏ không có cách nào để mười vạn tinh binh ở lại trong doanh trại, cho nên phần lớn tinh binh đều phải đóng doanh ở ngoài thành, mà chỉ có ba ngàn tinh binh ở trong thành.

Tấn công vào huyện Giao Tây, đầu tiên cần phải nắm bắt rõ tình hình huyện Cao Mật, cho nên đánh chiếm quận Cao Mật cũng là vấn đề tất yếu của quân Tùy.

Lúc này Mạnh Nhượng nhận được thông tin Từ Viên Lăng bị Trương Tu Đà đập tắt, như vậy làm cho trong lòng gã không thoát khỏi cảnh giác, không có Từ Viên Lăng thì đã nguy hiểm cho quận Lỗ, bên kia quận Thanh Hà lại thêm một cánh quân Tùy, Trương Tu Đà thì không bận tâm chuyện sau này, lão sẽ tiến đánh bản thân Mạnh Nhượng gã hay là Tả Hiếu Hữu quận Đông Lai đây?

Càng nghĩ thì cảm thấy khả năng chuyện này càng lớn, Mạnh Nhượng lập tức sai người đi đến quận Đông Lai thông báo cho Tả Hiếu Hữu, nhắc nhở gã tuân thủ hiệp định đồng minh, nếu như Trương Tu Đà tiến đánh quận Đông Lai, gã sẽ suất quân tiến đánh quận Tề.

Nhưng nếu như Trương Tu Đà tiến đánh quận Cao Mật, gã cũng mong rằng Tả Hiếu Hữu xuất binh đánh quận Tề, hai bên tiếp ứng cho nhau, bảo vệ đối phương.

Cùng lúc đó, Mạnh Nhượng lại sai người đi thông báo cho Trịnh Đình, để cho y đề cao cảnh giác, phòng ngừa bị quân Tùy đánh úp bất ngờ.

Điều đáng nói, Mạnh Nhượng thực sự suy xét rất chu đáo, việc nên làm gã đều làm hết rồi, nhưng tình thế thường không theo ý của gã, đặc biệt là lòng người.

Trong phòng, mặt Mạnh Nhượng tối sầm lại khi nghe xong hồi báo của sứ giả, gã hận đến tức giận dùng một quyền đập lên bàn. Tả Hiếu Hữu không ngờ lại bảo gã xuất binh đánh quận Tề đầu tiên, như này rõ ràng chính là gã viện cớ không muốn thực hiện ước định đồng minh.

Mạnh Nhượng cũng biết được, Tả Hiếu Hữu không có lòng dạ lớn như vậy, đây nhất định là sự xúi giục của Tả Vân Sơn thúc phụ của gã. Mạnh Nhượng phải suy nghĩ, Tả Hiếu Hữu đã không còn đáng tin cậy nữa, vậy phải làm như thế nào?

Mạnh Nhượng với các Thủ lĩnh tạo phản khác không giống nhau, con người ã đã không cường tráng, bề ngoài cũng không hung hãn, nhìn gã thì giống như một người đọc sách nho nhã, nhưng gã luôn có dã tâm lớn, thực sự Tả Vân Sơn đoán không sai dụng ý của gã, gã luôn muốn một tay che lấp bầu trời, để cho Tả Hiếu Hữu ra tay trước, khiến cho mục tiêu của Trương Tu Đà tập trung vào Tả Hiếu Hữu, còn gã thì ngồi nhìn hồ đấu nhau, đợi Trương Tu Đà và Tả Hiếu Hữu đấu đến hai bên có thương vong, rồi gã lại thu gọn mẻ lưới một cách thuận lợi, chỉ tiếc rằng bị Tả Vân Sơn nhìn thấu lòng dạ, gã không thể không thờ dài và nổi nóng.

Tâm phúc bên cạnh gã, đại tướng Chu Uy thấp giọng nói:

- Nói không chừng Trương Tu Đà có thể đánh Tả Hiếu Sơn trước, tạm thời không thể chú ý đến chúng ta.

- Ta đương nhiên hi vọng là như vậy, nhưng cũng không thể không đề phòng!

Suy nghĩ rất lâu, Mạnh Nhượng lập tức viết một bức thư, đưa cho một thân binh của mình nói:

- Người khấn cấp đến quận Lang Gia, tận tay đưa bức thư này cho Tôn Tuyên Nhã, nhớ rõ, phải đưa cho chính Tôn Tuyên Nhã, không thể để rơi vào trong tay Vương Bạc.”

- Ty chúc rõ rồi!

Thân binh nhận thư rồi vội vã lên đường.

Chu Uy nhỏ giọng hỏi:

- Quân thượng muốn tìm một con đường lui sao?

Mạnh Nhượng liếc y một cái, lạnh lùng nói:

- Chuyện này chỉ có người biết ta biết, không thể để cho người thứ ba biết.

- Rõ! Ti chúc biết rồi

Giữa trưa, ngoài thành phía Bắc huyện Cao Mật rất yên vắng, thoáng năm mới đã đến, nếu là trong thời thái bình, thì trong huyện thành nhất định là người tấp nập, người của tám xã bảy dặm đến mua hàng tết nhất định sẽ đông đúc cả huyện thành, đáng tiếc là mấy năm nay chiến loạn, người dân các vùng Sơn Đông không còn đông đúc như xưa, mặc dù là năm mới cũng rất khó thấy được cảnh náo nhiệt, rộn ràng.

Lúc này, một đoàn buôn từ xa đi đến, liền vội vã chở hàng những bao to bao nhỏ với mười mấy con ngựa, ngoài ra còn có một cỗ xe trượt tuyết, trên xe xếp bốn, năm cái thùng lớn, có mấy chục người làm thuê. Dáng vẻ của mỗi người thì cường tráng mặc y phục ngắn màu đen của thương nhân, trên có treo thương kỳ. Quân phản loạn thủ thành thấy đoàn thương nhân này từ xa, tất cả đều lấy làm lạ, lập tức quay về báo cho Giáo Úy thủ thành.

Ngay tức khắc Giáo Úy thủ thành dẫn hơn mười mấy binh sĩ xông ra ngoài, ngăn chặn đoàn thương nhân này:

- Đứng lại!

Đoàn thương nhân từ từ dừng lại, tên cầm đầu phía trước chắp tay nói:

- Chúng ta từ quận Đông đến đây, đến huyện Cao Mật làm ăn buôn bán nhỏ.

- Làm ăn?

Giáo Úy cười nhạt. Đã bao lâu nay không có gặp đoàn thương nhân rồi, tự nhiên còn có người đến buôn bán:

- Các người mua bán cái gì?

- Chúng ta đến để thu mua vải vóc, tướng quân ngài xem, đây là bằng chứng của chúng ta.

Y muốn mở mặt sau cái rương. Có lẽ do sử dụng lực quá mạnh làm cho xe trượt tuyết bị lật nghiêng ra. Mấy cái rương lớn bị lật kêu “Xoạt” trên mặt đất, rất nhiều đồng tiền từ trong mấy cái rương văng tung tóe ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn người ra. Mười mấy tên binh sĩ phản loạn mắt nhìn chăm chăm vào những đồng tiền trên mặt đất, không biết là ai hô lên một tiếng:

- Cướp!

Mười mấy tên binh sĩ phản loạn tiến lên, điên cuồng với những đồng tiền trên mặt đất.

Giáo Úy giận dữ, vung roi ngựa về phía bọn binh lính:

- Tất cả đứng lên!

Ngay lúc này, một tên tiểu nhị hùng hồn một đao đâm vào sau lưng Giáo Úy, Giáo Úy quân phản loạn kêu thảm lên một tiếng, ngay tức khắc bị mất mạng. Đột nhiên tai họa đến làm cho tất cả binh sĩ kinh sợ đến ngất người, mười mấy tên tiểu nhị bỗng nhiên tức giận, bốc hết hàng hóa lên lưng ngựa, để lộ ra yên ngựa, bọn họ rồi rít lên ngựa, rút đao kiếm giáo thương phóng tới cổng thành.

Uất Trì Cung dẫn quân tiên phong ra trận, nhảy vọt lên cầu treo, vung thiết bổng lên đánh đòn giáng trời, đánh cho mười mấy tên lính mới quân phản loạn chạy ra ngoài thành bị gãy xương đứt gân, vỡ sọ nát óc, tất cả đều chết thảm nằm trên mặt đất.

Một trận đại loạn ngay cổng thành, phía sau hàng trăm tên quân lính phản loạn nhìn hung dữ vô cùng, sợ bọn chúng tháo chạy về cổng thành, Uất Trì Cung vung thiết bổng đánh vào trong vòng địch.

Mười mấy tên kỵ binh chiến mã sau lưng y như gió, thoáng cái đã xông đến dưới cổng thành, tàn nhẫn chém giết quân phản loạn trong lúc giao tranh.

Cùng lúc đó, từ xa trong rừng cách khoảng hơn năm dặm xông ra mấy trăm tên kỵ binh chiến mã chạy nhanh như gió phóng tới cổng thành, ở sau lưng bọn họ, mấy ngàn binh lính quân Tùy như thủy triều đánh tới, Trương Huyền chính là Đại tướng cầm đầu.

Đây chính là then chốt của cuộc đột kích này, bắt buộc trong thời gian ngắn nhất phải đánh vào trong thành, khiến cho đối phương không có cách kéo cầu treo lên, đóng cửa thành, cũng chỉ có tốc độ của kỵ binh mới có thể làm được.

Trên đầu thành, chuông cảnh báo gõ vang báo động, mấy trăm tên binh lính quân phản động liền mình đóng cửa thành, kéo cầu treo lên, nhưng cửa thành đã bị quân Tùy dùng vật nặng đè kẹp chết rồi, không có cách đóng cửa thành, nhưng cầu treo được kéo lên một cách chậm rãi.

Uất Trì Cung gặp phải tình thế nguy cấp, y liền nhảy vọt lên trên cầu treo, vội vàng chạy đến bên cầu, đập mạnh vào cái chốt cố định trên cầu, một tiếng kêu lớn “Bang!” đầu gỗ gãy văng ra, vụn gỗ văng khắp nơi, đưa xích sắt của khối đầu gỗ từ trong cầu treo bay lên, giống như một con rắn quất mạnh lên tường thành.

Tức khắc cầu treo bị lật nghiêng về bên trái, Uất Trì Cung nằm ở trên cầu, không bị ném xuống, y thấy xích sắt bên phải vẫn như cũ tiếp tục được kéo lên, y nhảy lên hô lớn một câu, thiết côn từ trên cao nện xuống, lại một tiếng vang lớn, góc bên phải đầu gỗ bị đánh đập nát, xích sắt bên phải cũng bay lên, cầu treo hạ xuống rất nhanh, rầm rầm rơi trên hào thành.

Đây chỉ là việc xảy ra trong nháy mắt, không đợi binh sĩ trên đầu thành kịp phản ứng, Uất Trì Cung quay đầu lại chạy vào trong thành.

Lúc này, trong doanh quân bên cạnh cổng thành đột nhiên xuất hiện mấy trăm tên quân phản loạn, tên cầm đầu là chủ tướng Trịnh Đình chính là tướng quân huyện Cao Mật, gã thấy kỵ binh quân Tùy đã đột nhiên chạy vào trong thành, cùng với mười mấy quân lính thủ thành chiến đấu mãnh liệt, mắt thấy binh sĩ của gã sắp trụ không nổi rồi.

Trong lòng Trịnh Đình vô cùng nôn nóng, bất chấp quân phản loạn chưa rút lui, vung cờ lệnh lên ra lệnh:

- Phóng tên!

Hàng trăm tên cung thủ quân phản loạn tiến lên trước, cùng nhau giương cung bắn về hướng kị binh ở cổng thành, hàng trăm mũi tên lao đi, mười mấy tên kị binh quân Tùy và mười mấy tên binh sĩ quân phản loạn không kịp tránh tên, tất cả trúng tên nằm xuống đất, những tiếng kêu thảm thiết vang lên một vùng trời, năm, sáu tên kị binh quân Tùy cũng bị trúng tên văng xuống ngựa.

Uất Trì Cung tức giận, dùng thi thể một binh sĩ phản loạn làm lá chắn, đơn thân độc mã mang thiết bồng chạy hơn mười bước hướng về cung nô thủ.

- Đi theo ta!

Uất Trì Cung hô to, mười mấy tên kị binh phía sau cùng y xông lên tấn công.

Lại là một trận dày đặc mũi tên bắn ra, Uất Trì Cung vung thiết bồng chặn mũi tên, rất nhiều mũi tên đều bắn trên thi thể, cho dù như vậy, trên đùi của Uất Trì Cung vẫn bị trúng hai mũi tên, nhưng Uất Trì Cung không có cảm giác, thúc ngựa xông vào trong mấy trăm tên cung thủ, cùng với mười mấy tên kị binh phía sau xông vào trong quân địch.

Uất Trì Cung xuống ngựa, vung thiết bồng lên đánh tứ tung, giống như mãnh hổ lao vào bầy cừu, đánh cho quân địch thịt nát xương tan, máu chảy khắp nơi, tiếng gào thét một vùng trời, hốt hoảng chạy tháo mạng về tứ phía.

Chính lúc này, Uất Trì Cung đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh từ sau gáy mình ủa đến.

GIANG SƠN CHIẾN ĐỒ

Cao Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 170: Binh Lâm Cao Mật

Uất Trì Cung tuy rằng vóc dáng có phần cao lớn vạm vỡ nhưng lại vô cùng nhạy bén. Y vừa cúi đầu xuống, ngay lúc đó một lang nha bổng bay sượt qua đỉnh đầu quét qua mặt đất.

Trong lòng Uất Trì Cung nổi cơn thịnh nộ, không ngờ rằng tên kia lại dám đánh lén mình. Y một côn đánh trả, dùng đến mười phần sức lực. Chỉ nghe “Binh” một tiếng thật lớn, thiết côn và lang nha bổng va vào nhau, tóe lửa khắp nơi. Tên chủ tướng quân phản loạn Trịnh Đình đánh lén lúc này bị chấn động mạnh, liên tiếp lui về sau mấy bước.

Trịnh Đình chỉ thấy cổ họng nhồn nhột, rồi phun ra một búng máu. Trong lòng gã kinh hãi, vội vã quay ngựa chạy trốn, Uất Trì Cung cũng không đuổi theo, hướng bên kia, đại quân của địch đang đánh tới.

Lúc này, ngoài cửa thành, tiếng vó ngựa ầm ầm như sóng. Giáo úy Dương Húc thống lĩnh hai trăm năm mươi kỵ binh như một con giao long mạnh mẽ xông qua cầu treo, tấn công thành.

Cửa thành đã thất thủ, Uất Trì Cung thống lĩnh năm mươi kỵ binh đã phần nào khống chế được cửa thành. Hơn ngàn binh lính thủ vệ cửa đông thành thấy tình thế trước mắt, đều đã bỏ chạy tứ phía.

Liên sau đó, quân Tùy do Trương Huyền làm chủ tướng y lệnh tiến công, hơn một vạn quân phản loạn đóng ở huyện Triều Tiên không ai dám

ngăn cản, đều lùi về hướng cầu Giao Thủy, trong một lúc binh bại như núi đổ.

Trịnh Đình thấy tình thế nguy cấp, đề phòng quân Tùy qua sông, liền hạ lệnh đốt cầu. Chỉ khoảng nửa khắc sau, trên mặt nước khói dày đặc, cầu bị đốt cháy, sập xuống, đám quân phản loạn không kịp lên bờ, tất cả đều rơi vào nước, mấy ngàn quân phản loạn ở bờ tây không kịp qua cầu, cất tiếng khóc rung tận trời đất.

Lúc này, mấy ngàn quân Tùy phục kích, binh lính ở bờ Tây không còn đường chạy trốn, đều quỳ xuống đất đầu hàng. Trịnh Đình than thầm một tiếng, quay ngựa chạy nhanh về phía huyện Giao Tây.

...

Mạnh Nhượng lúc này đang ở Giao Tây. Y có một toà nhà lớn trong huyện thành này, nuôi hơn mười người thê thiếp. Lúc này, y đang dùng cơm trưa, bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng chuông báo, y giật mình kinh hãi, vội vàng bỏ đĩa, nhanh chóng ra sân.

Ngay lúc này, một tên thân binh vội vã chạy tới, bẩm báo:

- Quân thượng, quân Tùy đã chiếm huyện Cao Mật!
- Sao? – Mạnh Nhượng giật mình kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm.

Sau một lúc, y mới có phản ứng. Y hét lớn một tiếng, chạy về phía đầu thành:

- Trịnh Đình đâu? Mau bảo Trịnh Đình tới gặp ta!

Mạnh Nhượng thở hổn hển, huyện Cao Mật thất thủ cũng có nghĩa là lá chắn bên ngoài của y đã bị phá. Nếu như đại quân của Trương Tu Đà mà đánh tới, Giao Tây chắc chắn không giữ được nữa.

Huyện Cao Mật và huyện Giao Tây cách nhau không xa, chưa tới năm dặm. Đứng trên đỉnh thành, có thể nhìn rõ tất cả mọi thứ bên kia bờ sông huyện Cao Mật. Đại kỳ trên cổng thành giờ đây đã đổi thành Long Chiến kỳ của quân Tùy, trong gió rét phần phật tung bay. Mạnh Nhượng cảm thấy mọi thứ trước mắt đều tối đen, một mình y làm sao có thể chống cự nổi đại quân của Trương Tu Đà?

Lúc này, Trịnh Đình vội chạy đến, quỳ gối thỉnh tội:

- Ty chức lâm trận đã bất lợi. Nguyên chịu trách phạt của quân thượng.

Mạnh Nhượng hừ mạnh một tiếng:

- Vô thanh vô tức vứt bỏ huyện Cao Mật. Đây là nguyên ý sao?

Trịnh Khá vạ phần xấu hổ nói:

- Ty chức đã dựa theo lệnh của quân thượng mà tăng cường cảnh giới, cửa thành mỗi ngày chỉ mở một canh giờ. Nhưng đối phương là kỵ binh, bất ngờ tấn công, chiến đấu vô cùng dũng mãnh, khiến đội quân thủ thành trở tay không kịp. Ty chức không may đã bị thương.

Gã liên tục ho khan, máu tươi chảy ra từ khóe miệng. Mạnh Nhượng lại không giỏi võ nghệ, Những mãnh tướng y coi trọng cũng không nhiều, Trịnh Đình là một trong số đó, lại đối với y rất trung thành và tận tâm. Nếu như giết gã chẳng khác gì tự đả thương chính mình, Mạnh Nhượng không thể không nghĩ lại cho kỹ.

- Đại quân đều rút lui trở về rồi sao?

Mạnh Nhượng giận dữ hỏi gã.

- Khởi bẩm quân thượng, sáu phần đã rút lui nhưng binh lính theo sau lại không chạy kịp, ty chức không thể nào không đốt đoạn cầu nổi, nếu

không làm vậy e rằng quân địch sẽ qua cầu nổi đánh đến bờ đông, hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Mạnh Nhượng nhìn gã một lúc lâu rồi vung tay lên:

- Dẫn gã đi chữa thương, sau này hẵng xử.

Trịnh Đình biết rõ quân thượng thực ra là đã bỏ qua cho mình rồi, gã quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, theo binh lính đi xuống. Mạnh Nhượng quay đầu, tiếp tục chăm chú quan sát bờ bên kia huyện Cao Mật, trong lòng y vô cùng lo lắng, mặc dù binh lực của y chiếm thế thượng phong, gấp hai lần quân Tùy.

Nhưng trang bị và sức chiến đấu thì lại kém quá xa, số lượng binh lính có thể chiến đấu một cách thật sự chỉ khoảng một vạn người, còn lại đều là đám ô hợp. Y làm sao để có thể vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt chứ?

...

Sáng sớm hôm sau, Trương Tu Đà thống lĩnh một vạn hai ngàn quân chủ lực đến huyện Cao Mật. Dù rằng Trương Huyền đã dùng kế ly gián, khiến cho Tả Hiếu Hữu huyện Đông Lai không cứu Mạnh Nhượng, nhưng Trương Tu Đà vốn là người cẩn thận, y chắc chắn không đem toàn bộ đại quân đến Cao Mật. Y đã để tám ngàn quân ở lại đóng giữ quận Tề, tự mình dẫn đại quân đến Cao Mật.

Ở cửa thành, Trương Huyền cùng với thuộc hạ đón tiếp Trương Tu Đà:

- Ty chúc tham kiến đại soái!

Trương Huyền tiến lên, quỳ một gối thi lễ, sau lưng hắt hơn mười giáo úy cùng nhau quỳ xuống.

Trương Tu Đà vội vàng xuống ngựa, đỡ Trương Huyền dậy:

- Tướng quân không cần đa lễ, các vị tướng quân xin đứng lên.
- Đa tạ đại soái, ty chức đã hoàn thành mệnh lệnh, đoạt được huyện Cao Mật.
- Trận chiến này đánh rất tốt.

Trương Tu Đà tỏ ý khen ngợi nhìn mọi người cười cười nói:

- Thương vong chưa đến trăm người, lại đánh bại mười ngàn quân địch, cướp được thành, có thể nói là một đòn sấm sét, Trương tướng quân không hổ là chiến tướng công huân trong chiến dịch Cao Câu Ly, ta lĩnh giáo.
- Đại soái quá lời, lần này ty chức chỉ là may mắn giành được thắng lợi, không dám nhận tiếng tăm này.

Trương Huyền khiêm tốn nói một câu, kéo Uất Trì Cung đến, nhìn Trương Tu Đà cười nói:

- Vị này chính là công thần đã đánh hạ Cao Mật, Uất Trì tướng quân.

Uất Trì Cung vội vàng khom người thi lễ:

- Tham kiến đại soái.

Trương Tu Đà đã từng thấy Uất Trì Cung và Bùi Hành Nghiễm luận võ, biết y dũng mãnh phi thường hơn người, thân thể vóc dáng lại cao lớn, còn cao hơn mình đến nửa cái đầu, trông như một vị thần, không khỏi khen:

- Không hổ là Cự Linh Thần, Nguyên Khánh võ nghệ mặc dù cao nhưng cũng không dũng mãnh như người, người là đệ nhất mãnh tướng của Phi Ưng quân ta!

- Đa tạ đại soái đã khen ngợi, Uất Trì Cung hổ thẹn không dám nhận.

- Người đã làm rất tốt!

Trương Tu Đà cười ha hả, các tướng vây quanh đều cùng cười ngựa đi vào thành. Trương Huyền đứng lúc bắt gặp cái nhếch miệng của Bùi Hành Nghiễm, vẻ mặt bất phục, hẳn biết ngay là câu nói vừa này của Trương Tu Đà đã vô tình đả kích Bùi Hành Nghiễm, liền cười cười vỗ vai y:

- Lần sau hãy biểu hiện tốt hơn, khiến đại soái phải nhìn bằng con mắt khác.

Trương Huyền cũng giục ngựa đuổi theo Trương Tu Đà. Mọi người cùng nhau vào huyện Cao Mật.

...

Huyện Cao Mật vốn chỉ là một huyện nhỏ, chu vi thành trì chỉ có mười dặm, tuy vậy tường thành mới được xây dựng lại rất kiên cố vững chắc, còn có một con sông đào rộng lớn bảo vệ thành, dễ thủ khó công. Cũng chính vì nguyên do này mà Mạnh Nhượng coi nơi đây là phòng tuyến tầng ngoài chống đỡ quân Tùy. Mười ngàn quân đóng giữ bốn phía, một khi quân Tùy đánh tới, bọn họ sẽ nhanh chóng vào thành, đóng cửa thành, cùng quân địch chiến đấu kịch liệt.

Không ngờ quân Tùy lại dùng phương thức tập kích, bất ngờ tấn công tòa thành, phòng ngự mà Mạnh Nhượng đã chuyên tâm bố trí đã bị phá vỡ dễ dàng như vậy. Không chỉ có như thế, phần lớn lương thảo vật tư đều rơi vào tay quân Tùy.

Tâm tình của Trương Tu Đà lúc này đặc biệt tốt. Y biết rằng bên trong huyện Cao Mật này có đến năm nghìn thạch lương thực, nếu như có thể cướp lấy năm nghìn thạch lương thực này, thì đỡ phải mắc công vận chuyển lương thực từ quận Tề làm gì. Trương Huyền đã không làm y thất vọng, không chỉ cướp lấy Cao Mật rất dễ dàng mà còn cướp cả năm nghìn thạch lương thực của đối phương, làm cho mọi tính toán của y đều rất đúng.

- Bên kia sao lại có nhiều nữ nhân như vậy?

Trương Tu Đà nhìn thấy mười mấy nữ tử xiêm y màu lam, lại trẻ tuổi đang đứng trong một cái sân lớn. Y dùng roi ngựa chỉ, kỳ lạ hỏi:

- Trong huyện thành không có người khác sao?

- Khởi bẩm đại soái. Người của huyện Cao Mật đều đã bị đem đi đến huyện Giao Tây bờ bên kia rồi. Ty chức đã kiểm kê qua, trong huyện thành này, nhân khẩu chỉ có hơn ba trăm người, đều là quân phản loạn và những cô gái đảm nhận việc nấu cơm giặt giũ.

Sắc mặt Trương Tu Đà ngay lập tức trầm xuống, y biết rõ mục đích thực sự của Mạnh Nhượng khi dùng những nữ nhân này. Y không khỏi thở dài một tiếng:

- Đều là những cô gái chịu nhiều cực khổ. Không được bắt ép họ nữa, hãy đem thả các nàng về đoàn tụ với người nhà.

- Ty chức tuân lệnh.

Tâm tình của Trương Tu Đà có phần không tốt. Y nhanh chóng lên thẳng tường đông thành, chậm rãi đi đến đỉnh thành, quan sát huyện Giao Tây ở xa xa bờ bên kia. Giao Tây rất lớn, tường thành cũng cao lớn vững chắc, bốn phía toàn là đồi núi bao quanh, nơi đó chính là căn cứ của Mạnh Nhượng.

Trương Tu Đà cứ quan sát một lúc lâu, rồi quay đầu nhìn Trương Huyền cười cười nói:

- Dụng binh phải biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Người biết Mạnh Nhượng được bao nhiêu phần?

- Ty chức hoàn toàn không biết gì về y cả.

- Người quả rất thẳng thắn.

Trương Tu Đà cười cười nói:

- Ta và người này đã từng tiếp xúc lâu rồi, hai năm trước, y và Vương Bạc ở Trường Bạch Sơn dựng cờ tạo phản, tụ tập hơn mười vạn người. Vương Bạc là chủ chính, y chỉ là phó, nghe nói hai người bọn họ đều từng là người Bột Hải hội. Bọn họ đều muốn làm chủ Bột Hải nên luôn phòng hờ nhau, cuối cùng họ đã phản lại nhau. Mùa xuân năm đó, ta thống lĩnh đại quân tấn công Trường Bạch Sơn, y đã bán đứng Vương Bạc, tự mình thống lĩnh mấy vạn quân rút lui về Cao Mật. Từ việc này có thể thấy, người này không phải là một người liều chết chiến đấu, nhất định y sẽ giữ lại cho mình một đường lui.

Trương Huyền trầm ngâm một chút hỏi:

- Đại soái, theo như tình hình hiện giờ, Mạnh Nhượng sẽ lui quân đến quận Lang Nha, nhờ cậy Tôn Tuyên Nhã sao?

- Ngoài cái đó ra, y không còn con đường nào khác.

Trương Tu Đà chậm rãi nói.

- Có phải đại soái muốn phái người chặn đánh y giữa đường?

Trương Tu Đà lắc đầu:

- Binh lực của chúng ta không nhiều nhưng so với năm vạn quân của đối phương có thể hoàn toàn đánh bại, ta không muốn chia quân, ta chỉ muốn nói, người có ý thoái lui như y, nhất định sẽ không cùng kẻ thù liều chết chiến đấu.

- Ty chức đã hiểu, nhưng ty chức còn muốn biết, đại soái định khi nào thì qua sông?

Trương Tu Đà nhìn nước sông một lát, thản nhiên nói:

- Ta định chiều hôm nay bắt đầu dựng cầu, chẳng qua ta đang tính toán tìm một đội kỵ binh.

Nói đến đây, Trương Tu Nhân nhìn thoáng qua Trương Huyền, Trương Huyền gật đầu cười nói:

- Ty chúc đã rõ ý của đại soái.

...

Giao Thủy là con sông lớn ở Sơn Đông, bắt nguồn từ đồi núi Nam Bộ, uốn lượn chảy về phương Bắc, sau đó đổ về Bột Hải.

Huyện Cao Mật nằm ở thượng nguồn Giao Thủy, đoạn sông này cũng không rộng, chỉ có vài chục trượng, so với hạ lưu thì hẹp hơn một nửa, nhưng nước ở đây chảy xiết, muốn qua sông rất khó, Trịnh Đình hạ lệnh đốt cầu tức là muốn cho sau này, quân Tùy không thể dễ dàng mà vượt qua Giao Thủy.

Tuy nhiên Trương Tu Đà đã thăm dò nơi này kỹ càng, cho nên mới lựa chọn tấn công Mạnh Nhượng vào mùa đông. Khi vào mùa đông, lưu lượng nước chảy ở Giao Thủy cũng giảm bớt, không chảy xiết giống như mùa hè, nếu như có thể tìm được thuyền, vậy có thể dễ dàng dựng cầu vượt qua Giao Thủy.

Trong lúc Trương Tu Đà dẫn đại quân đến huyện Cao Mật, Mạnh Nhượng ở bờ bên kia Cao Mật cũng đồng thời bố trí gần hai vạn đại quân, theo dõi chặt chẽ quân Tùy ở bờ này, phòng chừng lúc quân Tùy vượt qua Giao Thủy. Con sông chảy xiết này đã trở thành phòng tuyến thứ hai của Mạnh Nhượng.

Muốn qua sông đột phát tuyến phòng ngự này, quân Tùy chỉ có một biện pháp.